

Trọng Sanh Chi Đô Thị Cuồng Long

Contents

Trọng Sanh Chi Đô Thị Cuồng Long	12
1. Chương 1: Hủy Diệt	12
2. Chương 2 : Trọng Sanh	14
3. Chương 3 : Thượng Bạo	17
4. Chương 4 : Nhĩ Bất Yêu Xú Mỹ	20
5. Chương 5: Nhất Thị Đồng Nhân	23
6. Chương 6 : Tỷ Muội Hoa	26
7. Chương 7: Đệ Nhất Hội Nghị	29
8. Chương 8: Bất Năng Bỉ	31
9. Chương 9: Bảng Phiếu	34
10. Chương 10: Thâm Nhiên Địch Bối Bạo	37
11. Chương 11: Mạc Hậu Khôi Thủ	40
12. Chương 12: Băng Dữ Hỏa Địch Tương Bính	43
13. Chương 13: Tu Nhân Địch Bí Mật	46
14. Chương 14: Cường Giả Vi Tôn	49
15. Chương 15: Mỹ Nhân Lai Phóng	52
16. Chương 16: Tình Yêu Sơ Hiện	55
17. Chương 17 : Tình Cảm Ấm Áp	57
18. Chương 18 : Nhìn Trúng Muội Muội Người	60
19. Chương 19 : Tứ Đại Công Tử	63
20. Chương 20: Tai Nạn Bất Ngờ	66
21. Chương 21 : Uy Lực	70
22. Chương 22 : Không Phải Oan Gia Không Đụng Đầu	73
23. Chương 23: Mục Tiêu Xa Xôi	76
24. Chương 24: Vũ	79
25. Chương 25: Lâu Ngày Gặp Lại	82
26. Chương 26: Trận Chiến Tài Chính	85
27. Chương 27: Trận Chiến Hai Trăm Triệu	88
28. Chương 28: Quỷ Gối Cầu Xin	92
29. Chương 29 : Bàn Tay Vàng, Đại Nhân Vật Bản Lĩnh Như Thần	95
30. Chương 30: Chiến Sự! Khởi!	96
31. Chương 31: Rung Động Thật Sâu	99
32. Chương 32: Phân Định Thắng Bại	102
33. Chương 33: Không Có Tiểu Jj	105
34. Chương 34: Người Trung - Kẻ Gian	108
35. Chương 35: Không Phải Tình Yêu	111
36. Chương 36: Tình Mẫu Tử	114
37. Chương 37:tuần Sát	117
38. Chương 38:tra Phòng Phong Ba	120
39. Chương 39: Tung Tích	123
40. Chương 40: Yêu Thì Rất Là Đơn Giản	126

41. Chương 41 : Một Người Vui, Một Người Buồn	129
42. Chương 42: Ngoài Ý Muốn!	132
43. Chương 43: Hoặc Là Không Đến, Nếu Đến Là Đến Một Đôi!	134
44. Chương 44: Bức Hôn	136
45. Chương 45: Có Một Người!	139
46. Chương 46: Ngửi Thấy Mùi Máu	141
47. Chương 47: Thu Một Con Chó	144
48. Chương 48: Bánh Do Em Làm	147
49. Chương 49: Lang Tâm	149
50. Chương 50: Người Đến Từ Kinh Thành	152
51. Chương 51: Chó Cắn Chó	155
52. Chương 52: Người Đàn Ông Ngu Ngốc	157
53. Chương 53: Trong Lòng Mỗi Người Đều Có Điểm Yếu	159
54. Chương 54: Bao Táp Sắp Tới	162
55. Chương 55: Ý Đồ Của Người Quyền Thế	164
56. Chương 56: Ngôi Sao, Ta Không Biết	166
57. Chương 57: Ai Ăn Chơi Hơn Ai?	169
58. Chương 58: Hoa Hồng	171
59. Chương 59: Hai Người Đẹp Khác Nhau	174
60. Chương 60: Anh Theo Đuổi Tôi Không?	176
61. Chương 61: Tôi Mời Khách, Anh Tính Tiền	179
62. Chương 62 : Chỉ Là Một Quân Cờ	181
63. Chương 63 : Túy Mộng	184
64. Chương 64: Giải Phóng Ý Nghĩ	186
65. Chương 65: Thiết Huyết Biến	189
66. Chương 66: Bí Mật Của Phương Hề	191
67. Chương 67 : Tác Vi	194
68. Chương 68 : Hành Trình Đến Dương Châu	196
69. Chương 69: Gặp Nạn	199
70. Chương 70: Ta Muốn Giết Người	202
71. Chương 71: Thân Tình Tương Trợ	204
72. Chương 72: Hỗn Loạn	206
73. Chương 73: Trừng Phạt Muộn	209
74. Chương 74: Chú Có Thể Bắt Cháu	211
75. Chương 75: Người Thân Trở Về	214
76. Chương 76: Đây Không Phải Oan Gia Ngộ Hạp Sao?	217
77. Chương 77: Thế Đây Có Gọi Là Chiếm Tiện Nghi Không?	219
78. Chương 78: Lính Đánh Thuê Ma Quỷ	222
79. Chương 79: Bán Mạng	224
80. Chương 80: Đằng Sau Một Ngôi Sao	227
81. Chương 81: Người Vô Sĩ!	229
82. Chương 82: Móc Cặp Mắt Chó Của Mày!	232
83. Chương 83: Núi Cao Còn Núi Cao Hơn	234
84. Chương 84: Âm Mưu	237
85. Chương 85: Thủ Đoạn Đê Tiện	239
86. Chương 86: Vật Cặp Tất Phấn	242
87. Chương 87: Tối Nay Ngủ Cùng Anh	244
88. Chương 88: Sát Thủ Truyền Kỳ	247
89. Chương 89: Hành Động	249
90. Chương 90: Phong Linh	252
91. Chương 91: Lợi Dụng Nguy Hiểm	254
92. Chương 92: Buổi Trình Diễn Bắt Đầu	256
93. Chương 93: Trên Trời Có Người Chim	259
94. Chương 94: Về Nhà	262

95. Chương 95: Dự Định	264
96. Chương 96: Trận Chiến Trong Mơ	267
97. Chương 97: Huyết Sát	270
98. Chương 98: Phong Ba Tại Hongkong	273
99. Chương 99: Hắc Bang Kiều Ngạo	275
100. Chương 100: Tao Muốn Cả Hongkong	278
101. Chương 101: Biến Đổi Lớn	281
102. Chương 102: Cái Giá Phải Trả Của Sai Lầm	283
103. Chương 103: Sát Thủ Số 2	286
104. Chương 104: Nhiều Gái Cũng Phiền	288
105. Chương 105: Hiểu Lầm	291
106. Chương 106: Mơng Thành Thật	294
107. Chương 107: Chuyện Sinh Con	296
108. Chương 108: Tâm Trạng Ly Biệt	299
109. Chương 109: Một Trận Phong Ba	302
110. Chương 110: Hóa Thành Bướm, Cùng Bay	304
111. Chương 111: Còn Một Cô Gái	307
112. Chương 112: Tranh Hương Tranh Sắc	310
113. Chương 113: Nhu Tình Không Nói	312
114. Chương 114: Bản Lĩnh Đàn Ông	315
115. Chương 115: Chơi Với Một Trăm Người	318
116. Chương 116: Ước Hẹn	321
117. Chương 117: Đó Là Biểu Hiện Của Tình Yêu	324
118. Chương 118: Chuyện Ngoài Ý Muốn	327
119. Chương 119: Sự Thật Khó Có Thể Tiếp Nhận Được!	330
120. Chương 120: Chia Ly Vì Gặp Nhau Vào Ngày Mai	333
121. Chương 121: Dâm Tặc Gặp Nạn	335
122. Chương 122: Gia Chủ Triệu Gia Hẹn Gặp	338
123. Chương 123: Sự Lựa Chọn Của Triệu Nhược Minh	341
124. Chương 124: Quyền Lực Liên Quan	343
125. Chương 125: Chị Có Phải Vẫn Còn Trinh Trắng?	346
126. Chương 126: Quyết Chiến	349
127. Chương 127: Chi Viện Đồ Thần	351
128. Chương 128: Ruth Ngang Ngạnh	354
129. Chương 129: Chiến Ván Trùng Trùng	357
130. Chương 130: Trò Chơi Điên Cuồng	359
131. Chương 131: Mỗi Người Một Tên	362
132. Chương 132: Chờ Đợi	364
133. Chương 133: Chiến	367
134. Chương 134: Sát Sát Sát Sát Sát	370
135. Chương 135: Trận Chiến Diệt Tuyệt	372
136. Chương 136: Đánh Bại Anh Trên Giường	375
137. Chương 137: Sự Thật Khó Có Thể Chấp Nhận	378
138. Chương 138: Tâm Linh Trọng Sinh	380
139. Chương 139: Hành Trình Đến Trung Đông	382
140. Chương 140: Gặp Lại	385
141. Chương 141: Doanh Trại Lính Đánh Thuê Ma Quỷ	387
142. Chương 142: Luôn Có Những Người Không Biết Cái Gì Gọi Là Chết	390
143. Chương 143: Khiêu Khích Gây Chuyện	393
144. Chương 144: Tấn Công Đoàn Lính Đánh Thuê Ford	395
145. Chương 145: Lời Mời Ngoài Ý Muốn	398
146. Chương 146: Lão Ca Đến	401
147. Chương 147: Thân Thể Kinh Người Của Tiêu Thu Phong	403
148. Chương 148: Tức Giận Trả Thủ	406

149. Chương 149: Phục Kích Loạn Chiến	409
150. Chương 150: Máu Nhiễm Màn Đêm	411
151. Chương 151: Chỉ Mới Là Khởi Đầu	414
152. Chương 152: Kế Hoạch Vĩ Đại	416
153. Chương 153: Phát Triển, Tái Phát Triển	418
154. Chương 154: Cứ Gọi Bằng Anh Rể	421
155. Chương 155 : Không Giống Như Thiết Tha	424
156. Chương 156: Cường Giả Không Thể Chiến Thắng	426
157. Chương 157 : Tập Kích Binh Đoàn Thiên Không	429
158. Chương 158 : Cuộc Chiến Thành Thị	431
159. Chương 159 : Trận Chiến Khó Khăn Nhất	434
160. Chương 160 : Ly Biệt Sau Thắng Lợi	436
161. Chương 161: Phiên Toái Của Lâm Thu Nhã	439
162. Chương 162: Người Đàn Ông Không Hiểu Chuyện	442
163. Chương 163: Âm Mưu Phía Sau Đám Hối	444
164. Chương 164: Bàn Đại Công Tử	447
165. Chương 165: Đến Gặp	450
166. Chương 166: Phong Ba Ở Lâm Gia	452
167. Chương 167: Không Có Kết Quả Hoàn Hảo	455
168. Chương 168: May Mắn Và Bất Hạnh Đối Lập	457
169. Chương 169: Cố Gắng Vì Ngày Mai	460
170. Chương 170: Tâm Sự Mơ Hồ	463
171. Chương 171: Sắc Đẹp Quyến Rũ	465
172. Chương 172: Phượng Hề Động Tâm	468
173. Chương 173: Tiền Là Tôn Nghiêm	470
174. Chương 174: Tâm Tư Phụ Nữ Thật Khó Đo	473
175. Chương 175: Đây Chỉ Là Một Giấc Mơ	475
176. Chương 176: Nam Nhân Vô Dụng	478
177. Chương 177: Mẹ Nên Biết Chuyện Riêng Tư	481
178. Chương 178: Thư Ký Như Vậy	483
179. Chương 179: Hạnh Phúc Nghỉ Làm	486
180. Chương 180: Hongkong Lại Xảy Ra Chuyện	488
181. Chương 181 : Ly Biệt Trước Mắt	491
182. Chương 182 : Ninja Sơn Khẩu Minh Xuất Hiện	494
183. Chương 183 : Gặp Lại Thập Tam Muội	496
184. Chương 184 : Vô Sĩ Vô Sĩ	499
185. Chương 185 : Giết Một Tên Súc Sinh	501
186. Chương 186 : Sĩ Nhục Không Thể Quên	504
187. Chương 187 : Hắc Cật Hắc	507
188. Chương 188 : Kích Động!!	509
189. Chương 189 : Đơn Đầu? Mà Không Có Cửa	512
190. Chương 190 : Một Kẻ Đáng Thương, Đáng Buồn	515
191. Chương 191 : Câu Chuyện Của Thanh Bình Nhi	517
192. Chương 192 : Chiến Sự Tái Khởi	520
193. Chương 193 : Kẻ Cuồng Vọng	522
194. Chương 194 : Không Thành Thần, Thì Thành Ma	525
195. Chương 195 : Ước Định Đời Trước	528
196. Chương 196 : Phong Ba Chưa Qua, Bão Táp Lại Đến	530
197. Chương 197 : Võ Kịch Khôi Hài	533
198. Chương 198 : Kế Hoạch Nham Hiểm	536
199. Chương 199 : Lão Hầu Đã Đến	538
200. Chương 200 : Gia Tộc Sau Lưng Đình Mỹ Đình	541
201. Chương 201 : Nếu Có Kiếp Sau, Em Nhất Định Sẽ Làm Vợ Anh	543
202. Chương 202 : Đánh Chết Mẹ Nó Đi	546

203. Chương 203 :	Quân Thần Xuất Hiện	548
204. Chương 204 :	Gặp Mặt Nhưng Không Thấy Vui	551
205. Chương 205 :	Người Không Nên Dây Vào	554
206. Chương 206 :	Trận Chiến Không Có Đường Lui	556
207. Chương 207 :	Vương Giả Chi Chiến	559
208. Chương 208 :	Võ Chi Phách	562
209. Chương 209 :	Lựa Chọn Giữa Yêu Và Thương	564
210. Chương 210 :	Nụ Hôn Định Đoạt Cuộc Đời	567
211. Chương 211 :	Kinh Thành Nhất Mộng	570
212. Chương 212 :	Làm Cho Minh Mau Lớn Một Chút	573
213. Chương 213 :	Thẹn Quá Hóa Giận	575
214. Chương 214 :	Mâu Thuẫn Sơ Hiện	578
215. Chương 215 :	Trở Về Đông Nam	581
216. Chương 216 :	Nói Nguyên Do.	583
217. Chương 217 :	Hành Tung Của Bộ Xà.	586
218. Chương 218:	Loạn, Loạn Hết Cả Rồi.	589
219. Chương 219:	Tiến Bức.	591
220. Chương 220:	Kẻ Địch Không Nên Xuất Hiện	594
221. Chương 221:	Long Tuyệt Tam Thức	597
222. Chương 222:	Ân Oán Từ Rất Lâu	600
223. Chương 223:	Di Nguyên Cuối Cùng	602
224. Chương 224:	Lực Lượng Từ Từ Hiện Ra.	605
225. Chương 225:	vào Nhà Tiêu Thiểu Gia Ổ	607
226. Chương 226:	Dụ Địch Xâm Nhập	610
227. Chương 227:	Đồ Sắt	613
228. Chương 228:	Một Cuộc Đồ Sắt Mới	616
229. Chương 229:	Cuộc Chạy Đua Thế Lực	618
230. Chương 230:	Giết Vì Giết	621
231. Chương 231:	Bát Kỳ Đại Xà	623
232. Chương 232:	Thần Long Tái Hiện	626
233. Chương 233:	Tranh Chấp Nội Bộ	628
234. Chương 234:	Tử	631
235. Chương 235:	Từng Bước Hủy Diệt	633
236. Chương 236:	Làm Chị Em Cả Đời	636
237. Chương 237:	Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Cuộc Chiến	638
238. Chương 238:	Đáp Án Mà Mọi Người Đều Hứng Thú	641
239. Chương 239:	Mục Tiêu Không Còn Xa Xôi	643
240. Chương 240:	Học Mãi Học Mãi	646
241. Chương 241 :	Quân Tử Hảo Cầu	648
242. Chương 242 :	Tôi Đã Có Bạn Trai	651
243. Chương 243 :	Trò Chơi Nhảm Nhí	653
244. Chương 244 :	Lao Đầu Vào Chỗ Chết	655
245. Chương 245 :	Một Bài Học Nho Nhỏ	657
246. Chương 246 :	Trong Nhà Có Con Gái Trưởng Thành	659
247. Chương 247 :	Khiêu Khích	662
248. Chương 248 :	Một Lời Hứa, Một Nhân Tình	664
249. Chương 249 :	Giao Lưu Âm Chiến	666
250. Chương 250 :	Cao Thủ Không Biết Tốt Xấu	669
251. Chương 251:	Có Những Người Vô Sĩ Như Vậy	671
252. Chương 252:	Tất Cả Do Trái Tim Quyết Định	673
253. Chương 253:	Khoái Dao Chặt Đứt Loạn Ma	675
254. Chương 254:	Từng Bước Ép Tới	677
255. Chương 255:	Viện Binh Từ Trung Đông	680
256. Chương 256:	Trò Chơi Từ Từ Bắt Đầu	682

257. Chương 257: Cuộc Trả Thù Đẫm Máu	685
258. Chương 258: Thuyết Khách	687
259. Chương 259: Tình Cảm Không Thể Kim Nén	690
260. Chương 260: Tình Yêu Không Lùi Bước	692
261. Chương 261: Dị Năng Chi Chiến	695
262. Chương 262: Dị Năng Đấu Võ Thuật Trung Quốc	698
263. Chương 263: Tự Hối	700
264. Chương 264: Điều Kiện	702
265. Chương 265: Máu Nhuộm Seoul	705
266. Chương 266: Diệt Vệ Đội	707
267. Chương 267: Yêu Sẽ Không Hối Hận	709
268. Chương 268: Không Thể Nào Kim Nén Tình Yêu	712
269. Chương 269: Lần Đầu Tiên Tới Cửa	714
270. Chương 270: Thỏ Lộ Tất Cả	716
271. Chương 271 : Chấp Nhận Nàng Gia Nhập	719
272. Chương 272 : Quà Sinh Nhật Của Tiểu Nha Đầu	721
273. Chương 273 : Quần Anh Hội Tụ	724
274. Chương 274 : Dung Hợp	727
275. Chương 275 : Hạnh Phúc Nhân Sinh	729
276. Chương 276 : Quan Hệ Giữa Cô Em Vợ Và Anh Rể	732
277. Chương 277 : Liễu Tuyền Phong Phát Hiện	734
278. Chương 278 : Cha Mẹ Của Thiên Nhan Duyệt	737
279. Chương 279: Kiên Quyết Phản Đối	739
280. Chương 280: Không Kết Hôn	742
281. Chương 281: Đông Nam Lại Khởi Phong Ba.	744
282. Chương 282: Hấp Dẫn Và Lừa Gạt.	747
283. Chương 283: Hắc Bạch Cùng Quần.	749
284. Chương 284: Cần Cho Một Bài Học	752
285. Chương 285: Các Hoài Tâm Tư	754
286. Chương 286: Bái Phỏng Tiêu Gia.	757
287. Chương 287: Càng Giải Càng Kết.	759
288. Chương 288: Trò Chơi Chưa Kết Thúc.	762
289. Chương 289: Hối Hận.	764
290. Chương 290: Nói Chuyện Phong Lưu.	766
291. Chương 291 : Phương Pháp Sinh Con	769
292. Chương 292 : Con Người, Ai Cũng Có Bí Mật	771
293. Chương 293: Đánh Giá Phía Sau	774
294. Chương 294 : Dụng Ý Của Lão Già.	776
295. Chương 295 : Nhìn Thuận Mắt Một Chút.	778
296. Chương 296 : Không Phải Chạy Ra Từ Bệnh Viện Sao.	781
297. Chương 297 : Thực Hiện Lời Hứa Khi Xưa.	783
298. Chương 298 : Quên Đi Chuyện Xưa.	786
299. Chương 299: Thiên Tài Ngu Ngốc.	788
300. Chương 300 : Chiến Đấu Trong Tiếng Cười Khoái Hoạt.	791
301. Chương 301: Buổi Biểu Diễn Cuối Cùng	793
302. Chương 302: Người Khách Thần Bí Mang Theo Bão Táp	795
303. Chương 303: Ly Biệt	798
304. Chương 304: Chém Giết.	800
305. Chương 305: Làm Phụ Nữ Phải Nghe Đàn Ông Nói	803
306. Chương 306: Bài Học Thâm Thiết Nhất Trên Đời	805
307. Chương 307: Kiêu Khách Tới Nhà	808
308. Chương 308: Dò Xét	810
309. Chương 309: Ký Ức Sâu Trong Lòng	812
310. Chương 310: Quần Lót Phong Ba	815

311. Chương 311:	Hoa Tươi Nở Rộ.	817
312. Chương 312:	Tình Thế Lại Biến Đổi.	820
313. Chương 313:	Anh Thiếu Tội Một Món Nợ.	822
314. Chương 314:	Cơn Bão Bắt Đầu.	825
315. Chương 315:	Rác Rưởi.	827
316. Chương 316:	Không Phải Người, Mà Là Thần...	830
317. Chương 317:	Đổi Phó Với Tiệc Chiêu Của Túy Quỷ.	832
318. Chương 318:	Nói Hết Chuyện Cũ.	835
319. Chương 319:	Lại Ly Biệt.	837
320. Chương 320:	Tình Cảm Dung Hợp	840
321. Chương 321:	Hành Động Thanh Tảo	842
322. Chương 322:	Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	845
323. Chương 323:	Tối Nay Làm Vợ Của Anh	847
324. Chương 324:	Anh Ôm Tôi Một Lát	849
325. Chương 325:	Tình Cảm Của Mộng Thanh Linh	851
326. Chương 326:	Kích Thích Lực Lượng Tiến Hóa	854
327. Chương 327:	Sứ Giả	856
328. Chương 328:	Quần Hùng Tụ Đông Nam	859
329. Chương 329:	Âm Mưu Nổi Lên	861
330. Chương 330:	Thật Giả Khó Phân	863
331. Chương 331 :	Có Một Số Việc Cần Phải Đối Mặt	866
332. Chương 332 :	Đã Đoạn Ái Ân	868
333. Chương 333 :	Lệnh Triệu Kiến	871
334. Chương 334 :	Kế Hoạch Trọng Sinh	873
335. Chương 335 :	Tương Lai Không Biết Trước	876
336. Chương 336 :	Đánh Con Gái, Hình Như Là Không Tốt	878
337. Chương 337 :	Cuồng Long Chi Lộ	881
338. Chương 338 :	Chủ Nhân Của Quân Đoàn	883
339. Chương 339 :	Nơi Đây Cũng Là Một Gia Đình	886
340. Chương 340 :	Có Một Số Việc, Không Thể Kháng Cự	888
341. Chương 341 :	Quét Sạch Mọi Chướng Ngại	891
342. Chương 342 :	Tin Tức Của Hắc Dạ	893
343. Chương 343 :	Đồng Minh	895
344. Chương 344 :	Chiến Vân Rậm Rạp	898
345. Chương 345 :	Công Kích Từ Nhiều Hướng	900
346. Chương 346 :	Mệnh Lệnh Cuối Cùng	903
347. Chương 347 :	Chiến Sự Kịch Liệt	905
348. Chương 348 :	tiêm Thứ Bị Diệt	907
349. Chương 349 :	Ám Sát	910
350. Chương 350:	Trời Trung Đông Thay Đổi	912
351. Chương 351:	Phát Triển Sau Thắng Lợi	914
352. Chương 352:	Long Đăng	917
353. Chương 353:	Hạnh Phúc Đến Muộn	920
354. Chương 354:	Người Mà Giống Chó Là Không Thể Sống	922
355. Chương 355:	Chuyện Quan Trọng Nên Làm	925
356. Chương 356:	Đoàn Khảo Sát Đã Đến	927
357. Chương 357:	Sát Thủ Người Chim	929
358. Chương 358:	Yến Hội Kết Thúc Không Kết Quả	932
359. Chương 359:	Dụ Cá Lọt Lưới	934
360. Chương 360:	Tặng Lễ Vật Cho Lâm Thu Nhã	937
361. Chương 361:	Kích Tình	939
362. Chương 362:	Hành Tung Của Phi Điều	942
363. Chương 363:	Tin Thắng Lợi	944
364. Chương 364:	Tin Vui Trước Khi Chinh Phạt	947

365. Chương 365: Lựa Chọn	949
366. Chương 366: Hưởng Thụ Thời Gian Hạnh Phúc Ngắn Ngủi	952
367. Chương 367: Yên Lặng Trước Mưa Bão	954
368. Chương 368: Mới Đến Bắc Kinh	957
369. Chương 369: Gây Chuyện	959
370. Chương 370: Tin Tức Đến	961
371. Chương 371: Gặp Lại	964
372. Chương 372: Gọi Một Tiếng Ông Nội	966
373. Chương 373: Khách Đêm Khuya	969
374. Chương 374: Lửa Đấu Với Nước	971
375. Chương 375: Cường Giả Tỷ Thí	972
376. Chương 376: Thân Phận Nhận Nhau	974
377. Chương 377: Tin Chấn Động	977
378. Chương 378: Đêm Trăng Mỹ Nhân Như Gió	979
379. Chương 379: Yêu Và Hận Trong Tim	982
380. Chương 380: Các Hữu Tâm Sự	985
381. Chương 381: Thế Ngoại Cao Nhân	987
382. Chương 382: Tiếng Gọi Yêu Thương	990
383. Chương 383: Ngây Ngốc Chờ Đợi	992
384. Chương 384: Sự Thật Là Người Ta Kích Động	995
385. Chương 385: Tinh Mang Trận Xuất Hiện	997
386. Chương 386: Xấu Hổ Xuất Hiện	1000
387. Chương 387: Chỉ Là Đám Tôm Tép	1002
388. Chương 388: Ngọn Lửa Thứ Ba	1005
389. Chương 389: Xông Vào Trang Viên Hoàng Gia	1007
390. Chương 390: Mỹ Nhân Từ Phương Xa Tới	1010
391. Chương 391: Sắp Đến Hôn Lễ	1012
392. Chương 392: Tiến Hành Hôn Lễ	1015
393. Chương 393: Cô Dâu Là Người Đàn Bà Của Tôi	1018
394. Chương 394: Cuối Cùng Cũng Về Nhà	1021
395. Chương 395: Ra Tay Với Long Vệ Quân.	1024
396. Chương 396: Tiếng Yêu Trong Lòng	1026
397. Chương 397: Mẹ Tỉnh Lại	1029
398. Chương 398: Người Mẹ Không Giống Như Tưởng Tượng	1032
399. Chương 399: Điều Kiện Trao Đổi	1034
400. Chương 400: Hành Động Một Mình Không Nghe Khuyên Bảo	1037
401. Chương 401: Loạn Chiến	1040
402. Chương 402: Cường Giả Đối Chiến	1042
403. Chương 403: Chiến Ý Tăng Lên	1045
404. Chương 404: Bị Thương Nặng Mà Chạy	1048
405. Chương 405: Kế Hoạch Lang Tổ	1050
406. Chương 406: Chuyển Nhà	1053
407. Chương 407: Chuyện Nên Làm	1055
408. Chương 408: Đây Cũng Coi Như Con Rể Tới Nhà	1057
409. Chương 409: Thương Pháp Bị Nghi Ngờ	1060
410. Chương 410: Cảnh Trưởng Hắc Dạ Xuất Hiện	1063
411. Chương 411: Kết Thúc Của Hoàng Gia.	1065
412. Chương 412: Tới Cửa Viếng Thăm.	1068
413. Chương 413: Ôm Mỹ Nhân Về Hoắc Gia.	1070
414. Chương 414: Lại Có Một Ảnh Tử.	1073
415. Chương 415: Sự Khác Biệt Giữa Hy Vọng Và Thực Tế.	1075
416. Chương 416: Tin Vui Đến Muộn.	1077
417. Chương 417 : Tử Sĩ Giết Chóc Chi Chiến.	1080
418. Chương 418 : Bí Mật Ghê Hơn.	1083

419. Chương 419 :	Khởi Động Tinh Mang Trận.	1085
420. Chương 420:	Chuyện Cũ Tái Diễn.	1088
421. Chương 421:	Đồ Xấu Xa, Anh Chính Là Ảnh Tử	1090
422. Chương 422:	Yêu Trong Tuyệt Cảnh.	1093
423. Chương 423:	Thân Phận Của Cảnh Trường.	1095
424. Chương 424:	Thoát Khốn Về Nhà.	1098
425. Chương 425:	Thử Lực Lượng Tinh Nhật Quyết	1101
426. Chương 426:	Chữa Thương	1103
427. Chương 427:	Ba Nhà Hợp Một	1106
428. Chương 428:	Hạnh Phúc Thiên Luân.	1108
429. Chương 429:	Trước Trận Chung Kết Quân Lực	1111
430. Chương 430:	Khác Biệt Về Khí Thế	1113
431. Chương 431 :	Bị Đánh Bại, Các Người Được Tự Do	1116
432. Chương 432 :	Thần Binh Chiến Đội Và Long Vệ Quân.	1119
433. Chương 433 :	Ước Hẹn Tái Chiến Sau Thắng Lợi.	1121
434. Chương 434 :	Nhiều Năm Không Tụ Lại.	1124
435. Chương 435 :	Khách Phương Xa.	1127
436. Chương 436 :	Nhu Tình Tưởng Niệm Xa Xôi.	1129
437. Chương 437 :	Hái Lấy Quả Chín.	1132
438. Chương 438 :	Chiến.	1134
439. Chương 439 :	Kết Quả Cuối Cùng.	1137
440. Chương 440 :	Đau Đớn Còn Lại.	1140
441. Chương 441 :	Một Câu Chuyện Bắt Đầu.	1143
442. Chương 442 :	Sức Mạnh Khó Hiểu.	1145
443. Chương 443 :	Dũng Sĩ.	1148
444. Chương 444 :	Trận Quyết Đấu Không Công Bằng.	1151
445. Chương 445 :	Huấn Luyện Dũng Sĩ Gia Tộc	1153
446. Chương 446 :	kiếm Thức Nhanh Và Hiểm	1156
447. Chương 447 :	bí Mật Không Thể Nói Ra	1159
448. Chương 448 :	trận Quyết Đấu Đầu Tiên.	1162
449. Chương 449:	Cục Diện Một Thắng Một Bại.	1164
450. Chương 450:	Lực Lượng Tăng Lên Trong Chiến Ý.	1167
451. Chương 451:	Ký Ức Tiền Thế Sơ Tĩnh.	1170
452. Chương 452:	Nhập Hồng Trần.	1172
453. Chương 453:	Trái Tim Đau Đớn.	1175
454. Chương 454:	Bí Mật Gia Tộc Lạc Cách.	1178
455. Chương 455:	Cô Đuối Tôi Chạy.	1181
456. Chương 456:	Ba Đại Cao Thủ.	1183
457. Chương 457:	Tọa Sơn Quan Hổ Đấu.	1186
458. Chương 458:	Chính Tà Ma Tính Biến Hóa.	1189
459. Chương 459:	Huyết Mạch Thú Hóa Vương Giả.	1191
460. Chương 460:	Lại Gặp Cường Địch.	1194
461. Chương 461:	Ma Tính Của Tiêu Thu Phong.	1196
462. Chương 462 :	Tiềm Năng Bùng Nổ.	1199
463. Chương 463 :	Tương Dung Tương Tri.	1202
464. Chương 464 :	Hạnh Phúc Trong Sự Giết Chóc.	1204
465. Chương 465 :	Tiến Hóa Điên Cuồng.	1207
466. Chương 466 :	Tin Tức Từ Phương Xa.	1210
467. Chương 467 :	Đại Chiến Tại Cây Cầu Cánh Cổng Vàng.	1213
468. Chương 468 :	Lực Lượng Của Tinh Nhật Quyết.	1215
469. Chương 469 :	Trở Về Phương Đông.	1218
470. Chương 470 :	Người Đàn Ông Cực Phẩm.	1221
471. Chương 471 :	Lại Một Lần Nửa Bỏ Qua.	1224
472. Chương 472 :	Ngạo Thiên Minh Xuất Động.	1227

473. Chương 473: Tin Tức Hạnh Phúc	1229
474. Chương 474: Truy Sát	1232
475. Chương 475: Đi Theo Con Đường Quen Thuộc	1235
476. Chương 476: Cuộc Chiến Ở Phương Đông Minh Châu	1237
477. Chương 477: Thay Đổi Không Ai Ngờ	1240
478. Chương 478: Ai Thông Minh Hơn	1242
479. Chương 479: Chuyện Cũ Tái Diễn	1245
480. Chương 480: Ký Ức Hiện Về Như Thủy Triều	1248
481. Chương 481 : Về Nhà.	1250
482. Chương 482 : Loại Đau Đớn Này, Cũng Bởi Vì Thương Nhớ.	1253
483. Chương 483 : Tiêu Gia Tiểu Đoàn Viên.	1256
484. Chương 484 : Phiền Toái Đến Không Ngừng.	1258
485. Chương 485 : Đây Là Khí Phách Đàn Ông.	1261
486. Chương 486 : Kiêu Khách Đã Đến.	1264
487. Chương 487 : Niềm Đam Mê Của Tiêu Thu Phong.	1267
488. Chương 488 : Phương Hương Mãn Ốc.	1269
489. Chương 489 : Cơ Hội 1 Chiêu.	1272
490. Chương 490 : Một Chiêu Vô Vị Nhảm Nhí.	1275
491. Chương 491 : Đoạt Phân Phương.	1278
492. Chương 492 : Tiếng Lòng.	1280
493. Chương 493 : Hành Trình Đến Trung Đông.	1283
494. Chương 494 : Nửa Vui Và Nửa Lo.	1286
495. Chương 495 : Đoàn Tụ Vùng Trung Đông.	1288
496. Chương 496 : Hành Động Quân Sự Bất Đầu.	1291
497. Chương 497 : Lần Đầu Giao Phong.	1294
498. Chương 498 : Sát Tứ Sĩ.	1297
499. Chương 499 : Chân Tâm Vô Ngôn.	1299
500. Chương 500 : Đám Tử Sĩ Mang Bom Ẩn Thân.	1302
501. Chương 501: Phá Quân Đến	1305
502. Chương 502: Người Khách Ngoài Ý Muốn	1307
503. Chương 503: Thể Hiện Chân Tâm Như Mộng	1310
504. Chương 504: Ma Tướng	1313
505. Chương 505: Uy Lực Của Ma Xá Lợi	1315
506. Chương 506: Hàn Băng Chân Khí	1318
507. Chương 507: Kế Hoạch Phản Kích	1321
508. Chương 508: Giết Ma Tướng	1323
509. Chương 509: Lực Lượng Của Ma Xá Lợi	1326
510. Chương 510: Thuần Khiết Và Vũ Mị Dung Hợp	1329
511. Chương 511: Hơi Thở Của Ma	1331
512. Chương 512: Lực Lượng Của Cường Giả	1334
513. Chương 513: Cảnh Giới Của Thần...	1337
514. Chương 514: Kết Quả Cuộc Chiến	1339
515. Chương 515 : Yên Hội.	1342
516. Chương 516 : Nguyên Vọng Của Tình Yêu.	1345
517. Chương 517 : Tin Tức Từ Phương Xa.	1347
518. Chương 518 : Gặp Lại.	1350
519. Chương 519 : Khí Tức Không An Phận.	1353
520. Chương 520 : Dư Nghiệt Của Phi Điểu.	1355
521. Chương 521: Lời Hứa Hẹn	1358
522. Chương 522: Đêm Động Phòng Bị Quấy Rầy	1361
523. Chương 523: Không Xứng Là Đối Thủ	1363
524. Chương 524: Tình Cảm Ôn Nhu	1366
525. Chương 525: Chiến Ý.	1368
526. Chương 526: Lực Lượng Của Giáo Hoàng.	1371

527. Chương 527: Một Đạo Phong Cảnh.	1373
528. Chương 528: Nghỉ Ngơi Hồng Lâu	1376
529. Chương 529: Hai Chén Rượu Hai Mươi Triệu.	1379
530. Chương 530: Tình Dục Phóng Túng.	1381
531. Chương 531 : Cuộc Đời Như Mặt Trăng, Lúc Tròn Lúc Khuyết.	1384
532. Chương 532 : Trước Khi Ly Biệt.	1387
533. Chương 533 : Các Em Còn Chờ Gì Nữa.	1390
534. Chương 534 : Tàn Sát.	1392
535. Chương 535 : Thủy Triều Bị Kích Động.	1395
536. Chương 536 : Xâm Nhập Phủ Tổng Thống.	1398
537. Chương 537 : Nguyên Thần Của Tham Lang Dung Hợp.	1400
538. Chương 538 : Cây Táo Ngây Ngô Đã Muốn Chín.	1403
539. Chương 539 : Hội Tụ Ấm Ấp.	1406
540. Chương 540 : Tiểu Mật.	1409
541. Chương 541: Phá Quân Phó Thác.	1411
542. Chương 542: Kế Hoạch Tương Lai.	1414
543. Chương 543: Xuân Sắc.	1416
544. Chương 544: Trung Đông Trở Về	1419
545. Chương 545: Gia Đình Hạnh Phúc.	1421
546. Chương 546: Đáng Ghét Vẫn Là Đáng Ghét.	1424
547. Chương 547: Lâm Gia Trở Thành Lịch Sử.	1426
548. Chương 548: Bí Mật Tiến Hóa Của Thần Cảnh.	1429
549. Chương 549: Chiến Ý Bất Khuất.	1431
550. Chương 550: Ma Nữ Khiêu Khích.	1434
551. Chương 551 : Lực Lượng Của Thần Trong Thần.	1436
552. Chương 552 : Cực Khổ Và Tiến Bộ Đồng Hành.	1439
553. Chương 553 : Rửa Sạch Đông Nam.	1442
554. Chương 554 : Bắc Thượng.	1445
555. Chương 555 : Tin Tức Kinh Người.	1447
556. Chương 556 : Thân Nhân Gặp Lại.	1450
557. Chương 557 : Cho Em Một Bất Ngờ.	1453
558. Chương 558 : Gặp Nhau Ở Hoắc Gia.	1455
559. Chương 559 : Từ Từ Nói Chuyện.	1458
560. Chương 560 : Cạnh Tranh.	1461
561. Chương 561: Vinh Quang Trước Đây.	1463
562. Chương 562: Cuộc Chiến Không Khoan Nhượng.	1465
563. Chương 563: Thắng Bại.	1468
564. Chương 564: Đoạt Lấy Huyết Mạch Tiêu Gia.	1470
565. Chương 565: Tin Tức Thất Sát Xuất Thế.	1473
566. Chương 566: Tin Tức Không Tốt Lắm.	1476
567. Chương 567: Loạn Chiến Sắp Diễn Ra.	1478
568. Chương 568: Loạn.	1481
569. Chương 569: Tình Hình Nghiêm Trọng.	1483
570. Chương 570: Cuộc Chiến Kinh Thiên.	1486
571. Chương 571 : Chính Tà Đối Lập.	1488
572. Chương 572 : Bị Thương.	1491
573. Chương 573 : Âm Triều Yên Tĩnh.	1494
574. Chương 574 : Phương Pháp Khác Thường.	1497
575. Chương 575 : Tiêu Gia Ba Người Đoàn Tụ.	1499
576. Chương 576: Kinh Thành Tiểu Tụ.	1502
577. Chương 577: Chém Giết Bất Đầu.	1505
578. Chương 578: Tula Giết Chóc.	1507
579. Chương 579: Bại Lui.	1510
580. Chương 580: Hoan Nghênh Đến Cửa.	1513

581. Chương 581: Tin Khiêu Chiến.	1515
582. Chương 582: Vinh Quang Phương Đông.	1518
583. Chương 583: Chung Cực Nhất Chiến.	1520
584. Chương 584: Thần Long Ngạo Thiên.	1523
585. Chương 585: Hạnh Phúc Trở Về (end)	1526

Trọng Sanh Chi Đô Thị Cuồng Long

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com, vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Đô thị, Dị năng, Sắc hiệpẢnh Tử, một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sanh-chi-do-thi-cuong-long>

1. Chương 1: Hủy Diệt

Trên sa mạc bao la bát ngát, cơn rét lạnh thấu xương như đối lập hoàn toàn với cái nóng gay gắt vào ban ngày. Con người sống tại đây chỉ trong vòng hai mươi bốn giờ ngắn ngủi là có thể được hưởng thụ hương vị của hai cảm giác hoàn toàn đối lập nhau.

Ảnh Tử lúc này đã giấu mình được dưới cát được ba ngày

Trong ba ngày này, ngoại trừ hô hấp ra thì cái gì hắn cũng không làm.

Không ăn, không uống, thậm chí ngay cả bài tiết cũng không. Tựa hồ như từ lúc hắn ẩn mình thì tất cả hoạt động trong cơ thể đều đình chỉ lại.

Trừ cái đầu ra thì cả người như không còn thuộc về hắn.

Ảnh Tử là một cái tên. Hắn căn bản không có tên.Những tư liệu liên quan tới đều thuộc loại tuyệt mật của quốc gia. Người có thể tra tư liệu này trên thế giới tuyệt không quá năm người. Hắn chính là con bài trong tay thủ tướng, cơ hồ như đã không thuộc phạm vi quản lý của pháp luật nữa rồi.

Từ khi cái tên Ảnh Tử ra đời tới giờ cũng được năm năm. Trong năm năm qua hắn chỉ hoàn thành có ba nhiệm vụ.

Nhưng chính vì đó mà ba sự kiện mang tính quốc tế cũng xảy ra khiến cho cái tên Ảnh Tử thần bí đó trở nên nổi tiếng toàn thế giới.

Nhưng không một ai biết hắn là ai, càng không một ai biết hắn chính là một thanh lợi kiếm sắc bén của Trung Quốc.

Cảm nhận được biến hóa của lớp cát bên ngoài, Ảnh từ từ từ chui ra. Mặc dù xung quanh vẫn tối đen như mực nhưng hắn không dám có chút sơ sót. Đối phương đã dám tại nơi này thiết lập một căn cứ vũ khí lớn như thế này thì việc bảo vệ cũng như quan sát sẽ không thể bình thường được.

Nếu như đã tầm thường thì đã không cần tới Ảnh Tử như hấn ra tay.

Mệnh lệnh giao cho hấn chỉ vắn vắn có vài chữ : Hủy diệt căn cứ.

Từ tư liệu, Ảnh tử biết được căn cứ là do ba nước lớn đồng thời xây nên. Bề ngoài thì chỉ là hợp tác quân sự nhưng bên trong chính là nghiên cứu vũ khí hủy diệt. Hơn nữa, qua điều tra thì rất nhiều manh mối cho thấy căn cứ này chính là để sản xuất ra một loại vũ khí rất mạnh.

Hơn nữa mục tiêu của vũ khí này chính là thủ đô của Trung Quốc.

Nằm lên mặt cát chỉ khoảng thời gian năm phút, Ảnh Tử như cảm thấy cả người được tràn ngập sức mạnh. Một khí tức chết chóc tỏa ra mang theo đầy mùi huyết tinh.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hấn biết thời điểm này chính là lúc Nguyệt thực bắt đầu.

Cái Ảnh Tử đợi chính là lúc này. Mặc dù chỉ có thời gian mười giây nhưng đó cũng chính là thời cơ duy nhất để hấn xâm nhập vào căn cứ. Bởi vì lúc này hệ thống bảo vệ của căn cứ sẽ bị mất tác dụng.

Xâm nhập vào căn cứ rồi sau đó hủy diệt, đó chính là nhiệm vụ của hấn. Còn có thể trở ra hay không thì hấn không quan tâm thì nơi có thể giam khốn được hấn trên thế giới này quả thật không có nhiều.

Trong căn cứ có quân đội trú đóng, còn có cả đặc công của ba quốc gia. Toàn bộ đều là tinh nhuệ. Nhưng hấn là ai, hấn chính là Ảnh Tử.

Không một thanh âm nào phát ra nhưng Ảnh Tử lúc này đã sớm cắt cổ ba tên lính. Leo qua tường thành cao, Ảnh Tử cảm thấy một sự yên tĩnh đến đáng sợ bên trong.

Một nhóm binh sĩ tuần tra lướt qua người hấn. Trên người đám binh lính này sau khi được gió cát sa mạc huấn luyện, ai nấy đều tỏa ra một khí tức rất đáng sợ.

Tên lính cuối cùng lúc này đã trở thành người chết. Còn Ảnh Tử thì theo đám binh lính tiến vào. Cả quá trình diễn ra không quá nửa phút.

Ảnh Tử thông thạo sáu thứ tiếng. Từ một binh lính, hấn biến thành trung úy, rồi trở thành một công trình sư, tiếp đó là đặc công. Khi hấn giết tới người thứ chín, trở thành một đầu bếp thì hấn đã tiến vào được bên trong căn cứ.

Chuông cảnh báo bắt đầu vang lên. Một thanh âm từ nơi nào đó vang lên khắp nơi :

“Tất cả đề phòng, tất cả đề phòng, căn cứ có người xâm nhập...”

Người trong căn cứ ai nấy đều nào động. Chỉ có duy nhất một tên đầu bếp béo phì đang đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh rồi từ từ bước vào thang máy.

Căn cứ có tổng cộng năm tầng nhưng tất cả vũ khí đều nằm tại tầng cuối cùng.

Nếu đã làm kinh động thì cách duy nhất có thể tiến lên tầng cuối cùng đó chỉ có thể là trực diện đánh lên.

Cử thang máy vừa mở ra, trong tay tên đầu bếp béo phì kia lúc này đã là hai khẩu súng. Ba tên lính canh cửa chưa kịp phản ứng thì tất cả đều đã bị bắn chết.

Tại căn phòng tổng chỉ huy, bốn thân ảnh thông qua màn hình đều nhìn thấy hết mọi việc.

“Quả thật quá mạnh. Mrs Khang, Ảnh Tử trong tuyên thuyết quả không hổ danh là vương giả.”

“Bố đặc tiên sinh, hãy khởi động mật mã cuối cùng đi. Đây chính là giao ước của chúng ta, đúng không?”

Hai người còn lại kinh hãi kêu lên :

“Chờ đã, chờ đã, chúng ta còn có hai trăm chuyên gia vũ khí cao cấp bên trong đó. Chỉ cần ba phút là chúng ta có thể hoàn toàn rút được bọn họ ra bên ngoài.” Người ban đầu kia hét lớn:

“Ba phút, chừng đó cũng đủ để hấn phát hiện ra bí mật và rời khỏi nơi đây rồi. Đây chính là cơ hội duy nhất của chúng ta. Hai năm bố trí, hao phí hết bao nhiêu tâm huyết của chúng ta, không lẽ các người lại muốn kế hoạch của chúng ta thất bại sao?” Bố Đặc tiên sinh gật gật đầu, ngón tay để trên cần điều khiển di chuyển nói:

“Thân là vương giả đích xác phải cần người để chôn chung với hân. Đó chính là thể hiện sự tôn kính với hân. Hai vị, Mrs Khang sẽ bồi thường thỏa đáng, nhất định sẽ khiến hai vị hài lòng.” Ảnh Tử sau khi giết hơn ba mươi tên đặc công cấp quốc gia, cả người hân lúc này cũng nhuốm máu. Toàn thân tỏa ra sát khí, sức mạnh trong người như càng lúc càng mạnh hơn.

Sức mạnh của hân vốn là từ trong giết chóc mà có được.

Loại giết chóc kiểu này khiến cho bốn người kia ai nấy đều kinh hãi. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy thì bọn họ tuyệt đối không thể nào tin mà chỉ cho đây là một ác mộng mà thôi.

Cánh cửa căn cứ sớm đã được đóng lại, tổng cộng có chín chín tám mươi một cánh cổng

Khi giết chuyên gia vũ khí cuối cùng thì Ảnh Tử đã tiến tới trước căn phòng chứa vũ khí. Một thanh âm “Tích tắc” truyền vào trong tai của hân.

Nhìn qua màn hình thì Ảnh Tử không hề thấy hệ thống vũ khí như trong tưởng tượng mà thì có khuôn mặt hài hước của Bồ Đặc :

“Ảnh Tử tiên sinh, khi ánh sáng chiếu xuống nơi này thì Ảnh Tử cũng sẽ biến mất. Kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại. Ha ha...” Khuôn mặt đắc ý từ từ mất đi chỉ để lại một cái đồng hồ còn khoảng hai mươi sáu giây đang đếm ngược. Ngay khi hình ảnh cuối cùng trên màn hình mất đi thì Ảnh tử nhìn thấy một thân ảnh rất quen thuộc.

Đó chính là Dao. Chỉ biết hân hiệu là Dao.

Bọn họ đã từng là chiến hữu.

Đây là một cái bẫy, một cái bẫy được dựng nên vì hân.

Không chút do dự, Ảnh Tử lập tức lui về phía sau. Hân biết cái đồng hồ kia chính là cái đồng hồ sinh mệnh của hân.

Tám tám sáu mươi bốn bức tường kiên cố bị hân phá vỡ. Trước ánh mắt kinh hoàng của bốn người trong căn phòng giám sát, một tiếng nổ kinh khủng vang lên. Mọi hình ảnh lúc này đều trở thành tro bụi.

“Người này quả thật đáng sợ”

“Thật sự đáng sợ. Ta thật không dám tin mình lại trở thành địch nhân với dạng người như thế này”

“Hai vị, mọi thứ đã thành quá khứ. Khi ánh sáng bình minh chiếu xuống thì Ảnh Tử cũng trở thành quá khứ. Hiện tại có phải là chúng ta nên nâng ly chúc mừng thắng lợi chứ, đúng không?”

Bốn ly rượu cộng vào nhau nhưng khi được nuốt vào bụng thì lại để cho người uống một tư vị rét lạnh.

Tuy nhiên, Ảnh Tử đúng thực là đã biến mất, biến mất cùng với cả một căn cứ.

Nhưng sự khủng khiếp kia thì vẫn sẽ luôn theo bọn họ cả đời.

Trọng Sanh Chi Đô Thị Cuồng Long

2. Chương 2 : Trọng Sanh

Không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên một cơn đau kịch liệt tràn đến khiến hân tỉnh lại, cái đầu đau đớn như muốn vỡ ra.

Bên tai truyền đến một thanh âm đau đớn:

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, con nhất định phải tỉnh lại. Không được bỏ mẹ, nếu không mẹ thật không sống nổi.....”

Hân lấy làm kỳ quái. Dù lúc này đang rất đau đớn nhưng cũng không thể cản nổi một suy nghĩ đang tràn ngập khắp đầu hân. Hân chính là Ảnh tử nhưng lúc này hân lại có một cái tên mới.

Tiêu Thu Phong, hân tên là Tiêu Thu Phong.

Từ từ mở mắt ra, Tiêu Thu Phong phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh. Trước mắt hắn là một màu trắng xóa. Bốn phía yên tĩnh đến cực độ cùng với tiếng khóc nức nện kia tạo thành hai thái cực hoàn toàn đối lập.

Một thiếu phụ rất đẹp độ khoảng ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu phụ đó như làm cho người ta không thể hoài nghi những tháng ngày làm điên đảo chúng sinh khi nàng ta còn trẻ.

Đây chính là mẹ của Tiêu Thu Phong. Ảnh Tử thật không hiểu nổi hắn sao lại trở thành Tiêu Thu Phong, hơn nữa lại còn có cả người thân.

Thiếu phụ phát hiện ra cử động của hắn mừng rỡ ngẩng đầu rồi vội vàng nắm chặt tay hắn, điên cuồng kêu lớn:

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, con đã tỉnh lại rồi, con thật đã tỉnh lại rồi.....”

Chưa kịp nói câu nào giải thích, thiếu phụ đã mừng rỡ chạy ra cửa kêu lớn:

“Bác sĩ, bác sĩ, mau tới đây, mau tới đây, con ta đã tỉnh lại rồi, đã tỉnh lại rồi....”

Trong tiếng nổ cực lớn vang lên kia, Ảnh Tử mất đi hết tri giác. Lúc này tỉnh lại, trên người hoàn toàn không có gì đáng ngại. Thoát qua nạn này, hắn biết mình đã hết sức may mắn. Nhưng khi nhìn thấy thấy mình qua tấm kính thì hắn đã không còn nhận ra mình.

Hắn không còn là Ảnh Tử, không còn cái khuôn mặt lạnh băng mà thay vào đó là một khuôn mặt rất anh tuấn. Đó cũng chính là cái kiểu khuôn mặt mà khi xưa hắn rất ghét. Hắn không thích cái khuôn mặt và tính cách mà người mẹ kia đã cho hắn một chút nào.

Nụ cười bất lực trên khuôn mặt chưa kịp hé mở thì từng tiếng bước chân vội vã vang lên. Mắt ông bác sĩ già bước nhanh vào phòng. Khi nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Thu Phong, ai nấy đều tỏ vẻ kinh dị. Một nam nhân đã bị tuyên là đã chết nay lại sống trở lại.

Tay của thiếu phụ như run lên. Đứa con này chính là niềm hy vọng duy nhất của nàng trên thế giới này. Mặc dù nó không thành tài, là một điển hình tiêu biểu của phá gia chi tử, không một ai thích nhưng nàng đối với nó thì lại rất thương yêu. Đó là một tình cảm hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

“Phu nhân, rất vui báo cho người biết Tiêu công tử đã qua thời kỳ nguy hiểm, tâm mạch đã bình thường trở lại. Hiện tại chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được.”

Một lão bác sĩ già cuối cùng cũng lên tiếng. Cả đời trị bệnh cứu người bọn họ chưa từng thấy tình huống như thế này. Tối qua sau khi vị công tử này được đưa vào đây thì một chân đã tiến vào quỷ môn quan. Bệnh viện bọn họ cũng chỉ là tận hết khả năng cũng hết cách. Chỉ không thể ngờ loại công tử nhà giàu này lại cao số đến như vậy. Bị trọng thương như vậy mà cũng có thể qua khỏi.

Người xưa thường nói người tốt đoản mệnh còn người xấu thì sống ngàn năm. Câu này coi bộ đúng a!

Thiếu phụ lúc này không có thời gian nhìn sắc mặt của bác sĩ, vừa nghe thấy câu này, nước mắt tràn ra, tay áp vào mặt Tiêu Thu Phong thương yêu nói:

“Tiểu Phong, con không sao rồi, mẹ thật rất vui. Bảo bối của ta, sau này chuyện nguy hiểm như vậy còn đừng bao giờ làm nữa. Chỉ là một con tiểu minh tinh thôi mà, không đáng để con phải làm vậy đâu”

Mặc dù là một đứa con phá gia chi tử nhưng vào thời khắc này, Tiêu Thu Phong hoàn toàn có thể cảm nhận được sự sủng ái của thiếu phụ dành cho mình. Trong đầu hắn bây giờ có ký ức của tên gọi là Tiêu Thu Phong này. Những sự việc nói về hắn quả thật xứng danh là bại hoại của xã hội.

Tiếng chân lại vang lên. Lần này tiến vào không phải là bác sĩ mà là một lão nhân. Theo sau lão nhân này có thêm mấy người như bảo tiêu. Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn. Trong trí nhớ của hắn thì lão nhân này tên là Tiêu Viễn Hà, chính là cha của hắn.

Nhìn Tiêu Thu Phong, lão nhân không hề có chút mừng rỡ mà sắc mặt đanh lại, hai mắt đỏ rực vì giận dữ quá lớn:

“Thằng bất tài nguời vẫn còn chưa chết hay sao?”

Lão nhân này vốn ít vợ. Lúc tuổi già mới có được một đứa con trai khiến lão đương nhiên là yêu quý không hết. Nhưng lão không thể ngờ kết quả của việc thương yêu này lại giúp Tiêu gia đào tạo ra một đứa con phá gia chi tử. Bình thường đứa con của lão không lo làm việc, coi tiền như cỏ rác. Với địa vị của Tiêu gia thì tiền không phải là chuyện lớn nhưng đứa con của lão học hành lại chẳng ra gì mà lại tới ngày hái hoa bắt bướm. Đã thế nó lại còn tự xưng là phong lưu công tử khiến cho lão xem chút nữa là tức đến mất mạng.

Thiếu phụ nghe lão nhân nói thế liền đứng bật dậy ngăn trước mặt Tiêu Thu Phong, mặt mày biến sắc nói:

“Tiêu Viễn Hà, ông tới đây làm gì. Tôi nói cho ông biết tiểu Phong là vừa mới từ quý môn quan trở về. Ông mà la nó nữa là tôi sẽ ly hôn với ông. Tôi cùng Tiểu Phong không có Tiêu gia thì cũng không chết đói đâu.

Sống cả nửa đời người, niềm kiêu ngạo lớn nhất của Tiêu Viễn Hà chính là một tay đưa Phong chánh tập đoàn thao túng kinh tế của vùng Giang Triết của Trung Quốc. Sau đó lão còn có thể lấy được đệ nhất mỹ nữ của Giang Nam Thủy Phù Dung Điền Phù, cũng chính là thiếu phụ đứng trước mặt lão bây giờ.

Sau đó khi có con thì thế tử cùng nhi tử trong lòng lão lúc này so với Phong chánh tập đoàn còn khiến lão kiêu ngạo hơn nữa. Vào thời điểm đó lão cảm nhận thấy mình có lẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Đang muốn há miệng ra mắng tiếp thì bị Điền Phù uy hiếp khiến lão phải hậm hực nuốt những câu tính chữ mắng vào trong bụng. Thân làm cha, ai có thể hiểu được ngoài mặt thì lão la mắng nhưng trong lòng lại rất thương đứa con này. Mặc dù tối qua lão tức giận không tới bệnh viện nhưng lão cũng có một đêm không hề chợp mắt.

Không khí như có phần căng thẳng hơn. Tiêu Thu Phong lúc này mới nói câu đầu tiên từ khi hấn tỉnh lại :

“Mẹ, mẹ ngồi xuống đi đã. Cha, con xin lỗi, lần này là con sai rồi. Cha yên tâm, sau này con sẽ không làm những việc như vậy nữa.”

Sự việc tối qua lúc này hiện lên rõ ràng trong đầu Tiêu Thu Phong. Hấn nhớ rất rõ vì một tiểu minh tinh hạ đẳng mà tứ công tử bọn hấn tranh nhau, cuối cùng dùng phương pháp đưa xe để quyết định xem cô nàng thuộc về ai. Việc này vốn là chuyện hoang đường nhưng vì thế diện nên bốn công tử bọn hấn đều đồng ý.

Tiêu Thu Phong nhớ tràng tỷ thí đó là hấn thắng. Nhưng thắng thua hay không không quan trọng mà quan trọng là xe của hấn bị hỏng. Việc hỏng xe này không phải là chuyện ngoài ý muốn mà là có người muốn lấy mạng của hấn.

Nhưng lúc này hấn lại không nghĩ là sẽ nói ra. Bởi vì vào thời điểm này hấn không phải là Tiêu Thu Phong.

Nhưng đối với sự yêu thương của cha mẹ này, trong lòng hấn bỗng có cảm giác như một đứa con xa nhà lâu ngày trở về. Cái khát vọng này vốn là hấn đã mong ước từ rất lâu rồi.

Những người xung quanh nghe thấy Tiêu Thu Phong nói vậy đều thoáng giật mình. Tiêu Viễn Hà và Điền Phù lúc này hoàn toàn không tin vào tai mình.

Tính cách của con bọn họ đương nhiên hiểu rất rõ. Con của bọn họ lúc nào cũng cho mình là đúng, không bao giờ nhận sai. Nay cái kiểu nói chuyện như thế này lại phát ra từ miệng con bọn họ thật sao?

Điền Phù vội chạy lại đưa tay sờ lên trán Tiêu Thu Phong lo lắng hỏi:

“Tiểu Phong, con không sao chứ, có cần gọi bác sĩ để kiểm tra lần nữa không?”

Tiêu Thu Phong khẽ gỡ tay thiếu phụ ra nhẹ nhàng nói:

“Mẹ, con không sao. Chỉ là con cảm thấy lúc trước đã làm sai quá nhiều nên con quyết định sau khi xuất viện thì sẽ trở về giúp Phong Chánh tập đoàn, không để cho mọi người phải lo lắng nữa.”

Tiêu Viễn Hà thật không biết phải nói gì. Ông vốn đã cho nó quá nhiều cơ hội nên bây giờ thật không dám tin nữa.

“Người còn tính gạt lão già ta sao. Có thể giúp Phong Chánh tập đoàn hay không ta thật không dám nghĩ. Nếu người có suy nghĩ như vậy thì hãy đem hôn ước giải trừ đi. Ta thật không muốn Yên Nguyệt cả đời phải chịu khổ trong Tiêu gia, người có nghe rõ không?”

Liễu Yên Nguyệt, cái tên nghe thật êm tai. Nghe cái tên này, trong đầu Tiêu Thu Phong hiện lên một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Chỉ là đã từ rất lâu hắn không còn nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt này.

Tiêu gia có ân với Liễu gia. Vừa lúc Tiêu Thu Phong nhìn trúng nữ nhân xinh đẹp đó, dùng cái ân huệ kia ép buộc bức Liễu Yên Nguyệt phải làm nữ nhân của hắn.

Tiêu Viễn Hà đương nhiên là phản đối kịch liệt. Đứa con bất tài của lão căn bản không xứng với Liễu Yên Nguyệt. Nhưng một bên thù chết không tha, một bên thì đồng ý chấp thuận khiến cho ý kiến của lão rốt cuộc cũng không được để ý.

Tiêu Thu Phong biết nữ nhân này thật ra không hề có chút tình cảm gì với hắn. Nếu như là Tiêu Thu Phong trước kia thì dù cho không đoạt được người thì trước mắt cũng đoạt lấy thân thể rồi tính tiếp. Nhưng hiện giờ thì việc này có thể kết thúc được rồi.

“Đợi khi con khỏe lại thì con sẽ giải trừ với Yên Nguyệt.”

“Hãy nhớ kỹ lời người nói đó....”

Tiêu Viễn Hà quay người rồi nhẹ giọng nói ra cái câu mà ông đã ráng nín nhịn gần cả nửa ngày trời :

“Hãy dưỡng thương cho tốt”

Mọi người lúc này đều đã rời khỏi phòng bệnh để lại trong phòng chỉ còn có Tiêu Thu Phong cùng Điền Phù.

“Tiểu Phong, con không phải rất thích Yên Nguyệt sao. Sao con lại có thể dễ dàng buông tha cho nàng ta vậy?”

Tiêu Thu Phong bắt lực cười cười. Hắn không thể nói ra mình vốn không phải là Tiêu Thu Phong, chỉ biết thở dài một cái rồi nói:

“Mẹ, cưỡng cầu không mang lại hạnh phúc. Đến bây giờ con mới hiểu ra được. Từ hôm nay con nhất định sẽ thay đổi, bắt đầu làm một người mới.”

3. Chương 3 : Thượng Ban

Sau mấy ngày, thân thể Tiêu Thu Phong đã hoàn toàn hồi phục. Dù cho Điền Phù cố kêu hắn nghỉ thêm mấy ngày nhưng hắn đều cự tuyệt.

Với địa vị và tài thể của Phong chánh tập đoàn thì dù ở trong bệnh viện cũng giống như khách sạn vậy. Cộng thêm sự quan tâm của người mẹ này thì nếu như không phải có lo lắng trong lòng thì Tiêu Thu Phong cũng không muốn ra ngoài.

Chỉ là thời gian qua tận hưởng sự ấm áp của tình thân khiến nội tâm cô độc lạnh lẽo của hắn trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Đây cũng coi như là một sự thu hoạch vậy.

Từ sinh hoạt của một cao thủ long tổ bỗng nhiên trở thành một người khác, Tiêu Thu Phong có chút không quen. Chỉ là giữa hai người dù gì cũng có điểm chung, đó là bị người bán đứng.

Trước khi chết nhìn thấy Dao khiến hắn hiểu cái bẫy dành cho hắn chứa đựng một âm mưu rất lớn. Dù cho vì chính bản thân thì hắn cũng phải tra cho rõ ràng.

Nếu ông trời đã cho hắn một cơ hội sống lại thì hãy coi như hắn chính là Tiêu Thu Phong trọng sinh đi.

Mà nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, cái tên Tiêu Thu Phong này thể chất yếu đến phát sợ, da thịt như đàn bà vậy. Xem ra chỉ còn cách tự nỗ lực để gia tăng sức khỏe thôi.

Tiêu gia mặc dù là giàu có nhưng thành viên không nhiều. Ngoài trừ cả nhà ba người thì chỉ còn có một biểu ca tên Vương Tân Dân. Theo hắn nhớ thì biểu ca này cha mẹ mất sớm, lúc nào cũng ở Tiêu gia, là một kinh lý trong Phong chánh tập đoàn. Quan hệ với Tiêu Thu Phong bình thường cũng không tốt lắm.

Gia viên của Tiêu gia khoảng hơn trăm mẫu, nhìn qua thật lãng phí. Mấy căn biệt thự sát với nhau, người thì ít, cả người làm cùng bảo tiêu cũng chỉ hơn trăm người. Nhưng phòng ốc chính thì chỉ có ba người trong gia đình mới được vào khiến cho sự tĩnh lặng càng thêm đáng sợ.

Khi Tiêu Thu Phong về nhà, mẹ hắn vì hắn mở tiệc ăn mừng, thần thích tới cũng không ít. Nhìn qua dàn xe tới dự có thể thấy trong số đó không ít quý tộc.

Giống như hai cô phu của hắn, một người là quan cao cấp trên tỉnh, một người là phó cục trưởng cục công an, cả hai đều thuộc dạng nhân vật một tay che trời cả. Hai vị cô cô của hắn khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong thì không ngừng hỏi han sủng ái hắn, giống hệt như mẹ hắn vậy. Chẳng trách tên Tiêu Thu Phong này làm nhiều việc xấu đến thế mà vẫn có thể tiêu điều ngoài vòng pháp luật.

Tiêu gia vốn là nhất mạch đơn truyền. Vì vậy Tiêu Thu Phong giống như là cục vàng trong gia đình này vậy.

Sau khi ẩm ỉ một hồi, Tiêu Thu Phong bị mẹ kéo đi khắp nơi giới thiệu cho các biểu tỹ, biểu muội....

Đám nam nhân thì đương nhiên ở chung một chỗ cụng ly nói chuyện. Chỉ là nơi giới thượng lưu tụ họp, Tiêu Thu Phong không hề nhìn thấy hình bóng của Vương Tân Dân.

“Được rồi, không cần phải hỏi về biểu ca của con nữa. Ngày nào cũng mang cái khuôn mặt lạnh tanh, mẹ không thích nó. Mà nghe nói hình như mấy ngày nữa nó sẽ đi thì phải”

Tiêu Thu Phong ngẩn người, có chút cảm giác không đúng. Nhưng hắn chỉ biết im lặng chứ không biết phải nói gì.

Qua nửa đêm, mọi người đều ra về. Tiêu Thu Phong thu không ít lễ vật, trong đó có một cái xe thể thao cực đẹp, mã lực cực mạnh cộng thêm nội thất sang trọng. Quả nhiên không hổ danh hưởng thụ của giới thượng lưu.

Ngày thứ hai, Tiêu Thu Phong dậy thật sớm, theo như thói quen khi xưa chạy một vòng trong sân, một mặt để rèn luyện thân thể, một mặt để nhận biết mọi thứ. Mặc dù hắn không phải là Tiêu Thu Phong thật sự nhưng trước mắt vẫn phải tiếp nhận sự thực này.

Về hiện tượng linh hồn dịch chuyển này thì để từ từ tìm hiểu vậy.

Phía sau cất lên tiếng bước chân chạy. từ phía sau một căn phòng xuất hiện một người mặc quần áo thể thao, cổ quần một cái khăn chạy gần tới người Tiêu Thu Phong thì chậm lại.

Người này độ hai mươi tám, thân hình gầy gầy, nhìn cũng khá đẹp trai. Chỉ là khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong thì thần sắc bỗng có chút âm trầm nhưng chỉ trong nháy mắt trở lại bình thường. Nếu như Tiêu Thu Phong không phải đã trải qua huấn luyện thì tuyệt không thể nhận ra.

“Tiểu Phong, người vừa khỏe đừng vận động quá nhiều”

Tới trước mặt Tiêu Thu Phong, Vương Tân Dân ra vẻ quan tâm nói nhưng trông mắt có chút co rút kia không chạy khỏi ánh mắt của hắn.

Sắc mặt Tiêu Thu Phong vẫn như cũ, cười khê như không việc gì nói:

“Biểu ca, nghe nói là người muốn đi sao?”

“Không sai, con người nhất định phải tự lập. Nhiều năm qua đã nhờ Tiêu gia chiếu cố, ta không thể cứ để người khác chống lưng nữa rồi.”

Lời nói nghe rất nhẹ nhàng nhưng trong lòng hắn thật đang rất xung động. Tiêu Thu Phong biết hắn đang cố che giấu cảm xúc. Việc này người bình thường có lẽ không biết nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt của hắn.

Tiêu Thu Phong trước kia quan hệ cũng không được tốt với vị biểu ca này, hơn nữa con khinh thường hắn như một tên ăn mày. Lúc này cũng không tiện thay đổi nên chỉ đành nói:

“Độc lập cũng tốt. Sau này biểu ca có gì khó khăn thì chỉ cần nói một tiếng, ta nhất định sẽ giúp đỡ người.”

Hai người chia tay. Nhưng khi Vương Tân Dân quay đầu nhìn lại thì ánh mắt đã trở nên độc ác như một con rắn nhìn mồi, lạnh lùng nói:

“Tiêu Thu Phong, tên hoa hoa công tử ngươi sẽ rất nhanh biết được mùi vị nhà tan cửa nát. Nơi này là của ta, Phong chánh tập đoàn sẽ thuộc về ta. Đó cũng chính là trừng phạt cho lỗi lầm mà ngươi đã gây ra.”

Nước mắt âm thầm rơi trên khuôn mặt Vương Tân Dân. Trong lòng hắn thật đau đớn, hắn không thể nào quên được mỗi tình khi đó.

Hắn vốn là một người rất tự ti. Cả đời chỉ yêu một lần nhưng lại đem tất cả hy vọng đặt vào người đó.

Chỉ là hắn không biết cô gái kia đối với hắn như vậy chẳng qua chỉ là muốn tiếp cận với vị phong lưu công tử Tiêu Thu Phong.

Khi hắn nhìn thấy Tiêu Thu Phong hung hãn xé nát quần áo của nữ nhân mà hắn yêu, cướp đoạt lấy thân thể nàng ta, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết và sung sướng vang lên.

Vào lúc này hắn đứng ngoài cửa. Vốn yếu đuối nên hắn không dám tiến vào mà chỉ biết chạy trốn về phòng khóc suốt một ngày một đêm.

Hắn không hề nhìn thấy Tiêu Thu Phong đưa một số tiền lớn cho cô gái kia rồi cô gái vui vẻ bỏ đi, biến mất trước mắt Tiêu Thu Phong. Đây chính là quy tắc của hắn, nữ nhân chơi không đã thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hắn.

Vương Tân Dân không hề biết việc xé nát quần áo chỉ có một cách kích tình trong tình dục. Mà hắn chỉ biết người yêu của hắn đã bị cưỡng gian, sau đó xấu hổ rồi tự sát. Bởi vì từ khi đó hắn chưa bao giờ gặp lại nàng ta.

Tiêu Thu Phong trở thành kẻ thù của hắn. Hơn một năm qua, hắn sống trong đau khổ mà không có biện pháp để phát tiết ra, chỉ có thể để nỗi thống khổ gặm nhấm lấy linh hồn của mình.

Trong lần đua xe đó là chính hắn đã phá hủy thắng xe.

Vốn Tiêu Thu Phong là phải chết chắc. Thật không thể ngờ hắn lại có thể còn sống. Nghe thấy tin này hắn thật chán nản, muốn bỏ cuộc.

Nhưng hiện tại hắn quyết định rời khỏi Tiêu gia. Bởi vì hắn đã có trợ thủ giúp hắn đối phó với Tiêu gia.

“Ngươi muốn giết Tiêu Thu Phong. Còn ta....thì muốn đối phó Tiêu Viễn Hà. Chúng ta có thể hợp tác.”

Vào lúc này Vương Tân Dân mới biết trên thế giới này người xấu như hắn có rất nhiều.

Tiêu Thu Phong hoàn toàn không hay biết gì chứ đừng nói tới lúc này lại là một Tiêu Thu Phong được trọng sinh.

Phong chánh tập đoàn được đặt trên con đường sầm uất nhất Thượng Hải. Một tòa nhà cao sáu mươi sáu tầng có thể ngắm phong cảnh xung quanh.

Tiêu Viễn Hà lúc này cùng với Tiêu Thu Phong ngồi trên chiếc xe thể thao của hắn đi tới Phong Chánh tập đoàn.

Đầu bếp cùng lái xe Tiêu gia không ít, hơn nữa Tiêu Viễn Hà còn có tài xế riêng. Chỉ có khó có cơ hội con trai tới công ty sớm như vậy khiến cho Tiêu Viễn Hà thật rất vui. Ngồi trên xe, ông còn dặn dò cẩn thận để xử lý việc của Yên Nguyệt.

“Con biết rồi cha”

Ở cuộc sống trước lúc nào hắn cũng lạnh lùng im lặng, ít khi nói nhiều hơn một câu. Nhưng khi xưng hô thân thiết thế này, một loại cảm giác thoải mái xâm chiếm khiến hắn thật muốn kêu thêm vài tiếng.

Tiêu Viễn Hà gật đầu nói:

“Tiểu Phong, nếu như thật như lời ngươi nói, thay đổi bản thân thì dù cho giải trừ hôn ước cũng có thể theo đuổi Yên Nguyệt, cha sẽ ủng hộ ngươi. Thật ra cha cũng rất thích con nha đầu Yên Nguyệt này. Ài, chỉ là ngươi không xứng với người ta mà thôi”

Một khi đã nói thì ông nói rất nhiều. Bình thường vốn không có cơ hội để nói nay có cơ hội thì nói ra hết. Già rồi, ông chỉ có một tâm nguyện là có cháu để bông. Chỉ đáng tiếc nữ nhân của con trai dù nhiều nhưng nó lại chưa bao giờ dẫn ai về nhà cả.

Đối với việc này Tiêu Thu Phong thật không dám lên tiếng. Việc phong lưu của Tiêu Thu Phong trước kia đối với hắn không liên quan. Dù cho hắn đã trở thành Tiêu Thu Phong thì hắn cũng muốn sống cuộc sống của riêng mình. Nữ nhân à, có chưa hắn là đã tốt.

Vì vậy hiện tại hắn không thể thỏa mãn tâm nguyện của lão nhân này là để ông có cháu để bông được.

Tới Phong chánh tập đoàn, xe dừng dưới bãi đỗ xe rồi cả hai theo thang máy dành riêng đi lên lầu.

Thang máy dừng lại tại tầng thứ sáu mươi lăm.

“Không phải tầng thứ sáu mươi sáu sao?”

Tiêu thu Phong nhớ rõ văn phòng của đồng sự trưởng tại tầng thứ sáu mươi sáu. Còn văn phòng tổng tài của hắn thì ở ngay sát bên cạnh văn phòng đồng sự trưởng.

Tiêu Viễn Hà đẩy hắn ra ngoài, sắc mặt giận dữ quát:

“Không lẽ ngươi quên mình nói gì sao. Yên Nguyệt chính là ở tầng này. Xử lý cho tốt rồi tới tìm ta”

Ông không hề hờ hắt một cơ hội, thang máy tức thì đi lên trên.

4. Chương 4 : Nhĩ Bất Yêu Xú Mỹ

Mặc dù trong đầu vẫn khắc ghi hình bóng tuyệt đẹp nhưng khi Tiêu Thu Phong nhìn thấy Yên Nguyệt thì trong lòng vẫn không tránh khỏi rung động, hoàn toàn rung động.

Nội tâm kiên cố của hắn như bị cái búa nặng mười cân đập vào khiến trong nháy mắt vỡ tan. Hắn không ngờ trên thế gian lại còn có một mỹ nhân đẹp một cách nhu hòa đến vậy. Chẳng trách hoa hoa công tử này tìm mọi cách phải chiếm hữu. Ngay cả hắn dù là có nghị lực của một cao thủ long tổ cũng phải thất thần cả gần một phút.

Liễu gia cũng là một gia đình giàu có. Chỉ là năm năm trước, khi cơn khủng hoảng thế giới cuốn tới Trung Quốc thì Liễu gia gần như tiến đến bờ vực phá sản. Tiêu Viễn Hà cùng Liễu gia gia chủ khi đó giao tình không tệ, lúc nguy nan ra tay tương trợ, căn bản khi đó là do tình nghĩa huynh đệ mà giúp nhau.

Chỉ là vị phong lưu công tử Tiêu Thu Phong khi nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt tức thì không kiềm nổi ý nghĩ chiếm hữu, nhất định phải chiếm cho bằng được nữ nhân này.

Thật ra khi Liễu gia vượt qua hoạn nạn, chỉ cần trở mặt thì Tiêu Thu Phong cũng chẳng còn cách nào khác. Huống hồ chỉ việc này cả Tiêu Viễn Hà lẫn gia chủ Liễu gia đều kịch liệt phản đối. Chỉ đáng tiếc Liễu Yên Nguyệt ân oán phân minh, lời hứa của nàng khi nói ra thì không thể thay đổi.

Nàng rời khỏi công ty của gia tộc vào làm cho Phong Chánh tập đoàn của Tiêu gia với thân phận là hôn thê của công tử Tiêu gia, chuẩn bị lấy cả đời mình ra để trả món ân tình kia.

Có thể qua mấy câu nói mà nàng nói với em gái để thấy sự kiên quyết của nàng với Tiêu Thu Phong như thế nào.

“Đây chính là cái ơn cứu mạng, Liễu gia nhất định phải trả. Dù cho hắn là heo đi chẳng nữa thì lời ta nói cũng không bao giờ thay đổi...Sau sinh nhật hai mươi lăm của ta, ta sẽ gả cho hắn.”

Đây chính là lời hứa mà nàng dành cho Tiêu Thu Phong, ngày nàng sinh nhật hai mươi lăm tuổi cũng là lúc nàng là vợ hắn.

Thư ký tựa như với liễu lão gia này không có chút cảm tình, ánh mắt lạnh lùng liếc Tiêu Thu Phong rồi khẽ gọi:

“Liễu tổng, Tiêu đại công tử tới”

Nơi đây mặc dù là Phong chánh tập dona92 của Tiêu gia nhưng Tiêu Thu Phong lại không được lòng ai. Nếu như không phải thân phận của hắn thì có lẽ không một nữ nhân nào nhìn hắn một cái. Liên quan tới việc Liễu Yên Nguyệt trở thành vợ hắn vốn đã thành một câu chuyện trong tập đoàn, nhưng dù do ai nói thì cũng đều giống nhau.

Công tử nhà giàu dùng quyền thế uy hiếp con gái nhà lành, nếu như nói Yên Nguyệt là công chúa Bạch Tuyết thì Thu Phong chính là mụ phù thủy tà ác.

Từ khi tốt nghiệp đại học cho tới khi tiến vào làm trong Phong chánh tập đoàn tới giờ cũng được ba năm, Yên Nguyệt như mang toàn bộ tâm trí vào công việc. Cuộc sống của nàng vốn không còn hy vọng, không còn gì để lưu luyến, chỉ có điên cuồng làm việc như dùng nó làm liều thuốc ma túy để quên đi chính mình.

Chỉ trong ba năm ngắn ngủi nàng đã mang lại cho tập đoàn hơn cả trăm triệu. Điều này khiến cho Tiêu Viễn Hà bất giác có ý nghĩ tự tư trong đầu : Nếu như Yên Nguyệt thật sự là con dâu của mình thì đây là lẽ là việc hoàn hảo nhất trên thế giới. Nhi tử đã không thành tài thì có đứa con dâu này cũng có thể chống đỡ lấy sự nghiệp của Tiêu gia, khiến cho nó không bị suy bại.

Hàng mi cong cong khe nhú, khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết kia bỗng như lạnh lẽo hơn, cặp môi hồng đỏ thắm đầy dụ hoặc khiến trong nháy mắt tất cả như tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ. Một tiếng hừ khe khẽ vang lên, ánh mắt trong sáng như trăng rằm phối hợp với phong thái khí chất của Yên Nguyệt khiến nàng lúc này như một tiên tử trên cung trăng, khiến người khác thật không dám có ý nghĩ mạo phạm.

Khuôn mặt thanh tú, đôi môi anh đào, dáng người thon thả, bầu ngực cao vút cộng thêm cái váy trắng quanh người không đủ che đầy thân hình quyến rũ kia. Dù cho dùng từ khuynh quốc nghiêng thành cũng như không thể hình dung được vẻ đẹp trước mặt này.

Yên Nguyệt khẽ cúi đầu xuống, mắt thậm chí không thèm nhìn Tiêu Thu Phong, lạnh lùng lên tiếng:

“Ta đang rất bận, không có thời gian tiếp người”

Nàng nói mà như đang nói chuyện với một bức tường, một chút nề mặt cũng không có.

“Tiêu đại công tử, mời”

Thư ký tức thì cản ngay trước mặt. Tiểu nha đầu này xem bộ dạng như rất trung thành với chủ nhân, ngay cả tổng tài cũng dám nói.

Tiêu Thu Phong biết cái tên công tử kia lúc trước thật đã làm rất nhiều việc làm người người căm hận. Vì vậy cũng không hề tức giận, chỉ đưa tay xua xua nói:

“Người ra ngoài trước, ta có việc cần thương lượng với Yên Nguyệt”

Thư ký căn bản không thèm để ý mà chỉ nhìn Yên Nguyệt, bộ mặt như rất khẩn trương. Bởi vì nhân phẩm của vị phong lưu công tử này quá xấu, mặc dù có đồng sự trưởng của tập đoàn giám thúc không dám làm loạn với nữ nhân viên nhưng nghe mọi người bàn tán thì người ngủ với hắn không tới một ngàn thì cũng năm trăm. Để Yên Nguyệt một mình với hắn , nàng ta quả thật không yên tâm.

Liễu Yên Nguyệt thở dài phất tay nói:

“Tiểu Duyệt, người ra ngoài trước đi”

Thư ký không cam lòng ra ngoài. Tiêu Thu Phong bước tới vừa muốn mở miệng ra nói việc giải trừ hôn ước.

“Đủ rồi, người cứ đứng tại đó, không cần phải qua đây”

Nữ nhân này ngoại trừ cảm thấy đưa mắt nhìn hắn là thừa thãi ra thậm chí còn cả ác cảm khi tiếp cận hắn. Tiêu Thu Phong nghĩ thâm, nếu đem loại nữ nhân này làm vợ thì nam nhân coi bộ làm hòa thượng còn dễ coi hơn.

Trong lòng tức giận, tiến lên phía trước quát lớn:

“Liễu Yên Nguyệt, hãy chú ý lấy thân phận của người”

Nhìn thấy biểu hiện đáng ghét đó, Tiêu Thu Phong thật muốn tát cho nàng ta vài cái. Đừng nghĩ mình xinh đẹp mà coi mình là tiên nữ chứ

Liễu Yên Nguyệt khinh miệt nhìn hắn, lạnh lùng nói:

“Không cần người nhắc nhở, ta chẳng phải đang làm trâu bò cho Tiêu gia sao. Còn người muốn nhắc ta về hôn ước thì không cần phải nói, còn tám tháng nữa thì ta sẽ đem cái thân thể này cho người”

Còn tám tháng nữa chính là sinh nhật hai mươi lăm của nàng. Đó cũng chính là thời hạn cuối cùng. Nàng biết tên nam nhân trước mặt đã đợi cái ngày đó lâu lắm rồi.

Mặc dù là một cơn ác mộng như cuối cùng cũng phải đối mặt, đúng không?

Tiêu Thu Phong thật bị nữ nhân này làm tức muốn chết. Nàng ta làm như từ trước tới giờ mình chưa thấy nữ nhân, đem thân tặng cho hắn.

“Liều tiểu thư, ta thừa nhận người càng lớn càng xinh đẹp nhưng nữ nhân xinh đẹp trên thế giới này không chỉ có mình người. Hiện tại ta muốn nói rõ với người, ta muốn giải trừ hôn ước giữa hai chúng ta. Từ hôm nay người không còn nợ gì của Tiêu gia. Người muốn gả cho ai, với ta không có liên quan.”

Khóe miệng Tiêu Thu Phong khẽ nở ra một nụ cười gian xảo. Chỉ đáng tiếc Liễu Yên Nguyệt như bị sét đánh, cả người ngây ngốc căn bản không chú ý đến.

“Nói thật với người ta hiện tại muốn tìm nữ nhân vừa ôn nhu vừa đa tình, hơn nữa còn đẹp hơn người. Ôm lấy nàng ta thoải mái hơn ôm cục đá nhiều lắm.”

Nữ nhân người chẳng phải tự cao lắm sao, lão tử ta cũng không phải dễ trêu chọc. Tiêu Thu Phong thâm cười trong lòng. Hắn thật không thích loại nữ nhân như thế này.

Tới lúc này Liễu Yên Nguyệt mới kinh dị lên tiếng:

“Người, người thật muốn giải trừ hôn ước sao?”

Nàng thật không hiểu, mà nghĩ cũng không ra. Năm xưa vì mục đích này mà tên nam nhân trước mặt đã dùng tới thủ đoạn vô sỉ để tiện nhất thế giới ép buộc. Còn hiện tại, mắt thấy mọi thứ đúng như mong muốn của nàng, hắn đề xuất giải trừ hôn ước. Đây chính là giấc mộng mà nàng ngày nào cũng mơ tưởng. chỉ là lúc này nàng không biết tiếp nhận nó thế nào.

Trong thâm tâm nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này mà chỉ biết dùng năm năm thời gian, từng bước từng bước thuyết phục mình phải chấp nhận để vào thời điểm bị tên nam nhân này cưỡng bạo thì nàng cũng có thể tiếp thu. Nhưng nàng không bao giờ nghĩ tới ngày này khiến cho nàng thật khó mà tiếp nhận.

Nếu như không phải hàng ngày nàng đều hận hắn thì có lẽ Liễu Yên Nguyệt đã bước tới đưa tay sờ đầu xem nam nhân này có bị thần kinh hay bị bất bình thường gì hay không.

Tiêu Thu Phong không hề cho nàng ta chút cơ hội:

“Được rồi, cứ như vậy đi. Nếu như người muốn rời khỏi Phong chánh tập đoàn thì có thể viết thư từ chức, ta sẽ thông qua.”

Tiêu Thu Phong đi rồi, đi rất lâu, cho tới khi cô thư ký tiến vào thì Liễu Yên Nguyệt vẫn còn chưa tỉnh người.

“Liều tổng, Liều tổng, cô không sao chứ...”

“Hắn...hắn bỗng nhiên...bỗng nhiên muốn giải trừ hôn ước”

Giấc mộng mong muốn có một ngày nam nhân kia buông tay cho nàng để nàng có thể đi tìm lấy cuộc sống cho riêng mình. Vốn đang ở trong nỗi thống khổ tuyệt vọng bỗng nhiên ngày đó chợt tới. Liễu Yên Nguyệt chợt phát hiện ra từ trước tới giờ mình chưa bao giờ nghĩ về tương lai.

Trong nháy mắt thế giới đảo ngược, nàng như mơ màng trong chính thế giới của mình.

Lần thứ sáu mươi sáu, Tiêu Thu Phong thoải mái bước vào văn phòng của cha hắn.

“Cha, mọi việc đã được giải quyết. Con đã nói Yên Nguyệt viết thư từ chức, chỉ cần cha ký thì nàng ta có thể đi rồi”

Tiêu Thu Phong thở phào nhẹ nhõm xuống ghế sofa.

Tiêu Viễn Hà không hề la mắng mà chỉ thở dài. Nỗi sầu trong lòng cuối cùng cũng đã được tháo gỡ.

“Ài, Tiểu Phong, mấy năm gần đây mọi việc trong tập đoàn đa phần do Yên Nguyệt nha đầu giải quyết. Lần này nó đi, cha thật không biết phải giải quyết thế nào?”

Bản thân Tiêu Viễn Hà không hề lo lắng về việc tiền bạc để đưa cho Yên Nguyệt khi nàng ra đi. Chỉ là trong những năm qua, ông đã sớm coi tiểu nha đầu kia như đứa con ruột của mình.

5. Chương 5: Nhất Thị Đồng Nhân

Tiêu Thu Phong cười cười nói:

“Không phải là con chứ?”

“Người...”

Khuôn mặt của Tiêu Viễn Hà không biết nên cười hay khóc.

“Tiểu Phong, người thì khỏi đi. Chỉ cần người an phận một chút, đừng gây chuyện nữa thì ta và mẹ người đã muốn niệm a di đà phật rồi. Chuyện này không cần người lo đâu”

Thật ra tam nguyên của Tiêu Viễn Hà cũng rất mong muốn con mình trở thành một vương giả trong vương quốc của Tiêu gia. Chỉ đáng tiếc những năm vừa qua, mọi thứ đã chứng minh điều này là không thể nào.

Ai kêu đứa phá gia chi tử này lại là con mình chứ. Vì vậy yêu cầu của ông ngày càng hạ xuống đến mức bây giờ chỉ cần nó yên phận là ông đã thấy nó tiến bộ lắm rồi.

“Đừng có xem thường con. Chỉ là quản lý một tập đoàn thôi mà, cha, để con thử xem?”

Tiêu Thu Phong đã mở miệng như vậy thì Tiêu Viễn Hà sao có thể từ chối. Dù sao ông cũng đã già. Mọi thứ cuối cùng cũng là của con ông cả.

“Được rồi, cha tin con. Một người chỉ cần có lòng thì không gì không làm được. Tiểu Phong, cha thật rất vui, con cuối cùng cũng bắt đầu trưởng thành rồi”

Nhìn khuôn mặt hiền hòa cùng ánh mắt như muốn khóc của lão nhân, nội tâm lạnh lẽo của Tiêu Thu Phong như thêm ấm áp. Hắn không hề muốn làm cho lão nhân này thất vọng.

Thân là thần bí cao thủ của long tổ, từ nhỏ tiếp thu các loại huấn luyện quân sự, đủ thứ trên đời, hắn cơ hồ như không gì không biết. Trong quân đội thì hắn có thể làm tướng quân. Còn trên thương trường thì hắn vẫn có thể là một vị tướng lãnh.

Nếu nói đến việc nhìn người tài thì hắn tuyệt có lòng tin.

Tiêu Thu Phong rất ít khi có mặt tại công ty vì tại đây có mấy lão già không thích. Hơn nữa mấy lão già này lại không cho phép hắn có ý gì đó với nữ nhân viên. Vì vậy khi hắn xuất hiện tại nhà ăn của tập đoàn, tức thì khiến cho rất nhiều người kinh ngạc.

Phong Chánh tập đoàn đầu tư khá rộng, vừa điện tử còn có quần áo, nhà hàng. Chỉ tính riêng tổng bộ của tập đoàn đã có hơn hai ngàn nhân viên. Thời gian làm việc sang thì chín giờ, chiều tới năm giờ. Buổi trưa thì tập đoàn bao cơm miễn phí.

Mặc dù không thể so với nhà hàng bên ngoài nhưng thức ăn cũng không đến nỗi tệ. Vì vậy trừ một số cực kỳ ít quản lý cao cấp ra thì đại bộ phận nhân viên trong tập đoàn đều ăn cơm tại đây. Khi Tiêu Thu Phong tiến vào chính là lúc mọi người dùng cơm nhiều nhất.

“Tiêu tổng tới...”

Quản lý mập mạp của nhà ăn vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong vội tiến lên chào. Mặc dù vị Tiêu đại công tử này phong thái không được tốt nhưng cũng không vì thế mà mất đi sự tôn nghiêm.

“Tiêu tổng thị sát thật là vinh hạnh cho nhà ăn của chúng ta. Mời người vào văn phòng, ta sẽ từ từ báo cáo.”

Tiêu Thu Phong cười nói:

“Lão Hà, đã lâu không gặp xem ra cái bụng của lão như bự hơn đó. Hôm nay ta không phải tới thị sát mà là tới ăn cơm. Thế nào, còn có gì ăn được không?”

Lão Hà tên là Hà Bích, hơn nữa câu cửa miệng của lão luôn là: “Người hà tất phải như vậy”. Vì vậy Tiêu Thu Phong mới có thể nhờ lão trong đầu.

Lão Hà thất kinh nhìn. Vị phong lưu tổng tài này sao lại muốn tới đây ăn cơm chứ?

“Có, có, tổng tài mời. Hôm nay phòng ăn dành có quản lý có thịt nướng, còn có canh cá nữa. Nhất định sẽ hợp với khẩu vị của người!”

“Oh, phòng ăn quản lý?”

Dưới ngón tay chỉ của lão Hà, Tiêu Thu Phong mới phát hiện ra trong cái nhà ăn thật lớn này còn có một căn phong độc lập. Bước tới gần nhìn thì thấy rất yên tĩnh, bên trong hiện có hơn mười mấy người đang im lặng ăn. Có mấy người trong đó mà Tiêu Thu Phong có ấn tượng vì bọn họ đều là quản lý cao cấp của tập đoàn.

Hơn nữa Tiêu Thu Phong còn nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt. Bên cạnh nàng còn có năm sáu nữ quản lý khác rất xinh đẹp nhưng hẳn một người cũng không biết.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, rất nhiều người đều đứng dậy. Mặc dù nhân viên biết hẳn không nhiều nhưng ở đây toàn là quản lý cao cấp, có sự quan hệ mật thiết với Tiêu Viễn Hà nên đương nhiên bọn họ đều biết đứa con công tử này của Tiêu gia, ai nấy cũng đều lên tiếng chào.

Tiêu Thu Phong gật đầu đáp lễ. Những người này mặc dù hẳn có ấn tượng nhưng cũng không quá quen, thần sắc cũng không cần phải niềm nở. Còn Yên Nguyệt thì cũng liếc nhìn hẳn mấy lần. Ít ra so với trước kia thì không còn lạnh lùng như trước.

Lão Hà tự mình mang phần ăn tới. Một cái cạp lồng chia làm sáu ngăn vừa có cơm, rau, canh, mùi hương thơm tỏa ra thơm ngát. Chỉ cần nhìn liếc qua cũng biết thức ăn này so với nhân viên cao cấp hơn rất nhiều.

Xã hội chia giai cấp, không ngờ ngay cả cái phong ăn nho nhỏ của tập đoàn cũng chia ra nhà ăn nhân viên và quản lý. Không biết vậy nhà xí có chia không nữa. Trong lòng Tiêu Thu Phong thầm hỏi.

Cầm lấy chén đĩa, Tiêu Thu Phong một câu cũng không nói mà quay đầu bước đi. Mọi người ai nấy ngẩn người. Chỉ có lão Hà trong lòng lo lắng sợ vị công tử này có gì không hài lòng sẽ đuổi việc lão.

Trong lòng lão đang rất lo lắng. Đồ ăn trong nhà ăn này không thể bằng thức ăn ở nhà hàng bên ngoài. Ai da, nếu sớm biết hẳn đến thì lão Hà nhất định sẽ làm thật ngon như ở nhà hàng rồi báo tài vụ sau.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng ra ngoài khiến cho đám quản lý bên trong tò mò chạy ra ngoài cửa cẩn thận quan sát.

Tiêu Thu Phong bưng cơm tới một cái bàn ăn dài. Nơi này hiện đang có khoảng hơn mười nhân viên đang vừa ăn vừa nói chuyện.

“Các vị, ta có thể ngồi ở đây không?”

“Tiêu....Tiêu tổng!”

Một nhân viên trung niên cũng biết Tiêu Thu Phong giật mình kêu lên. Mặc dù hẳn không thường tới đây nhưng khi tập đoàn tổ chức lễ hội, Tiêu Viễn Hà ép hẳn ra mặt nên nhân viên trung niên này cũng đã từng thấy qua.

“Tiêu tổng, xin mời ngồi. Đây là phong ăn nhân viên, không biết sao tổng tài lại tới đây?”

Nhân viên trung niên này xem ra rất có uy tín. Khi hắn đứng dậy thì đám thanh niên khắp nơi cũng đều đứng dậy nhường chỗ.

Tiêu Thu Phong không trả lời mà để mọi người ngồi xuống hỏi:

“Mọi người ăn uống thế nào, thức ăn có ngon không?”

Một thanh niên nhìn Tiêu Thu Phong nói:

“Đương nhiên là không ngon như thức ăn của quản lý rồi....”

Người thanh niên chưa nói hết đã bị một trung niên gõ đầu nói:

“Tiểu Nhạc, tên gia hỏa nhà ngươi sao không biết điều một chút. Thức ăn trong công ty chúng ta bữa nào cũng đều có thịt cá, ngươi còn muốn gì nữa? Thật là không biết lớn nhỏ gì cả”

Người thanh niên đỏ mặt, vội nói:

“Trường thúc, thật ngại quá, là ta nói sai. Tổng tài, người đừng hiểu lầm. Thật ra đồ ăn cũng rất được, chỉ là ta muốn được ăn thử thức ăn dành cho quản lý mà thôi.”

Người trung niên tên Trường thúc cười nói:

“Cũng có gì hơn đâu, mùi vị cũng vậy thôi”

Người này đã lớn tuổi nên hiểu nhiều chuyện, nhưng đám thanh niên thì lại không hiểu.

Một thanh niên khác lên tiếng:

Cũng không thể nói vậy được, chúng ta mặc dù không phải là quản lý nhưng cũng rất nỗ lực làm việc. Công ty đem quản lý và nhân viên chia ra chỗ ăn, làm như vậy giống như là đang kỳ thị. Công ty vốn là một thể, đúng lý phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu mới đúng.”

“Đúng, đúng, ta cũng nghĩ như vậy đó”

Tiểu Nhạc cũng phụ họa

Tiêu Thu Phong cất tiếng khen:

“Nói rất đúng, chỉ bằng câu nói này, chúng ta sẽ đổi cho nhau”

Dứt lời hắn lấy phần ăn còn chưa động đến của mình đẩy qua.

Trường thúc thất kinh vội nói:

“Tổng tài, người đừng nghe bọn trẻ nói bậy. Bọn chúng vốn là đang hưởng phúc mà không biết mà”

Tiêu Thu Phong cười nói:

“Không có gì, ta chỉ là muốn thử thức ăn đó thôi. Tiểu Nhạc, ta với người đổi. Người mang hai phần thức ăn kia lại đây. Một mình ta ăn hơi bị nhiều đấy.”

Tiểu Nhạc vốn là chỉ vui miệng nói, nghe thấy Tiêu Thu Phong nói vậy vội lên tiếng:

“Tổng tài, người không phải đang nói thật chứ”

“Người mang cơm lại đây sẽ biết ta nói thật hay không. Ăn uống là chuyện lớn, không nói chơi được”

Tiểu Nhạc vội đi mang tới hai phần thức ăn cho Tiêu Thu Phong, hơn nữa còn không khách khí nhận phần cơm của quản lý rồi nói lớn:

“Mọi người, hôm nay chúng ta nhờ phúc của tổng tài nên mới được nếm thử thức ăn này xem thử coi nó có mùi vị gì đặc biệt hay không?”

Có Tiểu Nhạc dẫn đầu nên đám thanh niên cũng không khách sáo. Người nào cũng đều nhanh chân tới thử xem đãi ngộ dành cho quản lý thế nào. Trường thúc chỉ biết lắc đầu sâu nảo.

Lão Hà đứng bên cạnh trong lòng rất lo lắng. Biểu hiện của công tử khiến lão cảm thấy một nguy cơ gì đó. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong ăn đồ ăn nhân viên, bốn phía mọi người ai nấy đều nhìn, trong lòng lão chợt động vội mang một phần nhân viên tiến lên phía trước.

Mấy cao cấp kinh lý trong nhà ăn nghi hoặc nhìn nhau rồi đều chia nhau lấy phần ăn nhân viên ném thử để xem nó có giống nhau hay không.

“Ý, sao không giống a. Liều tổng, ta thấy hình như không ngon như của quản lý”

Tiểu thư ký ăn mấy miếng lớn mới biết cũng không dễ ăn.

Lúc này ở bên ngoài, Tiêu Thu Phong dưới con mắt kinh dị của mọi người, một mình ăn hết cả hai bàn. Năm xưa khi ở trên sa mạc ba tháng, ngay cả con trùng còn là mỹ vị. Đừng nói tới thức ăn ngon như thế này, dù cho là thịt sống thì hắn cũng ăn được vài cân.

“Lão Hà, thức ăn quả không tệ. Bắt đầu từ hôm nay, bỏ ngay tám ngăn kia, không phân biệt nhân viên hay quản lý, tất cả đều ăn giống như nhau. Còn Tiểu Nhạc người, nếu còn nói ăn không ngon thì cứ nhịn đói ba ngày rồi lại đây, ta bảo đảm người còn ăn nhiều hơn ta nữa đó.”

Không một tiếng cười nhạo nào vang lên. Những ngăn cách vô hình cũng từ đó biến mất

6. Chương 6 : Tỷ Muội Hoa

Liều Yên Nguyệt tối nay mất ngủ. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên nàng mất ngủ nhưng đây là lần đầu tiên nàng không phải rơi lệ, trong lòng cảm thấy bồn thần mất mát. Nàng phát hiện ra mình thật sự nhìn không rõ tên phong lưu công tử này.

Sau khi nàng tốt nghiệp, chịu cái hôn ước vô hình kia, rời khỏi Liều gia, vào làm trong Tiêu gia, tất cả đều là lựa chọn trong sự bất đắc dĩ.

Nhưng bây giờ Tiêu Thu Phong bỗng nhiên buông tha khiến nàng bỗng dưng không thể thích nghi. Thư từ chúc sớm đã được viết nhưng lúc này nàng đang suy nghĩ là nên gởi hay không.

Hai tay ôm lấy đầu dùng sức lắc nhẹ, nàng không rõ tại sao mình lại như vậy. Đây vốn không phải là bản tính của nàng.

“Tỷ...”

Cửa phòng ngủ bật mở, một thân ảnh xinh xắn mang theo khuôn mặt tươi cười bước vào. Nhìn thấy Yên Nguyệt đang đầu khể ôm đầu tức thì sắc mặt liền ảm đạm.

Thiếu nữ nhẹ nhàng tiến lên bên cạnh giường, ngồi xuống đau lòng hỏi : :

“Tỷ, tỷ sao lại thương tâm vậy. Tỷ, sao tỷ không bỏ trốn đi. Tiêu bá bá chuyện gì cũng đồng ý với tỷ, sao tỷ lại không chấp nhận chứ?”

Tỷ tỷ chính là thần tượng của thiếu nữ, bất luận là trong cuộc sống hay trong công việc đều là mục tiêu phấn đấu của nàng.

Nàng ta tên Liều Yên Hồng, lúc này là sinh viên đại học năm thứ hai, cũng đang theo họa trường mà khi xưa Yên Nguyệt học.

Nàng càng lớn càng đẹp. Cái lứa tuổi hai mươi đầy sức sống tỏa ra sắc thái kích động lòng người. Bất kỳ nam nhân nào tiếp cận cũng phải thần thờ nhìn làn da trắng như tuyết ẩn hiện dưới lớp y phục đơn giản thuần khiết. Chỉ đáng tiếc là không có một ai được nâng niu cái vẻ đẹp đó.

Ánh mắt long lanh như giọt sương kia mỗi lần chăm chú nhìn ai là hoàn toàn có thể đánh tan lòng kiên định kiên cố nhất trên thế gian. Năm năm trước nếu không phải tuổi nàng còn nhỏ thì tên phong lưu công tử Tiêu Thu Phong dám chọn lấy cả nhà tỷ muội Liều gia mất.

“Tiểu Hồng, sao em còn chưa ngủ, ngày mai không phải đi học sao?”

Liều Yên Nguyệt bỏ tay khỏi đầu ôm lấy tiểu muội. Mẹ hai người mất sớm, thân là tỷ tỷ nên nàng quan tâm tới muội muội như một người mẹ. Gần như mọi thứ trên thế gian này, chỉ cần tiểu muội của nàng vui thì đó là niềm an ủi lớn nhất của nàng.

Liều Yên Hồng ngồi xuống giường cười nói:

“Tỷ, người ta hôm nay không có trò chuyện với tỷ nên muốn ngủ chung với tỷ để hai chị em tán gẫu với nhau!”

Liều Yên Nguyệt như quên mất nỗi sầu của mình, vui vẻ nói:

“Được a, thì ngủ chung với nhau nhưng không được khóc đó. Tiểu nha đầu, người đã lớn rồi không lẽ sau này lập gia đình vẫn còn muốn dựa vào tỷ tỷ này sao?”

“Người ta không có lấy chồng mà. Hừm, nam nhân có gì tốt chứ. Đám nam nhân ở trường học tên nào tên đó đều đáng ghét. Ngày nào không thư tình thì cũng tặng hoa, thật là phiền chết đi được. Muội đã nói rất nhiều lần là không cần nhưng bọn chúng chẳng ai nghe.”

Cuộc sống tại đại học chính là môi trường bắt đầu của tuổi mới lớn. Dạng mỹ nữ như Yên Hồng lại là mục tiêu theo đuổi tốt nhất của đám nam nhân, không cần hỏi cũng biết không phải chỉ có một hai người. Nhưng nàng từ nhỏ chịu ảnh hưởng hôn nhân của tỷ ty, đối với tình cảm có một cái nhìn không tốt. Đây cũng chính là việc mà Liều Yên Nguyệt lo lắng nhất.

“Tiểu Hồng, đừng có nghĩ như thế. Thật ra trên thế giới này nam nhân tốt có nhiều lắm. Người tỷ tỷ lo nhất chính là muội, muội nhất định phải hạnh phúc, biết không?”

Mỗi lần nói tới đề tài này thì Liều Yên Nguyệt chỉ biết an ủi em mình.

Tình cảm đối với một nữ nhân mà nói thì chính là toàn bộ sinh mạng. Nàng thật hy vọng muội muội mình luôn được hạnh phúc.

Liều Yên Hồng ôm lấy tay Yên Nguyệt nhỏ nhẹ nói:

“Tỷ, muội cũng lo lắng cho tỷ. Nhưng tỷ đó, rõ ràng là biết miệng cọp vẫn cứ nhảy vào. Tình cảm cùng ân tình là hai chuyện khác nhau, cái này tỷ hiểu rõ mà, đúng không?”

Liên quan tới hôn ước với Tiêu gia, nàng chính là kịch liệt phản đối. Mặc dù môn đăng hộ đối nhưng tên nam nhân kia hoàn toàn không xứng với tỷ tỷ. Chỉ là tỷ tỷ nàng quá cố chấp, chỉ vì một lời hứa mà nhất định thực hiện. Nàng cũng thật sự hết cách.

Lúc này Yên Nguyệt cũng không biết nên khóc hay cười:

“Hôm nay hần tới nói với ta là muốn giải trừ hôn ước, hơn nữa ta còn có thể rời khỏi Phong Chánh tập đoàn bất kỳ lúc nào. Tiểu Hồng, người nói xem tỷ tỷ phải làm thế nào đây?”

“Cái gì, tên phong lưu công tử đó chịu giải trừ hôn ước sao? Tỷ, tỷ không phải đang nói chơi chứ. Dạng sắc lang như hần mà chịu buông tha cho tỷ sao?”

Liều Yên Hồng nghe xong không thể tin:

“Tỷ, tỷ còn chờ gì nữa, ma rời khỏi đó đi. Mấy năm nay tỷ không lẽ chịu chưa đủ sao?”

Liều Yên Nguyệt cũng không hiểu nàng vì cái gì mà do dự. Lúc trước lúc nào cũng muốn bỏ đi nhưng tới khi được thì nàng lại do dự.

Nàng cảm nhận được tên phong lưu công tử này có gì khác lạ. Lúc này nàng thật muốn tìm hiểu rõ cuộc hần muốn làm cái gì. Có thể là trong lòng nàng lúc này đang muốn được nhìn thấy nữ nhân mà tên nam nhân kia cho là vừa ôn nhu, vừa xinh đẹp là người thế nào?

từ trước tới giờ nàng không hề để ý. Mặc dù nàng là hôn thê của hần nhưng bất luận hần bên ngoài phong lưu thế nào nàng cũng không quan tâm, cũng không muốn nghĩ tới. Nhưng lần này lại là một ngoại lệ.

Còn vì sao lại như thế thì chính Yên Nguyệt cũng không hiểu.

“Đợi qua vài ngày nữa đã. Đợi ta đem công việc bàn giao xong rồi nói tiếp.”

Dù sao nàng cũng làm tại Phong Chánh tập đoàn ba năm nay. Nay đột nhiên phải bỏ đi, nhất thời cũng không thích ứng.

Liễu Yên Hồng đương nhiên không hiểu mâu thuẫn trong lòng tỷ tỷ mà chỉ mừng rỡ nói:

“Tỷ, tỷ làm nhanh lên đi. Hơn nữa tỷ mau kiếm bạn trai đi thôi. Lý đại ca chẳng phải lúc nào cũng theo đuổi tỷ sao, chẳng bằng nhận lời huynh ấy để tránh tên gia hỏa kia trở mặt.”

Liễu Yên Nguyệt bật cười nhéo mũi Yên Hồng:

“Tiểu nha đầu đừng có nói tầm bậy. Lý đại ca của người không hợp với ta, tỷ tỷ không thích tính cách của hắn.”

Lý Hải Bân chính là Lý đại ca mà Liễu Yên Hồng nói, cùng với Liễu Yên Nguyệt là bạn học cùng khóa, còn là học trò của chủ tịch nhà trường năm đó. Ngay từ lúc bắt đầu hắn đã theo đuổi người được xưng danh là Mộng Huyền nữ thần của Bắc Hải học viện Liễu Yên Nguyệt. Mặc dù khi đó trong đám sinh viên ai cũng cho bọn họ là một đôi tiên đồng ngọc nữ nhưng Liễu Yên Nguyệt từ trước giờ không hề thích cái tính cách cao ngạo của hắn.

“Không sao, không sao cả, chỉ cần tỷ tỷ công bố việc giải trừ hôn ước thì người theo đuổi tỷ nhất định sẽ tới phá tan cả cửa nhà chúng ta. Lúc đó cùng lắm chỉ tiểu muội chịu khổ một chút, giúp tỷ thẩm tra một phen.”

Liễu Yên Hồng vừa nói vừa cười lớn. Dù cho tỷ tỷ của nàng chọn ai làm tỷ phu thì trong thâm tâm nàng người đó so với tên phong lưu công tử Tiêu Thu Phong kia vẫn còn tốt hơn gấp trăm lần.

Thật ra thì Tiêu Thu Phong nhìn rất đẹp trai, hơn nữa lại có tiền, là một đối tượng mà bất kỳ nữ nhân nào cũng mong ước. Chỉ là tính cách vô lại của hắn sớm đã gây một ấn tượng quá lớn trong lòng tỷ muội Liễu gia mất rồi.

.....

Tiêu Thu Phong tới Phong Chánh tập đoàn vào cuối tuần.

Sự thay đổi lần này khiến cho hầu hết người của Tiêu gia ai nấy đều giật mình. Hắn tổng cộng đã cự tuyệt hết ba mươi sáu lần ước hẹn, đương nhiên bao gồm cả lời mời của đám bạn thân nhất được mệnh danh là Đông Nam tứ đại công tử kia nữa.

Tự đại công tử chính là đại diện cho thế lực của Đông Nam tứ đại tập đoàn. Tại khu hành chính này chính là các thổ hoàng đề, cơ hồ như muốn làm gì thì làm.

Tiêu Thu Phong mỗi ngày đều đi làm, thẩm tra đủ các loại giấy tờ sổ sách của tập đoàn, mau chóng nắm bắt phương hướng kinh doanh của tập đoàn. Mặc dù thay đổi linh hồn nhưng kỹ năng của hắn không hề mất đi, khả năng ghi nhớ vẫn chỉ cần nhìn qua là sẽ không quên.

Vào bữa ăn trưa cuối tuần tại phòng ăn, hắn giao lưu với rất nhiều bằng hữu. Với thân phận và chức vị của hắn, cộng thêm tính tình cởi mở khiến các nhân viên rất nhanh chóng tiếp nhận. Thậm chí dù cho hắn tới muộn thì cũng có người sớm đã chuẩn bị đồ ăn mang tới đặt trên bàn chỗ hắn hay ngồi.

Sự phát triển của một công ty luôn lấy phúc lợi, ý kiến cùng cái nhìn của nhân viên làm cơ sở. Cái ngày cuối tuần này giúp Tiêu Thu Phong hiểu ra rất nhiều. Những việc này nếu thân là vị trí quản lý cấp cao vốn không thể nào biết được.

Giống như kinh lý tự coi mình như nhân viên, cùng nhân viên chơi đùa. Mặc dù chỉ là chơi thôi nhưng Yên Nguyệt lại không thấy đơn giản như vậy. Tính cách của tên nam nhân đã từng là hôn thê này không ai hiểu rõ hơn nàng, hắn tuyệt đối không chơi những trò vô vị như thế.

Nhưng thật ra hắn muốn làm gì?

Tiêu Thu Phong từ từ tiếp nhận công việc quản lý. Nhưng khiến hắn không hiểu chính là đến cuối tuần rồi mà hắn vẫn chưa nhận được thư từ chúc của Liễu Yên Nguyệt. Án theo đạo lý mà nói thì khi một công tử như Tiêu Thu Phong buông tha cho nàng thì nàng phải mau chóng bỏ đi mới phải. Dù sao từ cái ngày gặp mặt kia thì hắn đã biết trong lòng nữ nhân này vốn đã xem Tiêu Thu Phong không bằng một con chó.

Nàng ta chắc chắn không hề nghĩ cộng tác với hắn, nhưng sao nàng ta còn chưa đi?

Tiêu Thu Phong nghĩ không ra. Thật ra cái vấn đề này thì cả Liễu Yên Nguyệt cũng không hiểu.

Đồng hồ đã chỉ tám giờ tối, Tiêu Thu Phong từ màn hình ngẩng đầu nhìn pháo hoa bắn tóe khắp bầu trời đêm. Trong mắt hắn chợt lóe lên một tia thần quan, ngón tay đột nhiên gõ lên bàn phím một vài tổ ký tự đặc biệt.

Đây chính là mật mã đại diện cho danh hiệu của hắn để liên lạc với long tổ.

7. Chương 7: Đệ Nhất Hội Nghị

Tại một văn phòng cao cấp ở Bắc Kinh

Từng âm thanh cảnh báo títtít vang lên. Tiếp đó một tiếng xô cửa mạnh phát ra, từ trong phòng tắm chạy ra một bóng người.

Đây là một nữ nhân tuyệt đẹp, trên người vẫn còn vương những giọt nước, cả người chỉ được quấn bởi một cái khăn tắm. Nữ nhân này tiến vào phòng ngủ, nhìn dấu hiệu ba chấm màu đỏ, sắc mặt cực kỳ kích động như đang nhìn thấy một chuyện không thể tin được, cả người buông thõng ngồi xuống ghế.

Ở đây có hai màn hình hợp lại tạo thành một cái bàn công tác. Một nữ nhân lấy phòng ngủ làm văn phòng vốn đã làm cho người khác ngạc nhiên. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là xung quanh đồ điện tử không ngừng phát ra ánh đèn kỳ dị khiến cho người khác nếu thấy không khỏi ngộ nhận nữ nhân này chắc điên cuồng vì máy tính mất.

Ngón tay trên bàn phím không ngừng di động. Màn hình tức thì hiện ra một chuỗi tính toán kỳ quái rồi cho ra một tổ hợp con số kỳ lạ. Khi chuỗi tổ hợp trên hiện ra rõ ràng, ngón tay vội nhấn enter. Cả chuỗi tổ hợp trên tức thì được giải mã, hai chữ hán tự cực lớn hiện ra chiếm gần hết cả màn hình.

Ảnh Tử

Cả thân người tỏa thể phía trên của nàng lúc này không hề cảm thấy lạnh. Đôi mắt lạnh băng của nàng lúc này lại xuất hiện vài giọt lệ. Nhìn thấy hai chữ trên màn hình, cả người nàng như đang bị một ngọn lửa làm nóng lên.

“Người, thật là người rồi. Ảnh Tử, người vẫn còn sống, người không có chết?”

Khóe miệng nữ nhân không ngừng nói thầm gì đó. Có lẽ hiện tại nàng ta đang rất kích động và hưng phấn.

Hơn một tháng qua nàng vốn đã không khóc một lần. Nhưng lần này nàng cũng khóc. Trên thế giới này nàng chỉ khóc vì một người, đó chính là người mà nàng yêu.

Nàng yêu nam nhân này tới giờ cũng đã được mười năm.

Đúng khi nàng hạ quyết tâm đợi hắn hoàn thành cái nhiệm vụ kia sẽ biểu lộ tình yêu thì nào ngờ nhận được hung tin đội trưởng tuyên bố cái chết của hắn và yêu cầu nàng xóa bỏ toàn bộ những thông tin gì liên quan tới hắn.

Nhưng nàng thật sự không tin, trong thâm tâm nàng hắn vĩnh viễn luôn sống. Vì vậy nàng bí mật đem hồ sơ bí mật khi xưa sao lại, dự tính lưu giữ nó cả đời làm bạn với mình.

Danh hiệu của nàng chính là Vũ, được người trong long tổ gọi là Vũ thần.

Danh hiệu cùng mật mã của Ảnh Tử sớm đã bị xóa sạch, căn bản không thể tiến vào tư liệu của long tổ. Nhưng nàng luôn tin là nam nhân của nàng vẫn còn sống. Dù cho cả khi nàng nhìn thấy hình ảnh của lời hành động kia vốn đã chứng minh cho nàng thấy không thể sống sót thì nàng vẫn muốn đi tìm hắn.

Ngón tay dài thon thả không ngừng di động, kết hợp với thiết bị truy tìm tối tân, nhưng dằng cũng chỉ có thể tìm ra nói phát tín hiệu là ở đặc khu Đông Nam.

“Ảnh tử, dù cho người chỉ còn chút hình bóng tàn tạ, ta cũng phải tìm cho được người”

Tiêu Thu Phong lúc này thật sự phiền muộn. Danh hiệu cùng mật mã của hắn đã mất tác dụng. Xem ra Ảnh tử thật đã chết rồi. Hắn hiện tại chỉ là Tiêu Thu Phong. Muốn tìm ra bí mật đã hãm hại hắn khi xưa, xem ra còn rất xa.

Không lẽ thật sự phải nói lời vĩnh biệt hoàn toàn với tiền thế?

Ngày hôm sau, cũng chính là ngày thứ mười Tiêu Thu Phong chính thức đi làm. Tiêu Viễn Hà dưới yêu cầu của Tiêu Thu Phong, triệu tập đại hội cổ đông để chính thức giao cho hắn việc kinh doanh của tập đoàn.

Thật ra Phong Chánh tập đoàn chính là một tập đoàn tư nhân. Chỉ là Tiêu Viễn Hà niệm tình anh em năm xưa đã cùng lão chia xẻ hoạn nạn. Vì vậy khi anh em lão nghỉ hưu, để bảo đảm nửa đời sau bọn họ được sung túc nên đặc biệt lấy ra mười phần trăm cổ phần làm phần thưởng cho năm người.

Để cho năm người này khi già thì mỗi năm có được một số tiền hoa hồng và phúc lợi lớn, bảo đảm sinh hoạt trong gia đình. Chỉ là cổ phần này không được bán cho ai.

Vì vậy mỗi lần tập đoàn có biến động lớn thì trừ những quản lý cao cấp của tập đoàn ra thì bọn họ cũng được mời tham gia. Mặc dù chỉ là tham dự cho vui nhưng chính hành động này đã khiến cho nhân viên trong tập đoàn luôn nuôi một hy vọng sẽ có một ngày cũng được thưởng như thế.

Những thay đổi của nhi tử đều rơi vào mắt Tiêu Viễn Hà. Mặc dù chỉ vài ngày ngắn ngủi mà đã đem việc kinh doanh vào trong tay hắn thì quá mạo hiểm nhưng nếu không trải qua sóng gió thì sao có thể rực rỡ chứ. Ông rất tin con của mình cũng sẽ kế thừa dòng máu kinh doanh của ông, sẽ không làm cho ông thất vọng.

“Các vị, hôm nay triệu tập hội nghị này chính là có vài việc muốn tuyên bố”

Tiêu Viễn Hà lúc này không còn trầm trọng và căng thẳng như lúc xưa. Giống như nhi tử lão nói, tâm trạng phải thoải mái thì mới sống lâu. Vì sự thay đổi của đứa con mình, ông thật sự hy vọng mình có thể sống lâu thêm vài năm.

Toàn hội trường lúc này thật yên tĩnh. Trong phòng, hơn hai mươi quản lý cao cấp đủ mọi lĩnh vực của tập đoàn ỉa nấy đều khoanh tay chờ đợi. Ngay cả Liễu Yên Nguyệt khi xưa lạnh lùng nhưng mấy ngày gần đây khi tiếp xúc với Tiêu Thu Phong, dù không nói chuyện như nàng bất tri bất giác lâu lâu lại liếc mắt nhìn hắn.

“Đây là con của ta, Tiêu Phong, nay giới thiệu với tất cả mọi người. Từ hôm nay, hắn chính thức tiếp nhận chức tổng tài của Phong Chánh tập đoàn, toàn quyền quản lý phương hướng phát triển của công ty. Ta hy vọng mọi người có thể giúp đỡ hắn để đưa Phong Chánh tập đoàn tiến lên một tầng cao mới”

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Mặc dù tiếng xầu của Tiêu Thu Phong mọi người đều biết nhưng ai kêu mạng hắn tốt, là con của đồng sự trưởng. Cái Phong chánh tập đoàn này vốn là của Tiêu gia nhà hắn mà.

Cho dù khinh thường hắn thế nào thì bây giờ cũng phải cho hắn chút mặt mũi.

Bất quá còn có mấy lão già thật sự lo lắng. Bọn họ không có suy nghĩ nhiều như vậy. Một người khoảng cỡ hơn sáu mươi tuổi lập tức đứng lên.

“Đồng sự trưởng, ông không phải là tính nghỉ hưu đó chứ. Tiểu Phong tuổi còn nhỏ sợ rằng không thể gánh trách nhiệm lớn như thế này. Ông có thể suy nghĩ kỹ lại được không?”

Tiêu Thu Phong không hề tức giận, ngược lại hắn thấy lão nhân này thực sự thẳng thắn. Nếu đổi lại là Tiêu Thu Phong lúc trước thì dù cho không chém nát như tương cũng phải cho lão ta vài cái bạt tai.

“Thủy bá, ông không cần phải lo lắng, cha ta chỉ là cho ta một cơ hội để rèn luyện mà thôi chứ không phải là tính nghỉ hưu. Ông cũng không phải là đem Phong Chánh ra cho ta đùa giỡn. Thật ra lúc trước ta làm sai quá nhiều, hiện tại ta rất hối hận nên mới xin cha ta cho ta cơ hội này để chia xẻ lo lắng. Mấy năm qua một mình cha ta chịu khổ xây dựng cho Phong Chánh, ông đã quá mệt rồi”

Mặc dù những cái sai của Tiêu Thu Phong không hề liên quan gì tới việc này nhưng hắn nói ra nhất thời làm mọi người khá bất ngờ, đặc biệt là các lão đồng sự. Bọn họ ai nấy cũng đều theo Tiêu Viễn Hà nhiều năm, tận mắt nhìn thấy Tiêu thu Phong ra đời rồi lớn lên. Những câu nói này bây giờ do chính Tiêu Thu Phong nói ra nhất thời khiến mọi người kinh ngạc.

Tiêu Viễn Hà thực sự cảm động. tình cảm nhiều năm bị mất lúc này như cơn sóng tràn ra, ánh mắt nhìn Tiêu Thu Phong tràn vẻ yêu thương.

“Không sai, ta vẫn còn coi chừng tiểu tử này, không để cho hắn làm loạn. Vì để cho hắn kinh nghiệm nên ta quyết định, Phong chánh tập đoàn nếu trong một năm không đạt tăng trưởng lợi nhuận ba mươi phần trăm thì ta sẽ lấy lại chức vụ của hắn, sau đó sẽ tuyển chọn tổng tài ở bên ngoài. Vì để bảo vệ lợi ích của mọi người nên ta quyết không tự quyết trong vấn đề này”

Những lời này nói ra thật có trọng lượng, mọi người đương nhiên là không có ý kiến. Tăng trưởng ba mươi phần trăm, dù là Liễu Yên Nguyệt cũng phải giật mình. Mục tiêu này thật sự quá cao, dù cho năng quản lý ba năm cũng chỉ đạt được có tăng trưởng mười phần trăm.

Bất giác nàng đưa mắt nhìn về Tiêu Thu Phong thì thấy thần sắc hắn cực kỳ bình tĩnh chẳng hề có chút e sợ mà lại gật đầu đồng ý. Lúc này nhìn đôi mắt trong sáng kia, Liễu Yên Nguyệt bất giác như bị mất hồn.

“Mọi người, mặc dù ta nhận chức tổng tài nhưng dù sao vẫn chỉ là văn bối. Nếu sau này có việc gì không đúng thì xin mọi người chớ khách sáo, cứ việc nói ra, ta nhất định sẽ thay đổi. Hiện tại ta có việc này muốn nói rõ với mọi người...”

Tiêu Thu Phong thừa dịp này đem mọi việc mà mấy ngày qua hắn nghe được từ nhân viên rồi những tệ bệnh của tập đoàn mà chính bản thân hắn trải nghiệm qua nói ra hết. Từ việc cải thiện phòng ăn tới chính sách sử dụng nhân viên, chính sách phát triển quan hệ cùng kinh doanh của tập đoàn, tổng cộng là có mười một điều.

Những vấn đề này nếu ở trong công ty khác thì rất khó thực thi vì tại đó cổ phần phân tán, mọi người kết bè kết phái chống đối lẫn nhau. Nhưng hiện tượng này không hề xảy ra tại Phong chánh tập đoàn, những vấn đề này không phải mọi người không biết mà là ai cũng xem nhẹ nó.

Trong đó việc nâng cao tính tích cực cùng hiệu quả làm việc của nhân viên là quan trọng nhất. Vấn đề này giống như trong quân đội, chỉ cần có tình cảm tốt hàng ngày thì khi lâm trận, binh lính sẽ dám vì người mà dõ dạn.

Nhìn tên phong lưu công tử chỉ biết chơi bời mà lúc này mỗi lời nói đều chỉ ra vấn đề trong tập đoàn, nhìn đám quản lý từ sắc thái khinh thường chuyển sang tập trung tinh thần lắng nghe, thâm tâm của Liễu Yên Nguyệt cực kỳ chấn động.

Những vấn đề này nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới. Mím chặt đôi môi, vào lúc này nàng quyết định : Lưu lại.

8. Chương 8: Bất Năng Bĩ

Tại văn phòng tổng tài, Liễu Yên Nguyệt cùng Tiêu Thu Phong lần đầu tiên chánh thức đối mặt nhau.

Bọn họ vốn không phải là không quen biết. Chỉ là lúc trước Liễu Yên Nguyệt luôn tránh né hắn chứ chưa bao giờ bình tĩnh đối mặt như thế này.

Một người lạnh lùng như băng, một người thì đam mê dục vọng như nghiện ma túy, giữa cả hai vốn chẳng có gì để nói.

Nhưng lần này lại do chính Liễu Yên Nguyệt chủ động tìm tới.

Nàng không chút khách khí tới trước bàn ngồi xuống, im lặng nhìn Tiêu Thu Phong đang tập trung xem xét báo cáo. Cái loại quan sát vô hình như vậy thật khiến hắn không chút thoải mái.

“Liễu tiểu thư, có việc gì sao?”

Tiêu Thu Phong cất tiếng hỏi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đẹp như thiên tiên trước mặt, sắc mặt hắn không chút dục vọng, giống như đang nói chuyện với người bình thường, không nhanh không chậm.

Đôi môi nhỏ nhắn hồng thắm hé mở, Liễu Yên Nguyệt không hề biểu lộ cái cảm giác không thoải mái ra mặt mà chỉ lạnh lạnh nhìn nam nhân phóng dăng trước mặt nói:

“Tăng trưởng ba mươi phần trăm lợi nhuận, tổng tài tiên sinh, ta rất tò mò muốn biết người tính phương hướng phát triển của tập đoàn trong một năm như thế nào?”

Tiêu Thu Phong đặt báo cáo trên tay qua một bên cười nói:

“Cái này theo lý thì Liễu tiểu thư không cần lo lắng mới phải. Người chẳng phải chuẩn bị đi rồi sao?”

Tiêu Thu Phong có chút bội phục nữ nhân này. Chịu đau khổ dày vò cả ba năm mà nàng lại không tức khắc bỏ đi mà vẫn còn tâm trạng hỏi han tới việc này.

Mặc dù nàng có thái độ lạnh lùng cao ngạo nhưng Tiêu Thu Phong trong lòng phải thừa nhận Liễu Yên Nguyệt đúng là một mỹ nữ tuyệt sắc. Nếu không phải bị tên hoa hoa công tử Tiêu Thu Phong dây dưa thì có lẽ nàng sẽ được hưởng thụ những ngày tháng rất vui vẻ.

Mỗi lần soi gương, Liễu Yên Nguyệt đều luôn thở dài than mình hồng nhan bạc mệnh. Nàng trước giờ luôn cho rằng mình là một thiếu nữ xinh đẹp, thông minh, cao quý, là người mà nam nhân luôn muốn theo đuổi.

Vốn dĩ Tiêu Thu Phong lúc trước cứ như chó bám đuôi làm nàng cực kỳ chán ghét nhưng lúc này hẳn lại lạnh nhạt xa lánh, ngay cả việc đi hay ở của nàng cũng không quan tâm khiến cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Tiền lương của Phong Chánh tập đoàn không tệ, tạm thời ta không nghĩ sẽ ra đi. Với người ta không có niềm tin nhưng ta thật không muốn Tiêu bá bá lại vì người mà thu thập tàn cục. Vì vậy ta muốn ở đây làm thêm một năm, tổng tài không có ý kiến gì chứ?”

Tiêu Thu Phong đương nhiên là không có ý kiến. Có mỹ nhân làm bạn thì mấy ngày tới chẳng phải vui hơn sao, tức thì cười cười nói:

“Đương nhiên là được. Người có thể lưu lại, còn ta thì có thể tiết kiệm được đôi chút”

“Tiết kiệm một chút?”

“Cha ta nói nếu người thật sự muốn đi thì sẽ tặng người một số tiền. Nay người tự mình cắt đứt đường này thì chẳng phải ta tiết kiệm được sao?”

Liễu Yên Nguyệt như muốn nổi điên. Cái tên công tử này chẳng phải là hoa hoa công tử sao, dung tiền như nước. Lúc này hẳn lại tính toán ngay đối với mình. Mặc dù nàng không cần nhưng nghe thấy lời này cũng tức muốn phun máu.

“Cốc, cốc...”

Thư ký từ ngoài bước vào. Đây là một người vừa mới tốt nghiệp. Tiêu Thu Phong khi tuyển người chỉ nhìn qua là đã chọn lấy.

Đơn giản, thuần khiết, hơn nữa giao tiếp rất nhiệt tình với mọi người. Mặc dù không có kinh nghiệm nhưng rất chịu khổ. Nàng có tên giống như người, Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa đưa mắt nhìn hai người nói:

“Tổng tài, người có khách, là nữ...”

Nhìn nữ nhân đó, Tiểu Hoa có cảm giác như nhìn thấy một con hồ ly tinh. Dạng nữ nhân này tìm tổng tài khiến nàng nghĩ sâu hơn một chút cũng không dám.

“Mời cô ta vào đi”

Tiêu Thu Phong một chút cũng không quan tâm. Dù sao cũng không phải là nữ nhân của hắn.

Nửa phút sau, một nữ nhân tiến vào, giang rộng hai tay ra về phía Tiêu Thu Phong, miệng kêu lên:

“Phong phong, ta thật nhớ người, nhớ người chết đi được”

Lúc này vị tiểu thư kia không hề để ý tới Yên Nguyệt. Mái tóc dài xoắn tít cộng với đôi môi đỏ như máu, hai con mắt to mọng nước khiến người ta cảm giác như trong nháy mắt có thể khiêu lên dục vọng của nam nhân.

Hơn nữa nữ nhân này ăn mặc lại cực thoáng. Một cái váy siêu ngắn để lộ cái đùi trắng muốt. Đằng sau lưng thì ngoài mấy cọng dây cột ra thì cái gì cũng không có. Phía trước ngực nửa ẩn nửa hiện, đầu vú tham tham kia như muốn lộ ra hết trước mắt Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong không chút cử động, trong đầu sớm đã hiện ra tư liệu về nữ nhân này. Na na, chính là ưu vật mà đem hôm đó tứ đại công tử bọn họ tổ chức đua xe để chiếm đoạt, một tiểu minh tinh cấp ba.

“Na na tiểu thư, xin chào, không biết người có việc gì?”

Nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Thu Phong nhưng dưới mắt Yên Nguyệt thì lại rất đáng ghét. Nếu như mà có thể nàng thật muốn đưa tay tát mạnh vào mặt hắn. Dạng nữ nhân như vậy mà cũng đáng để theo đuổi sao?

Na Na nghe xong nhất thời ngẩn người nhưng chỉ trong khoảnh khắc vẻ mặt đã hiện ra một nét phong tình câu hồn, nhỏ nhẹ nói:

“Phong phong, người quên rồi sao, ngày đó đua xe là người thắng mà. Na Na còn nợ người một đêm vui vẻ đó”

Liễu Yên Nguyệt há hốc miệng thở gấp. Mặc dù nàng không có chút quan hệ gì với nam nhân này nhưng thấy hắn giao lưu với dạng nữ nhân như vậy khiến nàng trong lòng cảm thấy phần nộ.

Đây chính là nữ nhân xinh đẹp, ôn nhu hơn mà hắn nói sao. Liễu Yên Nguyệt nghĩ không ra. Có thể nàng không hơn nhưng ít ra cũng sẽ không kém. Không lẽ nam nhân nào cũng thích dạng thể này sao?

Tiêu Thu Phong ngẩn người. Hắn không thể ngờ nữ nhân này lại không biết chút râu hỏ tìm đến tận cửa như thế.

Nhưng hắn cũng không tức giận mà chỉ lãnh đạm cười:

“Na na tiểu thư thật xinh đẹp. Chỉ là khẩu vị của bốn công tử thay đổi nhanh lắm, hiện tại ta lại thích dạng tiểu thư khuê các, giống như người trước mặt nàng đây. So với vị này Na Na tiểu thư không qua nổi đâu”

Tiêu Thu Phong vừa nói vừa cười. Na Na tức thì bước lên trước giống như đang muốn so sánh với nữ nhân trước mặt mình.

Chỉ là khi Liễu Yên Nguyệt tức giận ngẩng đầu nhìn nàng thì Na Na biết mình không thể so sánh nổi.

Bất luận từ phương diện nào thì nàng cũng chỉ là một người lấy thân xác sống qua ngày. Nói dễ nghe thì là hoa trăm họ, còn nói khó nghe thì chính là kỹ nữ cao cấp.

“Phong phong...”

Nàng ta như muốn làm nũng

Nhưng Tiêu Thu Phong đã lên tiếng cắt lời:

“Vị tiểu thư này, người là một nữ nhân thông minh, không cần phải cố chấp như vậy. Mấy vị công tử kia cũng có ý với người lắm. Sao người không đi tìm bọn họ?”

Đây rõ ràng là ý cự tuyệt. Một nữ nhân từng trải như nàng ta sao nghe không hiểu, chỉ biết hung hăng đưa mắt nhìn Liễu Yên Nguyệt rồi quay lưng bỏ đi. Nếu đã không còn hy vọng trên người một phong lưu công tử như Tiêu Thu Phong thì nàng ta thà bỏ đi tìm người khác còn hơn.

Liễu Yên Nguyệt đứng dậy. Thái độ hòa hoãn hợp tác khi nãy chợt trở nên lạnh lẽo.

“Tổng tài, ta hy vọng người có thể công tư phân minh. Người có sinh hoạt đáng ghét như thế nào, không ai quản người. Chỉ xin người đừng coi ta giống bọn họ. Đây chính là sỉ nhục với ta”

“Nè, có cần kiêu ngạo quá không. Liễu tiểu thư, cao quý đương nhiên là tốt nhưng ta tin không ai lại tự cam chịu dơ bẩn cả. So với vị tiểu thư đó thì cô chẳng qua xuất thân tốt hơn một chút. Hơn nữa nếu không phải một hoa hoa công tử như ta bỏ hôn ước thì tin rằng một đại tiểu thư cao quý như cô thời gian sau này cũng không tốt hơn nàng ta bao nhiêu đâu”

“Người...”

“Không lẽ ta nói sai sao?”

“Người....vô lại”

“Ta từ trước tới giờ chưa bao giờ nói mình tốt cả”

Liều Yên Nguyệt nghiêng răng bỏ đi, trong lòng hận ý bùng bùng. Dù đã trở về văn phong cả nửa ngày nhưng vẫn không hết giận. Mấy ngày trở lại đây nàng cứ nghĩ tên nam nhân kia đã lãng tử hồi đầu nhưng xem ra bản tính đáng ghét của hắn vẫn không hề thay đổi.

Dám đem mình giống như loại nữ nhân kia, thật đáng ghét.

Trong tức giận, Yên Nguyệt sẵn tay lấy ra phong thư từ chức nhưng cầm cả nửa ngày rốt cuộc hai tay xé nát phong thư ném xuống sàn.

“Tiêu Thu Phong, đừng nghĩ vì ngươi giải trừ hôn ước mà ta cảm kích ngươi. Cái tên vô lại nhà ngươi, ta muốn tận mắt nhìn xem ngươi chết thế nào. Tăng trưởng ba mươi phần trăm, hừ hừ, chờ xem ngươi cút đi như thế nào”

Liều Yên Nguyệt vẫn còn nguyên nỗi hận với Tiêu Thu Phong nhưng nàng không hề phát hiện ra cái hận này không hề giống lúc trước, ý nghĩa của nó đã không còn giống nhau.

Trước nàng hận hắn vì hắn vô sỉ, ti tiện, hại cả đời nàng. Còn hiện tại nàng hận vì hắn đối với nàng lạnh lùng vô cảm. Khi nàng nhìn cái khuôn mặt không chút để ý kia thì càng như khiến nàng muốn nổi điên lên đập nát cái mặt đó.

Có lẽ đã có gì đó thay đổi nhưng nàng hiện tại vẫn còn chưa nghĩ đến.

9. Chương 9: Bảng Phiếu

Có Tiêu Thu Phong gia nhập nhận lấy toàn bộ sự vụ của Phong Chánh tập đoàn khiến Tiêu Viễn Hà ngoại trừ phải giao tiếp với các lão bằng hữu ra thì thời gian còn lại trở nên rất nhàn nhã.

Bất quá ông cũng không quá buồn bởi vì ông còn có một thú vui khác là đánh golf. Mấy ngày qua ông bỏ thời gian tuyển lựa mấy cây gậy rất ưng ý, chuẩn bị đưa trình độ mình lên một nấc mới.

Giữa trưa, đúng vào giờ ăn trưa thì di động của Tiêu Thu Phong reo lên.

Đây là số di động mới, người biết số này không quá nhiều. Ngoại trừ người nhà ra thì người trong công ty biết tuyệt không quá mười người.

Nhưng người gọi điện lại rất lạ lẫm.

“Tiêu Thu Phong, người nghe cho rõ đây, cha người đang trong tay bọn ta. Ngươi một mình tới bến tàu Tam Loan. Nên nhớ không được báo cảnh sát. Nếu chúng ta nhìn thấy cảnh sát thì ngươi chuẩn bị nhặt lấy thi hài cha người đi.”

Người nói nói vội mấy câu rồi cúp máy, không cho Tiêu Thu Phong chút cơ hội lên tiếng nào.

Tiêu Thu Phong trong lòng kinh hãi vội gọi ngay vào số cha mình thì chỉ thấy tắt máy. Gọi về nhà thì người làm nói ông chưa về.

Lão đầu tử xảy ra chuyện rồi. Mặc dù vào gia đình này chưa lâu nhưng Tiêu Thu Phong biết với tính cách của lão đầu tử thì sẽ không bao giờ đắc tội với ai. Xảy ra chuyện này nhất định là do cạnh tranh bản trên thương trường. Chỉ là trong thời gian ngắn hắn không nghĩ ra được ai.

Nếu muốn tống tiền thì có thể trực tiếp nói ra con số. Với tiền bạc của Tiêu gia thì một hai triệu không thành vấn đề. Vấn đề là tại sao lại kêu hắn đi làm gì?

Tiêu Thu Phong chưa ăn xong đã bước ra khỏi phòng. Khi bước ra thì hình như có một ánh mắt nào đó đang nhìn hắn. Chỉ là khi quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy ai.

“Nè, người chờ đã....”

Sau lưng vang lên tiếng kêu lo lắng. Thấy Tiêu Thu Phong không lý gì tới, giọng nói trở nên quát to:

“Tiêu Thu Phong, người chờ đó...”

Đó chính là Liễu Yên Nguyệt. Nàng không hiểu vì sao lại từ phong ăn chạy ra. Thật ra Tiêu Thu Phong cũng không biết là có nhiều lúc nữ nhân này cứ len lén chú ý đến hành động của hắn.

Một cú điện thoại, thần sắc thay đổi, tất cả đều bị nàng nhìn thấy.

Tiêu Thu Phong lúc này không có tâm tình đùa giỡn. Hắn quay người lại không vui hỏi:

“Chuyện gì?”

Lão đầu tử bị người bắt đi. Hiện tại hắn đang phải rất vội.

Mặc dù ích kỷ mà nói thì hắn chẳng phải là con của lão đầu nhưng mấy ngày ở chung với nhau, hắn sớm đã coi mình là thành viên của Tiêu gia.

Liễu Yên Nguyệt bước tới trước mặt không hề để ý tới vẻ mặt không kien nhẫn của hắn.

“Chuyện gì, là ta hỏi người chuyện gì mới đúng. Nhìn khuôn mặt biến sắc của người chẳng phải đã xảy ra chuyện sao. Ta có thể giúp gì không?”

Coi như là có long tốt, chỉ là lúc này Tiêu Thu Phong không có hứng để hưởng thụ. Loại việc này dựa vào một nữ nhân có thể giải quyết sao? Nhưng dù sao Liễu Yên Nguyệt cũng có thể coi như là thân tín nên hắn cũng không giấu.

“Hình như cha ta xảy ra chuyện. Vừa rồi ta nhận được điện thoại kẻ xấu. Vì vậy bây giờ ta phải đi tới đó. Liễu tiểu thư không lẽ cũng muốn theo coi náo nhiệt sao?”

Liễu Yên Nguyệt ôm miệng xem chút nữa kêu lên, vội lo lắng nói:

“Mau, mau báo cảnh sát, báo cảnh sát đi. Đám người xấu đó không có nhân tính đâu. Vì tiền cái gì bọn chúng cũng có thể làm”

Tiêu Thu Phong trợn mắt nhìn. Nữ nhân này đúng là quá đơn giản. Nếu có thể báo cảnh sát thì hắn có thể quên hay sao.

“Nếu cô muốn cha ta chết sớm một chút thì cứ báo cảnh sát đi. Đừng nghĩ đám người xấu ai cũng ngốc, đồ ngốc”

Hắn thật không muốn nói nhiều tức thì quay người bước đi. Loại việc này nếu là Tiêu Thu Phong khi trước thì chắc chắn ngu ngu đi báo cảnh sát. Nhưng hắn thì không phải. Đối phó với đám người này, hắn có biện pháp của hắn. Chỉ là hiện tại hắn cần làm cho rõ đám người này rốt cuộc là muốn cái gì?

Cái gì? Đồ ngốc. Liễu Yên Nguyệt nghĩ thầm, ta thật sự ngốc lắm sao?

Nhưng lúc này nàng không có thời gian tức giận mà vội chạy nhanh ra ôm lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong nói như muốn khóc:

“Đừng đi, nguy hiểm lắm. Báo cảnh sát đi, báo cảnh sát là tốt nhất. Ta van người...”

Nữ nhân này hình như ghét hắn lắm mà. Bình thường ngay cả nhìn hắn một cái cũng thấy dư thừa mà sao lúc này lại chủ động tiếp cận hắn như vậy.

“Thế nào, đồ ngốc, sao quan tâm tới ta thế. Sợ ta xảy ra chuyện sao. Không lẽ cô chuẩn bị gả cho ta sao?”

“Ta,,tên vô lại nhà ngươi, quý mới quan tâm tới ngươi. Người muốn chết thì đi mà chết đi. Một giờ, nếu sau một giờ ngươi không quay về thì ta sẽ báo cảnh sát”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp quần bách kia mang theo một thứ mỉa mai rất đáng sợ. Chỉ là đây không phải là lúc. Tay của Yên Nguyệt vừa buông ra thì Tiêu Thu Phong liền bỏ đi.

Nhìn hình bóng bước đi của Tiêu Thu Phong, sắc mặt của Yên Nguyệt càng hồng lên, âm thầm tự nói với mình:

“Không, không có, tuyệt đối không có. Ta sao lại quan tâm tới hần, không đâu, tuyệt đối không đâu. Ta chỉ là chưa nhìn thấy hần thất bại nên không muốn hần chết sớm thôi”

Nàng đang cố tìm cho mình một lý do.

Tiêu Thu Phong không hề báo cảnh sát, một mình ngồi trên xe thể thao theo như chỉ dẫn trong điện thoại mà đi. Khoảng nửa tiếng sau hần đã tới bến tàu.

Đây là một bến tàu hoang phế. Ngoại trừ một con đường rộng thênh thang thì bốn phía khắp nơi cỏ mọc cao bằng cả thân người. Phòng ốc hai bên cao khoảng mười mấy tầng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng. Cũng bởi không có người quản lý nên nơi đây đã trở thành thiên đường cho người vô gia cư.

Từ khi xe Tiêu Thu Phong chạy vào bến tàu thì hần đã cảm nhận được một ánh mắt chăm chú nhìn hần. Khi đi hết con đường, vừa mới xuống xe thì một chiếc canô từ vùng nước xa xa chạy tới. Một tráng hần tay cầm bộ đàm từ trong cỏ đại bước ra.

“Tiểu tử, coi như ngươi nghe lời không báo cảnh sát. Nếu không thì lão đầu kia đã bị chém làm trăm khúc rồi”

Nói xong hần đưa mắt đánh giá Tiêu Thu Phong rồi đưa tay vẫy một cái. Chiếc tàu tức thì nhanh chóng tập vào bờ.

Đám người này quả nhiên cũng không quá ngốc. Bọn họ nói bến tàu Tam Loan nhưng thực tế chỉ là nơi trung chuyển mà thôi.

“Các người là người nào”

Hai người tiến lên tàu, Tiêu Thu Phong lạnh lùng hỏi.

Tráng hần hừ một tiếng nói:

“Đừng nói nhiều, lát nữa tự nhiên sẽ biết. Tiểu tử, ngoan ngoãn lấy di động ra đây, đừng để lão tử phải ra tay”

Thật là muốn tát cho hần một cái. Tiêu Thu Phong nén giận lấy di động ra rồi hỏi:

“Cha ta thế nào?”

“Yên tâm, tạm thời không chết được đâu. Chỉ đơn giản cầu tài thôi, không ai có hứng với mạng của một lão già làm gì”

Khoảng hơn nửa giờ sau, con tàu mau chóng tiếp cận một chiếc du thuyền. Trên thuyền lúc này có mấy đại hần mặc tây phục màu đen. Chỉ cần nhìn qua là biết chẳng phải hiền lành gì.

“Khôn ca, tiểu tử tới rồi, không có báo cảnh sát. Tên tiểu tử này cũng còn biết nghe lời”

Tráng hần vừa dứt lời thì trong thuyền truyền ra một tiếng cười lớn. Một trung niên mặc áo truyền thống, miệng ngậm xì gà xuất hiện lên tiếng:

“Để cho hần lên đây. Tên tiểu tử này chính là tài thần của chúng ta, đủ để chúng ta cả đời sung túc đó”

Trong ký ức của Tiêu Thu Phong không hề có tên Khôn ca này, cũng không có ân oán gì. Không lẽ thật sự hắc đạo tổng tiền, kiểm soát tiền chơi gái sao?”

“Tiểu Phong...”

Tiêu Viễn Hà không hề bị trối. Có lẽ Khôn ca cũng biết lão chạy không thoát nên cũng không để ý.

Nhìn lão đầu tử bình yên, sự khẩn trương của Tiêu Thu Phong cũng giảm bớt. Đối phó với mười mấy tên thổ phỉ này không phải là vấn đề, dù cho mấy tên trong số đó trong người có súng.

“Được rồi, hiện tại cha con hai người đã được gặp nhau, ngươi thấy ta có tốt không. Thế nào, Tiêu lão bản, đề nghị khi này của ta ngươi thấy thế nào? Một trăm triệu đó đủ để các ngươi sống cả đời rồi”

Khôn ca chậm rãi ngồi xuống. Tức thì một thủ hạ mang lên một ly nước cho hần.

Tiêu Viễn Hà lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Dùng một trăm triệu để mua Phong Chánh tập đoàn, người quả thực như đang nằm mơ ban ngày vậy”

“Từ từ...Tiêu lão bản tuổi đã lớn mà sao vẫn còn nóng quá. Uống ly nước này cho bớt giận chút đi!”

Khôn ca một chút cũng không lo lắng. Nói một trăm triệu vậy chứ thật ra dự hai người tới đây hẳn đã không có ý thả hai người trở về. Tiền bạc lúc này không quan trọng, quan trọng là bản khế ước kia thôi.

Tiêu Thu Phong nhìn qua đã hiểu vấn đề. Tên Khôn ca này bắt qua chỉ là người trung gian. Nếu hẳn là lão đại thì dù muốn tổng tiền cũng lấy tiền mặt, tự nhiên cần cái Phong Chánh tập đoàn làm cái gì?

“Người mua là ai?”

Khôn ca ngẩn người, trên khuôn mặt hiện ra một nét âm trầm, lạnh lùng nói:

“Mọi người đều nói tứ đại công tử đều là con nhà giàu, chỉ biết ăn uống chơi gái. Thật nhìn không ra phong lưu công tử như người cũng có chút suy nghĩ”

“Được rồi, các người cũng không cần hỏi nhiều. Hôm nay mời hai người tới đây, nếu như hai người muốn sống rời khỏi thì các người ký vào bản khế ước này đi. Đừng để cho mọi người khó nhìn mặt nhau nhé”

Tiêu Thu Phong cầm lấy bản khế ước đưa cho Tiêu Viễn Hà nhìn qua. Cổ phiếu trong Phong Chánh tập đoàn do lão đứng tên chỉ có hai mươi phần trăm nhưng con trai lão thì có tới ba mươi phần trăm. Trừ mười phần trăm nằm trong tay những đồng sự còn lại thì bốn mươi phần trăm kia chính là nằm trên thị trường. Xem ra những người này sớm đã điều tra rất là kỹ.

“Xem ra nếu như không ký thì cha con chúng ta nhất định phải mất mạng ở đây rồi?”

“Không sai, ta ngược lại hy vọng các người đừng ký. Có như vậy ta mới có thể khiến cho các người ném mùi đau khổ một chút”

Một thanh âm quen thuộc vang lên. Một thân ảnh quen thuộc, khuôn mặt hung tợn từ phía dưới thuyền từ từ bước lên.

10. Chương 10: Thảm Nhiên Đích Bối Bạn

“Tân Dân!”

Không sai, người đang bước tới chính là vị biểu ca đã từng tá túc tại Tiêu gia, Vương Tân Dân.

“Vì cái gì?”

Tiêu Thu Phong lạnh lạnh hỏi

“Vì cái gì, vì cái gì sao, người còn dám hỏi ta vì cái gì sao?”

Trên khuôn mặt âm trầm bất chợt phát ra giọng cười bệnh hoạn:

“Thật đúng là chuyện tức cười nhất trong thiên hạ. Người còn dám hỏi ta vì sao lại làm như vậy sao”

Vương Tân Dân tiến tới trước mặt Tiêu Thu Phong, đôi mắt phát ra những tia đầy dục vọng. Đây không phải là dục vọng nam nữ mà là dục vọng chết chóc. Hắn đã nhịn quá lâu rồi.

“Tân Dân, Tiêu gia ta nuôi dưỡng người rất lâu, đối xử người không tệ, người sao lại lấy ân báo oán chứ?”

Tiêu Viễn Hà thật sự không biết chuyện gì xảy ra. Vương Tân Dân xuất hiện đã đủ kích rất lớn tới tâm tình của ông. Một đứa cháu bình thường ôn hòa như nhược không ngờ nay lại phản bội Tiêu gia.

“Đãi ta không bạc, Tiêu Viễn Hà, ta tại Tiêu gia làm trâu làm ngựa mà hiện tại chỉ là một quản lý tầm thường. Còn tên phá gia chi tử kia có gì hơn ta mà khi hắn vừa vào tập đoàn đã là tổng tài. Người nói như vậy là tốt với ta sao?”

đưa ánh mắt căm hận nhìn Tiêu Viễn Hà, lúc này hắn không cần phải giả tạo. Hắn muốn đem tất cả bất mãn phát tiết ra ngoài.

“Không lẽ chỉ vì vậy mà người muốn hãm hại cha con ta?”

Tiêu Thu Phong giờ mới hiểu vì sao hắn lại có cảm giác bị ai đó theo dõi. Thì ra chính là người ngay bên cạnh hắn lúc nào cũng nhìn hắn.

Vương Tân Dân tức giận hét lớn:

“Đương nhiên không phải. Tiêu Thu Phong, mọi việc đều do người, người là tên cầm thú, người cướp mất người ta yêu nhất, người cưỡng hiếp người yêu của ta”

Ngất, nghe thấy câu này Tiêu Thu Phong thật sự nổi nóng. Cái tên gia hỏa đáng ghét kia lúc trước làm bậy bây giờ mọi thứ đều đổ lên đầu hắn. Chỉ là tên gia hỏa kia chơi gái không ít, nhất thời hắn nghĩ không ra người nào mới là người yêu của Vương Tân Dân.

Khôn ca đứng bên cạnh nghe thấy cười một cách dâm dăng:

“Tiêu thiếu gia, khẩu vị của người cũng thật lạ, ngay cả bạn gái của biểu ca cũng cưỡng gian. Chúng ta đúng là người đồng đạo a!”

Tiêu Viễn Hà trợn mắt nhìn Tiêu Thu Phong, đáng vẻ coi bộ cũng tin hắn làm như vậy.

Tiêu Thu Phong cười khổ nói:

“ta không có thú vui đó. Biểu ca, người không phải nhớ lộn chứ?”

“Nhớ sai, Mỹ Mỹ, người còn nhớ Mỹ Mỹ không? Đêm hôm đó ta ở bên ngoài phòng người, chính mắt ta nhìn thấy người cưỡng gian nàng. Ngày hôm đó cả đời này ta không bao giờ quên. Tiêu Thu Phong, ta muốn băm thây người làm trăm mảnh.”

Ta ở bên hông rút ra, một thanh đao rơi vào trong tay hắn. Nhìn đôi mắt đầm lệ của Vương Tân Dân cộng thêm thần sắc hoảng loạn kia là biết hắn chắc chắn sẽ làm như vậy.

Tiêu Thu Phong lúc này cũng nhớ ra. Đó chính là một cô kỹ nữ tên Mỹ Mỹ. Hắn nhớ sau cái đêm tiêu hồn đó nàng ta lấy của hắn một trăm ngàn. Vào đêm đó bọn họ chính là chơi trò cưỡng hiếp. Chỉ là hắn không ngờ cô ta lại chính là bạn gái của Vương Tân Dân.

Nhất định là Mỹ Mỹ kia lợi dụng quan hệ với Vương Tân Dân để tiếp cận hắn. Mục tiêu của cô ta chính là vị phong lưu công tử này. Chỉ là vị biểu ca đáng thương này lại chui đầu vào lưới của cô ta. Dạng nữ nhân như cô ta làm sao mà nhìn trúng nam nhân nhất gan như vậy được?

Nhưng lúc này Tiêu Thu Phong thật không biết giải thích. Nhìn sắc mặt giận dữ của Vương Tân Dân hắn chỉ biết nói:

“Biểu ca, ta chỉ nói một lần. Nữ nhân kia cũng không phải dạng đàn hoàng. Đêm hôm đó nàng ta lấy của ta một trăm ngàn”

“Không bao giờ, không bao giờ, Mỹ Mỹ yêu ta, nàng chính là bị cưỡng hiếp. Hơn nữa sau khi cưỡng hiếp xong người còn giết nàng. Ta đã biết tất cả, người không cần phải giả bộ”

Vương Tân Dân lúc này như tẩu hỏa nhập ma

“Nàng ta không bị giết mà chỉ di cư thôi. Nghe nói nàng ta đã đến sinh sống tại Tân Gia Pha. Biểu ca, sao người không đến đó tìm thử?”

Đến lúc này Tiêu Thu Phong cũng chỉ còn biết hy vọng biểu ca sẽ quay đầu tính ngộ.

“Ta chém chết người”

Thanh đao giơ lên chém về Tiêu Thu Phong. Mỹ Mỹ trong lòng hắn chính là thuần khiết xinh đẹp, hắn tuyệt không cho ai sỉ nhục nàng.

“Tân Dân, dừng tay...”

Mặc dù con trai mình làm sai nhưng dưới nguy cơ này Tiêu Viễn Hà chỉ còn cách lên tiếng can ngăn.

Đao không thể chém xuống. Dưới ám hiệu của Khôn ca, hai tráng hán lao tới kéo Vương Tân Dân ra ngoài. Mục đích của bọn họ chưa đạt thì chưa phải lúc để giết người.

Tiêu Thu Phong không hề sợ hãi. Hắn biết lúc này cách thời điểm cũng không xa lắm nên lạnh đạm nhìn Khôn ca nói:

“Người không cần phải nói thừa thãi nữa. Nếu như muốn Phong Chánh tập đoàn thì mời người phía sau người ra đây. Trốn trốn tránh tránh thật khiến người ta khó chịu.”

“Không sai, khế ước này bọn ta tuyệt không bao giờ ký”

Ngữ khí của Tiêu Viễn Hà rất kiên quyết. Chỉ là lúc này ông thật sự hối hận tại sao khi ra khỏi nhà lại không dẫn theo vài tên bảo vệ.

Khôn ca lộ vẻ mất hứng, tay cầm ly nước đặt mạnh xuống bàn, lạnh lùng nói:

“Hoàng Khôn ta làm việc gì cũng phải sạch sẽ. Tiền bọn ta đã lấy, người thuê bọn ta có nói qua, dù các người không ký thì giết hai người các người cũng vậy thôi. Cái này là do các người tự tìm lấy.”

Sát cơ hiện trên mặt Tiêu Thu Phong. Xem ra người đứng đằng sau kia đã đặc biệt dặn dò không được tiết lộ tin tức về hắn. Tiêu Thu Phong biết có hỏi cũng vô nghĩa, chỉ còn có cách cưỡng bức.

“Xử lý bọn chúng. Đúng rồi, đứa nhỏ thì lưu lại nửa mạng để tiểu tử kia đùa giỡn.”

Ánh mắt tàn khốc lóe lên, Hoàng Khôn quay người lại phất tay ra hiệu cho đám tráng hán xung quanh.

Thân thể Tiêu Thu Phong lúc này thật sự quá yếu. Mấy ngày qua hắn không ngừng nỗ lực đề thăng. Mặc dù Ảnh tử vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với thân thể nhưng để đối phó với mười mấy tên này thì không thành vấn đề.

Vương Tân Dân mừng rỡ bước nhanh lên. Có thể dùng dao chém nam nhân kia thành trăm ngàn mảnh chính là việc mà hắn mong ước nhất.

Tiêu Viễn Hà lúc này thật sự tuyệt vọng. Đúng lúc ông tính kéo tay đứa con để nhìn mặt lần cuối thì Tiêu Thu Phong lúc này chợt biến mất.

Vương Tân dân bị đánh bay ra ngoài đập mạnh vào thành thuyền, ngay cả kêu lên cũng không kịp, cứ vậy mà ngất đi.

Khi Hàng Khôn nghe thấy âm thanh kỳ lạ quay đầu lại nhìn thì ba tên thuộc hạ đã sớm nằm dưới đất. Một tên trong số đó coi bộ đã chết, thất khiếu ra máu nhìn rất kinh khủng.

“Nổ súng, bắn chết hắn đi”

Thân thủ của tiêu Thu Phong đã vượt quá dự liệu của mọi người. Hoàng Khôn cũng không phải là người tầm thường tức thì cảm thấy không đúng. Cái tên công tử này là một cao thủ, vậy sao trong tư liệu lại không hề đề cập tới.

Tiếng súng vang lên hai tiếng, hai tiếng kêu thảm khốc theo đó vang lên. Nhưng người nằm xuống lại là hai thuộc hạ của Hoàng Khôn. Một tên bị bắn trúng bụng, còn một tên bị bắn trúng chân ngã xuống kêu thét liên hồi.

Chơi súng thì hắn là tổ tông món này. Tiêu Thu Phong cười lạnh đưa tay đánh thẳng tới. Hoàng Khôn đưa tay ra đỡ, bị trọng lực đánh lui về sau hơn mười bước

“Rắc, rắc...”

Hai âm thanh vang lên. Tay của hắn đã bị đánh gãy làm ba đoạn.

Khuôn mặt biến sắc, Hoàng Khôn kinh hoàng ôm lấy thang cuốn điên cuồng chạy về cano phía dưới, không còn để ý gì tới huynh đệ. Nhưng khi hắn tới thì kinh hãi phát hiện ra Tiêu Thu Phong đang đứng đó chờ hắn.

Trên thuyền có tổng cộng mười hai người thì hiện tại đã nằm xuống chín người. Từ phía sau Hoàng Khôn, Tiêu Viễn Hà từ từ bước ra. So với những người khác thì ông lúc này kinh dị hơn rất nhiều. Tưởng rằng

khó qua nổi một kiếp lúc này không ngờ lại bình yên bước ra đây. Mọi chuyện khi nãy phát sinh sống như là trong giấc mộng.

Gần mười người mà chỉ trong thời gian hai phút đều bị đánh gục. Biểu hiện của Tiêu Thu Phong vượt xa tưởng tượng của ông.

Dù cho là loại côn đồ vong mạng thì dưới tình huống này cũng sợ tới đổ mồ hôi hột.

“Người, người muốn làm gì. Ta là đường chủ của Thiết Huyết đoàn. Thiết huyết đoàn là gì biết không, là bá chủ hắc đạo phương nam. Người dám động tới ta thì bọn họ sẽ không tha cho Tiêu gia các người”

Thiết Huyết đoàn, đích thực người biết không nhiều nhưng nếu đã biết thì đều là người có địa vị. Tiêu Viễn Hà nghe vậy cũng phải biến sắc.

Tiêu gia trên thương trường có thể xưng vương nhưng hắc đạo lại chính là một thế giới khác. Cái thế giới đó đối với bọn họ mà nói thì rất xa lạ.

Tiếng súng vang lên bắn vào một chân của Hoàng Khôn.

“Người không cần dọa ta. Người như ta không thích bị đe dọa. Nếu cứ nói như vậy thì tiếp theo không chừng sẽ bắn vào tim người, như vậy thì xấu lắm.”

Đau đớn lẫn sợ hãi, hoặc giả là khủng khiếp, mỗi loại đều có cảm xúc riêng của nó. Mà lúc này cái nào Hoàng Khôn cũng có. Hắn lúc này giống như một vị đế vương bị rơi vào một chốn cực kỳ bẩn thỉu dơ dáy.

“Hắn là ai?”

Tiêu Thu Phong chỉ muốn biết đó là người nào.

“Ta không biết....”

Hoàng Khôn cắn chặt răng nhịn đau nói.

Tiếng súng lại vang lên. Đối với dạng người này Tiêu Thu Phong không chút thương hại. Hôm nay nếu không phải là hắn thì người chết nhất định là cha con bọn họ.

Cái chân còn lại trúng đạn, Hoàng Khôn quỳ hẳn xuống đất.

“Còn chưa nói...”

Tiêu Thu Phong dứt lời, Hoàng Khôn chưa kịp lên tiếng thì một viên đạn lại găm vào tay của hắn.

“Còn hai viên nữa. Nếu như người có thể chịu được hai viên mà không chết thì ta tha cho người một mạng”

Thanh âm lạnh lẽo của Tiêu Thu Phong vang lên, nụ cười tà đạo cùng ánh mắt kỳ dị khiến Hoàng Khôn hoàn toàn mất hy vọng.

“Ta nói, ta nói. Người nào muốn Phong Chánh tập đoàn ta không biết, chỉ biết Thiết Huyết đoàn nhận một trăm triệu. Phó đoàn chủ giao việc này cho bọn ta làm. Tiêu thiếu, là thật đó, ta chỉ biết có như vậy thôi.”

11. Chương 11: Mạc Hậu Khôi Thủ

Tiêu Thu Phong thật sự cũng không giết hắn. Chỉ là hồi nãy ra tay hơi nặng, lúc này trên mặt đất thuộc hạ của Thiết Huyết đoàn đã chết bốn năm tên.

“A, ta muốn báo án, cách bến tàu Tam Loan khoảng hai mươi hải lý, trên một du thuyền phát hiện phi tặc đánh nhau, hình như chết rất nhiều người”

Tiện tay ném điện thoại xuống nước, Tiêu Thu Phong dẫn Tiêu Viễn Hà bỏ đi.

Khi cảnh sát tới nơi thì ở đây không còn ai sống sót, ngay cả Hoàng Khôn cũng bị một viên đạn bắn vào đầu, cả Vương Tân Dân cũng không ngoại lệ. Tiêu Thu Phong vốn chỉ muốn để bọn chúng bị bắt giam nhưng không ngờ có người đem toàn bộ diệt khẩu.

Trở về Tiêu gia thì Tiêu gia lúc này rất hỗn loạn. Một lượng lớn cảnh sát đang tra hỏi người làm cái gì đó còn Điền Phù thì nằm trên sofa khóc lóc thảm thiết. Chồng xảy ra chuyện mà vợ như bà tới khi cảnh sát tới nhà mới biết. Điện thoại thì không ai nghe máy, ngay cả điện thoại cho con cũng không được khiến bà thật sự sợ hãi.

Những câu hỏi của cảnh sát bà không trả lời mà chỉ rơi lệ. Mặc dù là gia đình giàu có nhưng gia đình chỉ có ba người, nếu mất đi dù chỉ một người thì bà chắc không sống nổi.

Nhìn thấy cha con Tiêu Thu Phong, rất nhiều cảnh sát trợn mắt không hiểu.

Bọn họ chẳng phải đang mất tích sao?

“Tiêu bá ba, Tiêu bá ba trở về rồi”

Liễu Yên Nguyệt đang từ nhà bếp cầm ly nước ra kêu lên. Nữ nhân này không ngờ lại tới Tiêu gia, nơi đây trong lòng nàng chẳng phải là địa ngục sao?

Nàng buông rời ly nước chạy ra, theo sau đó là Điền Phù :

“Lão công, lão công, ông trở về rồi. Tiểu Phong, con ngoan của ta, con không sao chứ?”

Điền Phù nằm trong ngực Tiêu Viễn Hà, sắc mặt trắng bạch, còn Tiêu Thu Phong thì thần nhiên cười cười, hai tay giang ra nhìn Liễu Yên Nguyệt nói:

“Liễu tiểu thư, nàng chẳng phải cũng nên cho ta ôm một cái chào mừng chứ.”

Nhìn nữ nhân này là biết nàng ta cuối cùng cũng chịu không nổi báo cảnh sát.

Liễu Yên Nguyệt vốn đang chạy tới tức thì đứng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn quát lên:

“Người để ý hình ảnh một chút, tổng tài đại nhân!”

“Yên Nguyệt, thế này là thế nào?”

Một nam nhân mặc cảnh phục, trên vai mang ba ngôi sao bước tới nhìn thấy cha con Tiêu gia nhất thời ngẩn người.

“Lý cảnh quan, thật ngại quá khiến người uống phí một chuyến. Chồng ta cùng con hiện đã bình an trở về, xem ra là Yên Nguyệt hiểu lầm thôi. Bọn họ chắc là không phải bị bắt cóc mà nhất định chạy đi đâu đó chơi thôi.”

Điền Phù cũng cảm thấy chồng mình có gì đó lạ lạ nhưng chỉ cần mọi người trở về thì không cần phải cảnh sát nhúng tay vào nữa. Với tài thế của Tiêu gia đủ để giải quyết được rồi.

Khuôn mặt Liễu Yên Nguyệt ửng đỏ nhìn Tiêu Thu Phong nói:

“Người chẳng phải nói Tiêu bá bị người bắt cóc sao, người ta lo lắng nên mới báo cảnh sát. Tiêu Thu Phong, mọi người không bị gì chứ?”

Việc này đúng là không nên cho cảnh sát nhúng tay vào chứ đừng nói đến việc trên thuyền hấn giết mấy người? Một khi tra ra thì hấn cũng chẳng biết giải thích sao. Dù gì hiện tại hấn không còn có được hưởng quyền lợi dành riêng cho siêu cấp thành viên của long tổ, giết người bây giờ chính là phạm pháp.

“Nói người gốc đúng là gốc mà. Ta nói là người tin sao.”

Tiêu Thu Phong không hề lo lắng như Tiêu Viễn Hà mà cười cười nhìn Liễu Yên Nguyệt nói.

“Câm miệng, sau này không được gọi ta gốc. Coi như là ta nhiều chuyện đi. Lý cảnh quan, thật ngại quá, có thể là do ta hiểu lầm. Người có thể rút người đi được rồi.”

“Đúng rồi, vị cảnh quan này, làm các người đi không một chuyến thật ngại quá. Bất quá bọn ta thật sự không xảy ra chuyện gì, các người có thể đi được rồi.”

Tiêu Viễn Hà trầm giọng nói rồi quay người bước vào trong phòng.

Vị cảnh quan trẻ tuổi chỉ nhìn Liễu Yên Nguyệt cười :

“Yên Nguyệt, đã không có việc gì rồi, nàng không cần phải lo lắng nữa. Chỉ là lần sau nàng phải nắm rõ rồi hãy báo cảnh sát. Nàng cũng biết nếu báo sai thì có thể bị câu lưu đó.”

“Lý cảnh quan, làm phiền người rồi”

Nhìn thấy cảnh sát thu quân, Liễu Yên Nguyệt nhất thời cảm thấy xấu hổ nhưng trong lòng nàng cảm thấy có gì đó không đúng. Tiêu Thu Phong nói tuyệt không thể là giả nhưng tại sao bọn họ lại không muốn nói ra chứ?

“Yên Nguyệt, nàng đừng gọi là Lý cảnh quan gì đó nữa. Chúng ta chính là đồng học mà, ít nhất nàng cũng nên kêu ta một tiếng Lý Hải Bán chứ!”

Thì ra vị cảnh quan đội trưởng này chính là Lý đại ca mà Yên Hồng nhắc tới, là người từ trước tới giờ vẫn luôn theo đuổi Yên Nguyệt.

“Được rồi, Lý Hải Bán, hôm nay làm phiền người. Hay là ta mời người ăn cơm coi như xin lỗi nha.”

“Hai vị, hai người mau đi ăn nhanh nhanh một chút, thứ lỗi không tiễn.”

tiêu Thu Phong chấp tay lại ra dáng vẻ rất buồn cười, trong lòng chẳng có cảm giác gì. Chẳng hiểu sao vị hôn thê của hắn hiện mời nam nhân khác đi ăn cơm mà hắn lại chẳng có chút gì đó nổi giận.

Liễu Yên Nguyệt nhìn thấy thái độ Tiêu Thu Phong một chút áy náy cũng không có, tức giận nói:

“Không cần quan tâm tới hắn, chúng ta đi thôi!”

Có lời mời của Yên Nguyệt nên tâm tình của Lý Hải Bán rất vui cũng không chấp nhất Tiêu Thu Phong mà ngược lại còn nói với hắn vài tiếng rồi quay người đi.

Trong thư phòng lúc này, ba người nhà tiêu gia đang ngồi, ai nấy cũng đều im lặng.

Thật ra Tiêu Thu Phong biết lão đầu tử nhất định sẽ có nhiều chuyện muốn hỏi chỉ là hắn không ngờ ngay cả mẹ hắn cũng vào đây. Vừa rồi hắn cố ý ở bên ngoài kéo dài thời gian chính là để suy nghĩ cách giải thích.

Điền Phù nhìn thấy Tiêu Thu Phong tiến vào lập tức đứng dậy chạy tới hai tay không ngừng sờ mó, miệng thì lo lắng hỏi:

“Tiểu Phong, con không có sao chứ, để mẹ xem thử xem nào.”

Xem ra mọi chuyện lão đầu tử đã kể hết cho mẹ của hắn.

Tiêu Thu Phong cười nhẹ nói:

“Mẹ, con không sao, mẹ ngồi đi, cha hình như có chuyện muốn hỏi con.”

Không chỉ có Tiêu Viễn Hà mà ngay cả Điền Phù cũng đang lấy làm kỳ lạ. Mười cây súng chĩa vào đứa con mà con mình vẫn có thể đánh bại bọn họ cứu chồng mình về. Nếu không phải đích thân Tiêu Viễn Hà nhìn thấy thì bà còn tưởng ở trong phim ảnh mới có.

Nhìn đứa con đứng trước mặt, Tiêu Viễn Hà không nói tiếng nào. Mãi lúc sau mới thở dài nói:

“Tiểu Phong, con hình như có gì giấu chúng ta. Chúng ta là người một nhà không nên có bí mật gì. Thật ra không cần ta hỏi mà con nên nói ra thì hơn.”

Tiêu Thu Phong thật sự bất lực. Nói thẳng ra, chính mình còn không biết vì sao thì nói thẳng ra thế nào đây.

Nhưng sự việc hôm nay đúng là phải có một sự giải thích.

“Cha, thật ra con không phải muốn giấu mọi người nhưng việc này bản thân con cũng không biết là chuyện gì. Chúng ta là một gia đình, dù sau này xảy ra chuyện gì thì con cũng là con của mọi người. Còn những chuyện khác đều là thứ yếu, đúng không?”

Điền Phù vội lên tiếng:

“Con, nhưng một mình con đánh ngã mười mấy người, hơn nữa bọn chúng còn có súng. Nghe cha con nói thì động tác của con còn nhanh hơn gió, chỉ trong chớp mắt đã đánh ngã bọn chúng. Con nên nói thật đi, từ khi nào mà con trở thành siêu nhân vậy?”

Trở thành siêu nhân, Tiêu Thu Phong bật cười nói:

“Mẹ, siêu nhân gì chứ, cái đó là công phu, công phu hộ thân, chúng ta chẳng phải hàng ngày cũng thuê bảo tiêu sao. Công phu này là do con hàng ngày đều luyện tập, có gì thần kỳ đâu.”

“Công phu Trung Quốc?”

Điền Phù có chút kinh hỉ hỏi tiếp:

“Con, con thật sự luyện thành công phu Trung Quốc sao, có phải là Quỷ Hoa bảo điển gì không, nghe nói nó lợi hại lắm.”

Tiêu Thu Phong xem chút ngất xỉu, bất đắc dĩ nói:

“Mẹ, đó là công phu thái giám mà, Không lẽ mẹ không muốn Tiêu gia ta không có nối dõi sao a.”

“A, đúng, đúng a, mẹ nhớ sai, vậy thì con luyện độc cô cừu kiếm, ít ra con cũng biết một hai chiêu, chẳng bằng....”

Điền Phù hưng phấn tưởng tượng con trai thi triển công phu nhưng chưa gì đã bị ngắt đoạn.

“Được rồi, không nói lung tung nữa, tiểu Phong, nếu con đã không muốn nói thì cha cũng không hỏi. Nhưng việc về Thiết Huyết đoàn con có biết không? Hôm nay con giết người của bọn họ, bọn họ nhất định sẽ báo thù. Còn người đứng phía sau muốn chiếm đoạt Phong Chánh tập đoàn, rốt cuộc là ai chứ?”

Việc này liên quan tới sinh tử tồn vong của Tiêu gia, Điền Phù không dám lên tiếng. Việc này là việc của nam nhân, nàng biết có giúp cũng không giúp được, cũng không nên xen vào.

“Việc Thiết Huyết đoàn đúng là có chút phiền phức. Thế lực hắc ám của bọn chúng rất lớn, tại Đông Nam này căn bản không có bang phái nào dám đối kháng với bọn chúng. Chẳng qua bọn chúng không dám ngang nhiên tới đây, vì vậy ba mẹ trong thời gian ngắn này, không có việc gì đặc biệt thì tốt nhất đừng đi ra ngoài.”

“Còn tên chủ sự phía sau muốn đối phó với Phong Chánh tập đoàn thì chúng ta càng không sợ. Dù cho có âm mưu quỷ kế thế nào chỉ cần Phong Chánh tập đoàn làm ăn thuận lợi thì bọn chúng sẽ không có cơ hội. Cha, nếu như con đoán không sai thì người này nhất định là thương nhân. Nếu không thì dù có cho hắc Phong chánh tập đoàn thì hắc cũng không thể quản lý được.”

“”Thương nhân, lại còn nổi tiếng sao?”

Tiêu Viễn Hà tự nhủ

“Không sai, muốn thôn tính Phong Chánh tập đoàn thì công ty của hắc nhất định không nhỏ, xem ra chỉ trong mười đại tập đoàn ở Đông Nam. Chúng ta nhất định phải cẩn thận đề phòng.”

Lần nữa Tiêu Thu Phong lại đem phạm vi thu nhỏ lại.

12. Chương 12: Băng Dữ Hỏa Địch Tương Bính

Tại cục công an.

Lý Hải Bân bước tới văn phòng cục trưởng đưa tay gõ cửa. Một thanh âm lạnh lạnh truyền ra:

“Vào đi!”

“Cục trưởng, người tìm ta?”

Lý Hải Bân mặc dù rất kiêu ngạo nhưng đối với vị cục trưởng này lại khá kính sợ. Ngoại trừ nàng ta là thượng cấp ra thì quan trọng hơn nàng chính là một nữ nhân.

Gia đình Lý Hải Bân tại Bắc Kinh cũng có thể coi là một đại gia tộc. Nhưng vì Liễu Yên Nguyệt mà hắn quyết định lưu lại Thượng Hải, lập chí làm một bạch mã hoàng tử giải cứu Yên Nguyệt công chúa khỏi hang hùm. Hiện tại mà thấy, dưới sự kiên trì của hắn coi bộ bắt đầu đã có kết quả.

Nếu như quả không có Yên Nguyệt thì có lẽ vị mỹ nữ cục trưởng này cũng là một nhân tuyển thích hợp.

Một mỹ nữ tóc ngắn ngồi phía sau bàn, độ tuổi khoảng hai bảy hai tám lúc này đang chăm chú nhìn màn hình, sắc mặt như đang trầm tư cái gì đó. Thân hình đầy đặn, dưới tình huống không có áo khoác để lộ ra những đường cong chết người khiến cho ngay cả người đã có người trong mộng như Lý Hải Bân cũng kìm không nổi, phải cúi đầu xuống không dám nhìn.

Nếu chỉ luận vóc dáng thì có lẽ Liễu Yên Nguyệt thua kém không ít. Chỉ là Liễu Yên Nguyệt lại mang theo một nét đẹp mỹ hoặc có lẽ là duy nhất trên thế gian này.

Mỹ nữ ngẩng đầu lên hiện ra một khuôn mặt đầy vẻ phong tình. Có lẽ do được tôi luyện từ nhỏ nên vẻ phong tình kia được che giấu rất khéo léo mà thay vào đó là một khí chất lạnh lẽo như băng tuyết. Đối với nam nhân rất hiểu nữ nhân mà nói thì những nữ nhân bề ngoài càng lạnh lùng thì bên trong nội tâm lại càng nóng bỏng. Chỉ cần có cơ hội thì cái tình cảm đó sẽ bùng phát khiến cho người ta khó mà kháng cự nổi.

Chỉ đáng tiếc mỹ nữ này mặc dù đã vào cục được ba năm nhưng vẫn không có ai có đủ bản lĩnh công phá. Nàng vẫn là một cục trưởng cảnh sát xinh đẹp lạnh lùng cao ngạo trong mắt của tất cả nhân viên.

Nàng chính là Nhược Thần, Triệu Nhược Thần.

Nhắc tới Triệu gia khiến cho người ta nhớ tới Triệu gia gia chủ Triệu Quang Bình. Mặc dù ông ta nắm trong tay quân đội quân khu toàn Đông Nam nhưng Triệu gia lại có thêm một người mà danh tiếng không hề kém cạnh. Hắn chính là Triệu Nhược Minh, một trong tứ đại công tử đỉnh đỉnh đại danh, được mệnh danh là Thần Năng công tử.

Nhưng dù là đứa con phá sản thì hắn cũng là con trai duy nhất của nhà họ Triệu khiến cho Triệu Quang Bình dù tinh nóng như lửa cũng hết cách.

Việc cấm cửa với Triệu Nhược Minh mà nói cũng như không. Ở nhà có mẹ hắn chiếu cố thì cũng chẳng có ai động được tới hắn.

“Lý đội trưởng, việc ở Tiêu gia là thế nào, có thật chỉ là báo sai hay không?”

Triệu Nhược Thần lạnh lùng hỏi

Với cá tính của nàng, thân là quân nhân nên đối với nhân viên rất nghiêm khắc.

Lý Hải Bân gật đầu trả lời:

“Đúng vậy, cha con họ Tiêu đã trở về nhà. Việc này xem ra là một sự hiểu lầm nếu không thì tại sao ngay cả vợ của Tiêu Viễn Hà cũng không hề biết cái gì. Chỉ tới khi chúng ta tới thì mới biết, xem ra không giống như đang giả vờ.”

Mặc dù là báo án sai nhưng Lý Hải Bân không chút phiền lòng mà ngược lại còn cảm thấy hưng phấn. Có thể cùng đi ăn với Liễu Yên Nguyệt, cảm giác đó tới giờ vẫn chưa phai trong lòng hắn.

“Có thật là trùng hợp như vậy không?”

Thân làm cảnh sát, Triệu Nhược Thần có một linh cảm là việc cha con Tiêu gia mất tích cùng với việc phát hiện rất nhiều thì thể gần biến kia có liên quan. Có thể cơ nhân viên của Tiêu gia nhúng tay vào nhưng hai việc này dường như có mối liên hệ nào đó.

“Người đã xem qua cái này chưa?”

Triệu Nhược Thần lấy văn kiện trong tay đưa cho Lý Hải Bân. Đó chính là tin tức về vụ án tại duyên hải.

Lý Hải Bân vừa nhìn lướt qua giật mình kêu lên:

“Thiết huyết đoàn, bọn họ có hành động sao?”

Triệu Nhược Thần gật đầu, giọng nói có chút lo lắng:

“Không chỉ như thế trong số người chết lần này có một đường chủ của Thiết huyết đoàn cho thấy đây là một vụ mua bán lớn. Nhưng tất cả bọn họ đều đã chết. Người có từng nghĩ qua là người nào mà lại có gan tới mức dám đối mặt với thiết huyết đoàn không?”

Với thể lực của Thiết huyết đoàn thì cảnh sát bọn họ hiểu rất rõ.

Câu hỏi dạng này Lý Hải Bân chẳng biết trả lời thế nào, ngập ngừng nói:

“Cục trưởng hoài nghi việc này có liên quan với Tiêu gia sao?”

Hàn mang vút lóe lên trong mắt Triệu Nhược Thần, nàng khẽ nói:

“Đây là đáp án mà người cần trả lời cho ta. Trước mắt cho bọn họ tới nhận diện thi thể, nhân tiện để bọn họ viết lời khai để xem trong thời gian đó bọn họ đang ở đâu?”

“Rõ, cục trưởng!”

Cha con Tiêu Thu Phong cùng lúc nhận được điện thoại. Với cái chết của Vương Tân Dân bọn họ không có chút lo lắng mà chỉ tiếc nuối, đồng thời cảm thấy kỳ lạ. Trước khi bọn họ rời đi, Vương Tân Dân vẫn còn sống.

Là người nào đã giết những người này, hơn nữa giết khi bọn họ rời đi và trước khi cảnh sát tới?

Viết lời khai cũng chỉ là một thủ tục. Tiêu Thu Phong cùng cha mình trước đó đã sớm thương lượng phương án để giải thích về việc mất tích hôm qua nên cũng không thành vấn đề.

Nhị cô phu Tôn Khánh Dục chính là phó cục trưởng nghe tin cũng chạy tới. Có sự giúp đỡ của ông ta, mọi chuyện tiến hành thuận lợi. Khi mọi thủ tục hoàn tất, Tiêu Thu Phong chuẩn bị lý khai thì Lý Hải Bân tiến tới.

Tiêu thiếu gia, mời người ở lại một chút. Cục trưởng chúng ta có chuyện muốn nói với người, người có thời gian không?”

Cục trưởng?

Tiêu Thu Phong ngăn người nhìn cô phụ, thấy cô phụ gật đầu đành trả lời:

“Cũng được”

Hắn cũng thật không hiểu. Chỉ là đi nhận thi thể chứ có phải đi nhận cục trưởng đâu, cục trưởng gặp hắn làm gì?

Khi hắn tiến vào văn phòng, nhìn thấy nữ nhân trước mặt thì giật mình. Triệu Nhược Thần, sao lại là cô ta. Mặc dù nữ nhân hắn biết không nhiều nhưng nữ nhân này thì Tiêu Thu Phong lại rất quen thuộc.

Bởi vì hắn đã từng là giáo quan của nàng.

Đã lâu không gặp dáng người của nàng ta càng ngày càng đầy đặn chỉ có thể nói là phát dục một cách bá đạo. Tiêu Thu Phong nghĩ lung tung không biết cái mông năm đó bị hắn đánh bây giờ có co dãn hơn không.

Hắn mặc dù biết nàng nhưng nàng ta lại không biết hắn.

“Tiêu Thu Phong, người đẹp ngay cặp mắt chó của người lại đi”

Cái dạng ánh mắt dâm dục kia khiến Triệu Nhược Thần tức điên người. Cái tên nam nhân này nàng hiểu rõ hơn ai hết. Nếu không phải vì thằng em không ra gì của nàng thì nàng cũng chẳng muốn gặp mặt tên phong lưu công tử này chút nào.

Khó mà gặp được người quen nên Tiêu Thu Phong thật cao hứng. Hắn không những không e dè mà ngược lại càng buông thả, nói giọng lưu manh:

“Nè, mỹ nữ cục trưởng, nàng tìm bốn công tử có chuyện gì không?”

Bị chuyện của tên bại hoại Tiêu Thu Phong làm cho mệt mỏi, nay gặp được người quen, tán gẫu mấy câu cũng là một việc tốt.

“Chú ý lời nói của người, ta lúc nào cũng có thể câu lưu người ở đây”

Tiêu Thu Phong thấy sáng khoái nhưng Triệu Nhược Thần thì không. Bọn họ vốn không cùng đường.

Xem cái bộ dạng của nữ nhân này xem ra không phải là chuyện tốt rồi. Tiêu Thu Phong không cần mời, chán nản ngồi xuống nói:

“Cục trưởng đại nhân, có chuyện gì thì nói lẹ đi, ta bận lắm”

“Bạn chơi gái sao. Tiêu Thu Phong, ta nghiêm túc cảnh báo người, không cần biết người phong lưu như thế nào nhưng không được kéo theo Triệu Nhược Minh. Còn bằng không đừng trách ta đánh gãy chân người”

Mặc dù như vậy là lấy công làm tư nhưng khi nghĩ tới ánh mắt bất lực của cha mẹ, Triệu Nhược Thần chỉ còn cách làm như vậy.

Thật ra nàng đã sớm nghĩ tới việc đánh gãy chân của tên phong lưu công tử này, hơn nữa không chỉ hai chân mà kể cả cái chân nhỏ ở giữa hai cái chân kia. Thân là cục trưởng nàng cũng có chút sử dụng chức vụ để điều tra bằng hữu của đứa em mình. Chỉ là sau khi điều tra, nhìn qua tiểu sử phong lưu của cái tên nam nhân trước mặt khiến nàng càng căm giận.

Chỉ là mặc dù hấn ngủ với rất nhiều nữ nhân nhưng đa số trong đó đều là tình nguyện khiến nàng không thể tìm ra cơ hội. Bằng không cái chân thứ ba của nam nhân này sớm đã bị nàng phế rồi.

“Triệu Nhược Minh? Cô nói lão tứ hử, thế nào? Cô là vợ của hấn sao?”

Thật ra từ việc cùng họ kia là đủ biết bọn họ là người một nhà, chỉ là Tiêu Thu Phong cố tình nói vậy để chọc tức nữ nhân này. Năm xưa nàng ta được mệnh danh là mẫu bạo long, chỉ là nàng ta càng tức giận thì bộ dạng lại càng mê hoặc.

Triệu Nhược Thần quả nhiên nổi giận.

“Ầm một tiếng đập bàn hét lớn:

“Câm mồm, cái tên vô lại nhà người, ta nói cho người biết ta là tỷ tỷ của Triệu Nhược Minh. Nếu người không muốn ngày nào cũng bị ta gọi lên tra hỏi thì tốt nhất nên cách hấn xa xa một chút. Hấn không có loại bằng hữu bại hoại như người.”

“Uy hiếp ta sao? Triệu Nhược Minh là huynh đệ của ta, theo đúng lý thì ta phải kêu nàng một tiếng đại tỷ. Mỹ nữ tỷ tỷ này, gần đây ta đang theo đuổi một thiếu nữ cũng được lắm, đang chuẩn bị dùng chung với lão tứ đây?”

Đối với tính cách nữ nhân này hấn hiểu rất rõ. Nhớ năm xưa chỉ vì hấn lớn hơn nàng ta có mấy tuổi mà nữ nhân này luôn không phục hấn. Khi đó bất luận hấn dùng cách nào để trừng phạt cũng vô dụng để đến cuối cùng chỉ còn cách đánh mông thì nàng ta mới chịu nghe lời. Hôm nay dám nói chuyện với hấn như vậy chẳng lẽ nàng ta lại muốn bị đánh mông lần nữa?

“Cái tên vô lại, người muốn chết....”

Lần này Triệu Nhược Thần quả thật nổi giận.

13. Chương 13: Tu Nhân Đích Bí Mật

Không khí bên trong lúc này có vẻ như không hay lắm. Dưới ánh mắt ba người bên trong lúc này có một nam một nữ, tư thế rất ám muội. Trời ạ, đây đang lúc thanh thiên bạch nhật, lại còn đang ở cục cảnh sát, muốn thân thiết như thế này có quá đáng quá hay không.

Khi đó Triệu Nhược Thần tức giận đập bàn bay lên đưa chân đá tới. Cả người Tiêu Thu Phong lùi lại một chút rồi thuận tay chụp lấy chân. Nhân dịp Nhược Thần muốn thu chân về tức thì nhanh như gió dung tay đánh vào mông của mỹ nữ cục trưởng.

Khi ba người tiến vào thì Tiêu Thu Phong vì muốn khống chế nàng nên ghi chặt Nhược Thần trên bàn, chân thì ép vào hông, bàn tay thì đang hướng về phần eo công kích.

Trong mắt người bên ngoài thì đây chính là một loại học vấn cao siêu, là do nam nữ khi ở trên giường cùng nghiên cứu.

Lý Hải Bân giật mình kêu lên:

“Tiêu công tử, người đang làm cái gì thế?”

Sớm đã nghe tên công tử này trăm mê nữ sắc chỉ là không ngờ hắn thật quá đáng, ngay cả cục trưởng cảnh sát cũng dám động vào, đúng là không muốn sống.

Tôn Khánh Dục cùng Tiêu Viễn Hà như bị sét đánh không dám tin vào mắt mình. Tên tiểu tử này đúng là to gan dám tại cục cảnh sát mạo phạm cục trưởng, như vậy chẳng phải tìm chết sao?

Tôn Khánh Dục vốn biết tính cách của vị cục trưởng lạnh lùng này, mồ hôi chảy quanh trán, trong đầu không ngừng tìm biện pháp nhằm cứu đứa cháu thoát tội. Chỉ là việc đang ở trước mắt khiến ông chẳng biết nói thế nào.

Tiêu Thu Phong một chút lo lắng cũng không có mà ngược lại quay đầu nhìn ba người ngại ngùng cười cười nói:

“Lý đội trưởng đừng hiểu lầm. Chỉ là ta cùng cục trưởng đang tiến hành thử nghiệm một chút. Cái này là ta đang thực hiện nghĩa vụ của công dân, cô nói có đúng không, cục trưởng đại nhân....”

Nói xong đôi tay khẽ duỗi xuống đôi hông khẽ bóp một cái rồi lui vội về phía sau, thả Triệu Nhược Thần lúc này mặt mày đang đỏ ửng, ngực thở dồn dập.

Lý hải bân đương nhiên không tin lời Tiêu Thu Phong, vội chạy tới hỏi:

“Cục trưởng, người không sao chứ?”

“Không có gì, ra ngoài, tất cả ra ngoài...”

Kỳ lạ là Triệu Nhược Thần không nói lý do mà lại hét lên đuổi mọi người ra ngoài rồi sau đó nàng gục mặt lên bàn không ngẩng đầu dậy.

“Ok, cục trưởng, hy vọng lần tới nếu có cơ hội chúng ta sẽ nghiên cứu tiếp nhé”

Không đi bây giờ còn đợi khi nào. Chờ tới khi nữ nhân này hoàn hồn lại thì muốn đi cũng không được. Chớp lấy cơ hội, Tiêu Thu Phong là người đầu tiên bỏ ra ngoài.

Ba người còn lại cũng len lén đi ra. Khi tiếng đóng cửa vang lên thì Triệu Nhược Thần mới ngẩng đầu dậy, khuôn mặt đỏ ửng, hai mắt ửng đỏ kia có chút ươn ướt.

Cái tên vô lại này dám ngang nhiên đánh hông nàng. Không một ai biết hông của nàng chính là cấm địa. Cái này không phải chỉ bởi vì nàng là nữ nhân mà còn bởi vì trên hông nàng có một phản ứng rất xấu hổ. Mỗi lần bị đánh vào hông sẽ khiến nàng phát sinh một cổ dục vọng.

Đây là sự thật. Việc này lần đầu tiên xảy ra chính là tại nơi huấn luyện đặc biệt vào năm năm trước. Cái tên giáo quan đáng ghét kia đánh vào hông nàng khiến cho nàng nảy sinh dục vọng. Trong cái tư vị “cực kỳ thống khổ đó” nàng đã cảm thấy quần lót như bị thấm ướt.

Bí mật này của nàng tuyệt đối không một ai biết. Nếu không phải do thân thể khi này khó chịu thì nàng tuyệt không bao giờ buông tha cho hắn.

Bốn người rời khỏi văn phòng không xa thì từ văn phòng truyền lại những tiếng động kinh thiên động địa. Chỉ là lần này không một ai dám bước vào. Mọi người ai cũng biết mấu chốt hồ cục trưởng lúc này đang phát tiết cơn giận. Ngay cả phó cục trưởng Tôn Khánh Dục cũng không ngừng đưa tay vẩy vẩy ra hiệu Tiêu Thu Phong đi nhanh một chút sợ phiền toái lại tới tìm hắn.

An toàn rời khỏi cục cảnh sát, Tiêu Viễn Hà cũng không hỏi vừa rồi xảy ra chuyện gì. Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn nhưng chuyện nam nữ thanh niên thì một lão già như lão cũng không nên hiểu. Nếu cục trưởng đã nói không sao thì cũng không cần trách nhỡ mình mà chỉ dặn dò đôi chút rồi thôi.

Tiêu gia hiện tại đang đối diện với nguy hiểm tứ phía. Đối với sinh hoạt cá nhân phong tưng của đứa con này, Tiêu Viễn Hà cũng không dám yêu cầu quá nhiều. Hơn nữa nhỡ tử hiện tại so với lúc trước khiến ông bắt đầu tin vào cách xử sự của đứa con.

“Tiểu Phong, việc này coi như tạm thời giải quyết xong, con hiện tại có dự tính gì không?”

Tiêu Viễn Hà không dám buông lỏng, bị bắt cóc một lần, ông không hy vọng có lần thứ hai.

Tiêu Thu Phong cười cười nói:

“Cha, cha không cần phải âu sầu như vậy. Chỉ là chút khó khăn thôi mà, cha nghĩ thoáng một chút đi, trời đã sập xuống đâu”

“Trước mắt chúng ta không có cách nào đối mặt trực tiếp với Thiết huyết đoàn. Vì vậy quan trọng nhất chính là phong vệ thật tốt. Con muốn tuyển thêm người để bảo vệ an toàn cho chúng ta”

Tiêu Viễn Hà ngăn người hỏi:

“Bảo tiêu ở nhà chúng ta nhiều như vậy còn chưa đủ sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu đắm chiêu nói:

“Những người này chỉ là kiếm ăn qua ngày thôi. Nếu như có chuyện xảy ra thì bọn họ không giúp chúng ta nổi. Con muốn tuyển mới hoàn toàn do chính con tuyển chọn và huấn luyện bọn họ”

Đối với thân thủ của Tiêu Thu Phong, Tiêu Viễn Hà không chút nghi ngờ lập tức đồng ý.

“Cha, người có thể kiếm về giấy phép sử dụng súng không. Cha cũng thấy rồi đó, mấy tên kia ai nấy cũng đều có súng”.

Tiêu Thu Phong lên tiếng hỏi. Nếu như là hần lúc trước thì đừng nói là giấy sử dụng súng mà giấy gì cũng có. Chỉ là bây giờ hần đã không còn cái quyền lực đó.

Ai, đúng là rỗng xuống ao bị tôm cá nó khinh mà. Đường đường là một Ảnh Tử mà lại bị một cái hắc bang nhỏ nhoi làm khó dễ.

Tiêu Viễn Hà suy nghĩ một chút rồi nói:

“Cái này có thể được. Với địa vị của Phong Chánh tập đoàn, ta có thể kiếm vài lão bằng hữu giúp đỡ kiếm về vài cái giấy phép.”

Suy nghĩ của Tiêu Thu Phong đương nhiên là không đáng thương như Tiêu Viễn Hà. Mấy cái giấy phép kia chẳng qua là cái màn để che giấu. Cái hần muốn chính là một lượng lớn quân nhu nhằm có vốn liếng chơi với Thiết huyết đoàn.

Ở cái thế giới này không có tiền thì đừng hòng có cái gì. Mấy bằng hữu lúc trước xem ra tới lúc phải nhờ vả rồi.

Ngày thứ hai, Tiêu Thu Phong theo trí nhớ khi trước gọi tới một số điện thoại đặc biệt. Từ đầu dây bên kia truyền lại một thanh âm thô lỗ.

“Nè, lão bằng hữu, người hình như lâu lắm rồi không tìm ta?”

Ngôn ngữ mặc dù là quốc ngữ nhưng phát âm không được chuẩn. Dây số điện thoại vốn chỉ có duy nhất một người biết, đó là một người bạn Trung Quốc, một vị ân nhân cứu mạng của hần.

Tiêu Thu Phong lạnh lạnh nói:

“Lang Nha, ta cần một lượng lớn hỏa lực tối tiên tiến, càng mạnh càng tốt”

“Không thành vấn đề, địa điểm ở đâu?”

Lang Nha đối với vị cứu mạng ân nhân này sùng bái như thần thánh, hẩn nguyện ý giao cả tính mệnh này cho người đó. Lúc này Lang Nha còn nói thêm một câu :

“Có cần người giúp không?”

“Không cần, tiểu tử nhà ngươi yên phận một chút. Khi vận chuyển hàng tới Thượng Hải thì cho người của ngươi liên hệ với Tiêu tổng tài của Phong Chánh tập đoàn, hiểu không?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi, lão bằng hữu cứ yên tâm, việc này ta sẽ bố trí thỏa đáng”

Lang Nha còn muốn nói thêm mấy câu thì Tiêu Thu Phong đã sớm ngắt điện thoại rồi cầm điện thoại trên tay ném vào trong nước. Liên hệ với dạng người như vậy thì tốt nhất một chút dấu vết cũng không nên lưu lại, bằng không sẽ rất phiền phức.

Việc mua sung coi như xong, bây giờ chỉ còn là người. Trong thâm tâm của Tiêu Thu Phong thì đặc cấp bảo tiêu mà khiến hẩn hài lòng chỉ có thể tuyển chọn từ trong quân đội ra. Nhân viên từ quân đội xuất ngũ hàng năm chính là nhân tuyển tốt nhất.

Hẩn còn nhớ trước khi tới Đông Nam quân khu thì cách Thượng Hải độ khoảng tám mươi dặm có một vệ đội tinh nhuệ, nhân số độ khoảng sáu vạn người. Đó chính là đội quân cơ động uy chấn toàn bộ vùng duyên hải. Chỉ là đội quân này hàng năm cũng đào thải ra khỏi quân ngũ một số lượng rất lớn.

Tiêu Thu Phong quyết định bảo tiêu chính là được tuyển chọn từ những người xuất ngũ này.

Việc này đúng ra là một bí mật của quân đội đặc chủng. Những người khi ra khỏi quân ngũ đều phải tuân theo chế độ bảo mật nghiêm ngặt. Những thứ liên quan tới bên trong không được tiết lộ ra ngoài, đồng thời còn phải dùng chính tư cách quân nhân để cam đoan.

Nhưng khi biết Tiêu Thu Phong là bằng hữu của Ảnh Tử thì vị trưởng quan hậu cần đã từng nhận ân huệ của Ảnh Tử tỏ ra rất nhiệt tình. Hẩn lập tức liên lạc với đám binh sĩ xuất ngũ để Tiêu Thu Phong từ trong đó chọn ra nhân tài mà hẩn cần.

Từ hơn trăm binh sĩ chọn ra ba mươi sáu người. Những người này mặc dù có thể coi là tinh nhuệ nhưng một khi đã xuất ngũ thì tức khắc trở thành người bình thường, cũng cần phải ra xã hội mưu sinh. Bảo tiêu cũng là một công việc, đãi ngộ mà Tiêu Thu Phong đưa ra so với bên ngoài cao hơn rất nhiều khiến nhiều người trong số đó tức thì đồng ý.

Đạt được mục đích, Tiêu Thu Phong chỉ đưa ra địa chỉ nói bọn họ chuẩn bị hết mọi việc để ngày mai tới gặp mặt, còn ngoài ra không nói thêm lời nào.

Liên quan tới kế hoạch huấn luyện, Tiêu Thu Phong tin chắc bọn họ sẽ không phản đối. Xuất ngũ chính là một cách nói khác của đào thải. Hiện tại có một cơ hội để tăng cường năng lực bản thân nên sẽ tuyệt không có ai bỏ qua. Tiêu Thu Phong cũng đã từng là quân nhân, hẩn hiểu rất rõ tâm tính của quân nhân như thế nào.

Vấn đề còn lại chính là hẩn. phải làm sao thu phục được cái tâm của bọn họ, khiến cho bọn họ nghe theo lời của hẩn.

14. Chương 14: Cường Giả Vi Tôn

Bởi vì vấn đề an toàn nên Tiêu Viễn Hà lại tới công ty, mời mấy lão bằng hữu cùng lão bà chơi mạt chược. Còn tất cả mọi việc thì giao hết cho Tiêu Thu Phong, hơn nữa còn dặn hẩn mau chóng huấn luyện lấy mấy đặc cấp bảo tiêu.

Mặc dù tuyển thêm người nhưng đối với những bảo tiêu tại Tiêu gia, Tiêu Thu Phong cũng không hủy hợp đồng mà khảo hạch lần nữa rồi lưu lại khoảng mười mấy người thích hợp. Còn lại toàn bộ cho làm bảo vệ tại Phong Chánh tập đoàn để cho bọn họ không phải chịu cảnh thất nghiệp.

Nhân cơ hội này Tiêu Thu Phong đem toàn bộ người trong Tiêu gia từ người lái xe, đầu bếp tới giúp việc toàn bộ kiểm tra một lần. Đối với Tiêu gia mà nói thì trung thành chính là yếu tố quan trọng nhất.

Có người bị bán đứng mà chết. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói hẳn không muốn chuyện đó xảy ra lần thứ hai.

Ngày thứ hai, đúng như thời gian đã hẹn, ba mươi sáu quân nhân xuất ngũ để có mặt. Đối với việc này Tiêu Thu Phong thật sự hài lòng. Nhìn bước chân bọn họ trầm ổn, dáng người vững chắc, có thể gặp đặc chủng bộ đội đã xuất ngũ như thế này thật vượt ra ngoài dự kiến.

“Tiêu tiên sinh, ba mươi sáu người bọn ta đề đã có mặt, xin hỏi mục tiêu của bọn ta là gì? Có thể bắt đầu ngay được không?”

Một quân nhân bước tới trước mặt Tiêu Thu Phong, lãnh đạm hỏi.

Người này cao khoảng mét tám, dáng người khôi ngô, nhìn khiến người ta có cảm giác hằn như nổi bật hẳn trong đám người này. Người này tạo cho Tiêu Thu Phong một ấn tượng khá sâu. Nghe nói hẳn chính là đội trưởng của nhóm, hơn nữa khi thuyết phục thì chính người này đã có biểu hiện trầm tư suy nghĩ rồi mới nhận lời.

“Người tên là gì?”

Tiêu Thu Phong không hề trả lời mà hỏi ngược lại.

“Lý Cường Bình”

Ngược lại suy nghĩ Tiêu Thu Phong, không hề có một câu trả lời e dè nào. Có lẽ trong thâm tâm của hắn không có gì cao quý hơn quân nhân. Nếu không phải tình thế cưỡng bách thì hẳn cũng không muốn dấn thân vào trong xã hội để kiếm tiền mà dù cho phải làm ruộng ở quê nhà hắn cũng không muốn cúi đầu trước người khác.

“Tốt, Lý Cường Bình, nghe nói ngươi là đội trưởng, bọn họ sau này chính là đội ngũ của ngươi. Hiện tại, tập hợp đội hình, ta muốn đưa cho các ngươi một chương trình tập luyện”

Ngay lần đầu nhìn thấy Lý Cường Bình, Tiêu Thu Phong đã quyết định ba mươi sáu người này sẽ do hắn thống lĩnh.

Lý Cường Bình nhìn dáng vẻ công tử nam nhân trước mặt, thần sắc lộ vẻ khinh thường lạnh lạnh nói:

“Xin lỗi, Tiêu tiên sinh, ta không hề là đội trưởng. Hơn nữa với trách nhiệm của một bảo tiêu thì bất kỳ ai trong chúng ta ở đây cũng đều có thể làm được. Không cần phải lãng phí thời gian như vậy.”

Tiêu Thu Phong mỉm cười. Quân nhân nếu không có sự kiêu ngạo này thì ngược lại khiến cho hắn có chút thất vọng. Dù cho bọn họ đã xuất ngũ nhưng vẫn phải giữ được khí chất của quân nhân, không bị tài sắc mê hoặc.

“Ngươi cho là ngươi đã đủ mạnh?”

Tiêu Thu Phong vừa hỏi, tức thì một quân nhân từ phía sau bước lên nổi giận nói:

“Tiêu tiên sinh, Lý đội trưởng là người bọn ta tôn trọng, hẳn chính là quân nhân ưu tú nhất, ngươi không được nghi ngờ hắn. Bọn ta có thể vì tiền nhận nhiệm vụ nhưng không thể vì tiền mà bị sỉ nhục. Nếu như người nghi ngờ thì bọn ta có thể rời khỏi đây.”

“Ta hiện tại không phải nghi ngờ mà xác thật là các ngươi không đủ xuất sắc. Chỉ dựa vào thái độ nhìn trời của các ngươi thì các ngươi vĩnh viễn không bao giờ trở thành quân nhân tối ưu tú. Có lẽ là các ngươi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một ngày trở thành một vương giả trong quân nhân. ”

Rất nhiều người có mặt nổi giận nhưng ánh mắt Lý Cường Bình lại lộ ra vẻ khát khao. Chỉ là trong nháy mắt vẻ khát khao đó biến thành lửa giận rồi lại mất đi không tung tích. Hắn đã từng nghĩ qua nhưng việc xuất ngũ đã khiến hắn hoàn toàn tan hy vọng. Hắn biết những vinh quang đó đã mãi mãi không thuộc về hắn.

“Ngươi dựa vào cái gì?”

Lý Cường Bình lạnh lùng hỏi, hai nắm tay nắm chặt lại để lộ hằn gân xanh.

Tiêu Thu Phong đứng dậy đưa tay phải phủi phủi quần áo, liếc mắt nhìn đám quân nhân hỏi:

“Các người trong lòng không phục đúng không, có muốn cùng ta thử một chút không?”

Ba mươi sáu quân nhân, tên nào cũng đều tiến ra tựa hồ như muốn đâm cho tên công tử nhà giàu này một đâm để hẳn biết thế nào là quân nhân tối ưu tú.

“Thế nào, muốn quần ẩu sao?”

“Không cần, ta lên”

Lý Cường Bình hét lớn, đám quân nhân ai nấy dừng lại. Trong lòng đám quân nhân này đã vô hình coi hắn là thủ lĩnh.

Cả đám tự giác lập thành một vòng tròn bao quanh Lý Cường Bình cùng Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong đưa tay chỉ xung quanh, trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo cùng khinh thường nói:

“Lý Cường Bình, một mình người không đủ chơi với ta. Các người lên thêm ba người nữa đi”

Im lặng, kinh ngạc thậm chí tới mức ngây ngốc. Lý Cường Bình trong đám quân nhân này có thể coi là cao thủ. Mà cái tên công tử nhà giàu này có bị bệnh thần kinh hay không, hoặc giả có lẽ được sủng ái tới mức bị bệnh mất.

Nhưng Lý Cường Bình quả thật không phải người bình thường, hẳn không có chút do dự. Cái tên công tử này không phải là tên ngốc. Từ khi hắn đứng dậy, một cỗ khí thế phát ra khiến hắn kinh hãi. Áp lực từ bốn phía ép tới khiến hắn cảm thấy khó thở.

Dưới sự lựa chọn của hắn, thêm ba người nữa từ đám quân nhân bước ra. Bốn người lúc này vây xung quanh tạo thành một thế trận. Người mà bọn họ đối mặt chỉ là một tên công tử. Đa số người có mặt đều nghĩ rằng như vậy thật là quá dư thừa.

“Các người hãy nhìn cho rõ để biết thế nào mới là tấn công cực mạnh.”

Thanh âm của Tiêu Thu Phong vang lên trầm trọng, hơn nữa lại nói rất chậm. Nhưng khi tiếng nói vừa dứt thì thân ảnh của hắn cũng biến mất.

Hắn vốn là Ảnh Tử, cái mà mọi người nhìn thấy vốn chỉ là cái bóng của hắn.

Nếu như Lý Cường Bình có thể cho là cao thủ thì Tiêu Thu Phong chính là sư phụ của cao thủ. Quân nhân do hắn huấn luyện hiện tại ai nấy cũng đều là cường giả. Ngay cả một tiểu nữ nhân như Triệu Nhược Thần giờ cũng là trưởng quan tối cao của cục cảnh sát.

Lý Cường Bình dù rất mạnh nhưng trước công kích như sét đánh như vậy thì cũng bất lực. Khi mọi người nhìn thấy Tiêu Thu Phong thì hắn sớm đã nằm trên ghế. Mọi việc dường như chưa có gì xảy ra.

Nhưng bốn tên quân nhân thì ba tên đã nằm dưới đất, chỉ còn Lý Cường Bình đứng, tại khoe miệng chảy ra một dòng máu. Với tính cách quật cường của hắn thì dù bị thụ thương cũng nhất định không nằm xuống.

“Các người so với ta tưởng tượng còn kém nhiều lắm. Xem ra chương trình huấn luyện cần phải gia tăng thêm nữa. Hiện tại nếu các người không đồng ý thì có thể đi. Nếu đồng ý lưu lại thì ta chỉ cần một thứ duy nhất – Đó chính là trung thành.”

Ba người nằm dưới đất kia gượng đứng dậy. Lúc này không một ai lên tiếng. Tất cả đều bị cái thân pháp thần kỳ kia chấn động tới giờ vẫn chưa tỉnh lại. Sức mạnh của Tiêu Thu Phong đã làm chấn động tất cả.

Lý Cường Bình lúc này không cần nghĩ, bước tới trước mặt Tiêu Thu Phong. Thần thái kiêu ngạo hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một khát vọng, một sự tôn sùng.

Cường giả vĩnh viễn được người ta tôn kính.

“Ta ở lại!”

Hắn là người đầu tiên đáp ứng. So với thái độ lần trước hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

“Ta cũng ở lại.”

“Ta cũng thế.”

“Ta....”

Tất cả ba mươi sáu người đều đồng ý lưu lại. Chỉ một trận tỷ thí nhỏ đã kích động hoàn toàn bọn họ. Về chán nản từ khi xuất ngũ tới nay hoàn toàn biến mất. Thì ra ngoại trừ quân đội vẫn còn có nơi có thể khiến bọn họ hưởng thụ cảm giác vinh quang của cường giả.

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của đám quân nhân, Tiêu Thu Phong biết bọn họ hoàn toàn thực tâm. Chỉ cần trong tay hắn thì đám quân nhân này hoàn toàn có thể trở thành binh trung chi vương, là vô địch trên chiến trường.

Lý Cường Bình vui vẻ nhận lấy trách nhiệm đội trưởng. Trong thâm tâm hắn bắt đầu hình thành giấc mộng một ngày nào đó có thể đạt tới cảnh giới như nam nhân trước mặt, đối mặt với cuồng phong bạo vũ mà làm rung chuyển thiên hạ.

Chỉ là không một ai biết khi bọn họ có được lực lượng đó thì thời gian sắp tới cái mà đón chờ bọn họ chính là giết chóc không ngừng.

Chiến tranh, giờ phút này chỉ là mới bắt đầu.

15. Chương 15: Mỹ Nhân Lai Phóng

An bày ba mươi sáu người tại một trang viện nằm riêng lẻ, mọi chuyện ăn ngủ nghỉ đã có Ngọc thẩm lo, cứ giống như những người khác mà làm. Về phía các chiến sĩ mà nói thì bọn họ cũng không để ý bởi vì bọn họ tới đây không phải để hưởng thụ mà chính bởi sức mạnh của Tiêu Thu Phong.

Vì để việc huấn luyện mau chóng đi vào quỹ đạo và có hiệu quả nên suốt ba ngày Tiêu Thu Phong không hề lên công ty. Đến buổi chiều ba ngày sau, một cỗ xe ngựa màu hồng chạy thẳng vào khuôn viên Tiêu gia. Có vẻ như chủ nhân trong xe không được vui cho lắm, một tiếng “Chi” vang lên, cỗ xe dừng lại ngay trước cửa.

Liễu Yên Nguyệt bưng bưng lửa giận kéo lấy một cô người làm hỏi:

“Thiếu gia của các người ở đâu?”

Nàng đã mấy lần gọi điện thoại nhưng tên nam nhân đáng ghét kia cả ngày tắt máy. Hỏi Tiêu bá thì chỉ nhận được một câu trả lời:

Có việc thì tìm Thu Phong, bá phụ bận chơi bài.

Đây là cha con gì vậy trời. Không lẽ bọn họ không biết Phong Chánh tập đoàn chính là sản nghiệp của Tiêu gia, đó còn là một vị đồng sự trưởng, một vị tổng tài không vậy? Cái này đúng là không nghe, không hỏi, sợ rằng tới lúc người ta bán cả công ty cũng không biết.

Nàng là lần đầu tiên gặp phải dạng quản lý vô trách nhiệm đến như vậy.

“Liễu tiểu thư, thiếu gia ở tòa nhà bên trái”

Tiêu gia từ trên xuống dưới không ai là không biết chủ mẫu tương lai này. Khi trước, lúc tiêu Thu Phong còn phong lưu phóng đảng thì ai cũng đồng tình với nàng. Nhưng từ khi xảy ra tai nạn đụng xe, Tiêu Thu Phong cải tà quy chánh thì đám người làm lại nhận thấy vị tiểu thư xinh đẹp này đúng là trời sinh một cặp với thiếu gia.

Liễu Yên Nguyệt sắc mặt giận dữ càng khiến người khác cảm thấy nàng càng xinh đẹp. Cái khí chất lạnh lùng của nàng lúc này hoàn toàn khác lúc xưa, tựa như không hề có chút hiệu quả làm người khác e sợ.

Người hầu trong nhà thấy Liễu Yên Nguyệt như vậy vội nói:

“Liễu tiểu thư, tiểu thư không cần tức giận. Thiếu gia mấy ngày nay rất bận vì vậy không có thời gian gặp mặt tiểu thư. Tiểu thư là chủ mẫu tương lai của Tiêu gia nên xin tiểu thư thông cảm cho thiếu gia.”

Cô hầu này quả nhiên còn vì thiếu gia mà nói tốt vài câu. Tiêu Thu Phong nếu mà biết được thì chắc chắn là sẽ thưởng cho cô ta.

Liễu Yên Nguyệt giật mình, sắc mặt ửng hồng. Quả là vừa rồi nàng tới đây quá vội vàng. Ngoại trừ do công ty có quá nhiều việc ra thì ở sâu thẳm trong lòng nàng bỗng có một nỗi lo sợ nào đó không rõ. Nàng sợ những việc khi xưa lần nữa lại tái diễn.

Chính bản thân Yên Nguyệt cũng không hiểu. Khi xưa tên nam nhân này vắng mặt bao nhiêu ngày, nàng không quan tâm mà cũng không cần phải hỏi. Nhưng từ khi nàng quyết định giải trừ hôn ước thì chính Liễu Yên Nguyệt lại không thể khống chế được lòng mình, chỉ là sự rung động đó lại rất nhỏ đến mức chính nàng cũng không phát hiện ra.

Mặc dù sự rung động đó không bị phát hiện nhưng cái cảm giác quả thật là đã thay đổi.

“Đừng có nói bừa, ai nói ta nhất định là chủ mẫu tương lai của Tiêu gia, nói thật ta không có chút hứng thú nào cả.”

Nghĩ tới lúc Tiêu Thu Phong đề nghị giải trừ hôn ước, Liễu Yên Nguyệt như cảm thấy có chút gì đó mất mát. Chủ mẫu của Tiêu gia chính là thuộc về nữ nhân xinh đẹp và ôn nhu mà hần nói kia.

Liễu Yên Nguyệt đi thẳng về phía hữu viện. Cũng bởi do trang viên Tiêu gia quá lớn nên hữu viện vốn trước giờ không có ai ở. Lúc này, Tiêu Thu Phong tạm thời đem ba mươi sáu tên bảo phiêu an bày tại đây nhằm tránh tiếng ồn ào kinh động tới sinh hoạt của phụ mẫu.

Liễu Yên Nguyệt vừa bước tới cửa đã giật mình kinh dị nhìn vào. Nơi này nàng vốn cũng đã từng tới qua, hoa cỏ vốn có rất nhiều. Nhưng hiện tại tất cả đã hoàn toàn không thấy mà đã được thay đổi hết. Ở bên trong có những thứ chẳng biết là cái gì, để ở khắp nơi. Nếu như không phải chính người hầu đã nói thì nàng còn tưởng mình đang đi lộn chỗ.

Đúng là phá gia chi tử mà. Một trang viên đẹp như vậy mà lại bị hần biến thành như thế này. Tiêu bá cùng bá mẫu không lẽ không có ý kiến gì sao?

Thở dài một tiếng, Yên Nguyệt cuối cùng cũng nhìn thấy hình bóng của Tiêu Thu Phong. Chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt xung quanh, nàng chạy thẳng tới chỗ Tiêu Thu Phong đang đứng.

“Tiêu Thu Phong, ngươi là đang làm cái gì đây. Cái tên khốn khiếp nhà người, một trang viên đẹp lại bị nười biến thành hình dáng như thế này, thế này có phải là phá hoại không?”

Liễu Yên Nguyệt thật sự đang rất tức giận tới mức quên luôn đây chính là nhà của người ta. Nhà của người ta, người ta muốn làm gì thì làm, thậm chí bán cũng được, liên quan gì tới nàng chứ?

Những người trong trang viên đều dừng lại ngại ngùng nhìn nàng, nhìn một tuyệt sắc giai nhân đang ở trước mặt. Yên Nguyệt lúc này mặc một bộ trang phục toàn màu trắng khiến thân hình tuyệt diệu như ẩn như hiện, mùi hương thơm quanh người tỏa ra nhẹ nhàng thêm dụ người.

Tiêu Thu Phong cũng ngăn người chẳng biết nói gì. Nữ nhân này chẳng biết có bị chấp mạch hay không, chẳng lẽ nàng ta không biết đây là nhà mình sao?

Lý Cường Bình ngượng ngùng gãi gãi đầu nhìn Yên Nguyệt nói:

“Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, thiếu gia cũng chỉ là muốn huấn luyện bọn ta cho tốt thôi. Cô yên tâm, đợi sau khi xong việc, bọn ta nhất định sẽ khôi phục như cũ, nhất định làm cô hài lòng mới thôi.”

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, bọn Lý Cường Bình thật sự bội phục Tiêu Thu Phong. Phương pháp do hần đề xuất ra so với đặc huấn tối cao cấp trong quân đội còn hữu hiệu hơn. Cả ba mươi sáu người bọn họ ai nấy đều cảm thấy tiến bộ rõ rệt. Cũng vì lý do đó mà xưng hô giữa bọn họ với Tiêu Thu Phong đều biến thành thiếu gia.

Liễu Yên Nguyệt mắng xong mới cảm thấy mình sai. lúc này lại nghe thấy Lý Cường Bình nói vậy xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất. Tất cả cũng do nàng, không để ý nhất thời coi đây là nhà của mình.

Vừa muốn cất tiếng giải thích thì Tiêu Thu Phong đã lên tiếng:

“Lý Cường Bình, người đừng có lên tiếng nói bừa. Cô ta không phải vợ ta, lấy lòng cô ta làm quái gì?”

Tiêu Thu Phong sớm đã đồng ý vào lão đầu tử buông tha cho nữ nhân này. Vì vậy hắn không thể để mối quan hệ ám muội kia cứ vậy mà phát triển. Đã vậy nữ nhân này chẳng biết lễ nghi gì, cứ vậy lao vào mắng hắn một trận, hỏi sao hắn vui cho được?

Lý Cường Bình càng ngượng ngùng xấu hổ nhất thời chẳng biết nói sao cho được. Chính hắn cũng thấy cặp nam nữ này thật quá xứng đôi, sao lại không phải là phu thê chứ? Đúng là bực chết đi được.

Nếu Tiêu Thu Phong không nói thì chính Liễu Yên Nguyệt cũng sẽ lên tiếng phủ nhận. Nhưng cũng bởi hắn nói lại càng khiến nàng bực mình. Trước mặt nhiều người như vậy nàng đúng là rất mất mặt. Không được, dù cho đã giải trừ hôn ước thì cũng phải làm hắn mất mặt cho biết.

Liễu Yên Nguyệt ưỡn ngực lên bước tới trước mặt Tiêu Thu Phong nói lớn:

“Ta không phải là vợ ngươi nhưng ta là hôn thê của ngươi.”

Tiêu Thu Phong ngẩn người. Nữ nhân này không phải nóng quá hóa rồ chứ :

“Nè, vị tiểu thư này, cô có nhớ lộn không vậy, chúng ta hình như đã giải trừ hôn ước thì phải.”

“Ai nói, người nói a, đó cũng chỉ là mình người nói thôi, ta đã đáp ứng chưa, Tiêu bá phụ đáp ứng chưa, còn cha của ta đáp ứng chưa? Người nói lấy là lấy, nói không lấy là không lấy sao. Người là hoàng đế a, ai cũng phải nghe theo người chắc.”

Đúng là nhìn không ra mồm mép nữ nhân này lại lợi hại đến vậy khiến Tiêu Thu Phong nhất thời chẳng biết nói sao. Còn đám người bên cạnh ai nấy đều che miệng cười thầm. Vậy cũng được sao, đầu óc nữ nhân này hình như có vấn đề, mà vấn đề có vẻ không được nhẹ a?

Nam không cãi nhau với nữ. Tiêu Thu Phong nghiêm mặt lại nói:

“Được rồi, coi như ta đã nói với cô. Việc này ta sẽ nói cha ta nói chuyện với cha của cô, vậy là được chứ gì. Tiểu thư à, cô tới đây có việc gì không, nếu không có xin mời đi cho, cô đứng đây chướng mắt lắm”

Chướng mắt, người cảm thấy chướng mắt. Liễu Yên Nguyệt hai mắt như phun lửa. Cái tên khốn khiếp này lại dám nói một mỹ nữ như nàng là chướng mắt. Ta làm chướng mắt người thì người làm gì được ta.

Lấy mấy văn kiện cầm theo ra, Yên nguyệt nói:

“Ký mấy văn kiện này đi, đó toàn là việc khẩn cấp cả đấy. Còn nữa, mỹ nhân có thể dưỡng mắt được đó, người không biết hay sao? Người, lại đây....”

Yên Nguyệt đưa tay chỉ Lý Cường Bình lúc này đang chuẩn bị lui đi. Mặc dù là một sĩ binh chuyên nghiệp nhưng hắn cũng biết không nên nói lý với nữ nhân. Trong quan hệ nam nữ, hắn cũng không phải là thẳng góc.

“Cái này...tiểu thư có gì phân phó?”

Mới vừa chứng kiến sự lợi hại của Yên Nguyệt, Lý Cường Bình e dè hỏi.

Liễu Yên Nguyệt ngược lại chỉ cười thật tươi như hoa nở.

“Người vừa mới nói là ở đây huấn luyện sao, huấn luyện gì thế, có thể cho ta kiến thức một chút được không?”

Nói kiến thức chẳng bằng nói nàng muốn hiểu rõ Tiêu Thu Phong thì đúng hơn. Tên nam nhân này ba ngày nay không lên công ty, rốt cuộc ở đây chơi cái gì chứ?

“Oh, đương nhiên là được. Các người, mau tập hợp, hôm nay không hoàn thành các hạn mục đề ra thì tối nay khỏi ăn cơm”

Nghe nói Yên Nguyệt chỉ muốn nhìn huấn luyện chứ không phải tìm hắn gây phiền, Lý Cường Bình chẳng quan tâm gì đến nghĩa khí quát tháo lũ tiểu đệ bắt đầu công cuộc hành hạ.

16. Chương 16: Tình Yêu Sơ Hiện

“Bá bá bá Được a!” lại vỗ tay, lại hưng phấn hô lớn, giờ phút này đây Liễu Yên Nguyệt đã mất đi thần thái lạnh lùng mà như biến thành tiểu cô nương, đối với những binh lính đầy người là mồ hôi rất là hâm mộ.

Tiêu Thu Phong đang ngồi xử lý văn kiện cũng phải bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hẳn bây giờ đối với nữ nhân này cũng không có biện pháp, xem tình hình này cũng chỉ có lão nhân gia ra mặt cùng với Liễu gia lão nhân thương lượng một chút để nữ nhân này hạn chế đến Tiêu gia.

Bằng không từ bây giờ thời gian huấn luyện của hắn sẽ biến thành hội biểu diễn mất. Nhìn đến ba mươi mấy ngóc tiểu tử kia vì để cho Liễu Yên Nguyệt vui vẻ đã bắt đầu loạn thất bát tao không ra cái thể thống gì cả.

Kỳ thật cũng không trách được bọn hắn, sống tại quân đội mấy năm gặp được Chung Vô Diệm đã thấy sung sướng (DG: giống mình ể ... cái trường chả có mồng con gái nào) huống gì bây giờ có mặt tuyệt sắc giai nhân như Liễu Yên Nguyệt.

Nhớ nháo một lúc đã đến giờ ăn cơm chiều. Hoàng hôn dần buông xuống, tiêm nhiễm vào lòng người chút nỗi nhớ, nỗi buồn không tên. Những tia nắng cuối cùng đang từ từ biến mất ở cuối chân trời báo hiệu kết thúc một ngày vội vã.

Liễu Yên Nguyệt tựa hồ thấy đã khá muộn nhưng cũng không có ý rời đi. Đến lúc Tiêu Thu Phong cảm thấy không chịu được nữa chuẩn bị hạ lệnh trục khách. Cùng lúc ấy Điền Phù đi đến, ắt hẳn là lão nhân gia chắc cũng vừa tan cuộc bài mới biết được Liễu Yên Nguyệt đến đây.

Hai lão nhân đã sớm thích Liễu Yên Nguyệt, càng huống gì đây là vợ chưa cưới của đứa con bảo bối. Làm cha mẹ đương nhiên là luôn nghĩ cho đứa con, sáng tạo cơ hội cho chúng. Điền Phù vừa đi đến vừa ân cần hỏi han: “Yên Nguyệt, tiểu nha đầu nhà ngươi, đến đây chơi cũng không nói với người trong nhà làm mọi người trong nhà ngươi lo lắng đánh điện thoại đến hỏi”.

Đến khi Liễu Yên Nguyệt phục hồi tinh thần lại, lấy tay che chiếc miệng nhỏ nhắn, sợ hãi kêu một tiếng rồi nói: “Chết, chơi vui quá! Bá mẫu, bây giờ con phải về nhà đã, lần sau có thời gian con sẽ đến nói chuyện phiếm với người “

Điền Phù cười ngăn lại nói: “Tốt lắm, không cần khẩn trương quá, dù sao cũng đã muộn rồi. Ở lại đây ăn cơm chiều rồi hẵng về, biết con đến bá mẫu đã bảo phòng bếp làm thêm mấy món thức ăn. Có chuyện gì, ăn cơm xong rồi nói sau nha! “

Trước đây muốn cho tiểu nha đầu này đến Tiêu gia đã khó càng huống chi nói hắn ở lại ăn cơm. Nhưng lúc này đây nha đầu này nghĩ cũng không có nghĩ liền đáp ứng. Điền Phù cẩn thận phát hiện trong thời điểm tiểu nha đầu này đáp ứng có lơ đãng liếc mắt, xem đứa con đang lãnh đạm đứng một bên. Tựa hồ có chút chờ đợi.

Điền Phù trong lòng mừng thầm, bà chính là một người thông minh lập tức có chút cảm tức kêu lên:” Tiểu Phong , ngươi xú tiểu tử này. Yên Nguyệt lâu lắm mới đến được một lần. Ngươi cũng không biết chiêu đãi chút điểm. Yên Nguyệt đến lâu như vậy ngay cả cốc nước cũng không mời, phải chăng là không có chút lễ phép?”

Lễ phép? Đây nữ nhân mà cần lễ phép ?.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng mẫu thân đã có thánh chỉ nên Tiêu Thu Phong cũng không dám có ý kiến. Trước tiên là hướng về phía mọi người đang huấn luyện quát: “Đạt tiêu chuẩn đi ăn cơm, chưa đạt tiếp tục luyện “.

Sau đó tiến đến trước mặt hai người, đối với Liễu Yên Nguyệt rất là lễ phép nói: “Liễu tiểu thư, mời tiểu thư, nếu khát nước rồi tiến vào phòng ta lấy cho tiểu thư một thùng nước mà uống” (DG: thùng này đá xoáy kính, đáng học tập)

Cả hai người đều chấn động, Liễu Yên Nguyệt hỏa khí bốc lên cũng không cố kị Điền Phù ở đây phản bác nói: “Ngươi uống nước mới dùng thùng, ngươi chính là một cái thùng lớn “

Điền Phù dở khóc dở cười, không phải nghe nói tiểu nha đầu này lãnh nhược băng sương, đối với đứa con không có chút hảo cảm nào sao, thế mà giờ đây trêu chọc nhau như hai cái tình nhân bình thường.

“ Tiểu Phong , ngươi nói cái gì đấy? tránh qua một bên nhanh.” Điền Phù đương nhiên đặc ý bảo vệ Liễu Yên Nguyệt đem Tiêu Thu Phong đẩy qua một bên tiếp tục nói: “ Yên Nguyệt không cần chú ý tiểu tử này, chúng ta đi ăn cơm, cứ xem đây như là nhà mình, không cần khách khí, cần cái gì cứ nói là được “.

Trùng mắt liếc Tiêu Thu Phong một cái, ôm Điền Phù cánh tay rồi mới ngọt ngào nói: “ Cảm ơn bá mẫu “
Tiêu gia nhân khẩu ít giờ phút này thêm cả Liễu Yên Nguyệt cũng chỉ có bốn người.

Ngày thường mọi người chậm rãi ăn rồi nói chút tiểu đề tài. Nhưng hôm nay Điền Phù lôi kéo Liễu Yên Nguyệt nói không ngừng làm Tiêu Viễn Hà cũng cao hứng không thôi. Tiểu nha đầu này trên danh nghĩa là con dâu của Tiêu gia đã lâu nhưng cho tới bây giờ cũng không gọi bọn họ là ba mẹ., hơn nữa so với người lạ càng không bằng, từ lâu đều không đến Tiêu gia lần nào.

Lập tức hai lão nhân gia thiếu chút nữa đem đứa con mình quên mất. Đều gấp cho Liễu Yên Nguyệt đồ ăn, thật sự ân cần. Nhìn thấy vậy Tiêu Thu Phong cũng thấy bồn chồn cả người.

“ Yên Nguyệt, con cũng thấy đấy, Tiêu bá cũng bá mẫu ở nhà thật nhàm chán, con có thời gian thì thường xuyên đến đây chơi “ Điền Phù có chút lạc mạch nói.

Tiêu gia tiền thì đúng là dùng không hết, nhưng mà cũng rất cô độc. ngày thường cha con hai người bọn họ đều có việc làm , chỉ còn lại Điền Phù với cái trang viên khổng lồ rất là cô đơn.

Tiêu Viễn Hà cũng nói: “ Đúng đấy. chúng ta cũng nghĩ Tiểu Phong nhanh thành lập gia thất, vì tiêu gia tăng vài nhân khẩu. Cũng cho hai cái lão nhân này trong lòng hết vướng bận a.”

Liễu Yên Nguyệt liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong đang cúi đầu ăn cơm, Tựa hồ có chút dấm chua nói: “ Hẳn không phải rất có bổn sự, có nhiều như vậy nữ nhân thích, chỉ cần tiêu bá bá lên tiếng sẽ thành chuyện đơn giản nhất rồi”.

Điền Phù vừa nghe vội vàng nói: “ không cần nói tiểu tử này, trước kia bên ngoài lăng nha lăng nhăng chắc sẽ không kiếm được một người thật lòng. Chẳng qua hẳn bây giờ lăng tử quay đầu, an an phận phận, nên chúng ta làm cha mẹ đương nhiên sẽ an bài cho hẳn chung thân đại sự, mấy ngày nay đang còn lo lắng đây này!”.

Có chuyện như vậy từ bao giờ? Tiêu Thu Phong đang chuẩn bị phản bác thì nhận được một cái ánh mắt giết người từ lão mẫu tựa hồ uy hiếp hẳn không được mở miệng, hẳn đành bất đắc dĩ cúi đầu ăn tiếp.

“ Chẳng qua tiểu tử này, cô này xem không trúng cô kia cũng xem không được, cuối cùng cũng không biết hẳn thích cái dạng nữ nhân nào nữa. Àiiii chúng ta hai cái lão nhân muốn ôm tôn tử còn lâu lắm. “
Điền Phù vừa nói một bên vừa thương tâm thở dài.

Màn biểu diễn này nhìn rất là chân thực, làm cho Tiêu Viễn Hà ở một bên cũng mất chữ o miệng chữ a. Nhưng vừa rồi bị lão bà liếc mắt nên lão cũng không dám đắc tội, lão cũng không nghĩ ra lão bà là đang muốn làm gì?

“ Nam nhân nào mà không thích xinh đẹp hờ bá mẫu, người không cần gấp, nhất định sẽ tìm được con dâu vừa lòng “. Có lẽ là đồng cảm với tấm lòng lo lắng của Điền Phù , Liễu Yên Nguyệt quan tâm an ủi.

“ Đáng tiếc Yên Nguyệt đứa nhỏ ngươi không thành hôn ước, nếu không cũng không có chuyện phiền toái như vậy. Nói thật ra, chúng ta muốn tìm một người vừa lòng như Yên Nguyệt ngươi làm con dâu là rất khó khăn a “.

Nghe được lão mẫu nói lên. Tiêu Thu Phong lập tức suy nghĩ đến liền ngẩng đầu lên nói: “ Ba, một khi đã giải trừ hôn ước, trên danh nghĩa cũng phải làm đến nơi đến chốn, bao giờ rảnh người đi sang Liễu gia cùng Liễu thúc thúc nói một tiếng miễn cho người ta lại tưởng rằng ta vẫn còn hại Liễu gia tiểu thư”.

Làm sớm thì đỡ lo, chuyện này Tiêu Thu Phong nghĩ thấy cũng không có lý do gì kéo dài tiếp, Hẳn vốn tưởng rằng chỉ cần hẳn nói một tiếng, với sự chán ghét Tiêu Thu Phong của nữ nhân này liền sẽ rời đi. Như

vậy mọi chuyện sẽ đơn giản nhiều, lại không ngờ đến nữ nhân này thế nhưng không đi, làm cho đến bây giờ hấn vẫn còn không minh bạch tại sao.

Nhìn thấy nam nhân này vội vàng giải trừ hôn ước, Liễu Yên Nguyệt không khỏi sinh khí a. Hấn không nhớ trước đây là chính hấn, vương bát đản dùng mọi cách ti tiện vô sỉ để chiếm lấy ta, giờ này tưởng dễ dàng đá ta đi á, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu.

“ Bá mẫu, kỳ thật ... kỳ thật chuyện này hai nhà chúng ta còn phải thương lượng kỹ càng nữa. Chuyện hôn ước không phải nói giải trừ liền giải trừ như vậy được “.

Tiêu Viễn Hà vội vàng nói: “ Yên Nguyệt mấy năm nay người thật sự vất vả, vì Tiêu gia người đã tận tâm tận lực như thế, chúng ta sao dám để trẻ nãi việc hạnh phúc sau này của người đây?. Tuy ta và bá mẫu thích người, hi vọng người là con dâu của Tiêu gia, nhưng có một số việc không thể cưỡng cầu. Yên tâm qua vài ngày ta liền cũng ba của người nói rõ ràng chuyện này.”

“ Đúng vậy đấy Yên Nguyệt, người làm hôn thê của Tiểu Phong ba năm, kỳ thật nên sớm kết hôn, nói không chừng bây giờ tôn tử đều có, nhưng mà hạnh phúc của người chúng ta cũng không có thể miễn cưỡng. Hoàn hảo là các người cũng không có ở cùng một chỗ, cũng không có phát sinh cái gì đáng tiếc, nên người có thể đi tìm hạnh phúc của mình, đi tìm nam nhân mà mình thích.”

Liễu Yên Nguyệt trên mặt có chút tái nhợt, hấn cũng không rõ, đến bây giờ khi chuyện này chuẩn bị kết thúc hấn mới phát hiện, hấn không kỳ vọng kết quả này xảy ra. Lòng của nàng có sự thay đổi lớn chính nàng cũng không nhận ra.

Nhưng thần thái này đã bị Điền Phù nhận ra, nàng cũng là một nữ nhân tinh tế. Xét theo biểu hiện lúc này của tiểu nha đầu nhà đối với con trai cũng đã phát hiện ra nhiều vấn đề. Đối với một chút biểu hiện mất mát này của Yên Nguyệt làm cho bà vui vẻ không tả được.

Tại Liễu Yên Nguyệt đang thất thần thời điểm. Điền Phù nhẹ nhàng cầm tay nàng lăm bầm như là tự nhủ: “ Giấc mơ đẹp nhất của bá mẫu là người về làm dâu Tiêu gia, cùng Tiểu Phong mỗi ngày cũng lên ban hạ ban, hạnh phúc bên nhau rồi sinh cho hai lão nhân chúng ta vài đứa cháu. Thật là hạnh phúc a.”

Viễn cảnh này, bất cứ ai cũng đều mơ ước khát khao cả.

Nhìn thấy mọi người đang trầm mê vào viễn cảnh hạnh phúc này, Điền Phù rất là đột nhiên nói: “ Yên Nguyệt người không trách bá mẫu ích kỷ một lần, hoàn thành giấc mộng này, nếu là hôn ước khó giải trừ hay là hai nhà chúng ta nên đem hôn lễ định ngày tháng đi.”

Liễu Yên Nguyệt tâm thần vừa động, vẻ mặt mất mát bỗng nhiên vui vẻ, tuy kết hôn có chút đường đột nhưng khi nghe được không cần giải trừ hôn ước tim nàng như con hươu nhỏ chạy loạn. hưng phấn mãi không thôi.

Chính nàng cũng không rõ tại sao lại có cảm xúc như vậy, Chẳng lẽ chính mình đã thích bại hoại này?. Nàng cũng không dám thừa nhận chuyện này là thật nữa.

17. Chương 17 : Tình Cảm Ấm Áp

Tiêu Viễn Hà nhàn nhó nói: “ Lão bà, ta biết người thích Yên Nguyệt, ta cũng thế. Nhưng mà người không có thể yêu cầu như vậy được, chúng ta không thể làm khó Yên Nguyệt.”

Tiêu Thu Phong cũng hoảng sợ, hấn cùng Liễu Yên Nguyệt một chút tình cảm cũng không có nên hấn cũng không nghĩ muốn tiếp tục dây dưa. Khi linh hồn trọng sinh hấn cũng đã nghĩ qua cuộc sống của mình, với tính cách trước đây của hấn thì với nữ nhân xinh đẹp động lòng người như vậy thì chỉ có thể vui vui vẻ vẻ làm bằng hữu chứ hấn không nghĩ tới kết hôn.

Hơn nữa hấn biết Liễu Yên Nguyệt là một nữ nhân thuần khiết trong sáng, Nếu không cẩn thận chiếm tiện nghi của nàng thì cả đời phải che chở bảo vệ nàng. Chuyện này, hấn còn chưa chuẩn bị tâm lý.

“ Mẹ, người cũng biết tính của ta rồi đấy, một tháng đổi mấy lần bạn gái, hoa tâm háo sắc, người không cần suy nghĩ quá nhiều. Mẹ cũng không muốn thấy cảnh bong hoa nhài cắm bãi cứt trâu chứ. Khi con quyết

tâm làm lại cuộc đời thì việc đầu tiên chính là đáp ứng để cho Liễu tiểu thư được tự do. Chuyện này về sau không cần tiếp tục nói nữa.

Tiêu Thu Phong thực sự có chút sợ hãi. Khi Liễu Yên Nguyệt ở bên cạnh hẳn thực sự có chút khấn trương, tình huống như vậy không thể tiếp tục phát triển tiếp nữa.

Liễu Yên Nguyệt cũng là sinh khí, thăm nghĩ: Người xú nam nhân này, nghĩ mình là ai chứ hả, Ta tránh người còn chưa được, nói người là bãi phân trâu như thế còn tốt chán.

“ Tốt lắm. việc này mẹ sẽ không quản nữa, duyên phận là ở ông trời. Nếu các người có ý với nhau thì phải tự mình cố gắng.” Điền Phù có chút nghi hoặc khó hiểu nhìn đứa con, hẳn là thực sự thích Yên Nguyệt, thế nhưng không biết như thế nào hôm nay lại liều mạng từ chối.

Chẳng qua bà nói lời này là cho Liễu Yên Nguyệt nghe, có ý tứ ám chỉ cho đứa nhỏ, nếu mà Yên Nguyệt có tâm thì sẽ hiểu ý của bà.

Tiêu Thu Phong không nghĩ sẽ tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa liền đứng lên nói: “ Ba, mẹ hai người ăn tiếp, con ăn xong rồi trở về phòng đây ạ “.

“ Từ từ —“ lúc này Tiêu Viễn Hà liền kêu hẳn lại nói: “ Tiểu Phong người khoan đã về phòng, trước tiên đưa Yên Nguyệt về nhà đã, nữ hài tử đêm hôm đi về một mình không an toàn.”

Tiêu Thu Phong cũng không biết nói gì, nữ nhân này chẳng phải có xe thôi, mở cửa ra đi nửa tiếng là về đến nhà, có gì mà không an toàn?.

“ Yên Nguyệt nếu sợ muộn rồi thì đêm nay ở lại đây ngủ vậy “. Điền Phù đề nghị

Tiêu Thu Phong vừa nghe liền quỳnh lên. Lưu một cái nữ nhân ngủ qua đêm chuyện này là đại sự a, không thể đùa được .

May mà Liễu Yên Nguyệt cũng đứng lên cười nói: “ không cần đâu thưa bá mẫu, con lạ nhà không ngủ được, có lẽ về là tốt nhất. Dù sao nhà cũng không xa, không cần người đưa đâu ạ “. Hẳn cũng thấy được nam nhân này rất không tình nguyện. Không biết có bao nhiêu nam nhân muốn làm hộ hoa sứ giả cho nàng , vậy mà tên xú nam nhân này có cần phải tỏ ra như vậy không .

Điền Phù thấy đây chính là cơ hội trời cho liền nói:” Điều này sao có thể được , một nữ hài tử đi là không an toàn, Tiểu Phong đi ngay, đưa Yên Nguyệt trở về. Nếu Yên Nguyệt thiếu một cây tóc, ta tìm người tính sổ “.

Để tránh phiền phức thì chắc là phải đưa Liễu Yên Nguyệt trở về, đành nghe lời lão mụ vậy. Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “ Được rồi, con đưa Yên Nguyệt trở về “.

Lúc này. Liễu Yên Nguyệt cũng không có gì phản đối, chỉ hướng đến vợ chồng Tiêu Viễn Hà chào tạm biệt. Cũng không nhìn đến Tiêu Thu Phong mà cất bước đi thẳng ra ngoài cửa. Tiêu Thu Phong thấy thế bất đắc dĩ đi theo sau.

Chờ hai người đi khuất, Điền Phù mới quay lại, mắt mị thành một tuyến hướng đến Tiêu Viễn Hà đang ăn canh một bên lớn tiếng quát: “ Người, lão hỗn đản này, lúc này vì sao phản đối ta ?>”

Đứa con phản đối, đây còn có thể chấp nhận được, nhưng lão nhân này không hiểu được ý tứ của nàng lại còn nhất thiết phản đối, thật làm cho nàng tức chết mà. Lão tướng biểu hiện được như thế dễ lắm chẳng?

Canh đang đặt ở trên miệng cũng chưa kịp uống, Tiêu Viễn Hà thật sự không biết mình đắc tội với lão bà ở chỗ nào. Vội vàng nịnh nọt: “ Lão bà, người không cần tức a, tức sẽ nhanh già a, ta làm sai chỗ nào người nói ra ta sẽ sửa ngay a —“.

Lấy nhau đã gần được ba mươi năm nhưng tình yêu của ông đối với vợ vẫn chưa phai nhạt chút nào. Mà ngược lại tình yêu của ông dành cho vợ còn tăng lên theo năm tháng, bởi vậy ông luôn yêu thương che chở cho bà.

“ Ông sao mà ngốc thế, cũng không vì con cái mà cố gắng một tý, nếu Yên Nguyệt làm con dâu Tiêu gia chúng ta, có chút ủy khuất hẳn cái đấy nói sau. Nhưng ông không thấy Yên Nguyệt cũng nguyện ý đấy à, nữ hài tử ngượng ngùng, chẳng lẽ phải bắt nó nói ra sao?.”

Tiêu Viễn Hà thật có chút không thể tưởng tượng được, lắp bắp hỏi: “ Lão bà, người không nhầm đây chứ?, loại tính cách như của Tiểu Phong cho dù là lãng tử quay đầu cũng là không xứng với nha đầu Yên Nguyệt ”.

Lời này nói ra càng làm Điền Phù sinh khi, bà tức giận mắng: “ Tiểu Phong có cái gì là không được, nếu không có Tiểu Phong người làm sao tránh được đại kiếp, ta thực hoài nghi ông có hay xem Tiểu Phong như đứa con của mình “.

“ Lão bà, thực xin lỗi a, đều là ta sai cả, ta sai rồi a — “.

“ Không cần nói nữa, tối nay không được vào phòng của ta, nằm ở sofa mà ngủ “. Điền Phù hừ lạnh một tiếng rồi đi lên lầu. Tiêu Viễn Hà buồn bực nhìn bàn ăn nhưng không có tâm trạng tiếp tục.

Trong lòng của ông cũng không bình tĩnh được , nghe lão bà nói Yên Nguyệt thích Tiểu Phong . điều này có thể chăng? Hắn cũng không dám tin tưởng.

Màn đêm luôn mang những nét bí ẩn mê người của nó, gió đêm thổi nhẹ nhàng như hơi thở của người tình ... chiếc xe chậm chạp lướt đi dưới những chiếc đèn đường, cuộc sống bên ngoài có vẻ ồn ào, vội vã. Nhưng trong xe lại có phần nào đó tĩnh mịch mang theo một chút xấu hổ.

Từ khi lên xe Liễu Yên Nguyệt liền ngồi ở ghế bên cạnh tay lái, hẳn là nàng cố tình. Đây là xe của nàng nhưng lại để Tiêu Thu Phong lái, có lẽ sâu trong nội tâm nàng cũng muốn được cảm thụ nữ nhân đặc quyền, được nếm thử một chút cảm giác luyến yêu.

Dáng người thướt tha yếu điệu, tuyệt sắc dung nhan mang theo mùi thơm nhàn nhạt từ cơ thể cũng làm cho Tiêu Thu Phong không nhịn được phải có chút động tâm. Nữ nhân này vốn đã rất đẹp, bây giờ trong đêm tối lại càng giống như tinh linh, nhu thuận mà tuyệt mỹ.

Hít sâu một hơi, rồi cuộc Liễu Yên Nguyệt cũng mở miệng hỏi: “ Người có phải là Tiêu Thu Phong không ?.”

Tiêu Thu Phong trong lòng chấn động, sắc mặt có chút biến đổi. cố gắng chế trụ kích động trong lòng, thản nhiên hỏi : “ nói như vậy có ý tứ gì ?”

“ Nếu người là Tiêu Thu Phong giờ phút này người sẽ nhìn chăm chăm ta, trong ánh mắt dự vọng sẽ hiện lên như một con độc xà, hận không xe rách quần áo của ta. Nhưng người không làm như vậy, người im lặng lái xe, như một người quân tử, liền xem ta cũng không thèm liếc mắt. “

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười nói.: “ Người thích ta như vậy ?”.

“ Không thích “

“ Sao người còn nói “

“ Nhưng là ta muốn hiện tại người năng nhìn ta thêm một chút, ít nhất làm cho ta cảm thấy ta cũng có mị lực. Tiêu Thu Phong ta nhìn không thấu người, không biết người nào mới là chân thực của người. Ta rất sợ hãi. “

Tiêu Thu Phong khó hiểu cười nói: “ Cần gì phải sợ hãi cơ chứ? Đến khi hôn ước giải trừ, chúng ta mỗi người đi một đường không bao giờ gặp lại. Người không cần phải sợ hãi, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục là cơn ác mộng của người nữa. “

Liễu Yên Nguyệt dựa người vào sau, tựa hồ cũng không nghe đến lời nói của Tiêu Thu Phong, nhỏ giọng nói: “ Ta hận Tiêu Thu Phong trước kia, hận hủy hạnh phúc cả cuộc đời của ta. Cho dù hắn có chiếm được thân thể của ta nhưng hắn sẽ không bao giờ chiếm được trái tim ta cả. Nhưng là người có biết không, từ lần người vào bệnh viện, một tháng này người thay đổi rất nhiều, trên người người đã có rất nhiều thứ mà nữ nhân thích, làm ta rất là mê hoặc. “

Trong lòng thầm kêu bất hảo. nữ nhân này tựa hồ có chút thích mình. Thật là không muốn xảy tình huống này chút nào cả.

Lập tức đem ánh mắt sắc lang nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa của nàng, rồi lưu manh nói. :” Ngốc nữ, người ngàn vạn lần đừng bị ta mê hoặc, nam nhân lừa nữ nhân có muôn ngàn biện pháp, giả trang thành

thâm trầm, lạnh lùng, thương tang Chỉ để chờ người cắn câu. Tất cả chỉ là dối gạt người hết, mục đích cuối cùng chính là đưa người lên giường a — “.

Liễu Yên Nguyệt cười, cười rất thoải mái. Không biết vì sao trước kia Tiêu Thu Phong nói sao mà thấy chán ghét, dù cho hắn có nói bao nhiêu lời ngon ngọt cũng thấy thật ghê tởm. Nhưng giờ phút này đây, nam nhân này, dù nói toàn lời sắc lang hạ lưu, nàng cũng không có phản cảm, ngược lại hắn thấy thích cách nói chuyện như thế này.

“ Ta thực sự ngốc sao ?”

“ Uhm! Ta nhìn xem —“ Tiêu Thu Phong thật cẩn thận nhìn mặt nàng. Ưu nhược thần thái, cao quý khí chất làm cho người khác xem mãi không chán. Nhưng giờ phút này không phải lúc để hân thưởng sắc đẹp của nàng.

“ Ngốc, nhìn thế nào cũng thấy ngốc. Được rồi, không thể tiếp tục nhìn, nhìn nữa ta cũng biến thành ngốc mất. Hi vọng người ngốc cũng có phúc phận của ngốc.”

Cái miệng nhỏ nhắn cong lên, Liễu Yên Nguyệt nở nụ cười sinh khí biểu tình, cực kỳ đáng yêu. Nhìn Tiêu Thu Phong đang biểu tình nghiêm trang, hừ lạnh một tiếng mắng: :” Đại bại hoại, gạt người !!”.

Giờ khắc này nàng đối với Tiêu Thu Phong đã không còn một chút kháng cự.

18. Chương 18 : Nhìn Trúng Muội Muội Người

“ Tỷ , tỷ ...Người đã trở về . Thật làm cho ta lo lắng muốn chết , đang yên đang lành tỷ chạy đến Tiêu gia làm gì , tên vương bát đản kia không có khi để người sao chứ !”

Liễu Yên Hồng không biết từ đâu phóng ra , trên người còn đang mang theo một bộ váy ngủ , mái tóc đen mượt phất phơ trong gió . trong không khí cũng hòa theo một cỗ hương thơm ngát .

Mãi lo chú ý đến tỷ tỷ , nhưng lại không có chú ý sang xung quanh . Tên vương bát đản kia không phải đang đứng ở đây sao chứ ?

“ Đây , Tiểu di tử , thấy tỷ phu sao không chào hỏi một tiếng hả ?”

Chưa kịp nhìn rõ , thì cái bóng đen kia đã nhào vào lòng của Liễu Yên Nguyệt , nghe nàng gọi là tỷ tỷ , hẳn đây là Liễu gia nhị tiểu thư , bất quá cái câu vương bát đản kia , thật sự làm cho Tiêu Thu Phong rất khó chịu , không thoải mái tí nào .

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên , một đôi mắt ôn nhu tú lệ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Phong , sắc mặt đang vui vẻ thoáng cái đã thay đổi 360 độ , hướng về phía Tiêu Thu Phong quát :

“Người là đồ vương bát đản , chạy đến nhà ta làm gì , nhanh nhanh rút cho ta . hôn ước đã giải trừ có sao vẫn chạy theo tỷ tỷ ta làm gì , có tin hay không ta gọi 113 tới tóm cổ người .”

Mịa , kêu người bắt hắn , hắn ngay cả móng của cục trưởng cục cảnh sát cũng đã sờ qua , con quỷ nhỏ này tưởng hắn đến đây quấy rối tình dục sao chứ . Đây không phải là baba và mẹ mẹ hắn nhờ tiền Liễu Yên Nguyệt về nhà sao chứ ?

Bất quá hình như hắn nhớ ra điều gì , đây không phải là cơ hội tốt sao , hắn đang muốn chặt đứt các mối dây dưa với Liễu Yên Nguyệt , có một muội muội chán ghét ta như thế , phỏng chừng hiệu quả sẽ gấp đôi a .

Về mặt lạnh nhạt lập tức biến đi trên khuôn mặt , thay vào đó là nụ cười thâm dâng . nhìn tiểu muội muội , thật đúng là mỹ nhân , cùng tỷ tỷ có thể nói là tuyệt đại song kiều . Mặc dù còn kém tỷ tỷ vài phần phong tình , nhưng vẻ thanh xuân diễm lệ đến động lòng người kia cũng không kém a .

“ Yêu , mấy năm không gặp , Hồng Hồng đã trở thành đại cô nương rồi , sớm biết như thế này , năm đó ta đã tuyển người rồi .”

Vừa nghe xong , khuôn mặt của Liễu Yên Hồng lập tức đỏ bừng , rất là ủy khuất nhìn sang tỷ tỷ , thiếu chút nữa là nước mắt cũng chảy xuống . Tức giận mắng :

“ Người ...Người vô sỉ , tỷ tỷ . mau làm cho hắn biến đi , ta không muốn nhìn thấy hắn nữa .”

Liễu Yên Nguyệt từ trước đến giờ vẫn không có nói chuyện , chỉ lặng lẽ đứng một bên quan sát , nhìn nhất cử nhất động của tên nam nhân này , giống như là đang xem một màn biểu diễn .

Nghe được thanh âm kiêu ngạo của muội muội , nàng đi tới , liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái , nhẹ nhàng hỏi :

“ Trong mắt người , ta so ra kém muội muội của ta ư ? Đây cũng là người cố ý làm cho ta chán ghét người ?”

Nữ nhân này quả thật rất thông minh a , hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận , ha ha cười to trả lời :

“Yếu điệu thực nữ , quân tử hảo cầu , muội muội của người lớn lên xinh đẹp như thế , ta nghĩ nhìn qua vài lần cũng không có chuyện gì , ngu nữ , hôn ước giữa chúng ta đã giải trừ , hay là người đem muội muội của người giới thiệu cho ta đi , thấy thế nào ?”

Nếu như người này không thích nam nhân phong lưu , hắn một lần buông thả phong lưu một lần thì như thế nào chứ ?

Liễu Yên Hồng tức giận đã không thể nào chịu nổi đang chuẩn bị tiến lên để cùng nam nhân này liều mạng , phá hủy hạnh phúc của tỷ tỷ , hiện tại lại muốn chiếm tiện nghi của nàng , ta muốn giết hắn , muốn băm hắn ra thành ngàn mảnh muốn

Nhưng Liễu Yên Nguyệt ngay cả một tia kích động cũng không có , ngược lại nói :

“ Nếu người thật sự thích Tiểu hồng , thì hãy theo đuổi nó đi . Dù sao yêu đương thời đại học cũng là một chuyện rất bình thường . Được rồi ,cám ơn người đã đưa ta trở về , người cứ lấy xe ta mà trở về , ngày mai đưa đến công ty là được .”

Xoay người . lôi kéo Liễu Yên Hồng đang tức giận cực độ một mạch đi vào , không có quay đầu lại rồi từ từ biến mất tại cửa đại môn của Liễu Gia .

Nhìn bóng lưng của nữ nhân thông minh và xinh đẹp kia , trong đôi mắt còn thoáng hiện lên một tia bi thương . Tiêu Thu Phong cũng không biết việc mình làm có chút thái quá . Nhưng đáng tiếc , giờ phút này hắn ngay cả chính mình là ai cũng còn không biết rõ , căn bản hắn không có tâm tình để tiếp nhận một nữ nhân cũng phương tâm của họ .

Càng hướng chi , chuyện hắn cần làm thật sự còn rất nhiều , cũng không có thời gian để lãng phí . Hắn chỉ kỳ vọng sớm buông tha được nữ nhân này , để cho nàng có thể tự đi tìm hạnh phúc chân chính thuộc về mình , đây là việc duy nhất trước mắt hắn có thể làm được .

Liễu Yên Nguyệt tỉnh táo khiến người ta cảm thấy đáng sợ , lôi kéo tiểu muội vào nhà , một câu cũng không nói , ngay cả nói chuyện với ba ba cũng không , trực tiếp đi một mạch về phòng ngủ của mình .

Mà Liễu Yên Hồng , đương nhiên đem chuyện vừa phát sinh ra kể lại , còn có gắng thêm mắm thêm muối vào , đem phong lưu đại công tử Tiêu Thu Phong ghê tởm kia phóng đại lên mấy chục lần . Nghe được , Liễu Truy Phong tức giận tột độ , nếu nữ nhi thật sự phải gả cho một tên như hắn , hắn thật sự không muốn , cho dù có làm mất đi tình cảm giữa hai nhà hắn cũng phải mang hôn ước giải trừ .

Sáng hôm sau , khi hắn đem ý định này nói ra cho Liễu Yên Nguyệt biết , Liễu Yên Nguyệt giờ đây không còn giống như trước kia nên lập tức phản đối , nói :

“ Ba , chuyện này người không cần nhúng tay vào , ý định của tiêu bá cũng bá mẩu cũng giống như người . Nhưng chuyện này hãy để ta tự quyết định . Phong Thu hắn Đã không còn là Phong Thu trước đây nữa , có một số việc con cần phải hỏi lại chính bản thân mình , không nên làm loạn ảnh hưởng đến quyết định của con .”

Những lời này , khiến cho Liễu Truy Phong cùng Liễu Yên Nguyệt rất tò mò , thân là muối muối , Liễu Yên Hồng càng cảm giác được thái độ của tỷ tỷ mình có chút vấn đề . Trước kia tỷ tỷ cũng không bao giờ đến Tiêu gia chứ nói gì là bằng long gặp mặt Tiêu Thu Phong , hiện tại ngay cả khi tên nam nhân này đem sắc tâm chú ý trên người của muối muối mình , tỷ tỷ ngay cả một tia tức giận cũng không có , rồi lại đem chiếc xe mình quý nhất cho hắn mượn , điều này thật sự không bình thường .

Lập tức có hút ủy khuất nói ra :

“ Tỷ tỷ người như vậy là sao , người cũng thấy được , ngày hôm qua hắn háo sắc nhìn ta , nam nhân như vậy sớm nên bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục , người con quyết định gì nữa chứ , nghìn vạn lần không nên cho hắn cơ hội .”

Liễu Yên Nguyệt bất đắc dĩ lộ ra khuôn mặt tươi cười , nàng không nghĩ đến sao chứ ? Nhưng là nàng như thế nào có thể không chế được phương tâm đang dao động của mình đây ?

Cuộc sống vừa khôi phục lại bình thường , Tiêu Thu Phong đem ba mươi sáu người huấn luyện dần dần đưa vào quỹ đạo , đem tất cả công việc giao cho Lý Cường Bình , những người này trừ huấn luyện ra , còn phải bảo vệ an toàn của Tiêu gia , Lý Cường Bình trước kia cũng là mãnh tướng , đối với trang viên một lần nữa đặt ra thiết chế phòng vệ yếu điểm , rồi tự tay chọn người , năng lực so với trước kia còn mạnh gấp trăm lần .

Trở lại Phong Chính tập đoàn , điều làm cho Tiêu Thu Phong an tâm là liễu yên nguyệt rốt cuộc vẫn bảo trì khoảng cách với hắn , hơn nữa còn nói với hắn , chuyện hôn ước không cần quan tâm , chỉ cần Tiêu Thu Phong có người mình thích , nàng sẽ từ bỏ thân phận này , Sau khi nói ra những lời này , nữ nhân này tựa hồ lại khôi phục lại bản tính tiên nữ lãnh băng như sương ngày xưa .

Thoát khỏi cái hôn ước đáng ghét kia , Tiêu Thu Phong không thể phủ nhận , Liễu Yên Nguyệt là thiên tài quản lý buôn bán , hơn nữa có những lúc , sách lược của hai người không hẹn mà gặp , mặc dù không có nói nhiều như trước kia , nhưng tâm linh tương thông thăng tiến không ít , chỉ cần một cái ánh mắt cũng có thể hiểu rõ lẫn nhau .

Lần đầu tiên , hội đồng quản trị đưa ra căn bệnh của tập đoàn , Tiêu Thu Phong đã đặt ra một chính sách mới , các quản lý và giám đốc đích thân giám sát công việc , Phong Chính tập đoàn bắt đầu áp dụng tân chính sách mới , khiến cho tinh thần của công nhân thay đổi rất nhiều .

Tường Thúc được Tiêu Thu Phong trực tiếp thăng lên ba cấp , được cân nhắc đến vị trí chủ nhiệm bộ hậu cần , từ những tư liệu trong tay , thì đây là một lão quân nhân , làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ , trong mắt anh chị em công nhân rất có uy vọng , mặc dù bằng cấp không cao , nhưng bộ hậu cần tuyệt đối là miền đất thích hợp để hắn phát triển tài năng . Rồi lại gia hạn hợp đồng thêm mười năm , đây cũng là một phần thưởng rất lớn .

Có trường hợp đặc biệt này , Tiêu Thu Phong đã đánh vỡ chế độ dung người trước kia của công ty “ duy năng giả mà cư chi “ , đối với một tướng quan mà nói , binh lính dũng cảm mới chính là hảo binh lính , mà đối với một tổng tài của tập đoàn mà nói , có thể vận dụng tài năng vì công ty mà tạo ra lợi nhuận thì mới chính là hảo công nhân .

Bằng cấp không phải là trọng yếu , nhưng Tiêu Thu Phong cũng tổ chức một đội ngũ giảng sư cao cấp , đối với các công nhân có biểu hiện ưu tú tiến hành bồi huấn , đem bọn họ trở thành đội ngũ cán bộ dự bị tương lai cho tập đoàn , làm cho công ty nổi lên một làn không khí mới .

Đủ các loại chính sách ra đời , đã làm cho công nhân càng yên tâm làm việc , biến tập đoàn trở thành ngôi nhà thứ hai của mình chứ không phải là một trạm dừng chân tạm bợ .Hiệu suất làm việc ngày càng gia tăng , trước kia kỷ luật trật tự đều rất tùy tiện , hiện tại mỗi người ai nấy không cần bảo nhau mà tự chấp hành , hình thức làm việc mới khiến cho công nhân biểu hiện ra hết sự nhiệt tình của mình . Ngay cả lão chủ tịch Tiêu Xa Hà cũng phải gật đầu khen ngợi .

Kỳ thật đối với Tiêu Thu Phong mà nói , đây chỉ là hắn tham khảo cách quản lý trong quân đội , rồi vận dụng vào tập đoàn để quản lý mà thôi .

Nếu có một ngày , Phong chinh tập đoàn cứ tích cực phát triển loại quân lệnh như núi này , thì sẽ biến

thành một thùng sắt , một khu phòng thủ vững vàng không gì phá nổi , trở thành thể kỉ buildinh (buôn bán) cũng không phải là không có khả năng .

Những chuyện biến này , trong mắt Liễu Yên Nguyệt không biết là nên mừng rỡ hay buồn . Hiện tại cả tập đoàn đối với cái tên phong lưu công tử khai khen ngợi không dứt miệng , ngay cả tiểu thư ký kia , cũng thường xuyên ở trước mặt nàng khen ngợi không thôi . Rồi còn ám chỉ nàng nhất định phải quán chặt lấy tổng tài , nam nhân tốt như vậy không phải có rất nhiều đâu .

Trong mấy tháng gần gũi , những ác tích xưa kia của phong lưu công tử đã biến mất mà thay vào đó là những ưu điểm hơn người , trước kia trong công ty đối với hắn chán ghét nhất cũng chính là các nữ giám đốc xinh đẹp . Hiện tại mỗi ngày đều tỉ mỉ trang điểm lựa chọn trang phục ...muốn đứng trước mặt hắn thể hiện rõ sự xinh đẹp kiều diễm của mình , chính là hy vọng sẽ hấp dẫn ánh mắt của hắn . Nhưng ngoài ý muốn của mọi người , tên tổng tài này ngay cả một tia động tâm thể hiện trên khuôn mặt cũng không có , làm việc , làm việc cả ngày chỉ làm việc mà thôi .

Điện thoại vang lên . Tiêu Thu Phong tiếp máy .

“ Tiêu tổng tài , hàng hóa người muốn đã đến , cho chúng ta địa điểm , đêm nay có thể tặng đồ .”

Một câu dư thừa cũng không có , nhưng Tiêu Thu Phong nghe hiểu rất rõ ràng , thù hắn nhờ Nanh Sói đưa tới , hắn đã phái người chuyển tới rồi .

“ Buổi tối tám giờ , bến tàu Tam Loan .”

Địa phương kia đúng thật là một địa phương rất tốt để thực hiện giao dịch .

19. Chương 19 : Tứ Đại Công Tử

Giờ phút này , Đông Nam tứ đại công tử đã tụ hội một chỗ , ở một thế giới âm u hoan lạc như thế này nếu đến cũng chỉ có một mục đích , đó là tìm kiếm đối tượng đêm nay lên giường để thỏa mãn nhục dục của bản thân mà thôi .

- Lão tam , tiểu đệ mấy tháng nay thật sự là bị thảm , bị giam cầm hơn mười ngày trong nhà , hiện giờ vẫn còn đang rất buồn bực , ai , tối nay phải uống bù cho mấy ngày bị phong bế đó , rồi tìm nữ nhân vui vẻ

Trong bốn người trung niên thì Triệu Nhược Minh là nhỏ tuổi nhất , tính cách cũng rất thất thường , lúc thì rất lỗ mãng nhưng có lúc lại tràn đầy nhân tính .

Cho nên , bốn tên tứ đại công tử gia hỏa này gọi hắn là “ Vi thần dũng “.

Chỉ là cho dù tiểu tử này suốt ngày sinh sự , nhưng lại có một người cha làm chỗ dựa rất tốt , lại còn có cục trưởng công an chính là đại tỷ của hắn , cho nên , xuất đạo đã ba năm , đánh nhau vô số trận nhưng chưa bao giờ nếm mùi thất bại .

Thân cao một mét tám bảy, dáng người hùng hậu cường tráng , từ nhỏ đã được huấn luyện trong quân đội , cũng có thể nói là một người ưu tú trong quân đội , chỉ đáng tiếc tiểu tử này học không ta gì , về mặt thì thâm đáng , khiến cho người ta nhìn thấy liền nghĩ ngay đây chính là một đệ tử thể gia không đầu vào đâu .

Lão nhị Hà Hương Nam “ Tứ tuyệt công tử “ , tứ tuyệt chính là ăn uống , cờ bạc ...(có hai sao gọi là tứ được nhỉ ?) , mọi thứ đều tinh thông . Đặc biệt là đồ thuật am hiểu rất kỹ càng , bốn người mấy lần xuất nhập song bạc MACAO , đều nhờ điểm phúc của tiểu tử này nên chưa bao giờ thất bại .

Lại là ông chủ tương lai của Đông Bính tập đoàn tại Đông Nam cũng nổi danh là một đại tập đoàn , cùng Phong Chính tập đoàn được liệt vào nhóm thập đại tập đoàn , hô mưa gọi gió

Lão đại Tư Mã Lạc thuộc về một đại gia tộc cổ xưa , như Đông Phương , Nam Cung ngày đó gia tộc đều tàn lụi , suy sụp , thì Tư Mã gia lại an nhiên hùng cứ một phương , bởi vì gai tộc này tài chính hay chính trị đều có thực lực hùng hậu , như một cây to rễ đã ăn sâu xuống lòng đất , cho dù cuồng phong bạo vụ vẫn có thể ngạo nghễ đứng thẳng , cho tới bây giờ gai tộc này đã có hơn 300 năm lịch sử .

Cha của hắn là Tư Mã Vân Thiên , hiện chính là thị trưởng Thượng Hải , theo tin tức từ miệng tiểu tử này , thì phía trên đã truyền tin tức xuống , tang một cấp cho vị thị trưởng này , và đều vào kinh thành nhậm chức .

- Lão tứ , người xem cặp móng đang lủng lẳng kia như thế nào?

Lão nhị Hà Hướng Nam nhấp một ngụm rượu , chỉ vào sàn nhảy trên vũ trường hướng về phía một người phụ nữ đang say sưa nhảy nhót , mắt không khỏi lộ ra vẻ dâm dăng hỏi .

Triệu Nhược Minh vừa nhìn , lập tức đối với Hà Hướng Nam giơ lên ngón giữa , mắng :

- Mịa , cái loại này vẫn không lọt nổi vào mắt bốn công tử , cùng với nàng không bằng thà cùng mới Thuận Thanh muội muội , mặt dù “điện nước” vẫn đầy đủ , nhưng chỉ cần nghĩ đến phải làm chuyện đó với ả thì lão tử liền sinh bệnh a .

Lão đại Tư Mã Lạc cũng uống xong một ngụm lớn nữa nhè hòng , cười nói :

- Lão tam lâu nay vẫn không có lộ diện , lần này lại ân cần mọi bọn ta đến đây , khẳng định là có tiết mục hay rồi . Lão tứ không nên cứ chút lại trêu ghẹo nữ nhân , lão đại ta nhìn cũng có chút không chịu nổi .

Tiêu Thu Phong nhấp xong một ngụm rượu , có chút ử rữ nói ra :

- Các người không biết ta bị thảm đến cỡ nào đâu . Mấy ngày nay , bị thảm nhất chắc chắn là ta , bị ông già bức đi làm việc , Phong Chính tập đoàn tuy mỹ nữ không ít , nhưng chỉ có thể nhìn chứ không thể nào sờ mó , vậy mới là khổ chứ . Tối nay , chúng ta đương nhiên phải chơi một số trò kích thích mới được .

Lão nhị Hà Hướng Nam sững sốt , có chút không tin nổi :

- Lão tam người không nên lừa gạt huynh đệ a . Đông Nam nổi danh tam đoá tiên hoa , trong đó có một đoá đang tại Phong Chính tập đoàn , hơn nữa cũng không bao lâu sẽ trở thành lão bà của người , loại chuyện tốt này , chúng ta hâm mộ còn không được nữa đấy chứ .

- Lão nhị nói không có sai , loại nữ nhân như Liễu Yên Nguyệt, đích xác là cực phẩm trong cực phẩm , nếu lấy làm vợ tuyệt đối sẽ không mất mặt mũi . Nếu như lão tử có khả năng lấy được một người như thế làm vợ , thì cũng không thêm đi trêu hoa ghẹo nguyệt , bắt bướm bên đường . Đáng tiếc nữ nhân như hoa TuLip , còn chưa có bắt đầu , lão tử đã bị đá bay rồi .

Triệu Nhược Minh những lời này vừa nói ra , Hà Hướng Nam cùng Tư Mã Lạc đều nở nụ cười .

Tư Mã Lạc nói :

- Lão tứ , người đừng tưởng hoa TuLip cùng hoa hồng đều giống như hoa bách hợp của lão tam , xinh đẹp động lòng người , ôn nhu đa tình . Các nàng a , đều là những bông hoa có gai hết đó . Nghĩ xem có biết bao nhiêu người theo đuổi các nàng mà có ai thành công chưa . Đáng tiếc bông hoa tốt nhất bách hợp lại thuộc về lão tam , điều này khiến cho lão đại ta không phục .

- Quên đi , không nghĩ ngợi lung tung nữa , nữ nhân của huynh đệ , ít nhất cũng phải chờ vài phần mặt mũi chứ . Ai kêu lão tam là tên phong lưu có vận mệnh cứ chớ làm gì cơ chứ ?

Thật không thể ngờ được , Liễu Yên Nguyệt còn có danh tiếng lớn như thế , diễm danh tựa hồ lan rất xa a , trong trí nhớ của Tiêu Thu Phong hình như không hề biết chuyện này.

Một chút lơ đãng thoáng xuất hiện trong mắt Tiêu Thu Phong , khẽ vươn vai , trong mắt Tiêu Thu Phong lại xuất hiện một loại thần sắc lạnh lùng , đặt ly rượu trên tay lên bàn , ngẩng đầu nhìn ba vị công tử nói :

- Ta gần đây có tìm được một chiến mã mới , mã lực có thể nói là nhất lưu , so với “ chiến mã “ của lão tứ thì mạnh hơn nhiều . Nếu huynh đệ có hứng thú , thì cùng ta thử một lần ?

- Lúc này chúng ta không cần về thôn quê , hãy chơi ngay tại đây , lúc này là lúc nhiều người nhất , chúng ta vui chơi như vậy mới có ý nghĩa .

Triệu Nhược Minh không phục , bảo mã của hắn thuộc loại quân dụng trong quân đội , cho nên động cơ có thể nói là thuộc loại nhất lưu , khi mang ra ngoài chưa hề gặp đối thủ , lập tức nói :

- Lão tam , người xem ra rất nóng vội đó , lần trước không chết , hôm nay muốn thử lại lần nữa à ? Chẳng lẽ người không muốn sống nữa sao ?

- Không cần khích ta , ai chơi ? Lão tứ , người hội nhất gan như vậy , chắc cũng sẽ không cần theo đâu .

Tiểu tử này không chịu nổi sự khiêu khích , Tiêu Thu Phong vừa nói ra , hắn đã vội đứng lên , những chuyện kiểu này , hắn là thần dũng công tử há có thể đi phía sau người khác chứ ?

Tư Mã Lạc cũng cười nói :

- Dù sao hôm nay nơi này cũng không có “ hàng “ vừa mắt chúng ta . Không bằng bây giờ chơi đùa một lát , lão tam , ít nhất cũng phải có phần thưởng để khích lệ chứ ?

- Đồng ý ! Hoàng Kim Thủy Thành , hôm nay tất cả mọi chi phí đều tính cho người thua cuộc , ta cũng muốn ném thử một chút mùi vị được làm hoàng đế a !

Tiêu Thu Phong biết địa phương kia chính là một nơi nổi danh nhất ở Đông Nam , ở tại nơi này tất cả mọi chi phí đều rất đắt đỏ . Nhưng bù lại thì nữ nhân ở đây ai cũng đều là nhất lưu , muốn dạng nữ nhân nào thì đều có dạng nữ nhân đó . Tổng chi phí ư ! Như thế nào cũng phải hơn một ngàn vạn rồi a !

- Lão tam , người điên rồi , nghĩ muốn đem tiền của ta đổ vô nơi này à ! Không có cửa đâu . Hảo ! Lão tử sẽ cùng người chơi đến cùng .

Triệu Nhược Minh mặc dù cũng là con nhà đại phú đại quý , nhưng nếu nói về tiền bạc thì không thể nào so với ba tên kia được . Tiêu Thu Phong cùng Hà Hướng Nam đều là cậu ấm của đại tập đoàn , cho dù số tiền có nhiều gấp trăm lần đi nữa thì họ vẫn có thể tùy ý chi trả .

Mắt Tư Mã Lạc đã đỏ cả lên , chuyện này so với theo đuổi và tặng quà cho các tiểu ngôi sao còn muốn nhiều hơn . Bao luôn một ngôi sao thì giá cũng không có cần nhiều đến như vậy ..hic

- Lão nhị , có muốn thử một lần cho biết không . Lão tam hôm nay thật là ngông cuồng , ba người chúng ta cùng làm thịt tên chúa tể này như thế nào ?

Tư Mã Lạc cũng đã động tâm , quay sang Hà Hướng Nam vốn từ nãy im lặng hỏi .

Hà Hướng Nam liếc mắt nhìn ba người một cái , ném chiếc ly đang cầm trong tay ra :

- Các người đều có can đảm để chơi , ta chẳng lẽ còn không theo . Nhớ kĩ , người thua không được nuốt lời . Hoàng Kim Thủy Thành , Tứ tuyệt công tử như ta cũng muốn đem nữ nhân của nơi này hảo hảo chơi đùa vài lần .

Đường đua dài không quá ba mươi km , nhưng ba mươi Km này so với trăm km lần trước còn muốn kích thích hơn nhiều . Bởi vì đường chạy chính là khu trung tâm thành phố , một nơi vô cùng náo nhiệt ,

Mà cách đó không xa , Lý Cường Bình nhìn thấy ám hiệu do Tiêu Thu Phong phát ra , liền cầm điện thoại lên gọi đi . kì thật , hắn cùng với Tiêu Thu Phong đều không có nghĩ đến , lần giao dịch vũ khí này đã xuất hiện vấn đề . Hiện tại ở trong thành phố , đã có rất nhiều xe cảnh sát đang đuổi theo phía sau bọn họ .

Bốn cỗ chiến mã hình dáng đều không có giống nhau , nhưng ở trước những chiếc xe khác thì chúng lại vô cùng chói mắt chắn hết con đường . Một chiếc khăn từ tay Triệu Nhược Minh đột nhiên rơi xuống , cuộc đua trong thành phố đã bắt đầu ! Tiếng động cơ gầm lên ầm ầm , bốn chiếc xe như bốn mũi tên rời khỏi dây cung phóng đi , đảo mắt đã không thấy bóng dáng , làm cho người qua đường kinh hãi , ai nấy cũng đều trợn mắt há mồm ra nhìn .

- Hiện tại các người đang ở nơi nào ?

Tiêu Thu Phong có ý điều khiển xe chạy lùi về phía sau , lấy ra điện thoại . Những người này là hắn muốn bồi dưỡng đi lên , chưa muốn lộ mặt , nhưng không có nghĩ đến , cảnh sát lại đánh hơi được tin tức số hàng lần này . Ngay cả người của mình cũng đang bị áp chế , cục trưởng cục cảnh sát Triệu Nhược Thần này quả nhiên cũng có vài phần bản lãnh .

- Đang trên quốc lộ , cách thành phố hai mươi Km . Thiếu gia , cảnh sát truy đuổi rất chặt chẽ , làm sao bây giờ ?

Đây chính là sáu người được cử đi để tiếp nhận hàng hóa , do Thiết Trụ chỉ huy , giờ phút này trong xe tải chứa đầy vũ khí nhưng không phải để đối phó với cảnh sát , nếu không cho dù cảnh sát phải nhiều người hơn nữa cũng không đủ thực lực để thu thập bọn họ .

Tiêu Thu Phong hiển nhiên hiểu rất rõ tâm tư tảo bạo của binh lính , nên vội la lên :

- Không cần lo lắng , chuyển hướng về phía nội thành đường số 3 , ta sẽ giúp các người ngăn cản cảnh sát , Cường Bình theo sau tiếp ứng . Các người cũng nên cẩn thận một chút , không nên cho cảnh sát thấy được hình dáng của các người .

Gỡ bỏ tai nghe xuống , Tiêu Thu Phong nhìn về phía trước , chân giẫm ga , tốc độ một lần nữa lại được tăng lên tối đa . giờ phút này ở trong nội thành có thể nói xe cộ như nước , đèn giao thông cũng liên tục nhấp nháy , nhưng đối với bốn vị công tử ca này mà nói tất cả những thứ đó chỉ làm tăng thêm sự hưng phấn trong lòng họ .

- Alo tổng bộ , alo tổng bộ Trên đường số 3 , phát hiện bốn chiếc xe đang lao đi với tốc độ cực kỳ nguy hiểm , yêu cầu trợ giúp .

Một tên cảnh sát tuần tra giao thông nhìn thấy bốn chiếc xe thì đến nửa ngày trời mới hồi phục lại tinh thần , vội vàng báo cáo về tổng bộ giao thông .

Bốn chiếc xe này , tốc độ đều đã vượt qua hai trăm Km , ngay cả cảnh sát giao thông cũng bị dọa sợ , này chẳng phải là lá gan quá lớn hay sao , muốn đua xe thì tìm đến một địa phương yên tĩnh nào đó đi , đường này lại chạy đến trung tâm thành phố , cái này chẳng phải là muốn chết hay sao ?

20. Chương 20: Tai Nạn Bất Ngờ

Không hề ngoài dự đoán , Triệu Nhược Minh vẫn đang dẫn đầu , xe của tên tiểu tử này không phải là loại bình thường có thể so sánh . Động cơ đã được quân đội cải tiến mạnh mẽ , quả thực có thể làm cho xe chạy như bay , nếu không phải xe của ba người kia cũng thuộc loại nhất lưu , rồi đường đua chật chội đông đúc , thì chỉ sợ họ đã sớm bị bỏ rơi lại phía sau từ lâu rồi .

Con đường số 3 , đây là một đoạn đường dài tương đối bằng phẳng và rộng , xe Tiêu Thu Phong chạy ở phía sau cũng đã lần lượt vượt qua xe của đại công tử Tư Mã Lạc cùng nhị công tử Hà Hưởng Nam , cùng chạy song song với xe của Triệu Nhược Minh , giờ ngón cái ra khỏi cửa sổ , tỏ vẻ thương cảm

Triệu Nhược Minh trong đầu không có hai chữ “ Lịch sự “ , vừa nhìn thấy xe của Tiêu Thu Phong đã đuổi kịp thì một lần nữa lại cho xe tăng tốc tối đa . Có nhiều xe cộ cũng đang lưu thông trên con đường này nên cực kỳ nguy hiểm , đã mấy lần đụng phải xe khác , lá chắn phía trước xe cũng đã bị vỡ , giờ phút này đang tung bay trong gió . Nhưng hắn lại không có một tia biến sắc , vẫn cứ đứng mãnh lao thẳng về phía trước , thật không hổ danh là thần dũng công tử .

Tiêu Thu Phong quyết không để bị bỏ rơi nên cũng theo sát phía sau , giờ phút này hắn không còn gì để dẫu diếm nữa , kỹ năng điều khiển xe được phát huy đến mức tối đa . Không vượt lên dẫn trước cũng không để bị tụt về phía sau , tựa như một cái bóng theo sát Triệu Nhược Minh không rời , mặc dù chưa bao giờ tham gia cái gì gọi là hội đua xe , nhưng nói đến điều khiển xe thì hắn đã bắt đầu từ lúc tám tuổi , có thể nói kỹ năng của hắn khó có ai có thể sánh bằng .

Từ xa còi cảnh sát đã không ngừng truyền đến , một chiếc xe tải chạy ngược chiều đang phóng đến , làm cho bốn chiếc xe phải né tránh, nhìn thấy hình dáng lái xe này của chủ chiếc xe tải thì cũng biết kỹ thuật lái xe của hắn quả thật không tồi , cho dù đang có một lượng xe khổng lồ cũng đang lưu thông trên đường nhưng hắn vẫn chạy đến 180Km/h , cho dù phía sau cảnh sát đang truy đuổi nhưng họ vẫn chẳng thêm quan tâm .

Triệu Nhược Thần cũng không có tham gia vào lần hành động trực tiếp này , chỉ đứng ở phía sau chỉ huy . Nhưng khi hay tin xe buôn lậu đang trên đường chạy trốn , nàng cũng cấp tốc phóng đến , trực tiếp tham gia vào lần vây bắt này . Giờ phút này trong vòng 1 dặm thì đã có hơn mười người đứng canh Chiếc xe tải này cũng thật quá “ ngông “ mà , liên tiếp xông qua ba trạm kiểm soát do cảnh sát lập ra , rồi lại trực

tiếp hất tung những chiếc xe cảnh sát dùng làm vật cản đường , nhưng cũng không có cách nào có thể khiến chiếc xe tải dừng lại .

— Đã hình thành trạm canh giữ trên đường số 3 , thỉnh chỉ thị của cục trưởng .”

Một giọng nói vang lên từ bên kia đầu điện thoại , chính là giọng của Lý Hải Bân .

Triệu Nhược Thần trong lòng mừng rỡ , mặc kệ xe tải kia có cường hãn đến cỡ nào , nàng tuyệt đối không tin tưởng chiếc xe đó lại dám cùng xe bọc thép va chạm , lập tức ra lệnh khẩn cấp , nói :

—Tất cả chú ý , bắt đầu hình thành trận hình bao vây xe tải , bắt nó chạy đến đầu đoạn đường số 3 , chúng ta phải bắt sống tên tội phạm này .

Với an bài và sắp đặt như thế , nàng tin tưởng lô quân hỏa kia sẽ là vật nằm trong tay của cảnh sát , được biết số vũ khí buôn lậu này so với vũ khí trong quân kho còn lợi hại hơn nhiều . Vì thế tuyệt đối nàng không thể nào để số vũ khí này lưu lạc trong nhân gian , tạo thành một nguy cơ tiềm ẩn , phá hư sự ổn định và trật tự vốn có của xã hội .

Tiêu Thu Phong mỉm cười , Triệu Nhược Minh vừa mới nhìn thoáng qua kính chiếu hậu , thì phát hiện chiếc xe của phong lưu công tử đã phóng đến gần , hai xe áp sát vào nhau , thoáng chốc đã tạo ra vô số tia lửa loạn xạ , trong lúc này , chiếc xe tải đang bị cảnh sát truy đuổi cứ thế mà phóng qua họ .

Triệu Nhược Minh có chút gấp gáp , lại một lần nữa điều khiển xe ép sát Tiêu Thu Phong không cho hắn vượt lên . Trong đầu nghĩ thầm , tên Phong Thu này đúng là không có học thức mà , đây là xe quân đội đã được lão tử cải trang , nghĩ muốn cùng ta va chạm ? Không biết là xe của lão tử than xe đều được bọc thép hay sao ? Thật là vừa hại người vừa hại của mà .

Người muốn phi lễ với lão tử ? Lão tử cũng muốn cùng người va chạm nhau một chút , nhìn xem ai lợi hại hơn ai ?

Nói thì nhiều , nhưng tất cả sự việc lại diễn ra chỉ trong nháy mắt , Xe của Triệu Nhược Minh vừa phóng lên phía trước , lúc này xe của Tiêu Thu Phong cũng đã sắp tiến thẳng đến những chiếc xe cảnh sát đang truy đuổi . Hơn mười chiếc xe vốn đang chăm chú đuổi theo xe tải , nhưng không ai biết rằng lại có người lái xe tốc độ so với bọn hắn còn nhanh hơn , trong quãng thời gian ngắn , cơ hồ tất cả mọi người đều quên mất là mình phải tránh ra .

Tiêu Thu Phong đã sớm biết , thân xe tất nhiên sẽ chịu đựng một chút lực va chạm , nên liền chuyển hướng hơn một trăm tám mươi độ , chắn trước mặt hai chiếc xe cảnh sát , dù lúc này đã hãm phanh lại , nhưng do tốc độ xe quá nhanh , nên chiếc xe mới này liền bị hai chiếc xe cảnh sát đẩy đi hơn hai mươi mét , khó khăn lắm mới dừng lại được .

Xe của Triệu Nhược Minh cơ hồ là bị thảm nhất , hắn trực tiếp xông vào giữa hai chiếc xe cảnh sát , giống như một chú trâu xông thẳng vào một bầy dê , hai chiếc xe cảnh sát lập tức bị nghiền sáu mươi độ , sau đó bị đẩy lên cao , và “ phanh “ rơi xuống đất , coi như là xong . Mà còn bị thảm hơn nữa , trong lúc đó thì chiếc xe của Tư Mã Lạp từ đâu cũng phóng đến nên cũng chịu chung số phận giống hai chiếc xe cảnh sát kia .

Cơ hồ xe quay vòng hơn ba mươi vòng cũng không có hoàn toàn dừng lại . Lúc Tiêu Thu Phong bước ra khỏi xe của mình, thì chiếc xe kia vẫn đang còn chuyển động, không biết người ở bên trong có việc gì không nữa .

Chỉ trong ngắn ngủi vài phút đồng hồ hỗn loạn thì chiếc xe tải kia đã hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của cảnh sát , bốn chiếc xe kia vẫn còn nằm chắn ngang mặt đường nên những chiếc xe cảnh sát ở phía sau đều phải dừng lại. trên mặt đường hiện ra một mảnh bừa bãi , hỗn loạn .

— Cục trưởng , cục trưởng

Vẫn còn một chiếc xe chưa hoàn toàn dừng lại Những chiếc xe cảnh sát khác thấy vậy liền lo lắng vọt đến . Nhưng họ hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được , chiếc xe này lại là xe của Triệu Nhược Thần , giờ phút này đã không còn nguyên vẹn , ngay cả bánh xe cảnh bị rút ra ...Thê thảm vô cùng .

Xác định đó chính là Triệu Nhược Thần , sự lo lắng của Tiêu Thu Phong hoàn toàn biến mất . Lấy thân thủ của nữ nhân này thì hẳn là không có việc gì , nhưng Triệu Nhược Minh khi xuống xe thì vẻ mặt hoàn toàn tái nhợt , nhìn chằm chằm vào chiếc xe không may mắn kia , có chút hoảng sợ nói ra :

— Đó là xe của đại tỷ ta sao ?

Cửa xe bị một người ở bên trong dùng lực đá văng ra ngoài , cái mái đầu của nữ nhân từ bên trong lò ra , diên cuồng gào thét nói :

—— Đại xe tải đâu , đại xe tải đâu Các người là một lũ hỗn đản ..Còn đứng ở chỗ này làm gì , còn không mau xác định vị trí của xe tải , ta nhất định phải bắt được nó ...Nhất định phải .

Nữ nhân này , nếu có người không biết chắc hẳn là sẽ nghĩ nàng bị diên .

Xe của Hà Hướng Nam giờ này mới đến , nhìn trên thân xe hẳn có vô số dấu vết va chạm , chắc là trên đường cũng đã trải qua vô số đau khổ , vừa xuống xe tựa có chút bất đắc dĩ nói ra :

— Ta thua , Hoàng Kim Thủy Thành ta mời .

Triệu Nhược Thần giờ phút này mới ngẩng đầu lên , nhìn Hà Hướng Nam , còn chưa kịp nói chuyện thì bên tai đã truyền thanh âm của thủ hạ :

— Cục Trưởng . không tìm thấy tung tích của đại xe tải , chúng đã thoát khỏi tầm kiểm soát của ta .

— A !

Triệu Nhược Thần tức giận gào thét , tận mắt chứng kiến số vũ khí buôn lậu , thế mà cứ vậy để chúng chạy thoát không còn tung tích

.

—Các người , các người là lũ vương bát đản , ta muốn chôn sống các người

—A ! Tỷ , thật là không có ý tứ , làm cho xe của người đến nông nổi này là lỗi của ta , ta sẽ bồi thường cho người một cỗ xe khác vậy .

Chứng kiến tỷ tỷ không có việc gì , Triệu Nhược Minh đã không còn lo lắng gì nữa , vậy thì làm cho vài chiếc xe lăn quay ra đó đã tính là cái gì , tiền bồi thường cũng không cần trả , mà cũng không có người chết ...

Giờ khắc này , triệu Nhược Thần mới chú ý đến tên đệ đệ của mình , thiếu chút nữa là vì sinh khí mà ngất đi . Lúc này mới biết được , tên lái xe với tốc độ diên cuồng kia , người đem xe mình đụng lẫn nhào ...Dĩ nhiên lại chính là đệ đệ của mình .

Bàn tay siết chặt , nặng nề thở dài một hơi , không một ai dám lên tiếng , ngay cả cảnh sát ở chung quanh cũng khôn dám mở miệng . Người nào cũng biết giờ phút này nữ cục trưởng xinh đẹp kia trong lòng đang tràn ngập lửa giận , nhất định khi phát tác thì so với hổ cái còn kinh khủng hơn nhiều .

—Ta muốn đánh gãy chân người .

Triệu Nhược Thần bước từng bước , hướng về Triệu Nhược Minh mà đi đến , nhìn cước bộ vững chắc của nàng , vậy là vừa rồi cũng không có bị thương gì , chỉ là thương cảm cho tên cảnh sát đi cùng nàng , giờ phút này đang được đồng sự khiên đi , bất quá tên này vẫn còn đủ sức mà rên rỉ , vậy thì cũng không cần phải lo lắng tính mạng cho hắn nữa .

Triệu Nhược Minh vốn rất sợ vị đại tỷ này , không giống cha mẹ , mắng là mắng , quan bẽ cũng quan bẽ , nhưng cũng không bao giờ đánh người , nhưng nếu để thân thể tràn đầy bạo lực của tỷ tỷ mà ra tay thì hẳn phải nằm trên giường ít nhất nửa tháng mới có thể bước xuống giường .

Hắn trốn phía sau lưng Tiêu Thu Phong , vẻ mặt cực kỳ kinh hãi , trong ánh mắt đều là sự cầu xin , hy vọng Tiêu Thu Phong có thể giúp đỡ .

—Cục trưởng địa nhân , chẳng lẽ các người muốn đánh người ?

Tiêu thu Phong cũng không sợ hãi nữ nhân này , sự cuồng nộ với ánh mắt của nữ nhân này thì hắn đã sớm gặp qua nhiều lần rồi .

—Ta muốn đánh người .

Ngay cả nghĩ cũng không có nghĩ đến , Triệu Nhược Thần thật sự không chịu nổi vẻ mặt trêu tức của nam nhân này , tức giận , một quyền đánh tới .

Một quyền trúng ngay giữa lồng ngực Tiêu Thu Phong , thân hình liền lùi sau về vài bước , té ngã đè lên người Triệu Nhược Minh , hắn căn bản cũng không muốn chống cự .

Triệu Nhược Minh nhân đà này mà kêu lên :

—Mau đến xem a! Cảnh sát đánh người....Cảnh sát đánh người

Lúc này , chúng cảnh sát ở bốn phía có chút dở khóc dở cười , đây không phải là một nhà đấu tranh nội bộ hay sao chứ , nhìn bốn vị đại thiếu gia với tiếng xầu đồn xa kia , bọn họ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu

Mỗi người này đều không phải là dạng cảnh sát nho nhỏ như bọn họ có thể đụng vào .

Xe cảnh sát một lần nữa cũng đang hướng đến nơi này mà phóng đến , cảnh sát giao thông với mấy chục chiếc xe , phó cục trưởng Tôn Khánh Dục cũng đi đến , liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tiêu Thu Phong , trong mắt hiện lên vài tia nghi hoặc khó hiểu .

—Cục trưởng tiểu thư , đây chỉ là tai nạn giao thông ngoài ý muốn ,nên không thuộc về phạm vi quản hạt của người , người sử dụng bạo lực , đây là lạm dụng chức quyền , không biết ai cho các người quyền lợi có thể tùy ý ấu đã người người trong cuộc thế ?

Tôn Khánh Dục vội vàng đi đến , cười nói :

—Nguyên lai là bốn tiểu tử thói các người , Tư Mã Thiếu Gia , thật là xấu hổ , Triệu cục trưởng chỉ là do quá nóng giận mà thôi . Không có chuyện gì , không có chuyện gì , chuyện này thuộc về sự quản lý của cảnh sát giao thông , để cho bọn ta xử lý . Các thành viên trong đội , ra lệnh tất cả toàn bộ trình sát tìm kiếm đại xe tải hiện giờ đang ở đâu .

Triệu Nhược Thần nào có chịu bỏ qua cho bọn họ dễ dàng như thế , quát to :

—Không được , ta muốn bắt bọn họ lại , hiện giờ bọn họ bị tình nghi cùng tập đoàn buôn lậu quân giới có liên quan . Người đâu , bắt bọn họ mang đi .

Tôn Khánh Dục vội vàng khuyên nhủ :

—Triệu cục trưởng , việc này không nên làm lớn , tránh cho về sau khó thu thập .

—Triệu cục trưởng , bốn người này gây ra tai nạn chỉ là việc ngoài ý muốn , mặc dù có dính dáng đến cảnh sát , nhưng vẫn nên suy nghĩ kỹ , nếu không lại sinh ra phong ba .

Một người trung niên bước đến , trên người khoát một bộ cảnh phục , nhìn bộ dáng chắc là giao thông cục trưởng đại nhân .

Bốn người này ăn chơi trác táng , làm chuyện như thế này cũng không phải một hai lần , hắn có thể hiểu hơn ai hết , đối với bốn người này , chính là đại sự hóa tiểu , tiểu hóa về không , bằng không thì sẽ không có được một kết quả tốt lành gì .

—Được a ! Triệu cục trưởng một lòng vì nước vì dân , chúng ta thân là những công dân giương mẫu thì chần chừ sẽ phối hợp hết sức với bên cảnh sát . Muốn bắt thì cứ bắt , nói thật , ta cũng còn chưa có đến cục cảnh sát lần nào , giờ đi thăm một vòng cũng tốt .

Hà Hương Nam bước đến ,liền mở miệng không thèm đếm xỉa gì đến người khác .

Công dân lương thiện , giương mẫu , ta phi , Triệu Nhược Thần trong lòng cực kỳ hận bốn người này , cũng không thèm cấp mặt mũi cho bất cứ ai , mạnh mẽ ra lệnh cho cảnh viên đưa bốn người này lên xe, cũng không thèm nhìn đến vẻ mặt thương cảm của giao thông cục trưởng , tức giận rời đi .

Nhưng lại không biết , Tôn Khánh Dục cùng Vạn cục trưởng nhìn nhau bất đắc dĩ cười , mỗi người đều lấy điện thoại ra hướng cấp trên báo cáo công tác .

21. Chương 21 : Uy Lực

— Tiêu thiếu gia không nên tức giận , hành động tối nay thất bại nên trong lòng cục trưởng rất tức giận , nên việc làm có chút thái quá , chờ cho luật sư đến đem tiền nộp bảo lãnh thì các người có thể đi .

Một bên , Tư Mã Lạc chậm rãi hút hết điếu thuốc lá , đối với những sự việc trước mắt , hắn không có chút nào khẩn trương , ngược lại vẻ mặt rất là mập mờ , liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái , đối với Lý Hải Bân cười nói

—Hải Bân lão đệ , chúng ta đều bị tên tiểu tử Phong Thu này xỏ mũi , nhưng ngẫm lại có thể đi đến Hoàng Kim Thủy Thành thì cũng đáng giá , lão đệ có hứng thú cùng chúng ta đến đó chơi đùa không ?

Tiêu Thu Phong sững sốt , tất nhiên hắn hiểu được ý tứ trong lời nói của Tư Mã công tử . Kỳ thật vừa thấy mặt , hắn cũng đã nhanh chóng đoán được , ba công tử trước mắt này , không có một ai thuộc loại ngu xuẩn , hoặc có thể nói đối với ba vị công tử này thì Tiêu Thu phong trước kia mới chân chính là một công tử ăn chơi , còn bọn họ chỉ mượn mấy cái danh hiệu kia để che dấu thân phận chân chính của mình mà thôi .

Đối với thân phận của Tư Mã Lạc , trong đầu hắn đương nhiên còn nhớ rất kỹ , nhưng hắn lại đối với Lý Hải Bân một cảnh sát nho nhỏ mà khách khí như thế , điều này quả thật có chút bí ẩn .

—Tư Mã công tử quá khách sáo rồi ,Hải Bân chỉ là một cảnh viên nho nhỏ mà thôi , Hoàng Kim Thủy Thành lại là nơi đốt tiền như nước , ta không có cách nào tiếp nhận hảo ý của người .

Trên mặt nụ cười rất bình thản , không nhìn ra được một chút sơ hở nào .

Tư Mã Lạc cũng không nói gì thêm , nhưng trên mặt lại thoáng ẩn hiện nụ cười , trong đôi mắt tinh quang chợt lóe lên , nhẹ nhàng gạt đầu , tỏ vẻ đã hiểu , sau đó thở dài nói :

—Đồng Nam càng ngày càng là chỗ thích hợp để ăn chơi .

—Thích thú cái gì chứ ? Đây Lão đại , việc này người nên tự lo để thoát thân đi , lão tử thật là bi thảm , không chừng sau ngày hôm nay lại bị giam lỏng một năm rưỡi trời , mọi người đừng có mà quên ta đó . Ai ! Chỉ cần nghĩ đến nắm tay của lão tử ta , ta thật có chút sợ hãi . Có nằm mơ ta cũng mong mình có được một người tỷ phu , đem tỷ tỷ ta cấp ra khỏi nhà .

Một bên Hà Hướng Nam đang bế quan dưỡng thần , giờ phút này mở mắt ra , hình như gặp được điều gì đó rất là thú vị nói :

— Lão tử , nên hay không giúp bạn thân của người , tỷ tỷ của người mặc dù không có sắc đẹp như tam hoa tiên tử , nhưng lại là cục trưởng năng lực siêu phàm hơn ai hết , cho dù có lấy thì cũng không có hại gì .

Triệu Nhược Minh không hề nghi ngờ , liền đáp ứng ngay :

—Được a , chính người thử xem sao , bất quá nếu bị đánh cho gãy tay gãy chân thì đến lúc đó cũng không nên nói chúng ta quen biết nhau a .

Lấy sự hiểu biết của Tiêu Thu phong đối với Triệu Nhược Thần , thì nàng đúng là rất hung hãn , bất quá cũng không phải là dạng nữ nhân không nói lý , dưới tình huống bình thường thì nàng sẽ không có hành động nào xằng bậy . Đương nhiên giờ phút này , nàng tức giận đến không có cách nào phát tiết , cho nên mới tìm bốn bọn họ để phát tiết nổi tức giận trong lòng .

Về đến cảnh cục , mới phát hiện nơi này đã có rất nhiều người đến , Tiêu Thu Phong chậm rãi nhìn ông già , đoạn thời gian gần đây , Tiêu Gia không được yên ổn , nếu như không phải hắn có chuyện thì ông già tuyệt đối sẽ không nửa đêm canh ba mà chạy đến cảnh cục .

Người nhà của tứ đại công tử đều biết được tin tức , giờ phút này đã phải không ít người đến , làm cho trụ sở của cảnh cục vốn yên tĩnh bỗng dưng lại trở nên rất náo nhiệt .

—Phong Thu , hỗn đản này , ngươi lại vừa gây ra chuyện gì ?

Tiêu Xa Hà thật sự tức giận , tiểu tử này mới “ tu hành “ được mấy ngày thì hôm nay lại rước phiền toái vào bản thân . Từ trong miệng của Tôn Khánh Dục , hắn đã biết đầu đuôi câu chuyện . Nhưng lần này hắn tuyệt đối tin tưởng con trai mình , nhưng lão vẫn phải diễn trọn vai diễn của mình .

Tiêu Thu Phong cũng không để ý , nhìn về mặt của Tiêu Xa Hà giống như chỉ hận chưa luyện được sắt thành thép , nhưng trong lòng lại có vài phần tán dương , rất là thần nhiên trả lời :

—Ba , chỉ là lái xe tốc độ có nhanh một chút , cũng không có việc gì , nhưng bọn cảnh sát lại đối với con sử dụng vũ lực , ngươi phải đòi lại cho ta một cái công đạo .

Lời này vừa nói ra , quý phụ mẫu đều bắt đầu hỏi thăm tình hình của con mình , ngay cả mẫu thân của Triệu Nhược Minh , về mặt nhìn rất giống một quý phu nhân , cũng không khỏi mở miệng :

—Nhược Minh , ai dám đánh ngươi , chờ tỷ ngươi đến , mẹ sẽ nói nàng đem bọn họ khai trừ ra khỏi ngành . Cảnh sát mà làm chuyện như vậy , thật là làm cần mà .

Phỏng chừng vị phu nhân này đến giờ cũng chưa biết được chuyện gì xảy ra , những lời này khiến cho Triệu Nhược Minh xấu hổ không thôi .

—Công tử ngươi không sao chứ !

Người nhà của Hà Hướng Nam đến cũng không phải là gia chủ , mà chỉ là một lão bộc ước chừng khoảng sáu bảy mươi tuổi . Nhưng từ khi hắn bước vào cửa , Tiêu thu Phong liền cảm nhận được một cỗ nội lực không ngừng gây áp lực cho mình , cái lão già này là cao thủ , là nội công chính tông gia truyền , nhưng nhìn lão với dáng vẻ bình thường như vậy , người bình thường chắc chắn sẽ không nhận ra .

—Dương bá không có việc gì , không có việc gì , không cần phải lo lắng .

Hà Hướng Nam trên mặt nở ra một nụ cười âm thầm , đối với lão nhân này rất là cung kính .

Mà Tư Mã Lạc gia cũng chỉ đến một người trung niên mang mắt kính , rất trầm tĩnh . Giờ phút này ngồi ở bên cạnh Tư Mã Lạc , nói cái gì cũng không nói , nhưng ánh mắt lại không ngừng dò xét đánh giá mọi người , nhưng về mặt lại không có bất cứ sơ hở nào , người như thế này tuyệt đối là một trí giả .

Triệu Nhược Thần vừa về đến cảnh cục , cũng đã nhanh chóng bị triệu vào vài phòng làm việc , ở trong đó hơn mười phút đồng hồ nhưng vẫn chưa thấy đi ra , từ bên trong lại truyền ra những thanh âm , nhưng đó là những thanh âm không mấy vui vẻ của nữ nhân , hình như là đang cùng người nào đó cãi nhau ầm ĩ .

Nàng biết bốn công tử này đều là đệ tử thế gia , không cần nói đi đâu cho xa , chỉ cần cái tên đệ đệ của mình kia , thì cả Đông Nam cũng không có người nào dám khinh ý mà xử phạt hắn . Nhưng nàng không thể nào nuốt trôi cơn tức này .

Nuốt không trôi ? Thì để bọn ta nuốt . Đây chính là mệnh lệnh của thượng cấp .

Buông điện thoại xuống , nàng ngồi nhìn một cách lơ đãng , cửa mở ra , Lý Hải Bân cùng phó cục Tôn Khánh Dục bước vào .

Lý Hải Bân nói :

—Cục trưởng ! Vừa rồi đã lấy lời khai của bốn vị công tử , đối với hành động của chúng ta ngày hôm nay không có quá nhiều quan hệ , hiện tại nên xử lý bọn họ thế nào ?

Triệu Nhược Thần trong lòng cũng không có tức giận , quát :

—Để cho bọn họ nộp tiền bảo lãnh , rồi rút hết cho ta !

Bốn tên vương bát đản này , thật sự làm làm nàng tức chết , giờ phút này , ngay cả tên đệ đệ của nàng , nàng cũng mắng không kiêng nể gì .

Tôn Khánh Dục lập tức nói :

—Cục trưởng ! Chuyện này , ta thấy người cần phải xin lỗi bọn họ một tiếng , nếu không ta sợ bọn họ sẽ không chịu rời đi .

Triệu Nhược Thần lập tức đứng lên , cười lạnh nói :

— Hảo ! Ta đi , ta muốn nhìn xem , người nào muốn ta phải xin lỗi .

Mới từ phòng làm việc đi ra , lão mẹ của nàng đã lập tức đi đến , vội vàng kêu lên :

— Nhược Thần , người làm cục trưởng kiểu gì thế ? Như thế nào lại dung túng cho thủ hạ của người , tùy tiện dùng bạo lực ? Phải tìm cho ra hắc , rồi khai trừ hắc luôn đi .

Bốn phía cảnh viên xung quanh đều dờ khóc dờ cười , nhưng tất cả đều cuối đầu , làm như là chưa từng nghe thấy bất cứ chuyện gì , nếu như bị cộp cái cục trưởng này “ quan tâm “ , nói không chừng từ nay về sau sẽ không có bất cứ một ngày nào yên ổn cả .

Triệu Nhược Minh không còn kiên nhẫn được nữa , vội vàng tiến đến , kéo tay lão mẹ lại , nhỏ giọng nói :

— Mẹ ! Người không cần nói nữa , chính là lão tỷ đánh ta , khai trừ ! Khai trừ cái rắm á !

Khuôn mặt lập tức trở nên đỏ bừng , phu nhân này thật đúng là không còn dám mở miệng nữa . Nhưng Tiêu Thu Phong đã đứng lên , liếc mắt nhìn quý phu nhân , nói :

— Yêu , cảnh viên đánh người sẽ bị khai trừ , cục trưởng đánh người lại không có chuyện gì . Không biết có còn vương pháp nữa hay không . Nhìn tình hình này , ngày mai ta phải tìm tòa soạn báo rồi đem chuyện này hảo hảo nói ra hết xem sao .

Truyền thông mặc dù không phải là quân đội , nhưng nó chính là dư luận xã hội , tiếng nói cũng rất ảnh hưởng , không phải người nào cũng có thể đối phó được .

Phu nhân đã bị ép đến đường cùng , cũng đã có chút bất đắc dĩ , ai kêu lúc trước nàng nói lung tung làm gì , có chút ngượng ngùng nói ra :

— Đó là Đó là Coi như là cục trưởng đã làm sai chuyện , ít nhất cũng phải có lời xin lỗi .

Tất cả mọi người đều thấy được sắc mặt lạnh như băng của mỹ nữ cục trưởng , giờ phút này mà muốn nàng xin lỗi , phỏng chừng là nằm mơ giữa ban ngày rồi .

Nhưng tứ đại công tử là ai ? Họ đâu phải là người thường cơ chứ ! Tư Mã Lạc cũng ngẩng đầu lên nói :

— Nếu như cục trưởng đại nhân không thể nào tìm ra chứng cứ , lại vô cớ đánh người , bắt giữ chúng ta . Chuyện này không phải là chuyện nhỏ , nhưng nếu xin lỗi Phong Thu tam đệ , chỉ cần hắc không truy cứu thì chúng ta cũng coi như không có việc gì xảy ra .

Tiêu Thu Phong kiêu ngạo kêu lên :

— Cục trưởng đại nhân , xin lỗi a , làm cho mọi người thấy được thành ý của người đi nào .

Triệu Nhược Thần mím môi , cơ hồ cắn đến sắp nát , lúc này , nàng không thể nào vứt bỏ mặt mũi của mình được .

— Tiêu gia chủ , người xem việc này ...Cũng chỉ là một việc hiểu lầm . Nếu không thì coi như hết , mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp , lưu lại một đường để sau này hảo hảo gặp nhau . Chỉ hy vọng về sau chuyện kiểu như thế này không nên xảy ra thêm lần nào nữa .

Tên đeo kính bên người Tư Mã Lạc đứng lên , nổi lên một tràn cười bình thản , thanh âm đậm như nước , nhưng hắc ngay cả một câu cũng không nói ra , nhưng lại có một loại mị lực làm cho người ta có cảm giác không cách nào có thể cự tuyệt được .

Tiêu Thu Phong không nhận ra hắc , nhưng Tiêu Xa Hà cũng không thể nào mà không nhận thức được , có rất nhiều chuyện của Phong Chính tập đoàn , không phải là cần vị thư ký này hỗ trợ hay sao chứ ?

Hắc được gọi là Tịch Không , là thư ký của Tư Mã Vân Thiên , cũng có thể coi như là miệng lưỡi của chính phủ , mỗi một câu hắc nói ra đều đại biểu cho người đứng phía sau , ai cũng phải cấp cho hắc vài phần mặt mũi .

Tiêu Xa Hà không thể nào không cho , nhưng Triệu Nhược Thần lại đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong , nói :

—Không cần , chuyện ta làm sai , ta tự mình sẽ xử lý . Tiêu công tử , mời người vào phòng ta , Triệu Nhược Thần sẽ hướng một mình người xin lỗi , cam đoan sẽ cho người hài lòng .

22. Chương 22 : Không Phải Oan Gia Không Đụng Đầu

Mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc , ngay cả Tư Mã Lạc cùng Hà Hướng Nam mồm cũng đã biến thành chữ O .Hoặc mỗi người ở chỗ này , ai cũng phải ngáy người ra , hành động lần này của Triệu Nhược Thần đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ .

—Như thế nào , đường đường là một trong tứ đại công tử , phong lưu công tử , nhưng lại nhát gan như thế . Ngay cả phòng làm việc của một nữ nhi mà cũng không dám tiến vào sao chứ ?

Triệu Nhược Thần đứng ở trước cửa , lạnh giọng xem thường đã kích hồi .

— Lão tam , đi , nhìn xem vị mỹ nữ này muốn làm gì với người , ta không tin nàng có thể dám an người .

Nhân quang của Hà Hướng Nam chợt lóe lên , cũng đã lớn tiếng mở miệng .

— Quý phong lưu , nếu như người bị đánh , thì hãy lớn tiếng kêu lên , chúng ta sẽ lập tức vào cứu người .

Triệu Nhược Minh có chút khiếp đảm nhìn phòng làm việc trước mắt , giờ phút này đối với hắn nơi đó không khác gì hang hùm miệng rắn , hắn quả thực không dám đi vào .Nhưng Tiêu Thu Phong một khi đã đi vào , kết quả hắn là trắng số một đi không trở lại mà thôi .

Tiêu Thu Phong đứng lên , mấy cái tay công tử này tất cả đều đang diễn trò , trong khoảng thời gian ngắn , hắn vờ như không biết suy nghĩ của mấy người này . Nhưng đối với Triệu Nhược Thần thì căn bản hắn không cần phải lo lắng .

Một bên Tôn Khánh Dục cũng muốn mở miệng , nhưng rốt cuộc vẫn phải nhin đi xuống không nói ra . Lấy thân phận những người ở đây thì cũng không cần hắn phải ra mặt làm gì .

Bước qua cánh cửa , không khí trang nghiêm bên trong tựa thay đổi , trở nên có chút kỳ quái , Tiêu Thu Phong nhìn về mặt lãnh diêm của Triệu Nhược Thần , bỗng dừng lại nở nụ cười thâm “ Mị nhược xuân hương chỉ tức “ hắn trong lòng cũng đã cảm nhận được một âm mưu nào đó đang đối phó hắn . Cái nữ nhân này tựa hồ cũng không có tâm tình nào để cười , đặc biệt là ở trước mặt hắn .

Thanh âm cũng trở nên tự nhiên hơn , một ý niệm mập mờ chợt thoáng hiện qua trong suy nghĩ của Tiêu Thu Phong .

— Tiêu công tử , người không phải là muốn Nhược Thần xin lỗi người sao chứ , Nhược Thần nào dám nói không cơ chứ ?

Thanh âm thật là ôn nhu , thật là động lòng người , nhưng mị diễm đích hấp dẫn tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi .

Tay đặt trên vai của Tiêu Thu Phong một mùi hương của cơ thể nữ tử truyền đến , bộ ngực căng tròn , càng ngạo nghễ đứng thẳng , đưa bàn tay hắn đến trước nơi đó, thật là một tên nam nhân tốt số mà . Trong bộ chế phục cảnh viên , lại càng ẩn dấu cực hạn phong tình , ở thời khắc này đúng là có cạm bẫy phía sau không thể nào nghĩ ngờ nữa .

Tiêu Thu Phong mê loạn cùng với thái độ lúng túng kia , càng làm cho thần sắc băng lãnh của Triệu Nhược Thần tăng lên , trong lòng kêu : chiếm đi , cho người chiếm tiện nghi dễ dàng vậy sao chứ ? Ta muốn đánh tên vương bát đản người đến ngay cả lão tử cũng không nhận ra người .

Mối thù nhiều ngày trước hắn đánh mông nàng , hôm nay tự một lần đòi lại cả vốn lẫn lãi .

Nàng chưa bao giờ muốn bỏ qua cho tên vương bát đản này . Thật không ngờ , hôm nay hắn lại rơi vào trong tay nàng , lát nữa để cho mọi người xông vào , nhất định phải ban cho hắn cái tội sắc lang tao nhiều , đưa hắn giam giữ mười lăm ngày . Mười lăm ngày , lắm lắm , nàng sẽ chỉ hắn biết cái gì mới là địa ngục thật sự .

—Tiêu công tử , Nhược Thần chỉ là một nữ nhân , vô tình phạm phải sai lầm , mong người một lần thứ , hai lần tha có được không ?

Đôi mắt nhìn xuống đất , giống như một tiểu nữ nhi phạm phải sai lầm ...Dáng điệu thật động lòng người mà . Một cổ dục vọng cũng đã nổi lên , bộ ngực căng tròn , to lớn , cặp mông thì chắc rất là đàn hồi a . Càng hấp dẫn hơn khi nàng đang khoát lên người bộ chế phục , khiến cho bất cứ người nào cũng không thể nào cầm lòng được .

Vùng eo đã bị một đôi bàn tay ôm lấy , khoe miệng Tiêu Thu Phong lộ ra một loại tà ý tươi cười , nhưng thật đáng tiếc , Triệu Nhược Thần không hề chứng kiến cảnh này , nếu không có đánh chết nàng cũng không thể nào lấy thân đưa vào miệng hổ được .

Tay đã I chuyển đến cặp mông săn chắc , Triệu Nhược Thần trong lòng cả kinh , hai tay đột nhiên gì lấy đầu của Tiêu Thu Phong đặt trên bộ ngực căng tròn của mình. Ngọc thủ nhanh như gió , trong nháy mắt đã xé đi hai nút thắt ở cổ áo .

— Cứu mạng ...Phi lễ ...bớ người ta Cứu

Một tiếng hét thảm vang lên , âm thanh rất là lớn truyền ra ngoài .

Bên ngoài cửa cũng đã sớm có nhiều người đứng canh sẵn , thanh âm vừa vang lên thì mọi người lập tức xông vào . Nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì so với sự tưởng tượng của Tôn Khánh Dục và nhóm người Tiêu Xa Hà càng hoang đường khó tin hơn nhiều .

Đôi nam nữ trong phòng đang dây dưa nằm dài trên bàn , nếu như nói lần trước chỉ là tư thế bắt nhả thì lần này lại là xuân quang dồi dạt .

Bốn tay ôm lấy nhau , trên cổ áo của Triệu Nhược Thần , thoáng hiện ra một cảnh xuân sắc động lòng người , dưới bộ chế phục ẩn hiện cặp nhũ phong căng tròn , săn chắc . làm cho người ta muốn nhìn không thôi .

— Dừng tay ...Dừng tay , người vương bát đản này , thật sự là không biết xấu hổ mà . Bên trong cảnh cực , thật không ngờ còn dám phóng túng Thật sự là đáng chết .

Phu nhân hét lớn , không thể nào nhịn được nữa , cục trưởng này chính là nữ nhi của nàng , trước mặt bao nhiêu người lại bị người khác phi lễ , nàng còn mặt mũi nào nữa chứ .

Tiêu Thu Phong cũng không có một chút nào gấp gáp , khuôn mặt bị đặt lên bộ ngực trắng sữa kia , bàn tay thì không ngừng đùa giỡn cặp mông của nàng . Miệng khe hé ra , hướng chỗ XXXX mà hung hãn cắn một miếng , mặt dù còn cách một lớp quần áo , nhưng cảm giác sảng khoái lại không giảm một chút nào .

Tiểu lão hổ bộ dáng năm nào còn có chút ngây thơ , hôm nay đã trưởng thành , thân thể toát ra một cỗ hương vị hấp dẫn cực đại , làm cho người ta phải chìm trong dục vọng , hận không được đưa nữ nhân này lên giường .

— Sắc lang ...Lưu manh Cút ngay ...

Mặt dù chỉ là đang diễn trò , nhưng phía dưới lại là chỗ nàng miễn cảm nhất , Triệu Nhược Thần thật sự không cam lòng thừa nhận , bên trong cũng đã bị ẩm ướt gần hết , thật sự là nàng đã bị chiếm hết tiện nghi rồi mà .

Lý Hải Bân cùng một vài cảnh viên tiến đến đem Tiêu Thu Phong đang đè lên người cục trưởng kéo lên . Chỉ cảm thấy phong lưu công tử này vì sắc mà nóng vội thái quá , cho dù muốn làm chuyện như thế này thì cũng phải tìm một địa phương nào kín đáo một tí chứ .

— Người là tên vương bát đản , sắc đảm che trời ,ta hảo hảo hướng người xin lỗi , vậy mà người cũng dám phi lễ với ta , ta muốn người chết không được tử tế , người đâu , đến bắt giam hắn lại cho ta .

Bàn tay khe gạt đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt , lúc này đây , Triệu Nhược Thần quyết sẽ không bỏ qua cho tên phong lưu công tử này , nhất định phải phê đi cái cục nợ của hắn .

Ánh mắt của Tiêu Thu Phong cũng không có chút nào rối loạn , ngược lại còn cười một cách thâm đáng , nói :

—Mặc dù bị ép trúng thưởng , nhưng vóc người của cục trưởng đại nhân thật sự là hấp dẫn a . Đã đứng lên rồi , không biết cục trưởng đại nhân có thể hay không buông tay của ta ra .

Mọi người đảo mắt nhìn , Tiêu Thu Phong đã đứng lên , song chưởng đặt ở trước ngực , nhưng lại bị một bàn tay khác đang nắm lấy ...Tên phi lễ trong lời nói của cục trưởng đại nhân ,những lời này trong nháy mắt đã xoay chuyển 360 độ ,, Tựa cũng là phi lễ nhưng phải đổi ngược lại thân phận .

Nơi này không có ai là gốc tử , Tịch Không tiến lên từng bước , lạnh lùng hỏi :

— Chuyện gì xảy ra ?

Tiêu Thu Phong không thêm để ý trả lời :

—Cục trưởng đại nhân định xài mỹ nhân kế với bốn công tử , chỉ đáng tiếc ta một lòng chung trinh , là một người đàn ông mẫu mực nên kế hoạch của nàng thất bại . Bất quá ta là đại nhân có thể đại lượng . không trách tội nàng là được rồi .

— Cục trưởng , người làm cái gì vậy , chỉ là nói lời xin lỗi mà thôi , sao lại sinh ra chuyện hoang đường như thế ?

Tôn Khánh Dục vừa nói , liền đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong , thay hân tách hai đôi bàn tay ra khỏi nhau .

Phu nhân khó hiểu hỏi :

— Tôn cục , chuyện này Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?

Nhìn mọi người không có chất vấn Tiêu Thu Phong , ngược lại thì nhìn chăm chăm vào nữ nhi của mình , tựa hồ có gì không đúng .

Triệu Nhược Minh nói :

— Mẹ , lão tử đây là tự mình cấp tiện nghi cho Phong Thu , đối với thân thủ của tử , có thể nào phi lễ với nàng , nếu không thì thế nào cũng bị đánh thành đầu heo rồi .Hơn nữa , dạng cộp cái như nàng , ai còn dám phi lễ nữa chứ !

Triệu Nhược Thần nhất thời hóa đá , đây là nàng đang diễn trò sao cơ chứ ? Nàng thật sự bị phi lễ a , nhưng giờ phút này thì không có ai tin tưởng nàng .

— Chuyện này ta sẽ hướng thị trưởng báo cáo . Được rồi , tất cả mọi người cũng giải tán thôi .

Tịch Không cũng không nói gì thêm , dẫn theo Tư Mã Lạc chuẩn bị rời đi . nhưng Tịch Không lại quay đầu nhìn Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười , giờ ngón cái lên , rồi tiêu sái rời đi .

Tất cả mọi người đều đã rời đi , chỉ còn Triệu Nhược Thần úp mặt vào bàn công tác mà gào khóc . Lúc này đây không phải là giả bộ nữa , mà là nàng thật sự thương tâm mà khóc .

Thù này , nhất định phải trả , người không chết thì ta chết .

Từ lúc Tiêu Thu Phong “ sống lại “ thì đây là lần đầu tiên hân cùng tam đại công tử gặp mặt , tính trầm ổn cùng cơ trí bọn họ đều có . Đơn giản nhất chính là Triệu Nhược Minh , nhìn qua cũng không phải là loại người đơn giản . Mà Tư Mã Lạc trong thì cười cười nhu vậy , nhưng tựa hồ đã biết tất cả , lão đại này , đại công tử của Tư Mã gia tuyệt đối không phải là một tên khôn vặt .

Mà lão nhị Hà Hướng Nam , hân ẩn dấu càng khó lường . Tứ đại công tử , không có một ai là người tầm thường .

— Tiểu Phong , đã xảy ra chuyện gì ?

Nhìn con trai từ lúc bước ra khỏi cảnh cục , tựa cứ mang một vẻ mặt trầm tư , Tiêu Xa Hà nhẹ nhàng hỏi .

Đây chính là lão tử của mình , đương nhiên hân cũng không cần dấu diếm , cười cười nói:

— Lực lượng Thiết Huyết đoàn

— Bị Phát hiện ?

Tiêu Thu Phong gật đầu , an ủi nói :

— Bất quá hiện tại không có việc gì . Nghĩ đến nữ cục trưởng này bản lĩnh phải lớn hơn nữa , thì chuyện bí mật này nàng mới có khả năng tra ra được .

— Người cần phải cẩn thận một chút , ta xem người cùng với cục trưởng họ có điểm không đúng . Mỗi lần gặp mặt lại là một lần muốn gây chuyện ồn ào . Bất quá có câu “ Không phải oan gia , không đụng đầu “ . Chắc là các người cũng có chút duyên phận với nhau .

Phải ! Muốn người đã có người , muốn súng đã có súng , chuyện còn lại thì phải thì phải tự dựa vào năng lực của chính bản thân mà thôi . Tiêu Thu Phong biết ông già đang muốn ôm cháu , chắc là đang muốn có đứa con dâu . Hắn chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu , không có nói gì nữa .

23. Chương 23: Mục Tiêu Xa Xôi

Khi Phong Thu về đến nhà thì cũng đã hơn canh ba . Nhưng trong sân vườn của Tiêu gia thì cũng còn có rất nhiều người chưa ngủ . Trong khi con mình gặp phải rắc rối , Điền Phù là một người mẹ thì làm sao có thể ngủ ngon được . Đến khi tận mắt chứng kiến hai cha con bình yên trở về nhà thì nàng mới trút bỏ được sự lo lắng trong lòng .

— Người ! Xú tiểu tử này , mới chịu an phận được vài ngày thì lại đi gây chuyện . Nửa đêm canh ba bị bắt đến cảnh cục , còn gì mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa chứ ?

Chuyện như thế này không phải chỉ xảy ra một hai lần , đối với Tiêu Phong Thu mà nói , danh tiếng của hắn đã đến mức không thể nào vãn hồi lại được nữa , làm chuyện xấu thêm một lần nữa thì cũng chẳng thể nào mà xấu hơn được nữa .

Tiêu Xa Hà là người biết rõ đầu đuôi sự việc , gơ cánh tay lên ra hiệu cho Điền Phù im lặng , nói :

— Thôi đi ! Không có việc gì là tốt rồi , đi làm chút đồ ăn đem đi , nửa đêm chạy đến chỗ người ta , giờ đã có chút đối bụng rồi

.

Điền Phù sững sốt , lão đầu này rốt cuộc đã gặp chuyện gì ? Chuyện kiểu này nếu đổi lại là trước kia , thì hẳn nhất định phải răn dạy suốt mấy canh giờ . Nhưng hôm nay ngay cả một câu chửi bới cũng không có .

Nhưng nàng cũng là một người mẹ rất yêu quý đứa con trai bảo bối của mình , nghe lão công nói thế , nàng nằm mơ còn không được nữa là . Lập tức nở ra một nụ cười ngọt ngào rồi phân phó cho quản gia đi làm chút đồ ăn .

Hai chén Yến xào , ba đĩa thức ăn , màu sắc và mùi vị rất hài hòa , chỉ cần nhìn thôi là cũng biết rất ngon rồi . Tiêu Phong Thu còn chưa kịp ăn xong , thì Lý Cường Bình đã đi đến .

— Tiêu thiếu gia , ngài đã trở về ! Không có việc gì chứ !

Nét bình tĩnh trên khuôn mặt , nhưng trong lòng lại đang cất giấu một loại áp lực to lớn , nên hơi thở cũng không được đồng đều . Điều này khiến cho Tiêu Phong Thu cảm nhận ra được , không cần phải hỏi nữa , hắn đã mở và xem qua những chiếc rương kia rồi .

Chứng kiến nhiều vũ khí hiện đại như vậy , cho dù là ai đi nữa thì cũng phải rung động . Lý Cường Bình cũng không phải là ngoại lệ . Thấy được những thứ này , thì trong đầu hắn chỉ có mỗi một suy nghĩ duy nhất : Tiêu đại công tử này , đến tột cùng là muốn làm gì ? Giết người cướp của hay là cướp ngân hàng ?

Chuyện kiểu này hẳn tuyệt đối sẽ không làm . Cho dù hắn đã xuất ngũ , nhưng hắn vẫn là một quân nhân . Mà đã là quân nhân thì sẽ không bao giờ làm những chuyện có hại cho nước cho dân .

Tiêu Phong Thu nhẹ nhàng buông bát xuống , thản nhiên nhìn cha mẹ cười cười , nói :

— Ba , mẹ ! Thời gian cũng không còn sớm nữa , các người tốt nhất nên đi nghỉ ngơi đi . Có chuyện gì thì mai chúng ta bàn sau .

Diễn Phù tựa hồ còn muốn mở miệng hỏi điều gì , nhưng Tiêu Xa Hà đã nhanh chóng tiếp lời :

— Được rồi , người cũng nên đi ngủ sớm đi , không nên làm việc khuya quá .

Vừa nói xong thì hần đã lôi kéo lão bà đi thẳng lên lầu .

Phía bên phải biệt thự , không chỉ có mỗi Lý Cường Bình , trong ba mươi sáu binh lính , trừ bỏ những người đang canh gác đêm thì tất cả đã tập hợp lại đây . Thiết Trụ với vẻ mặt vô cùng tức giận , mắt nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó , cầm lấy cái mũ trên đầu không ngừng quạt qua quạt lại . Nhưng cũng không thể nào làm biến mất những giọt mồ hôi “ nóng “ đang tuôn ra trên khuôn mặt họ . Cơ hồ tất cả đều đã bị số vũ khí này dọa cho đứng tim hết rồi .

Việc này không phải là trò đùa đâu . Cất giấu nhiều vũ khí như vậy , nếu không may mà bị cảnh sát bắt thì nhẹ lắm cũng bị tử hình mà thôi .

Lý Cường Bình một câu cũng không mở miệng , mà Tiêu Phong Thu thì lại càng không chịu nói . Nhưng bọn họ đều hiểu rõ đối phương muốn nói gì , nhưng không ai chịu mở miệng trước mà thôi .

Vừa tìm được một chỗ để ngồi xuống , thì trong nháy mắt đã bị mọi người vây quanh . Thiết Trụ là người phá vỡ bầu không khí căng thẳng này , nói :

— Tiêu thiếu gia , người đây là muốn hại chết chúng ta mà . Người muốn làm sinh ý gì thì ta mặc kệ , nhưng chúng ta khó có khả năng giúp người hoàn thành những chuyện như tề này .

Trước khi nhiệm vụ bắt đầu , Tiêu Phong Thu chỉ nói cho bọn họ đi tiếp nhận một lô hàng hóa , nhưng lại không nói rõ là hàng gì . Nếu như Lý Cường Bình biết đó là một lô vũ khí buôn lậu , thì hẳn chắc chắn sẽ không đáp ứng . Vì vậy , hiện tại hần cần một lời giải thích .

Tiêu Phong Thu lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người một cái , rồi nhẹ nhàng nói ra :

— Mang ta xuống nhìn một chút đồ vật kia .

Dưới đất của đình viện , có một tầng hầm ngầm . Lúc đầu được dựng lên thì ngoại trừ tích trữ một ít đồ vật thì nó còn được dùng để ẩn nấp khi có tình huống nguy hiểm . Cho nên nơi này rất bí mật . Trừ bỏ ba người chủ nhân của Tiêu gia thì ngay cả quản gia cũng không biết . Nhưng Tiêu Phong Thu lại sớm đem nơi này nói cho bọn người Lý Cường Bình biết .

Bên trong tầng hầm chứa một ít đồ vật hỗn tạp , nên nhìn sơ qua mấy trăm mét vuông diện tích thì có vẻ khá trống trải . Tiêu Phong Thu đã sớm quyết định , tại nơi này sẽ làm một phòng huấn luyện , và nơi đó chính là nơi huấn luyện siêu cấp bảo tiêu .

Hơn mười rương vũ khí đều đã ở nơi này , trong đó đã có một rương đã bị mở ra , lộ ra những khẩu súng bong loáng , mà người ta có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo được phát ra từ những hòm rương kia . Nhìn qua thì những khẩu súng này chưa hề được sử dụng qua lần nào .

Tiêu Phong Thu cũng không thêm nhìn về mặt của bất cứ ai , mà tiện tay cầm lên một khẩu , rồi thực hiện một loạt những động tác : Nạp đạn , ngắm bắn Thật không tồi , quả là hàng thượng hạng

.

— Tiêu thiếu gia ! Chúng ta cần một lời giải thích

.

Lý Cường Bình rốt cuộc cũng chịu lên tiếng , mọi người đã chờ hần nói lời này từ lâu rồi .

Tiêu Phong Thu liếc mắt nhìn thoáng qua Lý Cường Bình , rất không vừa ý nói :

— Các người thật làm cho ta thất vọng .

— Ta bỏ ra hơn năm ngàn vạn để mua lô súng này là vì cái gì chứ ? Không phải là để huấn luyện các người sao ? Đây chỉ là việc nhỏ mà đã hù dọa các người tới mức này thì các người sao có khả năng hoàn thành đại sự chứ ?

— Huấn luyện chúng ta ?

Mấy binh lính tự hỏi chính mình . Bọn họ thật không hiểu , trừ bỏ quân đội ra , thì tư nhân không có quyền được sở hữu súng ống , việc này ngay cả đứa con nít lên ba cũng biết .

Lý Cường Bình cũng nói :

— Tiêu Thiếu gia , chúng ta cũng có nguyên tắc của chính mình . Vì vậy , có một số việc chúng ta sẽ không làm giúp người .

— Một quân nhân mà cũng có nguyên tắc của chính mình thì không phải là một quân nhân tốt . Một quân nhân tốt là một quân nhân biết phục tùng mệnh lệnh , không cần hỏi tại sao , vì cái gì . Sớ súng này , ta muốn dùng để đối phó với Thiết Huyết đoàn , ta muốn các người sẽ trở thành “ cảnh sát “ của thế giới ngầm , duy trì trật tự của thế giới đó .

— Nếu muốn chính thức trở thành Binh Trung Chi Vương , các người phải trải qua hàng loạt các thử nghiệm tàn khốc , phi nhân đạo . Nếu như ở mỗi khảo nghiệm mà các người đều hỏi tại sao , thế thì các người có thể đi . Nếu các người tự đánh mất hy vọng của chính bản thân mình thì ta cũng không có cách nào để huấn luyện các người .

Tiêu Phong Thu cũng không có phát hỏa , những người này nếu không có thích hợp , thì hắn sẽ tìm một nhóm người khác thay thế . Binh Trung Chi Vương , trừ người mang than thủ siêu cấp , còn phải có một niềm tin kiên định . Có những lúc , vì để đạt được mục đích thì cũng phải sử dụng mọi thủ đoạn , sự thật luôn luôn tàn khốc như thế .

Mà năm đó , hắn cũng đã từng trải qua .

Sáng hôm sau , khi Tiêu Phong thu cùng cha mẹ ăn bữa ăn sang , Lý Cường Bình lại bước vào .

Trong mắt của hắn , chỉ có duy nhất một người , đó chính là Tiêu Phong Thu , nhẹ nhàng đi đến trước bàn , nói :

— Thiếu gia , thật là xấu hổ ! Chúng ta đều đã thông suốt , chuyện kiểu này , ta đảm bảo sẽ không bao giờ tái phát sinh thêm lần nào nữa . Chúng ta đều tin tưởng người .

Sau khi xuất ngũ , bọn họ chỉ là những công dân bình thường như bao người khác . Chính Tiêu Phong Thu đã cho bọn họ thêm một cơ hội nữa . Mặc dù đêm qua hắn chỉ nói mấy câu ngắn ngủi , nhưng tất cả bọn họ đã hiểu được , cái gọi là thế giới kia , chính là hy vọng của bọn họ .

Bọn họ có thể là những binh lính chính trực , nhưng bọn họ không phải là óc lợn , bọn họ cũng biết còn đường cần phải bước đi phía trước như thế nào , bọn họ cũng không bao giờ cam chịu làm những công dân bình thường .

Tiêu Phong Thu nhẹ nhàng gật đầu nói :

— Nghĩ thông suốt cũng vô ích , nếu như các người không đạt được yêu cầu ta đưa ra , thì kết quả vẫn sẽ bị loại bỏ . Nói cho bọn họ biết , ta cần chính là Binh Trung Chi Vương , chứ không phải là một đám phế vật . Người cũng vậy !

— Đây là mười sáu hạng mục ta đặt ra , trong vòng một tháng tất cả phải hoàn thành chỉ tiêu . Ba tháng sau sẽ có lần hành động đầu tiên .

Tiêu Phong Thu cầm trong tay các hạng mục do mình viết ra rồi ném cho Lý Cường Bình với vẻ mặt lạnh lùng như băng .

— Thiếu gia yên tâm , chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho người thất vọng .

Lý Cường Bình tiếp nhận tờ hạng mục , nói xong rồi quay đầu bước đi . Trong đầu hắn hiện tại chỉ tồn tại một loại tín niệm , chính là vĩnh viễn cũng sẽ không hỏi vì sao nữa . Bởi vì hắn sẽ là thành viên của Binh Trung Chi Vương , chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ được giao phó , không cần hỏi lý do .

— Tiểu Phong , người này là người nào . Vẻ mặt lạnh như băng , không tốt bằng bảo tiêu trước tiêu . Nếu không , thì chúng ta thay đổi bảo tiêu khác đi được không ?

Điền Phù hoàn toàn không biết gì, thấy Lý Cường Bình, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có, rồi tự nhiên xoay người bỏ đi. Điều này khiến cho Điền Phù rất khó chịu.

Tiêu Xa Hà mặc dù cũng không có nhận biết được bọn họ, nhưng trông long lại cảm giác được việc gì đó. Liền trừng mắt nhìn nàng, nói:

— Việc của con trai hãy để nó tự làm, nàng không nên xen vào. Những người có bản lĩnh chân chính đều là như vậy. Việc này Tiểu Phong làm rất tốt.

Điền Phù không vui hừ một tiếng, nhưng cũng không có tiếp tục nói, chỉ cần là chuyện ủng hộ cho con trai mình thì nàng tuyệt đối sẽ không có phản đối. Đây chính là tình cảm mẫu tử thiêng liêng nhất, điểm này, nếu so với các bà mẹ khác thì nàng không thua kém bất cứ ai.

Tiêu Phong Thu nhìn lão mẹ mỉm cười nói:

— Mẹ, người không nên tức giận. Những người này mặc dù có chút thô tục, nhưng so với bảo tiêu trước kia thì tốt hơn rất nhiều. Bất quá nếu có người dám đắc tội với người, người tự nói cho ta, ta sẽ thay người giáo huấn bọn họ.

Điền Phù lập tức ôm lấy Tiêu Phong Thu, trong lòng rất là cao hứng, nói:

— Thông minh, vẫn là con trai tốt nhất, thật là ngoan mà. Không giống lão cha của người, suốt ngày chỉ biết giáo huấn ta, hừ, càng già càng làm cho ta không vừa mắt mà.

Những lời này khiến cho Tiêu Xa Hà đỏ khốc đỏ cười.

— Tiểu Phong, đi thôi. Tan việc, buổi tối trở về các người tha hồ mà ôm ấp.

Tiêu Xa Hà đã có chút không chịu được, đứng lên nói:

— Hừ...Ghen tị, ta muốn cùng con trai than thiết thì sao chứ?

Bất chợt, Điền Phù đi đến trước mặt Tiêu Phong Thu hôn một cái rồi trừng mắt nhìn lão công của mình.

Tiêu Phong Thu nhanh chóng đứng lên, như vừa đánh mất thứ gì đó, vội la to:

— Mẹ, xin người hãy chú ý một chút. Không nên chiếm tiện nghi của ta a. Nhân gia còn chưa có bạn gái đó.

— Tiểu tử thú vị này, muốn đánh a!

Điền Phù giơ tay lên, nhưng không có đánh mà chỉ vỗ vỗ vào đôi bờ vai của Tiêu Phong Thu với ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Một nhà ba người, không khí ấm áp này thật khiến cho người ta phải hâm mộ không thôi.

24. Chương 24: Vũ

— Giao cho tổng tài xử lý.

Phong Chính tập đoàn là do một tay hắc sắc lập nên, cho đến bây giờ là đã hơn bốn mươi năm. Để mà đạt được những kết quả như bây giờ, thì trừ bỏ tài năng lãnh đạo của hắn, thì vận khí cũng chứa một phần quan trọng. Nơi này đối với hắn, không khác gì một lão bằng hữu cùng nhau trải qua bao mùa vị cuộc đời, cho nên hắn thật không muốn rời xa nơi này tí nào. Cho nên, dù bây giờ tình hình có chút phức tạp, nhưng hắn vẫn muốn ghé thăm nơi này lần cuối.

Đương nhiên, hắn ra ngoài thì cũng mang theo bốn bảo tiêu bên mình. Lý Cường Bình cùng Thiết Trụ, còn có thêm hai quân nhân ưu tú khác đi cùng, trong người đều cất giấu vũ khí. Tại thời gian nắm giữ tập đoàn, Tiêu Xa Hà cũng nhờ vào các mối quan hệ hợp tác của mình mà khiến cho tập đoàn có thể cất giữ một vài khẩu súng, nếu có súng ống bên người thì nó mang đến rất nhiều tiện lợi.

Liễu Yên Nguyệt từ xa đang bước lại đây, vừa nhìn thấy Tiêu Xa Hà đã vội vàng kêu lên:

— Tiêu bá, người hảo! Có chuyện gì cần Yên Nguyệt làm sao chứ?

Tiêu Xa Hà mỉm cười nhẹ nhàng , vậy mà đã trải qua hơn hai mươi năm , tiểu nha đầu này càng lớn càng xinh đẹp , nhưng đáng tiếc Tiểu Phong tiểu tử lại không có được phúc phận này , có một số việc hẳn hiện giờ cũng có thể đi làm rồi .

— Không có việc gì , Tiêu bá chỉ là muốn xem qua một chút tình hình tập đoàn thôi .Muốn biết Tiểu Phong có hay không mang đến sự đảo lộn trong tập đoàn .

Liễu Yên Nguyệt thần tình ngưng tụ , trên mặt thể hiện một tình cảm rất mãnh liệt , nhưng lại nhanh chóng biến mất , rất là lạnh nhạt nói :

— Tiêu bá , thật là không có chuyện gì , mặc dù hẳn làm việc không đành lòng , ba ngày thì hai ngày nằm phơi nắng , nhưng nhìn chung thì cũng không có vấn đề gì . Những hoạt động gần đây của Phong Chính đều rất suôn sẻ .

Việc này thì Tiêu Xa Hà đương nhiên biết , lập tức gật đầu nói :

— Vậy là tốt rồi , có tiểu nha đầu Yên Nguyệt thông minh người hỗ trợ , ta cũng yên tâm nhiều . Yên Nguyệt , lát nữa ta sẽ đến nhà người , cùng ông giá người bàn về chuyện của người . Nhưng Tiêu bá hy vọng , cho dù không có thành thông gia , nhưng người cũng có thể ở lại Phong Chính hỗ trợ , sao chứ ?

Liễu Yên Nguyệt trên mặt biểu hiện càng thêm lạnh lùng , nhẹ nhàng lên tiếng , trong lòng nàng đã biết , tân nam nhân kia thật sự đã không quan tâm đến nàng . Lâu như vậy mà hẳn cũng không có bất cứ hành động nào Có lẽ , trong lòng hẳn thật sự có một nữ nhân khác chiếm cứ .

Hôn ước này , thật sự cứ như vậy mà chấm dứt hay sao chứ ? Hai tay ôm lấy đầu mình , trong lòng Liễu Yên Nguyệt tràn đầy cảm giác vô lực .

Tiêu Xa Hà đến chơi , thật sự khiến cho Liễu Truy Phong có chút ngoài ý muốn , bọn họ vốn là huynh đệ kết nghĩa , nhưng chỉ vì hôn sự của con mình nên bình thường cũng rất ít gặp nhau , miễn cho mọi người phải xấu hổ .

— Xa Hà huynh , thật là rông đến nhà tôm mà . Đáng lẽ tiểu đệ phải đến bái phỏng người mới đúng , thất lễ rồi .

Dứt bỏ chuyện của con cái , thì tình nghĩa huynh đệ của họ rất gần bó .

Tiêu Xa Hà trừng mắt nhìn Liễu Truy Phong , mắng :

— Người như thế nào mà cũng mang tính cách của nữ nhân thế . Thật là đối trá ! Như thế nào , không hoan nghênh ta đến sao chứ !

— Làm gì có , huynh đừng có vu oan cho tiểu đệ chứ . Xa Hà Huynh có thể đến chơi , tiểu đệ mong còn không được nữa là . Hôm nay , chúng ta phải hảo hảo uống vài ly , ai Một người uống rượu quả thật là khó uống mà !

Liễu Truy Phong khuôn mặt tươi cười đón khách , mời Tiêu Xa Hà vào đại sảnh , hưng phấn nói ra .

Tiêu Xa Hà biết tâm trí hẳn vẫn còn để ý đến chuyện của nữ nhi , cho nên mới như vậy , lập tức tiếp lời nói :

—Được rồi , ta biết người lo lắng chuyện của Yên Nguyệt . Hôm nay ta cũng vì chuyện đó mà đến đây Nhưng trước tiên chúng ta nên uống rượu đã . Đi , đem rượu người cất giấu bao nhiêu năm mang ra đây , không được keo kiệt .

— Vì chuyện của Yên Nguyệt ? Như thế nào , tiểu nha đầu kia lại vừa gây cho huynh phiền toái gì nữa sao ?

— Không có ! Tiểu nha đầu này ta thích còn không kịp nữa là , Chỉ là hôm nay đến , ta muốn bao cho người một tiếng , ta đã cùng Tiểu Phong thương lượng qua , chuẩn bị đem hôn ước trước kia giải trừ . Trước khi do Tiểu Phong không hiểu chuyện nên vậy khốn Yên Nguyệt mấy năm nay , cũng may bây giờ cũng chưa muộn .

Liễu Truy Phong cả kinh , hỏi :

— Xa Hà huynh , Tiểu Phong hẳn thật sự đồng ý chuyện này sao chứ ?

Kì thật , chuyện này hẳn đã nghe tiểu nữ nói qua , nhưng hẳn chỉ cho đó chỉ là chuyện đầu thôi . Nữ nhi mình quốc sắc thiên hương như thế , tại Đông Nam còn được danh xưng là Bách Hợp , Tiêu gia công tử phong lưu ai cũng biết , hẳn nguyện ý từ bỏ sao chứ ?

Tiêu Xa Hà thấy hẳn không tin , vội vàng nói :Tiểu Phong từ sau khi bị tai nạn xe , đã trở thành lãng tử hồi đầu , đây cũng là chuyện mà ta cảm thấy được an ủi nhất . Truy Phong đệ , đại ca thật sự không có lừa gạt người , chỉ là hôn ước mặt dù giải trừ , nhưng ta cũng đã nói qua với Yên Nguyệt , muốn nha đầu này tiếp tục làm việc ở Phong Chính , điểm này vẫn cần sự đồng ý của người .

Liễu Truy Phong khiếp sợ không thôi , vì chuyện này mà hẳn đã khổ sở đến cực điểm , thậm chí có khi muốn vì nữ nhi mà cũng Tiêu gia ân đoạn nghĩa tuyệt . Nhưng nhân tính con người là thế Hẳn thật sự không thể nào làm ra loại chuyện như vậy được .Giờ phút này thì tin tức kia không khác gì một phương thuốc bổ làm tiêu tan hết tất cả mọi lo lắng trong lòng của hẳn .

Nhưng cho dù chìm đắm trong vui sướng nhưng hẳn không có mù quáng , hẳn vẫn nhớ đến lời nói trước kia của nữ nhi , trong lòng cũng trầm xuống một ít , nói :

— Xa Hà huynh , hai chúng ta vốn là huynh đệ thân như một nhà , chuyện này nếu các người đã quyết định hết rồi thì ta cũng không nói gì thêm nữa . Không bằng cứ như vậy , chuyện này hai gia đình biết là được rồi , chớ sau khi Tiểu Phong hoặc Yên Nguyệt tìm thấy hạnh phúc của mình thì lúc đó chúng ta công bố cũng chưa muộn , như thế nào ?

Tiêu Xa Hà thật sự không có nghĩ đến chuyện này , nhìn thấy Liễu Truy Phong đã trút bỏ được gánh nặng trong lòng , biết mọi chuyện trước kia đã xóa bỏ , cười nói :

— Được , việc này cứ quyết định như thế , đi , chúng ta đi uống rượu .

Tất cả mọi ngăn cách mấy năm qua , ở giờ phút này coi như đã được xóa bỏ toàn bộ .

Triệu Nhược Thần vẫn còn rất tức giận , mặc dù chuyện kại đã qua được một tuần , nhưng mỗi khi ngồi ở phòng làm việc nàng không khỏi tránh sinh khí . Bởi vì nhìn thấy phòng làm việc này lại khiến cho nàng nhớ đến tình cảnh khó chịu kia .

Ngày đó , nàng thật sự đã khóc. Từ nhỏ ông già đã đối với nàng cực kỳ nghiêm khắc , tựa như đối đãi với chính binh lính thủ hạ của mình giống nhau . Không có một chút tư tâm , nàng cũng không chịu thua kém , cũng không nguyện ý cúi đầu trước bất cứ ai , thì đừng nói chi là vô lực rơi lệ .

Trong suy nghĩ của nàng , khóc là biểu hiện của người yếu , nàng không phải là kẻ yếu .

Vì chuyện này , nàng đã bị cấp trên giáo huấn một trận Với lại khuôn mặt ghê tởm của nam nhân kia mấy đêm nay điều xuất hiện trong giấc ngủ của nàng khiến nàng bị hành hạ một cách khốn khổ . Tất cả chỉ tại vì cái tên vương bát đản phong lưu công tử chết tiệt kia .

Rất nhiều quân hỏa chạy vào Đông Nam , nàng thân là cục trưởng , đương nhiên biết tình nghiêm trọng của vấn đề , nên lập tức đem sự việc này báo cáo lên trên và thỉnh chờ chỉ thị .

Liền có phúc đáp lại , cấp trên đã phái người xuống , lập tức thành lập tiểu đội phá án , trinh sát số quân hỏa kia đang nằm ở đâu , để giải trừ tai họa ngầm này .

— Đông ...đông

— Mời vào

Lý Hải Bân tiến vào , bẩm báo :

— Cục trưởng , có vị tiểu thư tìm người .

Mấy ngày nay , tính tình của vị mỹ nữ cục trưởng này không được ôn nhu cho lắm nên không có người nào dám tiến vào phòng làm việc của nàng . Cho dù là đại đội trưởng Lý Hải Bân , nếu không có việc gì thì hẳn cũng không dám tiến vào .

— Để cho nàng vào đây .

Triệu Nhược Thần ngồi thẳng dậy , nói thế nào đi nữa là cũng là cục trưởng , phải cấp cho thị dân thấy được một chút tôn nghiêm của mình , nhưng trong lòng nàng lại hoàn toàn không muốn như vậy . Nhưng là ...phải làm mà thôi .

Không có nghe được bất cứ thanh âm nào , cửa một lần nữa lại được mở ra , một nữ nhân trẻ tuổi , mang kính đen , chậm rãi bước vào , Trên cái miệng nhỏ nhắn , xinh xắn kia , tựa hồ đang mỉm cười , nhưng thật đáng tiếc , triệu Nhược Thần hoàn toàn không có để ý .

— Xin hỏi , người là

Triệu Nhược Thần cảm nhận được một loại phong tình , một loại lãnh diễm nhưng lại rất quyến rũ đầy mị lực . Loại mị lực nữ nhân này phát ra có vẻ như rất cao quý .

Đây không phải là một nữ nhân bình thường .

Tóc dài phiêu du , bông bênh mà mượt mà , đen óng ánh , quần áo trên người nàng mặc dù là giản dị , nhưng vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng đều thấy hoàn mỹ .Nữ nhân này khiến cho người nhìn có một cảm giác rất đặc biệt , một cảm giác rất thần bí , nhưng lại khiến cho những ai nhìn thấy nàng chìm trong mê muội .

Không nói gì , ngọc thủ giơ lên , tháo kính mát xuống , đôi mắt tràn ngập xuân tình , nhưng khuôn mặt của Triệu Nhược Thần chuyển từ ngạo nhiên sang vui mừng , thoáng cái đã từ chỗ ngồi mà đứng lên , hướng về phái nữ nhân kia mà ôm nồng nhiệt .

— Vũ tỷ ! Thật sự là người . Ta thật không có nghĩ được người sẽ đến Đông Nam , nhìn thấy người , Nhược Thần thật sự cao hứng , rất cao hứng a ...

Nàng thế nào mà không cao hứng cho được , người này là Vũ tỷ là bằng hữu duy nhất , và cũng là bằng hữu chân chính duy nhất .

Nàng chính là Vũ , là Vũ Thần duy nhất trong Long Tổ , với sắc đẹp khiến cho triệu người say đắm .

25. Chương 25: Lâu Ngày Gặp Lại

Sự tĩnh táo trên vẻ mặt của Vũ cùng dần dần biến mất , cánh tay ngọc đưa về phía trước , tại bờ vai của Triệu Nhược Thần vỗ vỗ , khóe miệng mỉm cười với một ý tứ hàm xúc , mở miệng nói :

— Còn tưởng rằng Triệu Nhược Thần nay đã là đại cảnh cục không có nhận vị ra vị bằng hữu này nữa chứ .

Triệu Nhược Thần mừng rỡ ngừng đầu , đôi mắt đẹp lóe lên , giờ khắc này nàng đã quên thân phận cục trưởng của mình , nói :

— Vũ tỷ cùng ta có tư định cả đời , Nhược Thần sao dám quên chứ .

Trong mắt lại thoáng hiện ra những thần quang mập mờ , rồi đột nhiên hôn lên mặt của Vũ , sau đó vì âm mưu của mình đã thực hiện thành công mà vô cùng đắc ý .

Vũ thở dài , giáo huấn nói

:

— Người xem người kia , nay đã là lão bà hai mươi bảy tuổi rồi , như thế nào mà vẫn nghịch ngợm thế chứ . Mấy năm nay sống có tốt không ? Kết hôn chưa ? Ta như thế nào mà chưa nhận được thiệp mời của người .

Triệu Nhược Thần chỉ nhỏ hơn mấy tháng so với Vũ , cho nên tuổi của hai người cũng tương đương nhau , Cảm tình tại quân doanh rất tốt , trong lòng các nàng đã xem nhau như là tỷ muội , nếu như không phải song phương thân phận có chút đặt biệt thì các nàng sao lại chia tay nhau hơn ba năm trời rồi chứ .

Nghe được vũ nói , Triệu Nhược Thần sưng sốt xoa xoa đầu , xấu hổ trả lời :

— Vũ tỷ , người không nên nói giỡn . Lập gia đình ? Ta chưa có nghĩ đến . Nhưng còn người , tạm nguyên đã thực hiện được chưa , cái tên đầu gối kia hẳn là đã thông suốt rồi chứ !

Đã là tỷ muội , có một số việc không cách nào dấu diếm được , mặc dù năm đó Vũ theo bên người theo đầu gối kia chỉ là trợ giãng . Nhưng trong tổ , tỷ muội bọn họ ai cũng biết bí mật này .

Vũ thích tên đầu gối kia .

Nhưng đáng tiếc , bọn họ mặc dù ở cùng nhau hơn tám tháng , nhưng lại hoàn toàn chưa phát sinh chuyện gì , ngay cả Triệu Nhược Thần cũng vì tỷ tỷ mà cảm thấy vô cùng cấp bách . Người nọ mặc dù là đầu gối nhưng lớn lên cũng không tồi . Chính là thân thủ (Chiều cao) của hắn có chút thái quá . Đối với nữ binh thì có sức hấp dẫn trí mạng , nữ nhân nào mà không phải lòng anh hùng chứ .

Ý cười trên khuôn mặt Vũ trầm xuống , trở nên lạc lõng mà đau xót , mặc dù cái tin tức kia đã qua hơn nửa năm . Nhưng mất đi tình yêu quả thật rất thống khổ , nó sẽ đi theo nàng cả đời , một khác cũng không quên . Người mình yêu đã ra đi , cả đời còn lại nàng sẽ không còn yêu ai được nữa .

Nhìn sự biến hóa của Vũ , Triệu Nhược Thần trong lòng cả kinh :

— Vũ tỷ , làm sao vậy ? Hắn ...

Một vài giọt lệ đã tràn ra khỏi khóe mắt mà lăn xuống , Vũ nâng tay lau đi , cười bình thản , nói :

— Hắn hy sinh !

Kinh ngạc đến mức ngay cả hô hấp nàng cũng đã quên , hắn hy sinh , hắn dĩ nhiên đã chết

Tin tức này làm cho nàng kinh hải , mấp máy miệng , nhưng lại hoàn toàn không biết nói gì .

— Được rồi , không cần an ủi ta , chuyện đã xảy ra hơn nửa năm rồi , khổ sở cũng đã khổ sở rồi , người không cần lo lắng , ta không có chuyện gì đâu .

Về hành động cùng thân phận của thành viên trong Long Tổ , đều là những việc đặc biệt cơ mật của quốc gia , Cho nên chuyện này , Triệu Nhược Thần dù là cục trưởng cũng không có quyền được biết .

Trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng của ai đó , kiên nghị mà lạnh lùng , nhưng đột nhiên lại bị bóng dáng của người khác thay thế , là Tiêu Thu Phong người mà nàng cực kỳ căm giận .

— Vương bát đản , ban đêm hành hạ ta chưa đủ sao ? Ban ngày còn chạy đến , thật sự là ghê tởm .

Triệu Nhược Thần trong lòng đã tức giận đến cực đỉnh , nhưng vì đang có Vũ nên nàng cố gắng đem hết thấy tất cả gạt sang một bên .

— Vũ tỷ , lần này đến đây là có việc gì thế ?

Triệu Nhược Thần đương nhiên biết thân phận của Vũ , chuyện này mặc dù là bí mật , nhưng ai kêu các nàng là hảo tỷ muội cơ chứ .

Nói đến công việc , Về mặt của Vũ đột nhiên trở nên tỉnh táo và lạnh nhạt , đây là một thói quen mà nàng đã được tập luyện trong quân đội . Ở trên đời này , chỉ có duy nhất tên nam nhân kia mới có thể khiến cho nàng quên đi chính bản thân mình .

Hai người ngồi xuống , Vũ gật đầu nói :

— Đúng vậy , ta đến đây để điều tra sự việc lô quân hỏa kia . Căn cứ theo tư liệu của chúng ta , lúc này đây số quân hỏa kia không chỉ có số lượng khổng lồ , mà còn rất hiện đại với tính sát thương cao . Thậm chí có vài vũ khí mà trong quân đội hiện giờ không có hoặc là không chế tạo ra được . Cho nên quân bộ đặc biệt yêu cầu chúng ta phải tra ra nơi cất giấu số quân hỏa này .

Triệu Nhược Thần mặc dù cũng đã tiếp xúc qua chuyện này , nhưng nàng không có biết nhiều như Vũ , lập tức song phương ngồi lại cùng trao đổi ý kiến bàn bạc với nhau .

Các nàng nhận định , số quân hỏa này nhất định còn đang ở trong khu vực thành thị , cho nên cần phải gia tăng phòng ngự .

— Đầu là do bọn tứ đại công tử ghê tởm kia , nhất là tên vương bát đản phong lưu quý , nếu như không có hắn , lô quân hỏa này sớm đã được tịch thu , ta thật sự hận không thể bẻ gãy cổ hắn .

Nếu như không có pháp luật , nàng thật sự sẽ làm như vậy , một khắc cũng không do dự .

Nét điềm tĩnh trên mặt Vũ , toát ra một loại cơ trí thần quang , nhàn nhạt nhìn Triệu Nhược Thần liếc mắt một cái , hỏi :

— Người thật sự tin tưởng đây chỉ là trùng hợp sao chứ ?

Là một đặc công , đã trải qua vô số huấn luyện , đương nhiên không phải Triệu Nhược Thần trải qua mấy tháng huấn luyện có thể so được . Vũ tâm tình rất bình tĩnh , cũng không giống với tính cách của Triệu Nhược Thần kiên nghị nhưng lại có chút lỗ mãng .

— Như thế nào , Vũ tỷ cho rằng trong đó có âm mưu , bốn người bọn họ là cố ý ?

Triệu nhược thần vừa nói , cũng chính mình lắc đầu đầu tiên , giải thích :

— Vũ tỷ , người không biết tính tình của mấy người này , tất cả đều là lũ ăn chơi trác táng , việc làm được thì không có , nhưng bại sự thì có thừa . Không nói đâu xa , trong đó cũng có đệ đệ của ta , cũng là một tên phong lưu quý nhưng đầu óc nó không khác gì là đầu heo , trừ bỏ thích đùa giỡn như nhân ra thì hẳn còn có thể làm gì nữa chứ . nói hẳn có âm mưu ? Ta không tin .

Vũ cũng không có phản bác gì , nói :

— Cũng có thể là bị người khác lợi dụng cũng không chừng , các người có hay không đã điều tra qua , người tổ chức đua xe là ai đề nghị ?

—Chính là con heo chết bầm kia , nói cái gì là bốn người đánh cược , ai thua , thì mời khách ngoạn một vòng ở Hoàng Kim Thủy Thành , còn không phải vì phong lưu a .

Thần quang Vũ liền chớp động , nhưng chỉ nhẹ nhàng phát ra một tiếng :

— A

Đến Đông Nam lần này , nàng cũng không phải chỉ vì chuyện của lô quân hỏa kia , mà mục đích chính của nàng , chính là muốn giải tỏa nghi hoặc trong lòng . Mật mã lần trước của Ảnh truyền đến rốt cuộc chỉ là ngẫu nhiên ngoài ý muốn , hay là hẳn vẫn đang còn sống . Chỉ là vì nguyên nhân gì mà đến giờ hẳn cũng không chịu xuất đầu lộ diện .

Vũ đã suy nghĩ rất nhiều loại khả năng , nhưng cuối cùng cũng không có đáp án . Vừa lúc đó thì một mệnh lệnh của quân bộ được truyền đến , nàng đã đặc biệt đưa ra yêu cầu tiếp nhận nhiệm vụ lần này . Mà tổ trưởng cũng biết lâu nay nàng vì chuyện hi sinh của Ảnh mà buồn phiền , nên đã đáp ứng yêu cầu của nàng , mong muốn chuyển đi lần này nàng có thể tiêu trừ bớt ưu phiền của mình .

Cho nên cái ý đồ này , cho dù là Triệu Nhược Thần , nàng cũng không thể nào nói ra . Không phải là nàng không tin tưởng Nhược Thần , mà là cơ hồ chuyện này còn có ẩn dấu bí mật , trước khi nàng chưa biết rõ tình hình , nếu nói ra cũng không có chỗ nào tốt cả .

Bất quá , giờ phút này nàng đối với tứ đại công tử phong lưu kia thật có hứng thú . Một lô quân hỏa khổng lồ như vậy , cho dù là có cửa trong , thì người bình thường cũng không thể nào mà mua nổi . Mà tứ đại công tử kia đều là thế gia đệ tử , tài lực đương nhiên không cần phải bàn nữa .

Bất quá trong lòng của Vũ , đầu tiên cũng đã loại bỏ được Tư Mã Lạc cùng Triệu Nhược Minh , đem nghi vấn hướng về Tiêu Phong Thu cùng Hà Hướng Nam .

— Vũ tỷ , nhớ phải đáp ứng ta , nếu có cơ hội , người nhất định phải thay ta báo thù , đem tên phong lưu công tử kia đánh cho tàn phế a .

Cảnh cục đương nhiên sẽ dốc toàn lực phối hợp với hành động của Vũ , trở thành một tổ tư vấn chuyên môn , đây chính là yêu cầu duy nhất của vị mỹ nữ cục trưởng .

Nếu giờ phút này mà có Tiêu Phong Thu ở đây , hẳn nhất định sẽ kinh ngạc , sẽ không thể tin tưởng được những lời này đương nhiên lại xuất phát từ miệng của Triệu Nhược Thần , nữ nhân này theo hẳn được biết , thì không phải luôn luôn cố gắng nói lý sao cơ chứ ?

Ngoài trừ vị cục trưởng xinh đẹp Triệu Nhược Thần , nơi này còn có một người đẹp băng giá , có thể nói là khinh quốc khinh thành . Nhưng đáng tiếc , đối với tất cả nam cảnh sát ở đây , thì đây không phải là cơ hội để trêu hoa ghẹo nguyệt , chỉ biết suốt ngày chạy đi chạy lại khắp nơi để sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh .

Ngay ngày đầu tiên , Tiêu Phong Thu cũng đã sớm biết , mỗi ngày đều có người theo dõi hắn . Nhưng hắn cũng không có lấy đó làm phiền toái , hơn nữa cũng rất là hài lòng , mặc dù thật sự không cần thiết , nhưng hành động này của cảnh sát đã vô ý biến bọn họ thành bảo tiêu miễn phí của Tiêu Phong Thu .

Tin tưởng rằng , cho dù thiết huyết đoàn muốn đối phó với hắn , cũng sẽ có điểm có kỵ . Đối với Tiêu Phong Thu mà nói , giờ phút này cũng chưa phải là lúc hắn có thể phô bày ra toàn thực lực của mình .

Hắn muốn đối phó với Thiết Huyết đoàn chỉ là chuyện nhỏ , nhưng như vậy sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý , khiến cho rất nhiều người hoài nghi , tỷ như là Đào , hoặc là người đứng thần bí ẩn giấu phía sau Đào .

Tính cách và lực lượng của Ảnh , trên đời này người biết rõ cũng không có quá nhiều , nhưng không phải là không có . Vì thế để đối phó với Thiết Huyết đoàn , Tiêu Phong Thu chỉ còn biết cách trong cật vào bọn Lý Cường Bình mà thôi .

Đối với ba mươi sáu người Lý Cường Bình mấy ngày nay huấn luyện không ngừng này , hắn tương đối cũng hài lòng , hơi thở đã trầm ổn hơn nhiều , lực lượng cũng đã được đề cao không ít , với lại thăng thể cũng đã cứng rắn hơn rất nhiều , bọn họ đã bắt đầu bước vào một cảnh giới võ công cao hơn .

Một ngày nào đó khi mà Binh Trung Chi Vương đã thành thực , thì ngày đó cũng chính là ngày Thiết Huyết Đoàn bị tiêu diệt . Hắn cũng rất chờ mong sớm đến ngày đó để được xem biểu hiện thành quả Binh Trung Chi Vương của hắn .

Giết chóc , cuối cùng cũng không thể nào né tránh được .

26. Chương 26: Trận Chiến Tài Chính

Có một số việc ngày thường thì không có ai chú ý , nhưng một khi đã chính thức phát hiện và tìm hiểu , thì lại biết được rất nhiều điều

Vũ nhìn tư liệu của hai người , mơ hồ cảm giác ra được , tứ đại công tử ăn chơi trong mắt người thường này , nhưng lại hoàn toàn không có đơn giản như vậy , ngược lại , bọn họ rất thông minh , ẩn giấu rất sâu .

Giờ khắc này , nàng đột nhiên đối với chuyến hành trình lần này đến Đông Nam , tràn ngập lo âu , nơi này biến người mệnh mỏng , muốn tìm được người phát ra tín hiệu mật mã kia , mà lại không muốn cho người khác biết , phòng chừng rất là khó khăn .

— Ảnh , người đang ở nơi nào , có biết rằng ta đang rất vất vả tìm người không chứ ?

Hai tay ôm lấy mặt , Vũ chìm đắm vào những tưởng niệm ngày xưa , không còn muốn suy nghĩ đến bất cứ vấn đề nào ở bên ngoài nữa .

Thời gian cũng đã gần đến sáu giờ , cũng đã gần đến giờ tan việc rồi , Tiêu Phong Thu vẫn đang cẩn thận thẩm duyệt và xem xét một vài báo cáo mới chuyển lên . Với những thay đổi trong tập đoàn , thì cũng đã giúp danh tiếng của tập đoàn lên cao thêm một bước , đồng thời lợi nhuận thu vào cũng tăng lên không ít . Bên ngoài đột nhiên lại vang lên những tiếng bước chân thanh thúy , người này mang giày cao gót , dựa vào thanh âm cũng có thể dễ dàng đoán ra . Vậy hắn là nữ nhân rồi , tiếp theo , tiếng đập của vang lên .

— Mời vào .

Cánh cửa vội vàng bị đẩy ra , Liễu Yên Nguyệt trên mặt thể hiện rõ nỗi lo lắng đi vào . Tiếng bước chân tuy nhỏ , nhưng cước bộ lại rất nhanh , tựa hồ giống như bộ dáng đang chạy chậm .

— Tổng tài , xảy ra vấn đề rồi ! Ta vừa mới nhận được tin tức của thị trường kim ngạch , hôm nay có tam đại quý đầu tư đối với luồng phiếu của Phong Chính tiến hành công kích , Trong vòng một canh giờ giao dịch , chúng ta tổn thất gần mười ba trăm nghìn .

— Mười ba trăm nghìn ?

Tiêu Phong Thu cũng cả kinh , trong ba tháng qua , chính bản thân hắn tự mình đem Phong Chính tập đoàn toàn bộ cải cách , hình thức làm việc càng thêm năng động , nếu lợi nhuận trước kia chỉ là 8,12% thì bây giờ đã lên đến 10,8% . Mười ba trăm nghìn , đây là mấy tháng hắn có gắng vất vả mới kiếm được , giờ phút này tựa giống như đã đổ sông đổ bể .

Trong lòng không khỏi giận giữ , quát :

— Chuyện quan trọng như vậy , tại sao ta không thu được tin tức gì ?

Liều Yên Nguyệt vội vàng nói :

— Luồng Phiếu của Phong Chính trước kia luôn rất vững vàng , hôm nay tam đại quỹ đầu tư kia tựa hồ mọc nổi với nhau , cả quá trình chỉ có nửa giờ , thọc mạnh vào luồng phiếu của chúng ta , muốn thu hồi cũng đã không kịp .

.

— Triệu tập mở hội nghị khẩn cấp , Yên Nguyệt , người cũng tham gia .

Cũng không cần phải suy nghĩ gì , Liều Yên Nguyệt liền gật đầu đáp ứng , lập tức đi ra ngoài thông tri . Phong Chính tập đoàn xảy ra chuyện như thế này , nàng thật sự rất lo lắng , vì tên tổng tài kia mà lo lắng , thật sự một năm sau hắn sẽ bị đuổi ra sao chứ .

Chỉ hơn mười phút sau , tại đại sảnh của phòng hội nghị , đã xuất hiện mười mấy người , trừ bỏ ba người là giám đốc các bộ phận trong công ty , còn lại đều là những quản lý cao cấp , phụ trách luồng quỹ dự trữ của tập đoàn . Còn có mấy người cũng được xem là cao thủ sử dụng luồng phiếu , cũng bị triệu tập đến đây .

— Tổng tài , tam đại quỹ đầu tư giống như là đã liên hợp với nhau . Bọn họ cứ cánh năm giờ lại cứ nửa tiếng công kích luồng phiếu của Phong Chính . Liên tiếp tung ra đã vượt quá hai trăm trăm nghìn , chúng ta mặc dù tài chính cũng đã vượt qua năm mươi trăm nghìn , nhưng ngay cả cơ hội đầu nhập vào cũng không có , luồng phiếu đã hạ xuống mất 10% , nếu như không dự liệu sai , thì sang sớm ngày mai tại phiên mở màn , tình hình này còn tiếp tục xấu hơn nữa .

— Đúng vậy , tổng tài , nếu như luồng phiếu chênh lệch đạt đến ba mươi phần trăm , thì luồng phiếu Phong Chính của chúng ta tại sàn giao dịch cơ hồ toàn bộ sẽ mất sạch . Hậu quả về sau thật không thể nào tưởng tượng nổi . Lúc này tam đại đầu quỹ liên kết với nhau , lại có những hành động không bất thiện , chúng ta nhất định phải chuẩn bị tài chính sung túc , để ứng phó với trận chiến này .

Đối với luồng phiếu , Tiêu Phong Thu cũng không am hiểu cho lắm , nhưng các trình tự hoạt động thì cũng vẫn biết được một chút , tam đại đầu quỹ lần này liên thủ , sua lưng nhất định có âm mưu , hơn nữa cùng với sự kiện bất cóc lần nọ chắc chắn là có liên quan . Người kia hẳn là đã bắt đầu đối phó với Phong Chính tập đoàn .

Tiếp theo , những cao cấp chuyên gia trên thị trường luồng phiếu lại bắt đầu phát biểu ý kiến của mình , giống như là đối với động tác của luồng tài chính khổng lồ kia , đối với bọn họ mà nói , đều chỉ là những trận chiến như cơm bữa mà thôi .

Liều Yên Nguyệt vẫn không nói gì , chờ tất cả mọi người phát biểu xong , mới mở miệng hỏi :

— Tạ giám đốc , người nghĩ sao chứ ?

Tạ Đông , giám đốc phòng giao dịch , tại Đông Nam cũng chính là một trong những cao thủ sử dụng luồng phiếu . Gia nhập Phong Chính tập đoàn đã được hơn sáu năm , vì tập đoàn mà mang về được rất nhiều lợi nhuận , ở phương diện này , ý kiến của hắn rất được xem trọng .

Mà hắn , vừa rồi cũng không có mở miệng nói chuyện , từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên một bộ mặt trầm tư .

Nghe được Liều Yên Nguyệt hỏi , Tạ Đông ngẩng đầu lên , hắn cũng đã năm mươi tuổi rồi , vóc người gầy ốm , mang một bộ kính mắt , có bộ dáng rất là do dự , trên mặt càng biểu hiện thêm vài phần trầm trọng .

— Phó tổng , hôm nay chỉ là điếm báo trước mà thôi , nói thật ra , ngày mai ta thật sự không có nắm chắc phần thắng trong tay . Mặc dù chỉ có nửa tiếng đồng hồ , nhưng đối phương lại đã lên sẵn kế hoạch từ trước , hơn nữa bọn họ sử dụng thủ thuật cũng rất khôn khéo . Nếu ta đoán không sai thì bọn họ nhất định có được một cao thủ quốc mỗ thủ hỗ trợ .

Mò thủ , chỉ là một lối gọi ví von , nhưng ở đây tất cả mọi người đều biết , đã được gọi là mò thủ , chính là một cao thủ sử dụng luồng phiếu nổi danh trên thị trường quốc tế , tiếp nhận yêu cầu , vì công ty mà đổi với luồng phiếu rat ay , sau đó kiếm lấy một phần lợi nhuận cho bản thân mình , những người này , tất cả đều là cao thủ .

Bọn họ không ra tay thì thôi , nhưng một khi đã ra tay liền tạo ra “ cuồng phong bạo vũ , phá phủ trầm thuyền “ , thường dùng tất cả mọi thủ đoạn , khiến cho toàn quân của đối phương bị tiêu diệt và kết quả cuối cùng chính là hai bàn tay trắng .

Vì thế mò thủ , cũng có thể xem là một loại sát thủ , là sát thủ không có nhân tính nhất trong các sát thủ , vì loại sát thủ này thường làm cho đối phương mất hết hy vọng và mục tiêu vào cuộc sống .

— Hiện tại công ty còn thể huy động được bao nhiêu tài chính ?

Tiêu Phong Thu nhẹ nhàng mở miệng , cắt đứt sự trầm tư của mọi người .

Một vị mỹ phụ trung niên , giám đốc tài vụ Lan Phương lập tức trả lời :

— Tổng tài , hiện giờ trong tài khoản của tập đoàn còn có một trăm năm mươi tám nghìn .

— Được , Tạ giám đốc , đây là toàn bộ tài chính mà ngày mai người có thể sử dụng , ta bất luận người sử dụng biện pháp nào , nhất định phải bảo vệ cho bằng được luồng phiếu của Phong Chính . Nếu không thể đánh bại họ , thì cũng phải bảo vệ cho bằng được lãnh địa của mình . Nếu như ngay cả việc này mà cũng làm không được , thì ngày mai người có thể đem đơn từ chức nộp cho ta , hiểu sao chứ ?

Giải thích đã quá nhiều , Tiêu Phong Thu cũng không muốn nghe nữa , cái hấn cần chỉ là kết quả , than chính là một “ thao bàn thủ “ , ngay cả luồng phiếu của tập đoàn của tập đoàn cũng không giữ được , thì giữ hấn lại còn có tác dụng gì chứ .

Ngữ điệu băng lãnh của Tiêu Phong Thu , làm cho Tạ Đông kinh ngạc giật mình . Có lẽ cuộc sống yên bình ở nơi này cũng không còn được bao lâu nữa , hấn không còn bốc đồng như trước kia , ngay cả lời nói đã ra đến của miệng nhưng cũng không dám nói ra , rất rõ ràng , loại áp lực này làm cho hấn thật sự không chịu nổi , trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh .

— Tổng tài , một trăm năm mươi tám nghìn so với tam đại tập đoàn liên hợp , tính ra cũng không nhiều lắm . Nhưng nếu như giao cho ta , ta có thể cam đoan với người , mặc dù tam đại quỹ đầu nhập bao nhiêu , ta nhất định ổn định được ba ngày . tổng tài , năng lực của ta chỉ có thể làm được như vậy , nếu như sau ba ngày , mà tam đại quỹ đầu lại đầu nhập vô nhiều hơn , như vậy cần phải rót vào một lượng lớn tài chính cho tập đoàn mới có thể ổn định được .

Giờ phút này , một người chơi luồng phiếu còn rất trẻ tuổi đứng lên , trên người mang theo một loại khí : tuổi mười bảy có thể bề gãy sừng trâu thì còn sợ gì sự dẻo dai của hổ nữa chứ . Trong mắt hấn tràn đầy khao khát , hy vọng có được một cơ hội để thể hiện mình , hấn cũng biết cơ hội này thì việc sinh tử của hấn cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi .

Nhưng nếu có được cơ hội như ngày hôm nay để thể hiện mình , thì cho dù hấn có chết cũng không có gì di hám .

— Lãnh Phong ! Đây không phải là lúc nói giỡn , người mới tiến vào công ty có một tháng , còn chưa hiểu rõ tình hình tập đoàn , lại dám ở đây mạnh mẽ , đây là một trăm năm mươi tám nghìn chứ không phải là một trăm năm mươi khối , người hiểu rõ chứ ?

Lập tức , trung niên thao bàn thủ đứng lên , có chút lạnh lùng mở miệng nói , trong giọng nói rất là xem thường người vừa rồi , loại cơ hội này thì ai mà chẳng muốn có được , nhưng một trăm năm mươi tám nghìn đây chỉ là gánh nặng mà thôi , không phải ai cũng có dũng khí để mà gánh vác công việc này , hấn cũng không dám .

— Người là Lãnh Phong ?

Tiêu Phong Thu nhìn hần , chậm rãi đánh giá , trong miệng rất là thần nhiên hỏi . Mặc dù không biết người này có thể thực hiện điều mình nói không , nhưng cái loại dũng khí này , thật khiến người ta bội phục . Trong mắt Tiêu Phong Thu , người tuổi trẻ này , so với Tạ Đông tựa hồ còn hữu dụng hơn nhiều .

— Đúng vậy , tổng tài .

Giờ phút này , Lãnh Phong không có giống như bao người tuổi trẻ khác , mà một long khao khát được bộc lộ tài năng của mình .

— Tốt lắm , người có tự tin lớn như vậy , ta có thể đem cơ hội này giao cho người , chỉ cần người có thể bảo vệ được ba ngày , giám đốc tài chính giao dịch chính là người .

Nếu Tạ Đông đã già , thì cái chức vụ này cần phải thay đổi người .

Lãnh Phong hít một hơi thật sâu , trong mắt thể hiện rõ sự kiên quyết của mình , từ từ chuyển ánh mắt rời khỏi người Tiêu Phong Thu , rồi đảo qua phòng hội nghị nhìn mọi người , cao giọng nói ra :

— Nếu như ta thất bại , ta sẽ từ phòng giao dịch lầu thứ bốn mươi sáu mà nhảy xuống .

Mọi người đều cả kinh , biết người tuổi trẻ này cũng không phải là cuồng ngữ , từ trong ánh mắt của hần , bọn họ cũng nhìn ra được , việc hần nói thì hần hoàn toàn có khả năng hoàn thành .

Tạ Đông từ từ thở dài , lại đột nhiên cười , hần biết , hần thật sự đã già , có một số việc cần phải có bản lĩnh của những người trẻ tuổi đi làm .

Ngày thứ hai , mới sáng sớm , nhưng Tiêu Phong Thu đã đến phòng làm việc của mình , trên bàn từ bao giờ đã có một phong thư từ chức , là đơn xin từ chức của Tạ Đông .

Biết chính mình không còn xứng đáng với vị trí hiện tại , hần cũng có vài phần tự biết mình biết người . Sự tức giận trong lòng của Tiêu Phong Thu cũng đã vơi đi hơn nữa , nhưng cũng không có lập tức hạ bút phê duyệt , mà lại nghĩ đến , mặc dù trận chiến tài chính này có tính khiêu chiến đến vị trí của hần , nhưng hần lại không xứng đáng với vị trí đó . Nhưng trong tập đoàn lại còn rất nhiều bộ phận nghiệp vụ , chắc sẽ còn vị trí cho hần .

Tính cách của hần cũng tốt rồi , ngẫm lại hần tuổi cũng không còn nhỏ nữa , muốn tìm một công việc ở bên ngoài tựa hồ sẽ không dễ dàng , hần cũng cần phải nuôi sống gia đình của mình nữa a .

27. Chương 27: Trận Chiến Hai Trăm Triệu

Liễu Yên Nguyệt đi vào phòng làm việc , lúc này đây , nàng không có gõ cửa , một tay cầm theo các tờ văn kiện , một tay thì cầm theo một cái túi , mặc dù chưa tới gần , nhưng từ xa xa đã truyền đến một cỗ hương vị thơm ngát .

Hôm nay bởi vì lo lắng cho luồng phiếu của tập đoàn , nên ngay cả bữa sang cũng chưa có ăn , không nghĩ đến , nữ nhân này dĩ nhiên lại cầm đồ ăn đến đây , người thấy mùi thơm đang lan tỏa trong không khí , Tiêu Phong Thu thật đúng là muốn được ăn thử một miếng .

Thấy Tiêu Phong Thu nhìn chằm chằm vào cái túi trên tay mình , Liễu Yên Nguyệt cũng không có bất cứ biểu hiện nào , đem cái túi đưa đến trước mặt hần , nói :

— Mới vừa rồi mua có hơi nhiều một chút , ăn không hết , người cũng ăn một chút đi , hôm nay coi bộ sẽ bề bộn nhiều việc lắm đó .

Ngữ khí ôn hòa , tràn ngập sự quan tâm và chăm sóc , nhưng Tiêu Phong Thu lại không có để ý đến vấn đề , ngay lập tức tiếp nhận chiếc túi từ tay của Liễu Yên Nguyệt , từ bên trong lấy ra một khối bánh lão bà nhét vào trong miệng , vừa ăn vừa nói :

— Đúng lúc ta cũng chưa kịp ăn sang , cảm ơn !

Thấy hần nhét liên tiếp hai khối bánh vào miệng , hung hăng nuốt , Liễu Yên Nguyệt cảm giác được trong long một cỗ hạnh phúc ngọt ngào kỳ lạ , nam nhân , cuối cùng thì vẫn cần phải có nữ nhân chiều cổ .

Sáng sớm , nàng nhận được điện thoại của Điền Phù , hỏi tình hình gần đây của Tiêu Phong Thu . Đến khi gần kết thúc câu chuyện , thì Tiêu mẫu lại thuận tiện lơ đãng nói ra một câu :

— Đứa nhỏ này , ngay cả bữa ăn sáng cũng chưa ăn . không biết lát nữa đói bụng thì sẽ có bộ dáng gì đây ? Thiệt là ...

Mặc dù chỉ là thuận miệng nói , nhưng đây là Điền Phù có ý nói ra , người nói vô tình , người nghe lại cố ý . Hành động củ Liễu Yên Nguyệt không nằm ngoài sở liệu của Điền Phù . Mang bữa ăn sang đến cho Tiêu Phong Thu , đây không phải là nàng mua hơi nhiều , mà là cố ý lái xe đi hơn ba km . đến quán ăn Thâm Hạc Sảng Đường mà mua đồ ăn mang về .

Tám khối bánh lão bà , không tới hai phút đồng hồ đã giải quyết nhanh gọn , Liễu Yên Nguyệt không có nói gì , chỉ đứng một bên lẳng lặng chăm chú nhìn bộ dáng đang ăn của tên nam nhân này , đột nhiên cảm giác được , bộ dáng đang ăn của tên nam nhân này cũng thật là đáng yêu .

— Mùi vị quả không tồi , là mua ở nơi nào thế ?

Tiêu Thu Phong thích loại thức ăn có mùi vị thanh đạm này .

Liễu Yên Nguyệt cả kinh , trong long thầm cười , nhưng miệng lại nhẹ nhàng đáp :

— Người thích ăn thứ này ? Vậy ngày mai ta sẽ mua mang đến cho người .

— Được a , đúng rồi , nhớ mua thêm cho ta một đĩa bánh kem , bánh này thật không tồi , nếu như nữ nhân nào mà làm được những món ăn như thế này , lấy làm vợ cũng rất tốt a .

Đây chỉ là những câu nói vui đùa thuận miệng của hần , nhưng Liễu yên Nguyệt mặt cười đỏ bừng , chỉ biết cúi đầu xuống đất .

Tiêu Phong Thu lập tức thu hồi lại vẻ mặt đùa giỡn của mình , hần cũng biết hôm nay Phong Chính sẽ gặp phải tình cảnh nguy hiểm , lúc này , thật sự không phải là lúc để vui đùa .

Bên ngoài cửa lại tiến vào hai người , Lãnh Phong cùng tài vụ giám đốc Lan Phương .

— Tổng tài , tài khoản một trăm năm mươi triệu , ta toàn bộ đã chuyển đổi đến bộ phận quyết toán , mời người xác nhận lại .

Lan Phương giám đốc tài vụ nói , Tiêu Phong Thu nhìn thoáng qua , rồi hạ bút phê duyệt .

Lãnh Phong cũng tiến lên một bước , trong thanh âm có chút kích động , cũng có một

chút bí ẩn nói ra :

— Tổng tài , hiện giờ điều ta muốn nhất là người ủng hộ ta , cả Phong Chính tập đoàn cũng phải ủng hộ ta .

Trận đại chiến sắp xảy ra trước mắt , không chỉ liên quan đến tiền đồ của Phong Chính tập đoàn , mà cũng liên quan đến vận mệnh của hần .

Tiêu Phong Thu sao lại không cảm nhận được một áp lực cực lớn đang đè lên vai người tuổi trẻ này , đứng lên , trên mặt mỉm cười , coi như là một loại cổ vũ .

Không nói một tiếng gì , nhìn về phía Lãnh Phong :

— Ta ủng hộ người , cả Phong Chính sẽ ủng hộ người .

Có những lời này , đối với Lãnh Phong thật sự đã là quá đủ , cho dù hần thật sự có chết , hần cũng tuyệt đối không một lời hối hận .

— Lãnh Phong ! Chúng ta tin tưởng người , người có gắng lên , theo tin tức chúng ta có được , lúc này đây thì tam đại quý đã dung hợp tài chính ước chừng khoảng tám trăm triệu , người chỉ cần vượt qua được ba ngày , Phong Chính tập đoàn coi như là thắng lợi .

Lãnh Phong có chút cảm động , trong mắt càng thể hiện sự kiên quyết của mình , ánh mắt hần giống như là một thanh kiếm sắc bén bóng loáng , phát ra khí thế kinh người .

— Ta sẽ không để cho mọi người thất vọng .

Hần cũng không có nói thêm một câu nào nữa , rồi xoay người bước ra khỏi phòng .

— Tìm tất cả mọi con đường sống cho tập đoàn , bộ phận tài chính cần phải chú ý , sau đó hướng các ngân hàng đối tác thả khoản (thả khoản cũng có nghĩa là vay mượn) , càng nhiều càng tốt .

Đây là Tiêu Thu Phong đối với Lan Phương , nữ giám đốc tài vụ ra lệnh .

Lan Phương gật đầu rời đi , Liễu Yên Nguyệt từ từ thở dài , rồi đột nhiên hỏi :

— Phong Thu , người nói , trận chiến này chúng ta có thể thắng sao chứ ?

Thái độ của nữ nhân này đã thay đổi rất nhiều , trước kia đều gọi hần là tổng tài , hơn nữa còn gọi với ngữ khí hung tợn , không có ôn nhu như thế này . Thật đúng là làm cho người ta có chút không quen , Tiêu Phong Thu cười cười , nói :

— Đương nhiên có thể , một trận chiến này , chúng ta chắc chắn sẽ thắng .

Liễu Yên Nguyệt nhìn khí thế bất khuất của Tiêu Phong Thu , trong lòng cảm thấy ấm áp , gật đầu nói :

— Ta tin tưởng người .

Nàng cũng như bao cán bộ công nhân trong tập đoàn , tất cả đều đối với vị tổng tài này đều có một niềm tin mãnh liệt xuất phát từ nội tâm .

Tiêu Phong Thu gật đầu nói :

— Liễu phó tổng , người

Liễu Yên Nguyệt không đời hần nói xong , liền cắt đứt lời hần , có chút nặng nề nói ra :

— Sau này ta sẽ gọi người là Phong Thu , chẳng lẽ người không thể gọi là Yên Nguyệt sao chứ ? Mặc dù không nhất định chúng ta sẽ trở thành vợ chồng , nhưng trở thành bạn bè cũng không được sao ?

— Được rồi , Yên Nguyệt , người lập tức điều tra tư liệu của tam đại quý gia , và vì sao họ lại công kích luồng phiếu của Phong Chính tập toàn chúng ta , càng chi tiết càng tốt .

Mở miệng cười quyến rũ , Liễu Yên Nguyệt giây phút này có thể nói là xinh đẹp động lòng người , còn nguy hiểm hơn nữa khi nàng còn có chút bộ dáng làm nũng , khẽ cười nói :

— Ta đã sớm điều tra giùm người , người bây giờ mới nói , có phải hay không là hơi chậm một chút .

Từ lần hần đưa tiễn nàng về nhà , Liễu Yên Nguyệt vẫn hết sức duy trì khoảng cách cùng nam nhân này . Vì nàng cảm giác được , tên nam nhân này tựa hồ không thích nàng tiếp xúc quá gần với hần . Nhưng nguyên nhân vì sao , thì nàng đã suy nghĩ rất nhiều lý do , nhưng cuối cùng cũng không có một lý do nào hợp lý .

Lý do duy nhất có thể chấp nhận được là đúng như lời nam nhân này đã nói , hần đã có một nữ nhân thích hợp cho mình , sẽ là ai đây , hoa Tulip hay là hoa Hồng ?

Mặc dù chưa một lần gặp nhau , nhưng Đông Nam vẫn lưu truyền tin tức tam đại mỹ nữ sao chứ ? Trừ mình ra , cũng chỉ có thể là các nàng , cho nên , mấy ngày gần đây , Liễu Yên Nguyệt cơ hồ không còn suy nghĩ miên man như lúc trước nữa . Hiện tại , nàng rất muốn gặp mặt hai vị mỹ nữ này , có thật là một trong hai người đó so với mình thì tính tình tốt hơn không .

Nhưng đột nhiên nguy cơ lại ủa đến cho tập đoàn , việc này đúng là ông trời cho nàng cơ hội để tiếp xúc với nam nhân này , đặc biệt là khi nhìn hần “ ăn tươi , nuốt sống “ thức ăn mà mình đã mua mang đến , nàng đã cảm nhận được sự ôn nhu vốn có của nữ nhân , đang chậm rãi gia tăng trong người mình , nàng thích loại cảm giác này .

— Không tồi , ông già đã sớm nói người có tài kinh doanh , thật sự là không giả . Đi thôi , thiên tài tiểu thư , cũng đã gần mở phiên giao dịch luồng phiếu đầu tiên trong ngày , chúng ta là lãnh đạo chủ chốt trong tập đoàn , nếu đi đến đó sẽ gia tăng một phần nào khí thế cho Lãnh Phong .

Tiêu Phong Thu vừa nói , cũng đã là người đầu tiên bước ra khỏi phòng làm việc của mình , Liễu Yên Nguyệt đi theo phía sau , nàng vui không thể nào tả siết . Đây là lần đầu tiên nam nhân này khen nàng , vậy trong mắt của hắn , nàng cũng đâu có tệ đâu chứ ?

Tại phòng giao dịch luồng phiếu , giờ phút này tương đối bận rộn và khẩn trương .

Trên các bức tường xung quanh phòng giao dịch , chỗ nào cũng bày ra các biểu đồ lên xuống của từng luồng phiếu , cũng như là tình hình giao dịch của chúng . Ở trong một gian phòng làm việc khá lớn , hơn ba mươi máy tính đang hoạt động hết công suất , mỗi một thao bàn thủ giống như là một học sinh đang chăm chú làm bài tập , đều vận dụng hết tinh thần để xem xét mỗi một biến động của mỗi một luồng phiếu đang được thể hiện bằng các đường cong trên màn hình .

Ở thời đại này , thị trường luồng phiếu của cá thể giới giống như là một đại dương mênh mông , đã sớm vượt ra giới hạn của mỗi quốc gia . Chỉ cần người có bản lĩnh , người tùy thời có thể trong một đêm , biến thành một phú ông với tài sản lên đến trăm vạn , mà cũng có thể từ một phú ông trăm vạn trở thành một tên khất cái .

— Tổng tài , phó tổng , hảo !

Mấy công nhân đã ngừng đầu lên , hướng hai người chào hỏi .

Lãnh Phong cũng đã đứng lên , còn chưa kịp nói chuyện , thì Tiêu Phong Thu đã khoát tay áo , nói :

— Ta chỉ đến xem cuộc chiến như thế nào mà thôi , hôm nay người mới là diễn viên chính , tất cả mọi người ở nơi này đều sẽ nghe lời người , không nên vì ta mà bị quấy nhiễu , đừng để bị phân tâm .

Lãnh Phong cuối cùng cũng không có nói chuyện , lại ngồi xuống , chăm chú quan sát tình hình biến đổi của luồng phiếu tập đoàn . Hắn cũng biết , giờ phút này nếu hắn nói bất cứ lời gì , thì cũng chỉ đều là nói nhảm . Đối với Phong Chính tập đoàn , đối với những người đang ở đây , cái họ cần chính là kết quả , không quan tâm đến quá trình xảy ra như thế nào .

Tiếng chuông vang lên báo hiệu đã chín giờ sang , tất cả các biểu đồ của các luồng phiếu lập tức đều xảy ra biến hóa , đây là thể hiện cho mọi người biết đã đến giờ giao dịch , tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào luồng phiếu của tập đoàn Phong Chính , trong lòng ai nấy cũng đều có một cảm giác bất an , sợ sẽ bỏ sót một luồng tin tức nào .

Tiêu Phong Thu cũng Liễu Yên Nguyệt đều nhìn chăm chăm vào các kết quả đang thể hiện trên các vách tường . chăm chú quan sát , mà đứng ở phía sau bọn họ còn có hai tiểu thư ký , Tiểu duyệt cùng Hoa Tiêu , hai cái tiểu nha đầu này , giờ phút này dĩ nhiên là đang nắm lấy tay nahu , nhìn các con số biểu hiện cho luồng phiếu của Phong Chính mà không ngừng lo âu cùng rung động .

Các nàng mặt dù không hiểu rõ sự quý giá trong các trận chiến luồng phiếu , nhưng các nàng lại biết , hôm nay Phong Chính tập đoàn đã rút xuống tất cả tài sản lưu động của mình , và đã vượt quá hai trăm triệu , để chi vào trận chiến này . Hai trăm triệu này mà nó , có thể đem đi chết được hai người .

Nhưng rất kì quái , một giờ đã trôi qua , luồng phiếu của Phong Chính tựa hồ cũng không có quá nhiều biến động , hơn nữa khi mà Lãnh Phong cũng đã bắt đầu ra tay , thì sự sụt giảm 10% giá trị của luồng phiếu Phong Chính xảy ra ngày hôm qua , giờ lại lên được 3% . Loại tình huống này , làm cho rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc và khó tin .

— Tới Tới ...Lãnh Phong , đối phương đã bắt đầu thu mua .

Một thao bàn thủ , đột nhiên kêu lên , đây là một con số rất lớn , hơn một trăm vạn luồng , dưới kim ngạch , đã hơn năm triệu rồi .

Lãnh Phong mở sổ rag hi chép , hơi hơi gật đầu , cũng không có bất cứ phản phó gì , nói :

— Không cần hốt hoảng , tiếp tục bảo trì thăng bằng , tiếp tục bán ra , không cần để ý đến động tĩnh của đối phương .

Nhìn hẩn dưới tình huống này mà vẫn có thể duy trì sự tỉnh táo , thật không khác gì một thao bàn thủ lâu năm và tràn đầy kinh nghiệm , sự bình tĩnh của mọi người cũng đã chậm rãi trở lại , một lần giao dịch này lại bắt đầu khôi phục lại sự yên lặng .

Tiêu Phong Thu nhẹ nhàng gật đầu , nhẹ nhàng rời khỏi phòng giao dịch , hẩn biết , ở nơi này chỉ cần có Lãnh Phong tọa trấn là đủ rồi .

Mặc dù không nhất định hẩn có thể xoay chuyển lại tình thế ngày hôm qua , nhưng chỉ cần loại dũng khí này , thì cũng đã đủ để cho người khác đặt niềm tin vào hẩn ,

28. Chương 28: Quỳ Gối Cầu Xin

Tuy rằng trong lòng Tiêu Phong Thu đã sớm có nhận định, thế nhưng khi lúc hẩn xem phần tài liệu, vẫn bị kinh ngạc làm cho nhảy lên,, trên biểu đồ cổ phiếu, Tam Đại Quỹ đang công kích Phong Chính tập đoàn, quả nhiên là có mưu đồ từ trước.

Tam Đại Quỹ này đều là vốn nước ngoài, không có cách nào, con mẹ nó, nhất định là có nhiều tài sản. Lúc này tài chính Tam Đại Quỹ đã gia tăng vượt quá 150 tỉ, vì suy nghĩ theo biến động trước đó, Tiêu Phong Thu không ngờ mình tính toán chưa đủ chu đáo.

“Số tiền lớn như vậy. còn có Tam Đại Trùm chỉ đạo ra tay, chúng ta sợ là không chịu nổi đả kích của bọn họ, Phong Thu, làm sao bây giờ?”

Liễu Yến Nguyệt trong lúc chứng kiến các biến động, mặt mày cũng trở nên trắng bệch ra, loại thể lực hùng mạnh liên hợp này, chắc chắn không phải theo thị trường chứng khoán vờ vét tiền bạc, mà căn bản chính là muốn huỷ diệt Phong Chính tập đoàn

Rõ là mình đã xem thường những tên này, hành động to lớn như thế, nghĩ đến việc đối phương có thể tính toán mọi đường đi nước bước, đơn nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, Tiêu Phong Thu suy nghĩ, khoé mắt loé lên tia tà dị, thần nhiên thối hết mọi cơn giận, nếu chúng nó thích chơi đùa, vậy thì bây giờ, ta cùng chúng nó chơi đùa một trận long trời lở đất vậy!

“Phong Thu, người định làm sao bây giờ, nếu không tập đoàn chúng ta sẽ phải rút lui khỏi thị trường đó, tuy rằng tổn thất rất nhiều, nhưng là chưa đến nổi vốn ban đầu về số 0 a, tương lai vẫn còn rất dài, chúng ta có thể nỗ lực làm lại.”

Thấy Tiêu Phong Thu trầm tư không nói, Liễu Yến Nguyệt cũng là không đành lòng, thật không ngờ nam nhân này, mới tiếp nhận Phong Chính tập đoàn, mà đã ra tai vạ lớn như vậy, lúc này đây, thật là có chút doạ người.

“Tổng tài— “Lan Phương chạy nhanh đến, sắc mặt mờ hời nhai nhẹ giao ra một đồng hồ tạp, vẻ mặt buồn khổ.

“Tổng tài, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chuyện Phong Chính tập đoàn chúng ta bị công kích đã truyền ra ngoài, hiện tại mấy ngân hàng lớn có quan hệ cùng chúng ta tìm đủ mọi cơ từ chối cho vay, thật ra cũng chỉ có ngân hàng Giao Thông, cùng chúng ta có hợp tác vài lần, cho vay đúng 5 tỉ, hện là cho nợ đến ngày mai.

Liễu Yến Nguyệt bỗng nổi giận liền tuôn lời mắng: “Những tên Vương bát đản này, thật là ghê tởm, Lan quản lý, chờ chúng ta vượt qua nguy cơ này, lập tức huỷ bỏ toàn bộ tài khoản, tất cả chuyển qua ngân hàng Giao Thông kia. Thực là một lũ vong ân bội nghĩa, không cần phải đi xin xỏ bọn chúng”

Ngẫm lại trước đây, những ngân hàng kia vì muốn gia tăng tài sản, đối với Phong Chính tập đoàn nịnh bợ đủ mọi kiểu, Liễu Yến Nguyệt không thể không phát tiết, nhưng thật không ngờ đến lúc cần hỗ trợ, những người này lại dám bắt đầu ngáng chân hãm hại.

Lòng người dễ thay đổi, Tiêu Phong Thu hiểu rất rõ, so với Liễu Yến Nguyệt phải thâm sâu hơn rất nhiều, mở lời khuyên nhủ: “Thối đời là như thế, Yến Nguyệt, cũng không người nào cũng cứng như người, vì một cái hứa hẹn, lại dùng hạnh phúc cả đời bản thân đi báo đáp, trong con mắt người khác, người như vậy rất ngốc biết không, bất quá cũng hay hay, nữ nhân ngốc bây giờ rất được yêu mến.

Loại lời nói này có vẻ vừa châm biếm mà lại vừa khen ngợi, khiến Liễu Yến Nguyệt nửa vui nửa hờn, trừng Tiêu Phong Thu, yêu kiều hừ một tiếng, tựa hồ như muốn nói: “Không nhìn xem hiện tại là lúc nào mà còn có thể bông đùa.”

Tiêu Phong Thu nhìn giám đốc tài vụ hỏi: “Hãng bây giờ còn có thể rút đi bao nhiêu tiền?”

Lan Phương không dám chậm trễ, vội vàng trả lời: “Hôm nay tôi đã chuyển đi công văn khẩn, phòng tài vụ của các phân bộ đang khẩn trương làm việc. Theo công tác thống kê sơ bộ, ngày mai có thể lấy được tất cả 5 tỉ, tổng tài, phương diện này đã bao gồm cả giai đoạn đầu tư nhỏ lẻ, tính là chúng ta muốn tham ô, cũng không thể cao hơn bảy ngày, nếu không được thì vài cơ nghiệp chủ chốt của Phong Chính sẽ không qua khỏi.

Không cần giải thích, 3 người tại đây đều biết sự nguy hại khi cơ nghiệp chủ chốt bị sụp đổ, có thể sẽ làm Phong Chính tập đoàn phản ứng dây chuyền, nửa bước cũng khó đi, ngay cả tuyên bố phá sản cũng là con đường duy nhất, có lẽ khoảnh khắc đó thực sự tới rồi.

Thế nhưng Tiêu Phong Thu cũng không có biện pháp khác, số tiền này nhất định phải có được, liền phân phó: “Nếu như muốn bình an vượt qua khủng hoảng lúc này, trước tiên cứ dùng đi, tài chính chúng ta vẫn còn thiếu không ít, chỉ hy vọng lão Thiên phù hộ.”

Lan Phương xác nhận, thế nhưng nét mặt Liễu Yến Nguyệt có hơi mất mát khi nhìn Tiêu Phong Thu, trong lòng thấp thoáng đau xót, nàng không thích chứng kiến vẻ mặt của nam nhân hiện giờ, nàng hy vọng hẳn luôn có thể vui sướng, hạnh phúc.

Một ngày lại trôi qua, số tiền 20 tỉ, nhưng lại chỉ dùng đi xung quanh 2 tỉ 300 triệu, đối phương vài lần thử thăm dò hoạt động tập đoàn, đều bị Lãnh Phong cản về, mãi cho đến khi báo cáo cuối ngày, cũng không thấy động thái to lớn gì. Thật là trái ngược, hôm qua giá cổ phiếu đã rơi chậm, bây giờ lại tăng một lúc lên 3%.

Đổ mắt với rất nhiều lời chúc mừng của các chuyên gia cổ phiếu trong phòng tài chính, Lãnh Phong cũng không dám có 1 tia lơ là kiêu ngạo, bởi vì hắn hiểu rõ, cơn bão hung bạo chính thức còn chưa tới, hình thức vẫn như cũ nghiêm túc.

“Cái gì? 10 tỉ?” Liễu Tuy Phong sợ đến mặt mũi trắng bệch, hắn cũng thật không ngờ, con gái lại hướng về phía mình đưa ra số tiền to lớn như vậy.

Nói không sai, Liễu gia có tài sản, sản nghiệp của Liễu gia nói như thế nào cũng vượt hơn 30 tỉ chứ, thế nhưng lần này con gái muốn hẳn xuất ra 10 tỉ, cũng đem hẳn là gia chủ cảm thấy thấy khó chịu.

Liễu Yến Nguyệt cũng biết yêu cầu của mình rất quá đáng, nhưng nàng thực sự không đành lòng, không đành lòng nhìn sắc mặt đau khổ của nam nhân kia, nàng phải giúp hắn, nhất định phải đem toàn lực giúp hắn.

“Cha, con biết là đã quá mức, nhưng Tiêu gia trước đây không phải đã từng giúp chúng ta sao, Tiêu gia lúc này gặp nạn, chúng ta cũng có thể làm tương tự như vậy.”

Lời này vừa ra, Liễu Tuy Phong thiếu chút nữa té xỉu, hắn thừa nhận, Tiêu gia đúng là đã từng giúp hắn, nhưng nợ cũng đã trả đủ rồi, liên đới đến cả con gái cũng đã bồi thường xong, hắn tự cho phép không nợ Tiêu gia cái quái gì cả.

Hắn cùng với Tiêu Xa Hà đúng là huynh đệ, mượn chút tiền hỗ trợ như thế là đúng đạo lý, thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng là 10 tỉ. Thực sự hắn đúng là một ông chủ lớn a, đây chính là toàn bộ khả năng cho phép Liễu gia có thể xuất ra, ví như số tiền này đi lạc quá 3 ngày, Liễu Tuy Phong khỏi phải hoài nghi, 3 ngày qua đi, hắn sẽ là tên ăn mày cùng đường nhất xã hội.

“Tỷ, người làm cái gì vậy? Nợ Tiêu gia chúng ta cũng trả hết rồi, khi không nợ tên Vương bát đản vật gì vậy, hắn không phải phong lưu lãng tử nhiều kim tệ sao, cứ để tự hắn nghĩ biện pháp, liên quan nhà chúng ta làm gì. Hơn nữa, hôn ước đính hôn cũng đã giải trừ, chúng ta cùng Tiêu gia cho dù cả quan hệ cũng không lớn lao gì.”

Liễu Yên Hồng cũng không đồng ý, ngược lại không phải nàng keo kiệt, mà là rõ ràng hôn ước đã được giải trừ, tỷ tỷ vẫn không muốn rời khỏi Phong Chính tập đoàn, nàng là muối muối với việc này cũng rất khẩn trương, đức tính nam nhân kia, nàng thừa biết rõ, nhất thanh nhị sở, cực kỳ háo sắc, tỷ tỷ xinh đẹp như thế này, nói không chừng bị hắn chiếm hết tất cả tiện nghi rồi, đó là nguyên do Tiêu gia gặp hoạ là rất tốt, tỷ tỷ sẽ an toàn.

Liễu Tuy Phong rất khó xử, thở dài nói: “Tiểu Nguyệt, giúp đỡ Tiêu gia ta tán thành, chi bằng tạm thời cấp cho con một ít, con cũng biết rõ nhà chúng ta, 10 tỉ này mà xuất đi, ngay cả của hồi môn của con và Tiểu Hồng cũng không có, lão già này cũng không thể quá bất công với con cái, chỉ cho con mượn được 5 tỉ!”

“Cha, 5 tỉ không đủ a, người không biết Phong Chính tập đoàn hiện nay rất nguy hiểm, Tam Đại Quý đang triển khai hoạt động tài chính mà đã vượt quá 150 tỉ, bọn họ đây là triệt để muốn cho Phong Chính tập đoàn bị huỷ diệt, con van xin người, cha, đem số tiền đó cho con đi, con cam đoan với người, miễn là Phong Chính tập đoàn vượt qua mối nguy lần này, con sẽ mang cả tiền lời lẫn tiền vốn trả lại cho người.”

“Không được, ta không đồng ý, hừ, trong 10 tỉ này có phân nửa là của ta, tỷ, ta không đồng ý người đi giúp tên hồn đản đó.” Liễu Yên Hồng lạnh lùng cự tuyệt.

Hai nàng tỷ muội chưa bao giờ cãi nhau quá đáng, cũng không từng đối lập nhau như thế này, nhưng vì hạnh phúc trọn đời của tỷ tỷ, Liễu Yên Hồng hạ quyết tâm, không đồng ý tỷ tỷ làm như vậy.

Về tổn thương trên mặt càng lúc càng u buồn, Liễu Yến Nguyệt thoáng cái vọt tới bên cạnh muội muội, khẩn thiết giữ tay nàng lại, thấp giọng xin: “Tiểu Hồng, tỷ tỷ van cầu người, giúp tỷ tỷ lần này có được hay không, Phong Chính tập đoàn sẽ không đủ sức vượt qua, nhất định là sẽ không thể qua khỏi, tỷ tỷ cầu xin người, được không?”

Vừa nghĩ đến Phong Chính tập đoàn nhất định phải vượt qua, vừa nghĩ đến vẻ lo âu hiện trên gương mặt chấp nhận vô lực của nam nhân kia, nàng thấy thật đau lòng, thực sự rất đau lòng, cũng không biết từ lúc nào, con tim nàng đã tràn ngập hình bóng nam nhân kia.

Liễu Yến Hồng thiếu chút nữa thì không kiên định nữa mà đáp ứng rồi, nàng có thể cảm nhận tâm tình nặng nề của tỷ tỷ, nếu như quả thật là tỷ tỷ gặp nạn, nàng hai lời cũng không dám nói, không phải vì chuyện tiền bạc, mà chính là vì ruột thịt của mình, nàng cũng sẽ bằng lòng ngay, nhưng vẫn cắn răng không dám nhìn Liễu Yến Nguyệt, trả lời: “Không được.”

Nước mắt rơi xuống, Liễu Yến Nguyệt khóc, trước đây coi như là bị nam nhân kia buộc đáp ứng gả cho hắn, nàng cũng chưa từng đau lòng như vậy, nhưng thật không ngờ, đời người lần đầu tiên rơi lệ, vậy mà còn là vì việc nàng yêu nhiều hơn hân cái nam nhân kia.

Lão Thiên thật đúng là có thể hoán chuyển tâm tình con người đến không thể ngờ a!

“Um!” Một tiếng, Liễu Yến Nguyệt mặt đầm nước mắt mà hướng về phía em gái quỳ xuống.

“Muội, tỷ tỷ cầu xin người——” Thanh âm lộ vẻ sầu thảm còn chưa tròn câu bỗng đứt quãng, Liễu Yến Nguyệt thân thể như sợi tơ mềm, cũng vì không chịu nổi xúc động mà ngã xuống, hôn mê mất đi ý thức.

Liễu Yến Hồng cũng rơi lệ, nàng hoảng sợ kêu lên một tiếng: “Tỷ ——” Cũng đã ngồi xuống đỡ Liễu Yến Nguyệt.

Tỷ tỷ vì nàng mà quỳ xuống, dĩ nhiên vì cái tên bại hoại mà quỳ xuống, nàng không chịu nổi nội tâm đang hỗn loạn, tràn đầy sự yêu mến đối với tỷ tỷ.

“Tỷ, người sao lại ngốc như vậy, lại vì nam nhân như thế có đáng không?”

29. Chương 29 : Bàn Tay Vàng, Đại Nhân Vật Bản Lĩnh Như Thần

Buổi sáng, lúc Liễu Yến Nguyệt đi vào phòng làm việc của hắn, Tiêu Thu cảm giác thần sắc nữ nhân này có chút tiêu tụy, khuôn mặt bình thường luôn thoải mái tràn đầy sức xuân, vậy mà giờ lại có vẻ mệt mỏi hiện rõ trên vành mắt thâm quầng.

Biết rõ nàng nhất định là vì chuyện cổ phiếu tập đoàn khiến cho tâm thần không yên, trong lòng ngược lại có vài phần day dứt, sớm biết như vậy, lúc trước đã kiên định khuyên nàng rời khỏi Phong Chính.

Nở nụ cười duyên dáng, nàng cầm trong tay một cái túi giấy đứng trước mặt, ngoài ra, cảm giác thật đúng là hơn cả một ly sữa ấm áp. Mặc dù có chút mệt mỏi mà tâm tình trong lòng cũng không thoải mái lắm, nhưng từ lúc Tiêu Phong Thu tiếp nhận tập đoàn đến sau này, nàng có phần rất hài lòng, vừa đứng trong cái túi hé ra một trang giấy nho nhỏ.

“Phong Thu, trong tài khoản này có khoản dùng gấp cha ta cho người mượn, người lấy trước ứng phó đi, bất luận thế nào, nhất định phải tiếp tục kiên trì.”

Tiêu Phong Thu có chút khó hiểu cầm đến nhìn thoáng qua, thất kinh hỏi: “ Muội tử, nhà các người tìm ở đâu đem đến được nhiều tiền như vậy, sẽ không phải là mang công ty đem bán chứ!”

Nếu như là vài trăm triệu thì vẫn còn bình thường, nhưng mà đây là khoản tiền lớn rất nhiều, đã vượt quá giới hạn khả năng chống đỡ Liễu gia có thể chấp nhận. Trong trí nhớ, xí nghiệp Liễu gia không hề to lớn, ngay cả top mười đại tập đoàn phía Đông Nam còn chưa chen chân vào được, không có khả năng có nhiều vốn lưu động như vậy.

Liễu Yến Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, vội vàng giải thích nói: ” Không có, không có, đây là của cha ta ông tìm cách kiếm ra, người dùng là tốt rồi, không cần phải lo lắng, đây chính là ta xin đến nửa ngày mới có được, nếu như Phong Chính tập đoàn vượt qua được mối nguy cơ lần này, người phải chia ta nhiều điểm lợi tức, không được phép chơi xấu biết không?”

Tiêu Phong Thu ăn bánh lão bà, trong lòng thực sự bị làm cho rung động, hắn không thể ngờ chuyện vừa mới xảy ra với hắn, cùng với việc nữ nhân mặc cho không có quan hệ với Tiêu gia, vậy mà lại dốc hết toàn lực gia tộc đi giúp hắn.

Giờ khắc này, hắn trái lại có thể lý giải việc vì sao trước đây nữ nhân lại kiên quyết giữ đúng lời hứa, gả cho một người nàng không thương yêu như thế.

Lấy hành động của nữ nhân, có thể xác định được điểm này, quả là làm cho người ta kính phục.

Thế nhưng Tiêu gia... thực sự đáng để nàng nỗ lực nhiều như vậy sao?

Tiêu Phong Thu lắc đầu, một câu cũng không nói nên lời.

Có thể vì việc nam nhân đã làm một số chuyện, giảm thiểu một vài gánh nặng, Liễu Yến Nguyệt cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù gia tộc thực sự toàn bộ sụp đổ, coi như là nàng trở nên hai bàn tay trắng, nàng vẫn không hối hận.

Nếu như nói hôn ước đúng là một loại trói buộc, nhưng từ lúc Tiêu Phong Thu so với một loại người chẳng ra gì- không đủ xứng đáng, xuất hiện trước mặt của nàng, thì loại trói buộc này lại thành như một loại thói quen.

Đến lúc này, Liễu Yến Nguyệt không thể không thừa nhận, nàng thật sự đã ưa thích tên nam nhân này.

Len lén trộm yêu thầm hắn...

Tiêu Phong Thu lặng lẽ ngồi trên ghế da, nhìn theo hình bóng Liễu Yến Nguyệt thanh nhã dịu dàng, tư tưởng trong nháy mắt đã mê say, nữ nhân này quả thực có ý nghĩa, dù bất cứ điều gì, nam nhân điên đảo vì tình đều sẽ che chở nàng trọn đời, lão già lúc xưa đã quyết định đúng, suốt tự do kia từ lâu đã sớm thuộc về nàng.

30. Chương 30: Chiến Sự! Khởi!

Thế mậu Building tầng ba mươi sáu , có một gian phòng làm việc rất rộng , nơi này tạm thời được tam đại quỹ thuê , nghe nói là được phía trên cố ý an bài .

Về phần nguyên nhân , Lôi Phí Tư cũng không có quyền lực hỏi tới . Cứ cho là hành động lần này là do hấn chỉ huy , hơn nữa hấn cũng là một tay mò thủ danh chấn thế giới , nhưng bất quá hấn cũng chỉ là một quân cờ , điểm này hấn hiểu rất rõ ràng .

— Lôi Phí Tư , động tác của người quá chậm , đã qua ba ngày , mà cảnh trưởng cũng đã hỏi đến ba lần , nếu như hôm nay người vẫn không thể hoàn thành mục đích . Thì tối nay chúng ta sẽ mang người khác đến thay , mời người hãy quý trọng cơ hội này .

Cái lão nhân này , có bộ dáng điển hình của một thân sĩ Tây phương , vẻ mặt hiền lành vốn có , giờ phút này tựa có chút khó chịu , nhìn chăm chăm vào Lôi Phí Tư , không khách khí nhắc nhở nói .

Bọn họ đều là người của Đêm Tối , một tổ chức tồn tại trong bóng đêm . Cũng giống như đám người lão Thử , bọn họ chỉ chờ khi nào không có ‘ ánh sáng ’ mới ra kiếm ăn . Mà Lôi Phí Tư chính là một thành viên trong đó , thủ lĩnh của bọn họ chính là cảnh trưởng , Hắc Miêu cảnh trưởng .

Lão Thử cùng Miêu , kì thật cũng có thể chung sống hòa bình , nếu như bọn họ biết cùng nhau hưởng chung lợi ích .

Lôi Phí Tư đã xuất đạo ba năm , cửu chiến cửu thắng , nên đã khiến cho hấn hình thành nên cá tính tự kiêu tự mãn , hai chân đặt trên bàn phím máy tính , nhìn chăm chăm vào luồng phiếu đang biến hóa của Phong Chính , khóe mắt lộ ra vẻ xem thường , rất là ngạo mạn nói :

— Thân sĩ , mong người bỏ qua sự vô lễ của ta . Lần này người rình coi hành động do ta chỉ huy , việc này nếu như để cảnh trưởng biết được thì ta cũng vô lực gánh chịu . Hấn tự có an bài , không cần người có quá nhiều nhắc nhở , hơn nữa ta cũng tự biết mình đang làm cái gì .

Ngày thứ nhất , sau hơn nửa tiếng đánh sâu vào , đây chỉ là một loại dò xét đầu tiên của hấn . Qua ngày thứ hai , mỗi lần công kích , hấn đều có mục đích , Phong Chính tập đoàn là một đại công ty , muốn nói là không không có người trấn giữ , đánh chết hấn cũng không tin . Cho nên , là một tay mò thủ , trước khi ăn , thì phải biết rõ đối thủ của mình là ai .

Mà hiện tại , trải qua hơn mười lần dò xét , hấn tin tưởng , hấn hoàn toàn có thể nắm giữ thế chủ động , khiến cho luồng phiếu của Phong Chính tập đoàn hoàn toàn biến mất . Liên tiếp ba ngày tấn công , đã khiến cho tinh thần đối thủ khẩn trương cao độ , hiện tại chỉ cần ‘ bài sơn đảo hải ’ một kích nửa hồi , tất cả sẽ hóa thành tro tàn .

Cường thủ , đối thủ này đích xác vô cùng nhạy cảm , dũng khí cũng không hề tầm thường , nhưng thật đáng tiếc , nếu cùng một tay mò thủ từng trải qua biết bao nhiêu trận chiến thì vẫn còn non một chút . Có lẽ qua mấy năm , hấn cũng sẽ là một hảo thủ vời , bất quá , hiện tại hấn không thể nào sống đến lúc đó được .

— Hừ , hy vọng bản lãnh của người cũng giống như tài năng trơn tru dẻo mép như miệng của người . Nếu không , hậu quả người không thể nào gánh nổi đâu .

Lão nhân tức giận , liếc mắt nhìn Lôi Phí Tư một cái , rồi oán hận rời khỏi phòng làm việc .

Lôi Phí Tư ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hấn một cái , nghe được tiếng đóng cửa , hai chân từ trên bàn phím liền thả xuống đất , dáng ngồi vô cùng vững chắc , miệng quát :

— Hì quả , Bỉ Đặc , hai người đi ra , đến đây cho ta .

Có hơn mười người sử dụng dưới quyền , trong đó cũng có mấy mỹ nhân tóc vàng xinh đẹp , ngần ngừ trong vài ngày cùng nhau hợp tác , cũng đã để cho hai người bạn này chơi qua mấy lần , giờ phút này vẫn còn lưu luyến chưa muốn rời khỏi nơi này .

— Được , được ...Lão bằng hữu , không nên tức giận sinh khí , nghe lão quỷ kia nói nhảm , không bằng cùng mấy cô nàng xinh đẹp kia hôn môi càng kích thích hơn . người nói có phải không ?

Hỉ Quả tiến lên , rất là thoải mái nói ra .

Bỉ Đặc cũng đã đi đến , trên mặt vẫn còn mang theo sự thèm khát dục vọng , dâm đãng cười :

— Hỉ Quả , tiểu tử ngươi thua , mở phòng tối nay , ngươi mời .

Hỉ Quả nhếch ngón tay cái lên , tán thưởng , thở dài nói :

—Thật là không thể nhìn bề ngoài mà đoán người , hai tiểu mỹ nhân như thế mà cũng bị ngươi một tên hạ hai chim .

Lôi Phí Tư mắng :

— Câm miệng hết lại cho ta , nếu như không hoàn thành nhiệm vụ , các ngươi nhảy từ nơi này xuống cho ta .

Nhân quang lóe lên vẻ tức giận , tròng mắt liếc hai người một cái , làm cho bọn họ nuốt một ngụm khí lạnh , lúc này mới lạnh lung nói :

— Chuẩn bị đi ăn .

— Phí Tư , ngươi không nói sớm , chúng ta đói lắm rồi , đã sớm muốn no say một bữa .Nhìn bộ dáng này có lẽ nhiệm vụ cũng sắp kết thúc rồi .

Bỉ Đặc vừa nghe , cũng giật mình , thoáng cái đã xông đến ghế ngồi , con mắt dừng lại ở đường cong của luồng phiếu , vẻ mặt bây giờ không còn vẻ dâm đãng như vừa rồi ..

Hỉ quả dừng cuối người xuống thi lễ , lớn tiếng nói :

— Hết thầy nghe theo chỉ huy , cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ .

Lôi Phí Tư gạt đầu hài lòng , thần sắc có chút trở nên điên cuồng , thanh âm lãnh khốc từ trong miệng hân hung hăng phát ra

— Tất cả mọi người nghe rõ , mở toàn bộ tất cả các tài khoản , tiến hành công kích , ta muốn luồng phiếu của Phong Chính biến thành phế phẩm , ta muốn bọn họ không còn một xu dính túi .

Phong Chính tập đoàn .

Một mảnh bối rối , ngay cả tiên tử Liễu Yên Nguyệt hai bàn tay cũng đã nắm thật chắc , trên mặt không khỏi lộ ra vẻ phẫn nộ , đồng thời hai đôi mắt cũng đã đỏ hoe , nếu như tình huống này mà cứ tiếp tục , nước mắt của nàng tựu phải tuôn rơi .

Lãnh Phong thần thái cơ hồ cũng có chút điên cuồng , ba ngày ba đêm , đối với hắn thời khắc này chính là cuộc chiến sinh tử .

Nói cho đúng , thì hắn đã bình an vượt qua được ngày thứ ba , mà hai trăm triệu tài chính , cũng chỉ dùng hết có một trăm năm mươi triệu . Nhưng ngày thứ tư đối phương lại mở rộng công kích , làm cho hắn trở tay không kịp . Không phải nói bọn họ chỉ có tám trăm triệu , dựa vào giờ phút này , hắn phỏng chừng , kim ngạch của đối phương đã vượt quá một tỉ .

— Đầu nhập... đầu nhập

Một khắc cũng không suy nghĩ , năm mươi triệu cuối cùng , tựu như một làn song xung kích , đầu nhập vào luồng phiếu .

Tất cả mọi người trong công ty giờ phút này toàn bộ đã tập trung ở đây . Một trận chiến này có quan hệ sinh tồn của công ty , hoặc là không chỉ có Phong Chính tập đoàn , giờ khắc này ngọn lửa chiến tranh luồng phiếu này cũng đã lan tỏa , không chỉ ảnh hưởng đến hàng nghìn các luồng phiếu lớn nhỏ khác , mà cũng đã khiến cho rất nhiều người phải chú ý đến hết thấy .

Đôi mắt thâm trầm , cũng đã nhìn chăm chăm vào máy tính suốt ba ngày qua . Tư Mã Lạc giờ đây nhìn qua có chút uể oải , nhưng giờ phút này nhìn trận chiến của luồng Phiếu , cảm tưởng như là đang xem một vở tuồng đặc sắc nhất , hắn thấy vậy cũng có chút thất thần .

— Người cảm giác được Phong Chính tập đoàn còn có thể chống đỡ được bao lâu ?

Một thanh âm đột ngột từ phía sau truyền đến .

— Theo ta được biết , tứ đại ngân hàng đều cự tuyệt yêu cầu vay vốn của bọn họ , tài chính bọn họ gom góp được ước chừng cũng không vượt quá bốn trăm triệu . Căn bản không thể nào cùng tam đại đầu quỹ so sánh được , huống chi phía sau tam đại quỹ kia còn có một đại quái vật .

Mặc dù chưa có quay đầu nhìn lại , nhưng tư mã lạc cũng biết là ai , Tư Không , là thư ký thị trưởng , nhưng hắn cũng là một người có tài trí . Lời nói tuy không dễ nghe , nhưng hắn chính là vị quân sư đầu não cho Tư Mã gia .

Nếu như là một năm trước , Tư Mã Lạc không cần suy nghĩ mà nói ra đáp án của mình . Nhưng giờ phút này , hắn lắc đầu , nói :

—Ta không biết , từ sau lần tai nạn xe lần nọ , ta đã không thể nào hiểu hắn . Ta hiện tại đối với hắn còn có hứng thú hơn là đối với lão nhị .

Tư Không cũng không phải là người thường , đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong đó , nhưng cũng kinh ngạc đến mức khó hiểu :

— Đây tựa hồ cùng cách nhìn trước kia của người rất sai biệt ?

Tư Mã Lạc quay đầu lại cười cười nói :

— Kỳ thật ta cũng rất nghi hoặc , tiểu tử này tựa hồ đột nhiên khai mở linh quang . Nếu như nói Hà Hướng Nam là một con hồ ly , thì trong mắt ta Tiêu Phong Thu lại chính là một tay thợ săn . Phải biết rằng , dù hồ ly có giao hoạt đến đâu cũng không có thông minh bằng người thợ săn .

Trừ bỏ Tư Mã Lạc , đương nhiên Hà Hướng Nam cũng quan sát trận chiến này , không có khói lửa , nhưng lại là một cuộc chiến tài chính dị thường thảm khốc . Nhưng điều làm cho người ta muốn học máu cam ra , chính là hắn xoay người nhào đến một ngôi sao ca nhạc tam lưu , trên người nàng vài vóc cũng không nhiều lắm nhưng cũng bị hắn hung hăng mà xé nát không khác gì một con sói đói điên , rồi mạnh mẽ mà tiến vào thân thể nàng .

Rất nhiều người cũng chú ý đến trận chiến luồng phiếu này , nhưng ngạc nhiên và vui mừng nhất thì cũng phải kể đến vị cục trưởng xinh đẹp của chúng ta Triệu Nhược Thần .

Nàng đương nhiên không phải là xem một mình , mà là có Vũ bên cạnh .

Bất quá , đem máy tính làm việc của cục trưởng dùng để xem luồng phiếu , thì có thể nói nàng là đệ nhất nhân .

Kỳ thật đối với luồng phiếu , nàng không hiểu một chút nào , nhưng nhìn thấy Vũ một bên với vẻ mặt trầm trọng , điều này làm cho nàng so với bất luận kẻ nào đều rất hưng phấn .

— Vũ tỷ , thế nào ..Thế nào , có ngã hay không , có ngã hay không ?

Nhìn bộ dáng này của nàng , nếu ai không biết chắn chắn sẽ nghĩ người muốn kiếm tiền chình là nàng .

Vũ nhẹ nhàng gật đầu nói :

— Vừa mới ngã thêm ba phần trăm , hiện tại luồng phiếu của Phong Chính đã xuống ba mươi phần trăm . Đây đã là cực hạn , nếu như tiếp tục đi xuống , Phong Chính tập đoàn sẽ không cần bàn cãi ... Lần này cơ hồ bọn họ lãnh ít dữ nhiều .

— Ba ...Ba ...

Triệu Nhược Thần vỗ tay , tiếp theo là hưng phấn nhảy múa vài cái , tựa hồ tâm trạng rất là vui sướng , có chút không khống chế được .

— Hảo hảo , thật sự là tốt quá . Lão thiên quả là có mắt . Tên vương bát đản này sau này te xem hắn còn dám phong lưu không ? Ta xem hắn còn dám chiếm tiện nghi của ta không ? Hắn thua tán gia bại sản , hắn thua đến chết đi là tốt nhất .

Vũ không thể nào tin tưởng vào nỗi hai mắt mình , đây là vị cục trưởng đại nhân vô cùng chừng chạc sao ? Dĩ nhiên lại giống một tiểu hài tử , vì một việc nhỏ mà thù hận đến mức này ...Quá ngây thơ rồi . Chẳng lẽ nàng không biết , trận đại chiến luồng phiêu này , đối với Phong Chính , đối với Đông Nam sẽ có ảnh hưởng như thế nào chứ ?

Đường đường là một cục trưởng Không bằng đưa nàng đi làm viện trưởng cô nhi viện đi . Vũ rất tin tưởng , nàng rất có năng lực để làm chuyện này.

31. Chương 31: Rung Động Thật Sâu

Tiêu Xa Hà tiến vào công ty , cũng bị tình cảnh trước mắt làm rung động , nhìn tất cả các thành viên trong công ty đang vây quanh con trai mình , tất cả đều có một vẻ mặt rất chăm chú , vẻ mặt đó cơ hồ như chứa đựng hết tất cả vui buồn đau khổ của cuộc đời ...Căn bản không có một ai phát hiện ra hắn .

Đây là một loại khí thế vương giả , một tinh thần tập thể đã được phát triển lên mức cao nhất , nhìn tình cảnh này , Tiêu Viễn Hà biết hắn có nói gì đi nữa cũng là dư thừa .

Con trai đã làm rất tốt !

— Tiêu bá , Tiêu mẫu , các người cũng tới ?

Liễu Yên Nguyệt quay đầu lại đang chuẩn bị lau đi những giọt nước mắt không thể chịu nổi tình cảnh hiện tại mà rơi , thì thấy đứng ở trước cửa công ty xuất hiện hai lão nhân của Tiêu gia .

Thanh âm này đã cắt đứt những suy nghĩ cũng như sự khẩn trương của mọi người , trận chiến tranh này , kì thật không chỉ có một mình Lãnh Phong chiến đấu . Nơi này tất cả mọi người , tất cả công nhân của Phong Chính tập đoàn cũng đều dung nhập vào một khí thế từ chiến đến cùng .

Tiêu Phong Thu xoay người , xấu hổ cười , thật không có nghĩ được , hắn cũng bị những chuyển biến trên luồng phiêu hấp dẫn , làm mất cả tính táo cũng như sự cảnh giác , ngay cả cha mẹ tới mà cũng không có chú ý tới .

— Ba , mẹ , các người như thế nào mà chạy đến đây , có việc gì thế ?

Kì thật chuyện này , hắn cũng không lo lắng , nếu như trên đời này , ngay cả bàn tay vàng mà cũng không giúp được , thì Phong Chính tập đoàn không thể nào trốn được kiếp nạn này , đây chính là ý trời vậy .

Tiêu Viễn Hà bước đến , trên mặt cũng không có một tia thần sắc lo lắng , ngược lại khiến cho người ta có cảm giác được hắn đang có một chút vui vẻ .

— Tiểu tử người , công ty xảy ra chuyện lớn như thế mà cũng không có nói cho ta biết một tiếng , nếu như hôm nay không phải lão Liễu gọi điện tới hỏi ta tiền có đủ hay không , ta còn thật sự chẳng biết người đang làm cái gì nữa đây ?

— Chủ tịch , mời người đừng có tức giận , chuyện này , tổng tài xử lý rất tốt , chúng ta đều tin tưởng hắn , hắn không có nói cho người là không muốn để người vất vả thôi .

Một đồng sự , cũng là một giám đốc cao cấp đứng lên đầu tiên , biểu đạt sự ủng hộ của mình .

— Đúng , ta cũng tin tưởng , mặc kệ kết quả như thế nào , một trận chiến này , tổng tài đã cho chúng ta thấy sự tín nhiệm cũng như rung động . Dù thật sự tiền lương có giảm đi một nửa , ta cũng sẽ vui vẻ tiếp tục ở lại Phong Chính làm việc , quyết không rời đi .

Một quản lý trung niên cũng mở miệng , đối với vị tân tổng tài này , cái loại tinh táo và tinh thần không sợ hãi trước khó khăn , hắn đã bị lây nhiễm theo rồi .

— Ào ào

Rất nhiều người cũng muốn nói chuyện , tại trong lòng bọn họ , đều muốn cho lão đồng trưởng biết , tổng tài không có làm gì sai , nhưng ở bên ngoài cửa lại truyền đến những thanh âm vô cùng hỗn độn .

— Tổng tài , xin lỗi , anh em công nhân nói muốn gặp người .

Một bảo an từ cửa chạy vào thăm dò , nhìn Tiêu Phong Thu lo lắng báo cáo , hắn cũng biết giờ phút này công ty đang gặp phải khó khăn , giờ phút này tổng tài đang phải bận sử lý nhiều công việc , còn thời gian đâu mà tiếp công nhân , đúng là một lũ chỉ biết gây phiền hà .

Tiêu Phong Thu long mày nheo lại , rất là khó hiểu , nhưng vẫn nói :

— Để cho bọn họ vào đi !

Rất nhiều tiếng bước chân tạo thành một thanh âm hỗn độn , chỉ có mười mấy người được phép bước vào , nhìn người trung niên bị đẩy phải bước lên phía trước , Tiêu Phong Thu càng kỳ quái , đây chẳng phải là Tường Thúc sao , hắn đến đây làm gì ?

Trên mặt hiện ra nụ cười khổ , Tường thúc cũng bị bất đắc dĩ , hắn không phải là cũng bị người khác ép buộc sao chứ ?

— A Tường , có chuyện gì ?

Tiêu Viễn Hà trên mặt không có ý cười , nhìn thấy nhiều công nhân nôn nóng đi tới , hắn trông lòng đương nhiên lại tưởng bọn họ đối với công ty lại sắp gây ra cái chuyện nhiễu loạn gì đây .

— A , chủ tịch cũng ở đây , cũng thật đúng lúc , tổng tài , ta biết các người hiện tại còn nhiều công việc bề bộn , đáng lẽ không dám quấy rầy các người , nhưng nhiều công nhân lại đưa ra yêu cầu mãnh liệt như vậy , ta cũng phải bất đắc dĩ làm con vịt nằm trên thớt , thay bọn hắn làm đại biểu mà thôi .

— Chuyện gì , nói đi

Tiêu Phong Thu khoát tay áo , giờ khắc này hắn cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian .

— Tổng tài , mọi người đều biết công ty hiện tại đang gặp phải khó khăn , nghe tài vụ nói , tài chính vốn lưu động của công ty mất linh , cho nên , chúng ta quyết định , vì trợ giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này , chúng ta quyết định buông tha hai tháng tiền lương của mình .

Tiểu Nhạc đứng ở bên cạnh Tường thúc nói , lời này khiến cho mọi người đều khiếp sợ , vì tiền lương mà tranh đấu thì chuyện này có quá nhiều không đáng nói , nhưng vì công ty mà hy sinh lợi ích của mình , không nhận tiền lương , thì thật đúng là chưa bao giờ gặp qua .

Tường thúc gật đầu nói :

— Chủ tịch , chúng ta cũng biết , chút tiền ấy cũng không có tác dụng quá lớn , nhưng đây lại là một chút tâm ý của chúng ta , Phong Chính tập đoàn cũng giống như ngôi nhà thứ hai của mọi người , xin người tiếp nhận yêu cầu của chúng ta .

Tiêu Viễn Hà bị rung động thật sau , mà Điền Phù đứng ở phía sau cũng đã len lén lau đi những giọt nước mắt của mình , bọn họ đều không có nghĩ đến , trong cuộc đời này lại có thể gặp được những công nhân đáng yêu như thế này .

Trên khuôn mặt của Liễu Yên Nguyệt , hai hàng lệ châu cũng đã sớm chảy xuống , nhưng đây là những giọt nước mắt vui mừng cũng như sự kích động không thôi , giờ phút này nàng đã rất thỏa mãn , có thể làm việc tại công ty này , có thể trở thành một thành viên trong công ty , đó chính là niềm kiêu ngạo của nàng .

— Tường giám đốc , tâm ý của các người tổng tài đã biết rồi , các người là những công nhân của công ty , tiền lương nhất định không thể nợ các người được . Các người hẳn phải tin vào tổng tài , bất cứ khó khăn nào , Phong Chính tự đều có thể bình yên vượt qua được .

— Tổng tài , chúng ta thật tâm muốn giúp công ty , mời người

Tường thúc không có nghĩ được phó tổng Liễu Yên Nguyệt lại cự tuyệt , một lần nữa mở miệng để biểu đạt lại tam nguyên .

— Tốt lắm , Tường thúc , tâm ý của các người ta biết rồi . Cảm ơn các người ! Phong Chính vì có công nhân như các người mà kiêu ngạo . Yên tâm , thắng bại chưa định , trận chiến hôm nay chúng ta nhất định

không thất bại . Nói cho mọi người , chờ công ty mở tiệc chúc mừng tại quán bar . Các người cố gắng làm việc chính là sự báo đáp tốt nhất cho công ty , hiểu được sao chứ ?

Dù bị cắt đứt giữa chừng nhưng tường thúc muốn nói nữa , Tiểu Nhạc bên cạnh đã giành trước tiến lên nói :

— Tổng tài , người yên tâm , chúng ta nhất sẽ cố gắng . , cũng tin tưởng tổng tài nhất định có thể đánh thắng một trận này . Anh chị em công nhân , đang chờ được uống rượu mừng công a

Công nhân đều tin phục rồi đi , Tiêu Viễn Hà đi đến bên cạnh Tiêu Phong Thu , vỗ bờ vai của hắn , an ủi nói :

— Tiểu Phong , người hiện tại đã thật sự trưởng thành rồi , ba rất vui , ba cũng tin tưởng người , hết thầy tự giao cho người , ba cũng chờ uống rượu mừng công đây .

Nói xong xoay người rời đi , Điền Phù cũng vội vàng đi tới , nắm lấy tay con trai nói :

— Tiểu Phong , không phải sợ , mẹ cũng ủng hộ người . Người nếu không đủ tiền , thì buổi tối về nhà , mẹ sẽ đem tất cả tiền riêng đưa cho người , đây chính là tiền tư ba người ta moi được , người đừng cho hắn biết , biết không ?

Nói xong rồi cũng vội vã đuổi theo ông già , bọn họ rất nhanh đã biến mất khỏi công ty .

Cảm động ! Không chỉ cảm động , Tiêu Phong Thu trong lòng tràn ngập ấm áp .

— Bá phụ , bá mẫu đối với người thật tốt .

Liều Yên Nguyệt rất là hâm mộ nói .

— Hối hận sao chứ , nếu không giải trừ hôn ước , người cũng có thể gọi bọn hắn là ba mẹ .

Tiêu Phong Thu cười nói , tâm tình bỗng nhiên trở nên rất tốt , có nhiều người ủng hộ hắn như vậy , hắn thật sự không có gì phải sợ hãi .

Lãnh Phong có thể nói là người khấn trương nhất công ty , coi như vừa rồi chủ tịch đến , hắn cũng không có quay đầu lại liếc mắt một cái , tất cả tinh lực , toàn bộ ánh mắt hắn đều chăm chú nhìn vào đường cong của biểu đồ , tính ra hiện tại hiện nay của luồng phiếu .

Mất thấy năm mươi triệu cuối cùng cũng đã chảy vào cái túi không đáy của luồng phiếu , nhưng chỉ duy trì được có nửa giờ , trong đôi mắt của Lãnh Phong tràn ngập vẻ lo âu và bất đắc dĩ , hắn đã làm hết sức .

Tiêu Phong Thu gật đầu nói :

— Không có vấn đề gì , còn có hai mươi triệu , sử dụng hai mươi triệu này , bảo trì không cho ngã xuống quá ba lăm phần trăm , chúng ta tự thắng lợi .

Giờ khắc này , tin tưởng đối thủ cũng đã bắt đầu mua vào , sở dĩ Tiêu Phong Thu giờ phút này mới xuất ra hai mươi triệu cuối cùng , cũng bởi vì lão nhân kia giao cho , đương nhiên cũng thừa dịp cơ hội này , rèn luyện một chút cho vị giám đốc tài chính tương lai . Bất quá , đúng là không có làm cho hắn thất vọng .

Đối phương mua vào càng nhiều thì bọn họ sẽ mất càng nhiều , đây chính là lời cuối cùng lão nhân kia nói .

Một tỉ rưỡi , tin tưởng đây là một món lời khổng lồ .

— Người không cần nhắc một chút ?

Lãnh Phong không có nghĩ được , vị tổng tài này như thế nào lại quyết đoán như vậy , nhưng đây chỉ là hai mươi triệu , không phải là hai tỉ .

Tiêu Phong Thu lắc đầu nói :

— Ta tin tưởng vào chính bản thân ta , ta cũng tin tưởng người , can đảm lên nào !

Trong một trang viên cách đó một vòng trái đất , năm máy tính trước mặt một lão nhân đã khởi động , năm người nam nữ , đoan chính ngồi ở trên ghế da , gắt gao chăm chú nhìn vào sự chuyển biến huyền diệu của luồng phiếu Phong Chính .

Một tiểu mỹ nữ , tóc đen đích thị là người phương đông , ngồi ở ghế sau cùng , giờ phút này quay đầu lại hỏi :

— Sư phụ , có phải hay không có thể nhận mua .

— Vượt qua được hai tỉ , người này quả thật là có tiền , sư phụ , chúng ta không kiếm một chút hay soa chút ?

Trong năm người , thì một người nam tử phương tây trẻ tuổi quay đầu lại , khó hiểu hỏi .

— Câm miệng , làm chuyện của mình đi .

Lão nhân trừng mắt , liếc mắt nhìn người thanh niên tuần tú này, đối với nữ đệ tử duy nhất ngón út nói :

— Tiểu Tuyết , có thể mua vào , làm cho tam đại quý biến mất .

Năm người nghe được , những ngón tay thon dài , bắt đầu trên bàn phím vào thao tác , những động tác vô cùng nhanh , nếu như người bình thường nhìn thấy được thì trong mắt chỉ là một mảnh hư ảo . Nhưng trong mắt lão nhân , lại đem tất cả các động tác của năm người này thu vào trong tầm mắt , một tia cũng không kém

Nhìn Tiểu Tuyết , lão nhân nhẹ nhàng gật đầu , đối với nữ đệ tử này , hẳn rất hài lòng .

32. Chương 32: Phân Định Thắng Bại

Ba giờ chiều. luồng phiếu có những biến hóa ào ào như vũ bão, đã tới gian đoạn náo nhiệt nhất rồi. Trận chiến tranh này, cơ hồ hấp dẫn hầu hết tất cả mọi người có dính dáng đến luồng phiếu . Thể lực kia thật là có cường đại tài lực, mọi người đều đã bắt đầu thở dài, Phong Chính tập đoàn như vậy là hết, nhưng cũng làm cho người ta thấy được lực lượng hùng mạnh của mình .

Quả nhiên không hổ là Đông Nam đệ nhất tập đoàn , là nơi ngọa hổ tàng long .

Lôi Phí tư tựu giống như một nhà nghệ thuật gia, chuyện gì cũng đều muốn theo đuổi sự hoàn mỹ, tựu như một sát thủ, giết chết một người thì cũng phải làm cho hắn hưởng thụ khoái cảm của tử thần trước khi chết .

Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng đập lên mặt bàn, mười mấy người đang nhìn chăm chăm vào hắn, chờ đợi chỉ thị cuối cùng để ra tay . Hắn đột nhiên đứng lên, bộ mặt lãnh khốc rồi đột nhiên quát :

— Thêm vào ba trăm triệu , năm phút sau bắt đầu nhận mua .

Lần hành động này, hắn đã vận dụng hạn ngạch lớn nhất mà mình có thể dùng , 2 tỉ đương nhiên không thể nào là con số nhỏ được, nhưng chỉ có một mình hắn mới biết được bí mật này .

Tiêu Phong Thu thấy Phong Chính tập đoàn lung lay muốn ngã, điểm này chỉ cần không phải là người mù thì đều có thể nhìn thấy được . Nhưng sao đến giờ vẫn còn chưa ngã, đây hẳn là không phải kết quả đối phương muốn , mà hắn muốn chính là hủy diệt toàn bộ.

Người, theo đuổi sự hoàn mỹ đó chính là một tính cách . Nhưng loại tính cách này thường được chôn sâu tận đáy lòng , hoặc là người này bách chiến bách thắng đã làm cho hắn quên đi rất nhiều chuyện .

Hai chữ thất bại, Lôi Phí Tư chưa bao giờ có nghĩ tới .

Hắn tin tưởng chờ đợi phía trước hắn chính là vinh quang .

Thành công hoặc thất bại, chỉ đến phút cuối cùng mới biết được, không có ai có thể phán đoán được . Sống hay chết cũng nằm trên quy luật đó mà thôi .

Ngay lúc Lôi Phí Tư dùng đến những đồng tiền cuối cùng cũng chính là lúc hắn đang đợi thu hoạch . thì luồng thị cả Đông nam bỗng nhiên lại biến thành nước sôi, cũng không phải bởi vì trận chiến này, mà là một cái tên .

Bàn Tay vàng !

Một người vô cùng thần bí, mọi người cơ hồ đều nín thở nhân vật truyền thuyết kia , dĩ nhiên lại xuất hiện ở Đông Nam .

— Không, Không, không có khả năng, không có khả năng

Nhìn thấy dòng chữ Bàn tay vàng màu hồng quang đã khiến cho Hỉ Quả kinh ngạc cũng như có chút sợ hãi . Hắn là một mò thủ, lại là một mò thủ nổi danh đương nhiên phải biết cái dấu hiệu này, đây chính là dấu hiệu của thần .

Bỉ Đạc kêu to :

— Lôi Phí Tư, ngón tay xuất hiện .

Có một số người trẻ tuổi mới gia nhập vào sân chơi luồng phiếu nên không hiểu, nhưng Lôi Phí Tư so với bất cứ ai thì hẳn điều hiểu sự quan trọng của vấn đề, hắn lập tức bước nhanh đến cũng đã vọt đến trước màn hình , ngay cả một giây đồng hồ để cân nhắc cũng không có, lớn tiếng quát :

— Ra ta , đầu nhập, lập tức .

Sau chữ vang lên như sấm rền bên tai, Bỉ Đạc cùng Hỉ Quả cũng không phải là gốc t , những ngón tay lập tức di động trên bàn phím với tốc độ nhanh nhất . Một biểu đồ lại một biểu đồ thể hiện sự biến đổi của luồng phiếu thay phiên nhau hiện lên , nhưng Hỉ Quả cũng đã nhanh chóng đề nó xuống . Nhưng sau đó một cái nữa xuất hiện lại làm cho cả ba người phải ngây đại .

— Chặn đứng , ngừng giao dịch .

Lôi Phí Tư đẩy Hỉ Quả ra một bên, nhanh chóng ngồi xuống, những ngón tay lại điên cuồng di động trên bàn phím, nhưng tất cả trình tự giống như trở lại lúc ban đầu, cái biểu đồ kia lại một lần nữa xuất hiện, hai tỉ, là hai tỉ, giờ phút này toàn bộ đã bị khóa lại .

Bỉ Đạc kêu lên sợ hãi :

— Phí Tư Phí Tư, chúng ta đã xảy ra chuyện gì .

— Không có khả năng, không có khả năng ...

Lôi phí tư gõ bàn phím xem số liệu xếp hạng của luồng phiếu , luồng phiếu Phong Chính đang trên đà tăng cao, mà hai tỉ để đầu nhập , ở một phút ngắn ngủi này giờ chỉ còn lại năm trăm triệu .

— Ngừng mua , ngừng mua

Lôi Phí Tư thanh âm có chút điên cuồng , trên khuôn mặt không còn vẻ ngạo mạn như ban đầu , hướng về phía cửa kêu to :

—Lập tức hướng cảnh trưởng điện thoại, ta cần tài chính, ta cần rất nhiều tài chính .

Cửa mở, thân sĩ đi đến con mắt lạnh lùng tuyệt không có vẻ phẫn nộ mà là ánh mắt xem thường hướng về phía Lôi Phí Tư cười .

— Không có tài chính, cảnh trưởng để ta nói cho người biết, người tự mà lo liệu .

Thân sĩ nói xong, lại chậm rãi nói tiếp :

— Hắn nói trong đêm tối, không cần phé vật .

— Van cầu người , người hãy xin cảnh trưởng giúp , chúng ta còn có cơ hội , chỉ cần cho ta tài chính, ta có thể vẫn hồi hết thấy .

Giờ phút này hắn chỉ còn biết hạ mình để cầu xi , Lôi Phí Tư đã từ bỏ đi tôn nghiêm của chính mình .

Thân sĩ căn bản cũng không nhìn, ngược lại cười lạnh nói :

— Chỉ bằng người, trong mắt bàn tay vàng người ngay cả một con heo cũng không bằng .

Đây là một loại ô nhục, nhưng Lôi Phí Tư không có tức giận vì thân sĩ nói không có sai . Một người tầm thường làm sao có thể cùng thần so sánh được chứ .

Hắn thất bại, thua dưới bàn tay của thần .

Hết thấy đã bị hủy diệt nhưng không phải là hắn hủy diệt người khác mà là bị người khác hủy diệt .

Hắn một trận cuồng tiếu, rồi phi thân lên từ cửa sổ mà nhảy xuống . Phong Chính tập đoàn cũng tràn ngập điên cuồng, những tiếng vỗ tay những tiếng hoan hô điên cuồng vang lên như sấm tại building tầng sáu mươi sáu .

Liễu Yên Nguyệt cũng nhảy múa , trên mặt tràn đầy sự vui sướng , nàng lẳng lặng tiến đến bên người Tiêu Phong Thu, không có nói gì chỉ là nhanh chóng đưa lên làn môi thơm hôn lên má hắn .

Tiêu Phong Thu quay đầu lại cười, giờ phút này đích thật là lúc để ăn mừng chiến thắng .

— Chúng ta thắng ...

Mọi người đều đáp lại :

— Chúng ta thắng, chúng ta thắng, Phong Chính tập đoàn chúng ta thắng ...

Đáng thương nhất chính là Lãnh Phong, tại thời điểm này hắn đã mất đi tất cả các lực lượng chống đỡ, tựa như một nắm bùn ngồi ở dưới đất suốt ba ngày qua , hắn ngủ ở nơi này , cũng ăn ở nơi này chỉ ba ngày mà tựa như ba thế kỷ dài đằng đặc .

Nhưng giờ phút này, hắn bị mọi người khiêng lên vút lên cao nhiệt liệt hoan hô .

Nhưng chỉ có hắn mới hiểu được, thắng lợi giờ phút này cũng không phải là công lao của hắn, nếu như không có vị thần thần bí kia, nếu như có sự xuất hiện của bàn tay vàng, hắn đã sớm thất bại hoặc là hiện tại nguyền đoán hắn không phải là sự hoan hô mà chính là địa ngục lạnh lẽo .

Cánh tay Tiêu Phong Thu giơ lên , lớn tiếng nói :

— Thông tri cho tất cả các huynh đệ tỷ muội trong công ty, chúng ta thắng ngày mai vì mọi người ta sẽ tổ chức lễ mừng công .

Hắn đi ra, rời khỏi nơi náo nhiệt của mọi người tiếp thông điện thoại, hắn biết là lão ca gọi đến .

— Thế nào, ông già ta không để cho ngươi thất vọng chứ hả ?

Một câu cũng đã thể hiện ra rõ sự quan tâm, Tiêu Phong Thu thích tính cách ôn hòa của hắn

Tiêu Phong Thu rất cuộc cũng đã bó được tảng đá to lớn , mặc dù hắn biết lão nhân này rất nổi danh, nhưng loại cuộc chiến trên thị trường này, hắn chưa từng có tham gia , nhưng không có nghĩ đến, nếu so với chiến trường thì cũng không thua kém bao nhiêu .

Giờ phút này hết thấy tất cả đã chấm dứt, kiếm được bốn trăm triệu , bây giờ tài chính của Phong Chính đã vượt qua hơn một tỉ rưỡi , tin tưởng với khoản tài chính đó có thể giúp cho Phong Chính chuyển sang một gian đoạn kinh doanh mới .

— Lão ca, cảm ơn ngươi, lúc này mà không có ngươi hỗ trợ ta phỏng chừng phải chết thêm một lần nữa quá .

Tiêu Phong Thu rất ít nói ra ba chữ này, nhưng lúc này đây là hắn thiệt tình .

Lão nhân sang sảng cười, tâm tình tựa hồ rất tốt, nói :

— Được rồi, nhớ kỹ ta giúp ngươi là tốt rồi sau này không nên vô duyên vô cớ mà mất tích nữa . Còn nữa, nhớ kỹ ngươi vẫn còn thiếu nợ ta một lời giải thích , nếu như lý do đó không làm ta tiếp nhận được, tiêu tử ngươi phải cẩn thận, nói không chừng ta sẽ làm cho Phong Chính tập đoàn xảy ra thêm một trận kim tan hào kiệt nữa đó .

Tiêu Phong Thu cũng cười một tiếng, hắn biết cái lão nhân này đối với hắn rất quan tâm, sự quan tâm đó xuất phát từ nội tâm tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì tổn hại đến hắn, hắn nói như vậy chỉ là muốn hiểu rõ mình hơn một chút mà thôi .

— Yên tâm, lý do của ta tuyệt đối sẽ cho ngươi hài lòng .

Phong Chính tập đoàn là của hã , cái này cũng cần lý do nữa sao ?

Tiếp theo đa số là nói nhảm, đương nhiên phần lớn trong đó là những lời quan tâm dăn dò, làm cho Tiêu Phong Thu cảm nhận được sự quan tâm ấm áp giống như của người thân đối với hã . Trong lòng không khỏi có chút ầy náy, ngày xưa không có hảo hảo quan tâm hã lão nhân này tuổi đã xế chiều, sống một mình quả thực rất tịch mịch .

Liễu Yên Nguyệt lặng lẽ trốn ở cạnh cửa, nghiêng người, nàng vốn là muốn theo để cùng nhau đi ra ngoài với Tiêu Phong Thu, nhưng cuộc điện thoại kia lại làm cho nàng rất là kinh ngạc .

Lão ca ? Nàng tự không biết nam nhân này còn có ca ca, nghe ngữ khí hã trần đại chiến của Phong Chính tập đoàn vừa qua, tự hồ là có sự hỗ trợ của lão ca này. Nghe ngữ khí hai người nói chuyện, cảm tình cũng không phải là bình thường ..

Cùng nhau ở chung năm sáu năm (cái này hình như thét TG nhảm ùi) , mặc dù không phải nói là nàng hiểu rõ trăm phần trăm nam nhân này, nhưng cũng có thể biết được hơn chín mươi phần trăm . Chỉ là lão ca này nàng đúng thật là chưa từng nói qua, cũng không có nghe Tiêu gia nhắc đến .

Hơn nữa, hôm nay tam đại quý tan tác nàng rất là khó hiểu . Luồng Phiếu của Phong Chính rõ ràng là đã hỏng mất, tại thời điểm Lãnh Phong chuẩn bị buông xuôi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi tất cả đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất .

Mặc dù không phải là một mò thù ưu tú, nhưng nàng đối với luồng phiếu cũng hiểu rất nhiều . Chuyện này có thể nói ngoài Phong Chính tập đoàn cùng tam đại quý , còn có một thế lực thứ ba ẩn trong bóng tối , ra tay giúp Phong Chính không lấy công .

Đó là vị lão ca kia sao chứ ? Liễu Yên nguyệt rất tò mò .

33. Chương 33: Không Có Tiểu Jj

Ngày hôm sau, Phong Chính tập đoàn mở tiệc vui như hội .

Tiêu Phong Thu từ tửu điểm của tập đoàn triệu tới hơn mấy chục đầu bếp, đồng thời cũng sai quản lý thực đường đi mua rất nhiều nguyên liệu để chế biến càng nhiều món ăn đặc sắc và mua rất nhiều rượu ngon. Lúc này công ty buôn bán tiền lời nhiều như vậy , coi như là có phúc cùng hưởng ^^ .

Dựa theo quy định, thì tại phòng ăn của công nhân không cho phép được uống rượu, nhưng hôm nay là ngoại lệ .

Tiêu Phong Thu bị những công nhân hưng phấn quấy rầy không ít, ngay cả ưu nhĩ cao quý như Liễu Yên Nguyệt cũng bị công nhân bắt phải uống xong hai chén . Hôm nay nàng cũng không có trang điểm gì nhiều, nhưng những rạng mây đỏ ở trên khuôn mặt càng làm cho nàng thêm muốn phần ôn nhu kiều mị hơn, làm cho tất cả các nam công nhân nhìn thấy cũng có chút thất thần .

Buổi chiều là vũ hội, nhưng không có nghĩ được , tại lúc ăn cơm, Liễu Yên Nguyệt hưng phấn quá độ nên đã say, Tiêu Phong Thu cũng chỉ biết thiếu nợ bữa tiệc để dịu tiểu nữ nhân này, thêm một lần nữa đưa nàng về nhà .

Đôi mày liễu cong cong, cặp mắt thì mông lung, từ cái miệng xinh xắn nhỏ nhắn kia lại không ngừng phát ra hơi rượu, càng khiến cho nàng mang theo một vẻ hấp dẫn khôn cùng . Tiêu Phong Thu nhẹ nhàng bật cửa sổ xe xuống , để có thể làm tán đi mùi rượu . Cũng may là hã, nếu đổi lại là nam nhân khác nói không chừng giờ phút này lại muốn chiếm tiện nghi rồi .

Mặc dù không nhất định đề thương cỡi ngựa , nhưng là hôn nhẹ môi , sờ sờ bóp bóp vài chỗ vẫn là có thể a ^^ .

Càng chết người hơn nữa khi nữ nhân này lại không hề biết một chút nguy hiểm nào, tại lúc hã đang lái xe, thì nữ nhân này lại hết lần này đến lần khác đều dựa vào hã, làm cho Tiêu Phong Thu có xém chút phát điên, giẫm mạnh chân ga hã không phải là Liễu Hạ Huệ, loại hấp dẫn này cũng không nhất định là hã có thể ngăn cản được .

Hoàn hảo , đến lúc về đến Liễu gia , nàng đã ngọt ngào chìm vào mộng đẹp , bộ dáng tinh khiết không nhiễm một chút bụi trần tựa giống như lúc trẻ con mới được sinh ra. Nữ nhân này thật đúng là một khối ngọc thạch xinh đẹp .

Xe còn không có hoàn toàn dừng lại , thì từ trong nhà Liễu gia chạy ra một người. Liễu Yên Hồng, tiểu muội của Liễu Yên Nguyệt, vừa thấy hần đã vội trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau , thật là tích cách của nữ đại học sinh a .

Nhìn bộ dáng, nàng chắc là nghe được báo cáo của bảo vệ, nghe được tỷ tỷ lại dĩ nhiên cùng phong lưu công tử ngồi cùng một xe , nàng không lo lắng sao chứ ?

Thoáng cái cửa xe đã mở ra, nhìn bộ dáng ngủ say bất tỉnh của tỷ tỷ, ánh mắt lo lắng đột nhiên chuyển thành phần nộ, hướng về phía Tiêu Phong Thu quát :

— Sắc lang ngươi đã làm gì tỷ tỷ ta ?

Quay mặt về phía nam nhân này , nàng luôn luôn nghĩ đến những thói hư tật xấu trước kia của hần .

— Đây, tiểu di tử lễ phép một điểm có biết không, tỷ tỷ ngươi uống rượu say nên ta phải đưa hần về, ta cũng không có làm gì hết a .

Không chỉ nói là đại mỹ nữ say rượu, coi như là lúc thanh tỉnh bò lên giường hần, hần cũng không nhất định là muốn nàng, Tiêu Phong Thu nghĩ thầm, ta dám sao chứ ?

Liễu Yên Hồng giống như không tin tưởng, trừng mắt liếc hần một cái, rồi cuối đầu xuống kiểm tra một phen, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói :

— Tính ngươi thức thời, ngươi nên hiểu rằng ngươi và tỷ tỷ ta đã giải trừ hôn ước, nếu như ngươi dám chiếm tiện nghi của tỷ tỷ ta , ta sẽ không bỏ qua cho ngươi .

Còn không chờ Tiêu Phong Thu mở miệng , nàng đã kêu to :

— Ách thẩm, ngươi lại đây giúp một tay, đỡ tỷ tỷ ta vào phòng nghỉ ngơi nấu nước trà cho tỷ tỷ uống để thanh tỉnh lại một chút .

Một phụ nhân vóc người to béo vội vàng bước đến, từ trong xe đỡ Liễu Yên Nguyệt đi ra, nữ nhân này còn chưa thanh tỉnh nhưng đôi mắt đẹp lại mở ra một nửa, hướng về phía Tiêu Phong Thu gật gật đầu cười một chút .Tiêu Phong Thu nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt rời đi , đang chuẩn bị khởi động xe để rời đi . Thì nhìn thấy Tiểu nh đầu Liễu Yên hồng này lạnh lùng nhìn hần , giống như đưa hần rời xuống vực sâu ngàn trượng vậy . Hần không thích những nữ nhân có tật xấu cứ lãnh băng mà nhìn người khác, đây cũng là một thói quen của hần .

Nhưng Tiêu Phong Thu không biết, một trăm triệu tài chính của Liễu gia, trong đó có một nửa là của Liễu Yên Hồng .

— Chậm đã, ta có lời muốn nói cho ngươi biết rõ .

Liễu Yên Hồng chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tha cho tên nam nhân này . Liền gọi to rồi vội vàng đi đến .

— Tiểu mỹ nữ, ta hôm nay chỉ làm một hồi hộ hoa sứ giả ngươi sẽ không có ý kiến gì a !

Tiêu Phong Thu ngẩng đầu, bất đắc dĩ hỏi hần khinh thường tiểu nữ nhân này , nhưng lại không muốn đắc tội. Nói như thế nào thì Liễu gia cùng Tiêu gia cùng chính là những người bạn tốt, dù thế nào cũng không thể không nể mặt a .

Liễu yên Hồng thanh âm lạnh như băng nói ra :

— Đứng đắn một chút, nhìn bộ dáng của ngươi giống như sói đói lột người . Ta nói cho ngươi , ngươi không nên cứ quần quýt lấy tỷ tỷ ta . Lúc cho ngươi mượn một trăm triệu , chính là Liễu gia ta báo đáp ân huệ của Tiêu gia năm đó, hiện tại đã trả xong chúng ta cũng không nợ Tiêu gia các ngươi cái gì nữa .

Tiêu Phong Thu sững sốt, làm người tốt cũng thật là khó khăn mà .

— Được rồi, nếu lần sau thấy tỷ tỷ người uống rượu ta tuyệt đối sẽ không đưa tiền nàng về nữa . Để cho nàng nằm trên xa lộ mà qua đêm cũng tốt .

Hắn thật sự là chẳng muốn cùng tiểu nha đầu này nói chuyện .

Tiểu nha đầu cũng không chịu một chút yếu thế , ngẩng đầu lên, cái mũi nhếch lên , nói :

— Không cần người lo lắng, tỷ của ta không cần người ân cần như vậy . Người nghĩ rằng ta không biết . Người chính là đã phải lòng tỷ tỷ ta, cho nên cố ý thay đổi chính mình , dùng một phương thức khác để tỷ tỷ thích người, ta nói cho người biết người nằm mơ đi .

Tiêu Phong Thu dở khóc dở cười, nha đầu kia không đi viết tiểu thuyết viễn tưởng quả là lãng phí như vậy mà cũng tưởng tượng ra được .

— tỷ của ta là đại mỹ nữ có rất nhiều người theo đuổi, cũng không đến lượt người đâu . Hừ ..Ta nói cho người biết , tỷ của ta đã nói qua nhiều lần , nàng chính là giả cho heo chứ cũng không thèm lấy người . Nàng sẽ thích người sao chứ ? Người có gặp qua người nào lại đi thích loại người vừa lười vừa xấu như heo chưa ?

Mặc dù hắn cũng không phải nói la ngu ngốc, nhưng so với heo thì không phải vẫn tốt hơn sao chứ . Tiêu Phong Thu trong lòng buồn phiền nghĩ . Chẳng lẽ trong lòng Liễu Yên Nguyệt hình tượng của hắn thật sự kém như vậy sao chứ ?

— Được rồi, nha đầu , bắt quá ta nói cho người biết ta cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không truy tỷ tỷ người, sẽ không phải là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga để cho tỷ tỷ người lấy ta . Như vậy được chưa, giờ ta đi được chưa .

Tức giận với loại nha đầu này , quả thực là không đáng .

Liễu Yên Hồng tới gần rồi càng gần , ép người tới nói :

— Người thề ?

Tiêu Phong Thu cả kinh :

— Chuyện này còn muốn thề ?

— Đương nhiên, nếu không ai biết lời người nói chính là sự thật .

Phục nàng sát đất luôn rồi, Tiêu Phong Thu nhìn vẻ mặt chăm chú của tiểu nha đầu này , suy nghĩ trong một lát rồi nói :

— Được, ta thề nếu như tiểu thư liễu Yên Hồng xinh đẹp không có làm lão bà của ta , ta nhất định sẽ không để cho tỷ tỷ của nàng làm lão bà của ta . Nếu như đi ngược lại lời thề , làm cho ta nhất định sẽ không có lão bà .

— Người, bại hoại, nói lại .

Liễu Yên Hồng tức giận cực điểm , trên mặt lại xuất hiện những rặng mây đỏ , không chịu được đã kích . Đừng nói là làm vợ, nàng ngay cả bạn trai cũng không có, nghe xong lời này , làm sao có thể thừa nhận được chứ

.

— Nếu như ôn nhu xinh đẹp , vừa gặp đã yêu tiểu mỹ nữ Liễu Yên Hồng tiểu thư không có làm lão bà của ta, ta nhất định sẽ không lấy tỷ tỷ của nàng làm lão bà . Nếu như đi ngược lại lời thề, mấy đứa con của ta về sau sẽ không có tiểu JJ .

Tiêu Phong Thu nở nụ cười xấu xa nói :

— Lời thề này đã đủ nặng chưa .

— Người, người là vương bát đản, thật là làm tức chết ta

Liễu Yên Hồng không thể nào chịu nổi nữa, xoay người bỏ chạy nhưng thanh âm vẫn truyền đến :

— Nhớ kỹ lời người thế, nếu không sẽ không có tiểu JJ nga !

Lúc này mà vẫn không quên nhắc nhở hần, thật sự là báỉ phục. Tiêu Phong Thu trong long đáp :

— Quên nói cho người, lão bà của ta sinh chính là nữ nhi, có tiểu JJ , lão tử mới không cần.

Nhìn bộ dáng ngu ngốc của nha đầu kia có vẻ đáng yêu hơn tỷ tỷ nhiều.

34. Chương 34: Người Trung - Kẻ Gian

Tất cả các đài truyền hình , báo chí, còn có sự tham gia của các tạp chí ... Tất cả đều bình loạn , phỏng đoán ...Mỗi người một ý kiến, Phong Chính tập đoàn thoát khỏi được đại kiếp trong mắt bọn họ quả thật là vận khí . Nếu như không phải là bàn tay vàng đang rảnh rỗi đi ra ngoài vui đùa một chút, nhân duyên cũng thật trùng hợp đã cứu một mạng cho Phong Chính, nếu không thì giờ phút này Phong Chính tập đoàn hẳn đã hoàn toàn biến mất .

Tại một khu nhà cao cấp ở Thượng Hải, có một lão nhân đang ngơ ngác như người mất hồn ngồi trong thư phòng , một ngày rồi cũng chưa hề cử động , ngay cả thức ăn trên bàn cũng không hề chạm vào tí nào . Hần không cam lòng, kế hoạch cực kỳ cơ mật , liên hợp tạo ra một nguồn tài chính khổng lồ Thế mà lại thất bại , thất bại không thể nào giải thích được , không hề có lý do .

Bàn tay vàng, bàn tay vàng, ghê tởm đích bàn tay vàng Ta muốn lột da, nuốt gan, uống máu Băm thầy người thành vạn đoạn .

Khoảng đã ngoài sáu mươi, nhìn có vẻ rất là còn khỏe mạnh trong mắt lão nhân chứa đựng ngọn lửa căm thù vô hạn Rồi đột nhiên tung ra một quyền lên trên mặt bàn . Nếu như không có bàn tay vàng quấy rối, Phong Chính tập đoàn đã là của hần .

Điện thoại di động vang lên, thần sắc đang phẫn nộ của lão nhân đột nhiên thay đổi có chút khản trương nhanh chóng tiếp thông điện thoại, trên mặt vài giọt mồ hôi lạnh chảy ra ngay cả người cũng không ngừng run rẩy .

— Thử Vương , người làm cho ta rất là thất vọng !

Thanh âm truyền đến, một loại ngôn ngữ tiếng Trung nhưng không được thuần thực cho lắm mang theo một cảm giác chứa đựng sự phẫn nộ tột độ .

Lão nhân cả kinh, sắc mặt không còn chút máu , vội vàng nói :

— Cảnh trưởng, thủ hạ nhận tội, mời người trách phạt .

Ngữ khí nhanh chóng biến đổi, rồi vội vàng nói tiếp :

— Nhưng vẫn xin cảnh trưởng minh xét , thất bại lần này chỉ là việc ngoài ý muốn, nếu như không có sự xuất hiện của bàn tay vàng

Thanh âm trở nên lạnh lùng hơn, nói :

—Nếu như không bởi vì sự xuất hiện của bàn tay vàng, người cho rằng bây giờ người còn hảo hảo cón sống ?

— Vâng, là thủ hạ sai lầm, thỉnh cảnh trưởng cấp cho thủ hạ cơ hội lập công chuộc tội .

Mặc dù đối phương ngữ khí lạnh băng nhưng lão nhân vẫn nhận ra được sinh cơ của mình, cảnh trưởng rốt cuộc cũng không có ý giết hần .

— Thử Vương, ta nói cho người biết lão bản đã rất tức giận, đây là cơ hội cuối cùng cho người . Nếu trực tiếp không đối phó được với Phong Chính, thì người hãy lợi dụng thân phận Thiết Huyết đoàn làm việc đi . Nhớ kỹ, ra tay phải mau lẹ, không được để mất quá nhiều thời gian .

— Vâng, vâng, thủ hạ nhất định sẽ xử lý việc này thỏa đáng . Sẽ giải quyết mục tiêu nhanh chóng, quyết không làm cho cảnh trưởng thất vọng .

— Như vậy là tốt rồi, hội trưởng như người có thể sống đến trăm tuổi .

Thanh âm vẫn lạnh ngắt, mang theo sự cảnh cáo ...Cảnh trưởng đã ngắt điện thoại .

Lão nhân buông điện thoại, trên người không còn một tia khí lực nào thân thể như là không có xương sống té ngã xuống ghế .

Không biết qua bao lâu, lão nhân mới bắt đầu ngồi dậy trong mắt lóe ra hàn quang , một âm mưu mới đã được hẩn nghĩ đến .

— Người đâu ? Gọi thiếu gia đến đây !

— Hai vị thật sự là khách quý ít gặp, hoan nghênh, hoan nghênh .

Tiêu Phong Thu cũng không có nghĩ được Hà Hướng Nam cùng Tư Mã Lạc lại đến công ty để tìm hắn .

Bốn người mặc dù được xưng là Đông Nam tứ đại công tử , nhưng mỗi nhà một chuyện, không ai quản lý ai . Trừ bỏ ngẫu nhiên cùng nhau đi gây chuyện, tranh giành danh tiếng Kì thật cũng không có quá nhiều cơ hội gặp gỡ, chứ đừng nói gì là đến bãi phỏng.

Chỉ biết Hà Hướng Nam có Đông Bình tập đoàn, lão tử của Tư Mã Lạc là thị trưởng, còn có Triệu Nhược Minh thì ở trong quân đội ...Những chuyện khác, Tiêu Phong Thu cũng không biết nhiều . Không thể không nói, Tiêu Phong Thu trước kia thật đúng là một tên ngu ngốc , cùng những người này gặp gỡ vậy mà còn tưởng rằng đã gặp cùng đồng bọn .

Tư Mã Lạc tiến lên một bước , rất là đặc ý cười nói :

— Luồng phiếu của Phong Chính sau khi đánh xong một trận , thì thanh danh đã vang vọng cả Đông Nam . Đại ca như ta đây cũng được hưởng một chút ít hào quang từ việc này Giờ đây đi đâu cũng nhìn thấy người ta thêu hoa dệt gấm về Phong Chính ...Thật đáng để chúc mừng .

Hà Hướng Nam cũng cười nói :

— Lão Lạc nói rất đúng, lão tam đã cho tứ đại công tử ta thật là hãnh diện . Sau này , ai còn nói chúng ta là tứ đại công tử chỉ biết ăn chơi , chỉ biết dùng tiền cho nữ nhân . Cũng phải làm cho thế nhân biết được phong lưu công tử lợi hại cỡ nào .

Tiêu Phong Thu lập tức lộ ra bộ dáng xấu hổ .

— Hai vị, không nên quá khen mặc dù nói ta đây da mặt rất dày , nhưng công lao này không phải là của ta . Ngày đó , ta còn nghĩ đến tự sát đi cho thoải mái hay là đi ra ngoài nhảy lầu ...Không có nghĩ được, cuối cùng chúng ta cũng không có chuyện gì . Luồng phiếu một ngày đại tăng, kinh doanh lời cũng không ít, thật đúng là thần linh phù hộ, thần linh phù hộ a !

Hai đại công tử trong lòng đều có tư tâm, nhưng lại không dám biểu hiện ra bên ngoài .

Bất quá hôm nay bọn họ đến đều cùng một mục đích, đó chính là chuyện về bàn tay vàng.

— Lão tam, người không nên khiêm tốn như thế . Nếu không phải do người nhận thức được người kia, thì trên đời phỏng chừng không có ai có thể nghịch chuyển được luồng phiếu chuyển bại thành thắng . Nói thật , hiện tại ta thật sự bội phục người sát đất . Mọi người đều là huynh đệ , có thể hay không giới thiệu cho chúng ta nhận thức một chút ?

Không có nói rõ, Hà Hướng Nam ngữ khí rất là lấy lòng nói ra .

Tư Mã Lạc cũng không có che giấu, cười nói :

— Người này, nếu có cơ hội ta cũng muốn nhận thức một chút . Chỉ cần chỉ điểm chút ít , thì ta có thể giàu sang cả đời rồi.

Tiêu Phong Thu sững sốt, khó hiểu hỏi :

— Hai người các người nói gì ? Có phải hay không đang nói mê . Nghe ngữ khí của các người, hình như ta có nhận thức một đại nhân vật nào đó . Lão lạc, nói đến chuyện này ta tự muốn mắng người , lão tử mấy lần muốn cùng ông già người quan hệ một chút , thế mà người cứ suốt ngày cản trở, giờ thì muốn nói gì đây ?

— A, lão tam không nên tức giận a. Người cũng biết, trong mắt các đại nhân vật thì chúng ta chỉ giống như những thứ rác rưởi của xã hội . Nói thật, ta không phải là không muốn giới thiệu mà là ta không dám. Người phải hiểu cho ta mới đúng, bất quá người yên tâm chỉ cần có cơ hội ta nhất định sẽ giúp người .

Tư Mã Lạc nhanh chóng giải thích, một bên Hà Hướng Nam cũng cười nói :

— Lão tam, người hiểu sai ý tứ của lão Lạc rồi . Hắn là muốn kiến thức qua một chút bàn tay vàng .

— Bàn tay vàng ?

Tiêu Phong Thu cũng người chốc lát, rồi ra vẻ ngu ngốc :

— Ai có bàn tay vàng ? Vòng cổ bằng vàng thật ra cũng không ít . Đây , cái vòng cổ này của ta , cũng hơn trăm vạn đó sao ?

Cũng không biết phong lưu công tử giả ngu hay là khờ thật, hai người dở khóc dở cười .

Tư Mã Lạc nghiêm túc nói :

— Lão Tam, bàn tay vàng mà chúng ta nói là chỉ một người . Một người mà tại sân chơi thị trường luồng phiếu được coi là thần . Ngày đó khi luồng phiếu Phong Chính của các người quyết chiến, hắn tự xuất hiện . Mặc dù giống như hoa phù dung sớm nở tối tàn , nhưng hắn đã thay đổi tình thế cho các người , chuyển bại thành thắng . Có lẽ là trùng hợp trong lúc hắn đi kiếm ăn , thì vô tình cứu được các người .

— Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta không phải là ngoại nhân, loại chuyện tốt này là huynh đệ thì cũng nên chia sẻ một chút mới đúng chứ !

Trong mắt Hà Hướng Nam tỏ ra cực kỳ khát vọng , trong thị trường tài chính trên thế giới , ai có thể thắng được bàn tay vàng . Như vậy rất có khả năng sẽ tạo ra một đế quốc tài chính , mặc dù đó chỉ là truyền thuyết nhưng bọn họ đều tin tưởng .

Tiêu Phong Thu khó hiểu gãi gãi đầu, mắt tròn tròn, tiếp theo thở dài nói :

— Nguyên lai là như vậy . A, ta đây cần phải hảo hảo cảm tạ hắn một chút . Lão Lạc người có biết hay không hiện giờ hắn đang ở đâu . Dù gì thì hắn cũng đã giúp ta, ta hắn là phải nên tới nhà hắn một chút, vừa lúc này kinh doanh cũng lời được không ít , xuất ra vài trăm nghìn, mời hắn về làm giám đốc tài chính, như vậy thật là quá tốt .

Tư Mã Lạc cùng Hà hướng Nam nhìn nhau, bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn về mặt ngõ ngách của Tiêu Phong Thu, hình như thật sự không có cùng người kia có bất cứ quan hệ nào . Nếu như là người kia , chỉ vài trăm nghìn , hắn đâu có thèm để vào mắt . Đòi mời đến làm giám đốc tài chính ...Thật sự là buồn cười . Trên đời còn chưa có công ty nào có khả năng này, vì hắn chính là thần a !

Bọn họ có điểm “ xúc động “ đến mức muốn thổ huyết .

Không còn cảm thấy hứng thú với đề tài này nữa, hai người rất là khách khí rời đi . Chỉ là về mặt ngây ngô cười của Tiêu Phong Thu giờ trở nên rất đăm chiêu , hắn đương nhiên mục đích của hai người bọn họ khi đến đây . Nhưng nguyên nhân vì sao thì cũng khó có thể phỏng đoán . Bọn họ cần giúp đỡ hay chỉ là sự tò mò?

— Tổng tài , người tìm ta ?

Lúc này, thư ký Tiểu Hoa đã dẫn Lãnh Phong đi tới .

Tiêu Phong Thu khoát tay áo, đợi thư ký đi ra ngoài đóng cửa lại, lúc này mới mời Lãnh Phong ngồi xuống .

— Ngồi xuống đi, ta có chút chuyện muốn nói với người .

— Vâng , tổng tài !

Mặc dù đã ngồi lên được cái ghế của giám đốc tài chính , ở trong công ty cũng được coi là anh hùng . Nhưng Lãnh Phong không có một chút nào dám kiêu ngạo, bởi vì có một số việc , hắn so với bất kỳ kẻ nào đều

minh bạch hơn . Hắn đương nhiên biết truyền thuyết về bàn tay vàng . Trong lòng, hắn mơ hồ cảm nhận được, đứng phía sau cơn bão luồng phiếu kia, có một bí mật mà không ai biết được .

Nhớ kỹ, khi Phong Chính đứng bên bờ vực phá sản, hắn cơ hồ như muốn điên lên, nhưng là vị tổng tài này ngay cả một tia thần sắc lo âu cũng không có ...Vậy là hắn đã sớm tính trước ...

Cái này có ý nghĩa gì ? Trong lòng hắn đã có một loại kinh nghiệm lĩnh ngộ, bất quá hắn sẽ không nói ra cho bất cứ kẻ nào biết .

35. Chương 35: Không Phải Tình Yêu

— Lãnh Phong, trong lòng người có phải có hay không rất nhiều nghi vấn ?

— Không có ! Ta chỉ biết, nếu không có tổng tài thì sẽ không có Lãnh Phong ngày hôm nay, trừ tổng tài thì không có người nào dám đem hơn bốn trăm triệu , một số tiền khổng lồ, giao cho một tiểu tử mới bước ra đời sử dụng . Khí độ của tổng tài làm cho Lãnh Phong thật sự cảm phục .

Thân là một thiết bàn thủ, thì không thể nào không biết truyền thuyết về bàn tay vàng, và cũng không thể nào có thể tồn tại khi đối địch với vị thần này . Nhìn biểu hiện bề ngoài tuy nhu nhược, nhưng đối với biểu hiện này của Lãnh Phong thì Tiêu Phong Thu rất là hài lòng .

— Lãnh Phong ! Người là một người thông minh, tương lai không thể hạn lượng được . Ta nghĩ nếu người muốn tốt cho mình, thì có một số việc cứ để trong lòng là được rồi , không nên nói cho người khác biết . Nếu có cơ hội, ta sẽ để cho người đó dạy dỗ chỉ bảo cho người chút ít .

Nếu như hắn không biết người đó là ai thì hắn tuyệt đối không phải là Lãnh Phong . Hắn năm nay mới hai mươi ba tuổi, từ năm mười tám tuổi đã bước vào trào lưu luồng phiếu , mới đó mà đã năm năm trôi qua, sự khát vọng thành công của hắn không hề thua kém bất cứ ai, cho nên giờ phút này hắn cực kỳ kích động.

Hắn đương nhiên hiểu được, từ trong lời nói của tổng tài người kia là ai, hơn nữa tổng tài cũng đã sớm đoán được ra tâm tư của hắn, hai tròng mắt đã có chút ửng đỏ, nặng nề gật đầu chỉ còn thiếu chút nữa là quỵ xuống :

— Tổng tài ! Cái mạng của ta từ nay về sau sẽ là của người .

Không cần nói nhiều lời, đây chính là một lời hứa hẹn của một người đàn ông, trong lòng Lãnh Phong biết đây chính là sự lựa chọn cả cuộc đời của hắn không một lời oán hận .

Nếu như để cho một thao bàn thủ lựa chọn , một là nguyện ý giành giải nhất trong cuộc thi thao bàn thủ quốc tế, hay là nguyện ý trở thành đồ đệ của bàn tay vàng . Thì phỏng chừng tất cả mọi người đều tình nguyện quỵ xuống xin bái sư, Lãnh Phong tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ .

Khi Liễu Yên Nguyệt đi vào phòng làm việc của Tiêu Phong Thu, thì cũng đã gần xế trưa.

— Phong Thu ! Thật ngại quá , ta đến muộn .

Mặc dù là phó tổng tài, nhưng ba năm nàng đến đây, thì chưa có lần nào nàng lại đến muộn như ngày hôm nay . Ngày hôm qua, chính là lần đầu tiên nàng uống rượu, mới hai chén nhưng cũng đã say, nhìn vẻ mặt cười yếu ớt của tên nam nhân ở bên cạnh mình. Cho dù là say trong mộng , thì nàng cũng rất vui vẻ .

Một thân mặc bộ váy màu xanh lam, lại mang theo một hơi thở nồng nàn như hoa cỏ mùa xuân . Giống như một tuyệt sắc tiên nữ đang chậm rãi bước đến, với dáng vẻ ôn nhu dịu dàng, đủ để làm cho bất cứ người nào cũng đắm chìm trong sắc đẹp tuyệt mỹ này .

— Không biết uống rượu, thì không nên miễng cưỡng đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp .Uống say sẽ dễ dàng bị nam nhân chiếm tiện nghi, sau này nên chú ý một chút .

Nhớ tới hình ảnh đầy mê hoặc của nữ nhân này ngày hôm qua, một phong thái kiêu diễm động lòng người , khiến cho trong lòng Tiêu Phong Thu nổi lên một cỗ rung động .

Liễu Yên nguyệt thoải mái cười, ôn nhu nói :

—Được rồi , người yên tâm , sẽ không có lần sau . trải qua một lần đau đầu như búa bổ kia, ta cũng sợ rồi .

Nếu như không phải bởi vì có nam nhân này ở bên cạnh . Liễu Yên Nguyệt tuyệt đối sẽ không uống hai chén rượu kia . Không biết từ lúc nào, nàng dĩ nhiên lại đem hấn trở thành khát vọng sống của mình, là chỗ dựa vững chắc cho nàng .

Mỹ nhân như ngọc , kiều diễm động lòng người , nếu như là một nữ nhân bình thường , thì Tiêu Phong Thu tuyệt đối còn muốn đùa giỡn thêm vài câu . Nhưng lại nhớ đến bà tám Liễu Yên Hồng, nhất thời giật mình, không dám cùng nữ nhân này nói chuyện quá lâu, quan tâm nói :

— Được rồi, trở về phòng làm việc nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì thì ta sẽ xử lý .

Nhẹ nhàng gạt đầu, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, nhẹ nhàng quay đầu lại , Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng như gió êm ái rời đi .

Tiêu Phong Thu âm thầm lắc đầu , hấn thật đúng là cứ ở gần nữ nhân này thì trong lòng hấn lại sinh ra một cỗ dục vọng, tựa hồ càng ngày càng khiến cho hấn khó khống chế nổi.

Buổi chiều, Liễu Yên Nguyệt đã trải qua thời gian nghỉ trưa , thì cảm giác ngày hôm qua say rượu đã hoá toàn biến mất . Giờ phút này trong tay nàng đang cầm một cốc cà phê . Trong đầu lại hiện lên hình dáng của tên nam nhân kia ân cần thăm hỏi , còn có răn dạy và che chở . Một cảm giác hạnh phúc ủa đến trong nàng, làm cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái .

Trên bàn, tiếng chuông điện thoại của thư ký vang lên :

— Phó tổng, có Lý tiên sinh tìm người nói là bằng hữu của người, muốn hay không gặp hấn ?

Là giọng nói của thư ký Tiểu Duyệt, nhớ tới thư ký này Liễu Yên Nguyệt thật là có chút buồn cười . Trước kia thì đối với tổng tài Tiêu Phong Thu rất là không thích , trong lòng tràn đầy sự khinh bỉ . Nhưng bắt đầu từ tháng trước, nhất là sau sự kiện oanh động kia phát sinh , Tiểu Duyệt cũng đã trở thành một trong nhiều người của tập đoàn si mê và ủng hộ tổng tài .

Tổng tài là nam nhân tốt nhất trên đời, gả cho hấn tuyệt đối sẽ không thua thiệt . Đây là câu nói mà Liễu Yên Nguyệt nghe nàng nói nhiều nhất bên tai của mình .

Cho nên hiện tại, chỉ cần là nam nhân tuổi đời còn trẻ đến xin bài phỏng thì tiểu thư ký này đặc biệt rất cẩn thận nàng muốn làm thư ký cho lão bản phu nhân . Nên không thể để cho người khác tùy ý phá hư . Quay đầu nhìn lại thì thấy vẻ mặt đang cười , trên tay lại đang cầm một bó hoa hồng chính là Lý Hải Bán . Nhìn thấy cảnh này , nàng không thích một tí nào .

— Đây, Lý tiên sinh đây là thời đại nào mà vẫn còn tặng bó hoa hồng lớn như thế ? Không phải người từ thế kỷ XX mới đến đây chứ ?

Nữ nhân chính là như vậy , thích một người thì cái gì cũng đều tốt , nhưng nếu đã không thích thì nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt .

Lý Hải Bán không thể giải thích được, tặng hoa thì đã làm sao chứ ? Nữ nhân không phải tất cả đều thích hoa hồng sao ? Phải tìm đồ con mắt ra mới gặp được một bó hoa ưng ý như thế này ...Thế mà

Nhưng tiểu nữ nhân này lại là thư ký của Liễu Yên Nguyệt, hấn cũng không dám đắc tội, cười ra mặt nói :

— Tiểu muội muội nói rất đúng, lần sau ta nhất định sẽ sửa, nhất định sửa lại .

Liễu yên Nguyệt nhìn thấy bó hoa hồng đỏ tươi này, cũng bị dọa cho sợ hãi đứng lên thất thanh nói :

— Lý Hải Bán , sao người lại đến đây ?

Sao người lại đến đây ? Kỳ thật chính là muốn nói vì sao người lại cầm bó hoa hồng này đến . Chuyện này nếu để nam nhân kia biết, chẳng phải sẽ rất là xấu hổ sao . Vả lại nàng cũng không muốn để cho hấn hiểu lầm những chuyện như thế này .

Lý Hải Bán nhìn đôi mắt của người tình trong mộng, vẻ mặt tràn đầy ý nghĩ yêu thương, nói :

— Yên Nguyệt ! Người hôm nay thật là xinh đẹp !

Nhưng lời vừa nói ra hần lại phát hiện vẻ mặt mắt húng thú của Liễu Yên Nguyệt . Mấy năm là đồng học, hần đương nhiên biết vị hoa hậu học đường này tính tình cũng không được tốt cho lắm, nhất là nàng không bao giờ thích những nam nhân có tính phong lưu .

Cho nên những năm gần đây, cho dù nàng cũng cái vị phong lưu công tử kia có hôn ước , hần cũng tin tưởng bọn họ sẽ không thể nào đến với nhau được .

— Thật ngại quá, Yên Nguyệt, ta đây là kinh diễm mà phát (Cũng có thể hiểu là vì nàng quá đẹp mà không thể nào kiềm chế được lòng nên mới nói ra) , chứ không hề có ý tứ gì khác . Hôm nay đến, là muốn mời người cùng ta ăn bữa cơm . Lần trước người đã mời ta, thật sự là xấu hổ . Cho nên lần này hãy cho ta một cơ hội, hoa này là tặng cho người lúc này đi ngang qua cửa hàng bán hoa , thấy nó rất đẹp nên mua một bó tặng cho người , hy vọng người chớ có trách ta thất lễ .

Bó hoa này là hần tỉ mỉ đặt hàng từ tuần trước , nghe nói là từ Mỹ quốc chuyển tới, Giá cả cũng rất đắt đỏ . Đối với một gian nhân sắc đẹp như tiên tử này, hần đương nhiên không thể nào tùy ý được .

Hoa đẹp thì nữ nhân nào mà không thích , nhưng phải coi là ai tặng mới được . Liễu Yên Nguyệt cũng không có chuẩn bị nhận đóa hoa hồng xinh đẹp này cho mình . Nàng thừa nhận, Lý Hải Bân là một nam nhân không tồi, sáng sủa (Có sáng chứ không có sủa à nha !) hoạt bát, là một nam nhân thực thụ . Hơn nữa trong khi nàng còn học đại học, hần chính là vị nam sinh bằng hữu duy nhất của nàng .

Nhưng chuyện này, cũng không tỏ vẻ là nàng thích hần .

— Người

Vừa muốn nói ra , người hiểu lầm Thì tiếng đập cửa vang lên .

— Mời vào !

Liễu Yên Nguyệt không suy nghĩ nhiều đã vội lên tiếng, nghĩ đến nhất định là công ty có việc nhân cơ hội có tên nam nhân này ở đây, nàng muốn làm cho hần biết khó mà rút lui. Nàng khó mà có khả năng thích hần .

Nhưng khi chứng kiến người tiến vào, nàng hối hận thiếu chút nữa là muốn tự sát . Mà ở sau lưng người đó, lại lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ của tiểu thư ký , con mắt bắt mắt dĩ hướng về phía Liễu Yên Nguyệt không ngừng chớp chớp, tựa hồ muốn nói : Ta không ngăn được a!

Tiêu Phong Thu đến, hần đã xem qua các loại báo cáo của công ty, phát hiện có rất nhiều chi nhánh rất mơ hồ (ám muội). Cho nên hần quyết định, chuẩn bị tuần sau bắt đầu tuần tra, tự mình đi xem xét qua một chút thuận tiện cũng có thể hiểu rõ công việc của bọn họ . Thân là một tổng tài, nhưng trong đầu hần thì ấn tượng đối với toàn bộ tập đoàn này rất là mơ hồ, đây cũng không phải là một chuyện tốt .

Vốn muốn cũng Liễu Yên Nguyệt thương lượng một chút, lại không có nghĩ được có thể chứng kiến được màn nà . Nữ nhân này thật đúng là nổi tiếng, ngay cả hình cảnh đại đội trưởng cũng theo đuổi, giờ phút này người ta lại cầm hoa chạy đến ngay tận cửa .

Bất quá, Tiêu Phong Thu không có ghen hoặc là từ trong lòng, hần cũng hy vọng Liễu Yên Nguyệt có thể chính thức tìm được người mình thích, người cả đời có thể yêu nàng , che chở cho nàng cho nàng đầy đủ tình yêu của một nam nhân .

Việc này coi như là một loại phương thức đền bù những lỗi lầm của Tiêu Phong Thu trước đây đối với nàng đi a !

— A Đóa hoa hồng thật là đẹp, chắc cũng không tiện nghi cho lắm , Lý đội trưởng thật đúng là biết dùng tiền .

Tiêu Phong Thu cũng không muốn phá hư chuyện tốt của bọn họ, noi :

— Các người cứ tự nhiên, Yên Nguyệt, sáng sớm ngày mai đến phòng làm việc của ta, ta có chuyện muốn cùng người thương lượng .

Không đợi hai người mở miệng, hần nở nụ cười rất là mập mờ, rồi quay đầu rời đi .

Liều Yên Nguyệt lo lắng mấp máy miệng , nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào .

Không quá vài phút sau, thì Lý Hải Bân cũng đã đuổi theo từ phía sau .

— Tiêu thiếu gia, cảm ơn người . Ta ban đầu còn sợ nàng cự tuyệt, không có nghĩ được nàng dĩ nhiên đáp ứng cùng ta đi ăn bữa cơm chiều ngày hôm nay .

Tiêu Phong Thu cười nói :

— Như vậy thì chúc mừng Lý đội trưởng, hy vọng chiều nay các người ăn cơm vui vẻ .

Nhìn bóng dáng Tiêu Phong Thu rời đi, Lý Hải Bân cảm giác được vị phong lưu công tử này kỳ thật cũng là một nam nhân không tồi . Nhưng không biết vì sao, cục trưởng lại hận hấn đến như vậy .

36. Chương 36: Tình Mẫu Tử

— Mẹ, ta còn phải đi ra sân giám sát bọn họ huấn luyện , người có chuyện gì thì cứ nói đi, nhìn chăm chăm ta làm gì chẳng lẽ không sợ ông già ghen hay sao ?

Lời nói còn chưa dứt, vừa định nói tiếp, thì Điền Phù giang hai tay ra ôm lấy hấn, trong miệng lớn tiếng kêu lên :

— Tiểu Phong ! Bảo bối của ta , mẹ thật sự là yêu người chết mất .

Tiêu Viễn Hà đang ngồi một bên, trong tay mặc dù đang cầm tờ báo, nhưng đôi mắt lại len lén nhìn về phía hai người này thấy thế thật sự không nhịn được nữa, ngẩng đầu trừng mắt liếc lão bà một cái , có chút như đang ăn phải dấm chua nói ra :

— Nay lão bà, người cứ tiếp tục làm như thế , thì ta thật sự là ghen tị đó .

Vẫn biết là lão bà này rất yêu thương con trai của mình, cho dù hấn là phá gia chi tử, là rác rưởi trong xã hội thì tình cảm này vẫn không có chút thay đổi. Nhưng kể từ ngày từ tập đoàn Phong Chính trở về, nữ nhân này vì cảm động mà khóc suốt một ngày, sau đó đối với con trai thật sự là không có cách nào để hình dung được .

Chỉ cần đưa con trai bảo bối này mà đến trước mặt nàng thì nàng luôn luôn kéo nó về phía mình chứ không chịu để yên . Tiêu Viễn Hà thật sự là nhìn không nổi, cũng đã bắt đầu ăn dấm chua của con trai mình .

Điền Phù liền trừng mắt lại, quát :

— Ăn cái gì ? Ai bảo ông già người không có bản lãnh như Tiểu Phong . Ta thích hấn, thì đã sao nào ? Nếu người có bản lãnh, khiến cho công nhân viên trong tập đoàn vì người mà cống hiến ít nhất là hai tháng tiền lương, thì xem bọn hấn có nguyện ý hay là không ?

Tiêu Phong Thu lắc đầu, đây là chuyện gì thế !

Tiêu Viễn Hà mặc dù không phục, nhưng cũng biết lão bà nói rất đúng . Nói thật, con trai có thể khiến cho công nhân viên trong tập đoàn tôn trọng và ủng hộ như thế, hấn không thể nào không phục cho được. Quả thật con trai so với hấn thì có bản lãnh hơn nhiều .

— Được ...Được ...Tính là ta sợ người . Tiểu Phong có bản lãnh thì như thế nào ? Hấn không phải cũng gọi ta là lão tử sao . Hấn còn phải nghe lời ta, có phải hay không a , Tiểu Phong !

Vừa nói, thì liền nhìn về phía Tiêu Phong Thu mà không ngừng nháy mắt .

Tiêu Phong Thu lập tức lấy lòng nói ra :

— Đúng vậy, đúng vậy Ta đây cũng là do có lão ba anh minh, sáng suốt chỉ đạo mới có thể làm chút chuyện . Rời khỏi lão ba, ta chính là một tên côn đồ , việc làm được thì không có nhưng bại sự thì có thừa .

Điền Phù không vui , nàng không muốn bất cứ ai phá hư hình tượng con trai của mình . Đang định đối với lão công mắng lại , thì ở bên ngoài cửa đột nhiên lại truyền đến một tiếng cười khê, tiếp theo đó là một thanh âm rất ôn nhu, nói :

— Phong Thu, nguyên lai người lại là một tên đồ a, ta thật sự là không có cách nào nhìn ra được .

Theo lời nói , Liễu Yên Nguyệt cũng đã bước đến , trên vai còn mang theo một cái bọc nhỏ , bộ dáng tuy bình thản nhưng lại vô cùng ôn nhu . Cùng với mảnh bích ngọc , làm phát ra một cảm giác giống như hơi thở của tiên nữ .

Điền Phù cũng chẳng thèm quan tâm đến lão công nữa, vội vàng đứng lên, thân thiết nói :

— Yên Nguyệt, tiểu nah đầu ngươi, đến từ lúc nào thế sao lại không nghe thấy ai nói hết vậy ?

Liễu Yên Nguyệt trên mặt mỉm cười nói :

— Bá mẫu, thật ngại quá là ta không chờ Ngọc thẩm thông báo, nên trực tiếp đi vào, thật là có chút thất lễ .

— Không có việc gì, không có việc gì , dù sao chúng ta người một nhà chỉ đùa vui, tán dóc một chút mà thôi . Người lại đây, cùng tham gia cho vui, đến, đến ...Mau ngồi xuống .

Điền Phù trong lòng đã sớm muốn giúp con trai mình lấy được nữ nhân này làm vợ, cho nên đương nhiên nàng phải rất nhiệt tình , lôi kéo nàng ngồi xuống .

Ngọc Thẩm cũng rất nhanh sau đó, bưng đến một cốc nước hoa quả . Lúc trước đến đây , Ngọc Thẩm đã rất nhanh ghi nhớ kỹ thói quen nàng dâu tương lai của Tiêu gia . Nàng không thích uống trà, chỉ thích uống nước hoa quả, hơn nữa là những loại hoa quả vừa chín tới .

Hai lão nhân đương nhiên là vô cùng cao hứng, nên nhiệt tình một cách bất thường . Chỉ có Tiêu Phong Thu là có chút không thể nào giải thích được , nữ nhân này đang yên đang lành lại chạy đến đây làm gì ?

— Yên Nguyệt, người không phải là cũng Lý cảnh quan ước hẹn hay sao, lúc này lại chạy đến đây làm gì ?

Lý Hải Bân đã nói là nàng đã đáp ứng, với tính cách của nữ nhân này thì nàng khó mà thất ước cho được .

— Ước hẹn ?

Điền Phù sửng sốt, có chút nóng nảy nói :

— Yên Nguyệt, người không phải là đi tìm bạn trai chứ ?

Liễu Yên Nguyệt nhanh chóng giải thích :

— Bá mẫu, người không nên nghe Phong Thu ăn nói lung tung .Hắn chỉ là một người bạn bình thường mà thôi, chỉ nói chuyện một chút . Nói xong, ta lập tức đi đến đây, Phong Thu buổi chiều tìm ta hình như là có việc gấp . Mà lúc chiều lại chưa nói r , cho nên ta đến đây hỏi qua một chút . Thuận tiện cũng muốn xin một bữa cơm , không biết có hay không đường đột ?

Điền Phù trong lòng nhanh chóng vui vẻ trở lại, không có bạn trai là tốt rồi . Nếu như để người vợ xinh đẹp này không cánh mà bay mất , thì bao nhiêu mộng đẹp của nàng không phải là tan vỡ hết hay sao ?

— Người cũng biết là đường đột ? Muốn đến sao không gọi điện báo trước, cho nên trong nhà không có chuẩn bị cơm cho người . Không bằng nhân trời còn chưa tối người nên nhanh chóng trở về nhà, miễn cho ta phải đưa người về . Việc công, thì ngày mai đi làm nói cũng chưa muộn .

Tiêu Phong Thu cũng không muốn sự việc phải phiền toái như thế này . Nhưng hắn đã có lời thề với tiểu muội của Liễu gia, nếu thật sự hải tử không có tiểu JJ thì đây không phải là chuyện có thể giỡn chơi được .

— Tiểu Phong ? Tiểu tử ngươi ngứa da hử , muốn ăn đòn phải không ?

Điền Phù vừa nói , cũng đã vỗ một cái nhưng rất nhẹ nhàng lên lưng của Tiêu Phong Thu .

— Yên Nguyệt, không cần chú ý đến hắn, Tiểu tử này phỏng chừng là chứng kiến người cùng nam nhân khác ước hẹn, nên ghen tị đó thôi . Trên đời này thì nam nhân nào mà không thế .

Lúc nói lời này ra, vẫn cố ý liếc mắt nhìn Tiêu Viễn Hà một cái .

Tiêu Viễn Hà nhanh chóng chuyển mắt đi sang chỗ khác , con trai cùng lão bà của mình rốt cuộc là đang giấu hắn chuyện gì .

Bất quá, cũng không có liên quan đến hắn, cho nên hắn cũng không dám lên tiếng, nếu không thì đêm nay chỉ có thể tiếp tục ngủ ở thư phòng .

Liễu Yên Nguyệt nghe Tiêu Phong Thu nói, trong lòng rất là thương tâm. Nhưng khi Điền Phù nói xong, lại khiến cho nàng có chút vui vẻ trở lại . Nếu như nam nhân này vì nàng mà ghen, như vậy chứng tỏ trong lòng tên nam nhân này vẫn để ý đến nàng .

Hơn nữa, nếu nói thật thì ước hẹn ngày hôm nay nàng sẽ đi chỉ là trên danh nghĩa hai người bạn của nhau mà thôi. Tuyệt đối không có vượt qua giới hạn, nàng nói cho Lý Hải Bân hiểu, nàng không phải là đối tượng mục tiêu cuộc sống của hắn . Hơn nữa, nàng đã có người mình thích hy vọng loại hành động tặng hoa này sẽ không tái diễn lần nào nữa , nếu không ngay cả tình bạn cũng sẽ không còn .

Lập tức cao giọng hào phóng nói ra :

— Bá mẫu, ta biết, ta sẽ không tức giận . Hắn chính là một tên phong lưu , cho nên ghen tị với người khác cũng rất là bình thường .

Nói xong , nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Phong Thu .

Như vậy là không thể nào trực khách được, Tiêu Phong Thu cũng không còn biện pháp nào . Nguy hiểm hơn nữa, chính là lão mẹ lại sáng tạo cho bọn họ cơ hội, để Liễu Yên Nguyệt ngồi cạnh bên hắn, cười nói :

— Các người có việc công thì nói đi, ta đi xuống phòng bếp một chút, yên tâm, cơm tối hôm nay sẽ rất là ngon !

Tiêu Gia chính là một nhà đại phú , cho nên mỗi bữa cơm cũng chuẩn bị không ít những món đồ ăn với các hương vị và sắc thái khác nhau . Đừng nói là nhà chỉ có một người , cho dù là nhiều hơn nữa , thì cũng không cần làm thêm . Điền Phù sẽ đi xuống bếp , là muốn nói cho đầu bếp biết sở thích thức ăn của Liễu Yên Nguyệt , cũng hy vọng nàng có thể thường xuyên đến đây .

Bình đến thì tướng ngăn , nước đến thì đáp đập, Tiêu Phong Thu cũng chẳng muốn suy nghĩ quá nhiều, lập tức đem kế hoạch hậu chỉnh đốn Phong Chính tập đoàn một năm một mười nói hết cho nàng. Đương nhiên Tiêu Viễn Hà đang ở một bên nên cũng có thể thuận tiện trao đổi, thảo luận .

— Tiểu Phong, suy nghĩ này quả thật cũng không tồi mấy năm nay bởi vì công ty không ngừng mở rộng thị trường, ta đã đem tất cả tinh lực đều tập trung vào các kế hoạch phát triển , việc giám sát sợ rằng còn sơ sót phỏng chừng bên dưới cũng có thể tồn tại ít nhiều tệ đoan . Người có thể suy nghĩ đến điều này có thể chứng minh người đã lãnh ngộ được điểm mấu chốt trong công việc quản lý . Đi làm đi, ta ủng hộ người .

Liễu Yên Nguyệt cũng gật đầu hỏi :

— Phong Thu, người chuẩn bị bắt tay từ phương diện nào, định tuần sát mấy chi nhánh công ty nào . Ta ngày mai cũng có thể giúp người một chút .

Tiêu Phong Thu nói :

— Một công ty phát triển như thế nào, chỉ cần nhìn vào hai sự việc là có thể phán đoán ra được ít nhiều . Một là tài chính , hai chính là thái độ phục vụ của nhân viên . Ta định chuẩn bị bắt đầu điều tra từ Thượng Hải, chọn mấy nhà hàng trong chi nhánh đầu tiên là ngầm hỏi , sau đó là xem xét như vậy mới có thể có được nguồn tư liệu mà chúng ta cần .

Tiêu Viễn Hà vừa nghe xong, vội vàng tấm tắc khen :

— Không tồi, Tiểu Phong người tự thân vi hành điều tra , tìm được tệ bệnh , thì “ tiền trăm hậu tấu “ , làm trong sạch tập đoàn, khiến cho mọi người đều đoàn kết, như vậy sau này nếu gặp phải khó khăn trong việc tiếp tục mở rộng thị trường, thì chúng ta cũng không cần quá sợ hãi .

Ba người vừa nói vừa cười, cuộc nói chuyện này xem ra có vẻ rất hòa hợp, mọi người đều đồng ý với ý kiến của nhau .

— Tiểu Phong, Yên Nguyệt, các người đã bàn xong công việc thì cũng nên ăn cơm thôi .

Thanh âm của Điền Phù vang lên, trong phòng ăn đã bày đầy đủ đồ ăn còn có mấy nữ nhân cũng đang bưng vài bình rượu Nữ Nhi Hồng đứng một bên , đợi bọn họ ngồi vào bàn .

Mắt nhìn thấy vài bình rượu Nữ Nhi Hồng , Tiêu Viễn Hà rất là cao hứng kêu lên :

— Lão bà, hôm nay sao lại tốt như vậy, có thể được uống rượu a ?

— Nhìn người vui vẻ như vậy, nhưng đừng có tưởng bỏ đây chỉ là ta nể mặt của Yên Nguyệt . Được rồi, Tiểu Phong , luồng phiếu của tập đoàn khai hoàn trở về , mẹ còn chưa có cơ hội để chúc mừng người . Người cũng uống mấy chén , cho thêm phần vui vẻ .

Trùng mắt nhìn lão công liếc mắt một cái, hành động tiếp theo của Điền Phù quả thật khiến cho tiêu Viễn Hà hâm mộ không thôi, nàng tự mình cùng Tiêu Phong Thu nâng ly cạn chén .

37. Chương 37:tuần Sát

Ăn cơm xong, Tiêu Phong Thu đương nhiên trốn không thoát khỏi sứ mạng đưa Liễu Yên Nguyệt về nhà . Có hai trưởng giả ở một bên vừa hăm dọa , vừa dụ dỗ , hần không khuất phục cũng không được .

Bất quá lúc này , thì Tiêu Phong Thu đã có kinh nghiệm , nên ngay cả cánh cổng của Liễu Gia hần cũng không có bước vào , việc làm này khiến cho Liễu Yên Nguyệt rất là khó hiểu . Hần trước kia không phải là rất thích đến nơi này lắm mà , hơn nữa còn nghĩ trăm phương ngàn cách để được bước qua cánh cổng này . Hôm nay như thế nào lại như muốn trốn thật xa không muốn bước qua .

Hoàn hảo , tiểu muội đã ngay sau đó cắt đứt suy nghĩ trăm tư của nàng .

-Tiểu hồng , người bây giờ còn chưa có đi nghỉ à !

Liễu Yên Nguyệt một bên quay đầu lại nhìn người vừa điều khiển xe tăng tốc rời đi là Tiêu Phong Thu , một bên nhẹ giọng mở miệng .

Liễu Yên Hồng hình như cũng không được cao hứng cho lắm , hướng về phía tỷ lớn tiếng kêu lên :

- Tỷ , người chưa trở về , chúng ta có thể nào mà yên ổn để nghỉ ngơi chứ . Ba vẫn ở bên trong chờ người đó , đã nói qua với người nhiều lần rồi , không nên tiếp tục đến Tiêu gia , mà sao người vẫn cứ không chịu nghe . Vừa rồi không phải vẫn chính là cái tên vô lại kia lại đưa người về đó chứ ?

Liễu Yên Nguyệt sững sốt , ngẩng đầu trừng mắt nhìn tiểu muội một cái , cắt đứt câu nói của tiểu muội :

— Người nói cái gì chứ , là Phong Thu đưa ta về .

Liễu Yên Hồng nhất thời tịt mịt :

— Quả nhiên là hần , đúng là vương bát đần , nói chuyện mà không giữ lời , sinh hài tử nhất định sẽ không có tiểu JJ .

Liễu Yên Nguyệt mặt lập tức sầm xuống , tiểu muội lúc nào lại không thuần khiết như vậy .

- Tiểu Hồng , người học thói xấu đó khi nào vậy ? Là một cô gái thì phải ăn nói cho nhã nhặn điềm đạm , nẫu không thì sau này không xuất giá được đâu .

— Không xuất giá được , thì ta cũng không thèm tìm đến tên phong lưu công tử của Tiêu gia . Ngay cả ta mà hần cũng đem ra đùa giỡn , tỷ , sau này người không nên tiếp tục để ý đến hần nữa .

Liễu Yên Nguyệt cả kinh , tiểu muội bị đùa giỡn , hần đùa giỡn tiểu muội ?

- Hần đối với người không có quy củ ?

Nàng có chút không thể nào tin nổi , nói thế nào thì nàng so với tiểu muội cũng thành thực hơn , thân thể nhìn qua cũng đầy đặn hơn , tuy nếu muốn tính chiếm tiện nghi của nữ nhân , thì cũng sẽ chiếm của nàng , nhưng nàng đã cho hần mấy lần cơ hội rồi nhưng ...

Liễu Yên Hồng mặt đỏ bừng , đương nhiên không thể nào đem lời thề của tên bại hoại kia nói ra cho tỷ tỷ biết , chỉ tức giận nói ra :

- Hắn là đồ cầm thú , là thứ sắc lang , nói khinh bạc ta , đây không phải là chiếm tiện nghi của ta hay sao chứ ?

Liễu Yên Nguyệt bật cười , không phải hắn luôn là như thế sao chứ ? Miệng lưỡi của hắn cũng đã nhiều lần làm cho nàng tức giận , đã không phải là chuyện xảy ra một hai lần , đối với nàng cũng đã trở thành thói quen .

-Được rồi , Tiểu Hồng , hắn chính là như vậy , tuy bên ngoài nói thế , nhưng tâm địa không có xấu . Người không nên trách hắn , có cơ hội , ta hảo hảo sẽ nói với hắn , để cho hắn chú ý một chút .

Nhìn đôi mắt ôn nhu của tỷ tỷ , Liễu Yên Hồng trong lòng rất là không vui , đối với tên phong lưu công tử kia nàng cảm giận còn chưa hết ... Nhưng giờ nàng lại cảm nhận rõ ràng được tỷ tỷ đang từ từ tiếp nhận hắn .

Mỗi lần khi nàng nói đến , mặc dù ngữ khí không có kích động , nhưng ngữ khí lại mang theo sự ân cần không có cách nào dấu diếm được khát vọng trong đó của nàng , đây cũng không phải là một điểm báo trước tốt lành gì .

- Tỷ , Lý đại ca hôm nay đã tới , nhìn qua hình như hắn không được cao hứng lắm , các người có phải hay không Cãi nhau rồi à ?

Liễu Yên Nguyệt quay đầu lại , trên mặt rất là nghiêm túc , nói :

-Tiểu Hồng , tỷ nói cho người một lần nữa , Lý Hải Bân chỉ là bằng hữu hoặc cũng chỉ có thể nói là bạn học , sẽ không có bất cứ thứ tình cảm nào khác . Hắn không phải là nam nhân mà tỷ thích , Chuyện tình cảm rất là khó nói , người chắc là chưa hiểu được , nhưng tỷ tỷ hy vọng người sau này không nên tiếp tục làm những việc như thế , có hiểu được không ?

Liễu Yên Hồng không có nghĩ được tỷ tỷ lại kích động như vậy , trước kia không phải là rất tốt sao , như thế nào thoáng cái lại trở thành như thế này ?

Nhưng thấy tỷ tỷ tức giận như thế , nàng cũng không dám tiếp tục lên tiếng , vội vàng nói :

-Tỷ , xin lỗi , sau này ta sẽ không làm như thế nữa .

Liễu Yên Nguyệt lúc này mới tươi cười lên một chút , kéo cánh cửa nàng:

-Được rồi , tỷ không có trách người , chờ Tiểu Hồng của Liễu gia chúng ta có người để thích, nói chuyện luyện ai , thì lúc đó mới bắt đầu hiểu được sự kỳ diệu huyền bí trong tình yêu . Đi , chúng ta vào nhà nào !

Hai người cầm tay nhau mà bước đi , nhưng Liễu Yên Nguyệt cũng không quên quay đầu nhìn lại , thấy chiếc xe đang từ từ biến mất trong bóng tối , vẻ mặt nàng không khỏi toát ra sự ngọt ngào hạnh phúc , yêu chính là hạnh phúc (Sống không yêu cả đời ôm hận – Chết cô đơn ngàn thu còn sầu) .

Sáng sớm ngày hôm sau , Tiêu Phong Thu vừa mới ngồi xuống chiếc ghế tổng tài của mình , Liễu Yên Nguyệt liền dẫn thêm vài người đi nhanh vào phòng làm việc của hắn . Dựa vào quan hệ thân mật giữa hai người , nữ nhân này hiện tại cũng không thêm gõ cửa , tiểu thư ký ở bên ngoài cũng không ngăn cản.

Tiêu tổng tài cùng Liễu phó tổng , bọn họ là ai ! Là vị hôn phu thê , có chuyện gì cũng có thể đóng cửa lại thương lượng , bọn họ là người ngoài không cần thiết phải xen miệng vào . Hơn nữa , Tiểu Hoa nha đầu này , hiện tại cùng thư ký của Liễu Yên Nguyệt quan hệ cũng rất thân thiết sao chứ ?

- Phong Thu , ta đã giúp người chọn người rồi , Lan Phong giám đốc phụ trách tài vụ , Hoa giám đốc phách phụ trách đời sống nhân viên , cộng thêm ta nữa là có được bốn người rồi .

Tài vụ giám đốc Lan Phương cùng Hoa giám đốc đến giờ phút này cũng không biết có chuyện gì xảy ra . Vừa mới bước chân đến công ty , đã bị Liễu Phó tổng cấp bách triệu gọi đến đây , còn nghĩ rằng đã xảy ra địa sự gì , nên trong lòng luôn luôn thất thỏm lo âu .

- Tổng tài , tìm chúng ta có chuyện gì sao chứ ?

Lan Phương giám đốc hỏi .

Nhìn vẻ mặt lo lắng của hai vị giám đốc này , Tiêu Phong Thu biết Liễu Yên Nguyệt vì quá nóng vội , nên còn chưa nói ra kế hoạch tuần sát cho hai người biết , cười nói :

-Lan giám đốc , không cần khẩn trương như vậy . Lúc này ta tìm các người là có chuyện tốt ...

Liễu Yên Nguyệt lúc này mới sững sốt , có chút xấu hổ cười nói :

-Người xem ta đều quên nói tình huống cụ thể cho họ biết . Lan giám đốc , Hoa giám đốc , chuyện là như vậy

Sau khi đem đầu đuôi câu chuyện nói ra , hai giám đốc cũng bị dọa một chút , chuyện vi phạm kiểu như thế này ...Bọn họ quả thật là không có nói chơi .

Mười giờ , cả bốn người đều đã cải trang thành những người tương đối bình thường . Liễu Yên Nguyệt một lần nữa khi xuất hiện trước mắt Tiêu Phong Thu , thì lại bị Tiêu Phong Thu cười vui đùa giỡn :

- A , cô thiếu nữ nông thôn nào đây mà lại chạy đến công ty của chúng ta ?

Nàng không có mặc váy , trên người bận một bộ đồ màu hồng lục bằng vải thô . là vải thổ cẩm . Nhưng làm cho mọi người ngạc nhiên chính là nàng đem mái tóc đen óng ả , mượt mà của mình thắt thành hai bím tóc , khi bước đi , mái tóc cứ run run lên , xem qua rất là có hương vị của một tiểu cô nương tình nghịch .

-Phó tổng cải trang thật là giống , nếu như ta là nam nhân nhất định sẽ đem tiểu cô nương thôn nữ này lấy làm vợ .

Lan Phương giám đốc cũng nhân dịp mà vui đùa một phen , làm cho Tiêu Phong Thu cùng Hoa giám đốc không khỏi phải bật cười .

Liễu Yên Nguyệt đương nhiên mặt cũng không khỏi đỏ bừng , hòa với bộ trang phục không khỏi say lòng người .

Mục tiêu thứ nhất của bốn người , chính là một trong thập đại tử điểm , Phù Dung đại tử lâu , hai mươi hai tầng , cấp năm sao . Tử điểm này , lúc đầu Tiêu Viễn Hà tặng cho Điền Phù làm lễ vật kết hôn , chủ sở hữu chính thức chính là Điền Phù , nhưng là người một nhà , nên không sao cả .

Tại Phong Chính tập đoàn bên dưới tất cả các tử điểm , thì Phù Dung đại tử lâu , được xem là nổi trội nhất , giống như là đầu lĩnh của tất cả các tử điểm trong tập đoàn .

Bốn người với trang phục mộc mạc , nhưng cũng làm cho mấy nhân viên phục vụ trong tử điểm cũng không khỏi ngẩng người trong chốc lát . Bất quá coi như là có lễ phép , xứng đáng là nhân viên phục vụ chuyên nghiệp . Không lấy diện mạo mà đối xử với khách hàng , không lấy hình thức mà xem thường người . Người trong lòng nghĩ như thế nào ..Không sao cả . Nhưng nhất định không thể cho phép phục vụ sơ xài , đây chính là quy tắc cũng như phương châm hoạt động của tử điểm .

Đặt hai gian phòng , cứ hai người một gian , vốn dựa theo ý nghĩ của Tiêu Phong Thu là nam nữ tách ra , nhưng Liễu Yên Nguyệt lại phản đối , nói :

- Làm gì có chuyện hai người cùng phái lại ở cùng một phòng được ,đã làm thì phải làm như thật , Lan tỷ , người cứ nói đi ?

Do tất cả đang đóng kịch , nên xưng hô cũng đã sửa lại , Lan Phương cười , gật đầu , nói :

- Cũng đúng , nếu không người ta lại nghĩ chúng ta là dân đồng tính luyến ái , vậy thì càng thêm mất mặt . Tổng tài , người cùng Liễu tiểu thư , ta cùng Hoa giám đốc . Sắp xếp như vậy , người ngoài nhìn vào cũng thấy bình thường một chút .

Đây chỉ là muốn điều tra một chút , cũng không phải là sự thật , làm gì mà có nhiều yêu cầu vậy . Tiêu Phong Thu cũng không thể nào mà tiếp tục tranh cãi nữa , bốn người tự giống như hai đôi tình nhân , theo chỉ dẫn của nhân viên phục vụ , hai người được bố trí hai căn phòng sát nhau tại tầng mười tám .

Sau khi Liễu Yên Nguyệt tỏ ra là rất nghiêm trang bước vào phòng , đợi cho Tiêu Phong Thu đóng cửa xong , cũng đã nhanh chóng vỗ vỗ miệng , cười ha hả , có chút không thể giải thích được .

- Phong Thu , ta thật sự cảm giác được chúng ta thật giống như đôi tình nhân đi trộm tình , cảm giác rất là kích thích a .

Nữ nhân này , giờ phút này tựa giống như một tiểu hài tử , chuyện kiểu này mà cũng xem như là một trò đùa mà thôi

Tiêu Phong Thu bắt đầu dĩ nhiên , nói :

-Ngu nữ , chúng ta là đang đi làm chính sự , nên tập trung một chút đi .

- Ta đây đã rất chăm chú đấy chứ . Người xem vừa rồi ta quàng tay qua vai người , bộ dáng rất là giống một cô nương đang chìm đắm trong tình yêu , người ngoài nhất định sẽ nghĩ chúng ta chắc chắn là một đôi tình nhân . Lần sau nếu có cơ hội , chúng ta nên giả trang làm vợ chồng , ta nhất định sẽ cải trang cho thật là giống a .

Tiêu Phong Thu mặc kệ nàng , ngồi xuống , cầm điện thoại gọi cho nhân viên phục vụ của tửu điểm , gọi đồ ăn lên , ở tửu điểm cũng phải ăn uống , đã làm việc thì cũng phải làm cho hoàn chỉnh chứ .

Mà ở bên ngoài Phù Dung tửu điểm , một cỗ xe bình thường không có gì nổi bật , đang gắt gao giữ tại cửa . Mà ở trong xe , hai cảnh sát mặc thường phục , giờ phút này đang cầm điện thoại báo cáo công việc cho cục trưởng đại nhân của họ .

- Cái gì , mở phòng ... Bốn người ?

Triệu Nhược Thần một bên hô to , làm cho Vũ ở bên cạnh cảm thấy rất là khó hiểu . Người ta mở phòng , có cái gì kỳ quái chứ . Nhìn vẻ mặt thận trọng của tiểu muội kết nghĩa , chẳng lẽ trong này thật sự chứa đựng âm mưu gì sao ?

Triệu Nhược Thần buông điện thoại xuống , trên mặt tràn đầy sự vui mừng , nhìn Vũ kêu lên :

-Vũ tỷ , lúc này đây ta đã nắm được đuôi của tên xú nam nhân kia rồi . Nghe nói bọn họ bốn người , hai nam hai nữ mở hai gian phòng , tuyệt đối là định làm chuyện trao đổi bạn tình với nhau , thật sự là một tên đại bại hoại mà .

Vũ sửng sốt một chút , nhắc nhở nói :

- Nhược Thần , người cũng không nên suy nghĩ quá xấu như vậy , đây chỉ là phỏng đoán , không có chứng cứ , chúng ta không thể làm xằng bậy .

Triệu Nhược Thần rất là tự tin nói ra :

- Theo tư liệu của ta , tửu điểm này vốn là của Tiêu gia , người nghĩ mà xem , hắn chạy đến tửu điểm của nhà mình , lại còn cải trang rồi mở phòng , nếu nói trong lòng bọn họ không có quỷ ta mới không tin . Vũ tỷ , việc này để cho ta xử lý , hừ ...Ta nhất định sẽ làm cho tên vương bát đần này đẹp mặt .

38. Chương 38:tra Phòng Phong Ba

-Tiên sinh , thành thật xin lỗi , đồ ăn người gọi chỗ chúng ta còn thiếu một ít tài liệu , phỏng chừng cần có một ít thời gian để chuẩn bị . Mời người có thể chờ thêm vài phút đồng hồ nữa không ?

Giám đốc phục vụ của tửu điểm cũng là một nữ nhân trẻ tuổi , bận một bộ đồ màu lam là đồng phục của tửu lâu , càng làm tăng thêm sự xinh đẹp vóc người của nàng . Trên mặt không hề có sự kiêu ngạo , cũng không thể hiện vẻ mặt siểm nịnh , khí chất này làm cho Tiêu Phong Thu rất có hảo cảm , nghĩ đến bất luận kẻ nào nếu nghe xong lời nói của nàng đều không thể nào mà tức giận cho được.

Tiêu Phong Thu khoát tay áo , làm bộ như vô cùng tức giận , không nhìn được hết lên :

-Được rồi ...Được rồi , nể mặt vị tiểu thư xinh đẹp này , ta sẽ ráng chờ thêm vài phút . Nhưng ta nói cho các người biết , nếu thức ăn không vừa miệng , chúng ta nhất định sẽ không trả tiền .

Phục vụ giám đốc lập tức gật đầu , mỉm cười đáp :

- Tiên sinh yên tâm , chúng ta nhất định sẽ làm nhanh chóng . Vì để tỏ vẻ áy náy , tửu điểm chúng tôi sẽ đem miễn phí đồ tráng miệng cho hai vị dùng . Mong hai vị bỏ qua cho !

Thủ nhất chiêu , hai nhân viên phục vụ đã bưng chén đĩa lên , bốn chén sắc và hương hoàn toàn khác nhau , nhìn qua cũng không tồi chút nào .

Đợi khi những người này rời đi , Liễu Yên Nguyệt cùng Lan Phương giám đốc đều cười đến không thể nào khép miệng lại được . Vừa rồi các nàng thật sự là rất khổ cực , cái gì không muốn , thế mà vị tổng tài này hết lần này đến lần khác đều chỉ muốn ăn oa oa đầu(món này là món gì vậy ai chỉ dùm mình) . Đây là một tửu điểm cao cấp , đến ăn oa oa đầu , sợ rằng cũng chỉ có một người này mà thôi .

Nhân viên phục vụ đầu tiên vừa nghe nói đã tụt choáng váng cả nửa ngày , bị Tiêu Phong Thu quát mắng mới vội vàng chạy đi báo cáo , không quá hai phút đồng hồ , nữ giám đốc phục vụ đã tự mình tiến tới .

-Tổng tài , bọn họ phục vụ quả thật không tồi , tất cả các món ăn ở đây đều do tửu điểm tự làm . Vốn là ta định ăn xong một bữa cơm thịnh soạn rồi không trả tiền , nhưng nghe vị nữ giám đốc kia nói , ta còn cảm giác được rất là có mặt mũi .

Đời sống của nhân viên thì Hoa giám đốc nắm rất rõ , mặc dù bình thường đó chỉ là những việc rất nhỏ , nhưng đối với thái độ phục vụ của nhân viên tửu điểm thì tỏ ra rất đồng tình .

- Lan Phương giám đốc , người nghĩ sao chứ ?

Tiêu Phong Thu nhìn vị giám đốc tài vụ còn đang mãi mê cười , hỏi .

Lan Phương chấn động , ngưng cười , có chút xấu hổ nói ra :

- Xin lỗi tổng tài , mới vừa rồi ta thật sự nhin cười quả thật rất vất vả , cho nên không có chú ý nhiều như vậy . Bất quá nếu bọn họ thật sự mang oa oa đầu bưng vào cho người , vậy hẳn ở đây chính là nhân viên phục vụ năm sao siêu việt .

Liễu Yên Nguyệt cũng không nhin được , hỏi một câu :

- Phong Thu , oa oa đầu ăn ngon sao chứ ? Ta đã nghe nói qua , nhưng vẫn chưa có dịp thưởng thức , lần này nhất định phải ăn nhiều một chút mới được .

Oa oa đầu ăn ngon sao chứ ? Tiêu Phong Thu thật sự là không biết nên trả lời như thế nào , trong suy nghĩ của hắn , thứ gì có thể lột bụng được thì tất cả chúng đều ngon .

Lập tức cười nói : Lát nữa mọi người cứ việc nếm thử , nếu như không có vấn đề gì , thì kêu giám đốc của tửu điểm đến đây , chúng ta sẽ tiến hành bước tiếp theo , kiểm tra tài chính của bọn họ cũng đời sống của nhân viên một chút .

Kì thật từ lúc tiến vào tửu điểm , đó chính là công việc chình cần xử lý , Tiêu Phong Thu đối với thái độ phục vụ của Phù Dung tửu điểm rất là hài lòng .

Bốn người lại tiếp tục trò chuyện . Ở bên ngoài cửa lại truyền đến những âm thanh âm ỉ , tiếp theo lại nghe được tiếng nói rất lớn :

- Cảnh sát tra phòng , tất cả ngồi xuống không cho phép rời khỏi nơi này

- Bang ...Bang

Tiếng đập của vang lên một cách cấp bách , mới vừa nghe bên ngoài có tiếng động thì cảnh sát đã ngay tức thì tiến đến phòng họ , tốc độ này của cảnh sát cũng quả thật rất nhanh mà .

- Mở cửa ...Mở cửa , cảnh sát kiểm tra phòng , người ở bên trong nghe rõ , cho các người một phút đồng hồ để mở cửa , nếu không cảnh sát bắt buộc phải phá cửa xông vào .

Bốn người hai mặt nhìn nhau , ở đây cũng có thể gặp được cảnh sát à ?

Hoa giám đốc nhìn Tiêu Phong Thu , thấy hắn gật đầu liền đứng lên , đi ra mở cửa .

Mười mấy cảnh sát đã sớm thủ súng , giờ phút này như ong vỡ tổ vọt vào .

- Chúng ta nhận được thông tin , hoài nghi nhà nghỉ tửu điểm này có người tiến hành hành vi phi pháp , hiện tại mời các người phối hợp với chúng tôi , tiếp nhận kiểm tra .

Triệu Nhược Thần tâm tình rất là hưng phấn không lời nào có thể diễn tả được , nhưng trên mặt lại là lộ ra bộ dáng lãnh nhược băng sương , ngay cả liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái cũng không có , làm như là không có quen biết gì , việc công công làm .

Nhưng ở phía sau lưng nàng thì Lý Hải Bân liếc mắt nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt , thất thanh kêu lên :

- Yên Nguyệt , người như thế nào lại ở đây ?

Lúc nghe cục trưởng nói về nhiệm vụ , có người ở Phù Dung tửu điểm thực hiện các hành vi mua bán tình , còn nói nàng sẽ đích thân chỉ huy hành động lần này . Làm cho mọi người đều tưởng đây là một đại vụ án , nhưng khi nhìn thấy được Tiêu Phong Thu cũng Liễu Yên Nguyệt hần tự phát hiện có chút gì không đúng .

Tiêu Phong Thu là một công tử ăn chơi thì còn có thể , nhưng Liễu Yên Nguyệt ở trong lòng hần chính là tiên nữ gãy thơ trong trắng , tuyệt đối sẽ không làm những chuyện dơ bẩn được .

- Lý đội trưởng , mời người chú ý hành vi của mình , chúng ta là cảnh sát , thỉnh người giữ đúng chức trách của mình . Người đầu ...Tịch thu cho ta

Nữ nhân này vẫn còn rất bá đạo , trừng mắt nhìn Lý Hải Bân một cái , cứ thế mà tiến hành lục soát , nhưng lại không thấy nàng đưa ra lệnh lục soát .

Đi đến trước mặt bốn người , giờ phút này Triệu Nhược Thần mới để ý đến Liễu Yên Nguyệt , mới vừa rồi nàng đúng là không có chú ý , nghĩ đến cùng Tiêu đại phong lưu công tử tham gia trò chơi kia thì chắc chắn không có ai là người tốt , không phải chỉ vì chút ít tiền mà cam tâm tình nguyện bán thân thể của mình sao chứ ?

Thánh khiết , đoan chính , cao quý , tuyệt mỹ , dù chỉ có một thân quần áo tầm thường , nhưng cũng không có cách nào ngăn cản nàng rung động trước nữ nhân xinh đẹp này . Nữ nhân này rốt cuộc là ai ?

- Vị cảnh quan này , mời người chú ý thái độ một chút , thân là cảnh sát , đích xác là đi làm việc công , nhưng người muốn chúng ta phối hợp lại tỏ ra vô lễ như vậy , thật sự là khinh người mà . Chúng ta cũng có quyền lợi tố cáo các người .

Hoa giám đốc đã đứng lên , đối với thái độ của cảnh sát rất là bất mãn , bọn họ căn bản không có quyền lục soát phòng này , lại càng không muốn nói lấy địa vị của Phong Chính tập đoàn thì cũng không cần nề mặt mũi mấy tên tiểu cảnh sát này .

Triệu Nhược Thần không một chút nào sợ hãi , lạnh lùng nói ;

- Đó là quyền lợi của người . Hiện tại mời người khai báo danh tánh , thân phận , nghề nghiệp , còn có ở chỗ này làm gì?

- Hoa Quốc Cường , giám đốc đời sống Phong Chính tập đoàn , còn về phần chúng ta ở đây làm cái gì , thật ngại quá , đây chính là bí mật nghề nghiệp của chúng ta .

Triệu Nhược Thần hừ lạnh một tiếng nói :

- Nếu như không làm chuyện gì phi pháp , thì có gì không thể nói .

Trong lòng nàng , những người cùng ở một chỗ với Tiêu Phong Thu thì đều không có gì tốt đẹp , nghĩ rằng trách cứ , nàng sẽ sợ sao , nàng đâu phải là loại người dễ dàng như thế chứ !

-Ta là Lan Phương , giám đốc tài vụ Phong Chính tập đoàn , không biết vị cảnh quan xinh đẹp này cần hỏi chuyện gì ?

Lan Phương không một chút nào để ý , không chờ Triệu Nhược Thần hỏi , nàng đã tự mở miệng khai báo .

Triệu Nhược Thần chuyển ánh mắt về phía Liễu Yên Nguyệt , nàng cũng biết Đông Nam tam hoa trong đó có một người gọi là Bách Hợp , nhưng nàng không có nhận thức ra nữ nhân trước mặt , mới chỉ nghe đồn , chưa từng gặp mặt .

Hoa Quốc Cường cùng Lan Phương thoát nhìn qua , đều không phải là loại người hoang dã ,. Đặc biệt là Hoa Quốc cường , vẻ mặt chính trực khí thế , căn bản giống như Bao Công tái thế , người như thế này không thể nào là người xấu được .

Triệu Nhược Thần trong lòng thầm kêu khổ , có phải hay không chính mình thật sự đã suy nghĩ sai rồi .

Lan Phương cười , còn nói thêm :

- Cảnh quan , vị này là phó tổng Phong Chính tập đoàn Liễu Yên Nguyệt của chúng ta , nếu như người không nhận ra nàng , vậy người nhất định đã từng nghe nói qua Đông Nam tam mỹ , nàng chính là Bách Hợp . Vị Tiêu công tử này chắc ta không cần giới thiệu , tin tưởng người nhất định sẽ nhận thức được . Quên nói cho cảnh quan biết Yên Nguyệt chính là vị hôn thê của Tiêu tổng tài chúng ta . Không biết chúng ta đã làm chuyện phi pháp gì mà kinh động đến cảnh sát lớn như vậy ?

Liễu Yên Nguyệt , Bách hợp là một trong Đông Nam tam mỹ , vừa nghe Lan Phương giới thiệu xong , Triệu Nhược Thần ở trong lòng hồi hộp , việc này rốt cuộc là sao Không cần nói tam mỹ đều là những nữ nhân tâm cao khí ngạo , chỉ bằng vào Liễu Yên Nguyệt là vị hôn thê của tên vương bát đản , coi như là ở cùng phòng thì người khác cũng không thể nào có quyền xen vào được .

- Tiên sinh , món ăn người cần đã chuẩn bị xong , không có ý tứ , cảnh sát cũng là theo lệ mà tuần tra . Làm thị dân , chúng ta cũng có thể phối hợp , mời người không nên quá để ý .

Giám đốc đã đi đến , phía sau đi xuất hiện hai nhân viên phục vụ , trên tay bưng đúng là oa oa đầu mà Tiêu Phong Thu đã gọi , còn bỏ thêm hai đĩa thịt bọt màu sắc rất cân xứng , nhìn qua rất có điểm đặc sắc .

- Cảnh quan , nếu như không có chuyện gì , thì các người cũng không thể mà cứ thế mà rời đi . Các người tự tiện ngang nhiên xông vào tửu điểm , quấy rầy khách hàng của chúng ta , chuyện này ta sẽ hướng cấp trên của các người báo cáo , cần cảnh sát các người cho chúng ta một lời giải thích .

Thái độ không ôn hòa , nhưng cũng không có nóng nảy , vị giám đốc quản lý tửu điểm coi bộ làm rất tròn bổn phận của mình .

Mấy tên cảnh sát xông vào , cái gì cũng không tìm được , có chút bất đắc dĩ đi đến bên tai Triệu Nhược Thần nói thầm vài tiếng , sắc mặt Triệu Nhược Thần càng lúc càng bất hảo .

Mà Liễu Yên Nguyệt đã sớm đưa tay cầm lấy oa oa đầu vội vã cắn thử một miếng , rất là hưng phấn kêu lên :

- Phong Thu , mùi vị thật sự không tồi , đến đây , người cũng ăn thử một miếng đi , Phương tỷ , Hoa giám đốc , các người cũng ăn thử xem , để nguội ăn sẽ không ngon .

Bộ dáng ôn nhu , thật đúng là diễn mà như thật , sắc mặt Triệu Nhược Thần xanh không còn chút máu . Tên vương bát đản này lại cải trang đến công ty của mình , dĩ nhiên là chỉ để ăn oa oa đầu .

Lúc này , ở bên ngoài cửa lại vang đến những tiếng bước chân rất cấp bách , phía sau lưng còn đi theo hai thủ hạ , nhanh chóng tiến vào , mà giám đốc phục vụ cùng các nhân viên vừa nhìn thấy , đều rất là cung kính kêu lên :

- Tổng giám đốc hảo !

Chủ quán của Phù Dung tửu điểm , Hoàng Quang Vinh đã tới rồi .

39. Chương 39: Tung Tích

- Tổng tài , thật là ngại quá , không có nghĩ được người lại dùng phương pháp này để tuần sát Phù Dung tửu điểm . Nếu như không phải là cảnh sát xông tới , ta tự còn không biết nữa . Ai , giám đốc như ta thật là thất trách .

Hoàng Quang Vinh ai cũng không có nhìn , bước thẳng đến trước mặt Tiêu Phong Thu , có chút bất an nói ra .

Mặc dù hẳn được coi như là một công quốc khai thần của Phong Chính tập đoàn , nhưng vị tổng tài mới này không hề kiêng nể mà thực hiện các biện pháp cải cách , biện pháp nào thích hợp là đều dùng ...Những công lao trước đây , không có người nào dám lấy ra khoe khoang

Tiêu Phong Thu rất là khách khí , cười cười nói :

- Tổng giám đốc Hoàng , người quản lý tửu điểm này quả thật không tồi , ta rất hài lòng , người xem , ta cũng rất thích mùi vị của loại đồ ăn này .

Tiếp nhận oa oa đầu từ trong tay Liễu Yên Nguyệt , cắn nhẹ một miếng , vẻ mặt cười yếu ớt ...Từ khi hẳn tiến vào đến khi chứng kiến sự phục vụ của nhân viên , Tiêu Phong Thu đích xác là rất hài lòng .

Giám đốc phục vụ cùng mấy nhân viên phục vụ kia ai nấy cũng đều sợ ngây người một hồi lâu . Lúc trước là do quy định của tửu điểm nên các nàng không dám đối với khách nhân vô lễ , nhưng từ trong lòng mà nói , đối với thái độ của Tiêu Phong Thu rất là khinh bỉ . Nhưng không có ai ngờ đến , cái nam nhân trẻ tuổi này , lại chính là vị tổng tài nắm quyền cao nhất của tập đoàn .

Mồ hôi lạnh ứa ra , bọn họ âm thầm gọi là gặp may mắn , hoàn hảo vừa rồi đều không có lưu lại ấn tượng gì xấu cho hẳn , nếu không bây giờ chỉ có thể khăn gói mà rời đi .

Nghe được Tiêu Phong Thu nói , Hoàng Quang Vinh trong lòng cũng yên tâm lại , nhìn bốn phía tỏ ra khó hiểu , nói :

- Tổng tài , các vị cảnh quan này là

- A ...Được rồi , các cảnh sát này lạm dụng chức quyền , tự ý xông vào phòng của ta . Hoàng tổng giám đốc , người xem nên xử lý như thế nào đây ?

Tiêu Phong Thu khéo miệng cười nhưng lại ẩn chứa hàm ý sâu xa , chuyện kiểu này , là giám đốc của tửu điểm cao cấp , nhất định hẳn sẽ biết xử lý như thế nào .

Hoàng Quang Vinh tựa hồ nhận ra được ý tứ trong lời nói của vị tổng tài trẻ tuổi này , nên cố ý cao giọng trả lời :

- Đó là , cảnh sát mặc dù là lục soát , nhưng nếu không có đầy đủ thủ tục thì chính là lạm dụng chức quyền . Tổng tài , ta lập tức sẽ đánh điện thoại cho chính phủ , cho dù là cảnh sát cũng không thể nào mà vô pháp vô thiên như thế được .

Rất nhiều cảnh sát ở xung quanh đều có vẻ mặt có chút khó coi , chuyện này nói lớn thì không lớn nhưng nói nhỏ thì cũng không nhỏ , mặc dù bọn họ chỉ là tốt thí , chỉ hành sự theo mệnh lệnh của cục trưởng ...Nhiều lắm là cũng bị trách cứ thôi nhưng nhìn chung thì cuối cùng vẫn không ổn , đối với tương lai thăng tiến của bọn họ sẽ ảnh hưởng rất lớn . Hơn nữa , khi này đến đây , do bọn họ tới quá vội vàng nên thật sự là không có mang theo lệnh lục soát .

Triệu Nhược Thần đã cảm nhận được , nàng nào có biết là chuyện sẽ như thế này , tên nam nhân này lại chính mình thân chinh đi tuần sát tửu điểm . Nghe thủ hạ báo cáo tên nam nhân này tiến vào tửu điểm , hơn nữa còn thần thần bí bí , cho nên nàng mới đem bọn họ trở thành phần tử tội phạm .

- Tiêu Phong Thu , người muốn như thế nào ?

Thật ra nàng cũng không sợ bị xử phạt , và cũng không thêm quan tâm . Nhưng nàng lại cân nhắc nghĩ cho thủ hạ mình một chút , hơn nữa nàng cũng không muốn cấp trên biết được việc này , cho nên có chút tức giận nói .

Tiêu Phong Thu nhìn nàng với ánh mắt háo sắc , có chút vô lại nói ra :

- Muốn thế nào ? Cục trưởng đại nhân yên tâm , ta hiện tại cũng không có hứng thú cùng người trao đổi một số tư thế Chỉ là muốn cứ theo việc công mà làm , tìm lại cho ta một chút công bằng thôi .

Khuôn mặt của Triệu Nhược Thần lập tức đỏ lên , không khỏi nghĩ đến hai sự kiện trước kia , mỗi một lần tựa hồ nàng đều phải chịu thiệt . Nàng vẫn là lần đầu tiên bị tên nam nhân này sờ soạng mộng , có chút chịu không nổi định mở miệng mắng to , nhưng lập tức lại nghĩ đến tình cảnh hiện giờ , nàng chỉ đành có thể nuốt cơn giận này trở ngược vào .

- Hảo , coi như là ta sai , tình báo không chính xác , đã quấy rầy người dùng bữa , ta hướng người xin lỗi

Kì thật nàng thật sự không cam lòng , tại sao mỗi lần đều là nàng phải xin lỗi , nàng chịu thua thiệt còn chưa ít sao chứ ? Thật sự là muốn đem tên nam nhân này ra làm bao cát sống để ...

Liễu Yên Nguyệt còn ở một bên sững sốt một chút , hỏi :

- Phong Thu , các người biết nhau ?

Tiêu Phong Thu gật đầu , thản nhiên đáp :

- Có gặp qua vài lần .

- A ...Quên đi , dù sao chúng ta cũng không có chuyện gì , mọi người đều là bằng hữu , không nên so đo chuyện nhỏ nhặt như thế này .

Nữ nhân dù sao thì tâm địa cũng rất thiện lương (Ai nói thế Trên đời này nữ nhân là đối tượng mà nam nhân chúng ta không nên đắc tội , nếu không)

- Nói cũng rất đúng , tất cả mọi người đều là bằng hữu mà .

Tiêu Phong Thu cười cười đi đến bên người Triệu Nhược Thần , tay giơ lên miếng oa oa đầu đã cắn dở , rất nhiệt tình hô to :

- Được , cục trưởng đại nhân , mời người ăn oa oa đầu , người cũng không nên không cho bằng hữu ta một chút mặt mũi a , nếu không ta với người cũng không còn là bằng hữu .

Trong lời nói đích xác chứa đựng sự uy hiếp ai cũng có thể nhận ra được ,Triệu Nhược Thần giờ đây bộ dạng không khác gì một chú cóc , nhưng nhìn thấy Hoàng Quang Vinh quang cầm điện thoại tùy thời đợi lệnh ...Nàng đánh nuốt hận mà tiếp nhận oa oa đầu , nhét vào miệng , âm thanh rất khó nghe quát :

- Nhận lệnh

Cảnh sát đều đã thoái lui , Liễu Yên Nguyệt đứng lên , có chút nhẹ nhàng trách cứ nói :

- Phong Thu , vị cảnh quan xinh đẹp như vậy , sao người lại cố tình gây khó xử cho nàng làm gì ? Nhân gia là nữ hài tử luôn luôn muốn giữ thể diện , người bắt nàng ăn oa oa đầu thừa , nàng còn không ghi hận người cả đời sao ?

- A ... Liễu phó tổng , người không phải đang ăn phải dấm chua đấy chứ , yên tâm , người đàn bà kia lớn lên mặc dù cũng không tồi , nhưng so với người thì vẫn còn kém lắm , tổng tài tuyệt đối sẽ không bị cướp đi đâu .

Lan Phương đứng ở một bên trêu chọc , nhưng lại làm cho Liễu Yên Nguyệt hai má đều ửng đỏ , mà Tiêu Phong Thu cũng có vài phần xấu hổ .Đối với Triệu Nhược Thần , hần tương đối hiểu rõ , nếu đã nhận định mình chính là người xấu , tin tưởng nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua , nếu không cho nàng chịu một chút đau khổ thì nàng không biết hần lợi hại như thế nào .

- Được rồi , việc điều tra ngầm chấm dứt , hiện tại chúng ta nên bắt đầu làm chính sự . Hoàng giám đốc , hai vị này tin tưởng người cũng nhận thức , lập tức an bài giám đốc phục vụ cùng với nhân viên phối hợp , chúng ta muốn tìm hiểu một chút tình hình .

Hoàng Quang Vinh không dám chậm trễ , lập tức cho người tập hợp tất cả các nhân viên phục vụ , phối hợp với việc điều tra , mà hần theo Tiêu Phong Thu phân phó thì dẫn vị tổng tài này đi tham quan một vòng tửu điểm , đương nhiên cũng bao gồm cả phòng bếp .

Một lượt tuần sát , mặc dù cũng có một ít tì vết , nhưng kết quả vẫn khiến hần hài lòng . Hơn nữa Tiêu Phong Thu đối với quản lý khách phòng tận lực khen ngợi , cùng với đầu bếp đã làm oa oa đầu cũng được khen ngợi , được vinh dự sẽ được khen thưởng vào cuối năm của Phong Chính tập đoàn , điểm này làm cho Hoàng Quang Vinh rất là hưng phấn .

Ăn cơm trưa xong , Tiêu Phong Thu với rời khỏi Phù Dung tửu điểm , chuẩn bị đi đến địa điểm tuần sát thứ hai , mà nơi gần nhất chính là phòng trưng bày sản phẩm .

Lộ trình cũng không quá xa , ước chừng chỉ khoảng nửa giờ đi bộ , Liễu Yên Nguyệt cùng Lan Phương đều đồng ý , coi như là vận động nho nhỏ sau khi đã ăn cơm xong .

Đột nhiên , Tiêu Phong Thu cảm nhận được một loại hơi thở uy hiếp đang quanh quẩn bên hắn , mặc dù bây giờ đang là ban ngày , bốn phía đều có cảnh sát tuần tra , nhưng vẫn cứ tạo ra cho hắn một loại áp lực không thể nào không chế được .

- Yên Nguyệt , người cùng hai vị giám đốc đi trước đi , cứ dựa theo kế hoạch ban đầu đi đến phòng trưng bày , sau đó điều tra tình hình ... Ta còn có một số chuyện riêng chưa xử lý xong , cần phải rời đi trước một chút .

Chứng kiến vẻ mặt khác thường của Tiêu Phong Thu , Liễu Yên Nguyệt lo lắng hỏi :

- Phong Thu , có phải hay không cảm thấy khó chịu , nếu không thì trước hết nên về nhà nghỉ ngơi một chút đi .

Tiêu Phong Thu lắc đầu , xoay người rời đi , đôi bàn tay sau xiêm áo bắt đầu khẽ động , tỏ vẻ không cần lo lắng , chuyện kiểu này , hắn chỉ có thể tự mình xử lý .

Một khu nhà xưởng bỏ hoang không có một bóng người , gió nhẹ khe khẽ thổi qua , cuốn theo những hạt bụi trên nền đất bay theo , phiêu dật vũ động , hơi thở rất nhẹ nhàng , giống như là một nơi hư vô , nơi này thật sự là rất yên tĩnh .

- Đi theo ta lâu như vậy ..Giờ người có thể ra được rồi đó .

Tiêu Phong Thu thản nhiên đứng lại , đó là một cao thủ , tuyệt đối cùng Triệu Nhược Thần cũng không kém . Muốn nói về công phu , thì nữ nhân này tuyệt đối không kém , mười tên nam nhân cùng xông lên một lúc cũng chưa chắc là đối thủ của nàng . Nhưng nói về thân pháp , nàng giống như là đang múa rìu qua mắt thợ .

Thân pháp nhanh như điện , lúc ẩn lúc hiện , bảy đạo hàn quang sắc bén mang theo “ Lãng nhiên chi thế “ hình dạng tựa như trắng non , nháy mắt đã bay đến sau lưng Tiêu Phong Thu , nhanh , thật sự là quá nhanh , loại cao thủ có trình độ như thế này cũng không có nhiều .

- Bang ...Bang ...

Thân hình khẽ chuyển động , coi như là cao thủ , nhưng nếu nói về thân pháp thì không có người nào dám trước Ảnh mà phô diễn , vì điều này không khác gì tự lấy đá đập vào tay ...Bàn tay vung lên , liên tiếp trong chớp mắt bảy chưởng đã được tung ra , đánh rơi hết cả bảy phi đao đang bay đến .

Hơi thở chết chóc , giờ như nước thủy triều đang cuộn cuộn dâng lên .

Thân hình một lần nữa lại hiện ra , nhưng Tiêu Phong Thu tự nhiên mà thối lui , không khỏi bật thốt lên :

- Là người ...

Vũ vẫn đứng lặng yên trong gió , quần áo phiêu động , dáng điệu ôn nhu giống như một đóa hoa xinh đẹp đang phất phơ trong gió , nhãn quang chợt lóe lên hỏi :

- Người biết ta , người là ai ?

Nam nhân này , ngay cả chiêu thứ bảy chưa xuất xong đã thu chiêu lại , nàng cũng không có tiếp tục công kích . Đến đây cũng bởi vì Triệu Nhược Thần chịu uất ức , một phần trong lòng cũng không khỏi có chút tò mò nên thử đến đây dò xét . Nhưng lại không có nghĩ đến , nàng lại cảm nhận được nam nhân trước mắt lại có một lực lượng cường đại , nên muốn thử sức một chút ... Nhưng lực lượng của đối phương lại cường đại quá mức ngoài suy nghĩ của nàng .

40. Chương 40: Yêu Thì Rất Là Đơn Giản

Tiêu Phong Thu thật sự không ngờ được cô gái lạnh lùng trước mặt lại là Vũ.

Cũng khó trách sao có thể khiến cho hắn cảm thấy áp lực như vậy. Nàng được xưng là Vũ thần duy nhất của Long Tổ đột nhiên có thể nói là cao thủ.

Trên đời này có ba người hắn có thể tuyệt đối tin tưởng, mà Vũ chính là một trong số đó.

Nhìn dáng vẻ đề phòng của Vũ, Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Giờ phút này hắn dù có nói thân phận của mình ra thì sợ rằng nàng cũng khó có thể tin.

“Tiếp chiêu”.

Thân thể đã sớm dung hợp với Ảnh Tử tâm pháp hóa thành sáu bóng người vây quanh Vũ. Mà thân thể Tiêu Thu Phong đã sớm mất đi bóng dáng.

Trái tim Vũ đang không hề dao động thoảng cái đập loạn nhịp như thủy triều phá đê, cuộn cuộn dâng lên. Tinh quang lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp, nàng không không chế nổi mà kêu lên: “Ảnh Tử thân pháp”.

Đây dĩ nhiên lại là Ảnh Tử thân pháp. Vũ chấn động mạnh, quát lên một tiếng: “Anh rốt cuộc là ai?”

Nhưng Tiêu Thu Phong lại không mở miệng đáp lời nàng. Áp lực như bài sơn đảo hải mà Ảnh Tử thân pháp tạo ra đã đến trước mặt nàng. Có một số việc phải thử qua mới biết, nếu như đột nhiên nói ra sợ rằng Vũ nhất định sẽ không tin. Cho dù bọn họ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã ở bên nhau.

Vũ thấy người đàn ông này không trả lời, thể công ập tới, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng hai tay không dám chậm trễ, bốn thanh phi đao một lần nữa xuất hiện trong tay.

Một chiêu, hai chiêu... càng đánh Vũ càng chấn động trong lòng. Loại cảm giác này trước kia cũng đã từng có, đó là lần trước khi nàng huấn luyện cùng tên huấn luyện viên sắt đá kia, nàng cũng chật vật như thế này.

Trước kia nàng cảm thấy người đàn ông này không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc. Nhưng lúc này nàng lại có cảm giác rất ảm áp.

Nhưng sau hai mươi sáu chiêu, Ảnh Tử thân pháp đột nhiên ngừng lại, giọng nói của Tiêu Thu Phong lại truyền đến: “Em xem tiếp chiêu này”.

Vũ đã ngây ngốc nhìn hắn, phi đao trên tay cũng rời tay rơi xuống mặt đất, nàng thất thanh kêu lên: “Uyên ương song phi”.

Khi thấy hắn thi triển Ảnh Tử thân pháp nàng chỉ cảm thấy rung động, nhưng đồng thời vẫn còn có chút hoài nghi. Nhưng một chiêu Uyên ương song phi này đã khiến nàng không thể nào giữ được bình tĩnh nữa. Bởi vì, khi xưa hai người ở bên nhau, họ đã cùng nhau nghĩ ra chiêu này. Khi đó hắn đã nói qua đây là bí mật giữa hai người, sẽ không làm cho bất cứ ai biết.

Nàng sao có thể không biết tuyệt kỹ của người đàn ông mình yêu. Trong Long Tổ, không ai là đối thủ của Ảnh Tử, nàng cũng không phải. Uyên ương song phi là không thể bắt chước.

Giọng nói của hắn lúc này lại truyền đến từ sau lưng nàng: “Không sai, đây chính là Uyên ương song phi, thức cuối cùng của Ảnh Tử thân pháp. Vũ, em lui lại đi”.

Nước mắt không thể ức chế mà tuôn rơi, trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của Vũ có thêm một loại tình cảm của cô gái đang yêu. Giọng nói lạnh như băng cũng trở nên ngọt ngào, nàng nhỏ giọng nói: “Anh, là anh, thực là anh sao?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đến gần nàng, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác thương xót. Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng, miệng hắn kề sát bên tai nàng, nhẹ nhàng nói một câu: “Vũ còn nhớ cái yếm màu hồng của em không. Em mặc nó trên người thật sự rất đẹp”.

Vũ có một thói quen đặc biệt, nàng không thích áo lót của phụ nữ hiện đại, mà chỉ thích mặc yếm.

Đây chỉ là một sự tình cờ không cần thận nhìn thấy. Mặc dù lúc đó Tiêu Thu Phong rất xấu hổ, hắn thề sẽ quên đi. Nhưng giờ phút này lại trở thành một kỷ niệm ảm áp của hai người.

Cô gái luôn ở bên cạnh hắn từ lúc hắn mới sinh ra đã sớm chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim hắn, chớ là hắn chưa chính thức nói ra mà thôi.

Vũ mừng như điên, nước mắt vui mừng lại rơi, nàng kích động kêu lên: “Là anh, anh là Ảnh Tử, là anh...”
Chiêu thức này có thể truyền nhân, nhưng bí mật này trên đời tuyệt đối chỉ có một mình hắn biết.

“Thực ra anh đã muốn nói anh là Ảnh Tử nhưng em có tin không?”

Tiêu Thu Phong cười khỏ một tiếng, hắn còn là Ảnh Tử sao?

Vũ không còn một chút do dự, nàng như một đứa bé khát vọng hơi ấm, dựa đầu vào ngực Tiêu Thu Phong.

Giọt nước mắt khê hiện lên trong đôi mắt u buồn, nhưng cũng có một loại rất hấp dẫn người. Vũ há hốc miệng nhìn Tiêu Thu Phong, nàng sợ rằng đây chỉ là giấc mơ. Hai tay vuốt ve lên mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Vũ tin, tin rằng anh sẽ không bỏ em. Dù anh biến thành như thế nào, em cũng sẽ không thay đổi.”

Tiêu Thu Phong cảm thấy an ủi, trên đời này rốt cuộc đã có người tin hắn.

Hắn ngượng ngùng cười nói: “Vũ cảm ơn em. Thực ra có một số việc ngay cả anh cũng không thể tưởng được. Cũng không dám tin tưởng, nhưng Vũ, em chính là người hiểu anh nhất trên đời này”.

Mặt Vũ đỏ ửng lên càng thêm xinh đẹp. Có một câu hôm nay Vũ nhất định phải nói ra, nhất định, nếu không nàng sẽ lại hối hận.

“Ảnh, Vũ không chỉ là người hiểu anh nhất trên đời, em cũng là người con gái yêu anh nhất. Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy”.

Trong vẻ ngượng ngùng có sự kiên định vô cùng, lời này tuyệt đối không phải lừa người. Hơn nữa Tiêu Thu Phong biết, Vũ từ trước đến nay không phải là một cô gái đa sầu đa cảm. Nàng đã nói ra những lời này chỉ khi nàng đã chắc chắn như vậy.

Số mệnh đào hoa đến rất tự nhiên, Tiêu Thu Phong ngây người một chút, nhìn vẻ thẹn thùng trong mắt cô ả, nó ẩn chứa tình cảm động lòng người, chẳng phải là dáng vẻ của một cô gái rơi vào lưới tình sao.

Tiên tử cũng có giấc mơ tình yêu sao?

“Tại sao em không nói sớm cho anh biết”.

Nghe được lời này xem ra cô gái công chúa của Long Tổ đã thích mình từ lâu lắm rồi.

Trái tim đang bình tĩnh đã bị phá vỡ, Vũ lúc này không khác gì với những cô gái bình thường. Nàng vừa rồi còn nhìn chằm chằm vào Tiêu Thu Phong, nhưng lúc này lại xấu hổ cúi đầu xuống không dám nhìn.

“Em sợ” Vũ thẹn thùng nói.

“Em sợ anh không thích em, nếu như em nói ra sẽ không được nhìn thấy anh nữa”.

Tiêu Thu Phong tức chết đi được. Khi đó mấy anh em trong Long Tổ cũng bao gồm cả hắn, nói ai làm đổ Vũ thì kẻ đó chính là lão Đại Long Tổ. Tiêu Thu Phong mất cả tháng trời suy nghĩ, cũng thử vài lần nhưng Vũ vẫn lạnh lùng như cũ. Hắn cũng không có lá gan xông tới cho nên cuối cùng không có ai thành công, mọi người cười cười bỏ qua.

“Vũ, anh nói cho em biết một bí mật” Cơ hội đã xuất hiện, Tiêu Thu Phong thật không muốn khách khí.

Vũ nghiêm mặt lại hỏi: “Bí mật gì thế”.

“Thực ra năm năm trước anh cũng có ý đồ với em, nhưng thực sự sợ phi đao của em”.

“Ồ, anh có ý đồ xấu xa gì thế”.

“Muốn sờ sờ mông em”.

“Phì...”

Vũ hờn dỗi nói: “Ảnh, anh xấu thế, trước kia anh không phải như vậy”.

Trước kia hắn cũng làm cho các nàng yêu quý nhưng lại có vẻ rất lạnh lùng, hắn chưa bao giờ dám buông lời khinh bạc với con gái. Tiêu Thu Phong sưng sốt, đúng từ sau khi Linh hồn trọng sinh, hắn dường như

cũng bị nhiễm tính cách xấu xa của vị công tử phong lưu này. Hắn cảm nhận được rằng mình không phải Ảnh Tử trước kia nữa.

Tuy nhiên Vũ cũng không giận mà người lại còn cười phá lên. Đôi mắt đẹp chớp chớp, hấp dẫn gợi cảm làm Tiêu Thu Phong không thể nào đè nén xúc động trong lòng.

“Ảnh, em thích bộ dạng của anh lúc này. Như vậy làm Vũ thấy được cảm giác mình là con gái. Hy vọng sau này anh vẫn có thể làm cho em vui vẻ như vậy. Thực ra lúc đầu nếu như anh gan hơn chút, thực sự sờ vuốt thì em cũng vẫn giả như không biết”.

“A...”

Tiêu Thu Phong tức giận kêu lên một tiếng, thật sự làm hắn tức chết đi được. Vừa rồi hắn phải nhẫn nhịn rất khó chịu, không ngờ rằng cô nàng này lại có tâm tư như vậy.

“Ta thật sự rất hối hận...”

Vũ lại cười. Từ khi sinh ra đến nay, bây giờ là lúc nàng cười nhiều nhất, khóc cười cũng vì người đàn ông này.

“Sẽ không hối hận, từ giờ trở đi, Vũ là của anh. Chỉ yêu mình anh mà thôi, Ảnh muốn như thế nào cũng được”.

Tiêu Thu Phong cũng không phải là một người thành thật, con người chuyển động, hắn dám đáng cười nói: “Vậy anh sẽ không khách khí đâu”.

“Ảnh, anh có yêu Vũ không?”

Vũ đã cảm nhận được biến hóa của người đàn ông này. Nhưng trong mắt hắn có một khát vọng yêu thương nàng lại rất chân thật. Con gái đều giống nhau, cho dù biết rõ nhưng nàng ta vẫn muốn người đàn ông nói ra.

“Điều này ư, anh phải kiểm tra xem sao. Vũ của anh, sờ vào nhất định phải thoải mái hơn con hổ cái Nhược Thần kia”.

Tay hắn đã đưa đến bờ hông của Vũ, dùng sức nắn bóp.

Nhưng cảm giác thoải mái còn chưa kịp hưởng thụ đã phải kêu lên một tiếng thảm thiết. Tay của Vũ đang véo hông hắn, rất đau, nhưng làm cho hắn rất thích thú.

41. Chương 41 : Một Người Vui, Một Người Buồn

“Không cho phép anh nói Nhược Thần như vậy, nàng ta mặc dù không phục anh, nhưng rất tôn kính anh, hơn nữa, trong lòng nàng ta kỳ thật rất ái mộ anh”.

Những gì cần nói, Vũ cảm thấy cũng thế là đã đủ rồi, lúc Tiêu Thu Phong kêu la thảm thiết, cặp môi thơm của nàng mở ra, đóng chặt cái miệng của hắn, vừa mang ý làm nũng, cũng như oán trách, cộng thêm ý tứ hấp dẫn.

Giờ phút này, Tiêu Thu Phong mới biết được, nữ thần cũng có nét phong tình quyến rũ như vậy.

Hắn cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì người con gái xinh đẹp này, bây giờ đã thuộc về hắn.

Có được Vũ, người đàn ông nào cũng có thể kiêu ngạo.

Nếu đem so với Liễu Yên Nguyệt, Vũ mới thật sự là người đàn bà của hắn, người đàn bà của Ảnh Tử.

Tình nhân khi gặp nhau đều không muốn chia lìa, chung quy sẽ làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn, trời chiều càng thêm sáng chói, mang theo những quầng sáng đẹp nhất, từ từ chiếu xuống cái nhà kho này. Mà... cái nhà kho cũ nát tồi tàn này, trong mắt hai người, đã trở thành đẹp nhất.

Tiêu Thu Phong ôm Vũ, hai tay đang mò xuống cặp mông của nàng, với kinh nghiệm dày đặc trong nửa năm nay, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, hắn luôn cố ý dừng lại, mà... Vũ cũng lườm hắn một cái, sau đó đưa cặp môi thơm lên, để cho người con trai này thưởng thức vẻ đẹp của mình.

... Cái gì đến cũng đã đến, đến xong thì đi... cặp môi anh đào của Vũ đã sưng đỏ lên, trên mặt tràn đầy sự hạnh phúc. Ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, nàng không muốn đứng lên.

“Anh, nếu sự tình như lời anh nói, thành viên của Long Tổ cũng không đáng tin, thân phận hiện giờ của anh không thể bị lộ. Với thân phận của Đạo, nếu có phát động nhân lực, cũng không được nhiều”.

Mặc dù Vũ không biết cái gì về phạm trù linh hồn cả, nhưng nàng không ngại, yêu một người con trai, chỉ cần hắn thật lòng đáp trả lại, nàng đã rất hạnh phúc rồi.

“Vũ thật sự muốn ở lại bên cạnh anh, cả đời này không muốn rời xa nữa...” Trong mắt nàng tràn đầy lưu luyến, cùng với sự rung động, chỉ đáng tiếc, đây không phải là thời điểm thích hợp. “ Nhưng chuyện này phải tra rõ ràng, nếu không, đối với quốc gia, sẽ là một mối họa lớn. Anh, nhớ nghĩ đến em, mỗi ngày đều phải nhớ đến em”.

Tiêu Thu Phong gật đầu, hắn đương nhiên sẽ nhớ, thậm chí là nhớ rất nhiều. Bởi vì đây là người con gái hắn yêu nhất.

“Em cũng phải cẩn thận, nếu cần gì cứ nói với anh. Trong tay anh có vài binh vương, cũng có thể giải quyết được những việc lặt vặt”.

Vũ cười: “Em biết, người mà em yêu là một người anh hùng đỉnh thiên lập địa. Bất luận gặp phải khó khăn gì, hắn vẫn có thể vượt qua để đứng trên đỉnh của thế giới”.

Binh vương đại biểu cho cái gì, bọn họ đều biết, đó chính là những cỗ máy giết chóc.

“Có cần nói cho tướng quân không?” Vũ lại hỏi.

Tiêu Thu Phong trầm mặc một lát, rồi lắc đầu nói: “Không cần, chuyện này, càng ít người biết càng tốt”.

Vũ bây giờ giống như một người vợ hiền, ôn thuận gật đầu, người con trai này nói gì, nàng đều nghe theo.

“Nghe lời anh, từ nay về sau, Vũ sẽ nghe theo anh, làm người phụ nữ của anh, mặc kệ có chuyện gì, Vũ vẫn ủng hộ anh”.

Về đến nhà, Tiêu Thu Phong vẫn cười ngây ngô, nhìn Điền Phù với vẻ mặt ngu ngu.

Bà đang chuẩn bị tra hỏi thì Liễu Yên Nguyệt đã từ cửa đi vào, trên mặt đầy sự lo lắng và thần sắc quan tâm.

“Thu Phong, anh không có việc gì chứ” Buổi chiều, lúc hắn rời đi mang theo cái bộ mặt như chết rồi, trong lòng nàng đã cảm thấy không yên, vừa hoàn thành xong cái nhiệm vụ tuần sát là lập tức chạy đến thăm.

Điền Phù lập tức mừng rỡ, trong lòng vui vui, nhìn bộ dáng của nha đầu Yên Nguyệt này, thật sự là đã thích con trai bảo bối của mình rồi. Nói không chừng, sang năm có thể bằng cháu được rồi.

“Hai đứa nói chuyện đi, mẹ vào xem cha con đang làm gì rồi gọi ổng ra ăn cơm” Cố ý rời đi để lại không gian cho đôi trai gái tâm sự, Điền Phù liếc mắt nhìn sắc mặt của con trai, nhưng đáng tiếc là, mặt nó cứ bơ bơ ra, giờ phút này, trong đầu Tiêu Thu Phong vẫn nghĩ đến tình cảnh khi nãy cùng với thân thể hấp dẫn nóng bỏng của Vũ nên vẫn chưa có kịp tỉnh mộng đẹp.

Liễu Yên Nguyệt đương nhiên không phải đứa ngốc, hiểu được ý tứ của bá mẫu, hai má đỏ bừng lên, nhưng vẫn mừng rỡ ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thu Phong.

“Yên Nguyệt, cô đến rồi hả ? Sao rồi, tuần sát có phát sinh đại sự gì không ?” Một mùi hương xộc vào mũi hắn, khuôn mặt lại không giống với Vũ, đã làm Tiêu Thu Phong bừng tỉnh.

Liễu Yên Nguyệt ngẩn ra, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, những gì cần chú ý, chúng ta đã ghi chép lại đầy đủ, ngày mai anh có thể xem báo cáo. Thu Phong, khi này anh đang nghĩ gì sao, cứ như người mộng du”.

Nàng cũng không phải là một người con gái có lòng hiếu kỳ lớn, hoặc là, trong mắt người bình thường, nàng thoát trần siêu tục, đạt đến cái cảnh giới cao siêu nào đó. Nhưng ánh mắt của người con trai này, làm cho nàng có một khát vọng.

Tiêu Thu Phong hạnh phúc cười, có được Vũ, người đàn ông nào mà không cảm thấy hạnh phúc, vẻ ôn nhu kia, sự dịu dàng đó, đó là lẽ vật trân quý nhất.

“Yên Nguyệt, nàng ta đến thăm tôi, đã lâu rồi không gặp, không ngờ vẻ đẹp của nàng vẫn làm cho người ta say mê”.

Yên Nguyệt cũng rất đẹp, nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong, tồn tại một cảm giác có lỗi. Vì, nàng thuộc “Tiêu Thu Phong” kia, còn Vũ mới thuộc về Ảnh Tử.

Nụ cười trên mặt Liễu Yên Nguyệt trong nháy mắt đã biến mất, người kia... chẳng lẽ... trong mắt người con trai này, người kia ôn nhu hơn, xinh đẹp hơn ?

Đau khổ, thất vọng, tuyệt vọng, nhưng là người chung quy vẫn muốn duy trì một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nở một nụ cười giả tạo không chút tự nhiên, Liễu Yên Nguyệt nói: “Anh nhất định rất yêu cô ấy! “

Tiêu Thu Phong khát khao gật đầu, thật ra thì, trước kia hắn chưa từng nói yêu nàng, nhưng lại rất muốn chiếm tiện nghi của nàng, cái này... cũng có thể cho là một loại khát vọng yêu đương !?

“Thật ra trước kia cũng từng có loại cảm giác này nhưng không dám mở miệng. Thật không ngờ, nàng ấy cũng thích tôi, có lẽ khi đó, chúng ta quả thật còn rất ngốc”.

Nghĩ đến tình cảnh trước kia, Tiêu Thu Phong liền cảm thấy buồn cười.

“Hai người chuẩn bị khi nào kết hôn” Liễu Yên Nguyệt cho rằng, hôn nhân chính là đích đến cuối cùng của người con gái, cũng là điều quý giá nhất.

“Kết hôn???” Việc này rất quan trọng, nhưng... hắn chưa bao giờ nghĩ đến “Kết hôn... quan trọng lắm hả ? Chúng ta trong lòng đều có hình bóng của đối phương, như vậy là đã đủ, bất quá nếu nàng ta muốn, lúc nào cũng được”.

Liễu Yên Nguyệt quay đầu đi, lẳng lặng lau nước mắt, thì ra... lời hắn nói là thật, trong lòng hắn sớm đã có hình bóng của người con gái khác, chỉ là nàng tự mình đa tình.

Cơ hồ muốn khóc to lên, Liễu Yên Nguyệt cắn chặt đôi môi đỏ mọng của mình, thật sự rất đau, rất không cam lòng, mặc dù hôn ước đã hủy bỏ, nhưng trong lòng nàng bây giờ... vẫn rất muốn, rất muốn trở thành vị hôn thê của người con trai này. Nhưng... bây giờ, hắn đã có người con gái khác.

Mà nàng... ngay cả trái tim của người con trai này cũng không lưu được, nàng thật sự đã thất bại.

“Chúc phúc cho hai người, hai người nhất định hạnh phúc” Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng đứng dậy, nói gì cũng đã không thay đổi được nữa, nàng chỉ muốn khóc thôi “ Anh xem ra cũng không có việc gì, tôi về trước”.

Tiêu Thu Phong nhìn thấy sắc mặt trắng bệch vô cùng mệt mỏi của nàng, tựa hồ như cảm nhận được sự mất mát trong lòng nàng, nhưng hắn cũng biết, trong hai người, hắn đã chọn Vũ, Vũ mới chính là người con gái hắn yêu.

Thản nhiên nói: “Yên Nguyệt, nếu không ăn cơm chiều, tôi chở cô về”.

Tiêu Thu Phong cũng muốn giữ lại, nhưng Liễu Yên Nguyệt chỉ cười, mà... nụ cười này cũng không chân thật, nàng lắc đầu, cự tuyệt.

“Không, về sau sẽ không làm phiền anh nữa, anh đã có người con gái yêu, tôi cũng không quấy rầy nữa. Chuyện hủy bỏ hôn ước, hai ngày sau chúng ta thanh minh với hai nhà là được”.

Nàng đi, cũng là lúc Diên Phù hưng phấn lôi kéo Tiêu Viễn Hà đi vào, trong lòng bà sự hưng phấn biến thành thất vọng, trừng mắt lên, bắt đầu giáo huấn đứa con không nghe lời này.

Tiêu Thu Phong một câu cũng không nghe thấy, bởi vì bây giờ, trong đầu hắn bay qua bay lại toàn thân ảnh của Vũ, từ từ vũ động, say mê trong đó.

42. Chương 42: Ngoài Ý Muốn!

Mười giờ tối, Tiêu Thu Phong còn đang ôm máy tính lướt net, vừa tính chuẩn bị đi ngủ thì... tiếng bước chân dồn dập, kèm theo tiếng đập cửa “rầm rầm” chói tai nhức óc.

Không phải mẹ già sau hai giờ giáo huấn còn muốn tiếp tục, bây giờ chuẩn bị đi ngủ muốn cãi nhai tiếp sao. Trời, nếu quả thật như vậy, hắn thật sự chịu không nổi đâu.

“Tiểu Phong, tiểu Phong, mở cửa nhanh lên, có chuyện, có chuyện rồi”.

Kỳ lạ, tiếng bên ngoài không phải là của bà già mà là tiếng kêu khẩn cấp của ông già, Tiêu Thu Phong bị dọa nhảy dựng lên, chạy ra mở cửa gấp, trong lòng tự hỏi chuyện gì xảy ra giữa đêm thế này, chẳng lẽ Thiết Huyết đoàn cho người đến sao? Nhưng không phải đám Lý Cường Bình đã khử bọn chúng rồi sao?

Cửa vừa mở ra, Tiêu Viễn Hà không nói gì, nắm tay của Tiêu Thu Phong kéo đi đến phòng sách, trong đó, cái TV đang phát một tin khẩn cấp: “... Bọn cướp khi bị cảnh sát truy kích, không còn đường trốn, đã xông vào nhà dân, bắt giữ con tin uy hiếp cảnh sát. Mọi người đang nhìn thấy toàn cảnh hiện trường, phía cảnh sát đang cử chuyên gia đàm phán với bọn cướp, tình hình bên trong vẫn chưa rõ, có thể bọn cướp đang chuẩn bị kế hoạch chạy trốn...”

Tiêu Thu Phong nói không cần nghĩ: “Ba, chuyện này để cảnh sát xử lý, ba quan tâm làm gì, tự nhiên kéo con đến xem cái này chi?”

Tiêu Viễn Hà lập tức gõ đầu Tiêu Thu Phong một cái, mắng: Mày không thấy sao, đó là nhà của Liễu gia, Tiểu Phong, mày nghĩ xem Yên Nguyệt bọn họ có việc gì không?”

Tiêu Thu Phong nhìn kỹ lại, xem tí té xiu, đây không phải là cửa nhà của Liễu gia sao? Căn biệt thự ba tầng, chính là nơi ở của Liễu gia, bị đám cảnh sát vây kín, ngay cả một khoảng đứng trông cũng không có, người con gái này... quả thật là họa quốc hồng nhan.

Áo khoác cũng không thèm mặc, Tiêu Thu Phong từ ban công lầu hai nhảy xuống, bên tai truyền đến tiếng của Tiêu Viễn Hà: “Tiểu Phong, con cẩn thận một chút”.

Nhưng mà, hắn đã phóng xe như bay, phồng phình không nghe được.

Đôi khi, trong lòng Tiêu Thu Phong cũng có mâu thuẫn, biết rằng cùng dây dưa dính dáng đến nàng là không tốt, hôm nay nghe nàng nói sẽ công bố chuyện hủy bỏ hôn ước, vốn nghĩ rằng mọi chuyện rồi sẽ là quá khứ, nhưng nhìn thấy bóng lưng buồn bã của nàng, tâm lý hắn cảm thấy không được tốt.

“Nha đầu ngốc, cô nhất định không được xảy ra chuyện!”

Giờ phút này, quan tâm cùng lo âu, đều xuất phát ra từ nội tâm hắn.

Ngày thường chạy xe thì mất khoảng nửa giờ, hôm nay chỉ cần tám phút đã đến, Tiêu Thu Phong cũng không xuống xe, liếc mắt nhìn người chỉ huy chiến dịch lần này bằng con mắt lạnh lùng, người đó là Triệu Nhược Thần.

“Anh làm gì đó” Chứng kiến sự xúc động của Tiêu Thu Phong, đi vào khu vực hạn chế của cảnh sát, nàng lập tức che trước mặt nói: “Anh không được làm loạn, đây là chuyện của cảnh sát, ba người nhà Liễu tiểu thư rất an toàn, chuyên gia đàm phán đã đi vào, chúng tôi sẽ cứu bọn họ ra”.

Mặc dù nàng và hắn có chút ân oán, nhưng đây không phải là lúc truy cứu, dù nàng hận không thể... xé xác người con trai này, nhưng làm cảnh sát, nàng vẫn phải giữ vững nguyên tắc, không để cho những người không liên quan mạo hiểm tính mạng.

Chỉ bằng đám cảnh sát này, Tiêu Thu Phong cũng không liếc mắt một cái, cái hắn quan tâm, chính là những người bên trong, nhưng đáng tiếc, đứng đây không thể thấy được gì.

“Tôi không tin tưởng các người...” Chỉ trong nháy mắt, những lời này còn chưa nói xong, Tiêu Thu Phong đã biến mất trước mặt Triệu Nhược Thần.

Kinh ngạc, cuồn cuộn, Triệu Nhược Thần ngơ ngác, căn bản không thể nhìn thấy thân ảnh của người này, tâm lý chợt xuất hiện hàn khí lạnh lẽo, người con trai này, thật ra là ai?

Sáu tên cướp cạn, giờ phút này trốn ở đây chỉ còn ba người, ba người khác, hai đã bị bắn chết trong lúc truy đuổi, một đã bị bắt.

“Đại ca, bây giờ nên làm gì ?” Lau mồ hôi trên trán, trên mặt hiện đầy vẻ lo âu, bị đuổi đến mấy dặm đường, bỏ mạng chạy như điên. Đến lúc này hắn đã tột cùng sợ hãi.

Trong tay hắn cầm một cây súng, tay còn lại giữ một cái túi, khỏi cần phải nói cũng biết trong túi là những châu báu mới đoạt được.

Đại ca là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi, da tay ngăm đen, cầm một cây súng máy, vẻ mặt điên cuồng.

Giờ phút này hắn đang nhìn chằm chằm đám cảnh sát ngoài cửa sổ, vẻ mặt đầy lệ khí, nghe thủ hạ hỏi liền đáp: “Lo cái gì, mấy thằng chó đó lên đây, tao bắn chết mẹ chúng nó hết”.

Đại ca nói xong, liếc mắt lại góc tường một cái, hừ một tiếng, bực tức nói: “Lão tử cho bọn nó một cái xác trước”.

Tiện tay nắm lấy Liễu Tùy Phong, ông cùng với chị em họ Liễu và đám người làm thuê, đều đang bị trói chặt.

“Ba...” Liễu Yên Hồng sợ hãi khóc lên.

“Dừng tay...” Liễu Yên Nguyệt hét lên một tiếng, vẻ mặt tuy dơ bẩn, nhưng không thể che giấu sự thánh khiết bên trong “ Các người thả ba của ta ra, muốn giết thì giết ta đi”.

Có thể gọi đây là họa vô đơn chí, vừa mới mất đi tình yêu mộng lung, lại gặp họa kiếp này. Hoặc đây chính là ý trời, ông trời muốn cho nàng lộ vẻ sâu thẳm mà chết.

Ngay cả mạng cũng không còn giữ được, bọn chúng cần gì phải thương hoa tiếc ngọc, tên đại ca ném Liễu Tùy Phong qua một bên, đem Liễu Yên Nguyệt đến cửa sổ.

“Mày muốn chết, lão tử sẽ toàn thành, cho bọn chúng nhìn thấy thủ đoạn của lão tử” Súng để sau lưng nàng, bên tai truyền đến tiếng của em gái và cha già.

Liễu Yên Nguyệt ngay cả một tia kích động hoặc sợ hãi cũng không có, bởi vì giờ phút này, tâm hồn nàng đã thanh sạch, không bị nhiễm một hạt bụi. Không biết, người con trai kia... có thương tâm vì nàng một lần không ?

“Thu Phong, nếu có kiếp sau, em nguyện ý yêu anh thêm một lần” Trong lòng yên lặng nhớ kĩ, cảm giác tử vong đã đến gần. Giờ phút này, Liễu Yên Nguyệt tựa hồ đã nghĩ thông suốt rất nhiều.

“Rầm!” một tiếng, một tên cướp la lên : “Ai ?” Câu này có thể là âm thanh cuối cùng của hắn.

Cảm giác sau lưng đã không còn, một thân ảnh đột nhiên thoáng hiện lên, Liễu Yên Nguyệt cũng không quay đầu lại, mi mắt xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc, cứ như là ảo giác.

“Yên Nguyệt, cô đừng cảm lắm, xin lỗi, tôi đến chậm”.

Lệ cũng đã rơi, Liễu Yên Nguyệt nghĩ rằng, muốn rằng được vuốt ve khuôn mặt kia, có phải là thật hay không, muốn dụi đầu vào ngực hắn, hưởng thụ cảm giác ấm áp.

Nhưng mà, Liễu Yên Hồng đã đứng dậy, khuôn mặt đầy nước mắt, gắt gao ôm lấy nàng : “Chị, chị ơi, chúng ta không có việc gì, chúng ta không có việc gì...”

Ba tên cướp cũng chưa chết, chỉ là bị Tiêu Thu Phong từ lầu hai sút bay ra. Đương nhiên, trước khi bay ra, bọn chúng đã là phé nhân. Nhìn thấy tên đại ca kia dí súng vào người Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong thật sự có một cảm giác phần nộ.

Chuyên gia đàm phán đến gần, sắc mặt đã tái nhợt, mấy người cảnh sát khác cũng xông vào, đỡ hấn đứng dậy, đội phi báo tiến hành lục soát, ba tên cướp đã được đưa vào viện, xem bộ dáng bọn chúng, chắc không có cơ hội nghỉ ngơi.

Triệu Nhược Thần cùng đám thuộc hạ phóng như bay lên lầu, nàng không biết vì sao, người đầu tiên nàng nhìn thấy, chính là... người con trai đó.

“Anh không sao chứ?” Nàng có chút bất ngờ. Vì người con trai này, đối phó với ba tên cướp cực kỳ dễ dàng, mà chỉ tốn một ít thời gian.

Tiêu Thu Phong hồ hững nói: “Tôi không sao, cảnh sát các người cũng có chút bản lĩnh, bắt ba tên cướp cũng rất lẹ” Trên mặt đầy vẻ như là... chuyện này và hấn không có liên quan với nhau.

Có lẽ vì muốn cảm ơn, nên Triệu Nhược Thần lúc này không đôi co với hấn, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Hiểu rõ ý tứ hấn, loại sự tình nền, tốt nhất là giao cho cảnh sát.

Không chỉ có Triệu Nhược Thần, ngay cả thái độ của Liễu Yên Hồng cũng đã tốt hơn nhiều, không giống như trước kia, nhưng làm ra vẻ thản nhiên, không nói gì, bất quá trong ánh mắt lộ ra vẻ cảm tạ, coi như là thay lời muốn nói cũng được.

43. Chương 43: Hoặc Là Không Đến, Nếu Đến Là Đến Một Đôi!

Giám sát hiện trường, thu nhập chứng cứ, sau đó lấy khẩu cung, Triệu Nhược Thần lưu lại một đội tuần tra, chờ đợi tại vùng phụ cận, sau đó mới rời đi.

Trên TV phát ra tin tức: “Trải qua sự bố trí chu đáo của cảnh sát, đội phi báo đã giành thắng lợi, con tin được cứu ra an toàn, đại công cáo thành”.

Sau khi thu xếp hết mọi việc, có một người bị đuổi đi, nhưng người đuổi không phải là Liễu Yên Hồng, mà lại là Liễu Yên Nguyệt.

“Thu Phong, anh về trước đi, tôi cần phải nghỉ ngơi” Sắc mặt tái nhợt, nhưng Liễu Yên Nguyệt hiện giờ muốn yên tĩnh, để tự xử lý một vấn đề.

Đứng bên cạnh, Liễu Tùy Phong và Liễu Yên Hồng muốn mở miệng khuyên can, dù người con trai này không tạo cho họ ấn tượng tốt đẹp gì, nhưng dù sao lúc này, hấn cũng là ân nhân cứu mạng của Liễu gia, trắng đen rõ ràng, điểm này không cần hoài nghi, Liễu Yên Nguyệt nói vậy, không có chút nhân tình.

Tiêu Thu Phong cũng không tức giận, với người con gái này, trải qua sự kiện như vậy, nhất định tâm tình có chút bất định, hấn là muốn nghỉ ngơi, lập tức an ủi vài câu rồi rời đi.

Ngày hôm sau, Liễu Yên Nguyệt cũng không đi làm, hai người Tiêu gia sáng sớm cũng đã xách mấy túi thuốc đi thăm Liễu gia, bọn họ rời cửa, đương nhiên có đám Lý Cường Bình theo bảo vệ, mặc dù đã là binh vương, nhưng trên thực tế vẫn là bảo tiêu của Tiêu gia.

Điểm này, bọn họ không ai không phục, ngược lại còn rất hưng phấn, hy vọng Tiêu Thu Phong có thể vì thế mà tăng cường lực lượng cho họ.

Lúc Tiêu Thu Phong về nhà, cũng từ miệng của cha mẹ mà biết được tình huống của Liễu gia, bọn họ tâm lý đã ổn định, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, cũng không xảy ra sự tình gì ghê gớm, làm tâm lý hấn thoải mái hơn nhiều.

Chuyện ở tập đoàn cũng không có gì quan trọng, Liễu Yên Nguyệt có thể nghỉ ngơi bao lâu tùy thích, Tiêu Thu Phong cũng thầm cảm ơn may mắn, nếu người con gái này xảy ra việc ngoài ý muốn, hấn phỏng chừng sẽ ăn năn cả đời, mặc kệ thế nào, hấn cướp thân thể của “Tiêu Thu Phong”, hấn nợ người con gái này rất nhiều.

Ngày thứ ba, Tiêu Thu Phong về đến nhà, phát hiện ra Liễu Yên Nguyệt ba ngày không gặp đang ngồi ở đại sảnh, cùng mẹ của hắn trò chuyện, mà mẹ cũng đang nắm lấy tay nàng, rất là yêu thương a.

Sắc mặt tuy không được hồng nhuận, nhưng so với những ngày trước đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ là có chút suy nhược, thoát nhìn, có vài phần nhỏ nhắn.

“Tiểu Phong, con về rồi à. Yên Nguyệt nó vừa tới, có có việc muốn tìm con, hai đứa trò chuyện đi, mẹ vào nhà bếp làm chút đồ ăn” Điền Phù chắc chắn là một người rất thức thời, biết cấp cho những người trẻ tuổi cơ hội.

Đại sảnh bây giờ chỉ còn hai người, trong khoảng thời gian này, Tiêu Thu Phong cũng chỉ biết cười cười, không biết nên mở miệng nói cái gì, an ủi ? Hình như rất là vô nghĩa.

“Xin lỗi!” Thật không ngờ, câu đầu tiên Liễu Yên Nguyệt nói lại là câu này.

Ba ngày nay, có một số việc, nàng đã thông suốt.

Nàng mặc dù ôn nhu thiện tâm, nhưng không phải là kẻ yếu, trong cuộc sống không phải, mà trong công việc càng không phải, dĩ nhiên trong tình yêu, nàng càng không nguyện ý làm lính đào ngũ.

Nàng không cam lòng từ bỏ, từ bỏ những thứ vốn thuộc về nàng.

Tiêu Thu Phong sưng sốt, có chút khó hiểu.

“Trước kia em đã làm sai rất nhiều việc, chưa bao giờ để ý đến anh, bởi vì lúc trước... em với anh là hai người xa lạ, cho dù gả cho anh, em cũng chỉ nghĩ đây là một vụ giao dịch hàng hóa, tuyệt đối không có một chút tình cảm trong đó, một chút cũng không”.

Không giải thích nhiều, hai mắt đẹp mê ly long lanh lên, Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng tự thổ lộ tâm sự của mình.

“Những việc này, em cũng không hối hận, nếu năm tháng quay trở lại, em vẫn sẽ làm như thế. Nhưng từ vụ tai nạn xe lần đó, “Tiêu Thu Phong” đã chết, em muốn nói với anh...”

Tiêu Thu Phong đột nhiên muốn lui về phía sau, nhưng hai mắt của Liễu Yên Nguyệt cứ nhìn chằm chằm, không cho hắn cơ hội.

“Hiện tại, Yên Nguyệt yêu không phải là “Tiêu Thu Phong”, mà là anh... anh biết không, lúc em chuẩn bị đối mặt với cái chết, lúc anh xuất hiện, đã cho em một loại rung động. Phong, anh đã làm cho em nguyện ý tiếp nhận địa vị hôn phu, không quản trong lòng anh thích người phụ nữ khác, hôn ước này, em tuyệt đối không hủy, cái danh phận này, em không cam lòng dâng tặng cho người phụ nữ khác. Em sẽ nắm chặt lấy nó, giữ gìn nó... cả đời!”

Tiêu Thu Phong lúc này, sắc mặt cứ như con tắc kè, chuyển màu liên tục, từ trắng sang đỏ rồi trở lại bình thường.

Hắn thật sự không ngờ, người con gái này lại nói ra những lời như thế, thoát nhìn không giống như nói giỡn.

“Ha ha ha... Yên Nguyệt, cô còn tính nói giỡn sao, cứ như là thật ấy. Đừng nói là do tôi cứu cô một lần, rồi cô lấy thân báo đáp. Chuyện này tôi thật không ngờ, nhớ là có người rất khinh bỉ phong lưu thiếu gia mà, haha, cô như vậy làm tôi cảm thấy kiêu ngạo đấy...”

Liễu Yên Nguyệt không cười, sắc mặt ngược lại càng nghiêm chỉnh hơn, nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng, nói ra từng chữ một.

“Em chưa bao giờ nói giỡn, càng không lấy hạnh phúc cả đời ra để đùa giỡn, những lời em nói đều là thật”.

Thấy chiêu của mình xài không được, Tiêu Thu Phong chỉ biết thở dài: “Yên Nguyệt, cô là một người con gái xinh đẹp, người đàn ông nào lại không thích, cô có thể đi tìm người đàn ông làm cho cô hạnh phúc cả đời. Tôi đã hại cô nhiều năm như vậy, bây giờ, tôi thật tâm muốn để cô tự do, cô ngay cả cơ hội chuộc tội cũng không cho tôi làm được sao?”

Liễu Yên Nguyệt cũng không phản đối nói: “Anh đã biết hại em nhiều năm như vậy, vì thế sau này phải đối xử tốt với em, chờ chúng ta kết hôn xong, anh có thể dùng nửa đời sau để chuộc tội”.

Thấy người con gái này đã kiên quyết như thế, Tiêu Thu Phong cũng bó tay.

“Tại sao lại phải như vậy?” Kỳ thật muốn cãi cũng không biết phải cãi như thế nào. Mà bình thường nếu là người khác hẳn là đã đồng ý không cần suy nghĩ. Nhưng hẳn còn Vũ, lúc đó, phỏng chừng rất khó giải thích, nói sao đi nữa thì Vũ cũng là mối tình đầu của hắn, không thể nào từ bỏ được.

Liễu Yên Nguyệt nói: “Kỳ thật em rất quý trọng anh, nên cũng không nghĩ sẽ làm khó anh. Nhưng giờ phút này nếu em không tranh, thì về sau sẽ không còn cơ hội. Thu Phong, em sẽ làm cho anh yêu em, em muốn cho anh biết, em đối với anh thật tốt, sẽ không thua bất kỳ người phụ nữ nào”.

Thật không còn gì để phản đối, bởi vì Tiêu Thu Phong biết rõ tính cách của người con gái này, một khi đã quyết định làm gì, nằng đều sẽ làm được. Mấy ngày nay, hẳn mơ hồ có loại cảm giác này, người con gái này đối với hắn đặc biệt ôn nhu, nhưng thật không ngờ, khi bộc phát ra, lại mãnh liệt như thế.

Điền Phù và Tiêu Viễn Hà đi vào, mấy ngày nay, lão già này cũng mê quân huấn, cho nên khi không có việc gì, không đi ra ngoài, ông lại chạy đến khu sau rèn luyện. Vài ngày nay, thoát nhìn thân thể trông cũng có phần khỏe mạnh.

“Tiểu Phong, Yên Nguyệt, có thể ăn cơm được rồi, ăn xong rồi nói tiếp!”

Liễu Yên Nguyệt đứng dậy, mỉm cười nói: “Tiêu bá, lại đi tập thể dục à, thoát nhìn tinh thần rất tốt, càng lúc càng thấy trẻ ra”.

Điền Phù đi tới, cười nói: “Yên Nguyệt, không cần khen lão già này, ông giống như con nít vậy, nếu con cứ khen hoài, phỏng chừng cái chòm râu của ông cũng vểnh lên cho coi”.

“Hay cho Yên Nguyệt nhân thức anh hùng, ha ha... Ta cảm giác được mình trẻ ra vài tuổi, bà xã à, không bằng chúng ta... lại đi hưởng tuần trăng mật nữa ha”.

Điền Phù dù sao cũng là phụ nữ, nghe được những lời này không khỏi đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Viễn Hà một cái, quát: “Lão già này, mấy chục tuổi đầu rồi, còn muốn đi tuần trăng mật gì nữa, nói ra không sợ tội nhỏ nó cười ah, Yên Nguyệt, không cần để ý đến ông, chúng ta đi ăn cơm”.

Nói xong, nắm tay Liễu Yên Nguyệt đi xuống phòng ăn.

“Tiêu bá, bá mẫu, hai người ngồi xuống trước đi, con có mấy câu muốn nói với hai người”.

Vì chưa từng nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt nghiêm chỉnh như thế, hai lão già nhìn nhau rất là khó hiểu, rất là nghi hoặc ngồi xuống.

“Yên Nguyệt, có phải thằng nhóc tiểu Phong kia lại vừa chọc tức con gì không, con yên tâm, nói cho bá mẫu nghe, bá mẫu sẽ thay con dạy hắn”.

Liễu Yên Nguyệt vừa rồi rất là... dũng cảm nói ra những lời đó, đột nhiên lại xấu hổ, trên mặt hiện ra sự vui vẻ cùng nét xấu hổ động lòng người, nằng nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Bá mẫu, chuyện Yên Nguyệt muốn nói là, hôn ước của hai nhà Tiêu, Liễu không cần phải hủy bỏ, con nguyện ý tiếp nhận, gả cho Phong...”

44. Chương 44: Bức Hôn

Hai vợ chồng đều bất ngờ, hy vọng chỉ là hy vọng. Bọn họ đương nhiên biết tiểu nha đầu này có ấn tượng như thế nào đối với con mình. Vậy mà lúc này đây nằng lại nguyện ý gả đến Tiêu gia, điều này khiến họ không còn tin vào tai mình nữa.

“Yên Nguyệt, con không gạt bác gái chứ” Điền Phù nghe thấy vậy, vui tới mức không thể kìm hãm nổi.

Tiêu Viễn Hà cũng góp lời “Yên Nguyệt à, con cũng biết Tiêu gia chúng ta rất mong chờ điều này, nhưng cha con đồng ý sao?”

Liễu Yên Nguyệt trả lời: “Hai bác, con đương nhiên nói sự thật, chuyện hôn sự của con là do con tự quyết định. Cha của con sẽ không phản đối”.

Điền Phù vội vàng nói tiếp “Yên Nguyệt, bác gái vui quá, con nhớ nhé, đến lúc đấy không được chạy đâu đấy” – Điền Phù quả thực sợ tiểu nha đầu xinh đẹp này chạy mất nên nhanh chóng niệm một câu “kim cô chú”

Tiêu Thu Phong đứng một bên cũng thật sự lo lắng. Hắn không có quyết định này, hơn nữa đã hứa rồi phải làm sao đây, sinh con mà không có tiểu JJ – làm sao được.

Tuy hắn cũng không mang tư tưởng phong kiến cổ hủ, bắt buộc phải có con trai nối dõi tông đường, nhưng có một thằng cầm gậy vẫn tốt hơn.

“Bác gái, nếu đã đính hôn rồi thì mọi người có lẽ cũng nên sửa cách xưng hô” Liễu Yên Nguyệt cũng không để ý tới ánh mắt Tiêu Thu Phong. Nàng suy tính, hắn có người đàn bà khác ở ngoài thì đã sao, chỉ cần lấy lòng cha mẹ hắn thì hắn có phép cân đầu vân cũng khó mà qua được lòng bàn tay của Phật Tổ.

Điền Phù vui mừng không tả xiết, nắm chặt lấy hai tay Liễu Yên Nguyệt gật đầu lia lịa, vội vàng nói “Đúng, đúng! Yên Nguyệt nói đúng, cần phải đổi cách xưng hô, vậy thì con nên gọi ta là...”

Bà chưa nói xong thì Liễu Yên Nguyệt cũng lý nhí lên tiếng “Mẹ...”

“A... Chưa bao giờ vui như hôm nay. Thím Ngọc, thím chuẩn bị ít hồng tửu cho tôi, để còn chúc mừng việc này” Điền Phù có chút kích động, kêu người hầu chuẩn bị rượu, một bên kéo tay Yên Nguyệt đứng lên, nói “Yên Nguyệt nhất định sẽ là một người vợ tốt, con đi cùng mẹ, để mẹ đưa cho con tín vật của Tiêu gia chúng ta”.

“Mẹ, con đã nói đồng ý đâu” Nếu còn không nói thì việc này có nguy cơ trở thành sự thật. Tiêu Thu Phong không thể không nói: “Mẹ, lúc trước cha bắt con giải trừ hôn ước với Yên Nguyệt, về sau con đã tìm được bạn gái rồi, hiện tại việc này...”

Nếu hắn không phải Tiêu Thu Phong thì cũng chẳng cần quan tâm đến việc này, chỉ cần mang theo Vũ đi đến khắp nơi trên thế giới, thì đó cũng đã là hạnh phúc nhất cuộc đời rồi.

Nhưng ai bảo hắn chính là Tiêu Thu Phong?

Liễu Yên Nguyệt lặng người đi, trên khóe mắt lệ đã rưng rưng, nàng nhẹ nhàng nói: “Mẹ, Thu Phong dường như không muốn hôn sự này”.

“Đồ nghịch tử này, muốn ăn mắng hả?”

“Yên Nguyệt, con yên tâm, ta sẽ làm chủ cho con, nó mà không nghe ta đánh gãy chân nó”.

Lời vừa rồi chính là của Tiêu Viễn Hà, vừa rồi không chỉ có Điền Phù xúc động mà ngay cả ông ta cũng vô cùng hưng phấn, nên căn bản không thể để Tiêu Thu Phong can quấy tước đi niềm vui của ông ta được.

Tiêu Thu Phong dường như thật sự bị ủy khuất, nhỏ giọng nói: “Cha, đây là đại sự cả đời con mà, cho con tự do lựa chọn một chút đi!”.

“Tự do cái gì, trước kia tự do còn chưa đủ hay sao. Anh chừng nào mới làm cho tôi hết lo đây. Yên Nguyệt nguyện ý về làm vợ anh thì đáng lẽ ra anh phải ngày ngày thấp hươu cảm tạ ông bà tổ tiên, vậy mà dám nói lời này à? Tôi nói cho anh biết, tôi và mẹ anh đều đã quyết rồi, tôi không ưng bất cứ bạn gái nào của anh cả. Nếu không nghe thì đừng trách tôi không cho anh thể diện”.

Lúc này Tiêu Thu Phong thực sự muốn khóc; nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo hắn là con của ông ta.

Kỳ thật, Tiêu Viễn Hà cũng không muốn mắng hắn, nhưng ông ta làm như vậy chính là để cho Liễu Yên Nguyệt xem. Tuy rằng hắn đã tu tâm dưỡng tính, quyết chí làm lại nhưng ông ta đã quá nôn nóng chờ bế cháu nội.

Hơn nữa, ông ta cũng không tin tưởng. Bạn gái của con trai chỉ cần là cô gái tử tế, đứng đắn, có gia giáo là được. Tuy là thế gia giàu có nhưng ông ta cũng không có thiên kiến, phân biệt tầng lớp, không quan trọng giàu nghèo. Nhưng trước kia tuy là chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy, nếu không phải là gái bán hoa thì cũng là một vài tiểu minh tinh. Cho nên lần này ông ta mới cứng rắn như vậy.

Tiểu nha đầu Yên Nguyệt nếu làm con dâu của Tiêu gia thì họ vô cùng vừa lòng.

Lúc này, Tiêu Thu Phong căn bản là không có quyền lên tiếng; chỉ là trong đầu hắn đang nghĩ xem về sau giải thích với Vũ thể nào.

Không bao lâu, Điền Phù dẫn Liễu Yên Nguyệt xuống dưới. Nhìn hai người, một người vô cùng vui vẻ, một người khép nép xấu hổ. Nhưng chung quy có thể thấy được cả hai đều rất cao hứng.

“Thu Phong, anh xem em đeo cái vòng này có đẹp không, mẹ đưa đây” Chiếc vòng màu xanh biếc đeo trên cổ tay trắng nõn của mỹ nhân quả thực rất đẹp, nhưng Tiêu Thu Phong lại không có tâm tình thưởng thức.

Nhìn hai ông bà đang trừng mắt về phía hắn thì cũng không còn cách nào khác, tùy ý nói: “Ừm, rất được”.

“Yên Nguyệt, quả thật rất đẹp, rất hợp với con. Xem ra đây chính là duyên phận, chiếc vòng này chính là để dành cho con đeo, con muốn không đeo cũng không được” Tiêu Viễn Hà phá lên cười vui vẻ, mở miệng tán dương, cố ý xóa bỏ không khí lạnh lẽo từ sự lãnh đạm của Tiêu Thu Phong.

Lúc này ăn cơm, Tiêu Thu Phong cảm thấy lúc này mình trở lên dư thừa. Cùng Liễu Yên Nguyệt nói chuyện, cha mẹ hắn luôn miệng cười không thôi.

Ở Tiêu gia một thời gian lâu như vậy nhưng hắn cũng chưa từng thấy cha mẹ hắn vui như vậy. Nhưng, Tiêu Thu Phong quả thực có chút buồn bực.

Vội vã ăn xong bữa cơm, nhìn thấy ba người đang trò chuyện vui vẻ, hắn cũng không muốn chen ngang.

“Con ăn xong rồi, mọi người từ từ dùng bữa”.

“Con đi đi, lát nữa nhớ là đưa Yên Nguyệt về đây. Thằng nhỏ này, phải cho ra dáng một người chồng sắp cưới chứ, nếu không thì đâu ra thể thống gì”.

“Mẹ, không có việc gì đâu, Thu Phong vui quá đấy mà, qua mấy ngày nữa sẽ tốt thôi” Quả nhiên biết lấy lòng người khác, Tiêu Thu Phong trong lòng muốn khóc, nữ nhân này khiến hắn nhũn ra như con chi chi, muốn tránh cũng không tránh khỏi. Ôn nhu như vậy, thấu hiểu tâm lý thì cha mẹ nào chẳng thích.

Việc này, xem chừng muốn chém cũng không đứt.

Đi tới chỗ của đám người Lý Cường Bình, Tiêu Thu Phong liền khôi phục vẻ đạm nhiên. 3 tháng này, từng hạng mục huấn luyện lần lượt được đề cao, nhìn 36 binh lính này đã mang bóng dáng của binh trung chỉ huy. Người nào người nấy đều như một con hổ đang rình mồi, sẵn sàng bộc phát. Trừ bỏ khí tức giết chóc, bọn họ có điều kiện tốt nhất, còn lại nên vận dụng vào thực tiễn.

“Tiêu thiếu gia, chúng tôi đã chuẩn bị tốt” Lý Cường Bình có tiến bộ lớn nhất, nhưng hắn cũng bắt đầu hiểu được cái gì gọi là không thể vượt qua.

Hắn ba lần bảy lượt khiêu chiến Tiêu Thu Phong. Đến lần cuối cùng thì Tiêu Thu Phong cũng gật đầu khen khấn đã có thể trở thành binh trung chỉ huy.

Nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn không phải đối thủ của Tiêu Thu Phong, chỉ có 3 chiêu đã khiến hắn bị đo ván nằm mất 3 ngày.

Người trước mặt hắn mạnh đến mức nào hắn không thể biết, nhưng hắn cũng không dám thử nữa. Nếu hắn là một vị vua trong binh lính thì Tiêu Thu Phong chính là thần. Uy nghiêm của thần không thể bị xâm phạm

“Tốt lắm, sẽ rất nhanh nữa thôi các anh sẽ có cơ hội thử nghiệm sức mạnh, sẽ biết thế nào là đỉnh cao của lực lượng” Tiêu Thu Phong chấp hai tay đằng sau người, quay sang Lý Cường Bình hỏi: “Chuyện tôi giao cho, anh làm xong chưa?”

Lý Cường Bình nhanh chóng trả lời: “Tiêu thiếu gia, tôi đã sắp xếp rồi, 36 thần binh được chia làm 3 tiểu đội, mỗi tiểu đội có 1 tiểu đội trưởng phụ trách. Tuyệt đối hoàn hảo!”

“Thần binh! Hy vọng mọi người sẽ không làm hoen ố danh hiệu này, bất cứ sai lầm nào đều không thể chấp nhận. Mọi người sẽ trở thành một thần binh chiến đội đầu tiên trên thế giới”.

“Vâng, Tiêu thiếu gia!” Người người như một, nhất nhất đồng thanh khiến Tiêu Thu Phong rất hài lòng.

Chỉ một thời gian ngắn huấn luyện đã đạt được thành tích như hiện nay. Ngoại trừ sự nghiêm khắc của Tiêu Thu Phong cũng phải kể đến khả năng tiềm tàng của bản thân mỗi người, có thể được nhận vào trong bộ đội đặc chủng thì đều là những người đã được kiểm tra kỹ lưỡng.

Chỉ cần huấn luyện giết chóc nhiều thêm một chút, Tiêu Thu Phong tin tưởng cho dù là bát đại cao thủ Long Tổ ở một chỗ bọn họ cũng có thể đối phó

Địa phương để tiến hành giết chóc đã có. Thần binh chiến đội cũng nên bắt đầu thể hiện sức mạnh của mình.

Lực lượng – đây chính là sức hấp dẫn vô cùng, có thể nói đó chính là toàn bộ cuộc sống của bọn họ

45. Chương 45: Có Một Người!

Tiêu Thu Phong tay cầm tư liệu, cẩn thận xem xét. Đây chính là do Vũ dùng quyền lợi đặc dụng của mình để tra tìm tất cả các tài liệu về Thiết Huyết Đoàn, tuy không được hoàn toàn đầy đủ nhưng từ đây vẫn có thể nhận thấy phạm vi thế lực của Thiết Huyết Đoàn này giống như một vương quốc ngấm trên khu vực Đông Nam.

Chỉ biết đoàn trưởng của Thiết Huyết Đoàn này họ Trần, nghe nói là con cháu đời sau của Hồng Hoa Hội – Trần Gia Lạc, lưu truyền tới nay đã 300 năm. Rất nhiều phương thức cũ vẫn được tiếp tục sử dụng như 12 phân đường, 6 đại chiến tướng. Tất cả tạo thành một Thiết Huyết Đoàn thực lực cường đại. Các khu vực của bọn họ ở đây tạo thành một thể vây quanh lấy Đông Nam, cơ hồ mỗi thành phố đều có phân bộ của họ ở đó.

Tổng bộ được đặt tại Tô Châu, tất cả tư liệu của các thành viên đều trống rỗng, ngay cả trong kho hồ sơ của Long Tổ cũng không có ghi chép gì về bọn họ.

Thở dài một tiếng!

Hiện tại, ngoài Thần Binh chiến đội thì khát vọng lớn nhất của Tiêu Thu Phong chính là thông tin tình báo. Nếu trong tay hắn có một tổ chức tình báo lớn mạnh thì việc đối phó với Thiết Huyết Đoàn cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Nếu Phong muốn có tình báo, có người có thể giúp anh” Vũ nghe thấy vậy, nhẹ nhàng lên tiếng. Vì không muốn để lại bất cứ dấu vết gì nên Vũ cũng sửa đổi cách xưng hô, mà nó cũng chỉ là một danh hiệu nên nàng cũng không để ý, người nàng yêu mến còn sống đã là hạnh phúc lớn nhất của nàng rồi.

Tiêu Thu Phong vui vẻ, hỏi “Ai vậy?”

“Chị hai của Đông Nam – Phượng Hê!”

Đây là một phụ nữ mang trên mình đôi chút sắc thái truyền kỳ. Trải qua 3 cuộc hôn nhân, đến nay vẫn ở một mình. Trên người nàng, tựa hồ mang tất cả các tang thương trên đời.

Một phụ nữ bất hạnh, khiến người ta thấy thương cảm, nhưng tài phú nàng có được khiến cho rất nhiều gã đàn ông phải đổ mắt.

Nàng có một thân phận – chủ nhân của Hoàng Kim Thủy Thành, nếu không có tư liệu của Vũ, Tiêu Thu Phong tuyệt đối không thể tưởng tượng được; một người thoát nhìn như một phụ nữ bất hạnh lại là chủ nhân của cả một núi tiền.

Mà đây cũng chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài mà thôi, thân phận thật của nàng là một siêu tình báo. Ngay cả cơ quan tình báo Hòa Kỳ cũng từng phải trả nàng 200.000 dollars đổi lấy một tin tức tình báo của nàng, có thể tưởng tượng được mạng lưới tình báo của nàng như thế nào.

Điều đó cũng không phải một nữ nhân bình thường có thể làm được

Ở Hoàng Kim Thủy Thành, có một tòa tiểu lâu rất yên tĩnh, bên ngoài ốp gạch hồng, được mọi người gọi là hồng lâu.

Hồng lâu là một trong các cấm địa của Hoàng kim thủy thành, chẳng qua mọi người đều biết, bên trong hồng lâu chính là nơi ở của Phượng tỷ, còn có tứ đại yêu cơ dưới tay nàng.

Từng có lần một gã thiếu gia nhà giàu uống say xông thẳng vào hồng lâu, hôm sau người ta phát hiện được xác của hắn đang ở cống nước thải. Trông thật thê thảm, trước khi chết còn bị người ta biến thành thái giám. Chuyện này không có người báo án nên cũng không thể giải quyết.

Cho nên những nam nhân đi tìm của lạ đều biết, không được mời thì không nên bước vào hồng lâu. Bằng không nếu trở ra được thì cũng thành thái giám.

Tiêu Thu Phong bước vào Hoàng Kim Thủy Thành thì đã là 10pm. Lúc này chính là thời điểm náo nhiệt nhất.

Một kẻ khét tiếng chơi bởi như hán đương nhiên đã tới, hơn nữa cũng biết rõ vị trí của hồng lâu. Chỉ là hán cũng giống như những người khác, không dám tới quá gần nơi này.

Lúc này hán cũng không cần ai dẫn đi, ở trước mắt mọi người rảo bước tiến tới vùng cấm của hồng lâu. Mục đích của hán chính là để mọi người nhìn thấy.

Bên tai lập tức truyền tới tiếng xì xào kinh ngạc: “A, người này dễ dàng tiến vào hồng lâu, chẳng lẽ đã được Phượng tỷ nhắm trúng?”

“Có lẽ vậy, bằng không có mười lá gan hán cũng không dám”.

“Ồ, đây chẳng phải là phong lưu công tử một trong tứ đại công tử sao. Phượng tỷ lại thích loại người này?”

Mọi người thi nhau đoán già đoán non, nhưng Tiêu Thu Phong lại không hề có một tia dị động; tiêu sái bước vào hồng lâu.

Bên trong, một phụ nữ mái tóc đen dài để xõa đang ngồi trên thảm nhung, bên cạnh có bốn cô gái tuyệt sắc đang ân cần hầu hạ.

Tiêu Thu Phong trong đầu có ấn tượng về một người trong đó - Nàng ở hoàng kim thủy thành có được biết tới với biệt danh: Tây Thi công chúa.

Nhìn tới ba người còn lại, chắc chắn là 3 công chúa: Ngọc Hoàn, Điêu Thuyền, Chiêu Quân.

Xinh đẹp kiều diễm, thân thể căng đầy xuân ý, tất cả đều hấp dẫn động lòng người. Cũng giống như chủ nhân của họ; mỗi lời nói, cử chỉ của các nàng cũng đủ kích phát dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân.

“Tiêu công tử, dạo này anh có vẻ ít ghé qua” Người phụ nữ kia nhẹ nhàng khoát tay, tách khỏi bốn người kia. Vẻ mặt không có chút bất ngờ, giống như nàng đã sớm biết Tiêu Thu Phong sẽ tới.

Nhìn vẻ phong tư của nữ nhân này, Tiêu Thu Phong cũng không thể không thừa nhận, đây quả thực là một vưu vật, khiến cho mọi gã đàn ông nhìn thấy đều dấy lên dục vọng muốn chiếm đoạt nàng.

Một vị công chúa bên cạnh nở nụ cười đầy ngọt ngào, nàng nói: “Nhưng Tiêu công tử dường như đã quên quy củ của hồng lâu, sợ rằng không được hay cho lắm”.

Tiêu Thu Phong từ từ bước lại, sau đó rất bình tĩnh ngồi xuống đối diện chủ nhân nơi này, căn bản không để ý tới ánh mắt của năm nữ nhân. Nếu ngay cả một chút áp lực đã có thể áp đảo hán thì hán cũng không phải Ảnh Tử.

“Tiểu thư Phượng Hề, tôi mạo muội tới gặp là có một vụ làm ăn muốn nói”.

Ngồi xuống bắt chéo chân, Tiêu Thu Phong còn tiện thể châm thuốc, tàn thuốc tùy ý rơi trên tấm thảm nhung phía dưới.

Thấy vậy, ánh mắt Phượng tỷ trở nên lạnh lẽo, ở thành phố này còn chưa có người dám ở trước mặt nàng hành động như vậy.

Nhưng, nàng cũng không phải phụ nữ bình thường, không hề tỏ thái độ, trên mặt vẫn giữ một nụ cười như trước. Ngược lại bốn vị công chúa thì có chút khó chịu nhưng lại không dám mở miệng. Các nàng có nhiều

kinh nghiệm đương nhiên cảm nhận được nam nhân ở trước mặt có một loại áp lực không tầm thường, khiến cho các nàng không dám hành động lỗ mãng.

“Tiêu công tử thật không nể mặt ta, không biết có chuyện làm ăn gì khiến cho Tiêu công tử lại cho phép mình tùy ý xâm phạm vào cấm địa hồng lâu của ta?”

Mặc dù không phát tác, nhưng trên mặt sự tức giận cũng đã bộc lộ.

“Tôi muốn những thứ sau lưng cô, tất cả!” Người thông minh nói chuyện với nhau, cũng không cần nhiều lời. Có thể đem mạng lưới tình báo phát triển tới mọi góc ngách trên thế giới thì nữ nhân này đương nhiên không phải kẻ ngốc.

Phượng tỷ lúc này cũng thực sự giật mình, lập tức thu hồi vẻ mặt phóng đảng đầy mị hoặc, nét mặt bỗng trở thành vô cùng kiêu ngạo, lạnh lùng, ngồi trên sofa nhìn thẳng vào hai mắt của Tiêu Thu Phong, đánh giá hần một lượt.

Người biết được thân phận của nàng cũng không nhiều, nhưng không phải là không tra ra được. Chẳng qua gã này khẩu khí quả là lớn, hần dựa vào đâu?

“Tiêu công tử, khẩu vị cũng thật lớn”.

Tiêu Thu Phong cũng không thể hiện biểu tình gì, nhàn nhạt nói: “Cũng bình thường thôi, nếu cô biết tôi, thì cũng nên hiểu rằng, những thứ tôi nghĩ đến thì người khác cũng không dám nghĩ tới”.

Phượng tỷ nở nụ cười đầy hàm ý. Tứ đại công tử là những nhân vật thế nào, nàng đương nhiên biết. Mà ở trong tứ đại công tử thì kẻ xuẩn ngốc nhất, bình thường nhất, không có một chút lực lượng chính là người đang ở trước mặt nàng. Ngoài tiền hần không có một cái gì.

“Khiến Tiêu công tử phải thất vọng rồi, trên thế giới rất nhiều người thích tiền, nhưng tiền thì tôi cũng không thiếu. Xem ra chuyện làm ăn này không được rồi”.

Tất cả đều đã nằm trong dự tính của Tiêu Thu Phong, nên hần không hề tức giận, trên mặt vẫn rất bình tĩnh.

“Nghe nói hôm nay có đại nhân vật đặt bao cả nơi này, không biết nếu hần chết thì tiểu thư Phượng Hề có bị phiền toái gì không?”

Nụ cười trên mặt Phượng tỷ bỗng ngưng bật, lạnh lùng nói: “Tiêu công tử, một số việc cần phải tự lượng sức mình. Xin khuyên người một câu, cho dù người muốn chết thì cũng đừng làm liên lụy đến người nhà”.

Nàng đương nhiên biết người kia là ai, cả khu Đông Nam này đều là thiên hạ của hần, không kẻ nào dám xâm phạm. Nàng căn bản không tin, tên phong lưu công tử trước mắt này có thể làm được, nó không đơn giản như chơi đùa nữ nhân.

Một cô gái bước vào, mang theo biểu tình sợ hãi thủ thủ vài câu bên tai Phượng tỷ, rồi ngay lập tức nàng liền bị quát đuổi ra ngoài.

Phượng tỷ thất thần ngồi xụi lơ trên sofa, mà Tiêu Thu Phong lại đứng lên.

“Công việc làm ăn lần này không được, tiểu thư Phượng Hề, hi vọng lần sau có cơ hội chúng ta có thể hợp tác”.

Hần đã chuẩn bị rời đi.

46. Chương 46: Ngửi Thấy Mùi Máu

“Đứng lại”.

Một tiếng gầm lớn vang bên, bên ngoài cửa xuất hiện hai người đen ngòm, sát khí đầy mình.

Tiêu Thu Phong cười nhẹ, quay đầu lại hỏi: “Chị Phượng, như thế nào. Có phải là chị thực sự nhìn trúng bản thiếu gia, muốn lưu bản thiếu gia ở lại ngủ qua đêm sao?”

Chỉ là đáng tiếc, Phượng lúc này không có tâm trạng trêu đùa. Nàng đứng lên, từ từ đi đến trước mặt hắn, mặt đầy lạnh lùng không có chút tình cảm nào hết.

“Cậu đã giết hắn”.

Tiêu Thu Phong ngẩn người một lát, hỏi: “Hắn là ai? Chị Phượng, tôi vẫn luôn ở bên cạnh chị. Bên ngoài có ít nhất hơn trăm người thấy tôi đi vào đây. Chị phải làm chứng cho tôi đó...”

Phượng thở dài một hơi, nàng cười cười nhìn Tiêu Thu Phong. Có một số việc nàng nhìn lầm nhưng người trên đời này có thể khiến nàng nhìn lầm tuyệt đối không có nhiều. Mà vị công tử phong lưu Tiêu thiếu gia này lại làm cho nàng phát hiện mình nhìn không thấu hắn.

“Nếu Tiêu thiếu gia không chê nơi này đơn sơ vậy ở lại đây một chút. Tôi tin rằng chúng ta nhất định có thể tìm được tiếng nói chung, phải không?”

“Vậy phải xem chị Phượng có bao nhiêu thành ý. Mặc dù theo bốn thiếu gia thấy chị Phượng chính là một con kiến chăm chỉ. Nhưng con kiến cũng có tác dụng của nó, chị nói có đúng không?”

Phượng cũng không vì so sánh của hắn mà tức giận. Người đàn ông này đã biết thân phận của nàng mà vẫn còn bình tĩnh như vậy. Hơn nữa còn vì nàng là kiến, vậy đương nhiên hắn có chỗ tự tin. Đối với cường giả, nàng cũng giống như tất cả những người yếu đó chính là nô lệ. Ở bất cứ thời đại nào cũng giống nhau.

Bốn cô nàng bị đuổi ra, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Thu Phong và Phượng.

Hôm nay là lần sinh nhật thứ năm mươi của Lôi Bạo. Hắn không có con cái cho nên người đến chúc mừng sinh nhật hắn chỉ có hơn mười thuộc hạ trung thành nhất mà thôi.

Theo lý thuyết, một người đàn ông trên năm mươi tuổi cho dù khỏe mạnh đến như thế nào cũng đã là một lão già.

Nhưng Lôi Bạo thì khác, nhìn vóc dáng của hắn thì cho dù mười năm nữa hắn vẫn là một hảo thủ. Người cao một mét tám năm, nặng ít nhất hai trăm cân, chiếc áo cộc lộ ra cánh tay khỏe mạnh, có thể mạnh mẽ tràn đầy lực lượng.

Từ năm mười ba tuổi hắn được Đoàn trưởng Thiết Huyết Đoàn thu dưỡng. Tất cả những thứ hắn có được ngày hôm nay đều là từ máu và lửa trong các cuộc giết chóc đoạt được. Ba mươi bảy năm qua hắn đã giết hơn ngàn người.

Một chuyện làm chấn động giới giang hồ chính là hắn một mình xông vào Xích long hội. Dù bị mấy trăm người ngăn cản, nhưng hắn đã thi triển một chiêu bạo quyền chấn nát đầu Thiên Trường Cửu – lão đại Xích long hội. mặc dù cái tên Thiên Trường Cửu rất nổi tiếng, nhưng lại sống không được bao lâu.

Năm đó, hắn mới mười tám tuổi đã danh chấn giang hồ.

Mà lúc này, hắn đang là một trong sáu đại chiến tướng của Thiết Huyết Đoàn.

Nhưng giờ phút này hắn đã chết. Đi hầu hắn còn có hơn mười thuộc hạ tuyệt đối trung thành. Trong phòng còn đang vang lên tiếng nhạc, còn có rượu trong chén chưa kịp uống, dưới đất còn hơn mười xác chết.

Trong ánh mắt những xác chết này còn có sự sợ hãi tột độ. Bọn họ vốn là những sát thủ hắc đạo giết người như ngóe, có điều gì làm cho bọn họ hoảng sợ đến thế chứ? Giờ phút này, có lẽ không ai có thể tưởng tượng được.

Lôi Bạo- một trang sáu đại chiến tướng của Thiết Huyết Đoàn chết trong thành, đây là một chuyện rất lớn, điều này không ai rõ ràng hơn Phượng.

Nàng mặc dù có chút thế lực, nhưng không có ngu ngốc đến mức dám đối đầu với Thiết Huyết Đoàn. Đó không khác gì muốn chết. Hơn nữa nàng chỉ là một người đàn bà, giết chóc cũng không phải thế mạnh của nàng.

Trong tay mặc dù cầm một chén rượu, nhưng nàng thực không thể thưởng thức hương vị của nó giống như Tiêu Thu Phong được.

“Tiêu thiếu gia, tôi chỉ là một người đàn bà. Anh làm như vậy không sợ bị người ta cười lấy mạnh hiếp yếu sao?”

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn Phượng, lạnh nhạt nói: “Thứ nhất, chị cũng không yếu. Thứ hai, ta không sợ bị thiên hạ cười. Chị cho rằng tôi quan tâm mấy điều này sao?”

Nghĩ đến cũng đúng, Tiêu Thu Phong bị người đồn thổi là phá gia chi tử, đến đâu đều bị nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ. Hắn đã quá quen thế rồi.

Thấy người đàn ông này không hề xấu hổ mà nói ra như vậy, Phượng chỉ biết mình đã gặp một lão hồ ly. Nàng không thể nào nghĩ ra được người đàn ông này làm như thế nào.

“Được, vậy anh có thể cho tôi cái gì?”

Phượng có chút khúat phục hắn. Thực ra những năm qua, nàng cũng rất vất vả. Nếu thực sự có thể tìm được một chỗ dựa thì cũng không phải không thể. Nhưng cũng không thể tùy tiện lựa chọn chỗ dựa vì việc này quan hệ đến sự sống và chết của rất nhiều người.

“Chị có thể còn sống, hơn nữa sống tốt hơn trước kia rất nhiều”.

“Vậy tôi tạm thời đáp ứng điều anh muốn. Nhưng anh cũng phải cho tôi biết, chiếc thuyền này của anh có thể tới bờ được không, tôi không biết bơi”.

Như vậy là đủ rồi, Tiêu Thu Phong biết người đàn bà này đã có sự lựa chọn rất khó khăn. Tiêu Thu Phong cũng cần một ít thời gian chứng minh với nàng ta. Đây không phải là Phượng nhất gan, mà là thận trọng.

Giơ chén lên, Tiêu Thu Phong nói: “Mời chị một ly. Phượng tiểu thư, chị rất nhanh sẽ biết lựa chọn của mình hôm nay sáng suốt đến thế nào”.

Trên mặt Phượng hiện lên vẻ mặt mát. Một người đàn bà dù có mạnh mẽ đến đâu cuối cùng vẫn là quân cờ trong mắt người khác. Đây là số mệnh của nàng không thể tránh nổi.

“Cường Bình”.

Theo tiếng kêu của Tiêu Thu Phong, thân hình Lý Cường Bình đã hiện ra. Lúc này, bọn họ chỉ đến có sáu người, mà người giết Lô Bạo chính là hắn. Cả quá trình tuyệt đối không vượt qua một phút, mặc dù trong đó hầu hết là đánh lén.

“Đây là chị Phượng, về sau chính là bạn của chúng ta. Chị ta có thể làm bất cứ chuyện gì, ngoại trừ chuyện phản bội. nhiệm vụ của anh lúc này chính là bảo vệ chị Phượng, để chị ta sống thật tốt. Ít nhất sống lâu hơn anh”.

Lý Cường Bình hiểu ý hắn, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Tôi hiểu, Tiêu thiếu gia”.

Tiêu Thu Phong cười cười, đứng lên nói: “Tốt, ta phải đi, hai người nói chuyện với nhau đi. Trong này có rất nhiều gái đẹp, mấy người không nên làm loạn. đương nhiên nếu như chị Phượng đồng ý thì có thể hưởng thụ một chút cũng được”.

Đối với thuộc hạ là không thể quá hà khắc. Lại nói, là một sát thủ vương giả rất nhiều lúc cũng cần đàn bà. Đó không phải là sự nghỉ ngơi cho tinh thần mà là một loại làm tâm thần mê muội đi.

Phượng cười khiến cho nàng cảm thêm quyến rũ. Phượng trong lòng không tin không làm cho khối băng này mê muội. Năm đó nàng ta cũng là vưu vật, bây giờ mặc dù già đi đôi chút, nhưng vẻ quyến rũ hấp dẫn vẫn còn.

“Anh Bình, đứng nhiều chắc cũng mệt rồi. không bằng tới đây ngồi một lát, hai chúng ta cũng dễ nói chuyện với nhau hơn” Nàng hơi nghiêng người một chút lộ ra nửa ngực trên trắng muốt, cùng với cái rãnh thật sâu mang heo hấp dẫn chết người của đàn bà.

“Cô Phượng, cô còn có rất nhiều việc phải làm ví dụ như xử lý những cái xác này. Đương nhiên cô cũng có thể bảo chúng ta làm. Nhưng mời cô ghi nhớ một chút không nên đi ngược lại phân phó của Tiêu thiếu gia. Tôi cũng không muốn vận gậy cổ cô, mặc dù việc này rất đơn giản”.

Phượng chưa kịp có phản ứng thì người đàn ông trước mặt đã biến mất không thấy. Thật sự làm nàng ta muốn mở miệng chửi thề một câu. Hừ hừ tên bại hoại này lại tìm một pho tượng đến giám sát nàng, thật sợ làm người ta tức giận.

Ngã người vào sofa, Phượng nhẹ nhàng kêu lên: “Tiểu Diễm gọi quản gia lên đây. Chị có việc phân phó”.

Nàng thật sự muốn tìm ra tư liệu của người đàn ông này. Đương nhiên điều quan trọng nhất lúc này là làm thế nào tránh khỏi bị cái chết Lôi Bạo ảnh hưởng đến mình. Dám vượt râu hùm Thiết Huyết Đoàn, Phượng cảm thấy lo lắng cho người đàn ông này, đồng thời nàng cũng kính nể dũng khí của hắn.

Tiêu Thu Phong thực sự không biết trong đêm hắn đến kỹ viện này, thì bàn tay sau lưng đã bắt đầu hành động. Vươn vòi bạch tuộc nhằm vào tập đoàn Phong Chính.

Sáng hôm sau, hắn nhận liền một lúc hơn mười cuộc điện thoại khẩn cấp.

Các sản nghiệp của tập đoàn Phong Chính ở Đông Nam đã có hơn mười nơi bị công kích, và có hai vệ sĩ bị chết.

Tổn thất không quá lớn nhưng đã làm cho rối loạn hoạt động bình thường của công ty. Có vài ngành nghề đã rơi vào trạng thái tê liệt, tình thế rất bất lợi.

Tiêu Viễn Hà đương nhiên cũng biết đây là hành động của Thiết Huyết Đoàn. Từ khi hắn bị bắt trói, hắn đã biết ngày này sẽ đến.

“Thu Phong, nếu như con thực sự cảm thấy không thể chống nổi bọn chúng thì Tiêu gia chúng ta sẽ rời khỏi đây. Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần con và mẹ con được khỏe mạnh, yên vui là cha đã thỏa mãn rồi”.

Hai mẹ con Tiêu Thu Phong là toàn bộ cuộc sống của hắn. Vì hai người bọn họ, Tiêu Viễn Hà có thể buông tha tất cả, kể cả tập đoàn Phong Chính.

“Con biết cha. Việc này con sẽ xử lý, cha không cần lo lắng, cũng không cần phải chú ý đến làm gì”.

Cướp đoạt quyền lợi của Tiêu Viễn Hà cũng chỉ là vì không muốn cha mình phải gánh chịu sự đả kích quá lớn. Cuộc tranh đấu tiếp theo không còn là vô hình nữa mà sẽ có rất nhiều người chết.

Tiêu Thu Phong cười cười. Hắn đã ngửi được mùi của máu.

47. Chương 47: Thu Một Con Chó

Phượng tỷ không hổ là chị cả Đông Nam, Tiêu Thu Phong đã từ trong tay nàng tìm được một phần tư liệu.

Lần này phá hoại tập đoàn Phong Chính là Thiết Huyết Đoàn đã có một kế hoạch rất lớn. Mà Phượng lúc này mới biết được thì ra vị thiếu gia của Tiêu gia này đã sớm kết oán với Thiết Huyết Đoàn.

Thế lực của Thiết Huyết Đoàn ở trong Thượng Hải chỉ có Xà Đường – một trong mười hai đại phân đường. Mà người gọi là Khôn ca cũng có ở trong tư liệu, người này là phó Đường chủ của Xà đường. Chỉ là mặt sau ghi chú hành tung không rõ.

Xà đường coi như là đại bản doanh của Thiết Huyết Đoàn ở Thượng Hải.

Theo suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, tấn công vĩnh viễn là cách phòng thủ tốt nhất. Một khi Thiết Huyết Đoàn đã đi ra tay trước, như vậy hắn cũng phải đáp lễ lại bọn chúng. Không nên để cho bọn chúng thấy Tiêu gia dễ khi dễ.

Đối với ba mươi sáu binh vương mà nói cũng đang cần huấn luyện thực tế.

Bộ Xà đang lẳng lặng dựa mình trên ghế thái sư, trong tay cầm một chén rượu ngon, ngọn đèn trên đỉnh đầu không ngừng tỏa ánh sáng đỏ rực. Hắn thỏa mãn gật đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Hai ngày trước, hắn nhận được mật lệnh của đội trưởng toàn diện giám sát mọi động tĩnh của thiếu gia và tập đoàn Phong Chính.

Lúc ấy hắn cảm thấy rất khó hiểu. Thiết Huyết Đoàn bình thường rất ít nhúng tay vào chuyện buôn bán của các gia tộc lớn này, nhất là không có ân oán gì với bọn chúng. Thậm chí Tiêu Viễn Hà kia làm người rất biết bổn phận, không có gì đáng trách hết.

Nhưng lúc này hắn đã biết, thiếu gia và Thiết Huyết Đoàn là không chết không ngớt. Bảo sao mặt lệnh lại bắt hắn cẩn thận làm việc.

Trước hết diệt hết tay chân, sau đó mới móc trái tim ra. Đây là các bước hành động của kế hoạch lần này. Mà người móc tim chính là hắn.

Bộ Xà làm việc luôn luôn rất cẩn thận cũng rất biết nhẫn nại. không nắm chắc một trăm phần trăm thành công, hắn sẽ đợi đến khi cơ hội đến.

Nhưng đối phó với Tiêu gia hắn cũng không lo lắng nhiều. Tiêu gia không có nhiều người, chỉ có ba người mà thôi. Dù cho bọn họ có quen biết với nhà chức trách nhưng cũng không phải vấn đề. Hơn nữa lần này tổng bộ còn phái Lôi Bạo – một trong sáu đại chiến tướng đến đây, tin rằng như vậy là đủ rồi.

Chẳng qua vừa nghĩ đến Lôi Bạo, hắn cảm thấy bất an. Người này là con nuôi của lão đoàn trưởng, căn bản không thêm coi chức Đường chủ của hắn vào đâu.

Hơn nữa lần trước phó Đường chủ mất tích, mặt trên đã phái người xuống hỏi vài lần. Giống như hoài nghi lão Khôn là do hắn xử lý vậy. Bởi vì việc này nên hắn càng phải nhẫn nại, cũng càng cẩn thận tiếp đón Lôi Bạo. Nhưng rất đáng tiếc, lâu như vậy vẫn không tìm được kẻ giết người thực sự.

Ở Đông Nam này, người có gan giết lão Khôn cũng không có nhiều lắm. Chỉ là hắn chết quá mơ hồ, không có một ai sống sót, cho nên đây đã trở thành một vụ án không thể phá.

Chẳng qua cũng may còn có cơ hội lần này. Chỉ cần hoàn thành việc này, lấy được tài sản của Tiêu gia thì coi như đã lập được công lớn cho Thiết Huyết Đoàn. Đến lúc đó địa vị của hắn càng thêm chắc chắn.

Cho nên Bộ Xà lúc này đang lặng lẽ hưởng thụ. Ở trong này hắn là đại ca, không ai dám chống lại mệnh lệnh của hắn.

Nhưng dường như có người đã quên. Một người đang nhẹ nhàng tiến vào.

“Tao nói rồi, lúc tao uống rượu không thích ai quấy rầy”.

Một loại sát khí mang theo sự phẫn nộ cực điểm phát ra. Bộ Xà cũng không phải loại người lương thiện. Hắn luôn luôn nghiêm khắc với cấp dưới. Chỉ có như vậy mới có thể duy trì uy nghiêm cao cao tại thượng của hắn.

“Thật xin lỗi, thật không biết mày có thói quen như vậy. Chẳng qua đây cũng không phải một thói quen tốt”.

Người này đi thẳng tới trước mặt hắn mới dừng lại nói tiếp: “Như vậy đối với mày mà nói là rất nguy hiểm”.

Khi giọng nói lạ lẫm vang lên, Bộ Xà đã nhìn thấy người này. Hắn kinh ngạc kêu lên: “Tiêu thiếu gia...”

Bởi vì nhận ra nên hắn mới giật mình kêu lên.

Đây không phải là tên thiếu gia ăn chơi trác táng mà hắn mới chuẩn bị giết sao.

Tiêu Thu Phong không cười chút nào. Từ cửa đi vào đây, hắn đã giết mười tám người. Đi cùng hắn đến đây chỉ có hai mươi binh vương, nhưng bọn họ có thể ứng phó với tất cả nguy hiểm.

“Gan mày cũng lớn đó”.

Bộ Xà đứng lên quát: “Người đâu...”

Một người đứng là rất nguy hiểm. Mặc dù Bộ Xà tự nhận mình là cao thủ, nhưng trái tim hắn đang run rẩy. Người đàn ông trước mặt này làm hắn sợ hãi, cho nên hắn mới lớn tiếng hét lên. Nhưng khi âm thanh của hắn vang lên cũng chỉ có những tiếng kêu thảm thiết đáp lời hắn. Cuộc tàn sát vẫn đang tiếp tục ở bên ngoài.

Xà đường có hơn hai ngàn người, nhưng ở tổng bộ chỉ có ba trăm linh sáu người. Mà người này đi vào lại không có ai chạy đến báo cho hắn biết. Hắn biết đã có chuyện gì xảy ra.

Có ba người xông tới nhưng cũng không thể mở miệng nói chuyện. Bởi vì bọn chúng vừa vào đã biến thành xác chết. Chẳng qua Bộ Xà thấy tình huống bên ngoài liền như trông thấy Địa ngục vậy. Tàn sát như thế này, hắn cho dù trải qua trăm trận cũng không thể đổi mặt.

Tiêu Thu Phong ngồi xuống ghế thái sư, nói: “Cái ghế này thật thoải mái. Bảo sao Lôi Bạo cũng muốn ngồi lên, chẳng qua đáng tiếc nó đã không có cơ hội ngồi lên”.

“Lôi Bạo sao rồi...” Bộ Xà sợ hãi hỏi. Mặc dù hắn chán ghét Lôi Bạo, nhưng giờ phút này hắn vẫn còn một tia hy vọng.

“Thằng đó đã chết”.

“Choang” một tiếng, chén rượu trong tay Bộ Xà rơi xuống đất. Rượu trào ra đất mang theo tất cả hy vọng của Bộ Xà.

Nhưng trong nháy mắt vẻ hoảng sợ trên mặt đã chuyển thành vẻ đe dọa: “Mày quên tao còn có hai ngàn anh em sao. Nói không chừng lúc này đã vây quanh nơi này, bọn mày đều phải chết”.

Tiêu Thu Phong ngồi im không nhúc nhích, hai tay đặt hai bên thành ghế, đầu ngẩng lên không thèm liếc nhìn Bộ Xà một cái, lạnh nhạt nói: “Sao mày không thử một lần?”

Bộ Xà không dám, hoặc là nói vào giờ phút này hắn mới biết được hắn nhát gan như thế nào. Hắn cho rằng tính mạng của mình quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Mặc dù ngày thường hắn luôn thể hiện mình là một người trọng nghĩa khí và tôn nghiêm trước mặt anh em trong Đường.

Cửa mở, lúc này những người đi vào đã không còn ngã xuống nữa.

“Tiêu thiếu gia, đã giải quyết hết ba trăm linh sáu người”.

Đây là giọng nói của Thiết Trụ. Tiêu Thu Phong cảm nhận được sự hưng phấn trong lòng hắn. Từ sau khi có được lực lượng khổng lồ, đây là lần đầu tiên bọn họ được thưởng thức hương vị giết chóc. Điều này không kém gì so với việc được quan hệ với đàn bà.

Bộ Xà đột nhiên quỳ xuống.

Mọi âm mưu quỷ kế trước mặt lực lượng tuyệt đối đều không chịu nổi một kích. Nếu muốn sống chỉ còn có thể cầu xin.

“Tao muốn một con chó nghe lời, một con chó cũng có thể giúp tao cắn người”.

Bộ Xà không bỏ qua cơ hội này, lập tức kích động hét lên: “Tôi chính là một con chó. Tôi có thể vì Tiêu thiếu gia cắn nát bất cứ kẻ nào”.

Tiêu Thu Phong hài lòng đứng lên, đi đến bên cạnh Bộ Xà, nhẹ nhàng sờ sờ đầu hắn nói: “Thành phố này là của tao, mày sẽ trông nom cho tao thật tốt, đúng không?”

“Vâng, Tiêu thiếu gia, Bộ Xà nhất định sẽ không làm thiếu gia thất vọng”.

Tiêu Thu Phong rời đi một lúc lâu, Bộ Xà mới từ từ đứng lên. Trên mặt hắn không có chút gì là đau khổ mà chỉ có vẻ kích động điên cuồng. Trong miệng hắn còn không ngừng lầm nhảm nói gì đó.

“Ta là chó, ta là chó, ta là chó của Tiêu thiếu gia...”

Tiêu Thu Phong cũng không sợ hắn phản bội mình. Hắn chỉ cảm thấy cần nuôi một con chó giúp hắn bảo vệ Thượng Hải. Sau khi thế lực của Thiết Huyết Đoàn bị quét sạch sẽ thành một vùng đất vô chủ. Hắn không muốn tiện nghi cho kẻ khác.

Mà hắn và ba mươi sáu binh vương cũng không có thời gian đi quản lý những việc này. Cho nên Bộ Xà là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ xem qua tư liệu về Bộ Xà, Tiêu Thu Phong đã biết được bản tính thực sự của hắn. Mỗi người đều rất sợ chết, chỉ là hắn che giấu tốt hơn người khác mà thôi.

Vì mạng sống vứt bỏ tôn nghiêm, điểm này không khỏi làm Tiêu Thu Phong bội phục hẳn. Tên Bộ Xà này rất có tiềm chất làm chó.

48. Chương 48: Bánh Do Em Làm

Đêm hôm đó, Tiêu Thu Phong không làm buồn lòng cha mẹ mà đưa Liễu Yên Nguyệt về nhà. Mặc dù không tiến vào Liễu gia, nhưng trước khi chia tay hẳn cũng hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng một cái.

Tiêu Thu Phong là một người rất hiểu chuyện, không thể tránh khỏi vậy hãy đối mặt với nó. Người con gái này cũng xinh đẹp, cũng có thể coi như một loại điểm phúc. Ngược lại có tiện nghi liền chiếm mới là có lợi nhất. Còn về trách nhiệm hẳn sẽ không phụ trách.

Liễu Yên Nguyệt tự mình đưa lên cửa cũng không thể trách hẳn vô sỉ.

Đúng lúc dục niệm trong lòng dâng lên, thì Liễu Yên Nguyệt lại giống như ngày thường mang bữa sáng lên cho hẳn. Điều này cũng làm cho Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười. Từ khi bà mẹ biết được việc này, trong nhà sẽ không ai chuẩn bị bữa sáng cho hẳn. Tóm lại mỗi ngày vừa rời giường bước xuống cầu thang liền nghe được một câu: “ Bữa sáng không có phần của con, muốn ăn đi tìm Yên Nguyệt đó”.

Ài, theo bọn họ vậy. Dù sao ăn của ai cũng không sao cả, không đói chết là được.

Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, bữa sáng mà bà xã hôm nay đưa lên có mùi vị là lạ. Tiêu Thu Phong mỉm cười nói: “ Yên Nguyệt tiểu thư, phiền em lần sau lúc mua thì nhìn rõ một chút, bánh này có thể ăn được sao?”

Bánh của bà xã đúng là bánh trái tim, chỉ là màu sắc không đẹp, chỗ đen, chỗ vàng. Không cần hỏi cũng biết đầu bếp hôm qua ngủ quên nên không nhìn lửa.

Mặt Liễu Yên Nguyệt đỏ ửng lên, xấu hổ cúi đầu, lí nhí nói: “Không thể ăn, em xin lỗi, bánh này là em làm. Đây là lần đầu tiên em làm đồ ăn. Sau này em sẽ tự mình làm, làm nhiều một chút sẽ tốt dần lên”.

Mặc dù Tiêu Thu Phong nói không thể ăn, nhưng là nàng vẫn rất trân trọng. Làm mười hai cái bánh cũng chỉ có tám cái này mới có hình chiếc bánh. Buổi sáng bận hơn một tiếng, ngay cả em gái tham ăn muốn ăn một cái cũng bị nàng ngăn lại.

“ Em làm?”

Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa sợ đến toát mồ hôi. Cô gái này đem hẳn thành vật thí nghiệm, hẳn có thể nói càng ăn càng không ngon không?

Liễu Yên Nguyệt khẽ gật đầu, nàng không dám nhìn Tiêu Thu Phong vì sợ bị mắng. Nàng cũng biết, món bánh này mùi vị kém hơn so với mua rất nhiều. Ngày mai nhất định phải tốt hơn một chút.

“Ừm, không tệ. Đại tiểu thư cũng sẽ xuống bếp làm bánh. Anh phải cho em mặt mũi chứ, không thể chê”.

Tiêu Thu Phong có chút cảm động, tình yêu hẳn đã từng có. Nhưng cho tới bây giờ chưa có người con gái nào làm bữa sáng cho hẳn, đây cũng coi như lần đầu tiên đi.

Cắn vài miếng đã giải quyết hết số bánh, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong cười tà: “ Ăn thì anh ăn rồi, nhưng lát nữa nếu đau bụng, đau dạ dày phải đi bệnh viện thì viện phí em phải trả đó”.

Liễu Yên Nguyệt hận không được xông tới véo véo cái bản mặt đáng ghét đó.

“Hừ, ăn không chết đâu mà lo”.

Liễu Yên Nguyệt cuối cùng cũng không làm như vậy, tức giận ném tập hồ sơ lên bàn hẳn. Tức giận đến mức không thèm nhìn hẳn một cái xoay người rời đi.

Tiêu Thu Phong lại cảm thấy rất thích thú, hẳn cầm lấy tập hồ sơ. Vừa nhìn thấy liền khó hiểu kêu lên: “ Lễ hội của sinh viên điện ảnh có liên quan gì đến tập đoàn Phong Chính chứ?”

Nhìn kỹ mới biết thì ra mỗi năm một lần sinh viên điện ảnh đều tổ chức lễ hội ở Bắc Hải học viện. Mà tập đoàn Phong Chính chính là công ty tài trợ lớn nhất, đương nhiên sẽ nhận được thông báo. Toàn bộ trang phục trong lễ hội đều do công ty thời trang của tập đoàn Phong Chính cung cấp, coi như làm công tác quảng cáo.

Nghe nói Liễu Yên Nguyệt học ở Bắc Hải học viện ra, xem ra lấy việc công vào việc tư, cô nàng này rất biết cách.

Tuy nhiên lễ hội điện ảnh khổng lồ này sẽ có không ít ngôi sao đến. Nếu như bọn họ mặc quần áo do công ty thời trang của tập đoàn Phong Chính thiết kế. Thì tin rằng sẽ nhắc lên một trào lưu mới, từ điểm này mà nói cũng không có hại.

Nếu là quảng cáo vậy đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ các điều kiện. Tiêu Thu Phong lập tức múa bút thay đổi một ít điều kiện tài trợ trong này. Sau đó lập tức giao cho người quản lý một lần nữa đặt ra.

Khi Liễu Yên Nguyệt một lần nữa nhìn thấy bản kế hoạch này hai mắt tròn trừng lên, sững sờ một lát. Sau đó nhin không được cười rộ lên.

“Anh ấy thật đúng là không làm điều gì có hại cho mình” Vừa nói nàng cầm lấy điện thoại trên bàn gọi đi.

“Viện trưởng, em là Liễu Yên Nguyệt. Là như thế này, chuyện lần trước mà chúng ta đã bàn cơ bản không có vấn đề gì. Tiền tài trợ tập đoàn Phong Chính còn có thể tăng lên một chút, chỉ là điều kiện tài trợ có chút thay đổi...”

Cho dù đã ra trường ba năm, nhưng nàng vẫn luôn là niềm kiêu hãnh của Bắc Hải. Đông Nam tam mỹ, trong đó có một đóa thuộc về Bắc Hải. Liễu Yên Nguyệt vì vậy trở thành một người nổi tiếng của Bắc Hải học viện. Gặp phải những chuyện thế này, người mà viện trưởng có thể nghĩ đến đương nhiên không có nhiều, chỉ có thể mời nàng cứu tế.

Triệu Nhược Thần mấy ngày qua tâm trạng rất không tốt, trong lòng vừa tức lại vừa khẩn trương. Nhưng đồng thời nàng vẫn không thể tìm được đáp án.

Ngày đó sau khi ăn miếng bánh mì mà Tiêu Thu Phong ép ăn, nàng cả đêm không ngủ. Sau đó đám xã hội đen lại gây chuyện. Mà Tiêu Thu Phong lại làm cho nàng cảm thấy rất thần bí, dù cho nàng không muốn nghĩ đến hần nữa cũng không được.

Ngày thứ hai khi trở lại Cục, chị Vũ dĩ nhiên nói chuyện này không cần tiếp tục tra xét nữa càng làm cho nàng thêm buồn bực.

Nàng vẫn muốn chị Vũ báo thù cho mình, cho nên nàng liều mạng khuyên bảo. Nhưng chị Vũ chỉ cười cười nói đây là lệnh của cấp trên. Nàng hỏi nguyên nhân chỉ nghe được hai chữ: Bí mật.

Chị Vũ đã đi, tổ chuyên án cũng được triệt tiêu, vụ án vũ khí cũng trở thành mê án. Về phần cấp trên sao lại làm như vậy cũng không phải là một cục trưởng nhỏ bé như nàng có khả năng biết đến. Ngay cả chị Vũ quan hệ tốt nhất cũng không lộ ra nửa lời, nàng còn biện pháp gì nữa.

Trong lòng rất khó chịu cần phải tìm chỗ phát tiết. Cho nên khi một nhân viên cảnh sát mang một tên dê xồm bắt được trên xe bus đã bị Triệu Nhược Thần kéo vào trong phòng hỏi cung suốt hai tiếng đồng hồ. Khi ra, mặt hần vẫn như bình thường, chỉ là hít vào nhiều mà thở ra thì ít.

Người đàn ông này chỉ là sờ sờ mộng một cô gái ở đẳng trước nên bị đánh hội đồng một trận, sợ đến mức hần sắp vãi đái ra quần. Khi được cảnh sát đến cứu hần liều mạng thừa nhận hành vi phạm tội của mình. Làm cho người cảnh sát vừa mới hỏi hần đỏ mặt khóc dở cười.

Tên này đúng là không thấy quan tài không đổ lệ.

“Cục trưởng, ta có tin tức báo cáo với Cục trưởng” Lý Hải Bân lao vào, dáng vẻ rất khẩn trương.

Biết tâm trạng của cục trưởng mấy ngày gần đây không được tốt, nếu không phải có chuyện lớn Lý Hải Bân cũng sẽ không vào.

Đang lo không có chuyện gì, nhàn đến phát chán rồi đây.

“Có chuyện gì?” Triệu Nhược Thần hỏi.

“Đám xã hội đen gần đây đánh nhau rất ác liệt. Chúng tôi vừa mới phát hiện ở Sơn Cầu hơn trăm xác chết. Toàn bộ đều là người Thiết Huyết Đoàn. Cục trưởng, chúng ta có phải nên lập tức hành động. Nếu không tình huống này sẽ càng ngày càng diễn ra nhiều hơn”.

“Bốp” một tiếng, Triệu Nhược Thần vỗ mặt bàn lớn tiếng mắng:

“Mấy người này thật sự càng lúc càng to gan. Đội trưởng Lý, anh phân phó cho anh em cấp dưới giám sát mọi động tĩnh của Thiết Huyết Đoàn cả ngày lẫn đêm cho tôi. Phi báo đội chuẩn bị sẵn sàng nhận lệnh. Tôi sẽ báo cáo cấp trên nhờ quân đội hỗ trợ, áp chế đám người ngông cuồng không coi pháp luật vào đâu này”.

Cái gọi là chính tà bất lưỡng lập đã là tiêu chuẩn sống của Triệu Nhược Thần. Nàng đã sớm muốn bắt hết đám xã hội đen ngoài vòng pháp luật này. Nhưng là khi nàng trở thành cục trưởng mới biết được có một số việc không đơn giản như nàng nghĩ.

“Cái gì là chính, cái gì là tà. Cái gì là trắng, cái gì lại là đen?”

Ông già cười cười nói: “Con gái ngoan, cha sống hơn nửa đời người còn không phân biệt được. Con sao có thể hiểu được chứ? Làm những chuyện con đáng làm, con đủ tư cách làm cảnh sát”.

Ông già luôn luôn nghiêm khắc với nàng, khi nàng đưa ra vấn đề này lại chỉ lạnh nhạt trả lời như vậy. Lúc đó, Triệu Nhược Thần cảm thấy rất mơ hồ, suy nghĩ của cha nàng dường như không quá trong sạch.

Lúc này Triệu Nhược Thần đã quyết định sẽ dọn dẹp sạch sẽ đám ngư u quỷ xà thần này đi. Để nơi nàng quản lý trở thành một vùng đất yên bình.

Lời trợ giúp rất nhanh được đưa đến trong tay Triệu Quang Bình. Trong hệ thống chính trị ở Đông Nam, Triệu Nhược Thần là con gái của Tổng tư lệnh Đông Nam quân khu Triệu Quang Bình cũng không phải là một điều bí mật. Cho nên dù cho cấp trên của Triệu Nhược Thần cảm thấy đề nghị của nàng không ổn vẫn vút vấn đề khó này sang cho Triệu Quang Bình.

Triệu Quang Bình khoảng sáu mươi tuổi, nhìn sơ qua giống như một ông già tiều tụy. Người như thế này mà xuất hiện ở thành phố rất dễ dàng bị người ta không để ý tới. Nhưng trong doanh trại Đông Nam, hắn chính là kẻ một tay che trời. Quân nhân kiêu ngạo nhất cũng vô cùng cẩn thận trước mặt vị Tổng tư lệnh này.

Nhìn bản kế hoạch cùng thư xin quân đội viện trợ, Triệu Quang Bình khẽ lắc đầu. Mặc dù hắn rất kỳ vọng vào con gái mình, nhưng con gái dù sao vẫn là con gái. Có chút tiềm chất nhưng huấn luyện không ra. Nó đã không còn trẻ con nữa, nhưng suy nghĩ vẫn quá đơn thuần.

“Thông báo xuống bên dưới, thông qua bản kế hoạch hành động này. Quân đội toàn lực hỗ trợ, tất cả nghe Triệu cục trưởng chỉ huy”.

Nếu nó đã có tâm nguyện này thì Triệu Quang Bình sẽ thỏa mãn nó một lần. Có lẽ đây là lần cuối cùng, Triệu Quang Bình thầm suy nghĩ, con gái đã không còn nhỏ nữa rồi.

49. Chương 49: Lang Tâm

Bộ Xà phản bội, tin tức này Thiết Huyết Đoàn đã nhận được. Cùng với tin tức này chính là tin Lôi Bạo và cấp dưới đã tự dưng mất tích.

“Bộ Xà chó chết. Tao muốn mày chết không có chỗ chôn” Lão già tức giận phát tiết lên chiếc bàn, “Bốp” một tiếng vang lên.

Một người vừa đi tới cửa, một người mà người ta tuyệt đối không thể nghĩ ra. Đó chính là Hà Hường Nam một trong tứ đại công tử của Đông Nam.

Thấy dáng vẻ tức giận của lão già, Hà Hướnɡ Nam cũng không hề kinh ngạc. Nhưng vẻ lạnh lùnɡ trên mặt hắɴ khiến người ta sợ hãi. Hắɴ nhẹ nhàng mở miệng khuyêɴ bảo: “ Ông già, ông tức giận thế có tác dụng gì, Bộ Xà sẽ trở về sao?”

Lão già uể oải ngồi xuống, thì thào nói: “ Vì ngày hôm nay, tao đã nhắɴ nhịn ba mươi năm. Tao sẽ không cho bất cứ ai cướp đi của mình”.

Hắɴ chính là Thử vượn, mà Hà Hướnɡ Nam chính là con trai hắɴ. Nhưng Vượn thì sao chứ, vẫn chỉ là một con chuột mà thôi.

“ Lôi Bạo đã chết ở Hoàng kim thủy thành, nghe nói tối hôm đó lão Tam cũng xuất hiện ở đấy” Hà Hướnɡ Nam lạnh nhạt nói.

Lão già kinh hãi nói: “Mày nói thiếu gia Tiêu gia giết Lôi Bạo”.

“Việc này thì không phải. Có rất nhiều người thấy lão Tam khi Lôi Bạo bị giết. Nó ở trong nhà hàng Hồng Lâu, một giờ sau mới đi ra”.

Lão già gật đầu nói: “Tao đã nói rồi, thằng phé vật đó sao có thể đối phó Lôi Bạo chứ”.

Hà Hướnɡ Nam cũng nhướn mày nói: “Điều này cũng khó nói. Cha còn nhớ điều con nói cho cha biết chứ. Tiêu Thu Phong đã không phải Tiêu Thu Phong lúc trước. Không có chuyện gì mà thằng đó không thể làm”.

Lão già sửng sốt hỏi: “Mày hoài nghi thằng đó giết Lôi Bạo. Mà Bộ Xà phản bội cũng liên quan đến nó?”

“Điều này con không thể xác định, nhưng rất có thể. Tiêu Thu Phong nếu như dễ dàng đi vào Hồng Lâu lại có thể bình yên đi ra. Vậy hành động của chúng ta, hắɴ biết cũng không có gì kỳ quái. Cho nên đối với Lôi Bạo cũng không thể chắc được”

Phượng tỷ là ai, bọn họ đương nhiên biết. Nếu có sự hỗ trợ của nàng thì cho dù hành động của Thiết Huyết Đoàn bí mật đến đâu cũng không nhất định có thể tránh được ánh mắt của nàng. Hướnɡ chi hành động lần này bọn họ cũng không hề che giấu.

“Hơn nữa Bộ Xà đã phản bội. Nếu không có ai chống lưng cho hắɴ, thì sợ rằng hắɴ không có gan này”.

Hà Hướnɡ Nam tuy trẻ tuổi nhưng tâm kế của hắɴ khác hắɴ với người bình thường. Rất nhiều kế hoạch của lão già đều là do hắɴ vạch ra. Ví dụ như bắt cóc Tiêu Viễn Hà, đề nghị công kích tập đoàn Phong Chính đều là do hắɴ đề ra. Nhưng không ngờ được rằng lần nào cũng thất bại.

Đặc biệt là Khôn ca. Vì đề phòng hắɴ rơi vào tay cảnh sát, nên Hà Hướnɡ Nam không thể không hạ sinh một quân cờ.

Lão già trầm ngâm suy nghĩ, trên mặt hiện lên vẻ độc ác. Đương nhiên lão đứng lên, lạnh lùnɡ nói: “Một khi bọn họ đã muốn kiến thức một chút lực lượng của Thiết Huyết Đoàn, vậy tao sẽ thỏa mãn bọn chúng. Làm cho bọn chúng biết sự lạnh lùnɡ của tổ Huyết Sát đi”.

Tổ Huyết Sát là một lực lượng tinh nhuệ nhất của Thiết Huyết Đoàn. Xếp hạng thứ mười hai, có những cao thủ xuất sắc nhất kết hợp với những vũ khí lợi hại nhất. Mà bọn họ mỗi lần hành động đến gà chó cũng không lưu lại.

Nhưng người có thể ra lệnh cho bọn họ cũng chỉ có một người, đó chính là Đoàn trưởng của Thiết Huyết Đoàn.

“Ông ngoại sẽ đồng ý sao cha?”

Hà Hướnɡ Nam cũng biết cha con hắɴ làm chuyện khuất tất không để người khác thấy. Cho nên hai cha con hắɴ rất sợ đoàn trưởng.

Lão già tức giận mắɴɡ.

“ Không cần nhắc đến cái lão già bắt tử đó làm gì. Đã già như vậy còn không giao quyền lực ra, chẳng lẽ muốn ôm nó vào quan tài sao”.

Năm đó chỉ là vì quyền lực của Thiết Huyết Đoàn nên hắn mới cưới con gái của lão già này. Nhưng bao năm qua, hắn vẫn luôn nhân nhượng nhưng vẫn không được trọng dụng. Nếu không có thân phận con rể đoàn trưởng thì sợ rằng hắn sớm bị đuổi ra ngoài.

Mấy năm nay, sức khỏe lão già càng lúc càng yếu mới cho hắn cơ hội. Tuy rằng bây giờ hắn đang là Phó đoàn trưởng nhưng tất cả mọi chuyện trong Đoàn gần như đều do một tay hắn che trời.

Nhưng cả Thiết Huyết Đoàn thực không ai biết thân phận thực sự của hắn chỉ là một con chuột.

Lão già mắng xong mới ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn con trai hắn. Mở miệng dạy bảo: “Đại trưởng phụ muốn thành đại sự phải có tâm địa tàn độc, không thể giống như đàn bà được. Nếu không, mày không xứng làm con tao, hiểu không?”

Hà Hường Nam vội vàng gật đầu. Nhưng trong mắt hắn lóe lên một tia hàn quang, tâm địa tàn độc bất chấp thủ đoạn, những lời này rất hợp ý hắn. Nếu ngày nào đó, ông già không muốn giao quyền lực cho hắn. Hắn nhất định sẽ làm như vậy, có lẽ còn ác hơn ông già.

Tây thi công chúa vội vã chạy vào, nhìn thấy Phượng tỷ đang say mê nghe nhạc liền thở dài một hơi. Vị chị cả này thật biết hưởng thụ, phiền phức tìm tới cửa rồi mà còn ngồi đây mà nghe nhạc.

Nghĩ thì nghĩ nhưng nào dám nói ra. Nàng tiện tay tắt nhạc, âm thanh lập tức ngừng lại.

“Bài hát này nghe rất hay, nghe trăm lần cũng không chán. Lúc nào được trực tiếp nghe hát, mới là sự hưởng thụ lớn nhất”.

Phượng tỷ thì thảo tự nói, dường như vẫn còn đang mê say chưa tỉnh.

Thi Diễm dở khóc dở cười, nhẹ nhàng nói: “Phượng tỷ, tên Cổ thiếu gia lại đến đây. Ngọc Hoàn đang tiếp đón hắn. Tên này có lẽ đã nổi cơn dê, dám đòi Ngọc Hoàn ngủ qua đêm”.

Trong mắt người bình thường, tứ đại yêu cơ là chiêu bài của Hoàng Kim thủy thành, giá rất đắt. Nhưng cho tới bây giờ chưa có ai nghĩ được rằng các nàng sẽ không tiếp khách. Tối đa nhất cũng chỉ là uống vài chén rượu với khách mà thôi, mà điều này còn phải xem tư cách của khách nữa.

Phượng thoáng cái từ tư thế nửa nằm nửa ngồi đứng lên, bởi vì nàng quá kích động nên chiếc váy dài tốc lên lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn. Có thể tưởng tượng được khi cặp đùi này kẹp vào bên hông đàn ông thì thật mê hồn, đúng là hấp dẫn không chịu nổi.

Lúc Lý Cường Bình đi vào vừa lúc thấy cảnh này, hắn hơi hổn hển đáng lẽ nên tới muộn một chút thì thôi. Nhưng Tiêu thiếu gia đã nói hắn cần phải dùng tốc độ nhanh nhất để cho người đàn bà này biết.

Chỉ ở đây có một dịp cuối tuần nhưng đã làm cho Lý Cường Bình cảm thấy như cả năm. Mặc dù anh em cấp dưới đều đã thưởng thức tiên vị, chỉ duy nhất hắn là không. Cũng không phải hắn là Liễu Hạ Huệ, mà bởi vì trong Hoàng Kim thủy thành này không có cô gái nào dám khiêu khích hắn.

“Đàn ông như thế này, anh nghĩ rằng bọn em không nghĩ tới sao. Nhưng bà chủ đã có lệnh là người đàn ông này là của bà chủ. Cho nên chị em em dám có ý đồ gì sao?”

Đây là một người anh em của hắn sau khi làm mê một cô nàng mới nghe được tin tức này.

Không ai tìm tới cửa, Lý Cường Bình cũng không dám làm xằng làm bậy. Nhưng đối với Phượng tỷ hắn rất e ngại. Hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai nếu như không toàn sức chống cự nàng ta, nếu như mê mẩn vì nàng ta thì mình sẽ không thể thoát ra nổi.

“Tiêu thiếu gia để tôi nói cho cô, Thiết Huyết Đoàn gần đây có hành động lớn, phải mật thiết chú ý hành động của bọn chúng. Còn có, để cô cẩn thận một chút”.

Không có một câu nói thừa, Lý Cường Bình nhấn đúng những từ mà Tiêu Thu Phong truyền đạt.

Về mặt kích động trong nháy mắt đã biến mất, thân hình Phượng tỷ khẽ giãy dụa vài cái đã đến trước mặt Lý Cường Bình. Một vẻ hấp dẫn đã từ từ khởi động.

“Ồ, cục sắt đã tới rồi à. Vậy đi cùng tôi ra xử lý mấy tên phá rối ngoài kia. Thực sự làm tôi tức điên lên rồi”.

Đối với đám con cháu nhà thế lực khổng lồ này, nàng có thể nhịn thì cố nhịn. Nhưng tứ đại yêu cơ chính là chị em tốt nhất của nàng, không cho phép bất cứ thằng đàn ông nào khi dễ.

Về mặt Lý Cường Bình lạnh như băng, khề xoay người nói: “Xin lỗi, tôi không phải thuộc hạ của cô. Tiêu thiếu gia ra lệnh chỉ là bảo vệ. Chỉ cần cô không chết là được, còn về phần cô tức giận hay không tức giận không liên quan gì đến tôi”.

Mặt Phượng trở nên xám xanh, cục sắt này đúng là đồ máu lạnh. Ngay cả cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân cũng không biết nắm bắt.

Ba ngày trước, Lý Cường Bình bị gọi là đầu gỗ. Nhưng Phượng tỷ cảm thấy người đàn ông này mặc dù không hề có tình cảm nhưng thân thủ không tệ, thân thể còn cứng rắn hơn cả gỗ. Cho nên nàng liền coi như hấn là kim loại, gọi là cục sắt.

“Nghe nói tên Cổ thiếu gia kia có không ít tay chân. Anh nói nếu như tôi đến gây chuyện với thằng đó nếu như bị đánh thì làm sao bây giờ. Hơn nữa tôi dạo này rất mệt mỏi, ốm yếu liên miên không khác gì Lâm Đại Ngọc. Chỉ cần không cần thận một chút có lẽ ngọc lát hương tan. Ài, số mệnh của tôi sao khổ như vậy chứ”.

Lời này nàng cũng không nói với Lý Cường Bình mà giống như đang than vãn thở dài. Nhưng khi nàng cùng với công chúa Tây Thi đi ra ngoài, thì Lý Cường Bình đã đi sát ngay sau.

Công chúa Tây Thi quay đầu lại nhìn thấy vậy, không khỏi che miệng cười trộm một cái.

“Chị Phượng, chị thật là có bản lãnh, Tiểu Diễm phục chị đó”.

Đối phó với người như thế này, có lẽ cũng chỉ có chị Phượng là có cách mà thôi.

50. Chương 50: Người Đến Từ Kinh Thành

Hoàng Kim thủy thành đương nhiên không thể không có nước. Cho nên sau khi ngâm mình trong hồ nước nóng, người có tiền có thể lấy một phần đồ ăn mang vào trong phòng Vip đã đặt trước, thực hiện những việc sung sướng.

Phục vụ ở đây tuyệt đối làm cho người ta hài lòng. Đàn bà ở đây vô cùng hấp dẫn, vừa trẻ tuổi vừa dịu dàng làm cho khách nhìn không đã mắt. Hơn nữa tất cả nhân viên đều mặc những bộ quần áo gợi cảm càng làm cho khách thêm xúc động.

Thẻ hội viên Vip cấp hoàng kim cũng không nhiều lắm. Trong Hoàng kim thủy thành cũng chỉ có hơn mười chiếc mà thôi. Mà vị Cổ thiếu gia đến từ Bắc Kinh này chính là một trong số đó.

Khi chị Phượng đang đi vào, Lâm Ngọc Hoàn đang khéo léo từ chối, trên mặt vẫn nở nụ cười không thấy một chút tức giận nào ở nàng hết. Đây là quy củ của Hoàng Kim thủy thành, một khi đã tham gia thì ít nhiều cũng phải bỏ qua một ít lòng tự trọng của bản thân.

“Cổ thiếu gia, dạo này thật sự ít đến thủy thành đó” Phượng tỷ nhanh chóng bước tới, nói vài câu giải vây cho Lâm Ngọc Hoàn.

Thằng thiếu gia này thực là kẻ đáng ghê tởm. Nếu không phải chị Phượng đã quy định không được xảy ra mâu thuẫn với khách thì có lẽ nàng đã sớm tát hấn vài cái rồi. Cả người đầy mùi hôi thối, ngồi bên cạnh hấn không khỏi cảm thấy buồn nôn.

“Phượng tỷ, chị đến đây. Cổ thiếu gia đang chờ chị ra mặt chiêu đãi đó”.

Lâm Ngọc Hoàn và Phượng liếc nhìn nhau, đều hiểu ý trong mắt nhau. Đây cũng là cho mọi người một bậc thang để xuống đài.

Nhưng tên Cổ thiếu gia này lại rất ngu xuẩn, hoặc là quá kiêu ngạo. Nên hấn đưa tay lên kéo Lâm Ngọc Hoàn đang chuẩn bị rời đi lại.

“Ngọc Hoàn, Phượng tỷ đến thật đúng lúc. Anh nghĩ chị ta sẽ không thể không cho anh mặt mũi. Hôm nay em đi theo anh. Anh vẫn nghe nói Hoàng Kim Thủy Thành có bốn bông hoa tuyệt sắc. Bốn thiếu gia hôm nay vừa lúc có việc phải đến Thượng Hải, cũng thuận tiện ném thử hương vị bông hoa này”.

Đây là một căn phòng rất lớn, ngoại trừ giường nước thì còn có một bồn nước nóng. Nhưng ở trong này đang có mấy tên vệ sĩ lạnh lùng đứng đó. Lý Cường Bình vừa mới đi vào liền cảm nhận được những người này không phải tay mơ. Tất cả đều có khí chất đã trải qua ma luyện, hẳn là đã từng là bộ đội.

Chị Phượng đương nhiên biết lai lịch của tên Cổ thiếu gia này. Bằng không nàng ta cũng không phải tự mình ra mặt.

Cổ Lưu nếu như không cẩn thận có lẽ sẽ bị gọi thành Hạ Lưu. Nhưng người cũng như tên. Tên Cổ thiếu gia này đúng là rất hạ lưu, thiếu gia nhà giàu cũng chơi đùa đàn bà nhưng người ta phải cam tâm tình nguyện. Mặc kệ những người đàn bà này vì tiền hay vì danh tiếng đều tốt, nhưng người ta phải tự nguyện.

Nhưng vị Cổ thiếu gia này thì khác, hắn thích nhất và hay làm nhất chính là cưỡng dâm. Theo tư liệu mà chị Phượng biết, thằng đàn ông này đã cưỡng dâm không ít hơn mười lần. Chỉ là người ta có tiền, có quyền, sau khi làm xong luôn có người lau dút cho hắn, giải quyết mọi vấn đề cho hắn.

Tay hắn bắt đầu không đứng đắn sờ mó trên người Lâm Ngọc Hoàn. Mà Lâm Ngọc Hoàn lại không dám chống cự, chỉ mặt mày tái mét nhìn chị Phượng. Bốn người các nàng đều là trẻ mồ côi, được chị Phượng một tay nuôi lớn. Mặc dù vẫn gọi là chị em, nhưng trong lòng bốn người các nàng luôn tôn kính chị Phượng như mẹ.

Nếu bởi vì mình mà làm cho Hoàng Kim Thủy Thành bị đả kích, các nàng sẵn sàng hy sinh chính mình.

Mặt chị Phượng lúc này rất khó coi, nàng bước tới trước kéo Lâm Ngọc Hoàn đứng dậy, không hề khách khí nói: “Cổ thiếu gia, cậu muốn đàn bà tôi có rất nhiều. Nhưng cậu cũng biết quy định của Hoàng Kim Thủy Thành chúng ta. Ngọc Hoàn sẽ không ngủ với khách, mời cậu tự trọng cho”.

“Ha ha ha”.

Một tiếng cười điên cuồng vang lên. Tên Cổ thiếu gia này cũng không tức giận, mà hắn càng lấy làm hưng phấn. Ánh mắt nhìn Lâm Ngọc Hoàn với vẻ dâm dăng càng thêm nồng đậm. Hắn đắc ý nói:

“Không ngờ rằng chị Phượng cũng biết đến sở thích của bốn thiếu gia nên cố ý diễn kịch trước mặt bốn thiếu gia. Bốn thiếu gia sao có thể cho chị thất vọng chứ. Bốn thiếu gia thích cưỡng dâm nhất đó”.

Thay vào vẻ dâm dăng, vẻ tàn khốc hiện lên trong mắt hắn.

Không ai dám nói chuyện với hắn như vậy, bởi vì hắn là người của Bán Biên Vương ở Bắc Kinh.

Lâm Ngọc Hoàn, Thi Diễm và chị Phượng cả người run lên. Các nàng đều không ngờ được rằng tên Cổ thiếu gia này lại vô sỉ đến như vậy.

“Vị khách này mời cậu tuân theo quy định ở đây. Nếu không ở đây không chào đón cậu”.

Lý Cường Bình từ từ đi tới chắn trước mặt ba người. Nhìn thấy thằng chó chết như con khỉ này với vẻ lạnh lùng. Trên đời này, hắn chỉ cúi đầu trước một người, mà người đó tuyệt đối không phải tên Cổ thiếu gia này.

“Ha ha ha, tốt, rất tốt. Cổ Lưu tao hôm nay xem như gặp được anh hùng. Nếu hôm nay mày còn có thể còn sống ra ngoài, tao sẽ mời mày uống một ly”.

Cổ Lưu không phải người tốt, điểm này hắn biết. Nhưng hắn không hề cảm thấy mình có gì mà phải xấu hổ. Hắn cảm thấy mình còn đáng yêu hơn đám nguy quân tử nhiều.

“Đàn bà giữ lại, đàn ông giết”.

Lúc nói những lời này, hắn nhìn chằm chằm vào ba người đàn bà trước mặt. Lâm Ngọc Hoàn đầy đặn và Thi Diễm gợi cảm đương nhiên không cần phải nói. Các nàng đều trẻ đẹp có sức hấp dẫn không thể ngăn cản. Mà chị Phượng này lại giống như một loài hoa quý. Kỹ thuật trên giường có lẽ cũng không tệ.

Hơn nữa hắn đã cường dâm không ít đàn bà. Nhưng nếu như cường dâm chị cả Đông Nam thì đúng là rất hưng phấn.

Hắn nói ra rất nhẹ nhàng, giống hệt như trước kia hắn giết mấy thằng đàn ông và cường dâm mấy người đàn bà vậy. Đây cũng không phải chuyện gì lớn cả.

Bốn vệ sĩ, hai người là vệ sĩ cấp cao nhất của quân khu bị hắn khó khăn lắm mới kiếm được. Hai người còn lại là vệ sĩ đã xuất ngũ ở Nam Hải, bọn họ đều không phải tay mơ. Về điểm này Cổ Lưu rất tin tưởng.

Nhưng lần này hắn đã sai.

Bốn tên vệ sĩ đã nằm lặn dưới đất. Ba tên bị đánh gãy tay, mà một tên cuối cùng thì bị ăn một đấm. Chẳng qua thấy tình hình không ổn nên vẫn nằm im dưới đất không dám đứng lên.

“Người đây, giết thằng này cho tao”.

Hắn mang đến đây không chỉ có bốn người này, bên ngoài cửa có ít nhất hơn mười người. Mà trên người bọn chúng đều có súng cả.

Chẳng qua vị Cổ thiếu gia này rất ngạc nhiên, hắn không ngờ rằng người này lại mạnh mẽ đến thế. Ngay cả bốn tên vệ sĩ hàng đầu của hắn cũng không phải là đối thủ. Hắn lúc này đang lo lắng có phải lát nữa nên thu thằng này hay không.

Hơn mười người đi vào nhưng bọn chúng đều bay vào hơn nửa đều ngã xuống đất. Có thằng ôm đầu, có thằng ôm chân, không có một thằng nào lành lặn cả.

Sau đó bốn người quen tiến vào, ít nhất Thi Diễm và Lâm Ngọc Hoàn đã gặp. Bốn người này ngày thường rất ít lời và lạnh lùng giống như Cục sắt này, rất dễ dàng bị bỏ qua. Nhưng không ngờ rằng bọn họ lại lợi hại đến vậy.

Trong đó có một người đang cầm một chiếc khăn tắm. Hắn dùng sức vung lên, là súng hoặc nói chính xác hơn là các bộ phận của súng. Hơn mười khẩu súng đã bị bẻ gãy thành nhiều đoạn, giờ phút này đang nằm trong hồ.

“Cổ thiếu gia, mời anh đi cho. Về sau ở đây không chào đón anh”.

Nhìn thấy vẻ mặt tái đi vì sợ hãi của Cổ Lưu, Phượng chỉ lạnh lùng nói một câu sau đó dẫn theo hai nàng quay đầu rời đi.

Nàng đương nhiên khinh thường tên thiếu gia phế vật này. Nhưng đánh chó cũng phải xem chủ là ai. Bán Biên Vương cũng không phải ai cũng dám đắc tội. Hôm nay cũng may còn có “Cục sắt”, nếu không nàng còn không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào. Chỉ hy vọng tên thiếu gia này biết điều một chút, về sau không đến làm loạn là được rồi.

Lý Cường Bình sững sốt, cứ như vậy thả hắn đi sao?

Với tính cách của hắn thì dù như thế nào cũng phải phế thằng này đi. Nhưng nhìn thấy Phượng tỷ khê gật đầu, hắn cũng không ra tay. Tiêu thiếu gia đã nói qua chỉ cần người đàn bà này không phản bội, thì nàng có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn.

“Đưa vị khách quý này và vệ sĩ ra ngoài. Nhớ rõ lễ phép một chút” Cái gọi là lễ phép các binh vương đương nhiên biết. Chính là quan sát bọn họ, xác định bọn họ đã rời đi mà không lưu lại gây chuyện.

Lúc Cổ Lưu rời đi, trong mắt không ngừng lóe lên một tia thù hận. Đáng tiếc, Phượng cuối cùng vẫn là một người đàn bà, tâm địa tàn nhẫn hơn nữa cũng vẫn có điều e ngại, không dám động sát khí.

“Cục sắt, chúng ta có phải gặp phiền phức rồi không. Tên Cổ Lưu này cũng không phải người bình thường”.

Lý Cường Bình lắc đầu nói: “Cô nên tin Tiêu thiếu gia, mỗi người chúng tôi đều tin vào thiếu gia”.

Phượng đột nhiên cười cười nói: “Xem ra tôi không thể xuống thuyền được rồi. Hy vọng Tiêu thiếu gia này không làm tôi thất vọng”.

Tiêu Thu Phong sau khi biết chuyện này cảm thấy rất thất vọng. Hắn không khỏi chửi bới Lý Cường Bình một trận.

“Anh đó, mặc dù là đầu óc bả đậu nhưng cũng có lúc phải biết động não chứ. Người có súng ống trong tay mà anh lại còn lưu lại nó làm gì. Cho dù không lấy mạng nó ít nhất cũng phải đá nát cái thứ hại người của nó đi”.

Lý Cường Bình không dám mở miệng, nhưng Phượng tỷ lại cười cười. Tiêu thiếu gia này rất hợp tính nàng.

51. Chương 51: Chó Cẩn Chó

Cả khu Đông Nam, giờ phút này xuất hiện một trận mưa gió.

Cái chết của Từ Lôi Bạo và sự phản bội của Bộ Xà đã làm cho Thiết Huyết Đoàn tựa hồ trở nên im lặng, không còn công kích sản nghiệp của tập đoàn Phong Chánh, nhưng Tiêu Thu Phong không dám xem nhẹ, chung quy bởi vì trước một cơn phong ba, bao giờ cũng sẽ có chút bình yên.

Điện thoại vang lên... Đây là số điện thoại riêng, ngoại trừ thần binh chiến đội ra, cũng chỉ có Bộ Xà biết.

Lần này người gọi đến đúng là Bộ Xà.

Bộ Xà gần đây rất là oai phong, trong mười mấy ngày liên tiếp xuống tay với các bang phái nhỏ, theo định lý, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, vì có mấy tên binh vương trợ giúp nên hắn cơ hồ không tốn một tí khí lực. Mấy lão già cằn cỗi ngày xưa luôn ngạo mạn thái quá giờ đây gặp hắn cũng phải tôn một câu Xà ca.

“Tiêu thiếu gia, cấp trên điều vài con chó đến, còn muốn ta đàm phán” Bộ Xà vẫn còn đang hưởng thụ cái cảm giác sung sướng này, tựa hồ như mình đã lựa chọn rất đúng, là con chó cho kẻ có tiền, còn thoải mái hơn là làm ăn mày.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói: “Vây mày cứ đàm phán với nó đi, nói xong thì tiến đi một đoạn”.

Chỉ một câu nói, nhưng Bộ Xà cũng hiểu được, Sáu Cửu lần này... chết chắc.

Sáu Cửu được đề danh vào trong mười hai Đường Chủ, nghe nói, lúc này hắn dẫn theo hai ngàn người, chuẩn bị chiếm lĩnh Thượng Hải.

Đối phó với một đường chủ nhỏ nhỏ như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không cần để ý, giờ phút này hắn chỉ tập trung vào một mục tiêu, Huyết Sát tổ, theo tin tức của Phượng tỷ thì, Huyết Sát tổ, một lực lượng khổng lồ kinh khủng của Thiết Huyết đoàn đã bắt đầu hành động.

Cái này dùng để luyện binh thì quá tốt nên Tiêu Thu Phong cũng không quá vội vàng.

Sáu Cửu thật ra cũng không gầy, mà ngược lại còn có vẻ đồ con, nhưng do vóc dáng của hắn cao, nên thoát nhìn có chút đơn bạc.

Lúc này hợp vây Xà đường cũng không chỉ có mình hắn, hắn đến nhanh bởi vì lộ trình của hắn gần nhất.

Hắn luôn luôn xem thường Bộ Xà, cái dáng ẻo lả, ốm yếu, căn bản là không xứng cùng hắn nói chuyện, cho nên hắn mời Bộ Xà đến, mục đích chính là đưa ra yêu sách.

Nếu hắn không dám đến, sẽ bị người đời cười chê lá gan nhỏ bé của mình. Nhưng nếu hắn đến, trong cái địa bàn này, có hơn hai ngàn huynh đệ của Cửu đường vây quanh, hắn cũng chết chắc.

“Đường chủ, Bộ Xà đến...: Một người bên ngoài nhìn giống tiểu thái giám tiến vào, hướng về Sáu Cửu bảmbáo.

Sáu Cửu uống hết chén rượu, rồi hỏi: “Bọn chúng đến bao nhiêu người”.

“Tính luôn cả Bộ Xà, chỉ có mười người”.

Sáu Cửu vui vẻ nói: “Thằng này cũng có vài phần can đảm, bắt quá lại tự tìm đến tử lộ, phân phó cho huynh đệ bên ngoài, đừng cho người khác xông vào. Chúng ta ở bên trong cứ từ từ mà chơi”.

Khoảng mười phút sau, Bộ Xà chậm rãi tiêu sái bước vào, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin, như một hán tử đã uống rất nhiều rượu mà chưa biết say. Giờ phút này, hắn vô cùng thanh tĩnh, hơn hẳn những người tại đây.

Sáu Cửu đứng dậy, nhìn Bộ Xà và chín người thuộc hạ sau lưng, trên mặt nở một nụ cười tươi như hoa nói: “Xà huynh thật là nể mặt, đến đây, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện”.

Nhìn Bộ Xà bước đến, Sáu Cửu cảm thấy công lao lần này đã đến tay, chỉ cần bắt tên này giao cho cấp trên, chắc chắn sẽ được rất nhiều tiền thưởng, nhưng trước hết, phải từ từ mà chơi cho đã trước.

Bộ Xà ngồi xuống, trong lòng không có được cái sự nhiệt tình như đối phương, lạnh lùng hỏi: “Sáu Cửu, nói đi, tìm tao có việc gì, không cần phải lòng vòng, mắc địt thì cứ địt”.

Sáu Cửu hướng ra thềm nhóc đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó nói: “Xà huynh, không cần phải gấp như vậy, huynh đệ ta đã lâu không gặp mặt, uống một hai chén trước đã”.

Trong mắt Bộ Xà chớp động một tia âm lệ, nhẹ nhàng lướt trên người Sáu Cửu.

“Huynh đệ? Sáu Cửu, nếu mày còn coi tao là huynh đệ, thì tao khuyên một câu, mang người của mày rời khỏi Thượng Hải, được không?”

Sáu Cửu dù gì cũng là Đường chủ, rất là xem thường hắn, điều này hắn cũng biết.

Sắc mặt Sáu Cửu từ từ biến đổi, thành một loại khinh thường, tựa hồ như muốn đùa cợt với Bộ Xà trước mắt, còn chưa biết tình cảnh của mình bây giờ ah, nơi này toàn người của hắn.

“Bộ Xà, làm người ai mà không mắc lỗi, nhưng đừng để nó trầm trọng thêm, chuyện của mày làm, lão nhân gia rất căm tức, nhưng chỉ cần mày hướng về nhận sai, hơn nữa nhiều anh em cầu xin cho mày, mày cũng có thể giữ được cái mạng. Nhưng không ngờ mày thật cố chấp, thật khó nói”.

Bộ Xà ngay cả một tia biểu tình cũng không có, nhẹ nhàng nói: “Muốn giết tao, không dễ như vậy đâu. Chỉ sợ lúc tao về, cái vị trí đội trưởng phải thay người”.

Cao ngạo, lạnh lùng, tựa như Thất bộ đoạn hồn xà.

Khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, Sáu Cửu hình như đã rất tức giận, thân thể không nhịn được run lên.

“Bộ Xà, mấy ngày không gặp, mày thật sự điên cuồng, bắt quá hôm nay mày đã đến, thì theo tao đi gặp đội trưởng, hi vọng hắn có thể lưu lại mạng cho mày”.

Bộ Xà quay đầu đi, rất từ tốn nói: “Hiện giờ, tao không có hứng thú, thứ lỗi tao không thể phụng bồi”.

“Mày không đi?” Về mặt Sáu Cửu đã đầy sát khí.

Bộ Xà quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi: “Mày muốn giết tao?”

“Đó là do mày bức tao, người anh em, ai kêu mày phản bội Thiết Huyết Đoàn?” Nhìn bóng người ngoài cửa đã động, nghĩ rằng toàn bộ người của mình đã vây quanh đây, Sáu Cửu cũng không cần giả bộ, lộ ra một nụ cười điên cuồng, hét lớn một tiếng: “Giết, giết toàn bộ...!”

Người bên ngoài đã bắt đầu động thủ, hai trăm người do một tay hắn bồi dưỡng, mỗi tên đều là những thằng khát máu, Sáu Cửu tựa hồ như đã ngửi được mùi tanh của máu.

Hắn đắc ý cười, Bộ Xà cũng nở một nụ cười u ám, cái... nụ cười này, làm cho Sáu Cửu cảm thấy không thoải mái.

Hắn rút ra một cây đao bên thắt lưng, chặt mạnh lên bàn, hướng về Bộ Xà quát: “Bộ Xà, bên ngoài đã chơi đùa vui vẻ như vậy, chúng ta cũng chơi chung cho vui, thế nào?”

“Đập gãy chân nó” Bộ Xà lui về phía sau, trên miệng lộ ra một sự vui vẻ.

Phía sau hắn, hai người đang lẳng lẳng đứng, không nói gì, cũng không có bất kỳ động tác gì, nếu không chú ý cứ tưởng là hai cái đầu gỗ, nhưng giờ phút này, hai cái đầu gỗ đã di chuyển.

Sấu Cẩu giờ dao lên, mạnh mẽ bổ xuống, nhưng đến giữa chừng thì dừng lại, bị một người chớp lấy tay, chỉ nghe “Rắc... Rắc!” hai tiếng, Sấu Cẩu toát mồ hôi lạnh, hai đùi của hắn đã bị bẻ gãy, rất là đau đớn, nhưng hắn không kịp la lên, hình như đã không qua khỏi.

“Đường chủ, đường chủ...” Thằng nhỏ kia chạy vào, trên tay cầm cây chủy thủ, mặt đầy máu, là máu của huynh đệ nó. Ánh mắt nó chứa đầy sợ hãi, thứ mà Bộ Xà mang đến không phải người, mà là quái vật, hai trăm huynh đệ của nó như con kiến bị giẫm đạp.

Nhưng đường chủ của bọn họ, giờ phút này giống như một con chó gần chết, hai chân quỳ rạp xuống mặt đất, mắt trợn tròn, nhìn thằng nhỏ miệng quát lớn: “Lý Hưng, giết bọn chúng, giết hết bọn chúng...”

Đến giờ phút này, thằng nhỏ Lý Hưng mới nhìn rõ, hai chân của đường chủ Sấu Cẩu đã bị chặt đứt.

Bộ Xà đến lại gần, lạnh lùng hỏi: “Tên này là Lý Hưng?”

Thằng nhỏ lập tức gật đầu, nhìn gương mặt ác ma của Bộ Xà đầy sợ hãi.

“Nếu Sấu Cẩu chết, Thanh Lăng sẽ là của mày” Đây vốn là địa bàn của Sấu Cẩu, nhưng mà hôm nay, xem ra hắn khó có thể sống sót mà rời khỏi đây.

Lý Hưng đầu toát mồ hôi lạnh, hắn tuy là tâm ngoan thủ lạt, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến việc phản bội lão đại của hắn, nhưng hắn cũng biết, giờ phút này đây chính là con đường sống duy nhất của hắn.

Sấu Cẩu túm lấy ống tay áo của hắn, nhưng chủy thủ trong tay cũng đâm nghiêng vào, hét thảm một tiếng, Sấu Cẩu từ từ đẩy hắn ra, trên bụng máu tươi đầm đìa, đổ cả một khoảng rộng, mặc dù còn sống, nhưng chỉ còn lại một chút hơi tàn, đang nằm hấp hối.

“Mày... phản bội... tao...!”

Lý Hưng sắc mặt tái nhợt, chủy thủ trong tay đã rơi xuống đất, Bộ Xà tiến lại gần, cười lạnh nói: “Cái này không gọi là phản bội, chúng ta chỉ là muốn sống sót, nếu có thể sống, không ai muốn đi tìm chết”.

Bộ Xà đi lại gần Sấu Cẩu, ngồi xổm xuống trước mặt hắn, trong tay cầm một cái gạt tàn thuốc, hai mắt vừa chớp, đã cầm cái gạt tàn đập mạnh vào đầu Sấu Cẩu.

Máu phun, não vỡ, nhưng Bộ Xà chưa dừng lại, theo từng dòng máu là những tràng cười điên cuồng.

52. Chương 52: Người Đàn Ông Ngụ Ngốc

Cho dù trong một đêm có được lực lượng của hai nhà Thanh, Lăng; Tiêu Thu Phong cũng không cảm thấy cao hứng.

Nguy cơ càng lớn liên tiếp kéo đến. Ngoài trừ Thiết Huyết Đoàn ra, lúc này lại có hành động quét sạch xã hội đen của quân khu Đông Nam. Theo Vũ nói là do Triệu Nhược Thần xin thực hiện.

Thực ra Tiêu Thu Phong có chút hoài nghi, hành động quy mô lớn của quân đội lần này không có khả năng chỉ vì một cục trưởng nhỏ nhoi xin phép mà có thể tiến hành. Cho dù quân quyền Đông Nam là do Triệu Quang Bình của Triệu gia nắm giữ cũng không thể.

Ở Đông Nam, hắn có thể nói là nhân vật đứng đầu trong quân đội. Nhưng phía trên hắn còn có rất nhiều người hiển hách hơn hắn. Hành động lớn như thế nào kết quả cần phải có báo cáo. Triệu Nhược Thần không hiểu, nhưng Triệu Quang Bình không có khả năng không cẩn thận. Nếu không hắn cũng không có khả năng ngồi ở vị trí như ngày hôm nay.

Rốt cuộc vì nguyên nhân gì khiến cho Triệu Quang Bình dung túng Triệu Nhược Thần đến thế?

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Liễu Yên Nguyệt cười ngọt ngào tiến vào. Đi sau nàng lại là cha mẹ Tiêu Thu Phong.

“Cha, sao hai người lại đến đây, có việc gì thế?”

Công ty sau khi đạt được lợi nhuận rất lớn trên thị trường cổ phiếu khiến cho sản nghiệp càng tăng thêm. Mặc dù Thiết Huyết Đoàn phá hoại cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Mấy xí nghiệp đã được Tiêu Thu Phong tạm thời chinh đồn.

Tiêu Viễn Hà khoát tay nói: “Không có việc gì. Cha mẹ chỉ là muốn đến gặp Yên Nguyệt. Mấy ngày nay con bé này không đến nhà chúng ta ăn cơm. Đương nhiên cũng thuận tiện đến tập đoàn xem một chút”.

Điền Phù bước lên vài bước, khẽ mỉm cười nói: “Tiểu Phong, con không bận chứ. Mẹ có chút chuyện muốn bàn với con?”

Tiêu Thu Phong đứng lên, mời mấy người ra ghế sofa, hẩn hỏi: “Mẹ sao lại nói thế chứ. Có chuyện gì cứ gọi điện cho con là được mà”.

Gần đây nghe được tin Thiết Huyết Đoàn lúc này đang muốn giết sạch Tiêu gia. Tiêu Thu Phong trong lòng rất lo lắng cho cha mẹ mình. Mặc dù hẩn là Ảnh Tử nhưng sau khi dung nhập vào Tiêu Thu Phong, hẩn liền chấp nhận sự thật. Coi hai người này là người thân của mình.

“Chuyện này có liên quan đến cả con và Yên Nguyệt. Cho nên đến công ty nói sẽ tiện hơn. Ông xã, anh nói đi. Dù sao Yên Nguyệt cũng đã đồng ý”.

Tiêu Thu Phong nghe thấy thế trong đầu không khỏi lóe lên một ý niệm, có quan hệ với Yên Nguyệt. Chẳng lẽ hai người muốn bọn họ lập tức kết hôn sao?

Điền Phù gật đầu nói: “Tiểu Phong, mẹ và cha con sau khi bàn bạc đã quyết định sẽ đi du lịch một thời gian, có lẽ sẽ không thể chăm sóc con”.

“Cha, mẹ, hai người đây là đi trăng mật, thật sự là hạnh phúc. Nhất định phải đi chơi cho vui vẻ mới tốt” Liễu Yên Nguyệt dường như đã sớm biết chuyện này, lập tức mở miệng hâm mộ nói.

Điền Phù hơi đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Cho nên mẹ và cha con liền bàn với Yên Nguyệt một chút khi hai người chúng ta không ở nhà sẽ do Yên Nguyệt chăm sóc cho con”.

Cũng may không nói đến chuyện kết hôn, điều này làm Tiêu Thu Phong yên lòng. Lúc này đúng là lúc đang rất hỗn loạn, để cho hai người ra ngoài lánh nạn cũng tốt. Miễn cho hẩn lo lắng trong lòng. Cho nên hẩn không hề phản đối, lập tức đáp ứng nói: “Tốt quá, mẹ, hai người cứ yên tâm đi chơi, chơi thật vui vào. Con tự biết chăm sóc cho mình mà”.

Tiêu Viễn Hà thấy bà xã căn bản không nói rõ chuyện quan trọng ra, liền lập tức nói chen vào: “Tiểu Phong, con không có ý kiến là tốt rồi. Từ ngày mai, Yên Nguyệt sẽ đến nhà ta ở. Như vậy cũng thuận tiện chăm lo cho con. Dù sao sau này cũng phải ở cùng nhau, trước hết thích ứng một chút cũng tốt. Cha cảnh cáo con đó, con không được khi dễ Yên Nguyệt”.

Tiêu Thu Phong không khỏi sửng sờ.

“Để Yên Nguyệt đến ở nhà chúng ta?” Hẩn hỏi lại vì rằng mình nghe lầm.

“Đúng thế. Tiểu Phong nghe mẹ nói. Thực ra các con đã đính hôn, ở cùng nhau cũng không có gì không được hết. Chẳng qua Yên Nguyệt là con gái, con phải tôn trọng nó biết không?”

Mồ hôi lạnh túa ra. Ngay cả mẹ cũng hiểu lầm ý của hẩn, còn tưởng rằng hẩn lấy làm cao hứng nên nói không lưu loát chứ.

Liễu Yên Nguyệt mặc dù đã biết hơn nữa cũng đã đồng ý. Nhưng giờ phút này mặt nàng vẫn đỏ hồng lên vì xấu hổ, lí nhí nói: “Thu Phong, anh không nên nghĩ quá nhiều. Em chỉ đến đó vài ngày mà thôi. Đợi cha mẹ trở về, em sẽ về lại nhà”.

Vài ngày? Trai đơn, gái chiếc ở cùng một chỗ chỉ mấy giờ đã có chuyện xảy ra rồi, chứ đừng nói mấy ngày.

“Mẹ, không cần thế đâu. Như vậy người khác sẽ bàn tán đó” Từ trước đến nay chưa bao giờ e ngại người khác bàn tán về mình, Tiêu Thu Phong lần đầu tiên lại nghĩ đến chuyện này.

Tiêu Viễn Hà cười cười, vỗ vỗ vai Tiêu Thu Phong: “Thằng này khi nào thì bắt đầu để ý đến vấn đề này. Yên tâm, cha và chú Liễu đã thương lượng với nhau. Mọi người đều không có ý kiến gì, chuyện kết hôn cũng

chỉ là đi đăng ký mà thôi, bày ra vài bàn rượu. Lúc nào cũng có thể tiến hành, cho nên chuyện này cứ như vậy nhé. Con cũng không muốn cha mẹ lúc đi du lịch mà vẫn còn lo lắng cho con chứ”.

Hai người bọn họ đã thương lượng xong, mà nói cũng chỉ là thông báo một tiếng mà thôi. Chứ không hề có ý bàn bạc với hắn.

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, diễm phúc này hắn thật đúng là không biết mình muốn hay không muốn hưởng thụ đây. Hắn càng cố giữ khoảng cách thì càng lúc càng gần, bây giờ lại còn ở chung nữa chứ.

Hai người già rời đi, trong văn phòng chỉ còn lại Tiêu Thu Phong đang sững sờ cùng với Liễu Yên Nguyệt đang xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt lên.

“Yên Nguyệt, em ở nhà anh, em không sợ sao?”

Vẻ mặt buồn bực của Tiêu Thu Phong vừa rồi đã bắt đầu thay đổi. Trong ánh mắt toát ra vẻ bỉ ổi, đáng khinh.

Liễu Yên Nguyệt nhìn hắn một cái rồi lại cúi đầu, hờn giận nói: “Em có gì phải sợ chứ?”

“Em không nghĩ rằng hai chúng ta đêm tối ở bên nhau, rất dễ dàng xảy ra chuyện sao”.

Có thể xảy ra chuyện gì, anh cứ nghĩ nhiều. Em cũng chỉ ở vài ngày mà thôi, đợi cha mẹ về, em tự nhiên sẽ về nhà”.

Cô gái này thật đúng là thuần khiết, dường như không có gì ảnh hưởng đến đến tính cách của nàng cả. Thật sự làm Tiêu Thu Phong phí công vô ích.

Tiêu Thu Phong không cam tâm hỏi lại: “Vậy hai ta có phải ngủ chung một phòng. Phòng anh không tồi đâu, giường rất lớn”.

Lúc này, hắn đã nói thẳng ra.

Liễu Yên Nguyệt cuối cùng cũng đã hiểu. nàng hiểu được Tiêu Thu Phong muốn chiếm tiện nghi của nàng.

Xấu hổ đến mức dùng tay vịn vào vạt áo, Liễu Yên Nguyệt không dám nhìn hắn, hờn dỗi quát: “Anh, anh không được nghĩ như vậy. Chúng mình còn chưa kết hôn, một người một phòng. Anh ngủ phòng anh, em nghỉ phòng em”.

Tiêu Thu Phong lau mồ hôi lạnh, cũng may cô gái này không có nghĩ đến việc ngủ chung giường với hắn, bằng không hắn thật đúng là không đỡ nổi. Mặc dù trong lòng vẫn luôn đề phòng, cô gái này không phải thuộc về hắn. Nhưng là đàn ông, một khi có lửa thì bên dưới chắc chắn sẽ xúc động. Hắn không thể cam đoan mình có thể nhịn được.

Chẳng qua nhìn vẻ thẹn thùng của nàng, thật đáng yêu. Tiêu Thu Phong không khỏi cười nói: “Vậy thì tiếc quá. Anh còn tưởng rằng có thể chiếm tiện nghi của em chứ? Yên Nguyệt hay là mình thương lượng một chút nhé, em chịu một chút nhé...”

Chuyện xấu hổ này còn có thể lấy ra thương lượng sao. Liễu Yên Nguyệt không chịu nổi, không thèm nghe hắn nói nữa mà xoay người bỏ chạy. Nhưng lúc nàng chuẩn bị đi ra khỏi cửa lại đột nhiên xoay người lại.

“Đồ ngốc, anh là một thằng đàn ông muốn xông vào phòng em, em còn có thể ngăn được sao. Vậy không phải chỉ có thể do anh muốn làm gì thì làm sao?”

Liễu Yên Nguyệt tuy đã chạy đi nhưng Tiêu Thu Phong lại thiếu chút nữa ngắt đi. Cô gái này nói không phải là thật chứ.

53. Chương 53: Trong Lòng Mỗi Người Đều Có Điểm Yếu

Ngày hôm sau, Tiêu Thu Phong và Liễu Yên Nguyệt cùng nhau tiễn hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà lên máy bay. Địa điểm đi du lịch chính là nước M. Tiêu Thu Phong cũng đã gọi điện thoại cho ông anh Kim Thủ Chỉ, để hắn phái người âm thầm bảo vệ một chút. Mặc dù là ra nước ngoài nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Kim Chi Thủ không nói hai lời, chỉ cười nói: “Thằng em tốt quá đó, như thế nào lại quan tâm đến người khác như vậy. Có phải là bị con gái nhà người ta thu phục rồi không?”

Tiêu Thu Phong cười cười không nói gì, cũng không giải thích. Chỉ nói đợi lần sau có cơ hội gặp mặt mình sẽ nói rõ ràng. Tình hình lúc này hắn cũng không muốn cho ông anh này biết. Nếu không hắn mà nhúng chân vào sợ rằng càng thêm phiền toái.

Buôn bán, hắn là vua. Nhưng đây là đấu đá với đám xã hội đen lại là thế giới của mình.

Chiều chưa hết giờ làm, hắn đã không thấy Liễu Yên Nguyệt đâu. Đợi đến khi Tiêu Thu Phong về đến nhà thì đã thấy cô ấy đang ngồi ở trong phòng.

“Tiểu thư, súp mà cô cần đã chín, lúc nào cô uống ạ?”

Quản gia Ngọc vừa lúc đi từ trong phòng bếp ra, hỏi Liễu Yên Nguyệt. Trong lòng mấy người giúp việc như các nàng đều đã coi Liễu Yên Nguyệt là thiếu phu nhân của thiếu gia. Chỉ là gọi khác đi một chút mà thôi.

Liễu Yên Nguyệt lập tức đứng lên, nàng đã nhìn thấy Tiêu Thu Phong liền lập tức nói: “Bát súp này là để cho Thu Phong uống, lập tức bưng ra đi”.

Điền Phù trước khi đi đã nói ra tất cả những thói quen của Tiêu Thu Phong cho Liễu Yên Nguyệt nghe. Bà hy vọng những điều này có thể giúp tăng thêm tình cảm giữa hai người. Chứ thực ra đi du lịch hay không đối với hai vợ chồng bà mà nói cũng không quan trọng. Điều quan trọng nhất chính là muốn cho hai đứa con không gian riêng.

Đương nhiên tốt nhất là gai đơn gái chiếc, củi và lửa cháy thành một đoàn. Như vậy bọn họ càng vui hơn, lúc về có thể làm đám cưới. Điền Phù đương nhiên đã đặc biệt nói với Ngọc thẩm.

Nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt đang ân cần chăm sóc mình, Tiêu Thu Phong hơi ngượng ngùng đỡ lấy chén súp, húp một ngụm rồi nói: “Yên Nguyệt, em đến đây ở là được rồi không cần phải làm những việc này cho anh. Mấy thứ này đâu phải không thể không uống”.

Cuộc sống khổ cực trước kia làm cho Tiêu Thu Phong cũng không yêu cầu quá cao đối với điều kiện cuộc sống. Loại súp này cũng là mẹ hắn vì yêu hắn nên đặc biệt bảo hắn uống. Trong đó có một phần tình mẹ con ở bên trong, nhưng Liễu Yên Nguyệt thật sự không cần thiết làm như vậy.

Liễu Yên Nguyệt rất thích người con trai này ăn món ăn nàng làm. Buổi sáng mỗi ngày nhìn thấy hắn ăn mấy chiếc bánh mà tự tay nàng làm ra, thì nàng có thể quên đi tất cả mệt mỏi, cả ngày đều tươi cười, hạnh phúc.

Nàng chính là một cô gái vì gia đình, điều này không quan hệ gì với năng khiếu kinh doanh của nàng.

“Cũng không có gì đâu ạ. Mẹ đã chuẩn bị hết nguyên liệu, em chỉ bỏ vào là được rồi, không mệt gì đâu. Anh uống nhanh đi, uống xong rồi đi rửa mặt, sau đó mình có thể ăn cơm tối”.

Đối mặt với vẻ dịu dàng, ân cần của nàng, cho dù Tiêu Thu Phong muốn nói gì cũng không thể mở miệng. Hắn chỉ có thể gật đầu, xem ra hắn còn phải tập quen dần với cuộc sống có cô gái này ở chung.

Mặc dù trong lòng vẫn nghĩ đến Vũ, nhưng đối với người con gái này, cũng đã từ từ chiếm cứ cuộc sống của hắn.

Bàn ăn rất lớn chỉ có hai người bọn họ cho nên không khí có vẻ khá trầm lắng. Liễu Yên Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong, nàng nói: “Thu Phong, chờ sau khi mình kết hôn, em nhất định sẽ sinh nhiều con cho anh, để trong nhà náo nhiệt hơn. Chỉ có hai chúng mình, im lặng quá”.

Tiêu Thu Phong không khác gì bị sét đánh, cô nàng này suy nghĩ xa quá. Hắn lại không hề có ý định này, sự tồn tại của Vũ khiến cho hắn không thể nào quên được.

“Yên Nguyệt, em rất tốt với anh. Anh rất cảm động, nhưng anh nói thực là anh đã thích một cô gái. Sau này...”

Về mặt tình cảm, con gái rất yếu ớt. Tiêu Thu Phong thực sự không muốn nhắc lại làm nàng đau lòng thêm nữa. Nhưng đây là sự thật, hắn không thể nào lừa dối trái tim mình.

Liều Yên Nguyệt cúi đầu, nhưng lại cắt ngang lời hắn nói.

“Em biết, anh không cần nhắc em nữa”.

Giọng nói của nàng trở nên rất lạnh nhạt, nhắt nhẹ nhàng, hoặc có thể mang theo một chút đau xót.

“Thu Phong, đây là giấc mơ của em, cũng giống như giấc mơ trước kia vậy. Chỉ là giấc mơ trước kia đối với em mà nói chính là ác mộng. Mà bây giờ lại là một giấc mơ đẹp. Anh có thể làm em cứ được mơ như vậy không?”

Tiêu Thu Phong nói: “Yên Nguyệt, điều này rất không công bằng cho em”.

Liều Yên Nguyệt không nói tiếp đến chuyện này nữa, chỉ nhẹ nhàng đặt bát xuống rồi nói: “Em ăn xong rồi, anh từ từ ăn nhé”.

Sau đó nàng đứng lên rời đi, dường như nàng không muốn tiếp tục nói đến vấn đề này nữa.

Sự kiên trì của Liều Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong cũng không có cách gì để khuyên giải nàng.

Buổi tối, khi Tiêu Thu Phong vừa tắt máy tính, đuổi đuôi lưng chuẩn bị đi ra thì lại thấy một tia chớp lóe lên chiếu sáng cả phòng. Một người đang ngồi im trong đó nhìn lên trời cao, cả người như hòa nhập với bóng đêm, trông rất cô đơn và buồn thảm.

Là Liều Yên Nguyệt, đêm đã khuya thế này sao nàng còn không ngủ mà lại chạy ra đây.

Nhưng khi Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng bước về phía nàng, thì một tia chớp lóe lên trên bầu trời khiến cho hắn phát hiện những giọt nước mắt trong suốt đang chảy trên mặt nàng. Nàng như một cô bé đi lạc, đang khóc đầy bất lực.

“Yên Nguyệt...”

Liều Yên Nguyệt nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn. Trên khuôn mặt xinh đẹp đó mang theo vẻ buồn bã càng làm nàng thêm hấp dẫn. Lúc này Tiêu Thu Phong đang rung động. Dường như hắn đã cảm nhận được trái tim nàng.

Hắn không nói lên lời, nhưng hắn hy vọng hình ảnh này vĩnh viễn đọng lại trong lòng mình.

Nước mắt còn chưa khô, nhưng nàng lại cười, nụ cười mang theo một tia u buồn.

“Thu Phong, anh có thể cho em dựa vào vai anh được không?”

Tiêu Thu Phong đi về phía nàng. Hắn không từ chối, cũng không thể từ chối.

Một mùi hương nhẹ nhẹ từ từ tản mát, tràn vào mũi hắn. Trong lòng hắn đột nhiên có thêm một cảm xúc khác lạ.

“Có phải anh rất coi thường em không. Cảm thấy em là một cô gái không biết xấu hổ, luôn quẩn luyến anh không?”

Mặc dù cảm thấy bị cô nàng này cuốn luyến cũng không tốt lắm. Nhưng Tiêu Thu Phong thực không có ý nghĩ này, hắn chỉ khẽ lắc đầu.

“Thực ra anh có biết không, luôn ở bên anh là điều đầu tiên cũng là duy nhất trong đời em làm một chuyện vì mình. Khi em còn nhỏ, mẹ em đã rời khỏi thế giới này. Từ khi con nhỏ em vẫn luôn vì Liều gia. Sau này lại vì thiếu gia, em chưa bao giờ nghĩ cho mình”.

“Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào. Lần này em sẽ không bỏ qua nữa. Thu Phong, em tin anh. Đây là lần đầu tiên em nguyện ý tin một người đàn ông. Vì anh em chấp nhận tất cả”.

Tiêu Thu Phong không nói gì, hắn chỉ lẳng lặng lắng nghe. Liều Yên Nguyệt dựa vào vai hắn, từ từ ngã đầu vào ngực hắn. Tất cả những điều này rất tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự xé rách mặt nạ mà Liều Yên Nguyệt vẫn tự đeo lên mặt mình. Nàng cũng có những ký ức đau buồn. Trước kia nàng cũng không hề hạnh phúc.

Giờ phút này này hẳn thầm nghĩ mình phải quan tâm nhiều hơn đến nàng. Tuy nhiên điều này không phải là tình yêu.

54. Chương 54: Bão Táp Sắp Tới

Có một lần tâm linh giao hòa khiến quan hệ giữa hai người tốt hơn rất nhiều. Trong trái tim Tiêu Thu Phong đã không thể nào kháng cự được sự gần gũi này. Mặc dù còn không phải là tình yêu, nhưng đối với người con gái này, hẳn bắt đầu cảm thấy mình rất thích nàng.

Sau khi cùng ăn sáng, hai người đi cùng một xe đến công ty. Xem ra rất giống hai vợ chồng mới cưới, dù không nói gì cũng có thể cảm nhận được không khí tình cảm giữa hai người. Tiêu Thu Phong không phải là người thích nói nhiều, mà Liễu Yên Nguyệt càng thích hai người không nói gì, yên lặng cảm nhận tình cảm giữa hai người.

Đến tận công ty, Liễu Yên Nguyệt mới đột nhiên nói: “Thu Phong, ngày kia chính là ngày khai mạc lễ hội sinh viên điện ảnh. Anh phải tham dự một chút, tiếp mời em đã nhận được, đến lúc đó mình cùng đi”.

Việc nhỏ như thế này Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng không có ý kiến gì. Hơn nữa Liễu Yên Nguyệt lại là cựu sinh viên của Bắc Hải học viện, xử lý chuyện thế này nàng làm rất tốt. Hắn chỉ gật đầu, rồi chuẩn bị xuống xe.

“Từ từ...” Liễu Yên Nguyệt gọi hắn lại. Tiêu Thu Phong kinh ngạc quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra Liễu Yên Nguyệt đã đến gần hắn. Không phải là để hôn hắn mà là bẻ lại cổ áo cho hắn. Sau đó nàng khẽ gật đầu nói: “Được rồi”

Mặc dù không phải cố ý nhưng Tiêu Thu Phong rõ ràng nhìn thấy khe hở trắng muốt của nàng, còn có bộ ngực căng tròn đầy sức sống trong nháy mắt bị hắn nhìn thấy. Tiêu Thu Phong xấu hổ quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Liễu Yên Nguyệt cũng không có cảm giác gì, mà cười nói: “Xem anh kia, lớn như vậy mà ngay cả quần áo cũng mặc không hẳn hoi. Xem ra cha mẹ bảo em đến chăm sóc anh đúng là lựa chọn chính xác”.

Sự dịu dàng như thế này đúng là tràn ngập sức hấp dẫn có thể rung động trái tim bất cứ thằng đàn ông nào.

Tiêu Thu Phong không dám nghĩ đến chuyện này nữa mà nói: “Đi thôi, sáng nay anh còn phải họp. Yên Nguyệt lát nữa có lẽ em sẽ khá bận đó, phải chuẩn bị cho tốt đó”.

“Yên tâm, em chịu được”.

Yên Nguyệt dịu dàng cười, chỉ cần có thể giúp Tiêu Thu Phong một chút, nàng cho dù có khổ hơn nữa cũng không cảm thấy vất vả.

Tiêu Thu Phong đã có suy nghĩ giao các chuyện hàng ngày cho Liễu Yên Nguyệt. Bởi vì hắn phải đối mặt với Thiết Huyết Đoàn, cho nên cần phải dồn hết tâm sức vào đó, không thể phân tâm. Vì chuyện này liên quan đến mạng sống của rất nhiều người.

Cuộc họp hội đồng quản trị sáng nay ngoại trừ công bố lãi mỗi tháng ra, thì hẳn cũng tuyên bố việc này. Với uy tín của hắn trong tập đoàn lúc này đương nhiên sẽ không có người phản đối.

Rất nhanh Tiêu Thu Phong lại nhận được tin tức mà Phượng tỷ truyền đến. Tổ chức sát thủ của Thiết Huyết Đoàn đã bí mật đến Thượng Hải. Ngoại trừ năm trăm cao thủ hàng đầu, cùng phối hợp với bọn chúng còn có Hồ đường và Long đường. Nhưng mà bọn chúng sau khi đến Thượng Hải lại không rõ tung tích, có lẽ trong một hai ngày tới sẽ có hành động.

Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, lập tức giao quyền quản lý tập đoàn cho Liễu Yên Nguyệt. Còn mình thì gọi tất cả thành viên Thần binh chiến đội trở về.

Đúng lúc này, Bộ Xà cũng đã gọi điện đến. Có lẽ hắn cũng nghe được phong thanh gì đó, bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Mày không cần lo lắng. Chỉ cần làm tốt bổn phận của mình thì mày sẽ sống lâu hơn bất cứ ai. Triệu tập tất cả người của mày, nghe theo lệnh của tao” Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói, căn bản không cho hắn một cơ hội tổ khổ.

Bộ Xà nghe nói thế mới biết mình đã quá lo lắng. Tiêu thiếu gia đã sớm biết được tình hình trước mắt. Hắn không hề suy nghĩ gì nhiều, gọi điện thoại cho Lý Hưng, bảo hắn triệu tập tất cả huynh đệ có thể triệu tập mang hết đến đây. Lần này có lẽ sẽ xảy ra một trận chiến đẫm máu.

Hắn cũng biết, thằng Lý Hưng này lúc này cũng như hắn không có đường lui. Lần này Thiết Huyết Đoàn sẽ không cho bọn hắn bất cứ cơ hội gì, tất cả đều giết chết.

Ngày hôm sau, Lý Hưng đã vội vàng chạy tới. Toàn bộ hai ngàn anh em thủ hạ đã đến đông đủ, tập kết xung quanh Xà đường, khiến cho không khí trong này trở nên rất nặng nề.

“Anh Xà, lúc này nên làm sao bây giờ. Chúng ta có thể đấu được với Long đường và Hồ đường sao. Nghe nói sát tổ cũng đã điều động, chúng ta...” Mặc dù Sáu Cầu đã chết làm cho Lý Hưng có cơ hội thăng chức. Nhưng hắn làm lão đại cũng không thoải mái cho lắm. Bởi vì Thiết Huyết Đoàn đã phái tới vài đội sát thủ muốn lấy mạng hắn. Làm hắn lúc tối ngủ cũng chỉ dám nhắm một mắt.

Bộ Xà cuối cùng cũng đã bình tĩnh một chút, quát lên: “Mày sợ cái gì, tao còn chưa chết cơ mà”.

Giờ phút này từ ngoài cửa có mấy người đang đi vào, trong tay đều cầm súng. Trong đó có một người là thủ hạ trung thành nhất với Bộ Xà – Quan Dao.

Quan Dao nói: “Lão đại, thiếu gia vừa rồi phái người đưa mấy thứ này tới đây, nói là muốn giao thẳng cho anh. Anh có muốn xem luôn không?”

Từ sau khi phản bội Thiết Huyết Đoàn, Bộ Xà không thích cách gọi Đường chủ nữa mà đổi thành lão đại. Hoặc là người khác cũng có thể gọi hắn là Xà ca. Mà Tiêu Thu Phong, bọn hắn đều gọi hắn là thiếu gia.

Bộ Xà cả kinh, nhìn thùng gỗ trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng. Hắn lớn tiếng kêu lên: “Mau mở ra”.

Thùng mở ra, một loạt súng ống hiện ra lạnh lẽo. Nhưng đối với đám xã hội đen này mà nói thì nó chính là hy vọng sống.

Lý Hưng không nhịn được bước tới, tiện tay cầm lấy một khẩu, kích thích cò súng, phát ra những tiếng “Xoát, xoát”, âm thanh thật dễ nghe.

“Tốt, quá tốt rồi. Con mẹ nó chứ, có những thứ này thì cho dù Hồ đường và Long đường có đến nhiều hơn nữa tao cũng không sợ”.

Có súng thì sẽ có can đảm. Lý Hưng vô cùng hưng phấn, trên mặt hắn hiện lên vẻ điên cuồng. Có thể trở thành tay anh chị, hắn đã giết không ít hơn mười người.

Nhưng về vui mừng lập tức biến mất, hắn nói: “Nhưng súng của sát tổ rất lợi hại. Những thằng đó còn được huấn luyện đặc biệt. Nghe nói còn lợi hại hơn cả bộ đội đặc nhiệm. Nếu muốn ngăn cản chúng nó, cũng không dễ dàng đâu”.

Bộ Xà tức giận quát lên: “Lý Hưng, mày câm miệng lại cho tao. Nhìn bộ dạng chó chết của mày lúc này, tao nhắc nhở mày một câu. Thiếu gia không thích kẻ vô dụng. Nếu thiếu gia thấy đáng về của mày lúc này, thì có lẽ mày không thấy được mặt trời ngày mai đâu”.

Lý Hưng không khỏi run lên, sợ tới mức không dám nói gì. Hắn không biết thiếu gia kia là ai, nhưng hắn cũng biết sau lưng Bộ Xà có một chỗ dựa rất mạnh. Chỉ riêng đám quái vật giết người của thiếu gia này, đã là người hắn không dám mạo phạm.

“Người biết lực lượng của sát tổ, chẳng lẽ thiếu gia không biết sao. Thân thủ của Thần binh chiến đội người cũng đã thấy, người cho rằng sát tổ lợi hại hơn bọn họ sao?”

Nhớ đến cái đêm Sáu Cầu bị giết, Lý Hưng lại gặp ác mộng. Mấy người kia không khác gì ma quỷ quanh quanh trong lòng hắn. Cách giết người đó, về lạnh lùng đến tàn nhẫn của họ khiến hắn lạnh thấu xương.

“Đúng, đúng, Xà lão đại nói chí phải. Trong tay thiếu gia có đội ngũ như thế này thì sao phải sợ sát tổ nữa chứ. Chỉ bằng vào khẩu súng trên tay, em đã có thể giết mấy thằng”.

Lý Hưng không khỏi tự tin hơn, giơ súng lên, nịnh nọt.

Nhưng dù như thế nào thì đồng vũ khí này đúng là đã khiến cho đám người Bộ Xà tăng thêm vài phần can đảm. Nghĩ đến hai thằng già Bệnh Hổ và Thiên Long, Bộ Xà thực hy vọng bọn chúng sớm ra tay. Như vậy hẳn cũng có thể đòi lại những ân oán trước kia.

55. Chương 55: Ý Đồ Của Người Quyền Thế

Trên bàn Triệu Nhược Thần lúc này đang đặt một tấm bản đồ nội thành Thượng Hải. Lúc này hơn vạn lính tinh nhuệ đã tới Thượng Hải. Mọi hành động đều đợi mệnh lệnh của ngài.

Bên cạnh Triệu Nhược Thần ngoại trừ Phó Cục trưởng Tôn Khánh Dục, Lý Hải Bân đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm. Còn có hai người đàn ông trung niên mặc quân phục.

“Đỗ sư trưởng, lần này làm phiền các chú. Cháu đã chỉ định sáu khu vực trên bản đồ, phong tỏa toàn bộ. Bất cứ ai khả nghi đều có thể bắt trước tra hỏi sau. Tất cả nhân viên cảnh sát trong cục cũng đều tham gia hành động lần này. Có vấn đề gì, chú cứ hỏi thẳng cháu”.

“Chú hiểu. Tư lệnh đã ra lệnh, hành động lần này toàn bộ do cháu chỉ huy. Chú đương nhiên sẽ tuân lệnh mà làm, cháu cứ yên tâm”.

Đỗ sư trưởng đương nhiên biết nữ cục trưởng trước mặt chính là con gái của Triệu Quang Bình – Tư lệnh quân khu Đông Nam.

Mặc dù một Cục trưởng nhỏ bé hẳn không thềm để vào mắt. Nhưng có quan hệ như thế này, hẳn vẫn phải nhãn nhin chứ.

Triệu Nhược Thần gật đầu nói: “Được rồi ạ. Mười giờ chúng ta sẽ hành động, quét sạch sáu điểm đen này”.

Mười giờ, mười giờ sáng, không ngờ Triệu Nhược Thần lại quyết định hành động vào ban ngày.

Nhưng mệnh lệnh vừa truyền xuống thì Phượng tỷ đã biết, đương nhiên Tiêu Thu Phong cũng biết.

Hai ngày qua, người của Thiết Huyết Đoàn đã bí mật tiến vào trong thành phố Thượng Hải ha ngày. Nhưng không có một hành động gì, Tiêu Thu Phong không muốn tiếp tục đợi nữa.

Còn hai tiếng nữa là đến mười giờ, đây là cơ hội tốt nhất của hắn. Một khi đã như vậy, thì cơn bão này sẽ do hắn khơi mào vậy.

Cầm điện thoại gọi cho Bộ Xà.

“Cho mày thời gian một giờ, lợi dụng tất cả những người mày có thể triệu tập lại. Lập tức tấn công Hồ đường và Long đường, làm lớn một chút. Tao muốn cả thành phố Thượng Hải đều nghe thấy âm thanh của mày. Nhớ kỹ, mày chỉ có một tiếng, mặc kệ là thành công hay thất bại, mày cũng phải cho người lập tức biến mất cho tao”.

Bộ Xà cảm thấy rất khó hiểu, bỏ điện thoại xuống. Lý Hưng ở bên cạnh cũng đã nghe thấy cuộc điện thoại.

“Xà ca, để chúng ta ra tay tấn công trước, có phải không ổn không?”

Long đường và Hồ đường mặc dù không có súng ống hạng nặng như bọn họ. Nhưng lực lượng của hai đường cũng không bình thường chút nào.

Bộ Xà không thềm để ý lời hắn nói, hét lớn một tiếng: “Tập trung tất cả anh em, mang súng ống theo, tấn công hai đường kia cho tao. Lời của thiếu gia ai dám không nghe, tao lột da hắn”.

Hắn rất rõ thân phận của mình. Hắc chỉ là một con chó, bây giờ chính là lúc chủ cần hắn cắn người.

Mất hẳn trở nên đỏ bừng, khi cắn người hắn sẽ trở nên điên cuồng. Lý Hưng thấy thế không dám nói thêm một câu gì.

Nửa giờ sau, tiếng súng không ngừng vang lên trong thành phố Thượng Hải. Lý Hải Bân là người đầu tiên tiến vào phòng Triệu Nhược Thần.

“Cục trưởng, tôi vừa nhận được tin tức ở gần bờ biển đám xã hội đen lúc này đang đánh nhau, có mấy ngàn người tham gia. Chúng ta có nên lập tức hành động hay không?”

Mắt Triệu Nhược Thần toát ra vẻ lạnh lùng, cúi đầu nhìn bản đồ trên bàn, lạnh nhạt nói: “Không cần, đám cận bã của xã hội này chết càng nhiều càng tốt, cũng không có ai tiếc thương bọn chúng cả. Như vậy càng hay, vừa lúc có thể giảm bớt áp lực cho hành động lần này của chúng ta. Nói cho mọi người, thời gian hành động không thay đổi”.

Từ lúc nàng được điều vào cục cảnh sát thành phố đã là ba năm. Ba năm qua, các thế lực xã hội đen ở Thượng Hải luôn là tâm bệnh của nàng. Lần này cha già đã đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng thực sự khiến người ta ngạc nhiên. Nhưng mà bọn xã hội đen đánh nhau vừa lúc mang đến cho nàng một cơ hội. Đối với những tên cận bã này, nàng không có chút thương xót nào hết.

Giờ phút này, cũng không chỉ có mình nàng đang chăm chú theo dõi mọi động tĩnh của Thượng Hải. Mà còn rất nhiều người đang theo dõi, bởi vì việc này ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Triệu Quang Bình lạnh nhạt nhìn bản đồ điện tử trên tường, lạnh nhạt hỏi: “Có tìm ra được là ai không?”

“Tư lệnh, người của chúng ta báo cáo về lúc này Thiết Huyết Đoàn đang tự đánh nhau. Theo như điều tra, Xà đường vài ngày trước đã phản bội đoàn, giết chết Lô Bạo – một trong tám chiến tướng và một tên Đường chủ Sáu Cầu. Lúc này bọn họ đang tấn công Long đường và Hổ đường vừa tiến vào Thượng Hải”.

Triệu Quang Bình sững sốt hỏi: “Bọn chúng tấn công...”

“Đúng thế, bọn chúng tấn công. Trên tay bọn chúng có rất nhiều vũ khí trong quân đội. Hình như là nhóm vũ khí mà lần trước cảnh sát điều tra”.

Triệu Quang Bình khẽ gật đầu nói: “Tiếp tục theo dõi, không nên tham gia vào hành động lần này”.

“Rõ”.

Phó quan lui ra, không nói thêm một câu dư thừa.

Giờ phút này không ai biết Triệu Quang Bình đang suy nghĩ điều gì. Chỉ nghe thấy hần lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ thực sự sẽ thay đổi sao?”

Chỉ trong chốc lát, vị phó quan kia đã hoảng hốt chạy vào. Giơ tay chào Triệu Quang Bình rồi lập tức nói: “Tư lệnh, người của chúng ta đã bị bắt hết”.

Triệu Quang Bình sợ hãi, đứng bật dậy nhìn vào bảo đồ hỏi: “Ở đâu?”

“Sáu mươi và tám mươi”.

“Vị trí của Huyết Sát tổ. Bọn chúng cảnh giác như vậy sao?”

Trước khi theo dõi, Triệu Quang Bình đã đặc biệt ra lệnh phải tuyệt đối cẩn thận đối với Huyết Sát tổ, không được quá gần chúng, chỉ cần biết được vị trí của chúng là được. Nhưng vẫn xảy ra chuyện.

Phó quan do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Tư lệnh, hai người này là tôi tự mình sắp xếp vị trí, tuyệt đối không có khả năng bị sát tổ phát hiện. Dù cho cả đám lính đánh thuê cũng không có bản lĩnh như vậy”.

Triệu Quang Bình không hề suy nghĩ, quát lên: “Lập tức phái người tới đó. Tôi phải biết tình huống của Huyết Sát tổ, ngay lập tức...”

Lần này càng khẩn cấp hơn lần trước, trên mặt phó quan ngoài mồ hôi ra còn có thêm một thứ, đó chính là sợ hãi.

“Bọn chúng chết hết, ngay cả ba mươi lính đánh thuê cũng không có một tên nào sống sót. Người của chúng ta chỉ bị đánh ngất đi mà thôi”.

Triệu Quang Bình không nói gì, chỉ chán nản ngồi ở trên ghế. Một lúc sau hắn mới nhẹ nhàng nói: “Gọi tất cả người trở về, Đông Nam quả nhiên đã thay đổi”

Tiêu Thu Phong cũng không định tự mình ra tay. Nhưng hắn không ngờ rằng, phía sau sát tổ còn có những tên lính đánh thuê Quốc tế cường đại. Từ lúc sống lại đến nay, lực lượng đang từng ngày dung hợp với thân thể này. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn mạnh mẽ ra tay, thật thoải mái và hưng phấn.

Mọi người tản ra, Tiêu Thu Phong đi vòng quanh sáu con phố mới gọi điện thoại cho lính đánh thuê Bảy Sói. Sau đó đi ra ngoài, lúc này điện thoại lại kêu lên, là điện thoại của Liễu Yên Nguyệt.

“Thu Phong, lễ khai mạc sắp diễn ra, sao anh còn chưa tới?”

“Đến ngay đây. Anh đang lái xe đến đó, rất nhanh sẽ đến. Yên Nguyệt, em lúc này đúng là quản gia của anh đó”.

Cảm giác khó chịu trong lòng Tiêu Thu Phong đã được hắn phát tiết hết trong cuộc chém giết vừa rồi. Lúc này hắn cảm thấy rất vui vẻ, nên mới có tâm trạng trêu chọc Yên Nguyệt.

Liễu Yên Nguyệt tức giận hừ một tiếng, sáng giọng: “Mặc kệ anh”.

Nhưng giọng nói lại lập tức thay đổi: “Em chờ anh ở cửa, anh lái xe cẩn thận đó”.

Tiêu Thu Phong lên xe chuẩn bị rời đi. Thì từ trong một tòa cao ốc cao cấp có một người chạy ra. Trong tay cầm một chiếc mũ lớn che lên mặt, nàng ta đang chạy về phía xe hắn. Phía sau nàng ta, đang có một đám người đang đuổi theo.

“Bị người đuổi giết...”

Thu Phong tưởng tượng trong lòng không khỏi giật nảy mình. Người bị đuổi giết là con gái mà lại là giữa ban ngày, có phải quá tàn nhẫn không?

Cô gái này có lẽ là hoảng hốt không tìm đường chạy trốn. Nên vừa đến bên cạnh xe Tiêu Thu Phong đã mở cửa xe chạy vào, vội vàng kêu lên: “Tiên sinh, phiền ông lái xe đi”.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại nhìn, cô gái này hình như không muốn người khác thấy mặt mình nên cúi đầu rất thấp chỉ lộ ra cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn. Ngay cả mặt cũng không thấy rõ, thì sao có thể tùy tiện giúp được chứ.

“Xin lỗi, tiểu thư, tôi không phải là lái xe taxi”.

“Tiên sinh, xin anh giúp tôi. Tôi sẽ trả anh tiền xe nhiều một chút”.

Lúc này cô gái đã ngẩng đầu lên một ít, nhìn qua cũng không tệ, đúng là một người đẹp. Làm anh hùng một lần cũng không sao, Tiêu Thu Phong đạp ga cho xe lao ra ngoài.

Thấy đã thoát hiểm, cô gái thở dài một hơi, tiếng cười trong trẻo vang lên: “Cảm ơn tiên sinh, nếu không để bọn họ ngăn lại, tôi không thể ra ngoài được”.

Tiêu Thu Phong lúc này không hề quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Không cần, đợi lát nữa tôi lấy tiền xe nhiều một chút là được”.

Cô gái này rõ ràng là đang rất ngạc nhiên. Người đàn ông này chuẩn bị đòi tiền xe sao?

56. Chương 56: Ngôi Sao, Ta Không Biết

Cô gái đã bỏ mũ xuống, nàng mỉm cười như đóa hoa rực rỡ. Khuôn mặt trắng nõn nà mang theo mị lực không thể diễn tả thành lời, trong đôi mắt tuyệt đẹp lóe lên thần quang mờ nhạt, cũng khiến cho người ta cảm thấy mơ mộng. Còn có cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia, thật gợi cảm, làm người ta không khỏi cảm thấy muốn chiếm được nàng.

Hắn mở ô cửa kính quay đầu lại nhìn, cô gái này cũng không tệ. Có thể sánh với Liễu Yên Nguyệt, nhưng miệng lại nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư rất đẹp, nhìn có vẻ quen quen”.

Cô gái nghe thấy thế không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Tiên sinh nhất định biết tôi. Tôi là Thiên Nhan Duyệt, cảm ơn hôm nay anh đã giúp tôi”.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Người đẹp ta bình thường đều thấy quen cả, nhưng lại không biết. Tên cô rất đẹp”.

Nụ cười trên mặt Thiên Nhan Duyệt trở nên cứng ngắc: “Anh, anh không biết tôi?”

Tiêu Thu Phong mỉm cười nói: “Yên tâm, chỉ cần cô trả tiền xe thì dù không biết tôi cũng có thể chở cô đi. Quên không hỏi, cô muốn đi đâu?”

Thiên Nhan Duyệt bị đánh bại, thì ra đúng là cả thành phố Thượng Hải này có người không biết nàng. Xem ra nàng đã thắng vụ cá cược này. Nàng tuy thắng nhưng không cao hứng chút nào.

Bao người nằm mơ được ở cạnh nàng, cho dù chỉ được một chữ ký, được nghe nàng nói một câu đã là may mắn. Nhưng người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai trước mặt này lại có thể không để ý đến sự tồn tại của nàng. Dù cho nàng là một cô gái bình thường, không có đạo hào quang kia thì nàng cũng tự tin mình cũng là một trang quốc sắc thiên hương.

“Đi đến học viện Bắc Hải, cảm ơn”.

Thiên Nhan Duyệt lần đầu tiên cảm thấy mất mát. Khác với đám người hâm mộ nàng, người đàn ông này làm cho nàng trải nghiệm hai thái cực khác nhau trong cuộc sống. Nàng bị đả kích nên chẳng còn chút sức mà nói chuyện nữa.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ rằng cô gái này lại cùng đường với mình. Đáp ga nhanh hơn, hồn nhiên coi nàng ta không tồn tại. Khiến Thiên Nhan Duyệt không khỏi mở miệng ra định mắng. Nàng được vạn người hâm mộ mà người đàn ông này lại không thèm để ý đến mình. Khiến nàng càng lúc càng cảm thấy tức giận.

Ngay cả nàng cũng không nhận ra, người đàn ông này có phải là từ xã hội nguyên thủy đến đây hay không. Hẳn không xem Thần Vực, không đọc báo, không nghe nhạc sao?

Thực ra Tiêu Thu Phong có xem Thần Vực, cũng xem điện ảnh, Nhưng đối với ca sĩ, ngôi sao điện ảnh hẳn chẳng có hứng thú. Đặc biệt là khi tiểu thư Na Na xuất hiện càng làm hắn e ngại, không có chút hảo cảm.

Cho nên đối với các ngôi sao này, hắn cũng chỉ cảm thấy quen mắt mà thôi, chứ cũng không nhớ nổi mình đã gặp ở đâu.

Lần đầu tiên Tiêu Thu Phong đến học viện Bắc Hải, nhưng khi tiến vào cửa đã có một cảm giác rất yên tĩnh, làm cho người ta cảm nhận được đây là nơi nuôi dưỡng tri thức. Có lẽ bởi vì có lễ hội điện ảnh, cho nên ngoại trừ sinh viên trong học viện. Người tiến vào cũng chỉ có khách mời mà thôi.

Nhưng cô gái trong xe có vẻ rất có mặt mũi. Xe vừa đến cửa, vệ sĩ canh cửa không cần nhìn vé mời, trực tiếp cho vào. Hơn nữa nhìn vẻ mặt xúc động của hắn, lấp bắp nói

“Thiên, Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, tiểu thư khỏe không...”

Thiên Nhan Duyệt mỉm cười gật đầu chào hắn, lúc này mới cao ngạo quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong. Muốn cho hắn biết, nàng được hâm mộ thế nào. Nhưng nàng lại phát hiện Tiêu Thu Phong căn bản không để ý đến cảm giác vinh dự thế này, chỉ là gương mặt nhìn trong đám người như đang tìm kiếm ai đó.

Tiêu Thu Phong nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt, nàng cũng nhìn thấy xe của Tiêu Thu Phong. Một bên vẫy vẫy tay, một bên chạy tới. Nhưng xe vừa dừng lại thì người đầu tiên chạy tới không phải là Liễu Yên Nguyệt.

“Thiên Nhan Nguyệt, là Thiên Nhan Nguyệt, Thiên Nhan Nguyệt đến...”

Ở bãi đỗ xe, rất nhiều nam nữ sinh viên đã chạy tới. Theo tiếng hét lớn vang lên, chỉ chưa đầy vài giây sau, xe Tiêu Thu Phong đã bị vây chặt.

“Các bạn, Nhan Nguyệt hôm nay có việc phải đi, rất xin lỗi mọi người. Mọi người trước hết để Nhan Nguyệt nghỉ ngơi một chút. Đợi sau khi lễ khai mạc chấm dứt, cô ấy nhất định sẽ tranh thủ thời gian ký tên cho mọi người”.

Lúc này một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi đang vội vàng đi vào. Xem bộ dạng đúng là một người quản lý. Mà ngay phía sau nàng ta có bốn năm vệ sĩ lực lưỡng đi theo. Tất cả đều đeo kính đen, cách ăn mặc đó giống như sợ người khác không biết bọn họ là vệ sĩ vậy.

Người phụ nữ đi đến bên cạnh Thiên Nhan Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Nhan Nguyệt, nhanh lên một chút, lễ khai mạc sắp bắt đầu. Lúc này không nên lãng phí thời gian ở đây”.

Mặc dù người khác không nghe thấy, nhưng Tiêu Thu Phong lại nghe thấy. Người phụ nữ này rõ ràng không coi đám sinh viên vây quanh ra gì. Hắn mặc dù không hâm mộ ngôi sao nhưng cũng hiểu khát vọng hâm mộ của đám sinh viên này.

Thiên Nhan Nguyệt còn chưa kịp mở miệng đã bị kéo ra khỏi xe. Nhưng Tiêu Thu Phong đã lớn tiếng gọi lại: “Này, tiểu thư, cô quên trả tiền xe”.

Lúc trước hắn chỉ đùa nàng ta mà thôi. Nhưng giờ phút này hắn không vừa mắt người phụ nữ kia. Tự cho mình là quản lý của ngôi sao, nên cho rằng mình cao hơn người khác sao.

Hiện trường đang rất náo nhiệt lại bị lời nói của Tiêu Thu Phong làm cho yên tĩnh. Hầu như tất cả mọi người ở đây đều tròn to mắt tò mò nhìn Tiêu Thu Phong. Người này không phải kẻ ngốc đó chứ, đòi cả tiền xe của Thiên Nhan Nguyệt.

Thiên Nhan Nguyệt là siêu sao hàng đầu, bao nhiêu đàn ông muốn được gần bên nàng, tìm đủ các cơ hội. Từng có người bỏ ra hàng trăm vạn tệ chỉ để mong được ăn tối với nàng. Mà lúc này tên con trai được ngồi chung xe với nàng, lại còn đòi tiền xe. Nếu truyền ra ngoài tuyệt đối là tin tức trên tất cả các mặt báo ngày mai.

Khuôn mặt trắng nõn của Thiên Nhan Nguyệt đỏ lên. Nàng không ngờ được rằng, người đàn ông này sau khi biết được thân phận của mình mà còn đòi tiền xe của mình trước mặt bao người thế này. Giống như là nàng là một cô gái ham chút lợi nhỏ vậy. Thật sự là làm nàng tức điên lên được.

Nàng tức, quản lý của nàng càng tức hơn. Đối với một ngôi sao mà nói, hình tượng còn quý hơn ngàn vàng, sao có thể cho người ta phá vỡ chứ. Lập tức nàng ta khinh thường nói: “A Hào, trả hai trăm tệ cho lái xe, không cần trả lại”.

A Hào chính là một trong các vệ sĩ, hắn vội vàng lấy tiền. Nhưng Tiêu Thu Phong lại cười cười, không thèm để ý đến ánh mắt khinh bỉ của mọi người, lạnh nhạt nói: “Hai trăm sao đủ, tiểu thư, chúng ta không phải đã thỏa thuận rồi sao, năm nghìn đô. Chỉ cần dùng năm nghìn, ta không muốn hơn”.

Mẹ nó, mọi người đều đổ mồ hôi. Năm nghìn đô tiền xe, không phải đi từ nước ngoài về đây đó chứ.

Tiêu Thu Phong ra vẻ xấu hổ nói: “Ta cũng biết là hơi đắt, nhưng cả hai bên đều tình nguyện. Hơn nữa lúc đó vị tiểu thư này cũng đồng ý. Nếu không có đủ, thì có thể tín dụng cũng được?”

Người quản lý hận đến nghiến răng, Thiên Nhan Nguyệt lại xấu hổ đến mặt đỏ bừng lên. Mặc dù Tiêu Thu Phong nói không thật, nhưng với thân phận của nàng sao có thể trước mặt mọi người mà tranh cãi về tiền xe được chứ. Nếu như vậy sau này nàng sao còn có mặt mũi đứng trong giới giải trí chứ.

“Cho anh, 5.000, mời đếm”.

Quả nhiên là người có tiền, cô quản lý rất nhanh lấy ra đưa cho Tiêu Thu Phong. Trong ánh mắt đầy phần nộ, không cần phải nói cũng biết muốn đề chết hắn.

Nhưng Tiêu Thu Phong không thèm quan tâm, cầm xấp tiền năm ngàn đô trên tay đập đập vài cái, hài lòng nói: “Tiểu thư, hy vọng lần sau có cơ hội ngồi xe của tôi. Tôi giảm 40%, chỉ lấy 3.000”.

Thiên Nhan Nguyệt làm sao nói chuyện này nữa, vội vàng rơi đi trong sự bảo vệ của đám vệ sĩ và quản lý. Lúc này đối với nàng mà nói, mặt mũi nào mà còn ở lại đây.

Đám người cũng tản đi, đến lúc này Liễu Yên Nguyệt mới nhẹ nhàng đi tới.

Còn chưa kịp nói nàng đã đưa tay che miệng cười khúc khích.

“Anh thật đúng là. Ngay cả người đẹp như Thiên Nhan Nguyệt cũng không để cho mặt mũi. Có lẽ cô ấy hận chết anh”.

Sau đó nàng chỉnh lại quần áo cho hẳn, lại hỏi tiếp: “Cô ấy sao ngồi xe anh?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Làm sao anh biết được. Anh đang dừng xe trên đường thì cô tay chạy tới, bảo ta chở đi. Ta vừa thuận đường, vừa có thể kiếm tiền nên đành phải miễn cưỡng đáp ứng. Cô gái này nhìn không tệ, không ngờ rằng lại tính toán đến thế?”

Liễu Yên Nguyệt dở khóc dở cười, nói: “Thu Phong, anh thật giỏi đó. Tuy tiện đi dạo cũng có thể có người đẹp lên xe, còn kiếm tiền của người ta. Xem ra em phải thay chị kia quần anh thật chặt. Miễn cho anh lại gặp phải những chuyện như thế này”.

57. Chương 57: Ai Ăn Chơi Hơn Ai?

Thiên Nhan Duyệt đi vào phòng hóa trang của mình, vẻ xấu hổ trên mặt vẫn còn chưa mất đi. Người quản lý bên cạnh cũng rất tức giận nói: “Thật tức chết được, sao lại có thằng đàn ông nhỏ nhen như vậy. Thật làm mất mặt hết đàn ông Trung Quốc”.

Mà trong phòng hóa trang lúc này đã có một người ngồi ở đây. Đó là một cô gái vô cùng yếu điệu, xinh đẹp, mái tóc dài buông thông trên vai giống như đám mây phiêu tán. Giờ phút này nàng ta đang quay đầu lại, tỏ mò nhìn hai người.

“Chị Thu Nhã, chị đến rồi sao. Xin lỗi đã làm chị đợi lâu”.

Trên mặt Thiên Nhan Duyệt lộ ra vẻ vui mừng, bước nhanh tới.

Cô gái tên Thu Nhã cười cười, khí chất cao quý ngay cả Thiên Nhan Nguyệt cũng kém một chút. Vẻ lạnh lùng nhưng cao quý giống như nữ hoàng khiến người ta không dám nhìn lên.

“Tiểu Duyệt đã lâu không gặp. Em càng lúc càng đẹp. Sao, có phải có người không quy củ. Có muốn chị dạy cho kẻ đó một bài học không?”

Giọng nói rất dễ nghe, như tiếng suối chảy róc rách, lọt vào trong tai làm người ta cảm thấy không khỏi yếu mềm.

“Không có việc gì đâu chị Thu Nhã. Chị lại chọc em rồi. Đến tận bây giờ chị vẫn là tấm gương để em học tập. Bao giờ em có được khí chất như chị em đã thỏa mãn rồi”.

Quản lý cũng lại gần, tức giận nói: “Lâm tiểu thư. Cô cũng là bạn tốt của Nhan Duyệt, cũng không phải người ngoài. Vừa rồi Nhan Duyệt bị người ta làm mất hết thể diện, việc nay cô nhất định phải giúp Nhan Duyệt đòi về”

Lâm Thu Nhã khẽ ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ lạnh nhạt. Nàng cũng không thích người quản lý này. Lạnh nhạt nói: “Quản lý Tiểu, chẳng lẽ ta làm gì còn cần chị sai bảo sao. Trong này không có việc của chị, chị ra ngoài đi”.

Người quản lý mặc dù có chút kiêu ngạo nhưng xem ra rất sợ cô gái này, chỉ cười cười mấy câu rồi lui ra ngoài.

“Tiểu Duyệt, người này luôn cho mình là đúng, tuần diễn đã kết thúc, em đổi người đi. Nếu không chị ta sẽ mang phiền phức đến cho em đó”.

Thiên Nhan Duyệt ngăn người một chút, nói: “Chị Tiểu thực ra rất tốt, cũng rất lo cho em. Chỉ là thái độ có vấn đề một chút, em sẽ nhắc chị ấy chú ý”.

Lâm Thu Nhã lắc đầu cười nói: “Em đó, em quá tốt. Với tính cách thế này em vẫn còn giữ được mình không bị người lừa lên giường mới lạ. Chị thật phục em đó. Được rồi, em nói chuyện vừa rồi đi”.

Thiên Nhan Duyệt thoáng cái đỏ bừng lên, lí nhí nói: “Chị Thu Nhã, cũng không có gì đâu. Em chỉ là xui xẻo gặp đám hâm mộ cho nên liều mạng bỏ chạy. Vừa lúc gặp phải xe của anh ta, làm anh ta đưa em đến

Bắc Hải. Anh ta không biết em là ai thì thôi, lúc vào Bắc Hải dù biết em là Thiên Nhan Duyệt mà vẫn còn đòi tiền xe em trước mặt bao người. Em quả là không còn mặt mũi gì”.

Lâm Thu Nhã cười nói: ”Tiểu Duyệt, có phải em nhắc chị là hai ta đánh cuộc chi thua rồi không. Trong thành phố Thượng Hải này quả nhiên còn có người không biết em. Là con trai hay con gái, già hay trẻ, là người như thế nào?”

“Con trai rất trẻ tuổi, nhìn cũng đẹp trai. Chỉ là kỳ quái là anh ta khác những người khác. Anh ta không có hứng thú nhìn em đến lần thứ hai, khiến em không dám tin”.

“Ồ, còn đẹp trai nữa. Người ta không nhìn em, em lại quan sát người ta kỹ như thế. Sao, động lòng rồi sao? Đàn ông đáng yêu như vậy đã rất hiếm có. Tìm làm bạn trai cũng không sai đâu”.

Mặt Thiên Nhan Duyệt đỏ bừng lên, hỏn hển nói: ”Chị Thu Nhã, em nói chuyện đứng đắn mới chị mà chị lại thế. Em còn nhỏ hơn chị hai tuổi, chị không tìm thì em sao phải tìm vội. Anh ta chẳng đáng yêu chút nào, anh ta cắt cổ em đòi 5000 tiền xe”.

“Cái gì, 5000. Tiểu Duyệt, không phải em đi từ New York Mỹ về đây đấy chứ?”

Lâm Thu Nhã bị dọa đến nhảy dựng lên. Anh chàng này được đó, ngay cả ngôi sao cũng dám cắt cổ.

Thiên Nhan Duyệt thấy Thu Nhã giật mình, vui vẻ cười nói: “Đi có vài phút mà thôi. Anh ta căn bản là một tên vô lại. Nhưng đáng tiếc, lúc đó em ngượng ngùng không tranh cãi với anh ta. Nếu không báo chí ngày mai nhất định không kiêng nể công kích em. Như vậy em còn mặt mũi gặp người chứ. Cho nên em đưa cho anh ta”.

Lâm Thu Nhã lấy ba tờ một trăm trong người ra, nói: ”Hi hi, đây là phần chị thua cược em, coi như trợ cấp em một chút”.

“Chị Thu Nhã, chị cũng lấy đó để trêu chọc em, có phải muốn em tức chết không?”

Về tức giận trẻ con của Thiên Nhan Duyệt vô cùng đáng yêu. Mà vẻ mặt này nàng chỉ thể hiện trước mặt trước người chị tốt nhất này mà thôi. Bởi vì tất cả mọi thứ nàng có ngày hôm nay đều là do người chị này ban cho.

Lâm Thu Nhã đứng lên, cười nói: “Được, được, không cười em nữa. Đợi chị gặp phải tên đó nhất định sẽ giúp em đòi lại tiền, lại còn đòi thêm tiền lãi nữa. Nào, em gái, lễ khai mạc sắp diễn ra rồi, để chị trang điểm cho em. Làm em càng thêm xinh đẹp, một nụ cười làm mê hoặc thiên hạ. Cười mê chết tên đó đi”.

Tiêu Thu Phong thực không thích ở đây. Nhưng là thiếu gia của tập đoàn Phong Chính hẳn không thể không ra mặt. Cũng may Liễu Yên Nguyệt giao tiếp rất tốt. Nên hầu hết người đều biết hắn là một kẻ ăn chơi nhưng vẫn đến chào hỏi. Điểm này Tiêu Thu Phong cũng không thêm để ý đến.

Xã hội thượng lưu phần lớn đều như vậy cả.

Nhưng ở giữa còn có không ít ruồi bọ, không ngừng kêu ong ong làm người ta chán ghét.

“Liều tiểu thư. Em đến rồi sao, nghe nói lần này là do tập đoàn Phong Chính em tài trợ. Anh nghĩ nhất định là do em vẫn còn nhớ đến cuộc sống ở Học viện năm đó?”

Một tên thanh niên ăn mặc sang trọng, mồm mép lưu loát đã đi sát tới. Đi phía sau hắn còn có mấy thằng bàn. Nhưng nhìn con mắt thâm lại vì sắc dục quá độ của bọn chúng, làm Tiêu Thu Phong thực sự không thích.

Liều Yên Nguyệt dường như cảm nhận được cái gì đó, nàng khoác tay Liễu Yên Nguyệt, nhưng mặt không hề tức giận.

“Không biết tiên sinh là ai? Tôi không biết anh?”

Liều Yên Nguyệt trong lòng nhưng vẻ mặt vẫn như thường. Nàng đã gặp quá nhiều đám đàn ông không có việc gì cũng đến gần mình thế này.

“Liều Yên Nguyệt tiểu thư, đây không phải là người lạ. Đại thiếu gia Đường gia chính là bạn học của cô. Từ trước đến nay vẫn hâm mộ cô. Đường thiếu gia mới từ nước Mỹ về lập tức chạy tới đây gặp cô”.

Tên Đường thiếu gia mồm miệng lưu loát không mở miệng ra vẻ quân tử. Nhưng đám bạn phía sau hắn đã đứng ra nói giúp hắn.

Lúc này hắn mới nói: “Đúng thế, Yên Nguyệt. Anh là Đường Hoa Lưu. Em quên rồi sao, anh là người đã tặng em hoa hồng, từ đó đến nay anh vẫn luôn thích em. Sau khi tốt nghiệp anh đến Mỹ kế thừa gia nghiệp. Lần này trở về chính là vì tìm em”.

Nói nhảm lâu như vậy nhưng những này coi như không thấy sự tồn tại của Tiêu Thu Phong, mà toàn chỉ lấy lòng Liễu Yên Nguyệt. Đường Hoa Lưu, nghe đến đúng là ám chỉ hao sắc, cái tên này đúng là hợp với hắn.

“Liễu tiểu thư. Cô cũng không biết, tài sản của Đường gia ở nước Mỹ đã có hơn 500 triệu USD. Cho dù là tập đoàn Phong Chính cũng không nhất định có nhiều như vậy đâu”.

Lại thẳng bạn chó má của Đường Hoa Lưu khoe khoang. Nhưng Đường thiếu gia này xem ra cũng là kẻ giàu có, rất có mặt mũi. Nói chuyện cũng có thể lớn tiếng hơn so với người khác. Hắn chính là muốn cho mọi người biết hắn có tiền.

Liễu Yên Nguyệt đúng là không kiên nhẫn được nữa, nói: “Xin lỗi, tôi thật sự không nhớ. Đường tiên sinh nếu không có việc gì, tôi phải cùng chồng chưa cưới của tôi đi một lát”.

Nàng không muốn bị người như thế này quấy rầy nên cố ý nói thân phận của Tiêu Thu Phong ra, chính là để cho hắn biết điều mà bỏ đi.

Nhưng tên Đường thiếu gia này vẫn chưa từ bỏ ý định. Giờ phút này mới nhìn sang Tiêu Thu Phong.

“Yên Nguyệt, em không nên đi vội như vậy chứ. Chúng ta còn chưa nói gì nhiều mà?”

Chấn trước mặt hai người, hắn đưa tay ra, nói với Tiêu Thu Phong: “Tiên sinh, thật vinh hạnh. Tôi muốn ôn lại những kỷ niệm trước kia với Yên Nguyệt. Anh không phản đối chứ”.

Nhìn vẻ mặt của hắn đúng là ra vẻ mày thử từ chối sẽ biết tay tao.

Tiêu Thu Phong lạnh nhạt cười một tiếng, cũng đưa tay ra. Nhưng vừa bắt tay hắn thì mặt đã đỏ ngay một trăm tám mươi độ, vung tay ra tát vào mặt hắn một cái, mở miệng mắng: “Con mẹ mày, vợ chưa cưới của tao mà cũng muốn chọc ghẹo sao”.

Lúc này trong một góc khuất, Thiên Nhan Duyệt đang khấn trương nắm chặt tay Lâm Thu Nhã, chỉ vào Tiêu Thu Phong nhỏ giọng kêu lên: “Chị Thu Nhã, là anh ta. Chính là anh ta, anh ta lúc nãy đòi của em 5.000”.

58. Chương 58: Hoa Hồng

“Mày....”

Mặt Đường Hoa Lưu bị đánh đến đỏ lên, hắn cả hình bàn tay. Nhưng mà chưa kịp mắng đã bị Tiêu Thu Phong lật tay tát cho một tát rất lớn.

“Mày....”

Có lẽ Đường Hoa Lưu chưa từng nghĩ tới sẽ gặp người lưu manh thô lỗ như thế này ở trong giới thượng lưu. Đường Hoa Lưu bị hai cái tát đến mức cả người đứng đực ra đó.

“Mẹ mày đặt tên cho mày là Hoa Lưu, nói rằng mày không sạch sẽ”.

Hắn vốn là một thiếu gia phong lưu, hao sắc, ăn chơi trác táng. Nên chẳng có gì phải e ngại cả, mọi người đều biết hắn ngoại trừ chơi gái thì không có nhân phẩm gì tốt.

Hai cái tát thật lớn vang lên, hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh lại. Ngoại trừ tiếng nhạc cao vút thì bốn phía đều rất im lặng.

“Mày là ai, lớn mật như vậy. Mày có biết đắc tội với Đường thiếu gia sẽ có kết quả thế nào không?”

Một thằng bạn chó má tiến tới, lời lẽ đầy đe dọa.

Tiêu Thu Phong uống một ngụm rượu, nói: “Không biết, nhưng tao biết nếu như mày dám nói thêm một câu trước mặt tao. Thì mày sẽ mất đi mấy cái răng”.

Liễu Yên Nguyệt ở một bên cũng xấu hổ đến khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng lên. Mặc dù nàng không ngờ Tiêu Thu Phong lại bạo lực đến thế. Nhưng trong lòng nàng lại cảm nhận được đây mới là đàn ông. Chứ cái tên Đường thiếu gia kia đúng là làm cảm thấy không thoải mái.

Yên Nguyệt giữ Tiêu Thu Phong, khẽ gật đầu xin lỗi với xung quanh, nàng nhẹ nhàng nói: “Nhiều người nhìn như vậy không nên chấp thằng đó làm gì”

“Bốp, bốp”.

Lúc này một tiếng vỗ tay vang lên.

Trong đám người từ từ đi ra một người quen, là Tư Mã Lạc.

“Lão tam, tao dám đánh cuộc. Hắn lúc này tuyệt đối ngay cả rắm cũng không dám đánh”.

Chỉ chỉ vào con chó vừa mở miệng, Tư Mã Lạc lạnh nhạt nói: “Mấy thằng này vốn chỉ là chó, bắt nạt người yếu, sợ kẻ mạnh mà thôi”.

Tư Mã Lạc dù cho không nổi tiếng như Tiêu Thu Phong, nhưng lời nói của hắn lại nặng hơn Tiêu Thu Phong nhiều. Bởi vì cha hắn là thị trưởng Thượng Hải.

Thằng bạn chó má của hắn không phục đang định mở miệng, lại bị Đường Hoa Lưu ở phía sau kéo lại.

Đường Hoa Lưu biết Tư Mã Lạc. Bởi vì lần này hắn mang rất nhiều tiền về để đầu tư vào Thượng Hải. Hắn đang cần nhờ đến Tư Mã Lạc.

Từ một câu lão tam của Tư Mã Lạc; Đường Hoa Lưu đã biết người con trai này chính là Tiêu Thu Phong, thiếu gia tập đoàn Phong Chính, một trong tứ đại công tử Đông Nam.

Tập đoàn lớn nhất Đông Nam đối với mà nói cũng không đáng gì. Nhưng đối với Tư Mã Lạc hắn lập tức nở nụ cười nịnh nọt. Mặc dù mặt mày tái xanh vì tức giận lại cười cười không khỏi dọa người, nhưng hắn vẫn cười.

“Tư Mã thiếu gia, anh cũng đến sao. Thì ra đây là bạn anh. Mọi người chỉ là hiểu lầm mà thôi, chỉ cần hắn nói xin lỗi là được”.

Tiêu Thu Phong hừ lạnh một tiếng. Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng cười cười. Liếc nhìn Đường Hoa Lưu, lạnh lùng nói: “Muốn Thu Phong nói lời xin lỗi với anh. Anh xứng sao?”

Mặt Đường Hoa Lưu càng lúc càng khó coi. Bị một thằng đàn ông tát, hắn còn có thể chịu được. Nhưng bị nữ thần mà mình theo đuổi khinh bỉ lại giống như nhát dao cắt đứt tôn nghiêm của hắn.

Tư Mã Lạc nhưng lại nhìn thẳng vào hắn, lạnh nhạt cười nói: “Có phải mày rất tức giận, muốn đấu với lão tam?”

“Tao khuyên mày không nên làm như vậy. Đường Hoa Lưu, Đông Nam không chào đón mày. Mày có thể đi, trong vòng ba ngày phải rời khỏi Thượng Hải. Nếu như quá ba ngày, mày có thể rời khỏi Thượng Hải hay không tao cũng không dám chắc”.

Đây là uy hiếp, nếu như là người khác thì có lẽ chỉ là nói đùa. Nhưng Tư Mã Lạc nói ra không ai có dũng khí coi đây là câu nói đùa.

Đường Hoa Lưu cùng mấy thằng bạn vội vã rời đi. Mà Tư Mã Lạc lại đi tới bên cạnh Tiêu Thu Phong.

“Lão đại thật biết cách làm người khác nợ mình đó” Tiêu Thu Phong không quay đầu lại, cười nói.

Tư Mã Lạc cũng uống một ngụm rượu nói: “Chúng ta là bạn thân mà”.

“Ồ, chúng ta là bạn thân. Lão đại nói đúng”.

Tư Mã Lạc cũng cười, nói: “Trước kia là bạn bè, sau này là bạn thân. Bạn bè có thể bán đi, nhưng bạn thân thì phải nói nghĩa khí”.

Đề tài này cũng không nói tiếp nữa, nhưng bọn hắn đều là người thông minh. Tiêu Thu Phong gờ ly rượu lên, nói: “Nào, uống một chén”.

Ở Đông Nam, Tư Mã gia tuyệt đối có ảnh hưởng không gì sánh nổi, có một bằng hữu còn tốt hơn có thêm một kẻ địch.

Mà Tư Mã thiếu gia này rất nhạy bén, tin rằng không có gì có thể giấu được hắn.

Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, điều duy nhất chính là hắn không muốn người khác biết đến thân phận thật sự của hắn. Còn những cái khác, hắn không thèm để ý đến.

Dù cho hai người bọn họ rất ngạo mạn nhưng có rất nhiều người nhìn bọn họ với ánh mắt tôn kính. Thế giới này rất huyền diệu, chỉ cần người mạnh, thì dù người làm ra chuyện không hợp lý thì cũng sẽ biến thành hợp lý.

Thiên Nhan Duyệt nắm tay Lâm Thu Nhã, lo lắng hỏi: “Chị Thu Nhã, anh ta thoát nhìn không giống người tốt, đúng là một tên lưu manh. Chúng ta không nên qua đó”.

Lâm Thu Nhã đảo đảo mắt, nàng từ đầu đến đuôi nhìn sự việc, ấn tượng về một tên thiếu gia ăn chơi trác táng đã toàn bộ bị đánh vỡ. Hôm nay có cơ hội thế này, nàng phải lợi dụng một chút.

“Yên tâm, chúng ta là hai người đẹp, anh ta còn dám đánh chúng ta mấy bạt tai sao?”

Lâm Thu Nhã không hề suy nghĩ đã bước về phía trước vài bước. Ngôi sao thiên hậu còn có một đóa hoa trong Đông Nam tam hoa cùng xuất hiện ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Tiêu Thu Phong không nhận ra, Liễu Yên Nguyệt cũng chỉ biết Thiên Nhan Duyệt. Còn đối với Lâm Thu Nhã nàng lại không biết.

Tư Mã Lạc lại biết.

Hơn nữa có chút ngạc nhiên. Ba đóa hoa trong Đông Nam tam hoa hắn đương nhiên biết. Một đóa là của Tiêu Thu Phong nên tự nhiên đã không thể tơ tưởng đến. Nhưng hai đóa còn lại chỉ có một đóa mà hắn thích nhất, chính là cô gái trước mặt – Hoa Hồng Lâm Thu Nhã.

Một đương nhiên là lực lượng gia tộc sau lưng cô gái này. Hai cũng bởi vì cô gái này thông minh hơn được, được xưng là Gia Cát tái thế, lấy được nàng cũng không hề lỗ.

Nhưng thật đáng tiếc, cô gái này vẫn không tiếp nhận ý tứ của hắn. Ngay cả vô tình gặp nhau cũng chỉ khê gặt đầu. Quan hệ giữa hai người bọn họ cũng chỉ mới là quen biết mà thôi.

“Lâm tiểu thư, thật là có duyên. Chúng ta lại gặp nhau”.

Dù bỏ đi chỗ tốt mà cô gái này có thể mang lại cho hắn, thì bản thân nàng cũng là một vưu vật. Hoặc là nói trong Đông Nam tam hoa không có một cô nào không đầy sức gợi cảm, đều có sức hấp dẫn của riêng mình.

Cũng giống như trước kia, Lâm Thu Nhã chỉ khê gặt đầu, nhưng vẫn đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong. Tuy nhiên hai mắt nàng lúc này lại đang nhìn Liễu Yên Nguyệt bên cạnh Tiêu Thu Phong.

“Chào chị, tôi là Lâm Thu Nhã của tập đoàn Phong Hoa. Chị chắc là Bách Hợp Liễu Yên Nguyệt mà mọi người vẫn nói phải không. Nổi tiếng đã lâu nhưng không nghĩ đến hôm nay mới được gặp. Liễu tiểu thư thật xinh đẹp, chúng ta làm bạn bè có được không?”

Lâm Thu Nhã đưa tay ra, nhẹ nhàng không kiêu ngạo. Thiên Nhan Duyệt đứng bên cạnh khê cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong.

Liễu Yên Nguyệt lúc này mới biết được cô gái trẻ tuổi thành thực quý phái này lại là Hoa Hồng Lâm Thu Nhã một trong Đông Nam tam hoa như mình.

Liễu Yên Nguyệt cũng đưa tay ra, dịu dàng cười nói: “Thì ra là Lâm tiểu thư. Tôi cũng vậy, đã nghe nói cô từ lâu. Có thể có người bạn là cô, tôi rất lấy làm vinh hạnh”.

Hai cánh tay đẹp nhất Đông Nam nhẹ nhàng nắm lấy nhau. Rất nhiều máy ảnh đều chụp lấy cảnh này, Đông Nam tam hoa tuyệt đối xuất sắc hơn bất cứ ngôi sao nào.

“Đây đúng là một chuyện đáng ăn mừng. Không ngờ rằng hôm nay ở đây có thể thấy được Bách Hợp và Hoa Hồng trở thành bạn bè. Đáng tiếc Tulip không ở đây nếu không chúng ta có thể cùng lúc thấy được ba đại mỹ nhân, đây tuyệt đối là khát vọng của bất cứ người đàn ông nào” Tư Mã Lạc ao ước nói.

59. Chương 59: Hai Người Đẹp Khác Nhau

Tiêu Thu Phong cũng đã nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt. Liễu Yên Nguyệt nói:

“Cô gái này đúng là rất nổi tiếng, chỉ là do mình không biết mà thôi. Tuy nhiên bởi vì người quản lý kia quá khinh người, cho nên anh mới không hảo cảm với cô ấy”

Ngôi sao không phải cứ xinh đẹp là được, còn cần một ít tố chất căn bản.

Tiêu Thu Phong nhàn nhạt nói: “Có gì hơn người chứ. Không ngờ rằng trên đời này dĩ nhiên cũng có người đi xe không trả tiền, nên anh cảm thấy không thoải mái. Biết người biết mặt nhưng không biết lòng”.

Thiên Nhan Duyệt nắm chặt tay Lâm Thu Nhã. Nhưng nàng từ trước đến nay chưa từng bị mắng bao giờ. Bởi vì người con trai nào cũng hâm mộ nàng, muốn ở bên nàng. Nên chưa từng có ai làm nàng ủy khuất đến vậy.

Có lẽ nàng hơi nhu nhược nên nghe được hàm ý trong lời nói của Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt ủy khuất không nói nên lời, mắt ngân ngấn nước dường như sắp trào ra.

“Tôi, tôi đã cho anh tiền, anh là một người đàn ông mà lại nhỏ mọn đến vậy, lại còn nói”.

Trong lòng đầy ủy khuất, lời nói mang theo vẻ hờn dỗi, Thiên Nhan Duyệt trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, trong mắt tràn đầy tức giận.

Tiêu Thu Phong có chút thương hoa tiếc ngọc nói: “Tôi đúng có chút hẹp hòi, nhưng hi vọng cô là ngôi sao không nên hẹp hòi như vậy là tốt nhất. Tuy nhiên muốn cô ký tên, cá cô lại không thèm ký, bọn họ nếu như tức giận thì ngôi sao các cô còn tồn tại thế nào được nữa”.

Lâm Thu Nhã nghe được, mỉm cười ẩn ý nói:

“Anh chính là Tiêu thiếu gia phải không, người ta nói anh là thiếu gia phong lưu đa tình. Hôm nay gặp anh lại thấy danh xưng này không đúng sự thật. Ngay cả Nhan Duyệt xinh đẹp như tiên thể này mà cũng có thể mắng được, sợ anh chính là người duy nhất trong đàn ông. Có lẽ chỉ có Liễu tiểu thư mới vừa mắt anh phải không?”

Tiêu Thu Phong cảm nhận được ánh mắt trí tuệ của cô gái này, cố ý nhìn nàng với ánh mắt háo sắc, cười tà nói: “Lâm tiểu thư cũng có thể hợp ý ta, chỉ là không biết tiểu thư có nguyện ý hay không?”

Cô gái này rất đẹp, có thể ngang tài ngang sắc với Thiên Nhan Duyệt và Liễu Yên Nguyệt, có lẽ bởi vì có chút thành thực sau những năm tích lũy nên càng thêm động lòng người. Hắn vốn là một thiếu gia háo sắc, ăn chơi trác táng, đương nhiên phải háo sắc một chút mới là đúng.

Lâm Thu Nhã đang muốn phản kích thì Thiên Nhan Duyệt ở một bên đã mở miệng nói.

Nàng lúc này cũng biết người con trai này vì sao lại tức giận, ủy khuất nói:

“Tôi xin lỗi, hôm nay như vậy đúng là tôi không đúng, nhưng đây đều là lỗi của anh. Nếu như không phải anh mặt dày đòi tiền xe của tôi, tôi có thể không hoảng sợ bỏ chạy sao?”

Nói một lúc lâu, cô gái này lại đổ cái sai lên người mình, Tiêu Thu Phong cảm thấy khá kỳ quặc.

“Tiểu thư, đi xe trả tiền là chuyện hợp tình hợp lý. Hơn nữa tôi còn cứu cô một lần, nên giờ tôi nghĩ lại cảm thấy tiền xe có phải hơi ít không?”

Tư Mã Lạc nghe một lúc lâu rồi cuộc cũng hiểu ra.

“Lão tam, Thiên Nhan Duyệt tiểu thư ngồi xe của chú, chú lại đòi tiền xe của cô ấy sao?”

Tư Mã Lạc trợn tròn mắt, lão tam có phải là vận đào hoa đến quá nhiều nên đau đầu, nên chuyện như thế này cũng làm ra được.

Lâm Thu Nhã cũng liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Thực ra Nhan Duyệt cũng không mất mặt, đường đường thiếu gia của tập đoàn lớn nhất Đông Nam làm lái xe cho em ấy. Xem ra năm ngàn cũng không đắt”.

Tư Mã Lạc vừa nghe thấy thế không khỏi kích động không nói ra lời, chỉ gờ ngón tay cái với Tiêu Thu Phong, ra vẻ bội phục.

“Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, cô không nên tức giận. Lão tam có lẽ nghèo đến điên rồi, đối xử với người đẹp như thế này đúng là không có phong độ”.

Con mắt giảo hoạt của Lâm Thu Nhã đảo đảo, liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói:

“Tiêu thiếu gia nếu như nghèo thì cả Đông Nam này sẽ không có người giàu. Cuộc chiến cổ phiếu Đông Nam lần trước, tập đoàn Phong Chính kiếm lợi không ít. Giờ phút này Tiêu thiếu gia dĩ nhiên ngay cả tiền xe của Nhan Duyệt cũng không buông tha, thật đúng như câu nói người càng có tiền càng keo kiệt”.

Liễu Yên Nguyệt cũng hiểu được lấy của Thiên Nhan Duyệt 5.000 đúng là hơi quá đáng. Mặc dù tiền cũng không quá nhiều, tất cả mọi người ở đây đều không để ý đến con số đó. Đương nhiên càng không nên trước mặt nhiều người làm khó nữ ngôi sao. Ngôi sao mà, tất cả mọi người đều dựa vào hình tượng mà kiếm ăn.

Liễu Yên Nguyệt lập tức nói: “Nhan Duyệt tiểu thư, Thu Phong chỉ là đùa cô một chút mà thôi. Không có chuyện gì đâu, để anh ấy trả tiền lại cho cô”.

Tiêu Thu Phong căn bản không tiếp nhận hạ thang, không thêm để ý nói: “Yên Nguyệt, em không nên lo lắng thay cho người ta. Ngôi sao mà, một lần lên sân khấu được rất nhiều tiền, mấy ngàn cô ấy không để ý đến đâu. Lễ hội điện ảnh lần này có lẽ cũng được không ít”.

Thiên Nhan Duyệt thực hận đến chết thẳng đần ông này, mở miệng ra là nói đến chữ “tiền”. Bầu không khí cứ tốt lên một chút nhưng mỗi lần hắn nói ra lại rất không ăn nhập. Hơn nữa lần này đến Bắc Hải cũng chỉ là vì muốn gặp chị Lâm Thu Nhã, căn bản nàng không lấy phí.

“Anh, anh cho rằng ai cũng yêu tiền như anh sao. Hừ, Liễu tiểu thư đã nói thế, anh mau trả lại tiền cho tôi”.

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, hình như không nghe thấy, không thêm để ý đến. Thiên Nhan Duyệt càng tức đến độ không chịu nổi, nếu như không phải trước mặt đông người thế này, mà phần lớn mọi người đều nhìn về phía mấy người bọn họ thì có lẽ nàng đã tức giận xông lên rồi.

“Các vị, các vị...”

Trên sân khấu xuất hiện động tĩnh, một MC cầm micro lớn tiếng nói, vang lên khắp phòng:

“Thưa các vị quan khách, thưa các vị trong giới nghệ thuật. Lễ khai mạc của lễ hội điện ảnh sinh viên mỗi năm một lần xin phép được bắt đầu. Chúng ta hãy cùng hát với Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, tiến vào hành trình huyền ảo của điện ảnh”.

Ca khúc này rất kinh điển, gần như mỗi người đều biết hát. Ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng hát, mà Tiêu Thu Phong cũng hiểu giai điệu bài hát này rất hay, đặc biệt là giai vui vẻ của bài hát cùng giọng hát rất hay của ca sĩ nghe lên quả thực rất hay. Nhưng nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt ở bên cạnh đang bĩu môi, trừng mắt nhìn mình, Tiêu Thu Phong ra vẻ không thích thú.

Tiêu Thu Phong hỏi Liễu Yên Nguyệt: “Ai hát mà khó nghe như vậy?”

Liễu Yên Nguyệt lập tức mặt đỏ lên, mà Thiên Nhan Duyệt ở một bên lại tức giận đến mức nắm chặt tay Lâm Thu Nhã, nũng nịu nói: “Chị Thu Nhã, chị xem anh ta kia...”

“Không việc gì phải tức giận, anh ta đúng là một con trâu. Em hát rất hay, đối với anh ta mà nói đúng là đàn gảy tai trâu, anh ta không hiểu gì hết”.

Giọng nói của Lâm Thu Nhã cũng không nhỏ nhưng khi nói những lời này cô ta cũng không quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong một cái. Tuy nhiên Thiên Nhan Duyệt lại quay đầu lại, nhìn hẩn với ánh mắt chăm chọc, trong miệng phun ra một chữ: “Trầu”.

Những người tham gia lễ hội điện ảnh lần này đương nhiên cũng có những người quyền lực trong giới giải trí, còn có một chút người đẹp ngôi sao nổi tiếng. Biểu hiện vừa rồi của Tiêu Thu Phong có vẻ không ăn nhập với mọi người. Nếu như không phải có ba người đẹp làm bạn thì có lẽ hẩn đã bị người ta quên đi.

Sau khi một đám nam nữ thanh niên lên sân khấu, người dẫn chương trình cầm micro lớn tiếng thay đổi không khí, nói:

“Các vị, nhân dịp vui này, tôi xin tuyên bố một tin tức. Ca khúc mới nhất của Thiên Nhan Duyệt thần nữ đã đột phá năm trăm vạn. Hôm nay chúng ta may mắn mời được Thiên hậu đến đây, cô ấy sẽ mang tới ca khúc này hát tặng mọi người. Xin mời mọi người thưởng thức”.

Tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Micro đã được đưa sang tay Thiên Nhan Duyệt. Đám sinh viên đang vây xem càng lớn tiếng gọi tên.

“Thiên Nhan thần nữ, anh yêu em...”

“Thiên Nhan Duyệt, em là nữ thần...”

Thiên Nhan Duyệt đi lên sân khấu, khí chất của nàng rất trầm tĩnh, so sánh với vẻ tức giận vừa nãy thì như hai người khác nhau. Thật đúng là có phong cách của ngôi sao lớn. Ngôi sao cũng là người, cũng có hai bộ mặt khác nhau.

Âm thanh trong trẻo mà cao quý vang lên, tiếng hát vang lên: “Tìm anh, em tìm anh. Từ kiếp trước đến kiếp này. Từ ngày hôm qua đến ngày mai, em vẫn chưa dừng lại...”

Tiêu Thu Phong không thể không thừa nhận cô gái này hát rất hay. Biểu hiện trên sân khấu gần như hoàn mỹ. Lúc này trong lòng hẩn đang thầm hỏi hận, không biết vừa rồi mình có quá đáng quá hay không?

Lâm Thu Nhã gần như lúc nào cũng quan sát vẻ mặt của Tiêu Thu Phong, thấy thế nhẹ nhàng nói: “Tiêu thiếu gia, em gái tôi không phải kém cỏi như anh nghĩ chứ. Vẫn còn có sức hấp dẫn của một ngôi sao đó chứ”

Tiêu Thu Phong không nói gì. Người phụ nữ này hẩn phải rất cẩn thận. Mà Tư Mã Lạc đứng bên cạnh lại lấy lòng trả lời: “Đương nhiên, có thể là chị em với Thu Nhã tiểu thư, đương nhiên là ngôi sao xuất sắc rồi”.

Nhưng Lâm Thu Nhã không hề để ý đến hẩn. Thu Nhã nhìn Tiêu Thu Phong, dường như rất mồn nghe xem hẩn nói gì.

60. Chương 60: Anh Theo Đuổi Tôi Không?

Vừa lúc này, Liễu Yên Nguyệt đi tới, trong tay ôm một bó hoa, tiến đến giữa hai người phá vỡ không khí giữa hai người.

“Thu Phong, Em quên mất, hôm nay anh đến đây có một việc nhỏ là mang bó hoa này lên tặng cho Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, đợi người dẫn chương trình nói là được”.

Tiêu Thu Phong sửng sốt hỏi: “Em đi lên là được rồi, anh không có quen với những việc thế này.”

Liễu Yên Nguyệt cười, rất nhiều người con trai đều khao khát có cơ hội tới gần Thiên Nhan Thần nữ. Tiêu Thu Phong từ chối, trong lòng Yên Nguyệt cũng rất thoải mái. Ngay lập tức nàng lúng nhịu nói:

“Thu Phong, đây đều là vì quảng cáo cho tập đoàn Phong Chính của chúng ta. Anh xem quần áo mà Thiên Nhan Duyệt có đẹp không, rất phù hợp với quần áo của anh, em đi lên sẽ không phù hợp được”.

Lúc này, Thiên Nhan Duyệt hát chậm lại, giai điệu lan tỏa rồi dừng lại. Tiêu Thu Phong không nghĩ đến, Tư Mã Lạc lại đột nhiên đẩy hẩn lên vài bước. Tiêu Thu Phong cầm trong tay một bó hoa hồng lập tức hiện lên trước mặt mọi người.

“Thằng này, số đào hoa nhưng không biết nắm chắc, thực muốn ta ghen ghét đến chết mới được sao?”

Trong lòng Tư Mã Lạc đương nhiên cũng nghĩ tới cơ hội này, nhưng Lâm Thu Nhã đang ở trước mặt, anh ta ít nhất cũng phải ra vẻ quân tử. Trăm hoa đua nở, nhưng chỉ có một bông hoa đẹp nhất mà hần muốn mà thôi.

Tiêu Thu Phong lúc này đúng là tiền cũng không được, mà lui cũng không xong. Lúc trước mới trêu chọc cô gái này mà giờ lại lên tặng hoa, không biết lát nữa nàng ta sẽ nhìn mình với vẻ mặt thế nào đây.

Nhưng vì tập đoàn Phong Chính, hần không thể đi ra ngoài. Lúc này không phải là sẽ quảng cáo cho tập đoàn sao, nếu hiệu quả tốt, doanh số bán hàng quần áo của tập đoàn Phong Chính sẽ tăng gấp đôi. Nể mặt tiền hần có thể ủy khuất một lần, rốt cuộc không thể làm Liễu Yên Nguyệt khó xử!

Người dẫn chương trình nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cầm micro nói: “Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, tiếng hát của cô được rất nhiều người yêu quý, ngay cả anh chàng đẹp trai này cũng lên tặng hoa cho cô”.

Tiêu Thu Phong có chút không hài lòng, tất cả mọi thứ đều là giả dối làm cho người ta buồn nôn. Hần cũng coi như người hâm mộ Thiên Nhan Duyệt sao?

Thiên Nhan Duyệt cũng sửng sốt, trước khi hát nàng cũng biết chuyện có người lên tặng hoa. Nhưng nhìn thấy Tiêu Thu Phong, mặt nàng lại hiện lên vẻ là lạ, người con trai này sẽ tặng hoa cho mình sao?

Chẳng lẽ anh ta ngưỡng mộ mình nhưng lại giả vờ chán ghét khiến mình chú ý? Cách này đã rất nhiều người áp dụng với mình, có lẽ anh ta cũng nghĩ như vậy.

Người dẫn chương trình không chờ nàng nói, đã quyết định thay nàng: “Quý ngài này, Thiên Nhan Duyệt tiểu thư cho anh một cơ hội tặng hoa, mời anh lên sân khấu. Không chừng cô ấy còn có thể ôm hôn anh một cái?”

Thiên Nhan Duyệt đương nhiên là không muốn, không phải là chuyện này, mà là lựa chọn đối tượng này có vẻ không đúng. Nếu là người con trai khác, người mê giọng hát của nàng, ôm một cái trên sân khấu cũng không sao.

Khi nàng hát thường xuyên có người hâm mộ lên ôm một cái.

Tiêu Thu Phong trên mặt không có vẻ lạnh nhạt như vừa rồi nữa, mà là một nụ cười ảm áp. Về sau những người này có thể là khách hàng mua quần áo của tập đoàn Phong Chính, khách hàng là thượng đế, đối với thượng đế, đương nhiên hần không thể không mỉm cười.

Người dẫn chương trình ngăn hần lại, cầm micro hỏi: “Chào anh, anh đừng cảm tiến lên sân khấu tặng hoa, anh muốn Nhan nữ thần nói câu gì nhất?”

Tiêu Thu Phong đã hiểu câu hỏi, thấy tất cả mọi người đều hướng ánh mắt tới mình, cười nói: “Câu này còn phải hỏi sao, đương nhiên là hi vọng Thiên Nhan Duyệt tiểu thư tặng tôi một nụ hôn”.

Người dẫn chương trình cười nói: “Tiêu tiên sinh thật hài hước, xin giới thiệu với mọi người một chút, tài trợ của lễ hội điện ảnh lần này là do tập đoàn Phong Chính của Tiêu tiên sinh. Ở đây, chúng ta hay cùng cảm ơn tập đoàn Phong Chính. Bây giờ xin mọi người vỗ tay hoan nghênh Tiêu tiên sinh lên tặng hoa Thiên Nhan Duyệt tiểu thư”.

Đây chỉ là một chiêu quảng cáo của Tập đoàn Phong Chính mà thôi.

Nhưng Thiên Nhan Duyệt lại chu cái miệng nhỏ nhắn lên khi Tiêu Thu Phong đi về phía nàng, trong mắt lóe lên vẻ ghê tởm.

Nàng không nhận hoa trên tay Tiêu Thu Phong ngay, ngược lại có chút làm bộ kêu lên: “Là hoa hồng này, Tiêu tiên sinh, không phải anh tỏ tình với tôi đó chứ!”

Lời này khiến Tiêu Thu Phong cũng như người dẫn chương trình bất ngờ, theo lý mà nói, nhận hoa, ôm một cái, sau đó là không có việc gì, nhưng cô gái này lại hỏi một câu nằm ngoài kịch bản thế này.

Tiêu Thu Phong thấy ánh mắt của cô ta, biết là nàng cố ý. Chẳng qua Liễu Yên Nguyệt chuẩn bị có chút sai lầm, lại chuẩn bị hoa hồng đỏ

“Đương nhiên, tất cả đàn ông ở đây có ai lại không muốn làm như vậy. Chỉ là Thiên Duyệt tiểu thư không muốn cho họ có cơ hội thôi, tôi cũng không dám hi vọng xa vời, chỉ hi vọng tặng bó hoa này cho cô, có thể được cô đáp lại một cái ôm cũng là may mắn rồi”.

Thiên Nhan Duyệt cười rất đẹp, đó thực sự là sức hút của những ngôi sao. Trong nháy mắt cảnh sắc trở lên huyền ảo đến tuyệt vời, nàng bước đến nhẹ nhàng với nét mặt tươi tắn nhận hoa hồng, thân nhiên nói:

“Ôm thì không được, nhưng...”

Động tác của nàng làm Tiêu Thu Phong không ngờ tới, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn.

“Nhưng Tiêu tiên sinh, em có thể tặng anh một nụ hôn. Cảm ơn hoa hồng anh tặng, nếu anh thực sự thích em, em sẽ cho anh cơ hội”.

“A...”

“Không...”

Người dẫn chương trình đã làm sôi động bầu không khí, tất cả mọi người đứng lên vỗ tay liên tục. Họ nhìn về phía dàn, e thẹn của thần nữ quả thực như là đã động xuân tâm, không có một người đàn ông nào không điên cuồng khi thấy nàng như vậy.

Mọi người nhìn Tiêu Thu Phong với ánh mắt hâm mộ khiến Tiêu Thu Phong có chút khó xử, đây cũng được xem như là điểm phúc sao, còn nói cho hắn cơ hội, cũng không để ý xem mình có ý đó hay không. Chỉ bằng thân thể mới dậy thì của cô bé này, hắn không hề hứng thú.

Vũ và Liễu Yên Nguyệt, người nào cũng hơn nàng ta.

Liễu Yên Nguyệt có vẻ ghen tị, Tiêu Thu Phong vừa đi xuống đã không khách khí nắm tay hắn, thân mật dựa vào người hắn, nói: “Thu Phong, hôm nay anh đã làm cho nhiều người con trai đổ kỵ, ngay cả tiện nghi của Thiên Nhan Duyệt cũng chiếm lấy”.

Tư Mã Lạc ở một bên, buồn bã nói: “Đúng, làm ta tức giận chính là lão tam rõ ràng chiếm tiện nghi, nhưng lại ra vẻ bình thường, thật sự muốn mang hắn sang Thái Lan chỉnh hình mới được”.

Tiêu Thu Phong không có tâm trạng này, nên trong trường hợp này cũng không thấy thoải mái. Tiêu Thu Phong nói với Liễu Yên Nguyệt:

“Chiếm tiện nghi nhưng không no bụng được, đi ăn trưa thôi, chiều anh về công ty trước, ở đây chẳng có gì hay cả”.

Buổi sáng động chân khí, lúc này lại đấu võ mồm với cô gái kia, còn phải cẩn thận rè chừng với một Lâm Thu Nhã luôn nhìn chăm chăm vào mình, khiến Tiêu Thu Phong có chút rùng mình.

Liễu Yên Nguyệt đương nhiên không có ý kiến. Nàng nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Thu Phong là biết rằng nơi này hắn không thích thú, nên định xoay người nói một tiếng với Lâm Thu Nhã.

Lâm Thu Nhã cũng nụ cười, nói: “Tiêu thiếu gia chuẩn bị đi ăn cơm sao, vậy chúng ta đi cùng nhau. Vừa lúc Nhan Duyệt cũng đã quay lại, thêm người thêm vui”.

Tiêu Thu Phong tuy gặp mặt cô gái này lần đầu tiên, nhưng Hoa hồng trong Đông Nam tam hoa đã nghe không ít. Trực giác cho hắn biết rằng đây là cô gái thông minh, quen với những cô gái như vậy rất mệt mỏi. Huống chi lúc này hắn vẫn chưa rõ ràng cô ta là bạn bè hay là kẻ địch.

“Không cần, chúng tôi ăn cơm thích yên tĩnh. Tư Mã Lạc rất hâm mộ Lâm tiểu thư, không bằng để lão đại cơ hội lần này đi”.

Nếu không phải người mù thì cũng có thể nhìn ra tình cảm sâu sắc mà Tư Mã Lạc dành cho cô gái này, đương nhiên chỉ cần không phải người mù cũng có thể nhìn ra được bọn họ đúng là hoa có ý, nước vô tình.

Tư Mã Lạc rất vui vẻ, còn Lâm Thu Nhã lại sững sờ, không hề tức giận mà nhẹ nhàng nói: “Tiêu thiếu gia, anh nói sai rồi. Hôm nay tôi gặp Yên Nguyệt cũng là có duyên. Nếu đã là bạn, nhân cơ hội này liền củng cố tình cảm giữa hai chúng ta, chị nói có phải không Yên Nguyệt?”

Nàng dời mắt khỏi Tiêu Thu Phong, nhưng lại nhìn Liễu Yên Nguyệt. Liễu Yên Nguyệt thấy khó xử, nhìn sang Tiêu Thu Phong, có chút không tự nhiên nàng nói: “Nếu Lâm tiểu thư không ngại, chúng ta cùng đi. Anh thấy sao, Thu Phong?”

Trước mặt người con trai này, nàng tình nguyện làm một cô gái dựa dẫm, nàng thay đổi mình để được hắn yêu thích.

61. Chương 61: Tôi Mời Khách, Anh Tính Tiền

Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng, Tư Mã Lạc ở một bên đã nhìn không được, hắn mơ tưởng bấy lâu mới có loại cơ hội này, đương nhiên không muốn bỏ qua, không phải chỉ ăn một bữa mà hắn còn muốn mời khách.

Chẳng qua hắn còn chưa kịp nói, Lâm Thu Nhã đã cười nói: “Tiêu công tử, lúc này là tôi mời khách, nói không chừng về sau, tôi cũng có thể cùng Liễu tiểu thư trở thành chị em, thật sự là rất muốn học tập nàng ta một chút, làm sao mới có thể nắm bắt lấy trái tim của nam nhân?”

Liễu Yên Nguyệt cũng đáp ứng, lại nói người nhà muốn mời khách, Tiêu Thu Phong đương nhiên không có lý do gì để phản đối, đây không phải cũng là chuyện tốt sao?

Thiên Nhan Duyệt ở phía sau cũng đã đi tới, thu hút một số lượng lớn phóng viên cùng camera, chẳng qua nghe được lời của Lâm Thu Nhã, nàng cũng ngẩn ra, Thu Nhã tỷ từ khi nào đã trở nên tốt như vậy, lại mời tên xấu xa này ăn cơm, bộ sợ nhiều tiền tiêu không hết hay sao?

Lập tức thanh âm mê hồn cất lên: “Tiêu thiếu gia, người không phải mới vừa nói muốn theo đuổi người ta sao, vậy mà một bữa cơm cũng phải để cho Thu Nhã tỷ mời, thật là keo kiệt mà!”

Đàn ông bình thường đương nhiên sẽ không chịu được cú khích này của mỹ nhân, nhưng Tiêu Thu Phong lại không chút để ý nói: “Có người xung phòng trả tiền, tôi làm sao mà có thể cự tuyệt ý tốt được, mà nói tới thì nhà của tôi cũng không mấy khá, có thể tiết kiệm được chút nào thì hay chút ấy”.

Lúc này thì ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng tròn tròn mắt, Tư Mã Lạc mắt lại càng tròn tròn hơn nữa, lão Tam này da mặt thật sự là quá dày, e rằng búa tạ cũng không đập lủng nổi.

Thiên Nhan Duyệt vẻ mặt hằm hằm, Lâm Thu Nhã vẫn chỉ mỉm cười, chỉ có Liễu Yên Nguyệt mặt ửng hồng, kéo tay Tiêu Thu Phong, cùng hắn đối diện với ánh mắt của mọi người, cũng có chút hương vị đồng cam cộng khổ!

Lâm Thu Nhã nói mời khách, Tư Mã Lạc đương nhiên là không muốn phạt ý nàng mà nói để mình mời.

“Liễu tiểu thư, Tiêu thiếu gia, mời. Tư Mã công tử, người một khi đã đến thì hôm nay cũng xem như là có duyên gặp mặt, về sau cũng là bạn bè”.

Mấy lời này lọt vào trong tai Tư Mã Lạc, cũng làm cho hắn mừng như điên, nhưng hắn giờ phút này thực không biết, hắn chỉ là một cái lá đũa cho Lâm Thu Nhã tung tẩy mà thôi.

Trong đây không có người nghèo, khách sạn đương nhiên không thể quá kém, tại một nhà hàng năm sao nổi tiếng ở phụ cận Bắc Hải, năm người bao một phòng rồi gọi món ăn.

Lâm Thu Nhã xem ra cũng thật có tiền, chọn món nào cũng mắc tiền, làm cho Liễu Yên Nguyệt ở một bên cũng có chút ngượng ngùng, miệng khách khí nói: “Lâm tiểu thư, không cần nhiều như vậy, ăn không hết thì rất lãng phí”.

“Đúng rồi, Yên Nguyệt, chị so với em lớn hơn hai tuổi, mới gặp mà lại rất hợp duyên, không bằng chị nhận lớn, gọi em một tiếng Yên Nguyệt muội muội có được không?”

Không ai hiểu được tâm tư của Lâm Thu Nhã, nhưng sự nhiệt tình của nàng cũng không thấy có chút vấn đề nào cả, Liễu Yên Nguyệt đương nhiên cũng không cự tuyệt, thêm bạn, huống chi lại là người có thân phận như Lâm Thu Nhã, thì sau này cũng sẽ có lợi.

Các nàng bản thân chính là kiều nữ, quốc sắc thiên hương, người bình thường vốn không thèm liếc mắt, đã sớm nghe nói về nhau, giờ phút này gặp mặt, đương nhiên sinh ra một loại cảm tình nhất định.

“Vây quá tốt rồi, thật ra Yên Nguyệt cũng có ý tưởng này, chỉ sợ chị Thu Nhã không thích, nên cũng không dám mở miệng”.

Thiên Nhan Duyệt ở một bên cũng không lên tiếng, nàng rất khó hiểu, biểu hiện của chị Thu Nhã hôm nay tựa hồ có chút dị thường. Trước kia có ra ngoài đãi bạn cũng chưa từng nhiệt tình như vậy, luôn làm cho người ta có cảm giác cao không thể với tới, hôm nay sao lại như vậy?

“Nhìn em kìa, trước mặt Yên Nguyệt muối muối, còn có người nào không muốn sao. Nói như vậy, Lâm Thu Nhã ta lại thêm một muối muối, đến đây, dùng nước thay rượu, chúng ta làm một ly”.

Tiêu Thu Phong không nói gì, ngồi tại đây hần cũng chỉ lo ăn, mặc kệ các nàng làm cái gì, hần chuẩn bị ăn xong là chùi miệng chạy lấy người, dù sao cũng không có chuyện gì liên quan đến hần.

Chỉ là Tư Mã Lạc đang tận lực lấy lòng, nhưng chưa có cách nào, nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt cùng Lâm Thu Nhã quan hệ tốt hơn lên, hần đương nhiên muốn từ Tiêu Thu Phong tìm ra con đường lấy lòng, hy vọng có thể cùng Lâm Thu Nhã tiếp cận nhiều thêm một ít, vậy cơ hội theo đuổi nàng, cũng thêm được rất nhiều.

Đồ ăn đã đến, còn gọi thêm hai chai rượu vang quý, thật có thể nói là đồ ăn ngon rượu ngon, Tiêu Thu Phong trong lòng nghĩ bữa tiệc này liên quan đến Liễu Yên Nguyệt, cũng không oan gì, lần sau nếu có loại cơ hội này, hần cũng không cự tuyệt.

Hần ăn thật như là sói nuốt hổ vồ, Liễu Yên Nguyệt cũng không để ý, bởi vì nàng sớm đã xem qua, Lâm Thu Nhã cũng chỉ cười nhẹ không chút khó chịu, thật ra chỉ có Thiên Nhan Duyệt là há miệng kêu lên: “Này, trư tiên sinh, trước mặt mỹ nữ ăn uống có thể lịch sự một chút không?”

Tiêu Thu Phong trợn mắt nuốt, rồi mới chịu ngẩng đầu lên nhìn Thiên Nhan Duyệt hỏi: “Cố nói cái gì? Mỹ nữ? Ở nơi nào, chỉ cho ta xem”.

Thiên Nhan Duyệt tự phụ thiên tư quốc sắc, đàn ông mời nàng ăn cơm, nói lời không dễ nghe là đều phải cầu lụy nàng, đàn ông này gã đàn ông này, đã ăn như heo rồi còn lại nói cái kiểu đó nữa.

“Mất anh bị sao vậy, mù sao, không thấy mỹ nữ đây sao!” Thiên Nhan Duyệt rất kiêu ngạo nói. Gã đàn ông này đã đem sự nhẫn nại của nàng chà đạp dưới gót giày, nàng căn bản không cần phải khiêm tốn nữa.

Tiêu Thu Phong đưa ly rượu vang lên nhấp một ngụm, dùng một loại ánh mắt đầy thâm ý nhìn Thiên Nhan Duyệt nói: “Ồ, xem lại thì táo vẫn còn xanh lắm, nếu muốn hái ăn, phỏng chừng cũng phải vài năm nữa”.

Thiên Nhan Duyệt tức giận đến đến một chút bộ dáng cuối cùng của minh tinh cũng mất đi, thiếu chút nữa đã nhịn không được bắt dậy mà cắn tên này một cái, nàng tuy không phải là người có lòng dạ nhỏ hẹp, nhưng hiện tại cũng đã chịu không nổi gã đàn ông này rồi.

Lâm Thu Nhã kéo tay Thiên Nhan Duyệt an ủi nói: “Chấp làm gì, hần là một tên vô lại, có nói gì thì cũng xem như là gió thổi bên tai là được rồi. Đến đây, ăn chút đồ ăn này đi, hương vị cũng không tệ lắm”.

Liễu Yên Nguyệt cũng giải thích: “Nhan Duyệt, Thu Phong tính tình vậy đó, không thích ước thúc, chỉ cần anh ấy thích là được rồi, em cũng đừng quá để ý”.

Nếu là người lạ, Liễu Yên Nguyệt cũng mặc kệ, nhưng đã kết giao chị em với Lâm Thu Nhã, Thiên Nhan Duyệt này cũng coi như là muối muối, đương nhiên cũng phải mềm mỏng một tý. Nói đến, xem bộ dáng của tiểu nha đầu này thì đích thực là cũng đã bị chọc tức không ít.

Thiên Nhan Duyệt hừ một tiếng nói: “Chị Yên Nguyệt, chị ôn nhu xinh đẹp như vậy, sao lại quen với một tên vô lại như thế này, chẳng phải là bông hoa lài cắm bãi phân trâu sao!”

“Có người muốn cắm vào mà không được nên tức sao?” Tiêu Thu Phong vừa nhai vừa phun ra một câu không rõ ràng lắm.

Thiên Nhan Duyệt thật sự là bị tức đến hồ đồ, kêu lên: “Chị Thu Nhã, chị xem...” Nàng chính là đang tìm kiếm sự trợ giúp.

Lâm Thu Nhã bắt đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Tiêu công tử đúng là thần, vừa nói đến phân trâu lại còn có thể ăn được, vậy anh hãy ăn nhiều một chút đừng để lãng phí”.

Tư Mã Lạc vừa vận đang gấp một miếng thịt đưa lên miệng, cũng không là nên ăn vào hay bỏ xuống nữa.

Tiêu Thu Phong thì không quan tâm, đồ ăn trên bàn quá nửa là đã lọt vào trong bụng hắn. Đến cuối cùng, năm người trên bàn cũng chỉ còn mình hắn là còn cầm đầu ăn uống, mà Liễu Yên Nguyệt lại còn rất ôn nhu đưa khăn tay cho hắn, hoặc là giúp hắn rót rượu, chẳng khác gì nhân viên phục vụ.

Tiêu Thu Phong không quan tâm, nàng đương nhiên cũng sẽ không để ý, ngược lại, nàng lại thích đàn ông tính tình chân thực như vậy.

Bữa cơm này, chỉ có mình Tiêu Thu Phong là ăn đến thống khoái, dù sao cũng là ăn chùa, hắn không muốn lãng phí.

Lâm Thu Nhã thấy hắn buông đũa xuống, cười cười hỏi: “Tất cả mọi người ăn no rồi thì về thôi, Yên Nguyệt muối muối, sau có cơ hội thì liên lạc nhiều một chút, đừng quên chị đó”.

Nàng đứng lên, kéo tay Thiên Nhan Duyệt, tiểu nha đầu này đến giờ phút này vẫn còn trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, tựa hồ hận ý vẫn chưa tiêu.

Vào lúc này, phục vụ đi vào, trong tay cầm bill nói: “Các vị khỏe chứ, đây là bill giá 50.356 đồng, quản lý nói bỏ đi số lẻ, chỉ lấy 50.000, hy vọng mọi người thường xuyên đến đây”.

Lâm Thu Nhã không đi tiếp nữa, quay đầu lại nói: “Đưa cho vị tiên sinh kia đi, anh ấy tính tiền đó”.

Tiêu Thu Phong ngẩn ra, cô gái kia nói tiên sinh này, không phải chính là hắn sao?

“Này, cô kia, cô mời khách mà!” Nhắc nhở nàng ta một chút, cô gái này nói không phải là nhanh quên như vậy chứ!

Lâm Thu Nhã xoay người, vẻ mặt vẫn rất là ôn nhu nói: “Là tôi mời khách, nhưng đâu có nói là tôi trả, tôi nghĩ Yên Nguyệt muối muối cũng sẽ không phản đối đâu”.

Tư Mã Lạc rất muốn nói để ta trả cho, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Thu Nhã, lại không dám nói ra, chẳng qua trong lòng hắn cũng đang lăm bằm, chúng ta là ai chứ, có chút tiền cơm cũng đẩy qua đẩy lại, có phải là khó coi không?

Liễu Yên Nguyệt cũng xấu hổ, nàng làm sao nói không được?

Tiêu Thu Phong tức đến mặt biến thành màu đen, hắn thật không nghĩ đến, trên đời này còn có cô gái da mặt so với hắn còn dài hơn, thiên tài...

“Tiên sinh, 50.000, cảm ơn ngài đã đến đây” Tên phục vụ khuôn mặt tươi cười đi tới, đưa cái bill tới trước mặt Tiêu Thu Phong.

Mà cô gái mặt dày kia, cũng đã dẫn Thiên Nhan Duyệt cùng Tư Mã Lạc đi ra ngoài, Tiêu Thu Phong tựa hồ còn nghe được tiếng cười khoái trá của tiểu nha đầu Thiên Nhan Duyệt kia, thỉnh thoảng còn truyền đến.

62. Chương 62 : Chỉ Là Một Quân Cờ

Tiêu Thu Phong không phải là một người đàn ông phong lưu, có lẽ là do cá tính đặc công trước đây, hắn không nghĩ sẽ bị nữ sắc làm phiền, nhưng cùng với Lâm Thu Nhã đứng một chỗ, hắn cũng không khỏi có một chút hứng thú với người con gái này.

Mặc kệ là tốt hay xấu, nàng cũng là một người con gái thông minh !

Phượng tỷ đã đem tư liệu truyền đến, trừ cái kết quả hành động của hắc bang tại Thượng Hải ra, còn có cả “Đông Nam tam hoa” và ba người còn lại trong “tứ đại công tử”. Cái đồng tư liệu này, đến chỗ hắn thật là hữu dụng.

Trừ Liễu Yên Nguyệt ra, còn có hai bông hoa khác, một đóa trong đó là Lâm Thu Nhã, được người xưng là Hoa Hồng, hoa diễm ảm đạm vô hồn. Còn người kia, được gọi bằng Tulip, nhưng nghe nói nàng không thường xuất hiện, bởi vì trong ba người, thì nàng ta là người có địa vị bình thường nhất.

Cái bình thường này, đương nhiên nói về gia thế, nhưng sự xinh đẹp của nàng, không phải cũng dựa vào nó. Điểm này, Tiêu Thu Phong có thể thấy được từ trên người Lâm Thu Nhã.

Nhưng, bối cảnh của Lâm Thu Nhã, làm Tiêu Thu Phong có chút kinh ngạc, tập đoàn Phong Chánh của hắn, mặc dù xưng là Đông Nam đệ nhất tập đoàn, nhưng nếu so với Lâm gia, cứ như là con nít so với người lớn, Lâm gia không chỉ dừng lại ở Đông Nam, mà cả quốc gia, cái Hoa Phong tập đoàn cứ như một đại xí nghiệp, trong tư liệu nói rằng có ít nhất là sáu cái.

Đông Nam, đối với Lâm gia bọn họ, cứ như là cọng tóc trên cái đầu.

Lâm gia hiện tại là do Thái gia Lâm Lô Tùng làm đương gia, tứ đại đồng đường, đời thứ hai có bốn nam ba nữ, mà Lâm Thu Nhã là đời thứ ba, cha của nàng thuộc hàng lão Tam, sinh ra một con gái duy nhất, còn về anh em họ của nàng, ít nhất cũng mười mấy người.

Nhìn tư liệu của thành viên gia tộc, Tiêu Thu Phong cảm thấy có rất nhiều vấn đề, sản nghiệp khổng lồ của Lâm gia, cũng không phải vắt thành một khối, ít nhất Lâm Thu Nhã còn có bốn người anh, mà hình như lại không có đoàn kết với nhau, điểm này không cần hoài nghi.

Có lẽ bởi vì là đứa con gái duy nhất trong nhà, cho nên Lâm Thu Nhã từ nhỏ đã tự yêu cầu chính mình, xem người chỉ tin ba phần, linh trí vô cùng, vì thế mới có thể nổi trội hơn so với các người anh của nàng, được lão thái gia sủng ái, giao cho quản lý sản nghiệp ở Đông Nam.

Tư liệu của Liễu Yên Nguyệt thì không cần xem, nhưng về phần Trác Ngưng Tuyết, lại khiến cho Tiêu Thu Phong nghi hoặc, tư liệu về thân thế và bối cảnh của nàng, vô cùng ngắn, cha mẹ ly di, đều đi di cư ra nước ngoài, ngoại trừ cái tuổi ra, cũng không có gì khác.

Đây là một loại bản năng, Tiêu Thu Phong biết Trác Ngưng Tuyết này tuyệt đối cũng không đơn giản, bất quá trong đồng tư liệu này, Phương Hề có ghi chú thêm, vì không ở trong nước, nên ảnh hưởng của nàng cũng không quá lớn, nhưng, Tiêu Thu Phong vẫn giữ ý định cũ, về người con gái này, cần phải tiến hành điều tra thêm.

Mặt khác, tam đại công tử kia, tư liệu của Tư Mã Lạc và Trưộc Nhược Minh cũng không nhiều lắm, nhưng không nhìn ra vấn đề, chỉ còn lão Nhị Hà Hướng Nam, có vẻ rất đơn giản.

Cha : Hà Năng, chủ tịch tập đoàn Đông Bình. Mẹ : Đã qua đời, không có anh chị em, cũng không có bằng hữu thân thích, cơ hồ đơn giản như tờ giấy trắng.

“Sự tình không như vậy, sạch sẽ quá chắc chắn cũng có vấn đề”.

Tiêu Thu Phong biết, đây không phải là Hà Hướng Nam thật sự.

Lần tấn công hắc đạo lần này, Triệu Nhược Thần đã hạ quyết tâm rất lớn, kết quả làm nàng rất hài lòng, bang phái hắc đạo lớn ở khu vực Thượng Hải, đều đã bị rửa sạch một lần, ngay cả Thiết Huyết Đoàn, cũng bị công phá, hai đại đường chủ Bệnh Hồ và Thiên Long, cũng đều bị tóm gáy.

Chỉ là Bộ Xà đã mất tích, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thành tích lần này, Triệu Nhược Thần đã có thể ngừng mặt với cấp trên.

Về phần báo cáo, nàng tự mình giao chúng cho cha.

Triệu Quang Bình ngay cả nhìn cũng không cần, ném sang một bên, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên hỏi: “Cô cảm thấy hành động lần này thế nào ?”

Giờ phút này là đang giải quyết việc tư, cho nên không tính là cha con, mà là giữa cấp trên với cấp dưới.

Triệu Nhược Thần nói: “Mục tiêu cơ bản đã thực hiện được, cộng với lần này đã bắt được 618 người hắc bang, kể cả vài nhân vật chủ chốt của những bang hội lớn, tin chắc trong vòng hai năm nữa, hắc bang cũng không thể ổn định trở lại”.

Triệu Quang Bình cũng không tỏ ra bất kỳ thái độ nào, hỏi: “Cô thật sự cho là như vậy?”

Triệu Nhược Thần lạnh lùng nói: “Tổng tư lệnh nếu cho rằng có vấn đề gì, xin mời nói!”

“Huyết Sát tổ của Thiết Huyết đoàn, cô biết không, còn có không ít lính đánh thuê xuất hiện, lúc các người có mặt tại hiện trường, cũng có thể chứng kiến, với cái sức mạnh tổ hợp của bọn họ, người nào có thể trong khoảng thời gian ngắn mà giết chết hết bọn họ, còn nữa, Bộ Xà mất tích, tại sao hắc bang mất tích, lần độ sủng giữa hắc bang này có phải là do hắc khơi mào không?”

Triệu Nhược Thần ngơ ngác, thật ra, các vấn đề này, nàng cũng đã từng nghĩ đến, nhưng chưa tìm được đáp án. Hơn nữa nàng cũng đã phái người đi điều tra, tin chắc không lâu sau, sẽ tìm được chân tướng sự việc.

“Xin lỗi, Tổng tư lệnh, việc này còn đang xử lý, vẫn chưa có kết quả cuối cùng”.

Có sai thì nhận sai, dám làm dám chịu, đây là tính cách của Triệu Nhược Thần.

Nhưng, Triệu Quang Bình lắc đầu nói: “Việc này lần sau, cô đừng nhúng tay vào, tôi sẽ tự mình động thân. Cuối cùng này, con không phải lên kinh đô sao, Nhược Thần, con cũng đã không còn nhỏ...”

Nhược Thần... cái nhũ danh này, được gọi ra, làm thay đổi bầu không khí nơi đây.

Triệu Quang Bình đã biến thành một người cha, nhưng trên mặt vẫn mang sự nghiêm khắc, nói: “Nhược Thần, cha đã thương lượng với Hoàng gia, sang năm, con sẽ gả qua đó”.

Khuôn mặt băng lãnh của Triệu Nhược Thần đột nhiên xuất hiện ra một loại phần nộ, gương mặt tái xanh không còn chút máu.

“Cha đã nói, cho con cơ hội để chứng minh chính mình mà”.

Hoàng gia và Triệu gia đã sớm có đám hỏi, chỉ là Triệu Nhược Thần kiên quyết phản đối, nàng tuy là con gái, nhưng không nghĩ là sẽ trở thành công cụ của gia tộc, nàng muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình. Những năm gần đây, nàng không nhận thua, chứng minh bản thân so với đàn ông mạnh mẽ hơn.

Triệu Quang Bình nói: “Cơ hội cha đã cho con, ba năm chơi đùa thế là đủ rồi, Nhược Thần, việc này để đàn ông làm, con tốt nhất là làm hiền thê lương mẫu của Hoàng gia. Lúc này làm quân cờ cho người khác, hy vọng về sau sẽ không như thế”.

Triệu Nhược Thần hiện lên trên mặt một loại cười, là loại cười lạnh.

“Con sinh ra vốn dĩ đã là quân cờ, cha không cần phải nói như vậy, đây là giá trị sinh tồn của con, có đúng không?”

“Bốp...”

Một cái tát xé gió đến, trên mặt Triệu Nhược Thần, đã để lại đủ năm ngón tay đỏ, nhưng nàng không khóc, chỉ là đang cười, nhưng có chút buồn.

Nàng cuối cùng cũng không trốn tránh được số mệnh, trở thành công cụ của gia tộc.

Triệu Quang Bình thuộc loại người nói là làm, ngày hôm sau, thư điều chúc của Triệu Nhược Thần đã đến, phó cục trưởng Tôn Khánh Dục tiếp tục công tác của nàng.

Không có nghi thức đưa tiễn, Triệu Nhược Thần chỉ đơn giản là bàn giao công tác, rồi lặng lẽ rời đi, về mặt vô cùng bình tĩnh. Hôm sau nữa, Lý Hải Bân cũng xin từ chức, bởi vì giấc mộng về Liễu Yên Nguyệt đã không thành, hắc cũng trở về nhà.

63. Chương 63 : Túy Mộng

Cuộc sống, vốn dĩ đã có nhiều sự bất công, mặc kệ như thế nào, người hoặc là vui vẻ vượt qua, hoặc là bị thương vượt qua. Có người cũng từng nói: “Nhất túy giải thiên sầu”, người cũng có thể cho đó là lý do để tự an ủi mình.

Triệu Nhược Thần cũng không hề tức giận, hoặc giả là nàng đã cố gắng làm cho tâm tình ổn định, cố gắng nhiều năm như vậy, đối với Triệu gia, nàng cuối cùng vẫn chỉ là một con cờ, mà bây giờ, đã đến lúc con cờ thể hiện giá trị của mình.

Không ai giải thích cho nàng, càng không ai cảm thấy thương xót cho nàng, đương nhiên giờ phút này trong đêm tối thê lương, lại càng không có ai đến an ủi nàng. Bạn của nàng, vốn đã rất ít.

Bất quá, số lượng người muốn chiếm tiện nghi của nàng lại không ít... Một ly cạn rồi lại một ly đầy, nàng thâm nghĩ, tốt nhất là uống cho say đi, để đến lúc đó, không cần phải đối mặt với những chuyện này.

Trong quán bar Ngộ Dạ, Triệu Nhược Thần như một cô nhi không nhà, lang thang đầu đường xó chợ, tùy tiện ngồi vào trong quán Ngộ Dạ này, nàng đã uống hết ba ly rồi, trong tay nàng đang là ly thứ tư.

Cởi bộ cảnh phục ra, Triệu Nhược Thần trở lại bốn sắc cũ, vóc dáng hấp dẫn chết người, mặc một cái váy bó sát, làm lộ ra xuân ý nóng bỏng đến phồng mắt, dưới kích thích của rượu, làm dung nhan của nàng thêm động lòng người, tăng thêm vài phần thẹn thùng hồng nhuận, tựa như một quả táo chín, tỏa ra mùi thơm ngát, làm cho mọi người phải tuyên bố rằng: Đã có thể hái.

“Em gái, uống rượu giải sầu à, có cần anh bồi tiếp không?” Cái ánh mắt sắc dục này, nơi nào cũng có, huống chi đây lại là quán bar, đương nhiên không ít những thằng đi săn gái.

Triệu Nhược Thần vốn đã đẹp, lúc nổi giận lên lại càng đẹp hơn, bộ dạng tức giận của nàng rất lay động nhân tâm, chỉ cần không phải người mù, giờ phút này đều bị nàng hấp dẫn.

“Bốp!” Một cái tát, bởi vì... thằng kia nói nhảm còn chưa đủ, cái tay chó còn mò ra, Triệu Nhược Thần tuy say nhưng tâm lý vẫn còn ba phần thanh minh, không cần nghĩ nhiều, tay đã động.

“Cút...” Vẻ giận dữ bộc phát nét đẹp, mặc dù mê người, nhưng lại mang đầy gai nhọn.

Thằng này vẻ mặt ti tiện, liều mạng cúi đầu không nói gì, nhưng lại lén cho một viên thuốc màu đen vào trong ly rượu của Triệu Nhược Thần, viên thuốc vừa vào đã lập tức tan ra, thằng này thấy vậy cũng chuẩn mất.

Triệu Nhược Thần khinh bỉ nhất là loại đàn ông như vậy, nếu đã muốn nàng, cũng phải can đảm lên. Mà trên đời này, căn bản là chưa ai có thể làm được như “hắn”, làm nàng cả đời không thể quên, chỉ đáng tiếc, hắn là người yêu của chị Vũ, mà bây giờ, hắn đã chết.

Nâng ly rượu lên, uống cạn một hơi, cái cảm giác thanh lương bùng cháy lên trong lòng, mà trong đó, xuất hiện một loại ảo giác, trong cái ảo giác ấy, hình bóng một người con trai hiện ra... là người đã làm cho nàng lần đầu tiên có xúc cảm về dục vọng.

Thân thể bỗng có chút khó chịu, đã có những phản ứng không nên.

Trả tiền, rời đi, hình như đã uống quá nhiều.

Thời điểm Tiêu Thu Phong từ trên lầu đi xuống, là lúc hắn nhìn thấy bóng lưng của Triệu Nhược Thần chuẩn bị rời đi, cái quán bar Ngộ Dạ này là của Phượng Hề, giờ phút này, người đứng kế bên hắn chính là Phượng tỷ và Lý Cường Bình.

Bởi vì muốn giữ bí mật mối quan hệ, cho nên họ mới lựa chọn địa điểm này.

“Tiêu thiếu gia, anh yên tâm, nơi này không có ai biết được, bởi vì từ lúc khai trương đến giờ đã ba năm, tôi vẫn chưa ghé qua” Phượng tỷ đứng sau lưng hắn, thấy Tiêu Thu Phong còn nhìn chằm chằm vào cửa, còn tưởng hắn trong lòng phòng bị.

“Ừm, Phượng tỷ giấu diếm thật không ít, phỏng chừng còn có rất nhiều bí mật, sẽ làm cho tôi rất ngạc nhiên đây!” Càng ở chung với người phụ nữ này, Tiêu Thu Phong càng có loại cảm giác đó, có thể nói là một tuyệt đại ưu vật, giờ phút này biểu hiện vô cùng lãnh diễm, khác xa so với những lúc ở trong viện.

Quyến rũ nam nhân là điểm mạnh của nàng, nàng vốn dĩ đã là một ưu vật tuyệt hảo, nhưng cũng không phải cái loại mà ngực to đầu trái nhỏ, trong lòng nàng cũng cất giấu rất nhiều việc, chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài.

Trên mặt nàng bây giờ xuất hiện một loại xấu hổ, vừa tính mở miệng nói thì thân ảnh trước mắt chợt động, đi đến bên cạnh nàng, kinh ngạc nói: “Triệu Nhược Thần, sao nàng ta lại ở đây?”

Chẳng lẽ nha đầu này thần thông quảng đại đến như vậy sao? Ngay cả địa phương bí mật thế này mà cũng mò đến???

Cái suy nghĩ này còn lại bay qua bay lại trong đầu hắn thì, một thằng đàn ông đã sáp lại gần nàng, ngữ khí không có chút gì gọi là đứng đắn nghiêm chỉnh: “Em gái, hình như em đã say lắm rồi, để anh đưa em về giúp cho”.

Thân thể Triệu Nhược Thần lay động, mi mắt đầy vẻ tinh hồng, thằng khốn kia biết, viên thuốc khi nãy đã có tác dụng, diễm vận cuồng động, làm cho hắn có chút vội vã.

Tiêu Thu Phong giờ đã hiểu, nhìn bộ dáng say rượu của nàng, nguyên lại không phải đến truy bắt hắn, mà đến chỉ để mượn rượu giải sầu, hơn nữa giờ phút này còn gặp tiểu nhân phiền toái.

Hai mắt Phượng Hề chợt hiện lên tia đùa cợt, nói: “Tiêu thiếu gia, hình như anh đã có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi đó, không chừng người ta sẽ lấy thân báo đáp lại cũng nên”.

Tiêu Thu Phong cười cười đáp: “Cường Bình cũng đã cứu cô, sao không thấy cô đem thân báo đáp cho hắn?”

Phượng Hề cũng cười mà đáp lại: “Phượng Hề tuy không phải là một tiểu cô nương gì, nhưng mà phải đứng khẩu vị thì tôi mới đem thân báo đáp, cái cục sắt này mặc dù là đàn ông, nhưng lại không hợp khẩu vị, nếu hắn thật sự dám đòi hỏi loại chuyện như vậy, phỏng chừng bây giờ không còn là đàn ông rồi”.

“Chẳng qua, Tiêu thiếu gia, tôi thật sự hâm mộ anh, biết trọng dụng nhân tài. Trên đời này, đàn ông có thể ngăn cản lực hấp dẫn của tôi cũng không nhiều lắm, cục sắt này dù sao cũng là người, Phượng Hề chung quy không thể tìm một thuộc hạ mà ngay cả mình cũng không thể khống chế được, như vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Tiêu Thu Phong cũng cười cười cho qua chuyện, nhưng Lý Cường Bình thì lại bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, ai bảo hắn không động tâm hử, nếu nói không thì quả thật dọa người.

Từ trong trái tim, hắn đã có một tín niệm kiên định, với người đàn bà trước mặt, sau này chỉ nên làm những việc mình cần làm, tuyệt đối không được suy nghĩ lung tung, nếu không bị nàng ta trêu chọc vào thì thật sự ngay cả đàn ông cũng không được làm, đời thế là kết thúc.

Hai người yên lặng rời đi, để cho Tiêu Thu Phong làm cái đại sự anh hùng cứu mỹ nhân kia.

Triệu Nhược Thần cảm thấy thân thể có chút khác thường, càng lúc càng không thể khống chế, nghĩ rằng sớm muốn rời đi, nhưng lại phải dựa vào thằng ghê tởm này, tứ chi đã không còn chút sức lực, nàng muốn đánh hắn thành đầu heo, nhưng không biết đào đâu ra sức để làm.

Tiêu Thu Phong vươn tay ra, đỡ lấy thân hình của Triệu Nhược Thần rồi ôm vào lòng, thằng kia phần chí la lên: “Anh bạn, hình như có hiểu lầm, đây là con mồi của tôi”.

Nơi nào mà lại không có quy tắc, dâm tặc của có quy tắc vậy, người thu phục người nào, thì người sẽ hưởng thụ người đó.

Nhưng mà, Tiêu Thu Phong một câu cũng không nói, tổng cho hắn một cái đấm, nhìn thằng kia bay vèo đến ba bốn mét, văng mạnh vào cái cửa thủy tinh của quán bar, mảnh thủy tinh nhỏ bắn tung tóe, rớt xuống đất nhìn cứ như chết rồi, lúc này mới xoay người đỡ Triệu Nhược Thần đứng dậy.

“Người... là ai... tránh ra” Hai tay rất muốn đẩy mạnh, nhưng toàn thân vô lực, Triệu Nhược Thần cảm thấy mình sắp mê mang, mà không hiểu sao, lại có dự vọng trong đó.

Tiêu Thu Phong đương nhiên không buông ra, mở cửa xe, để nàng về ghế sau, mà lúc đặt người xuống, đương nhiên cái máu dê trong người làm hắn cũng phải sờ sờ cặp mông của nàng, vẫn co dãn như trước, mềm mại thoải mái, thật mát tay.

Anh hùng cứu mỹ nhân, có thể không mong mỹ nhân lấy thân báo đáp, nhưng mà chiếm chút tiện nghi thì chắc không quá đáng, ai kêu người con gái này cho hắn cơ hội đó.

Khởi động xe, Tiêu Thu Phong chuẩn bị đem người con gái này về nhà mình ngủ một đêm, dù sao hắn cũng là người có lương tâm, nếu để nàng ở lại, cái vóc dáng chết người này, lại còn say bí tỉ, để lại ở đâu cũng không thấy yên tâm.

Tiêu Thu Phong cũng không nghĩ ra, theo hắn biết, người con gái này không phải loại phóng đảng tùy tiện, rất ít phụ nữ tìm đến rượu để giải sầu, tối nay nàng uống nhiều như vậy, xem bộ dáng của nàng, tựa hồ như thật sự rất thương tâm.

Chẳng qua tính tình cứ như là cộp cái vậy, nhìn cái bộ dáng thương tâm của nàng, làm rất nhiều phụ nữ phải mong muốn được như thế, nếu có thể ôn nhu dịu dàng một chút, tin chắc rằng, tìm một thằng đàn ông, cũng không phải là vấn đề.

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, miệng đầy hơi nóng, tiến đến gần hắn, người con gái say rượu phía sau, cũng đã ngồi dậy ôm lấy hắn, hai mắt lộ ra mị thái hấp dẫn, bộ dạng chết người, nhẹ nói ra những lời mà đàn ông đều muốn: “Em muốn...”

Tiêu Thu Phong sợ đến mức thẳng gấp.

“Này, cô gái, muốn làm gì?”

“Em muốn... anh!”

“Cái gì? Nha đầu ngươi uống phải xuân dược rồi”.

“Roẹt!” một tiếng, quần áo trên người Tiêu Thu Phong đã bị xé rách một cách thô bạo.

“Này, muốn cưỡng gian ta hả, nhưng cô làm cảnh sát mà, không nên phạm sai lầm!”

“...”

“Cưỡng gian, giết người... cô phải cởi đồ của mình ra mới đúng... Trước tiên đi khỏi chỗ này đã, để người khác thấy không tốt...”

“Cái này rất không có tự tôn, tôi là đàn ông, phải nằm trên mới đúng...”

Thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, nhưng lại càng ngày càng khàn khàn những tiếng thở dốc, bắt đầu đầy nhịp điệu truyền đến...

64. Chương 64: Giải Phóng Ý Nghĩ

Cuồng phong bạo vũ, rồi đến gió êm sóng lặng, Tiêu Thu Phong lúc đầu bị áp bức rốt cuộc cũng đã làm chủ.

Mọi người đều cùng một dạng, đã có lần đầu, lần thứ hai tựa hồ không có gì phải kiêng nể, sau khi đã công phá tường thành, hắn lại một lần nữa leo lên ngựa tái chiến, trong lúc mơ màng, thần trí của Triệu Nhược Thần vẫn bị xuân dược khống chế, phối hợp với thân thể không ngừng di động.

Lúc này đây, Tiêu Thu Phong hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ, vóc người của nàng thật đẹp, da thịt trắng như tuyết, so với ấn tượng ban đầu thật bất đồng. Lúc làm giáo quan cho nàng, Tiêu Thu Phong cứ tưởng rằng người con gái này, da dễ cứ như màu của quần áo, cùng một màu với con ngựa ô?

Phía dưới đọng lại một vệt máu, như hoa hồng tiên diễm, cứ rỉ rả từ từ, làm cho Tiêu Thu Phong cảm giác như đang ngâm trong bồn nước lạnh, cái chỗ đó của nàng, quả thật rất...

Sắc trời đã dần sáng, Triệu Nhược Thần cũng chậm rãi tỉnh lại, có lẽ do thấy lạnh, nên nàng thoáng nhìn xuống, trong mắt chợt xuất hiện sự kinh hãi, làm nàng không thể tin vào hai mắt của mình.

Giờ phút này, nàng đang trần truồng nằm trong lòng một người con trai, mà hơn thế nữa, người này lại là một kẻ phong lưu vô sỉ, làm nàng vô cùng căm hận, hận không thể xé xác hắn.

Nhặt lấy một cái áo lên che trước ngực, trong mắt hiện lên tia lửa giận, bắn ra hận ý quang mang, tựa hồ như xúc động đến nỗi muốn giết người.

Tiêu Thu Phong bị hù đến giật mình, người con gái này thật sự rất tức giận, vội vàng ngồi dậy, kêu lên: “Này này, đừng có trừng mắt nhìn ta, hôm qua nàng ăn trứng xuân được, rồi đề ta ra xxx, nàng thử nhớ lại đi”.

Triệu Nhược Thần mơ hồ hồi tưởng, chậm rãi nhớ lại chuyện xảy ra. Nhớ đến sự tình tối qua, nàng lập tức khóc lớn, vung tay đâm liên tục lên người Tiêu Thu Phong, bất quá cũng còn may là không có tí lực, nếu không hẳn khó bảo toàn mạng.

“Tên xấu xa, ngươi còn nói như thế nữa, ngươi ô nhục cơ thể ta, ta muốn giết ngươi”.

Tiêu Thu Phong nắm lấy tay nàng, nhìn bộ dáng đau đớn của nàng, còn đâu cái khí chất cao ngạo lạnh lùng khi xưa, căn bản đây là một người con gái chịu rất nhiều ủy khuất.

“Được rồi, làm cũng đã làm rồi, cùng lắm là ta chịu trách nhiệm, được chưa?”

Vừa nghe những lời này, thân thể Triệu Nhược Thần chợt run lên, nhưng lại giật tay ra khỏi người Tiêu Thu Phong, lấy quần áo che lên người, lạnh lùng nói: “Không cần người chịu trách nhiệm, tên khốn nạn nhà ngươi, đem chuyện phát sinh đêm qua quên đi”.

“Việc này muốn quên phỏng chừng rất khó, tuy nói là bị bắt buộc, nhưng, nhất dạ phu thê bách dạ ân” Nghe được những lời của nàng, Tiêu Thu Phong trong lòng cảm thấy không thoải mái, vừa mặc đồ vừa đáp trả.

Triệu Nhược Thần trừng mắt liếc hắn: “Nếu ngươi ngại mạng quá dài, thì tùy ngươi, nhưng ta có thể nói cho ngươi, ta đã là người đàn bà của Hoàng gia tại kinh đô, ngươi đắc tội không nổi đâu”.

Nếu nói đến các nhân vật của Đông Nam, Tiêu Thu Phong có thể không biết, nhưng Hoàng gia tại kinh đô, đối với hắn, cứ như sấm bên tai, so sánh một cách đơn giản, Lâm gia là trùm cuối, thì Hoàng gia là ông nội của trùm cuối.

Hơn nữa hắn và Hoàng gia có chút ân oán, mà người gây chuyện cũng không phải do hắn. Bởi vì tướng quân, tướng quân và Hoàng gia là hai thế lực đối đầu nhau, mà hắn lại là nghĩa tử của tướng quân.

“Không sao cả, nàng muốn gả cho ai, ta cũng không quan tâm, nhưng bây giờ, nàng là người đàn bà của ta, có một số việc, nàng không thể ngang ngạnh được, biết không?”

Triệu Nhược Thần lạnh giọng quát: “Im miệng, chuyện của ta, ngươi không cần lo”.

Mặc dù chán ghét người con trai này, nhưng nàng cũng biết, đêm qua hắn không làm gì sai, nếu sự tình đã phát sinh, thì cứ để cho nó trôi vào quá khứ, trong tim nàng, cũng không hy vọng người con trai này chết oan mạng.

Hắn là người đàn ông đầu tiên của mình!

Đàn bà, rõ ràng là một sinh vật phức tạp, mặc kệ mảy may đứng trước mặt nó tạo ra cái ấn tượng xấu xa cỡ nào, một khi nó đã thất thân với mảy, thì cuối cùng tình cảm cũng là không muốn xa rời, cái này có thể cho là bản tính của con gái. Cho nên đối với nhiều thằng con trai, khi tìm được bạn gái, luôn muốn là người đầu tiên nằm trên người của nó.

Phụ nữ thường nói: Muốn giữ trái tim của một người đàn ông, trước tiên phải nắm giữ bao tử của anh ta.

Còn đàn ông lại nói: Muốn giữ được lòng của một người phụ nữ, trước tiên là phải chiếm được thân thể nàng.

Tiêu Thu Phong đưa tay ra, kéo Triệu Nhược Thần vào trong lòng ngực, không cho nàng phản kháng, bàn tay đã đánh mạnh vào cặp móng ngọc phì nhiêu của nàng: “Đối với ta phải lễ phép, đặc biệt là bây giờ, nàng là người đàn bà của ta, nàng phải biết bổn phận của mình, nếu không ta đánh cho móng nàng nở hoa”.

“Dừng tay... người... cái tên xấu xa... không cần... không...”

Thủy triều tình dục, lại một lần nữa vượt rào phá đê, cái miệng khi nãy gào to hét lớn, chậm rãi biến thành một loại nỉ non, làm cho Tiêu Thu Phong phải chú ý, người con gái này đỏ mặt, nhưng lại giống như một thiếu phụ tràn đầy xuân tình, một bộ dáng tao đăng quyền rũ.

Tiêu Thu Phong tựa hồ như phát hiện ra cái gì đó, tay như vô tình bóp nhẹ nơi ấy ấy một cái, nhìn thấy nàng rên một tiếng hừ nhỏ, có chút hưng phấn nói: “Nhược Thần, nhìn bộ dạng của em, nơi này rất miễn cưỡng phải không, có cần anh vuốt ve nhiều một chút không?”

Cái... bí mật động trời này bị phát hiện, Triệu Nhược Thần thật sự hận lúc này không có cái lỗ cho nàng chui xuống, trên mặt đã đỏ bừng, thoáng cái muốn đẩy Tiêu Thu Phong ra, mở cửa xe bước xuống.

Tiêu Thu Phong không để cho nàng có cơ hội làm như thế, kéo tay nàng trở về, cười nói: “Cần gì phải thẹn thùng, tối qua chúng ta những chuyện xấu hổ hơn cũng đã làm”.

“Không được nói nữa, không được nói thế nữa, tên xấu xa kia, có phải muốn ta xấu hổ tự sát, người mới hài lòng”.

Quên mất đây chính là vị thiếu gia phong lưu vô hạn mà mình ghét nhất, tâm hồn Triệu Nhược Thần như thiếu nữ, toàn thân toát ra ý tứ làm nũng, đã làm cho Tiêu Thu Phong phải mở rộng hai mắt, thật không ngờ, người con gái này lại có bộ dạng đáng yêu đến thế.

Tiêu Thu Phong nâng mặt của nàng lên, rất là nghiêm túc nói: “Nhược Thần, hãy tin anh, anh sẽ chịu trách nhiệm với em, mặc kệ là Hoàng gia hay Bạch gia, em đã là người đàn bà của anh, anh sẽ không đem em dâng tặng cho người khác, đáp ứng anh, không được thích bất kỳ kẻ nào, em thuộc về anh”.

Triệu Nhược Thần hình như đã quen với cái ôm này, nên cũng không phản kháng, chỉ thản nhiên nói: “Người nói như thế ta sao có thể tin tưởng người, người là một thiếu gia phong lưu, có nhiều phụ nữ như vậy, người còn quan tâm đến ta sao ? Người không nên ép ta, ta cũng không muốn hại người, người đâu không lại Hoàng gia đâu”.

“Em ít nhất cũng phải cho anh thời gian, và cho thêm một cơ hội nữa, đúng không?”

Triệu Nhược Thần trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thở dài, nói: “Nếu người thật sự thích ta, đến kinh đô tìm ta, nếu có thể làm cho ta yêu người, cho dù người là một kẻ háo sắc, ta cũng sẽ gả cho người”.

Đối với Triệu Nhược Thần mà nói, cũng không cầu mong phú quý cả đời, đối với cảm tình, nàng cũng thật lạnh nhạt, hoặc có thể là từ khi nghe tin “hắn” chết, tim nàng đã chết theo. Nhưng bây giờ, nàng cảm giác được, người con trai ghé thăm trước mặt nàng, tựa hồ so với Hoàng gia xa lạ kia, còn có điểm tốt hơn.

Có được lời hứa này, Tiêu Thu Phong cũng thật sự yên tâm, với tính cách của Triệu Nhược Thần, hắn hiểu rất rõ, nàng nói được, là làm được.

“Tốt, cứ thu xếp như vậy đi, chờ đến khi anh đến kinh đô, Nhược Thần sẽ phát hiện ra, anh so với mấy thằng ngốc của Hoàng gia còn tốt hơn rất nhiều”.

Trên mặt lệ ngân chưa lau, nhưng nàng lại thản nhiên nở một nụ cười, đối với Triệu Nhược Thần mà nói, cái này chính là một loại trấn an, chứ không phải là hạnh phúc.

Trong lòng nàng cũng biết rằng, cả đời này, hạnh phúc đã không thuộc về nàng.

Triệu Nhược Thần cũng không muốn Tiêu Thu Phong tiễn nàng, một mình lặng lẽ rời đi, đến ngày thứ ba, Tiêu Thu Phong nhận được tin, nàng đã rời Thượng Hải.

Nhìn sao trên trời, tâm lý Tiêu Thu Phong có vài phần phiền muộn, cũng có nhiều tưởng niệm, trừ Vũ đang ở rất xa, bây giờ, còn có một Triệu Nhược Thần.

Phía sau, Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng bước đến, mang cho hắn thêm cái áo khoác.

“Thu Phong, gió đêm lạnh lắm, cẩn thận một chút” Ân cần chăm sóc, làm cho Tiêu Thu Phong không khỏi nắm lấy tay của Liễu Yên Nguyệt.

Cái loại động tác này, đối với hai người, cũng là lần đầu tiên, Liễu Yên Nguyệt cũng đã mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu, nhưng trong lòng vô cùng mừng rỡ, cái khát vọng có được người con trai này lại tiến thêm một bước.

“Yên Nguyệt, cảm ơn”.

Muốn có Triệu Nhược Thần, Tiêu Thu Phong biết, một số việc sẽ phát sinh, không có cách nào quay đầu lại, giống như tình cảm của Liễu Yên Nguyệt dành cho hắn, căn bản không cách nào dứt bỏ.

Hắn đã không còn là... Ảnh Tử, hơn nữa còn mang theo cuộc sống của hai người, Vũ, hắn yêu thật sâu đậm, nhưng còn Triệu Nhược Thần, hắn không cách nào từ bỏ, vậy... tính đi tính lại, còn có cả Liễu Yên Nguyệt, thật quả là vô cùng phiền não.

Nắm lấy tay nàng, yên lặng xoa dịu sự ảm áp lẫn nhau, mà Liễu Yên Nguyệt cũng yên lặng, nàng nhắm mắt lại, muốn cảm thụ loại hạnh phúc này bằng tâm linh.

Từ xa, Ngọc Thắm bưng một chén nước đến, nhìn thấy, lặng yên thối lui, bà không dám quấy rầy đôi tình nhân này, chỉ là trên gương mặt ôn hòa đã nở một nụ cười vui vẻ, chuyện phu nhân hy vọng, rốt cuộc đã thành hiện thực, bà muốn lập tức đem tin tốt lành này báo cho hai người bọn họ.

65. Chương 65: Thiết Huyết Biển

Thời điểm Bộ Xà xuất hiện, cũng đã một tuần trôi qua. Lúc này, thế lực của cả Thượng Hải, đều do Tiêu Thu Phong nắm giữ, còn bá chủ hắc bang khu Đông Nam Thiết Huyết Đoàn, bây giờ chỉ còn được mức trung bình, thực lực đã bị tổn thất quá nửa.

Hà Năng cùng lão đội trưởng cũng không bàn tán gì, Huyết Sát tổ trong một đêm bị tàn sát, làm cho hắn vô cùng đau lòng, đồng thời cũng sinh ra một cảm giác sợ hãi.

“Nếu mày muốn sống sót, chỉ có một con đường, quay trở lại nắm giữ Thiết Huyết đoàn, nếu làm được, tao sẽ ủng hộ”

Đây là sự uy hiếp lạnh lùng, mấy lần liên tiếp thất bại, hắn đã không còn nhẫn nại được.

Hà Năng tồn tại ở Thiết Huyết Đoàn là bí mật, khi xảy ra chuyện, lão đội trưởng vô lực xử lý, đều giao cho hắn. Nhưng người ngoài chỉ biết có một phó đoàn trưởng, những kẻ chính thức gặp quá hắn, không vượt quá năm người.

Thân phận của hắn, chính là chủ tịch tập đoàn Đông Bình, một thương nhân bình thường.

Một lão già, nhìn dung nhan suy bại, ngay cả ngồi một chỗ, cũng không ngừng thở, ai cũng thấy được lão đã dùng hết tinh lực và tánh mạng, giờ phút này chỉ còn kéo dài chút hơi tàn, như mặt trời sắp xuống núi.

“Tại sao? Tại sao mày lại làm như vậy? Huyết Sát đoàn là tâm huyết của cả đời tao, mày cũng dám trộm Thiết Huyết lệnh, để cho bọn họ một đêm bị hủy diệt?”

Lão họ Trần, có lẽ trên đời này, đã không còn ai có thể nhớ tên của lão, nhưng trong Thiết Huyết đoàn, lão là một loại lực lượng tinh thần, uy nghiêm không thể bị xâm phạm.

“Nhạc phụ, lần này chỉ là ngoài ý muốn, Bộ Xà phản bội Thiết Huyết đoàn, con là Phó đoàn trưởng, chẳng lẽ lại không thể quyết định?” Hà Năng mặc dù đã năm sáu mươi tuổi, nhưng đứng trước mặt lão già này, hắn cũng chỉ thuộc hàng văn bối đời sau.

Lão già này tuy già nhưng không hồ đồ, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Thật không? Mày làm vậy vì Thiết Huyết đoàn?”

Hà Năng làm bộ mặt tức giận, quát: “Người ta nói, con rể cũng là con, nhạc phụ, cha thật sự chán ghét con sao?”

Lão già thở dài nói: “Tiểu Dong gả cho mày, là sai lầm lớn nhất của đời tao, Hà Năng, mày đừng tưởng rằng chuyện của mày có thể giấu được tao, những năm gần đây, mày lợi dụng Thiết Huyết Đoàn, làm ra biết bao chuyện xấu, trong lòng mày rất rõ. Chuyện trước kia, tao không truy cứu nữa, bởi vì tao cũng đã già, không thể tiếp tục quản lý Thiết Huyết Đoàn nữa, cho nên lần này tao quyết định, giải tán Thiết Huyết Đoàn”.

Hà Năng cả kinh, vội nói: “Nhạc phụ, cha không thể làm như vậy, Thiết Huyết đoàn có cả vạn huynh đệ, nếu cha làm như thế, về sau bọn họ phải sống như thế nào?”

“Cuộc sống do mỗi người tự quyết định, nếu ai thích sống như thế nào, thì tự mình xông lên giành lấy, tao sẽ không để Thiết Huyết Đoàn trở thành công cụ của mày, Hà Năng, mà cũng đi đi, sau này không cần trở lại”.

Hà Hường Nam lẳng lặng đứng sau lưng Hà Năng, cảm nhận được nội tâm khiếp sợ cùng tức giận của lão già, thật ra hẳn cũng cảm thấy, Thiết Huyết Đoàn nếu giải tán, thật sự rất đáng tiếc, mặc dù trận chiến ở Thượng Hải đã tổn thất đến ba đường, nhưng lực lượng của Thiết Huyết đoàn, không ai có thể khinh thường.

Hà Năng nhẹ nhàng nói: “Nhạc phụ đại nhân, cha quyết định như vậy, cũng không lo lắng một chút sao?”

Lão già lắc đầu, nói: “Tao đã quyết định, mày không cần nhiều lời, đi đi!”

“Được, nếu nhạc phụ đã kiên quyết như thế, con cũng nghe lời, đã nhiều năm như vậy, Hà Năng con cũng muốn cảm tạ nhạc phụ đã chiếu cố, một cái cảm tạ thật sâu...”

“Mày...!”

Một thanh chủy thủ sắc bén đã đâm vào ngực của lão già, Hà Năng kích động đến điên cuồng, cầm chủy thủ rút ra rồi lại đâm vào, trên mặt chảy ra vài giọt nước mắt cá sấu: “Nhạc phụ, cảm ơn cha đã chiếu cố con, dạy dỗ cho con đạo lý sinh tồn, người trên trời có linh thiên, xin hãy phù hộ cho con, được không?”

Lão già trợn trừng mắt, đến chết cũng không tin, kẻ giết chết mình, lại là thằng đàn ông mà mình phó thác cuộc sống của con gái cho.

Chủy thủ lại rút ra, theo đó là một dòng máu tươi. Hà Hường Nam đứng đằng sau, ánh mắt có chút đờ đẫn, nhưng càng nhìn lâu càng thấy đáng sợ, nhìn cha ruột giết ông ngoại một cách lạnh lùng, trong lòng hẳn lại có một sự xúc động vui sướng?!

“Mày... mày giết đội trưởng?” Một lão bộc mang nước vào, run rẩy thất kinh hỏi.

Sau khi đã thỏa mãn, Hà Năng quay đầu lại, đá lão bộc một cước, làm chén trà vỡ thành nhiều mảnh.

“Hường Nam, giết hẳn” Hẳn lạnh lùng nói với con trai mình.

Hà Hường Nam cả kinh kêu lên: “Ba...”

Hai mắt lạnh vừa chuyển, Hà Năng nhìn hẳn rồi nhẹ nhàng nói : “Ừm”.

Hà Hường Nam nhìn lão bộc này ngày xưa đã chăm sóc cho hẳn, có một loại đau xót, nhưng rồi cũng đưa tay cầm lấy chủy thủ, xoay lại... đi tới... đưa tay lên... cắt đứt yết hầu của lão.

Hà Năng rất vui mừng gật đầu, mở miệng phân phó: “Dương ca, phiền anh một chút, đem tất cả người không nghe lời đi rửa một lần, nhìn chừng mắt”.

Vừa dứt lời, từ sau hẳn Dương Bá đi ra, mang theo một vẻ mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng nhìn phụ tử Hà gia, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Thiết Huyết Đoàn dụng quyền lực ra mặt, bắt đầu lễ huyết tẩy, mà Hà Năng một tia lo lắng cũng không có, ngồi trên cái ghế cao nhất của đoàn, nhẹ nhàng nâng chung trà lên, áp khẩu, sau đó khép mắt, ngẩng đầu lên, nhìn sáng khoáy không thôi.

“Thiên hạ Đông Nam, là của Hà gia, Hường Nam, nhớ kỹ, tuyệt đối không để cho kẻ khác cướp đi!”

Hà Hường Nam cũng rất hưng phấn, gật đầu nói: “Ba, con biết”.

Nhìn sự tàn khốc trước mặt, Hà Năng tin rằng, mấy lão già kia, không dám cãi lời, chỉ cần chính hợp lực lượng của Thiết Huyết Đoàn, dù không có Huyết Sát tổ, hắn vẫn là bá chủ Đông Nam, không thể thay thế.

“Mày làm tốt lắm, nếu mày cần trợ giúp, tao sẽ cho mày, lúc đó, hy vọng mày không làm tao thất vọng” Nghe Hà Năng báo cáo, Cảnh Trưởng coi như hài lòng, kế hoạch của ông chủ, đã thúc dục ngày càng gấp, lúc này, Thử Vương cũng xem như là một sự kiện.

Hà Năng không dám kiêu ngạo, mà còn rất kính hãi nói: “Cảnh Trưởng yên tâm, ta cam đoan với người, Đông Nam sẽ là thiên hạ của Hắc Dạ”

Buông điện thoại ra, nghĩ lập tức sẽ có hỏa lực cường đại trợ giúp, có rất nhiều cao thủ tham gia, còn có một lượng tài chính khổng lồ, Hà Năng hưng phấn châm một điếu xì gà, từ từ đi vào mộng tưởng.

“Ba, con có một bằng hữu muốn gặp, từ kinh thành đến”.

Hà Năng chấn động, hai mắt hiện ra tia lạnh lùng, trầm giọng hỏi: “Thân phận như thế nào” Đương nhiên hắn biết con mình sẽ không giới thiệu một kẻ vô dụng.

Hà Hướng Nam chẳng lộ ra tí gì vui mừng, đến sát người Hà Năng, nói nhỏ: “Hắn chỉ là một tên tiểu nhân, nhưng nghe nói là là trảo tử của Bán Biên Vương”.

Nếu đã trưởng thành, mà không nghe nói đến Bán Biên Vương, thì không thể xem là nhân vật thượng lưu, mặc dù Bán Biên Vương là một đề tài bị cấm, nhưng trong lòng mọi người ai cũng hiểu rõ, đó là một nhân vật rất quyền lực.

Người vừa bước vào đã làm cho người ta không thích, nhìn vẻ mặt của hắn, có chút hèn mọn, bỉ ố, nhưng nếu Phượng Hề có mặt ở đây, liếc mắt một cái, rồi sẽ nói... đây là Cổ Lưu thiếu gia từ kinh thành đến.

“Người chính là lão đại của Thiết Huyết Đoàn” Cổ Lưu vốn không xem người khác ra gì, tính tình khó sửa. Trong lòng hắn, trừ những đại nhân vật trong kinh ra, còn mọi người ở đây, dù là ông nội, hắn cũng không xem ra gì.

“Nhìn là thấy ngứa mắt rồi, bố lão bỏ mẹ, Hướng Nam huynh, huynh có làm không? Hắn thật sự có thể giúp chúng ta?”

Hà Năng cũng không biểu lộ gì, hắn biết rằng, không thể sinh sống ở đây một đời được, cho nên tìm một chỗ tốt và lớn hơn, mặc dù tên này thoát nhìn, có vẻ rất là chướng mắt, nhưng nếu Bán Biên Vương đã dùng hắn, chắc chắn cũng có tác dụng, cho nên đứng trước mặt hắn cũng là ra vẻ khiêm tốn một chút.

Hà Hướng Nam có chút xấu hổ nói: “Cổ thiếu gia, đây là gia phụ, hiện tại là trưởng quản của Thiết Huyết đoàn, chuyện của người, chỉ cần gia phụ đáp ứng, sẽ không thành vấn đề”.

Cổ Lưu nghe xong, ngay cả giải thích cũng không cần, cao hứng kêu lên: “Tốt, tốt, chỉ cần Thiết Huyết đoàn các người giúp ta làm thỏa đáng chuyện này, ta có thể cho các người phần thưởng thật lớn”.

Hà Năng ồ một tiếng rồi nói: “Cổ thiếu gia là khách quý, hôm nay quả là một ngày tốt. Không biết Cổ thiếu gia cần Thiết Huyết đoàn chúng tôi hỗ trợ gì?”

Trên đời vốn có rất nhiều quy luật, vật loại đồng quy, Hà Hướng Nam và Cổ Lưu có thể đứng chung một chỗ, đương nhiên bởi vì bọn họ có tâm tính giống nhau.

“Diệt Phượng Hề... Ta muốn chơi cho chết bốn con đĩ do nó dạy dỗ, dày vò tụi nó cả đời”.

66. Chương 66: Bí Mật Của Phượng Hề

Hà Năng sở dĩ tiếp đãi Cổ Lưu thật tốt, bởi vì với con người hắn, luôn có một khát vọng trèo cao lên, nếu có thể Bán Biên Vương tạo quan hệ, vậy thì Thiết Huyết đoàn có thể phát triển, không chỉ ở Đông Nam, mà còn lớn mạnh ra nhiều chỗ khác.

Dĩ nhiên, phần hận của Cổ Lưu cũng là cừ địch của bọn họ, và Phượng Hề đã trở thành địch nhân chung của bọn chúng.

Thất bại chồng chất thất bại, Hà Năng đã nhận định rằng: Đầu tiên là phải tiêu diệt tập đoàn Phong Chánh, còn có lực lượng ngầm trợ giúp cho bọn chúng, thứ hai là Phượng Hề đã đầu nhập Tiêu gia, tình báo của Thiết Huyết đoàn mất đi tác dụng, thứ ba là Tiêu Thu Phong cũng không phải là một kẻ dễ đối phó.

Cho nên, nếu muốn đối phó Tiêu gia, thì Phượng Hề phải trừ đi, chuyện này hợp với ý tứ của Hà Năng, chỉ là thuận tay gom về bốn đứa con gái, cũng không quan trọng lắm.

Vì lợi ích cộng đồng, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, Cổ Lưu biểu hiện vô cùng khẳng khái, cố ý đứng trước mặt hai người gọi điện thoại, nói rằng đã tìm được đối tượng hợp tác, là Thiết Huyết Đoàn ở Đông Nam.

Hà Năng thật sự có chút hâm mộ, đợi Cổ Lưu cúp điện thoại, lập tức hỏi: “Là Bán Biên Vương lão nhân gia phải không?”

Cổ Lưu có chút khinh bỉ liếc nhìn Hà Năng một cái, cất giọng khinh thường nói: “Hà lão đại, Bán Biên Vương là người như thế nào. Loại việc cón con này, cũng cần quan tâm hay sao? Bất quá các người yên tâm, việc này Bán Biên Vương cũng biết, nói không chừng ngày mai sẽ có chỉ dẫn cho biết”.

Hà Năng lộ vẻ hâm mộ trên mặt.

Cổ Lưu cười nói: “Chỉ cần Thiết Huyết Đoàn các người hữu dụng, vào đúng thời điểm, lão nhân gia nhìn thấy, nói không chừng sẽ rất hưng phấn, thưởng cho các người một ít ưu đãi, đủ cho các người dùng cả đời không hết. Bây giờ, làm tốt công việc này trước đi!”

Hà Hường Nam vội vàng nói lấy lòng: “Dĩ nhiên, dĩ nhiên, chuyện của Cổ thiếu gia, chúng ta đương nhiên sẽ làm tốt!”

Cổ Lưu gật đầu, trong mắt hiện rõ những tia hỏa dục, rất là sáng khoái nói: “Như vậy cũng được, nghe nói mấy con đi đó ở cùng một chỗ, không biết chọn như thế nào, miễn cưỡng lắm cũng không thể tiếp hết. Hường Nam huynh, có tin gì thì báo cho ta biết, ta còn phải chuẩn bị”.

Hà Hường Nam cũng làm ra vẻ mặt dâm dăng, cuống quýt gật đầu, bất quá trong lòng lại rất là khinh bỉ cái loại phế vật này, theo lời hắn nói, cái hắn chuẩn bị chắc lại là thuốc kích dục hay đại loại thế.

Vài ngày nay, Phượng Hề mất ngủ, bởi vì gần đây mạng lưới tình báo của nàng, mỗi ngày đều bị đứt liên lạc dần, Nếu như chỉ ngẫu nhiên một người thì cũng bình thường, nhưng thời điểm xảy ra lại liên tục, hơn nữa bọn họ đều đơn độc liên lạc, trừ bản thân nàng, căn bản là không có ai khác biết thân phận của những người này.

Nhưng lúc này, có ba người liên tiếp mất tích, nàng cảm giác được có gì đó không đúng.

Quản gia vội vàng chạy đến, trên tay cầm một mảnh màu đỏ.

Phượng Hề nắm giữ mạng lưới tình báo của mình, lấy tên gọi là: Thiên Vồng.

Trong Thiên Vồng, màu đỏ tượng trưng cho một việc quan trọng, bất kỳ một thám tử tình báo nào nhận được, thì trong thời gian ngắn nhất, phải truyền đến cấp trên, để cho chủ não Hồng Nương Tử nhanh chóng biết.

Mà... Phượng Hề lại có nickname là Hồng Nương Tử.

“Phượng tiểu thư... tài liệu...” Quản gia không kịp lau mồ hôi trên mặt, đã đem tài liệu lên.

Hai mắt nàng lạnh lùng nhìn phong ấn của kiện tài liệu, theo sắp xếp của Thiên Vồng, thì kiện tài liệu này không ai được phép mở ra ngoại trừ nàng.

Xác định không có dị trạng, lập tức mở ra, trong đó chỉ có mấy chữ sau: “Thỏ tử phản phác, bát hào vong!”

Hàn quang trong mắt Phượng Hề càng tăng mạnh, võ mạnh xuống bàn, đứng dậy.

“Con thỏ khôn kiếp, nước sông không phạm nước giếng, người nghĩ lão nương dễ khi dễ lắm sao?”

Quản gia là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi, trừ cái vẻ chừng chạc già đời, còn lại nhìn rất bình thường, bình thường đến nỗi, nếu một người bình thường gặp lão đến mười lần, chắc cũng không thể nhớ rõ, Phương Hề là do lão nuôi từ nhỏ đến lớn, cho nên có một số việc, cũng không cần giấu diếm lão.

Lão nhìn nội dung bên trong rồi hỏi: “Phương tiểu thư chuẩn bị xử lý ra sao?”

Phương Hề từ từ ngồi xuống, cầm lấy chén rượu uống một ngụm, hỏi ngược lại: “Quản gia nghĩ sao?”

Quản gia cũng không khách khí, ngẫm rồi nói: “Thỏ khôn có ba hang, nên không dễ tìm được huyết động của nó. Nhưng bọn chúng cũng chẳng có gì, đụng chạm đến chúng ta, không có lời. Nếu cùng Tiêu thiếu gia là minh hữu, loại sự tình này, hẳn sẽ xử lý thỏa đáng”.

Phương Hề cười, rồi hỏi: “Không phải lúc trước quản gia có thái độ hoài nghi với ‘minh hữu’ này hay sao? Nếu chuyện này để hẳn xử lý, sẽ càng làm cho hẳn biết nhiều thứ hơn, không sợ sao?”

Quản gia không cười, mà trong trí nhớ của Phương Hề, người đàn ông trung niên này, cho đến giờ vẫn chưa từng cười.

“Tôi ngoài việc làm quản gia, còn là bảo vệ cho Phương tiểu thư, đây là lời hứa của tôi với gia chủ. Nhưng bây giờ, xem ra tôi đã già, lực bất tòng tâm, vị Tiêu thiếu gia này, có năng lực thích ứng với việc này, tiểu thư nên cho hẳn cơ hội”.

Nụ cười trên mặt Phương Hề dần tắt, hai mắt hiện ra nhiều loại thương cảm, nhẹ nhàng nói: “Người theo ta đã nhiều năm như vậy, có thể cũng biết, đối với đàn ông, ta đã không còn lòng tin”.

Trên gương mặt bình tĩnh của quản gia chợt hiện ra sự chua xót, nhìn Phương Hề, rồi lại thở dài nói: “Thật ra trên đời này cũng có người đàn ông tốt, chỉ cần Phương tiểu thư dụng tâm đi tìm, nhất định sẽ tìm được”.

Phương Hề cũng không nói gì, chỉ bưng chén rượu lên, chậm rãi đưa vào miệng uống, khóe mắt đã đầy nước, từ từ rơi xuống, chẳng hiểu vì sao, hoặc là chỉ có chính cô ta mới biết được, vì sao lại rơi lệ... Nỗi đau này, đã thấm đến tận xương tủy, có lẽ cả đời này, cô ta cũng không thể quên được.

Rượu thoáng cái đã hết, uống xong đặt chén xuống, đứng dậy và xoa người rồi đi.

“Chuyện này, người không cần nhúng tay vào, ta sẽ mời hẳn đến xử lý”.

Hắn, đương nhiên là muốn nói về Tiêu Thu Phong.

Quản gia biết, đến giờ phút này, người đàn ông duy nhất có thể tiếp cận tiểu thư chính là... tên công tử nổi danh ăn chơi đàng điếm kia.

Thời điểm Tiêu Thu Phong nhận được điện thoại của Phương Hề, thì hẳn mới biết, thì ra Thiết Huyết đoàn cũng có một tổ chức tình báo, lão đại của chúng, chỉ là con thỏ trong mười hai đường chủ. Người ta thường nói: Thỏ khôn thì có ba hang, nhưng xem ra con thỏ này so với hồ ly còn狡 hoạt hơn.

Mười hai đường, trừ Bộ Xà của Xà đường, bây giờ còn lại tám đường, thuộc về thế lực của Thiết Huyết đoàn, Tiêu Thu Phong đã chuẩn bị từng bước đập tan nó, nhưng nếu con thỏ này làm người nhìn chướng mắt, vậy thì đi mất thì nó đầu tiên.

“Phương tỷ, chuyện này tôi sẽ nhanh chóng xử lý, chờ ăn thịt thỏ nhé ha ha...”

Mấy ngày này, Tiêu Thu Phong đã điều vài người đưa đám Bộ Xà và Lí Hưng đi tập huấn, đến nơi nào đó, huấn luyện cho cường hóa một chút, mặc dù biết rằng đi trên con đường này, mạng chẳng đáng làm bao, nhưng Tiêu Thu Phong không muốn nhìn thấy đám người này là phế vật.

Phương Hề lại cung cấp thông tin, làm cho Tiêu Thu Phong bất ngờ, bên trong Thiết Huyết đoàn đại biến, theo tin tức từ trong bang truyền ra, vị Phó đoàn trưởng thần bí kia mưu quyền đoạt tước, sửa mặt đổi hướng, bây giờ đang cực lực chinh hợp tám đường.

Tin rằng lúc này, tình hình Thiết Huyết Đoàn không yên, lòng người tan rã, là thời cơ công kích tốt, hẳn đương nhiên không bỏ qua.

Gọi điện cho Bộ Xà, Tiêu Thu Phong giao cho hẳn một nhiệm vụ mới, chính là lúc này, muốn hẳn đi căn càng nhiều người càng tốt.

Bộ Xà bây giờ đối với Tiêu Thu Phong đã có sự sùng bái mù quáng, hẳn công kích Hồ đường và Long đường, chết không ít, lúc ấy rất tức giận, nhưng chờ hai ngày sau nghe thuộc hạ báo cáo, Huyết Sát tổ bị diệt, hẳn không khỏi vui mừng. Trong lòng hẳn, đối với Huyết Sát tổ, đã có sẵn một sự sợ hãi, nhưng thật không ngờ, khi Tiêu Thu Phong hạ thủ, ngay cả một đòn cũng không chịu nổi.

Cho nên lúc này, Tiêu Thu Phong chỉ hướng nào, hẳn liền căn hướng đó, so với con chó chân chính còn ngoan và nghe lời hơn gấp trăm lần.

Mà lúc này, Tiêu Thu Phong muốn đối phó đầu tiên là Dương Châu, không phải bởi vì ở đây có Kê đường, mà là vì một con thỏ giảo hoạt.

Kê đường phụ trách Dương Châu, mà Thỏ đường phụ trách cả Đông Nam, Dương Châu bất quá chỉ là một cái hang mà thôi.

Theo tin của Phượng Hề, bởi vì tổng bộ Thiết Huyết Đoàn triệu tập, nên con thỏ gần đây đã trở về.

Tháng mười, là thời gian thu hoạch, con thỏ đã mập mập rồi, cũng đã đến lúc đem ra mần thịt.

Tiêu Thu Phong đã đáp ứng, cho đem thịt thỏ cho Phượng Hề ăn, đương nhiên sẽ không thất hứa.

Chỉ là... không biết thịt của con thỏ này... có còn tươi hay không...

67. Chương 67 : Tác Vi

Tôn Khánh Dục gần đây bề bộn rất nhiều việc, từ sau khi Triệu Nhược Thần ra đi, ông đã bắt tay vào việc chỉnh đốn trật tự toàn Thượng Hải, và hy vọng về sau sẽ không xảy ra thêm cuộc độ súng nào giữa các bang nữa.

Ông cũng không có bối cảnh như Triệu Nhược Thần, cho nên có một số việc, khi xử lý, cần phải thật cẩn thận.

“Cục trưởng, có điện thoại!” Tiểu Phi từ sau khi Lý Hải Bân từ chức đã được đề lên làm đội trưởng hình cảnh, mà trước đó, hẳn vốn là thân tín của Tôn Khánh Dục.

Tôn Khánh Dục đáp: “Chuyển máy!”

“Tôn Cục trưởng phải không?” Khi tiếp điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói rất lạ, cái giọng nói này, đối với Tôn Khánh Dục, rất là xa lạ, ông tin chắc rằng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua.

Tôn Khánh Dục cả kinh hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là đúng mười giờ đêm nay, bến tàu Củng Thủy có một lượng thuốc phiện lớn nhập vào, Tôn cục trưởng chắc sẽ có hứng thú” Lời nói rất ngắn gọn, Tôn Khánh Dục còn chưa nghe kịp là ý gì thì người kia đã cúp điện thoại.

Tôn Khánh Dục không phải là người ngu, rất nhanh suy nghĩ cẩn thận, mặc dù người nặc danh không nói gì nhiều, nhưng có thời gian và địa điểm, ông chỉ cần chuẩn bị một chút.

“Tiểu Phi, vào đây!” Tôn Khánh Dục gọi.

“Cục trưởng, có việc gì vậy?”

“Điều tra vị trí cuộc gọi này, ngay!”

Đại khái là ba phút sau, Tiểu Phi đã tra ra: “Cục trưởng, ở buồng điện thoại công cộng khu phố sáu mươi chín, đã phát người đi điều tra”.

Hắn vừa nói xong, thì trung tâm đã truyền đến tin tức của cảnh viên điều tra: “Chưa phát hiện ra người nào khả nghi”.

Đối với hành động của Tiểu Phi, Tôn Khánh Dục rất hài lòng, chỉ nói hắn tra số điện thoại, hẳn cũng hiểu được dụng ý bên trong, đích thật là một nhân tài.

Tôn Khánh Dục gật gật đầu nói: “Tiểu Phi, đêm nay có hành động bí mật, ta để đội Phi Báo cho người, do người thống nhất chỉ huy”.

Đội Phi Báo là lực lượng có hỏa lực mạnh nhất của sở cảnh sát, mặc dù chỉ có hơn mười người, nhưng đều là tinh anh trong các tinh anh, bọn họ mỗi lần xuất động, đều để xử lý trọng án.

Làm một cảnh sát, không ai lại không muốn phá được một vụ án lớn, tạo một điểm tốt trong tài liệu lý lịch của mình, sẽ là vinh quang cả đời.

“Vâng, Cục trưởng, tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Tôn Khánh Dục bố trí hành động, nhưng đối với tin tức này vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng mà, thà tin là có còn hơn là không.

Nhưng kết quả của hành động lần này, làm cho ông phải khiếp sợ, mà cũng không phải chỉ có mình ông, ngay cả hệ thống cảnh giới của cả Đông Nam cũng phải rung động, số lượng thuốc phiện lần này quá lớn, đã đạt đến mức hơn trăm kg.

Thượng Hải không phải là nơi tiêu thụ thuốc phiện, mà chỉ là trạm trung chuyển, bọn chúng chỉ đi ngang qua, nhưng thật không ngờ, chặn bọn chúng không phải là lực lượng hải cảnh mà lại là cảnh sát trên bờ.

Nhờ vào sự tăng bốc của báo chí và đài truyền hình, vị tân cục trưởng này hình như có vẻ rất sáng khoái.

Nhưng đến ngày thứ ba, một cú điện thoại vô danh lại đến.

Không nói thừa một câu vô nghĩa, thậm chí không cần chờ Tôn Khánh Dục hỏi, giọng nói đã vang lên: “Tổng Bác ba người, hiện đã lên đến Thượng Hải, khu nhà mười sáu đường Thiết Quỹ. Bọn họ có súng”.

Lần này, Tôn Khánh Dục đã không còn do dự, Tổng Bác ba huynh đệ này, đã gây ra mười sáu vụ án, giết chết hơn ba mươi người, làm cả nước khiếp sợ, các sở cảnh sát đã phối hợp với nhau nhưng cũng không thể bắt được ba tên hắc đạo này, nếu như tin lần này là sự thật, thì tuyệt đối là một đại chấn động.

Lần này Tôn Khánh Dục tự mình dẫn người xuất đội, từ sau vụ thuốc phiện trước, bây giờ giới truyền thông đã rất chú ý vào hành động của sở cảnh sát, Tôn Khánh Dục lại tự mình xuất chinh, để cho bọn họ người được mùi giá trị của tin tức.

Lúc xe cảnh sát rời đi thì vài chiếc xe của đám phóng viên cũng bắt đầu bám theo.

Bởi vì đột nhiên tập kích, Tôn Khánh Dục bố trí hành động để nắm lấy quyền khống chế, sơ tán quần chúng, đội Phi Báo đã gom thành công ba huynh đệ Tổng Bác vào cùng một chỗ.

Nhưng chúng ngoan cố kháng cự, làm cảnh sát mất đi cơ hội bắt sống, tình thế phát triển lên, lúc này giới truyền thông cũng đã nhận được tin và bắt đầu bu lại, và Tôn Khánh Dục cũng nhận được chỉ thị từ cấp trên: “Nếu ngoan cố kháng cự, bắn bỏ”.

Với mệnh lệnh này, đội Phi Báo tấn công càng thêm dày đặc, ba tên đào phạm đã có kết cục, hai chết một bị thương, và hành động lần này của Tôn Khánh Dục đã hoàn thành thắng lợi.

Cơ hồ chỉ trong một tuần ngắn ngủi, Tôn Khánh Dục đã trở thành niềm kiêu ngạo của cảnh sát, phá vụ án thuốc phiện lớn, bắt ba tên tội phạm giết người, cũng đã giúp cho ông từ chức phó cục bước lên chức cục trưởng.

Tại bục vinh dự, về mặt của Tôn Khánh Dục lại rất bình tĩnh, bởi vì ông biết, tất cả mọi chuyện, đều do một người nặc danh giúp đỡ, nhưng người nọ, cuối cùng là ai ?

Xà đường, Lý Hưng vừa xem xong tin tức, có chút khó hiểu hỏi: “Xà ca, chúng ta là hắc, bọn họ là bạch, với là thế bắt lương lập, tại sao chúng ta lại giúp cho hắn?”

Bộ Xà không quay đầu lại, mà tựa hồ chìm vào suy nghĩ nào đó, nghe vậy lãnh đạm nói: “Lý Hưng, thiếu gia dạy làm, mày không cần hỏi nhiều, chuyện này mày chỉ cần làm tốt là được, biết nhiều thì không tốt”.

“Chuyện tiến quân vào Dương Châu, mày tính thế nào? Thiếu gia cho chúng ta thời hạn ba ngày”.

Lý Hưng tựa hồ như vẫn còn muốn hỏi, nhưng cố gắng nhẫn nhịn lại, trả lời: “Đã xử lý xong, hôm qua em đã phái người đi thăm dò, thu được tin rằng, tổng đường nội loại, vậy chắc rằng con gà kia sẽ không còn lòng dạ nào để quản Dương Châu nữa”.

Bộ Xà nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Tốt lắm, tao đã từng nói với Sáu Cầu, lúc chúng ta trở về, vị trí đội trưởng phải đổi người, xem ra lời nói của tao rất nhanh sẽ thành sự thật”.

Lý Hưng vội vàng tung vài trái lựu đạn: “Đúng vậy, đúng vậy, lão già này sớm phải nghỉ hưu đi, Đông Nam sẽ là thiên hạ của Xà ca”.

“Là thiên hạ của Tiêu thiếu gia, tao chỉ là con chó của Tiêu thiếu gia”.

Bộ Xà trước giờ vẫn chưa cảm giác được làm con chó thì sẽ mất mặt đến thế nào, trái lại, rất nhiều người hâm mộ hẳn, nếu có thể làm một con chó uy phong như vậy, nếu có cơ hội... ai cũng muốn làm.

Tiêu Thu Phong và Liễu Yên Nguyệt cùng nhau về nhà, đi chung một chiếc xe, đó là xe của Tiêu gia, xe của Liễu Yên Nguyệt cơ bản không cần dùng, ngay cả đi ra ngoài mua sắm một vật gì đó, nàng cũng nhờ Tiêu Thu Phong chở.

Nàng thích cái hương vị mà hai người gần bó với nhau, có lẽ vì lúc nàng, nàng mới cảm giác được địa vị của mình hoặc cuộc sống của mình.

“Yên Nguyệt, anh sắp đi ra ngoài vài ngày, đến Dương Châu xử lý vài việc, em ở nhà nếu thấy buồn bực, thì có thể trở về thăm cha của em”.

Trên gương mặt xinh đẹp của Liễu Yên Nguyệt có chút sững sốt, nhưng nàng cũng không hỏi tại sao, chỉ thần nhiên lắc đầu nói: “Em sẽ không về, em sẽ ở nhà chờ anh, Thu Phong, anh biết không, hiện tại em rất thích cuộc sống như bây giờ”.

Nàng có chút ngượng ngùng nói: “Nghe nói đàn ông là một dạng người, khi có người phụ nữ mình yêu chờ ở nhà, thì mới có thể trở về nhà sớm, đúng không?”

Tiêu Thu Phong cũng cười, nói: “Như vậy cũng được, anh sẽ mau chóng trở về”.

Bất tri bất giác, người con gái này đã chậm rãi đi vào trái tim hắn, tựa như một dòng nước êm ả, lơ đãng chảy vào làm ngập trái tim hắn.

Bữa cơm tối, Liễu Yên Nguyệt đã đem hết tài nghệ học tập mấy bữa nay ra mà nấu những món ăn đặc sắc, hơn nữa rất ân cần gấp đồ ăn cho Tiêu Thu Phong, mặc dù rất là khó ăn nhưng cũng làm hắn cảm thấy được hạnh phúc gia đình là như thế nào.

Lúc này, trong lòng một người con gái xinh đẹp này, cũng chỉ có những khát vọng như bao nhiêu người con gái bình thường khác, tìm một mái ấm gia đình, kiếm một chỗ dựa vững chắc và cuối cùng là sinh ra một đứa con thật xinh.

Cái mơ ước này, dù không phải là cao xa với vợ gì, nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong cảm thấy chưa xót, hắn không thể cho nàng những hứa hẹn này, bởi vì trong lòng hắn, còn có hình bóng của người khác.

68. Chương 68 : Hành Trình Đến Dương Châu

Ngày hôm sau, Tiêu Thu Phong rời đi, chuẩn bị cho một số việc, và những việc này quan hệ đến an nguy của Tiêu gia.

Cùng hắn hành động lần này, còn có mười sáu người thuộc thần binh chiến đội, vốn dĩ Lý Cường Binh không được chọn, nhưng khi hắn nghe nói về hành động lần này, hắn đã mãnh liệt yêu cầu tham gia, bởi vì bây giờ, hắn cũng đã cảm giác được, giết chóc chính là cách tiến bộ nhanh nhất.

Đối với yêu cầu của hắn, Tiêu Thu Phong cũng cho phép, dù sao Thượng Hải cũng đã là địa bàn của Bộ Xà, nên không ai dám đến làm loạn, mặt khác, nơi đó còn có Phượng Hề và sáu thành viên nữa, nên cũng có thể ứng phó được.

Hơn nữa, Phượng tỷ còn có thể lực ngầm bảo trợ, nên Tiêu Thu Phong rất tin tưởng, nếu không chỉ dựa vào sức của một người đàn bà như nàng, sẽ không thể tồn tại đến giờ này.

Dương Châu là một thành phố đông dân cư, mà tập đoàn Hoa Phong cũng có điểm giao dịch tại khu phần thịnh này, tòa nhà sáu mươi ba tầng hùng cứ một phương. Khi Tiêu Thu Phong vừa đến, Lâm Thu Nhã cũng đã nhận được tin.

Tiêu Thu Phong cũng chẳng che giấu hành tung của mình, nhưng đi bên cạnh hắn, chỉ có hai người Lý Cường Bình và Thiết Trụ.

“Ba, người nghĩ xem tên thiếu gia phong lưu đến Dương Châu vì mục đích gì?”

Từ cái bữa lễ khai mạc phim đến giờ, Lâm Thu Nhã đã có cảm nhận sâu sắc đối với vị thiếu gia phong lưu trong truyền thuyết này, chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản. Tư Mã Lạc có ý đối với nàng, đương nhiên nàng biết rõ, nhưng rất xin lỗi, đối với loại đàn ông tao nhã lịch sự này, tựa hồ như nàng chẳng có tí xúc động gì.

Bất quá, nàng cũng biết, Tư Mã Lạc tuyệt đối không giống như những gì giang hồ đồn, là một thiếu gia ăn chơi sa đọa, ngược lại, hắn rất thông minh và có tâm kế.

Vậy còn Tiêu Thu Phong?

Người đàn ông này, trong lòng nàng, vẫn còn là một dấu hỏi.

Gặp nhau trong thời gian ngắn, nàng đã có chút hâm mộ Liễu Yên Nguyệt, có rất ít người đàn ông để ý đến trường hợp bảo hộ tôn nghiêm người phụ nữ của mình, ở cái thời đại tính chất quyết định này, phụ nữ có đôi khi, đều là phụ của đàn ông.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn cho rằng, Tiêu Thu Phong là một kẻ chẳng ra gì. Năm đó hắn vô sỉ áp chế để chiếm đoạt Liễu Yên Nguyệt, nếu một người đàn ông có một chút, một chút chút phong độ, cũng sẽ không làm như vậy.

Nhưng ngày gặp mặt, nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt tràn đầy tình yêu, nhưng không một chút nào giống như làm bộ, nàng cũng là phụ nữ, nên cũng biết được, nếu một người phụ nữ chán ghét người đàn ông, mặc dù diễn trò, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi ý tứ chán ghét, nhưng trên người Liễu Yên Nguyệt, nàng không thể nhìn thấy được, ngay cả một tia tâm tình loại này cũng không có.

Hắn tốt cùng là một người đàn ông như thế nào?

“Tiểu Nhã, con nghĩ hắn đến Dương Châu vì cái gì?” Trong văn phòng, ngoại trừ Lâm Thu Nhã ra, còn có một người đàn ông trung niên, nhìn qua rất là bình thản, không phiền không táo, không cười không vội.

Lâm Thu Nhã suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lần trước Thiết Huyết Đoàn công kích tập đoàn của bọn họ, con nghĩ lần này họ đến đây để xử lý việc này”.

Người đàn ông ồ một tiếng, lại hỏi: “Chỉ đơn giản vậy sao?”

Đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, sắc mặt đột nhiên có chút kích động nói: “Chẳng lẽ người nói hắn đến vì Thiết Huyết Đoàn”.

Người đàn ông gật đầu, nói: “Chỉ có như vậy mới giải thích được nhiều sự việc, ai cũng biết, Đông Nam lại đổi thời, Thiết Huyết Đoàn có khả năng bị tiêu diệt hoàn toàn, các thế lực khác, sẽ một lần nữa chỉnh hợp. Tên phong lưu thiếu gia này, quả thật không phải là người đơn giản!”

Lâm Thu Nhã đã biến sắc: “Ba, người thật sự cho rằng, sự tình ở Thượng Hải đều do người này làm ra?”

Lâm Bắc Cường cũng nở một nụ cười: “Ba không phải đã nói qua, một số việc, chúng ta chỉ cần suy nghĩ, nếu Tiêu Thu Phong thật sự là một tên vô năng vô lực, thì hắn đến Dương Châu chỉ để tìm chết, bằng không, nếu hắn không phải, Tiểu Nhã, Dương Châu sẽ xuất hiện phong ba”.

Lâm Thu Nhã mặc dù không dám tin, nhưng lời nói của cha rất có đạo lý, chẳng qua nàng có chút không hiểu, Tiêu gia từ lúc nào lại có một lực lượng hỗ trợ cường đại như vậy... chẳng lẽ tên thiếu gia kia ẩn dấu thực lực bản thân??

Lâm Bắc Cường đứng dậy nói: “Việc này chúng ta cũng không cần quan tâm quá nhiều, chỉ cần chú ý một chút, thật ra đại bá của con, cũng đã nhiều lần nói qua, muốn cho Khải Dực tiếp nhận vị trí của con, Tiểu Nhã, con cũng phải cẩn thận một chút”.

Lâm Thu Nhã cũng có chút tức giận, đứng dậy nói: “Đại Bá thật tàn nhẫn, biết rõ ba không muốn tranh giành mới bọn họ, mà bọn họ lại còn muốn giành của chúng ta, bọn họ đã nắm giữ cả Tây Bắc, như vậy còn chưa đủ hay sao?”

Lâm Bắc Cường nhẹ nhàng vỗ vai đứa con gái, nói: “Lòng tham của con người vốn là không đáy, nếu đã thật sự không thể thỏa hiệp nữa, thì không bằng ba sẽ đem tặng cho bọn họ. Đời của ba cũng không mơ mộng gì, bình an là phúc rồi, ngóng trông con gái lớn lên lập gia đình, giúp chồng dạy con, như vậy cũng đã rất thỏa mãn”.

Lâm gia có bốn người con, dựa theo phân chia của gia tộc, mỗi người tiếp quản một khu, nhưng thật không ngờ, Đại Bá là một người có dã tâm lớn, không biết tự thỏa mãn, chiếm lấy Đông Bắc của Tứ thúc xong rồi còn muốn tranh chiếm luôn Đông Nam, nàng mặc dù là phụ nữ, nhưng lại không có một chút gì giống với cha nàng.

Những thứ này vốn thuộc về nàng, mà nàng lại không phải là một kẻ yếu đuối.

“Ba, người không cần nói nữa, bất luận như thế nào, con cũng sẽ không để yên, nếu không sau này nhìn Lâm gia trở thành thiên hạ của Đại bá, mỗi lần chứng kiến ông ấy rất giống với gia gia, đến kêu đi hét, không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, con đã không vừa lòng. Lâm gia tuyệt đối không thể để cho dạng người này cầm quyền”.

Lâm Bắc Cường trời sinh đã có tính cách như thế, vô đầu vô tranh, nhưng thật không ngờ, lại hạ sinh ra một người con gái không thua kém gì đáng mà râu

“Tiểu Nhã, con cũng đã lớn, biết phải làm gì, chỉ là ba hy vọng con nhớ kỹ, đừng để bản thân bị tổn thương, con và mẹ của con là hai người mà ta yêu thương nhất, con hiểu chứ?”

Lâm Thu Nhã cảm động, vùi đầu vào lòng ngực của người cha, ôn nhu nói: “Ba, người yên tâm, con gái của ba thông minh như vậy, sẽ không dễ bị người khác hãm hại”.

Lâm Bắc Cường bắt đầu đi lắc đầu, nhưng Lâm Thu Nhã lại không nhìn thấy, ài... có một người con gái thông minh, làm cha như ông, cũng tình nguyện cho con gái mình bớt khôn một chút, kỳ thật người xưa nói không sai: nữ tử vô tài mới là đức.

Con gái thông minh như vậy, ông cũng không cần gì phải lo lắng, chỉ sợ đến một ngày nào đó, đứa con thông minh này sẽ bị chính sự thông minh của mình hại.

Tiêu Thu Phong đã đến khách sạn Dương Châu, Bộ Xà của đã phái người đưa những tư liệu liên quan, Kê đường và con hổ cũng đã bí mật giám sát, trừ đường chủ, tiểu đầu mục, còn có vài đại chiến tướng, cũng đã xếp vào phạm vi giám sát.

Bất quá, có một việc rất kỳ lạ, lão Kê của Kê đường đã xuất hiện, nhưng Hồ Thỏ của Thỏ đường vẫn chưa lộ mặt, cho nên đến giờ vẫn chưa tra ra được vị trí chính xác của hắn.

“Tiêu thiếu gia, hành tung của Hồ Thỏ, chúng em đang tiếp tục tra, chỉ lo hành tung bị bại lộ, cho nên không dám dùng nhiều người, vì thế cần thêm một chút thời gian”.

Người đưa tin này Tiêu Thu Phong cũng đã gặp qua, Quan Dao, cùng thời với Lý Hưng, là tiểu đầu mục mới quét khởi xong, tuy không có đầu óc, nhưng cũng có thể trọng dụng được.

“Nói với Bộ Xà, mục tiêu chủ yếu lúc này là Thỏ đường, tao muốn lược thịt hết, còn các đường khác, toàn quyền xử lý, là giết hay hàng tao không cần biết, tao chỉ muốn kết quả”.

Quan Dao cúi đầu xác nhận: “Dạ hiểu rồi, Tiêu thiếu gia, em trở về sẽ đem ý tứ của anh nói lại cho Xà lão đại”.

“Được, đi đi, tao chỉ cần hành tung của Hồ Thỏ, nhanh lên cho tao”.

Quan Dao rời đi, Lý Cường Bình đứng bên cạnh vội vàng lên tiếng: “Tiêu thiếu gia, tên Hồ Thỏ này xin giao cho tôi!”

“Đúng vậy, Tiêu thiếu gia, giao cho tôi ứng được, tôi nhất định sẽ làm sạch sẽ” Thiết Trụ cũng mãnh liệt yêu cầu.

Tiêu Thu Phong cười cười nói: “Chuyện này vốn giao cho các người, ta đến đây, chỉ để xem xét nghiệp vụ của công ty, nếu không, mang theo bọn người đến làm gì?”

Lý Cường Bình có chút ngượng ngùng nói: “Hay lắm, tôi đang rất buồn bực, nếu Tiêu thiếu gia ra tay, chúng tôi sẽ chẳng còn gì cả, ngày đó chơi với mấy tên lính đánh thuê, chưa đã ghiền gì hết, Tiêu thiếu gia xuất hiện làm chúng tôi chẳng được động tay động chân, ngấm lại thấy chưa đủ phê”.

Tiêu Thu Phong cũng cười, nhưng gương mặt có chút tà mị đã trở nên lãnh khốc: “Được rồi, phỏng chừng các người sẽ được chơi thỏa thích, Tổng đường của Thiết Huyết Đoàn không phải ở đây hay sao? Vài ngày sau ta trở về, các người cứ từ từ mà chơi, đem Dương Châu đi tẩy cho sạch, một hạt bụi lưu lại cũng là tai họa, thanh trừ sớm một chút cho dễ thở”.

Thiết Trụ đứng ngây ngốc cười, còn Lý Cường Bình mặt đầy khát vọng.

Tiêu Thu Phong cũng không nói thêm gì. Ngày hôm sau, quả nhiên hắn đi xem xét các công ty bị Thiết Huyết đoàn công kích, tổn thất không quá lớn, phỏng chừng bọn chúng cũng chỉ muốn quây phá, làm cho công ty không cách nào hoạt động bình thường, chứ không thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt.

69. Chương 69: Gặp Nạn

Tiêu Thu Phong đến đây, Thiết Huyết Đoàn cũng đã nhận được tin tức rất sớm, Hà Năng thu được tin tức, trầm lặng một lát, rồi mới mở lời phân phó: “Trước tiên nên giám thị, đừng hành động gì cả”.

Vốn đây là mục đích của Tiêu Thu Phong, lúc này hắn không chuẩn bị ra tay, chỉ là muốn hấp dẫn sự chú ý của đối thủ, để mọi sự dò xét lên người mình, giúp cho đám Lý Cường Bình cùng Bộ Xà hành sự dễ dàng hơn.

“Ba, Bộ Xà cũng đã đến Dương Châu” Hà Hướng Nam đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói.

Hà Năng neho mắt lại, lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Chủ nhân đến, con chó như hắn sao lại không đi theo?” Đối với chuyện này, hắn đã sớm biết, cái tên thiếu gia phong lưu này, cũng thật có can đảm, có dũng khí xông đến Tổng đường của Thiết Huyết Đoàn.

“Chẳng qua Tiêu Thu Phong mỗi ngày đều đi thị sát các công ty, con đã phái người theo dõi, cũng không phải hiện ra có gì dị thường” Hà Hướng Nam lại nói, hắn cũng không rõ về cái tên bạn nhậu này, hoặc là hắn đã không thể hiểu về con người này.

Hà Năng lạnh lùng cười: “Con nghĩ sao?” Lời này nói ra, ngay cả chính hắn cũng không tin.

Hà Hướng Nam cũng biết, Tiêu gia và Thiết Huyết Đoàn lúc này, nhất định phải có một bên ngã xuống.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ, lực lượng của bọn họ rất mạnh”.

Kỳ thật cho đến hôm nay, bọn họ vẫn chưa nắm rõ, những tên lính đánh thuê đã tàn sát Huyết Sát tổ là ai, nhưng không thể phủ nhận, những người này đã làm cho người khác phải sợ hãi.

Hà Năng nói: “Bọn chúng bất động, chúng ta sẽ chờ, trợ giúp của chúng ta sẽ đến nhanh thôi”.

Cảnh Trưởng đã phái cao thủ đến, bằng không hắn cũng không dám đối mặt với lực lượng thần bí kia.

Hơn nữa, nội bộ Thiết Huyết Đoàn vẫn chưa ổn định, mười hai đường, giờ chỉ còn tám đường, nhưng cũng chỉ có sáu đường quy thuận, còn Ngưu đường và Mã đường, rõ ràng là không muốn đầu quân, đối với mệnh lệnh của Tổng đường, căn bản là âm phụng dương quy, hơn nữa đã hơn một tuần, vẫn chưa thấy cử người đến nói gì.

Một khi đã động thủ, những người này không biết có dùng được hay không, nhất là với một đội trưởng không có uy tín như hần, càng huống chi, chính hần đã giết chết lão đội trưởng, sự tình này trong Thiết Huyết Đoàn cũng không phải là bí mật gì, chỉ là những người này không dám nói ra.

Cho nên, cũng không nên dựa vào bọn họ.

“Thông tri Hồ Thỏ, kêu hần đến gặp ta” Hà Năng chớp mắt một cái, rồi đưa ra quyết định.

Hà Hướng Nam gật đầu rời đi, Hà Năng nhẹ nhàng nói: “Dương huynh, lúc này cần huynh đi một chuyến, chỉ cần không có chủ nhân, thì con chó kia cũng không thể cắn bậy”.

Dương Bá lại xuất hiện, nhưng lần này, trên mặt hần, vẫn giữ được sự ổn định khi xưa, thản nhiên nói: “Con người này, ta cũng không rõ lắm, chỉ có thể cố gắng hết sức”.

Mạng của hần đã thuộc về Hà gia, nhiều năm trôi qua, trải qua nhiều chuyện xấu xa, hần cũng chỉ có thể biến mình thành một con người không còn lương tâm, sống đến chừng tuổi này, hần cũng đã thấy đủ, chỉ đáng tiếc là, hần không thể tìm được người kế vị mình.

Hà Năng cười an ủi nói: “Dương huynh, dựa vào thân thủ của huynh, nhất định mã đáo thành công, tôi chờ uống rượu mừng của huynh” Đối với con người này, cái tên đứng trước mặt có chết hay không cũng chẳng quan trọng, quan trọng là Tiêu Thu Phong phải chết.

Rất nhanh, Hồ Thỏ đi vào, đây là một người đàn ông rất gầy, tuổi chừng bốn mươi, mỗ nhọn má khỉ, nhìn giống khỉ nhưng lại gọi là thỏ, là cho người ta có chút khó hiểu.

Trên đầu mang một cái mũ rách nát của một ông già, nếu không cẩn thận, mày có thể nhìn lầm hần, cứ tưởng hần là một lão già sắp chết, nhưng hần không già, mà ngược lại còn rất khôn khéo, khôn khéo đến mức làm cho mày bất ngờ.

“Đội trưởng” Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên “Không biết đội trưởng tìm con thỏ này có việc gì?”

“Tìm cho ta một cơ hội, ta muốn Tiêu Thu Phong chết” Hà Năng đương nhiên biết bản lãnh của con thỏ, phỏng chừng cả Đông Nam này không có ai chạy thoát được truy tung của hần.

Hồ Thỏ gật đầu, hần đã hiểu rõ ý tứ của Hà Năng, còn nói thêm: “Không biết đội trưởng đối với kế hoạch đối phó Thiên Vồng của ta như thế nào, ta lo lắng con đàn bà kia sẽ phản phác!”

Hà Năng lạnh lùng cười nói: “Người yên tâm, việc này sẽ có kết quả nhanh thôi, làm cho con phượng hoàng kia sẽ biến thành con gà, mãi mãi không thể bay lên được”.

Hồ Thỏ có chút lo lắng, nhưng không mở miệng nói, hần hiểu tính cách của tên đội trưởng mới lên này, rất cố chấp, cho nên hần cũng chỉ có thể để buồn bực trong lòng.

Trên đời này, không ai ngoài hần có thể hiểu được lực lượng sau lưng Phượng Hề, mặc dù nàng đã vứt bỏ nó, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không sử dụng lại nó, hơn nữa gần đây, Thiên Vồng tiêu thanh biệt tích, làm cho hần mơ hồ có một loại dự cảm không ổn.

Tiêu Thu Phong cầm ly rượu, không nhận được lại hỏi: “Lâm tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết, lần này cô mời khách, có phải là cô trả hay không?”

Lâm Thu Nhã nhẹ nhàng cười, gật đầu khẳng định: “Yên tâm, bữa ăn này, tôi mời” Nói xong nàng móc trong túi ra hai trăm kếu lên: “Ông chủ, tiền đưa cho ông, đợi ăn xong rồi tính”.

Đây đã là lần thứ ba Tiêu Thu Phong hỏi, nhìn thấy Lâm Thu Nhã móc tiền ra đưa, hần mới yên lòng cầm ly rượu nốc vào họng.

Mặc dù chỉ là một sự sắp xếp, nhưng chung quy có thể xem lại mời khách, Tiêu Thu Phong cũng đã có thể an tâm ăn uống.

“Tiêu đại công tử, thật là xin lỗi, mời anh đến địa phương hẻo lánh này, hy vọng anh không lấy làm phiền lòng, lần sau nếu có thời gian, tôi sẽ mời anh đi Dương Châu Bát Bảo thành, đồ ăn nơi đó không thể chê được”.

Thời tiết tháng mười, làm khu Đông Nam đã giảm đi vài độ, rượu vào sưởi ấm tâm hồn, làm thân thể Tiêu Thu Phong cũng cảm thấy sáng khoái, tay cầm xôi thịt nướng cay thơm, thật đúng là đủ vị.

“Người đẹp đã mời, dù phải vào nước sôi biển lửa, tôi cũng sẽ đi. Lâm tiểu thư tựa hồ đã quên, tôi vốn là phong lưu thiếu gia mà” Rượu ngon và người đẹp, cũng là một đạo phông cảnh, huống chi, người con gái trước mắt này, càng là một tuyệt đại mỹ nhân giai nhân.

Lâm Thu Nhã vẫn giữ nụ cười trên mặt, nói: “Ồ, Tiêu thiếu gia của chúng ta quả thật rất biết nói đùa, nhìn như vậy, phỏng chừng đã gạt biết bao người con gái, cũng khó trách, ngay cả Yên Nguyệt cũng mắc vào bẫy của anh, biến thành người con gái ngây ngốc”.

Tiêu Thu Phong cười, hỏi: “Lâm tiểu thư mời tôi đến nơi thần bí như vậy, chẳng lẽ chỉ để xem tôi cười đùa”.

Lúc Tiêu Thu Phong nhận được điện thoại của Lâm Thu Nhã, cũng có chút ngạc nhiên, thật sự mà nói, người con gái này cùng Liễu Yên Nguyệt xưng chị gọi em, nhưng mà đối với hắn, nàng vẫn còn là một người lạ.

Bởi vì người con gái này rất thông minh, trong mắt thường lộ ra những tia chết người, tựa hồ như bao phủ lấy trái tim của người khác, Tiêu Thu Phong cũng không muốn cùng nàng quan hệ, hơn nữa cũng không cần phải thế.

Lâm Thu Nhã nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Vậy chúng ta cũng không cần vòng vo làm gì, Tiêu gia có mâu thuẫn với Thiết Huyết Đoàn, tin chắc chuyện này không còn là bí mật, là một người bạn, tôi cũng muốn quan tâm một chút, không biết Tiêu thiếu gia có tin không?”

“Hình như là quan tâm rất nhiều, xem ra Lâm tiểu thư rất tò mò”.

Lâm Thu Nhã cũng không phủ nhận, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Không sai, thật sự tôi rất hiếu kỳ, không biết mời anh ăn bữa cơm này, có thể làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi hay không?”

“Người ta nói, lòng hiếu kỳ có thể gây chết người, quả nhiên không sai, Lâm tiểu thư, có đôi khi, tò mò cũng không tốt lắm” Cái chén trong tay Tiêu Thu Phong khẽ rung động, một cổ áp lực lớn, đã chậm rãi đến gần, Tiêu Thu Phong uống một ngụm, nhìn thấy Lâm Thu Nhã không có phát hiện gì, cười nói: “Lúc này, hình như cô cũng gặp phiền toái”.

Nơi này vốn rất hẻo lánh, trừ mấy nhà thôn gần đây, chỉ có vài người qua đường ngẫu nhiên, nơi này rất yên tĩnh, vì thế sinh ý của quán rượu này, hoàn toàn vào buổi tối, mà buổi tối lại là thời điểm tốt nhất để hành sự.

Cái bàn đã bị nhắc lên, Tiêu Thu Phong không chút do dự, thừa dịp tên xạ thủ bị che tầm nhìn, đã kéo tay Lâm Thu Nhã, Lâm Thu Nhã thất sắc, chưa kịp mở miệng hỏi gì, thì tiếng súng đã nổ lên.

Giờ phút này, Lâm Thu Nhã mới biết, cho dù nàng đã chọn địa phương bí mật như vậy, những người này vẫn có thể tìm được.

“Có người muốn giết anh?”

Tiêu Thu Phong một mặt đánh giá tay xạ thủ kia, mặt khác thần nhiên trả lời: “Chuyện này cô đã sớm biết, phải không?”

Lâm Thu Nhã không có chút khấn trương, dựa sát vào người Tiêu Thu Phong, vô lực cười nói: “Anh nói chúng ta có tính là đồng mệnh uyên ương không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu cười nói: “Trong mắt bọn chúng, chúng ta chỉ là một đôi cầu nam nữ”.

Lời chưa nói xong, thân hình của Tiêu Thu Phong đã biến mất, như gió như điện, thoát cái đã mất dạng, ngay cả Lâm Thu Nhã đã ôm chặt hắn, cũng không phát hiện ra, hắn biến mất lúc nào.

Đợi đến lúc Lâm Thu Nhã phục hồi tinh thần, sáu cái bàn đã được dựng lên, Tiêu Thu Phong cũng đã ẩn thân trong quán, nhẹ nhàng ngoắc nàng đến.

Mấy tay súng này ở quá xa, nếu chỉ một mình Tiêu Thu Phong thì hoàn toàn có thể rời đi, nhưng mà còn gánh nặng Lâm Thu Nhã, nên bọn họ chỉ còn một con đường để đi, đó chính là cánh rừng phía sau.

70. Chương 70: Ta Muốn Giết Người

Trong rừng rất yên tĩnh, tuy vừa mới gặp phải hiểm cảnh thế nhưng Lâm Thu Nhã còn có vài phần hưng phấn. Nàng vốn không phải là hạng nữ nhân bình thường, trong tâm có mang chút máu mao hiểm.

Chẳng qua lúc này nàng nhìn thấy luồng sáng trong mắt Tiêu Thu Phong như ánh sao trong đêm, từ biểu hiện vừa rồi cho thấy tên nam nhân bị gọi là trai chơi này thật sự có chút không đúng, hẳn tựa như là một cái mê cung, làm cho Lâm Thu Nhã khát vọng tìm ra đáp án.

Tiêu Thu Phong lại một lần nữa kéo tay nàng, bàn tay rất ấm áp, rất mềm mại, còn mang theo một làn hương thơm ngát.

“Này, anh không phải là đang muốn chiếm tiện nghi của tôi đấy chứ. Cẩn thận tôi nói với Yên Nguyệt muội muội!”

Tuy chưa từng cùng nam nhân trẻ tuổi nào tiếp xúc như vậy, nhưng giờ phút này Lâm Thu Nhã lại khá là vui vẻ, lúc mà nam nhân bị mê đắm trước mỹ lệ nữ nhân cũng chính là lúc các nàng cảm thấy kiêu ngạo nhất.

Bỗng dưng một thanh âm cứng nhắc bỗng vang lên cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Ta muốn giết người...”

Một ông lão chậm rãi xuất hiện trước mặt hai người, giờ khắc này Lâm Thu Nhã mới hiểu được vì sao Tiêu Thu Phong lại cầm tay nàng một lần nữa, mặc dù có chút mất mát nhưng nàng vẫn cảm thấy được một loại ấm áp chưa từng xuất hiện.

Ngoại trừ cha mẹ đây là lần đầu tiên có người thực sự quan tâm đến nàng, mặc dù hai người vẫn còn rất xa lạ, mới chỉ gặp nhau đôi lần.

Khẽ buông bàn tay mềm mại của cô gái, Tiêu Thu Phong tiến lên trước hai bước, nhìn nhìn ông lão kia và có chút không dám tin: “Tôi không nghĩ thì ra lại là ông.”

Tay súng vừa rồi cũng chỉ có nhiệm vụ bức hai người tới nơi này, vừa đi vào đây Tiêu Thu Phong hẳn đã cảm thấy được một luồng sát khí nồng đậm. Tuy nhiên ông lão này xuất hiện lại khiến cho hắn có chút bất ngờ, bởi vì bọn họ đã từng có duyên gặp mặt qua.

Hắn là Dương bá – đây là cách Hà Hưởng Nam từng xưng hô.

Nhìn thấy hắn, Tiêu Thu Phong đã liên tưởng ra rất nhiều việc.

Trong mắt cũng sáng rực hẳn lên, một cảm giác vui sướng, hẳn đã khá lâu rồi không gặp được loại cao thủ như thế này.

“Cũng không có gì kì quái, ta chính là một sát thủ, giết người là công việc của ta, mặc dù tuổi có hơi lớn, nhưng là đao vẫn còn rất sắc”.

Tiêu Thu Phong cười ha hả nói: “Loại sát thủ giết người quang minh chính đại như ông, tôi rất kính nể, nếu như hôm nay ông có thể không chết, chúng ta có thể trở thành bằng hữu”.

Có đôi lúc, trao đổi giữa người với người cũng chỉ là tâm linh va chạm trong nháy mắt. Mà ông lão này cho dù là sát thủ cũng đáng làm cho người ta phải tôn kính.

Cường giả vi tôn, người thắng là vua, đây là đạo lý thiên cổ không thay đổi.

Ông lão không cười, hoặc là nói trên mặt hắn không có chút biểu tình, chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ta hy vọng hôm nay người chết không phải là người, nếu không ta lại phải giết thêm một người”.

Lúc nói lời này đôi mắt ngập tràn hàn ý của lão nhân lại nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Nhã đang đứng phía sau Tiêu Thu Phong, khiến cho nàng có chút hoảng sợ - lão già này không phải nói đùa.

Lực lượng đề thăng, ngưng thần chú ý, như hai đoá hoa điện cháy trong không khí, Lâm Thu Nhã thậm chí còn nghe thấy tiếng vang “rẹt rẹt”.

Lão nhân này là người tu luyện nội kinh chính tông cũng giống Ảnh Tử Tâm Quyết của Tiêu Thu Phong, đều là loại võ học cổ, nhưng nếu so sánh Tiêu Thu Phong đã từng ma luyện nhiều nhiều trong giết chóc thì cũng không hơn gì, quan trọng nhất là hắn còn trẻ.

Thân thể Lâm Thu Nhã có chút run rẩy, là kinh ngạc hay sợ hãi, đến ngay cả bản thân nàng cũng không rõ, tuy nhiên hai người trước mắt tự nhiên mất tầm làm nàng tưởng lầm vào ảo giác, nhưng dụi dụi mắt hai cái bóng kia vẫn tồn tại, nếu như trong không trung không truyền đến tiếng nổ vang nàng sẽ không dám tin đây là loại đánh nhau có thể xuất hiện trong thế giới thực.

Thân ảnh Tiêu Thu Phong lui mạnh năm sáu bước, chân phải khụy xuống, khoé miệng trào ra một tia đỏ nhàn nhạt, nhưng trên mặt hắn hiện nét cười sáng khoái, mặc kệ thắng hay bại có thể đánh một trận thả tay như vậy, đối với dạng cao thủ như hắn quả thực rất vui vẻ, đây là khoái cảm người bình phàm không thể nghĩ tới.

Lão nhân đứng đó, sắc mặt hơi tái nhợt đi, thân thể vốn cường tráng đột nhiên rung vài cái, thân thể đang căng thẳng lại chậm rãi buông lỏng, tựa như một lão nhân sắp lìa trần, không có một chút sinh khí nào.

Hắn ngẩng đầu lên, thật bất ngờ lại cười nói: “Người trẻ tuổi, cảm ơn người!”

Không ai hiểu rõ, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng vậy, trong trọng quyền của hắn đã rút một ít khí kinh vào trong gân mạch lão nhân, cho dù lão không chết, ít nhất cũng trở thành phế nhân, nhưng không ngờ lão lại nói ra hai từ “Cảm ơn”.

Ông lão không nói ra đáp án, xoay người rời đi khỏi tầm mắt hai người tựa như một ông lão bình thường đang tản bộ.

Lâm Thu Nhã lúc này mới phục hồi tinh thần: “Anh thắng... các người luận võ sao?”

Chuyện vừa phát sinh giống như trong phim, tuy Lâm Thu Nhã vẫn thấy tận mắt nghe tận tai nhưng trong giọng điệu vẫn có chút hoài nghi. Chẳng lẽ người này giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, đại hiệp ẩn trong thành thị sao?

Tiêu Thu Phong không trả lời, chỉ nói: “Lâm tiểu thư, cảm ơn cô đã mời, chẳng qua tôi cũng khuyên cô một câu, không nên quá tò mò, còn nữa, về đi thôi, chờ cảnh sát lại đây, cô sẽ gặp phải phiền toái đó”.

Lâm Thu Nhã mang một bụng đầy nghi vấn nhưng lại thấy tên kia xoay người rời đi, rốt cuộc cũng nhẫn nại không mở miệng hỏi.

Tuy nhiên nàng biết, bí mật này sớm muộn nàng cũng sẽ giải đáp.

Tiêu Thu Phong không giết chết Dương bá, nhưng hắn từ nay về sau sẽ không còn lộ diện nữa, bởi sau khi Hà Năng biết được kết quả chỉ nhàn nhạt phán rằng: “Ta không nuôi phế vật”.

“Đội trưởng, không hay rồi, Bộ Xà đã hủy Kê Đường, bây giờ đang hướng về Tổng đường” Một tên bang chúng kinh hãi, vội vã chạy vào báo cáo.

Hà Năng quát to: “Hồ Thỏ đâu, vì sao không có tin tức gì truyền đến?”

Lại một bang chúng nữa chạy vào, ngay cả tiếng “đội trưởng” cũng không kịp hô liền kêu to: “Thỏ Đường chủ bị giết rồi, vừa có một gã Thỏ Con báo cáo, một số kẻ lạ mặt đã hủy cơ sở số 3 của Thỏ đường, giết chết Đường chủ”.

“Phế vật, phế vật, người đâu, triệu tập tứ đại đường chủ cho ta...” Hà Năng nhón nhác gọi to.

“Đội trưởng, tứ đại đường chủ cũng mất tích”.

Hà Năng lập tức xui lơ trên ngai đội trưởng, giống như đã mất hết tinh khí.

“Ba, chúng ta rời đi thôi, giữ lại núi xanh sợ gì không có củi đốt”.

Hà Hương Nam rất thất vọng, không thể ngờ chỉ mới không chế Thiết Huyết Đoàn được có mấy ngày, thế nhưng Thiết Huyết Đoàn lại như một đồng cát rời bị một người kích phá.

Trong con người Hà Năng tràn đầy cừu hận, thở mạnh ra một hơi: “Chúng ta đi...”

Lâm Thu Nhã về đến nhà nhưng vẻ mặt vẫn như chìm đắm trong hư vô, tựa như đang ở trong phim, không phân biệt rõ thực hay là mộng.

“Ba, người nói xem trên đời thực có vô lâm cao thủ có thể phi thiên tẩu bích không?”

Lâm Bắc Hải vẫn đang chăm chú nhìn thần thái bất thường của nữ nhi, nghe vậy liền đáp: “Hẳn là có, nếu không sao điện ảnh lại diễn như vậy?”

Lâm Thu Nhã sửng sốt, con người chớp chớp nói: “Không phải trong phim, là hôm nay con tận mắt trông thấy, ba, người nói xem có phải nằm mơ hay không?”

Lâm Bắc Hải hỏi: “Tiểu Nhã, không phải con nói hôm nay mời bạn đi ăn cơm sao, như thế nào lại nói chuyện vô nghĩa này?”

Hắn vốn muốn đổi đề tài thảo luận nhưng Lâm Thu Nhã dường như không nghe thấy, chỉ chậm rãi đứng lên: “Ba, con đi ngủ một giấc, chờ tỉnh lại, mộng chắc sẽ biến mất.”

Lâm Bắc Hải đứng phía sau Lâm Thu Nhã, chỉ là vẻ mặt đắm chiêu.

71. Chương 71: Thân Tình Tương Trợ

Trên một hòn đảo không người cạnh bờ biển, không ngừng lóe ra những ánh đèn lập lờ. Lúc này đã là ban đêm nhưng không khí ở đây lại rất áp lực.

Hà Năng ngơ ngác đứng im tại chỗ, trên trán thấm đẫm mồ hôi, khom người lấy lòng nói: “Thân sĩ, nhờ ngài nói hộ với Cảnh trưởng, lần này đúng là ngoài dự kiến”.

Ở ngay trước mặt có một lão già phương Tây điển hình đang ngồi. Nếu như không có cổ khí thể uy nghiêm trên người hắn, thì rất giống như một lão già sắp chết đến nơi.

Nhưng Hà Năng trước mặt hắn không khác gì một con chó ti tiện.

“Thử Vương, mày làm chúng tao rất thất vọng. Hai mươi năm ẩn núp, mày lại phải bỏ tất cả mà chạy, Đông Nam đâu, Thiết Huyết Đoàn của mày đâu?”

Mồ hôi lạnh càng chảy ra nhiều hơn, cả người Hà Năng run lên vì sợ hãi. Bởi vì hắn biết, Thân sĩ đã có ý muốn giết hắn. Hà Năng cũng không biết người này tên là gì nhưng không thể phủ nhận bất cứ kẻ nào trong Hắc Dạ đều rất tôn kính hắn.

Hà Năng không dám giấu diếm, khẩn cầu nói: “Thân sĩ, xin ngài nói giúp với Cảnh trưởng, tôi xin nguyện lập công chuộc tội, hết lòng vì Hắc Dạ”.

Trên mặt thân sĩ lộ ra vẻ khinh thường, ngẩng đầu nhìn hai cha con Hà Năng, nói: “Lần này, Cảnh trưởng đã cho mày cơ hội, chúng tao phải ra trợ thủ mạnh như vậy, chính là muốn giúp mày một tay, thống nhất Đông Nam. Nhưng không ngờ rằng mày vô dụng đến vậy, mày căn bản không xứng với cái tên Thử Vương”.

Trong đôi mắt hắn lóe ra một đạo hào quang, chợt lóe rồi biến mất, nhưng sát khí đã lên đến cực điểm.

Hà Năng không chịu nổi, quỳ luôn xuống đất.

“Thân sĩ, tôi đã làm việc cho Hắc Dạ hai mươi năm, từ trước đến nay đều dùng hết tâm sức, xin Thân sĩ cho tôi một cơ hội nữa”.

Hào quang lóe lên trong mắt thân sĩ, nhẹ nhàng nói: “Trong hai bọn mày, có một người có thể sống sót, hai chúng mày chọn đi”.

Hai cha con Hà Năng và Hà Hướng Nam nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ hoảng sợ, cũng có vẻ kích động

Hà Hướng Nam khóc, khóc quỳ xuống.

“Thân sĩ, tôi sẽ chết, để cha tôi sống”.

Hà Năng cảm động, ôm chặt đứa con của mình, nói: “Hương Nam, cha xin lỗi con. Con yên tâm, thù này cha nhất định sẽ thay con...”

Nhưng trong nháy mắt Hà Năng đã đẩy Hà Hương Nam ra. Trước ngực hắn đã cắm một con dao ngắn sắc bén, máu đã ứa đẫm áo dài, như một đóa hoa đỏ rực trong đêm tối.

Hà Hương Nam vẫn khóc, nước mắt đã che kín mặt hắn, hắn rất đau khổ, rất đau khổ nói: “Cha, là con phải xin lỗi cha. Cha yên nghỉ sớm nhé, con sẽ kế thừa di nguyện của cha, đoạt lại tất cả những gì của Hà gia ta”.

Ánh mắt của Hà Năng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, tay chỉ vào Hà Hương Nam nhưng không nói một câu gì mà chỉ chuyển tất cả cảm xúc thành tiếng cười: “Ha ha ha...”

Một giây sau, hắn ngã xuống đất mà chết.

Trên khuôn mặt âm trầm của Thân sĩ có thêm một vẻ cười cười, nhẹ nhàng đứng lên nói: “Mày có thể sống sót, bắt đầu từ hôm nay mày chính là Thủ Vương”.

Tiêu Thu Phong đã trở lại Thượng Hải, chuyện ở Dương Châu hắn căn bản không muốn hỏi đến nữa. Nhưng không có nghĩ đến ngày hôm sau Lý Cường Bình đã đưa một đồng tư liệu cho hắn.

Những tư liệu này đều do Phượng – chị cả Đông Nam đưa đến.

Tư liệu từ nàng mà ra đương nhiên sẽ không giả. Nhưng thứ bên trong khiến Tiêu Thu Phong rất kinh ngạc. Hắn vẫn cho rằng sau lưng chị Phượng này có rất nhiều thứ, nhưng không nghĩ đến vẻ khổ đau của chị ta cũng là thực. Chị ta đúng là một người đàn bà không hạnh phúc.

Cùng đưa đến với những tài liệu này đương nhiên còn có tin tức thắng lợi của cuộc quyết chiến cuối cùng. Nhưng mấy cái này đã sớm nằm trong dự tính của Tiêu Thu Phong, không có gì ngạc nhiên cả.

Tiếng bước chân của Liễu Yên Nguyệt vang lên, ngay sau đó là tiếng gõ cửa rồi đi vào, mùi hương thơm ngát vừa tản xong càng làm cho nàng thêm xinh đẹp.

“Thu Phong, anh uống bát canh đi, đây chính là tốt cho cả ngày đó. Anh uống xem mùi vị có tốt hơn một ít hay không?”

Tiêu Thu Phong nhét đồng tài liệu vào cặp, rồi không hề do dự uống ba ngụm hết bát canh.

Liễu Yên Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại trong cảm giác hạnh phúc đã bị Tiêu Thu Phong nắm lấy tay: “Yên Nguyệt, đi, anh mời em ăn đêm, ăn lẩu thả được không?”

Trong lòng Liễu Yên Nguyệt cảm thấy ấm áp, vô cùng hạnh phúc, không hề suy nghĩ nói: “Lẩu thả, ăn có ngon không?”

Dù không ăn gì chỉ cần nửa đêm được người con trai này cầm tay đi trên đường, nàng đã cảm thấy hạnh phúc, trên mặt hiện lên vẻ xúc động rõ ràng.

Đợi đi ra ngoài, Tiêu Thu Phong cười nói: “Yên Nguyệt, em không phải định mặc quần áo ngủ ra ngoài sao. Em không để ý, nhưng anh không muốn em bị người khác chiếm tiện nghi”.

Mặt Liễu Yên Nguyệt đỏ lên, cũng không phải, ngoại trừ mặc áo ngủ, nàng cũng không mặc đồ lót. Liễu Yên Nguyệt vội vàng thoát khỏi tay Tiêu Thu Phong, chạy vào phòng ngủ của mình, dựa vào cánh cửa, hai tay ôm mặt không dám mở ra.

Tính cách con gái đúng là như vậy, mặc dù chỉ là thay một bộ quần áo nhưng Liễu Yên Nguyệt cũng mất hơn nửa giờ, trang điểm lại một chút, lại đặc biệt sửa sang lại quần áo trên người, phối hợp với dáng người thon thả của nàng thật xinh đẹp giữa trời khuya thế này.

Khoác tay Tiêu Thu Phong, nhìn thấy ánh mắt bị hấp dẫn của hắn, trái tim Liễu Yên Nguyệt run lên. Đây chính là lần đầu tiên Thu Phong hẹn mình, cũng coi như lần hẹn hò đầu tiên giữa hai người đi.

Nhưng đợi khi nàng đến mới biết lần này thực sự không phải chỉ có hai người bọn họ. Tuy nhiên đi chơi đêm, được bên cạnh hắn, Liễu Yên Nguyệt đã rất thỏa mãn.

Phượng cũng đã đến, vẫn như trước kia, vẻ gợi cảm của nàng dù lúc nào cũng tỏa ra bốn phía, ánh mắt gợi cảm không gì có thể sánh được càng làm cho mỗi người đàn ông đi bên cạnh nàng đều kích động.

Chỉ là vẻ cao quý và lạnh lùng của nàng lại làm những thằng đàn ông đó không dám đến gần, chỉ có thể nhìn từ xa, cảnh sắc này căn bản không ai có thể chiếm riêng cho mình.

“Tiêu thiếu gia, có phải nhàm chán quá nên mời tôi ăn đêm?”

Giống như bạn bè quen đã nhiều năm, Phượng không hề khách khí ân cần thăm hỏi, làm cho Liễu Yên Nguyệt ở bên cạnh thoáng nhìn người đàn bà này mấy lần.

Bởi vì trong trí nhớ của nàng, Tiêu Thu Phong cho tới bây giờ không có quan hệ gì với những người đàn bà có khí chất như thế này.

Tiêu Thu Phong bảo Liễu Yên Nguyệt ngồi xuống, mới cười nói: “Tôi nói rồi, mời chị ăn lẩu thỏ, nơi này ăn cũng được, cũng tiện thể đưa cho chị vài thứ”.

Đưa chiếc cặp sang, những tài liệu bên trong mà Phượng đưa, hắn chỉ mở ra một cái là đã hiểu được.

Nhưng Phượng không hề kích động chỉ gật đầu cười bất đắc dĩ nói: “Có một số việc tôi đã quên, nhưng không nghĩ đến còn có người còn nhớ rõ hơn”.

“Người ta không thể mỗi ngày đều sống chung với quá khứ, nắm lấy hiện tại, nhìn về tương lai mới là chính xác”.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Thật ra tôi rất bội phục chị, ý chí kiên cường của chị nằm ngoài dự đoán của tôi”.

Phượng đột nhiên đảo đảo mắt, không phục nói: “Tiêu thiếu gia, Phượng lúc này đối với cậu mà nói chính là không có gì là bí mật cả. Vậy cậu có phải cũng nên lộ ra một ít làm chị Phượng thỏa mãn chứ?”

Tiêu Thu Phong vội vàng nói với Liễu Yên Nguyệt: “Không phải đâu, nếu chị muốn hiểu rõ thì cứ hỏi người đẹp này. Cô ấy hiểu tôi, còn hơn cả chính bản thân tôi”.

Liễu Yên Nguyệt nghe không hiểu hai người đang nói gì, nhưng nàng không đặt câu hỏi. Bởi vì là một người phụ nữ không cần chuyện gì cũng phải biết, nàng tin rằng đàn ông làm việc của mình, nhất định có mục đích.

Đến lúc này nghe thấy hai người nói sang mình, nàng mới dè dàng mở miệng giới thiệu mình, nói: “Em là Liễu Yên Nguyệt, không biết chị tên gì ạ?”

Theo lời Tiêu Thu Phong, nàng nghe được người phụ nữ này dường như có thể làm bạn.

72. Chương 72: Hỗn Loạn

Giữa phụ nữ với nhau, mặc kệ là phụ nữ thế nào đều có một cá tính giống nhau chính là lần đầu gặp mặt sẽ thổi phồng nhau lên. Tuy nhiên Phượng và Liễu Yên Nguyệt cũng không phải là những phụ nữ như vậy, các nàng đều biết Tiêu Thu Phong có thể giới thiệu hai người với nhau, nhất định có quan hệ không nhỏ.

Không lâu sau hai nàng đã nói chuyện rất thân thiện, một người gọi em Yên Nguyệt, một người gọi chị Phượng, Tiêu Thu Phong ngược lại lại bị vứt sang một bên.

“Tiêu thiếu gia, thật không ngờ bên cạnh cậu lại có một cô em xinh đẹp động lòng người thế này, làm Phượng tỷ thật đúng là mở rộng tầm mắt”.

Khuôn mặt quyến rũ, sau khi nhìn Liễu Yên Nguyệt một lúc, Phượng không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Liễu Yên Nguyệt xấu hổ nói: “Chị Phượng không cần giễu em, chị xinh đẹp như thế này thì trên đời này còn có người phụ nữa nào dám nói hai chữ xinh đẹp trước mặt chị”.

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên, lúc hai người nói chuyện hần một mình tự ăn tự uống, lúc này cũng đã buông đũa.

“Hai người đều rất đẹp, đàn ông có thể được một người đã là một loại may mắn. Thu Phong ta lại có thể mời được hai người cùng ăn thật đúng là tổ tiên tích đức”.

Phượng tỷ cười nói:

“Đúng à nghe, mọi người đều nói nhìn thấy gái đẹp là no bụng, nhưng chị cũng không cho rằng như vậy. Hai người đẹp chúng ta và cậu, cũng không thấy Tiêu thiếu gia ăn ít đi chút nào. Không biết hai ta không đủ xinh đẹp, hay là thịt thô quá ngon”.

Liễu Yên Nguyệt đã quen với bộ dạng lúc ăn cơm của Tiêu Thu Phong, nàng che miệng cười nói: “Chị Phượng, Thu Phong anh ấy là như thế này, ăn cơm giống hệt như đi đánh giặc vậy. Chị không nên trách anh ấy vô lễ, thật ra anh ấy như vậy càng dễ nuôi”.

Phượng nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, giọng nói trở nên rất nhẹ, hình như đang lẩm bẩm nói cho mình nghe: “Đúng, đàn ông như vậy càng ngày càng ít”.

Liễu Yên Nguyệt vừa định mở miệng thì một người đàn ông trẻ tuổi đã vội vàng chạy tới, đây là người của Phượng tỷ.

Người phụ nữ gọi cảm và hấp dẫn như Phượng tỷ, mỗi lần ra ngoài không thể không mang theo vệ sĩ, huống hồ là đêm tối thế này.

Người này nói nhỏ vài câu bên tai, Phượng mới vừa có vẻ vui mừng đã thêm vài phần tức giận.

“Thằng thiếu gia từ Bắc Kinh lại tới quấy rối, lần này hình như có chuẩn bị mà đến”.

Lý Cường Bình không có ở đây, trong Hoàng Kim thủy thành chỉ có sáu người, mặc dù có thể ứng phó một chút nhưng tuyệt đối không ngăn cản được tên thiếu gia kia đến gây khó dễ.

Tiêu Thu Phong cười nói với Liễu Yên Nguyệt: “Yên Nguyệt, em ăn xong chưa, anh mang em đi một nơi”

Chỉ cần Tiêu Thu Phong mang mình đi, thì dù là đi đâu, Yên Nguyệt đều cảm giác ở nơi đó rất đẹp.

“Nơi nào vậy anh?” Liễu Yên Nguyệt rất tò mò hỏi.

“Thiên đường của đàn ông”.

Hoàng Kim thủy thành không phải là thiên đường trong mộng của đàn ông sao?

Phượng nở nụ cười, nhẹ nhàng hỏi: “Tiêu thiếu gia có biết lai lịch của thằng đó không?”

Mặc dù biết Tiêu Thu Phong quyết định giúp mình, nhưng Phượng vẫn cần phải nhắc nhở một chút. Thằng thiếu gia đến từ Bắc Kinh kia cũng không đơn giản như Thiết Huyết Đoàn. Nếu như Tiêu Thu Phong là người làm nên nghiệp lớn, nhất định sẽ có điều phải e ngại.

Tiêu Thu Phong nhìn ra lo lắng của người phụ nữ này, lạnh nhạt nói: “Thằng đó chẳng qua chỉ là một con chó, cho dù kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ kia lúc này có ở Đông Nam, tôi vẫn có thể bẻ gãy răng thẳng chó này, đánh chó không phạm pháp mà”.

Trong mắt Phượng lóe ra vẻ kinh ngạc, không khỏi đánh giá lại anh chàng trước mặt. Bởi vì người dám gọi người kia là nam không ra nam, nữ không ra nữ tuyệt đối không có bao nhiêu người còn sống, lại càng không muốn nói còn không để hần vào mắt.

Liễu Yên Nguyệt không hiểu, cho nên hỏi: “Thu Phong, hai người nói gì đó, cái gì là chó, nam không ra nam, nữ không ra nữ, sao em cảm thấy là lạ vậy”

Phượng tỷ cầm tay nàng, nói: “Yên Nguyệt lương thiện như em thì không nên quan tâm đến những loại chuyện như thế này làm gì. Chị mang em đến nhà chị, đó đúng là thiên đường của đàn ông”.

Liễu Yên Nguyệt mặc dù chưa từng tới những nơi như thế, nhưng bốn chữ Hoàng Kim thủy thành sáng rực trong đêm làm nàng kinh ngạc đến ngẩn người. Bởi vì nàng từng nghe nói qua trong này chính là nơi đàn ông mua vui.

Nàng có chút mất mát, mặc dù nàng có thể chấp nhận tất cả khuyết điểm của Tiêu Thu Phong, thậm chí là quan hệ trai gái sau lưng mình. Nhưng chuyện như thế này là phụ nữ đều sẽ để ý, Yên Nguyệt quay đầu lại một bên, nhẹ nhàng nói:

“Thu Phong, anh thích thì vào trong chơi đi, em cảm thấy không khỏe, em về nhà trước đây”

Phượng tỷ đã nhìn ra vẻ khác thường trong mắt Liễu Yên Nguyệt, thở dài nói: “Yên Nguyệt, chị Phượng trong mắt em chẳng lẽ dơ bẩn như vậy sao, ngay cả mời em uống cốc trà, em cũng ngại sao?”

Tiêu Thu Phong không tức giận, Liễu Yên Nguyệt chưa từng tiếp xúc với những chuyện như thế này, trong suy nghĩ của nàng nơi này đúng là rất dơ bẩn, là kỹ viện thời xưa. Nàng không có lập tức bỏ đi cũng là đã cố chịu rất nhiều rồi.

“Đi, Yên Nguyệt, có những lúc những thứ mà mắt em thấy cũng không nhất định là thật đâu”.

Tiêu Thu Phong mở miệng, Yên Nguyệt cảm thấy khó xử thế nào cũng xuống xe, nhưng mà trên mặt vẫn có chút lo lắng, nàng sợ mình sẽ thất vọng.

Ba người vừa tới cửa thì một đội viên của Thần binh chiến đội đã đi tới, nhỏ giọng nói vào tai Tiêu Thu Phong: “Tiêu thiếu gia, bọn chúng lần này mang đến không ít người, giống như chuẩn bị dùng vũ lực”.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu cùng hắn đi vào. Mà bên kia, trợ lý của Phượng cũng đã vội vàng chạy đến. Loại chuyện như thế này, bọn họ là cấp dưới chỉ có thể thông báo, còn xử lý ra sao phải xem mắt ông chủ mới được.

“Đi, em cùng chị đi vào”.

Tiêu Thu Phong mở miệng nói rồi quay lại nói với Liễu Yên Nguyệt: “Anh muốn đi dạy một con chó, Yên Nguyệt hay là em đi vào hồng lâu trước đi”.

Nhưng Liễu Yên Nguyệt càng nắm chặt tay hắn hơn, không có ý buông ra, vẻ mặt mang theo một loại cầu khẩn nói: “Thu Phong, em có thể đi cùng anh hay không, nếu như anh thật sự ngại em làm vướng mắt anh, em có thể lập tức trở về”.

Đàn ông đến nơi này cũng chỉ có một mục đích, Liễu Yên Nguyệt không muốn thấy người đàn ông mình yêu cũng như vậy. Nàng đã ám chỉ mình có thể hiến dâng tất cả mọi thứ, nhưng nếu như hắn vẫn muốn ở đây tìm gái, mà không muốn nàng, nàng sẽ không chịu nổi sự dă kích này.

Phượng cũng biết không nên để cô gái này đi cùng là tốt nhất. Dù sao những người đó cũng không phải kẻ lương thiện gì, rất là nguy hiểm. Nhưng Tiêu Thu Phong lại gật đầu đồng ý làm tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Nếu Yên Nguyệt đã lựa chọn mình, vậy nàng nên từ từ quen thuộc cuộc sống của mình, mình là Ảnh Tử chứ không phải Tiêu Thu Phong.

Còn chưa đi đến cửa đã nghe đến một tiếng cười rất dâm dăng, Liễu Yên Nguyệt rất khó chịu nắm chặt lấy tay Tiêu Thu Phong, thể hiện trong lòng nàng đang rung động.

Kiến trúc xa hoa, trên đường đi tới không ngừng truyền ra những tiếng cười sung sướng, trong này đúng là thiên đường của đàn ông.

Ngoài cửa có không ít vệ sĩ lực lưỡng, thân hình cao lớn kia giống như thể hiện bọn họ rất mạnh. Mà Tiêu Thu Phong cũng cảm ứng được hành tung của mấy đội viên Thần binh ở xung quanh, có lẽ là không đến lúc bắt đầu đi bọn họ chỉ cần thận quan sát chứ không dễ dàng ra tay.

“Bà chủ Phượng, xin lỗi, thiếu gia nhà ta đã nói qua, thiếu gia không cho phép bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào, mời chị lui lại”.

“Cút, cút ngay” Âm thanh bên trong rất dồn dập, xem bộ dạng rất giống cầm thú mà không phải người, đang làm một trò gì đó.

“Chị Phượng, Ngọc Hoàn còn ở bên trong, chị mau cứu em ấy” Ba người đẹp vừa mới trốn đi được quản lý thông báo nên vội vàng chạy đến. Ngọc Hoàn đúng là đen đủi, bị tên Cổ thiếu gia gặp phải.

Tiêu Thu Phong tức giận nhìn quanh, lạnh lùng hừ một tiếng, tên nô tài chặn trước mặt đã bay ra ngoài. Đội viên đi theo hắn đã một cước đá bay cánh cửa.

Trên giường nệm nước rộng thùng thình kia đang có hai người không ngừng giãy dụa. Một nam, một nữ, nam không biết, có lẽ đúng là khách từ Bắc Kinh. Nhưng cô gái đúng là Lâm Ngọc Hoàn một trong bốn bông hoa đẹp nhất của Hoàng Kim thủy thành.

Chiếc quần lụa màu trắng mỏng đã bị xé toang, đôi chân ngọc thon dài trắng nõn lộ ra, mái tóc rối bù, vẻ hoảng sợ trong mắt, hai tay đang liều mạng che ngực để chống lại hành vi bạo lực cưỡng ép của tên Cổ thiếu gia.

Nhưng trong căn phòng lớn này không chỉ có hai người bọn họ, còn có ba người đang khoanh chân ngồi ở bàn trà bên cạnh, đang rất hưng phấn nhìn vở diễn trước mặt. Ngay khi mọi người xông vào, bọn chúng không hề kinh hoàng mà trong mắt còn lộ ra vẻ khinh thường.

Tiêu Thu Phong không nhận ra, nhưng Phượng tỷ lại kinh ngạc kêu lên: “Thiết Huyết chiến tướng...”

Không sai, bọn họ đúng là ba chiến tướng của Thiết Huyết Đoàn, xem ra cái chết của Lôi Bạo cũng không cảnh tỉnh được bọn chúng, lúc này vẫn không hề e ngại, kiêu ngạo đến cực điểm.

73. Chương 73: Trừng Phạt Muộn

Bọn chúng gặp may vì đã được Hà Năng phái đến giúp Cổ Lưu, không gặp phải cảnh Thiết Huyết Đoàn bị diệt. Hoặc là giờ phút này bọn họ còn không biết Thiết Huyết Đoàn đã không còn tồn tại.

Nhưng bọn chúng rất không quý trọng cái mạng của mình. Khi Tiêu Thu Phong tiến vào trong phòng cũng đã quyết định vận mệnh của bọn chúng.

“Bốp, bốp”.

Cổ Lưu ngồi dậy, điên cuồng vỗ tay, Lâm Ngọc Hoàn vội vàng giãy dụa chạy đến sau lưng Phượng.

“Được rồi, thật sự quá tốt, thiếu gia ta đang chờ các người. Các vị, các vị có phải nên chuẩn bị làm chuyện chính không”.

Ba người lúc này mới từ ghế đứng lên, bọn chúng không nhìn Tiêu Thu Phong mà ngược lại lại nhìn chăm chăm vào Liễu Yên Nguyệt ở bên cạnh. Không thể phủ nhận trong tất cả ở đây thì khí chất thuần khiết của Liễu Yên Nguyệt là hấp dẫn nhất.

Tám chiến tướng thì Lôi Bạo đã chết, trận chiến ở tổng đường Thiết Huyết Đoàn lại có ba thằng bị giết, ngoại trừ ba thằng trước mặt thì chỉ còn một thằng đi theo Hà Hưởng Nam mà thôi.

Có thể một lần phái ra ba chiến tướng, có thể thấy Hà Năng coi trọng tên phế vật này như thế nào.

“Cổ thiếu gia, trong này dường như có thêm một người?” Tên đàn ông tóc đỏ rất dám dăng mở miệng, trong mắt lóe hào quang.

“Hỏa Pháo, người này để chúng ta thôi. Cổ thiếu gia có bốn người rồi, tuyệt đối sẽ rất bận”.

Người trả lời gọi là Điện Quái, mà tên tóc đỏ gọi là Hỏa Pháo.

Một thằng cuối cùng tiến lên hai bước, giọng nói rất tục tĩu: “Được rồi, đàn ông có thể ra ngoài, đàn bà ở lại, chỉ cần mọi người thích tất cả sẽ không có vấn đề gì”.

Hắn gọi là Khủng Long, vô cùng xấu xí nhưng tính cách lại rất tàn nhẫn. Hắn giết người chưa bao giờ dùng đao mà trực tiếp dùng nắm đấm đánh nát đầu đối phương.

Tiêu Thu Phong bỏ tay Liễu Yên Nguyệt ra, nụ cười trên mặt đã trở nên điên cuồng, trong ba thằng Thiết Huyết chiến tướng, hắn ghét nhất chính là Khủng Long.

Người mà xấu xí là chuyện bình thường, nhưng nếu như đi ra dọa người là không đúng, hướng hồ lại dọa chính là một người đẹp tuyệt trần thì đúng là đáng chết vạn lần.

Liễu Yên Nguyệt cảm thấy đây như là một giấc mộng. Cuộc sống của nàng giống như tính cách của nàng vậy, vô cùng đơn thuần mà trong sáng không nhiễm một chút dơ bẩn. Nhưng từ lúc đến đây, nàng biết từ từ biết được trong cuộc sống này lại còn có những người ti tiện và nhơ bẩn đến vậy.

Cũng không ai thấy hắn có hành động gì, nhưng khi Tiêu Thu Phong từ từ ngồi xuống thì đầu của Khủng Long đã bị hắn dẫm dưới chân. Khủng Long còn chưa chết nhưng dù hắn giãy dụa như thế này cũng không thể thoát khỏi bàn chân kia.

Giờ phút này tất cả mọi người đều biến sắc, đặc biệt là Hỏa Pháo và Điện Quái, trong mắt bọn chúng lóe ra vẻ phẫn nộ nhưng không ai dám xông lên.

Tiêu Thu Phong nhìn Cổ Lưu đang nằm trên giường, lạnh lùng nói: "Tao gọi là Tiêu Thu Phong, hôm nay tao sẽ không giết mày, mày có thể về nói cho lão già pede kia, đây là địa bàn của tao".

"Tiêu thiếu gia, có người xông vào".

Xung quanh Hoàng Kim thủy thành bọn họ đã mai phục không ít người. Lần này bọn chúng vốn chuẩn bị quét sạch nơi này. Đương nhiên trước khi làm việc ai cũng muốn thoải mái một chút, nhưng sự xuất hiện của Tiêu Thu Phong làm cho bọn chúng cảm thấy sợ hãi.

Hỏa Pháo nghe thấy thế trên mặt lại lộ ra vẻ thoải mái, hắn mới vừa rồi đã dùng đến súng phát ra mệnh lệnh tấn công, nơi này chính là do hắn khống chế, lập tức ngông cuồng nói:

"Thì ra mày là thằng thiếu gia ăn chơi trách tắng đó, mày đến vừa kịp lúc, bọn tao có thể xử lý một loạt đờ mắt thời gian".

"Quản lý..." Ánh mắt Phượng trở nên lạnh lùng, đột nhiên gọi.

Người đàn ông trông rất nho nhã điềm tĩnh vội vàng đi vào: "Phượng tỷ, có gì sai bảo".

"Ai dám xông vào đây thì đánh gãy chân nó, vứt xuống mương".

"Biết, bọn họ tuyệt đối không vào được" Người này rất thoải mái nói ra rồi xoay người rời đi.

Nếu như người quá coi thường một phụ nữ sẽ phải trả giá rất đắt.

Hơn một trăm người xông vào có ít nhất 50 người bị đánh gãy chân. Mà trong phòng, Tiêu Thu Phong đang xem trò vui, mặc dù sáu người này không phải đội viên xuất sắc nhất trong Thần binh chiến đội, nhưng đối phó hai tên chiến tướng này cũng không có gì khó khăn.

Ba tên chiến tướng đã biến thành phế nhân, ngay cả cử động ngón tay cũng không thể, Phượng bảo người mang bọn chúng ra ngoài.

Cổ Lưu nghe được âm thanh bên ngoài càng lúc càng nhỏ, mặt mày biến sắc, xách quần lên đi xuống giường.

Tiêu Thu Phong vừa rồi đã nói sẽ không giết hắn, cho nên hắn có thể rời đi.

"Lần trước mày đến đây làm loạn, tao đã mắng thẳng thuộc hạ bắt tui vì đã không cho Cổ thiếu gia chút quà gặp mặt. Lần này gặp được sao lại có thể để Cổ thiếu gia rời đi như vậy chứ".

Tiêu Thu Phong nói, người trong Thần binh chiến đội đều biết ý, nên không cần hắn ra lệnh, một đội viên đã tiến lên đánh ra một quyền trong lúc Cổ Lưu cảm thấy khó hiểu. Chỉ là vị trí không được đẹp cho lắm, đánh từ trên đánh xuống, nhằm giữa hai chân Cổ Lưu.

Một âm thanh rất nhẹ vang lên "Bụp", Cổ Lưu đã ôm bẹn, cả người run rẩy ngã xuống đất, không kềm được kêu lên thảm thiết giống như tiếng lợn bị chọc tiết vậy.

Tất cả những người dẫn theo đã bị xử lý, Tiêu Thu Phong cũng không hề rời đi mà lấy một gian phòng, hắn cũng muốn hưởng thụ một chút.

Chỉ mặc một chiếc quần bơi, ngâm mình trong làn nước nóng ấm tỏa hơi nước nghi ngút, đúng là một loại hưởng thụ.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Liễu Yên Nguyệt khoác một chiếc khăn tắm, vẻ mặt xấu hổ như táo chín mọng đang từ từ đi vào.

Khăn tắm cũng không quá dài, dài thon dài lộ ra một đoạn, trắng nõn, mềm mại như ngọc, đôi tay thon nhỏ cũng lộ ở bên ngoài, trong ánh đèn u ám.

Tiêu Thu Phong không đi chính là để cho mình một cơ hội, cũng là cho rất nhiều người cơ hội. Trước mặt cô gái này, hẳn muốn nàng từ từ hiểu được cuộc sống của hắn, nếu không thể chấp nhận đó chính là lý do chấm dứt tốt nhất.

Chiếc khăn tắm vừa hạ xuống, dáng người của nàng quả thực rất hoàn mỹ, da thịt trắng nõn, mùi hương thơm ngát, vẻ mặt ngượng ngùng, xinh đẹp ngạo nghễ thật sự vô cùng hấp dẫn.

Trên người nàng chỉ mặc một bộ đồ bơi vô cùng gợi cảm, chỉ che lấy những vị trí nhạy cảm, nên càng làm cho đàn ông thêm đã mắt.

“Thu Phong, đẹp không. Đây là chị Phượng cho em mượn, em lần đầu tiên mặc đồ bơi này, thật xấu hổ”.

Lúc nói, nàng thậm chí còn đi một vòng trước mặt Tiêu Thu Phong, đường cong tuyệt mỹ cùng với bộ ngực căng tròn, bờ mông đầy đặn càng bị bám theo một loại cảm xúc gợi tình.

Vừa rồi khi chọn quần áo, chị Phượng đã lén nói cho nàng biết bộ quần áo này được xưng là gợi cảm nhất, tuyệt đối có thể mê đắm bất cứ người đàn ông nào, càng huống chi mặc lên thân hình tuyệt đẹp của nàng.

Lộ có khi cũng là một loại nghệ thuật, lộ nhiều lộ ít đều làm đàn ông cảm thấy không thú vị, chỉ có lộ vừa đủ mới có thể khơi dậy khát vọng trong lòng đàn ông.

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ vậy tay gọi nàng tới.

Yên Nguyệt không hề do dự lập tức xấu hổ cúi đầu đi tới. Không đợi Tiêu Thu Phong bảo đã tiến vào trong nước, giấu thân thể mê người của mình vào trong nước, còn người đã dựa vào lòng hắn.

“Thu Phong, em sợ, anh ôm em đi”.

Yên Nguyệt không thể so sánh với Phượng Hề, những chuyện đêm nay làm nàng kinh hãi hơn tất cả những chuyện trong hơn hai mươi năm qua, hoặc là nàng bắt đầu từ từ hiểu được một mặt khác của xã hội này.

Những thứ này nàng chưa từng tiếp xúc qua.

“Yên Nguyệt, em lúc này cũng nên hiểu đây mới là thực sự là anh” Tiêu Thu Phong không ôm nàng, chỉ nhẹ nhàng mở miệng.

Liều Yên Nguyệt thở dài một hơi, nói: “Anh muốn em đến đây chính là vì để em biết những điều này sao, nói thật em đúng là rất kinh ngạc, cũng khá sợ. Thu Phong, em cũng biết, từ trước đến nay em chưa gặp qua những chuyện này, thậm chí cũng chưa bao giờ cãi nhau với người khác”.

“Đúng, đây cũng là nguyên nhân mà anh vẫn băn khoăn. Yên Nguyệt, em là một cô gái tốt, là người tốt nhất, anh không muốn vì anh mà ảnh hưởng đến cuộc sống của em, có vài thứ không phải em có thể tưởng tượng được”.

Liều Yên Nguyệt nhẹ nhàng nâng lên, nàng nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn.

“Em không muốn hỏi vì sao, cũng không muốn biết gì nhiều. Thu Phong, em không cần biết anh là ai, làm chuyện gì bởi vì em tin anh. Trong lòng Yên Nguyệt, em là người đàn ông duy nhất trong đời mà em tin, đây là sự thật không thể thay đổi. Thu Phong, em yêu anh, cho dù anh là ác ma, em cũng đã rơi xuống, phải không anh?”

74. Chương 74: Chú Có Thể Bắt Cháu

Tiêu Thu Phong cũng không phải người có trái tim sắt đá, cô gái này vì hắn, trong lòng hắn biết rõ.

“Thực sự đã quyết định, trong đời người có một số việc không bao giờ quay lại”.

Liều Yên Nguyệt phì cười một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong với ánh mắt u oán: “Thu Phong, anh không nên trịnh trọng như vậy có được không, như vậy sẽ làm em có cảm giác mình là một người phụ nữ bất lương. Tin em đi, em sẽ là một người vợ tốt”.

Hình như nói gì nữa cũng là thừa, Tiêu Thu Phong đưa tay ra ôm chặt lấy cô gái này, mình trần, mùi hương xử nữ thơm ngát từ từ di chuyển cùng với cả người nàng đang nóng lên càng làm hắn thêm kích thích.

Một loại dục vọng nguyên thủy chuyển động trong người Tiêu Thu Phong, một khi đã vứt bỏ gánh nặng trong lòng thì tình cảm này sẽ thăng hoa hình thành nhu cầu chết người.

Mặt Liễu Yên Nguyệt đỏ lên, nàng trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, hờn dỗi lí nhí nói: "Thu Phong, anh không thành thật".

Ôm vuơ vạt hở trần nửa người xinh đẹp như vậy là đàn ông đều sẽ không thành thật.

Một tay ôm bờ mông tròn trịa, cảm nhận vẻ co dãn thoải mái đó, Tiêu Thu Phong hơi xấu hổ, việc này dường như đã trở thành thói quen của hắn.

Tình mê lửa nóng, bầu không khí trở nên khác thường, Liễu Yên Nguyệt đã không dám ngẩng đầu lên giống như một con cừu hiền lành dựa vào trong lòng Tiêu Thu Phong, để mặc cho bàn tay hắn khi dễ mình.

"Tiêu thiếu gia, cảnh sát đến, có người muốn gặp cậu".

Nhưng lúc này lại truyền đến giọng nói của Phương tỷ, Liễu Yên Nguyệt sợ đến mức lập tức trở nên tỉnh táo. Nàng đang muốn đứng dậy nhưng không thoát khỏi tay Tiêu Thu Phong.

"Thu Phong..."

Mặc dù Phương tỷ cũng là phụ nữ nhưng nàng không thể nào ở tình trạng này đối mặt với chị ta, thấy Tiêu Thu Phong không buông tay ra, nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một lỗ chui xuống.

Tiêu Thu Phong cười cười vỗ vỗ bờ mông ngọc ngà của nàng, nàng mặt nàng lên, hôn vào đôi môi đỏ mọng rồi mới hài lòng thả nàng ra.

Nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt trốn vào WC, Tiêu Thu Phong lập tức khôi phục vẻ lạnh nhạt vốn có, nhẹ nhàng gọi: "Chuyện gì, vào đi".

Phương đi vào đầu tiên, phía sau còn có một người Tiêu Thu Phong rất quen. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong người này cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì có một số việc đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Tiêu Thu Phong không đứng dậy bởi vì hắn đã sớm nghĩ là người này sẽ đến. Người này chính là người thứ hai mà hắn muốn cho cơ hội trừ Liễu Yên Nguyệt.

"Chú hai, lâu rồi không gặp".

Người đến đúng là Tôn Khánh Dục vừa mới lên chức, chú hai của Tiêu Thu Phong.

Không kinh hoàng, không khách sáo, chỉ là một câu thăm hỏi ân cần mà đơn giản.

"Là cháu... Bà chủ Phương, chúng tôi muốn một mình nói chuyện, cô có tiện hay không?" Tôn Khánh Dục cố gắng khống chế sự kích động trong lòng, xoay người nói với Phương.

Phương tỷ đương nhiên không có ý kiến, với mạng lưới tin tức của nàng đương nhiên đã biết người trước mặt có quan hệ rất lớn với Tiêu thiếu gia.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại khoát tay, nói: "Không cần, cháu biết chú có rất nhiều điều muốn hỏi cháu, mà những chuyện này Phương tỷ đều có thể nghe".

Người Phương tỷ run lên nhè nhẹ, trong lòng không khỏi cảm thấy cảm động, ánh mắt nhìn Tiêu Thu Phong dường như thêm vài phần ánh sáng, giờ phút này Liễu Yên Nguyệt đã mặc quần áo xong, nhẹ nhàng đi tới.

"Liễu tiểu thư, cháu cũng ở đây".

Nơi này là địa bàn của Phương tỷ, là nơi như thế này mọi người đều hiểu rõ. Liễu Yên Nguyệt xuất hiện làm Tôn Khánh Dục cảm thấy rất ngạc nhiên, giống như trước mặt một nửa là ban ngày, một nửa là đêm tối.

Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu nói: "Thu Phong nói đến đây ngâm nước nóng rất thoải mái cho nên bọn cháu đến đây chơi. Thật không ngờ chú cũng đến, xem ra nơi này đúng là rất nổi tiếng".

Nàng vừa nói vừa chạy đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng ngồi xuống, đối với những chuyện xảy ra hôm nay đã cho nàng một cái nhìn khác về thế giới này.

“Chú, mời chú ngồi, muốn biết chú cứ hỏi, cháu sẽ nói cho chú”.

Tôn Khánh Dục tìm một cái ghế ngồi xuống thì từ cửa lại xông vào một người, chính là Tiểu Phi.

Hắn nhìn mấy người trong phòng, hơi do dự đi đến bên người Tôn Khánh Dục nói nhỏ: “Cục trưởng, chúng ta có nên bắt đầu hành động hay không?”

“Đợi lệnh”.

Chờ Tiểu Phi rời đi, Tôn Khánh Dục vội vã nói: “Nơi này là của người?”

Nhận được báo cáo nơi này xảy ra đánh nhau, nhưng chờ khi cảnh sát đi đến nơi này đã trở nên yên tĩnh, hắn cũng không ngờ rằng lại gặp Tiêu Thu Phong ở đây.

Trong lòng hắn thà chấp nhận Tiêu Thu Phong là một kẻ ăn chơi trác táng, chứ cũng không hy vọng hắn tiếp xúc với quá nhiều ân oán xã hội đen.

“Nơi này là địa bàn của Phượng tỷ, nhưng chị ấy là bạn cháu?”

Tôn Khánh Dục lại hỏi: “Chuyện ở Thiết Huyết Đoàn là cháu làm sao?”

Tiêu Thu Phong nhìn hắn một cái hỏi: “Chú đang hỏi cháu với thân phận gì?”

“Ta là chú của cháu, chú quan tâm đến cháu”.

“Cháu chỉ dùng chút sức lực đối phó Huyết sát tổ mà thôi, còn những chuyện khác đều là kẻ dưới tay làm, chuyện bình thường như vậy cháu không muốn để ý đến”.

Giọng nói rất lạnh nhạt và nhẹ nhàng nhưng Tôn Khánh Dục lại biến sắc mà Phượng cũng như thế. Đối phó với Huyết sát tổ, một tổ chức sát thủ cường đại như vậy cũng có thể xem như bỏ chút sức lực sao?

“Bộ Xà là người của cháu?”

“Thằng đó là một con chó của cháu”.

Tôn Khánh Dục nặng nề cúi đầu, đến nay hắn đều muốn biết được nguyên nhân mà Thiết Huyết Đoàn liên tục thất bại và những phong ba ở Đông Nam. Nhưng giờ phút này hắn lại hy vọng mình chưa bao giờ nghe đến những lời này.

“Chú có thể bắt cháu”.

“Buồn cười, dựa vào cái gì, chỉ bằng Tiêu thiếu gia thay các người thanh lý ung nhọt ở Đông Nam sao?”

Phượng khinh thường cười nói: “Thiết Huyết Đoàn chiếm Đông Nam làm bao nhiêu chuyện xấu, đã bao giờ các người chính thức dọn dẹp sạch sẽ hay chưa. Có một số việc chỉ dựa vào lời nói thì không có tác dụng gì”.

Tiêu Thu Phong khoát tay, ngăn cản không cho Phượng nói, thực ra đối với thái độ của người chú này hắn khá hài lòng. Mặc kệ về phương diện nào, Tôn Khánh Dục cũng được xem như một người chính trực, nên hắn tôn kính ông ta.

“Chú, chú là một cảnh sát tốt. Nếu như có một ngày chú thực sự cảm thấy tội của cháu không thể tha thứ, chú hãy tới bắt cháu”.

Về việc giúp Tôn Khánh Dục mấy lần, Tiêu Thu Phong không nói ra, không muốn hắn cảm thấy áp lực, lựa chọn này đối với Tôn Khánh Dục mà nói quả thực khó khăn.

Tôn Khánh Dục đi, trước khi đi, hắn lưu lại một câu: “Cháu cẩn thận đó, chú không hy vọng có ngày này”.

Thực ra trong lòng hắn cũng đang rất loạn, cần có chút thời gian để suy nghĩ, hắn cũng không thể phủ nhận Phượng tỷ nói đúng.

Phượng tỷ cười bất đắc dĩ, đến bên cạnh Tiêu Thu Phong nói: “Chú của cậu, tính cách đúng là hàng đầu nhưng có vẻ hơi ngốc một chút, muốn chia rõ trắng đen đúng là rất khó”.

Tiêu Thu Phong đang suy nghĩ, Đông Nam đã ở trong tay hắn, hắn đúng là nên thay đổi một chút hình tượng.

“Chị Phượng, những người này sau này sẽ do chị quản lý. Suốt ngày đánh giết giết cũng không hay, tìm cho bọn chúng những việc đứng đắn là tốt nhất”.

Quản lý đám xã hội đen này, Phượng tuyệt đối có khả năng, Tiêu Thu Phong đương nhiên không thể lãng phí người tài ưu tú như vậy được.

“Ồ, Tiêu thiếu gia thật hào phóng, nhiều quần áo đến vậy, nói vút là vút được ngay”.

Phượng tỷ dường như cũng hiểu được suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, nên đùa vui nói.

Liễu Yên Nguyệt cũng hy vọng có thể giúp được người mình yêu, lập tức nói: “Thu Phong, dù thế nào em cũng đều giúp anh”.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, Yên Nguyệt hôm nay tiếp xúc với xã hội đen quá nhiều. mặc dù nói là mình làm cho nàng hiểu mình, nhưng xã hội đen chân chính là giết chóc, hắn không hy vọng nàng sẽ tiếp xúc đến đó, mà mong nàng vẫn giữ được sự hồn nhiên là tốt nhất.

Thấy Liễu Yên Nguyệt cũng đã mở miệng, Phượng tỷ không đành lòng thờ dài một hơi: “Được rồi, tôi sẽ làm hết sức xem sao”.

“Tôi tin chị. Tôi từng nói qua, điều tôi muốn là chị không dám tưởng tượng. Chị Phượng chiến trường của tôi không ở đây. Kẻ thù phía trước vô cùng cường đại, vượt quá sức tưởng tượng của chị. Tôi không thể lãng phí thời gian”.

Phượng tỷ có lẽ đã cảm nhận được gì đó. Liễu Yên Nguyệt mặc dù không hiểu gì nhiều nhưng tay nàng đang nắm chặt tay Tiêu Thu Phong, ra hiệu cho hắn mình luôn ủng hộ hắn. Dù cho tương lai xảy ra chuyện gì, nàng đều sẽ bên cạnh hắn, cùng hắn đối mặt khó khăn.

75. Chương 75: Người Thân Trở Về

Không có bất cứ một tiếng động nào, tập đoàn Đông Bình một trong mười tập đoàn lớn nhất ở Thượng Hải đã rút lui, dường như chỉ trong một đêm Đông Bình đã biến mất, đi đâu rất ít người biết.

“Chị nhận được tin tức, Hà Hưởng Nam đã xuất hiện ở Hồng Kông”.

Mạng lưới tình báo của Phượng cuối cùng cũng thu được tin tức cần thiết.

“Theo điều tra người mà hắn tiếp xúc rất thần bí, dường như là một tổ chức”.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu: “Tra xét được vị trí chính xác của chúng, tôi sẽ đi đến đó một chuyến”.

Sự xuất hiện của Dương Bá làm cho Tiêu Thu Phong biết rất nhiều thứ sau lưng, Hà gia chính là người đứng phía sau Thiết Huyết Đoàn, đối với loại người âm hiểm như bọn chúng nhất định phải nhổ cỏ tận gốc nếu không nhất định sẽ có phiền toái.

Hơn nữa chỉ bằng tài liệu đơn giản này sẽ dễ dàng hiểu được sau lưng Thiết Huyết Đoàn còn có một tổ chức càng cường đại hơn chống đỡ, hơn nữa Hà Hưởng Nam đã được bọn chúng che chở.

Đây không phải là điều mà Tiêu Thu Phong muốn thấy.

Hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà đã trở về, sau khi nhận được báo cáo của quản gia Ngọc Thắm mỗi ngày, hai người bọn họ trở về sớm hơn dự kiến, đương nhiên đối với gặp được người và mọi chuyện ở Mỹ bọn họ cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng dù cho bọn họ có hỏi như thế nào thì đối phương cũng chỉ có một câu nói: “Chúng tôi là bạn của con ông bà, được con ông bà nhờ vả tiếp đãi hai người một chút”.

Cái gọi là một chút này làm đôi vợ chồng già hưởng thụ một cuộc du lịch sướng khoái trước đó chưa từng có. Mỗi khi bọn họ đến đâu cũng sẽ có người an bài các việc như ăn, mặc, ngủ, nghỉ một cách thỏa đáng, hơn nữa đường như đều là miễn phí.

Ngay cả Tiêu Viễn Hà cũng cảm thấy kinh ngạc, con trai mình từ lúc nào có loại bạn bè giàu có này, huống hồ là ở nước ngoài.

“Cha, mẹ, hai người rốt cuộc cũng trở về, Yên Nguyệt thật sự rất nhớ cha mẹ” Từ khi nàng đi vào cánh cửa Tiêu gia, nàng đã coi mình là một thành viên trong Tiêu gia, gọi cha mẹ cũng càng lúc càng dễ gọi.

Điền Phù cầm tay Liễu Yên Nguyệt, cẩn thận nhìn thì thấy khí chất điềm tĩnh dường như đã thay đổi một chút so với mấy ngày trước, có thêm vẻ vui mừng dịu dàng của người con gái được yêu, đây đúng là một hiện tượng tốt.

“Yên Nguyệt, mẹ không phải sợ Tiểu Phong khi dễ con nên mới sớm trở về đây sao, nó không làm con giận đó chứ?” Đã sớm nhìn thấy cô con dâu và con trai mình ở chung rất được, nhưng Điền Phù vẫn giả vờ quan tâm hỏi.

Mặt thoáng đỏ lên vì xấu hổ, len lén liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, Yên Nguyệt ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Không có, mẹ, anh ấy không khi dễ con”.

Tiêu Viễn Hà dường như cũng cảm nhận được loại thay đổi này nên không khỏi cảm thấy vui vẻ, càng đồng tình với quyết định đi du lịch của bà xã, cho hai đứa không gian riêng tư quả nhiên là quyết định sáng suốt.

“Yên Nguyệt, con không giận nó là được rồi, đi, mẹ con mình về nhà. Mẹ mua cho các con không ít quà đây nè”.

Thật đúng là cũng không nói gì sai, ngay cả Liễu Yên Nguyệt thấy hành lý của hai người đều cảm thấy kinh ngạc: “Mẹ, hai người mang nhiều thứ về như vậy sao, khổ cho cha mẹ quá”.

Điền Phù xấu hổ nhìn Tiêu Thu Phong một cái: “Vất vả gì chứ, dù sao cha mẹ không phải bỏ tiền, còn có người mang giúp cha mẹ”.

Liễu Yên Nguyệt cũng nhìn Tiêu Thu Phong một cái, rất khó hiểu.

Tiêu Thu Phong chỉ khẽ cười, hần đường như hần cũng hiểu lão ca đã chiếu cố cha mẹ mình hơi quá.

Vào nhà, hơn mười túi hành lý chất đầy trong phòng khách, Điền Phù không bảo Ngọc Thâm thu dọn mà cùng Liễu Yên Nguyệt cẩn thận xem những thứ bên trong. Bên trong có không ít trang sức đắt tiền thật đúng là làm hai người phụ nữ này thêm hào hứng.

Hai người không phải người nghèo, nhưng tất cả những thứ lấp lánh đều có lực hấp dẫn đối với phụ nữ, không thể miễn dịch nổi.

“Mẹ, mẹ nói tất cả những thứ này đều là người khác mua tặng sao?” Liễu Yên Nguyệt lấy một cái nhẫn trong số đó ra, rất yêu thích.

Điền Phù nhìn ra tâm sự của nàng, cười cười nói: “Yên Nguyệt, con thích thì mẹ tặng cho con”.

Liễu Yên Nguyệt sửng sốt vội vàng buông nhẫn ra, nói: “Nhẫn có ý nghĩa quan trọng, con không thể tùy tiện nhận thứ này được”.

Đương nhiên, nếu như là Thu Phong tặng nàng, như vậy lại là chuyện khác.

Điền Phù là mẹ quả nhiên không làm nàng thất vọng. Nhẫn đã được đưa vào trong tay Tiêu Thu Phong: “Đi, đưa cho Yên Nguyệt, nó ở đây chiếu cố con một tháng, con phải tỏ vẻ đi chứ”.

Cái gì tỏ vẻ cảm ơn không được, lại dùng nhẫn, Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu được tâm tư của mẹ.

Liễu Yên Nguyệt rất kích động, đưa mắt sang nhìn hần, rất khát vọng nhìn vào chiếc nhẫn trong tay hần.

Đối với chiếc nhẫn quyết định cả đời, đàn ông tuyệt đối không coi trọng như phụ nữ.

Cầm tay nàng, từ từ đeo nhẫn vào tay nàng, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói: “Đeo vào là không thể tháo ra đâu đó”.

Tay run lên, trên mặt vui mừng, hạnh phúc, nhìn chiếc nhẫn đang phát sáng trong tay, Liễu Yên Nguyệt dường như đã không khống chế được bản thân mình, nàng quên đi còn hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà ở bên cạnh, chu cái miệng nhỏ nhắn lại gần miệng Tiêu Thu Phong, hôn một cái thật mạnh, sau đó kinh hoàng xấu hổ quay đầu sang chỗ khác.

Dù như thế nào, nàng xem như đã tìm được chỗ dựa cả đời.

Điền Phù và Tiêu Viễn Hà cũng rất hưng phấn, tâm nguyện lớn nhất trong đời bọn họ sẽ trở thành hiện thực rất nhanh.

“Thu Phong, con từ sau phải đối xử tốt với Yên Nguyệt, nếu không mẹ sẽ không tha cho con”.

Tiêu Viễn Hà cũng rất đứng đắn, nghiêm nghị gật đầu ủng hộ quyết định của bà xã. Tiêu Viễn Hà nhìn Yên Nguyệt đã rời đi, mới mở miệng nói: “Thu Phong, nói chuyện người bạn kia của con một chút đi, cha rất tò mò”.

Điền Phù cũng mở miệng nói: “Đúng, đúng, mẹ cũng vậy, rất khó hiểu. Người bạn đó của con là ai, không chỉ có rất nhiều tiền mà rất nhiều người cũng nể mặt ông ta. Nhưng vì sao hai ta chưa bao giờ nghe đến?”

Mấy ngày qua, Tiêu Thu Phong đã sớm nghĩ được cách trả lời, lập tức nói: “Cha, mẹ, đây là ông anh mà con đã quen nhiều năm, nhưng rất ít khi liên lạc. Lần này cha mẹ vừa lúc ra nước ngoài, con chỉ tiện thể đề cập đến chuyện cha mẹ đi du lịch, không ngờ anh ta lại chú trọng đến vậy. Lần sau gặp mặt con phải cảm ơn anh ta mới được”.

Điền Phù còn muốn hỏi thì Tiêu Viễn Hà đã cười ha hả, nói: “Thu Phong, con đúng là có không ít chuyện giấu cha mẹ. Được rồi, cha mẹ cũng không hỏi nữa, dù sao con cũng đã lớn, biết chuyện gì đáng làm, chuyện gì không nên làm, đừng cho cha và mẹ con và Yên Nguyệt lo lắng cho con là được”.

Tiêu Viễn Hà cũng đã trải qua mưa gió đi tới, con trai mình nói bình thản như vậy đương nhiên không phù hợp với Thu Phong của người kia. Thử nghĩ một chút phố Wall là nơi nào, bọn họ đi vào cũng được vô số người chào đón, cho thấy rằng người kia là một người rất tiếng tăm.

Nếu con trai mình không muốn nói rõ, hấn cần gì phải gặng hỏi làm gì, hấn cũng không phải loại người vô cùng tò mò như vậy.

Điền Phù hơi tức giận nói: “Không hỏi thì không hỏi, hừ, hai cha con cứ chơi đùa đi, còn ra vẻ thần bí. Mặc kệ hai người, tôi đi tìm Yên Nguyệt nói chuyện”.

Điền Phù đi, còn lại hai cha con chỉ có thể nhìn nhau cười khổ. Trong nhà này có một số việc không cần giải thích cũng không cần lý do.

Cơm tối rất thịnh soạn, còn có rất nhiều rượu, người một nhà rất cuộc đã đoàn viên.

“Thu Phong, mẹ nói cho con nghe một tin tốt” Điền Phù không bởi vì chuyện lúc chiều mà tức giận, lúc này lại rất vui vẻ.

Liễu Yên Nguyệt khe khẽ cúi đầu che đi ngón tay đeo nhẫn của mình, mặt thẹn thùng đỏ hồng, thực ra chuyện này là do Điền Phù yêu cầu, nàng chỉ gật đầu đồng ý cho có mà thôi.

Tiêu Viễn Hà nói: “Bà xã nói đi, làm anh cao hứng đi nào”.

“Yên Nguyệt đã quyết định sau này sẽ ở lại chăm sóc Thu Phong, không trở về nữa” Điền Phù cười nói, “Em thấy nhà chúng ta rất nhanh sẽ có việc vui”.

Tiêu Thu Phong toát mồ hôi lạnh, không về nhà nữa cũng không sao, nhưng việc vui này sợ rằng không đơn giản như vậy?

“Việc này từ từ bàn bạc, từ từ bàn bạc, nào, con mời mẹ một chén, coi như chào mừng cha mẹ trở về”.

Vội vàng đổi đề tài, Tiêu Thu Phong căn bản không thể giải thích được, ngoại trừ Liễu Yên Nguyệt còn có Vũ, còn có Triệu Nhược Thần đã thất thân vì hấn?

76. Chương 76: Đây Không Phải Oan Gia Ngõ Hẹp Sao?

Theo kế hoạch của Tiêu Thu Phong là đội Phượng tử tìm được tin tức chính xác sẽ thu thập hoàn toàn những kẻ còn sót lại của Thiết Huyết Đoàn, nhưng ba ngày sau Vũ đã dùng số điện thoại bí mật truyền tin tức đến.

“Bọn em nhận được tin tức tình báo có một phần tử khủng bố người nước ngoài chuẩn bị tiến hành một hành động lớn ở Hongkong, bốn cao thủ của Long Tổ đã được phái ra. Hơn nữa theo tư liệu mà em âm thầm điều tra được thì Đạo đường như cũng đang ở Hongkong?”

Đạo đã xuất hiện, hơn nữa nơi mà hắn xuất hiện chính là Hongkong.

Trong đầu Tiêu Thu Phong lại hiện lên âm mưu trong căn cứ bí mật ngày đó, lập căn cứ quy mô như vậy chỉ vì đối phó với một mình hắn đây là điều mà người bình thường không thể thừa nhận nổi. Huống hồ bên trong còn dính dáng đến ba cường quốc lớn, như vậy có thể tưởng tượng được sự thật sau lưng rất kinh khủng.

Tiêu Thu Phong cũng biết Đạo chỉ là một mắt xích mà thôi, lúc này chưa phải lúc đánh rần động cỏ. Nhưng nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng của hắn trên màn ảnh, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy tức giận. Cho dù là Đạo là cao thủ, nhưng nếu như thực sự muốn giết hắn, lại cũng không phải một chuyện quá khó khăn.

Chẳng qua giờ phút này, Hongkong đã trở thành nơi bão tố sắp nổi lên, hắn dù như thế nào cũng phải đến tham gia cho vui. Theo như lời Vũ nói, nếu lúc trước bọn chúng có thể xếp đặt âm mưu đẩy hắn vào chỗ hết, thì hôm nay bọn chúng cũng có thể đối phó bất cứ kẻ nào trong Long tổ.

Tập đoàn Phong Chính đã giao cho Liễu Yên Nguyệt nên cũng không cần hắn tham gia quá nhiều. Mà Bộ Xà có đám người Lý Cường Bình giúp đỡ nên thế lực càng lúc càng mạnh, sau khi tiêu diệt Thiết Huyết Đoàn đã có dấu hiệu lan ra phía Tây Nam, mà Tiêu Thu Phong cũng không muốn quan tâm đến những chuyện này, giao cho Phượng tử toàn quyền xử lý.

Nếu như Liễu Yên Nguyệt được coi là thiên tài kinh tế thì Phượng tử sẽ là nữ hoàng của xã hội đen.

Nói với hai cha mẹ già và Liễu Yên Nguyệt mình phải đi Hongkong liên lạc một số việc, chiều hôm đó Tiêu Thu Phong một mình một người ngồi máy bay rời Thượng Hải. Liễu Yên Nguyệt vốn cũng muốn đi theo nhưng bị Tiêu Thu Phong từ chối, lần này đi Hongkong cũng không phải là đi chơi, du lịch.

Hai giờ sau hắn đã đến được sân bay quốc tế Hongkong. Theo Vũ sắp xếp Tiêu Thu Phong sẽ ở trong khách sạn Cửu Long quốc tế, nghe nói bốn cao thủ của Long Tổ cũng ở đây, cũng tiện cho hắn không chế.

Sau khi nhận phòng, Tiêu Thu Phong đi vào phòng ăn của khách sạn, nếu muốn tìm hành tung của bốn cao thủ thì ở trong phòng đương nhiên không được. Hơn nữa đối với bốn cao thủ này hắn hiểu rất rõ, trong đó có một người là tửu quỷ, gần như không lúc nào không có rượu, dù cho hành động lớn đến đây cũng không ngăn được hắn uống rượu.

Quả nhiên sau khi đi qua ba bàn, ở trong một bàn gần cửa sổ có một người đàn ông khoảng trên dưới bốn mươi đang say sấn, nhìn dáng vẻ uống lấy uống để của hắn đúng là chưa hề thay đổi.

Nếu như không phải tổ chức có quy định thì tên tửu quỷ này đúng là một tên ăn mày, nhưng lúc này lại ăn mặc âu phục nên còn có vài phần giống người. Tuy nhiên về mặt mơ hồ, hai mắt lơ đãng, trạng thái say sấn làm người ta không khỏi hoài nghi nếu như gặp phải kẻ thù sợ rằng hắn sẽ ngã trước khi vào trận.

Vì uống rượu hắn đã bị nhắc nhở ba lần, nhưng hắn vẫn si mê. Chuyện ta ta làm, ngay cả cấp trên cũng không làm gì được. Bởi vì tửu quỷ này mặc dù hành vi không nghiêm chỉnh nhưng tủy quyền cổ truyền của hắn cũng đã lộ hóa thuần thanh, trong bốn cao thủ hắn chính là một người tuyệt đối không nên dây vào.

Năm đó Tiêu Thu Phong còn là Ảnh Tử cũng nằm trong bốn cao thủ, nhưng hắn đã chết. Nghe Vũ nói lại có một người mới tiến vào khiến cho bốn cao thủ của Long Tổ vô cùng nổi tiếng vẫn được mọi người biết đến.

Trải qua sinh tử, Tiêu Thu Phong không hề để ý đến danh hiệu này.

Không cố ý đến quá gần, Tiêu Thu Phong ngồi cách đó ba bàn. Trong bốn cao thủ chỉ thấy có một người, xem ra những người khác đều đi ra ngoài tìm manh mối. Chỉ cần theo dõi bọn họ thì có lẽ sẽ tìm được rất nhiều thứ bí mật, lại đỡ tốn sức.

Ba miếng sa lát, một bát súp thêm một chút rượu, rượu đối với những người luyện võ như bọn hắn mà nói là lương thực không thể thiếu, nóng người, trợ giúp kinh mạch đều đến rượu.

Mặc dù không nhất định có tác dụng nhưng đây đã là một thói quen, hoặc có lẽ trước kia đã có tác dụng.

Âm thanh huyền ảo vang lên, ngay sau đó một đám người rầm rập đi vào, quấy rầy đến vẻ yên tĩnh nơi này. Tiêu Thu Phong cũng thật không ngờ lại gặp Thần nữ thiên hậu ở đây.

Lần này đúng là tiến bộ hơn lần trước, nàng không có đội mũ che mặt mình. Chẳng qua nhìn vẻ mặt của nàng thì có vẻ giống như rất uể oải, chắc là người đi theo sau nàng đúng là rất phiền toái.

“Thiên tiểu thư, phòng ăn đông người thế này sao xứng với thân phận của em, hay là đi đến Tiên vân thành đi. Anh đã bao một phòng, Thiên tiểu thư lúc nào cũng có thể sử dụng” Một thanh niên cao gầy, anh tuấn mà kiêu ngạo rất ân cần mở miệng. Đối với phòng ăn đông người thế này, trong mắt hắn rõ ràng hiện ra vẻ khinh bỉ.

“Đúng thế, Nhan Duyệt, Phó thiếu gia cũng là có ý tốt, biển tiên ở thành phố Tiên Vân đúng là tuyệt diệu. Lần trước chị ăn một lần thấy hương vị ngon hơn ở đại lục nhiều, giờ nghỉ lại còn cảm thấy nước miếng đang trào ra” Nữ quản lý làm Tiêu Thu Phong ác cảm cũng đã xuất hiện.

Cũng không biết thành phố Tiên Vân là nơi nào, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của hầu hết khách ăn đã thể hiện được rằng người này rất có thân phận.

Tiêu Thu Phong không tức giận cũng không ngại, người có tiền cũng nên như vậy. Tuy nhiên nhìn thẳng thanh niên này có lẽ cũng chỉ là nhờ trưởng bối nên mới có được, không khác gì Tiêu Thu Phong trước kia chính là một đám ăn chơi trác táng, Tiêu Thu Phong không thèm nhìn đến loại người này.

“Không cần đâu Phó thiếu gia, anh bận bịu như vậy thì cứ về trước đi, tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi” Thiên Nhan Duyệt dường như rất không thích cái đuôi phiền phức này. Lời này nàng nói ra đúng là không nề mặt hắn gì hết.

Nhưng khả năng giải thích của vị Phó thiếu gia này đúng là không tồi, lập tức cười bồi quát đám người đi theo: “Bọn mày cảm miệng hết cho tao, ai mà nói nữa thì ngày mai không cần đi làm”.

Tiêu Thu Phong nhìn vẻ mặt khó hiểu của đám thủ hạ mà tên này mang theo không khỏi cảm thấy buồn cười. Có lẽ người nói nhiều nhất chính là hắn, chỉ cần hắn im miệng thì thế giới này cũng sẽ trở nên yên tĩnh.

Mặc dù không thích những thiếu gia thế này, nhưng là người ta theo đuổi cô gái lại là tự do của người ta. Tiêu Thu Phong không có ý ra mặt, mà nói lại hắn cũng chỉ gặp cô gái ngôi sao này một lần, cũng không có gì quan hệ thân thiết, không việc gì phải xen vào việc của người khác.

Nhưng ngay khi Thiên Nhan Duyệt sắp hồng mắt thì nàng vô tình nhìn thấy Tiêu Thu Phong. Giờ phút này nàng như thấy được cứu tinh của mình, nàng biết rõ mình không hợp khẩu với người đàn ông này. Nhưng giờ phút này, Thiên Nhan Duyệt tình nguyện bị người đàn ông xấu xa này mắng mình vài câu cũng không muốn bị tên Phó thiếu gia đây dũa.

Dù nói như thế nào thì từ khi nàng đến HongKong, đại thiếu gia của Phó gia trong lúc vô tình gặp nàng liền mỗi ngày đều đợi ở đây, không phải hoa thì cũng là lễ hội, thật sự làm cho nàng cảm thấy rất phiền phức. Bởi vì Phó gia là một nhà giàu có ở HongKong nên có rất nhiều người chúc mừng nàng, cũng nói nàng có cơ hội được gả vào nhà giàu có, điều này càng làm nàng dễ khóc dễ cười.

Xin lỗi, nàng cho tới bây giờ không có ước mơ xa vời này.

Người ta là lấy thân phận hâm mộ giọng hát mà cuốn lấy nàng, hơn nữa cũng chưa từng có hành vi thất lễ, dù cho Thiên Nhan Duyệt giải thích mấy lần hắn cũng đều không nghe.

Nếu như không phải bởi vì chương trình đại nhạc hội cũng đã đến ngày, thì Thiên Nhan Duyệt đã sớm rời khỏi HongKong rồi.

Nghĩ cũng không thể nghĩ được, nàng lại chạy nhanh tới nhìn thấy đúng là Tiêu Thu Phong, hơn nữa nàng lại càng làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy không thể tưởng tượng được nàng ta lại nắm tay hắn.

Không phải chứ, bọn họ không phải quen nhau đó chứ.

“Tiêu thiếu gia, anh đến rồi sao, Nhan Duyệt chờ anh đã lâu. Lần trước anh ở trên sân khấu tỏ thái độ muốn theo đuổi người ta, nhưng sao lâu như vậy vẫn không thấy anh hành động gì, có phải làm Nhan Duyệt làm ngược lại là theo đuổi anh không?”

Toát mồ hôi, cô gái này nói dối không đỏ mặt, mình chỉ là làm theo kịch bản mà thôi, cô ta còn tưởng rằng mình thực sự theo đuổi cô ta sao.

Tuy nhiên Tiêu Thu Phong rõ ràng nhìn thấy mặt tên Phó thiếu gia sau lưng Thiên Nhan Duyệt đã trở nên tái xanh.

“Mày là ai, cũng xứng gọi là thiếu gia sao, tay của Thiên tiểu thư mày cũng có thể chạm vào sao?”

Tên Phó thiếu gia này đúng là rất táo bạo, Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng phủ nhận hắn đã trở mặt.

“Là anh? Anh không phải người lái xe tham lam kia sao. Lần trước Nhan Duyệt ngồi xe anh, anh kiếm được 5.000, nên có phải nghe thấy Nhan Duyệt đã đến HongKong nên còn muốn đến đây kiếm ăn không?” Người quản lý này đương nhiên nhớ rõ ràng kẻ thù này, đúng là bởi vì hắn đây dựa vô lý làm nàng đã bị công ty chuyển công tác.

Ngày đó sau khi bị Lâm Thu Nhã quát đuổi ra nàng đã được gọi về tạm thời đổi lại một quản lý mới. Cho nên nàng ta căn bản không biết người đàn ông trước mặt mà nàng coi như lát xe chính là thiếu gia của tập đoàn Phong Chính, tập đoàn đứng đầu trong mười tập đoàn lớn nhất Đông Nam.

Phó thiếu gia vừa nghe thấy thế không khỏi cảm thấy khinh thường, hắn đã không coi thẳng đàn ông trước mặt là đối thủ, hoặc hắn cảm thấy Tiêu Thu Phong căn bản không xứng.

“Ồ, thì ra là một lái xe, tao còn nghĩ rằng mày là một thiếu gia gặp nạn nào chứ. Lái xe cũng xứng gọi là thiếu gia sao, thật sự làm người ta buồn cười” Trước mặt bao người, hắn đúng là không có một chút đạo đức mở miệng nói.

77. Chương 77: Thế Này Có Gọi Là Chiếm Tiệm Nghi Không?

Tiêu Thu Phong thật sự không muốn so đo với những kẻ ngu ngốc như thế này, nhưng nhìn bộ dạng của hắn rất mất dạy, có lẽ ở nhà được nuông chiều, vẫn xuôi chèo mát mái nên thẳng này quả thực trong mắt không người.

“Nếu như cảm thấy gọi tao là thiếu gia là không xứng” Tiêu Thu Phong khê cười nói, “Vậy mày muốn gọi tao là cha, tao cũng sẽ miễn cưỡng đáp ứng”.

Phó Sinh Kim tức giận đến mức cười rộ lên, nhìn Tiêu Thu Phong càng thêm khinh bỉ, những trước mặt cô gái mà mình hâm mộ, hắn vẫn còn có thể giả vờ quân tử.

“Anh tài xế này, anh có biết tôi là ai không?” Hình như có một loại lệ thường, đám ăn chơi trác táng luôn thích lấy gia cảnh ra đề người, ý nói là, chỗ dựa sau lưng tao rất lớn?

Tiêu Thu Phong thành thật lắc đầu nói: “Không rõ lắm, nhưng nghĩ rằng cũng là một tên ăn hại nhà giàu, tao thật sự không có hứng thú để biết”.

Người quản lý cười lạnh một tiếng, lập tức giới thiệu: “Vị thiếu gia đây chính là một trong ba nhà giàu nhất HongKong – Phó thiếu gia. Anh ngay cả Phó thiếu gia cũng không nhận ra, không cần nghi ngờ nhất định anh là một thằng mới từ nông thôn ra, nói chuyện với anh thật sự là mất thân phận”.

Thiên Nhan Duyệt lúc này thực sự đã giận, nhưng nàng vẫn ngăn không cho nó bộc phát, lạnh nhạt nói: “Tiền quản lý, tôi không cần chị ở đây, chị về trước đi, từ nay về sau chị không còn là quản lý của tôi nữa”.

Từ trước đến nay, nàng đều cho chị ta cơ hội, nhưng chị ta luôn ra tự làm theo ý mình làm nàng thực sự thất vọng.

Vị Tiền quản lý sững sốt, có vẻ không thể tin nổi, vội vàng nhìn Phó Sinh Kim, chị ta đã nhận được rất nhiều chỗ tốt từ Phó Sinh Kim nên mới nói tốt cho hắn.

“Thiên tiểu thư, Tiền quản lý là một nhân tài, em sao có thể vì một người như thế này mà đuổi chị ta chứ. Hơn nữa chị ta còn đang là liên hệ với Phó gia về việc quảng cáo cho em, chỉ riêng tiền phát ngôn đã hơn một triệu. Thiên tiểu thư nên suy nghĩ cho kỹ”.

Đây đúng là vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

Trong lòng lũ nhà giàu bọn họ, ngôi sao và gái điếm đôi khi là cùng một loại, thử hỏi, có gái điếm nào không thích tiền chứ?

Thiên Nhan Duyệt mỉm cười, rất xinh đẹp mang theo vẻ lạnh nhạt, mát hững nói: “Không cần phải nghĩ, Phó thiếu gia, nói thật cho dù anh thật sự muốn, tôi cũng không chấp nhận làm người phát ngôn quảng cáo, quên giới thiệu cho anh, bạn trai tôi có rất nhiều tiền, không thêm để ý đến một triệu”.

Mặt Tiền quản lý trở nên trắng bệch, Phó Sinh Kim cũng sững sốt hỏi: “Là ai?”

Có thể không coi một triệu vào đâu, đương nhiên không phải là người bình thường.

Thiên Nhan Duyệt đang định mở miệng, Tiêu Thu Phong đã nhin không được nói: “Các người có thể để yên không, lúc tôi ăn cơm không thích bị quấy rầy. Nếu như các người thích nói chuyện, có thể đi sang bên cạnh, không ai để ý đến các người”.

Cùng người như thế này nói chuyện quả thực là mất hứng ăn.

Thiên Nhan Duyệt hơi ngượng ngừng lè lưỡi với Tiêu Thu Phong: “Phó thiếu gia, xin lỗi, tôi muốn ăn cơm cùng bạn trai tôi, nếu như anh không có chuyện gì xin mời rời đi”.

Phó Sinh Kim nắm chặt tay, mặt mày xanh mét, nhưng hắn không biết rõ thân phận của Tiêu Thu Phong nên không phát tác, chỉ cười cười với Thiên Nhan Duyệt, nói: “Nếu Thiên tiểu thư thích yên tĩnh, tôi hôm nay cũng không quấy rầy, tạm biệt”.

Trước khi đối phó một người, hắn phải tra rõ thân phận của người đó, HongKong này là địa bàn của hắn mà.

Nói xong vung tay mà đi, ngay cả Tiền quản lý cũng bất giác cũng rời đi với hắn.

Thiên Nhan Duyệt nhìn thấy kẻ đáng ghét đó đã rời đi, gơ hai tay lên làm ra hình chiến thắng, vui vẻ nói: “Thật tốt quá, rốt cuộc đã đuổi được tên đáng ghét đó đi”.

Tiêu Thu Phong không thèm nhìn nàng một cái, nói: “Cô cũng có thể đi, tôi không muốn cùng lên mặt báo với cô vào ngày mai”.

“Ồ, anh là đàn ông gì vậy, dù như thế nào chúng ta cũng là người quen, anh thấy tôi gặp nạn cũng không giúp tôi sao? Tôi nhưng là gọi Yên Nguyệt là chị, anh không sợ tôi nói cho chị ấy, nói anh chiếm tiện nghi của tôi sao?”

Tranh cãi với phụ nữ đúng là đại đột, Tiêu Thu Phong đang chuẩn bị rời đi thì lại phát hiện cửa phòng ăn đang có ba người đang vội vàng đi vào, hai người trong đó chính là một trong bốn đại cao thủ của Long tổ trước kia, vậy người lạ lẫm kia tin rằng chính là mới được bổ sung.

Có lẽ là sự cảnh giác trời sinh, khi bọn họ đến gần bàn Tiêu Thu Phong, một người trong đó nhìn Tiêu Thu Phong thật kỹ. Hắn gọi là Dạ Ứng, đúng là người nhạy cảm nhất trong Long Tổ, Tiêu Thu Phong cũng còn kém hắn.

Tiêu Thu Phong không hề suy nghĩ, có vẻ tức giận nói lớn tiếng: “Nói thì nói, tôi sao phải sợ ai chứ, tôi bây giờ đúng là phải chiếm tiện nghi của cô mới được”.

Không có cách nào, cũng chỉ có thể lấy cô gái này ra làm tấm chắn.

Hai tay kéo Thiên Nhan Duyệt vào trong lòng, Thiên Nhan Duyệt đâu biết rằng người đàn ông này thật sự dám làm cản trước mặt đông người đến vậy, tình thế cấp bách nên nàng sợ hãi quên cả giãy dụa, người bên ngoài nhìn thì thấy nàng cũng muốn như vậy.

Thiên Nhan Duyệt xấu hổ đến đỏ ửng, lấy lại tinh thần nhưng dù như thế nào cũng không thể giãy ra được, tức giận đến độ muốn mở miệng mắng to. Tiêu Thu Phong sợ nàng phá hỏng chuyện của mình, nên vỗ mông nàng một cái.

Vỗ mông xong, Tiêu Thu Phong mới nghĩ lại, cô gái này không phải Vũ, cũng không phải Liễu Yên Nguyệt, trong lúc xúc động vỗ mông người ta, dường như hơi quá đáng.

Chẳng qua tác dụng đúng là không nhỏ, Thiên Nhan Duyệt xấu hổ đến độ ngay cả sức giãy dụa cũng không có, chỉ là vùi đầu vào ngực Tiêu Thu Phong, cái miệng nhỏ nhắn lại cắn mạnh xuống.

Con mẹ nó, cô gái này như con chó con, cắn đau thật.

Bên tường vang lên một giọng nói: "Đã tìm được vị trí của bọn họ, nhưng vẫn chưa tìm được mục tiêu".

Bọn họ nói rất ngắn gọn, nếu như không phải Tiêu Thu Phong, người bình thường căn bản không biết bọn họ đang nói gì.

"Bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?" Giọng nói của người này rất xa lạ, xem ra chính là người thay vị trí của Tiêu Thu Phong.

Giọng nói của Túy Quỷ đột nhiên vang lên: "Không cần dài dòng như vậy, nhiều người như vậy, giết một ít rồi nói tiếp, dù sao thời gian này quá rảnh rỗi, tìm mấy người luyện tay cũng tốt".

Dạ Ứng lạnh lùng nói: "Không thể tùy tiện ra tay, như vậy sẽ đánh rần động cỏ, hơn nữa chúng ta phải biết được ý đồ thực sự của chúng, thay nhau giám sát chặt bọn chúng, nếu như có thể dẫn ra kẻ chủ mưu phía sau là tốt nhất".

Túy Quỷ dường như đã đứng lên, lười biếng nói: "Uống nhiều rồi, đi ngủ thôi, khi nào cần ra tay nói một tiếng là được".

Mấy người Dạ Ứng im lặng một lát, không có ai nói gì. Đợi đến khi Túy Quỷ rời khỏi, người mới có vẻ tức giận nói: "Túy Quỷ sao thế, thế này không phải ảnh hưởng đến sự đoàn kết của chúng ta sao?"

"Được rồi, tính Túy Quỷ vốn vậy, Phi Kiếm, mày sẽ quen thôi, đi, chúng ta đi theo dõi chúng" Người nói chuyện lúc này không phải là Dạ Ứng mà là Dâm Tặc.

Dâm Tặc cũng không phải Dâm Tặc thực sự, chỉ là hấn thích dùng thuốc mê, đương nhiên cũng biết chữa bệnh, là một độc nhân chân truyền từ Đường Môn, mọi người liền cho hấn biệt hiệu này.

Ba người không nói nữa, rất nhanh đã rời đi, Tiêu Thu Phong cũng lập tức đứng lên.

"Này, anh, anh còn muốn làm gì?" Thiên Nhan Duyệt có chút lo lắng, người này không phải thú tính nổi lên, muốn không quy củ đối với nàng chứ.

"Không muốn làm gì, nhớ thanh toán đó" Tiêu Thu Phong không để ý đến ánh mắt của cô gái này, một khắc sau đã đi theo đám Dạ Ứng.

Chỉ là làm cho Thiên Nhan Duyệt tức giận đến độ đứng im tại chỗ, tên đáng chết này dĩ nhiên sau khi chiếm tiện nghi còn muốn nàng trả tiền, thật sự ông trời không có mắt, ông trời không có mắt.

"Lần sau để tôi gặp lại, tôi nhất định cắn, cắn, cắn chết anh, đồ đáng ghét".

Tiêu Thu Phong đoán không sai, Thiên Nhan Duyệt đúng là cảm tình con chó, nhưng cắn người là lần đầu tiên, xem ra bản tính như năm sinh cũng có lý.

78. Chương 78: Lính Đánh Thuê Ma Quỷ

Tiêu Thu Phong không dám tới gần, cảm giác của Dạ Ưng làm cho hắn không thể không tập trung tinh thần, bây giờ chưa phải là lúc tiết lộ thân phận của mình.

Ba người đến khu buôn bán liền tách ra đi về ba phía khác nhau, người Tiêu Thu Phong lựa chọn chính là Phi Kiếm, người mà hắn không biết. Dạ Ưng và Dâm Tặc là chiến hữu từ ngày xưa, Tiêu Thu Phong rất quen thuộc; nhưng Phi Kiếm này có thể tiến vào Long tổ, đương nhiên cũng không hề tầm thường.

Động tác của Phi Kiếm rất nhanh, dù là trong khu đông người cũng phiêu hốt không chừng, nếu như không phải Tiêu Thu Phong thì những người khác đúng là không thể theo được hắn.

Đường càng lúc càng hẹp lánh, dường như đã đến ngoại ô, nơi này cây cối rậm rạp, hiển nhiên là khu dân nghèo, bụi bặm ở khắp nơi, lại rất hôi thối.

Tiêu Thu Phong cảm thấy hoài nghi, những phần tử nguy hiểm sao lại chọn nơi này mà ở chứ.

Nhưng nhìn đám trẻ nhỏ đang chạy tới chạy lui, đang chơi đùa, không khí nơi đây không có một tia sát khí, đối với bọn họ mà nói đúng là thiên đường.

Một tiếng bước chân nặng nề và vội vàng truyền đến, Phi Kiếm trong nháy mắt đã núp xuống, Tiêu Thu Phong cũng ẩn mình trên bãi đá nhìn xuống bên dưới.

“Đứng lên, đứng lên, bọn mày mà còn không dậy, vịt quay tao ăn một mình” Một người trung niên ngăm đen xông vào, trông có vài phần giống người Châu Á, nhưng từ khẩu âm của hắn, Tiêu Thu Phong biết bọn họ là người Trung Đông.

Cũng may, ngôn ngữ này Tiêu Thu Phong có thể hiểu.

Trong sân vốn bình tĩnh chợt vang lên tiếng “Bộp”, một thiếu niên rất nhanh xuất hiện ở cửa, tóc rất dài nhưng kết lại trên đầu, có vẻ như cả năm chưa gội.

“Vịt quay? Ở đâu, ở đâu?”

Thiếu niên phát hiện người trung niên mang theo một cái túi, hoặc là ngửi thấy mùi thơm liền tiến lên, móc từ trong cái túi đó ra một con vịt quay thơm ngát, không thèm để ý đến nước bẩn, đưa lên miệng.

Vừa nuốt, vừa ngồm ngoàm nói: “Chú Tank, chú tốt xấu gì cũng là đội trưởng Ma Quỷ, có phải quá keo kiệt hay không, đến nơi quỷ quái này cũng đã một tuần, mỗi ngày đều ăn lương khô, rằng tôi sắp gãy rồi nè”.

Người trung niên được gọi là Tank vung tay xuống, mắng: “Có đồ ăn thì ăn đi, đừng có nói nhiều”.

Lúc này trong phòng lại có bốn người đi ra, toàn bộ đều là thanh niên trên dưới 20 tuổi, mọi người cũng không hề khách khí, vịt nướng trong túi Tank đã được chia nhau, mỗi người một con, hơn nữa còn vài chai rượu, mọi người vừa ăn vừa uống, vô cùng vui vẻ, xem bộ dạng đúng là rất thiếu dinh dưỡng.

Tank chờ mọi người ăn xong mới móc ra mấy chiếc bánh bao lạnh trong túi ra, cắn một miếng to, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn rất thỏa mãn.

Trong mắt Tiêu Thu Phong, đây là một ít người đáng thương đi tị nạn khỏi chiến tranh.

“Chú Tank, bụng tôi nhỏ không ăn được nhiều như vậy, chú ăn đi” Thiếu niên đầu tiên đưa nửa con vịt quay còn lại vào tay người trung niên.

Mấy người khác cũng đi tới, đều xé con vịt quay của mình đưa cho chú Tank này, bầu không khí rất hòa thuận.

“Bọn mày yên tâm, tao đã tìm được mối làm ăn, chỉ cần trợ uy là có năm vạn, chờ khi tiền vào tay, chúng ta sẽ đi ăn suốt đêm”.

Người trung niên cảm động, mang những đứa trẻ này đi tị nạn ở nước ngoài, hắn thì không sao, chỉ khổ cho bọn chúng, nhưng bởi vì tuân thủ nguyên tắc của mình nên tiền cũng rất khó kiếm.

Tất cả mọi người đều hưng phấn, một thằng bé càng lớn tiếng kêu lên: “Chú Tank, chỉ cần có cơ hội, lính đánh thuê Ma Quỷ chúng ta nhất định sẽ nổi tiếng, mỗi ngày đều có vịt quay ăn”.

Những người này cũng gọi là lính đánh thuê Ma Quỷ? Tiêu Thu Phong trợ mắt há mồm, cái tên này thật dọa người, nhưng bọn chúng chỉ là mấy đứa trẻ.

Có những thứ không thể nhìn từ bề ngoài.

Tank đột nhiên nhú mày, cảnh giác quát: “Ai?”

Tiêu Thu Phong sửng sốt, hần bị phát hiện?

Bị phát hiện không phải là hần, mà là Phi Kiếm.

Nhưng sự cảnh giác của Tank lại làm cho Tiêu Thu Phong rất kinh ngạc, mặt hơi biến sắc, người trung niên này đã hoàn toàn khác về tầm thường vừa nãy.

“Cẩn thận, Labus”.

Kiểm quang lóe lên, Tank cảm thấy kinh hãi, vung tay lên đã kéo thiếu niên đầu tóc rối bời kia lại, động tác nhanh như điện, động tác này có thể xuất hiện trên người một trung niên trông rất tầm thường như thế này, quả thực không bình thường.

Kiểm của Phi Kiếm rất nhanh, dù là Tank kéo Labus lại, nhưng hần vẫn không thể tránh khỏi kiếm khí, một đoạn ống tay áo đã bị cắt đứt, máu nhiễm đỏ cánh tay.

Hành động của Phi Kiếm đã nằm ngoài dự đoán của Tiêu Thu Phong. Là một cao thủ Long Tổ, không nên ra tay như vậy, càng huống chi những người này cũng không đáng giết.

Mặc dù Long tổ có quyền lực này, nhưng cũng không phải được giết người vô tội.

Phi Kiếm không mở miệng, hoặc là hần thật sự làm theo lời Túy Quỷ, dùng những người này để tập luyện.

Nhưng bọn hần không phải đối phó với tổ chức kinh khủng sao, có quan hệ gì với đám lính đánh thuê này?

“Đội trưởng”.

Mấy người tuổi trẻ rống lên, trong nháy mắt ít nhất ba con dao găm xuất hiện, về mặt phần nộ, ánh mắt như muốn giết người, nhìn chăm chăm vào Phi Kiếm.

Chỉ là thực lực của bọn họ quá kém, đối mặt với Phi Kiếm không chiếm được bất cứ tiện nghi nào. Phi Kiếm dường như muốn tốc chiến tốc thắng, kiếm khí mạnh lên, trong vòng ba thước hình thành kiếm khí chết người.

Ba người bị thương, máu chảy khắp nơi, con vịt quay chưa ăn hết đã rơi xuống đất. Đối với Phi Kiếm mà nói, hần đúng là đã học được thủ đoạn của Long tổ, giải quyết đối thủ không để lại dấu vết đúng là tôn chỉ của Long tổ.

Giết người không lý do này, có vẻ rất quá đáng.

Kiểm quang lóe lên, chém thẳng vào yết hầu, Tank cực nhanh nhảy ngược lại, nhưng kiếm khí càng nhanh hơn.

Hần đã không thể tránh, trong thế giới chiến tranh đầy trời, hần đã thoát chết rất nhiều lần, nhưng lần này hần dường như không thể thoát.

Một đạo hàn quang đột nhiên xuất hiện, kiếm quang dừng lại, Tank cũng đã lăn ra ngoài ba mét.

“Ai?”

“Cút, tao không muốn giết mày”.

Tiêu Thu Phong đã hiện thân, lạnh lùng quát lên một tiếng. Hần cũng không muốn ra tay, mặc dù người này nhìn không ra chiêu thức của hần, nhưng là Ảnh Tử tâm pháp là một công pháp rất đặc biệt, chỉ cần Phi Kiếm nói ra tuyệt đối sẽ có người nghĩ ra.

Phi Kiếm lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Phong, kiếm ý vừa động, nhưng ý chí đã có chút dao động, nhìn Tiêu Thu Phong như thái sơn áp đỉnh, hắn không chịu nổi áp lực nặng nề đó, hắn đến vô ảnh, vô tung.

“Tao sẽ tìm mày”.

Chuyện không nắm chắc, Phi Kiếm sẽ không làm, hơn nữa hắn tin rằng những người này cũng không biết thân phận của hắn.

Tank đã được mấy thiếu niên đỡ dậy, nhưng vẻ mặt cảnh giác vẫn chưa biết mất, cũng không bởi vì Tiêu Thu Phong đã đuổi cường địch cho họ đi mà buông lỏng.

“Ông là ai?”

Thiếu niên Labus kêu lên hỏi, nhìn hắn tuổi không lớn nhưng sức chịu đựng không nhỏ, tay đầy máu nhưng vẫn cầm chặt dao găm, không hề thả lỏng.

Những người từ nơi đó thoát đi, cũng đã chết không chỉ một lần, đối với bọn họ mà nói cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần sống là tốt rồi.

Tiêu Thu Phong thu hồi sự khinh thường lúc trước, đám lính đánh thuê Ma Quỷ này có điểm làm hắn tiếp nhận.

“Tao là ai không quan trọng, quan trọng là tao muốn bọn mày bán mạng cho ta”.

Tank lạnh lùng trả lời: “Mày tìm nhầm người rồi”.

Nhưng Labus bên cạnh hắn lại trầm ngâm một chút, sau đó lại hỏi: “Mày có thể bỏ ra bao nhiêu tiền?”

“Labus” Tank trừng mắt nhìn Labus một cái, chặn lại.

Nhưng Labus không dừng lại, chỉ ngẩng đầu nhìn đội trưởng mà hắn kính trọng nhất, nhẹ nhàng nói: “Đội trưởng, chúng ta cần tiền”

79. Chương 79: Bán Mạng

Tank hơi chấn động, hắn biết, Labus nói là thật, đến HongKong hơn một tuần, sáu người bọn họ gần như là ăn một bữa đói một bữa, không khác gì cuộc sống ở đất nước.

Nếu là như thế này, vậy cần gì phải làm một kẻ tị nạn ở nước ngoài, vứt bỏ quê hương mà đi tha hương chứ?

Nhìn thấy vẻ trầm mặc của Tank, Labus tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thu Phong: “Chỉ cần ông trả giá đúng mực, tôi có thể đưa mạng cho ông, làm bất cứ chuyện gì cho ông”.

Lời nói rất kiên quyết, Tiêu Thu Phong có thể cảm nhận được tín niệm trong lòng hắn.

Tiêu Thu Phong khẽ cười, gật đầu hài lòng, nhưng lại thở dài nói: “Chỉ một mình mày sợ là không đủ, nếu như sáu người bọn mày cùng nguyện ý, như vậy tao có thể cho bọn mày một triệu USD”.

“Một triệu?” Lập tức có hai người sợ hãi kêu lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề, bọn họ đương nhiên biết sáu người một triệu USD có nghĩa là gì?

Bọn họ đã hơi di chuyển được, hoặc là đã có cảm giác sống sót, nhưng bọn họ không nói gì chỉ là nhìn chằm chằm vào Tank, tuyệt đối tôn trọng Tank.

Labus nói: “Đội trưởng, mạng của tôi không đáng giá, nhưng nếu như có một triệu, người nhà chúng ta sẽ không ai phải đói nữa, cũng không bị người khác coi như rác rưởi, cơ hội này, tôi không muốn bỏ qua”.

Có lẽ một triệu có hấp dẫn quá lớn đối với bọn họ, mắt Tank cũng sáng rực lên. Hắn mặc dù rất bình tĩnh, nhưng cũng hiểu được nếu có một triệu sẽ có thể thay đổi được rất nhiều thứ, nhưng mà một triệu này là mạng của sáu người bọn họ.

Tiêu Thu Phong xoay người, giọng nói lạnh lẽo như sứ giả địa ngục: “Thời gian của tao rất quý giá, không thể cho bọn mày thời gian suy nghĩ. Nếu như bọn mày cảm thấy cuộc giao dịch này không đáng làm, như vậy tao đi tìm người khác”.

Tiêu Thu Phong tin rằng bọn họ nhất định sẽ đáp ứng, ngoại trừ Tank vẫn còn giữ được bình tĩnh, năm người còn lại rất khẩn trương, bọn họ bây giờ đã không phải là Ma quỷ mà là quỷ đói.

Nếu như người không ở trong thế giới của bọn họ sẽ không thể giải thích nổi tâm trạng của bọn họ. Tiêu Thu Phong năm xưa đã ở nơi ấy suốt chín tháng nên rất rõ ràng ở nơi đó mạng người quá rẻ mạt.

“Chúng tôi đáp ứng, nhưng chúng tôi muốn thấy tiền trước đã”.

Tiêu Thu Phong cười cười nhìn người này, hắn đã thấy một lực lượng khổng lồ trong một tương lai không xa.

Thực ra khi hắn thấy Labus lần đầu tiên cũng đã có suy nghĩ này trong đầu, thằng thiếu niên bất khuất, tàn nhẫn này đúng là một sát thủ trời sinh, hắn vừa sinh ra đã đối mặt với giết chóc.

Mở điện thoại, gọi điện, chuyển khoản, Tiêu Thu Phong cũng không dùng tiền của Tiêu gia, mà dùng tài khoản của mình ở ngân hàng Thụy Sĩ, quá trình rất đơn giản, chỉ một cú điện thoại đã xong.

Tank nghe số tiền trong tài khoản đã thay đổi qua điện thoại, đứng được một chỗ hơn ba phút, tiếp theo hắn gạt đầu với năm người còn lại, năm người vừa mừng vừa sợ, nắm chặt tay nhau. Bọn họ dường như đã nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của người thân trong tương lai.

“Tôi có một yêu cầu” Tank nói.

“Nói đi”.

“Chúng tôi cần một thời gian tự do, ba ngày sau, mạng của chúng tôi sẽ do ông” Đây là lời của Tank nói, chỉ cần mang tiền về, thu xếp cho người đáng thu xếp, bọn họ sẽ không hề vướng bận gì hết.

Tiêu Thu Phong dường như đã nghĩ đến việc này, hỏi: “Mấy người có phải chuẩn bị trở về?”

Tank hơi sững sốt, gạt đầu, cao giọng nói: “Ông yên tâm, một tuần sau, sáu người chúng tôi tuyệt đối không thiếu một người, mặc dù Tank ta chỉ là một đội trưởng kém cỏi, nhưng điều này tôi có thể đảm bảo”.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, cười nói: “Tao không lo bọn mày chạy mất, nói thật nếu như tao thật sự muốn giết bọn mày không khác gì bóp nát một con kiến, điều này bọn mày không cần hoài nghi”.

“Nghe nói chỗ bọn mày có rất nhiều người đi làm lính đánh thuê cho công ty vệ sĩ, tao muốn tìm ở đó thật nhiều người hữu dụng, biện pháp bọn mày tự nghĩ. Ngoài người, tao có thể cung cấp tất cả vật tư cho bọn mày, dù là lập một đội quân cũng được”.

Tank lóe lên ánh sáng nóng rực, hắn lúc này mới hiểu được người đàn ông này muốn làm gì?

Labus hỏi: “Ông muốn chúng tôi giúp ông lập quân đội?”

“Không chỉ có như thế, còn có bản thân các người, với lực lượng của bọn mày lúc này thật sự quá kém. Cho bọn mày thời gian một năm, nếu như không đạt được yêu cầu của tao, tao sẽ từng bước từng bước giẫm chết bọn mày”.

Đối với những người như bọn họ mà nói, người mạnh là vua, nói chuyện không cần khách khí, càng huống chi, mạng của bọn chúng đã là của hắn, hắn là ông chủ.

“Vậy sẽ mất rất nhiều tiền”.

Tank dường như rất nhiệt tình, mỗi người đều có một giấc mơ, chỉ là năng lực có hạn, người đàn ông này thật sự có thể cho hắn cơ hội này, hắn thật sự khát vọng được thử một lần.

Dù sao mạng của bọn họ cũng đã không thuộc về mình.

Ở vùng đất của bọn họ, chỉ cần có tiền sẽ có rất nhiều người đồng ý bán mạng, cho nên người có tiền lập mười đội quân cũng không có gì khó khăn, hơn nữa tuyệt đối phục tùng.

“Điều này không cần lo lắng, cần gì cứ việc mở miệng, tao sẽ thỏa mãn hết. Hy vọng bọn mày đừng làm tao thất vọng, HongKong bây giờ đã không thích hợp với bọn mày, trở về đi, đó mới là thiên đường của bọn mày”.

Trong mắt sáu người có một loại khát khao, quê hương dù nghèo đến mấy cũng vẫn là nhà, có người thân của bọn họ.

“Chúng tôi nên gọi ông là gì?” Tank gật đầu, hắn đã quyết định về nhà.

“Bọn mày có thể gọi thiếu gia” Lưu lại phương thức liên lạc duy nhất, Tiêu Thu Phong xoay người rời đi, nhưng Labus lại gọi hắn lại.

“Thiếu gia, thiếu gia không sợ chúng tôi trở về sẽ phản bội sao?”

Tiêu Thu Phong quay đầu lại cười lạnh, thân hình đột nhiên mất tích, giống như một cái bóng biến mất trong mắt sáu người, đến khi nhìn thấy hắn, Tiêu Thu Phong đã nắm cổ Labus.

“Bọn mày có cái gan này, tao sẽ trở thành cơn ác mộng khủng khiếp của bọn mày”.

Tiêu Thu Phong đã đi, nhưng Tank vẫn chưa tỉnh táo lại được, cũng không biết là ai lại hoảng sợ nói một câu: “Hắn ta thật mạnh”.

Khi Tiêu Thu Phong trở lại quán rượu, trời đã tối, chuẩn bị về phòng tắm rửa một chút, rồi đi xuống phòng ăn ăn tối, giữa trưa bị quấy rầy nên hắn ăn chưa được mấy.

Vừa đẩy cửa ra, cánh cửa phòng bên đột nhiên vội vàng mở ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp. Tiêu Thu Phong thật không ngờ ngôi sao Thiên Nhan Duyệt lại ở cạnh phòng hắn.

“Tiêu thiếu gia đã về, tôi chờ anh lâu lắm rồi, đói không, tôi mời anh ăn”.

Thiên Nhan Duyệt mặc một chiếc váy dài màu nhũ, khí chất cao nhã, trang điểm nhẹ nhàng, càng thêm ung dung cao quý, hơn nữa vầng hào quang của ngôi sao càng làm cho nàng thêm hấp dẫn.

Không đúng, giữa trưa bị cô nàng này cắn một cái, giờ mới có mấy tiếng đồng hồ mà cô gái này đã tươi cười với mình, đây không giống tính cách của nàng ta.

Tiêu Thu Phong không để ý đến, lập tức đi vào phòng, giọng nói lạnh nhạt: “Không cần”.

“Vậy anh mời tôi đi, tôi đói”.

Cô gái này dường như hơi thiếu lễ phép, phòng đàn ông mà cũng có thể tùy tiện xông vào, hơn nữa nàng ta đói muốn tìm người mời ăn cơm thì chỉ cần mở miệng sẽ có rất nhiều thằng đàn ông nguyện ý.

“Không có thời gian”.

“Không sao, vậy tôi chờ anh” Vừa nói, cô gái này thật đúng là tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Tiêu Thu Phong cảm thấy khó hiểu, quay đầu nhìn chằm chằm nàng, hỏi: “Chúng ta không phải quá quen, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Cô gái lập tức trở nên tức giận, kêu lên: “Cái gì mà nói không quá quen, không quá quen mà anh ôm tôi, còn đánh mông tôi, tôi nói cho anh biết, anh phải chịu trách nhiệm”.

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, hắn chẳng qua chỉ lấy cô gái này làm tấm chắn, nhưng giờ lại bị nàng ta tìm tới đòi hắn chịu trách nhiệm.

“Được rồi, muốn tôi chịu trách nhiệm rất đơn giản, đây không phải có giường sao, lên giường, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm, vậy là được chứ”.

Thiên Nhan Duyệt nhìn Tiêu Thu Phong đang từ từ đến gần, hai tay lập tức che ở trước ngực, lớn tiếng kêu lên: “Anh, anh muốn làm gì, này, anh không được làm vậy, tôi nhưng là nói thật, là chị Thu Nhã bảo tôi đến ở cạnh phòng anh, chị ấy nói anh sẽ không khi dễ tôi”.

“Lâm Thu Nhã” Tiêu Thu Phong thật không ngờ, sau lưng cô gái này lại là do Lâm Thu Nhã sai khiến, Lâm Thu Nhã này muốn làm gì đây?

80. Chương 80: Đẳng Sau Một Ngôi Sao

“Đúng, đúng, chị Thu Nhã nói anh là người tốt, nếu có người quấy rầy tôi, anh sẽ bảo vệ tôi”.

Thấy Tiêu Thu Phong ngăn người, Thiên Nhan Duyệt vội vàng nói thêm: “Cho nên tôi mới chuyển đến đây, nhờ khách phòng bên cạnh chuyển phòng cho tôi, anh thấy tôi bận đến tận bây giờ đó, còn chưa được ăn cơm nè”.

Ra vẻ đáng thương, đây cũng là được Lâm Thu Nhã dạy, đương nhiên nàng ta cũng cảnh báo một câu: “Người đàn ông này thích mềm không thích cứng, em để ý là thấy”.

Thiên Nhan Duyệt lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng cảm nhận được.

Điện thoại vừa lúc vang lên, là điện thoại của Liễu Yên Nguyệt. Mặc dù nàng đáp ứng không đi cùng, nhưng lại mạnh mẽ yêu cầu Tiêu Thu Phong mỗi ngày một lần gọi điện thoại, vừa đến HongKong, đi một vòng lại quên mất.

“Thu Phong, anh bây giờ đã ở khách sạn rồi chứ, sao lại không gọi điện cho em, em vẫn chờ anh nè”.

Tiêu Thu Phong hơi ngượng ngùng nói: “Hôm nay vừa đến nơi nên hơi bận một chút, đang chuẩn bị gọi cho em, thật không ngờ em đã gọi cho anh, sao, hôm nay tốt chứ em”.

Từ khi đeo nhẫn, thái độ của cô nàng này cũng càng trở nên thân thiết hơn, căn bản đã coi mình như con dâu của Tiêu gia, thật sự hòa hợp với mọi người trong Tiêu gia.

“Hôm nay cũng tốt, chỉ là nhớ anh mà thôi, Thu Phong, nói cho anh một tin tức tốt, hôm nay Phong Chính ký một hợp đồng rất lớn. Lâm tiểu thư, anh vẫn nhớ chứ, là Lâm Thu Nhã của tập đoàn Phong Hoa, chị ta tìm em, chuẩn bị hợp tác, nửa năm nữa sẽ rất bận đó”.

Lại là Lâm Thu Nhã, xem ra cô nàng ta rõ ràng đang hướng về phía hắn, cô nàng này muốn làm gì?

Tiêu Thu Phong biết cô gái này là muốn đến gần Tiêu gia nên mới cố ý mang đến chỗ tốt này, tuy nhiên việc kinh doanh chỉ cần kiếm được tiền, những thứ khác có thể không cần quá tính toán nên cũng không có lập tức phản đối: “Nếu như em cảm thấy có thể thì cứ làm, chỉ là phải chú ý giữ sức khỏe, mệt quá thì tiền kiếm được cũng không đáng”.

“Em biết, Thu Phong, cha bảo em, chuẩn bị đưa số cổ phần của cha cho em, người ta bây giờ coi như là cổ găng cho bản thân, đương nhiên phải làm hết sức”.

Cho thì cho, dù sao cô gái này đã chấp nhận, Tiêu Thu Phong cũng không biết nên nói gì.

“Đúng, Thu Phong, nghe chị Thu Nhã nói, Tiểu Duyệt cũng đang ở HongKong, chuẩn bị muốn mở một đêm nhạc, hơn nữa nghe nói có không ít quấy rầy em ấy, chị Thu Nhã nhờ em nói lại với anh giúp đỡ chiếu cố Tiểu Duyệt một chút. Người ta một cô gái cũng không dễ dàng, em cũng không tiện từ chối, anh lúc nào rảnh rồi thì đi xem cô ấy một chút”.

Lâm Thu Nhã quả nhiên là có bản lĩnh, lại còn nhaim vào đại bản doanh của hắn, cô ta không mở miệng mà làm cho Liễu Yên Nguyệt nói, làm cho hắn dù muốn từ chối cũng không có biện pháp.

Nếu như Liễu Yên Nguyệt biết, cô ả Thiên Nhan Duyệt bây giờ đang ở trong phòng hắn, không biết nàng sẽ nghĩ đến điều gì?

Tiêu Thu Phong cuối cùng cũng không nói ra, chỉ là nói đã biết, sau đó nói vài câu yêu đương với nàng, rồi mới tắt điện thoại đi.

“Này, Tiêu Thu Phong, anh làm gì?” Thấy Tiêu Thu Phong nghe điện xong, không nói một câu đã xoay người rời đi, Thiên Nhan Duyệt vội vàng hỏi.

“Đi tắm, nếu như cô cũng muốn tắm, tôi cũng không ngại cùng tắm”.

Chiếu cố nàng ta, ngôi sao như thế này thì có hàng tá người muốn chiếu cố nàng, hắn có chuyện phải làm, đây không phải làm phiền hắn sao?

“Đồ háo sắc, lại muốn chiếm tiện nghi của người ta”.

Chờ Tiêu Thu Phong vào phòng tắm, Thiên Nhan Duyệt mới thả lỏng người, nằm lên giường, xem ra chị Thu Nhã nói không sai, người đàn ông đáng giận này mặc dù không làm cho người ta thích nhưng cũng coi như đứng đắn, quân tử. Có hẳn hỗ trợ, hẳn là không sợ bị đám người kia làm phiền.

Chờ Tiêu Thu Phong tắm xong đi ra, cô gái hơi ngây thơ này đã nằm ngủ thật ngon, tự dưng chạy vào phòng một người đàn ông, còn mơ mơ màng màng ngủ, Tiêu Thu Phong thật sự không biết là nên làm cho cô gái này tự hào, hay là tự ti vì mình đã trở thành Liễu Hạ Huệ.

Tuy nhiên khi nàng ngủ rất nhu thuận và mềm mại, thật đúng là đáng yêu hơn nhiều so với vàng hào quang ngôi sao. Giờ phút này Thiên Nhan Duyệt nhìn qua giống như một cô gái hàng xóm, làm người ta trù mến. “Bốp”.

Một cú vỗ, cô gái này mặc dù ngây thơ, nhưng nói như thế nào cũng là ngôi sao lớn, nằm trên giường tuyệt đối có sức hấp dẫn chết người, cú vỗ này của Tiêu Thu Phong lại một lần nữa không khách khí vỗ mông nàng.

Nếu không làm cô ta tỉnh, sợ rằng là đàn ông đều không kiềm chế được.

Cả người nhảy dựng lên, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt lại đưa hai tay che ngực, quát: “Anh muốn làm gì?”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Cô bé ngốc, nếu cô thật sự muốn ngủ ở đây, tôi rất hoan nghênh, nhưng bây giờ tôi muốn đi ăn, cô muốn ngủ thì cứ ngủ đi”.

“Quý mới muốn ngủ ở đây, không phải là chờ anh đi ăn sao, đi, đi, cái này trả lại cho anh”.

Thói quen của con gái, lúc ngủ luôn muốn ôm một cái gì đó, cô gái này đi tới cửa mới nghĩ đến trả cái gối lại, thật đúng là quá ngây thơ.

Không ở chung với nàng, thật đúng là không biết Thiên Nhan Duyệt được hàng vạn người hâm mộ dĩ nhiên lại là một cô gái ngây thơ như vậy, cũng khó trách Lâm Thu Nhã lại dùng hết thủ đoạn cũng muốn Tiêu Thu Phong chiều cổ nàng ta.

Có lẽ thật sự đối, lúc này cô nàng không hề ăn từ tốn, ăn còn nhanh hơn Tiêu Thu Phong, nhưng về tự nhiên này càng làm cho nàng thêm đáng yêu hơn rất nhiều, ít nhất thuận mắt hơn ngôi sao cao cao tại thượng.

Ăn cơm xong, tinh thần cô nàng trở nên tốt hơn rất nhiều, cũng không cần biết Tiêu Thu Phong có muốn hay không, nói: “Tiêu thiếu gia, chúng ta đi dạo phố đi, nghe nói HongKong vào ban đêm rất đẹp, tôi ở đây đã gần một tháng mà vẫn chưa đi ra ngoài đi dạo lần nào?”

Thực ra thấy người khác bàn luận về phong cảnh ở Hongkong, mà nàng chỉ dám trốn ở trong phòng, trốn đám nhà giàu quấy nhiễu, thật sự có chút buồn bực. Hôm nay thật vất vả tìm được một người đàn ông bồi tiếp mình, khát vọng này của nàng đương nhiên càng trở nên mãnh liệt.

Nàng cũng biết mình không quá thông minh, rất dễ bị người ta lừa, cho nên chấp nhận lời đề nghị của chị Thu Nhã, chỉ cần là đàn ông trẻ tuổi mặc kệ tốt xấu đều từ chối hết, dù sao nàng cũng không có ánh mắt nhìn người như chị Thu Nhã, không biết rõ ai là xấu, ai là tốt.

Nhưng nếu người đàn ông này là do chị Thu Nhã giới thiệu, đương nhiên không cần nàng xem xét, nhất định có thể an tâm. Cho nên nàng gần như đã quên Tiêu Thu Phong thật sự là một người đàn ông, thứ mà đàn ông khác có, hẳn cũng có.

“Mệt, đi ngủ”.

Tiêu Thu Phong không có tâm tình để ý tới yêu cầu và giọng nói yêu kiều của nàng ta, cùng phụ nữ đi dạo phố nghe người ta nói cũng không phải một chuyện thoải mái, nhưng lại là đi theo, hẳn càng không có hứng thú.

Thiên Nhan Duyệt ngăn người, vội vàng giữ chặt Tiêu Thu Phong, nói: “Đừng, Tiêu thiếu gia, Tiêu đại ca, tôi đều gọi anh là đại ca, anh cũng phải cho tôi một cơ hội chứ, sau khi đêm nhạc diễn ra, tôi phải đi lưu diễn vòng quanh thế giới, đại ca giúp tôi hoàn thành ước nguyện này đi”.

Cô nàng lúc này đã biết ngoan, không mạnh bạo, không đối đầu với Tiêu Thu Phong mà là nhẹ nhàng xin xỏ, làm cho hắn thật sự vô lực, lại không có chút biện pháp nào.

Cuối cùng vẫn bị nàng lôi ra, nói thật ra, nếu như không gặp nàng thì cũng không cần để ý làm gì. Nhưng người ta ở ngay cạnh phòng hắn, nhìn dáng vẻ ngây thơ của nàng khi ngủ, Tiêu Thu Phong thật đúng là không thể không làm tròn trách nhiệm.

Hongkong vào ban đêm đúng là rất đẹp, không hổ được xưng là hòn ngọc phương Đông, bờ biển lung linh còn đẹp hơn Thượng Hải, đèn sáng chói chang sáng rực cả bầu trời.

“Ồ, Tiêu đại ca, nhìn kia, thật đẹp, ồ, thật là đẹp, anh nhìn ngọn đèn kia kìa giống hệt như một con búp bê, thật đáng yêu”.

Thiên Nhan Duyệt thật đúng là thuận miệng, không để ý đến sự phản đối của Tiêu Thu Phong, thuận miệng gọi là Tiêu đại ca, Tiêu Thu Phong cũng chỉ có thể mặc nàng.

Chẳng qua xem ra, nàng chơi rất vui, lúc này vừa mới ăn no, nhưng trong tay còn cầm một cây kẹo hồ lô ven đường, ăn rất vui vẻ, vừa đi vừa ngắm cảnh, không bỏ qua bất cứ quầy hàng nào.

Làm Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười chính là trong miệng hắn cũng bị nhét vào hai chiếc kẹo mút, bị cô gái này coi hắn như trẻ con.

“Tiêu đại ca, anh cười một cái coi, thực ra anh trông rất đẹp trai, thật sự, chỉ cần anh cười một cái nhất định có thể làm rất nhiều cô gái mê đắm, nào, cười nào, em thưởng anh một chiếc kẹo”.

Tiêu Thu Phong thật sự muốn xoay người bỏ đi, nhưng nhìn Thiên Nhan Duyệt ngây thơ hồn nhiên như thế này, khiến hắn không thể nhẫn tâm làm nàng thất vọng.

Nếu như vứt bỏ vàng hào quang của một ngôi sao, nàng cũng là một cô gái bình thường. Giờ phút này, trong lòng Tiêu Thu Phong đã coi nàng ta như em gái của mình.

81. Chương 81: Người Vô Sĩ!

Đêm nay, Thiên Nhan Duyệt ngủ rất ngon, rất yên lành, cho dù đã nhập mộng, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười thanh thuần.

Tiêu Thu Phong lại không có phúc khí tốt như vậy, lúc đêm khuya, hắn còn phải đi ra ngoài dò xét, sẵn tiện tuần tra hành tung của bốn người Dạ Ưng và con ma men.

Phi Kiếm mất tích, trong phòng hắn tối đen, không cảm giác được một chút hơi thở.

Trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng Tiêu Thu Phong cũng không cách nào giải đáp, với sự thông báo của Vũ, làm cho hắn chú ý, cái tên Phi Kiếm này, tuy xa lạ nhưng lại mang một cái gì đó quen thuộc, nhất thời trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Thu Phong cũng không biết nói sao, người này cuối là ai ?

Sáng ngày hôm sau, Tiêu Thu Phong bị những tiếng đập cửa đánh thức, không cần hỏi cũng biết, đương nhiên là Thiên Nhan Duyệt nhà ta, mang theo một nụ cười chết người trên gương mặt xinh xắn. Tiêu Thu Phong bị làm phiền giấc ngủ, cho dù muốn mắng chửi cũng không cách nào mở miệng.

Không thể đánh người đang cười !

Nhưng hắn cũng làm ra bộ mặt bất mãn nói: “Thiên tiểu thư, quấy rầy giấc ngủ của người khác là hành vi không lễ phép”.

Nở một nụ cười càng quyến rũ hơn, Thiên Nhan Duyệt không cảm thấy gì là vô lễ, ngược lại còn bước đến gần, nắm lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong nũng nịu: “Tiêu đại ca, người ta đã gọi là đại ca, anh cũng đừng cái gì cũng gọi là tiểu thư cả, gọi em một tiếng Tiểu Duyệt là được, chị Thu Nhã đều gọi em như vậy”.

Tiêu Thu Phong muốn lấy tay nàng ra khỏi tay mình, bởi vì mùi thơm trên người của nàng làm hắn cảm thấy không thoải mái, thật ra là hắn muốn ngủ nhiều hơn một chút, nhưng mà cố gắng kìm lòng lại.

“Tiêu đại ca, anh xem, mặt trời đã lên đến đỉnh rồi, vậy mà anh còn lười ngủ đến như vậy, em đi tập thể hình về đến rồi mà vẫn chưa dậy. Đứng lên đi, em mời anh ăn một bữa, em còn bận nhiều việc phải làm lắm”.

Tiêu Thu Phong ngã xuống giường, lười biếng nói: “Vậy cô đi giải quyết công việc đi, không cần mời tôi ăn sáng”.

Thiên Nhan Duyệt ngồi xuống giường, lôi chăn kéo mền, rất là tức giận nói: “Tiêu đại ca, chị Yên Nguyệt và chị Thu Nhã cũng đã nói, muốn anh phải chiều cổ tốt cho em, em sắp phải đi tập rồi, mấy tên công tử đáng ghét chắc chắn sẽ đến làm phiền, anh đương nhiên là phải đi với em”.

Tiêu Thu Phong quả thật chịu hết nổi, hét lên: “Có làm hay không vậy, muốn tôi theo sát 24 giờ luôn ah, tôi đâu phải người làm thuê. Yên tâm, điện thoại của tôi luôn mở, có chuyện gì cứ gọi một tiếng, tôi sẽ đến giúp. Rồi, cứ như vậy đi”.

Vốn tưởng nói vậy thì người con gái này sẽ tức giận bỏ đi, nhưng Tiêu Thu Phong phát hiện ra, thật bất ngờ, nàng ta không bỏ đi, ngược lại còn lấy tay lau nước mắt, nàng ấy... khóc !

Thật sự là bó tay, nhưng Tiêu Thu Phong cũng không thể làm gì khác, lẳng lặng đứng đây, bực bội mặc quần áo vào, rồi đi rửa mặt.

Nước mắt biến mất như chưa từng xuất hiện trên gương mặt người con gái này, bây giờ nàng tràn đầy vui vẻ.

Con gái... quả là một động vật phức tạp, chớp mắt một cái, tâm tình đã thay đổi như...

“Em biết mà, Tiêu đại ca là người tốt, chắc chắn sẽ giúp em” Nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, căn bản là không để cho hắn có thời gian đổi ý, kéo ra khỏi cửa.

Cái loại hình du ngoạn này, đối với Tiêu Thu Phong quả là một loại điểm phúc, bởi vì khi hắn và Thiên Nhan Duyệt đi vào trong sân vận động, quả thật có không ít người đẹp, nhìn thấy mà phát thèm.

Nhưng đáng tiếc là, hắn đến đây không phải để du ngoạn, bởi vì, nguy cơ khủng bố, Hà Hướng Nam xuất hiện tại HongKong, và hành tung của Đạo, tất cả, hắn đều phải chú ý chặt chẽ.

“Thiên tiểu thư, ai vậy?”

“Có phải bạn trai của cô không, đẹp trai quá đi!”

“Hơn hẳn so với cái tên Phó thiếu gia kia, nhìn anh ấy thật là cool!”

Nữ nhân trời sinh đã nhiều chuyện, Tiêu Thu Phong đột nhiên đi cùng, đã mang đến cho Thiên Nhan Duyệt không ít phiền toái, bắt quá nhìn tiểu nha đầu này cười ngọt ngào, tựa hồ như rất thích những cái vấn đề trên trời này.

“Anh ấy là Tiêu đại ca của ta, ta nói cho các người biết, đừng có quyến rũ anh ấy, mắt của anh ấy ‘cao’ lắm!”

Càng lúc, càng xuất hiện nhiều đứa con gái đầu óc không được bình thường, chưa đến nửa tiếng, đã có ít nhất mười mấy người con gái tìm đến hắn, Tiêu Thu Phong cũng không biết phải ứng phó như thế nào, đương nhiên chỉ tiếp tục làm ra vẻ lạnh lùng. Mà hắn không biết rằng, cái loại đàn ông càng cao ngạo mặt dày, càng làm cho đàn bà cảm thấy hứng thú.

“Tiêu đại ca, anh có phải là bạn trai của Thiên tiểu thư không, em thấy hai người xứng đôi lắm nha”.

“Tiêu đại ca, có phải anh muốn theo đuổi Thiên tiểu thư không, nhưng nơi này có rất nhiều thiếu gia đại phú cũng muốn theo đuổi nàng ấy, anh làm vậy, không cần sẽ làm cho người khác ghen ghét đó”.

“Còn phải hỏi sao, các người nhìn Thiên tiểu thư kia, đứng bên cạnh anh ấy vô cùng ôn nhu, Tiêu đại ca, người khác mà nhìn thấy như vậy, chắc chắn sẽ rất hận anh đấy!”

Tiêu Thu Phong lần đầu tiên bị nhiều người con gái vây đến như vậy, căn bản là chỉ có thể đứng đó tự mình vả vào mặt mình, không thể dùng sức mạnh để đuổi mọi người đi !

Ngay lúc hần sắp tắt thở vì cái bầu không khí nơi này, thì từ cánh cửa truyền ra một tiếng hét chói tai: “A... xàm xở...”

Thiên Nhan Duyệt bay nhanh ra ngoài, bộ trang phục múa chỉ che một nửa, lộ ra một bên ngực, cảnh xuân lộ ra thấy rõ, trên bộ ngực sữa ấy, chỉ mặc một cái áo lót màu tím, bên ngoài phủ áo choàng, không mang theo gì. Giờ phút này, hai tay cầm chặt vạt áo, trên mặt lộ vẻ xấu hổ.

Tiêu Thu Phong cùng mọi người bị dọa đến giật mình, Thiên Nhan Duyệt đã nước mắt đầy mặt lao vào lòng hần, thân thể không ngừng run rẩy, giống như chịu ủy khuất nặng nề.

“Tiểu Duyệt, sao thế?” Nhìn thấy bộ dạng của tiểu nha đầu này, Tiêu Thu Phong có chút đau lòng, lúc trước trên nạng, làm cho nạng khóc, hần cũng không thấy nạng thương tâm như vậy.

Cánh cửa mở ra, hai người bước vào, Tiễn quản lý và Phó thiếu gia.

Tiến quản lý nghênh ngang đi tới, khinh thường liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong, rồi quay sang nói với Thiên Nhan Duyệt: “Nhan Duyệt, em không cần hiểu lầm, lúc này chỉ mời Phó thiếu gia đến thương lượng thủ tục hợp tác, thật không ngờ đúng lúc em thay quần áo, hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm”.

“Thiên tiểu thư, nạng trong tim ta, tựa như bầu trời trong đêm, vô cùng thuần mỹ, ta nào dám khinh nhờn, thật sự chỉ là hiểu lầm, xin nạng đừng tức giận” Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng thì vô cùng hối tiếc, nếu đến sớm một phút thôi, phỏng chừng sẽ được rửa mắt no nê. Lúc hần xông vào, Thiên Nhan Duyệt đã mặc xong đồ lót.

Mặc dù con chó ghê này đã xin lỗi, nhưng hai mắt của hần chớp liên tục, lại tràn ngập ý vị cuồng dâm, điều này làm cho Tiêu Thu Phong rất là khó chịu.

“Này này, cô có lầm không. Đó là phòng của con gái, cô sao lại dẫn đàn ông vào!”

“Đúng vậy, người thật là vô sỉ!”

“Đuổi cô ta đi...”

Đây là lời nói của những cô gái trong vũ đoàn thường ngày tập chung với Thiên Nhan Duyệt, giờ phút này vô cùng phần nộ, đều đang trách cứ người phụ nữ kia.

Nhưng Tiễn quản lý này tựa hồ như không chút sợ hãi, mở miệng mắng: “Các người tưởng các người cao quý lắm à, dựa vào tư sắc của các người, muốn cho Phó thiếu gia xem, Phó thiếu gia cũng không có hứng thú, cút ngay”.

À biết, cái vị trí quản lý này chắc chắn không giữ được, nên lần này ôm lấy gót giày của tên Phó thiếu gia kia, hần hứa rằng chỉ cần ả giúp cho hần theo đuổi Thiên Nhan Duyệt, sẽ cho nạng cái vị trí phó tổng giám đốc, ả đương nhiên sẽ làm tốt nhiệm vụ được giao.

“Bốp... !” Một cái tát... người nhận không phải là tên Phó Sanh Kim kia, mà là người đàn bà không biết xấu hổ kia.

Tiến quản lý cũng không ngờ, Tiêu Thu Phong lại to gan đến thế, ở chỗ đông người như vậy, dám đánh nạng một bạt tai. Thân hình bị đánh lui về phía sau vài bước mới đứng vững, ả đã biết được trong lễ khai mạc lần trước, Tiêu Thu Phong không phải là quân tử biết thương hoa tiếc ngọc.

Huống chi ả ta cũng chẳng phải là ngọc là hoa gì.

“Người dám đánh ta?”

“Tôi chưa từng đánh phụ nữ, nhưng bà thật sự quá dễ tiện, bây giờ cút qua một bên, nếu không tôi đập gãy cặp cẳng chó của bà” Hần chưa từng gặp một người đàn bà nào dễ tiện như vậy, bản mình còn chưa đủ, bây giờ còn đụng đến cả Thiên Nhan Duyệt.

Nếu như ngày hôm qua không ở chung, có thể Tiêu Thu Phong sẽ rất là khinh bỉ cái ngôi sao ca nhạc không biết tự ái này, nhưng bây giờ, hần hiểu được, với tính cách của tiểu nha đầu này, chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện oan uổng đổ lỗi cho người khác.

Cho dù ả này là đàn bà, nhưng hần vẫn không thể khắc chế được giữa giận trong người.

82. Chương 82: Móc Cặp Mắt Chó Của Mày!

Một cái tát giòn vang nóng hổi, làm cho những người nơi đây cảm thấy hả giận.

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ Tiêu Thu Phong lại bạo lực như thế, Phó Sanh Kim mặt mày cũng tái mét, đánh vào mặt Tiền quản lý, cũng là đánh vào mặt hân.

“Tiêu Thu Phong, nơi này là HongKong, không phải địa bàn của ngươi, ngươi đừng quá kiêu ngạo”.

Tiêu Thu Phong căn bản không để ý đến, chỉ cúi đầu nhìn người con gái đang đầy lệ trong lòng hỏi: “Tiểu Duyệt, đừng khóc, nó nhìn chỗ nào trên người em, anh sẽ thay em móc cặp mắt chó của nó ra”.

Thiên Nhan Duyệt trong thời khắc đó, tâm tình rất kích động. Đây là lúc con gái thay quần áo, người đàn ông khác mạo muội tiến vào, nàng bị hù đến sợ lên. Kỳ thật, lúc nàng vén rèm lên, quần áo trên người đã thay xong rồi, chỉ là sửa sang lại một chút thôi.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Thiên Nhan Duyệt cũng không nhìn tên Phó thiếu gia kia một cái, nhẹ giọng nói: “Tiêu đại ca, em chỉ bị hù dọa thôi, Tiểu Duyệt rất sợ hãi”

Sau lưng tấm màn của ngành giải trí, Thiên Nhan Duyệt mặc dù thanh thuần, nhưng đương nhiên cũng biết được một số chuyện, nhưng không ngờ, có một ngày loại chuyện như vậy là xảy ra với nàng.

Rất nhiều người tiến vào, bảo vệ cũng có, trong đó có một nhân sĩ mang trên người bộ tây phục.

Tên Phó thiếu gia hai mắt hiện lên tia xảo hoạt, nhìn Tiêu Thu Phong khinh thường nói: “Tiêu Thu Phong, ngươi thật là quá đáng, ngay cả hai tròng mắt của bốn thiếu gia cũng muốn móc, ta muốn kiến thức một chút, xem ngươi bạo pháp như thế nào?”

“Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm, Phó công tử, không nên tức giận, chỉ là hiểu lầm mà thôi, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý...” Người đàn ông trung niên kia nói vậy rõ ràng là lấy lòng, Tiêu Thu Phong trong mắt đã xuất hiện tà khí.

“Ngô tổng, Phó thiếu gia lúc này tài trợ cho Thiên Ngu, là thành tâm, nhưng không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy, công ti chúng tôi xử lý không nghiêm, vô lễ với Phó thiếu gia, thật sự ngay cả tôi cũng không nhận được” Tiền quản lý một tay che mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, hướng về người đàn ông trung niên mở miệng nói.

Người này chạy đến trước mặt Thiên Nhan Duyệt, tỏ vẻ bình thường nói: “Thiên tiểu thư, chuyện vừa rồi ta cũng đã nghe báo cáo, thật sự chỉ là hiểu lầm, cô không cần phải như vậy, nếu không Lâm tiểu thư truy hỏi, mọi người cũng rất khó xử”.

“Còn anh, đây là đất tư nhân thuê, nếu anh không có việc gì, mời đi ra ngoài”.

Những lời này đương nhiên là nói với Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt cũng không nói gì, ngọc thủ nắm chặt ống tay áo của Tiêu Thu Phong, tựa hồ có chút sợ hãi.

Mấy người bảo vệ cũng đi đến gần, tựa hồ cũng chỉ cần một câu nói của Ngô tổng, liền đem Tiêu Thu Phong đuổi ra ngoài.

Tiêu Thu Phong đã rất rõ ràng, trên mặt đột nhiên xuất hiện một nụ cười, nhưng không dành cho tên Ngô tổng, mà là cho cái tên Phó Sanh Kim, cái tên thiếu gia giàu có này, tựa hồ có rất nhiều mối quan hệ, muốn làm cho Thiên Nhan Duyệt không còn lựa chọn.

“Tiểu Duyệt, em muốn cùng anh rời đi không?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi, câu trả lời này, là đáp án cho cái chuyện kế tiếp hẳn muốn làm, nếu nàng thật sự không muốn, vậy chuyện này và hẳn không liên quan với nhau.

Nhưng cái tên Ngô tổng kia, vừa nghe xong đã rất tức giận, liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, lạnh lùng nói: “Thiên tiểu thư, nếu cô muốn đi, cũng được, nhưng tất cả hậu quả, một mình cô gánh chịu”.

Thiên Nhan Duyệt trên mặt đã có rất nhiều rung động, cẩn thận nhìn Tiêu Thu Phong một cái, hồi lâu cũng không nói gì, nhưng rồi, nàng quay đầu lại nhìn tất cả mọi người, nhẹ nhàng nói: “Em sẽ đi theo anh, bất quá Tiêu đại ca nhớ kỹ, sau này phải bảo vệ em”.

Nàng từ bỏ hào quang của một ngôi sao, nàng buông tha cho vinh quang của giàu có, giờ phút này, nàng cảm thấy rất thoải mái.

Tiêu Thu Phong cũng trở nên lạnh lùng hơn, hắn sẽ đi, nhưng, có việc, hắn nhất định phải làm.

Hắn là đàn ông, những lời đàn ông đã nói với đàn bà, chắc chắn phải thực hiện.

“Aaaaaa...” Một tiếng hét thảm, Phó Sanh Kim đã nằm trên mặt đất lăn lộn, mà hai tay của hắn đã che cứng cặp mắt, miệng phát ra những tiếng la hét kinh hoàng.

Máu đã từ hai bàn tay hắn tràn ra, trong chốc lát đã trở thành huyết nhân, đám bảo vệ lập tức vây quanh người Tiêu Thu Phong, nhưng không ai dám động thủ, bởi vì ai cũng cảm nhận được sự tức giận của hắn, thân thể đều phát run.

“Tao tuy không phải là người tốt, nhưng những lời tao nói, cho đến bây giờ vẫn luôn làm được”.

Tiêu Thu Phong không để cho Thiên Nhan Duyệt quay đầu lại nhìn, nắm lấy tay nàng, thần nhiên nói, sau đó cả đám người này bị dọa đến há hốc mồm.

“Ha ha ha... người chết chắc, người nhất định chết chắc...” Tiễn quản lý cười điên cuồng, tại Hồng Kông này không ai dám đắc tội với Phó gia, cho dù là Đông Nam đệ nhất tập đoàn Thiếu Đông gia. Vì tại đây, là địa bàn của Phó gia.

Tiêu Thu Phong cũng không quay đầu lại nhìn, mặc cho ả phát tiết sự điên cuồng của mình.

Về đến khách sạn, Thiên Nhan Duyệt cũng không ở trong phòng của mình, mà chiếm cứ cái giường của Tiêu Thu Phong, nằm ở trên đó, có chút u sầu.

“Tiêu đại ca, thật xin lỗi, lại mang phiền phức đến cho anh. Không bằng chúng ta về lại Thượng Hải đi, nếu không bọn họ sẽ gây phiền toái cho anh” Cho đến giờ nàng vẫn là một người cẩn thận, nhưng thật không ngờ, loại sự tình này lại phát sinh trên người nàng, cho dù nàng không quay đầu lại, nhưng tiếng kêu thảm thiết của Phó Sanh Kim, nàng biết nhất định là chuyện không may.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nhìn người con gái này trở nên trầm mặc ít nói, biết nàng đã có nhiều mất mát, có nhiều thứ, không phải muốn bỏ là bỏ được.

“Có phải đã hối hận vì đã đi cùng anh?”

Thiên Nhan Duyệt lập tức cười, nói: “Không có, kỳ thật em sớm đã biết, ngày này sẽ đến, nhưng chỉ không ngờ nó xảy ra nhanh như vậy. Công ti giải trí có rất nhiều quy tắc, vẫn đều do chị Thu Nhã hỗ trợ, em mới có thể tự nhiên được, em chỉ muốn được ca hát thôi. Thật sự không nghĩ nhiều về việc khác, không ngờ nó lại nhiều phiền phức như vậy, có lẽ em không thích hợp để trở thành ca sĩ, bởi vì em rất mơ hồ, cứ tin rằng thế giới rất tốt đẹp, lòng người là thiện lương”.

Vừa nói, sắc mặt đã có chút không tốt: “Xảy ra việc này, phỏng chừng về sau em sẽ không có cơ hội bước lên sân khấu, Tiêu đại ca, em đem ca khúc mới thu âm hát cho anh nghe, được không?”

Tiêu Thu Phong còn chưa kịp đáp ứng thì đã nghe một giọng hát dịu dàng vang lên, giọng ca này, đối với con trai, là một loại vinh quang, Thiên Nhan thần nữ ngày sau, vì một mình hắn mà hát.

Giọng ca này, quả thật là rất hay, rất dịu dàng, đích xác là cần phải chia xé cho mọi người.

Sau một lúc tự nói tự cười, Thiên Nhan Duyệt rốt cuộc cũng đã đi ngủ, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve gương mặt nàng, tâm lý sinh ra vài phần triu mến, để cho nàng rời khỏi sân khấu, với nàng mà nói, thật sự rất là bi thảm.

Không đánh thức nàng dậy, mà chỉ nhẹ nhàng gọi điện thoại, nếu sân khấu là giấc mộng của nàng, Tiêu Thu Phong quyết định thỏa mãn nàng.

=====

Ngày hôm sau, tiếng đập cửa vang lên, Tiêu Thu Phong còn đang ngáy khò khò, bởi vì tối qua người con gái kia chiếm giường của hắn, hắn bắt buộc phải ra ghế sa lông nằm, đến khuya mới ngủ, Thiên Nhan Duyệt tay cầm bàn chải đánh răng, bước từ toilet ra mở cửa.

Cửa mở, người đứng đó tuyệt đối làm cho Thiên Nhan Duyệt rất không vui.

Là cái tên Ngô Tổng ngày hôm qua tại cái sân vận động, phía sau hắn, còn có vài người trợ lý trẻ tuổi. Tiêu Thu Phong nằm trên ghế sa lông mở mắt ra, chỉ nhìn thấy vẻ mặt không vui của Thiên Nhan Duyệt, căn bản không để ý đến đám người kia.

“Thì ra Thiên tiểu thư đã có bạn trai, thật xin lỗi, đã quấy rầy hai người” Nói là quấy rầy, nhưng tên Ngô tổng này không có chút khách khí, không ai mời đã tự mình bước vào, nhưng nhìn mặt hắn, làm cho ai cũng cảm thấy chán ghét.

Thiên Nhan Duyệt có chút tức giận, nhưng cũng không giải thích, chỉ lạnh lùng nói: “Ngô tổng, thật xin lỗi, đây là phòng của khách sạn, không tiện đón tiếp các người, nếu có việc gì, chúng ta đến phòng làm việc bàn lại, mời các người đi”.

Tên Ngô tổng này cũng không đi mà lại ngồi xuống, nói: “Thiên tiểu thư, chuyện tình cấp bách, muốn nói rõ cho cô biết, nếu cô không tôn trọng quyết định của công ty, vậy cái hợp đồng này, có phải cũng chuẩn bị hủy bỏ không ? Bây giờ hai mắt của Phó thiếu gia đã bị thương, tôi muốn cô lập tức cho một câu trả lời thuyết phục”.

“Hủy bỏ thì như thế nào, mà không hủy thì như thế nào?”

“Nếu Thiên tiểu thư hy vọng tiếp tục hợp tác, thì dựa theo quyết định của công ty, cô phải đi xin Phó thiếu gia tha thứ, đương nhiên cái này tôi không cần nói rõ, nhưng, nếu Thiên tiểu thư muốn hủy hợp đồng, thì các điều khoản trong này, kể cả liveshow lần này, đều được quy ra thành tiền, và do Thiên tiểu thư chịu trách nhiệm, và tôi muốn nhờ pháp luật can thiệp. Đương nhiên, với tài lực của tập đoàn Phong Chánh Tiêu gia, cái này cũng không làm khó lắm, đúng không?”

Thiên Nhan Duyệt sững sốt, thật không ngờ... tên Ngô tổng này lại hèn hạ như thế, dám uy hiếp nàng, lúc làm một ngôi sao, đã có ký một bản hợp đồng, nhưng xem ra bây giờ giống như cái kẻ bán thân.

83. Chương 83: Núi Cao Còn Núi Cao Hơn

Tiêu Thu Phong từ ghế sa lông ngồi dậy, ngay cả một cái liếc cũng không thèm nhìn tên Ngô tổng, chỉ thản nhiên nói một câu: “Tiểu Duyệt, không cùng với bọn chó nói nhiều lời, mọi chuyện, anh sẽ giải quyết, đuổi chúng đi”.

Tên Ngô tổng mặt mày tái mét, hắn đã cho nàng cơ hội, nhưng người con gái này không biết quý trọng, thì thôi tất cả mọi chuyện giao cho Phó gia xử lý.

Chuyện đã thành như vậy, Thiên Nhan Duyệt cũng đã hoàn toàn thất vọng, biết kiếp sống làm ca sĩ của mình đã chấm dứt, nàng thật sự không còn cố kỵ gì.

“Xin lỗi, Ngô tổng, tôi quyết định rời khỏi Thiên Ngu”.

Đây là quyết định của Thiên Nhan Duyệt, gương mặt già nua của Ngô tổng chợt cười rộ lên, đột nhiên gật đầu, nhìn Thiên Nhan Duyệt, lạnh lùng nói: “Được, tốt lắm, cơ hội đã hết, Thiên tiểu thư tự mình lo thân đi”.

Nói xong, tên Ngô tổng đứng dậy, phân phó: “Thiên tiểu thư đã quyết định, các người cũng nên làm phận sự của mình đi”

Mấy tên trợ lý phía sau gật đầu, trong đó, có vài người không phải nhân viên của Thiên Ngu, mà là người của Phó gia.

“Thiên tiểu thư, chúng tôi thuộc bộ phận tài vụ của công ty, bây giờ xin báo với cô, tính rõ với cô tổn thất của Thiên Ngu, tổng cộng là sáu triệu tám ngàn vạn, nếu không có vấn đề gì, mời cô xác nhận”.

Ngay cả mấy cái này lật vật cũng lôi ra tính chung, có thể xem mấy tên này không tầm thường.

Tiêu Thu Phong đã đi đến, tiếp nhận cái hóa đơn kia, không cần xem, xé cái roẹt, quát: “Bọn mày có thể cút!”

Ngô tổng khinh thường cười, nói: “Tiêu thiếu gia, người tựa hồ quên, đây là HongKong, Phó gia nghe nói Phó thiếu gia bị thương nặng ở hai mắt, rất là tức giận, mặc dù không có báo cảnh sát, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở một câu, thức thời mới là tốt nhất”.

Phó gia tại HongKong cũng là một danh môn, cho nên cũng không làm to chuyện này lên, bởi vì dù sao Phó gia cũng là một thương nhân, cho nên cũng không muốn phát sinh ra những việc ngoài ý muốn, có thể ảnh hưởng đến danh tiếng, bất quá có người dám khi dễ cháu của hắn, Phó gia sao có thể dễ dàng tha thứ.

Có Phó gia chống lưng, Ngô tổng có thể ngay cả Lâm Thu Nhà cũng không nể mặt, bởi vì đây là HongKong, cho dù Lâm gia là cường long, cũng không thể đầu lại địa đầu xà.

Thời điểm Tiêu Thu Phong đuổi mấy tên rác rưởi này đi, thì cánh cửa lại mở ra, có ba người đi vào, rất là nhã nhặn, trong đó có một người mang mắt kính nở một nụ cười bình thản.

Nhưng Ngô tổng liếc mắt nhìn hắn, Thiên Nhan Duyệt nhìn hắn cũng kinh ngạc, bởi vì ai cũng biết hắn, nói một cách đơn giản, tại thế giới giải trí, người này là siêu cấp đại nhân vật.

Hắn chính là... Viên Quốc Bình.

Hắn không ngờ tới Ngô tổng, khi bước vào, hắn tập trung ánh mắt lên người Thiên Nhan Duyệt.

“Thật xin lỗi đã làm phiền Thiên tiểu thư, mạo muội quấy rầy cô, tôi là Viên Quốc Bình, là giám đốc điều hành của công ti giải trí Anh Hoàng, nghe nói hợp đồng của cô và Thiên Ngu đã bị hủy bỏ, cho nên tôi không mời mà tự đến, chân thành hy vọng Thiên tiểu thư có thể cùng Anh Hoàng hợp tác”.

Trong đám người này, chỉ có Tiêu Thu Phong là không kỳ quái, bởi vì, ngày hôm qua, hắn đã gọi điện cho lão ca, nói là chuẩn bị cho mình một công ty giải trí, để thỏa mãn giấc mộng của tiểu nha đầu kia, nhưng không ngờ, lão ca nghe xong sự tình, liền đáp ứng cho hắn, đồng thời còn tỏ vẻ kỳ quái, khi hỏi quan hệ của người con gái này... với hắn.

Tiêu Thu Phong đương nhiên dở khóc dở cười, chỉ nói là bạn bè bình thường, nhìn thấy tiểu nha đầu này có chút đáng thương nên mới giúp nài.

Chỉ là vừa cúp điện thoại, Kim Thủ Chi không nghe Tiêu Thu Phong giải thích, đem tư liệu của Thiên Nhan Duyệt ra xem, sau đó tự mình đánh giá, tự mình cấp cho Tiêu Thu Phong một bà xã.

Nếu người con gái này không làm lão hài lòng, lão vẫn sẽ đáp ứng yêu cầu của Tiêu Thu Phong, nhưng sau khi xem xét tư liệu của Thiên Nhan Duyệt xong, rất là hài lòng gật đầu, mặc dù người con gái này là một ca sĩ, nhưng mà lão có chút ngoài ý muốn, thanh thuần đánh yêu, hơn nữa chưa từng làm ra loại chuyện xấu gì, có thể xứng đôi với tiểu tử này.

Cho nên ông chủ của Anh Hoàng nửa đêm bị đánh thức, khi hắn đang rất bực mình tiếp điện thoại, vừa nghe giọng nói xong, mồ hôi lạnh đã đổ liên tục, cuối cùng, hắn liều mạng gật đầu. Ngoài ra, cũng không hỏi nhiều, vừa buông điện thoại, lập tức phóng ra ngoài, đi giải quyết việc được giao, cuối cùng cả đêm cũng không buồn ngủ, ngay cả Viên Quốc Bình cũng phải đến nhà hắn để nghe phân phó.

Thiên Nhan Duyệt kinh ngạc lẫn đỏ mặt, có chút vui mừng không thể khống chế, Anh Hoàng trong mắt người Trung Quốc, là một cái vinh quang vô cùng, quốc gia có thập đại siêu sao, trong đó có ba người đã xuất thân từ Anh Hoàng.

“Chuyện này...”

Cái tin tức này, làm cho người ta hưng phấn tột cùng, nàng cũng không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ là quay đầu lại, lao đến bên người Tiêu Thu Phong.

“Tiêu đại ca, Tiêu đại ca, em có thể sao?”

Tiêu Thu Phong đương nhiên không biết những người này, nhưng nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt vui mừng, nhất định là chuyện tốt, vừa mới cùng người khác hủy hợp đồng ca hát, lại có người khác nữa đến ký hợp đồng ca hát tiếp, khỏi nói cũng biết là lão ca an bài.

Hắn tuy không hiểu nhiều, nhưng cũng gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, em không phải rất thích ca hát sao, chỉ cần em cảm thấy thích, là tốt rồi”.

Có Tiêu Thu Phong ủng hộ, Thiên Nhan Duyệt thoáng cái đã tràn đầy sức sống, đối với Viên Quốc Bình cao hứng nói: “Viên đại sư, tôi rất nguyện ý với cơ hội này, nhưng mà tôi và Thiên Ngu còn nhiều việc phải giải quyết rõ ràng. Hơn nữa sẽ có chút phiền phức”.

Thiên Nhan Duyệt nói những lời này xong nhìn sang bên Ngô tổng đang có chút xấu hổ.

Viên Quốc Bình chỉ nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Chỉ cần Thiên tiểu thư đáp ứng là được rồi, Anh Hoàng chúng tôi vô cùng hoan nghênh cô gia nhập, còn mọi việc khác, cô cứ giao cho chúng tôi giải quyết, chúng tôi sẽ để những người có chuyên môn xử lý việc này, tuyệt đối sẽ không làm khó cô”.

“Các người là người của công ti Thiên Ngu phải không, từ hôm nay trở đi, hợp đồng của Thiên tiểu thư tạm ngưng, nếu có vấn đề gì, ta toàn quyền xử lý, đây là số điện thoại của ta” Phía sau, một người trung niên đi tới, đưa danh thiếp cho Ngô tổng, phái đoàn hoàng gia đại luật sư, tuyệt đối không kém kẻ nào.

Ngô tổng tiếp nhận danh thiếp, sắc mặt càng khó coi.

“Đây là hợp đồng ký kết với Anh Hoàng, chúng tôi biết Thiên tiểu thư ba ngày sau sẽ có một buổi liveshow tại sân vận động, cho nên công ty đã chỉnh sửa lại một số điều khoản trong hợp đồng, thuê lại toàn sân vận động, và cho tái hoạt động các hạng mục bên trong. Nếu không có bất cứ thay đổi gì, hoặc Thiên Nhan Duyệt tiểu thư có chỗ nào không vừa ý, cứ việc nói ra, chúng tôi sẽ chỉnh sửa cho phù hợp”.

Viên Quốc Bình nói xong, một trợ lý phía sau đã lấy từ cái cặp da ra một bản hợp đồng đưa tận tay Thiên Nhan Duyệt.

Thiên Nhan Duyệt bất ngờ đến không nói nên lời khi xem hợp đồng, đây gọi là hợp đồng giữa công ty giải trí và ca sĩ sao??? Các điều kiện trong này của Anh Hoàng toàn thuộc hàng ưu đãi cao cấp, nhận chi trả toàn bộ những việc phát sinh, dĩ nhiên nếu nàng không thích hợp tác nữa, có thể rời đi bất cứ lúc nào, cũng không cần phải bồi thường hợp đồng, còn chế độ ưu đãi cùng với lực lượng bảo vệ thì đã tốt đến mức nói không nên lời.

Thiên Nhan Duyệt nhìn vào các điều khoản trong hợp đồng, thật là quá bất ngờ, xúc động đến nỗi không nhịn được lên tiếng hỏi: “Viên đại sư, hợp đồng này thật sự dành cho tôi sao?”

Cho dù là ngôi sao quốc tế Thiên Hoàng cũng không có ưu đãi cao đến như vậy!

Viên Quốc Bình rất trầm tĩnh gật đầu, từ từ nói: “Thiên tiểu thư, cô không nhìn lầm đâu, đây là hợp đồng của cô, hơn nữa chúng tôi rất tự tin, với tư chất của cô, nhất định tiền đồ sẽ rộng mở, không chỉ tại phương diện âm nhạc, mà còn có cả sân khấu và điện ảnh, chúng tôi toàn bộ đều muốn thử. Thiên tiểu thư, cô nhất định phải chuẩn bị tâm lý, đến với công ti của chúng tôi, sẽ rất cực khổ”.

Khổ cực là cái thá gì, đối với một nghệ sĩ, thì đây chính là cơ hội trời cho.

Ngô tổng đứng một bên cũng liếc trộm, nhìn xong rồi thì mồ hôi trên mặt hắn càng chảy xuống nhanh hơn, biểu tình khốc cũng không ra khốc mà cười cũng chẳng ra cười, xám xịt như chết rồi.

Tiêu Thu Phong nhìn bộ dáng kích động của Thiên Nhan Duyệt, cười nói: “Vây còn chờ cái gì nữa, ký đi, anh còn đang chờ cái liveshow của em đấy, đừng làm anh thất vọng!”

Sau khi ký kết hợp đồng, đám người Viên Quốc Bình cũng rời đi, trước khi đi, ông ta còn đặc biệt dặn dò, ngày mai sẽ tiến hành hợp báo với phóng viên, công bố tin tức này, hơn nữa sẽ có người đến đón, tất cả không cần phải lo lắng.

Thiên Nhan Duyệt hưng phấn nhảy lên, lắc lư cái vòng eo nhỏ của mình, xuân sắc tràn đầy khắp nơi, cộng thêm mùi hương quyến rũ trên người, làm Tiêu Thu Phong choáng ngợp, nếu bỏ cái tính con nít của nàng đi, kỳ thật cũng thuộc loại tiểu mỹ nhân.

“Tiêu đại ca, cảm ơn anh” Cái biểu tình mắt mác đau khổ thương tâm hôm qua đã biến mất, nhường chỗ cho sự mừng rỡ.

“Cảm ơn anh cái gì ? Tiểu Duyệt có bản lĩnh, nên được công ty lớn nhìn trúng”.

“Chụt” Một tiếng, môi thơm đã in dấu trên mặt Tiêu Thu Phong.

“Cho dù Tiểu Duyệt có thật sự may mắn như vậy, cũng là do Tiêu đại ca mang cái vận khí này đến cho em”
“Thiên Nhan Duyệt giờ đây làm ra vẻ mặt e thẹn, nhưng thoạt nhìn lại giống tiểu yêu tinh hơn” “Đây là nụ hôn đầu tiên của em, Tiêu đại ca, anh phải nhớ kỹ đó nha!”

Tiểu nha đầu này có bị ngốc không ? Nhưng làm cho Tiêu Thu Phong có cảm giác rằng, hình như có gì đó không bình thường.

84. Chương 84: Âm Mưu

Bệnh viện Thánh Mẫu – HongKong.

Phó Sanh Kim đã nằm mê man trên giường, bên cạnh là một lão già cỡ sáu bảy chục tuổi, đầu đã bạc quá nửa, mang theo vẻ tỉ mỉ túc mục, toàn thân khoát một cái áo lạnh, tay cầm một cây gậy chống bằng đá hoa cương, vẻ mặt đầy lệ khí.

Đứng bên cạnh lão già, là một người đàn ông trung niên, rất là im lặng, chỉ giữ thái độ hầu hạ cẩn thận.

“Mày nhìn con mày kia, Sanh Kim bị như vậy, mà còn có tâm tình đi ăn tiệc khai trương?” Ông già tức giận nắm lấy cây gậy bằng đá gõ xuống sàn, đại biểu cho tâm tình của ông rất không bình tĩnh.

Phó gia tại HongKongng mặc dù không phải là đệ nhất gia tộc gì, nhưng đã trăm năm hùng cứ tại đây, mà Phó Sanh Kim lại là cháu đích tôn ba đời, lão già Phó Sơ Ngạo rất là yêu thương hắn, nói cách khác là bảo vệ hương khói của Phó gia.

Người đàn ông trung niên kia chính là ông già của Phó Sanh Kim, là Phó tổng giám đốc của tập đoàn Phó thị. Nhưng đứng trước cha già đầy quyền uy này, hắn không dám ý kiến, đứng tưởng hắn dưới một người trên vạn người, chỉ cần cha già này nói một câu, ngày mai hắn sẽ lập tức trắng tay.

Huống chi, ông cũng biết, cha già xem thẳng con này như bảo bối, nên sợ đến mức ngậm miệng, cả người run lên, vô cớ bắt ứng. Với tính cách của con mình, ông biết rất rõ, thậm chí, bản thân ông là cha, cũng không cách nào dạy dỗ.

Con mình là cái dạng người gì, ông biết rất rõ, nhưng đứng trước mặt cha già, ông trở nên nhu nhược, không dám mở miệng nói những điều đó.

“Ba, đừng nên tức giận, bác sĩ cũng đã nói rồi, hai mắt của Sanh Kim không có vấn đề nhiều, chỉ là ảnh hưởng đến thị lực một chút, ngoài ra không có trở ngại gì”.

“Câm mồm...” Mở miệng mắng to, lão già đứng dậy, cây gậy trên tay vung lên, tựa hồ như muốn đánh người, nhưng lúc này, cửa đột nhiên mở ra.

Ngô tổng đi vào, trong khách sạn nhìn thấy Anh Hoàng đã kí hợp đồng với Thiên Nhan Duyệt, hắn biết, kế hoạch lúc trước thương lượng với lão già này đã thất bại, lần này đến đây là muốn báo cáo.

“Mày cút về công ti cho tao, nhìn mày là thấy mệt rồi” Gậy không đánh xuống, Phó Sơ Ngạo chỉ lớn tiếng quát, tựa hồ rất xem thường đứa con nhu nhược này.

Người đàn ông trung niên không nói gì, hành lễ gật đầu, rồi nhanh chóng thối lui.

Ngô tổng lại gần, đem sự tình phát sinh ở khách sạn ra báo cáo, lão già tức đến run người, hai tay nắm chặt cây gậy, trong mắt hiện lên một tia tức giận, mãi đến khi Ngô tổng nói xong, lão vẫn chưa có ý kiến gì.

Ngô tổng bây giờ rất là gấp rút, nên mở miệng hỏi: “Phó lão, bây giờ phải làm sao, có Anh Hoàng tiếp nhận, tiền tài trợ và quảng cáo bị cắt, chúng tôi bị tổn thất rất nhiều, người cũng biết, Thiên Ngu phải dựa vào Thiên Nhan Duyệt, nằng ta đi, chúng tôi...”

Lão già giơ tay lên, ngăn cho Ngô tổng không nói thêm nữa: “Người yên tâm, tổn thất của người, ta sẽ bồi thường toàn bộ, thậm chí còn có thể đầu tư cho các người mười triệu, bất quá, các người phải làm cho ta một việc”.

Ngô tổng mừng rỡ nói: “Xin Phó lão cứ nói, làm việc cho người là phúc phận của tôi, Ngô mỗ nhất định sẽ cố gắng hết sức”.

“Người không phải vừa nói bọn chúng sẽ cử hành họp báo với phóng viên sao, người hãy chuẩn bị vài thứ, ta muốn nài phải thật nổi tiếng...”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của lão già, Ngô tổng lĩnh hội cười cười, gật đầu nói: “Tôi rõ rồi, cho dù không có, tôi cũng sẽ làm cho có”.

Ngô tổng hưng phấn là phải rồi, vì với mười triệu đầu tư, Thiên Ngu của hắn có thể bước lên tầm cao mới.

Làm giám đốc của một công ti giải trí, đương nhiên hắn biết, muốn bồi nhọ danh dự của một ngôi sao, có rất nhiều cách, truyền thông là cách nhanh nhất, vì mọi người không thể biết đâu là thật đâu là giả.

Phó Sơ Ngạo quay đầu lại, nhìn Phó Sanh Kim đang nằm trên giường, trên mặt biểu tình yêu thương vô hạn, cánh tay gầy khô của lão nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, trong miệng phát ra những âm thanh êm ái chỉ mình lão nghe được.

“Sanh Kim, ba nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con, nhưng vì danh dự của Phó gia, cho nên không thể báo cảnh sát, nhưng ta sẽ làm cho người đàn bà kia không chạy thoát khỏi con, và làm cho thằng kia trở thành một phế nhân muốn chết cũng không được”.

Đây là một bí mật kinh thiên động địa, ngay cả con lão cũng không biết, vì đứa cháu này, thật chính là con của lão.

Phó Sơ Ngạo cho rằng, bản thân không làm sai chuyện gì cả, hết thấy đều trách con mình vô năng, nhu nhược thì không nói,

Kỳ thật Tiêu Thu Phong cũng không muốn cái cuộc họp báo này chút nào, nhưng mà Thiên Nhan Duyệt đã khấn cầu một cách đau khổ, vì nàng thật sự lo lắng Phó gia sẽ trả thù, mà chỉ có duy nhất người con trai này có thể mang lại cảm giác bình an cho nàng.

Một chiếc Lamborghini đến đậu trước cửa, Anh Hoàng quả thật giàu có, lấy cái quy cách cao nhất ra mà nghênh đón Thiên Nhan Duyệt gia nhập.

“Tiêu đại ca, anh không nên mất hứng, người ta thật sự rất sợ mà, nên mới nhờ anh đi chung mà. Cùng lắm là lúc trở về, người ta sẽ nói tốt vài câu về anh trước mặt hai chị kia, như vậy được chưa?”

Hai tay Thiên Nhan Duyệt nắm chặt, lôi kéo, ní non Tiêu Thu Phong, sợ rằng hắn mất hứng sẽ không đi, nàng chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt người con trai này, tạo một ấn tượng khắc sâu vào trong nàng, nói cách khác là phá hư cái hình tượng ngôi sao hoàn mỹ của nàng, lúc đó, nàng hận không thể cắn hắn mấy cái.

Nhưng cuộc sống vốn đầy những bất ngờ, chị Thu Nhã nói với nàng rằng, người con trai này tuyệt đối có thể tin nhiệm được, đương nhiên lúc nào nàng không tin, cho nên những lần tiếp xúc ban đầu, nàng rất là lo lắng, bởi vì nàng biết, hầu hết đàn ông bu lại gần nàng, phần lớn đều chung một mục đích, là chiếm lấy tiện nghi của nàng.

Ngày thường nàng cũng không biểu hiện sự ngây thơ của mình ra ngoài, cái này cũng có thể gọi là một cách nguy trang để bảo vệ.

Nhưng cùng người con trai này ở gần, nàng cảm thấy không thể dứt bỏ được cảm giác rung động, tựa hồ như chỉ cần có hắn ở bên cạnh, tất cả mọi chuyện đều không cần phải lo lắng nữa.

Có thể nói, đây là bệnh chung của tất cả con gái, bất kể ngày thường hô phong hoán vũ như thế nào, nhưng trong lòng vẫn luôn có một khát vọng ôn nhu, như một người con gái bình thường đáng yêu nhỏ nhắn, luôn hy vọng có một người đàn ông che chở, và yêu thương lấy mình, có thể làm cho mình hạnh phúc.

Thiên Nhan Duyệt ở bên cạnh Tiêu Thu Phong, cũng tìm được loại cảm giác này.

Tiêu Thu Phong cười cười nói: “Được rồi, em không nên kéo như vậy, coi chừng rách áo. Để người khác nhìn thấy là không hay đâu. Yên tâm, mấy ngày nay, anh sẽ bảo vệ em”.

Về phần Phó gia, Tiêu Thu Phong cũng từ Vũ biết được không ít, tại HongKong, cái bến tàu quốc tế này, bọn chúng là hắc bạch lưỡng đạo, không gì làm khó được, có khi so với cảnh sát còn ghê hơn.

Cho nên, Tiêu Thu Phong dù không muốn, nhưng cũng phải bảo vệ cho người con gái trong những ngày này. Đợi nàng làm xong cái liveshow, sẽ nhanh chóng rời đi, về chuyện của tứ đại cao thủ Long tổ, điểm dừng chân của Hà Hướng Nam, chỉ có thể chờ tin tức của Vũ và Phượng Hề.

Cuộc họp báo của rất nhiều phóng viên, Anh Hoàng thật sự đã cấp cho Thiên Nhan Duyệt một sự ưu đãi quá lớn, từ trong xe bước ra, Tiêu Thu Phong tự nhiên thành một thành vệ sĩ, vì Thiên Nhan Duyệt mở cửa xe. Mà Viên Quốc Bình cũng đã ra đón, cùng đi với ông, là một người tây tóc vàng.

“Thiên tiểu thư, đây là người đứng đầu của Anh Hoàng, tổng giám đốc Ba Dung Lạp tiên sinh” Viên Quốc Bình mở miệng giới thiệu, đây cũng là lần đầu tiên ông ta gõ trống kua chiêng hoan nghênh một nghệ sĩ tham gia vào công ti.

Mặc dù không biết đằng sau có dụng ý gì, nhưng Viên Quốc Bình rất rõ ràng, dù Thiên Nhan Duyệt là người mới, nhưng tuyệt đối không bình thường.

“Thiên tiểu thư, tôi là Ba Dung Lạp, hoan nghênh cô gia nhập Anh Hoàng của chúng tôi, trong tương lai chúng ta sẽ là người một nhà, hy vọng cô hài lòng với cuộc sống này” Đây là một người kiểu tây phương điển hình, bộ dạng như chuẩn bị khom người xuống hôn tay của Thiên Nhan Duyệt, giống như nhìn thấy nữ hoàng, vô cùng nhiệt tình.

Tiêu Thu Phong thì lại không thích cái loại lễ nghi này, trong lòng hần cảm thấy, cái này giống như đang chiếm tiện nghi của người ta, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp liền muốn hun tay, rất là tùy tiện. Mà ở Trung Quốc, phụ nữ giữ gìn bàn tay của mình như ngọc như ngà, há để cho người khác muốn hun là hun.

“Ba Dung Lạp tiên sinh, Thiên tiểu thư không thích loại tiếp xúc như vậy, dựa theo truyền thống của Trung Quốc, chỉ cần bắt tay là được” Tiêu Thu Phong mở miệng, làm cho Ba Dung Lạp kia giật mình cả kinh, nhưng ông lại không tức giận, ngược lại xấu hổ buông tay ra.

Viên Quốc Bình tự nhiên cảm thấy khó hiểu, cái lão ngoại quốc này luôn rất giữ thể diện, mà giờ phút này lại không hề tức giận.

Thiên Nhan Duyệt lại len lén nhìn trộm Tiêu Thu Phong, che miệng cười, nói: “Hy vọng Ba Dung Lạp tiên sinh không để ý”.

“Thật xin lỗi, xem ra tôi đối với văn hóa của Trung Quốc vẫn chưa rành, Thiên tiểu thư, mời cô, cuộc họp báo sắp bắt đầu”.

85. Chương 85: Thử Đoạn Đề Tiễn

Ba Dung Lạp cũng không biết Tiêu Thu Phong là ai, nhưng một khi cấp trên đã giao cái nhiệm vụ này, thì chắc chắn người con gái kia nhất định không được đắc tội, ông nghĩ rằng Tiêu Thu Phong cũng là người của Thiên Nhan Duyệt, cho nên cũng không dám đắc tội luôn.

Thiên Nhan Duyệt và Ba Dung Lạp đi đằng trước, phía sau, Viên Quốc Bình nhẹ giọng cười hỏi: “Tiêu tiên sinh, Thiên tiểu thư có bằng hữu nước ngoài nào không ? Anh xem, ông chủ của chúng tôi, tựa hồ như đối với cô ấy rất cung kính”.

Tiêu Thu Phong suy tư một chút rồi gật đầu nói: “Hình như là có người ngoại quốc thân thích, nhưng cũng không thân lắm. Khi đã vào Anh Hoàng, còn phải nhờ Viên tiên sinh chiếu cố thêm nhiều”.

Nói như vậy, cũng đồng nghĩa là cấp cho cô nhóc này một chút cơ hội để vươn lên, xã hội này vốn là vậy mà.

Viên Quốc Bình nhu đã lĩnh ngộ được cái gì đó, cười nói: “Đó là điều đương nhiên, Thiên tiểu thư trời sinh vốn đã có mị lực của một ngôi sao, người như vậy rất là ít. Cô ấy ở Anh Hoàng nhất định có thể vươn cao”.

Buổi chiều dài họp báo đã được thu xếp trong một căn phòng, nhân số rất là đông, không ít anh đẹp trai chị đẹp gái đứng trên đài, làm bên dưới vô cùng kích động, hoan hô nhiệt tình. Với thực lực của Anh Hoàng cùng với sự góp mặt của những ngôi sao quốc tế làm cho cuộc họp báo này càng thêm rầm rộ, các đài truyền hình tại HongKong cùng các nhà báo cũng đã đến đông đủ, thậm chí mấy tòa soạn gần HongKong cũng phải cử người đến.

Tiêu Thu Phong không cùng ngồi vào chỗ với Thiên Nhan Duyệt, mà chỉ đứng ở một góc tường, cẩn thận quan sát cái khu vực náo nhiệt này, âm thầm che chở bảo vệ cho cô nhóc đó.

Phó gia không phải là thiện nam tín nữ gì, dù Tiêu Thu Phong không cho rằng bọn họ sẽ công khai làm những trò đánh giết abc gì đó, nhưng mà cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Các vị bằng hữu phóng viên, hôm nay, Anh Hoàng chúng tôi vô cùng nhiệt liệt hoan nghênh Thiên Nhan Duyệt tiểu thư gia nhập công ti của chúng tôi. Tôi, đại diện cho Anh Hoàng, tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, trở thành một thành viên của Anh Hoàng, hiện tại có Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, mời mọi người phỏng vấn, tất cả vấn đề của mọi người sẽ được trả lời”.

Viên Quốc Bình là bậc thầy trong lãnh vực điện ảnh sân khấu này, lời nói nhiệt tình của ông, đã làm cho rất nhiều phóng viên nơi này, cảm thấy người này rất có phân lượng, rồi lại nhận ra người nước ngoài đang ngồi kế Thiên Nhan Duyệt, chính là ông chủ của Anh Hoàng, thật đúng là một sự kiện ngạc nhiên.

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, đối với sự nhiệt tình của Anh Hoàng, tôi thật sự rất cảm kích, hy vọng trong tương lai, tôi sẽ lập nhiều thành tích tốt, không làm phụ kỳ vọng của mọi người”.

Thiên Nhan Duyệt lập tức trở thành mục tiêu chính của mọi người, tất cả camera đều tập trung trên người nàng, ngay cả những siêu sao quốc tế bên cạnh, giờ phút này đều bị phong thái của nàng che mờ.

Xinh đẹp vạn phần, khí chất thuần nhiên nhược tuyết, một dáng người ngạo nghễ, không giống như những “trò tiêu khiển” của giới hắc đạo, làm cho mọi người nhìn nàng nhưng không dám khinh nhờn ngang vọng.

Người đầu tiên đặt câu hỏi đã làm cho bầu không khí nơi đây nóng lên, làm một ngôi sao, trao đổi cùng người khác, đương nhiên là không xa lạ, nhìn Thiên Nhan Duyệt bây giờ, Tiêu Thu Phong biết, người con gái này trời sinh đã là một ngôi sao.

“Thiên Yên Nguyệt...” Một người phụ nữ, trên đầu đội một cái khăn, mang cặp mắt kính màu đỏ, đột nhiên đứng dậy từ giữa đám phóng viên, la lên: “Yên Nguyệt, đừng vứt bỏ ta...”

Người phụ nữ này biểu hiện điên cuồng, phá vỡ sự trầm tư của mọi người, bước chân lên đài, nhưng đã bị bảo an ngăn lại.

“Yên Nguyệt, em không phải đã nói là muốn theo ta trọn đời sao? Em biết không, ta yêu em nhiều biết bao, cầu xin em đừng rời bỏ ta, đừng rời bỏ ta...”

Tất cả mọi người đều kinh hãi, nhưng với cảm giác, sự nhạy cảm của phóng viên, đã nghĩ thấy vấn đề, vài người đã hướng cái micro lại người phụ nữ này.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi thân phận của cô?”

“Tiểu thư, xin hỏi cô cùng Thiên Nhan Duyệt tiểu thư có quan hệ gì?”

“Tiểu thư...”

Người phụ nữ kia không trả lời, mà chỉ gào khóc kêu lên: “Em ca hát, ta nhảy múa, chúng ta đã thề non hẹn biển, chúng ta ân ái thâm tình, em đã quên rồi sao? Ta đã vì em mà nỗ lực hết mình, kể cả tính mạng cũng không cần, em vì sao lại vứt bỏ ta”

Cái này... cũng có thể cho là một câu trả lời.

Viên Quốc Bình mặt mày xám xịt, hẳn đã biết được, mục đích của con mụ kia, nhưng thật không ngờ, đối phương là thâm độc như thế, dùng cả thủ đoạn này, để phá hủy danh dự của Thiên Nhan Duyệt.

Thiên Yên Nguyệt mặt đã đỏ bừng, nàng cũng quen biết người phụ nữ này, từng là bạn nhảy chung, nghe nói rằng tâm sinh lý của nàng không được bình thường, không thích đàn ông, nhưng không ngờ, tại cái buổi

hộp báo chiêu đãi ký giả này, nàng ta lại làm ra cái trò như vậy, giữa hai người căn bản là không có quan hệ gì.

Nhưng bây giờ, ai sẽ tin nàng?

Ngô tổng đứng trong một góc của đại sảnh, trên miệng biểu lộ nụ cười âm hiểm, chỉ cần năm mươi vạn là người phụ nữ này đã đáp ứng, giúp hắn diễn trò, nhớ đến mười triệu sắp vào tay, hắn tự nhiên rất cao hứng.

“Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, xin hỏi cô và vị tiểu thư kia có quan hệ gì?”

“Thiên Nhan Duyệt tiểu thư, có phải hai người là một cặp không?”

“Thiên Nhan Duyệt tiểu thư...”

Mặc dù Anh Hoàng đã ngăn chặn cực lực, nhưng mà cái đám phóng viên điên cuồng này vẫn vô cùng xúc động, mở miệng hỏi ra những câu hỏi làm người khác phải xấu hổ.

Thiên Nhan Duyệt đứng đấy, trong hai mắt long lanh của nàng đã tràn đầy nước mắt, một câu cũng không nói gì, chỉ lắc đầu liên tục, đưa ánh mắt ra tìm kiếm khắp nơi. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn tìm một chỗ dựa, đem sự kìm hãm trong lòng ra mà khóc lớn.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ sự tình lại phát sinh trầm trọng như vậy, lòng hảo tâm của hắn, đã làm cho tiểu nha đầu này tổn thương thật lớn, hắn liếc mắt nhìn thấy gương mặt đắc ý của Ngô tổng, tức giận đến nổi cắn chặt răng, trong khoảng khắc đó, hắn lại nhìn thấy tiểu nha đầu nước mắt đầm đìa, đang vô cùng suy sụp.

Không cần nghĩ nhiều, hắn bước lên đài.

“Tiêu đại ca...” Không nói được lời nào, nàng vọt đến lòng ngực hắn, khóc lớn, thân thể rung động, cho thấy nội tâm nàng đang rất đau xót.

Nơi này không nên ở lâu, Tiêu Thu Phong vỗ vai nàng, nói: “Tiểu Duyệt, không có gì đâu, em không sao là tốt rồi, đi thôi!”

Trong lòng Tiêu Thu Phong chợt nổi lên dục vọng giết chóc, Phó gia, công ti Thiên Ngu, hắn làm cho bọn chúng phải chết thảm.

“Không được đi, không được đi, Yên Nguyệt, ta yêu em...” Có lẽ nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt sắp rời khỏi, người phụ nữ này hét lên điên cuồng, diễn màn cuối cùng, nếu không như vậy, thì sao mà có được năm mươi ngàn trong tài khoản?

Ả ra sức đẩy ngã hai tên bảo an, xông lên đài, lại không cẩn thận vấp ngã ở mặt bài, cái khăn trải bàn bị ả xé rách, trong thời điểm nháy mắt đó, Tiêu Thu Phong giật mình, phát hiện ra, dưới bàn đang để những quả bom hẹn giờ.

“Cẩn thận, có bom...”

Không đến một giây, Tiêu Thu Phong ôm lấy Thiên Nhan Duyệt, bay ra ngoài.

“Bùm...”

Đồng bàn ghế bị nổ văng tứ tung, người phụ nữ điên kia, cũng đã bị nổ nát xác.

Mấy thằng phóng viên đang điên cuồng lao lên phía trước, cũng đã bị chấn văng ra ngoài, chỉ trong chốc lát, nơi này đã trở nên hỗn loạn, không ai nghĩ đến. Dù gần đây đã nghe tin có khủng bố tập kích, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Ba Dung Lạp xấu hổ vừa định rời đi, thấy tình cảnh như thế, lập tức hiện thân hét lớn: “Lập tức báo cảnh sát... người phụ nữ kia có thể mang bom trong người, chúng ta phải bảo vệ Thiên tiểu thư”.

Giờ phút này, Viên Quốc Bình chợt nghĩ, lúc bom phát nổ, đối với Thiên Nhan Duyệt, thì khó tránh khỏi...

86. Chương 86: Vật Cặp Tắt Phấn

Cảnh sát nhúng tay vào, và biến sự oanh động này thành khủng bố tập kích tại HongKong.

Anh Hoàng cũng đã tiến hành thanh minh, bữa tiệc chiêu đãi đã bị phần tử khủng bố lợi dụng, muốn gây tổn hại cho người khác, Thiên Nhan Duyệt tiểu thư cũng là một trong số những người bị hại, trở thành mục tiêu của khủng bố.

Cái tin đồn không được chứng thực truyền ra như thế này: người phụ nữ kia mang bom trong người, hấp dẫn sự chú ý của mọi người rồi tự phát nổ. Dù sao lúc đó, trừ Tiêu Thu Phong ra, không ai thấy được, quả bom đặt ở dưới bàn.

Người phụ nữ kia có thể xem như xui, bởi vì tính chất đặc thù của vụ án, nên cảnh sát không công bố danh tính của tội phạm ra, cho nên giới truyền thông lại càng tin tưởng vào cái lời đồn này, trong khoảng thời gian ngắn đó, do Viên Quốc Bình âm thầm tổ chức gặp mặt với đám người truyền thông, đem bao thư nhét vào túi họ, để gia tăng sự đồng tình ủng hộ đối với Thiên Nhan Duyệt.

Ba Dung Lạp cũng lợi dụng các loại quan hệ, trên các tờ báo ra hằng ngày, đầu đề luôn nói về tin tức vụ nổ và buổi chiêu đãi ký giả của Thiên Nhan Duyệt là không liên quan, và đẩy nó qua thành một âm mưu của tổ chức khủng bố.

Cho nên, đến ngày hôm sau, các tờ báo đã lên tiếng ủng hộ cho Thiên Nhan Duyệt, rất nhiều tạp chí giải trí khác cũng đã ra mặt lên tiếng ủng hộ, có cả vài trăm người hâm mộ, đã tập trung tại sân vận động lớn nhất ở HongKong, vì thần tượng của bọn họ mà không ngừng tranh thủ sự ủng hộ của người dân.

Trong khách sạn, Thiên Nhan Duyệt căn bản là không dám rời khỏi cửa, bởi vì buổi chiêu đãi đã phá hủy danh dự của nàng, thậm chí mấy tờ báo của khách sạn, nàng cũng nhét nó xuống sàn, không dám liếc mắt một cái.

Hôm qua đã khóc nguyên một ngày, giờ đây hai mắt đã đỏ lên, cũng không nói nhiều, lúc Tiêu Thu Phong bước vào, nhìn thấy tiểu nha đầu này đang sửa soạn quần áo, chắc là đang muốn chuẩn bị làm lính đào ngũ đây.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ, cái buổi chiêu đãi họp báo đã xuất hiện nghịch chuyển, sau khi đã được cảnh sát lấy lời khai, tiểu nha đầu này nhốt mình trong phòng, không còn khóc lóc nữa, làm hại hấn lo lắng nguyên đêm, không ai biết được, người con gái này có đủ kiên cường hay không, hay là lại làm ra những chuyện kia?

“Sao, Thiên Nhan Duyệt tiểu thư xinh đẹp, chuẩn bị chuồn sao?” Tiêu Thu Phong dựa vào cửa, hai tay để trước ngực, làm ra vẻ mặt trêu chọc.

Thiên Nhan Duyệt quay đầu lại, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Tiêu đại ca, anh không cần cười, em bây giờ cảm thấy không tốt. trở về cũng không biết ăn nói sao với người nhà”.

Nhìn cái bộ dạng thương tâm đau khổ của tiểu nha đầu, phỏng chừng còn chưa biết những biến hóa long trời lở đất, Tiêu Thu Phong hỏi: “Tiểu Duyệt, em xem báo hôm nay chưa?”

Thiên Nhan Duyệt quay đầu lại dọn đồ, tâm lý có chút buồn bã nói: “Có cái gì hay mà xem, đám phong viên bát quái đó nói cái gì nghe được đâu, nhìn thấy là phiền, anh muốn xem hả, đây nè”.

Xốc cái tấm lót giường lên, quả nhiên bên dưới là đồng báo của ngày hôm nay, bị tiểu nha đầu gom thành một cục, nhét vào đó.

Tiêu Thu Phong vừa bực mình lại vừa buồn cười, đang tính mở miệng nói cho nàng biết, cả HongKong bây giờ đều hướng mắt về nàng, đối với nàng vẫn duy trì sự ủng hộ, thì ngoài khách sạn đã vang lên rất nhiều tiếng ồn ỹ.

“Thiên Nhan Duyệt, chúng tôi ủng hộ cô...”

“Thiên Nhan thần nữ, chúng tôi là những người hâm mộ của cô, yêu nhất là giọng hát của cô”.

Không biết ai đã âm thầm tổ chức, hơn cả ngàn fan hâm mộ đã đứng xếp hàng ngoài khách sạn, cao giọng hô lên tên của Thiên Nhan Duyệt.

Thiên Nhan Duyệt hưng phấn đến nỗi rơi nước mắt, nhìn Tiêu Thu Phong đầy nghi hoặc hỏi: “Tiêu đại ca, việc này có thật không?”

Tiêu Thu Phong gật đầu: “Tiểu Duyệt, ánh mắt thể nhân rất tinh thông, bây giờ ai cũng biết, em là một cô gái xinh đẹp nhất, ngây thơ và hồn nhiên nhất”.

Lại có tiếng gõ cửa, Tiêu Thu Phong bước ra mở, là Viên Quốc Bình và Ba Dung Lạp, hai người này hẳn là đêm qua không ngủ, giờ phút này nhìn thấy, hai mắt đều đỏ ke, nhưng chẳng qua trên mặt bọn họ lại tràn đầy hưng phấn.

Không chờ Thiên Nhan Duyệt mở miệng, Viên Quốc Bình đã nói: “Thiên tiểu thư, đây là cơ hội tốt nhất của cô, danh tiếng của cô bây giờ, đang rất nổi. Hiện giờ cô chỉ cần làm một việc, chính là đi ra ngoài tuyên bố, hưởng đến sự ủng hộ tuyên bố, buổi trình diễn ngày mai, vẫn sẽ cử hành, cô sẽ không vì sợ hãi bất cứ thế lực nào mà cúi đầu”.

Lời vừa nói xong, Tiêu Thu Phong liền hiểu được thâm ý bên trong, những lời này không phải là phát biểu linh tinh, mà sẽ biến Thiên Nhan Duyệt thành người hùng.

Phía sau, Ba Dung Lạp có chút khẩn trương, lấy khăn tay lau mồ hôi trên cái trán, tối qua khi hắn báo cáo chuyện này cho cấp trên, cấp trên đã mắng chửi hắn rất thậm tệ, ra mệnh lệnh, nếu không xử lý hoàn mỹ, hắn có thể cuốn gói mang đồ về nhà.

Nhìn thấy tình thế đã nghịch chuyển, hắn cũng đã bớt khẩn trương, nhìn Tiêu Thu Phong, lộ ra một nụ cười xấu hổ.

“Ba Dung Lạp tiên sinh, ông làm rất tốt, chuyện này, ông đã thu xếp ổn thỏa, tin chắc rằng ông chủ của ông sẽ tán dương rất nhiều”.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói bên tai hắn, rồi cùng Thiên Nhan Duyệt và Viên Quốc Bình đi ra ngoài, chỉ để Ba Dung Lạp ngây ngốc đứng đó, thần tình đầy kinh ngạc.

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Tại đây, tôi muốn thông báo với mọi người, mặc kệ đã kích như thế nào, tôi cũng sẽ không nhận thua, buổi trình diễn ngày mai, vẫn sẽ cử hành, tôi mặc dù chỉ là một ca sĩ, nhưng cũng là con cháu của rồng, đối mặt với khủng bố, tôi sẽ không cúi đầu, bởi vì tôi tin tưởng rằng, sẽ có thiên thiên vạn vạn bằng hữu, cùng tôi vượt qua”

Những nói này nói ra, được phát trên rất nhiều phương diện truyền thông, Thiên Nhan Duyệt chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, nhưng lại đẩy lên làn sóng chống khủng bố tại HongKong, ngay cả những người phổng vãn, cũng tỏ vẻ ủng hộ hành động này, đồng thời mỉm cười nói, lần trình diễn này, nhất định phải đi xem.

Đêm nay, tên của Thiên Nhan Duyệt đã vang khắp HongKong.

Viên Quốc Bình chuẩn bị cho buổi biểu diễn, Ba Dung Lạp cũng đã liên hệ với phía cảnh sát, yêu cầu bảo vệ trong phạm vi lớn, bởi vì từ sau chuyện này, sẽ làm cho nàng chính thức trở thành mục tiêu đối phó của các tổ chức cũng như phần tử khủng bố.

Thiên Nhan Duyệt ở đây, có thể là một ngôi sao hàng đầu, nhưng cuối cùng cũng chỉ giới hạn trong nước, mặc dù HongKong chỉ là một khu vực nhỏ, nhưng là bến cảng giao tiếp với quốc tế, ảnh hưởng lần này của nàng, không thể so với trước kia.

Cho nên lần chuẩn bị trước của Thiên Ngu, cũng chỉ cho ba vạn chỗ ngồi, lần này cũng chỉ nhiều hơn có bảy ngàn chỗ. Giao vào tay của Viên Quốc Bình, ông khẩn trương tìm kiếm địa điểm, vì muốn đáp ứng đủ nhu cầu, ông đã thương lượng với phía sân vận động, dời địa điểm đến cái sân lớn nhất, với sáu vạn chỗ ngồi, giá vé cũng tăng gấp đôi, nhưng “cung cũng không đáp ứng nổi cầu”.

Thiên Nhan Duyệt cũng không biết phải nói sao nữa, chỉ hưng phấn kích động nắm tay của Tiêu Thu Phong nhảy tưng tưng lên, có thể là có như vậy, mới làm cho nàng không nhảy lộn ra khỏi cái ban công.

“Tiểu Duyệt, bây giờ em đã trở thành một đại minh tinh rồi đó, ngàn vạn lần đừng quên vị đại ca này nghe” Tiêu Thu Phong có thể tưởng tượng được, sau lần trình diễn này, Thiên Nhan Duyệt sẽ không còn là Thiên Nhan Duyệt của trước kia.

Thiên Nhan Duyệt mặc cỡ đồ bồng bềnh, nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong không rời, rồi trầm tư một lúc lâu, sau một hồi mới lên tiếng: “Tiêu đại ca, em sẽ làm bạn gái của anh, như vậy về sau em sẽ chỉ nhớ đến một mình anh”.

Tiêu Thu Phong không ngờ được, tiểu nha đầu này lại nói ra một câu như vậy.

“Tiểu Duyệt, em đừng nói những lời này với chị Thu Nhã của em, nếu không chị ấy mà biết sẽ đánh anh chết” Tiêu Thu Phong xoa xoa cái đầu của nàng, nói: “Em cũng không phải là không biết, anh đã có vị hôn thê rồi”.

Thiên Nhan Duyệt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em biết chị Yên Nguyệt rất xinh đẹp, người ta còn kém xa, nhưng mà... nhưng mà người ta thích ở cùng một chỗ với anh”.

Tiêu Thu Phong lập tức đáp ứng: “Rồi rồi, cùng lắm là anh ở chung với em một thời gian nữa, em nhìn em kia, lớn như vậy rồi, cũng phải kiếm một người bạn trai thôi”

Nếu không phải phiền toái, Tiêu Thu Phong coi như là hỷ sinh vài ngày, cũng không chết ai cả.

“Người ta mới không cần, Tiêu đại ca, em chỉ thích ở bên cạnh anh thôi” Thiên Nhan Duyệt vừa nói, thân thể càng áp sát lại gần, hai tay mở ra, ôm lấy cổ Tiêu Thu Phong, dúi đầu vào ngực hắn, mặt đầy vẻ mơ màng.

“Ở bên cạnh Tiêu đại ca, vừa an toàn, lại thoải mái, nếu không phải mỗi lần nói chuyện lại chọc giận người ta, thì sẽ rất hoàn mỹ”.

Tiêu Thu Phong không nói gì, hắn như vậy không đủ ôn hòa sao?

Viên Quốc Bình đi vào, nhìn thấy hai người ở một chỗ, thế nhưng ngay cả một tia kinh ngạc cũng không có, đối với một ngôi sao, cảm tình là cảm địa, điểm này, ông so với kẻ nào cũng hiểu rõ hơn.

Nhưng nhìn thấy hai người kia, ông liền biết, quan hệ giữa hai người rất không bình thường.

“Thiên tiểu thư, cảnh sát phái người đến, muốn bảo vệ an toàn của cô 24/24, hiện tại cô cần đi gặp bọn họ một chút” Tiêu Thu Phong gật đầu, Thiên Nhan Duyệt lập tức đáp ứng.

Nhưng hai người kia đi vào, trong lòng Tiêu Thu Phong khẽ kinh động, bởi vì hai người kia chính là... Dạ Ưng và Dâm Tặc.

87. Chương 87: Tối Nay Ngủ Cùng Anh

Hai người ăn mặc rất bình thường, thật không có tí gì phong thái của siêu cấp đặc công cả, hoặc có thể bọn họ có một phương thức che dấu đặc biệt.

Nhưng Dạ Ưng khi tiến vào phòng cũng đã nhận biết được tức khí lạnh nhạt của Tiêu Thu Phong, đây là một cảm giác thuần túy.

Dâm Tặc nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt, cũng rất là kinh ngạc, có lẽ do ánh hào quang minh tinh của nàng ảnh hưởng, nên cũng chẳng để ý đến sắc mặt của Dạ Ưng, đi đến trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Thiên tiểu thư, thật sự rất xin lỗi, chúng tôi nhận được tin báo, có người muốn gây bất lợi cho cô, cho nên khi cô còn ở HongKong, hai người chúng tôi sẽ phụ trách an toàn cho cô”.

Xem ra chuyện của Thiên Nhan Duyệt có vẻ rất ghê gớm, đến nỗi cao thủ Long Tổ cũng phải ra mặt.

Hai mắt Dạ Ưng chợt lóe, chậm rãi đi đến... đi qua người Tiêu Thu Phong, lạnh lùng nói: “Thiên tiểu thư, nếu có thể, chúng tôi xin cô hãy hủy bỏ buổi trình diễn này”.

Thiên Nhan Duyệt mỉm cười, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

“Tôi vẫn tin tưởng vào năng lực của cảnh sát các anh, cũng giống như bây giờ, có các anh bảo vệ, tôi tin rằng sẽ không có gì nguy hiểm” Thiên Nhan Duyệt vừa nói xong, chạy đến bên người Tiêu Thu Phong, nắm tay hắn ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa, nếu các anh không thể, tôi còn có Tiêu đại ca, có anh ấy, tôi biết sẽ không ai có thể làm hại tôi”.

Tiêu Thu Phong có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thật ra hắn cũng muốn nói giống như Dạ Ứng, hy vọng tiểu nha đầu này có thể hủy bỏ biểu trình diễn lần này, nhưng hắn cũng biết, chuyện này không có khả năng. Cô nhóc này đặt hết niềm tin lên trên người hắn, đã làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Dâm Tặc cũng hướng ánh mắt lại Tiêu Thu Phong, vẻ mặt chấn động, cái khí tức của vũ giả, hắn trong nháy mắt đã lĩnh hội, giống như Dạ Ứng, hắn cũng không rõ ràng được người đàn ông trước mặt này.

Bất quá cả bọn không ai mở miệng, cuối cùng Dạ Ứng nhìn Tiêu Thu Phong một cái, rồi nói: “Vì để bảo đảm an toàn cho Thiên tiểu thư, chúng tôi sẽ ở phòng kế bên, xin Thiên tiểu thư phối hợp, tốt nhất đừng rời khỏi tầm mắt của chúng tôi”.

Thiên Nhan Duyệt cười, gật đầu nói: “Tôi sẽ phối hợp, cảm ơn hai anh, mấy ngày nay có thể sẽ cực khổ cho hai anh”.

Dâm Tặc cũng cười: “Thiên tiểu thư, đây là trách nhiệm của chúng tôi”.

Sau cái màn chào hỏi đơn giản này, hai người cùng Viên Quốc Bình đi ra ngoài, còn Thiên Nhan Duyệt cũng nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, làm ra bộ dáng đáng thương, nói: “Tiêu đại ca, anh xem, không phải là em muốn quẩn quít lấy anh, nhưng người ta thật sự rất sợ, anh nhất định phải ở bên cạnh em hai mươi bốn giờ đó”.

Tiêu Thu Phong cũng đã quyết định nhận lấy cái sự phiền toái xinh đẹp này, bởi vì hắn tin rằng, bây giờ ánh mắt của mọi người đã chăm chú nhìn vào người con gái này, chỉ cần đi theo nàng, những người đó sớm muộn cũng lộ ra chân tướng.

Hắn cũng muốn biết, bây giờ bão táp phong ba tại HongKog, là do ai làm, bọn chúng muốn gì?

Nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của nàng, Tiêu Thu Phong cười nói: “Biết rồi, em cứ an tâm chuẩn bị ca hát đi, có bất cứ nguy hiểm gì, Tiêu đại ca sẽ ngăn trở giúp em”.

Thiên Nhan Duyệt mừng rỡ không thôi, vui đầu vào lòng ngực hắn, nói: “Em biết mà, chỉ có Tiêu đại ca là tốt với em thôi. Cho nên đêm nay em quyết định sẽ ngủ chung với Tiêu đại ca”.

Tiêu Thu Phong sửng sốt, cái này... dễ làm cho người ta hiểu lầm đó nha. Nhìn ánh mắt quái dị của hắn, gương mặt Thiên Nhan Duyệt đỏ ửng lên, nhếch miệng nói: “Tiêu đại ca, anh thật là xấu, lại hiểu lầm em, ý của em là anh ngủ ghế sa lông, em ngủ giường, anh không nên suy nghĩ bậy bạ”.

Tiêu Thu Phong cố ý thở dài, nói: “Đây là tại em không nói rõ ràng, có một người con gái xinh đẹp như vậy đòi ngủ chung phòng, thằng con trai nào mà lại chả nghĩ như vậy”.

Hai cái má đỏ bừng của Thiên Nhan Duyệt cũng đã trở thành một cái gì đó quyến rũ mê người, mà giọng của nàng hình như cũng đã đổi: “Phải vậy không Tiêu đại ca ? Anh cũng cảm thấy em rất đẹp sao ? Nhưng theo em biết, anh mặc dù không phải là người tốt, nhưng cũng rất nhất, cho dù chúng ta ngủ cùng nhau, anh cũng sẽ không chạm nửa đầu ngón tay vào em”.

Nhìn cô nhóc này đối với hắn không có chút phòng ngự, đưa cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng lên, cả gương mặt xinh đẹp lại gần mặt hắn, trong nháy mắt Tiêu Thu Phong cũng đã sinh ra cái ý nghĩ cầm thú, muốn tối nay cho cô nhóc này biết, hắn kỳ thật hắn cũng là một kẻ sắc dâm bao thiên.

Chẳng qua cũng chỉ là suy nghĩ, hắn cũng ngấm lại trong lòng, quả thật không có gan làm chuyện này...

Có Vũ, hắn đã rất thỏa mãn, sau đó lại vô ý có được Triệu Nhược Thần, cùng lúc đó ở nhà còn có Liễu Yên Nguyệt, hắn còn chưa tìm ra biện pháp xử lý. Mà cô nhóc này nói không sai, cho dù đã dâng lên tận miệng rồi, hắn cũng không dám ăn.

Trong phòng kế bên, Dâm Tặc sau khi gắn vài cái máy cảm ứng chuyển động cộng xung động, lúc này mới im lặng ngồi xuống bên cạnh Dạ Ứng.

“Lão Ưng, mày nghĩ sao?” Thật ra thì... Dạ Ưng cũng không phải là già, chỉ mới hai mươi tám tuổi, bằng tuổi với Vũ, nhưng hắn làm ra bộ dáng già đời, làm cho người khác cứ tưởng như đây là một lão già.

Dạ Ưng chậm rãi đưa ly lên, uống một ngụm vào miệng, thản nhiên tận hưởng vị rượu, giờ phút này, hắn nhớ đến rất nhiều việc.

“Mày biết vì sao tao phải lưu lại Phi Kiếm và Túy Quỷ không?” Dạ Ưng lạnh lùng mở miệng, không cần nhìn Dâm Tặc một cái.

Dâm Tặc cười, nói: “Không phải để bọn chúng âm thầm làm việc sao? Chúng ta bốn người chia làm hai nhóm, một sáng một tối, hỗ trợ cho nhau”.

Dạ Ưng nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Dâm Tặc nói: “Tiểu tặc, mày đến Long Tổ bao nhiêu năm rồi?”

“Ba năm... này, lão già, nói chuyện cứ úp úp mở mở, không có một câu rõ ràng, mày đang suy nghĩ gì sao? Cái này không phải mày cũng biết sao, tao vào Long Tổ đã ba năm, nhưng vẫn là kẻ sinh sau đẻ muộn, bị mọi người khi dễ. Đúng, bây giờ Phi Kiếm vào sau tao, lão tử rốt cục cũng đã có thể khi dễ người khác”.

“Phi Kiếm...” Ánh mắt Dạ Ưng đột nhiên bắn ra một tia nhiệt quang, nhưng chỉ là thoáng qua, ngay cả Dâm Tặc cũng không rõ ràng, hắn cuối cùng là đang nói cái gì.

Dâm Tặc căn bản là không chú ý đến thái độ khác thường của Dạ Ưng, chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, mỗi thành viên Long Tổ đều là quái thai, không thể dùng lý lẽ thường để suy đoán.

“Lão Ưng, nhìn tướng tá của Thiên Nhan Duyệt thật rất rất tốt, xem ra, Vũ thần của chúng ta không có hy vọng, nếu ta có thể theo đuổi tiểu minh tinh hồn như như hoa thủy tiên này, cũng rất là thỏa mãn”.

Vẻ mặt của Dạ Ưng lại biến thành một mặt băng, nói: “Tao khuyên mày một câu, theo đuổi đàn bà thì không sao, nhưng đừng có xằng bậy. Nếu mày không muốn chết”.

Dâm Tặc hết hồn nói: “Cái gì, cái gì mà không muốn chết?”

“Mày không thấy thằng họ Tiêu kia sao. Tao có thể cam đoan nó là cao thủ, hơn nữa là cao thủ trong cao thủ. Nếu không phải là bất đắc dĩ, mày tốt nhất đừng đối mặt với nó”.

Dâm Tặc cả kinh nói: “Tao cũng cảm thấy nó không phải đơn giản, nhưng lợi hại như vậy sao? Mà nếu là thật, tại sao lại còn cần chúng ta bảo vệ?”

“Đây là mệnh lệnh của cấp trên, chúng ta cũng không cần phải biết lý do, chỉ cần bảo vệ tính mạng của cô ta an toàn là được. Ngoài chuyện này ra, không cần quản những chuyện khác, tao còn muốn sống thêm vài năm”.

Dâm Tặc lúc này cũng không hỏi nữa, trên mặt có vẻ ngượng ngượng.

“Được, không theo thì không theo. Ồi, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Vũ thần của chúng ta là tốt nhất, lúc này ở HongKong, tao nhất định phải mua vài thứ về cho nàng”.

Lúc này, Dạ Ưng ngẩng đầu lên, sự lạnh lùng trên mặt cũng đã không còn, thay vào đó là sự tiếc nuối bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói: “Thật ra, nếu mày thích Vũ, cũng không cần phải thử gì nữa, chỉ lãng phí thời gian thôi”.

Thấy Dâm Tặc có vẻ khinh bỉ mình, Dạ Ưng cũng không tức giận, nói tiếp: “Trước khi tao không biết Vũ từ lâu đã thích người khác. Nhưng bây giờ tao đã rõ, nàng nhất định sẽ không thích người đàn ông khác”.

Cái chuyện này ở Long Tổ cũng không phải bí mật gì, trước kia, mọi người tìm cách tiếp cận để lấy lòng Vũ, Vũ đối với mọi người đều bình đẳng, nhưng những người anh em, không xa không gần, nhưng từ khi Ảnh Tử mất, Vũ đã thống khổ và bị thương, mọi người không ai nói cũng hiểu, người đàn ông chân chính của Vũ là Ảnh Tử.

Lúc này, Dâm Tặc cũng thở dài một hơi.

“Ừm, tiểu tử này chết rồi, còn mang theo trái tim của nữ thần. Lão tử thật hâm mộ hắn, nếu hắn không chết, không chừng sẽ ngồi vào vị trí lão Đại, cái chỗ đó, xứng đáng với hắn, lão Ưng nhắc đến hắn, làm tao cũng thấy nhớ”.

Dạ Ứng chậm rãi đứng dậy khỏi ghế sa long, thân hình uy vệ như một con gà rừng, cả bóng đen che mờ tất cả chỉ còn lại một cái đầu người. Cái chết của Ảnh Tử, tuyệt đối có rất nhiều bí mật, mặc dù hắn không biết được chân tướng, nhưng đã đoán ra rất nhiều việc.

Giờ phút này, miệng hắn nhẹ nhàng nói ra một câu nói điển hình của người đàn ông trong tuyển tập những câu nói kinh điển: “Nếu có thể rời khỏi Long Tổ, tao tin rằng tao sẽ sống rất lâu”.

Nhưng... có đánh chết thì Dâm Tặc cũng không thể lĩnh ngộ tâm tư của hắn.

88. Chương 88: Sát Thủ Truyền Kỳ

Sáng hôm sau, Thiên Nhan Duyệt thoáng ăn chút bữa sáng, có rất nhiều bảo vệ của Viên Quốc Bình đã đến, lặng yên đứng đầy. Lúc này, Anh Hoàng cũng đã xuất ra toàn lực, dù sao cấp trên cũng đã ra lệnh xuống, dùng toàn bộ lực lượng, bảo vệ an toàn cho Thiên Nhan Duyệt.

Ba Dung Lạp cũng không nói rõ, nhưng nhìn tình cảnh bây giờ, một ngôi sao mới nổi, có vẻ còn quan trọng hơn cả tổng thống.

Một siêu sao quốc tế bình thường, đều có bảo vệ riêng, nhưng tuyệt đối không có lực lượng khoa trương như vậy. Nhất là hai người phụ nữ cùng đi vào với Viên Quốc Bình, có thể cảm nhận được khí chất lạnh lùng, không giống như những bảo vệ bình thường.

Mà cái làm cho Tiêu Thu Phong ngạc nhiên hơn nữa là, cả hai người phụ nữ này đều mang theo súng, tựa hồ như đã vượt qua phạm trù bình thường của một bảo vệ.

Tại cửa, còn có sáu người, đám bảo vệ này có tổng cộng tám người, sáu nam hai nữ.

“Thiên tiểu thư, về sau tám người này sẽ là vệ sĩ riêng của cô, công ti sẽ phụ trách các chi phí liên quan, có việc gì thì cứ dặn dò họ là được”.

Thật ra Viên Quốc Bình cũng không biết bọn này, chỉ là lúc tám người này đến công ti, Ba Dung Lạp mới nhận được điện thoại của cấp trên, những người này về sau sẽ là vệ sĩ riêng cho Thiên Nhan Duyệt.

“Thiên tiểu thư, tôi gọi là A Cầm”.

“Tôi là A Phương, Thiên tiểu thư, chúng ta có thể xuất phát”.

Hai người phụ nữ này tuổi cũng không quá lớn, cỡ chừng hai mươi, nhưng khí tức lạnh băng trên người hai nàng, cho dù giờ phút này Dạ Ứng xuất hiện, chắc cũng không hơn được là bao, tám người này dù là vệ sĩ mà sát khí lại cao ngút trời.

Điện thoại vang lên, là điện thoại của Tiêu Thu Phong.

Trong phòng, Tiêu Thu Phong cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

“Tiểu tử, lúc này anh có vẻ rất phiền toái, cố gắng giúp đỡ cho đứa con gái gây chuyện này. Thân là lão ca, tôi cũng đã phái những người này đến giúp, hi vọng các người có thể hỗ trợ lẫn nhau, nếu có việc gì không thể giải quyết, nhớ lập tức gọi điện thoại cho tôi. Nếu thật sự không thể giúp được, lão ca sẽ giúp anh đập đổ cả cái HongKong này”.

Tiêu Thu Phong cũng không nói gì, lão ca đột nhiên cười xấu xa, nói: “Tiểu tử, ánh mắt của anh cũng rất chuẩn, nói thật ra, một người con gái bình thường, không thể nào xứng với anh. Còn tiểu minh tinh này rất được, thân gia trong sạch, anh yên tâm, lão ca sẽ ở sau lưng ủng hộ anh”.

Tiêu Thu Phong đỏ mặt hơi lạnh, cái lão ca này... cũng thật là... quan tâm thái quá. Hắn nhớ là hắn đâu có nói người con gái này là người yêu hắn đâu!?

Không cần giải thích, vì lão ca đã đưa cho hắn tư liệu, vượt qua cả sự tưởng tượng của hắn.

Mười tập đoàn sát thủ đứng đầu thế giới, đã có tám tổ chức phái người đến HongKong, hành động không biết, mục đích không rõ, nhưng rất hiển nhiên, lần này có tổ chức một hành động lớn, sau lưng đầy dao găm, thật sự rất sắc bén.

“Thu Phong, quên nói cho anh biết, bà bạn già của anh cũng đã đến, hình như nó không biết anh còn sống, bây giờ đã phát điên”.

Thân thể Tiêu Thu Phong chợt rung lạnh lên, trong đầu không khỏi hiện ra một khuôn mặt thần bí.

Nếu đã nói đến con đường sát thủ, thì nhất định phải biết ba người đứng đầu.

Người đầu tiên, đương nhiên là Thiên Mệnh, hắn đã chết cách đây hai mươi năm, nhưng vẫn là sát thủ đứng đầu thế giới, vị trí đệ nhất chưa từng thay đổi qua lần nào. Mà... tổ chức sát thủ Đồ Thần do hắn sáng lập, cũng được xưng là tổ chức sát thủ hàng đầu.

Thiên Mệnh có tất cả những gì của sát thủ, từ tinh thần đến thể chất, có thể nói là một truyền thuyết trong giới sát thủ.

Người thứ hai, là Bạch Sắc, không phải là một loại màu sắc, mà là một con người, bởi vì hắn có phương thức giết người quái dị, đó là mỗi lần giết người, đều là ban ngày, hình như lúc trước đã có lời đồn là, khi hắn giết người, cũng là giết người một cách quang minh chính đại.

Đứng thứ ba là Phong Linh, khi phong linh vang lên, chung quy sẽ có người chết, sau Bạch Sắc, hắn cũng là một nhân vật trong truyền thuyết của giới sát thủ, sau khi Bạch Sắc chậm rãi yên ổn, hắn hiển nhiên trở thành đầu lĩnh của giới sát thủ.

Nhưng... có một điều hình như chẳng ai biết, Phong Linh là một người phụ nữ!

Mà, nàng từ trong miệng của lão ca, được gọi bà bạn già. Dĩ nhiên là trong quá khứ, cũng đã có một mối quan hệ không bình thường.

Hành động năm đó tại căn cứ, nàng đã giúp qua Tiêu Thu Phong, nàng giúp hắn, không phải vì nàng thích hắn.

“Trước khi tôi không nắm chắc trăm phần trăm có thể giết anh, tôi sẽ không động thủ. Cho nên, tôi không cho phép bất cứ kẻ nào giết anh trừ tôi”.

Có thể trở thành một truyền thuyết, Phong Linh dĩ nhiên không phải loại bình thường, Tiêu Thu Phong bắt đầu dĩ nhiên, hắn thà chọn đối mặt với Thiên Nhan Duyệt, còn hơn là đối mặt với nàng.

Nhưng hắn cũng không nghĩ qua là giết nàng, chấm dứt mọi phiền toái. Hắn đã đáp ứng Thiên Mệnh, chiếu cố cho người con gái này, trên đời này chẳng ai nghĩ đến việc người con gái này là đồ đệ của Thiên Mệnh.

Cả bản thân Phong Linh cũng không biết, nàng không chỉ là đồ đệ của Thiên Mệnh, mà còn là con gái của lão ấy. Cái bí mật này, trừ Thiên Mệnh đã chết, trên đời này, chỉ mình Tiêu Thu Phong biết.

“Tiêu đại ca, anh có sao không, mọi người đều đang đợi anh, thật là, đàn ông các anh lại chọn đồ lâu như vậy!?”

Ngoài cửa vang lên giọng nói ngọt ngào của Thiên Nhan Duyệt, mặc dù Viên Quốc Bình thúc giục, nhưng trong lòng nàng chỉ có mình Tiêu Thu Phong, đặc biệt ở cái nơi mà nguy cơ bốn phía, nàng chỉ tin tưởng vào người con trai này, chỉ có ở bên cạnh hắn, nàng mới không cảm thấy sợ hãi.

Cái gì đến thì đã đến, muốn cản cũng không được, Tiêu Thu Phong cất cái di động vào túi, tạm thời để mọi suy nghĩ trong đầu sang một bên, đối với hắn, hiện giờ bảo vệ cô nhóc này, mới là quan trọng nhất.

Cửa mở, bên ngoài có không ít người đứng, nhưng Thiên Nhan Duyệt chỉ nói chuyện với một người, bởi vì mọi người đều biết, mặc dù họ là vệ sĩ của Thiên Nhan Duyệt, nhưng chỉ có người con trai này, mới có thể làm nàng nghe lời.

“Tiêu đại ca, anh đã rất đẹp trai. Anh xem, tiểu Duyệt đã bị anh mê hoặc rồi đó” Nàng làm ra một bộ mặt hồn nhiên bị hấp dẫn, cái biểu tình này... càng hấp dẫn người khác, kể cả đám tặc đứng kế bên cũng đã liếc trộm vài lần.

Tiêu Thu Phong cười cười, nắm lấy tay của Thiên Nhan Duyệt nói: “Được rồi, đi thôi, đừng để người hâm mộ chờ lâu”.

Không cần phải chuẩn bị nhiều, hai người phụ nữ kia ngồi phía trước lái xe, Tiêu Thu Phong và Thiên Nhan Duyệt ngồi phía sau, sau đó là chiếc thứ hai, chiếc thứ ba cũng chậm rãi đi vào sân vận động.

Điện thoại reng lên, là Lâm Thu Nhã gọi đến, Thiên Nhan Duyệt hưng phấn vô cùng.

Nhưng mới nói được vài câu, nàng đã vênh cái miệng nhỏ lên, đem điện thoại nhét vào tay Tiêu Thu Phong, làm ra vẻ giận hờn nói: “Chị Thu Nhã cũng thật là, nói chuyện vài câu cũng không được, cầm đi, chị có việc muốn nói với anh”.

“Tiêu công tử, tôi là Lâm Thu Nhã, cảm ơn anh đã chiếu cố Tiểu Duyệt”.

Tiêu Thu Phong cũng không có gì nhiệt tình, thản nhiên nói: “Không có việc gì, nếu Yên Nguyệt đã dặn, tôi đương nhiên sẽ không làm ngược lại, Lâm tiểu thư có chuyện gì sao?”

Tiêu Thu Phong đem cái chuyện này đổ lên đầu Liễu Yên Nguyệt, nói cách khác là đùn đẩy trách nhiệm.

“Hai ngày nay, tôi đã quan sát tình hình tại Hồng Kông, Tiểu Duyệt đã trở thành tiêu điểm, nguy hiểm lại tăng thêm, nàng là một cô nhóc mơ hồ, phỏng chừng cái gì cũng không hiểu, bắt quá anh ở cùng, tôi tin rằng sẽ không có vấn đề gì, chỉ có chuyện, tôi nghĩ nên nói với anh...”

Lâm Thu Nhã thoáng dừng, Tiêu Thu Phong mở miệng hỏi: “Cô nói đi!” Nếu là chuyện muốn tốt cho Thiên Nhan Duyệt, hẳn sẽ không ngại nghe một chút.

“Tiểu Duyệt không hiểu thế sự, rất dễ dàng bị lừa gạt, nếu có một ngày, nàng ta bị người khác lừa gạt lên giường, tôi hy vọng người đó là anh!”

Tiêu Thu Phong đơ người ra luôn, người con gái này... đang làm nhầm cái gì vậy? Cô ta có hiểu bản thân đang nói gì không?

“Chị Thu Nhã, đồ xấu xa, em mới là không bị người ta lừa gạt lên giường mà. Tiêu đại ca đối với em không có hứng thú, bắt quá anh ấy đã nói là thích loại người như chị Thu Nhã, nếu không anh ấy đã không làm nhiều việc như vậy. Nếu anh ấy thật sự đem chị lừa lên giường, em sẽ gọi chị một tiếng đại tẩu, và gọi anh ấy là anh rể. hi hi, em sẽ suy nghĩ lại”

Hai nàng bắt đầu đến giờ chém gió trên điện thoại, đôi khi cũng có những vấn đề của phụ nữ, đối với Tiêu Thu Phong thì chẳng sao cả, nhưng Thiên Nhan Duyệt lâu lâu lại ngẩng đầu lên nhìn hẳn, dung nhan tuyệt mỹ càng tăng thêm vài phần xấu hổ, hai mắt phát sáng, quẩn rũ chớp động.

89. Chương 89: Hành Động

Bây giờ, tuy là buổi sáng, nhưng bốn phía sân vận động đã đầy cảnh sát, thậm chí còn có sự trợ giúp của quân đội trong lực lượng gìn giữ trật tự trị an.

Thiên Nhan Duyệt trở thành một đại biểu, cũng đồng dạng trở thành một mục tiêu, nếu lần biểu diễn này xảy ra chuyện, sẽ không chỉ ảnh hưởng đến một mình nàng, mà còn liên quan đến hình tượng Trung Quốc và chính phủ Hồng Kông.

Người hâm mộ thì khỏi nói, dù cái liveshow này tám giờ mới bắt đầu, nhưng lúc này dân chúng đã tụ tập rất đông.

Ở hậu đài sân vận động, lại càng cảnh giác hơn rất nhiều, mỗi khi có nhân viên hợp tác tiến vào, cũng phải trải qua kiểm tra rất kỹ, hơn nữa ngoại trừ những nhân viên đặc biệt, thì hầu hết tất cả không ai được tiến vào, cần cái gì, thì cứ phân phó một tiếng, sẽ có người ra xử lý.

Thiên Nhan Duyệt đến sớm như vậy, đương nhiên là làm quen với sân khấu mới, còn tiến hành tập thử lại một lần, trong thời gian qua, đã có nhiều biến đổi lớn, cho nên nàng nhất định phải thích ứng.

Trong phòng nghỉ ngơi, ngoài hai vệ sĩ, cũng chỉ có mình Tiêu Thu Phong, cả Dạ Ứng và Dâm Tặc đều không được vào. Có lẽ do thời gian diễn đã gần đến, Thiên Nhan Duyệt có chút khẩn trương, nàng biết, buổi trình diễn lần này, chỉ được thành công, không được thất bại.

Viên Quốc Bình đi vào, nhìn thấy gương mặt có chút khấn trương của Thiên Nhan Duyệt, cười nói: “Thiên tiểu thư, cô chắc chắn thành công, không cần khấn trương. Dưới sân khấu, có ngàn ngàn vạn vạn người ủng hộ cô”.

“Cảm ơn Viên đại sư, tôi nhất định sẽ cố gắng”.

“Những người bên trong đã qua kiểm tra của cảnh sát, phần lớn đều là nhân viên của Anh Hoàng, không có vấn đề gì, nếu có vấn đề gì, xin nhờ hai vị ra tay giúp đỡ” Viên Quốc Bình cũng biết cái live show này quan hệ với vận mệnh của công ty, nên không khỏi hướng về hai cô vệ sĩ nói.

Cô gái tên là A Phương nhẹ nhàng gật đầu, lạnh lùng nói: “Đây là trách nhiệm của chúng tôi”.

Một cái áo chống đạn tinh xảo được mặc lên người Thiên Nhan Duyệt, đây là khoa học kỹ thuật tân tiến nhất, còn chưa được áp dụng trong quân đội, nhìn giống như một món đồ lót, nhưng độ dày của nó gấp ba lần so với bình thường.

“Tiêu tiên sinh, phụ cận Thiên tiểu thư do người phụ trách, chúng tôi phụ trách từ xa” A Phương ngắt đầu, nhìn thoáng qua Tiêu Thu Phong, đột nhiên nói tiếp: “Hành động lần này, chúng tôi sẽ lấy người làm trung tâm, đây là lệnh của cấp trên”.

Đây là lệnh, cũng là một bí mật, do Kim Thủ Chỉ truyền xuống, nhưng chẳng ai biết là cái gì...

Đương nhiên là chẳng ai đi hỏi, bởi vì, đối với bọn họ, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là đủ, chẳng qua... dựa theo cái mệnh lệnh bí ẩn này, hai nữ vệ sĩ này cũng biết, tính mệnh của người con trai này quan trọng hơn.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, phòng ngự gần người, đối với hắn, không có vấn đề gì, cho dù bây giờ, có tứ đại cao thủ của Long Tổ vây quanh, hắn cũng có thể bảo vệ an toàn cho Thiên Nhan Duyệt.

Cơm trưa mang vào, có đến bảy tám món, nhưng chỉ có Thiên Nhan Duyệt và Tiêu Thu Phong hai người dùng.

Sau cái lúc khấn trương ban đầu, giờ phút này, Thiên Nhan Duyệt đã rất hưng phấn, miệng nói không ngừng, vừa nói vừa ổn định tâm tình.

Dựa theo sự thu xếp của Viên Quốc Bình, sau khi dùng cơm, Thiên Nhan Duyệt cần phải nghỉ ngơi thật tốt, vì buổi trình diễn kéo dài gần ba tiếng ba mươi phút, cần phải đủ thể lực.

Tiêu Thu Phong không nghỉ ngơi, hắn đi ra ngoài chỗ sân khấu xem xét, chính mình kiểm một cái vị trí tốt nhất, lại không gặp người nào nên hắn muốn kiểm tra cái sân khấu thật kỹ.

Dâm Tặc và Dạ Ứng cũng xuất hiện, một người lười biếng, một người lạnh như băng, đây là bản tính cơ bản của hai người này.

“Tiêu Thu Phong, nam, hai mươi lăm tuổi, tổng giám đốc tập đoàn Phong Chánh, con trai của Tiêu Viễn Hà, mẹ Điền Phù, vị hôn thê Liễu Yên Nguyệt...”

Dạ Ứng tuy không phải là người lảm lỏi, nhưng lúc này, thật kỳ lạ, hắn lại đem tư liệu của Tiêu Thu Phong đọc ra, giống như nói cho Tiêu Thu Phong biết, lão Ứng ta có chuyện muốn nói với hắn.

“Thật sự không thể ngờ, thiếu gia phong lưu của khu Đông Nam lại là một cao thủ, chúng ta thật đã nhìn lầm” Đây là lời của Dâm Tặc, mang theo ba phần trêu tức, đây cũng là cá tính bất cần của tiểu tử này.

Tiêu Thu Phong cũng không phản ứng gì đặc biệt, chỉ quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi: “Hai vị điều tra tư liệu của tôi, chẳng lẽ muốn tìm bằng chứng phạm tội của tôi?”

Dạ Ứng nhẹ nhàng lắc đầu: “Chúng tôi điều tra, cũng chỉ vì muốn cho anh an toàn, chúng tôi có chuyện muốn mời anh hỗ trợ”.

Tiêu Thu Phong sững sốt, cười cười nói: “Các anh là cảnh sát, còn có chuyện gì mà không thể làm?”

Dâm Tặc cũng cười: “Nghe nói anh rất can đảm, ngay cả Thiết Huyết đoàn của Đông Nam cũng không làm khó được, cho nên muốn mời anh giúp chúng tôi giết vài người”.

Bọn họ làm sao biết được thân phận của hắn? Tiêu Thu Phong trong lòng đã hiểu, đây là do Vũ cố ý làm lộ tin tức của hắn.

“Thật xin lỗi, tôi là một doanh nhân, những chuyện không có lợi tôi không làm” Tiêu Thu Phong không nghĩ là thân phận Ảnh Tử đã bại lộ.

Nhưng Dạ Ứng tựa hồ như không nghe thấy, mở miệng nói: “Lúc này Thiên tiểu thư đã trở thành mục tiêu, kinh động rất nhiều người, điểm này tin chắc Tiêu tiên sinh cũng biết, điều chúng tôi có thể làm, là đem những tai họa ngầm này diệt đi, chỉ là bây giờ xuất hiện vấn đề, chúng tôi không có nắm chắc phần thắng, cho nên hy vọng anh có thể giúp chúng tôi”.

Tiêu Thu Phong nói: “Các anh đã không nắm chắc, thì tôi cũng không thể”.

“Này, Tiêu tiên sinh, không quản anh cuối cùng có giúp hay không, chúng tôi cũng nợ anh một nhân tình, trong phạm vi năng lực của chúng tôi, muốn nhờ anh làm giúp một việc”.

Dâm Tặc nói ra, làm Tiêu Thu Phong suy tư, cơ hội này đúng là khó có được, liền hỏi: “Đối phó ai?”

Dạ Ứng liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái: “Phong Linh...!”

“Phong Linh là một nhân vật rất lợi hại...” Dâm Tặc đứng kế bên giải thích thêm, nhưng đã bị Tiêu Thu Phong ngắt lời: “Tôi đáp ứng các anh”.

“Tên này, tuy là đầu bò, nhưng cũng rất lợi hại” Dâm Tặc lẩm bẩm trong miệng.

Tiêu Thu Phong cười cười: “Tôi cũng rất lợi hại, hơn nữa so với hắn lợi hại hơn một ít, nếu tư liệu các anh không sai, người con gái này tôi sẽ đổi phỏ”.

Những lời này, nói ra làm cả hai cả kinh, không phải vì Tiêu Thu Phong đáp ứng giúp, mà vì từ miệng hắn nói ra... là con gái...

Dạ Ứng cũng có chút kinh ngạc, không khỏi buột miệng hỏi: “Anh biết cô ta...”

Ảnh Tử và Phong Linh, trừ bản thân hai người, chỉ có Thiên Mệnh biết, lão ca sở dĩ biết chuyện này, bởi vì Phong Linh truy đuổi hành tung của Ảnh Tử, lúc tra được, mới xuất hiện ra hai người này.

“Mặt mũi có xinh đẹp hay không?” Dâm Tặc lập tức có hứng thú, không để ý đến ánh mắt khó chịu của Dạ Ứng.

Tiêu Thu Phong không khẳng định, chỉ nói: “Nếu nàng thật sự ở đây, gặp rồi sẽ biết!!”

Thiên Nhan Duyệt bây giờ rất an toàn, cảnh sát thì khỏi nói, bên người còn có tám vệ sĩ, người bình thường không thể tiếp cận nàng, nên Tiêu Thu Phong cũng muốn đến chào người con gái kia một tiếng, xử lý một số việc, khi buổi trình diễn bắt đầu, hắn sẽ trở về.

Diện tích HongKong thật sự rất nhỏ, nơi nào cũng chật người, nhưng địa điểm mà Dạ Ứng dẫn đến, lại vô cùng an tĩnh, một tòa lâu đài cổ kính, cái gì cũng không có, đương nhiên là không có người ở.

Trừ hai người ra, Dâm Tặc còn nói cho Tiêu Thu Phong biết, bọn họ còn có thêm hai người nữa, giờ phút này ở yên một chỗ, chỉ khi nào động thủ, bọn họ mới xuất hiện.

Tiêu Thu Phong biết, là Phi Kiếm và Tửu Quỷ.

Ba người đều là cao thủ, tài cao gan lớn, Dạ Ứng và Dâm Tặc đi trước mở đường, Tiêu Thu Phong chỉ việc bước theo sau.

Trong lòng Dâm Tặc quả thật có chút xúc động, tốc độ di chuyển rất nhanh, chỉ là khi hắn quay đầu lại, thì Tiêu Thu Phong chỉ cách hắn có ba bước không kém, không nhanh không chậm, làm trong lòng hắn kinh ngạc, vì trong Long Tổ, người có thể bám theo hắn, đếm trên đầu ngón tay, nên tâm lý đối với Tiêu Thu Phong, đã có phần kính nể.

Dạ Ứng dừng chân, quay thân lại nói: “Chúng ta giống như bị bao vây”.

Thật ra thì... Tiêu Thu Phong đã sớm cảm nhận được, giờ phút này đã có ít nhất sáu hòng súng nhắm về phía họ, từ phương vị của bọn họ, có thể xác định được đây là cao thủ nhất lưu trong giới sát thủ.

“Tửu Quỷ, có thể động thủ” Chỉ một câu nhẹ nhàng, từ trong miệng Dạ Ứng lạnh lùng phát ra, sau một khắc, trong không khí đã truyền đến vài tiếng hừ nhẹ, sáu hòng súng đã biến mất.

Nhưng cái khí tức giết người đã nồng đậm lên, Tiêu Thu Phong biết, hành tung của bọn họ đã hoàn toàn bại lộ.

90. Chương 90: Phong Linh

Dạ Ứng cũng biết hành tung đã bại lộ, thật ra bởi vì thời gian không đủ, cho nên khi đối thủ lộ vị trí, sẽ lập tức hành động, không cần suy nghĩ nhiều, bởi vì, kẻ địch là sát thủ trong truyền thuyết.

Chẳng qua, cái tình huống này, đã nằm trong dự tính.

“Tiêu tiên sinh, anh nói là có quen biết với chủ nhân nơi này, vậy nhờ anh dẫn vào, bắt luận sinh tử. Chỉ hy vọng nàng tối nay không đến, không gây phiền toái cho chúng tôi”.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, thân hình như điện, chớp mắt đã biến mất trước mặt hai người, lúc này hắn đã vận dụng thân pháp của Ánh Tử, tung người một bước, đã không còn thân ảnh.

Phía sau truyền đến âm thanh giết chóc, Dạ Ứng và Dâm Tặc không thể nhân từ nương tay, vừa đi vừa giết, biến nơi này trở thành một vùng đất của máu và xác.

Để bọn họ đối phó với Phong Linh thực ra không phải lo về chuyện đánh không lại, nhưng muốn bắt nàng thì lại không ai có năng lực thực hiện được chuyện đó, có thể nói ngay khi nghe thấy âm thanh ở bên ngoài, thì nàng có thể rời khỏi nơi ẩn náu bên trong bất cứ lúc nào.

Bằng không sao bao lâu nay, lại chưa người nào biết được thân phận của Phong Linh?

Dọc đường đi, Tiêu Thu Phong thật không có động thủ, nhìn thấy mấy thân ảnh chạy như điên, hắn chỉ nhẹ nhàng tránh, những người này, để cho đám Dạ Ứng đối phó.

Tòa nhà ba tầng, trước mắt Tiêu Thu Phong, không có bất kỳ âm thanh nào.

Đối với người con gái này, nhất định nàng sẽ ở lầu hai, bởi vì đây là thói quen của nàng, hơn nữa nàng cũng đã từng nói, nàng không hy vọng có thể lên số một, nhưng nàng ghét cay ghét đắng số ba.

Sát thủ bài danh đệ nhất là sư phụ nàng, nàng biết bản thân không thể nào hơn được, nhưng đứng thứ hai là Bạch Sắc, nàng không phục, khi Tiêu Thu Phong đã “chết”, đây là mục tiêu duy nhất của nàng.

Nhân sinh đôi khi cũng cần có một mục tiêu, vì thế con người mới có ý nghĩa tồn tại.

Tiêu Thu Phong cũng không suy nghĩ nhiều, đẩy cửa lầu hai ra, thản nhiên đi vào.

Hắn tin rằng, hắn làm như vậy, tất cả bọn họ đều có thể chứng kiến rõ ràng, không cần phải che dấu, nhưng vẫn còn thăm dò. Nhưng trong khoảng khắc chờ đợi, giống như chỉ mảnh treo chuông, cùng đợi nguy hiểm xuất hiện.

“Ta muốn gặp mặt người đàn ông này!”

Từ trong phòng ngủ lầu hai, trừ một người con gái, còn có hai người đàn ông khác, một trẻ một già. Khi này, chính là người con gái mở miệng nói.

Mái tóc vàng mềm mại trên vai nàng, trên mặt mang một cái mặt nạ kim loại lạnh băng, che kín đến mũi, để lộ ra cái miệng nhỏ nhắn yêu kiều, hai mắt chớp động, nhưng làm người khác có một loại cảm giác uy nghiêm khiếp sợ.

Lão già há mồm, nhưng không nói lời nào, còn người trẻ tuổi kia có chút khấn trương lên tiếng nói: “Ruth tiểu thư, người đàn ông này rất nguy hiểm, rất giống với người kia... cô thật sự muốn gặp hắn?”

Lão già này... chính là người đại diện của Thiên Mệnh năm xưa, là chủ nhân của Đồ Thần, hiện giờ, lão là quản gia của Ruth, cũng là một người hầu có một không hai.

Người thanh niên trẻ tuổi kia gọi là Lang Khuyển, năm nay mới mười lăm tuổi, cùng tuổi với Labus, nhưng từ nhỏ đã có một sức mạnh vô cùng lớn, hơn nữa tâm cơ nhạy cảm, trời sinh có thể cảm giác được tính chất sự việc, đối với bất kì nguy hiểm nào, hắn đều có thể cảm ứng trước một bước, đám Dạ Ưng không tiến công vào, hắn cũng đã báo cáo với Ruth.

Ruth cứu hắn một mạng, nên hắn đã đem mạng này bán cho vị nữ chủ nhân, không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng, kể cả người đàn ông kia, hắn cũng biết... chỉ có điều hắn đánh không lại người đó.

Chẳng qua, trải qua ba năm rèn luyện, hắn từ một thiếu niên gầy yếu, đã dần trở thành một sát thủ đứng đầu, trong Đồ Thần, hắn cũng có thể xếp vào vị trí cao nhất, mà danh hiệu của hắn, lại là Lang Khuyển, so với ác lang còn ghê gớm hơn, là một con chó có khứu giác cực nhạy.

Người con gái tên Ruth cũng không mở miệng nói gì, chỉ chậm rãi đứng dậy, trực tiếp đi ra ngoài, nàng muốn nhìn thấy mặt người đàn ông này... thật ra thì... chỉ là muốn thôi, còn phần lý do, bản thân nàng cũng không biết.

Có lẽ... nàng muốn biết, người đàn ông này, tại sao lần một và lần ba lại không vào, thế mà lại khẳng định chọn lần hai này!

Tiêu Thu Phong ngồi xuống cái ghế trong đại sảnh, đưa mắt đánh giá, nơi này trang trí hết sức xa hoa, có thể nói là hình thức phương tây kinh điển, nếu như là người đó, nàng chắc chắn sẽ chọn nơi này.

Mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm, Tiêu Thu Phong biết, nơi này không yên bình như vẻ bề ngoài của nó. Hắn đã đoán không sai, bởi vì bên tai đã truyền đến tiếng bước chân.

Cửa trên lầu chậm rãi mở ra, một người con gái phương tây bước ra, mái tóc vàng tung bay, đôi môi đỏ căng mọng đủ sức làm chết người, vóc người nhỏ gọn, đường cong tuyệt đẹp, bộ ngực đầy đặn, chỗ cần nhô thì nhô, cần lõm thì lõm, cái eo rất nhỏ, không chịu nổi được một vòng ôm, càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn chết người.

Đã hơn một năm không gặp, người con gái này lại có vẻ đầy đặn hơn... Tiêu Thu Phong không khỏi thở dài.

“Sát thủ không thể thấy ánh sáng, ta còn tưởng cô đã đi, cô lại không đi, không phải là quá tự đại sao? Cô cho rằng không ai có thể nhanh hơn súng của cô?”

Tiêu Thu Phong thừa nhận, nếu nói về súng ống, hắn thừa nhận thua nàng một bậc, mặc dù thành viên của Long Tổ, súng cũng là một vật bất ly thân, nhưng đứng trước mặt Phong Linh, người con gái từ năm tám tuổi, khi đi ngủ, hoặc đi vệ sinh, cũng kè kè theo ba cây súng...

Dưới lớp mặt nạ, hai mắt Ruth chớp động, thân hình dựa vào lan can, lạnh giọng nói: “Trên đời này người có thể thấy ta cũng không nhiều lắm, mà người đã có thể thấy qua ta, mười người thì đã chết hết chín, người là ai?”

Sự miễn cảm của con gái là trời sinh, thời điểm Ruth xuất hiện, đã có cái cảm giác, người đàn ông này... biết nàng.

Không có khả năng! Càng không thể là người phương đông, bởi vì trong lòng nàng, người phương Đông duy nhất biết nàng, đã chết, đã không thể trở về.

Trong nửa năm qua, nàng đã giết chết sáu người cùng tổ chức của hắn, nhưng cũng không thể tìm được tư liệu liên quan. Chẳng qua nàng cũng biết, đây là một cái bẫy, một cái bẫy dành cho Ảnh Tử.

Không ai được phép giết hắn trước khi nàng ra tay, những người này, nàng sẽ từ từ từng bước tìm ra, để cho bọn họ đi gặp thượng đế.

“Nàng muốn biết ta là ai, vậy tại sao lại không đến gần?”

“Không nên, tiểu thư, đừng tiếp cận người đàn ông này, người này... rất nguy hiểm” Giọng của Lang Khuyển nhẹ nhàng truyền đến bên tai Ruth, hàm chứa rất nhiều sự lo lắng, hắn mặc dù không hiểu được tình yêu nam nữ, nhưng hắn cũng biết, tiểu thư hình như coi nam nhân này như “hắn” - kẻ đã chết đi kia...

Người đàn ông này không thể là “hắn”, trên đời này không có loại nguy trang nào có thể tránh được cái mũi của hắn. Người đàn ông trước mắt không hóa trang, căn bản không thể là “hắn”

Ruth không nói gì, trầm tư, lẳng lặng đi xuống, nàng đã đi xuống lầu, Lang Khuyển toát đầy mồ hôi lạnh, mà lúc này, so với hắn, lão già kia còn khấn trương hơn, lão tuy là một quân gia sát thủ, nhưng ít ai biết, lão cũng là một chuyên gia bắn tỉa siêu cấp.

Chính lúc này, cảm xúc của tiểu thư có chút thất thường.

“Nói cho ta những điều ta muốn biết, ta chỉ cần đáp án” Trong tay Ruth không cầm súng, nhưng mà là một cái điều khiển từ xa “Nơi này đã chôn hơn tám trăm ký thuốc nổ, chỉ cần ta mất hứng, nơi này sẽ trở thành một đồng đồ nát”.

“Người vì sao biết ta ẩn thân ở lầu hai?”

Người con gái này cũng thật là có cá tính, tựa hồ không muốn sống nữa à. Tám trăm ký thuốc nổ, không chỉ biến nơi này thành đồng đồ nát, mà còn biến nàng thành người chết.

“Có người đã từng nói với ta, với số một không có hy vọng, với số ba có chút oán hận, chỉ có hảo cảm với số hai” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng trả lời, hắn thật sự là không dám làm cho người con gái này phát cuồng, nếu... quả thật nàng nổi điên lên thì... không chuyện gì là không dám...

“Người là ai?” Ruth đã có chút kích động, từng bước tiến lại gần. Những lời này, nàng đã từng nói với một người.

“Ta?” Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ lắc đầu “Ta thật sự không biết ta là ai. Nhưng nếu nàng là Ruth, thì ta chính là người mà nàng hận nhất”.

Ruth chuyển động thân hình, vừa mở mồm mắng : “Fuck!” thì chân nàng đã đến.

Cái này... là lần đầu tiên, Tiêu Thu Phong nghe nàng chửi bậy, đúng là... không thể nhìn người mà đoán tính cách.

91. Chương 91: Lợi Dụng Ngay Hiểm

Một cước này đương nhiên đá không trúng Tiêu Thu Phong, nhưng lúc nàng chuẩn bị đá cái thứ hai, thì cửa đập ra “ Rầm ... “ Dạ Ứng toàn thân đầy máu bước vào, sau lưng hắn, là Túy Quỷ, giờ phút này, trong tay vẫn cầm bình rượu, thừa dịp rảnh rỗi rót vào miệng.

Quân gia trầm xuống, hắn đương nhiên biết, có thể xâm nhập vào nơi này, chắc chắn không phải người bình thường, dù hắn được xưng là vua bắn tỉa, nhưng cũng chỉ có thể đối phó một người.

“ Người chính là Phong Linh ?” Dạ Ứng chớp mắt, lạnh giọng hỏi. Từ miệng Tiêu Thu Phong nói rằng có thể đối phó Phong Linh, hắn vẫn còn vài phần hoài nghi.

Ruth thật sự không hề khấn trương, biểu tình nàng lạnh lùng, như ngạo tuyết băng sương, thân thể có chút động, nhưng mà là chạy đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“ Hình như bên ngoài có rất nhiều người gọi ta như vậy “ Nàng nói xong, chuyển đầu về hướng Tiêu Thu Phong, trong mắt hiện ra một loại hận ý không rõ ràng : “ Người muốn đối phó ta ?? ”

Dạ Ứng đè nén cái sát khí đại nộ trong người, nhìn người con gái ngồi bên cạnh Tiêu Thu Phong, hắn đã không thể xuống tay, trừ khi hắn nắm chắc là tất thắng, nếu không, hắn không muốn đối mặt với người con trai này.

Túy Quỷ không đi vào, ngồi lại ngoài cửa, không ngừng uống rượu, nhìn hắn có vẻ uể oải, nhưng lại trầm tĩnh vô cùng, giờ phút này, nếu Ruth muốn chạy ra ngoài, tuyệt đối là không có khả năng.

“ Phong Linh tiểu thư, tôi họ Tiêu, gọi là Tiêu Thu Phong, lúc này do hai vị bằng hữu mời, muốn chiêm ngưỡng phương dung của cô một chút, thật không nghĩ muốn đối phó cô, bất quá, nếu cô cảm thấy chướng mắt, có thể coi như tôi chưa có đến đây”

Dâm Tặc cũng đi vào, người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là cô gái đang ngồi ở ghế sa lông có vẻ đẹp chim sa cá lặn, Ruth. Nhìn ánh mắt của Dạ Ứng và Túy Quỷ, khỏi cần hỏi cũng biết, đây chính là nhân vật trong truyền thuyết sát thủ.

“ Oa, tiểu tử ngươi nói không sai, đúng là một phụ nữ “

Đến giờ phút này, Dâm Tặc mới chân chính tin rằng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, truyền thuyết của giới sát thủ, là một người phụ nữ, hơn nữa lại là một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Ruth không nhìn Dâm Tặc, trong mắt của nàng, trước sau chỉ có ánh mắt của Tiêu Thu Phong, tựa hồ như muốn nhìn thấu tâm tư hắn.

Mỉm cười, mặc dù vẫn còn mang mặt nạ, nhưng cái loại phong tình này, cũng đủ hấp dẫn chết người, giống như một quý phụ phương tây, mang theo một sự hấp dẫn.

“ Tiêu tiên sinh, anh thực sự muốn xem sao ? Anh cũng biết là, những người từng nhìn thấy mặt tôi đều chỉ có một kết quả “ Giọng nói của Ruth rất dễ nghe, nhưng trong đó hàm chứa sự hấp dẫn tự nhiên, giống như là khi đã nhìn thấy đuôi của một phụ nữ xinh đẹp, rất hy vọng có thể nhìn bộ ngực của nàng một chút.

Nhìn ba người trước mặt một chút, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói : “ Bọn họ là bằng hữu của tôi, tôi không muốn làm bọn họ thất vọng”

Ruth không nói gì, tay từ từ đưa lên mặt, chậm rãi gỡ mặt nạ xuống, cái miệng nhỏ nhắn kết hợp với cặp môi đỏ mọng tạo thành một cái khí chất lạnh như băng, cùng với hai mắt linh động, chỉ một cái nhìn đã có thể khiến cho đàn ông say mê trong đó quên cả lối về.

Bên tai truyền đến tiếng rên không cầm lòng được của Dâm Tặc, một ưu vật xinh đẹp vô cùng. Nếu nói người này chính là Phong Linh, sát thủ bài danh thứ ba thế giới, thật khó mà tin được.

Dạ Ưng cũng bước lên nói : “ Phong Linh tiểu thư, nếu như giờ phút này ngươi nguyện ý rời HồngKong, chúng ta sẽ chữa một đường lui cho ngươi”

Tuy không có cách nào tiêu diệt hoàn toàn, nên cũng chỉ có thể giảm nguy hiểm đến mức thấp nhất, Phong Linh mặc dù giết người vô số trên thế giới, nhưng lại chưa từng đụng chạm đến Long Tổ, người như vậy, không nên để làm kẻ địch. Mặt khác, cho dù nàng đã bị bao vây, nhưng ai biết trước được, một khi ra tay, nàng có chết hay không ?

Còn nữa, nếu để nàng chạy thoát, thì khỏi cần phải nói, cuộc sống của họ chắc chắn sẽ không có một ngày yên ổn, lúc nào cũng phải đề phòng, có sát thủ dò xét khắp nơi, không ai muốn sống một cuộc sống như vậy.

Ruth không trả lời, chỉ nhìn vào mắt Tiêu Thu Phong.

“ Ai muốn cô đến đây” Tiêu Thu Phong nói, cũng là lời của ba người kia, đương nhiên bọn chúng cũng biết, là một sát thủ, sẽ không có khả năng bán đứng người thuê, như vậy sẽ không còn một chút uy tín, trở thành trò cười cho mọi người, cho nên, đám người Dạ Ưng cũng chỉ nghĩ chứ không dám hỏi, nhưng thật không ngờ, Tiêu Thu Phong đã hỏi ra.

Nhưng mà, điều làm bọn họ bất ngờ hơn là, Ruth không do dự móc từ trong áo ngực ra một tín vật màu xanh biếc, nói : “ Trừ Đồ Thần chúng tôi, sáu tổ chức lớn của thế giới cũng nhận được cái tín vật này, cùng chi phí năm triệu USD, chỉ muốn chúng tôi đến HồngKong chơi một chuyến, nghe nói là làm ăn gì đó, ngoài ra tôi cũng không thu được mục tiêu”

Tiêu Thu Phong cầm lấy cái tín vật này, nhìn chăm chú trong ba giây, chợt ... trong đầu hắn vang lên tiếng cảnh báo ... món đồ này, hắn đã từng thấy qua.

“ Chạy, nơi này có thuốc nổ” Sắc mặt Tiêu Thu Phong đại biến, không hề suy nghĩ, quát to một tiếng, kéo tay Ruth, trong nháy mắt lao ra ngoài đại sảnh.

Đám người Dạ Ưng tuy không có loại cảm ứng này, nhưng, thà tin là có còn hơn là không, cái sự tình như vậy thì an toàn là trên hết.

Nhưng khi bốn người vào ra khỏi cửa, Ruth đã không nhận được mà cười rộ lên.

“ Tiêu tiên sinh, anh khẩn trương quá vậy, tuy tôi rất muốn giết anh, nhưng lúc này, cũng chỉ là nói đùa thôi, nơi này căn bản là không có cái thuốc nổ”

Chỉ là ... lúc nàng còn đang cười, trong nháy mắt, sau lưng bọn họ, truyền đến tiếng nổ đĩnh tai nhức óc, lúc nàng nói cái câu “ không cài thuốc nổ” thì cái tầng hai trong phút chốc đã thành tro bụi.

Bàn tay bị Tiêu Thu Phong nắm giờ đã đầy mồ hôi lạnh.

Từ trong khói bụi, hai thân ảnh cũng liêu xiêu bước ra, là Quân gia và Lang Khuyển, nếu không phải nhìn thấy tiểu thư bị người khác kéo đi, bọn họ đuổi theo, thì giờ... chắc đã thành người thiên cổ.

Về mặt đây phần nộ, Ruth biết, nàng đã bị người khác lợi dụng, nếu không phải người con trai này tỉnh táo, chắc chắn nàng sẽ hy sinh như một quân cờ.

“ Khốn kiếp, ta sẽ không tha cho bọn họ ...”

Ba người của Long Tổ, cũng đã tràn đầy mồ hôi lạnh, bọn họ thật không ngờ, đường đường là Phong Linh, cũng chỉ là một quân cờ, nếu vừa rồi mà chậm một chút, bọn họ cho dù không chết cũng sẽ thành phế nhân.

“ Xảy ra chuyện gì ?” Đột nhiên đằng sau truyền lại tiếng bước chân, Phi Kiếm đang đi lại nơi này, nhìn đồng hồ nổ nát kia mà phải há hốc mồm.

“ Là người “ Khi hắn nhìn thấy Tiêu Thu Phong, vẻ mặt lộ rõ sự sửng sốt, xuất hiện loại khí tức âm trầm.

Tiêu Thu Phong chỉ liếc mắt nhìn hắn một lần, cũng không để ý nhiều, giờ phút này hắn đang lo về chuyện khác, thực lực của kẻ đứng sau này, đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn, tùy tiện xuất ra vài chục triệu USD để chi tiêu, mục đích là muốn dồn hắn vào con đường chết.

Hắn không hỏi, vì hắn biết, Phong Linh sẽ nói cho hắn biết, nhưng mà ... những manh mối này, vĩnh viễn sẽ không thể tìm thấy kẻ đứng sau, cho nên hắn không muốn tốn nước bọt.

“ Người đi đi, nơi này rất nguy hiểm, nếu có thể, quay trở lại bảo vệ người của người đi. Ta không hy vọng bọn họ sẽ xuất hiện tại sân vận động đêm nay”

Phong Linh cũng là một người có đầu óc, có thể hiểu được ẩn ý trong câu nói, điểm này, mọi người đều có thể cảm nhận được.

Phong Linh nhìn bóng lưng của Tiêu Thu Phong, miệng nhỏ mở ra, nhưng trong đó lại có chút ủy khuất : “ Sáu tổ chức lớn, ta nhiều nhất có thể liên lạc với ba tổ chức, phần còn lại, tự các người xử lý !”

Thấy Tiêu Thu Phong ngay cả đầu cũng không quay lại, nàng tựa hồ như có chút tức giận, hét lên : “ Đừng tưởng rằng cứu ta một mạng thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi, ta nói rồi, ta chắc chắn sẽ giết ngươi “

Nhưng phía sau chỉ còn lại quân gia và Lang Khuyển, Tiêu Thu Phong và tứ đại cao thủ Long Tổ đã sớm rời đi.

92. Chương 92: Buổi Trình Diễn Bắt Đầu

“Ruth tiểu thư, người đàn ông này là ai, sao lại có phần rất giống với tên xấu xa kia” Lang Khuyển hiếu kì hỏi.

Giờ phút này, Ruth mới để ý, nàng quên hỏi hắn, tại sao phải đi sửa mặt, đã cố ý chạy trốn nàng tại sao lại có xuất hiện ở đây? Không biết hắn gặp chuyện gì, nhưng, gương mặt trước khi, tuy không phải là đẹp trai, nhưng lại có loại mị lực hấp dẫn người khác phái rất lớn.

Ruth mỗi lần chạm mặt cùng người đàn ông đó, lúc nào nàng cũng chỉ suy nghĩ đến việc tìm cách giết hắn, nhưng đúng là nàng chưa từng để ý đến bộ dạng của hắn, hoặc là... có thể nàng chẳng thèm để ý đến cái vấn đề này...

“Câm miệng, lập tức triệu tập mọi người, còn nữa, các người đi chuẩn bị, tối nay ta mới đi xem Thiên Nhan Duyệt hát”.

Sóng gió ở sân vận động, nàng tuy là không biết, nhưng bây giờ”người đàn ông”đó đã nhắc đến, nàng cũng muốn đến xem một lần.

Năm người ngồi trong một chiếc xe, chỉ có Dâm Tặc là không thoải mái, hần nhiều lần muốn mở miệng hỏi, nhưng lại bị ánh mắt giết người của Dạ Ứng ngăn lại.

Con mẹ nó, tại sao lại để Phong Linh chạy dễ dàng như vậy, không thể chấp nhận được. Mặc dù thể lực của Đồ Thần tại châu Âu rất lớn, nhưng nếu bắt được nàng, có thể đòi được một món tiền chuộc rất lớn, mà còn...

Lúc từ trong phòng lao ra, Dâm Tặc chắc chắn rằng người con gái kia không bị dính loại mê hồn của hắn, cái loại mê dược này, hắn đã thử không ít trên người phương tây, hiệu quả rất tốt.

Tiêu Thu Phong xuống xe, nhét cái tín vật lại trong tay Dạ Ứng, mở miệng nói: “Nhớ kỹ, các người nợ ta một mạng”.

Dâm Tặc nhìn Dạ Ứng, không nói gì, nhưng Dạ Ứng trịnh trọng gật đầu: “Cảm ơn Tiêu tiên sinh đã hỗ trợ, những lời chúng tôi đã hứa, tuyệt đối sẽ thực hiện”

Không để miếng tín vật xuất hiện trước mắt mọi người, Dạ Ứng là một người thông minh, tựa hồ như đã lĩnh ngộ được ý tứ của Tiêu Thu Phong, mọi đầu mối, đều nằm trên món đồ chơi này.

Tiêu Thu Phong đi vào bên trong sân vận động, Viên Quốc Bình đang lo lắng nhìn khắp nơi, nhìn thấy hắn, đã nhanh chóng chạy lại, xem ra, người này đang chờ hắn.

“Tiêu tiên sinh, người đã trở về, Thiên tiểu thư rời giường không thấy người, tâm tình rất không ổn định, người nhanh đi an ủi nàng đi, buổi trình diễn sắp bắt đầu rồi”.

Buổi trình diễn lần này, đã mang theo rất nhiều sinh mạng của nhiều người, kể cả Anh Hoàng. Đã không còn đường lui, Viên Quốc Bình cũng không hy vọng sẽ phát sinh chuyện gì, cho nên Thiên Nhan Duyệt bắt ổn, làm cho hắn rất lo lắng.

Tiêu Thu Phong bước vào phòng nghỉ ngơi của Thiên Nhan Duyệt, tám vệ sĩ, lúc này chỉ có A Phương và A Cầm, còn mọi người đã tìm cách ẩn thân, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không thể tìm được vị trí của họ.

“Tiêu tiên sinh, người đã về, Thiên tiểu thư đang chờ người” A Phương lập tức đứng dậy, hướng về Tiêu Thu Phong hành lễ rồi mới mở miệng nói.

Khi Thiên Nhan Duyệt quay đầu lại, đã hưng phấn đến nỗi nhảy lên, từ bàn trang điểm phóng đến trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, về mặt đây ủy khuất nói: “Tiêu đại ca, em còn tưởng anh bỏ mặc Tiểu Duyệt một mình mà rời đi. Người ta thật sự rất sợ!”

A Phương có chút xấu hổ giải thích: “Tiêu tiên sinh, tôi đã nói qua, người đi giải quyết một số việc, nhưng Thiên tiểu thư không tin...”

Cả người rung lên, hai tay ôm chặt lấy thân hình Tiêu Thu Phong, giống như là sợ sẽ có một cơn gió lớn hay một cái gì đó đại loại như thế, làm cho người con trai này biến mất.

“Tiểu Duyệt, vừa nãy có vài người bạn tìm anh có việc, em thấy đó, anh không phải đã trở về sao?”

Càng ở chung phòng với cô nhóc này, trong lòng Tiêu Thu Phong càng có phần triu mến, nhìn cặp mắt trong suốt đã đầy lệ của nàng, gương mặt tái nhợt đầy vẻ kinh hoàng, khiến cho không người đàn ông nào từ chối được.

Lệ chưa khô, nhưng trên mặt đã xuất hiện một nụ cười, tâm tình đã ổn định, nàng mới phát hiện ra bốn phía có không ít người đang nhìn, vội vàng buông hắn ra, Thiên Nhan Duyệt xấu hổ cười, mang theo vẻ thanh thuần đáng yêu, xuân ý cũng đã bắt đầu khởi động.

“Người ta không phải là chị Yên Nguyệt, đương nhiên trong lòng của Tiêu đại ca cũng không quá quan trọng, ai biết được anh sẽ mặc kệ người ta như thế nào?”

Miệng thì vĩnh lên, nhưng đôi tay nhỏ bé của nàng đã nắm chặt lấy tay Tiêu Thu Phong, cho dù giờ phút này, hắn thật sự phải đi, nàng cũng sẽ không buông tay.

“Lời anh nói nhất định sẽ làm được, chỉ cần em còn ở HongKong ngày nào, anh sẽ ở chung với em ngày đó” Tiêu Thu Phong vỗ vỗ đầu cô nhóc này, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, em mau đi chuẩn bị một chút đi, đêm nay có rất nhiều người chờ đợi em, Tiêu đại ca cũng rất kỳ vọng”

Với tình thế hỗn loạn trước mắt, Tiêu Thu Phong căn bản là không có khả năng rời đi, giờ phút này thời gian tìm kiếm Hà Hường Nam cũng không có, chẳng qua lúc gọi điện cho Phương Hề, nàng đã nói sẽ dốc toàn lực tìm kiếm hắn.

Màn đêm phủ xuống, Thiên Nhan Duyệt đã thay một bộ quần áo đẹp nhất và... trở thành công chúa.

Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, cái váy được đặc chế cho riêng nàng, cặp chân trắng như tuyết, cùng với những điểm hấp dẫn trên người, đều được tôn lên. Đây là sự thu xếp của Viên Quốc Bình, ông muốn làm cho người hâm mộ một cái ấn tượng ban đầu khó quên.

Thiên Nhan Duyệt chính là một tiểu công chúa.

Nàng cầm mép váy xoay vài vòng trước mặt Tiêu Thu Phong, cũng bởi vì hắn không khen nàng đẹp.

Tứ đại ca thủ Long Tổ, còn có tám vệ sĩ, cộng thêm sự sắp xếp của Tiêu Thu Phong, hơn nữa hiện trường còn có rất nhiều cảnh sát, đã làm tăng tính an toàn của biểu trình diễn này lên rất nhiều.

Trong phạm vi ba mươi mét gần sân khấu, ngoại trừ khách quý, không cho phép người khác xâm nhập.

Còn Tiêu Thu Phong cũng đứng phía trên sân khấu, nói cách khác là người đứng gần Thiên Nhan Duyệt nhất.

Tám giờ, thời khắc đánh động mọi người, cả HongKong đều đang hướng sự tập trung về một người, một giai điệu quen thuộc chậm rãi vang lên. Thiên Nhan Duyệt từ trong một chiếc xe ngựa tinh xảo, chậm rãi hướng ra sân khấu, hình tượng thánh khiết, xinh đẹp thiên tiên, xem ra, Viên Quốc Bình đã tốn rất nhiều công sức.

“Thiên Nhan Duyệt... Thiên Nhan Duyệt...”

“Công chúa... Công chúa...”

Những âm thanh la hét hỗn độn vang lên, khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của Thiên Nhan Duyệt được chiếu trên các màn hình, những người không thể đến đây để xem trực tiếp cũng có thể ngồi ở nhà thưởng thức.

Sau màn trình diễn “Mộng Ảo Công Chúa” chấm dứt, Thiên Nhan Duyệt bắt đầu nói chuyện, trở thành một tiêu điểm, nàng đã học cách nắm bắt cảm xúc của mọi người. Còn Tiêu Thu Phong đứng bên trong, cũng đã nhận được tin tức của tám vệ sĩ và thành viên Long Tổ, đều là an toàn.

Trên khán đài, Ruth mang một cặp kính đen, nhìn như một cô gái bình thường, trái tim đang nhảy loạn lên.

Nàng tuy là một sát thủ, nhưng cũng là phụ nữ, hơn nữa, nàng luôn tự nhận bản thân là một ưu vật mê người, có thể “hấp diêm” bất cứ linh hồn của người đàn ông nào.

Nhưng nàng không ngờ, người con gái trên sân khấu, trên người tự có một thái độ liên nhu, ngay cả nàng cũng có cái khát khao che chở đặc biệt, dành cho người con gái phương đông nhỏ nhắn đáng yêu này.

Hắn tận tâm hết sức vì người này, chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn thật sự thích người con gái này?

Đầu gối đã thông suốt?

Nàng giết hắn, thật ra là một mệnh lệnh, là người thầy lúc lâm chung đã ra lệnh cho nàng.

“Cho con ba cơ hội để giết hắn, nếu qua ba lượt, con vẫn thất bại, thì con phải trở thành người đàn bà của hắn”.

Nàng đã thử qua, hơn nữa đã thử hai lần, một lần là sau khi nghe sư phụ lúc lâm chung phân phó, đã lập tức hành động, lần đó, nàng thua rất thảm, cơ hồ như những sự tin tưởng về năng lực của mình đã biến mất, sự ngạo mạn của mình, trong mắt người đàn ông đó, đã trở thành trò chơi của một đứa nhóc.

Lần hai, là một năm sau, nàng đã dùng hết tâm tư, sử dụng một trong ba mươi sáu kế: Mỹ Nhân Kế, mượn dao giết người, cũng thừa dịp đánh cướp.

Dùng bản thân làm mồi, lừa gạt người đàn ông đó cùng với một hắc bang nổi danh kết oán, làm cho hắn nổi điên lên, trong đêm đó, ba trăm cao thủ của hắc bang đó, đều bị hắn giết sạch.

Nhưng kết quả sau cùng là, nàng bị người đàn ông đó... xé sạch đồ, chỉ còn mặc đồ lót về nhà. Còn nữa, nhìn người đàn ông này giết chóc, nàng không thể nào lường được.

Nàng còn một cơ hội cuối cùng, lần này, nhất định nàng sẽ không khinh địch.

Bất quá, cho đến bây giờ, nàng vẫn chưa hiểu được, mặc dù người đàn ông đó đánh bại sư phụ, nhưng bọn họ cư xử như bằng hữu, so với bình thường còn thân mật hơn, vậy lão nhân trước khi chết còn ra lệnh này làm gì?

Giết không được thì trở thành người đàn bà của hắn, vậy chẳng phải nửa đời sau, sẽ để cho hắn khi dễ sao?

“Tiểu thư, bọn họ đã bắt đầu hành động!” Phía sau, quần gia đã lên tiếng.

Hai mắt nàng chớp động, hỏi: “Mục tiêu nào?”

Quần gia trả lời đầy khó hiểu: “Nhân thủ phân tán khắp nơi, cho đến bây giờ vẫn chưa xác định mục tiêu”.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khe hở một tiếng, nói: “Mặc kệ bọn chúng làm gì, cứ làm theo kế hoạch, bọn chúng muốn làm gì, chúng ta liền phá, không để cho chúng được toại nguyện”.

Những tên này không phải muốn đến HongKong quấy phá sao, nàng hiện giờ cũng đang điên máu, muốn cùng quấy với bọn chúng.

Lang Khuyển đứng cạnh không hiểu lắm, liền hỏi: “Ruth tiểu thư, chúng ta vì sao phải làm vậy? Có người trả tiền sao?”

Một cái tát của Ruth đã đến.

“Chuyện của người lớn, con nít không được bon chen, quần gia, lập tức truyền lệnh ra, hành động!”

Quần gia tính mở miệng cười, nhưng cũng cố gắng nén lại, chỉ còn Lang Khuyển vẫn đang há hốc mồm, nhưng lại không dám nói thêm gì.

93. Chương 93: Trên Trời Có Người Chim

Buổi trình diễn tối nay rất thành công, giọng ca của Thiên Nhan Duyệt âm vang trong trẻo, thu hút lòng người, đã vang khắp nơi trong sân vận động. Tại đây, nhiệt độ đang tăng rất cao, giờ phút này, nàng đã trở thành một hình tượng duy nhất trong mắt mọi người.

Trong bầu không khí hân hoan vui mừng như thế, chỉ có Đặc Thủ là không thể tận hưởng được niềm vui đó. Người thư kí đi đến nói nhỏ vào tai hắn vài câu, mặt hắn liền đổi, cặp mày nhăn lại, mặc dù đã sớm nhận được tin HongKong sẽ có hỗn loạn, nhưng thật không ngờ, có nhiều người như vậy, cảnh giới nghiêm mật như vậy, mà vẫn dám ra tay.

Mười ba cuộc điện thoại gọi đến báo cáo tình trạng, trong đó có vài địa phương trọng yếu mà HongKong không thể để mất, đầu tiên chính là ba ngân hàng quốc tế lớn.

“Lập tức liên hệ với cục trưởng, xuất động toàn bộ lực lượng. Mặt khác, thông báo cho các nhân viên trực ban, chúng ta cần hỗ trợ” Đặc Thủ cũng đã sớm tính trước, không điều động lộn xộn, đứng dậy nói: “Còn nữa, phòng vệ nơi này không được coi nhẹ, bây giờ, quay trở về văn phòng”.

Đêm nay, HongKong đã không còn yên tĩnh, mười mấy chỗ xảy ra chuyện, trong đó có cả những tòa cao ốc trung tâm, tất cả cảnh sát, kể cả cảnh sát giao thông cũng được điều động, theo dõi và thu xếp tình hình trên đường.

Tiêu Thu Phong cũng không thoải mái gì, ngược lại còn rất khẩn trương, cho dù Thiên Nhan Duyệt đã hát xong ca khúc cuối cùng, còn đang nói những lời cảm ơn, thì hắn vẫn không dám coi nhẹ. Buổi trình diễn lần này, nhất định phải bình an vô sự, không được phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ mục tiêu của chúng không phải là Thiên Nhan Duyệt? Tiêu Thu Phong có chút hoài nghi...”Số một an toàn”.

“Số hai an toàn”.

Tám vệ sĩ và bốn thành viên Long Tổ cũng truyền tin tức an toàn đến. Trong sân vận động không hề xảy ra dị trạng.

So với sự khẩn trương dị thường của bọn Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt lại cực kì hưng phấn, khi đi đến hậu đài, miệng nàng vẫn huýt gió một giai điệu, hai tay vẫn cầm mép váy, di chuyển không ngừng.

“Tiêu đại ca, hôm nay em thật sự rất cao hứng, thật không ngờ, có nhiều người thích nghe em hát đến như vậy” Đây cũng là cái liveshow đầu tiên của Thiên Nhan Duyệt, lúc trước toàn những bài hát đơn được đưa vào bảng xếp hạng đã thành công như vậy, còn lần này tập hợp tất cả lại cứ như nước vỡ bờ.

Tiêu Thu Phong gật gật đầu nói: “Tiểu Duyệt vốn giỏi nhất mà...”

Viên Quốc Bình cười cười đi vào: “Thiên tiểu thư, cô đã thành công, tôi đã biết trước rồi, cô nhất định sẽ thành công. Ông chủ vừa mới thông báo, ngày mai chuẩn bị tiệc mừng cho cô”.

“Viên đại sư, khi nào thì có thể đi?” Bây giờ Tiêu Thu Phong chẳng có lòng dạ nào để ý đến mấy chuyện đó, nhanh chóng dập tắt sự hưng phấn của họ. Trực giác cho hắn biết, một nguy hiểm chưa từng gặp sắp đến.

Viên Quốc Bình trả lời: “Xe đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào. Xem ra không có vấn đề gì, cảnh sát bên ngoài cũng đã thông báo, rất an toàn”

Trong vài phút ngắn ngủn, đám vệ sĩ và cao thủ Long Tổ đã tập hợp. Chỉ có một điều lạ là... Túy Quỷ lần này không cầm theo bình rượu.

“Chúng tôi nhận được tin báo, có hơn mười chỗ ở HongKong đã bị tấn công. Ở đây không an toàn” Túy Quỷ vừa xuất hiện, đã nói ra cái tin không tốt lành gì, làm cho Viên Quốc Bình xấu hổ đỏ mặt.

Dạ Ứng chỉ liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, hỏi: “Khi nào đi?”

Tiêu Thu Phong nở một nụ cười nhạo trên mặt. Không ai biết vẻ mặt của hắn là ý gì. Hắn nói: “Ngay bây giờ !”

Một đội xe thật dài, chậm rãi đi ra từ sân vận động, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

“Thợ lặn báo cáo, con cá đã di chuyển, con cá đã di chuyển, hướng đường Ba Chín Sáu” Trong bóng tối, một âm thanh lạnh lùng vang lên, rồi sau đó, bóng đen di chuyển, đem trả lại sự yên lặng vừa rồi.

Mà... chỉ sau khi bóng đen biến mất được chút, thì trong một góc đen, một khuôn mặt đang hé cười. Tiêu Thu Phong không đi cùng đội xe.

Mà phía sau hắn, còn có cả tiểu mỹ nhân tuyệt lệ, giờ phút này đang cầm chặt tay hắn, rất không hiểu hỏi: “Tiêu đại ca, tại sao chúng ta phải lén lút ở đây? Sao không cùng đội xe rời đi?”

Nhưng còn chưa đợi Tiêu Thu Phong mở miệng, nàng đã cười đắc ý nói: “Em biết mà, Tiêu đại ca nhất định là muốn tìm một nơi an tĩnh để chúc mừng em, muốn làm cho em vừa vui mừng vừa sợ hãi, đúng không?”

Tiêu Thu Phong không muốn làm cho nàng thất vọng, nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu anh đoán không sai, đội xe nhất định sẽ bị tấn công. Tiểu Duyệt, em bây giờ không an toàn”.

Trừ A Phương và A Cầm, ngay cả tứ đại cao thủ Long Tổ cũng không biết bọn họ đã rời xe, sắc mặt Thiên Nhan Duyệt cả kinh, nhích thân mình đến gần Tiêu Thu Phong một chút, lo lắng nhìn bốn phía, nhưng trên mặt nàng mang một vẻ kiên định, nói: “Em biết, dù ở bất cứ nơi đâu, Tiêu đại ca vẫn sẽ bảo vệ cho em. Em... em không sợ!”

Rõ ràng là đang run, nhưng cô nhóc vẫn nói cứng miệng.

Tiêu Thu Phong cũng không muốn vạch trần, chỉ cười cười từ trong cửa đi ra, đằng xa, một chiếc xe màu bạc đã chạy đến, kính xe từ từ hạ xuống, bên trong có một người con gái tóc vàng xinh đẹp, nóng bỏng chết người, cái chớp mắt của nàng như muốn mời mọc đàn ông lên giường...

Tiêu Thu Phong không có tí khách khí, thậm chí không đợi Thiên Nhan Duyệt hỏi, đã mở cửa xe, để nàng ngồi vào, khi cửa kính xe đã đóng xuống, hắn mới thản nhiên nói: “Cũng không tệ lắm, có chút tiến bộ, nhưng không được thông minh cho lắm”.

Người con gái này... chính là Ruth. Thật ra có đôi khi, nàng không nghĩ ra, vì sao người con trai này, có thể dung hòa lòng mình, mỗi lần nhìn nhau, tâm tư của nàng đều tự tiết lộ, trước mắt hắn, căn bản là không có cách nào che giấu.

“Hừ...” Một tiếng hừ thật dài kèm theo sự mất hứng và tức giận.

Chiếc xe bắt đầu di chuyển, Thiên Nhan Duyệt rốt cục cũng đã tìm được cơ hội nói chuyện: “Tiêu đại ca, vị này là?” Nhìn người con gái phương tây phong tình, thân hình gợi cảm hấp dẫn như vậy, Thiên Nhan Duyệt cũng không có cảm giác thoải mái, bởi vì nàng thấy mị lực bản thân còn thua kém rất nhiều.

“Cô ta tên là Ruth, là người hận anh nhất trên đời, nhưng cũng là người đáng tin cậy nhất”.

Thiên Nhan Duyệt không hiểu, nhưng giọng của Ruth đã truyền đến: “Thiên tiểu thư, giọng của cô rất hay, là âm thanh hay nhất mà tôi từng nghe” Một giọng nói bằng chữ quốc ngữ rất lưu loát, làm cho người ta phải thốt lên: “Oh my god!”, nếu không phải nàng mang bộ dáng người phương Tây, có lẽ Thiên Nhan Duyệt đã xem nàng là người Trung Quốc.

“Ruth tiểu thư, cảm ơn cô đã tán dương” Thiên Nhan Duyệt đáp lời, thân thể cố ý dựa sát vào người Tiêu Thu Phong, nàng muốn cho người con gái trước mặt này biết, những mối quan hệ thắm lặng giữa nàng và hắn.

Tiêu Thu Phong không chú ý đến hành động này, mở miệng hỏi: “Tình hình bây giờ thế nào?”

“Thành một đồng hồ hỗn loạn rồi, mười mấy chỗ bị tấn công, chết không ít người, bây giờ quân đội cũng đã tham gia, người của ta không thể ngăn cản được”.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, nhưng Tiêu Thu Phong cũng đã biết được tình hình hỗn loạn nguy hiểm, những kẻ đó làm ra chuyện này, chính là muốn đạt hiệu quả khủng bố.

“Đúng, hành động đêm nay, dường như có liên quan đến Hắc Dạ, bọn họ muốn thị uy với người nào đó...”

Ruth còn chưa nói xong, thì bên tai Tiêu Thu Phong đã truyền đến tiếng kêu: “Tiêu tiên sinh, chúng tôi tại đường Ba Chín Sáu đã gặp sự tấn công mãnh liệt, xin chỉ thị của ngài”.

Không có Thiên Nhan Duyệt gây cản trở, cho dù cường địch tấn công mạnh mẽ đến đâu, tứ đại ca thủ Long Tổ vẫn có thể giải quyết được, mà tám người vệ sĩ cũng không phải loại bình thường. Nếu Tiêu Thu Phong không phải lo lắng ngoài ý muốn, cùng bọn họ đồng hành, xem ra có thể là an toàn nhất. Có những lúc, đầu trí so với động thủ còn ghê gớm hơn, hắn làm như vậy, cũng là không muốn để cho Thiên Nhan Duyệt chứng kiến cảnh máu tanh, nhưng có một số việc, không phải lúc nào cũng hoàn mỹ như suy tính.

Vì để che giấu hành tung, chiếc xe lựa chọn tuyến đường hẻo lánh, kể cả Ruth cũng không biết được nơi đến, đều do một tay Tiêu Thu Phong chỉ thị, đi nhanh về phía trước.

Một loại âm thanh “Chi Chi” vang trên bầu trời, tiếp theo “Rầm” Một tiếng, nóc xe giống như là bị thiên thạch ngàn cân va phải, lõm xuống thành một lỗ lớn, Thiên Nhan Duyệt che miệng, trốn trong lòng Tiêu Thu Phong.

“Mẹ kiếp, lại là bọn điều nhân, thật sự muốn yên cũng không được” Chưa ai phát hiện ra hành tung của Thiên Nhan Duyệt, đây là phiền phức của chính Ruth, chỉ là lần này nó đến không đúng lúc.

Một cái cây cổ thụ đã nằm chắn ngang đường, cho dù muốn tránh nó cũng không có khả năng, Ruth bắt đầu dĩ thử dài, dừng xe lại. Bên ngoài cửa sổ, mấy con điều nhân cũng bay xung quanh xe, phát ra tiếng kêu chói tai.

“Tiêu đại ca, thật sự là người chim sao?”

Không thể như thế được, sua lưng những người này đều có một cặp cánh màu đen, mang theo rất nhiều sát khí, đang bay lượn vòng vòng.

Tiêu Thu Phong nhìn ra ngoài một chút, hắn không có nhiều thời gian để lãng phí, hỏi: “Cần bao lâu?”

Ruth kinh ngạc quay đầu lại nói: “Người nói gì vậy, loại chuyện này lại muốn ta, một nữ nhân chân yếu tay mềm động thủ sao? Ga lãng chút không được sao?”

“Tôi trước giờ chưa hề làm người ga lãng bao giờ cả, hơn nữa cô bị bám đuôi lâu vậy, đáng lẽ phải giải quyết sớm, không nên trì hoãn thời gian của tôi như vậy”.

Ruth điên máu, chẳng lẽ hắn không biết nàng không bay được sao. Hơn nữa, lũ dơi này chuyên hoạt động về đêm, muốn giải quyết chúng, không phải chỉ nói bằng miệng, mà nói đi nói lại, nàng cũng không muốn xuống xe, tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Được, chuyện của mình, chính mình giải quyết, người chờ ta một tiếng là được”.

Thiên Nhan Duyệt chỉ cảm thấy thân thể Tiêu Thu Phong bên cạnh đã biến mất. Gần một tiếng... hắn không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy...

94. Chương 94: Về Nhà

Thiên Nhan Duyệt nhìn qua cửa kính xe, nhìn lên bầu trời đầy sao, cái hấp dẫn nàng không phải là mấy con chim vỗ vó vó vẫn đó, mà là thân hình đang chuyển động của Tiêu Thu Phong, miệng nàng há to ra hết cỡ, nói vài chữ cũng khó khăn: “Tiêu đại ca ... đang... bay...”

Cái vẻ mặt bây giờ của nàng, y chang như của Lâm Thu Nhã, hoặc là giờ phút này, nàng mới hiểu được, tại sao Lâm Thu Nhã cứ khẳng định với nàng, chỉ cần có Tiêu đại ca bên cạnh, nàng sẽ không bị bất luận kẻ nào khi dễ.

Ruth nhìn lên bầu trời, mỉm cười một cách thần nhiên, những tên này là do nàng cố ý dẫn đến, nếu không chỉ bằng mấy con chim vỗ vó vẫn này, sao có thể truy ra vị trí của nàng.

Đã lâu lắm rồi không chứng kiến sự oai hùng của người này, nàng rất là lưu luyến cái cảm giác đó. Ngoài ra, nàng muốn nghiệm chứng, có phải đây là người đàn ông mà nàng hận nhất hay không ?

Bốn điều nhân, bị Tiêu Thu Phong bẻ hết ba cặp giò, chỉ còn lại một con, vừa định bay đi đã bị một cước đạp chết, lúc Tiêu Thu Phong giở chân lên, thì trên mặt đất chỉ còn lại cái đuôi, cái đầu đã bay nháy.

Không có lông chim, cũng chẳng có máu, chỉ có vài tiếng kêu thảm thiết rất nhỏ. Nơi này rất nhanh khôi phục lại vẻ yên tĩnh ban đầu, chờ cho Thiên Nhan Duyệt vừa khôi phục lại sự bình thường, Tiêu Thu Phong đã sẵn dọn luôn cái cây cản đường, mở lối cho xe chạy.

“Tiêu đại ca, anh... anh không sao chứ?” Dù đêm đã khuya, nhưng vẫn chứng kiến rõ ràng, đánh nhau rất ảo, tựa như giấc mộng. Hai tay của nàng đã để trên người Tiêu Thu Phong, không ngừng sờ... sờ...

Tiêu Thu Phong thần nhiên cười một cái, sát khí nồng nặc trên người chậm rãi biến mất, chuyển thành một loại bình thản, nói: “Không có việc gì, anh chỉ làm cho đám chim chóc âm ỉ này ngủ một giấc thôi, bọn chúng sẽ không làm phiền chúng ta nữa”.

Ruth khởi động xe, thật ra thì nàng cũng muốn quay đầu lại, nhưng nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt đang ỉ ề trong lòng Tiêu Thu Phong, quang mang hai mắt vừa động. Sau đó lặng yên quay đầu nhìn về phương xa, cười một cách khó hiểu, nói: “Thì ra người thích loại đàn bà như vậy. Ta còn tưởng rằng người thật sự là đầu gỗ chứ!”

Tiêu Thu Phong không giải thích, nhưng Thiên Nhan Duyệt có chút ngượng ngùng trả lời: “Ruth tiểu thư đừng hiểu lầm, trong mắt của Tiêu đại ca, tôi chỉ là một đứa em gái thôi. Tiêu đại ca đã có vị hôn thê rồi, chị Yên Nguyệt mới là người con gái mà Tiêu đại ca yêu nhất”.

Lúc nói ra những lời này, trong lòng Thiên Nhan Duyệt có chút chua xót, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười. Trước mặt người con trai này, nàng không dám mơ mộng nhiều.

Tuy rằng không dám nói, cũng không dám nghĩ, nhưng nàng biết, nàng đã thật sự thích người tên là Tiêu đại ca này rồi.

Về mặt Ruth đầy hứng thú, cái miệng gợi cảm chột nhếch lên, một năm không gặp, người đàn ông này đã thay đổi rất nhiều, biến thành một thiếu gia đào hoa ôn nhu, nếu không phải có những dấu hiệu chứng minh, nàng không cách nào tin rằng người con trai này chính là “hắn”.

Chẳng qua, thân thủ của hắn, vẫn sắc bén như ngày nào, ít nhất là nàng không thể với tới được. Nghĩ đến đây, trong lòng Ruth đột nhiên có chút tức giận, tại sao hắn lại mạnh hơn nàng. Mà... sao hắn mất tích lâu vậy, làm cho nàng tự nhiên buồn bực một trận.

Bởi vì nàng từng nói ra, trước khi nàng giết được hắn, sẽ không để cho bất cứ kẻ nào gây bất lợi với hắn, bằng không nàng sẽ giúp hắn diệt trừ.

Lúc này, chiếc xe đã rời khỏi HongKong, vượt qua một trạm kiểm tra, Thiên Nhan Duyệt mới từ cái bầu không khí ám áp này ngẩng đầu lên, thấy cảnh vật trước mắt tựa hồ như có chút xa lạ.

Tiêu Thu Phong hình như hiểu được nàng muốn hỏi cái gì, liền mở miệng nói: “Chờ một chút em sẽ biết, đừng hỏi vội”.

Thiên Nhan Duyệt nhẹ nhàng gật đầu, hình như cái này đã tập thành thói quen rồi, đối với lời của người con trai này luôn nghe theo trăm phần trăm. Hai tay lại cuốn lấy cổ tay Tiêu Thu Phong, đem đầu dựa vào người hắn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, căn bản là không có chút lo lắng.

Xe của Ruth thật sự rất tốt, tốc độ rất nhanh, chỉ hơn nửa giờ, cách xa mấy tòa cao ốc, Tiêu Thu Phong cho xe dừng lại ở một bãi đất rộng, tại đó có ba bốn chiếc xe đã đậu sẵn, mà xung quanh xe, có đến sáu bảy người bảo vệ trẻ tuổi.

Chẳng ai nghĩ đến, khi buổi trình diễn chấm dứt, Tiêu Thu Phong đã đưa Thiên Nhan Duyệt rời khỏi HongKong, giờ đây cả đám đang ở địa giới Thẩm Quyến.

“Tiểu Duyệt, đến rồi, hiện tại em đã an toàn, em xem ai tới kìa?” Thiên Nhan Duyệt cố gắng mở mắt lên, một chiếc xe trong đám xe đã mở cửa, một người con gái uyển chuyển bước ra. Thiên Nhan Duyệt trừng mắt nhìn to, thật sự không tin vào cái mình đang thấy, kêu lên một tiếng đầy sợ hãi: “Chị Thu Nhã...”

Không sai, giờ phút này, từ xe bước ra, chính là Hoa Hồng, một trong Đông Nam tam hoa, Lâm Thu Nhã. Cái áo khoác màu đen dài đến chân, ở nơi đây, đang là ban đêm, hoa Hồng tuy mất đi hương thơm nhưng lại tăng lên vài phần gợi cảm.

Mặc một chiếc áo khoái màu đen thật dài, dáng người thon gọn, gương mặt ẩn chứa một niềm vui thân thiết, nàng cũng đang nhìn về Thiên Nhan Duyệt ở trong xe.

Khi cái buổi trình diễn này đã không thể hủy bỏ, đành phải tiến hành. Tiêu Thu Phong đã lập ra một kế hoạch, sau khi cô nhóc này hát xong, lập tức để nàng rời khỏi HongKong, Đông Nam là thiên hạ của Lâm gia, ở đó, Lâm Thu Nhã có đủ thực lực bảo vệ cô nhóc này.

“Chị Thu Nhã, thật sự là chị. Tiểu Duyệt rất nhớ chị” Một cái ôm thắm thiết đầy nhiệt tình, hai người con gái đã dính lại một chỗ.

“Ồ, chị còn tưởng rằng Tiểu Duyệt chỉ biết có Tiêu đại ca thôi chứ, tưởng đâu đã quên người chị này rồi!” Vỗ vỗ lưng của Thiên Nhan Duyệt, khoe miệng Lâm Thu Nhã mang theo một nụ cười xấu xa.

Thiên Nhan Duyệt đỏ mặt, xấu hổ tức giận buột tay đang ôm eo của nàng ra, nói: “Không phải mà, Tiêu đại ca là Tiêu đại ca, chị Thu Nhã là chị Thu Nhã, ai em cũng sẽ không quên”.

Tiêu Thu Phong cũng đi xuống, nói: “Được rồi, Tiểu Duyệt giao cho cô, đầy đủ nguyên vẹn, tôi đi trước”.

Lâm Thu Nhã cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới Thiên Nhan Duyệt, sau đó cười nói: “Tiêu thiếu gia, anh đúng là làm cho người ta thất vọng, cơ hội tốt như vậy, tại sao lại không nắm giữ?”

Nhiều người như vậy, nhưng chỉ có mình Tiêu Thu Phong là hiểu được ý của nàng, hình như là... đem cô nhóc này lên giường... làm mất cơ hội có được một mỹ nhân như vậy.

Tiêu Thu Phong cũng không tiếp tục cái đề tài nhạy cảm này nữa, mà... Thiên Nhan Duyệt đứng bên cạnh cũng không biết đã bị bà chị thân yêu của mình bán cho người con trai khác, quay đầu lại hỏi: “Tiêu đại ca, sao anh không cùng trở về?”

“Anh còn một số việc phải giải quyết ở HongKong, cần ở lại vài ngày, em cứ về trước đi, anh về sẽ liên lạc với em” Cục diện bây giờ ở HongKong rối như là cuộn chỉ, hần muốn thừa dịp này dọn dẹp lại một lần, hơn nữa người hần cần tìm vẫn chưa tìm được.

Thiên Nhan Duyệt vừa nghe xong, vội vàng buông tay Lâm Thu Nhã ra, lao vào lòng ngực Tiêu Thu Phong, ôm một cái thật lâu, sau đó ngẩng đầu lên, hung hăng hôn một cái lên mặt hần.

“Tiêu đại ca, em sẽ nhớ đến anh, mỗi ngày đều nhớ...” Biết là sắp chia xa, cô nhóc này nhịn không được lao đầu vào xe khóc.

Tiêu Thu Phong cũng không an ủi gì, cô nhóc này cần phải đi, không nên tiếp tục dây dưa nữa, hần cũng không phải là đầu gỗ, đương nhiên biết, Thiên Nhan Duyệt đã có tâm ý đối với hần. Đi sớm thì tốt sớm.

“Ồ, thì ra lại có mỹ nữ làm bạn, hèn chi, ngay cả một cô em là một đại minh tinh quốc sắc thiên hương cũng không có hứng thú, Tiêu thiếu gia quả nhiên không hổ danh là phong lưu thiếu gia, đi đến đâu cũng không thiếu gái làm bạn” Lâm Thu Nhã nhìn thấy Ruth, cũng lộ ra một ít kinh ngạc.

Người con gái phương tây này, tựa hồ như một quả bom vậy, thân thể không có chỗ nào là không hấp dẫn, hần là đàn ông không thể kháng cự.

Ruth không đợi Lâm Thu Nhã đến gần, cũng đã lạnh lùng lên tiếng: “Xin lỗi, nếu cô không phải là Liễu Yên Nguyệt, vậy thì tôi nghĩ rằng tôi không cần làm quen với cô”.

Nàng là một sát thủ, căn bản là không thể cùng người khác tiếp xúc, bây giờ nàng có chút hứng thú với vị hôn thê của tên đầu gỗ này, được tiết lộ ra từ miệng của nha đầu Thiên Nhan Duyệt kia.

Nàng suy nghĩ, không biết dạng con gái như thế nào, thì có thể xứng đôi với người này.

Lâm Thu Nhã chấn động, người con gái kia quá lạnh lùng. Mặc dù nàng được xưng là băng mỹ nhân, nhưng nếu so với người này, vẫn còn kém ba phần.

Tiêu Thu Phong bước lên xe, kính râm của Ruth cũng không hạ xuống, càng không nói một câu cáo biệt, lập tức nổ máy xe rời đi. Còn Thiên Nhan Duyệt, trốn sau cửa xe, nhìn chằm chằm bóng lưng của Tiêu Thu Phong, buồn bã che miệng mình, không cho khóc thành tiếng.

Đã hai giờ sáng, trên đường cực kì im lặng, trong xe cũng cực kì im lặng, Ruth đã nghe những kinh nghiệm của Tiêu Thu Phong, nàng không quay đầu lại, bởi vì nàng không dám, trên gương mặt lạnh như băng của nàng, trong lúc vô tình, nàng đã phát hiện ra một thứ, đó là nước mắt, nàng đã rơi nước mắt.

“Vận dụng lực lượng cô có được, tìm giúp tôi hai người, một là Đào, người kia là Hà Hướng Nam” Tiêu Thu Phong không chút khách khí phân phó, làm việc với người này, hần đã có thói quen như thế.

Ruth cũng có thói quen như vậy, nhưng nàng không biết cái thói quen đó có từ lúc nào.

“Nếu cô không giúp tôi, tôi sẽ chết, chết trong tay người khác” Mỗi lần nghe được lời này, cho dù không muốn, Ruth cũng phải hỗ trợ, nàng không thể để cho người này chết trong tay kẻ khác, đó là quyền lợi của nàng.

Cho nên, một cách từ từ, chỉ cần người này yêu cầu, nàng sẽ không cự tuyệt bao giờ.

95. Chương 95: Dự Định

Trên đời này, người mà Tiêu Thu Phong tin nhiệm cũng không nhiều, còn phần Ruth, là do hần tin tưởng từ Thiên Mệnh.

Thiên Mệnh là một cao thủ đã vượt qua ngoài phạm trù của nhân loại, cho dù là giết người, cũng không kể nào quan tâm. Năm đó, đức Giáo hoàng dẫn theo mười hai môn đồ truy đuổi Thiên Mệnh khắp châu Âu, nhưng cũng không làm gì được hần. Cuối cùng trở về Anh quốc tìm được cơ hội hợp vây.

Trận chiến năm đó, Tiêu Thu Phong cũng góp mặt tham gia, đối với một cao thủ tịch mịch như hần mà nói, trận đại chiến như vậy, làm sao mà có thể bỏ qua.

London vốn là một thành phố sương mù, nhưng trận chiến năm đó, đã làm cho cả trung tâm London trở thành một địa ngục hắc ám, Thiên Mệnh và Tiêu Thu Phong chiến đấu với mười hai môn đồ cùng sự bao vây của hơn ba ngàn hộ hoàng vệ đội. Đánh một trận long trời lở đất, không chỉ giết chết tám đại môn đồ, còn làm cho hộ hoàng vệ đội tổn thất trầm trọng.

Nhưng cái khiến cho Giáo hoàng cả đời không thể quên được chính là thánh tượng quyền uy trong tay ông, đã bị Tiêu Thu Phong bẻ gãy làm hai, rồi quăng xuống kênh. Trong giây phút đó, đức Giáo hoàng lên cơn tăng xông huyết và nhồi máu cơ tim, bụm một cái trở thành phế nhân ngồi xe lăn xuống đời.

Hoàn hảo hơn là cái giáo phái nổi danh tại châu Âu thì thế lực của chúng ở Trung Quốc lại không lớn mạnh lắm, nếu không bọn chúng đã sớm tra ra thân phận của Tiêu Thu Phong mà tiến hành trả thù. Nhưng từ sau trận chiến đó, bọn chúng tại châu Âu cũng đã không được chào đón nhiều.

Còn Tiêu Thu Phong sau cùng trở thành bằng hữu của Thiên Mệnh, một người bằng hữu chân chính, không có gì giấu diếm, không có lừa gạt, không có trò đâm lén sau lưng.

Nhân sinh khó mà gặp được người tri kỷ, cho nên kể cả Ruth, đứa con gái của Thiên Mệnh cũng không biết được bí mật này, chỉ có Tiêu Thu Phong biết.

Tin tưởng Thiên Mệnh, nên Tiêu Thu Phong cũng tin tưởng Ruth, mặc dù hẳn biết, chỉ cần có cơ hội, người con gái này sẵn sàng đoạt lấy mạng của hắn.

Cho đến bây giờ, Tiêu Thu Phong cũng vẫn chưa hiểu được, tại sao Thiên Mệnh trước khi chết, lại năn nỉ hắn chiếu cố con gái của mình, rồi sau đó ra một cái mệnh lệnh quái dị như vậy cho Ruth ?

Nghĩ mãi không ra, nên cũng chẳng buồn nghĩ nữa, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi. Tiêu Thu Phong thấy vậy cũng tốt, bởi vì nhờ thế mà Ruth trở thành người bảo vệ hắn tốt nhất.

Lúc trở về khách sạn, cũng đã là bình minh, nhìn màu đỏ rực nơi chân trời sáng lạn, Tiêu Thu Phong đã không còn chút cổ kị, Thiên Nhan Duyệt đã đi, quả thật hôm nay là một ngày thích hợp để tàn sát.

Trong phòng tối đen như mực, nhưng lúc Tiêu Thu Phong mở cửa ra, đã có một người đang ngồi đợi hắn rất lâu ở trên ghế, làm cho người khác cảm thấy kì quái hơn là, bản thân Tiêu Thu Phong lại không có chút kinh ngạc.

“Người cuối cùng là ai ?” Người ngồi trên ghế sa lông cũng đã mở miệng, hẳn chính là Dạ Ứng.

Tiêu Thu Phong cởi áo khoác ra, kéo cái ghế khác lại ngồi đối diện, bắt đầu cởi giày, bộ dạng rất là biếng nhác. Sau đó mới lấy chén rượu trước mặt Dạ Ứng uống, nhưng không trả lời, chỉ cười hỏi lại : “Người nói thử xem ?”

Hai mắt Dạ Ứng quang mang chợt lóe, hẳn nhận thấy được có một thứ gì đó quen thuộc trên người Tiêu Thu Phong.

“Thật ra, người không cần phải hỏi. Người nghĩ ta là ai, thì ta là người đó”.

Dạ Ứng đột nhiên cười, gật đầu nói : “Đúng vậy, ta thật sự không cần phải hỏi vấn đề này. Bởi vì chúng ta đã là bằng hữu, như vậy là quá đủ”.

Hắn thả lỏng cơ thể đang căng cứng một cách từ từ. Sau đó dựa người vào ghế sa lông, nhìn Tiêu Thu Phong một cái rồi nói : “Tín vật kia ta đã tra qua, sáu miếng bích ngọc chế thành, ứng với cái còi cảnh sát trong quân đội, đây là thứ rất xa hoa”.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi lại: “Có tra ra là ai không?”

Dạ Ứng nhanh chóng đáp lời : “Có, nhưng mà...” Hắn nói nhanh mà dừng lại cũng nhanh, cuối cùng lắc đầu nói: “Việc này, để bọn ta xử lý, cần thêm một chút phương tiện. Người đã chuẩn bị gì rồi ?”

Tiêu Thu Phong cười, nói: “Dạ Ứng, người là người rất thông minh, ta thật sự hy vọng người không chết quá sớm, nếu không nắm chắc, người sẽ không hồ đồ. Đương nhiên, nếu có việc không thể giải quyết, người có thể tìm ta. Mặc dù ta không phải là loại người thông minh, nhưng ta có thể nắm chắc cơ hội giết người”.

Dạ Ưng không phản bác, hơn nữa còn gật đầu chấp nhận. Nếu người con trai trước mặt này chính là “hắn”, thì những lời này tại Long Tổ, không ai dám phản bác, kể cái Long Đầu âm u kia, cũng không đủ dũng khí.

“Ta tra được một việc, có thể sẽ khiến người hứng thú. Nghe nói, Dao và Kiếm, luôn luôn như hình với bóng...” Dạ Ưng ngừng lại, có chút thở dài, lại nói tiếp: “Đáng tiếc là, ta vẫn không tìm được chứng cứ”.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nhìn Dạ Ưng nói: “Người thật sự đã già rồi, có những lúc, làm một việc, không cần phải có chứng cứ, muốn làm thì cứ làm, nếu không sẽ không xứng đáng với danh hiệu kia”.

Dạ Ưng tựa hồ như đã hiểu, đứng dậy, tới bên bức màn cửa sổ, ngẩng đầu nhìn sắc trời, thở dài: “Một ngày mới bắt đầu, hôm nay thật sự là một ngày rất đẹp”.

“Đích thật là một ngày đẹp, thích hợp để giết người” Bất quá, trước khi giết người, hắn phải nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mười hai giờ trưa, cả đêm hôm qua Viên Quốc Bình bị người khác lôi đầu từ trên giường xuống, nói là HongKong đã loạn, Thiên Nhan Duyệt quyết định ngồi phi cơ rồi đi lúc hai giờ chiều nay, làm cho hắn lập tức chuẩn bị.

Trừ hai vệ sĩ bị thương đêm qua, tứ đại cao thủ Long Tổ cũng đã tập hợp đầy đủ, nhiệm vụ của họ chính là hộ tống Thiên Nhan Duyệt an toàn.

Cái tin tức này, đã truyền rất nhanh qua nhiều con đường, như mạng nhện buộc vào nhau, truyền đến tai những người cần biết.

“Tiêu tiên sinh, nên để cảnh sát tham gia hộ tống, tôi sợ không được an toàn” Ngày hôm qua, đối với Viên Quốc Bình đã tuyệt đối an toàn, vậy mà còn bị hù dọa cả đêm, bây giờ trong lòng vẫn còn sợ, nơi này lắm cường đạo, đặc công lợi hại còn phải bỏ mình rất nhiều.

Tiêu Thu Phong khoát tay nói: “Không cần, lần này là hộ tống bí mật, không ai biết, cũng không cần phải kinh động cảnh sát, hơn nữa thân thể Thiên tiểu thư có chút không tốt, không muốn bị làm phiền quá nhiều”.

Nếu cao thủ chân chính xuất hiện, thì đám cảnh sát này không có tác dụng gì, chỉ làm tăng thêm thương vong mà thôi, còn nếu không phải cao thủ mà chỉ là đám cỏ rác có súng ống, căn bản cũng không xem cái đám cảnh sát này trong mắt, Tiêu Thu Phong nghĩ không cần phải dùng cảnh lực.

Một giờ, Thiên Nhan Duyệt rốt cuộc cũng xuất hiện, đầu đội một cái nón viền rộng, khăn lụa che mặt, còn đeo thêm kính mắt, ý thái tú lệ, phiêu nhiên linh trí. Kể cả là giám đốc khách sạn khom người đưa tiễn cũng không phát hiện ra, Thiên Nhan Duyệt này, căn bản là một người khác hóa trang thành.

Tám chiếc xe, hộ tống trước sau, xếp thành hàng thẳng chậm rãi rời khỏi khách sạn. Giờ phút này trong đám đông, có ít nhất bốn người, đã đột ngột biến mất.

Từ khách sạn đến sân bay, chỉ có hơn mười km, tính ra chỉ tốn khoảng hai mươi phút, nếu những người đó thật sự muốn giết Thiên Nhan Duyệt, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ tốn khoảng mười phút là xong.

“Tiêu thiếu gia, sau lưng có nhiều đuôi” Một người trong đám hộ tống đã phát ra báo cáo.

Tiêu Thu Phong vẫn ngồi bình thường, thần thái lạnh lùng, thản nhiên nói: “Không cần để ý”.

Đối thủ chân chính còn chưa tới, hắn việc gì phải gấp, “Thiên Nhan Duyệt” bên cạnh cũng đã cởi bỏ lớp hóa trang, trừ cặp môi hồng nhuận tươi mới, đây là một người con gái, cũng chính là một trong hai nữ vệ sĩ, A Cẩm, thân hình của nàng so với Thiên Nhan Duyệt cũng có vài chỗ tương tự.

“Tiêu thiếu gia, Thiên tiểu thư đã an toàn chưa?” A Cẩm sau khi dọn dẹp xong, mới mở miệng hỏi, đây chính là nhiệm vụ của bọn họ, không được để có sai sót.

“Cô ấy đã an toàn, chuyện này chấm dứt, các cô đi tìm người này, hắn sẽ giúp các cô thu xếp”.

Người ngồi lái xe là A Phương, nàng xoay đầu lại hỏi: “Tiêu thiếu gia, người nói sau đêm qua, những người này sẽ xuất hiện tiếp sao?”

“Đúng vậy, những người này thực lực rất mạnh. Đêm qua đánh một trận, thật sự rất nguy hiểm, nếu không phải quân đội đột nhiên chạy đến, chúng tôi sợ là tự thân khó bảo toàn, dường như những người này chưa có cơ hội ra tay thì phải rút lui, nếu bọn họ xuất hiện, chúng ta có thể đối phó không?”

Nếu tứ đại cao thủ liên hợp lại, mà vẫn không thể đối phó được người này, vậy Tiêu Thu Phong cũng không thể nói gì hơn, vấn đề này hẳn không có đáp án.

Một cỗ áp lực trầm trọng, như điện bàn hiện lên trong nội tâm mọi người, Dạ Ứng đã không nhìn được nói qua thiết bị liên lạc: “Đối thủ của chúng ta đã đến”.

Có thể được Dạ Ứng gọi là đối thủ, đương nhiên cũng là cao thủ.

Giờ phút này, mặt đường phát sinh biến hóa, ba chiếc xe tải lớn dàn thành hàng, hợp thành thế ngăn đón, đem bọn họ giam lại tại cầu vượt, hoặc có lẽ nơi này chính là địa điểm hành động, còn trong lòng Tiêu Thu Phong, đây chính là chiến trường đẫm máu. Tàn sát, là điều khó tránh khỏi.

“Sát khí thật mạnh” Bây giờ, A Cầm ngồi kế Tiêu Thu Phong cũng đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Tiếng súng nổ lên, ba quả tên lửa đã được khai hỏa, mà ở dưới chân cầu, nhìn giống như là ba cái pháo hoa, đang lao đến cực nhanh, một tiếng nổ cực lớn, làm cả nơi này thành biển lửa.

Những chiếc xe trên cầu vượt cũng chịu chung số phận oan uổng, giao thông bây giờ hoàn toàn bị tê liệt, ba mươi súng tay súng, ngang nhiên xuất hiện, cầm những khẩu súng hạng nặng trên tay, nã đạn xối xả về mấy chiếc xe.

Viên Quốc Bình mặc áo chống đạn, núp xuống trong xe, mồ hôi lạnh đổ ào ạt, nói với tài xế bên cạnh: “Nhanh, nhanh gọi điện báo cảnh sát”.

Những thứ này, không cần Tiêu Thu Phong ra tay, tứ đại cao thủ Long Tổ đã xuất hiện, lúc bọn họ xuất hiện, đã vang lên tiếng hét thảm, những kẻ đang đứng đằng xa kia, giờ phút này đã động thủ, ba mươi sáu tay súng, chớp mắt một cái, tám người đã chết.

Hai tên bị Dạ Ứng chém chết, còn sáu tên kia đều bị headshot.

96. Chương 96: Trận Chiến Trong Mơ

Sáu chiếc xe dừng lại, trên xe bước xuống, không phải là những dạng binh thường, mà là quân nhân, mặc dù chúng không mặc quân y, nhưng từ khí lực cường đại trên người, Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được, đây là quân nhân, là lính đánh thuê quốc tế.

Bởi vì trong quân ngũ, đủ loại màu da, nếu muốn có cái giống nhau, thì chỉ có thứ duy nhất, đó chính là tổ chất. Giờ đây như phong bản lao đến, đạn như mưa, gào thét cuồng bạo.

“Dạ Ứng, tiêu diệt chúng” Chân khí cường đại của Tiêu Thu Phong vây quanh bốn phía, vẫn không nhúc nhích. Cái khí thế kia, co dù là người đã từng trải rất nhiều như đám A Phương, cũng không khỏi kính nể, người con trai này, không hổ danh là cao thủ mạnh nhất mà các nàng đã gặp, chỉ cần dựa vào sự bình tĩnh trên gương mặt hẳn cũng đã đủ.

Dạ Ứng đã động, trước khi di chuyển, hắn chỉ lạnh lùng nói một câu: “Giết không tha!”

Dâm Tặc là người tiếp theo, hắn đã nhìn hết nỗi rồi, kể đến là Túy Quỷ, cuối cùng là Phi Kiếm, hắn nhìn vào tòa cao ốc đằng xa, khỏe miệng chọt động, những chẳng ai biết, hắn đang nói cái gì.

Cái cầu vượt sáu tầng này, bây giờ đã thành bãi chiến trường, tứ đại cao thủ Long Tổ, cũng đã triển khai tàn sát, bọn họ đều là người lấy kinh nghiệm ra từ những lần cứu tử nhất sinh, cho nên mới đạt được thành tựu như hôm nay, mấy tên lính đánh thuê đương nhiên không thể so bì được.

Thêm vài vụ nổ xảy ra trên cầu, mấy chiếc xe trên cầu vượt bắt đầu rớt xuống, còn bản thân cái cầu đã sập hơn một nửa, bụi đất mù mịt, tràn ngập nửa bầu trời, điều này làm cho Tiêu Thu Phong nhớ đến trận chiến huy hoàng tại London năm xưa, chỉ là hôm nay, không có đối thủ của hắn.

Lại có tiếng súng vang lên, trong số tay súng kia lại có người ngã xuống, xem ra trong Đồ Thần cũng có không ít nhân tài chơi với súng.

Bốn thân ảnh màu đen, giống như chim ưng bay lượn trên bầu trời, bay khắp bốn phương. Lực lượng cường đại tụ họp thành một phong trận, vài chiếc xe nhỏ đã bị hất tung lên, rơi rụng như lá mùa thu. Khí kinh của Tiêu Thu Phong dào dạt, có thể cảm nhận được chiến sự một cách rõ ràng.

Túy Quỷ phát hiện ra dị trạng, hét lớn: “Dạ Ưng, quay lại...”

Nhưng... Dạ Ưng ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ mạnh mẽ nói một câu: “Nhiệm vụ của chúng ta là tiêu diệt kẻ địch trước mắt”.

Chiếc xe của Tiêu Thu Phong, đã bị bốn người xóc lên, chiếc xe bình thường cứng chắc, trong tay những người này giống như tờ giấy mỏng, không chịu nổi một kích, đã vỡ vụn thành mảnh, rơi lả tả như bông tuyết.

“Mục tiêu không ở đây, tốc chiến tốc thắng!”

Thân hình Tiêu Thu Phong như điện, gương mặt điềm tĩnh, bộ tây phục còn rất chỉnh tề, đã theo gió mà di chuyển, tiêu sái tự nhiên, nhìn bốn cao thủ mang áo khoác đen kia, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Sợ rằng các vị không thể như ý”.

Bốn người đều mang áo khoác màu đen như nhau, che kín từ đầu đến chân, dựa vào hình dáng thì có ba gây một béo, đều là nhất lưu cao thủ, giờ phút này tin rằng Thiên Nhan Duyệt không có ở đây, chuẩn bị rút lui.

“Vô danh tiểu tốt, ngang nhiên dám động vào Hắc Dạ tứ lão, chẳng còn biết sống chết, sự thật đáng buồn cười” Đây là một giọng nói của lão già, âm thanh rất có lực, là một người châu Á điển hình.

Một giọng nói khô khốc khác vang lên, nhưng mà bằng tiếng Anh: “Năm phút nữa cảnh sát đến”.

Bọn chúng chỉ có thời gian năm phút, nhưng nếu muốn ngắt đuôi tứ đại cao thủ của Long Tổ, năm phút cũng đã quá đủ.

A Cầm và A Phương cũng theo sát phía sau Tiêu Thu Phong, lúc này chiếc xe bị bốn quái nhân phá nát, đã cảm thụ được sức mạnh của người con trai này, dòng máu chiến đấu trong người hần như được đánh thức dậy. Đây chính là bản tính khát máu.

Hai người kia vẫn chưa nói gì, nhưng đã tạo ra thế công như nhau, giống như bôn lôi đánh tới, muốn là một chiêu đoạt mạng, bốn người vây quanh đám Tiêu Thu Phong, trong đó tách ra một, đối phó với A Phương và A Cầm.

Triển khai toàn bộ lực lượng ra để đối mặt với ba cổ khí kinh. Tiêu Thu Phong bây giờ đang có cái khát vọng là, bốn kẻ này đều là cao thủ dùng để luyện tập tốt, hần muốn từ trong giết chóc, đột phá năng lực bản thân lên thêm tầng mới.

Đối với một vũ giả mà nói, đột phát chính là một loại cảm dỗ không thể cưỡng lại.

Tiếng súng, tiếng đánh nhau, tạo thành tiếng gió xé tai, những nơi gần chỗ chiến trường này, người qua đường đều tìm chỗ núp hết, tránh càng xa càng tốt cái ngọn lửa chiến tranh này.

Nhìn thấy bóng người cứ bay qua bay lại, bọn họ tò mò nghĩ: Chẳng lẽ đang diễn trò?

Năm ngón tay thành đao, đao khí ngưng nhiên mà phát, giống như là có một cây đao thật ở đây. Tiêu Thu Phong rất tự tin cùng “hần” so cao thấp, Ảnh Tử Tâm Pháp và Vô Thượng Tâm Pháp Quyết, giống như một cơn lũ, thao thao bất tuyệt, giết chóc giờ như ý niệm, chỉ cần động, liền không thể kìm hãm, mỗi lần nhìn thấy máu tươi, cả thân thể tựa như được kích thích, trở nên hưng phấn hơn.

“Người là ai...”

Sau ba chiêu, một lão già đã bị đao khí chém trúng, máu tươi phun trào ra từ cái áo khoát màu đen. Cái loại sát khí kinh điển như vậy, đã làm cho cả bốn phải giật mình.

Cái lực lượng của người con trai trẻ tuổi này, đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của họ. Trong đội xe đã xuất hiện một cao thủ như vậy từ khi nào, sao với bốn người Long Tổ, chỉ hơn không kém, thân pháp như vậy, tựa như ảnh, căn bản không thể chạm vào.

Sát ý của Tiêu Thu Phong đã khởi, khí kinh đã không cách nào ngăn lại, cười một tiếng nói: “Chết đến nơi còn nói nhảm nhiều vậy”.

Giờ phút này, sức mạnh đã kích phát, hần cần phải phát tiết ra cái chân khí cường đại này, nói một câu ra cũng thấy ngại thẹn.

Mà từ một nơi xa, một cái ống dòm đang lẳng lặng nhìn hết thấy.

Cái khoảng khắc người này buông cái ống dòm ra, sắc mặt xám như tro, hần không tin vào hai mắt mình, người mà hần kết giao bằng hữu nhiều năm như vậy, lại là một cao thủ, ngay cả Hắc Dạ tứ lão cũng vô lực giết hần.

Lập tức móc điện thoại ra.

“Cảnh Trường, kế hoạch thất bại” Giờ phút này, hần không thể không thừa nhận thất bại, Hà Hướng Nam lần đầu tiên biết, hần đã hoàn toàn nhìn lầm Tiêu Thu Phong, cho đến bây giờ hần vẫn chưa thể chính thức nhìn ra được.

Kế hoạch này là do một tay Cảnh Trường an bài, cuối cùng cũng xuất hiện sự cố, chỉ là thật không ngờ, ngay cả tứ lão cũng không thể đối phó được.

Đương nhiên cũng không nghĩ đến là Đồ Thần cũng tham gia, nhắm vào các cao thủ mà Hắc Dạ mời tới, những tay súng này, đều là hàng quốc tế cao cấp, nhất lưu sát thủ, nhưng thật không ngờ là chẳng thể ngăn được Đồ Thần.

Tổ chức sát thủ đệ nhất, đích xác không chỉ là hư danh.

Bên kia điện thoại rất yên lặng, Cảnh Trường tựa hồ như đang tự hỏi, cuối cùng thở dài một hơi, lạnh nhạt nói: “Người lập tức rời đi, việc này không cần người xử lý, ta còn việc trọng yếu khác giao cho người làm”.

Hơn ba trăm lính đánh thuê, đã chết gần hết, bọn họ rất trung thành, hứa hẹn rằng, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ tuyệt không lui về sau.

Trong đám tay súng kia, cũng có ba tên đào tẩu, vốn là bốn, nhưng một tên đang ngồi trong xe, đã bị bắn trúng bình xăng, trở thành đồng thịt nướng ngay lập tức.

Tiêu Thu Phong giơ hai tay lên, ngưng tụ một lực lượng kinh khủng, hai mắt khép hờ, hai tai nghe tứ phương, một tiếng thở dốc nhẹ nhàng cũng thu được vào tai. Mặc dù bốn tên này là siêu cấp cao thủ, nhưng bọn chúng thật sự đã quá già.

Trong đám, đã có một người bị chấn bay cái nón che đầu, nhìn thần thái phỏng chừng đã hơn trăm tuổi.

Sống đã hơn trăm tuổi, tại sao lại muốn tìm chết?

Thời điểm lực lượng của Tiêu Thu Phong bỗng trưởng, nội tâm chợt có chút u ám.

Sau trận chiến này, thân phận của hần, sẽ có rất nhiều người hoài nghi, điểm này, Tiêu Thu Phong đã không còn cách nào ngăn chặn.

Túy Quý đến bên người của Dạ Ứng nói: “Hần rất giống một người!”

Dạ Ứng cũng không để ý, chỉ tiến lên từng bước, chờ đợi Tiêu Thu Phong, nhẹ giọng trả lời: “Trên đời này có rất nhiều người giống nhau!”

Dâm Tặc cũng trợn mắt, chẳng qua hần không hỏi, chỉ nghĩ trong đầu, tại sao chiêu thức của tên Tiêu thiếu gia này lại giống với tên khốn kia thế nhỉ?

Nếu quả thật là hần thì tốt, sáu trăm vạn kia, nói không chừng cũng có thể trở lại.

Chỉ có Phi Kiếm đứng một bên, nhẹ nhàng cầm kiếm mà đứng, mặt đầy máu tanh, mang theo một cổ lệ khí cường đại, hai mắt lóe lên một loại đoán nghi, hẳn từ lâu đã sớm hoài nghi thân phận của người này, chỉ đáng tiếc là, tất cả tư liệu của người này, đều không có vấn đề gì.

Cả bốn lão già, tựa hồ như đang rất kích động, thương thế hình như cũng đã quên mất, chưởng cùng vung ra thế như sấm sét, giờ phút này bọn họ không có tâm tình đối phó với A Phương và A Cầm nữa, chỉ với lực lượng của Tiêu Thu Phong, đã không thể chịu được nổi.

“Lão Tứ, các người chạy...”

Cái lão lùn nhất, ồm ồm mở miệng, nhưng... Tiêu Thu Phong đã ra tay, còn muốn chạy, sợ rằng không dễ như nói.

Tựa hồ như đã hấp thụ đủ năng lượng của thiên địa, trong nháy mắt, tầng tầng chân khí tản ra, ngưng tụ thành từng đóa hoa tuyết. Bàn tay của Tiêu Thu Phong cũng đã nghênh đến, cùng gã lùn chạm song chưởng, một tiếng nổ lớn phát ra, hoa tuyết kia nổ tung, máu me văng khắp nơi, lão lùn đã mất đi một cánh tay.

“Hắc Ám Thương Khung...” Một giọng nói âm lãnh vang lên, từ trong miệng cái lão cụt tay, như ma quỷ xuất ra.

“Lão Nhị, không nên...” Lão béo kia lên tiếng, vội chạy đến ngăn cản lão già kia phát công, nhưng hết thầy đã quá muộn, còn chưa kịp đến gần, đã bị lực lượng hắc ám khổng lồ kia đẩy lui mười bước.

Một đám sương mù màu đen trong nháy mắt đã vây kín người lão già cụt tay.

“Diệt...”

97. Chương 97: Huyết Sát

Tiêu Thu Phong lui về sau ba trượng, ổn định thân hình, nhìn ba lão già kia cấp tốc bay về phía ngược lại, hẳn không còn lòng dạ nào đuổi theo, bởi vì cái lão điên trước mắt đã lựa chọn sự tự bạo tàn khốc nhất.

Hắn không tránh, bởi vì đã phát động sự tàn sát, làm cho sự khát máu dâng trào lên, nhìn lão già đã bị làn khói đen bao quanh, lạnh lùng cười: “Lão muốn tự bạo sao, ta không cho lão cơ hội này”.

Tay trái nâng bàn tay phải lên, một chưởng lực cường đại, hình thành thế Khai Sơn Phách, nhưng loại chưởng lực hùng hậu này trong nháy mắt, đã chuyển hóa thành đao khí, đây chính là tâm đao của Vô Thượng Tâm Pháp .

“Hóa đao...” Theo một tiếng quát nhẹ, khí kinh ấy, đã hóa thành đao ảnh, đột nhiên hướng tới chỗ lão già bổ xuống. Những âm thanh “Rắc... rắc...” đã vang lên, giống như tiếng nứt của những tảng băng, và một cái khe quái dị, đã chậm rãi xuất hiện tại chỗ đứng của lão già.

“Aaaaa...” Một tiếng kêu thảm thiết làm rung cả trời đất, lão già kia đã bị đao khí vô hình, bổ ra làm đôi, máu tươi phun khắp nơi, khói đen tan biến làm cho thân thể của lão lộ ra dưới ánh mặt trời, thoáng cái ngã xuống, tình trạng tử vong rất là thảm.

A Phương và A Cầm chăm chú nhìn những sự kiện này, mặc dù hai nàng đã có rất nhiều kinh nghiệm chém giết, nhưng giờ phút cũng không khỏi lấy tay che miệng, đều cảm thấy buồn nôn, cái cảnh tượng giết chóc này, giống như một cơn ác mộng, từng bước từng bước lưu lại trong tâm trí.

Tứ đại cao thủ Long Tổ, đã đuổi theo ba lão già kia, tình thế nghịch chuyển, lúc đầu bốn người là cao thủ khó ai bì được, thì lúc này đã mất đi cái khí thế hiên ngang đó, đang rất vất vả chống đỡ.

“Để chúng đi!” Giọng nói của Tiêu Thu Phong vang lên, vung tay một cái, cả bốn người đều lập tức lui lại.

Ba lão già cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều đến tâm tư Tiêu Thu Phong, thừa dịp đám Dạ Ưng còn đang chần chừ, đã lập tức phi thân bỏ chạy, cái áo choàng màu đen phập phồng trên không rồi cũng dần mất tích sau các tòa cao ốc.

Dâm Tặc hét lớn: “Vì sao lại để chúng đi?”

Tiêu Thu Phong không nhìn hấn, từ tốn chấp tay ra sau lưng, chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng nói: “Chúng không đi cũng chết, mà đi cũng chết. Các người cần gì phải cố sức như vậy, nên dựa vào đám người này mà điều tra một chút đầu mối”.

Hành động lần này, có thể nói là hoàn toàn thất bại, kết cục của chúng cũng không cần hoài nghi. Giết bọn chúng, cũng giống như là giúp đối phương giết người diệt khẩu, thật sự là làm điều thừa. Đám người của Ruth, đã theo sau bọn chúng, mặc dù không nhất định hữu dụng, nhưng cũng nên thử một lần.

Trong lòng Dâm Tặc cực kì khó chịu, đường đường là cao thủ Long Tổ, lại phải nghe lời của một tên phong lưu thiếu gia, nhưng khi muốn mở miệng phản bác, thì đã bị Dạ Ứng ngăn lại.

“Cảnh sát sắp đến, nơi này giao lại cho chúng tôi!” Với thân phận hiện giờ của Tiêu Thu Phong, đương nhiên không nên dây dưa vào chuyện này, Dạ Ứng vừa nhắc nhở, Tiêu Thu Phong cũng đã xoay người rời đi.

Đương nhiên lúc hấn rời đi cũng có hai nàng A Phương và A Cẩm, còn có bốn vệ sĩ khác. Nhưng thân phận những người này không thể lộ diện, đương nhiên không thể để cho cảnh sát tra vấn. Lúc xảy ra độ sủng, bọn họ đã bị thương hai người, tuy là có thực lực, nhưng thật sự cũng hơi bị xui.

Tiêu Thu Phong cũng không quay về khách sạn Cửu Long, mà chọn một cái khách sạn nhỏ yên tĩnh khác, mặc dù trận chiến đẫm máu này rất thoải mái, nhưng bây giờ, hấn cần biết kết quả của cuộc chiến.

Chẳng qua khi đám Dạ Ứng ra tay, làm hấn thật sự bất ngờ. Một năm trước đây, cái tổ chức này chưa từng nổi lên mặt nước, thật không ngờ bọn họ đã đạt đến trình độ này rồi, thực lực cường đại, tiền tài khổng lồ, còn có những mối quan hệ không lường được, mỗi một cái cũng đủ làm người khác kinh ngạc.

Theo tin tức của Phượng Hề, sau lưng Thiết Huyết Đoàn, tựa hồ cũng có hình bóng của Hắc Dạ.

Hà Hường Nam có thể ẩn thân tại HongKong mà không bị Phượng Hề cũng như Ruth phát hiện, đương nhiên không phải muốn là làm được, vì nếu Hắc Dạ không giúp hấn, thì không ai có thể giúp hấn.

Một âm thanh khác thường, tiếng bước chân êm ái, cánh cửa được mở nhẹ nhàng, Ruth mặc một cái đầm toàn thân, nhẹ bước vào, trên mặt vẫn mang cái mặt nạ Phong Linh như trước.

“Người của tôi đã bị giết ba, nhưng ở đó, tôi cũng tìm được vài thứ khiến anh hứng thú” Ruth tự mình tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, phong thái như mình chính là chủ nơi đây, tiện tay quăng ra ba bức hình.

Ba thi thể, hoặc là ba vết thương, những vết thương trí mạng, máu tươi đầm đìa, nhưng... những vết thương này đều là vết đao sắc bén, Tiêu Thu Phong liếc nhìn một cái, đây là thủ pháp dụng đao giết người, bọn họ ba năm trước cũng đã thấy qua.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Là hấn!”

Ruth đã gỡ mặt nạ xuống, một gương mặt kiều diễm xinh đẹp, phát ra nét thành thực hấp dẫn, cho dù mới trải qua chém giết, thì trên mặt nàng vẫn giữ nét ôn nhu vạn chủng.

“Thật đáng tiếc, chỉ tra ra được chỗ ở, không tìm được hành tung của hấn, tin chắc rằng hấn đã rời khỏi HongKong” Đối với lời dặn của Tiêu Thu Phong, nàng không thể không hết sức, cho nên ngay cả Lang Khuyển nhiều lần đưa ra nghi vấn, đều được nàng trả lời bằng những cái tắt.

“Người khác đâu?” Tiêu Thu Phong lại hỏi, người khác, đương nhiên là ám chỉ Hà Hường Nam.

Ruth lắc đầu: “Không có tin tức, tên này hình như rất giỏi ngụy trang, hoặc là hấn đã thành một người khác, dựa vào tư liệu của anh, không phát hiện ra gì cả”

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết, trong tứ đại công tử của Đông Nam, thì Hà Hường Nam là một người biết che giấu thân phận nhất, bất quá, hấn có thể tránh khỏi tai mắt của Phượng Hề và Ruth, quả thật không thể xem thường.

Con người thường không sợ sủng trước mặt, nhưng lại không đỡ được tên ở sau lưng.

Nếu biết Hà Hường Nam nguy hiểm, chỉ cần có cơ hội, Tiêu Thu Phong sẽ không để hấn sống.

“Cảm ơn sự hỗ trợ của cô, nơi này đã xong, cô có thể giải quyết việc của mình” Đây là ý tiễn khách, nhưng Ruth không đứng dậy, hai mắt quyến rũ ôn nhu nhìn Tiêu Thu Phong, thản nhiên cười.

“Lúc này vì giúp anh, tôi đã đắc tội với năm tổ chức lớn, còn có cả cái tổ chức Hắc Dạ thần bí kia nữa. Chẳng lẽ không có thù lao, mà chỉ nhận được một câu cảm ơn của anh?”

Tiêu Thu Phong hỏi: “Cô muốn gì?” “Tôi muốn cái mật mã kia” Ruth trả lời không cần suy nghĩ, cái mật mã này quan hệ đến cả một đồng tài phú. Dù nắm giữ cả Đồ Thần, tiền của nàng xài cả đời cũng không hết, nhưng những thứ đó, vốn dĩ thuộc về nàng.

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Yêu cầu này tôi không thể đáp ứng, vì tôi đã nhận lời của hắc, khi nào cô hoàn thành điều kiện mới đưa cho cô. Hơn nữa thời gian của cô cũng không còn nhiều lắm, những thứ này có khả năng thuộc về tôi”.

“...” Từ vẻ mặt của Tiêu Thu Phong, nàng không nhìn ra được gì, tức giận nói: “Vậy tôi đáp ứng anh, đưa hết tất cả tiền cho anh, tôi chỉ cần lá thư này, đối với anh cũng không có hại gì”.

Tiêu Thu Phong lại lắc đầu, nhưng lần này hắc không nói gì, giống như là xem Ruth không tồn tại trước mặt.

Thấy Tiêu Thu Phong không chút động lòng, Ruth đột nhiên đứng dậy, khoe ra những đường cong hấp dẫn, phong nhu đầy đặn rung rinh chết người, trên mặt làm ra vẻ khiêu khích.

“Hơn nữa, nếu anh đồng ý, tôi có thể cùng anh một đêm” Nàng tin cái này đã đủ trọng lượng.

“Nếu cô còn bước thêm một bước nào nữa, thì tôi cũng cam đoan với cô, khi cô trở về sẽ trần như nhộng”.

Cái này không phải là uy hiếp, vì Tiêu Thu Phong nói được chắc chắn làm được, điểm này, Ruth đã thử qua, lần đó may mắn còn bộ bikini mặc về, vả lại cũng là ban đêm, còn bây giờ ở HongKong, lại là ban ngày, nàng không đủ can đảm để thử.

Nàng không bước tới, cắn chặt môi, xoay người lại đem mặt nạ vào, đột nhiên xoay lại nói: “Tôi sẽ đến Thượng Hải, để xem vị hôn thê của anh xinh đẹp cỡ nào, tên xấu xa, dám phá hủy lòng tự trọng của đàn bà, tôi muốn nhảy lầu”.

Tiêu Thu Phong căn bản không để ý đến, người con gái này nếu thực sự nhảy lầu, cũng không thể chết được, nên hắc chẳng lo lắng chút nào.

Đương nhiên, dù nàng đi gặp Liễu Yên Nguyệt, cũng không vấn đề gì. Vì nếu nàng muốn gây bất lợi cho Liễu Yên Nguyệt, thì nàng không thể nào là con gái của Thiên Mệnh, hoặc là, nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt, có thể học được tính cách ôn nhu của người con gái phương đông.

Ruth rời đi, Dạ Ứng đi vào, dường như hắc mang theo cả bầu trời đêm cùng hắc, dù ngoài cửa sổ thì vẫn là ban ngày.

Tiêu Thu Phong vội vã đuổi Ruth đi vì muốn tiếp người bằng hữu này.

Dạ Ứng là cao thủ, thì Ruth cũng là cao thủ, không hơn không kém, nhưng Ruth lại không có cơ hội này. Bất quá nếu bàn về ám sát, thì cho dù là mười Dạ Ứng cũng phải bỏ mạng dưới tay nàng.

Sau một hồi giết chóc, Dạ Ứng đã không giống như bình thường, lâm vào trạng thái tư duy thật sâu. Thế nhưng, trên gương mặt lãnh khốc của hắc, lại nở một nụ cười.

Hắc nói câu đầu tiên, cũng giống như đang trêu tức.

“Tiểu tử ngươi thật là lớn mạng,, thế mà không chết. Dạ Ứng ta thật không thể không bội phục” Đến lúc này rồi mà không đoán ra được thân phận của người này thì hắc căn bản không xứng với những suy nghĩ mẫn cảm của Dạ Ứng.

Tứ đại cao thủ Long Tổ, cũng chỉ có hắc nhận ra.

Tiêu Thu Phong cười một cái, không phủ nhận, từ sau trận đánh hôm nay, thân phận của hắc sẽ có rất nhiều người hoài nghi, nhưng trừ cái người đang đứng trước mặt hắc, còn lại phỏng chừng không ai có thể xác định một cách chính xác...

...Hắn là Ảnh Tử.

98. Chương 98: Phong Ba Tại Hongkong

Tiêu Thu Phong không phản bác, nhưng hắn cũng không thừa nhận, bởi vì hắn là Ảnh Tử, nhưng cũng là Tiêu Thu Phong, hai thân phận này, cái nào cũng là thật.

Nói cách khác, nếu không phải vì muốn vén lên cái bí mật này, hắn nguyện ý suốt đời làm Tiêu Thu Phong, cả đời vô ưu, sống một cuộc sống trong mộng.

Dạ Ứng đã ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Chúng tôi phải về, anh cần tôi giúp gì không?”

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Giúp ta? Người tính sai rồi, đây là tự giúp chính mình, Dạ Ứng, người nên biết, có một số việc khi phát sinh thêm lần nữa, phỏng chừng người tiếp theo sẽ là người”.

Hai mắt Dạ Ứng chợt lóe lên một ý niệm giết chóc, kỳ thật chuyện này, hắn cũng đã nghĩ đến, đặc biệt là khi hắn hoài nghi thân phận của Tiêu Thu Phong là Ảnh Tử, cái tâm lý sợ hãi trong lòng, đã bị xua tan.

Làm bằng hữu chiến đấu với nhau đã tám năm, hắn đương nhiên hiểu Ảnh Tử là người như thế nào, càng biết sau lưng hắn nhận được sự ủng hộ gì, nếu đối thủ đã dám ra tay đối phó, vậy thì lực lượng nắm giữ, nhất định không kém là bao.

Cái loại đánh giá này, tựa hồ như đã nằm ở mức độ siêu việt, hắn cũng chỉ là một quân cờ, đây là vì sinh tồn bất đắc dĩ, căn bản là không có sự lựa chọn.

Dạ Ứng gật đầu, hắn hiểu được ý của Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng đứng dậy, giờ phút này không phải là lúc ôm hôn thăm thiết.

“Có nhớ Triệu Nhược Thần không?” Tiêu Thu Phong đột nhiên hỏi.

Dạ Ứng sửng sốt, nhìn Tiêu Thu Phong, nói: “Có phải con cọp cái kia không?”

“Nghe nói nàng đang ở trong đặc chiến đại đội, ta không hy vọng có người này quấy nhiễu nàng”.

Dạ Ứng cười, cười đến mất tự nhiên, nhếch ngón tay cái lên, nói: “Không thể đỡ được, mỗi dạng người của anh cũng đều làm cho tôi bội phục. Khẩu vị của anh cũng thật khác thường”.

Ý nói ở đây là muốn nhờ hắn chiếu cố cho người con gái này. Dạ Ứng mặc dù không có yêu đương gì, nhưng cũng không phải là kẻ ngu, đương nhiên có thể hiểu rõ. Đối với Triệu Nhược Thần, người Long Tổ không ai xa lạ, bởi vì nàng là chị em tốt của Vũ, bởi vì cá tính mạnh mẽ của mình mà năm tập huấn đó, đã trên không đúng người.

Dạ Ứng rời đi, Tiêu Thu Phong nhớ lại cảnh kích tình đêm đó, nếu không có đêm đó, hắn cũng sẽ như Dạ Ứng, không thể hiểu được bản chất của người con gái này. Bất quả không ai nghĩ đến, gương mặt thật của Triệu Nhược Thần, chính là vẻ ôn nhu dịu dàng..

Tính cách nóng như lửa, có chút hơi điên cuồng, nhưng trong lòng hắn, nàng là một người con gái chân chính.

Điện thoại reng lên, số thì hơi lạ, giọng có chút run rẩy, nhưng Tiêu Thu Phong nghe được, đầu dây bên kia gọi hắn là thiếu gia.

“Tiêu thiếu gia, tôi là Tank ma quỷ” Nói mãi vẫn không thể bỏ được cái xưng hô ma quỷ này, vì Tank tin tưởng rằng, đến một ngày nào đó, người của hắn, trong mắt người khác sẽ chính thức trở thành ma quỷ.

“Nghe, nói đi” Tiêu Thu Phong nói rất nhẹ nhàng, nhưng vô hình chung lại là một loại áp lực cực lớn, mỗi lần nghĩ đến Tiêu Thu Phong, Tank rất sợ hãi, sợ mắc phải sai lầm nào đó.

“Chúng tôi đã lựa chọn được một chỗ tốt, liên lạc được với rất nhiều người. Không biết Tiêu thiếu gia sẽ cung cấp bao nhiêu tài chính?”

Ngày đó, nghe được yêu cầu của Tiêu Thu Phong, Tank cũng hy vọng có thể làm ra một sự nghiệp động trời, nhưng trong lòng hắn rất lo, vì bọn họ rất nghèo, chỉ sống nơi cồn cát và lều bạt, liệu có một thiên đại tài phú nào giúp hắn hoàn thành giấc mộng không?

Tiêu Thu Phong đáp không cần nghĩ: “Ta đã nói rồi, trừ người, cái gì cũng được, Tank, ta sẽ đưa cho người mười triệu USD để khởi động, người đừng đưa những thứ rác rưởi đến gặp ta, nếu không ta sẽ bóp nát đầu người. Còn nữa, ta rất không hài lòng về tiến độ của người, lần sau gọi điện cho ta, ta không hy vọng sẽ nghe cái giọng đầy run rẩy của người”.

“... vàng vàng... tôi cam đoan với ngài” Tank tự động vui vẻ, cái phần Tiêu Thu Phong nói sẽ bóp nát đầu cũng quên luôn, mười triệu USD, với mười triệu này, một lượng tài chính khổng lồ như vậy, hắn còn phải sợ gì nữa?

Bây giờ hắn có thể hiên ngang ngẩng mặt nhìn người.

Mười triệu USD đã chuyển đến tài khoản của Tank rất nhanh, Tiêu Thu Phong tuy không phải thật sự tin tưởng Tank, nhưng hắn biết người này không có gan làm bậy, và có rất nhiều người liên quan đến hắn, cho dù có cả núi tiền cũng không có mạng để hưởng.

Chẳng qua, tại Trung Đông, muốn thiết lập lực lượng của mình, trừ tiền ra vẫn không đủ, Tiêu Thu Phong lập tức gọi điện cho Phượng Hề, thông báo tình hình cho nàng.

Rất nhanh sau đó, Lý Cường Bình và mười thần binh chiến sĩ đã được đưa đến, vì cả Đông Nam đều đã nằm trong tay của Bộ Xà, không cần nhiều người ở lại. Hơn nữa, với lực lượng cường đại bây giờ, Bộ Xà càng trở nên hung ác, đang chuẩn bị khuếch trương lên phương Bắc.

Nhưng phương Bắc bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp, Tiêu Thu Phong cảm giác được lực lượng của mình không cách nào so sánh được với lão già đó, chỉ âm thầm bồi dưỡng.

“Đưa hắn đến HongKong” Đây là câu cuối cùng Tiêu Thu Phong nói với Phượng Hề.

Mỗi con chó đều có tác dụng của nó, nhưng đến lúc chuyển đổi mà không thể khống chế được, thì vận mệnh của con chó đó chỉ có chết.

Bộ Xà là con chó do hắn dạy dỗ, rồi sau đó giao lại quyền cho Phượng Hề, Tiêu Thu Phong đã từng lạnh lùng nói, nếu con chó không nghe lời, cứ tự nhiên đem làm cây bẫy mìn.

Đưa hắn đến HongKong, ngoài việc cảnh cáo hắn, Tiêu Thu Phong còn có việc giao cho hắn làm. Thiên Nhan Duyệt mặc dù an toàn, nhưng chuyện của Phó gia vẫn còn. Không kẻ nào có thể làm hắn thương tổn mà vẫn có thể bình yên sống.

Chuyện của Thiên Ngưu, để Lâm Thu Nhã xử lý, còn hắn phải trừng phạt Phó gia !

Hơn nữa, HongKong là một cái dùi gà thơm, bất luận kẻ nào cũng muốn ăn, Tiêu Thu Phong đương nhiên không thể để lãng phí.

Sáng hôm sau, Bộ Xà đến, nếu xem xét từ trên gương mặt, thì Bộ Xà tao nhã lịch sự, tuyệt đối không có vẻ mặt âm hiểm, hoặc vốn dĩ âm hiểm là bản tính của hắn, không cần phải che giấu.

Cùng theo hắn đến là Thiết Trụ, nhiều ngày không gặp, người binh lính trẻ này tựa hồ đã thay đổi, thân thể trở nên cường tráng rất nhiều, vẻ mộc mạc đã không còn, thay vào đó là hơi thở cường đại mang tính giết chóc, xem ra, trong thời gian gần đây hắn tiến bộ không ít.

“Tiêu thiếu gia, Thiết Trụ cảm thấy không thoải mái”.

Có vài thứ, hắn vẫn chưa đổi, đứng trước mặt Tiêu Thu Phong, cũng không cần phải che giấu cảm xúc của mình, giờ phút này trên mặt hiện rõ sự bất mãn.

Tiêu Thu Phong cười, Thiết Trụ thì cứ tiếp tục nói: “Đội trưởng nói người không cho tôi đi Trung Đông, mỗi ngày ở cùng tên phế vật đó, tôi cũng sắp biến thành phế vật rồi”.

Bộ Xà đứng bên cạnh run lên theo từng cơn, cái gì mà phế vật. Đi cùng hắn, là chiến tướng rất tinh nhuệ, tại phương Nam, là vô địch.

Nhưng hắn không dám mở miệng, bởi vì nếu so sánh với con quái vật trước mặt này, thì nói là hạt bụi cũng không quá đáng. Không thể thừa nhận, bọn chúng giết người, đối với Thiết Trụ, phải nói là tàn sát, có chung một kết quả, đều là chết, nếu có khác thì chỉ khác biệt cách chết thôi.

Tiêu Thu Phong không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng liếc Bộ Xà, dùng một ngữ khí không thể kháng cự nói: “Bộ Xà, không quản mày dùng biện pháp gì, tao muốn cả HongKong”.

Bộ Xà sắc mặt thì lạnh lùng, còn Thiết Trụ lại nóng lên.

“Thiết Trụ, nếu thật sự cảm thấy nhàm chán, thì tôi sẽ an bài giúp anh” Nghe xong lời của Tiêu Thu Phong, Thiết Trụ chỉ biết gãi đầu.

“Cái này... cái này... Tôi cảm thấy Tiêu thiếu gia là người anh minh nhất, HongKong là một viên ngọc quý, là một địa phương rất tốt, Thiết Trụ đến đây, đúng là cứ như cá gặp nước, làm sao có thể cô phụ ý tốt của thiếu gia. Tôi sẽ không đi Trung Đông nữa. Mệnh lệnh của Tiêu thiếu gia, tôi luôn luôn chấp hành”.

Muốn cả HongKong, đó là một chuyện rất là oanh oanh liệt liệt, làm sao hắn lại có thể dâng cho người khác một cơ hội tốt như vậy?

Nhìn cái mặt dày không biết xấu hổ của Thiết Trụ, lại nghe hắn nịnh hót nữa, Tiêu Thu Phong nhin không được mắng: “Biết thế thì sao không cút đi làm việc, muốn tôi ném anh sang Trung Đông ngay bây giờ không?”

Thiết Trụ bước ra ngoài đầu tiên, Bộ Xà cũng tiếp bước theo sau, nhưng bọn họ đều biết, thế lực hắc ám của HongKong, sắp có bão.

Sự phồn vinh của HongKong, cũng làm cho nơi này thành tam giáo cửu lưu dung hợp, thuận tiện để buôn bán. Nếu ở đây xuất hiện rất nhiều công ty liên doanh thì giới hắc đạo cũng làm việc tương tự.

Ngoại trừ các thế lực thâm căn cố đế tại HongKong, còn có thêm các thứ khác, như giáo hội của Mĩ, nhóm người của Nhật, hay là mafia của Nga... Nói chung là đều đóng quân tại HongKong, phân chia ranh giới, tuy không cùng các bang phái khác tranh đoạt địa bàn, nhưng cũng âm thầm thao túng thế lực, tuyệt đối không thể khinh thường.

Bất quá, nếu dựa trên thế lực để phân chia giai cấp, thì Tiêu Thu Phong chỉ chú ý vào ba người, đó là Thanh Trúc, Phi Mã, và Hồng Đường, ba thế lực này nắm 80% địa bàn ở đây, mà sau lưng còn có lực lượng cường đại chống đỡ.

Mà trong ba cái bang phái này, thì có Phi Mã, dựa vào hơi hám của Phó gia, cấu kết hắc bạch, đây là một dạng tư bản hắc sắc chính nghĩa. Nếu là ban ngày thì có Phó gia đứng mũi chịu sào, còn ban đêm thì... đương nhiên là Phi Mã giúp sức.

99. Chương 99: Hắc Bang Kiêu Ngạo

Bang chủ Trần Thông Lộ của Phi Mã, tính đến nay đã được năm mươi ba tuổi.

Từ năm lên mười, hắn đã lặn lội tại HongKong, từ một thằng lưu manh đầu đường xó chợ, mãi cho đến khi trở thành lão đại của một nửa giang sơn HongKong, hắn đã trải qua rất nhiều lần chém giết, cũng có thể xếp vào thành một loại truyền thuyết.

Trong ba bang phái lớn nhất HongKong, hắn luôn cho rằng chỉ hắn mới có đủ quyền thống trị HongKong, bởi vì Thanh Trúc và Hồng Đường mặc dù là do người địa phương thành lập, nhưng mặt sau, ít nhiều gì cũng có tạp chủng lọt vào, mà theo lý giải của hắn thì cái này là dòng máu không chính thống.

Hắn có thể phát triển đến hôm nay, thủ đoạn dĩ nhiên cũng là một trong những bí quyết thành công, quan trọng nhất là có một luồng tài chính khổng lồ viện trợ, cho nên đối với Phó gia, hắn luôn có cảm giác là phải trả ân.

Lưu manh cả đời, trong hắn cũng hiểu được, đám thương nhân kia, có một số chỗ, so với đám lưu manh của hắn, cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, nói một cách khác là, chúng đều cùng một loại người, cho nên những

lúc hấn đối mặt với lão gia tử của Phó gia cũng không có chút tự ti, ngược lại đôi khi còn cảm thấy... con mẹ nó mình còn là người tốt.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, phá vỡ sự thưởng thụ của hấn, người này là một cô gái trẻ, bước vào nhưng không dừng lại, vì người đàn ông kia chính là Trần Thông Lộ, phải “hầu hạ” hấn cho thật tốt, nếu không thì cả nhà của nàng ngày mai sẽ không thấy được ánh mặt trời.

Nàng có chút hối hận, bản thân vốn là một người tốt, ngoan hiền này nọ, lúc thi tốt nghiệp xong, chỉ là muốn đi xả stress một chút, nhưng không ngờ bị Trần Thông Lộ nhìn trúng, rồi hạ xuân được... nhớ lại những đoạn hồi ức trong đầu, nàng căn bản đã không có lựa chọn. Đối với tên trời đánh này, nàng không có lực phản kháng.

Thật ra thì... cũng có người phản kháng rồi, nàng tận mắt nhìn thấy, một cô gái xinh đẹp kia, đã bị hơn ba mươi thằng to con thay phiên nhau “chơi” một ngày một đêm, sau đó thì chặt đứt hai chân nàng. Cô gái đó bây giờ vẫn còn sống, và làm một biểu tượng thay lời cho Trần Thông Lộ, gửi đến những kẻ không biết nghe lời một hậu quả.

“Đại ca, lão gia này đưa thiệp đến, nói là muốn mời anh đi tham gia công chứng đại hội”.

“Đút vào con mẹ nó đi...” Trần Thông Lộ trên mặt hiện ra rõ sự vội vã, hai tay nắm lấy đầu cô gái, đặt xuống... rồi... một đập đá văng cô gái ra, mắng: “Cút con mẹ chúng mày hết!”

Một người khác đã đi vào, lời cô gái ra, kết quả của tất cả những đứa con gái bị chơi đùa chỉ có một, là... “hấp diêm” hội đồng.

Trần Thông Lộ kéo quần lên, chẳng buồn nhìn qua thiệp, hỏi: “Có những ai?”

Mã tử lập tức tiến lên báo cáo: “Theo tin tức dò xét, Thanh Trúc và Hồng Đường tựa hồ như đều tham gia, bọn họ muốn lão gia tử chủ trì công đạo, muốn chúng ta trả lại Cửu Long Tam Điều Nhai”.

“ĐM, muốn ông mày trả lại là như thế nào, có bản lãnh thì đến cướp lại. Ông mày cũng đếch rảnh, không đi”.

Trần Thông Lộ không hề có một chút gì gọi là nể mặt, theo định lý của hấn, ai mạnh kẻ đó làm lão đại. Cái hắc bang liên minh này, sớm nên đi ăn cứt hết đi, đừng tưởng lời ra một lão già là có thể khiến hấn sợ hãi. Trong tay hấn có người, lại có súng, sao phải sợ một con gà? Lúc này, một tên khác bước vào: “Bang chủ, lúc này, người nên đi” Cửa chậm ra mở ra, một dáng người gầy nhỏ, so với bộ dạng lưu manh thật không giống chút nào.

Người này khoảng ba bốn chục tuổi, cũng có thể coi là trẻ, nhưng ở Phi Mã, có thể xem là dưới một người trên vạn người, bởi vì, hấn là người mà Trần Thông Lộ tín nhiệm nhất.

Không ai biết, hấn từng là quản lý của một công ti mậu dịch, nhưng lại bị tiểu thương hãm hại, trở nên trắng tay. Trong lúc đói khổ nhất, hấn đã gặp được Trần Thông Lộ, thay mặt hấn làm “phi-lê” cả nhà tên hại hấn, còn bản thân hấn, đã không cần lựa chọn mà trở thành một thành viên của Phi Mã.

Tên của hấn, cũng không có nhiều người biết, tất cả chỉ gọi bằng sư gia, có nhiều lúc, bản thân Trần Thông Lộ cũng gọi như thế.

“Bang chủ, người không phải là luôn tìm kiếm một cơ hội chiếm giữ cả HongKong sao? Đây là cơ hội tốt nhất, với thực lực của chúng ta, chỉ cần bố trí thuộc hạ một chút, những tên này muốn chạy cũng không thoát”.

Trần Thông Lộ đắc ý cười, vỗ vai sư gia nói: “Vẫn là chỉ có sư gia là sáng suốt. Được, vậy chúng ta sẽ đi “chơi” với bọn nó”.

Hùng bá cả HongKong, đây là mục tiêu của đời hấn.

Khi mọi người rời đi, hấn gọi điện thoại cho Phó gia, cái đại sự như vậy, hấn cũng muốn nghe ý kiến của lão già Phó gia, bởi vì mối quan hệ thân thiết của hai người.

“Tiêu Thu Phong? Là người nào?” Buông điện thoại ra, Trần Thông Lộ có chút ngạc nhiên, lão già của Phó gia đã đáp ứng viện trợ cho hắn, tiền bạc lẫn súng đạn, nhưng kèm theo một điều kiện: Làm cho người tên là Tiêu Thu Phong biến mất!

Giết một người, không phải là chuyện gì to tát, điều kiện hậu đãi như vậy, hắn không tìm ra lý do từ chối.

Bách đạo có pháp luật, hắc đạo cũng có pháp quy, hơn nữa mọi người đều có quan hệ cộng sinh, nếu có kẻ phạm quy, sẽ lập tức bị quần công đến chết. Nhưng với một người đã có lực lượng quá khủng bố, thì cái loại pháp quy này, chẳng qua cũng chỉ như trang sức.

HongKong tuy nhỏ nhưng cũng có hơn mười bang phái lớn, giờ đây tụ họp về một chỗ. Mỗi lần họp là bao hàm luôn cả sự phân phối lợi ích, nên chưa ai dám coi thường.

Thanh Trúc là lão đại của Thanh Ngọc Đường, còn lão đại của Hồng Đường là Đào Bả Tử, ngoài ra còn có Thập Tam Muội nổi danh Miếu Nhai, cũng đã đến đông đủ, chừng này chắc đã đủ mặt.

Lão gia tử đã từng rất huy hoàng, nhưng năm tháng không buông tha lão. Lão đã già, nên chỉ được đám hậu bối tôn kính và hoài niệm. Nếu nói về thực lực bản thân, thì lão cái gì cũng không có.

Giờ phút này, lão đang ngồi ở ghế đầu tiên, nhìn xuống mười mấy lão đại của các bang hội, có cảm giác như lực bất tòng tâm, giống như đang ngồi ở long ỷ, nhưng không khống chế được lực lượng quần thần. Tất cả đều là giả.

Cho dù là giả, nhưng lão vẫn phải tiếp nhận. Bởi vì ngoài biểu hiện của mình, lão không có gì cả.

“Trần Bát chết tiệt, lão gia họp mặt, hắn cũng dám đến muộn” Đào Bả Tử là người đầu tiên mở miệng, chấm dứt tất cả lời thì thầm của mọi người. Kỳ thật cuộc họp này giống như là đấu lực vậy, kẻ nào mạnh thì có quyền lớn tiếng.

Đào Bả Tử thống lĩnh Hồng Đường, là bang phái có lịch sử lâu đời nhất tại HongKong, nhân số rất đông, cho nên có thể cùng Trần Thông Lộ tranh đấu vị trí đầu. Lần họp này, cũng là do một tay hắn sắp xếp.

Trần Bát là cái tên mà năm đó Trần Thông Lộ dùng để ra đời, xét ra thì hắn cũng chỉ là văn bối của Đào Bả Tử, nhưng dựa trên thế lực hiện tại, hắn đã không xem Đào Bả Tử ra gì. Bước chân ra giang hồ, chỉ xét lực thực, không tính lớn nhỏ.

“Trần bang chủ bận rất nhiều việc, có khả năng không đến, thông báo trước là đã rất nể mặt rồi. Đào Bả Tử không cần phải làm to chuyện lên” Lời này là từ một con chó của Trần Thông Lộ, chủ nhân đã như thế thì bọn chúng cũng không cần khách khí.

Thập Tam Muội thật ra đã không còn trẻ nữa, bất quá lúc còn trẻ, quả thật cũng có chút nhan sắc, nhưng nhiều năm lăn lộn trong chốn bần lầy này, cho dù là thần tiên, thì dung nhan cũng phải suy thoái, giờ phút này nhìn nàng, có thể gọi là Thập Tam thẩm thẩm, hoặc gọi là Thập Tam lão lão cũng không vấn đề.

Nàng là một phụ nữ, tâm kế không nhiều, cũng không có loại hùng tâm tráng chí của đàn ông, thậm chí bản thân một mẫu ba phần điền, đủ nuôi số các anh em thuộc hạ rồi, cái loại phân tranh này, nàng không muốn tham gia.

Nhưng hắc đạo cũng có quy củ, nhất định phải tuân theo.

“Tiểu bá vương, câm miệng lại cho tao. Mày không có tư cách nói chuyện ở đây” Trong lòng người nói gì, thì ai cũng biết, chỉ là nếu không muốn đối đầu với Trần Thông Lộ, thì phải gia nhập vào hàng ngũ của Đào Bả Tử, không có chuyện lựa chọn.

Thanh Trúc, bang chủ Thanh Ngọc Đường cũng rất khinh thường nói: “Chủ ra sao thì chó như thế, nhìn nó đi, dạy dỗ như con c., tốt nhất là phải quản chặt con chó điên này lại, đừng để nó tùy tiện cắn người”.

Ba bang phái hắc bang lớn, đã hình thành một liên minh ăn ý, trong lòng họ cũng rõ ràng một điều, nếu lấy lực lượng cá nhân ra, thì không cách nào đối kháng với Trần Thông Lộ.

Những tiếng bước chân, rất là kiêu ngạo truyền đến, Trần Thông Lộ đã đến, hắn khoác một cái áo choàng thật dài, mái tóc được chải gọn gàng, đeo kính đen, thật là có phong thái của một lão đại hắc bang, nếu không phải nhiệt độ nơi này đang tăng cao, thì phỏng chừng đã có người vỗ tay chào mừng.

“Nường nường khang, chó của Trần Thông Lộ tao, không đến phiên mày dạy dỗ. Nếu có bản lãnh, mày cứ chém chết mẹ nó đi, tao cũng không tính tiền phí an táng với mày đâu”.

Quả nhiên rất tàn nhẫn, để cho Thanh Ngọc Đường và Tiểu Bá Vương cắn xé lẫn nhau, còn hần thì hưởng lợi.

Lão gia tử đã ho khan hai tiếng, mọi người bưng tỉnh, giờ mới chú ý đến sự tồn tại của lão.

“Tốt, Trần bang chủ đã đến. Công chúng hội bắt đầu, hy vọng mọi người có thể để ân oán sang một bên, không nên ảnh hưởng đến đoàn kết. Bang phái chúng ta ở HongKong, đều là người một nhà”.

Không ai nói gì. Chỉ có Trần Thông Lộ vẫn chưa ngồi vào chỗ của hần, sai một kẻ thuộc hạ mang cái ghế đến đối diện lão gia tử, cởi áo choàng ra, ngồi xuống, hơn nữa còn gác chân lên bàn.

Hai tay đan lại với nhau, nói: “Tốt, mọi người có ý kiến gì, cứ việc nói ra cho sướng miệng, Trần Thông Lộ ta, nhất định sẵn khoái tiếp nhận, sẽ không làm mọi người thất vọng”.

Nói thì rất khách khí, nhưng những người ngồi trên bàn ai cũng biến sắc.

100. Chương 100: Tao Muốn Cả Hongkong

Thanh Ngọc Đường cùng Đào Bả Tử sững sốt, nhưng chưa kịp nói gì, thì Thập Tam Muội, dù không còn trẻ nữa, nhưng bản tính vẫn rất nóng nảy, nằng thoảng cái đã vỗ bàn đứng dậy, phẫn nộ quát: “Trần Thông Lộ, hôm nay lục bang thất phái của HongKong tụ họp, mày không nể mặt một chút sao?”

Trong lòng mọi người đều hiểu được, Trần Thông Lộ hiện tại là một kẻ điên nhưng thực lực bành trướng lợi hại, không ai dám đối mặt với hần. Nhưng, Thập Tam Muội lại là người đầu tiên lên tiếng, nằng là đàn bà, và hành động của nàng đã làm tất cả các trưởng đàn ông nơi đây xấu hổ. Ai nói đàn bà thì không bằng đàn ông?

Trần Thông Lộ cười, nhìn Thập Tam Muội lạnh lùng nói: “Thập Tam tẩu, bà đã lớn tuổi, đáng lẽ nên ở nhà giữ con đi. Hay là do lâu quá rồi nên thiếu hơi đàn ông phải không? Nhịn hết nổi rồi chứ gì? Tôi có thể miễn cưỡng giới thiệu cho bà vài mãnh nam, cam đoan sẽ làm cho bà sướng muốn chết”.

Thập Tam Muội tuy là dân xã hội đen, nhưng vẫn thủ thân như ngọc, nơi này, không ai là không biết, không kẻ nào là không hiểu. Đối mặt với sự ô nhục của Trần Thông Lộ, vài người con gái phía sau Thập Tam Muội đã không chịu nổi.

“Cái gì, muốn chơi hả? ĐM, tao nói với mấy con đĩ chúng mày, muốn đùa với ông hả? Thích thì ông sẽ để cho các anh em “chơi” cho chết mẹ luôn” Trần Thông Lộ không chút sợ hãi, bởi vì bên ngoài đều là người của hần, cho nên trong này, do hần quyết định.

Thập Tam Muội có chút cố kỵ, dù đã liên hợp với Hồng Đường, Thanh Trúc, nhưng đối mặt với Trần Thông Lộ, một khi đã động thủ, nàng không dám cam đoan, bọn họ cũng không thật sự đồng lòng, một tay bắt một tay để sau, có thể sẽ ra tay đâm lén bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy khẩu súng do người đàn bà này cầm, Trần Thông Lộ cười đắc ý nói: “Mới nói khi nãy xong, đàn bà thì nên ở nhà giữ con đi, chơi với súng coi chừng bị cướp cò chết mẹ”.

Bên cạnh, Đào Bả Tử cũng đã mở miệng, trên mặt lạnh băng, không có chút gì gọi là nổi nóng, cũng chẳng cười: “Lão gia, ông cũng đã chứng kiến, Trần Thông Lộ trước mặt ông dám kiêu ngạo như thế, có thể thấy đây đang là hành vi thường ngày của hần. Bây giờ có tất cả mọi người tại đây, ông hãy nói một câu chủ trì công đạo đi!”

Nếu là hai mươi năm trước, lão gia tử chỉ cần nói một câu, tất cả đám hắc đạo của HongKong không dám mở mồm nói một chữ, nhưng bây giờ đã khác rồi, thời thế đã thay đổi.

Trần Thông Lộ tựa hồ như đã hết kiên nhẫn, tay cầm chén rượu đập xuống đất, quay lại nhìn thẳng mặt lão gia tử mắng: “Mẹ kiếp, cái lão già này, lớn tuổi vậy rồi còn không chịu ở nhà yên thân, chạy đến đây làm con mẹ gì, không một chút tự giác, cút cho tao...”

Lời này vừa nói ra, cả hiện trường có chút dao động, tại HongKong này, mặc dù lão gia tử không còn gì, nhưng vẫn là hình tượng trong lòng mọi người. Dù không có thể lực gì ủng hộ, nhưng tất cả mọi người đều muốn bảo toàn tôn nghiêm này, Trần Thông Lộ mắng lão, đã xúc phạm đến cái tôn nghiêm này, có vẻ như giọt nước sắp tràn ly. Nhưng, lão gia tử cũng đã hơn bảy mươi tuổi, bây giờ đối diện với sự hung ác của Trần Thông Lộ, đích xác là lão đã không còn cái dũng khí của năm đó, lập tức đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Việc này, các người tự xử lý, ta đích xác là nên rút lui sớm”.

Không tốn nhiều thời gian, mấy người trung niên đã đến đỡ lão, lão gia tử nhanh chóng rời khỏi đây. Lão mặc dù già, nhưng vẫn tinh táo, Trần Thông Lộ căn bản đã bộc lộ dã tâm, không ai có thể chống đỡ được. Lão tốt nhất nên rời khỏi trận chiến này trước, để bọn chúng tự giải quyết nhau.

Lão gia tử vừa đi, bầu không khí lại biến đổi, vừa rồi mới dao động, đã trở nên rất yên tĩnh. Trần Thông Lộ đứng dậy, đi đến cái ghế của lão gia tử, thản nhiên ngồi xuống, sau đó mới mở miệng nói: “Phải như vậy chứ, nào, bây giờ bắt đầu họp”.

Thanh Ngọc Đường và Đào Bả Tử đã đổ đầu mồ hôi dầu, Thập Tam Muội cũng đã đứng dậy, mặc dù nàng nghĩ sẽ không gây chuyện, nhưng muốn nàng khuất phục Trần Thông Lộ, điều này là không thể.

“Xin lỗi, nếu lão gia tử đã giải tán liên minh, vậy từ nay về sau, Miếu Nhai của ta, sẽ không còn là thành viên của liên minh, các vị tiếp tục đi, ta đi trước”.

Khi Thập Tam Muội dẫn người đi, thì Thanh Ngọc Đường cũng đứng lên, không cần hỏi, ý hẩn cũng giống như Thập Tam Muội, sẽ không khuất phục dưới chân Phi Mã. Trong hàng ghế các bang phái nhỏ, cũng đã có vài lão đại đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi cái liên minh tồn tại trên danh nghĩa này.

Đào Bả Tử cũng đứng dậy, nhưng sắc mặt hẩn rất kỳ quái.

“Trần lão đại nói không sai, HongKong quả thật cần phải chỉnh đốn một chút, tại đây tôi cũng trình trọng tuyên bố, Hồng Đường nguyện ý cùng Phi Mã liên minh, cùng nhau quản lý HongKong, hy vọng Trần bang chủ có thể cho tôi cơ hội này”.

Thập Tam Muội sắc mặt đại biến, nhưng Trần Thông Lộ lại cười lớn: “Ha ha ha... Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Đào Bả Tử không hổ là Đào Bả Tử, yên tâm, chỉ cần Trần Thông Lộ tao có cái ăn, tuyệt đối sẽ có phần mầy” Trần Thông Lộ hào phóng nói, nhưng khi hẩn nhìn đám người Thập Tam Muội đang chuẩn bị rời đi, hai mắt âm trầm phát ra tia lạnh lùng.

“Các vị, xin hãy suy nghĩ kỹ. Đừng nói Trần Thông Lộ ta không cho các người cơ hội. Một khi các người đã rời khỏi nơi này, hậu quả, các người tự gánh chịu”.

Không ai dám trả lời, chỉ có một mình Thập Tam Muội.

“Trần Thông Lộ, tao, Thập Tam Muội, cũng không cần phải sợ lời hù dọa của mầy, có bản lĩnh thì cứ việc”.

“Tốt lắm, rất tốt, Thập Tam Muội không hổ là nhân vật số một, sư gia, cho bọn họ một chút lễ vật, nếu không thì người ta lại nói Phi Mã hẹp hòi” Trần Thông Lộ đứng lên, đi đến bên người Thập Tam Muội, ôn nhu phân phó.

Một tiếng hét kinh hoàng, chói tai đã truyền đến, ở ngoài đại sảnh, đột nhiên có rất nhiều người chạy vào. Dẫn đầu là một tên to con cầm khảm đao đầy máu, trên mặt có một loại sát khí không lời.

“Bang chủ, Miếu Nhai và Thanh Trúc bốn mươi sáu người, đã tể lễ hết mười tám người, còn lại hai mươi tám người chờ ngài phân phó” Vừa rồi hẩn mới chém tám người, giờ phút này người đầy nhiệt huyết, nhưng trên mặt tựa hồ như vẫn chưa đủ.

Thập Tam Muội và Thanh Ngọc Đường biến sắc, riêng chỉ có Đào Bả Tử trên mặt có vài phần châm chọc, lẫn lộn vài chục năm, hẩn đã sớm biết được cái thủ đoạn của tên Trần Thông Lộ này, không thể đối phó được, nên hẩn mới lựa chọn hợp tác.

“Trần Thông Lộ, mầy rất ti bi, không nói gì đến đạo nghĩa giang hồ, mầy không sợ người khác chê cười sao?” Thanh Ngọc Đường giờ đây có chút phẫn nộ.

Trần Thông Lộ không đáp, nhưng sư gia bên cạnh đã mở miệng: “Thanh đường chủ, ông lẫn lộn giang hồ không phải ngày một ngày hai, thắng làm vua thua làm giặc, cái đạo lý này, ông chắc cũng hiểu, đạo nghĩa, cũng chỉ là những lời nói miệng. Nếu ông cảm thấy không phục, cứ việc lại đây tìm người chém giết”.

Sức mạnh là tất cả, những cái khác chỉ là vớ vẩn.

Thập Tam Muội và Thanh Ngọc Đường đã ngồi xuống, còn Trần Thông Lộ thì cao hứng.

“Thôi được rồi, tất cả đều là người một nhà, cười lên mới tốt, cần gì phải hầm hầm sát khí thế, có đúng không?” Bộ mặt giả dối làm cho người ta muốn buồn nôn, thật sự là chịu hết nổi.

Không chịu, thì cũng phải chịu, nhìn người của Phi Mã càng lúc càng đông, nơi này đã bị bọn họ bao vây, có thể nói cái liên minh này, vô hình chung đã biến thành tổng bộ của Phi Mã.

“Trần Thông Lộ ta luôn luôn nói đạo lý, lấy đức phục nhân, bây giờ nếu không ai phản đối, thì tôi sẽ ngồi lên cái ghế bá chủ này!”

Bên dưới là một sự yên lặng, thậm chí có vài người, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, bây giờ dù trong lòng có điên tiết, cũng không dám phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Làm người cuối cùng cũng có chút sợ chết, nếu không sợ chết, thì giờ phút này đã trở thành một thằng ngu oanh oanh liệt liệt.

Trần Thông Lộ rất thích bầu không khí này, do hắn nắm giữ, hắn cố ý dừng lại một chút để cảm thụ được nỗi sợ hãi trong lòng mọi người.

“Tôi có chút ý kiến!” Tuy không quá lớn, nhưng giọng nói rất rõ ràng, ly kỳ truyền ra, làm mọi người kinh ngạc quay đầu, thời điểm hắn ngồi vào cái ghế bá chủ, một người thanh niên trẻ tuổi, nhìn rất hợp mắt, gương mặt bình tĩnh, ngồi một chỗ, hình như, anh ta đã ngồi ở vị trí này rất lâu.

Tiêu Thu Phong ngồi nãy giờ, nhìn thấy thằng cha này diễn trò, rất là nhàm chán, lại cảm thấy hèn hạ. Thật không ngờ, nguyên một cái HongKong to như vậy, lại không thể nào tìm ra một người nhiệt huyết, thật đúng là làm cho người ta thất vọng, nếu có ai dám lên tiếng phản kháng, hắn sẽ đứng ra cứu giúp, nhưng đáng tiếc, nơi này chỉ toàn những kẻ khuất phục.

Trần Thông Lộ nghĩ ngợi, rồi cười nói: “Không biết người anh em có ý kiến gì? Người cứ nói ra, chỉ cần Trần Thông Lộ ta có thể làm được, tuyệt đối không thoái thác”.

“Vị trí này, mày không xứng, mày chỉ là một con chó, tốt nhất là ở trong cái chuồng chó, thế giới rất nguy hiểm, mày đừng nên đi ra ngoài”.

Trần Thông Lộ lúc này đã hết cười, sắc mặt rất khó coi, cái thằng lưu manh khi nãy, đứng bên cạnh sư gia, cũng đã bước lên gờ đao máng: “DCM thằng chó kia, dám đứng trước mặt bang chủ của tao nói hươu nói vượn, tao chém chết mẹ mày”.

Đao chém xuống, rất mạnh, nhưng vẫn không thể hạ xuống hết. Đao nằm trong tay một người, không phải Tiêu Thu Phong, mà là Thiết Trụ, thậm chí có vài người nhìn không rõ, đao phong đột nhiên chuyển hướng, đang từ trong tay của tên lưu manh, hắn đột nhiên lại bị chính cây đao của mình cắt đứt yết hầu.

Lúc dòng máu tươi phun lên như suối, Trần Thông Lộ mới bừng tỉnh, nhìn hai mắt của Tiêu Thu Phong, gương mặt đã có vài phần khủng hoảng, hỏi: “Các hạ là ai? Người cũng biết, đây là việc nội bộ của hắc bang HongKong, không cho phép bất luận kẻ nào nhúng tay vào”.

Thiết Trụ hung hãn, chặn trụ mọi người.

“Tao không biết, và cũng không cần biết. Tao chỉ biết là, tao muốn cả HongKong, còn nữa, tao muốn mạng của mày”.

Lời nói lạnh lùng của Tiêu Thu Phong không mang theo một chút nhiệt độ, tên này... nhất định phải chết. Mặc kệ hắn có quan hệ nhiều ít với Phó gia, cấu kết bao nhiêu, chỉ cần hành động lần này của hắn, cũng đủ khiến hắn chết mười lần.

101. Chương 101: Biến Đổi Lớn

Trần Thông Lộ mặt mày tái nhợt quát: “Muốn lấy mạng tao, ra tay đi...” Một tiếng hét lớn vang lên, các tay súng xung quanh đại sảnh lập tức giương cao nòng súng vào hai người, Tiêu Thu Phong và Thiết Trụ.

Hai người đã biến mất khá lâu, theo sự mất tích của bọn họ, vô số cái bóng xuất hiện trong sảnh. Ngay lúc này tiếng súng vang lên, đại sảnh trở nên hỗn loạn, liên tục những tiếng kêu la thảm thiết, làm cho nhiều người sợ tới mức nằm rạp xuống đất.

Hỗn loạn này không duy trì trong bao lâu, hoặc là chỉ xảy ra trong vài phút.

Máu khắp phòng, hơn mười xác chết, toàn bộ đều là tay súng Phi Mã Bang cường hãn, sau vài phút cũng đã thành người chết.

Hoảng sợ hay ác mộng, thậm chí ngất xỉu cũng rất miễn cưỡng. Đối với họ mà nói, đồ sát như thế này là lần đầu tiên.

“Vị đại ca này, anh muốn Hong Kong, Phi Mã Bang chúng ta là người tán thành đầu tiên, ai dám phản đối chính là đối địch cùng Phi Mã Bang chúng ta” Sư gia đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng nói.

Dù sao hắn chỉ là một con chó, biết người chủ nhân nào mang lại cuộc sống tốt cho nó. Sư gia là người rất thông minh, hôm nay Trần Thông Lộ chết chắc, mặc dù trong xã hội đen, ngày nào cũng có thể nhìn thấy chết chóc, nhưng nhìn thấy cảnh giết người như thế này là lần đầu tiên.

Nhưng sư gia đã ngã xuống, hắn ta không ngờ dù là phản bội cũng không thể giữ được cái mạng chó của mình.

Bộ Xà nhẹ nhàng rút ra dao găm ra, khinh thường nói: “Mày, một khi đã biết mình là phận chó, lại tự cho mình là thông minh, mà những người thông minh thì không sống được lâu. Những con chó thông minh bao giờ cũng chết sớm”.

Trần Thông Lộ sắc mặt trở nên rất khó coi, điều thuốc trên miệng rơi xuống cũng không có cảm giác.

“Tao, tao có thể đem Phi Mã Bang toàn bộ cho mày” Đây là việc duy nhất hắn ta có thể làm được lúc này, dù như thế nào, trước hết giữ được mạng đã.

Tiêu Thu Phong lắc đầu nhẹ, quát một tiếng lạnh như băng: “Tao sẽ không bao giờ tiếp nhận, Thiết Trụ, giết hắn”.

Thiết Trụ đã đối mặt với hắn, với sự khinh thường trên khóe miệng, giết người như thế này thật sự không có chút khiêu chiến, nhưng là nhìn động tác của tên lão đại này, Thiết Trụ cười cười.

Thằng này chết đến nơi rồi thế mà còn muốn lấy súng trong ngực ra.

“Có muốn chờ mày móc súng ra tao mới ra tay không” Lời này nói xong, Thiết Trụ đã đánh ra thiết quyền đến ở giữa ngực Trần Thông Lộ một ngụm máu tươi phụt ra.

Thân hình Thiết Trụ lùi về sau ba bước, lại một quyền khác đánh tới, nắm tay đầy sức mạnh nhằm thẳng xuống bụng, mọi chỗ đều là máu. Trần Thông Lộ tay vẫn giữ khẩu súng, từ từ ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Tiêu Thu Phong từ từ đứng lên, liếc nhìn mọi người đang rất khiếp sợ, không có hứng thú nói: “Trong này giao cho các người, ta chỉ muốn kết quả, nơi này làm ta chán ghét, tiêu diệt hoàn toàn”.

Đối với những thế lực xã hội đen kiểu này, Tiêu Thu Phong có lối đánh tuyệt hảo mà bạo động, trật tự HongKong hiện tại do hắn quy định

“Anh là ai?” Thập Tam Muội trong lòng sợ hãi không ít hơn so với kẻ nào, nhưng một khi biết không thể tránh được, nàng thật ra vẫn còn dũng khí đứng ra, thấy Tiêu Thu Phong chuẩn bị rời đi nàng lớn tiếng hỏi.

“Nếu cô muốn có thể gọi tôi là Tiêu thiếu gia, Thập Tam Muội, tôi rất bội phục cô, hy vọng tương lai cô có thể làm tôi hài lòng” Tiêu Thu Phong đi, nhưng chỉ dựa vào có mấy câu ngắn ngủi này, Bộ Xà cũng đã biết hôm nay cô gái này tuyệt đối sẽ không chết.

Đêm nay, xã hội đen HongKong phát sinh đánh nhau trên quy mô lớn, Phi Mã Bang và Hồng Đường bị Thanh Trúc bang và Miếu Nhai cường công, chết vô số. Hôm sau, xã hội đen Hongkong đã thay đổi long trời lở đất, tất cả thế lực lớn, từng bước chia lại, ngày hôm qua là danh chấn một phương lão đại, ngày hôm nay đã biến thành bị người người hô đánh như chuột chạy qua đường, thay đổi nhanh chóng, làm cho người ta khó mà tin được.

Vì phòng ngừa những thế lực bản địa trở nên ác hóa, cũng vì không để cho chuyện như này diễn ra lần nữa, Hong Kong lại tiến hành quét sạch một lần, mà thế lực hắc ám này cũng rất thần kỳ, ngày hôm sau toàn bộ đều biến mất, nếu như không phải có những xác chết thì giống như chưa từng giao tranh gì hết.

Mỗi một lần thế lực phân chia, đều là dựa vào máu và lửa, đây là đạo lý không thể thay đổi của xã hội đen, mà rất nhiều người đều đang giám sát chặt chẽ tất cả những điều này.

Phó Lão gia tử nghe báo cáo, sắc mặt ngày càng không tốt, hắc giao tranh ở HongKong hơn mười năm, tích lũy nhiều của cải, Phi Mã bang cũng do tay hắc bồi dưỡng mới có thế lực như ngày hôm nay. Nhưng thật không ngờ, chỉ trong một đêm Phi Mã Bang đã biến mất không lý do.

Ngoại trừ mấy người, không có ai biết đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Trần Thông Lộ khốn kiếp này ngay cả một bang hội cũng không giữ được, thật sự là đáng chết” Một bên mắng, cây ngọc trượng trong tay gõ mạnh trên mặt đất.

Về mặt kinh doanh, xã hội đen thực sự có thể xử lý rất nhiều chuyện mà hắc không thể xử lý, giờ phút này mất đi vũ khí này, hắc chỉ biết có nén giận, không thể nói, lại phải tìm một cửa khác, chỉ cần có tiền hắc không lo lắng không có ai làm việc cho hắc.

“Ba,ba,có chuyện không may, mới xảy ra đại sự...” Người đàn ông trung niên tiến vào, Tổng giám đốc Phó thị trên danh nghĩa là Phó Sanh Kim, vẻ mặt khẩn trương như gặp quỷ giữa ban ngày.

Phó lão gia tử rất là bất mãn quát: “Có chuyện gì, từ từ nói”.

Hắc đã quyết định rằng Phó Sanh Kim chưa thương xong, lập tức gạt phẩy vật này xuống, nhìn thấy hắc là phiền lòng.

“Ba, hôm nay Phó thị đã bị công kích, tổn thất ba trăm triệu cổ phiếu, ba trăm triệu...”

“Cái gì?” Lúc này Phó lão gia tử thật sự không ngồi được nữa, thân thể nhìn như suy yếu lập tức lao tới, nắm lấy áo người trung niên.

“Ba, hôm nay chúng ta mất ba trăm triệu, cổ phiếu của Phó thị còn đang hạ, cũng không có đủ tài chính để khống chế.Ba mau nghĩ cách, bằng không công ty sẽ gặp nguy hiểm”.

Lão gia tử không nói gì, chạy tới trước máy tính, mở bản đồ cổ phiếu của Phó Thị, những đường cong như những cơn sóng lớn rơi xuống mặt nước, hơn nữa còn đang hạ.

Bảy mươi phần trăm cổ phiếu lưu thông chuẩn bị nhân cơ hội phát hành, thật không ngờ giờ phút này chỉ ngã một lần đã tổn thất hơn ba trăm triệu.

Điện thoại ngay lập tức được gọi đi, thường ngày mối quan hệ của ba đại gia giàu có cũng không tệ, giờ phút này đúng là muốn họ giúp đỡ, nhưng câu trả lời làm hắc thực sự thất vọng, hoặc là hắc biết tất cả đều là tranh nhau thầu tóm Phó gia.

“Phó lão gia tử, xin lỗi, Lý tiên sinh hôm qua đi hội thảo thương mại quốc tế, chúng tôi thật sự không có quyền hạn để sử dụng số tiền lớn như vậy, mời ngài chờ vài ngày, ba ngày sau Lý tiên sinh sẽ về, tôi sẽ báo cáo cho Lý tiên sinh”.

Hai cuộc điện thoại đều có những lý do giống nhau, không có chút cảm thông, chỉ lạnh lùng không nhìn.

“Ông nội, đã xảy ra chuyện gì?” Phó Sanh Kim được người giúp việc đỡ, từ từ đi tới, nghe thấy tiếng hô to ở phòng khách, dường như ông nội rất tức giận.

Người trung niên đang định nói lại bị lão gia tử ngăn lại.

“Không có việc gì đâu, con hãy nghỉ ngơi cho tốt, tất cả đều có ông nội, con không cần lo lắng” Bác sĩ đã nói hai mắt Sanh Kim không thể chịu thêm kích thích bằng không sẽ thật sự trở thành người mù.

Lúc này, Tiêu Thu Phong đã đi vào, theo sau có Thiết Trụ, phía sau Thiết trụ là hai người vệ sĩ.

“Lão gia, anh ta mạnh mẽ xông vào, chúng tôi không ngăn được anh ta”.

Gia chủ chính là gia chủ, cho dù có kinh hoàng cũng vẫn duy trì phong độ gặp nguy không loạn, lạnh lùng hỏi: “Hai thanh niên, có chuyện gì mà xông vào nhà tôi, tôi có thể báo cảnh sát bắt các anh”.

“Phó lão gia tử không phải muốn tìm tôi sao, tôi chính là Tiêu Thu Phong, hôm nay đặc biệt đến gặp” Tiêu Thu Phong tự tìm một cái ghế ngồi xuống, như nơi này à nhà mình.

“Tiêu thiếu gia, trong này không tệ, mua làm biệt thự để thiếu gia đi nghỉ hè cũng được?” Thiết Trụ nhìn khắp xung quanh, nhưng không thèm nhìn người Phó thị một cái, chỉ nhìn chằm chằm phòng và trang trí.

Đường đường là biệt thự của Phó gia, sao có thể kém được

Trong mắt Phó lão gia tử lóe lên vẻ âm trầm, nhưng trong nháy mắt đã không thấy.

“Người thanh niên, lão trí nhớ không tốt lắm không nhớ rõ cậu là ai, có lẽ cậu đã lầm”.

“Ông nội, chính nó, là tên đáng chết này đã đã thương đôi mắt của cháu. Ông nội, mau bắt nó lại, cháu muốn từng dao một chém hấn thành trăm mảnh”.

Nhưng Phó Sanh Kim không có tâm kế như lão già này, nghe thấy hung thủ xông vào trong lòng hấn, hấn còn có thể nhìn được nổi phần nộ trong lòng sao, lập tức chỉ vào Tiêu Thu Phong, gào lên.

“Già đúng là trí nhớ không tốt, nhưng người mù có thể nhớ sự việc rất rõ, xem ra cũng chưa hoàn toàn mù!” Chữ mù này là khiêu khích Phó Sanh Kim, giờ hấn không thích người khác nói hấn mù, lời của Thiết Trụ làm hấn trở nên điên cuồng

Đến lúc này, Phó Lão gia không thể coi như không biết, lạnh lùng Tiêu Thu Phong, nói: “Tiêu thiếu gia, không biết cậu đại giá quang lâm là vì chuyện gì, tôi không có nhiều thời giờ tiếp cậu”.

Nếu không phải lúc này Phó thị đang có biến, hơn nữa Trần Thông Lộ đang mất tích không rõ lý do, hấn không có tâm trạng để ý đến việc này, thì có lẽ đã sớm tức giận.

102. Chương 102: Cái Giá Phải Trả Của Sai Lầm

Tiêu Thu Phong cũng cười nhạt nói: “Tôi đến Hong Kong đã được Phó lão gia tử chiếu cố, giờ chuẩn bị rời đi đương nhiên muốn thăm viếng để nói một tiếng cảm ơn.”

“Tiêu Thu Phong, tôi cảnh cáo cậu, đừng nghĩ rằng tôi có thể tha thứ cho cậu, cậu đã thương đôi mắt của cháu tôi, tôi đã không tính toán, vậy mà cậu còn dám Phó gia tôi mà huênh hoang, tưởng rằng thiên hạ không có công lý sao?”

Tiêu Thu Phong thực muốn cười, lão bắt từ giờ mới nhớ tới công lý, lúc làm tổn hại danh dự một cô gái sao không nghĩ đến điều này.

Nếu không có Tiêu Thu Phong hấn thì Thiên Nhan Duyệt hôm nay đã có kết cục thê thảm rồi, người làm sai sẽ luôn bị báo ứng

“Công lý? Phó lão gia tử nói công lý là Trần Thông Lộ sao, thật đáng tiếc thằng đó không có cách nào docksức cho ông được nữa, ông không cần phải chờ nó.”

Phó lão gia tử cả kinh, hôm nay người thanh niên này khiến hấn kinh ngạc, đã vượt qua tất cả hai mươi năm qua cộng lại

“Là mày, là mày đã làm!”

Thiết Trụ nhìn thấy vẻ e ngại của lão già, thật ra không muốn tiếp tục dọa唬, nhưng chuyện giết người không thể làm Tiêu thiếu gia gánh thay cho hắn.

“Lão già, lão đã tính sai, Trần Thông Lộ là ta làm, chỉ một quyền đánh vỡ bụng mà đã vãi máu ra quần, phế vật như thế này, thật đúng không đáng để đánh lịch sự.”

Ba người trong Phó gia đều che miệng lại, hình như sắp không nhịn được mà nôn ra.

“Nghe nói Phó thị hôm nay tổn thất ba trăm triệu, quên không nhắc các người ngày mai tình huống thế này còn tiếp tục.” Tiêu Thu Phong nói như lời ác ma nguyên rủa đã bao phủ trái tim Phó lão gia tử, cả người như bị đánh mạnh vào, không tự chủ được mà lui lại phía sau ba bước.

“Lại là...”

Thiết Trụ ngắt lời: “Điều này ông nói đúng, đó là do thiếu gia nhà ta làm.”

Người đàn ông trung niên đầy bất đắc dĩ, nhưng Phó Sanh Kim cũng đã giận không chịu nổi, nắm tay Phó lão gia cố gắng nói: “Ông nội, có phải, có phải Phó thị tổn thất ba trăm triệu thật không!”

“Chỉ là hôm nay, ngày mai không chừng lại là ba trăm triệu sẽ làm cho Phó gia trắng tay, Phó Sanh Kim có phải mày cảm thấy không thoải mái?”

Làm sao là không thoải mái, mà là đâm một dao vào tim, “Phốc” một tiếng đột nhiên Phó Sanh Kim phun ra máu tươi sau đó che mắt kêu to: “Đau, đau, ông nội, mắt của cháu, mắt của cháu đau quá.”

Phó Lão gia đột nhiên quỵ xuống, hắn biết rằng đứa cháu bảo bối của hắn đã hoàn toàn biến thành người mù.

Phó lão gia rít lên, cắn chặt răng nhìn Tiêu Thu Phong, uất hận nói: “Họ Tiêu kia, mày thật có tâm địa độc ác, sao phải đẩy Phó gia tao vào đường cùng chứ?”

Lúc này Tiêu Thu Phong không phủ nhận.

“Ông nói không sai, lúc trước các người thật hèn hạ đối phó với Thiên Nhan Duyệt, nên nghĩ đến, người làm sai thì phải trả giá, mặc dù cái giá này có hơi đắt”

“Tôi sẽ làm Phó lão gia, nhìn thấy Phó gia từng bước từng bước diệt vong, nhìn thấy mình tuyệt tử tuyệt tôn, nhìn thấy mình biến thành không người thống khổ cô độc nhất”

Sợ hãi đã chiếm giữ trái tim hắn, Phó lão gia vào lúc này đã hoàn toàn hồng mắt, gương mặt trắng bệch chạy về phía Tiêu Thu Phong, nhưng bị Thiết Trụ vung quyền đánh bay, nằm bẹp xuống đất.

Hắn không chết, nhưng điều duy nhất hắn có thể làm sau này là hô hấp.

Tiêu Thu Phong vốn chỉ định làm cho Phó gia hai bàn tay trắng, cho họ một bài học, nhưng lại thấy Trần Thông Lộ kẻ phạm tội dã man, dù bất luận kẻ nào đều không dẹp đi cảm xúc giết chóc trong lòng, mà tất cả mọi chuyện đều do Phó Gia đứng phía sau ủng hộ.

Chính điều này đã khiến Tiêu Thu Phong không thể không hạ sát thủ, đôi khi giết người cũng không cần đao súng.

Ba ngày sau Phó thị tuyên bố phá sản, chấm dứt làm ăn ở HongKong, toàn bộ gia đình di tản. Phó gia một trong ba nhà giàu có đã như một ngôi sao xẹt, trong nháy mắt đã trở thành truyền thuyết, truyền thông không tìm được bất cứ nguyên nhân gì, nhưng rất nhiều người đều thông qua hướng đi của cổ phiếu đoán được Phó gia đã đắc tội với người không nên đắc tội.

Hai gia đình giàu có khác ở HongKong là: Lý gia và Hoắc gia đã bí mật gặp mặt, bọn họ cảm thấy may mắn vì gia tộc bình yên, nếu không nghe cảnh cáo kia mà trợ giúp Phó Gia, có lẽ bọn họ cũng sẽ đi vào vết xe đổ đó, loại lực lượng này không phải bọn chúng chống lại được.

“Lý huynh, theo điều tra của ta chuyện xảy ra với Phó gia lần này có liên quan đến cô ca sĩ tên Thiên Nhan Duyệt, chúng ta có nên tiếp tục điều tra tư liệu, để đề phòng bất trắc không?”

Lý gia chủ lấy khăn lau mồ hôi lạnh trên mặt, gật đầu nói: “Không chỉ có mấy cái này, Phi Mã Bang bị tiêu diệt, Trần Thông Lộ đã chết, xã hội đen HongKong giờ đã thay đổi thiên hạ, chúng ta cần phải tìm một cửa mới, nếu tôi đoán không nhầm Phó gia lần này là bị đả kích từ hai phía.”

Hoắc Gia cũng lên tiếng: “Việc này không khó, tôi với Thập Tam Muội có chút thân tình, nghe nói cô ta giờ này rất mạnh, đã thu thập hết người của Phi Mã Bang, gần như chiếm nửa HongKong”

Một mình Tiêu Thu Phong ngồi trên máy bay, Thiết Trụ cùng sáu tên đội viên Thần binh ở lại, Bộ Xà cũng ở lại. Hongkong mới ổn định còn cần họ ở đây. Chỉ bằng Thập Tam Muội và Thanh Ngọc Đường, không có bạo lực đâm máu, không thành đại sự.

Xã hội đen luôn dùng bạo lực luận anh hùng.

HongKong là một thế giới mê người, Bộ Xà có phải là một con chó trung thành, ở nơi đây có thể kiểm chứng, chỉ hy vọng hần không làm mình thất vọng.

Lúc máy bay của Tiêu Thu Phong khởi hành, Thiết Trụ trở lại Miếu Nhai.

Nhưng Thập Tam Muội đang tiếp khách, nhìn vẻ nhiệt tình của cô ta, dường như thân phận của khách rất cao.

“Thiết Trụ, hai vị tiên sinh đây muốn gặp mặt Tiêu thiếu gia, anh có thể đưa đi được không?”

Đến lúc này Thập Tam Muội vẫn thấy khó hiểu về thân phận của Tiêu thiếu gia. Chẳng qua gặp với kinh nghiệm trong xã hội đen của cô ta, trong lòng cảm thấy người thanh niên này rất không sai, ít nhất trong cuộc đại biến này Miếu Nhai đã đạt được ích lợi rất lớn, tin rằng Thanh Trúc bang cũng là như vậy, không có gì bất mãn.

Thập Tam Muội đương nhiên hỏi qua Bộ Xà, nhưng người đàn ông lạnh lùng và ít nói này không hề dễ gần, Bộ Xà chỉ nói một câu:

“Tôi chỉ một con chó của Tiêu thiếu gia, cô có chuyện gì cứ tìm Tiêu thiếu gia mà hỏi thẳng.”

Người còn lại đương nhiên chỉ có Thiết Trụ, mặc dù người đàn ông cao lớn có chút ngơ ngác này lúc giết người rất ghê rợn, nhưng bình thường rất ôn hòa, đáng yêu hơn Bộ Xà kia nhiều.

“Tiêu thiếu gia đã rời đi, trước khi đi thiếu gia có nói chuyện ở Hongkong Thập Tam Muội có toàn quyền xử lý, nếu có ai không nghe cứ nói với tôi, tôi sẽ giết kẻ đó.”

Thiết Trụ không để ý đến những vị khách đến thăm, xoay người đi thẳng lên lầu:

“Nếu không cần xử lý ai, cô đừng làm phiền tôi.”

Thập Tam Muội có chút không thích nhưng đúng là không dám làm phiền hần. Đợi Thiết Trụ đi khuất, hai vị khách mới thở phào một hơi, người đàn ông này đầy sát khí, đã làm cho bọn họ không dám thở mạnh.

Hai người này đương nhiên chính là hai gia chủ của hai gia đình giàu có nhất HongKong

Thập Tam Muội cũng khó hiểu, mình không là nhân vật quan trọng gì, sao hai gia chủ giàu nhất HongKong lại đến cửa xin gặp, sau khi nghe xong thỉnh cầu của bọn họ, cô ta mới hiểu ra, thì ra không phải vì mặt mũi cô ta lớn, mà là vì Tiêu thiếu gia thần bí kia.

“Thật xin lỗi hai vị, Tiêu thiếu gia đã rời Hongkong, nhưng nếu chuyện ở đây là do tôi toàn quyền xử lý, ở đây tôi có thể đáp ứng hai vị, quan hệ giữa các vị và Miếu Nhai, trước là bằng hữu, sau này cũng là như vậy”

Hoắc đương gia đương nhiên rất mừng rỡ, trước kia cũng chỉ là gặp qua trong tiệc rượu, Miếu Nhai thật ra không phải bang phái gì lớn, cho nên chỉ giới thiệu bắt tay nhau một cái, không có quan hệ gì, nhưng giờ phút này Thập Tam Muội mở miệng như thế, thật đúng là cho bọn hần mặt mũi.

Mặt mũi Thập Tam Muội, đối với hai nhà giàu có bọn họ mà nói, thật ra không đáng gì, cho dù là bang xã hội đen mạnh nhất cũng không bằng chính phủ. Nhưng người sau lưng Thập Tam Muội, bọn họ lại không dám đắc tội, không ai muốn mình thành Phó gia tiếp theo.

Lý gia chủ kỳ quái hỏi: “Thập Tam tiểu thư, tôi xin mạo muội hỏi một câu, vị Tiêu thiếu gia này không biết là người như thế nào, có thể cho chúng tôi biết, để về sau có gì không cẩn thận, thì không hay”

Thập Tam Muội cười khở nói: “Thật ra tôi cũng không rõ lắm, chỉ là Tiêu thiếu gia là một người đẹp trai, hào hoa, hình như tên của anh ta là Tiêu Thu Phong...”

Hai gia chủ đều kinh ngạc, nếu như họ không nghe nói qua tên này vậy là không xứng lẫn lộn trên thương trường Thượng Hải, năm ngoái, cuộc chiến thị trường cổ phiếu Thượng Hải chấn động khắp thế giới, tập đoàn Phong Chánh lớn nhất Đông Nam đối mặt với ba nguy cơ sụp đổ, nhưng lại lật ngược thế cờ, có thể nói là một trận chiến tranh mậu dịch quỷ dị nhất ở Thượng Hải năm qua.

Quá trình này không nhiều người nhớ kỹ, nhưng kết quả là Phong Chánh đã thắng. Trong một lần đại chiến ít nhất đã vượt qua một tỷ. Mà lợi nhuận khổng lồ này lại lưu truyền một cái tên, đó chính là Tiêu Thu Phong, thiếu gia của Tiêu gia.

Lý gia và Hoắc gia không có khả năng không cẩn thận điều tra một chút, Tiêu Thu Phong này bị đám người mắt mù coi là một trong tứ đại công tử ăn chơi trác táng của Đông Nam, nếu người đàn ông như vậy mà cũng bị xưng là ăn chơi trác táng, vậy mấy thương nhân lão luyện như bọn họ cũng chỉ có thể coi như là ngu ngốc.

103. Chương 103: Sát Thủ Số 2

Chuyến đi Hong Kong lần này, Tiêu Thu Phong không quá hài lòng, kế hoạch trước đó đặt ra không đạt được, bởi vì việc của Thiên Nhan Duyệt khiến hắn gặp phải không ít chuyện phiền toái.

Chẳng qua khi hắn trở về, chuyện ở Hong Kong đã kết thúc.

Hà Hương Nam mất tích, không một dấu vết.

Lúc hắn về nhà, trong nhà chỉ còn có osin, Liễu Yên Nguyệt thì đi làm, còn cha mẹ thì theo cô Thẩm nói thì đi chơi bãi. Thiết Huyết Đoàn bị diệt, Tiêu gia rất thoải mái, lệnh cấm với hai ông bà già này cũng theo đó mà được dỡ bỏ.

Buồn bực mấy tháng, giờ đương nhiên không muốn ở lại trong nhà không một tiếng động, Tiêu Thu Phong cũng có cảm giác này, trong nhà thực sự quá ít người, thật sự nên tăng chút dân cư..

Nếu có thể làm Vũ và Triệu Nhược Thần cùng nhau tiến vào, tin rằng sẽ rất náo nhiệt, Tiêu Thu Phong đang nhớ đến hai người này.

“Rình, rình”...chuông điện thoại vang, Tiêu Thu Phong trả lời: “Ai vậy?”

“Tiêu thiếu gia, cậu đã về, tôi muốn gặp cậu, ngay lập tức.” Nếu như là người con trai khác, chắc hẳn sẽ suy nghĩ liên miên, bởi vì người gọi điện thoại đúng là Phương Hề đại tỷ vô cùng hấp dẫn.

Chị ta sao biết được hành tung của mình, Tiêu Thu Phong không cảm thấy kỳ quái, nhưng là giọng nói của chị ta không có một tia mập mờ, lo âu, mang theo một tia khó nói lên lời.

Tiêu Thu Phong không hề do dự, lập tức đáp ứng. Phương Hề không phải là một người phụ nữ đơn giản, có thể làm chị ta thất thố như vậy, đương nhiên không phải chuyện nhỏ, nhưng Tiêu Thu Phong không nghĩ ra, cả phía Nam, kể cả HongKong đều đã do chị ta khống chế, còn có chuyện gì chị ta không xử lý được.

Trong một quán rượu êm dịu, hai chén cà phê, trên khuôn mặt xinh đẹp của Phương Hề vẫn đầy hấp dẫn, đôi mắt đẹp hút người vẫn vậy, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn đang mấp máy, như đang lo lắng gì đó.

“Tiêu thiếu gia, một người tôi biết đã đến Thượng Hải, nghe nói anh ta đến là để giết một người, Phương Hề có chút lo lắng rằng người đó có thể là cậu.”

Năng lực của hắn, Phương Hề ít nhất đã biết một lần, mặc dù Tiêu Thu Phong chưa bao giờ để lộ thân thủ trước mặt mình, nhưng từ trên người Lý Cường Bình và Thiết Trụ, Phương Hề không thể không đoán được.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi: “Người nào?”

“Bạch Sắc” Phượng Hề trả lời kèm theo một tia bất đắc dĩ, cho dù Phượng Hề nắm giữ lực lượng cường đại nhưng cũng không có biện pháp gì đối với người đàn ông này, hẳn tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội đối phó với mình, trừ phi có ai đó còn mạnh hơn hẳn.

Trên đời chỉ có một người, nhưng đáng tiếc là người này đã chết.

Tiêu Thu Phong cũng không nghĩ đến, lại là Bạch Sắc, đây là sát thủ đứng thứ hai trong truyền thuyết, càng không nghĩ đến người này lại là người quen của Phượng Hề, điều này trong tư liệu về Phượng Hề cũng không ghi lại.

Phượng Hề nói tiếp: “Theo tin tức của tôi, không chỉ Bạch Sắc mà Phong Linh cũng đi vào Thượng Hải, nhưng tôi còn chưa tra được mục đích của cô ta”

Tiêu Thu Phong từ trong lời nói của Phượng Hề cảm nhận được sự quan tâm, ngưng ngưng nói: “Chị Phượng, thực ra tôi biết mục đích của Phong Linh.”

Phượng Hề kinh ngạc: “Ồ, cậu biết, cô ta đến Thượng Hải làm gì, không phải giống Bạch Sắc, cũng tiếp nhận nhiệm vụ.”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Tôi nghĩ cô ấy nói đùa, thật không ngờ cô ấy đến Thượng Hải thật. Hình như chỉ muốn nhìn Liễu Yên Nguyệt một chút mà thôi, chị không cần lo lắng.”

“Cậu biết cô ấy?” Giờ đến lượt Phượng Hề đặt câu hỏi.

“Mới biết mà thôi, chuyện này sau có thời gian tôi sẽ kể chị nghe.”

Nghe nói Tiêu Thu Phong có quan hệ với Phong Linh, Phượng Hề có chút yên lòng, nhưng trên gương mặt xinh xắn nghiêm nghị lại, nói: “Bạch Sắc, nếu như đối tượng của anh ta là Tiêu thiếu gia, chúng ta phải có phòng bị”

“Đối mặt với những cao thủ kiểu này phòng bị cũng không quan trọng, chị Phượng, Bạch Sắc không làm gì được tôi, hơn nữa đối tượng của anh ta không nhất định là tôi, đúng, sao chị lại biết Bạch Sắc?”

Mặt Phượng Hề đột nhiên đỏ lên, đối với người phụ nữ cao quý này mà nói, vẻ ngưng ngưng của con gái là lần đầu tiên hiện ra, làm Tiêu Thu Phong rất tò mò.

“Đó là chuyện trước kia, có thể có một vài người không biết, Bạch Sắc từng thất thủ một lần mà đối tượng anh ta đuổi giết chính là tôi. Sau này tôi và anh ta trở thành bạn bè, bạn của một sát thủ, cậu nói có phải buồn cười không?”

Quan hệ giữa đàn ông và đàn bà, ngoại trừ yêu và không yêu, dường như không có gì khác, trong lòng Tiêu Thu Phong đã hiểu được, cái gọi là bạn bè ẩn chứa rất nhiều nghĩa.

Tiêu Thu Phong không hỏi chi tiết mà mỉm cười nói: “Chị Phượng Hề là một mỹ nhân xinh đẹp, có người buông dao vì chị đúng là không ngạc nhiên.”

Phượng Hề cười nhẹ nhàng, nũng nịu mắng: “Tiêu thiếu gia, cậu đúng là không đứng đắn, có phải là phong lưu lại nổi lên, có muốn tôi tìm giúp cậu mấy người đẹp cho cậu thưởng thức không?”

Thấy Tiêu Thu Phong rất lạnh nhạt đối với Bạch Sắc khiến Phượng Hề nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Thực ra chị ta cũng không rõ, sau khi biết được mục đích của Bạch Sắc, trong đầu chị ta hiện lên khuôn mặt đầu tiên chính là người đàn ông trước mặt, hơn nữa càng nghĩ càng khẳng định, cuối cùng làm cho chị ta cảm thấy lo lắng như Bạch Sắc sẽ ra tay ngay lập tức, vội vàng muốn nói cho Tiêu Thu Phong.

Nhưng giờ phút này lại phát hiện ra sự kinh hoàng này khác hẳn vẻ bình tĩnh của mình hàng ngày, khi đối mặt với người đàn ông này, chị ta dường như rất khó giữ bình tĩnh.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Chị Phượng, chị không nên dụ dỗ tôi, không thì Yên Nguyệt sẽ tức giận đó?”

Phượng Hề nhìn hắn đầy quyến rũ, lộ ra ánh mắt đầy tình cảm, nói: “Còn giả bộ, đàn ông ai chẳng giống nhau, cứ thấy gái đẹp là muốn chiếm lấy, mở đến miệng mèo không lẽ lại bỏ qua, ngoài mặt thì không thích nhưng trong lòng lại rất thích có đúng không?” Không thể không nói Phượng Hề trong chốn giang hồ đứng

là có chút hiểu biết về tính cách đàn ông. Tiêu Thu Phong cũng nhận thấy mình cũng thuộc kiểu người đàn ông như Phượng Hề noi.

Biết sao được, đàn ông đều có đức tính như vậy, hẳn cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, những người con gái khác thì không cần nhưng có một cô, cậu nên suy nghĩ.” Trên mặt Phượng Hề hiện lên vẻ oán giận, nói: “Hồi này Ngọc Hoàn vì cậu mà ốm tương tư, người gầy sọp. Tiêu thiếu gia không đi an ủi em ấy sao?”

Nói tới Lâm Ngọc Hoàn, Tiêu Thu Phong không phải ấn tượng nhất là khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, cũng không phải dáng người lung linh ấy, mà là bộ ngực rất đầy đặn của cô ta, cho dù là hoa hậu Châu Âu cũng kém cô ta vài phần, điều này đối với đàn ông mà nói là một sự hấp dẫn không nói lên lời.

Là đàn ông, đều muốn sờ vài cái, cho dù không thể sờ, thì nhìn bằng mắt cũng là một loại hưởng thụ.

Tiêu Thu Phong còn chưa nói, Phượng Hề tiếp tục: “Mấy em đó đều là cô nhi, có số mệnh tương tự như tôi, tôi coi các nàng như em gái. Tiêu thiếu gia, nếu như có thể, tôi hi vọng cậu hãy cho họ một tương lai đầy hi vọng.”

Cho tới khi Phượng Hề nhò giọng rồi đi, Tiêu Thu Phong vẫn ngồi im tại chỗ.

Tiêu Thu Phong về nhà thì tất cả mọi người đều đã về, đầu tiên là Tiêu Viễn Hà và Điền Phù về nhà, nghe Ngọc Thẩm nói con trai đã về, Điền Phù lập tức gọi điện cho Liễu Yên Nguyệt. Giờ này cơm tối đã chuẩn bị xong, rất phong phú, hơn mười ngày chưa uống canh, lại được bưng đến bên miệng hẳn.

“Tiểu tử này, đi ra ngoài nửa tháng mà một cuộc điện thoại cũng không hỏi thăm gia đình. Nếu không có người vợ hiền của con, không chừng hai lão già này sống hay chết con cũng không biết?”

Điền Phù tức giận trách đứa con trai vứt bỏ bọn họ hơn mười ngày, nhân tiện lại khen gọi Liễu Yên Nguyệt, mong tình cảm của hai đứa càng thêm thắm thiết.

Tiêu Viễn Hà và Điền Phù có ý giống nhau, nói: “Tiểu Phong, mấy ngày nay Hong Kong đã bị gió lốc tập kích, lại nổ lớn, còn có chiến tranh kinh tế làm chúng ta rất lo lắng, nếu không có Liễu Yên Nguyệt an ủi chúng ta, có lẽ mẹ con đã sớm đi HongKong tìm con.”

Cảm nhận sự quan tâm ấm áp của gia đình, tâm trạng có chút mệt mỏi đã được sự ấm áp này làm dịu, hương chi bên cạnh hẳn còn có một người vợ yêu dấu dịu dàng như nước, trong mọi hoàn cảnh đều quan tâm đến hẳn.

Cuộc sống thế này thật sự rất thỏa mãn.

“Cha, mẹ, Thu Phong đi HongKong có vài ngày nhưng thực sự công việc rất bận, lại không có ai chiều cố, con nghĩ nhất định rất mệt, chúng ta ăn cơm thôi, sau đó để anh ấy có một giấc ngủ thật ngon, có chuyện gì ngày mai nói tiếp!”

Thật là biết cách chăm sóc mọi người, Tiêu Thu Phong cảm tay Liễu Yên Nguyệt hôn một cái.

“Ồ, xấu quá, trước mặt cha mẹ còn hôn nhau, muốn thân thiết về phòng mình đi, nhớ phải đóng cửa cẩn thận đó” Lời này đương nhiên Điền Phù không kiêng nể nói ra, nhìn đứa con hạnh phúc, là mẹ, bà cũng rất muốn có đứa cháu bông bẻ?

Liễu Yên Nguyệt mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó làm nũng với Điền mẫu: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

Mất mẹ từ nhỏ, Liễu Yên Nguyệt với Điền Phù có một tình cảm rất đặc biệt.

104. Chương 104: Nhiều Gái Cũng Phiền

Liên tiếp ba ngày Tiêu Thu Phong không đi làm, hẳn muốn thừa dịp này tự hỏi một chút. Thế lực phía nam, Phượng Hề xử lý rất thỏa đáng, hơn trăm công ty vệ sĩ đặt mình trong từng góc phía nam, Thế lực vừa Thiết Huyết Đoàn trước kia ở Đông Nam đã hoàn toàn biến mất.

Bộ Xà không có đây, giờ Phượng Hề có Lý Hưng và Quan Dao trợ giúp, Tiêu Thu Phong cũng không lo lắng có người dám sinh sự.

Hôm nay là cuối tuần, Tiêu Thu Phong bị Liễu Yên Nguyệt gọi dậy rất sớm. Tranh thủ cuối tuần cô muốn về thăm nhà cùng Tiêu Thu Phong một chuyến, lúc này mẹ ở nhà nói làm Liễu Yên Nguyệt xấu hổ không chịu nổi, bọn họ thế này còn không phải không kết hôn sao.

“Nào, Phong, uống bát canh này.”

Bát canh nồng đậm thơm mát lan tỏa với hơn mười loại dược liệu không chỉ chữa bệnh mà rất nhẹ nhàng khoan thai và ngon miệng, đây đã là thói quen trước bữa sáng của Tiêu Thu Phong.

Điền Phù bên cạnh trông rất hạnh phúc nhìn đứa con và người vợ yêu thương nhau. Bà nói: “Yên Nguyệt, về sau chuyện ăn- mặc- ở- đi lại của Tiêu Phong do con sắp xếp. Cần gì thì trực tiếp bảo Ngọc Thắm mua giúp con.”

Hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt dịu dàng của Liễu Yên Nguyệt, nàng gật đầu nhẹ nhàng với câu trả lời vâng. Kỳ thật đây là cuộc sống gia đình mà nàng mong chờ đã lâu, giờ nàng đã quên rằng chồng mình còn có cô gái khác bên ngoài.

Dù sao nàng cũng không có đường lùi, không phải sao?

Ngọc Thắm chạy vào rất vội vàng, nhìn Tiêu Thu Phong nói: “Công tử, có một cô gái bên ngoài như quỷ hiện hình, nói muốn gặp Liễu tiểu thư.”

Điền Phù sững sốt nói: “Quỷ hiện hình” Hồi lâu bà nghĩ ra nhìn Ngọc Thắm cười nói: “Cái gì mà quỷ hiện hình, là khách nước ngoài, Ngọc Thắm, từ sau cô không được gọi như vậy, nếu không rất không lễ phép.”

“Dạ, phu nhân, giờ có muốn gặp người nước ngoài này hay không?” Ngọc Thắm hỏi, mọi người hướng ánh mắt về phía Liễu Yên Nguyệt.

Liễu Yên Nguyệt có chút đột ngột, ngượng ngùng nói: “Con biết mình không kết bạn với nhiều người nước ngoài, nên hẳn là không ai tìm đến đây, mẹ, chúng ta đi ra xem sao!”

Tiêu Thu Phong không nói gì nhưng đang suy nghĩ, không là Ruth đó chứ, cô ta thật sự đến Thượng Hải để gặp Liễu Yên Nguyệt sao?

Phượng Hề nói với hắn, Ruth tới Thượng Hải, thật Tiêu Thu Phong không nghĩ tới. Cô ta chỉ muốn gặp Liễu Yên Nguyệt hay có việc gì muốn giải quyết đây?

“Yên Nguyệt, người bạn ngoại quốc của con cũng rất xinh đẹp.” Vừa thấy mặt, Điền Phù đã nói nhỏ vào tai Liễu Yên Nguyệt.

Liễu Yên Nguyệt cười khổ, nàng biết mình làm ăn với người nước ngoài trong một vài lần nhưng rất rõ ràng, cô gái phương Tây gợi cảm quyến rũ trước mặt này nàng tuyệt đối không nhận ra.

Vì những người đẹp phương Tây như thế này, nếu chỉ gặp qua một lần tuyệt đối không thể quên.

Nhưng là chủ nhà nên lễ phép chào.

“Chào cô, tôi là Liễu Yên Nguyệt, xin hỏi cô tìm tôi sao?” Những từ này, đương nhiên là dùng tiếng Anh để nói.

Nhưng thật không ngờ, người phụ nữ trước mặt này lại cười kỳ quái, dĩ nhiên dùng tiếng Trung nói: “Đúng, tôi tìm cô, không cần nói tiếng Anh, tôi nói được bốn ngôn ngữ quốc tế, nhưng nói tiếng Trung là làm tôi hứng thú nhất.”

Điền Phù kinh ngạc kêu lên: “Tiếng Trung cô cũng nói lưu loát vậy sao?”

Nói xong mới thấy mình thất lễ, che miệng lại, nhưng cô gái phương Tây này không một chút tức giận, ngược lại rất dịu dàng hỏi: “Không mời tôi vào nhà ngồi sao?”

Đối mặt với cô gái này, Liễu Yên Nguyệt và Điền Phù không thấy quen, Điền Phù nói: “Xin lỗi, cô gái, mặc dù người Trung Quốc chúng tôi rất hiếu khách, nhưng vào nhà chỉ có thể là bạn, cô thực là tìm gặp Yên Nguyệt sao?”

Người phụ nữ này đem tất cả lực chú ý đặt trên người Liễu Yên Nguyệt, ánh mắt lóe sáng nhìn chăm chăm khiến Liễu Yên Nguyệt cảm thấy sợ hãi.

Bất cứ ai bị một người xa lạ nhìn chăm chú như vậy, luôn cảm thấy không thoải mái.

“Nghe nói cô là vợ của Tiêu Thu Phong, tôi chỉ muốn gặp mặt mà thôi, không có ác ý gì” Người phụ nữ này nói chuyện rất thẳng thắn.

Tiêu Thu Phong giật mình khi người phụ nữ này thật sự đến nhà, lại còn giống trống khua chiêng như vậy, không phải chỉ nói chỉ là nhìn một chút sao, lén nhìn một chút cũng được mà, còn dùng cách này làm gì?

Người phương Tây nói chuyện cũng không hiểu ý của người phương Đông, lúc này Ruth mà nói đã hù dọa Liễu Yên Nguyệt.

“Cô điên thật sao?” Tiêu Thu Phong có chút tức giận, hẳn không muốn bất kỳ ai đến quấy rầy cuộc sống Liễu Yên Nguyệt. Cô ấy là một cây Bách Hợp thuần khiết, không nên bị bất cứ ai làm ô nhiễm.

Ruth thấy Tiêu Thu Phong, trên mặt cười giảo hoạt. không nhìn chăm chăm vào Liễu Yên Nguyệt nữa, sau vài phút đồng hồ, nàng đã nắm bắt được ưu điểm của người phụ nữ này là ngây thơ, lương thiện, chính là lý do đàn ông yêu thích.

Cô vọt tới trước mặt Tiêu Thu Phong gọi: “Ôi, người yêu dấu, anh đã về, em thật sự rất nhớ anh.”

Người phụ nữ này diễn xuất rất hoàn hảo, Tiêu Thu Phong thật muốn cho cô một cái tát, hẳn đẩy cái ôm nhiệt tình của cô ta ra. Lúc này Liễu Yên Nguyệt và Điền Phù cũng chạy tới, nhìn vẻ mặt người phụ nữ này hình như mục đích chính là tìm gặp Tiêu Thu Phong.

“Tiêu Phong, đây là bạn con, không giới thiệu với mẹ sao?” Điền Phù cảm nhận Liễu Yên Nguyệt có chút buồn, còn nghĩ rằng đây là người phụ nữ bên ngoài của đứa con trai phong lưu, bây giờ phiền toái đến nhà.

Tiêu Thu Phong cũng biết hai người hiểu lầm, lắc đầu nói: “Mẹ, không cần giới thiệu, con không nhận ra cô ta, đuổi cô ta đi.”

Bây giờ cô ta đã đạt được mục đích, Liễu Yên Nguyệt cũng đã gặp, tin rằng không cần phải ở lại nữa, Tiêu Thu Phong đương nhiên không muốn nàng trở thành khách.

“Ồ, anh thân yêu, anh làm em đau lòng quá. Em nhớ anh suốt ba năm vậy mà anh lại tuyệt tình thế sao. Anh muốn em chết mới can tâm sao?” Ruth đã kéo cả người Điền Phù nói: “Mẹ, mẹ phải lấy lại lý lẽ cho con?”

Điền Phù giờ không bình tĩnh được nữa, thiếu chút là ngất. Người phụ nữ này cũng gọi mẹ, bà thật không thể đáp ứng.

“Đừng gọi vậy, theo đất nước ta, cô nên gọi là dì.” Thấy Liễu Yên Nguyệt đứng bên cạnh sắp khóc, mẹ già thì run lên, Tiêu Thu Phong cũng đỡ khóc đỡ cười.

Ruth đối với kiểu xưng hô phức tạp này ở đâu có biết, dù sao cũng đã gọi, gọi thêm cũng chẳng sao.

“Anh có thể bảo em sao không thể gọi, em phải gọi, mẹ, mẹ”

Người phụ nữ này không để ý, bất quá muốn nói lý với một sát thủ chỉ muốn giết người đúng là quá khó khăn.

“Bốp, bốp”. Đột nhiên một tiếng vỗ tay từ bên ngoài vang lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp đang từ từ xuất hiện trước cửa. Chuyện tốt chuyện xấu đến cùng một lúc, người đi vào lúc này chính là Hoa hồng Lâm Thu Nhã một trong Đông Nam tam hoa.

Ruth không có việc gì, chỉ là đến gặp Liễu Yên Nguyệt. Giờ người phụ nữ này vô duyên vô cớ đến là vì chuyện gì, Tiêu Thu Phong rất khó hiểu.

“Thật không ngờ lần đầu ghé thăm lại gặp chuyện thú vị như vậy. Tiêu thiếu gia, anh thật sự là người rất phong lưu.” Người phụ nữ này thêm dầu vào lửa, đâm Tiêu Thu Phong một cái đau nhức, Lâm Thu Nhã chỉ vào Liễu Yên Nguyệt nói: “Bạn gái anh ấy ở đây, không có chỗ cho cô.”

Nhưng bạn gái, cô ấy chỉ là mình, không có cơ hội cho Ruth.

Ruth bĩu môi nói: “Tôi có thể là tình nhân của anh ta.”

Điền Phù chịu không nổi, mấy người này, con dâu bà chỉ có một, giờ ở đâu ra thêm hai người nữa, làm bà loạn hết cả lên

Nhìn thế nào thì hai người phụ nữ này không phải là phụ nữ tùy tiện, đặc biệt, về sắc thì cũng không kém gì Yên Nguyệt, lại còn đi xe limousine, thân thế cô ta cũng không phải là bình thường.

“Cô Lâm, cả Ruth nữa, đừng ồn ào nữa, Yên Nguyệt, không nên tức giận, các cô ấy chỉ muốn đùa cho vui thôi, em không nên tưởng thật, anh không phải là người tùy tiện.” Thật sự là bị đánh bại bởi trò đùa của hai người phụ nữ này sao, chạy đến nhà hắn để chơi đùa sao?

“Đúng, anh không phải là người tùy tiện, nhưng anh tùy tiện khi anh say rượu.” Thấy người đàn ông này bên cạnh có Liễu Yên Nguyệt xinh đẹp nhưng lại còn tìm ba tìm bốn, Lâm Thu Nhã có chút tức giận thay cho em mình, cũng quên nàng đối với Tiêu gia mà nói, còn là người hoàn toàn xa lạ.

Tiêu Viễn Hà trong phòng đi ra, nhìn thấy nhiều người đứng trước cửa, giật mình: “Ồ, sao hôm nay lại náo nhiệt vậy, nhiều khách đến thăm thật, đứng ngoài này làm gì, tất cả mọi người không vào trong ngồi sao, cũng phải cho lão già này là quen một chút chứ.”

Điền Phù vội vàng nói: “Đúng đúng, các cô vào đi, tôi cũng bị các cô ấy làm cho hồ đồ, không biết là Tiêu Phong lại gây chuyện gì ở bên ngoài, nên mới có nhiều phiền toái như vậy.”

Nói xong bà giữ chặt tay Liễu Yên Nguyệt, cam đoan nói: “Yên Nguyệt, con không cần lo lắng, tất cả đều có mẹ làm chủ cho con, không ai có thể khi dễ con được.”

105. Chương 105: Hiểu Lâm

Trong phòng khách, Ngọc Thắm mang trà nóng lên, Lâm Thu Nhã chỉ uống một ngụm rồi buông xuống. Nhưng Ruth lại cũng rất có ý thức, cũng không phải không thấy qua, nên chỉ nhấp một ngụm mà thôi.

“Tiêu thiếu gia, gia đình anh quả là biết thưởng thức trà, rất hợp khẩu vị của tôi, xem ra phải ở đây mấy ngày” Người phụ nữ phương Tây cũng không biết có ý gì mà lại hứng thú muốn ở lại Tiêu gia, cũng không biết chủ nhân có bằng lòng hay không.

Ruth đây là cố ý trả thù sự vô lễ của Tiêu Thu Phong trước đó, thấy mọi người càng để ý, cô càng cố gắng diễn cho thật tốt.

Lâm Thu Nhã rất lãnh đạm, giống như tên của nàng vậy, mang theo một loại bình thản, chỉ thấy nàng vẫy tay về phía sau, lát xe đã mang một cái hộp đi vào.

Tiệc vui đã tan, cô muốn vào việc chính.

“Bác Tiêu, cháu là Lâm Thu Nhã, cha cháu là Lâm Bắc Cường. Lần này con mạo muội quấy rầy cho cháu xin lỗi, cháu có chút quà mong bác nhận cho” Lâm Thu Nhã cười: “Thật ra cháu và Yên Nguyệt là chị em, đến đây cũng vì muốn thăm cô ấy. Vừa rồi vui đùa một chút, hi vọng Yên Nguyệt không phiền”

Liễu Yên Nguyệt kéo tay cô nói: “Chị Thu Nhã nói đúng, thực ra em nên đi gặp chị mới đúng. Chị đến em rất vui, chỉ trách em thất lễ”

Điền Phù giờ mới biết rõ ràng thân phận cô gái này, liền nói: “Yên Nguyệt, con không nói sớm, làm mẹ tưởng Tiêu Phong phong lưu nữa. Nhưng nhìn cô Lâm đây không giống loại con gái tùy tiện, vừa rồi mẹ cũng cảm thấy kỳ lạ”

“Bà xã, bà nói gì vậy, cô Lâm là con cả chủ tịch tập đoàn Hoa Phong, người phụ nữ nổi tiếng Đông Nam, là đại mỹ nữ nổi tiếng như Yên Nguyệt đó? Hoa Hồng, bà chưa nghe nói qua sao. Cô Lâm thật khách khí, cô là bạn tốt của Yên Nguyệt, có thời gian cứ tới đây không cần quà cáp”

Diễn Phù không biết, nhưng Tiêu Viễn Hà lại rất rõ, Đông nam là nơi nhỏ bé, cô nàng này nổi tiếng đến vậy, đương nhiên không thể nào không nghe thấy.

“Thì ra nổi tiếng vậy, cháu thấy, bác thật sự có lỗi. Cô Lâm, đã là bạn của Yên Nguyệt thì bác cũng gọi con là Tiểu Nhã. Tiểu Nhã, con không trách bác gọi như vậy chứ”

Lâm Thu Nhã cười: “Bác, bác không nên nghe bác trai quá khen, thật ra con cũng chỉ là một cô gái bình thường, con rất hâm mộ em Yên Nguyệt trở thành con dâu Tiêu gia, có cha mẹ tốt như vậy”

“Chị Thu Nhã, chị yên tâm, sau này chị cũng tìm được hạnh phúc như em mà”

Phụ nữ mong muốn chính là gia đình, người đàn ông yêu dấu, có những đứa con đáng yêu, tình yêu thương của cha mẹ mình, giờ Liễu Yên Nguyệt gần như sắp có toàn bộ.

Tiêu Viễn Hà nhìn Ruth, ông đương nhiên sẽ không coi người phụ nữ này thành quý hiển hình. Đây là một người đẹp, quyến rũ, nếu nói về quan điểm sắc đẹp, thì người phụ nữ xinh đẹp này không thua gì hai vị kia.

“Cô gái phương Tây xinh đẹp, cô giới thiệu một chút về mình đi?”

Ruth đứng lên nhìn Tiêu Viễn Hà, nghi hoặc hỏi: “Ông là...”

“Đây là ông già trong nhà tôi” Tiêu Thu Phong giới thiệu, tuy nhiên người phụ nữ này thông thạo Hán ngữ, nhưng đối với nghi lễ Trung Quốc còn thiếu hiểu biết, câu hỏi này thật không có lễ phép.

Nhưng ai kêu cô ta là người ngoại quốc, chuyện này cũng có thể chấp nhận.

“Ông già, chào ông!”

Lời nàng vừa rút, Diễn Phù không nhịn được cười, có cách gọi như vậy sao.

Liễu Yên Nguyệt và Lâm Thu Nhã cũng không nhịn được cười. Thực ra bây giờ ai cũng nhìn ra, cô gái này không thể là phụ nữ của Tiêu Thu Phong. Khí chất lạnh lùng và cao ngạo trời sinh này, quyết định nàng không phải là người phụ nữ tùy tiện.

Tiêu Thu Phong lắc đầu không muốn cô gái này ở lâu thêm một phút, đang chuẩn bị đuổi cô ta đi, Diễn Phù liền giới thiệu: “Đây là cha của Thu Phong”

“Ôi, xấu hổ quá, ba, ba, con chào ba...”

Lại không thể nhịn được cười, Tiêu Viễn Hà cũng không chịu nổi nói: “Cô gái này, cô không nên quá khách khí, cô gọi như vậy ta không nhận nổi, cô gọi ta là bác được rồi. Xin hỏi cô và Thu Phong là bạn thế nào?”

Ruth gật đầu: “Vâng, chúng con là bạn bè thân mật” Ruth cảm thấy dùng hai chữ thân mật không phải là quá, trong đời cô, ngoài sư phụ thì chỉ có người đàn ông này là thân mật nhất.

Sợ cô gái này càng nói càng quá quắt, Tiêu Thu Phong giải thích: “Ba, cô ta là Ruth, là một người bạn nước ngoài, lần này đến Trung Quốc du lịch, nhưng con không ngờ lại tìm đến nhà chúng ta. Cô ta rất phiền toái, mọi người không cần để ý đến cô ta”

Không có cách nào, Tiêu Thu Phong đành tự mình giới thiệu, sau đó nhìn Ruth nói: “Ruth, nơi này không có chuyện của cô, cô có thể đi, không có gì đừng tìm tôi, có việc càng không nên tìm tôi”

Mở miệng đuổi khách, Tiêu Thu Phong không có một chút khách khí.

“Em không đi, bác trai, cháu không thể ở đây sao, ở đây con không quen thuộc, con rất sợ bị người xấu làm phiền” Ruth mềm mỏng mở miệng, sau đó tiến đến phía sau Tiêu Thu Phong, nói nhỏ: “Em còn có thể giúp anh đối phó với Bạch Sắc, như vậy có phải là có thể ở lại không?”

Tiêu Viễn Hà và Diễn Phù thấy khó xử, con trai mình hình như không hề thích cô gái này, nhưng cô ta cứ quần quít lấy con trai mình, chẳng lẽ phụ nữ phương Tây đều như thế này sao?

Tiêu Thu Phong không ngờ Ruth cũng nhận được tin này, trong lòng suy nghĩ, cuối cùng quyết định giữ cô gái này lại. Tuy không nhất định có thể giúp, nhưng hẳn quả thật đáp ứng thiên mệnh, phải chiều cố người phụ nữ này, mặc kệ cô ta mang đến bao phiền phức cho mình.

“Cô có thể ở, nhưng không được gây phiền toái cho tôi, nếu không tôi sẽ đuổi cô ngay” Tiêu Thu Phong không khách khí, ngược lại làm người Tiêu gia có chút ngượng ngùng. Cô gái này từ phương xa đến, tiếp đón như vậy liệu có quá không.

Chỉ tiếc Tiêu Thu Phong không có cách nào nói ra thân phận cô gái này, nếu không cái tên Phong Linh sẽ dọa ngất bọn họ, đương nhiên điều kiện là bọn họ đều biết Phong Linh là ai.

“Thu Phong, tôi đến đây lần này cũng là nhận sự ủy thác. Tiểu Duyệt mấy ngày nay không có cách nào ra khỏi cửa, đã đặc biệt yêu cầu tôi phải đem thư đến cho anh. Anh Hoàng tại Thượng Hải mở một hội nghị long trọng, mời anh nhất định phải tham gia”

Lâm Thu Nhã nói xong cũng đưa tới tay Tiêu Thu Phong, nói tiếp: “Em Yên Nguyệt ngày đó nhất định phải ăn mặc thật xinh đẹp, nếu hai bác có hứng thú cũng có thể cùng đi. Con đại diện cho Nhan Duyệt hoan nghênh mọi người”

“Các người trẻ tuổi nói chuyện, chúng ta hai người già không xen vào đâu. Yên Nguyệt, đến lúc đó con hãy chơi cho vui vẻ” Điền Phù lắc đầu tỏ vẻ không tham gia, bà đứng lên bảo Ngọc Thắm chuẩn bị phòng ngủ cho Ruth.

Trước khi đi, thừa lúc không ai nhìn Lâm Thu Nhã tiến đến nói bên tai Tiêu Thu Phong: “Tiêu thiếu gia, anh thật có bản lĩnh, không bò lên giường Nhan Duyệt, cũng đã kéo được trái tim của em ấy. Bây giờ còn có cô gái phương tây tuyệt đẹp đang ở trong nhà, nếu Tiểu Duyệt biết không biết đau khổ nhường nào”

Không cho Tiêu Thu Phong cơ hội giải thích cô đã tức giận lên xe đi khuất. Thật ra Tiêu Thu Phong có giải thích cũng không thể rõ ràng, bởi vì thân phận của Ruth, hẳn không thể nói ra.

Hơn nữa, hẳn cũng không nghĩ đến việc này, đau lòng thì đau lòng. Sau một thời gian tất cả mọi chuyện đều tốt lên, trải qua kiếp nạn ở HongKong lần đó, cô bé Thiên Nhan Duyệt nên học kiên cường lên.

Buổi tối, Trước khi Tiêu Thu Phong ngủ đã đi đến phòng Ruth. Người phụ nữ này bình thường rất nhanh nhẹn, nhưng trong cuộc sống gia đình lại thật ngốc. Chỉ có một bữa ăn mà làm ông bà già cười rất nhiều lần.

Tiêu Thu Phong nghĩ mình nên cảnh báo cô nàng một chút, ở đây không phải là phương Tây, không nên làm vậy. Trừ việc Bạch Sắc, cho dù là chuyện gì cô ta cũng không nên xen vào.

Hắn không sợ người phụ nữ này gây bất lợi với người nhà mình, chỉ là không muốn cô ta làm cho phiền toái, nhưng làm cho cô ta nhận ra tình cảm gia đình, tin rằng cũng là chuyện tốt. Cả Lâm Thu Nhã và Phong Linh đều có tâm địa giống nhau, từ tâm lý mà nói, Tiêu Thu Phong hi vọng Phong Linh có thể tìm được chỗ dựa cho mình, tìm được hạnh phúc riêng, không nên cả đời làm sát thủ.

“Anh, hi vọng anh trên trời linh thiêng có thể hiểu cho em, đây là điều duy nhất em có thể làm được”

Nhưng khi hắn đi từ phòng Ruth ra lại gặp Liễu Yên Nguyệt ở cầu thang.

Bây giờ đã canh ba nửa đêm, nếu đi ra từ phòng một phụ nữ đúng là không thể giải thích nổi.

“Yên Nguyệt, giờ em chưa ngủ sao?” Tiêu Thu Phong xấu hổ hỏi.

Liễu Yên Nguyệt đến gần, liếc Tiêu Thu Phong một cái, trong lòng đau nhói, chua xót nói:

“Nếu em ngủ, sẽ không thấy anh làm chuyện xấu. Anh Phong, anh sao lại là Ruth mà không phải là em, em kém cô ta ở điểm gì, hay là nói cô ta có thể cho anh còn em không thể. Chỉ cần anh nói ra, em nhất định làm cho dù là chuyện gì. Anh phải biết rằng em là vợ anh, đúng không?”

Tiêu Thu Phong toát mồ hôi, xem ra cô ấy hiểu lầm mình thật rồi. Lại còn nghĩ mình đến phòng Ruth để vụng trộm nữa. Cho dù hắn có ý nghĩ đó nhưng hẳn dám sao. Người phụ nữ này đang tìm cơ hội giết hắn còn không được nữa là?

106. Chương 106: Mộng Thành Thật

Nhìn Liễu Yên Nguyệt khóc, Tiêu Thu Phong cũng thấy có một số việc muốn nói với nàng. Mặt kệ có thừa nhận hay không, nàng cũng là nửa chủ nhân trong nhà, trong lòng không thể tồn tại vướng mắc, hơn nữa lại là chuyện hiểu lầm.

Hắn giang tay ôm nàng vào lòng, Liễu Yên Nguyệt vốn rất ôn hòa nhưng giờ lại giãy dụa, kháng cự: “Đừng ôm em, anh đến mà ôm cô gái ngoại quốc kia đi, đáng người cô ta là đẹp nhất. Tin rằng Tiêu thiếu gia vừa rồi rất hài lòng”.

Tiêu Thu Phong không buông ra, mà không để ý đến sự giãy dụa của nàng, lần đầu tiên không để ý đến suy nghĩ của nàng, bế nàng lên đưa vào trong phòng mình.

Trong phòng ngọn đèn đé mê, làm cho bầu không khí trở nên khác thường. Liễu Yên Nguyệt hơi thất thần một chút, đỏ mặt quát: “Anh mang em vào đây làm gì, lúc gặp chuyện mới muốn nói lời ngon ngọt để gạt em sao?”

Thực tế nàng biết người đàn ông này có cô gái khác bên ngoài. Liễu Yên Nguyệt cũng hiểu được, có một số việc mình căn bản không thể khống chế, đây là số mệnh của mình, mà mình đã chấp nhận.

Nhưng làm cho Yên Nguyệt giận chính là Tiêu Thu Phong đã mang cô gái kia về nhà, căn bản không để ý đến nỗi khổ của mình. Đàn ông đi tìm gái, nàng có thể mắt nhắm mắt mở. Nhưng lại đường hoàng ngay trước mặt mình, thì nàng không chịu được.

“Yên Nguyệt, em không nên tức giận, thực ra anh và Ruth có quan hệ rất bình thường, không như những gì em tưởng tượng đâu” Tiêu Thu Phong giải thích.

Liễu Yên Nguyệt tức giận nói: “Không có gì mà phải đến tận nhà, nếu đó là không bình thường, chẳng phải là ngay cả vị trí em cũng không đáng gì sao?”

Tiêu Thu Phong đỡ khóc đỡ cười nói: “Tốt, anh kể em nghe một câu chuyện. Chuyện của Ruth”.

Không cho Liễu Yên Nguyệt có cơ hội nói, Tiêu Thu Phong ôm nàng vào lòng, ngửi mùi hương cơ thể say lòng người, một câu chuyện rất xa xưa từ từ được kể ra.

“Trên đời có rất nhiều truyền thuyết, mà anh lúc này đang nói chính là truyền thuyết trong giới sát thủ, cả đời không giải thích được. Nhưng là trong giới sát thủ, người đàn ông tên Thiên Mệnh lại như một vị thần, anh ta đã giết mười sáu người, tất cả đều là những nhân vật có quyền có thế, chưa bao giờ thất bại”

“Anh trong lúc vô tình có quan hệ với anh ta, mặc dù thân phận giữa bọn anh không giống nhau, nhưng uống rượu rất sảng khoái, trở thành bạn bè, một quan hệ bạn bè rất kỳ lạ. Bởi vì lập trường giữa hai bên rất khác nhau, điều này nói ra, chỉ sợ rất ít có người tin”.

“Nhưng người cuối cùng cũng sẽ chết. Anh ta cũng không ngoại lệ. Trước khi chết, anh ta muốn anh chiếu cố con gái anh ta, cũng chính là Phong Linh đứng thứ ba trong giới sát thủ. Hơn nữa muốn con gái anh ta đến ám sát anh ba lần mới có thể giao tài sản cho cô ấy. Bây giờ chỉ còn một lần, sứ mệnh của anh sẽ hoàn thành”.

Trong mắt Liễu Yên Nguyệt bắt đầu hiện lên vẻ tò mò và suy tư, không những không tiếp tục phản kháng, ngược lại rất quan tâm, xoay người lại, vội vàng hỏi: “Ruth chính là con gái của anh ta, cô ấy muốn giết anh?”

“Ruth chính mình cũng không biết, cô ấy vẫn chỉ biết anh ta là sư phụ. Anh cũng không biết nên nói với cô ấy như thế nào”.

“Xin lỗi, xin lỗi, Phong, em thực không nên nghi ngờ anh. Ruth nhất định rất nguy hiểm, anh sao lại muốn cho cô ấy ở lại trong nhà?”

Tiêu Thu Phong cười cười, nói: “Đối với người khác mà nói thì rất nguy hiểm, nhưng đối với anh mà nói lại rất an toàn. Để cô ấy ở lại, thật ra anh cũng rất mâu thuẫn. Nhiều lúc, anh có thể chỉ coi cô ấy là một cô bé xa quê hương, không coi cô ấy là Phong Linh”.

Hai mắt Liễu Yên Nguyệt lộ ra những tia dịu dàng, nói: “Phong, đều là em sai, em không nên ghen. Nhưng mà người ta thấy anh đi từ trong phòng cô ấy ra, thực không nhịn nổi”

“Anh đi vào phòng cô ta, chính là cảnh cáo cô ta không nên làm loạn, không phải đi làm việc đó, cho dù muốn, anh cũng sẽ đến phòng em” Tiêu Thu Phong cũng không trách nàng. Liễu Yên Nguyệt để ý, nói lên rằng nàng thực sự quý trọng tình cảm này, cũng quý trọng những thứ hiện tại. Là đàn ông nên cảm thấy hạnh phúc mới đúng.

Về quyền rũ trong mắt Liễu Yên Nguyệt nhất thời nồng đậm thêm một chút, nhẩn nhá gắt giọng nói: “Anh còn nói, người ta từ hôm đầu tiên về đây ở, đã chờ anh. Nhưng anh chưa bao giờ đi qua, anh nên biết, Yên Nguyệt tự nguyện mà”

Tình cảm thăng hoa, có quan hệ trực tiếp với khao khát dục vọng. Khi Liễu Yên Nguyệt ngẩng khuôn mặt tuyệt đẹp kia lên, đôi mắt mê man như sương mù, hiện ra một tình cảm nồng nàn, tay Tiêu Thu Phong không biết từ lúc nào đã đặt lên bộ ngực sữa của nàng.

Quả chín ngọt, đã đến lúc phải hái.

“Yên Nguyệt, tối nay em sẽ không đi” Tay chuyển động trên ngực, giờ phút này đã xuyên qua vạt áo ngủ, chạm vào da thịt mịn màng, bàn tay trên mông từ từ buông ra, phong cảnh tuyệt đẹp đã lộ ra một phần da thịt tuyết trắng.

Liễu Yên Nguyệt xấu hổ khẽ gật đầu, ngoan ngoãn như nai con, cả người trong nháy mắt đã mất hết sức lực, mềm nhũn nằm trong lòng Tiêu Thu Phong.

Ngày này, nàng đã chờ đợi rất lâu, giờ phút này là thời khắc mà nàng hưởng thụ hạnh phúc.

Mặc kệ người con gái kia là ai, nàng đã có được người đàn ông này, không phải sao?

Tình yêu ngọt ngào như ngọn lửa kích tình mãnh liệt, đôi nam nữ hạnh phúc trong đêm xuân mộng, chìm vào trong hạnh phúc ướt át của nhân gian, từng cơn từng cơn sóng rung động tận tâm linh để cho hai người hòa hợp lại với nhau. Giờ phút này, hai người đã thuộc về nhau.

Xuân tiêu nhất khắc, tình hoa nở hương thơm, mang theo một đóa hoa đỏ thắm, làm Tiêu Thu Phong rất mê say. Đêm nay, hẳn hoàn toàn có được người con gái này, đây chính là Bách Hợp trong Đông Nam tam hoa.

Sáng hôm sau, Liễu Yên Nguyệt nằm trên giường, khi ánh mặt trời chiếu vào, nàng mở đôi mắt vẫn còn si mê ra, nhưng được Tiêu Thu Phong ôm ấp, nàng không muốn rời đi, trong đôi mắt đẹp đó như muốn nói hãy ôm em thêm một lát.

Nhưng mà bên ngoài phòng lại truyền đến tiếng gọi gấp gáp: “Tiểu Phong, Tiểu Phong, mau dậy đi, mau dậy, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện”

Tiêu Thu Phong đang đắm chìm trong xuân tình bị dọa nhảy dựng lên, đây là một loại cảnh giác trời sinh, quên mất đang ôm Liễu Yên Nguyệt trong lòng, gần như không hề tự hỏi cửa đã mở.

Ngoài cửa đứng là mẹ hắn, bà giữ chặt tay Tiêu Thu Phong, vội vàng nói: “Tiểu Phong, hỏng rồi, không thấy Yên Nguyệt đâu cả, không thấy Yên Nguyệt đâu cả”

Yên Nguyệt?

Tiêu Thu Phong lúc này mới nghĩ đến, đêm qua cô gái này ngủ cùng hắn, Liễu Yên Nguyệt đang trùm chăn kín đầu, nhưng trên mặt đỏ hồng, vẻ ngượng ngùng đáng yêu đó, đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Phong nhìn thấy.

Tiêu Thu Phong không nghĩ đến, Điền Phù lại khẩn trương như vậy. Thấy Yên Nguyệt chưa dậy liền đến thăm, thấy nàng không ở trên giường liền vội vàng tìm xung quanh, nhưng cũng không thấy người đâu, lúc này mới chạy vào phòng con trai.

“Mẹ, con...”

Giọng nói đột nhiên vang lên, làm Điền Phù giật mình nhảy dựng lên, không ngượng ngùng không được.

Con bé Liễu Yên Nguyệt này, lại ngủ trên giường con trai mình, đúng là làm náo loạn cả Ô Long Viện.

“Không sao, không sao, mẹ chỉ cảm thấy thời tiết hôm nay rất đẹp, không thấy gì hết. Tiểu Phong, các con ngủ đi, các con ngủ đi, mẹ đi chuẩn bị bữa sáng”

Nói xong, một giây cũng không dám lưu lại, xoay người đi.

Tiêu Thu Phong đóng cửa lại, xoay người, Liễu Yên Nguyệt đã trốn vào trong chăn. Hôm nay, nàng nhất định không dám gặp người.

“Ha ha ha...” Chạy xuống tầng, Điền Phù mới không thể khống chế được mà cười phá lên, không biết là do cao hứng hay là xấu hổ.

Tiêu Viễn Hà đang cầm tờ báo, có chút kỳ quái kêu lên: “Bà xã, em làm gì mà cười ngây ngô như vậy. Yên Nguyệt đâu, tìm được không?”

Điền Phù mặt đầy thần bí, chạy đến bên cạnh Tiêu Viễn Hà, rất khiêu khích nói: “Ông xã, anh có biết Yên Nguyệt ở đâu không. Anh đoán xem, nhất định anh không đoán được”

Thấy Điền Phù như vậy, Tiêu Viễn Hà liền biết, bà xã lập tức muốn nói cho mình biết. Bởi vì Điền Phù là người trời sinh không dấu được chuyện.”

“Yên Nguyệt ở trong phòng con trai mình, hai đứa nó đêm qua ngủ với nhau, ha ha ha, chúng ta rất nhanh có cháu bé”

Đây đúng là nằm ngoài suy đoán của Tiêu Viễn Hà, bỏ tờ báo xuống, hỏi: “Bà xã, em có nhìn nhầm không đó”

“Điều này sao có thể nhìn nhầm chứ, chỉ là quấy rối giấc mộng của hai đứa, thật có lỗi quá. Đợi lát nữa em bảo Ngọc Thẩm, sau này không nên quét dọn phòng con sớm, Yên Nguyệt tự mình biết dọn dẹp”

“Bà xã, kế hoạch của chúng ta phải tiến hành sớm thôi, nếu không Yên Nguyệt còn chưa kết hôn đã lớn bụng ra, vậy không tốt lắm. Hay là hôm nay đi đến Liễu gia, ấn định ngày kết hôn vậy? Anh bây giờ đi gọi Tiểu Phong, chuẩn bị lễ vật cho tốt, hôm nay đi luôn”

Nhưng Tiêu Viễn Hà đang hưng phấn lại bị Điền Phù kéo lại, mắng: “Ông già này, sao lại hồ đồ như vậy. Em vừa xông lên một lần, thật xấu hổ, anh còn muốn lên lần nữa, đi chết đi, chưa kết hôn bụng to thì đã sao. Em chỉ cần có cháu bé, kết hôn hay không kết hôn, do hai đứa quyết định, dù sao đều là người của Tiêu gia, sợ cái gì”

Mọi người đều là như vậy, nếu là con gái của mình, giờ phút này sợ rằng không phải ép người ta đi vào Giáo đường. Cũng may đây là con trai mình, Điền Phù cũng giống như hầu hết những bà mẹ khác, chỉ cần có cháu, còn các cái khác không cần biết.

Hơn nữa, có cháu, cho dù muốn chạy, con bé Yên Nguyệt cũng chạy không thoát, không phải sao? Cho nên, bà cũng không có gì mà phải lo lắng.

Đôi trai gái trong phòng đang rất xấu hổ, đương nhiên không biết suy nghĩ của hai cha mẹ.

107. Chương 107: Chuyện Sinh Con

Liễu Yên Nguyệt là một người phụ nữ truyền thống. Mặc dù yêu Tiêu Thu Phong đến mức sống chết không rời, có thể trao tất cả cho hắn, nhưng bị người thấy chuyện này, cũng làm nàng có chút không chịu nổi.

Tiêu Thu Phong thấy vẻ đáng yêu của Yên Nguyệt như vậy, không nhịn được cười, đàn ông mà, da mặt dày một chút cũng là bình thường.

“Lại còn cười nữa, Phong, mẹ đã thấy, anh làm em sau này đối mặt với mẹ như thế nào!”

Tiêu Thu Phong không để ý nói: “Có gì mà phải ngượng, mẹ thật ra sớm đã muốn chúng ta ngủ cùng nhau, nhưng anh không nói cho em đó thôi.”

Liều Yên Nguyệt dựa vào lòng Tiêu Thu Phong, bĩu môi nói: “Anh nghĩ em không biết sao, mẹ cũng nói với em, đã đính hôn lâu như vậy, nên sớm ngủ cùng phòng. Còn nói rằng mấy người bạn của mẹ có cháu bé cả, mẹ mong lắm.”

Nói chuyện này, Tiêu Thu Phong mới nhớ tới một việc, kêu lên: “Vậy không tốt”

Liều Yên Nguyệt ngẩng đầu hỏi: “Sao?”

“Yên Nguyệt, lúc trước em gái em bắt anh thề rằng nếu lấy em làm vợ, sinh con sẽ không có JJ.”

“Anh, anh sao lại xấu xa đến thế. Phong, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, người ta rất thích em bé” Liều Yên Nguyệt nghe xong, đứng là rất lo lắng, hạnh phúc gia đình sao không có em bé chứ.

Tiêu Thu Phong làm sao biết chuyện tình cảm có những thời điểm là không thể khống chế được, cũng không nghĩ đến cuối cùng mình đã bị Liều Yên Nguyệt cảm động, tiếp nhận nàng

“Vậy sinh con gái thì sao, dù sao cũng không cần JJ.”

Lúc đầu Tiêu Thu Phong muốn tìm đường lui nhưng Liều Yên Nguyệt không đồng ý, kêu lên: “Việc này không được, anh không thấy bộ dạng của mẹ sao. Nếu em không nhanh chóng sinh cho mẹ một đứa cháu đích tôn, mẹ không kêu suốt ngày sao!”

Đêm qua mới ngủ cùng giường, giờ đã bàn chuyện sinh con trai con gái, thế giới đúng là có nhiều chuyện kỳ diệu.

“Đó chỉ là nói đùa mà thôi, cũng không có gì đâu, không biết chừng không lâu nữa em có thể sinh cho Tiêu gia thêm một thằng cu” Tiêu Thu Phong chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi, phụ nữ rất hay suy nghĩ. Dù cho là nam hay nữ, hẳn cũng thấy không có việc gì, nhưng phụ nữ lại hay nghĩ nhiều.

“Thật sao?” Liều Yên Nguyệt không tin hỏi.

Phải tìm thời gian, nàng phải tìm em gái hỏi một chút, đối với nàng mà nói, đây không phải là chuyện đùa.

Hôm qua vì Lâm Thu Nhã và Ruth cùng đến làm nhỡ kế hoạch. Biết hai người cùng phòng, hai ông bà già càng cực lực tán thành. Làm Tiêu Thu Phong đưa Liều Yên Nguyệt về nhà một chuyến, lần này nói là về nhà vợ, thật ra đã có điểm giống.

Người nhà họ Liều cũng không nhiều, ngoại trừ bà con thân thích, trong nhà chỉ có Liều Yên Hồng và Liều Yên Nguyệt.

Ngày bình thường Liều Yên Nguyệt rất ít khi ở nhà, trong nhà chỉ có lão già trên năm mươi tuổi. Công ty Liều thị đã giao cho người quản lý, ông ta cũng thi thoảng đến công ty một chút, xem báo cáo, xem bản đồ tài chính một chút, chỉ cần công ty hoạt động bình thường, ông ta rất ít khi hỏi. “Yên Nguyệt, các con về à, gần đây có tốt không. Con bé này, đã rất nhiều ngày không gọi điện về” Liều Tuy Phong rất cao hứng, hai con bé này, cũng đã rất lâu không gặp nhau, hiếm khi có ngày chủ nhật, hai con gái đều về.

Thời gian trước, Tiêu Thu Phong đi Hong Kong, Liều Yên Nguyệt trong lòng rất buồn phiền sao có tâm trạng gọi điện về nhà, nên chủ nhật này mới tranh thủ về thăm nhà.

“Chị, hình như chị gầy đi, gần đây không được tốt không?” Nói dứt lời Liều Yên Hồng đã hướng ánh mắt tới Tiêu Thu Phong, dường như chỉ cần chị nói không tốt, cô nàng sẽ mở miệng mắng người.

Liều Yên Nguyệt có chút gầy đi nhưng cũng có sức quyến rũ đầy nữ tính, hơn nữa hôm qua tâm nguyện được đền bù, những cảm giác đêm qua đến giờ phút này vẫn còn chưa tiêu tan trong có thể mà.

Nghe vậy, Liều Yên Nguyệt vừa hạnh phúc vừa xấu hổ nói: “Gầy sao được, chị giữ dáng đó, em không thấy vóc dáng chị đẹp hơn trước sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của con gái, Liều Tuy Phong rất hài lòng, nói: “Tiểu Phong, Yên Nguyệt, các con về đúng lúc, cha có chuyện muốn bàn với các con”.

Liều Yên Nguyệt đỏ mặt, tưởng cha sẽ nói về đám cưới của mình và Thu Phong, vội vàng nói: “Ba, ba có chuyện muốn nói sao, là người một nhà lại phải bàn bạc sao, chúng con nghe theo ba”.

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Dạ, ba có việc gì cứ phân phó là được”.

“Là thế này, nhân các con ở đây, cha có dự định về công ty Liễu gia. Hiện tại cha không có tâm trí ngày ngày quản lý. Con xem, cha của Tiểu Phong cũng rút lui, cha thật ngưỡng mộ. Nên cha quyết định giao toàn bộ công ty cho Yên Nguyệt, hoặc các con có thể sát nhập hai công ty lại. Đó là tùy các con quyết định, sau này cha an hưởng cuộc sống”.

Hai công ty hợp nhất, vậy là cho không sao?

“Cha, việc này không hay lắm?” Tiêu Thu Phong vội nói.

Đồng thời Liễu Yên Hồng cũng liếc nhìn Tiêu Thu Phong, nói: “Con cũng không đồng ý, để chị quản lý con không có ý kiến. Nhưng không thể sát nhập vào Tiêu gia, ai biết sau khi sát nhập, anh ta còn có đối tốt với chị không”.

Nếu không phải người đàn ông này, chị thích người khác, hoặc là mình không có gì cũng không sao. Dù sao Yên Hồng cũng chưa bao giờ nghĩ đến tài sản mà cha tích tụ cả đời, nhưng đối với người đàn ông này, nàng lại không tin cho lắm.

“ Dĩ nhiên, dù công ty phát triển thế nào, nếu một ngày Yên Hồng lấy chồng, thì một nửa bên trong sẽ là của con. Dù sao ba cả đời này không có bao nhiêu chờ đợi, hai con có thể hạnh phúc là được, đây là của hồi môn mà cha dành cho các con”.

“Ba, con biết, việc này con sẽ xử lý. Yên Hồng em không nên lo lắng, chờ em tốt nghiệp chị sẽ chuyển lại cho em sổ cổ phiếu tương ứng, sẽ không làm em không có của hồi môn, chị cam đoan với em”.

Liễu Yên Hồng ngưng ngưng lắc tay chị: “Không phải em không tin chị, mà em không tin tưởng anh ta”.

Liễu Yên Hồng chỉ tay Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Nguyệt đột nhiên nhớ tới lời thề kia, liền kéo tay em nói: “Em gái, chúng ta vào phòng em nói chuyện nhé”.

Hai chị em vui vẻ bước đi, phòng khách chỉ còn Tiêu Thu Phong và Liễu Yên Nguyệt.

“Thu Phong, giờ con cũng là nửa con trai ba, nhìn Yên Nguyệt hạnh phúc như vậy, ba thật yên lòng. Hi vọng cả cuộc đời này con sẽ đối tốt với nó, đứa nhỏ này và mẹ nó rất giống nhau, rất yếu đuối nhưng rất là bướng bỉnh, một khi mà đã quyết định một việc, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Nó đã chọn con, ba cũng chỉ biết chúc phúc”.

Nếu không phải là con gái kiên định như vậy, hai cha con Liễu gia đều hy vọng Liễu Yên Nguyệt có thể tìm được người thực sự yêu nàng, người đàn ông yêu nàng thực sự chứ không phải thiếu gia phong lưu này

Tiêu Thu Phong không nói gì, trước kia là chuyện hoang đường đã làm cho Liễu Yên Nguyệt chịu khổ mấy năm. Đúng là làm cho người nhà họ Liễu không dám tin tưởng, chẳng qua chỉ cần Liễu Yên Nguyệt hạnh phúc, dù họ có tin hay không cũng không quan trọng.

Trong phòng Liễu Yên Nguyệt hỏi về chuyện lời thề, chuyện này thực sự làm nàng lo lắng.

Liễu Yên Hồng cũng không ngờ chị lại hỏi chuyện này. Ngày đó nàng không ngờ chị mình sẽ có tình cảm với tên hư hỏng kia, cho nên ép hấn thề, làm sao biết được hấn ta lại thề như vậy chứ.

Đến bây giờ thì tốt rồi, ngay cả mình cũng bị vạ lây.

Bị Liễu Yên Nguyệt ép nên Liễu Yên Hồng nói chuyện ngày đó ra hết. Cho đến bây giờ Yên Hồng chưa bao giờ thấy chị thận trọng như vậy, đương nhiên không thể nào giấu diếm.

“Cái gì? Phải theo đuổi em trước sao?”

Liễu Yên Hồng đỏ mặt, giải thích: “Chị đừng hiểu lầm, tên bại hoại đó lúc ấy chỉ là vì khích em nên mới nói như vậy. Em cũng không biết, hai người còn có thể ở bên nhau, nếu không sẽ không buộc anh ta”.

“Tiểu Hồng, em cũng biết là bây giờ có ông bà nào mà không thích cháu trai. Em nói nếu như chị thực sự không sinh được con trai, vậy sau này sống ở Tiêu gia thế nào giờ. Em thực sự hại chết chị rồi”.

“Chị, em thật sự không biết, chị đừng đau lòng. Cùng lắm, cùng lắm em bảo anh ta sửa lại câu đó là được chứ gì” Liễu Yên Hồng thực rất lo lắng, mặc dù chưa trải qua chuyện này, nhưng là lúc ngồi nói chuyện với đám bạn cũng nói đến những chuyện này.

Nói đi nói lại, Yên Hồng cũng giận, nói: “Anh ta dám không tốt với chị, em sẽ liều mạng với anh ta, chị không phải sợ, có em giúp chị”.

“Giúp cái đầu em, em có thể sinh con thay chị không?” Liễu Yên Nguyệt vừa giận vừa buồn cười. Thật không ngờ, một bên là cô em gái mà mình yêu nhất, một bên là người đàn ông mình yêu nhất, lại thề thốt những lời này sau lưng mình.

Liễu Yên Hồng xấu hổ nói: “Chị, em sai rồi, anh chị còn chưa kết hôn, sinh con cũng không phải là chuyện ngay lúc này”.

“Ai bảo, chúng ta đã...” Lời này nói ra quá nhanh, khi Liễu Yên Nguyệt nghĩ ra, thì đã nói ra hơn phân nửa.

“Ồ, chị nói là anh chị đã đính hôn, đám cưới lúc nào cũng có thể diễn ra” Yên Nguyệt vội vàng giải thích nhưng Liễu Yên Hồng cũng cảm thấy có vấn đề, lập tức dùng tay nâng mặt chị gái lên, quan sát thật cẩn thận.

“Chị, chị không thành thật, ồ, có phải là anh chị đã... đã làm chuyện kia” Liễu Yên Hồng như hỏi kẻ trộm: “Chị không hối hận chứ?”

Liễu Yên Nguyệt cũng không phủ nhận nói: “Hối hận gì, ngược lại là em đó, nếu chị không sinh được con trai, cô bé này cần thận một chút cho chị, nếu không chị thật sự bảo anh ấy theo đuổi em đó”.

108. Chương 108: Tâm Trạng Ly Biệt

Trong trí nhớ của Tiêu Thu Phong, đây là lần đầu tiên ăn cơm ở Liễu gia. Mặc dù vẻ mặt của Liễu Yên Hồng cũng không quá hoan nghênh, nhưng ít ra không còn lạnh lùng như lúc đầu, coi như là khách khí.

“Thu Phong, mấy ngày qua, vẫn không có cơ hội nói một tiếng cảm ơn với cháu. Cháu cứu cả nhà chú, bây giờ, chú giao con gái bảo bối Yên Nguyệt của mình phó thác cho cháu, cháu không thấy mệt chứ”

Liễu Tuy Phong hiếm khi hài hước một chút. Nhìn con gái vui vẻ đến nỗi đi đến đâu cũng nhỏ giọng hát, chỉ biết con gái bây giờ rất hạnh phúc. Không yêu cầu quá nhiều, đối với Liễu Tuy Phong mà nói, con gái vui vẻ và hạnh phúc, đã làm ông ta rất thỏa mãn.

Đến bây giờ, hôn nhân của Liễu Yên Nguyệt đã không cần phải thay đổi nữa.

Liễu Yên Hồng cũng biết, chị gái xem như đã rơi vào lò lửa, cả đời này không thể cứu được. Mặc dù không có cảm nhận tình yêu giữa cái chết và sự sống, nhưng nàng ít nhất cũng là sinh viên đại học. Đương nhiên biết hào quang của con thiêu thân khi lao vào lò lửa, phụ nữ cả đời này, chính là đều hy vọng thiêu đốt cả đời ở giờ phút mặc lễ phục kết hôn.

Liễu Yên Hồng bưng chén rượu lên, nếu không thể thay đổi, vậy chấp nhận vậy.

“Nào, Tiêu đại thiếu gia, từ nay về sau, anh là anh rể của em, mặc dù em cũng không muốn làm em vợ của anh. Nhưng chị gái em nguyện ý, em vẫn phải gọi anh một tiếng anh rể. Chị Yên Nguyệt là phụ nữ dịu dàng hiền hậu nhất trên đời, hy vọng anh cả đời yêu thương chị ấy, mang hạnh phúc đến cho chị ấy”.

Nói xong lời cuối cùng, đã có chút tình cảm đưa vào, trên khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp có thêm một loại cảm xúc, con mắt trong suốt chớp động, chị em nâng đã nương tựa vào nhau hơn hai mươi năm, giờ phút này rất cuộc sắp tách ra.

Chị đã không có thời gian cho mình làm nũng, chị đã là vợ người ta.

Tiêu Thu Phong bị chân tình này cảm động, hai chị em thuần khiết, thật là hai đóa hoa sen trong trắng hiếm có trên đời, cũng thiện lương như nhau.

Chén rượu này đã uống hết, Tiêu Thu Phong nói: “Mọi người yên tâm, Tiêu Thu Phong sẽ làm Yên Nguyệt hạnh phúc”.

Câu hứa này, ở giờ phút này này, hằn trong lòng cũng dành cho hai người phụ nữ ở phương xa.

Hoặc đối với Liễu Yên Nguyệt mà nói, đây là một sự không trọn vẹn không thể nào tránh khỏi. Nhưng Tiêu Thu Phong cũng không áy náy, mỗi người đều có lựa chọn của mình, nàng đã chọn, được và mất, nàng đều phải nhận.

Điều Tiêu Thu Phong có thể làm là làm cho người phụ nữ này được hạnh phúc.

Liễu Yên Nguyệt cũng kích động mở miệng nói: “Em gái, em sao thế. Đã lớn thế này rồi, còn giống hệt trẻ con. Chị cũng không phải đi hắt, em có thời gian, cứ đến đó chơi. Hoặc là đến công ty tìm chị nói chuyện, chị không phải vẫn là chị gái của em sao, vẫn yêu thương em mà”.

“Chị, em biết” Liễu Yên Hồng ngẩng đầu lên, vùi đầu vào lòng Liễu Yên Nguyệt, tận lực cảm nhận che chở như của người mẹ dành cho con.

Từ nhỏ trong lòng Yên Hồng, đã tôn kính người chị gái này như mẹ. Giờ phút này, năm tháng trôi qua, chị rốt cuộc cũng sắp lấy chồng, biến thành người nhà khác. Loại thay đổi này, luôn làm cho người ta có chút không thích ứng được.

Cơm nước xong, hai chị em quần lấy nhau, nói chuyện, dường như nói mãi không hết, nếu không phải trời đã hoàng hôn, thật sự đến lúc phải rời đi, Liễu Yên Nguyệt cũng không muốn đứng dậy.

“Ba, ba giữ gìn sức khỏe, có việc cứ gọi điện cho con và Phong. Còn có Tiểu Hồng, chăm chỉ học hành, có thời gian đến gặp chị, chị cũng sẽ nhớ em”

Một hồi gặp mặt vốn nên cao hứng lại biến thành ly biệt không đành lòng như con gái lên kiệu hoa. Tiêu Thu Phong không nói câu gì, chỉ là lặng lẽ đứng bên cạnh Liễu Yên Nguyệt, giờ phút này hấn biết mình đã là chỗ dựa duy nhất của người phụ nữ này.

“Yên Nguyệt, anh sẽ đối tốt với em, cho em hạnh phúc”.

Thổ lộ thâm tình, đây là lần đầu tiên Liễu Yên Nguyệt nghe người đàn ông này nói những lời ấm áp như thế, tâm trạng đột nhiên thoải mái rất nhiều, trong đôi mắt thâm tình có một giọt nước tình yêu, cũng dựa mình vào lòng Tiêu Thu Phong.

“Phong, anh là lựa chọn cả đời này của em, là chồng của Liễu Yên Nguyệt em, Yên Nguyệt tin anh”

Trong cơn gió chiều, một đôi nam nữ lâm vào tình yêu, đã quên đi tất cả, trong mắt bọn họ, giờ phút này chỉ có nhau.

Về đến nhà, vợ chồng Tiêu Viễn Hà đang chờ bọn họ trở về.

“Yên Nguyệt, khóc sao, không sao, mẹ cũng đã đi trên con đường đó. Đối với phụ nữ mà nói, có được hai nhà, cũng là hạnh phúc” Điền Phù nghe Tiêu Thu Phong nói, đã rõ tâm trạng của Liễu Yên Nguyệt. Phụ nữ đều có một thời gian không mong muốn, Tiêu Viễn Hà cũng nói: “Không có việc gì, không có việc gì, thật sự không nỡ, chờ Tiểu Phong rảnh rỗi, các con đi đến đó ở vài hôm là được. Dù sao chúng ta cũng đã là người một nhà”

Có người đàn ông mà mình yêu an ủi, có ba mẹ quan tâm, nỗi buồn trong lòng Liễu Yên Nguyệt rất nhanh đã trôi qua.

Ngược lại, Ruth ở nhà chơi đùa cả ngày lại không rõ, hoặc là ngoài giết người, nàng không hiểu nhiều lắm chuyện của phụ nữ. Bởi vì trừ sự phụ, nàng căn bản không có cha mẹ, chỉ là một đứa trẻ mồ côi, đây cũng là điểm mà Tiêu Thu Phong có chút không đành lòng.

“Cô Yên Nguyệt, cô yêu Tiểu Phong như vậy, tại sao còn buồn bã, là anh ấy không đối tốt với cô sao?” Dùng một giọng nói lạnh như băng, rất trực tiếp hỏi vấn đề này.

Được Tiêu Thu Phong giải thích đêm qua, Liễu Yên Nguyệt đối với phụ nữ người nước ngoài này cũng có chút cảm tình. Biết cô ta từ nhỏ không cha không mẹ, sống một mình, đối với chuyện tình cảm, cũng không hiểu nhiều.

Nhẹ nhàng cười nói: “Ruth, ở nhà không cần khách khí như vậy, tôi hẳn là lớn hơn cô một chút, cô gọi tôi là chị đi. Phong không có gì không tốt với chị, chỉ là tình yêu và tình thân đều rất quan trọng. Thiếu đi một loại, con người sẽ không hoàn chỉnh, cho nên cho dù chúng ta có tình yêu, cũng cần có tình thân, biết không?”

Ruth lại hỏi: “Tôi xem rất nhiều phim, tình nhân nam nữ, nếu ở nhà không đồng ý đều lựa chọn bỏ trốn. Vậy không phải vứt tình thân đi sao? Có thể thấy được tình thân không quan trọng bằng tình yêu mà?”

“Điều này đối với mỗi người mà nói đều là khác nhau. Mặc dù nếu như trong nhà chị không đồng ý, chị cũng sẽ kiên trì ở bên Phong. Nhưng cũng không có nghĩa, tình thân không quan trọng. Ruth, điều này chờ sau này em có kinh nghiệm sẽ biết”

Ruth trong nháy mắt trở nên mờ mịt, trên mặt có thêm một loại mất mát. Đối với cô thì không cha không mẹ, sao có thể biết được tình thân và tình yêu là gì chứ?

Tiêu Thu Phong dường như cảm nhận được, nhẹ nhàng hỏi: “Ruth, ngày mai chúng ta đi tham gia dạ tiệc, em cùng đi chứ?”

Dạ tiệc công khai như thế này, Ruth có lẽ chưa từng tham gia. Là một sát thủ, xuất đầu lộ diện, đúng là một lựa chọn không sáng suốt. Nhưng đây là Trung Quốc, Tiêu Thu Phong nghĩ an toàn không có vấn đề. Cho nên muốn cô gái này ném thử một ít cơ hội giao lưu với mọi người.

Ruth bị cắt ngang, có chút hoài nghi hỏi: “Có thể sao?”

“Đương nhiên có thể, Ruth, chúng ta cùng đi, đến lúc đó có thể giới thiệu cho em mấy người bạn” Liễu Yên Nguyệt lập tức ủng hộ.

“Bạn” Ruth nhỏ giọng nói, từ này dường như cách nàng quá xa. Nàng chưa từng có bạn, bởi vì nàng không muốn bị người bán đứng.

Nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng, bởi vì nàng thực sự muốn đi thử nghiệm một chút, thoải mái tham gia dạ tiệc.

Ăn cơm tối xong, có chuyện ngoài ý muốn của Tiêu Thu Phong, cũng không biết là Ruth quá xuất sắc, hay cha mẹ biết dạy, Ruth đã học được Mạt chược, thú chơi quốc hồn quốc túy của Trung Quốc.

Ban ngày thì kéo Ngọc Thẩm, lúc này thì kéo Liễu Yên Nguyệt cùng chơi.

Nhưng nhìn khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng của Ruth, lại hiện ra một nụ cười thỏa mãn, Tiêu Thu Phong cũng không mở miệng, chỉ trở về gọi điện thoại.

Đây cũng là thói quen của hắn, hắn muốn nắm trong tay tất cả mọi chuyện, từ chỗ Phượng Hề, từ Vũ, còn có Tank, mỗi người bọn họ đều rất quan trọng.

“Phong, có chuyện nói với anh một tiếng. Gần đây bộ Công an đưa ra báo cáo, nói phía Nam rất hỗn loạn, đề nghị quân đội nghiêm khắc đàn áp. Mà Triệu Quang Bình bởi vì quản lý bất lợi, dường như cũng bị điều chức”.

Tiêu Thu Phong sửng sốt, đây rõ ràng là một cơn bão, ít nhất nói rõ một điểm, Triệu gia có vài thứ làm người ta không quá hài lòng.

Nhân vật số một quân khu Đông Nam cũng có thể bị điều động, có thể thấy người này có quyền lực như thế nào, ít nhất cũng đã đến cấp bậc của ông già kia.

“Long tổ phái Dâm Tặc và Phi Kiếm, giám sát việc này, anh cũng nên chú ý một chút”.

Tiêu Thu Phong hỏi: “Vậy lai lịch của Phi Kiếm?” Lúc trước khi ở Long tổ, phía sau bốn đại cao thủ có khoảng hai mươi, ba mươi người dự bị. Mà Phi Kiếm lại là người mới, như thế nào có thể ngồi lên vị trí bốn đại cao thủ chứ?

“Em cũng không biết, tư liệu về thành viên của Long tổ là tuyệt đối bí mật. Quyền hạn của em không đủ, nhưng em nghĩ rằng cũng không đơn giản. Phong, em hoài nghi hẳn dường như có quan hệ với Đạo”.

Vũ nói tới đây, đã không tiếp tục nói nữa. Có một số việc, nàng quả thực chỉ là hoài nghi, hoài nghi gì đó. Nàng chỉ có thể nhắc nhở, ít nhất là tự hỏi, nhưng lại muốn Tiêu Thu Phong tự mình làm.

“Anh biết, Vũ, em cẩn thận một chút. Anh không hy vọng em có bất cứ nguy hiểm gì. Nếu có người muốn bắt lợi với em, em nhất định phải nói cho anh, hiểu không?”

Nói đến an toàn của Vũ, trong lời nói của Tiêu Thu Phong kèm theo sát khí, có chút lạnh lùng. Nhưng Vũ rất vui vẻ, ít nhất có thể thấy rằng, người đàn ông này rất quan tâm đến nàng, không uổng công nàng nỗ lực như vậy.

109. Chương 109: Một Trận Phong Ba

Vì buổi dạ tiệc, sáng hôm sau Liễu Yên Nguyệt đến công ty giải quyết công việc, mà buổi chiều lại kéo Ruth cùng đi dạo phố mua quần áo. Phụ nữ mà, đều có sở thích này.

Hơn nữa Ruth tay không mà đến, giờ các thứ đang dùng đều là đồ trong nhà, không quá thích hợp. Mặc dù Ruth không để ý, nhưng Liễu Yên Nguyệt thấy không hợp, dù thế nào cũng phải kéo Ruth đi.

Cô gái này có lẽ cho tới bây giờ chưa dạo phố mua sắm quần áo, lúc bị Liễu Yên Nguyệt kéo đi, còn có chút ngượng ngùng, đỏ mặt.

Tiêu Thu Phong đương nhiên trốn không thoát, bị Liễu Yên Nguyệt kéo đi làm người khuân vác. Đêm qua lại là xuân phong liên tục, giữa hai người đã là tình yêu ân ái, Liễu Yên Nguyệt đương nhiên sẽ không khách khí giống trước kia nữa.

Đây lại là hy vọng của hai người già, nhìn đôi trẻ thân thiết với nhau, đương nhiên vui đến cực điểm, làm cho Tiêu Thu Phong không quá tình nguyện cũng chỉ có thể đi theo.

Hình tượng của phụ nữ, luôn là ba phần sắc đẹp, bảy phần quần áo. Giờ phút này đối với hai phụ nữ này mà nói, nhưng lại hết sức xinh đẹp, chỉ cần ba phần quần áo là đủ rồi.

Ruth là một người đẹp phương Tây rất đẹp, từng ở trước mặt Thiên Mệnh, Tiêu Thu Phong đều nhận định như vậy. Lúc ấy Thiên Mệnh còn cười cười, nếu như hẳn muốn theo đuổi Ruth, vị sư phụ này sẽ cho hẳn một cơ hội.

Nhưng Ruth lúc này, lại đang thử mặc một chiếc váy cổ điển thấp ngực, bó sát eo mà Liễu Yên Nguyệt cẩn thận lựa chọn. Đường cong tuyệt mỹ bên hông như những cơn sóng vỗ bờ, làm cho chiếc váy thêm vài phần sinh động. Ruth dường như trong nháy mắt đã sống lại.

“Ruth, em, chiếc váy này mặc trên người em là hoàn mỹ nhất. Chị Yên Nguyệt có chút không nhìn được yêu thích em đó”

Có lẽ chưa từng thấy Ruth mặc quần áo thích hợp như vậy, khí chất cao quý của người đẹp phương Tây của Ruth giờ phút này bỗng nhiên lộ ra không thể nghi ngờ. Trong mắt Tiêu Thu Phong, Ruth là công chúa.

Chỉ đáng tiếc, vẻ mặt cô gái này lại không tốt lắm. Mặc dù xinh đẹp, nhưng rất lạnh nhạt, quay đầu lại, hỏi Tiêu Thu Phong: “Anh nói đi?”

Trên đời này, chỉ có ý kiến của người đàn ông này, nàng mới cảm thấy là chính xác, bởi vì nàng chỉ tin người đàn ông này.

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ giơ ngón cái lên, nói rõ ý của mình.

Xoay người lại, nhìn mình trong gương, trên khuôn mặt xinh đẹp của Ruth, hiện ra một nụ cười không thể nắm lấy. Nàng thật cao hứng, đây là lần đầu tiên có người khen nàng.

Trí nhớ của nàng rất đơn giản, từ lúc hiểu chuyện đến giờ, mỗi ngày nàng cũng làm một chuyện đó là huấn luyện. Kiên trì mười năm như một ngày, lúc còn trẻ con, nàng có khi hỏi, vì sao nàng không thể đi chơi?

Nhưng đáp án chỉ có một, nàng muốn muốn sinh tồn, nếu muốn sống sót, nhất định phải bảo vệ mình. Bởi vì Sư phụ không thể bảo vệ nàng cả đời, cứ hoàn thành một yêu cầu, ngày mai lại có một yêu cầu khác, nhưng Sư phụ cho tới bây giờ chưa bao giờ khen nàng, mặc dù nàng rất cố gắng.

Cho dù đến bây giờ, đối với Sư phụ rất nghiêm khắc này, nàng vẫn có chút oán, có một số việc nàng cũng không hiểu, là một cô gái sát thủ đứng đầu, luôn gặp phải chính là sự trả thù và giết chóc. Trước khi hy vọng con gái được hạnh phúc, Thiên Mệnh nghĩ đến đầu tiên là làm cho con gái còn sống.

Đây cũng là một người cha đáng thương, điều duy nhất có thể làm cho con gái chính là như vậy, mặc dù sẽ làm con gái hiểu lầm, nhưng nàng là con gái của Thiên Mệnh, đây cũng là vận mệnh.

Tất cả nhu cầu của Tiêu Thu Phong đều có mẹ xử lý, nhưng từ khi cô gái xinh đẹp Liễu Yên Nguyệt gia nhập, trách nhiệm này đã chuyển sang người nàng, tất cả các thứ hằn mặc trên người từ tất chân, giày, thậm chí quần lót đều do nàng lo.

Cho nên để hai nàng mua hết quần áo của mình, bắt đầu không kiêng nể mua đồ ăn, dù sao cũng không phải người nghèo, Ruth thoát nhìn mặc dù không đi dạo phố nhưng cũng không phải người thiếu tiền. Hơn nữa tài sản của nàng cũng không cần tiết kiệm, cả đời này dùng cũng không hết.

Tiêu Thu Phong gặp phải nhiều phụ nữ như vậy, hình như chỉ có mình Vũ đáng thương nghèo một ít, cũng không biết nàng có hay không chuẩn bị của hồi môn cho mình. Còn lại Triệu Nhược Thần, Liễu Yên Nguyệt, Lâm Thu Nhã, Thiên Nhan Duyệt, còn có mấy chị em Phượng Hề, mỗi người đều là những quý bà giàu có. Bây giờ Ruth lại càng là người siêu giàu có, chỉ là nàng lúc này còn không biết.

Nhìn Tiêu Thu Phong đẹp trai khí khái, nhìn khí chất hào hiệp nho nhã, Liễu Yên Nguyệt cảm thấy rất hạnh phúc, chìm đắm trong tình yêu, mà Ruth chỉ khẽ gật đầu nói: “Rất có mị lực của đàn ông phương Đông, khó trách nhiều phụ nữ như vậy thích anh”

Liễu Yên Nguyệt cũng rất vui vẻ cười nói: “Ruth sẽ không phải là một trong số đó chứ”

Ruth lắc đầu nói: “Bây giờ còn không phải” Nhưng là về sau, nàng không biết. Bây giờ nàng thầm nghĩ, người đàn ông này khát vọng muốn giao gì đó cho nàng, hoàn thành di chúc của sư phụ nàng. Chỉ là ở Tiêu gia, nàng dù như thế nào cũng không có cách chấp hành hành động sát thủ lần thứ ba, bởi vì nàng không muốn phá vỡ bầu không khí ấm áp đó.

“Đây là tiếng gọi trái tim, đây là nguồn gốc tình yêu.” Một bài hát thanh thúy vang lên từ xa, làm ba người sau khi mua quần áo xong, chuẩn bị rời đi đã bị bài hát này hấp dẫn.

Hoặc là nói đã hấp dẫn Liễu Yên Nguyệt và Tiêu Thu Phong chú ý. Đây mặc dù là hợp xướng, nhưng bên trong có một âm thanh rất quen thuộc với bọn họ.

Liễu Yên Nguyệt có chút nghi hoặc nói: “Hình như là giọng của Tiểu Hồng” Sau đó đi vài bước đến trước cửa sổ siêu thị, trên sân khấu ở đây, đã vây chặt rất nhiều người.

Trong đám người, có đặt một khán đài, giờ phút này trên khán đài, bốn năm cô gái rất xinh đẹp, thanh tú đang hát bài hát này, mà ở bàn bên cạnh, dựng một tấm bảng lớn, bên trên có ghi: “Giúp đỡ trẻ em thất học, hiến dâng một mảnh trái tim của mọi người”

Không cần hỏi, cô em vợ này là đi quyên góp, Liễu gia cũng không nghèo, bỏ ra mấy trăm vạn không phải đủ sao, vất vả chạy đến đây hát quyên tiền, sao phải khổ thế chứ.

Nhìn bộ dạng ngây ngô của bọn họ, có lẽ đều là sinh viên ở Học viện Bắc Hải, hành động kiểu này cũng chỉ là vì rèn luyện một chút kinh nghiệm sống mà thôi.

“Này, cô bé, ca ca quyên góp ba nghìn, em liền hiến dâng một lần, phần thưởng là hôn một cái thế nào?” Nhìn mấy cô gái hồn nhiên xinh đẹp trên đài, đồng phục váy ngắn rất hấp dẫn, quả nhiên đã xuất hiện đám rác rưởi đến quấy rối.

“Phì Tử, mày keo kiệt quá đó, lão tử quyên ba vạn, khiến cho cô bé này theo ta đêm nay, đây chính là giá cao nhất, không lỗ chứ” Người này lúc nói, ngón tay rõ ràng chỉ vào Liễu Yên Hồng trên đài, được xưng là một trong bốn đóa hoa của Bắc Hải hiện nay. Sắc đẹp của Liễu Yên Hồng, đương nhiên là xuất chúng nhất trong mấy cô bé ở đây.

Tiếng hát dừng lại, mấy nam sinh dường như đã ra mặt ngăn cản, sau đó hiện trường trở nên hỗn loạn, truyền đến tiếng kêu sợ hãi của đám nữ sinh.

Liễu Yên Nguyệt cũng giật mình, kéo tay Tiêu Thu Phong nói: "Phong, nhanh đi, con bé Tiểu Hồng sắp gặp chuyện không may, anh đi tới hỗ trợ, đuổi đám người này đi"

Trong lòng Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong là không gì không làm được, cũng quên đám lưu manh này không phải thiện nam tín nữ.

Tiêu Thu Phong cũng không khỏi lắc lắc đầu, cũng khó trách đám lưu manh sẽ đến quấy rối, nhìn đám nữ sinh mặc váy ngắn, trong lòng hẳn đều cảm thấy hấp dẫn, huống chi là người khác.

"Ruth, anh đi xuống một chút, hai người ở đây chờ anh" Tiêu Thu Phong nhẹ giọng nói, nhưng lại là nói với Ruth. Hắn cũng không muốn bởi vì đi cứu em vợ, lại bỏ mất vợ.

Hiện trường có chút hỗn loạn, mấy tên lưu manh đã đánh mấy tên nam sinh ra mặt anh hùng cứu mỹ nhân nằm trên mặt đất. giờ phút này này đang tiến sát đến khán đài, vươn đôi tay bắn thủ, liễu mạng cầm lấy chân mấy nữ sinh, sợ đến độ mấy nữ sinh nhảy loạn trên khán đài.

Loại người xem náo nhiệt trên đời này vĩnh viễn chiếm đa số, huống hồ là loại náo nhiệt hấp dẫn thế này. Mấy nữ sinh mặc váy nhảy, dáng người thon thả, trong lúc nhảy tránh, trông lại rất giống như một loại vũ đạo, rất nhiều người dưới đài cười ầm lên, nhưng không có ai ra mặt ngăn cản.

Lúc Tiêu Thu Phong chen vào, đúng là lúc tên lưu manh kiêu ngạo nhất, mặc âu phục đang chuẩn bị nhảy lên trên khán đài.

"Làm gì, cút xuống hết cho tao"

Tiêu Thu Phong thoáng cái đã vọt tới trên khán đài, đưa tay ra, thằng lưu manh gầy trơ xương đã bị đánh bay ra, rơi vào đám người, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Liễu Yên Hồng đang rất hoảng sợ, giờ phút này cũng quên người đàn ông này là kẻ bại hoại mà mình ghét nhất, hoảng sợ khóc nức lên: "Anh rể, mau cứu em"

Phụ nữ, thực ra là một loại động vật rất yếu ớt, đặc biệt là dễ bị thương tổn.

"Thằng chó, mày giỏi, không có việc gì làm à, có phải da mày ngứa không?" Một thằng đầu trọc to con, hung hãn vọt tới trước mặt Tiêu Thu Phong, liên tiếp mở miệng chửi mấy chữ không, có lẽ thường xuyên nói như vậy nên thành thuận miệng. Thằng con trai bị đánh bay ra ngoài đã đứng lên từ trong đám người, tức giận quát: "Tránh ra, tránh hết ra cho tao, là ai, là thằng chó nào có dám đẩy lão tử ra. Lão tử muốn đánh gãy chân chó của nó"

"Mã thiếu gia, Mã thiếu gia là cái thằng mặt trắng kia, nó muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?" Xem bộ dạng đám người này là do thằng Mã thiếu gia này cầm đầu, lập tức có mấy con chó chạy tới lấy lòng, chỉ vào Tiêu Thu Phong, nịnh hót nói.

110. Chương 110: Hóa Thành Bướm, Cùng Bay

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt bình thường của Tiêu Thu Phong, gần như không thèm để ý đến vẻ lạnh lùng của mình, tên Mã thiếu gia có chút rung động, hai tay ôm quyền nói với Tiêu Thu Phong: "Tôi là Mã Văn Tài, Mã gia ở Đông Nam, không biết anh là?"

Mã gia cũng coi như có chút tiếng tăm, tập đoàn Mã thị cũng được xếp vào một trong mười tập đoàn lớn nhất Đông Nam. Chỉ là Mã Văn Tài này, Tiêu Thu Phong lại chưa từng nghe qua.

Lúc Tiêu Thu Phong còn là một trong tứ đại công tử, thằng này có lẽ vẫn đang bú mẹ.

"Mày không cần quá khách khí. Tao nhất định không phải là Lương Sơn Bá, sao mày biết được"

Có Mã Văn Tài, rốt cuộc cần có một Lương Sơn Bá cho đủ bộ. Liễu Yên Nguyệt ở một bên rất tức giận nói: "Em cũng không phải Chúc Anh Đài. Anh rể, người này thật đánh ghét, anh giúp em đánh nó"

Nàng luôn luôn được coi như công chúa, đã bao giờ chịu ủy khuất như hôm nay chứ. Lắc lắc tay Tiêu Thu Phong, chỉ vào Mã Văn Tài ghê tởm mà mắng.

Thấy Tiêu Thu Phong không dám nói ra thân phận, Mã Văn Tài trong lòng đã không có cố kỵ. Nghĩ đến là thằng không có chỗ dựa, một tiểu nhân vật, đều là những kẻ chơi bởi lêu lổng, có ai không phải lấy thân phận dè người chứ.

“Cô bé xinh đẹp, anh trên người rất ngứa ngáy, nếu như em có thể sờ sờ giúp anh, vậy đúng là muốn tìm còn không thấy” Nếu không thềm để ý đến thằng con trai trước mặt vào mắt, hẳn đương nhiên càng không kiêng kị.

“Bốp” Một bàn tay tát vào mặt hắn, mặt vốn không có mấy cân thịt, giờ phút này bị hằn lên năm ngón tay, máu chảy từ trong miệng hắn xuống: “Lên cho tao, đánh chết thằng Lương Sơn Bá này” Mã Văn Tài thật không ngờ, thằng này nghe được thân phận Mã gia của hắn, còn dám ra tay, đúng là không muốn sống.

Không biết tên gọi, hắn thật đúng là coi Tiêu Thu Phong là Lương Sơn Bá.

“Anh rể, cẩn thận” Năm tên lưu manh lực lưỡng đã nổi giận xông lên, làm cho trước sân khấu xuất hiện một mảnh đất trống. Nhưng người vây xem xung quanh không giảm bớt mà còn nhiều hơn. Đúng là có đánh nhau, ai cũng muốn xem. Dù sao đều là thuyền đường đi qua, không xem thì phí.

Tiêu Thu Phong đưa hai tay ra, hai tay năm ngón hoạt động một chút. Nghĩ thầm, cô em vợ còn có chút lương tâm, cũng không uống hấn làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần.

Nắm đấm vung lên, một đấm ghi nhớ, thằng xông lên trước tiên đã bị đánh trúng, bị đánh tẹo quai hàm, hét lên một tiếng, ngời chồm hồm trên mặt đất, rên lên đau đớn.

“Đừng chơi trò lưu manh trước mặt tao, ông mày là tổ tông của lưu manh”

Bốn người khác vừa định xông lên đã bị người này ngăn cản. Cũng xem như là bọn chúng đen đủi, Lý Hưng vừa lúc dẫn thủ hạ đi ngang nơi này. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, Lý Hưng có chút ngây ngốc.

Bây giờ Thượng hải là do hắn phụ trách, các nhóm lưu manh lớn nhỏ đều là cháu chắt của hắn, dám đắc tội với Tiêu thiếu gia, hắn còn lẩn lộn được nữa sao.

“Lý ca, anh tối, nhanh, nhanh, xử lý cho em, đánh thằng chó này tàn phế” Mã Văn Tài vừa mới bị ăn tát dường như quen Lý Hưng. Giờ phút này vừa thấy Lý Hưng mang một đám người vào, vô cùng vui mừng.

Lý Hưng đang không cần biết là chuyện gì đã xảy ra, nghĩ cũng không nghĩ, một cước đá ra, mắng: “Mày là thằng chó nào, ông mày không biết”

“Tiêu thiếu gia” Lý Hưng toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Phượng Hề nhiều lần nghiêm lệnh, trật tự xã hội đen được lập lại, tuyệt đối không cho phép những chuyện bại hoại xuất hiện, nếu không nghiêm trị không tha.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ Lý Hưng sẽ xuất hiện, chỉ năm người phía sau: “Là người của anh?”

“Lý lão đại, anh chính thần tượng của chúng em. Chúng em đều muốn đi theo anh, anh thu bọn em đi” Trong xã hội đen ở Thượng Hải bây giờ có ai là không biết Lý Hưng và Quan Dao chứ?

Lý Hưng đưa mắt một cái, mấy người sau lưng hắn đã tay đấm chân đá, đánh mấy người này nằm lăn trên đất. Đây không phải là cho hắn chịu tội sao?

“Được đó, đều thành thần tượng” Tiêu Thu Phong lạnh nhạt nói, Lý Hưng thiếu chút nữa quỵ xuống. Hắn đáng là gì chứ, ngay cả Bộ Xà cũng là một con chó. Hắn biết mình trong mắt vị Tiêu thiếu gia này thì ngay cả một con chó cũng không bằng. Muốn hắn chết, cũng đơn giản như giẫm chết một con kiến vậy.

Về mặt kinh hoàng, càng có chút tái nhợt vì lo lắng.

“Được rồi, đem mấy thằng này đi. Mấy thằng này ta không muốn thấy ở Thượng Hải. Còn có thằng này, cắt đứt một chân nó, để cho Mã gia của nó bồi thường tiền làm mấy cô này hoảng sợ”

Thấy Tiêu Thu Phong không trách mình, Lý Hưng thoáng nhẹ nhõm, lập tức xoay người quát: “Mang hết đi”

Rất nhanh, nơi này chỉ còn lại một mình Tiêu Thu Phong. Nhưng người xung quanh nhìn hẩn lại mang theo một tia cẩn thận. Rất rõ ràng cảm nhận được, Mã gia Đông Nam, người này cũng không để vào mắt, tuyệt đối không thể đắc tội.

“A, anh rể này, anh giỏi quá, cảm ơn anh” Một cô gái rất hoạt bát chạy tới, nguy hiểm đã qua, mấy cô đương nhiên muốn cảm ơn người đàn ông anh hùng cứu mỹ nhân.

“Anh rể, anh có phải là lão Đại của xã hội đen. Em thấy mấy người đó thật hung ác, nhưng lại rất sợ anh”

“Đúng, tên Mã Văn Tài kia thật đáng ghê tởm”

Mấy cô nàng này đúng là mồm năm miệng mười, thật không cho Liễu Yên Nguyệt thời gian nói chuyện. Xem bộ dạng, mấy cô nữ sinh này đều rất hứng thú với Tiêu Thu Phong. Không muốn nói việc Tiêu Thu Phong vừa mới cứu mấy cô, chỉ riêng vẻ đẹp trai, tiêu sái của Tiêu Thu Phong cũng đã là hoàng tử trong giấc mơ của mấy cô bé.

“Được rồi, các cô bé xinh đẹp, quyền góp thể này tốt nhất là giao cho người khác. Còn mấy em làm người cổ vũ là được rồi. Tiểu thư Chúc Anh Đài, chị gái em ở đây, có muốn gặp không” Tiêu Thu Phong không muốn dây dưa với mấy cô bé này, nói với Liễu Yên Hồng xong, cũng quay đầu đi.

Mấy cô bé kia lại lập tức cuốn lấy Yên Hồng.

“Ồ, Yên Hồng, đây là bạn không đúng” Một cô gái cũng xinh xắn đáng yêu như Yên Hồng, đã rất bất bình reo lên.

Liễu Yên Nguyệt sững sốt một chút hỏi: “Mỹ Đình, mình có gì không đúng, bạn nói xem nào?”

“Bạn không phải nói chị gái bạn lấy một người đàn ông ghê tởm nhất trên đời. Bạn không nên nói là có hai anh rể đó”

Liễu Yên Nguyệt hiểu rõ, trừng mắt nhìn người bạn thân một cái, nói: “Anh ta vốn là người ghê tởm nhất, mình không nói gì sai mà”

“Không nói nữa, quyền góp chơi không hay, không chơi nữa. Chúng ta chỉ cần có đủ tiền giao lên là được. Mình ra một trăm vạn là đủ. Đi, chúng ta trước đi thôi. Các bạn đừng nghĩ mình muốn làm Chúc Anh Đài?”

Xem bộ dạng, đây đâu phải là một cô bé bình thường, thuận miệng là đưa ra trăm vạn. Vốn là đi quyền góp lại trở thành chơi đùa? Cũng may giáo viên không biết, nếu không chắc ngất đi.

“Có gì tốt mà đi theo chứ, mình không đi”

Không đi cũng không được, bốn cô nữ sinh giục Yên Hồng, cũng đã theo kịp, làm nàng dở khóc dở cười. Không phải là ngoài ý muốn giải vây sao, mấy cô này sao lại giống hệt như mê gái, cứ theo sát mình thế này?

Về phần thu thập, đương nhiên để cho đám nam sinh.

“Ồ, chị gái bạn thật đẹp”

“Đúng thế, chị phương Tây này cũng rất đẹp, thật giống công chúa Hoàng thất. Bạn nhìn hai mắt của chị ấy kìa, như lam bảo thạch, lóe sáng, lóe sáng. Nếu mình có đôi mắt như vậy thì tốt quá”

Mỹ Đình véo một cái vào má cô bạn bên cạnh, làm nàng ta đau mà tỉnh lại: “Nếu bạn có đôi mắt như vậy, bạn là yêu quái, đừng nói biết mình”

“Các bạn, đây là chị gái mình, người hiểu mình nhất và yêu mình nhất trên đời”

Liễu Yên Hồng tiến lên, dựa đầu vào lòng Liễu Yên Nguyệt. Người hai mươi tuổi mà còn giống như trẻ con, làm nũng chị gái.

Liễu Yên Nguyệt nhìn mấy nữ sinh này, hình như nhớ tới thời gian sinh viên của mình. Nhưng cũng trong thời gian thanh xuân đó, nàng bị người đàn ông xấu xa đó nhìn thấy, không hiểu thế nào mà thành vợ chưa cưới của hắn, sẽ không được giống như mấy cô bé này, tận tình hưởng thụ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, nàng không hề hối hận một chút nào. Bởi vì thứ nàng tìm được, đã có thể bù lại những năm tháng đã bỏ phí.

“Chào các em, chị là Liễu Yên Nguyệt, chị gái của Tiểu Hồng. Thật vui vì gặp các cô bé xinh đẹp”

Phụ nữ trời sinh đã thích nói chuyện, từ siêu thị cho đến phòng ăn, bầu không khí vẫn luôn luôn náo nhiệt. Khi Liễu Yên Nguyệt vô tình nói ra tối nay sẽ tham dự yến hội mà Thiên Nhan Duyệt tổ chức, mấy cô nữ sinh liền quyết định không đi chơi nữa.

Bởi vì mấy cô đều muốn đi tham dự yến hội.

Liễu Yên Hồng đương nhiên là không muốn, nhưng không chống nổi móng vuốt của mấy cô bạn tốt này.

Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng không muốn, mang theo nhiều như vậy phiền toái không nhỏ. Nhưng không chịu được Liễu Yên Nguyệt xin xỏ, hấn không lên tiếng.

“Được rồi, Tiểu Hồng, cùng đi đi. Ăn cơm xong, chị mang mấy em đi mua mấy bộ quần áo, các em cũng không thể vẫn mặc đồng phục đến đó chứ”

Ruth cũng không nói gì, nàng chỉ đang lẳng lặng thưởng thức sự nhiệt tình giữa mọi người, cảm giác này đối với nàng mà nói vẫn rất mới lạ.

“Cám ơn chị Yên Nguyệt, chị không biết, bọn em luôn sùng bái chị. Mặc dù chị đã ra trường nhiều năm, nhưng giáo viên trong học viện vẫn kể lại chuyện về chị. Rất nhiều nam sinh đều coi chị là người tình trong mộng?”

“Đúng, đúng, cũng chỉ có chị Yên Nguyệt, mới có thể xứng đôi bên cạnh Lương Sơn Bá thiếu gia” Mỹ Đình mở miệng, làm Liễu Yên Nguyệt cười vui, lúc này nàng đã biến thành Chúc Anh Đài.

Nhưng trong lòng cũng rất thích cách so sánh này. Cả đời này, vì người đàn ông này, nàng cũng có thể như Chúc Anh Đài, mãi mãi không rời, hóa thành bướm trắng, cùng bay với nhau, làm một đôi uyên ương hồ điệp...

111. Chương 111: Còn Một Cô Gái

Tiêu Thu Phong từ nhỏ đã được tiến hành huấn luyện đặc biệt, hầu như tất cả thời gian đều ở trong phòng huấn luyện, chưa bao giờ được thử qua cuộc sống sinh viên, đối mặt với nhưng cô gái trẻ xinh tươi thật là có cảm giác sáng khoái.

Chẳng qua có chút ngoài ý muốn, theo như các nàng nói chuyện với nhau thì Tiêu Thu Phong biết được, cô bé thường ngày không nói lý Liễu Yên Hồng này, ở trong học viện Bắc Hải quả thực rất có danh tiếng, không chỉ bởi vì nàng là em gái của một trong bốn Đông Nam tam hoa - Liễu Yên Nguyệt mà là nàng vốn là một trong tứ hệ hoa hậu giảng đường của Bắc Hải học viện.

Cái cô nữ sinh Đinh Mỹ Đình, cũng là một trong bốn hoa hậu giảng đường, lần này thì vui, Bắc Hải bốn cô gái xinh đẹp nhất giờ phút này ở đây đã có tới hai vị.

Đúng là ngư tầm ngư mã tầm mã, mấy cô bé này thân phận đều không đơn giản, đều là loại người không thiếu tiền, “nhàn cư vi bất thiện”, không có việc gì đi kiếm chuyện tìm vui, có lẽ điều này với việc tâm lý chưa trưởng thành của các nàng có liên quan với nhau!

Thấy rất nhiều các cô gái trẻ đủ các kiểu tập trung, cùng đến nhà làm cho vợ chồng Tiêu Viễn Hà kinh ngạc không thôi, bọn họ còn nhận ra trong đó còn có cả Liễu Yên Hồng, thật không ngờ đứa con chỉ đi mua sắm một chút, lại đem trở về nhiều cô gái đáng yêu như vậy, lại nghe nói tất cả đều là sinh viên Bắc Hải đương nhiên lại càng nhiệt tình hoan nghênh.

Liễu Yên Hồng cũng thật không ngờ chính mình lại bất ngờ tiến vào Tiêu gia, trước kia còn bướng bỉnh cho rằng mình tuyệt đối sẽ không đến Tiêu gia.

Vệc này cũng do mấy đứa bạn ép đi mua quần áo, lúc sau lại bị Liễu Yên Nguyệt mời chúng nữ cùng đi mua đồ trang điểm chuẩn bị cho buổi dạ hội tối nay. Bị khí chất cao quý của Liễu Yên Nguyệt thuyết phục,

những tiểu nữ sinh này đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội học hỏi, cho nên Liễu Yên Hồng căn bản không có cơ hội để từ chối.

“Bác Tiêu, thật làm phiền bác quá, chúng cháu muốn cùng chị tham gia buổi dạ hội, cho nên mới cùng nhau tới đây”. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên gặp mặt nhau, nhưng Liễu Yên Hồng nhưng vẫn cảm thấy ngỡ ngàng.

“Thưa bác, chúng cháu đều là bạn học của Yên Hồng, tất cả cùng tới đây quả thật mạo muội, bác không giận chứ ạ”. Đinh Mỹ Đình là loại cô gái hoạt bát hiếu động, tính cách so với Liễu Yên Hồng hoàn toàn bất đồng, cho nên trên mặt chỉ có nụ cười sáng lạng cũng làm cho người ta không thể không thích nàng.

“Sao có thể chứ, sao có thể chứ, hoan nghênh, nhà của chúng ta luôn yên tĩnh, khó được dịp náo nhiệt một chút. Nhiều tiểu cô nương xinh đẹp như vậy đi theo bà già này, có câu cũng không được nữa là”. Điền Phù rất thích không khí náo nhiệt như vậy, trong nhà có nhiều hơn vài người, quả là rất vui.

Một cô nữ sinh cười nói : “Bác gái, Tiêu gia như vậy còn sợ gì không ai đến, đáng tiếc các bác chỉ có một đứa con bằng không Mỹ Đình thế nào cũng phải gả cho nhà các người đó”.

Những cô gái này tuy rằng cũng là con nhà giàu có, nhưng Tiêu gia lại là tập đoàn đứng đầu Đông Nam thực lực hùng hậu. Bất kể là trang viên này hay Tiêu Thu Phong đều rất mê người, những nữ sinh này đương nhiên đều có chút động xuân tâm.

Đinh Mỹ Đình đôi mắt chớp chớp có vẻ ngỡ ngàng, nhưng đột nhiên, chuyển sang hỏi: “Bác gái. Anh Tiêu còn có em trai hay không , nếu có cháu nhất định làm bạn gái của anh ấy”.

Tiểu nha đầu này, không có chút e thẹn, nói xong còn giả vờ thở hổn hển.

Thế nhưng Liễu Yên Hồng đứng bên cạnh lại cảm thấy rất xấu hổ lập tức nói : “Đủ rồi, các cậu cả đám đều bị sao vậy? chú ý hình tượng một chút coi. Còn chưa tốt nghiệp đâu, không phải giống như bà cô già như vậy, coi chừng không gả được cho ai đó”.

Nhưng Tiêu Viễn Hà cùng Điền Phù bọn họ cũng bị cảnh này chọc cười, cùng nói chuyện phiếm với thanh niên, thật là vui, đặc biệt là với các thiếu nữ đáng yêu như thế này, hơn nữa việc này còn làm cho tâm hồn thêm sáng khoái.

“Yên Hồng, không có việc gì, không có việc gì. Cháu không biết ở Tiêu gia không cần câu thúc, người một nhà thoải mái vui vẻ là tốt rồi, bác cùng với bác gái cháu cũng thích náo nhiệt. Ài, Sớm biết như thế lúc trước sinh thêm mấy đứa con trai”. Tiêu Viễn Hà có chút hối tiếc. Lúc trước thật sự là hắn rất thương vợ, phải nói là yêu thương vô cùng, nhìn nàng bởi vì sinh con mà đau đớn, cho nên quyết định có con trai sẽ không sinh tiếp, thật không ngờ lúc già rồi mới hối hận. “Đúng rồi, đúng rồi, các cháu không nên khách khí, bác gái không có con gái, thật muốn có tiểu nha đầu giống các người chọc cho bác cười vui vẻ đây chứ”.

Liễu Yên Nguyệt cùng Ruth từ trên lầu đi xuống, lớn tiếng nói: “Các vị tiểu mỹ nữ lên lầu nào, tất cả tự trang điểm cho mình, nhất định phải làm cho bác trai bác gái ngạc nhiên nha”.

Năm cô gái đều đứng dậy, nối đuôi nhau bước lên lầu ,bộ dáng đùa giỡn người trên ta ta trên người, làm cho Tiêu Viễn Hà cùng Điền Phù nhìn thấy, trong lòng cảm giác rất hạnh phúc liền cười mãi không thôi .

Đợi mọi người rời đi, bảy nữ nhân lên lầu trang điểm, đại sảnh chỉ còn lại hai người già và một Tiêu Thu Phong không nói gì, nữ nhân thích đẹp, hắn cũng vậy, vì vậy ở cửa hàng hắn mua một bộ quần áo và một đôi giày mới, vừa rồi Liễu Yên Nguyệt giúp hắn thay một cái cà vạt mới nhìn cũng đã rất thích hợp rồi.

“Ài, sớm biết như thế, lúc trước sinh thêm vài đứa thì tốt rồi, giờ già rồi ta cảm thấy có chút hối hận”. Có một đứa con trai, coi như là có chút an ủi, nhưng giờ phút này bị những tiểu nha đầu này đùa giỡn, trong lòng Điền Phù cũng hơi hơi cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Tiêu Viễn Hà cũng nhẹ nhàng gật đầu, thở dài: “Đúng vậy, nếu những tiểu nha đầu này đều là người của Tiêu gia, vậy thì náo nhiệt rồi”.

Điền Phù lập tức cười nói: “Nếu hiện tại chúng ta có năm con trai, mấy cô bé kia liền biến thành vợ của chúng, đó là một chuyện vô cùng đẹp!”

Con người nói chung lúc nào cũng cảm thấy không thỏa mãn, tuy rằng Liễu Yên Nguyệt làm cho hai lão nhân rất hài lòng nhưng có vài thứ, cũng không phải vừa lòng là có thể bù lại.

Tiêu Thu Phong vốn không muốn nói chuyện, nhưng ước muốn của hai người, lại làm cho hắn cảm thấy xúc động, lập tức cười tiến đến bên người Điền Phù, cầm lấy hai tay của mẹ: “Mẹ, con có chuyện này muốn nói với mẹ, nhưng mẹ không nên tức giận nha”.

Điền Phù đang còn trong giấc mộng hạnh phúc, cũng không có có để ý đến chuyện gì, hỏi: “Chuyện gì nói đi, mẹ đang nghe mà?”

“Kỳ thật con ở bên ngoài, còn có một người phụ nữ.” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói xong liền đứng qua một bên chú ý về mặt của hai người.

Quả nhiên, hai lão nhân cả kinh, Tiêu Viễn Hà trên mặt lập tức hiện ra vẻ giận dữ, mắng: “Người cái thằng nhóc này, người thế nhưng ở sau lưng Yên Nguyệt làm chuyện hồ đồ này, có phải là lâu lắm rồi ta không giáo huấn người”

Mặc dù có mong ước như vậy, nhưng sự thật lại là một việc không hề có khả năng. Trong lòng Tiêu Viễn Hà, đối người yêu phải chung thủy, so với bất cứ cái gì đều quan trọng hơn cả, huống chi Liễu Yên Nguyệt ở trong lòng bọn họ, đã là tốt nhất.

Điền Phù cũng nói: “Đúng vậy, Tiểu Phong con không nên xằng bậy, Yên Nguyệt nàng yêu con như vậy, cho dù là kẻ ngốc đều có thể nhìn ra, con đừng làm cho nó đau khổ, nam nhân mà, phong lưu vốn không thể tránh được, nhưng gia đình vĩnh viễn không thể vứt bỏ, hiểu không?”

Tiêu Viễn Hà sững sốt, vợ mình như thế nào trở nên tốt như vậy, năm đó hắn mới chỉ gọi một nữ nhân giúp xoa bóp gân cốt, sau đó lập tức... phải ngủ ở thư phòng lạnh băng cả tháng, thế nhưng đối với đứa con nàng thái độ lại biến thành thế kia ?

Tiêu Thu Phong cười cười nói: “Kỳ thật chuyện này Yên Nguyệt đã sớm biết, con đã nói qua cho nàng biết”.

“Nói qua cũng không được, người lập tức...” Tiêu Viễn Hà chưa kịp nói hết, liền bị Điền Phù dùng sức bóp vào bên hông liền lập tức ngừng lại.

Điền Phù kéo tay Tiêu Thu Phong lại, cẩn thận nhìn trên lầu, thấy không có ai, mới nhỏ giọng hỏi: “Là ai, Tiểu Phong con hãy thành thật nói cho mẹ biết có phải là cô gái kia đã mang thai với con không ? Cứ nói thật, yên tâm đi mẹ giữ bí mật cho con”.

Nhìn vẻ mặt loại này của mẹ, Tiêu Thu Phong cũng có chút dở khóc dở cười, hắn chỉ là vì thỏa mãn một chút tâm nguyện cha mẹ, lại thật không ngờ làm cho bọn họ hiểu lầm. “Mẹ, còn không có, chẳng qua nàng là người phụ nữ của con, cả đời này cũng vậy không thay đổi, vừa rồi con mới nhìn thấy sự ước muốn của bố mẹ, cho nên con muốn tìm một cơ hội cho hai người được gặp nàng”.

“Đưa về nhà, chuyện này không tốt lắm đâu!” Điền Phù còn có chút cố kỵ vì Yên Nguyệt mới là người vợ chính thức, mọi suy nghĩ của bà đều muốn tốt cho nàng.

Đứa con ở bên ngoài phong lưu còn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng một khi mang về nhà, thì mọi chuyện sẽ không còn bình thường nữa.

“Mẹ, cô ấy cùng con gặp nhau thì ít mà xa nhau lại nhiều, nhưng trong lòng con lại rất yêu thương cô ấy, cho nên cũng không muốn cô ấy phải chịu ủy khuất, nên con đã từng nói qua với Yên Nguyệt, cô ấy hiện đang ở thành phố này, nhưng cũng không chắc là cô ấy có thể tới được”. Kỳ thật Tiêu Thu Phong còn muốn nói, hắn ngoại trừ Liễu Yên Nguyệt, còn có hai nữ nhân khác, nhưng chỉ mới một, đã muốn làm cho cha mẹ căng thẳng thành cái dạng này liền không nói nữa.

“Con, đứa nhỏ này, chuyện loại này không nên gạt chúng ta, người kể cho mẹ nghe xem cô ta có cái gì tốt, cô ta thân phận như thế nào, gia thế ra làm sao, Có xinh đẹp hay không?” Lòng hiếu kỳ của Nữ nhân rất nặng, đặc biệt là khi làm mẹ, quay mắt về phía đứa con, tò mò cộng với sự quan tâm, chuyện nào bà cũng muốn hỏi một cách rõ ràng minh bạch.

“Cô ấy là cô nhi” Tiêu Thu Phong lại không có cách nào nói ra ra chuyện bọn họ từ nhỏ đều là cô nhi sớm là một đôi thanh mai trúc mã, kiếp này không bao giờ rời xa nhau cả.

Tiêu Viễn Hà cùng Điền Phù đều có chút sững sốt, trên mặt lại hiện ra một loại thương hại cảm giác, đối với họ cô nhi là đại biểu cho cơ khổ ,không nơi nương tựa.

Điền Phù có chút tức giận mắng: “Tiểu Phong, đây là chỗ không đúng của con, cho dù con không đem nằng về nhà,cũng có thể để nằng bên cạnh mình , không nên để nằng cực khổ, con như thế nào lại ném nằng một mình ở thành phố , thật là không thể nào nói nổi”.

Tiêu Thu Phong vội giải thích: “Mẹ cô ấy là nhân viên cơ quan nhà nước, thân phận bí mật, có một số việc nói ra cha mẹ cũng không thể hiểu được , dù sao khi thấy cô ấy , cha mẹ sẽ thấy thích cho mà xem” .

112. Chương 112: Tranh Hương Tranh Sắc

Điền Phù còn muốn hỏi lại,nhưng ở hành lang trên lầu đang thấy vang lên những tiếng cười vui vẻ.

“Yên Hồng, thật là nhìn không thể nhìn ra cậu cũng đeo áo ngực cỡ D nha, chà cũng đã đến lúc phải có bạn trai rồi, chắc chắn lúc đó vui mừng không hết nha!” Người đầu tiên xuất hiện chính là Đinh Mỹ Đình

Mái tóc dài để xõa tự nhiên ở sau lưng, trên mặt nhàn nhạt phấn hồng. Làn da trắng bóc luôn tỏa ra sức sống thanh xuân, cái miệng đỏ ửng lộ ra vài phần quật cường kiêu ngạo. Còn chiếc váy ngắn kia trông rất thích hợp với tính cách của nằng.

Mới chỉ nhìn mình cặp đùi thon dài kia cũng làm cho người ta thêm thường rở dãi rồi huống chi còn có tiếng cười trong veo càng làm cho người ta có ước muốn ôm nằng vào ngực rồi hôn cho một cái.

Mà tay nằng đang lôi kéo, không phải nói là túm tiểu nha đầu Liễu Yên Hồng, kỳ thật Tiêu Thu Phong vẫn đem nằng xem thành tiểu nha đầu, giờ phút này mới biết được cái nhìn loại này cũng không chính xác.

Quả thực, Liễu Yên Hồng không giống chị nằng đầy đặn và thành thực, nhưng trên người nằng lại toát ra một sức sống thanh xuân tươi đẹp. Giờ phút này lại được trang điểm và mặc thêm chút trang phục cổ điển trông có chút giống như các đại tiểu thư nhà giàu ở thâm cung nội viện trên truyền hình. Cộng thêm vào đó là khí chất nhu hoà, mềm mại như nước khó mà diễn tả.

Nằng tựa hồ có chút lo sợ, giờ phút này lại bị Đinh Mỹ Đình kéo đi ra liền không dám ngẩng đầu lên, Đinh Mỹ Đình một bên lôi kéo nằng xuống lầu, một bên cười nói: “Yên Hồng, ngươi sợ cái gì? Không phải là cô dâu lên xe hoa, không phải sợ, cam đoan bác gái nhìn vào nhất định khen không ngớt lời.”

“Mỹ Đình, cậu nghĩ sai rồi, Yên Hồng giống như Chúc Anh Đài sợ gặp Lương Sơn Bá, cố ý giả trang, kỳ thật trong lòng lại rất đắc ý” Nữ sinh phía sau đùa với Liễu Yên Hồng quá mức làm cho khuôn mặt của nằng ửng hồng như là được đánh son, vừa hồng nhuận mà ướn ắt.

Theo phía sau các nằng ba nữ sinh đương nhiên cũng không cần nói tất cả đều rất xinh đẹp. Mỗi người một vẻ, làm cho người ta càng xem càng hấp dẫn. Không có cách nào, đối với con gái mà nói, thanh xuân chính là tiền vốn mà .

Đi sau mấy tiểu yêu tinh, cuối cùng là Liễu Yên Nguyệt cùng Ruth, trên người họ không mang vẻ đẹp của thiếu nữ như các cô gái kia,mà thay vào đó là khí chất thành thực trầm ổn,cao quý mà vẫn thanh nhã đầy ôn nhu, dường như ngay cả Ruth Cũng mang theo mị lực huyền bí của phụ nữ đông phương, cái loại khí chất này, lạnh nhạt, điềm tĩnh mà mỹ lệ,làm cho Tiêu Thu Phong cũng phải thần phục không thôi.

Phong Linh này ...lại có cả cách ăn mặc mê người đến vậy...

Liễu Yên Nguyệt cũng không cần phải nói, có lẽ nằng biết tối nay sẽ cùng Lâm Thu Nhã gặp mặt cho nên ăn mặc lại càng tỉ mỉ. Tất cả trang phục của nằng dường như đều rất tương xứng với tây phục của Tiêu Thu Phong, bởi vì tối nay, nằng chính là bạn gái, là người vợ của hắn. Đương nhiên không thể để cho người đàn ông của mình kém hơn bất cứ một ai.

“Mấy tiểu nha đầu này. Đây không phải là làm khó người già này sao, nhìn các ngươi.Về sau ta thật không dám đi ra khỏi nhà”. Mấy tiểu nữ nhân này xinh tươi, kiêu diễm quả là hình ảnh đẹp nhất trên đời không gì có thể so sánh được

“Không phải đâu bác gái, nếu như bác ăn mặc trẻ hơn một chút, người không biết tuổi của bác chắc chắn người ta cho rằng người là chị của cháu ấy chứ, mẹ cháu còn không còn xinh đẹp như bác nữa là”. Đinh Mỹ Đình miệng ngọt như đường, những lời này làm cho Điền Phù rất cao hứng, so với lãnh đạm Liễu Yên Hồng lão nhân vẫn thích tính cách hoạt bát tiểu nha đầu này hơn. Vì vậy tuy rằng đây là lần gặp mặt đầu tiên nhưng trong lòng đã cảm thấy rất yêu quý.

“Nhìn các cháu, bác mới biết được mình đã già rồi, thôi các cháu đi chơi đi. Nhớ chơi vui vẻ một chút, hai lão già chúng ta nên làm chuyện cha mẹ nên làm, các cháu không cần ngại”.

Hai chiếc xe, một chiếc đương nhiên là Tiêu Thu Phong lái, ngồi trên xe là Liễu Yên Nguyệt cùng Ruth, mà một chiếc xe khác do Đinh Mỹ Đình tiểu nha đầu tự tiến cử làm lái xe, nàng có hẳn năm năm tay nghề nhưng ngay cả bằng lái cũng không có. Từ đó cũng có thể thấy được nàng bình thường không phải là một người an phận.

Nhìn nàng đỏ mặt, bộ dáng tha thiết, Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ phải đem cái chìa khóa xe cho nàng, cười nói: “Đinh tiểu thư xinh đẹp, chiếc xe này là bảo bối của tôi, mong cô thương nó một chút”.

“Yên tâm, kỹ thuật lái xe của tôi là hạng nhất, cam đoan sẽ không phá hư xe của anh.” Có được cơ hội thi triển tay nghề Đinh Mỹ Đình sao có thể bỏ qua, liền cam đoan ngay lập tức.

Gió đêm lãng đãng, ánh trăng lên cao, giờ khắc này không khí thật say lòng người. Hai chiếc xe chậm chậm di chuyển, xe của Đinh Mỹ Đình đương nhiên là đi theo phía sau xe của Tiêu Thu Phong, nhưng trong xe cũng thành một đám âm ỉ.

Các nàng đang tuổi hiếu động, nói chuyện đùa cợt với rất vui vẻ, huống chi tối nay các nàng còn được gặp Thiên Nhan Thần Nữ, đương nhiên rất nôn nóng kích động, bỗng bên tai Tiêu Thu Phong truyền đến thanh âm êm ái của Liễu Yên Nguyệt: “Phong, anh xem tối nay Ruth có xinh đẹp không?”

Đã biết thân phận của Ruth, Liễu Yên Nguyệt rất đồng cảm với nàng, tốt xấu gì nàng cũng có một người cha, mà Ruth lại cự tuyệt không nhận coi như nàng không có nơi nương tựa, hiện tại ngay cả cha nàng cũng đã mất, mà nàng hoàn toàn không biết gì cả, có một ngày nàng biết được, chắc chắn nàng sẽ rất đau khổ.

Cho nên Liễu Yên Nguyệt muốn làm tất cả những gì trong khả năng của mình để làm cho cô ấy vui lên và cảm nhận được cuộc sống này rất tốt đẹp.

Tiêu Thu Phong quay đầu nhìn thoáng qua, nói: “Xinh đẹp, rất xinh đẹp, nhưng quần áo kiểu này có phải là lộ ra nhiều quá hay không?”

Bộ ngực đầy đặn cao vút lúc ẩn lúc hiện, quả là cho con người ta cảm thấy có suy nghĩ xấu xa, phía sau cũng lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết trông rất gợi cảm và hấp dẫn.

Liễu Yên Nguyệt cười nói: “Phong, anh chừng nào thì trở nên lạc hậu như vậy, yếm hội ở phương Tây nữ nhân mặc như thế đâu gọi là lộ liễu, hơn nữa, Ruth vóc dáng như thế này, che dấu làm gì. Để nàng biểu hiện ra cho người ta biết nàng rất xinh đẹp chứ”.

Ở phương Tây, bộ quần áo này tuyệt đối là bình thường nhất, Tiêu Thu Phong nở một nụ cười khổ, hẳn tựa hồ cũng có chút quên mất nữ nhân này là người phương Tây, hẳn có cảm giác như đã đem Ruth xem như là người trong nhà.

Ruth đột nhiên hỏi: “Anh không thích sao?” Nhìn vẻ mặt của nàng dường như chỉ cần Tiêu Thu Phong không thích nàng lập tức cỡi ra ngay.

Tiêu Thu Phong vội vàng xua tay nói: “Tôi rất thích, chẳng qua tôi lo lắng đàn ông bướm ở yếm hội kia cứ nhìn cô chăm chăm, không phải là chiếm tiện nghi của cô sao?”

Ruth có chút vừa lòng gật gật đầu, trên mặt cười nhạt nói: “Nhìn thì đã sao chứ, anh chẳng lẽ cũng không nhìn sao. Nàng vốn định nói, “lúc tôi mặc ít quần áo hơn anh cũng đã nhìn qua huống chi chỉ là như thế này”, nhưng ngấm lại nàng cũng không có nói ra.

Ở Tiêu gia vài ngày nàng có cảm giác mình có sự thay đổi rất lớn, rất nhiều chuyện xảy ra trước kia giờ đây suy nghĩ một chút thấy trước kia mình hay lỗ mãng làm bậy, nếu làm lại một số việc sẽ không giống như trước.

“ Ruth không cần phải để ý đến hắn, đàn ông kỳ thật đều rất ích kỷ, có phụ nữ khác đứng bên cạnh thì hi vọng càng lộ liễu càng tốt nhưng người phụ nữ của mình đứng bên cạnh thì ngay cả tóc cũng muốn che lại, Phong ở điểm này cùng mấy người đàn ông khác khác không có gì khác biệt.”

Ruth hai mắt sáng lên nhìn Liễu Yên Nguyệt liếc mắt một cái nhẹ nhàng hỏi: “Thật không?”

Liễu Yên Nguyệt cười nói: “Đương nhiên không tin cô cứ thử xem, nếu người phụ nữ nào mặc nữa kín nữa hở, Phong nhất định nhìn không chớp mắt, không chừng còn muốn người ta cởi hết ra ấy chứ? Dù sao tôi cũng quen rồi, chỉ cần anh ấy không làm loạn là được.”

Ruth không nói gì thêm, nhưng lại lên nhìn Tiêu Thu Phong liếc mắt một cái, chậm rãi cúi đầu, lâm vào lâm vào một loại trầm tư không thể hiểu nổi, tâm hồn như bị một cái gì đó chạm vào gây cho nàng cảm xúc mãnh liệt nhưng đó thực chất là cái gì nàng cũng không hiểu được.

Bữa tiệc khánh công hôm nay được tổ chức tại khách sạn lớn nhất ở Thượng Hải, Thiên Nga Hồ . Đi vào trong đập vào mắt người ta là một dải cầu vồng ngũ sắc tuyệt đẹp. Tuy rằng hiện nay ở được trong khách sạn năm sao cũng không có gì là ngạc nhiên nhưng là cũng phải nói rằng Thiên Nga Hồ tồn tại như một loại tượng trưng, có thể đi vào trong đó không là người giàu sang thì cũng là người có quyền thế.

Anh Hoàng đem lễ khánh công tổ chức ở trong này có thể thấy được sự quan tâm tới Thiên Nhan Duyệt là rất lớn.

“Tới rồi, tới rồi chính là nơi này, oa, dĩ nhiên là Thiên Nga Hồ nha, nghe nói nơi này ăn cái gì cũng rất đắt tiền , cha mình cũng không có dẫn mình tới lần nào cả. “ Một người nữ sinh rất tức giận kể ra sự bất bình trong lòng.

Đình Mỹ Đình lại là có chút khinh thường nói: “Thiên Nga Hồ có gì đặc biệt hơn người, chờ vài ngày nữa đại tài chủ Yên Hồng mời khách, ở trong này bao một bàn cho chúng ta ăn uống thoải mái”.

Liễu Yên Hồng có chút dở khóc dở cười, mấy người này cũng không phải người nghèo, nếu kể đến việc đến Thiên Nga Hồ có khi nàng là người đến ít nhất ấy chứ.

“Được, được, chỉ cần các cậu không sợ biến thành heo mập, mình mời các cậu chuyện đó có gì không được” Ở ký túc xá chủ đề bàn tán nhiều nhất của Nữ sinh đó là giảm béo, nữ nhân trời sinh rất coi trọng nhan sắc không có nữ nhân nào ngoại lệ, ngay cả Liễu Yên Hồng cũng vậy.

Tiêu Thiếu Gia, Thiên tiểu thư phân phó tôi ở đây chờ các vị. Hiện tại cô ấy hiện không thể ra đón được, ta thay mặt cô ấy hướng tới ngài nói lời xin lỗi

Tiêu Thu Phong vừa xuống xe bên cạnh liền xuất hiện một người đó chính là a Cầm một trong những cận vệ của Thiên Nhan Duyệt.

“Không sao, những tiểu thư mỹ lệ này đều là đến cổ vũ, cho họ vào chắc không ảnh hưởng gì chứ?” Tiêu Thu Phong cũng không để ý, Thiên Nhan Duyệt là nhân vật chính của hôm nay đương nhiên là có rất nhiều chuyện phải làm.

A Cầm vội vàng nói: “Không có vấn đề, bạn bè của Tiêu thiếu gia,Thiên tiểu thư đều vô cùng hoan nghênh”.

“Tiêu Thiếu Gia... cái tên này dễ nghe, nguyên lai Lương Sơn Bá của chúng ta thậm chí có cái tên kiêu ngạo như vậy.” Đình Mỹ Đình nghe được trầm nghĩ.

Chẳng qua,ngay thời điểm nàng nhắm cái tên Tiêu Thiếu Gia , trong đầu lại đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện , chẳng lẽ Tiêu Thiếu Gia chính là Đông Nam có tiếng một trong tam đại phong lưu công tử?

Chuyện này là thật sao?

113. Chương 113: Nhu Tình Không Nói

Theo sự chỉ dẫn của a Cầm, Tiêu Thu Phong và mọi người đi thẳng xuyên qua đại sảnh bước lên thang máy lên tầng ba, đứng ở cửa kiểm tra thiếp mời đều là bảo tiêu của Thiên Nhan Duyệt,vừa nhìn thấy Tiêu Thu

Phong đi tới tất cả đều rất lễ phép hành lễ, không những không cần xem xét thiệp mời của hắn mà ngay cả bản thân mấy tiểu nha đầu cũng không hỏi tới một câu.

Cho dù ở trên truyền tới tin tức không quá chính xác, nhưng trận chiến trên cầu vượt ở Hồng Kông, bọn họ cũng đã thấy được lực lượng của nam nhân này, nói đúng hơn họ hoàn toàn bị rung động.

Cho nên khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong, trong mắt bọn họ đều mang một loại cảm giác sùng bái.

“Ồ đây thật đẹp”. Quả thật nơi này đã thay đổi toàn bộ đồ trang trí, ngoài ra còn thêm vô số bóng đèn lớn làm cho nơi này sáng rực như ban ngày. Đình Mỹ Đình đương nhiên đã từng tới đây nhưng thật không ngờ nơi này nguyên lai lại xinh đẹp đến như vậy. Cộng thêm có từng cơn gió từ biển nhẹ nhàng thổi tới làm cho người ta có cảm giác thoải mái vô cùng.

Liễu Yên Nguyệt cùng Liễu Yên Hồng không hổ là hai chị em, đều có phong thái tao nhã cao quý mỗi bước đi đều mang theo sự thanh lịch ôn nhu, vừa bước vào đã hấp dẫn được sự chú ý của rất nhiều người.

“Tiêu Thiếu Gia, hoan nghênh, hoan nghênh, thật không ngờ anh lại nể mặt tới đây, lại còn mang rất nhiều mỹ nữ tới cổ vũ, nếu thấy được Nhan Duyệt nhất định sẽ rất vui”. Lâm Thu Nhã đứng ở trong này đang chào hỏi khách, vừa thấy Tiêu Thu Phong cùng Liễu Yên Nguyệt liền bước nhanh tới.

Nàng mặc bộ quần áo lễ hội kín đáo, dù không làm nổi bật dáng vóc xinh đẹp của nàng, nhưng mỹ nữ thì vẫn là mỹ nữ, bất luận nàng che dấu như thế nào, loại phong thái thanh lịch của nàng vẫn không có cách nào che dấu được. Mái tóc vẫn cao thoáng lộ cái cổ trắng càng làm tôn thêm cho nàng một vẻ đẹp lồng lộng.

“Chị Thu Nhã, chúng tôi không tới muộn chứ!” Liễu Yên Nguyệt rất nhiệt tình tiến lên cùng Lâm Thu Nhã hàn huyên.

“Không có! Không có, yến hội còn không chính thức bắt đầu, Nhan Duyệt còn đang trang điểm, chờ một chút nữa là được rồi”. Lâm Thu Nhã cười nói quay đầu nhìn về phía Tiêu Thu Phong, ánh mắt chuyển động, cười nói: “Hôm nay Tiêu thiếu gia thật đúng là rất đẹp trai, có thể mê hoặc được không ít tâm hồn thiếu nữ mất. Thế nào, có muốn tôi giới thiệu mấy vị mỹ nữ cho anh làm quen không nào?”

Tiêu Thu Phong thừa biết nữ nhân này nghĩ gì, lúc nào có cơ hội cũng không buông tha đả kích chính mình. Đương nhiên cũng không tức giận chỉ nhàn nhạt nhìn quanh bốn phía, nói: “Mỹ nữ bên cạnh tôi đã đủ nhiều, Lâm tiểu thư chẳng lẽ không có phát hiện đàn ông nơi này nhìn tôi đều có vẻ rất hâm mộ hay sao?”

“Đương nhiên, tiểu mỹ nữ như chúng ta, vừa hoạt bát vừa đáng yêu, lại một lúc có hán năm cô ở bên cạnh, thử hỏi ai có cái diễm phúc như vậy chứ? Vậy là quá đủ, hôm nay trừ bảy người chúng ta không cho phép anh được lại gần bất cứ một nữ nhân nào hết, bằng không anh chính là tội nhân đó biết chưa”. Đình Mỹ Đình rất chi là kiêu ngạo, điệu bộ thanh thuần trông càng đáng yêu, mở miệng nghiêm trang tuyên bố quyết định.

Tất cả mọi người đều cười, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không khỏi phải bật cười.

Lâm Thu Nhã an bài cho mọi người một vị trí khá tốt, rồi đi ngay, nói là yến hội lập tức bắt đầu, nàng cần đi xem Nhan Duyệt đã chuẩn bị đến đâu. Vốn là nàng muốn Tiêu Thu Phong cùng đi nhưng không nghĩ là Tiêu Thu Phong từ chối.

“Bên cạnh tôi, có mấy con hổ cái không cho phép tôi ở bên cạnh nữ nhân khác, tôi nào dám vi phạm”. Lâm Thu Nhã không có mời thêm lần nữa liền nhẹ nhàng rời đi.

Thế nhưng mấy tiểu nha đầu lại cảm thấy rất hưng phấn, đang thảo luận làm cách nào để tìm Thiên Nhan Duyệt kí tên cho mình, mà tốt nhất là chụp ảnh chung, nếu có thể có nhận được một món quà nho nhỏ, các nàng cũng sẽ không khách khí.

Nhìn các nàng, ở một bên Liễu Yên Nguyệt cũng không khỏi che miệng cười trộm, bởi vì nhìn các nàng, nàng cũng nhớ trước kia mình cũng từng như vậy, nghĩ vậy nàng liền nhìn lên Tiêu Thu Phong.

Thật không ngờ vừa lúc đó Tiêu Thu Phong cũng đang nhìn chăm chăm vào nàng, thấy vậy khuôn mặt nàng chợt ửng đỏ, vội quay mặt lại, thế nhưng bàn tay của nàng đã bị hắn nắm lại.

“Yên Nguyệt, tối nay em rất đẹp”. Đây là lời mà trong lòng Tiêu Thu Phong rất muốn nói ra, khi một nữ nhân chú ý làm đẹp thì cần có một người đàn ông thường thức

Trong lòng sung sướng như muốn nhảy lên. nhưng Liễu Yên Nguyệt lại liếc nhìn các tiểu nữ sinh một cái, thấy các nàng đang chăm chú lắng nghe, không khỏi ngượng ngùng, mắng yêu: “Không phải nịnh, miệng lưỡi trơn tru chuyên nói lời dễ nghe, người ta không tin đâu”.

“À!, ta bây giờ đã biết anh ấy theo đuổi chị Nguyệt như thế nào rồi, thì ra mỗi ngày đều khen chị ấy xinh đẹp nha”. Một nữ sinh nhỏ giọng thì thầm, nhưng cũng đủ cho tất cả bọn họ đều nghe được, dường như muốn cho phát hiện của mình được mọi người chấp nhận, như vậy lại càng làm cho Liễu Yên Nguyệt có chút không dám cùng các nàng đối mặt.

Chẳng qua ai nấy đều thấy được giờ phút này Liễu Yên Nguyệt đang rất hạnh phúc, đây cũng là sự khát vọng lớn nhất của mỗi người đàn bà. Cho dù là Liễu Yên Hồng cũng lặng lẽ cảm nhận được chị cũng không giống nàng tưởng tượng, không biết tên nam nhân háo sắc này dùng phương pháp gì, chỉ biết là giờ phút này chị của nàng rất hạnh phúc.

Hy vọng sự hạnh phúc này có thể kéo dài, tốt nhất là cả đời. Liễu Yên Hồng trong lòng thầm chúc phúc cho chị.

“Xin chào tất cả các vị quan khách, hoan nghênh tất cả các vị đã tham gia cùng Anh Hoàng và Thiên Nhan Duyệt tiểu thư trong buổi tiệc mừng công ngày hôm nay, và không chỉ mừng cho buổi hòa nhạc Hồng Kông thành công tốt đẹp mà còn chúc mừng Thiên Nhan Duyệt tiểu thư gia nhập liên minh công ty chúng ta và cho ra mắt single trình diễn thời trang đầu tiên của mình, Vâng bây giờ xin mời thần nữ Thiên Nhan Duyệt...”

“À!, người dẫn chương trình trên khán đài không phải là Viên Quốc Bình sao, Thiên Nhan Duyệt thật là có mặt mũi, ngay cả người này cũng mời tới được.”

Đối với những nữ sinh yêu thích điện ảnh thì Viên Quốc Bình đương nhiên sẽ không xa lạ, tuy rằng không có vẻ đẹp trai tuấn tú nhưng lại là một người có tài, ba giải thưởng lớn của đạo diễn điện ảnh trong nước đều được hân nhận hết.

Đinh Mỹ Đình cũng nể nang nói: “Ta tới là để xem Thiên Nhan Duyệt đại mỹ nữ, chứ đâu xem một cái lão nhân như hân, có gì đẹp đâu cơ chứ. Nói chung cũng là một giáo viên chính trị mà thôi, thật là chán chết”.

Nàng vừa nói xong bốn tiểu nha đầu còn đều nở nụ cười, ngay cả Liễu Yên Hồng cũng không ngoại lệ, bởi vì ở Bắc Hải học viện, chủ nhiệm bộ môn chính trị mỗi lần khiển trách học sinh phạm lỗi liền không ngại nói, cứ nói đi nói lại rất nhiều lần xem ra có thể so cao thấp với Đường Tăng

Mà Đinh Mỹ Đình đã bị tra tấn qua một lần, chủ nhiệm kia nói với nàng hết lễ nghi Trung Quốc, bảo nàng phải có khí chất thực nữ, thật là muốn nàng phát điên lên được.

“Xem kìa, Thiên Nhan Duyệt, Thiên Nhan Duyệt ra rồi...” Theo tiếng hô của một người nữ sinh, ở từ phía trong đi ra một bóng dáng mỹ lệ, như tiên giáng trần muôn phần xinh đẹp, đó không phải là Thiên Nhan Duyệt thì có thể là ai?

Đinh Mỹ Đình cảm thán: “Thảo nào nổi tiếng như thế, so với trong ảnh ở ngoài đẹp hơn rất nhiều”.

“Kỳ thật cô cũng không kém, thêm vài năm nữa nói không chừng cô so với nàng còn xinh đẹp hơn”. Tiêu Thu Phong nhìn nữ sinh này trong mắt toát ra vẻ hâm mộ, liền nhỏ giọng cổ vũ. Thật ra năm cô gái này kể cả Liễu Yên Hồng, bọn họ mỗi người đều là tiểu mỹ nữ, chính là không biết vì sao lại không có tự tin như thế.

Đinh Mỹ Đình rất vui vẻ, quên cả lễ nghi là nam nữ không thể tới quá gần, nếu chủ nhiệm bộ chính trị nhìn thấy được phỏng chừng lại bắt nàng phải nghe giáo dục lễ nghi mấy giờ là ít. Nàng kéo Tiêu Thu Phong lại, vui mừng nói: “Anh rể, chính là anh nói đấy nhé, nếu mấy năm nữa mà em mà kém Thiên Nhan Duyệt, hừ, anh lo mà bồi thường phí tổn thất tuổi thanh xuân cho em đó, biết không?”

Ặc, chẳng qua mới cổ vũ có mấy câu, liền mất ngay cái phí tổn thất tuổi xuân, tốt lắm, coi như ta chưa nói gì, Tiêu Thu Phong ngậm miệng lại, quyết định không nói câu nào nữa.

“Cám ơn mọi người đã cổ vũ, ở nơi này, đầu tiên tôi phải cảm ơn một người , một người nam nhân mà suốt cuộc đời này tôi sẽ nhớ mãi không quên...” Ở trên khán đài Thiên Nhan Duyệt đã bắt đầu phát biểu, nói tới chỗ này ánh mắt của nàng đã bắt đầu nhìn xuống dưới tìm kiếm, rốt cục nàng ngừng lại khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong.

Sau khi buông micro xuống, mặc kệ ánh mắt tò mò của tất cả khách mời, nàng nhanh chóng bước về phía bàn của Tiêu Thu Phong, sau đó lẳng lặng đứng ở trước mặt Tiêu Thu Phong.

Sau khi Liễu Yên Nguyệt dùng chân đá cho hắn mấy cái, Tiêu Thu Phong mới khó chịu đứng lên.

Tiêu Thu Phong thật sự rất xấu hổ, hắn là người dạng gì hắn tự mình biết rất rõ, là con nhà giàu, là một phong lưu công tử, một người mà bị mọi người khinh bỉ, là cặn bã của xã hội, nhưng lại là người mà Thiên Nhan Duyệt khắc ghi sâu đậm, chuyện này thế mà tiểu nha đầu lại có thể nói ra, nàng không sợ ảnh hưởng tới danh dự của nàng ư?

“Tiêu đại ca cảm ơn anh, anh có thể cho tôi ôm một cái được không?” Trên khuôn mặt mỉm cười nhưng trong mắt nàng đã ươn ướt, mỗi một ngày trong đầu nàng đều hiện khuôn mặt này , nàng đã tự nói với mình đều đó là không thể, tất cả chỉ là một cơn mơ, nhưng nàng không thể nào kiềm chế được bản thân mình.

Cuối cùng ngay cả chị Thu Nhã cũng đã nhìn ra có vấn đề và biết được nàng đã yêu, nhưng đó không phải là một tình yêu hoàn mỹ , mà là một tình yêu đầy ngang trái.

Nhìn thấy anh mắt thỉnh cầu của nàng, Tiêu Thu Phong còn có thể nào cự tuyệt được sao?

“Trời ạ, anh có phải là đàn ông hay không, cơ hội tốt như vậy, ngàn vạn lần không được bỏ qua nha, chuyện tốt cả đời mới có một lần đấy!” Đinh Mỹ Đình không ngừng kéo ống tay áo Tiêu Thu Phong làm như cơ hội ôm Thiên Nhan Duyệt rất trân quý khó có thể có được.

Nhưng các nàng đâu có biết, tiểu nữ nhân này cũng bị hắn ôm không biết bao nhiêu lần.

Hai tay dang ra, rốt cục Tiêu Thu Phong cũng ôm lấy nàng, lớn tiếng nói: “Tiểu Duyệt , tôi biết em chính là minh tinh nổi tiếng nhất”.

Tiếng vỗ tay vang lên, hoặc là chúc mừng hoặc cũng có lẽ là người ta hâm mộ vận khí của gã đàn ông này thật là tốt.

Ở ngành giải trí trong nước, Thiên Nhan Duyệt tuyệt đối là một người tài năng xuất chúng, rất nhiều người tai to mắt lớn ở ngành giải trí đã nhận xét rằng vòng nguyệt quế của lễ chung kết trao giải thưởng năm nay dường như đã nằm chắc trong tay nàng, tuyệt đối không có người thứ hai nào có khả năng giành được.

Chuyện này là thật sao?

114. Chương 114: Bản Lĩnh Đàn Ông

Tiêu Thu Phong thật không ngờ ở nơi này còn có thể gặp lại hai tên bạn rượu ngày xưa - Tư Mã Lạc cùng Triệu Nhược Minh.

Tư Mã Lạc vẫn phong độ như xưa chỉ có Triệu Nhược Minh là kém đi rất nhiều , Tiêu Thu Phong cũng tự hiểu được nguyên nhân của việc này là do sự khó khăn mà Triệu gia đang phải gánh chịu.

Nghĩ tới Triệu Nhã Thần cho nên đối cậu em vợ Triệu Nhược Minh này hắn cũng có vài phần hảo cảm.

“Lão tứ , lâu ngày không gặp , cậu xuống đây đi chơi sao?” Nói ra câu này đơn giản Tiêu Thu Phong chỉ muốn đùa một chút nhằm thay đổi không khí , thế nhưng câu nói này lại nói trúng vào nỗi đau của Triệu Nhược Minh làm hắn xấu hổ vô cùng, quả thực cũng có rất nhiều chuyện xảy ra nghiêm trọng hơn sự tưởng tượng của Tiêu Thu Phong rất nhiều

“A thì ra ngài là một trong Đông Nam tứ đại công tử vô cùng nổi tiếng Tiêu Thiếu Gia, thật là ngưỡng mộ đã lâu”. Một thanh niên có vẻ rất cao ngạo tay cầm chén rượu từ từ bước lại, hai mắt của hắn không ngừng

từ trên người chúng nữ đảo qua đảo lại, mặt dù hấn che dấu rất tốt nhưng, sự kích động của khuôn mặt lại bán đứng hấn.

Tiêu Thu Phong cũng không thèm để ý tới, Tư Mã Lạc cũng không có chào hỏi liền quay mặt nhìn sang chỗ khác, xem ra hấn cũng không thích người này.

“Tiểu Minh, cậu không định giới thiệu tôi cho mọi người ở đây sao?” Nghe ngữ khí của hấn thì hấn làm như chính mình hơn hấn người khác, dám mang cả người vốn là thần bạo lực tôn gọi thành tiểu Minh.

Triệu Nhược Minh hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, nhàn nhạt giới thiệu: “Vị này là con trai của tư lệnh Hạng Hồ mới vừa nhận chức ở quân khu Đông Nam, hôm nay đến đây cốt là để cổ vũ cho Thiên Nhan Duyệt tiểu thư”.

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Triệu Nhược Minh trước kia tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới hấn cũng phải làm cái chuyện như hôm nay, nếu không phải vì cha gặp nạn thì hấn đã cho khuôn mặt đáng ghét này ăn đấm rồi.

Hấn biết rất rõ nếu như thật sự làm như vậy thì tình hình của cha mình sẽ càng xấu đi, vì cha hấn phải chịu đựng,

Hấn có thể chịu, nhưng Tiêu Thu Phong thì không, bởi vì Triệu Nhã Thần nữ nhân của hấn. “Các vị tiểu thư, tôi là Hạng Phi Ca, liệu tôi có thể làm quen với các mỹ nhân được không?” Xung quanh ở Tiêu Thu Phong có tới bảy nàng tiên ai nấy đều rất xinh đẹp, không cần nói tới Ruth và Liễu Yên Nguyệt tuyệt đại phong tư, chỉ kể tới năm tiểu nha đầu kia, ai cũng tuổi trẻ xinh đẹp khiến bất kì người đàn ông nào cũng muốn có được.

Liễu Yên Nguyệt liếc mắt nhìn qua người thanh niên này, thật ra bộ dáng không tồi, nhưng tính cách luôn cho mình là nhất thật sự khiến người ta chán ghét, huống chi nàng còn cảm nhận được Tiêu Thu Phong cũng không thích hấn, đương nhiên cũng không cần khách sáo. “Xin lỗi, tôi đã có chồng”.

Hạng Phi Ca không hề tức giận, liền cười một cách rất lịch sự, sau đó quay về phía Ruth, loại con gái phương tây này chính là một thứ tốt, nếu có thể đưa lên giường chắc chắn sẽ làm cho người ta sung sướng muốn chết. Nhìn bộ ngực của nàng nửa kín nửa hở, lộ ra một làn da trắng mịn như tuyết, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, nếu nàng muốn chòng ghẹo nam nhân thì chắc không ai có thể kiềm chế được.

Ruth ngoài ngày mới tới Tiêu gia vì giả dạng làm đàn bà của Tiêu Thu Phong mà khiến cho Liễu Yên Nguyệt ghen lồng ghen lộn thì ở những thời gian khác nàng cũng coi như chuyện đó là đương nhiên: “Anh dường như đã tới chậm, tôi cũng vậy đều là đàn bà của anh ta.

Là một thiếu gia của một gia tộc lớn, có thêm mấy người đàn bà thì ở trong mắt mọi người vẫn là một chuyện bình thường không có gì đáng ngạc nhiên. Ngược lại rất nhiều nam nhân lại đem người đàn bà của mình ra làm biểu tượng cho thân phận.

Hạng Phi Ca trên mặt đã có chút không vui. Hấn chưa bao giờ bị đối xử lạnh nhạt như thế này. Lấy thân phận của hấn, có rất nhiều bàn bà ra sức muốn đặt mối quan hệ để hưởng thụ quyền lực và danh vọng sau lưng hấn.

Không sao, không có được hai mỹ nhân thành thực thì còn có năm tiểu mỹ nhân, lớn không được thì nhỏ cũng xong.

“Anh chàng đẹp trai, nhìn người cũng rất phong độ, phong thái cũng bất phàm, quả thực giống như Hồ Vương tại thế!”

“Không đúng, tớ lại cảm thấy anh ấy với sư tử rất giống nhau, cậu xem tóc anh ấy vàng vàng.

“Nếu gặp sớm hơn tớ nhất định sẽ thích anh ấy nhưng bây giờ thật sự là đáng tiếc”.

Đinh Mỹ Đình mở miệng quát: “Không nên nói lung tung cẩn thận nam nhân của chúng ta tức giận, thực xin lỗi, Hạng công tử chúng ta đều là danh hoa có chủ, anh xem xem chúng ta có xứng đôi không

Nói xong nàng như một con chim nhỏ nép vào ôm lấy cánh tay Tiêu Thu Phong, trong mắt lộ ra vẻ ôn nhu như nước, thật khó phân biệt thật giả.

Tiêu Thu Phong thật sự vừa giận vừa buồn cười, những tiểu nha đầu này thật giỏi giả bộ, đem tất cả phiên toái đều đổ lên người Tiêu Thu Phong.

Nếu giờ phút này Hạng Phi Ca còn nhìn không ra hấn bị những nữ nhân này trêu chọc thì hấn không phải là hổ mà là heo.

Chẳng qua tức giận với phụ nữ không phải là cá tính của hấn, liền ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thu Phong đang đứng, cười khẩy “Tiêu thiếu gia quả nhiên không hổ là Tiêu thiếu gia, so với loại phế vật quả là khá hơn nhiều, ngay cả tán gái cũng là hạng nhất, xem ra ta còn phải học tập rất nhiều”.

Hấn nói đến phế vật thực rõ ràng chính là chỉ ở người ở bên cạnh - Triệu Nhược Minh.

Triệu Nhược Minh trong nháy mắt mất bình tĩnh liền muốn xông lên cho hấn một trận, nhưng lại bị Tư Mã Lạc kéo lại, bởi vì hấn biết, trong trường hợp này, để lão tam ra mặt vẫn tốt hơn, huống chi lão tam đường như cũng có ý này.

Tiêu Thu Phong không thèm để ý hoặc là hấn căn bản là không có nghe thấy.

“Tiêu công tử, thiếu gia nhà ta nói với người, không cần cho người thể diện, vì căn bản người không cần có”. Thấy Tiêu Thu Phong không thèm để ý tới thì ngay lập tức bọn chó săn đã nhảy ra dần mặt, quả thực với người nắm binh quyền như Hạng Hổ làm chỗ dựa thì, bọn hấn chưa từng làm việc mà phải xem sắc mặt của người khác.

Tiêu Thu Phong nói chuyện nhưng không phải nói với bọn hấn mà là nói chuyện với chúng nữ: “Mọi người có nghe thấy tiếng chó sủa ở chỗ nào không, như thế nào lại trùng hợp như vậy nhỉ, đợi lúc nữa ta phải đề nghị với người tổ chức, tại sao lại có thể đến súc sinh cũng cho vào đây được”.

Mấy tiểu nha đầu không biết phân biệt nặng nhẹ, thế nhưng lúc này lại đều che miệng mà cười, suýt chút nữa cười lên thành tiếng.

Hạng Phi Ca sắc mặt tối sầm, từ lúc sinh ra đến này chưa lần nào hấn chịu uất ức như vậy.

“Tiêu thiếu gia quả nhiên là một đại nhân vật, người bình thường thật không để vào mắt, không bằng ta cùng người chơi đùa một chút”. Hấn vừa nâng chén rượu lên uống, vừa nhỏ giọng lên tiếng mang theo đầy sự uy hiếp.

Tiêu Thu Phong hừ lạnh một tiếng, cả đời này cái hấn không sợ nhất chính là uy hiếp, mà hấn cũng bao giờ tha thứ cho người uy hiếp. “Chỉ bằng người? Người xứng sao?”.

“Một Tiêu gia nho nhỏ ở Đông Nam, cũng có thể ngông cuồng không biết trời đất là gì. Thật là buồn cười, loại người như người thiên hạ có rất nhiều, nhưng người có biết Hạng công tử là ai không?” Tên chó săn đi bên cạnh hấn liền lạnh giọng nhìn Tiêu Thu Phong nói, tựa như đang nhìn một kẻ ngu ngốc không biết tự lượng sức mình.

Tên này còn chưa có nói xong, thì đã ngã đập xuống đất, đầu hấn đang bị một chân của Tiêu Thu Phong giẫm lên. “Ta không biết và cũng không muốn biết hấn là heo hay là cẩu, ta chỉ biết là ta muốn giết người dễ như giết một con kiến”.

Dứt lời một cỗ ám kình áp tới, một thanh âm trong trẻo “Răng rắc” truyền đến bên tai mọi người, dường như tay người phía dưới đã gãy.

Sau đó là một tiếng kêu thống khổ vang lên, làm chấn động cả phòng yến tiệc, lúc đó Lâm Thu Nhã cùng với Thiên Nhan Duyệt vừa mới tới, nghe tiếng cũng giật mình ngừng đầu xem, ai mà dám không nể tình, ngay tại yến hội của Thiên Nhan Duyệt gây lộn xộn?

Khi thấy Tiêu Thu Phong, nàng có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói với Thiên Nhan Duyệt: “Tiểu Duyệt, chị vốn sớm nói rồi, chỉ cần có người này ở chỗ nào, tuyệt đối sẽ không yên bình, em xem. Chị đâu có nói sai, đi thôi, nhìn xem là người nào không có mắt chọc tới Tiêu đại công tử của chúng ta?”

Hạng Phi Ca đã muốn đứng lên, trên mặt đã xám lại.

Nuôi đám phé vật các người, thật sự là không có tí tác dụng nào cả. Nếu đã muốn chọc hấn, nho nhỏ một cái Tiêu gia, Hạng Phi Ca hấn còn không thèm để vào mắt, những nữ nhân này cuối cùng cũng sẽ về tay hấn thôi.

“Triệu Nhược Minh!” Triệu Nhược Minh đang định xoay người, Tiêu Thu Phong đã muốn gọi hấn lại.

“Nếu cậu là một người đàn ông, hãy làm chuyện nên làm đi. Có một số việc, không thể tránh được chỉ có cách phải đối mặt giả quyết”. Người khác không biết, nhưng Tiêu Thu Phong biết, Triệu Nhược Minh nhần nhin là do bất đắc dĩ, bởi vì do cha hấn đã không còn quyền lực. Bằng không, một tên Hạng Phi Ca nho nhỏ, quá tôm tép không thèm chấp.

Chẳng qua, nhìn chuyện này có thể thấy được sau khi gia tộc gặp biến cố, Triệu Nhược Minh thật sự đã bắt đầu trưởng thành hơn.

“Nếu cậu ngay cả so với chị mình còn kém hơn, thì không cần làm huynh đệ với Tiêu Thu Phong tôi nữa, tôi sẽ khinh thường cậu”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói ra, Tư Mã Lạc cũng vỗ vỗ bờ vai của hấn, bước lui đến phía sau Tiêu Thu Phong, có vẻ hấn cũng có chung ý kiến, nếu Triệu Nhược Minh còn yếu đuối nhần nại như thế, thì cũng chẳng cần làm huynh đệ với nhau nữa.

“Còn chưa cú!” Hạng Phi Ca chửi, không hề cho Nhược Minh chút thể diện nào.

Triệu Nhược Minh chung quy cũng là đàn ông, có tâm huyết cùng lòng tự ái, hấn đã không thể nhin được nữa.

Một quyền vung lên, đáng thương cho Hạng Phi Ca, hấn bị đánh văng ra ngoài, Triệu Nhược Minh liền nhần nhần như một con sữ tử nổi điên, quát: “Con mẹ mày, loại con cháu như mày, về sau đừng đại chọc đến tao”

“Trời, ai lại thô lỗ như vậy chứ, không phải là huynh đệ người đó chứ?” Lâm Thu Nhã như cơn gió, mang theo mùi hương, dẫn Thiên Nhan Duyệt đã đi tới

Trong lòng kêu thích, miệng thì lại khinh thường, vật hợp theo loài, lão Tứ của Tứ đại công tử cũng bị Tiêu Thu Phong làm hư hỏng rồi.

Tiêu Thu Phong lại rất hài lòng gật đầu: “Đây mới là đàn ông, cho dù chết, cũng phải ngẩng cao đầu mà đứng.”

Lời nói mang hào khí vạn trượng, cũng không quá lớn, nhưng mọi người nơi này đều nghe được.

Liễu Yên Nguyệt sớm đã không khắc chế được xúc động, nàng có người yêu đáng tự hào như vậy..., tay nàng nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, biểu đạt nội tâm kích động.

Ruth, Thiên Nhan Duyệt, Lâm Thu Nhã cũng là say mê vô cùng, giờ khắc này, Tiêu Thu Phong ở trong mắt các nàng, hình ảnh trở nên rất là cao lớn, cả đời đều không thể quên.

Năm tiểu nữ sinh, lại càng kích động.

“Xong rồi, xong rồi, ta nhất định xong đời.” Đinh Mỹ Đình thiếu chút nữa khóc lên.

“Em nghĩ em đã yêu anh mất rồi, làm sao bây giờ?”

115. Chương 115: Chơi Với Một Trăm Người

Hạng Phi Ca bỏ đi không gây được nhiều sự chú ý của mọi người. Việc ấy cũng do số người biết được thân phận của hấn cũng không nhiều, bởi sự thay đổi quyền lực trong quân đội ở Đông Nam được tiến hành hết sức bí mật.

Ngược lại, Tiêu Thu Phong lại là một nhân vật tầm cỡ ở Đông Nam, dù cho đi đến đâu cũng gây sự chú ý của nhiều người. Có người nói hấn phong lưu, có kẻ nói hấn kiêu ngạo, cho nên hấn rốt cuộc là người tốt hay là kẻ xấu Tiêu Thu Phong cũng không thèm để ý.

“Lão Tam, không phải chỉ có con gái yêu cậu mà ngay cả tôi cũng có chút thích cậu rồi đó” Tư Mã Lạc vừa dứt lời vừa cười lớn. Nhưng quả thật không thể phủ nhận, khí chất tiêu sái này không phải ai cũng có được.

Mấy ngày hôm nay phải chịu uất ức, Triệu Nhược Minh quả thật không thoải mái.

“Lão Tam, cậu nói đúng, là đàn ông phải dứt khoát, quyết đoán nếu không thật uổng kiếp làm đàn ông. Nhưng hôm nay lại để cậu gặp phải chuyện phiền toái này thật sự là có lỗi với cậu” Nếu trước kia không phải thì bây giờ Triệu Nhược Minh đã thực sự trở thành anh em với Tiêu Thu Phong.

Nhưng hắn lại không biết một chuyện, nếu xét trên quan hệ thì hắn phải gọi Tiêu Thu Phong là anh rể.

Lâm Thu Nhã cũng cười nói “ Không sao, Tiêu thiếu gia nhà ta từ trước tới nay đều không phải là người sợ chuyện phiền toái, phải không?” Chính vì hắn có phần hào hiệp này làm nằng để ý tới hắn.

Lần trước ở lễ khai mạc điện ảnh học viện ở Bắc Hải học viện, hắn tức giận là vì người đẹp, lần này hắn tức giận là vì anh em. Tiêu Thu Phong, một công tử phong lưu là dạng người như thế nào, vì sao Lâm Thu Nhã tôi càng nhìn càng không thấu được anh?

Tiêu Thu Phong lắc đầu rồi sau đó vỗ vai Triệu Nhược Minh, xem như đó là một loại cổ vũ, nhàn nhạt nói : “Một tên Hạng Hổ thì đã sao, Đông Nam cũng không phải do hắn quyết định, yên tâm đi trời không sụp được đâu.”

Mà có sụp xuống thì cũng có người gánh.

Biểu hiện thông dong không có chút sợ hãi đó là bản chất cơ bản của người nam nhân, cũng là một loại mị lực riêng mà chỉ nam nhân mới có được. Ngày trước Ruth thích hắn cũng bởi bị mị lực này lôi cuốn.

Loại mị lực này trên người nam nhân đối với các cô gái mà nói đó chính là một loại hấp dẫn không thể cưỡng lại. Nhưng đối với người đã bà đã thành thục như Lâm Thu Nhã và Liễu Yên Nguyệt mà nói thì mọi hành động của nam nhân này đều làm họ cảm thấy cuốn hút rung động.

Bữa dạ hội hôm nay Tiêu Thu Phong nghiêm nhiên trở thành nhân vật chính. Bên cạnh hắn vốn đã có bảy nàng tiên bây giờ lại thêm Lâm Thu Nhã và Thiên Nhan Duyệt cùng tham gia. Quả là trên gấm thêu hoa, đẹp để muôn phần, loại diễm phúc này nam nhân ai cũng mơ có được.

Đặc biệt là lúc trên sân khấu Thiên Nhan Duyệt vì cảm tạ nam nhân này mà đã ngã vào ngực hắn mà ôm một cách tình tứ. Làm cho phía dưới mấy bình dấm chua đổ nghiêng ngã, khiến Tiêu Thu Phong trở thành công địch của toàn bộ đàn ông ở Đông Nam. Cũng bởi vì Đông Nam Tam Hoa có hai người đã là người của hắn thì không nói làm gì, ngay cả còn lại mỗi một tiểu minh tinh này thì dường như cũng có tình ý với hắn.

“Tiêu đại ca! Dù cho ở nơi nào. Tiểu Duyệt mỗi ngày đều nhớ anh, mỗi ngày nhớ anh mười lần.” Thiên Nhan Duyệt nhỏ giọng nói ra lời hứa hẹn.

“Anh, Tiểu Duyệt không mong anh mỗi ngày luôn nghĩ tới em, nhưng mong anh mười ngày nghĩ đến Tiểu Duyệt một lần có được không?” Giọng nói của nàng mang theo sự khát vọng, thương tâm. Sau đó nàng dường như không còn sức lực, ngã vào lòng Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong không muốn làm cho không khí nơi đây trở nên trở nên không vui, bèn cười nói: “Tiểu Duyệt, anh cam đoan, cứ hai ngày nhớ đến em ít nhất một lần.”

Quả nhiên vừa nói lời này ra, Thiên Nhan Duyệt trên mặt đã nở nụ cười hạnh phúc.

“Cám ơn anh, Tiêu đại ca” Vì chuẩn bị vào Anh Hoàng chính thức làm việc, lần này chia tay cũng không biết bao giờ có thể gặp lại, Thiên Nhan Duyệt chỉ hi vọng Tiêu Thu Phong không quên nàng.

Tiêu Thu Phong đối với tiểu nha đầu này có vài phần triu mến, nhưng chuyện tình cảm thì không có gì, giờ phút này nói như vậy coi như là có phần trái với lương tâm. Vừa rồi nghe Viên Quốc Bình nói, hắn biết Anh Hoàng vì Thiên Nhan Duyệt đang chuẩn bị tuyên truyền đem nàng lên sân khấu quốc tế. Cho nên một thời gian sắp tới nàng sẽ không ở trong nước

Thời gian có thể thay đổi tất cả, hy vọng lần sau gặp lại, tiểu nha đầu này có thể tìm được một người thích hợp với mình.

Sau khi dạ hội kết thúc Lam Thu Nhã, Thiên Nhan Duyệt cùng đi về phía Tiêu Thu Phong và chúng nữ nói lời cáo biệt. Nhìn Thiên Nhan Duyệt mắt đầm lệ, chỉ mình Lâm Thu Nhã biết những giọt nước mắt ấy rơi vì người đàn ông kia.

Nữ nhân si tình thường dễ bị tổn thương, có lẽ vì vậy mà nhiều người không dám yêu. Nhìn thấy vấn đề tình cảm của Thiên Nhan Duyệt mà cũng không có cách nào nói nàng nên dừng lại. Lâm chị, nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, bởi vì nàng biết người nam nhân ấy cũng không phải là một kẻ chỉ vì một hai ý kiến mà thay đổi người đàn bà của mình. Phần chân tình này của Tiểu Duyệt, sợ rằng... sẽ phải chịu đau khổ một thời gian.

Lúc đến có hai chiếc xe nhưng lúc ra về lại có tới bốn chiếc. Đó là hai chiếc của Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc tiện đường về cùng với nhau.

Tiêu Thu Phong nói qua cho Triệu Nhược Minh, bất luận xảy ra chuyện gì cần trợ giúp thì đến gặp hắn, lúc nào cũng được. Hắn làm vậy không phải vì Triệu Gia, mà làm vì người con gái của hắn.

Bỗng phía trước có ba chiếc xe tải quân dụng vọt lên đứng chặn ở trước mặt. Từ trên xe nhảy xuống rất nhiều người bao vây tứ phía, mà phía sau chúng là chiếc xe thể thao Keira đặc biệt của Hạng Phi Ca, hắn đang đắc ý nhe răng ngồi cười.

“Phiền toái này đến thật nhanh, quả là hiệu suất rất cao” Ruth nhìn mấy người đàn ông lực lưỡng này cười lạnh.

Tiêu Thu Phong từ từ điều khiển xe chậm rãi dừng lại, Triệu Nhược Minh tiến xe lên, có chút lo lắng nói: “Lão Tam, đó là tinh nhuệ đại đội thuộc binh lính bảo vệ doanh trại trong quân đội.”

“Tiêu Thu Phong, xuất hiện đi, chẳng phải người đánh nhau rất khá sao? Ta thử một trăm người của ta xem liệu người đánh được mấy người.” Thanh âm kiêu ngạo của Hạng Phi Ca từ phía xa truyền lại.

Tư Mã Lạc đã muốn tức giận liền tiến lên hỏi: “Lão Tam, người này thực sự là làm quá, liệu có cần lão nhân gia của tôi ra mặt cảnh cáo hắn một chút không?”

Đinh Mỹ Đình lái xe tiến lên, trông nàng rất hưng phấn, không phải chỉ mình nàng mà trong xe ai nấy đều như vậy. Lúc bình thường các nàng bị chiếm chút tiện nghi thì kêu cha gọi mẹ nhưng gặp cảnh bạo lực này dường như sự hiếu động của tuổi trẻ được kích thích nên trông ai cũng vô cùng hưng phấn.

“Anh rể Tiêu, Mỹ Đình bảo nếu anh đánh được tất cả bọn họ, cô ấy nhất định gả cho anh, làm lẽ cũng được!” Những tiểu nha đầu này da mặt càng ngày càng dày, nói lời như thế cũng không sợ Liễu Yên Nguyệt tức giận sao.

Tiêu Thu Phong nhìn Triệu Nhược Minh cười nói: “Chẳng phải cậu muốn biết tôi có thể đánh được bao nhiêu người sao.”

Tiêu Thu Phong nói lớn lên: “Tối nay ta cho các người biết cái gì mới chân chính là một vs một trăm.”

Bốn chiếc xe cùng mở cửa nhưng chỉ có mình Tiêu Thu Phong xuống xe.

“Anh cẩn thận một chút, không nên làm mình bị thương” Liễu Yên Nguyệt vĩnh viễn là người ôn nhu nhất quan tâm nhất đến hắn.

Tiêu Thu Phong gật gật đầu, rồi ngẩng đầu bước tới.

“Yên Hồng, người anh rể gốc của người không phải là muốn một mình solo với một trăm hả?” Đinh Mỹ Đình giờ phút này cũng có chút lo lắng, vừa rồi chẳng qua là vui đùa mà nói một chút, đối với các nàng mà nói loại nam nhân có thể đánh đám mới gọi là anh tuấn mà thôi.

Liễu Yên Hồng không biết được chút gì có chút luống cuống lắc lắc đầu. Chuyện phát sinh tối nay đã đem suy nghĩ của nàng hoàn toàn bị đảo lộn. Nàng đã có chút không hiểu được người nam nhân này rốt cục có phải là tên phong lưu công tử Tiêu Thu Phong mà nàng chán ghét hay không.

Một nữ sinh bên cạnh cười hì hì tiếp lời: “Đương nhiên là thật, vì muốn cho Mỹ Đình lấy thân báo đáp, anh rể Tiêu mới một mình ra ngoài, người không được quên đó ngày mai đến Tiêu gia làm thiệp nha!”

” Tiêu Thu Phong, người giỏi lắm, các người nhớ kỹ cho ta không cần đánh chết, đem hấn đánh cho tàn phế là được.” Tuy rằng đã bỏ đi quân phục, nhưng những người này trên người vẫn toát ra một loại hơi thở cường hấn làm cho người ta không thể khinh thường, mà Hạng Phi Ca đương nhiên cũng biết nếu đánh chết người có thể làm to chuyện, tuy rằng hấn không sợ nhưng có lẽ là rất phiền toái.

Cho nên chỉ cần đem nam nhân này đánh cho tàn phế sau đó ở trên người của hấn dãi một bãi, tất cả uất hận kia chẳng phải được giải hết rồi sao.

“Người đã thích chơi như vậy, hôm nay ta cùng người chơi lớn một phen.” Tiêu Thu Phong vốn không có tính nhẫn nại. Trong bóng đêm hấn chạy lên phía trước và biến mất một cách bí ẩn. Đột nhiên phía trước đầu xe tải một trảng hấn bị đánh bay ra ngoài.

Trò chơi một vs trăm giờ phút này chính thức bắt đầu.

Không ai có thể nhìn ra Tiêu Thu Phong ở nơi nào, nhưng nhìn không ngừng nhìn thấy có người kêu thảm thiết, không phải gãy chân thì gãy tay.

Liễu Yên Nguyệt vô cùng lo lắng hai tay nắm chặt, thân hình không ngừng rung động, nàng sợ nam nhân của nàng bị thương.

Tư Mã Lạc lại vô cùng kinh ngạc, không phải nói là hấn hoảng sợ thì chính xác hơn. Hấn có chút không tin vào mắt của mình, lão Tam khi nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy. Mạnh mẽ một cách biến thái.

Còn Triệu Nhược Minh vẻ mặt vô cùng hâm mộ cung muốn xuống thử tay nghề, vì hấn xuất thân cũng từ bộ đội mà ra. Đương nhiên hấn biết sự lợi hại của những tên lính hộ vệ này. Trình độ của hấn muốn đối phó với hai ba tên thì tạm được chứ đối với cả trăm người thì hấn chỉ có nước bị làm thịt.

Náo nhiệt nhất là xe của bốn nữ sinh.

Đây là lần đầu tiên các nàng thấy cảnh đánh nhau lớn đến như vậy quả là so với coi phim thì phần kịch hơn nhiều.

” Đánh, lại đánh, đánh hấn tiếp, những người này như thế nào vô dụng như vậy...” Một người nữ sinh có chút nản lòng và tức giận mở miệng mắng lớn.

” Ha ha ha... Anh rể Tiêu cố lên, tiểu lão bà của anh có thể lấy về nhà rồi.” Những nữ sinh này không có ý tứ buông tha cho Đinh Mỹ Đình. Nhìn thấy giữa sân đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, loại dự cảm này của các nàng càng ngày càng lớn vì những người này căn bản là không phải là đối thủ của anh Tiêu.

Mà Đinh Mỹ Đình bị trêu ghẹo làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chút hồi hộp nắm chặt hai tay, ánh mắt không nhìn đến chỗ đánh nhau ở phía xa mà cũng chẳng biết là để tâm hồn bay tới nơi nào...

116. Chương 116: Ước Hẹn

Tiêu Thu Phong thân ảnh biến ảo khôn lường, căn bản là không ai có thể thấy một cách rõ ràng, bọn họ cũng chỉ theo dõi bằng cách nhìn theo đám người không ngừng bay lên rơi xuống. Chiến trường ban đầu từ trước mặt ba chiếc xe tải dần dần được chuyển về phía sau.

Cũng không lâu sau, chừng sau một giờ đồng hồ, trận chiến giữa đường này cũng kết thúc bằng một tiếng kêu thảm thiết, Triệu Nhược Minh nghe được rất rõ ràng đây là tiếng của Hạng Phi Ca.

Sau một lát, Tiêu Thu Phong từ phía sau mấy chiếc xe đi ra, thân hình vững vàng, trừ việc trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, hấn vẫn như cũ, dưới bộ âu phục giữa đêm khuya trông hấn trông như một hắc mã vương tử.

“Hoan hô” Mấy nữ sinh nhìn không được vỗ tay chúc mừng, nhưng người vốn luôn luôn hoạt bát là Đinh Mỹ Đình lúc này lại không có động tĩnh gì, là một cô gái chắc giờ phút này nhất định nàng đang xấu hổ vô cùng.

Đối với bạo lực kiểu này, Ruth cũng không xa lạ, năm ấy chính nàng là người khơi mào ra cuộc chém giết đẫm máu giữa các bang phái xã hội đen ở New York. Mỗi trận khi đó đều lớn hơn ở đây rất nhiều. Lúc đó

người nam nhân này không biết ở đâu tới chém giết, làm cho bang hội có truyền thống ba trăm năm thực lực bỗng thụt lùi lại hơn hai mươi năm.

So với trước kia, loại hơi thở giết chóc này lại càng ngày càng mạnh. Năm đó nàng đã hỏi sư phụ của nàng, người nam nhân này mạnh như thế nào, sư phụ của nàng cười nói: “Người nam nhân này, sẽ là mục tiêu phấn đấu cả đời của con, hãy cố gắng lên!”

Nhưng nàng biết cả đời này nàng cũng không bao giờ có thể vượt qua người nam nhân này.

Nội tâm không nhận được sự xúc động, Triệu Nhược Minh lao từ trên xe xuống vọt tới bên người Tiêu Thu Phong.

“Lão Tam, không, về sau em gọi anh là lão Đại, anh so với Tư Mã Lạc còn lợi hại gấp trăm lần. Lão Đại thu em làm đồ đệ đi, em không cần biến thái như anh đâu, chỉ cần mạnh hơn bây giờ gấp mười là được”.

Lực lượng và quyền lực đều giống nhau là thứ mà bất cứ người đàn ông nào cũng khao khát có được.

Tiêu Thu Phong cường đại đã muốn vượt ra khỏi tất cả sự tưởng tượng của hắn.

Tư Mã Lạc cũng không có tức giận, trận chiến hôm nay đã làm cho hắn biết rõ vì sao không có một động tĩnh nào mà toàn bộ Đông Nam đã thành thiên hạ của Tiêu Thu Phong. Loại lực lượng này liệu ai có thể ngăn cản.

Thật là buồn cười, Hạng Phi Ca quả không biết tự lượng sức mình, căn bản là không có một chút khiêu chiến nào.

Tiêu Thu Phong lại không hưng phấn như mọi người, đó chẳng qua chỉ là một loại hoạt động thư giãn gân cốt. Dem so với mấy trận đánh lớn trong đời hắn thì trận đánh này chỉ có thể coi như là một trò chơi.

Hắn không giết Hạng Phi Ca, nhưng hy vọng cái thằng ku không biết trời cao đất dày đó từ nay về sau biết điều sống tử tế một chút.

“Thôi được rồi, trời đã tối chúng ta nên về nhà” Hắn nói giọng nhàn nhạt cứ như vừa rồi hắn vừa đi ra ngoài tản bộ vậy, chẳng có việc gì to tát.

Bốn chiếc xe lại một lần nữa nổ máy vọt qua ba chiếc xe tải và một đám người đang nằm dưới đất một cách vô lực. Trên chiếc xe thể thao sang trọng Hạng Phi Ca bị lật hết quần áo, đang giãy dụa chân tay. Trông bộ dáng lúc này chẳng khác gì một con heo mẹ chờ bị làm thịt.

“Oa, làn da hắn trắng thật đó. . .”

“Oa, hắn thật nhiều lông. . .”

“Oa, cái kia của hắn thật là nhỏ”.

“Người không trong sáng nha, sắc nữ, làm sao người biết lớn hay nhỏ, có phải là đã nhìn thấy rồi hả?”

Ai nói nữ sinh rất trong sáng, sức tưởng tượng của các nàng so với bất cứ ai đều lớn hơn.

Bên trong xe lập tức biến thành một màn trêu đùa ồn ào, nhưng thật đáng tiếc Hạng Phi Ca lại không nghe được, bằng không chắc chắn tức giận đến mức bất tỉnh ngay tại chỗ.

Rất nhanh, bốn người mỗi người đi một ngã, năm nữ sinh cũng không có khách khí, nhất là Đinh Mỹ Đình tiến lên bên cạnh Tiêu Thu Phong hôn một cái cười nói: “Nếu có một ngày anh muốn có bồ, anh hãy theo đuổi em đi, em nhất định sẽ cho anh cơ hội”.

. . .

Trên giường, sau khi tình dục giao hòa, thể xác và tinh thần đều thỏa mãn, Liễu Yên Nguyệt nằm ở trong lòng Tiêu Thu Phong. Vóc dáng mê người, hồng nhuận mà kiều diễm quyến rũ đầy phong tình, giờ phút này quả thực nàng có thể cùng với Phượng Hê tranh đua cao thấp. Người ta thường nói người phụ nữ đẹp nhất chính là khi động tình quả thật không sai.

“Chồng yêu, em ghen rồi đó” Vừa nói vừa dùng bàn tay ngọc ngà của nàng vuốt đi vuốt lại trên cơ thể của Tiêu Thu Phong, tỏ ra vẻ vô cùng thỏa mãn. Ngay cả ánh mắt nàng cũng tràn đầy xuân ý. Cái cảm giác

như cùng người yêu tan ra rồi lại hòa vào làm một, làm cho nàng càng yêu càng thích muốn hết lần này tới lần khác, không thể tự kiềm chế bản thân.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Ghen cái gì, hôm nay anh làm đúng theo quy củ mà, trừ việc đánh một trận ngoài ra cũng không có làm chuyện gì khác” Quả thật lúc đó mặc dù năm tiểu nha đầu không ngừng quần quít lấy hấn, hấn cũng không có liếc mắt nhiều hơn một cái.

“Em biết anh đứng đắn, nhưng người thích anh ngày càng nhiều, Yên Nguyệt có chút lo lắng anh bị người khác cướp mất” Sau đêm nay nàng mới thấy được một hình tượng hoàn toàn mới của người đàn ông của mình, lại càng yêu hấn hơn, bây giờ nàng mới hiểu ra đây là một sức mê hoặc vô hình của hấn đối với đàn bà. Đôi tay ma quỷ của Tiêu Thu Phong lại xoa xoa trên ngực nàng đầy khiêu khích, làm cho người phụ nữ trong lòng mình phân tán sự chú ý, loại ý nghĩ vừa nảy thực sự sẽ làm cho nàng để ý đến những chuyện vụn vặt. . .

“Không thể nào, em yên tâm đi. Chồng của em sẽ không bị người khác đoạt mất đâu. Thử hỏi trên đời còn có cô gái nào đẹp hơn Yên Nguyệt sao?” Ở trên giường, đương nhiên phải nói dễ nghe, mặc dù có chút. . không thật lắm, nhưng con gái lại thích nghe điều ấy.

Liều Yên Nguyệt dè cái tay không thành thật của hấn xuống, thở dài nói xa xôi: “Chồng yêu, anh xem Thiên Nhan Duyệt không để ý tới hình tượng, đứng trước nhiều người như vậy đòi ôm anh. Đây là việc người bình thường có thể làm được sao? Em cũng là con gái em biết, nếu không phải cô ấy thích anh, thì ngay cả đến tay của cô ấy anh cũng đừng mong được đụng vào một cái”.

Người nam nhân này có quá khứ như thế nào, nàng đương nhiên là người rõ ràng nhất, Thiên Nhan Duyệt lại càng không có khả năng không biết, vậy mà không kiêng nể gì vẫn đòi ôm hấn. Ý tứ của cô ấy không nói ra ai cũng hiểu .

“Yên tâm đi, chẳng qua thời gian ở Hồng Kông anh giúp cô ấy một số việc, con gái mà, nói chung có chút mù quáng thôi, qua một thời gian ngắn cô ấy nhất định chẳng nhớ đến anh là ai đâu”.

“Thế còn cái cô Mỹ Đình kia thì sao, anh đừng nói với em là cô ta đang còn nhỏ không hiểu chuyện, anh nhìn cái cách bọn nó nhìn anh xem, như là muốn anh theo đuổi chúng, nói không chừng anh chỉ cần gặt đầu một cái thì ngay lập tức có người xông đến”

Thật sự phục người đàn bà này, ghen đến thế là cùng, ghen với ai không ghen, ghen cả với mấy tiểu nha đầu.

Tiêu Thu Phong không giải thích gì, kỳ thật đây cũng không phải là lỗi của hấn. Chẳng qua chính là mấy tiểu nha đầu này, như một đám tiểu quỷ chẳng ai biết trong lòng các nàng nghĩ gì.

“Chồng yêu, em nghĩ một mình em khó mà giữ được anh, hay là anh đem chị ấy về đây đi, em cũng muốn gặp chị ấy, có được không anh?” Chuyện này nếu đã không có cách nào thay đổi được thì cứ thuận theo tự nhiên là hơn. Nếu là trước kia Tiêu Thu Phong có lẽ ăn xong rồi chùi miệng bỏ đi, nhưng giờ phút này chuyển ý khó có thể mà xảy ra được, Liều Yên Nguyệt rất rõ ràng điều đó .

Hơn nữa đã qua lâu ngày như vậy nàng cũng đã nghĩ thông suốt một số chuyện.

Nếu nàng không còn cách nào lựa chọn thì chỉ còn cách chấp nhận. Nếu như không phải tối nay phát sinh ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, chắc nàng cũng chẳng xuất hiện ý nghĩ này trong đầu. Nhưng đám nữ nhân kia liên tục câu dẫn, nàng chỉ đơn độc một mình, khó mà can nổi.

Do vậy, nàng cũng không cần lo lắng thêm nữa. Giờ phút chấp nhận này, áp lực không còn nữa, khiến Liều Yên Nguyệt vô cùng bất ngờ.

Tiêu Thu Phong cũng chuẩn bị cùng Liều Yên Nguyệt thương lượng chuyện này, thật không ngờ, nàng lại nói ra trước mình.

“Được rồi, Yên Nguyệt, anh sẽ cùng với cô ấy thương lượng một chút. Cô ấy cũng giống em, là người con gái tốt nhất trên đời này. Anh cả đời này cũng không có cách nào dứt bỏ, em đừng trách anh ích kỷ nhé”.

Liều Yên Nguyệt nhẹ nhàng gặt đầu, cười cười, nói: “Em biết, chỉ cần anh không lừa dối em, cho dù anh phạm lỗi lớn thế nào, Yên Nguyệt cũng sẽ không trách anh, ở trong lòng em, anh vĩnh viễn là người mà em

yêu nhất”.

Ngày hôm sau, Tiêu Thu Phong gọi điện thoại cho Vũ, hỏi nàng có thời gian đến Thượng Hải một chuyến không.

“Phong, đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì muốn em đi Thượng Hải? Thật là đáng ngờ đó, tuy rằng Vũ phi thường nhớ anh, nhưng em không muốn mang phiền toái đến cho anh đâu”

Làm bất cứ chuyện gì, Vũ cũng nghĩ đến Tiêu Thu Phong đầu tiên. Nghĩ đến người yêu ở phương xa, có mấy lần trong đêm nhớ quá, nàng chỉ muốn đi nhìn lên Tiêu Thu Phong một chút thôi, nhưng vì không muốn có kẻ khác hoài nghi, nên nàng đành cắn răng đau khổ nhẫn nhịn.

“Vũ, không cần lo lắng, anh thực sự muốn gặp em”.

Vũ cười nói: “Nhớ tới em sao, bên cạnh anh không phải có một Liễu Yên Nguyệt sao? Em đã xem ảnh chụp cô ấy rồi, rất được, có như vậy vị hôn thê tuyệt vời như vậy, anh còn có thể có thời gian mà nhớ đến em sao?”

Tiêu Thu Phong có chút ngạc nhiên, Vũ đã sớm biết chuyện này. . .

“Phong, anh không cần lo lắng em sẽ ghen, anh bây giờ là Tiêu Thu Phong, cần diễn tốt vai trò phong lưu hào sắc công tử. Về chuyện kia, em hiểu anh mà. Vũ là nữ nhân của anh, cả đời này cũng sẽ không thay đổi”

Có lẽ là nhận ra sự kinh ngạc của Tiêu Thu Phong, Vũ nhanh chóng nói ra tâm ý của mình.

Là một siêu cấp đặc công, tố chất tâm lý của nàng đương nhiên Liễu Yên Nguyệt không thể so sánh được.

“Sự tồn tại của em, mọi người nhà anh cũng biết cả rồi. Vũ, mọi người muốn gặp em, anh... cũng muốn em có một gia đình” Tiêu Thu Phong không giải thích, chuyện gì thì gặp mặt sẽ nói rõ ràng.

Ở Long Tổ, chỉ có hân cùng với Vũ là mồ côi. Có thể do thân phận như vậy nên bọn họ trao đổi có lúc không cần đến lời nói, bởi vì bọn họ hiểu biết mồ côi là cô đơn thế nào. Bọn họ là loại người luôn khát vọng có một gia đình ấm áp. Lúc này đây Vũ vô cùng kinh ngạc: “Là... thật sao?”

Có gia đình, là điều mà nàng chờ đợi từ rất lâu rồi, đặc biệt trong gia đình mà có nam nhân mà nàng yêu nhất cùng gần bên...

“Được rồi, em lập tức tới. Phong, thực ra em mấy ngày nay hay nhớ đến anh, cũng nghĩ về vị hôn thê kia của anh, nghe nói là Bách Hợp thanh thuần trong Đông Nam tam hoa, danh tiếng lan xa. Em thật sự muốn biết, hai người bọn em, ở trong mắt anh, ai hơn”.

Vũ tự nhiên mỉm cười. Nói là không ghen, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút để ý, bởi vì nàng cũng là con gái, mà ghen là... quyền lực của con gái.

117. Chương 117: Đó Là Biểu Hiện Của Tình Yêu

“Liễu Yên Hồng, ngoài cửa có người tìm” Điện thoại của tổ bảo vệ Học viện Bắc Hải vang lên, trực tiếp gọi tới ký túc xá của Liễu Yên Hồng

Thực ra đây không phải là nhiệm vụ của tổ bảo vệ. Có hơn mười vạn sinh viên, nếu mỗi người đều phải thông báo kiểu này, bọn họ chắc chết vì bận luôn. Chẳng qua Liễu Yên Hồng thì đặc biệt hơn, ai bảo nàng là bông hoa của học viện cơ... Hơn nữa, tại ký túc xá này ngoài nàng ra thì còn có thêm một Đinh Mỹ Đình, cũng được đối xử đặc biệt.

“Yên Hồng, hay là anh rẽ của cậu đến, tiện thể gặp mặt cô vợ nhỏ” Nữ sinh nhận điện thoại hóm hỉnh trêu, khiến cho Đinh Mỹ Đình đỏ bừng cả mặt. Mấy con bạn học này thật là đáng ghét à, biết rõ nàng nghe một lần là thêm xấu hổ một lần, thế mà vẫn cố ý nói trước mặt để trêu nàng.

Liễu Yên Hồng nằm trên giường, chăm chú xem một quyển bút ký, nghe vậy liền ngồi dậy, có chút không cao hứng nói: “Anh ta đến tìm mình, hay là chị mình? Chắc không phải, nếu chị có việc thì đã gọi điện ngay cho mình rồi”.

Đinh Mỹ Đình nhanh chóng đứng dậy nói: “Bất kể là ai, đi nào, mình cùng cậu đi. Nếu không có gì đặc sắc thú vị, thì lúc đó không để ý đến cũng chưa muộn”.

Liễu Yên Hồng xinh đẹp, khiến không chỉ ở học viện Bắc Hải mà các nam sinh ở nhiều trường khác thường xuyên đến tặng hoa, chỉ mong nhìn thấy nụ cười của người đẹp.

Ngoài cửa quả thực chẳng có hoàng tử nào đến cả, một nữ sinh ngày đó cùng múa hát quyền tiên với Liễu Yên Hồng kinh ngạc kêu lên: “Người này nhìn quen mặt quá, hình như là tên xã hội đen gì đó thì phải?”

Không sai, ngoài cửa đang lo lắng đi đi lại lại chính là Lý Hưng. Ngày đó khi hắn đem sự việc nói cho Phượng Hề, nàng chỉ lạnh lùng bảo một câu: “Việc này tôi mặc kệ, nếu Tiêu thiếu gia không hài lòng, thì anh cứ việc phế một tay của mình đi”.

Xã hội đen đều có quy củ riêng, Phượng Hề nếu muốn nắm trong tay các đàn em liều chết này, đương nhiên phải rất nghiêm khắc, đó cũng chính là điểm tài năng của nàng. Huống chi việc này liên quan đến Tiêu Thu Phong, nàng càng muốn cho mấy người này biết, uy nghiêm của Tiêu thiếu gia là tuyệt đối không cho kẻ nào xâm phạm cả.

Thấy Lý Hưng, Liễu Yên Hồng cùng Đinh Mỹ Đình cũng chẳng có hứng thú gì. Bất kể hắn có mục đích gì, các nàng không muốn dây dưa đến xã hội đen, đó không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Liễu tiểu thư, xin cô ra đây một chút, tôi rất cần cô giúp đỡ” Lý Hưng lại lớn tiếng gọi to, mặc dù theo cá tính của hắn, coi như là xông thẳng vào cũng chẳng ai dám cản. Nhưng lúc này, hắn không có can đảm đó. Ấn miếng cơm của người, phải biết nhẫn nhịn thu mình, người con gái kia chính là em vợ của Tiêu thiếu gia.

Liễu Yên Hồng cùng Đinh Mỹ Đình nhìn nhau, người này hình như không có ác ý. Thấy vẻ lo lắng của hắn, hình như đúng là có chuyện khó khăn thật. Nghĩ lại ngày đó hắn coi như cũng có giúp các nàng, nghĩ lại, Yên Hồng bước tới gần.

“Chúng tôi không biết anh, anh tìm Yên Hồng có chuyện gì, nhanh nói đi” Một nữ sinh nhanh chắn ở trước mặt Liễu Yên Hồng, lớn tiếng nói.

Lý Hưng vội vàng móc một xấp chi phiếu trong túi ra, nói: “Liễu tiểu thư, đây là tiền phí của Mã gia, bồi thường ngày đó Mã Văn Tài quấy phá các cô, mong các cô nhận giúp tôi”.

Đinh Mỹ Đình nhận lấy, không tránh được hít một hơi: “Thật là nhiều tiền à, một ngàn vạn...”

“Đúng, đúng, nếu các cô chê ít, tôi còn có thể đưa thêm nữa” Chỉ cần Tiêu thiếu gia nói một câu, không chỉ là ngàn vạn, cho dù là tiền triệu, Mã gia cũng không dám không nghe, bằng không Mã Văn Tài sẽ mất ngay cả chân lẫn tay.

Liễu Yên Hồng có chút không đành lòng, vội vàng nói: “Đủ rồi, đủ rồi, nhiều tiền vậy mà còn chưa đủ, chẳng lẽ muốn dồn nhà người ta vào đường cùng sao?”

Ngày đó mặc dù rất sợ hãi, lại thêm tức giận nữa, nhưng mà đây cũng là một ngàn vạn, chứ không phải là một ngàn đồng.

“Tốt rồi, từ hôm nay trở đi, mình không cần phải xin tiền sinh hoạt của gia đình nữa. Nếu chị em nào thiếu tiền, chúng mình lại đi “quyên tiền” như lần trước, đảm bảo kiếm bọn tiền” Đinh Mỹ Đình không hề ngần ngại, nhận ngay lấy số tiền.

Thấy Lý Hưng đưa tiền xong, chần chừ chưa muốn đi, có vẻ muốn nói gì mà lại không dám, Liễu Yên Hồng hỏi: “Anh còn chuyện gì nữa à?”

Lý Hưng chính là chờ cơ hội này, vội cướp lời ngay: “Là như vậy, Liễu tiểu thư, ngày đó các cô bị người quấy nhiễu, chắc là rất tức giận. Hiện tại tôi đã xử lý thỏa đáng, cô có thể giúp tôi nói đỡ với Tiêu thiếu gia được không, cho tôi thêm một lần cơ hội, sau này tôi cam đoan sẽ không để loại chuyện như vậy xảy ra nữa”.

Đinh Mỹ Đình nghe vậy, kinh ngạc hỏi dồn: “Lý Hưng, Tiêu thiếu gia là lão Đại của các anh sao?” Lý Hưng mặt mũi tối sầm, sợ hãi nói: “Cái này... cái này...”

“Anh không nói, bọn tôi sẽ không giúp anh nói giúp đâu, mà còn làm cho anh bị xử lý nghiêm khắc đấy”.

“Được rồi, anh ấy phải nói là... lão Đại của lão Đại của lão Đại của chúng tôi. Tôi chỉ có thể nói như vậy thôi. Rất mong các cô giúp tôi, tôi còn có mẹ già phải phụng dưỡng ở nhà...”

Đinh Mỹ Đình khoát tay nói: “Khỏi cần giả vờ đáng thương, chuyện của anh, bọn tôi sẽ giúp, anh ta sẽ không trách tội anh đâu, giờ anh đi được rồi”.

Thở phào nhẹ nhõm, Lý Hưng cúi đầu tỏ vẻ cảm ơn, rồi nhanh chóng rời đi. Chuyện này cuối cùng cũng xong, sau lần này phải dạy dỗ bọn đàn em tử tế, nếu không có chuyện thì đừng có mang phiền toái lại cho mình. Nếu dám làm hấn khổ sở nữa, con mẹ nó, lúc đó chúng đừng hòng yên ổn với hấn.

Liễu Yên Hồng có chút không hài lòng, nói: “Mỹ Đình, sao lại đáp ứng hấn ta, loại chuyện này, mình đâu có quản được?”

Đinh Mỹ Đình cười xấu xa, ra vẻ nhân từ nói: “Người ta đã đáng thương như vậy, sao cậu không có chút thiện tâm. Hơn nữa, đây là một món tiền rất lớn đấy. Yên tâm đi, cậu là em vợ của Tiêu thiếu gia cơ mà, cứ việc hưởng thụ thoải mái đi, không thì phí lắm”.

“Yên Hồng, nếu cậu không muốn thì cứ để Mỹ Đình, chỉ cần cậu ý dùng mỹ nhân kế, cởi quần áo ra... thì không chuyện gì là không thể làm được, mọi người thấy có đúng không?”

Một nữ sinh vừa nói dứt lời, đã bị Đinh Mỹ Đình đuổi theo “truy sát”.

“Được rồi, được rồi, nếu cậu không dám thì để mình, mình đây không sợ đâu, nếu anh rủ bạn có đủ bản lĩnh, cứ việc cưới mình về làm vợ bé, chỉ sợ anh ta không dám thôi”.

Liễu Yên Hồng lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Đừng có nói linh tinh nữa, Mỹ Đình, mình cảnh cáo cậu, chỉ cần chị của mình là vợ của anh ta, bạn sẽ chẳng có một chút cơ hội nào đâu, dù anh ta có dùng khí dâm... trắng hoa, mình cũng sẽ không tha cho anh ta”.

Mặc dù nàng cho rằng, Đinh Mỹ Đình như quả xanh chưa chín, người kia khẳng định sẽ không thích, nhưng ai mà biết được. Nàng không dám cam đoan, hấn sẽ không đột nhiên “chán cơm thèm phở”. Loại việc làm cho chị mình đau khổ này, nàng quyết sẽ không cho phép.

“Được rồi, chỉ đùa một chút thôi mà, cậu tưởng thật sao. Nhưng mà nếu mình yêu anh ý, đây là quyền tự do của mình chứ” Thấy Liễu Yên Hồng điệu bộ có vẻ nghiêm túc, Đinh Mỹ Đình cũng không dám làm nàng tức lên. Cho dù thật sự thích... nam nhân kia, nhưng làm người thứ ba cũng không phải hay ho gì, nếu bị mọi người trong nhà biết, chắc chắn cười chết nàng - một người luôn cao ngạo không xem đàn ông ra gì, đột nhiên lại đi thích người đã có vợ...

Liễu Yên Hồng cũng không hề khách khí nói: “Chuyện này mình sẽ đi tìm anh ta nói chuyện, không cần cậu đi cùng, tránh xảy ra việc có kẻ không chịu nổi bị cậu hấp dẫn”.

Đối với anh rể kiểu... Tiêu Thu Phong, nàng đúng là không yên tâm tẹo nào.

Trong phòng ngủ không còn ai, Đinh Mỹ Đình bị Liễu Yên Hồng nói cho một trận, trong lòng rất không thoải mái. Nhưng nàng cũng biết là bạn mình nói đúng, chỉ không ngờ một việc là... nếu như cái... nam nhân kia tiếp xúc, nàng sợ chính mình thật sự không kiềm chế được...

Hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên có một người nam nhân có thể khiến nàng rung động như thế, khiến nàng không thể nào quên. Ngày đi học hai buổi, ăn cơm, ngủ, trong đầu lúc nào cũng nhớ đến bóng dáng hấn, nàng sắp phát điên đến nơi.

Nàng lấy di động ra, bấm số. Mỗi lần có chuyện vui buồn nàng đều tìm đến chiếc điện thoại này.

“Tiểu nha đầu, hôm nay lại mới có chuyện gì vui muốn nói cho chị à!” Điện thoại vừa kết nối, bên trong liền truyền đến một giọng nói êm dịu vô cùng dễ nghe.

Hơn nữa chưa cần nàng mở miệng nói, người bên kia đã biết ngay là Đinh Mỹ Đình nàng gọi rồi.

“Chị Thanh Linh, em có một chuyện không hiểu nổi, chị có thể cho em biết không? Nếu một cô gái thích một chàng trai, sẽ có những biểu hiện đặc biệt gì không?”

“Tiểu Đình, em không phải là đã động xuân tình rồi chứ? Nhanh, mau nói cho chị chàng trai em thích trông thế nào, chị Thanh Linh sẽ giúp em điều tra hẳn thật kỹ, em không cần ngại đâu”.

Đình Mỹ Đình không chịu, kêu lên: “Chị Thanh Linh, chị còn chưa trả lời vấn đề em hỏi mà?”

“Được rồi, mặc dù bàn chuyện tình yêu chị cũng không phải là biết rõ lắm, nhưng Tiểu Đình muội muội đáng yêu của chị hỏi, thì chị cũng phải cẩn thận trả lời cho em hài lòng. Con gái một khi đã thích một người, chính là lúc nào cũng mong thấy nụ cười của người đó, lúc nào cũng nghĩ đến người đó, hy vọng lúc nào cũng được ở bên cạnh, được cảm nhận hơi ấm, cảm nhận khí tức của người đó...”

Đình Mỹ Đình có một chút tủi thân, giọng nói cũng thay đổi: “Chị Thanh Linh, chị...”

“Tiểu Đình, em đừng khóc. Nếu bị mẹ em biết, bác lại đau lòng muốn chết đấy. Em quả là một tiểu nha đầu, không cho em xa nhà, em hết lần này đến lần khác không nghe lời, bây giờ có chuyện tủi thân rồi. Nói cho chị nghe đi, chị sẽ giúp em trút giận”.

“Không có, không có mà, chị Thanh Linh, mấy dấu hiệu chị vừa nói em đều có cả. Chết em rồi, em thật sự thích anh ta rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây, anh ta lại là người có vợ rồi?”

Đầu dây bên kia, Thanh Linh nghe vậy nhưng hồi lâu không nói nên lời nào, không biết có phải shock quá mà ngất đi rồi không nữa...

118. Chương 118: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Rất bất ngờ, Ruth đưa ra lời từ biệt, chỉ nói một tiếng chào với Tiêu Thu Phong, không nói nguyên nhân, sau đó liền đi mất. Chẳng lẽ là do không quen với cuộc sống ở đây sao? Tiêu Thu Phong có chút hụt hẫng, vốn nghĩ muốn thay đổi nòng một chút, nhưng cô nòng này có vẻ không mặn mà chuyện đó lắm thì phải.

Tùy nòng vậy, hy vọng sau này nòng có thể tìm được con đường phù hợp.

Liễu Yên Hồng tâm tình có chút phức tạp, nòng thật sự không muốn lại đến Tiêu gia, nhưng tâm lý lại không chịu sự khống chế của nòng. Đêm hôm đó, nòng như trải qua cả thế kỷ. Chứng kiến người đàn ông này đối mặt với cả trăm đối thủ vây công... cường hãn bạo lực, mặc dù không nói, nòng nhưng thật sự vô cùng rung động.

Nếu anh ta quả thực đối xử với chị mình tốt, chị nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian. Khoản khác đó, Liễu Yên Hồng biết không riêng gì Đình Mỹ Đình, ngay cả nòng trong lòng cũng rung động.

Nàng không muốn đến Tiêu gia, nhưng đã nhận lời giúp người ta, phải làm được. Nàng là người luôn luôn kiên trì tới cùng, huống chi đây là việc nòng đã nhận lời giúp.

Tiêu Thu Phong từ ngày đem việc công ty giao cho Liễu Yên Nguyệt, bắt đầu dần dần trở nên lười biếng, nhưng Liễu Yên Nguyệt lại không trách cứ gì. Vì người yêu làm việc, nòng dù có khổ cực mấy cũng sẵn sàng. Mấy ngày này, nòng còn kiêm cả trông nom công ty Liễu thị, nhanh chóng muốn đem Tiêu - Liễu hai nhà sát nhập thành một.

Điều này Tiêu Viễn Hà cũng cực lực tán thành, người không thể chỉ vì chính mình. Mặc dù Liễu Yên Nguyệt là con dâu mình, nhưng chiếm lấy con gái người ta nhiều năm như vậy, cũng phải vì Liễu lão đầu mà suy ngẫm lại. Cho nên, hai vợ chồng hội ý xong, lập tức gọi điện thoại cho Liễu Tùy Phong, bảo sau này có thời gian, hãy thường xuyên đến Tiêu gia chơi.

Tiêu Thu Phong ngồi ở trong sân, trầm tư luyện hóa chân khí lưu chuyển trong cơ thể, bốn phía cũng rất yên tĩnh. Có tiếng bước chân đi về phía này, nơi này trừ Ngọc thẩm, bình thường cũng không người nào đến, nhưng âm thanh này không phải là của Ngọc thẩm.

“Yên Hồng, em đến? Có việc gì thế?” Mở mắt chứng kiến Liễu Yên Hồng, Tiêu Thu Phong cảm giác thấy có chút xấu hổ, lúc đầu thốt ra một lời thề, nhưng thật không ngờ, hẳn lại vi phạm lời thề.

Liễu Yên Hồng khế cắn môi, nòng cũng không được tự nhiên lắm. Bởi vì nòng trước kia vô cùng chán ghét người đàn ông này, còn nói không ít lời lung tung, bây giờ nhưng lại đến nhờ hẳn giúp, nòng thấy khó... mở miệng bắt chuyện.

Tiêu Thu Phong thấy vậy, ôn hòa nói: “Yên Hồng, đừng ngại, có việc gì cứ nói, anh sẽ giúp em”.

“Việc này... anh rể...” Ngập ngừng một hồi, rốt cục nàng cũng gọi được hai chữ anh rể. “Hôm nay Lý Hưng đem tiền bồi thường của Mã gia cho chúng em, chuyện này bọn em cũng coi như qua rồi. Anh đừng trách mắng bọn họ nữa, có được không?”

Liễu Yên Hồng cố gắng nói thật... lưu loát, nhưng lúc lời này cũng không dám ngừng đầu, nàng cố ý chọn lúc chị mình đi làm vắng nhà mà đến, cũng vì không muốn cho chị mình nhìn thấy rồi lại trêu chọc.

Tiêu Thu Phong có chút sửng sốt. Tiểu nha đầu này... hình như cũng biết một số chuyện?

“Yên tâm đi, anh rể em cũng không phải là ác ma. Vốn cũng chỉ là giáo huấn tên Mã Văn Tài kia một chút mà thôi. Không có chuyện gì nữa đâu, em yên tâm đi. Chuyện này cho qua được rồi”.

Nghe được Tiêu Thu Phong nói, Liễu Yên Hồng thở phào nhẹ nhõm, ngừng đầu lên nói: “Cám ơn anh rể, em... về trước” Thừa dịp chị mình còn chưa về, nàng chuẩn bị... về trước tránh mặt.

“Thiếu gia, có một tiểu thư rất đẹp ngoài cửa, nàng nói là bạn của cậu” Ngọc thẩm bước nhanh lại, lớn tiếng gọi.

Tiêu Thu Phong vừa nghe, vô cùng vui mừng, nhanh chóng đứng dậy. Vũ rốt cục đến rồi! Cô gái này, dĩ nhiên không muốn hắt đi đón, nói là rất dễ bị kẻ khác nhìn thấy, nàng trực tiếp tới đây là được, thật không ngờ lại nhanh như vậy.

Quên mất còn có Liễu Yên Hồng ở đây, Tiêu Thu Phong đã lao ra ngoài. Ngoài cửa Tiêu gia, quả nhiên có một thân ảnh xinh đẹp phiêu nhiên, đúng là Vũ... người phụ nữ mà Tiêu Thu Phong yêu nhất đời đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Phong...” Nàng vừa kích động kêu lên, đã bị Tiêu Thu Phong vội vàng ôm chặt vào lòng. “Em rất nhớ anh, Phong, thật sự vô cùng nhớ anh”.

“Vũ, anh cũng nhớ em, hi vọng em có thể mỗi ngày đều ở bên cạnh anh” Đây cũng chính là khát vọng lớn nhất của cả Tiêu Thu Phong và Vũ. Nhưng bọn họ biết, trước mắt, nguyện vọng này với bọn họ mà nói vẫn còn xa xôi lắm...

Hôn nhau thắm thiết, mang theo một cảm giác vui mừng sau bao nhiêu xa cách, nhưng Tiêu Thu Phong quên mất một điều... phía sau hắn, Liễu Yên Hồng gần như không tin vào hai mắt của mình nữa. Người anh rể mà nàng khó khăn lắm mới chuẩn bị “chấp nhận” được, lại ngang nhiên ôm một cô gái xa lạ hôn thắm thiết.

Không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng mà, hắn đã có chị mình, sao vẫn còn thích người con gái khác. Không tin được đưa tay lên giụi giụi mắt, nhưng trước mắt mọi chuyện vẫn như cũ, vẫn rất chân thực và sống động.

Quá kích động, đến mức Liễu Yên Hồng suýt nữa mất đi toàn bộ sức lực trong người, nàng giận, thực sự tức giận rồi, đây là sự phản bội chị mình một cách trắng trợn.

“Tiêu Thu Phong, anh quá đáng lắm rồi đấy...” Biểu hiện của nàng lúc này giống như một người vợ bị phản bội thực sự.

Đang ôm hôn nồng nhiệt không muốn tách rời, Vũ nhưng lại không hề bối rối, ngược lại có chút bất đắc dĩ cười, nói: “Xem bộ dáng, vị hôn thê của anh, quả là một bình dấm chua đó, Bách Hợp thuần khiết cũng ghen kìa”.

Nhưng lúc nàng quay đầu lại, mới phát hiện cô gái này khác trong ảnh, có vẻ trẻ hơn một chút.

Tiêu Thu Phong thì có chút xấu hổ. Sự xuất hiện của Vũ thật sự làm cho hắn rất kích động, khiến hắn quên bồng mất tiểu nha đầu kia.

“Đó là em gái của Liễu Yên Nguyệt, là học sinh của Bắc Hải học viện”.

Liễu Yên Hồng cũng lớn tiếng mắng: “Các người, các người không biết xấu hổ, lén lút hẹn hò sau lưng chị tôi... tôi, tôi nhất định sẽ nói cho chị tôi biết, nhất định phải ly hôn anh, đồ xấu xa”.

Mấy ngày này thật vất vả nuôi dưỡng tình cảm tốt lên, giờ khắc này, toàn bộ đã đổ sông đổ biển, Tiêu Thu Phong trong mắt nàng, vẫn như cũ là một người không chuyện ác nào không làm, phong lưu hạ lưu hoa hoa công tử.

Vũ có chút không hiểu, nhẹ nhàng hỏi: “Hình như bọn họ còn chưa kết hôn mà!”

“Vậy thì sao, cái... tên xấu xa này đã sớm chiếm hết tiện nghi của chị tôi rồi, so với kết hôn đâu có gì khác biệt” Liễu Yên Hồng nhìn người con trai đã phản bội chị mình, lúc này nàng vô cùng đau lòng, giờ phút này thậm chí nàng còn có chút mất đi lý trí.

Trái tim chị nàng, nàng là người hiểu nhất. Chân tình đối với người con trai này, dường như đã không có cách nào dứt bỏ, nếu như chị biết, nàng cũng không dám tưởng tượng... chị mình có khi sẽ tự sát chết ngay lập tức.

Mặc dù tên hắc không chuyện xấu gì không dám làm, nhưng chị mình vô cùng yêu hắn, làm sao đây?

“Này chị kia, nhìn chị cũng không giống người xấu, tôi xin chị, đừng cho anh ta cơ hội. Anh ta là người xấu, người rất rất... xấu. Anh ta lừa gạt chị đó, chị của tôi cũng đã bị lừa gạt, lừa đến mức không có cách nào quay đầu lại, không có anh ta, chị của tôi sẽ chết mất, van cầu chị, xin đừng cho anh ta cơ hội”.

Vũ thật sự cảm động, trong mắt nàng cũng mang đầy tình cảm, có chút ủy khuất liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Em có nên nghe theo lời... tiểu muội muội kia nói, không cho anh cơ hội nữa, anh đó, cái tên xấu xa này”.

Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Hắn cũng không có ngờ tới, Liễu Yên Hồng lại kích động như thế. Chuyện này, chị của nàng ta sớm cũng đã biết, có vài chuyện cũng không phải nàng ta có thể hiểu rõ ngay được.

Vũ cũng không muốn tiểu muội muội này đau lòng, nhưng tiếc rằng nàng cũng không còn đường lùi nữa.

“Em gái, rất tiếc, chị yêu anh ấy. Cả đời này, chỉ yêu duy nhất một người là anh ấy, cho nên, chị không thể nào giúp em được”.

“Chị...” tiếng “chị...” kéo dài ra nhưng không thể nào nói tiếp được bởi vì nàng ta đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

“Yên Hồng...” Liễu Yên Nguyệt về, vừa lúc chứng kiến chuyện xảy ra, lập tức la hoảng lên, mà Tiêu Thu Phong sớm cũng đã ôm lấy Liễu Yên Hồng đỡ dậy.

Ôi, cũng không biết do Tiểu nha đầu này còn trẻ tuổi, hay là do tình cảm chị em của các nàng qua thân thiết, mà vì một chuyện còn chưa rõ ràng, nàng ta dĩ nhiên đã khấn trương đến mức hôn mê.

Liễu Yên Hồng đã ngủ yên trên giường. Vũ cùng Liễu Yên Nguyệt ngồi gần cạnh nàng, ngoài cửa là Tiêu Viên Hà cùng Điền Phù. Chuyện mà họ lo nhất, rốt cục cũng phát sinh, chỉ kỳ quái là người té xỉu dĩ nhiên không phải Liễu Yên Nguyệt, mà lại biến thành muội muội của nàng Liễu Yên Hồng.

Tiêu Thu Phong hơi vận công giúp Tiểu nha đầu khí lưu trong người thuận lợi thông suốt, cảm giác được nàng không có gì đáng ngại nữa liền rời khỏi phòng, để nơi này lại cho hai người phụ nữ. Chuyện này, các nàng tốt nhất là nên nói chuyện rõ ràng với nhau, bởi vì chuyện này... tình cảnh “tay ba” của ba người bọn họ đã không còn cách nào thay đổi.

“Chị... chị ơi...” Liễu Yên Hồng quả nhiên rất nhanh tỉnh táo lại, vừa thấy Liễu Yên Nguyệt, đã liền kéo tay nàng, nghĩ muốn đem tất cả chuyện vừa chứng kiến kể hết cho chị, nàng không cho phép chị mình phải chịu tủi thân.

Liễu Yên Nguyệt cũng đã bừng bát súp lên, cắt ngang lời nàng, nói: “Yên Hồng, không nên vội vàng... đầu tiên hãy uống hết bát súp đã, sau đó từ từ kể cho chị nghe, được không?”

Liễu Yên Hồng từ từ bình tĩnh trở lại, nhưng hai tròng mắt của nàng lại hung hăng nhìn xéo vào Vũ đang ngồi một bên. Giờ khắc này, cũng không ai biết là Vũ cũng đang rất buồn phiền. Đây rõ ràng vốn là người đàn ông... của nàng, bây giờ bất ngờ nàng lại thành người thứ ba xen vào, biến thành “hồ ly tinh”, chỉ là nỗi oan khuất này, nàng hiện tại lại không có cách nào giải thích cho người khác hiểu.

Uống bát súp xong, Liễu Yên Hồng vội vàng chỉ vào Vũ nói: “Chị, người phụ nữ này...”

“Được rồi, em không nên kích động, nghe chị từ từ kể cho em, có một số việc, cũng không giống như em tưởng đâu. Chị ấy gọi là Vũ, đây mới là người phụ nữ mà anh rể của em yêu nhất đấy”.

Liễu Yên Hồng kinh ngạc hỏi: “Chị, chị biết chuyện này sao?”

Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy chị tại sao, tại sao còn yêu anh ta, anh ta là người xấu!”

119. Chương 119: Sự Thật Khó Có Thể Tiếp Nhận Được!

Liễu Yên Nguyệt cười khổ, chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn, nàng còn không biết nói với em gái như thế nào.

Ngược lại, Vũ đang lẳng lặng ngồi một bên lại nói chuyện: “em gái, chị với chị của em cũng không còn bé nữa, chuyện tình cảm, có nhiều điều em không hiểu đâu!”

Đối với “kẻ thứ ba” này, Liễu Yên Hồng tâm lý rất khó chịu, cũng không tin lời của nàng, không khách khí gật dờ “hừ” một tiếng, sau đó nhìn Liễu Yên Nguyệt, nàng muốn biết tại sao?

Nhưng, Liễu Yên Nguyệt lại khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Vũ, loại chuyện này, một cô gái nhỏ thật sự sẽ không hiểu được.

“Chị Vũ, thật không phải, em gái tôi hiểu lầm chị, khiến chị phải xấu hổ, nó không phải cố ý, mong chị đừng trách”

Vũ lắc đầu, nhẹ nhàng cười cười, nói: “Thực ra, trong chúng ta không ai phải xin lỗi cả, chúng ta cùng yêu thương anh ấy, mặc dù trước kia tôi không thể xác định, nhưng bây giờ tôi biết, cô cũng không thể thiếu anh ấy được, có đúng không?”

Liễu Yên Nguyệt đáp: “Đúng vậy, mặc kệ sẽ gặp phải chuyện gì, tôi vẫn sẽ yêu thương anh ấy, yêu đến trọn đời”

“Tôi cũng vậy! Đã có lúc, tôi còn tưởng rằng mình đã vĩnh viễn mất đi anh ấy, khi đó tôi vô cùng đau khổ, cuộc sống như địa ngục vậy. Nếu so với lúc đó, thì bây giờ tôi không gì mà không thể chấp nhận cả. Cho nên chung quy mà nói, gặp được người đàn ông này là một may mắn, có thể được cùng yêu anh ấy, tôi sẽ không oán, không hối hận”

Liễu Yên Nguyệt cũng cười, bao nhiêu sầu lo lúc này chợt tan biến hết thấy. Thì ra cô gái này cũng giống như nàng, đều là yêu người con trai kia, yêu vô cùng sâu đậm.

Liễu Yên Hồng ngơ ngác nhìn hai người phụ nữ. Hai người họ “người một câu ta một câu” vừa nói, nhưng mấy lời đó nàng không thể tiếp nhận được, dù chỉ một câu.

“Hai người, hai người chẳng lẽ chuẩn bị cùng nhau gả cho anh ta, cùng chung một chồng sao? Nàng phát hiện chị mình rất bình thản, thật sự có chút tức giận không cam lòng, lạnh lùng hỏi.

Kỳ lạ thay, Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu: “Điều này cũng không có gì là không thể.”

Vũ cũng cười: “Chỉ cần được yêu anh ấy, còn chuyện kết hôn hay không kết hôn tôi không quan tâm”

Liễu Yên Hồng “bó tay toàn tập”: “Các người điên, điên hết rồi sao? Bệnh thần kinh, đều là bệnh thần kinh cả rồi, lấy chung một chồng, vậy mà các người dĩ nhiên cũng đồng ý, uống nhầm thuốc rồi hay sao?”

“Yên Hồng, cũng bởi vì sợ em không có cách nào chấp nhận được, cho nên chị vẫn giấu không nói cho em, thực ra chị đã nghĩ đến việc này từ khá lâu rồi”

Liễu Yên Hồng kêu lên: “Em không đồng ý, cha cũng sẽ không đồng ý đâu”

Liễu Yên Nguyệt khẽ thở dài “Điều này cũng không thể thay đổi được gì đâu, chỉ cần chị cảm thấy hạnh phúc, như vậy quá đủ rồi”

Liều Yên Hồng ôm đầu, nàng giờ cái gì cũng nói không nên lời.

Tiêu Thu Phong dẫn Vũ đi vào thư phòng. Cha mẹ của hắn cũng ở đó, ánh mắt vô cùng tò mò.

Tiêu Viễn Hà lên tiếng: “Lúc đầu nghe được tiểu Phong nói chuyện này, ta còn tưởng rằng cái người phụ nữ đó chắc không phải loại đứng đắn ngoan ngoãn gì, chúng ta cũng sẽ không đồng ý”

“Nhưng bây giờ, chứng kiến rồi, ta mới biết, đứa con này của ta...thật đúng là số đỏ mà, không hiểu làm cái gì mà may mắn thế”

Vũ không nhịn được bật cười, khuôn mặt ôn nhã cao quý xinh đẹp, đúng là khiến cho bất luận ai cũng trong nháy mắt đều thích nàng, đây là mị lực của nàng.

Trong mắt hai người, cô gái này không hề thua kém Liều Yên Nguyệt một chút nào.

Điền Phù rất nhiệt tình kéo tay Vũ ngồi xuống bên cạnh mình, khẽ nói với Tiêu Viễn Hà: “Không nên ăn nói thô lỗ như vậy chứ, ông định dọa con gái nhà người ta sợ chạy mất, lúc đó không sợ con trai ông hỏi tội hả”

“Mẹ, yên tâm đi, Vũ sẽ không để ý đâu, cô ấy không phải người như vậy đâu”

Điền Phù cười nói: “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi. Đều là người một nhà, cứ tự nhiên, không nên khách sáo. Lúc vui cứ cười, khi đau lòng thì khóc, biểu hiện bình thường tự nhiên thì cuộc sống sẽ rất thoải mái”

“Bác trai, bác gái, thật không phải, làm phiền hai bác rồi”

“Cháu, đứa nhỏ này, nói cái gì vậy. Cháu có thể đến đây, chúng ta vui còn không hết nữa là, không phiền toái đâu, đây chính là phúc phận của Tiểu Phong. Chính là, cháu cũng nên biết Yên Nguyệt cũng là một cô gái tốt, cháu có thể phải chịu chút tủi thân đó”

Tiêu Thu Phong vội vàng ở một bên chen vào nói: “Mẹ yên tâm, Vũ hiểu con mà, cô ấy biết rõ con yêu cô ấy nhiều ra sao”

Vũ cười cười ngẩng đầu, nói: “Phong, kỳ thật anh yêu em chừng nào, em thật đúng là không biết đó, nếu không anh bây giờ nói cho em nghe một chút đi!”

Nàng rất thích được nghe lời ngon tiếng ngọt của người con trai này, chỉ tiếc là với tính cách của hắn ta....Mấy lời ngọt ngào muốn từ trong miệng của hắn nói ra, khó khăn biết bao. Mà giờ phút này, chính là cơ hội tốt nhất.

Nhưng Tiêu Thu Phong cũng không nói gì, liền ôm chặt Vũ vào lòng.

“Có cha mẹ chứng kiến, con cả đời này sẽ mãi yêu vợ của con là Vũ, sẽ mang đến cho nàng vui sướng cùng hạnh phúc, nếu không trọn đời sẽ không được siêu sinh.” Rồi ngay sau đó là một nụ hôn thật nồng nàn, dù trước mặt hai người lớn, vẫn không có chút ngưng ngừng nào cả.

Tiếng vỗ tay vang lên, chính là tiếng vỗ tay của cha mẹ hắn.

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Vũ bỗng ửng hồng, trái tim vốn lạnh lùng bỗng dưng như mùa xuân đến.

“Phong, em hiểu, em tin tưởng anh”

Trong phòng ngủ, Liều Yên Nguyệt đem chuyện tình yêu của nàng và Tiêu Thu Phong kể hết cho em gái nghe. Đây cũng là lần đầu tiên, nàng chính thức thổ lộ tình cảm thực sự giấu trong lòng mình ra.

“Yên Hồng, chị biết em không chấp nhận. Nhưng đợi đến lúc em yêu một người thật sự rồi, mà đến khi tình cảm không có cách nào dứt bỏ, hoặc là khi em nguyện ý vì người đó vứt bỏ tính mạng của mình, lúc đó em sẽ hiểu chị. Chấp nhận, có khi chính là một loại hạnh phúc, bởi vì nó chứng minh người con trai mình yêu vô cùng ưu tú. Nếu không sao lại có nhiều người con gái khác cùng yêu anh ấy, phải không em?”

“Phong đúng là người con trai ưu tú nhất trên đời. Em cũng thấy đó, chị Vũ kia so với chị thua kém sao? Không một chút nào, nếu như quả thực để cho chúng ta công bằng cạnh tranh, người phải ra đi rất có khả năng là chị. Cho nên nói, trong chuyện này chị của em thực sự đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi. Chị không

mong gì xa vời hơn nữa, càng không mong một mình độc chiếm lấy anh ấy, nếu không kết quả của chị sẽ là hai bàn tay trắng”

Liễu Yên Hồng bây giờ cảm giác vẫn rất hoang mang, mặc dù rất nhiều người có tiền hay bao thêm bồ nhí bên ngoài, điều này dù khó chịu nhưng ít ra còn mắt nhắm mắt mở xem như không biết được, với điều kiện tiên quyết là họ phải lén lút, còn vợ thì chỉ có một.

Nhưng mà bây giờ, nàng cũng biết, chị mình đã quyết định cùng chung sống. Nàng lúc trước xúc động đến mức mất đi lý trí, quả là vô ích. Nếu chị mình đã coi vậy là hạnh phúc, nàng tại sao hết lần này tới lần khác muốn can thiệp, suy cho cùng đây là cuộc sống của chị mình, không phải của bản thân nàng.

Được cha mẹ chúc phúc, Vũ đã thành một người phụ nữ vô cùng hạnh phúc, từ giờ khắc này trở đi, nàng không còn là một đứa trẻ mồ côi nữa mà đã có cả một gia đình. Nàng cũng cảm nhận được vẻ đầm ấm này, có gia đình thật là hạnh phúc.

“Yên nguyệt, tiểu Hồng thế nào, đã nguôi giận chưa?” Hai người đi vào, dò xét thử Liễu Yên Hồng, mặc dù cảm giác có chút mờ ám, nhưng Tiểu nha đầu này quả thật rất tức giận.

Liễu Yên Hồng không thoải mái nói: “Yên tâm, em còn chưa bị tức chết đâu, hơn nữa em nhất định không chết trước anh đâu, em sẽ cẩn thận chăm chú dõi theo anh, nếu như anh dám đối xử không tốt với chị của em, em sẽ không để anh được yên ổn”

Một tay ôm Vũ, một tay ôm Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong nói: “Mặc dù em sẽ không tin tưởng, nhưng anh có thể đảm bảo với em, anh sẽ làm cho cả hai được hạnh phúc”

Liễu Yên Hồng khẽ “hừ” một tiếng, tỏ vẻ không tín nhiệm, nhưng giọng cũng ôn hòa hơn, nàng nói với Vũ: “Chị Vũ, xin lỗi chị, hôm nay em xúc động quá, vô lễ với chị. Chị gái em đã đem tất cả chuyện nói cho em biết, quả thật chị không hề có lỗi, là em sai, hi vọng chị không trách em”

“Không có gì, nếu như chị là em, cũng sẽ có phản ứng như vậy thôi. Cũng chỉ có những người như chị Vũ và chị gái em, mới có cảm giác rất hạnh phúc khi ở trường hợp này. Thực ra như vậy là đã quá lợi cho anh rồi, cho nên sau này, không thể để cho anh ấy sống yên ổn”

Hình như đã tìm được tri kỷ, Liễu Yên Hồng rất tán thành nói: “Đúng, đúng, chị Vũ nghĩ như vậy rất đúng. Chị gái em rất thiện lương, dù bị “kẻ xấu xa” kia bắt nạt cũng không thể nổi giận. Cái kiểu chuyện gì cũng nghe của chị ấy, em nhìn rất không vừa mắt. Chị Vũ hãy thường xuyên mang phiền toái cho anh ta, cho anh ta biết, muốn hưởng phúc lớn cũng không phải dễ dàng như vậy, hừ...”

Sau đó, Tiêu Thu Phong bị đuổi ra ngoài, ba nàng ở lại nói chuyện phiếm vô cùng thân mật, chẳng qua đề tài cũng không liên quan đến chuyện ái tình nữa, mà chuyển thành nghiên cứu sau này làm khổ hấn như thế nào...

Đêm đó, Liễu Yên Nguyệt không hề len lén chui vào phòng ngủ của hấn như trước kia, bởi vì trong nhà có thêm Vũ, còn có cô em gái. Nhưng Tiêu Thu Phong lại chui vào trong chăn của nàng, loại chuyện này đúng là lần đầu tiên, làm cho Liễu Yên Nguyệt đỏ khóc đỏ cười.

“Phong, cách vách tường có người đó, anh không nên...làm vậy” Thấy tay Tiêu Thu Phong không thành thật đang vuốt ve thân thể của mình, nàng hoảng hốt.

Tiêu Thu Phong bộ dạng vô sỉ “Sợ cái gì, sao lại như đang làm gì sai trái vậy, chúng ta ân ái đâu có sao?”

Dù cho dùng lý do gì, cuối cùng cũng không thể kháng cự được, Liễu Yên Nguyệt đâu phải đối thủ của Tiêu Thu Phong chứ, rất nhanh đã bị lột sạch quần áo, thân thể ngọc ngà trắng nõn lộ lộ xuân sắc. Một hồi “nhu tình đại chiến” vô cùng ướt át đã bắt đầu...

120. Chương 120: Chia Ly Vì Gặp Nhau Vào Ngày Mai

Mặt Liễu Yên Hồng đỏ bừng, trằm chằm kín đầu, hận mình sao không biến thành người điếc, nàng có chút hối hận không nên ngủ lại Tiêu gia đêm nay.

Nàng mặc dù rất trong sáng, nhưng âm thanh đó, nàng vẫn có thể nghe ra.

“Đồ khốn kiếp, lại chiếm tiện nghi chị gái người ta, mai cho anh đẹp mắt”.

Yên Hồng rất xấu hổ, trong đầu nàng không khỏi suy nghĩ lung tung. Không biết chị Vũ có ở cùng một chỗ với hai người không, lấy tay bịt mắt lại, Yên Hồng đã không dám nghĩ nữa.

Sáng hôm sau, Liễu Yên Hồng mắt sưng đỏ rời giường, nhưng hung thủ làm cho nàng mất ngủ đêm qua là Tiêu Thu Phong, nàng cũng không cho hắn sống tốt.

Gõ mạnh cửa, lớn tiếng kêu lên: “Chị, mau dậy đi, em sắp muộn học rồi, phải đi nhờ xe của chị”.

Tiêu Thu Phong đang muốn làm thêm hiệp nữa, tức giận nói thầm: “Em gái của em thật là phiền phức”.

Tình yêu rất dễ chịu, mặt Liễu Yên Nguyệt đỏ hồng, nàng khê cười, càng thêm quyến rũ động lòng người, đôi cánh tay trắng nõn chui ra khỏi chăn, ôm cổ Tiêu Thu Phong, hôn thật sâu lên mặt hắn.

“Được rồi, ông xã, em gái đúng là phải đi học. Em dạy trước, nếu như anh chưa thỏa mãn, chị Vũ cũng ở đây. Hôm nay anh phải bồi chị ấy đó. Chị ấy nói nhiều nhất cũng chỉ có thể ở đây một tuần”.

Làm một thành viên Long Tổ đúng là không có bao nhiêu thời gian để nghỉ, chỉ cần có việc gấp, gần như phải lập tức đi ngay.

Lúc Liễu Yên Nguyệt mở cửa đi ra, cô bé Yên Hồng rất tò mò đưa đầu vào, nhìn trộm một cái. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đang cởi trần nằm trên giường, sợ đến độ vội vàng thu đầu lại. Cũng may cô bé này không phải Đình Mỹ Đình, nếu như là cô ả, không biết chừng sẽ xông vào, thưởng thức một phen.

Cửa phòng Vũ chỉ đóng lại chứ không khóa. Lúc Tiêu Thu Phong đẩy ra đi vào, người trên giường khê động một chút, từ từ quay đầu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ tuyệt trần đó đang có hai hàng nước mắt, Vũ khóc.

“Vũ...”

Vũ không để Tiêu Thu Phong nói tiếp, chỉ là lau lau mắt, sau đó cười ngọt ngào, nói: “Phong, lại đây ôm em đi”.

Ngay cả Yên Hồng cũng có thể nghe được. Vũ là một cao thủ Long Tổ, âm thanh cách vách sao có thể dấu được tại Vũ chứ.

Trong lòng Vũ sớm đã chấp nhận sự thật này, nhưng khi biết đó là thật, Vũ phát hiện muốn thừa nhận đúng là cần có lòng khoan dung rất lớn.

Tiêu Thu Phong biết vì sao Vũ đau lòng, nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy Vũ.

“Phong, em không trách anh. Yên Nguyệt đúng là rất yêu anh, có thể là chị em của em ấy, Vũ rất cao hứng, thật sự, không lừa anh”.

“Em khóc?” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng lau nước mắt cho Vũ, trong lòng yêu thương vô hạn. Sự che chở này, so với Thiên Nhan Duyệt còn mãnh liệt hơn, bởi vì Vũ là người con gái đầu tiên trong đời hắn.

“Người ta chỉ hơi chua xót mà thôi, vì sao người con gái đêm qua không phải là em. Phong, chờ cho chuyện này kết thúc, em sẽ rời khỏi Long Tổ, toàn tâm toàn ý làm người của anh, sinh con cho anh, sau này chúng ta không bao giờ tách rời, được không?”

Hôn, từ từ thưởng thức cảm giác tình yêu, đúng thế, toàn thân người phụ nữ này tràn đầy cảm giác chua xót.

Tiêu Thu Phong gật đầu sáng khoái: “Bất kể lúc nào, em chán nản, đều có thể trở lại bên cạnh anh, nơi đây mãi mãi là nhà của em, cũng vĩnh viễn là điểm dừng chân của em. Trong lòng anh, có một vị trí vẫn luôn dành cho em”.

Vũ bỏ đi cảm giác nặng nề trong lòng, cả thân hình nóng bỏng từ từ dựa vào lòng Tiêu Thu Phong, hưởng thụ hạnh phúc không gì có thể đổi được này. Mặc dù chỉ có một ít, nhưng ít ra nàng vẫn có.

Ba ngày liên tiếp, Tiêu Thu Phong và Vũ không đi ra ngoài, ngoại trừ ngẫu nhiên nói chuyện với hai ông bà già, bọn họ đều ở bên nhau, có những lời nói ngọt ngào không bao giờ hết, tình cảm thanh mai trúc mã giờ phút này đã thăng hoa biến thành tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Đương nhiên đến tối, Vũ và Liễu Yên Nguyệt đều có một khát khao vào tương lai, có một số việc một khi đã nói ra thì không cần e ngại nữa. Hơn nữa hai nàng cũng đã biết, con đường này, dù vất vả hơn nữa cũng sẽ tiếp tục đi tiếp, cho nên cũng yêu thương nhau.

Biết Vũ sắp phải đi, mấy ngày nay Liễu Yên Nguyệt đặc biệt khóa cửa phòng mình lại, trao cơ hội cho chị Vũ cần an ủi hơn mình.

Tiêu Thu Phong ôm Vũ ngủ vài ngày, nhưng ngoại trừ hôn môi và khiêu khích, cửa ải cuối cùng kia vẫn không thể nào công phá. Đây không phải Tiêu Thu Phong không muốn, mà Vũ nói hi vọng giữ lại ngày này đến khi hai người có thể thực sự ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không chia lìa.

Tiêu Thu Phong tôn trọng ý nguyện của Vũ. Mặc dù hẳn cũng biết, nếu như hẳn thực sự kiên trì thì Vũ sẽ không từ chối. Nhưng hẳn không làm như vậy, hoặc là như vậy mới có thể giữ gìn sự nhớ nhung trong sáng giữa hai người.

“Em Yên Nguyệt, Phong là một cảnh giới trời sinh. Anh ấy có lý tưởng vĩ đại nằm ngoài tưởng tượng của chúng ta. Điều chúng ta có thể làm là lặng lẽ ủng hộ anh ấy, không oán không hối hận yêu anh ấy, không nên trói buộc cánh cửa anh ấy. Nếu như có một ngày, bên cạnh anh ấy xuất hiện người phụ nữ thứ ba, mong em nhất định, nhất định phải dùng trái tim khoan dung đối mặt tất cả, có được không?”

Đây là những lời nói chân tình mà Vũ nói với Liễu Yên Nguyệt trong đêm trước khi nàng rời đi. Đối với điểm Phong là cảnh giới, Liễu Yên Nguyệt cũng hiểu rõ, Phong vốn là một người đàn ông không tầm thường. Nhưng lời này từ trong miệng Vũ nói ra càng làm cho Yên Nguyệt cảm động. Yên Nguyệt nhận mình là người phụ nữ yêu Phong nhất, nhưng lại không làm tốt được như Vũ.

Yên Nguyệt có chút xấu hổ, không hề do dự chỉ lặng lẽ gật đầu đồng ý.

“Chị Vũ, cảm ơn chị, sau này em đều nghe lời chị”.

Nếu như có một ngày, nếu như Phong thật sự chỉ có thể lấy một vợ, Liễu Yên Nguyệt tin rằng vị trí đó sẽ là Vũ, trên đời này đã không có người phụ nữ nào yêu Phong hơn Vũ.

Vũ đi, giống như lúc nàng đến rất lặng lẽ. Điền Phù lúc tiễn Vũ đi, có chút không chịu nổi mà rơi lệ.

“Vũ thật sự là một cô bé ngoan, mẹ thật sự không nỡ để Vũ rời đi. Hy vọng lần sau gặp, Vũ cũng có thể gọi mẹ một tiếng mẹ”.

Liễu Yên Nguyệt đỡ vai Điền Phù, nhỏ giọng an ủi nói: “Mẹ, mẹ không nên quá đau lòng. Chị Vũ chỉ là bạn việc, chị ấy đã nói chỉ cần xử lý xong mọi việc sẽ quay về. Khi đó một nhà chúng ta sẽ không tách ra nữa”.

“Yên Nguyệt, cảm ơn con, vì Tiểu Phong, con đã hy sinh rất nhiều. Là Tiêu gia đã mắc nợ con” Thật không ngờ, Liễu Yên Nguyệt cũng biết an ủi người khác như vậy, Điền Phù cũng không biết nói cảm ơn thế nào mới tốt.

“Mẹ, mẹ không nên nói như vậy. So sánh với chị Vũ, con cảm thấy xấu hổ. Thì ra trên đời này, người yêu anh Phong nhất là chị Vũ, không phải là con. Nhưng sau này, Yên Nguyệt sẽ cố gắng hơn”.

Tiêu Viễn Hà thật sự không biết nên nói gì. Nghe thấy những lời này của Yên Nguyệt, ông thở dài thật sâu, quay đầu nhìn Tiêu Thu Phong: “Có thể có một người vợ tốt như Yên Nguyệt, lại có thể có được một cô gái si tình như Vũ, thằng bé Tiểu Phong này không biết kiếp trước đã gõ chuông bao nhiêu cái mõ mới có phúc phận như vậy. Con phải biết phúc phận của mình đó”

Tiêu Thu Phong cũng không dám mở miệng, giải quyết được Vũ, vậy còn Triệu Nhược Thần tính tình không tốt lại là tâm bệnh của hắn. Giờ phút này hắn chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Điện thoại reo lên, là điện của Phượng Hề.

“Tiêu thiếu gia, chúng tôi phát hiện hành tung của Bạch Sắc, cậu nhanh tới đây”.

Tiêu Viễn Hà còn chưa nói xong đã không thấy Tiêu Thu Phong đâu. Lúc Điền Phù quay đầu lại cũng không khỏi tức giận mắng: “Tiểu tử thôi, mỗi lần muốn nói nó, nó lại chuồn nhanh hơn thỏ”.

Liễu Yên Nguyệt đã thấy ánh mắt của Tiêu Thu Phong, cười nói: “Mẹ, anh Phong có việc gấp, không phải chuồn đâu ạ. Hôm nay con đang rảnh, cả nhà mình nói chuyện phiếm đi ạ”.

Thượng Hải có một nơi rất nổi tiếng, gọi là Tam Trọng Sơn. Đây không thực sự là núi mà là một tòa nhà ba mươi tầng nổi tiếng nhất trên con phố buôn bán. Kiến trúc của nó rất tân kỳ, cứ mười tầng lại thay đổi ngoại hình một lần, giống như ba ngọn núi nằm chồng lên nhau, nên gọi là Tam Trọng Sơn.

Đợi khi Tiêu Thu Phong đến, Phượng Hề đã sớm đến đây, hơn nữa vẻ mặt rất lo lắng.

“Tiêu thiếu gia, tôi vừa nhận được tin báo, Bạch Sắc bây giờ đang ở gần nơi này. Nếu như tôi không đoán sai, mục tiêu của Bạch Sắc có thể chính là người bên trong Tam Trọng Sơn”.

Lý Hưng ở bên cạnh cũng đi tới gần, báo cáo nói: “Tam Trọng Sơn là sản nghiệp của Liễu gia một trong mười tập đoàn lớn nhất Đông Nam. Bên trong có nhà hàng, các trò giải trí, phòng tập thể hình... theo như chúng tôi suy đoán, người mà Bạch Sắc đối phó rất có thể là khách ở đây”.

Tiêu Thu Phong không để ý nhiều như vậy, nói: “Tôi muốn tài liệu của tất cả các khách ở Tam Trọng Sơn”.

Phượng Hề đã sớm chuẩn bị đầy đủ, một danh sách thật dài được đưa cho Tiêu Thu Phong. Trên danh sách chỉ có tên người và số phòng. Tương đối mà nói đây chỉ là một bộ phận rất ít. Nhưng khi Tiêu Thu Phong nhìn thấy hai cái tên trong đó, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Hồng rồi” Trong nháy mắt, Tiêu Thu Phong dường như đã nghĩ ra mục đích của Bạch Sắc.

121. Chương 121: Dâm Tặc Gặp Nạn

Trong bản danh sách kia, Tiêu Thu Phong nhìn thấy một cái tên rất quen thuộc, là Tiền Tông.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ không biết tên này có gì khác thường. Nhưng Tiêu Thu Phong vừa nhìn cũng chỉ có thể cười khổ, thằng này đã nhiều năm như vậy vẫn dùng tên đó.

Tiền Tông chính là Dâm Tặc, thực ra cao thủ Long Tổ chỉ có danh hiệu không có tên. Đương nhiên tên tạm thời không tính. Nhưng cái tên mà Dâm Tặc tạm thời đang dùng, Tiêu Thu Phong nhớ rất rõ, hắn trước kia đã dùng qua.

“Lão tử muốn làm tổ tông của tiền, như vậy có thể không cần chạy đông chạy tây nữa” Tiêu Thu Phong còn nhớ rõ Dâm Tặc đã chửi như vậy.

“Tiêu thiếu gia, sao vậy?” Phượng Hề thấy Tiêu Thu Phong cả kinh, cũng sửng sốt vội vàng hỏi.

Tiêu Thu Phong không có thời gian giải thích: “Tất cả mọi người lui đi, ở đây giao cho tôi là được”.

Đối mặt với sát thủ đỉnh cấp như Bạch Sắc, nhiều người cũng chỉ làm tấm bia cho hắn, lưu lại cũng không có nhiều tác dụng.

Phượng Hề không hỏi nữa, phát tay, truyền lệnh xuống, khi nàng xoay người lại, Tiêu Thu Phong đã đi vào cửa Tam Trọng Sơn.

“Bạch Sắc, anh tốt nhất không làm ảnh hưởng đến chuyện của Phong. Nếu không, tôi dù có liều cái mạng này cũng muốn cho anh biết, trên đời này không có người giết không chết, anh cũng vậy”.

Tiêu Thu Phong không nghe thấy, tất cả ý thức của hắn đều đang dung nhập thăm dò, cảm ứng sự tồn tại của Dâm Tặc, hi vọng mình không đến quá muộn. Nếu không cũng không thể làm gì khác hơn là nói tiếng

xin lỗi. Bạch Sắc ám sát, đúng là không phải người như Dâm Tặc có thể tưởng tượng được, mặc dù Dâm Tặc cũng là cao thủ.

Trong bồn tắm ở Tam Trọng Sơn, Dâm Tặc rất thích nước nóng. Luồng nước nóng bốc hơi mang theo sương mù như tiên cảnh, hần sắp bị cảm giác này làm buồn ngủ.

Nhưng sự cảnh giác của Dâm Tặc không hề buông lỏng. Cũng không biết vì sao, mấy ngày nay hần đều có cảm giác không đúng, bốn phía luôn có những thân hình lúc có lúc không, chỉ là khi hần chăm chú quan sát lại không thấy gì cả.

Chẳng lẽ là mình quá khản trương nên sinh ra ảo giác?

“Tiên sinh, muốn em phục vụ không?” Tiếng bước chân nhẹ nhàng làm Dâm Tặc bừng tỉnh. Nhưng hần không hề di động, tiếng bước chân này đến từ một phụ nữ, hơn nữa rất nhẹ nhàng và ôn thuận.

Ngón tay thon thả đã đặt lên vai hần, vuốt ve đầy khiêu khích. Cặp tay đó tuyệt đối rất mềm mại và thơm ngát, nghĩ đến người sau lưng cũng tuyệt đối hề kém.

Cái tên Dâm Tặc mặc dù không dễ nghe, nhưng cũng không háo sắc, khẽ lắc đầu từ chối nói: “Không cần cảm ơn”.

“Tiên sinh, em sẽ làm anh rất thoải mái, anh thử một lần kỹ thuật của em đi” Đôi tay đi xuống phía dưới, ngay lúc Dâm Tặc chuẩn bị ngăn cản, thì hai tay hơi biến đổi, nhanh như điện, trong nháy mắt đã duỗi đến dưới nách Dâm Tặc, ngón tay ngọc trắng mịn biến thành thiết câu sắc bén, đã chế ngự lực lượng nửa người hần.

Thân hình Dâm Tặc nhanh chóng lui ra sau, nhưng cánh tay kia cũng đã không thể nào nâng lên được nữa. Nhìn lại, trước mặt là một phụ nữ đánh phấn đỏ hồng, dáng người cao gầy, mặc một bộ bikini gợi cảm nhất nhưng làm cho người ta không nhìn ra chút khác thường gì, nụ cười ngọt ngào trên mặt thật hấp dẫn.

Dâm Tặc không tin nổi, người vừa tập kích hần chính là cô gái này.

“Cô là ai?”

Phụ nữ cười càng đẹp hơn, đôi mắt ôn nhu có thêm vài phần khiêu khích: “Tao là Bạch Sắc, hôm nay tao muốn giết mày”.

Khăn tắm của Dâm Tặc rung lên, khí kinh đã che kín toàn thân. Hần thật sự không thể tưởng tượng, sát thủ thứ ba trong truyền thuyết lại là một phụ nữ.

Giọng nói lại thay đổi, có chút cổ xưa, đó không phải là giọng của phụ nữ. Dâm Tặc giờ phút này đã hiểu là thuật biến ảo.

“Bạch Sắc tao giết người cho tới bây giờ đều quang minh chính đại. Chỉ là mày quá nguy hiểm, hơn nữa tao không nắm chắc sẽ xua tan được mê hương của mày, cho nên chỉ có thể để mày bị thiệt”.

Không có đao, cũng không có kiếm, thậm chí không có một hung khí, nhưng người phụ nữ này, không, phải nói là người biến thái này phát ra sát ý còn sắc bén hơn đao.

Má lúm đồng tiền mê người hiện ra, Dâm Tặc thấy vậy chửi thề: “Con mẹ nó, buồn nôn” Nhưng là càng như vậy, hần cũng cẩn thận, Bạch Sắc rất nổi tiếng, tất nhiên không bình thường, nói không chừng mạng của mình hôm nay sẽ mất ở đây.

Hoa sen màu đen đã vây quanh Dâm Tặc, nhưng Bạch Sắc cũng không quá để ý. Cầm một chiếc khăn lụa trong tay, chiếc khăn thơm phức như khăn tay của phụ nữ, nhưng đây là vũ khí của Bạch Sắc.

Bạch Sắc muốn giết người, bất cứ công cụ nào cũng có thể, dù là một chiếc khăn lụa.

Má lúm đồng tiền trên má hần biến mất, hàn khí bao trùm, khăn lụa di chuyển giống như một con rắn nhỏ trong không khí, khó có thể phân biệt. Bốn đóa hoa sen màu đen lúc này đã bị đánh nát hai đóa, rơi vào trong nước, cả mặt nước đều biến thành màu đen.

Cánh tay của Dâm Tặc, ít nhất đã xuất hiện ba vết cắt, máu chảy ròng ròng.

Nhưng khí thế của hắn lại không hề giảm, nắm đấm giao nhau, có thể dưới tay Bạch Sắc mà toàn mạng trở về, đúng là một loại vinh dự.

“Không sai, đối thủ như vậy mới thú vị. Đáng tiếc, không thể cùng mày đánh một trận đúng nghĩa” Hắn là cao thủ, giữa cao thủ với nhau có một loại ấn ý, nhưng rất đáng tiếc hắn lại là sát thủ. Muốn làm một sát thủ đủ tư cách, rất nhiều thứ phải vứt bỏ, không có gì là công bằng, nếu không hắn sẽ mất mạng.

Sau ba chiêu, Dâm Tặc không còn chút khí lực, bất luận kẻ nào bị phế nửa người, cho dù lực lượng cường đại đến đâu cũng không thể sử dụng, bước chân của hắn đã có chút rung động.

Đây cũng không phải hiện tượng tốt.

“Dâm Tặc, xảy ra chuyện gì?” Ở thời khắc mấu chốt này, Phi Kiếm xông vào, vừa thấy Bạch Sắc, trường kiếm đã ra khỏi vỏ. Kiếm ý tràn ngập, chỉ vào Bạch Sắc mắng: “Mày là ai, thật to gan?”

“Mày không xứng hỏi” Bạch Sắc lạnh lùng hừ một tiếng, chiếc khăn trong tay đã vung lên, Phi Kiếm rất tức giận, kiếm khí rung lên, đã phát ra vô số đạo kiếm quang, một kiếm chiêu nghịch hành, Phi Kiếm đã ra tay.

Dâm Tặc dùng sức thở mạnh, trong lòng không khỏi an tâm. Thằng Bạch Sắc đáng chết, nam không ra nam, nữ không ra nữ này thật quá lợi hại. Cũng may Phi Kiếm tới nhanh, nếu không Dâm Tặc hắn có lẽ chết ở đây.

Sự buông lỏng này lại làm cho Dâm Tặc gặp nguy hiểm chết người.

Kiếm khí và khăn tay rõ ràng va chạm với nhau, nhưng ở trong nháy mắt đó, lại đánh về cùng một hướng nhanh như điện, nơi đó chính là ngực Dâm Tặc.

“Bọn mày...” Không có thời gian mắng chửi, Dâm Tặc khí kinh đã không tập trung lại, làm sao có thể tránh né đòn tấn công nhanh như vậy.

Một tay còn sót lại đã bị kiếm đâm xuyên qua, mà chiếc khăn tay kia càng nện trên bụng hắn, làm thủng một lỗ, một vòi máu tươi phụt ra, thân hình Dâm Tặc đã bay ra ngoài sáu mét, va vào tường rơi xuống đất.

“Phi Kiếm, tại sao mày?” Dâm Tặc dùng hết khí lực toàn thân muốn đứng lên. Nhưng hai tay đều bị thương, các đốt bị gãy, hắn đã không có sức chống cự, dù phải chết hắn cũng muốn biết nguyên nhân.

Trong mắt lóe lên hào quang tàn khốc, Phi Kiếm không trả lời. Vung trường kiếm trong tay lên, bảy đạo kiếm hoa đã hình thành đồn sát thủ chết người, không để cho Dâm Tặc bất cứ cơ hội nào, mà hắn cũng không có nghĩa vụ giải thích.

“Quả nhiên là lòng dạ độc ác, giờ mới thấy”.

Kiếm quang như gặp phải cương khí cực mạnh phát ra những tiếng nổ vang dội. Thân hình Phi Kiếm lui về chỗ cũ, mà trước người Dâm Tặc là một người đàn ông làm Phi Kiếm rét lạnh.

Tiêu Thu Phong đã đến, nếu không cảm ứng được sát khí ở đây, nếu muốn trong tòa nhà ba mươi tầng tìm được Dâm Tặc đúng là không dễ. Nhưng hắn không nghĩ đến vừa xuất hiện đã thấy sự giết người tàn nhẫn như vậy.

Thằng Phi Kiếm này hắn đã sớm cảm thấy có vấn đề, nhưng lại không ngờ nó lại hung tàn đến thế.

“Giết nó” Nhớ đến một trận chiến oai hùng của Tiêu Thu Phong ở HongKong, tiếng của Phi Kiếm trở nên yếu ớt hơn, quát lên với Bạch Sắc.

Nhưng Bạch Sắc lại thu khăn tay lại, ôn hòa như một phụ nữ, khinh thường từ chối nói: “Xin lỗi, thù lao của tao thu được chỉ là dụ địch, cũng không phải giúp mày giết người”.

Tất cả những điều này, kể sách chỉ đặt ra để đối phó Dâm Tặc. Người chính thức ra tay giết Dâm Tặc lại là Phi Kiếm, đáng tiếc giờ phút này đã thất bại.

“Thù lao gấp bội, giết nó” Phi Kiếm toát mồ hôi lạnh.

Bạch Sắc không thêm để ý, lắc đầu: “Đề nghị này, tao từ chối không nhận”.

Tiêu Thu Phong không muốn dài dòng nữa, quát: “Bạch Sắc, anh có thể đi. Hôm nay tôi không giết anh, mạng của anh, tôi lưu lại cho Dâm Tặc”.

Bạch Sắc lại rất nghe lời, không nhìn Phi Kiếm ở bên cạnh một cái. Bọn họ mặc dù hợp tác, nhưng cũng không phải bạn bè. Hơn nữa hắn đã hoàn thành nhiệm vụ, còn có giết chết kẻ mà bọn họ muốn giết hay không, điều này không quan hệ với hắn.

Hơn nữa người đàn ông này có một loại sát ý làm hắn sợ hãi.

“Hy vọng có một ngày, tôi có thể cùng anh đánh một trận công bằng, đây là nguyện vọng của tôi”.

Bạch Sắc trước khi rời đi chỉ để lại những lời này.

Tiêu Thu Phong cũng không phải không nghĩ đến lưu Bạch Sắc lại, nhưng hắn không nắm chắc. Khi lưu Bạch Sắc lại, cũng có thể làm Phi Kiếm chạy thoát. Hơn nữa so sánh với Bạch Sắc, Phi Kiếm càng đáng chết hơn, lúc này tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát.

Mà món nợ của Bạch Sắc, sau này sẽ từ từ tính, hắn chạy không thoát.

122. Chương 122: Gia Chủ Triệu Gia Hẹn Gặp

Nếu như Phi Kiếm không nhận ra Tiêu Thu Phong, giờ phút này hắn tuyệt đối không sợ hãi như vậy. Vấn đề là hắn nhận ra Tiêu Thu Phong, hơn nữa càng biết lực lượng khổng lồ của Tiêu Thu Phong, nên chưa đối chiến hắn đã hoàn toàn không có một chút tự tin.

Dâm Tặc gơ ngón tay cái lên, mắng: “Con mẹ nó, chuyện lần trước còn không thực hiện được, bây giờ lại còn nợ anh một mạng, mạng tôi giao cho anh đó”

Tiêu Thu Phong cũng không để ý đến, làm cho thằng cha này ăn chút thiệt thòi, hắn mới biết chữ “Chết” là như thế nào. Nhìn chằm chằm vào Phi Kiếm, không cho hắn có một cơ hội thở, lạnh lùng hỏi: “Đao ở đâu?”

Phi Kiếm vừa nghe thấy thế, ánh mắt đang u ám lập tức biến đổi trở nên sáng rực, vẻ sợ hãi trên mặt trong nháy mắt cũng đã biến mất, hình như không để ý đến mọi chuyện trong trần thế, nói: “Mày có thể giết tao, nhưng mày đừng hòng moi được tin tức gì từ miệng tao”

Tiêu Thu Phong không hỏi tiếp, là cao thủ Long Tổ, Tiêu Thu Phong cho Phi Kiếm một phần tôn nghiêm cuối cùng. Đao lúc này đang ở đâu cũng không quan hệ, chuyện giữa Tiêu Thu Phong và Đao, sớm muộn gì cũng có một ngày đối mặt.

“Mày có thể dùng chiêu kiếm nhanh nhất của mày, chỉ cần có thể xông qua, tao sẽ không giết mày” Hai tay đưa ra sau lưng, mỗi một câu nói của Tiêu Thu Phong đều mang theo sát khí, lạnh như băng làm người ta run sợ.

Phi Kiếm không bỏ qua một tia cơ hội này. Sự cường đại của người này, Phi Kiếm đã tận mắt nhìn thấy. Nhưng giờ phút này, Phi Kiếm đã không có đường lui. Khí kinh toàn thân hòa vào trong kiếm phong, quang mang lạnh thấu xương, đây mới là kiếm trung cực đạo, có cùng pháp môn tu luyện như “Nhân đao hợp nhất”

“Tâm kiếm như một” Đây là bí kíp kiếm pháp tối cao trong Đao Kiếm Môn. Mặc dù cảnh giới cao nhất Phi Kiếm còn chưa lĩnh ngộ hoàn toàn, nhưng Phi Kiếm tin rằng lực lượng chí nhu này có thể chiến thắng tất cả.

Bóng kiếm che kín cả phòng tắm, Phi Kiếm biến mất. Mà giờ phút này Tiêu Thu Phong cũng biến mất. Bọn họ giống như biến mất trong vầng kiếm quang.

Trong không khí truyền ra câu khinh thường lạnh lùng của Tiêu Thu Phong: “Mày kém hơn Đao rất nhiều”

“Đỉnh” một tiếng vang lên, kiếm giờ phút này đã bị gãy thành hai đoạn, tâm kiếm dĩ nhiên bị bỏ ra, lực lượng này không chỉ cường đại lại càng thêm sợ hãi.

Phi Kiếm đứng đấy, trên mặt không có một tia cảm tình. Đột nhiên miệng vừa động, một ngụm máu trào ra, thần quang trong mắt hắn đã biến mất và trở thành màu đen mờ nhạt.

“Quả nhiên không hổ là siêu cấp cảnh giới. Chỉ có Đạo sư huynh mới có thể đánh một trận với mày. Tiêu Thu Phong.... Mày thắng” Lời còn chưa dứt, một vòi máu phụt ra. Phi Kiếm đã không duy trì được một tia hơi thở cuối cùng, cả người từ ngã về phía sau, rơi xuống đất thì đã chết rồi.

Tiêu Thu Phong xoay người lại, trên mặt toát mồ hôi, mà một ống tay áo đã bị chém thành hai nửa. Mặc dù mạnh mẽ không để Phi Kiếm một đường sống nào, nhưng lực phản kháng của hắn đúng là đã biểu hiện ra. Kiếm thuật của Phi Kiếm đã bắt đầu bước vào cực điểm. Chỉ đáng tiếc, Phi Kiếm gặp phải khắc tinh chết người là Tiêu Thu Phong.

“Chết chưa, chưa chết thì đứng lên đi” Thậm chí không nhìn Dâm Tặc dưới đất một cái, đã đá một cước. Dâm Tặc đáng thương, hai tay bị chế, thân thể bay lên lại một lần nữa bị đánh mạnh vào tường, vết thương trên cánh tay lại ứa máu, nhiễm đỏ cả người, vô cùng thảm.

Dâm Tặc đau đến mức không chịu nổi kêu lên: “Xú tiểu tử này, tôi đang bị thương, anh lại còn chơi ác như vậy, liều mạng với anh”.

Nhưng lúc Dâm Tặc đứng lên, lại phát hiện ra hai tay đã có thể nhúc nhích. Khí kinh đang bị ức chế giống như cơn hồng thủy tràn khắp kỳ kinh bát mạch, lực lượng trong nháy mắt đã trở lại như cũ, sinh long hoạt hổ.

“Nếu như anh vẫn còn vô ý không đề phòng như vậy, lần sau sẽ không có ai cứu anh nữa đâu”.

Dâm Tặc kêu to: “A, anh đi sao? Xác của thằng chó chết này làm sao bây giờ?”

Tiêu Thu Phong trực tiếp rời đi. Cứu Dâm Tặc một mạng, còn lấy mấy chuyện vặt này phiền hấn, hấn cũng không phải bảo mẫu, chuyện quan trọng hấn mới đi làm. Hơn nữa Dâm Tặc cũng không phải trẻ con.

Dâm Tặc thấy Tiêu Thu Phong căn bản không để ý tới, đành buồn bực quay đầu lại, không vui nói: “Xem ra, hôm nay lại phải lãng phí bảo bối Hóa Cốt Thủy của mình rồi”.

Cho đến khi xác của Phi Kiếm hóa thành một làn sương màu đen và hoàn toàn biến mất, Dâm Tặc mới từ từ rời đi. Xem ra, hấn muốn lập tức đem chuyện này bàn bạc với Dạ Ứng một chút. Trong Long Tổ, Dâm Tặc tin tưởng nhất chính là Dạ Ứng, mà Dạ Ứng là người thông minh nhất có thể giúp được mình.

Chờ mọi người rời đi, Bạch Sắc lại trở lại nơi này. Bạch Sắc không còn là một phụ nữ nữa, mà là một người đàn ông trung niên phương Tây cao gầy. Nhưng dù cho Tiêu Thu Phong lúc này có ở đây cũng không thể xác định đây rốt cuộc có phải mặt thật của Bạch Sắc không.

Bạch Sắc ngồi xổm xuống, đôi ngón tay trắng nõn thon dài không tương xứng với khuôn mặt từ từ đảo qua vết kiếm mà Phi Kiếm lưu lại, mặt hơi biến sắc, miệng lầu bầu nói: “Lực lượng thật cường đại”.

Tiêu Thu Phong còn chưa về nhà đã nhận được điện của Triệu Nhược Minh.

“Lão Đại, có thời gian hay không, ông già em muốn gặp anh” Cuộc chiến đêm đó, Triệu Nhược Minh càng thêm tôn kính Tiêu Thu Phong, quả thực giống như tôn kính thần linh vậy.

Tiêu Thu Phong sửng sốt, Triệu Quang Bình muốn gặp mình?

Nếu như không có quan hệ với Triệu Nhược Thần, Tiêu Thu Phong có thể sẽ lập tức từ chối. Nhưng giờ phút này Tiêu Thu Phong cũng muốn gặp đại nhân vật vô cùng nổi tiếng nhưng mình chưa từng gặp này.

“Bao giờ?” Tiêu Thu Phong đồng ý.

“Bây giờ, Lão Đại ở đâu, em đi đón anh”.

Một tiếng sau, Tiêu Thu Phong đã nhìn thấy Triệu Quang Bình. Nhưng không phải là ở Triệu gia mà là trong một nơi rất yên tĩnh. Ngoại trừ Triệu Quang Bình và Triệu Nhược Minh, bốn phía xung quanh còn có mấy cao thủ hộ vệ tinh anh, đây đều là người của Triệu gia.

Triệu Quang Bình thoát nhìn là một người rất bình thường, nhưng Tiêu Thu Phong cũng không dám xem thường ông ta. Một người có thể trở thành người chỉ huy tối cao của quân đội Đông Nam, cho dù nhìn như bình thường đến mức nào cũng sẽ có chỗ hơn người ở bên trong, không thể xem thường.

“Tôi là Triệu Quang Bình, Nhược Minh là con tôi” Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, ông ta dường như đã sớm nhận ra, giọng điệu thản nhiên giới thiệu mình.

“Cháu biết chú và những chuyện của Triệu gia. Cũng biết cả Đông Nam lúc này đều do chú khống chế. Đương nhiên cháu càng biết, chú là một siêu cấp cảnh sát, ít nhất ở Đông Nam chúng ta không ai có thể là đối thủ của chú”.

Tiêu Thu Phong không giấu diếm, đây đều là những điều mà hắn biết. Nếu muốn người đàn ông này đáp ứng chuyện của hắn, hắn cần phải thể hiện ra đủ thành ý.

“Thế giới này không có biện pháp phân rõ trắng và đen, nhưng lại có thể phân rõ mạnh và yếu. Chỉ cần là cảnh giới, cậu nói cậu là trắng, không ai dám nói cậu là đen. Tiêu Thu Phong, hôm nay thấy cậu như vậy, hy vọng cậu không nên giữ ý. Thực ra tôi cũng nên chiêu đãi cậu thật tốt”.

Đây là một câu nói vô nghĩa, nhưng Tiêu Thu Phong cũng không mở miệng. Bởi vì cuộc hẹn bí mật thế này, đúng là bởi vì hắn đã nắm giữ thế cuộc ở Đông Nam nên chỉ là một hành động không cần thiết.

“Chú có việc gì cứ nói ra, cháu sẽ giúp chú” Lão già này đã thành ý như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không khách sáo. Giờ phút này có rất nhiều người ném đá xuống giếng với Triệu gia, nhưng người mà đưa than trong giá lạnh lại rất ít, biết làm sao được.

Bởi vì dù sao vào lúc này, bọn họ còn không phải người đi chung trên một con đường.

“Triệu gia lúc này đang có chút phiền phức, chẳng qua tôi có thể xử lý. Chỉ là tôi muốn Tiêu thiếu gia chiêu cố Nhược Minh giúp tôi một chút, chịu khổ một chút không sao, chỉ cần còn sống là được. Như vậy khi tôi làm việc mới có thể không có gì lo ngại”

Mặc dù không biết gia chủ Triệu gia rốt cuộc muốn gì, nhưng nghe giọng điệu của ông ta, nhất định không phải việc nhỏ. Mặc dù việc này chẳng quan hệ gì đến Tiêu Thu Phong, nhưng Triệu Nhược Thần lại là người phụ nữ của hắn.

Tiêu Thu Phong nhìn Triệu Quang Bình một cái, lạnh nhạt nói: “Cháu nhận lời chú, sẽ chiêu cố Nhược Minh, hơn nữa sẽ làm cho cậu ta trở nên mạnh mẽ. Nhưng cháu muốn khuyên chú một câu, không cần biết chú làm gì, nhớ kỹ chú còn là một người cha, trên vai gánh vác vận mệnh của cả gia tộc. Cháu cũng không quá thích chú, nhưng chú lại là cha của Nhược Minh và Nhược Thần. Cho nên chú không nên làm những chuyện điên rồ, hơn nữa cháu có thể giúp chú”.

Triệu Quang Bình rõ ràng có chút không tin, hỏi: “Cậu có thể giúp tôi cái gì?”

“Giúp chú tìm lại những thứ đã mất, hơn nữa có thể nhận được càng nhiều hơn”.

Mặt Triệu Quang Bình biến đổi rất nhanh, lúc này lại hỏi một câu rất kỳ quái: “Cậu là ai?”

Triệu Nhược Minh vẫn đứng ở bên cạnh, hắn rất muốn mở miệng nhắc nhở ông già này, đây là Lão Tam Tiêu Thu Phong trong tứ đại công tử Đông Nam bọn hắn.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đứng lên, hắn không có chuẩn bị trả lời vấn đề này, giống như đang lẩm bẩm tự nói: “Một người nếu muốn đạt được, điều cần làm đầu tiên chính là học cách buông tha. Đông Nam thật sự quá nhỏ, không cần để ý đến được và mất ở nơi đây, hai mắt nên nhìn xa một chút”.

Tiêu Thu Phong đi, nhưng Triệu Quang Bình lại không hề mở miệng, lặng lẽ ngồi đó, không ai biết ông ta đang suy nghĩ cái gì, ngay cả Triệu Nhược Minh ở bên cạnh cũng không dám hỏi.

Bởi vì ai cũng có thể thấy được, Triệu Quang Bình luôn luôn bình tĩnh mà mặt lúc này đang run lên, trong lòng dường như đang tranh đấu kịch liệt.

Cuối cùng, ông ta rất thoải mái đứng lên, hình như đã nghĩ thông suốt.

123. Chương 123: Sự Lựa Chọn Của Triệu Nhược Minh

Tiêu Thu Phong nhìn người thanh niên hiếu động và tràn ngập mơ ước này, trong mắt lộ ra một tia ôn hòa, mặc dù tuổi bọn họ không chênh nhau là mấy nhưng tâm cảnh chênh lệch quá nhiều.

“Cậu thật sự muốn trở thành vua giữa mọi người? Cậu phải biết rằng một khi đã lựa chọn, tương lai sẽ không có đường lui, nếu như cậu không làm được, kết quả chỉ có chết. Cậu suy nghĩ cẩn thận đi”

Bởi vì Triệu Nhược Minh là con độc nhất của Triệu gia, Tiêu Thu Phong phải nhắc nhở hắn nếu muốn thành công phải dùng biện pháp không giống bình thường, Triệu Nhược Minh cần phải tự mình lựa chọn.

Triệu Nhược Minh cười, hắn trong lòng rất vui vẻ nói: “Lão Đại không phải muốn em làm lưu manh đó chứ. Yên tâm, loại chuyện này, từ trước em đã muốn làm”

Nhưng đâu biết Tiêu Thu Phong lại khế lắc đầu, nghiêm khắc nói: “Tranh đấu giữa các bang phái xã hội đen chỉ là một trò chơi. Nhược Minh, cậu nhìn thấy trời thật sự còn quá nhỏ”

Triệu Nhược Minh hơi ngượng ngùng ngăn người lại, sau đó kiên định nói: “Lão Đại, anh nói đi, chỉ cần có thể làm cho em trở nên cường đại, chuyện gì em cũng nguyện đi làm”

Tiêu Thu Phong suy nghĩ vài phút. Hắn cũng cần phải có quyết định, thân phận của thằng nhóc này không bình thường, mạng cũng quý hơn người bình thường một chút, nhưng nếu muốn đạt được, đầu tiên là phải học mất đi mọi thứ.

“Nhược Minh, ngày mai anh sẽ cho cậu đi một chỗ, nơi đó chỉ có người mạnh mới có thể sống sót, không ai chiếu cố đến cậu. Nếu như cậu muốn sống sót, thì phải biết cách tăng lực lượng của mình lên”

Tiêu Thu Phong đã quyết định đưa người thanh niên vẫn còn ngây ngô này đến vùng đất nguy hiểm nhất, nhưng lại có thể làm người ta phát triển nhanh nhất, đó chính là Trung Đông, khu vực hỗn loạn nhất Châu Âu.

Cũng vừa lúc đám Lý Cường Bình đang cần người, mà Nhược Minh cũng tìm được mục tiêu sống.

“Anh không muốn ép cậu, Nhược Minh, cậu nên suy nghĩ cẩn thận đi”

“Lão Đại, không cần nghĩ lại, em đi, em nhất định đi, em phải trở nên mạnh hơn” Không có một chút do dự, Triệu gia đã không còn đường lui, Triệu Nhược Minh cũng không có đường lui. Cha đã mất thể làm cho Triệu Nhược Minh biết người chỉ có thể dựa vào chính mình. Triệu Nhược Minh cần phải có thực lực cường đại thì mình mới có thể đạt được mọi thứ.

Rất tốt, Tiêu Thu Phong cần chính là sự quyết tâm của Triệu Nhược Minh.

Sáng hôm sau Triệu Nhược Minh đi, thậm chí không hề nói với gia đình, lặng lẽ mà đi. Mấy ngày qua đã có rất nhiều người rời đi, Ruth đi, âm thanh của Phong Linh cũng từ từ mờ đi; Vũ cũng đi để kết thúc một người vô gia cư, mà cuối cùng là một hành động từ biệt.

Mà bây giờ, Triệu Nhược Minh cũng đi, hắn đi tìm giấc mơ của mình.

Vũ gọi điện thoại đến nói Dâm Tặc đã ở Bắc Kinh, Phi Kiếm mất tích.

Ngay cả Vũ cũng không biết được sự thật, xem ra Dâm Tặc lực chọn giấu diếm. Chuyện này trước khi biết rõ sự thật, giết một cao thủ Long Tổ sẽ gây lên chấn động như thế nào, không ai có thể tưởng tượng được.

“Phi Kiếm là anh giết, nó và Bạch Sắc cùng nhau đối phó với Dâm Tặc. Dâm Tặc thiếu chút nữa đã mất mạng” Dâm Tặc giấu diếm nhưng Tiêu Thu Phong thì không, nhưng chỉ với một mình Vũ.

Vũ hít sâu một hơi, dường như đã rõ ràng, nói: “Em vẫn nghi ngờ Kiếm có quan hệ nào đó với Dao, xem ra lần này đoán không sai”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn họ là đồng môn ở Dao Kiếm Môn trong truyền thuyết. Vũ, em tìm tư liệu về Dao Kiếm Môn, anh muốn hiểu rõ về chúng”

Vũ đáp ứng, hai người lại nhỏ nhẹ nói những lời tình yêu vài câu, sau đó ngắt điện. Tiêu Thu Phong chưa kịp buông điện thoại xuống thì tiếng chuông lại vang lên, là một số điện thoại rất lạ.

Là điện thoại của Dạ Ứng. Dạ Ứng rút cuộc đã gọi điện, xem ra bốn cao thủ của Long Tổ, lần này lại có xu hướng về phía Tiêu Thu Phong.

“Tiêu tiên sinh, rất cảm ơn anh đã cứu mạng Dâm Tặc”

“Không cần khách khí, có thể cứu Dâm Tặc xem như mạng hắc lớn, lần sau không có may mắn như vậy đâu”

Dạ Ứng cười cười, nói: “Nhưng thằng này hình như có ý với anh, trong mười câu thì có bảy câu là mắng anh”

Tiêu Thu Phong hơi buồn cười, lạnh nhạt nói: “Tôi đá vào mông nó một cái, chắc là vẫn đau”

Giọng nói của Dạ Ứng mang theo ý cười: “Thật ra tôi nên sớm muốn làm như vậy, nhưng nói thật vẫn sợ Mê Hồn Biển Đường của thằng này. Anh làm như vậy đúng là một chuyện tốt”

“Tìm tôi có việc gì?” Số điện thoại này chỉ chuyên dành cho Vũ. Dạ Ứng cũng không phải một người tùy tiện, gọi điện thoại đến, đương nhiên là có việc.

Giọng nói của Dạ Ứng trở nên mềm nhẹ, nhưng rõ ràng nói: “Về Lục Địch, tôi tra xét được vài thứ, có quan hệ với vài thế lực lớn. Có những người đã biến chúng ta thành quân cờ”

Tiêu Thu Phong không nói gì, mà giọng nói của Dạ Ứng trở nên bất đắc dĩ: “Người có thể bị nghi ngờ chỉ có mấy người. Nhưng mấy người này chúng tôi không có quyền tra xét. Cho nên tôi chỉ biết có như vậy thôi”

Ngay cả Long Tổ cũng không có quyền tra xét, Tiêu Thu Phong không cần hỏi cũng biết mấy người này là ai.

Trò chuyện đã đến lúc chấm dứt, nhưng Dạ Ứng hình như nghĩ đến chuyện gì, còn nói thêm: “Có chuyện muốn nói cho anh một chút. Tiểu thư Triệu gia, hôm qua lại tức giận đánh gãy chân hai thằng thiếu gia. Nếu suốt ngày như vậy, tôi không phải lúc nào cũng có thể ỉm đi”

Tiêu Thu Phong cười cười, người phụ nữ này vẫn như vậy, tính chất cay nghiệt vẫn không chịu đổi, hoặc đây mới là bản tính của cô ấy. Nhưng sự ôn nhu, dịu dàng của đêm ấy, mỗi khi nhớ lại vẫn làm người ta có chút mê say.

“Không có vấn đề, cô ta muốn làm gì, cứ cho cô ta chơi chán. Nếu anh không xử lý được vậy giao cho tôi xử lý. Cho dù cô ta có đâm thủng trời, tôi cũng vá trời lại giúp cô ta”

Dạ Ứng không nói gì thêm, bởi vì từ những câu này của Tiêu Thu Phong, hắn đã biết được nhiều điều. Dù sao, bây giờ hắn chỉ là một người thu thập tin tức, hơn nữa lại không có bất cứ chỗ tốt nào. Không có cách nào, ai bảo hắn cứ muốn nghe Tiêu Thu Phong chứ?

Mấy nàng rời đi làm Tiêu gia trở nên yên tĩnh đi rất nhiều. Nhưng điều làm Tiêu Thu Phong ngạc nhiên là số lần Liễu Yên Hồng đến đây lại nhiều hơn lên.

Theo Liễu Yên Nguyệt len lén nói: “Em gái là sợ anh khi dễ em nên mới tới, cho nên lúc nào rảnh sẽ đến đây giám thị anh”

Tiêu Thu Phong không nói gì, nhưng trong lòng rất khó chịu. Mỗi lần Liễu Yên Hồng đến, hắn lại càng làm mạnh bạo hơn, làm cho vưu vật Liễu Yên Nguyệt kêu rên lớn hơn. Cô không cho Anh đây thoải mái, Anh đây cũng không cho cô được dễ chịu.

Có độc ác lắm không?

Cho nên Liễu Yên Hồng cứ sáng dậy thì mắt lại đỏ, mặt xấu hổ, có lẽ đã bị sự quấy nhiễu này làm loạn.

Kéo chị gái ra trò chuyện, không ngừng tránh xa Tiêu Thu Phong, càng khéo léo nói với chị gái chuyện này không tốt lắm, đến lúc thành vợ chồng hãy làm.

Liễu Yên Nguyệt chỉ cười khổ, mặc dù không ngừng gặt đầu nhưng mà như trước kia, nói thật bản thân nàng không chịu nổi.

Trò chơi như vậy không ngừng diễn ra.

Tiêu Thu Phong rất nhàn nhã, còn Liễu Yên Nguyệt lại rất hạnh phúc. Mỗi đêm triền miên làm nàng càng ngày càng thích cuộc sống này. Mỗi ngày khi đi làm đều muốn về sớm, có thể chui vào lòng người đàn ông mình yêu, làm nũng, thêm sự che chở của Tiêu Thu Phong.

Bây giờ dù cho trước mặt hai ông bà già, nàng cũng không ngượng ngùng như trước nữa. Hôn trộm một cái càng thêm kích thích, rất vui sướng.

Tiêu Viễn Hà và Điền Phù đương nhiên cũng rất vui vẻ. Chỉ cần tình cảm của hai đứa thật tốt, tất cả cũng không có vấn đề. Bọn họ cũng không phải người cổ hủ, lại không có quy định gì, chỉ cần vui vẻ là được.

Sau Thiết Huyết Đoàn, dưới sự kiên trì của Lâm Thu Nhã, Đông Nam Lâm gia tiến hành hợp tác trên nhiều mặt với tập đoàn Phong Chính. Mà càng làm cho Liễu Yên Nguyệt khó hiểu là hai gia tộc lớn nhất Hongkong cũng bắt đầu tiến hành đầu tư vào lục địa. Căn bản không hề lựa chọn đã đưa các hợp đồng đến Phong Chính.

Sau khi tiểu tổ chuyên án điều tra một vòng nhưng không phát hiện ra một chút vấn đề gì, giống như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, Phong Chính đang từng bước mở rộng.

Liễu Yên Nguyệt lại càng đem Liễu thị sát nhập với Tiêu thị, thực lực lại càng mạnh hơn. Sự tăng trưởng liên tục làm cho sự nghiệp và tình yêu của nàng cũng có được thu hoạch, mỗi ngày đều chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc đó.

Nhưng nàng lại không biết, Phong Chính Đông Nam đối với Tiêu Thu Phong mà nói chỉ là một bộ phận rất nhỏ của hắn. Những thứ mà hắn có trong tương lai sẽ nằm ngoài sự tưởng tượng của Yên Nguyệt nhiều, có thể không chế kinh tế của hơn nửa số quốc gia.

Những thứ này đã trót lọt, nhưng chỉ là bề ngoài mà thôi. Mà giông bão sắp diễn ra làm Đông Nam có một bầu không khí khác thường. Đương nhiên bầu không khí này cũng không phải người bình thường có thể nghĩ được.

Gần đây Tiêu Thu Phong lại càng nhận được tin tức, lão già Tư Mã – Tư Mã Thiên Văn rốt cuộc cũng muốn động.

Tối, Tiêu Thu Phong nhận được điện thoại của Tư Mã Lạc, sau vài câu chào hỏi, Tư Mã Lạc nói: “Lão Tam, nghe nói mấy hôm trước cậu đã gặp bố Lão Tứ. Lần này chắc sẽ không từ chối tôi chứ. Ông già tôi cũng có hứng thú với cậu, muốn gặp cậu.” Quả nhiên, chuyện gì cũng không giấu được tai mắt của người cố ý. Triệu Nhược Minh gần đây không từ mà biệt, Tư Mã Lạc hẳn là có thể nghĩ đến tất cả đều do Tiêu Thu Phong an bài.

Điều này cũng không việc gì phải giấu, Triệu gia có Triệu Nhược Thần, nên Tiêu Thu Phong phải gánh chịu thay bọn họ một ít.

Nhưng Tư Mã Gia có lực lượng chính trị lại có hứng thú với Tiêu Thu Phong, điều này không khỏi làm người ta suy nghĩ.

124. Chương 124: Quyền Lực Liên Quan

Đúng vậy, địa chỉ mà Tư Mã Lạc đưa cho Tiêu Thu Phong chính là nơi này.

“Tiêu thiếu gia, anh đã đến, Tư Mã thiếu gia đang chờ anh” Lâm Ngọc Hoàn đợi Tiêu Thu Phong từ cửa, mà người thò đầu ra khỏi phòng ngoại trừ Liễu Thi Diễm còn có hai cô gái rất đẹp, không cần phải nói chính là bốn vị công chúa của Thủy Thành.

Xinh đẹp mỹ lệ mang theo vẻ ngượng ngùng, ở nơi mây khói như Hoàng Kim Thủy Thành này, vẫn còn có thể giữ được sự chân thành như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không khỏi nhìn vài lần, cũng không biết được đây là Phương Hề dặn dò.

Nếu muốn được Tiêu thiếu gia thích, nhất định phải là ở trong bùn mà vẫn trong sạch.

Tâm tư của Lâm Ngọc Hoàn cũng không giấu được ba chị em của mình, càng không thể giấu được người chị cả Phượng Hề. Cho nên nhiệm vụ tiếp đón, mới có thể do nàng làm.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu nói: “Phiền em dẫn đường”

Về mặt xinh xắn quyến rũ, đương nhiên là học được rất nhiều từ Phượng Hề, eo thon yếu điệu càng làm nổi bật bờ mông tròn trịa của nàng, chiếc váy dài màu xám có chút không chịu nổi mà muốn rách ra.

Bộ ngực cũng rất hấp dẫn, căng tròn đầy khiêu khích, cứ đi một bước lại nảy lên một cái làm đàn ông có thể chảy máu.

Lâm Ngọc Hoàn xoay người, cười cười, ngọt ngào nói: “Tiêu thiếu gia, Tư Mã thiếu gia ở bên trong, mời anh”

Tiêu Thu Phong thở phào một hơi, cô gái này quá gợi cảm, không hổ là đồ đệ mà Phượng Hề dạy. Sự hấp dẫn đó, ngay cả hắn cũng có chút không chịu nổi.

“Cảm ơn” Trong lòng đang nổi sóng nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh, không nói một câu thừa thãi đã mở cửa đi vào. Phượng Hề đã nói nơi đây chỉ cho phép một mình Tiêu thiếu gia đi vào.

Mấy cô phía sau đã chạy tới, rất vui vẻ và hưng phấn.

Thi Diễm lập tức hỏi: “Ngọc Hoàn, sao, chị Phượng dạy có tác dụng chứ?”

Đối với chị em các nàng mà nói, cô em Lâm Ngọc Hoàn thích Tiêu thiếu gia đã không phải bí mật. Từ lần trước Tiêu thiếu gia cứu cô nàng ra khỏi tay thằng Cổ Lưu thiếu gia, Lâm Ngọc Hoàn đã động tâm.

Một cô gái cũng xinh đẹp không kém, đến gần hỏi: “Chị thấy có tác dụng đó. Nhiều người không thấy lúc này mắt Tiêu thiếu gia phát sáng khi nhìn vào mông đít Ngọc Hoàn sao?”

“Ngọc Thiều, thực nữ một chút đi. Đó là bờ mông, bờ mông của người đẹp, không được gọi là mông đít, khó nghe chết đi được” Cô gái nhìn trẻ nhất, trông rất tươi tắn nói giọng Giang Nam lên tiếng, giọng nói cũng có thể làm người mê chết.

Nếu đàn ông mà nghe được giọng của nàng, lập tức bị đánh bại.

Mà nàng, là người trẻ nhất trong bốn công chúa, đúng là người đẹp Tô Châu.

“Nhiều người không được tranh cãi, nghe Ngọc Hoàn nói” Lớn nhất trong bốn người, Thi Diễm rất có quyền uy.

Lâm Ngọc Hoàn nhìn mấy chị em đang trêu chọc mình, tâm lý thiếu nữ cũng rất xấu hổ, giờ phút này chỉ khẽ gật đầu nói: “Em cũng không biết, nhưng xem ra Tiêu thiếu gia cũng không chán ghét em”

Thi Diễm nhìn nhìn Lâm Ngọc Hoàn một cái, nói: “Nếu như người đẹp như Ngọc Hoàn còn bị đàn ông chán ghét, vậy mới là điều nực cười nhất trên đời. Em nhìn những thằng đàn ông vào Hoàng Kim Thủy Thành chúng ta, có ai nhìn thấy em mà không muốn sờ mông em một cái. Yên tâm, chỉ cần Tiêu thiếu gia là đàn ông, chị Phượng tuyệt đối có cách bắt anh ta”

Ngọc Thiều cũng gật đầu đồng ý, nói: “Ngọc Hoàn, em phải nhớ, chúng ta chính là chị em tốt. Nếu có một ngày, em lên được ngôi cao, không được quên mọi người đâu đó”

Lâm Ngọc Hoàn rất xấu hổ, mắng: “Nhiều người nói gì đó, như là em thực sự đã... Được rồi, không nói nữa, nếu nhiều người hâm mộ thì tự mình mà nghĩ đi. Dù sao chị Phượng đã nói, chuyện như thế này là do chúng ta, chị ấy mặc kệ”

“Đúng, đúng, các chị em, chúng ta nếu muốn tìm một tấm chồng, Tiêu thiếu gia tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất. Ít nhất anh ấy sẽ không coi chúng ta là đồ chơi. Ở đây lâu như vậy, mới biết người đàn ông tốt trên đời này đã sắp tuyệt chủng”

Chiêu Diễm tuổi nhỏ nhất, năm nay mới mười chín tuổi. Nhưng cũng đã ở trong Hoàng Kim Thủy Thành ba năm, tiếp xúc với các thứ còn nhiều hơn người bình thường đã gặp trong ba mươi năm. Đối với xã hội này, Chiêu Diễm có chút không tin tưởng.

Có thể nói, Tiêu thiếu gia là người đàn ông duy nhất không có dự vọng với mấy nàng. Nếu như không phải biết Tiêu Thu Phong đã có vợ chưa cưới, bốn cô gái này có khi còn nghĩ anh ta có phải là đàn ông hay không.

Tiêu Thu Phong đi vào, nhìn một cái đã thấy Tư Mã Lạc. Tư Mã Lạc đang ngồi bên cạnh bàn, một mình nhắm nháp rượu hoa hồng. Mà trong phòng bên trong, một người đàn ông trung niên đang nhắm mắt, thoải mái ngâm mình trong nước, lắng lắng hưởng thụ làn nước nóng.

“Lão Tam, lại đây” Tư Mã Lạc lập tức đứng lên. Phòng này là do Phượng Hề tự mình bố trí, Tư Mã Vân Thiên hóa trang có thể dấu được người khác, nhưng sao có thể dấu được mắt Phượng Hề.

Khi nghe nói bọn họ đến đây chỉ là vì để gặp Tiêu Thu Phong, nàng đương nhiên biết nên làm như thế nào.

“Tiêu thiếu gia đã đến. A Lạc, hai đứa vào đi” Giọng nói của Tư Mã Lạc cắt đứt câu chào hỏi

Phòng bên trong cũng không lớn, một bồn tắm, một chiếc giường, có vẻ thanh tĩnh mà tinh khiết, không có một chút hào hoa. Đối với người giàu có quyền lực mà nói, như vậy càng làm cho bọn họ thích. Có thể thấy Phượng Hề biết rõ sở thích của mọi người.

Tư Mã Vân Thiên là một trung niên hơn năm mươi tuổi, nhìn vẫn còn khá trẻ, có lẽ là do được chăm sóc cẩn thận. Khi đứng cạnh Tư Mã Lạc, giống hai anh em hơn.

So sánh với Triệu Quang Bình trông rất bình thường, Tư Mã Vân Thiên tuyệt đối là một điểm nhấn. Bởi vì ông ta đầy vẻ tuấn tú và tiêu sái. Có thể tưởng tượng được lúc còn trai trẻ, ông ta nhất định là một người rất đẹp trai.

“Tiêu thiếu gia, gặp mặt ở đây, hy vọng cậu không nên để ý” Tư Mã Vân Thiên cũng không ngồi lên khỏi bồn tắm, mà chỉ nhẹ nhàng ngồi thẳng lên.

“Không ạ, trong này rất tốt” Tiêu Thu Phong đương nhiên biết được nguyên nhân, chuyện mà bọn họ muốn nói, gặp ở đâu thật sự không có vấn đề gì.

Tư Mã Vân Thiên gật đầu nói: “Không sai, nơi này đúng là làm cho đàn ông hưởng thụ. Tôi sớm nghe nói có nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên đến đây, thật đáng tiếc”

Tư Mã Lạc cười nói: “Ba, hai người không nên khách sáo. Con và Thu Phong là anh em, ba gọi tên cậu ấy là được, cậu ấy cũng không để ý đâu, phải không Lão Tam?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, Tư Mã Lạc như vậy là đã cho thấy thái độ của Tư Mã gia đối với mình.

Tư Mã Vân Thiên lập tức đổi giọng: “Vậy chú cũng không khách sáo, đó chỉ là đối trá. Vậy gọi cậu là A Phong. Như vậy mọi người nói chuyện cũng thân thiết hơn một chút. A Phong, cháu cũng không cần phải gọi chú là thị trưởng, gọi một tiếng chú là được”

Trên đời không có chuyện tốt không lý do, cũng không có chuyện xấu không lý do, Tiêu Thu Phong hiểu rất rõ đạo lý này.

“Không biết chú Tư Mã muốn gặp cháu là có chuyện gì muốn dặn dò?” Tiêu Thu Phong ra vẻ rất cẩn thận hỏi.

Tư Mã Vân Thiên cười nói: “Cũng không có chuyện gì quan trọng. Chỉ là nghe A Lạc nói, mấy hôm trước cháu có liên lạc với Triệu gia. Chú quả thực có chút tò mò, cháu có thể nói không?”

Đây chỉ là ném đá dò đường, đường đường là một Thị trưởng, sao lại tò mò nhiều chuyện như một cô bé chứ.

Tiêu Thu Phong trả lời: “Chú Tư Mã lại mới thăng chức một bậc, cháu còn chưa kịp chúc mừng. Người thông minh như chú Tư Mã, có chuyện gì là không nghĩ ra chứ?”

Tư Mã Vân Thiên không biểu hiện gì, chỉ khe thở dài, nói: “Đúng, lão Triệu gần đây không quá thuận lợi, tình hình có chút không ổn”

“Thực ra đối với Triệu gia mà nói đây cũng không phải một chuyện không tốt. Bọn họ an nhàn quá lâu, cũng nên đi ra ngoài nhìn một cái, thế giới bên ngoài lớn hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều”

Mắt Tư Mã Vân Thiên sáng lên, nhưng Tư Mã Lạc đứng bên cạnh lại xen vào hỏi: “Lão Tam, cậu nói là chuẩn bị giúp bọn họ?”

Tư Mã Lạc cuối cùng vẫn còn non nớt một chút, không thể nào so sánh được như ông bố đã lão luyện trên chiến trường quyền lực. Loại chuyện như thế này, Tư Mã Lạc thật sự không nên hỏi ra.

“Người cuối cùng chỉ có thể dựa vào chính mình, hướng chỉ là chuyện quan hệ đến mạng sống. Nhưng Nhược Minh dù nói như thế này cũng là anh em của tôi, khi có thể giúp, tôi vẫn sẽ giúp cậu ấy một chút” Tiêu Thu Phong lạnh nhạt nói, đã nói rõ lập trường của mình với người nhà Tư Mã.

“Nếu A Phong cháu đã nói, chú cũng không giấu cháu. Có một số việc, chú Tư Mã còn muốn nhờ cháu giúp đỡ. Đương nhiên đây là qua lại, Tư Mã gia cũng có thể làm cho cháu những chuyện cháu không muốn xử lý”

“Lần này chú muốn di chuyển. Nhưng Tư Mã gia vẫn ở phía Nam. A Phong bây giờ đang là người đứng đầu phía Nam. Cho nên chú hy vọng, mọi người có thể là bạn bè, mà không phải kẻ thù.”

Tiêu Thu Phong đã rõ ý của Tư Mã gia. Bọn họ thực sự không cần phải giúp ai. Bởi vì bọn họ và Triệu gia cũng không phải một phe cánh. Việc bọn họ làm chỉ là vì chính bọn họ, không hy vọng sau khi Tư Mã Vân Thiên rời khỏi, Tư Mã gia ở đây sẽ bị người chen ép.

“Cháu và A Lạc vốn là bạn bè”

Nếu Tư Mã gia trước mắt không nguy hiểm cho mình, mình cũng không có nguy hại gì, sao không thể làm bạn bè?

125. Chương 125: Chì Có Phải Vẫn Còn Trinh Trắng?

Đạt được mục tiêu, ba người trò chuyện rất vui vẻ. Sau khi cha con Tư Mã gia rời đi, Tiêu Thu Phong thở dài một hơi. Nói chuyện với những người này thật không thoải mái. Tư Mã gia quan hệ rất rộng, nếu như không còn cách nào khác, hẳn cũng không hy vọng trở thành kẻ thù.

Kẻ thù của Tiêu Thu Phong đã quá nhiều, mà bạn bè thật sự quá ít.

Bắc Kinh bây giờ vẫn là vùng cấm địa với Tiêu Thu Phong, bởi vì lực lượng và thế lực của hắn vẫn còn chưa đạt đến trình độ coi trời bằng vung.

Không có lực lượng tuyệt đối, bất cứ thứ gì đều là vô lực, điều này Tiêu Thu Phong hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Bị một lần thiệt thòi, Tiêu Thu Phong không muốn gặp lại lần thứ hai. Hắn đã chán ghét chuyện làm một quân cờ, hắn muốn làm chủ nhân, không bị bất cứ kẻ nào khống chế.

Đây là một mục tiêu xa vời mà hắn đang nỗ lực đạt đến.

“Tiêu thiếu gia, chị Phượng mời anh” Lâm Ngọc Hoàn nhẹ nhàng từ ngoài cửa đi vào. Giọng nói dịu dàng như ngọn gió xuân làm cho Tiêu Thu Phong có một cảm giác là lạ.

Tiêu Thu Phong bị hấp dẫn. Mặc dù lúc này Lâm Ngọc Hoàn rất yên phận, không có cố ý thể hiện sự quyến rũ gợi cảm, nhưng nàng không biết mình đang ở vào thời gian thích hợp, làm chuyện thích hợp. Nếu như giờ phút này này nàng làm ra một chút hành động khiêu khích có lẽ làm người khác chán ghét.

Đi đến gần, tay đột nhiên giơ lên, Tiêu Thu Phong trong nháy mắt đã xúc động, dục vọng như bao thăng đàn ông khác, dục vọng chiếm hữu.

Tay đã đưa đến trước mặt Lâm Ngọc Hoàn, nhìn thật kỹ, trong đôi mắt hắn phát ra uy nghiêm không thể kháng cự. Lâm Ngọc Hoàn như trúng phải phép thôi miên, cả người run lên nhưng không thể động đậy.

“Tiêu, Tiêu thiếu gia...”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, nhẹ nhàng gạt đầu nói: “Ngọc Hoàn, thực ra em rất xinh đẹp. Nếu em muốn làm người của anh, vậy phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

Trong nháy mắt ngừng thở, Lâm Ngọc Hoàn không dám tin tưởng, nhưng nàng liều mạng gạt đầu, nàng nhất định, nhất định nghe lời, ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã đi ra ngoài.

“Ngọc Hoàn, em đứng ngăn ra đó làm gì. Tiêu thiếu gia đã đi rồi, cô bé đáng thương. Tình yêu thật sự thần kỳ như vậy sao, làm cho em gái Ngọc Hoàn thông minh của chúng ta trở thành như vậy sao, biến thành Lâm Đại Ngọc sao?”

Ngọc Thiên đi vào, cười trêu chọc.

Nhưng lúc này, Lâm Ngọc Hoàn không xấu hổ ngăn lại, mà là đột nhiên xoay người lại, trên khuôn mặt mồm mỉm cười vẻ đắc ý và hạnh phúc. Hưng phấn ôm lấy Ngọc Thiên, rất kích động kêu lên: “Thành công, thành công, thực sự đã thành công”

“Thành công cái gì. Ngọc Hoàn, có chuyện gì hay mà lại hưng phấn đến vậy”

“Tiêu thiếu gia nói, chỉ cần em nghe lời, ngoan ngoãn nghe lời, em sẽ là người của anh ấy”

Lâm Ngọc Hoàn cũng không phải là người thích khoe khoang, nhưng phụ nữ đều có khát vọng này. Mình đã không thể giống như chị Phượng trở thành người đứng đầu Đông Nam. Nhưng mình lại hy vọng người đàn ông của mình có thể bù đắp điều này: “Mình là người của Tiêu thiếu gia”

Những lời này, ở trong Đông Nam đối với rất nhiều phụ nữ mà nói là một loại chờ đợi. Đông Nam là thiên hạ của Tiêu thiếu gia, có cô gái nào không muốn hưởng thụ cảm giác được tôn vinh như vậy.

Ngọc Thiên cả kinh, hỏi: “Sao, dễ dàng như vậy? Mới vừa rồi mới thử một chút mà, chịu khổ chút cũng chấp nhận”

Các nàng không biết, Tiêu Thu Phong trong nháy mắt đã có suy nghĩ đó. Phượng Hề đã nói với Tiêu Thu Phong, bởi vì biểu hiện của cô gái này rất thích hợp, đàn ông nhìn đàn bà có khi chỉ là trong nháy mắt.

“Tốt quá, tốt quá. Bốn chị em chúng ta, rốt cuộc có thể đẩy một người ra ngoài. Ngọc Hoàn, nhớ lấy, có hạnh phúc không được quên chị em đó. Chị tin rằng, Tiêu thiếu gia nhất định là một người đàn ông tốt”

Đáng tiếc giờ phút này Tiêu Thu Phong cũng không ở đây. Nếu không những lời này sẽ làm hấn cảm động. Chỉ tốt với mấy cô gái này một chút đã trở thành người tốt trong mắt các nàng.

Nhưng các nàng chỉ có mong muốn đơn giản như vậy, không dám có mơ ước xa vời.

So với những người cao quý và xuất sắc như Liễu Yên Nguyệt và Lâm Thu Nhã, bốn nàng Lâm Ngọc Hoàn càng dễ làm cho đàn ông yêu mến, bởi vì chỉ cần một chút các nàng đã rất thỏa mãn.

Tiêu Thu Phong đi vào Hồng Lô, hai chiến sĩ Thần Binh xuất hiện hành lễ rồi lặng lẽ biến mất. Mặc dù Lý Cường Bình đã đi Châu Âu, nhưng Hoàng Kim Thủy Thành càng được phòng ngự nghiêm mật hơn. Ngoại trừ an toàn cho sản nghiệp của Phượng Hề, nơi này đã là trụ sở chính của thế lực ngầm Đông Nam.

Trên một chiếc bàn sơn đỏ, một người đàn bà xinh đẹp đang ngồi. Phượng Hề đang ngồi ở đó, đang nói chuyện với một vị khách.

Người khách này, Tiêu Thu Phong đã gặp, chỉ gặp một lần nhưng một lần này lại làm hấn nhớ suốt đời, không bao giờ quên. Bởi vì người đó là Bạch Sắc.

Bạch Sắc không mang theo một tia sát khí mà giống một người quân tử. Mặc âu phục chỉnh tề lịch sự thể hiện phong độ cao sang.

Bạch Sắc ngồi đối diện với Phượng Hề, vẻ mặt rất bình tĩnh. Nhưng nhìn thấy Tiêu Thu Phong đi vào, sự bình tĩnh trên mặt Bạch Sắc đã có chút thay đổi.

“Có muốn tôi giới thiệu một chút không?” Phượng Hề đứng lên, nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Sắc vội vàng xua tay, nói: “Không cần, hai chúng tôi đã biết nhau. Đông Nam Tiêu thiếu gia, người không nhận ra anh ta có lẽ đã rất ít”

Phượng Hề không nói nữa, mà hỏi Tiêu Thu Phong: “Tiêu thiếu gia, uống một chén chứ?”

Tiêu Thu Phong cũng không khách khí, ngồi xuống, ngồi ở chỗ mà Phượng Hề vừa ngồi. Chỗ ngồi này là dành cho chủ nhân, bên trên trải thảm da thú rất dày, rất thoải mái, còn có một mùi hương thơm ngào ngạt, đó là mùi của Phượng Hề.

Mặt Bạch Sắc hơi đỏ, bưng chén trà trong tay lên uống cạn.

Chén cạn, nhẹ nhàng đặt xuống, ánh mắt của Bạch Sắc có chút tiêu điều.

“Phượng, thật không ngờ ba năm không gặp em đã tìm được người bạn mới. Xem ra, anh cũng nên đi” Bạch Sắc đứng lên, không nhìn Tiêu Thu Phong một lần.

Trong lòng hắn Phượng Hề là vương mắc duy nhất, đây là một bí mật. Ai có thể nghĩ được rằng vua sát thủ Bạch Sắc trong truyền thuyết lại yêu một người phụ nữ phương Đông bình thường, yêu đã tám năm.

Phượng Hề không đứng lên, thậm chí không có ý muốn tiến mà buông ấm trà trong tay xuống, vẻ mặt bình thản nói: “Xin lỗi, làm anh hiểu lầm. Thực ra Phượng Hề vẫn thích người phương Đông hơn. Không nên nhìn thấy tôi bình thường có vẻ điên điên một chút, nhưng trái tim lại rất truyền thống”

Bạch Sắc đã hiểu, không hề do dự xoay người.

“Trưa ba ngày sau, đỉnh núi Hoàng Thành gặp mặt”

Trận chiến này đối với Bạch Sắc mà nói là vì giữ lấy danh dự. Phượng Hề làm trái tim hắn tổn thương, hắn thực ra đã thua.

Tiêu Thu Phong cũng không ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói rất rõ ràng làm Bạch Sắc có thể nghe thấy được: “Tôi sẽ đến”

Nếu như Phượng Hề thật sự có ý với Bạch Sắc, như vậy Tiêu Thu Phong có thể nể mặt người đẹp. Nhưng Phượng Hề đã từ chối, cũng nên dạy cho người này một bài học.

Đông Nam mặc dù không phải đầm rồng hang hổ, nhưng cũng không phải nơi muốn đến là đến, muốn đi là đi. Nơi đây là địa bàn của Tiêu Thu Phong.

Phượng Hề có chút lo lắng, điều này từ vẻ mặt của nàng là có thể nhìn thấy.

“Cậu thật sự muốn đi?”

Tiêu Thu Phong không trả lời nàng, chỉ khẽ gật đầu. Bạch Sắc chính là một cao thủ cũng là nấc thang để hắn tiến bộ. Cơ hội như thế này cũng không nhiều lắm, Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không từ chối. Nhưng Phượng Hề lại nói: “Tiêu thiếu gia, thân phận của cậu không bình thường. Trên vai cậu gánh vác rất nhiều thứ, có một số việc có thể không mạo hiểm thì tuyệt đối không nên mạo hiểm, đừng làm những người quan tâm đến cậu phải đau khổ.”

Tiêu Thu Phong trêu lại: “Nếu như em gặp chuyện không may, vậy trong những người đau khổ đó có thể có chị Phượng hay không?”

Phượng Hề ngăn người mắng: “Quý mới có thể đau khổ vì cậu, cậu cũng không phải người đàn ông của tôi”

Tiêu Thu Phong cười ám muội, cười làm cho Phượng Hề ngăn người, không khỏi quay lại nhìn lại mình xem có chỗ nào không đúng không, nhưng không phát hiện ra gì hết.

“Chị Phượng Hề, có chuyện em thực sự muốn biết. Không biết có thể hỏi chị không?”

Trên mặt Phượng Hề dường như có thêm hương vị của phụ nữ, không giống như ngôi vị Nữ Hoàng xã hội đen, đây giống như người đàn bà mới lần đầu được hôn. Nhìn Tiêu Thu Phong đây quyền rũ như muốn nói cậu còn có gì mà không biết. Nhưng miệng lại lạnh nhạt trả lời: “Cậu hỏi đi, tôi còn có bí mật gì với cậu sao?”

Tiêu Thu Phong rất đứng đắn và nghiêm chỉnh, mở miệng nói: “Chị bây giờ có phải vẫn còn trinh?”

Im lặng, rất im lặng.

Khuôn mặt quyền rũ của Phượng Hề đã trở nên đỏ ửng, sau đó thở mạnh một hơi, lớn tiếng quát lên.

“Cút...”

126. Chương 126: Quyết Chiến

Núi Hoàng Thành ngọn núi nổi tiếng nhất ở Thượng Hải, ngày thường có không ít du khách đến đây.

Nhưng du khách cũng chỉ leo lên được lưng chừng núi. Bởi vì từ giữa núi trở lên địa thế quá dốc, không thể nào làm đường, hình thành cảm giác cao không thể nào lên tới đỉnh.

Mà trên đỉnh núi Hoàng Thành, có một vách đá cao mấy trăm mét, chưa từng có ai leo. Nhưng giờ phút này, trên vách đá cao mấy trăm mét đó, một người cao gầy đang đứng đó, uy nghi lâm liệt.

Lúc Tiêu Thu Phong đến, Bạch Sắc đã đến rồi.

“Cao thủ trên đời có thể thoải mái đánh một trận đã càng lúc càng ít, thật không ngờ, hôm nay có thể gặp được anh” Bạch Sắc từ từ mở miệng, dường như đã vượt hết các suy nghĩ khác đi. Thậm chí giờ phút này, ngay cả bóng hình xinh đẹp của Phượng hề cũng trở nên mơ hồ, chiến ý đã chiếm toàn bộ suy nghĩ của hắn.

Chiến ý của Tiêu Thu Phong cũng rất dày, cười cười, vứt bỏ ân oán, trận chiến này quả thực làm người ta phấn chấn.

“Tôi cũng rất chờ mong, chỉ hy vọng anh đừng làm tôi thất vọng”

Bạch Sắc không tranh luận, giờ phút này cũng không cần thiết, liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, có chút hâm mộ nói: “Thiên Mệnh từng nói với tôi, trên đời này anh ta chỉ có một người bạn, nếu tôi không đoán sai người bạn duy nhất đó chính là anh, Tiêu thiếu gia”

Có thể được Thiên Mệnh coi là bạn, bất luận là người đó có thân phận gì, cho dù Tiêu Thu Phong là một tên ăn may, Bạch Sắc cũng tôn trọng hắn. Bởi vì đó là bạn của Thiên Mệnh. Thiên Mệnh đối với sát thủ bọn họ mà nói, là một cầu vồng vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Dù Bạch Sắc được coi là kỳ tích, hắn cũng không thể nào đạt đến cảnh giới đó. Có lẽ không bao lâu nữa Bạch Sắc mới sẽ xuất hiện. Nhưng Thiên Mệnh, vĩnh viễn chỉ có một không thể thay thế.

Tiêu Thu Phong không hề giấu diếm, khẽ gật đầu nói: “Thiên Mệnh đúng là một đối thủ khó cầu, anh ta chính là bạn của tôi”

Bạch Sắc hiểu rõ hai chữ bạn bè. Đối với sát thủ mà nói, đó là tình cảm hơn cả mạng sống. Như hắn sẽ không có bạn bè.

Phượng Hề không phải là bạn của hắn, đó là một giấc mơ của hắn, mà lúc này giấc mơ đã tỉnh.

“Được rồi, tôi thật sự rất muốn kiến thức một chút, người mà Thiên Mệnh khen ngợi sẽ như thế nào?” Bạch Sắc đã động. Tốc độ của hắn, không thua kém gì Ảnh Tử thân pháp của Tiêu Thu Phong, hoặc là đây là sự tự hào của hắn, và cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn hành động vào ban ngày.

Bạch Sắc quả nhiên không đơn giản như bề ngoài.

Kinh lực của Tiêu Thu Phong đã sớm vận chuyển toàn thân, bốn phía rất ảm áp. Sau trận đánh ở Hongkong, lực lượng của hắn lại tăng lên không ít. Trận chiến lần này đúng là cơ hội dung hợp tốt nhất.

Mỗi một lần lực lượng bành trướng, hắn lại tràn ngập khí tức giết chóc.

Cảm xúc này, làm cho hắn lại có chiến ý mãnh liệt.

“Đến đây đi” Hai tay vũ động cuồng phong, mang theo khí tức cường đại. Trong nháy mắt đã làm cho hắn thoát nhìn giống như Thiên Thần cao cao tại thượng, không thể rung chuyển.

Nhưng Bạch Sắc đã tới gần, hai tay dang di động theo một tư thế rất kỳ diệu. Đây tuyệt đối không phải là bất cứ phạm trù võ học nào, giống như rắn. Tay hắn linh hoạt giống như rắn, uốn lượn, gấp khúc như vậy, đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Phong nhìn thấy.

Năm đó, Tiêu Thu Phong gặp phải một cao thủ Ninja rất nổi tiếng trong các võ sĩ Nhật Bản, thân thể của hắn cũng có thể tùy ý vận vẹo, nhưng tay của hắn lại không linh hoạt bằng Bạch Sắc. Đây căn bản không phải là tay, là là một con rắn độc đang phun nọc độc.

Ninja kia cuối cùng bị Tiêu Thu Phong đánh cho tàn phế cả tay lẫn chân, bởi vì tốc độ của hắn thật sự chậm hơn Tiêu Thu Phong một ít.

Tay biến hóa rất khó lường, tấn công vào mặt, là hư ảnh nhưng lại rất chân thật, lại hóa ra vào ngực. Thủ pháp này không chỉ nhanh tàn nhẫn, hơn nữa còn có tác dụng mê hoặc mắt địch thủ, làm cho người ta không phân biệt được đâu là hư đâu là thật.

Dù là thân pháp tuyệt đỉnh của Tiêu Thu Phong, tránh né thủ pháp này vẫn cố hết sức. Bởi vì khả năng linh hoạt của Bạch Sắc, gần như đã đạt đến cực hạn của con người, đây cũng là một khả năng siêu việt.

Cảnh giới cao nhất của võ học chính là như nhau, tất cả các con đường đều như nhau.

Sau ba chiêu, Tiêu Thu Phong đã lui về tám bước, có thể thấy được Bạch Sắc này khó chơi như thế nào.

“Linh xà thủ pháp của tôi cũng không tệ chứ” Bạch Sắc có chút đắc ý, hắn năm nay đã ba mươi tám tuổi, từ năm sáu tuổi hắn đã học thủ pháp này. Suốt ba mươi hai năm qua, nhiều năm như vậy hắn cũng chỉ dùng có ba lần, là bởi vì hiệu quả thần kỳ của nó.

Tiêu Thu Phong gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Đúng là không tệ, nhưng chỉ như thế này sợ là còn chưa đủ”. Lúc nói chuyện lực lượng thân thể hình thành màn cương khí không gì có thể phá nổi, Bạch Sắc tu luyện toàn bộ dựa vào nhiều năm tháng tích lũy. Mà Tiêu Thu Phong là bao năm giết chóc tích lũy, giữa hai người đã có chênh lệch.

Thân pháp dù linh mãnh đến đâu, cũng không thể ngăn cản lực lượng bá đạo nhất, đây là chân lý không bao giờ có thể thay đổi.

Nắm tay của Tiêu Thu Phong chứa đầy chân khí phá hủy. Giờ phút này, trái tim giết chóc đã không thể nào ức chế. Hắn muốn phát tiết.

Linh xà thủ đã mất đi tác dụng, nắm tay Tiêu Thu Phong lướt qua đầu, không khí nơi đó đều bị chấn động, hình thành thế giới của hắn, không chế Bạch Sắc thi triển, cương khí hộ thân dường như đạt đến cảnh giới đao thương bất nhập, lực lượng của Bạch Sắc thủy chung vẫn kém một ít.

Nắm tay trong nháy mắt biến thành đao, vận đao như bay, Tiêu Thu Phong hét lớn một tiếng: “Đao Tâm diệt”. Lực lượng khổng lồ hình thành năng lượng phá trời, nhắm về phía Bạch Sắc như Thái Sơn áp đỉnh.

Trong lúc vội vàng, Bạch Sắc biến sắc, song chưởng cố gắng đẩy ra, cũng đã nhận không được bị khí thể kia áp bách, hai chân không chịu nổi, một chân quỵ xuống mặt đất, bột đá văng ra, chỗ đầu gối đã là một hố sâu nửa mét.

Bên ngoài không bị thương, nhưng nội tạng đã bị chân khí xâm nhập, một ngụm máu ngọt lịm trào ra đầu lưỡi lại bị hắn cố gắng đè xuống. Sự cường đại của người đàn ông này đúng là đã nằm ngoài suy đoán của hắn.

Tiêu Thu Phong giờ phút này so với khi đối phó với Phi Kiếm, càng làm cho người ta sợ hãi.

Bạch Sắc đương nhiên sẽ không hiểu, đặc tính của Tiêu Thu Phong, lúc gặp phải giết chóc càng bị phản kháng nhiều thì lực lượng của hắn sẽ bị kích thích càng nhiều. Cho nên đây là lý do vì sao hắn đều ở trong giết chóc tăng lên chính mình.

Từ từ đứng lên, khuôn mặt trắng bệch của Bạch Sắc bắt đầu biến ảo, biến thành màu tím, sau đó biến thành màu đen. Hai tay đột nhiên buông xuống, ngẩng đầu lên phát ra một tiếng tru rất lớn. Chờ đợi hắn khi cúi đầu, hắn đã không còn là Bạch Sắc nữa.

Tiêu Thu Phong cũng giật mình, kêu lên: “Dã nhân cơ nhân...”

Đây là một nghiên cứu sinh vật học bí mật, người biết đến cũng không nhiều lắm. Nhưng trên thế giới này, đã có năm sáu quốc gia đã nắm giữ tài liệu về vấn đề này, đã lợi dụng dã tính của dã thú, lấy ra kích thích con người, vì thế tăng cường tiềm lực của người.

Nghiên cứu này đã bị cấm, cho dù là quân đội cũng không được vận dụng. Mà Bạch Sắc, lại đạt được gien tiềm năng. Nhìn bộ mặt méo mó của hắn lúc này, có vẻ cuồng bạo của loài vượt. Xem ra, trong thân thể của hắn đã được tiêm vào gien đã tính của loài vượt.

Không cho hắn thời gian suy nghĩ nhiều, Bạch Sắc đã lao tới. Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, trọng quyền phát ra, hai quyền đều dừng lại trên ngực hắn.

Bạch Sắc chỉ hơi run lên, ngực hắn dường như là một bộ áo giáp co giãn, đối với lực lượng cực mạnh kia, dĩ nhiên có thể phòng ngự hoàn mỹ đến vậy.

Tiêu Thu Phong khê thở dài một hơi, năng lượng đã tính ở cường độ này, Bạch Sắc không có khả năng không biết hậu quả khi sử dụng gien đã tính mang lại.

Thân thể sẽ bị đã tính không chế, từ từ trở thành không phải con người, làm như vậy, có đáng giá không?

Nhưng Bạch Sắc càng ép càng sát, trong mắt không có một tia thanh tỉnh, giống như một xác ướp, điều duy nhất muốn làm là xé nát Tiêu Thu Phong.

“Tôi... tôi thật sự không muốn giết anh”.

Tiêu Thu Phong đã không thể nào lui, khí kinh cường đại trong cơ thể đột nhiên hóa thành một vầng sáng mờ nhạt, trên khuôn mặt lạnh lùng có một tia đáng tiếc. Từ vẻ lạnh như băng, lực lượng của hắn biến thành hào quang, hình thành một loại khí không đâu không có Dao khí.

Đó chính là lực lượng cực hạn của đao quyết.

Tiêu Thu Phong cũng không từng học đao, thậm chí chưa học qua tâm pháp về đao, nhưng ngoại trừ Ảnh Tử tâm quyết, hắn còn có một loại công phu đặc biệt, đây mới chính là công phu giết người thực sự, luyện để chuyên giết người.

Hắn có thể đem bí quyết của mười tám loại vũ khí võ học biến ảo đến mức tận cùng, giống như Độc Cô Cửu Kiếm là cực hạn của kiếm pháp trong truyền thuyết, gần như là công pháp không thể phá vỡ.

Vì đối phó Đao, hắn đã dung hợp với đao gần đạt đến hoàn mỹ.

“Hóa đao...”

Theo tiếng quát nhẹ, tất cả quang mang tụ lại thành đao khí, giống như hư ảo, thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Bạch Sắc, cũng đã mạnh mẽ chém xuống.

“Vèo” một tiếng, máu phun ra, tay phải của Bạch Sắc lại đã bị chém đứt một đoạn, mặt màu đen đã biến thành màu tím. Khi đao khí tiêu tan, lại biến thành Bạch Sắc, chỉ là máu ở tay vẫn không ngừng chảy.

Đây không phải là ảo giác, dưới một đao sắc bén đó, Bạch Sắc đã thua.

“Tôi thua, anh có thể giết tôi” Không cầm máu, Bạch Sắc chỉ lẳng lặng đứng ở đó, không có một chút tức giận, cũng không có một tia giãy dụa. Hoặc là hắn đã sớm có chuẩn bị này, đối mặt với ngày này, mặc dù sớm hơn trong tưởng tượng của hắn một chút.

127. Chương 127: Chi Viện Đồ Thần

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không giết anh” Tiêu Thu Phong từ từ xoay người, trận chiến này hắn rất hài lòng: “Nhưng nếu như anh muốn chết, tôi tin rằng rất nhiều người sẽ vui mừng”

Không cần nói trắng ra Bạch Sắc có vô số kẻ thù. Chỉ Dâm Tặc hận muốn lột da Bạch Sắc, mà tay phải Bạch Sắc đã bị phế, hơn nữa gien đã tính gây hại, có thể sống cũng chỉ là một người bình thường.

Trên mặt Bạch Sắc có cảm giác nhẹ nhàng, từ từ lẩm nhẩm nói: “Bạch Sắc đã chết”.

Thấy Tiêu Thu Phong muốn rời đi, Bạch Sắc đột nhiên kêu lên: “Nếu như anh bây giờ đi ngay, thì vẫn còn có thể cứu mạng Phong Linh, Hắc Dạ đang toàn lực đối phó Đồ Thần”.

Nói xong, Bạch Sắc cũng đi, đây có thể là báo đáp với việc Tiêu Thu Phong không giết hắn.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại kinh hãi, tin tức này đúng là rất quan trọng. Giờ phút này hắn mới hiểu được, vì sao Ruth lại kiên quyết rời đi như vậy, thậm chí một khắc cũng không ở thêm.

Nhưng với tính cách ương ngạnh của cô bé này, chuyện như thế này cô ta nhất định sẽ không nói mà tự mình đối mặt.

Mặc dù không hiểu nhiều về Hắc Dạ, nhưng từ phong ba ở HongKong, thì biết lực lượng của bọn họ rất khổng lồ nằm ngoài tưởng tượng của mọi người. Đồ Thần mặc dù là liên minh sát thủ đứng đầu, nhưng đối mặt với Hắc Dạ vẫn nguy hiểm đến cực điểm.

Hắc Dạ ở chỗ tối, đây là tiên cơ.

Tiêu Thu Phong về đến nhà, liền gọi mấy cuộc điện thoại. Khẩn cấp triệu tập Thiết Trụ và Lý Cường Bình, mang theo ba mươi sáu Thần binh, khẩn cấp đi đến Châu Âu. Lần này, tin rằng sẽ là một trận huyết chiến kinh thiên động địa.

Phượng Hề gọi điện đến, thật không ngờ người phụ nữ này vẫn còn tức giận vì chuyện mấy ngày trước, giọng điệu lúc này vẫn không tốt.

“Vốn không muốn thấy cậu nữa, nhưng nghe nói cậu muốn đi Châu Âu rất nguy hiểm, Ngọc Hoàn rất lo lắng. Đặc biệt bảo tôi nói với cậu một tiếng, còn sống trở về”.

Thậm chí không cho Tiêu Thu Phong trêu chọc một câu, Phượng Hề đã ngắt điện thoại, mà đôi mắt đã sớm đỏ hồng.

Lâm Ngọc Hoàn từ cửa đi vào, trong tay bưng một bát nước yến, cười hỏi: “Chị Phượng, vừa rồi gọi điện cho ai vậy, em nghe hình như chị nói tên em”.

Phượng Hề vội vàng ra vẻ lạnh lùng, giáo huấn: “Ai nói tên em. Nghe lầm rồi, mau ra ngoài làm việc đi. Không được quấy rầy chị”.

Chờ Lâm Ngọc Hoàn khó hiểu rời đi, Phượng Hề mới hung hăng cắn răng mắng: “Đồ khốn kiếp, dám hỏi lão nương chuyện xấu hổ như vậy, có bản lĩnh tự mình đến kiểm tra đi”.

Đầu này điện thoại, Tiêu Thu Phong cũng có chút buồn cười, chị Phượng này rõ ràng là quan tâm, lại còn tìm lý do, không khỏi lắc đầu, phụ nữ dường như vĩnh viễn đều không thể nào hiểu được.

Mọi người trong Tiêu gia tập mãi cũng thành quen với hành vi của Tiêu Thu Phong. Hai ông bà có Liễu Yên Nguyệt làm bạn, hơn nữa Liễu Yên Hồng cũng hay đến, giảm bớt sự cô đơn của bọn họ. Về phần con trai muốn làm gì, bọn họ cũng không muốn hỏi.

Liễu Yên Nguyệt hôn vài cái, âu yếm vài cái, sau đó nhắc nhở hắn một ít, sớm trở về, rồi giúp hắn thu thập một ít hành lý.

Năm giờ chiều, Tiêu Thu Phong đã ngồi trên máy bay bay đến London. Nơi đây chính là tổng bộ của Đồ Thần. Năm đó Thiên Mệnh còn dẫn hắn đi thăm quan, ở đây như một doanh trại quân đội hiện đại hóa. Chỉ là huấn luyện ở đây còn nghiêm ngặt và khốc liệt hơn binh lính chính thức nhiều.

Chỉ cần người tiến vào chương trình huấn luyện, không có chuyện trên đường rời đi, nếu không chỉ có một kết quả chính là chết.

Cho nên người tiến vào Đồ Thần, trong mười người cũng chỉ có nhiều nhất bảy người có thể trở thành thành viên chính thức. Vì vậy thực lực của bọn họ cũng hết sức cường đại.

Xe đi qua Vụ Kiềm, Tiêu Thu Phong còn có thể nhìn thấy dấu vết của trận chiến năm đó. Không biết lúc này, có phải sẽ náo nhiệt như năm nào. Hắc Dạ, nghe cái tên này, cũng đã làm cho người ta dấy lên ý nghĩ giết chóc trong đầu.

Trong tư liệu của Vũ cũng không có nhiều về Hắc Dạ. Ngược lại, Phượng Hề lại không sai, hình dạng đại khái của Hắc Dạ đã bị nàng dò xét được vài phần, điều này làm cho người ta không khỏi nghi ngờ. Kho tư liệu của Long Tổ là đầy đủ nhất của quốc gia, nhưng lại không bằng Phượng Hề, có phải là có người đã động tay động chân vào những tư liệu này?

London xuất hiện vẻ khẩn trương trước kia chưa từng có. Bởi vì theo tư liệu của Phượng Hề, mấy cao thủ đứng đầu thế giới hình như có không ít người đến London. Về phần bọn họ có quan hệ với Hắc Dạ hay không, thật không có chứng cứ xác thực, nhưng không có lửa làm sao có khói. Tiêu Thu Phong tin rằng với sự cường đại của Hắc Dạ, rất có thể có quan hệ với những người này.

Cao thủ thì sao chứ, cũng muốn kiếm cơm ăn.

Thiết Trụ và Lý Cường Bình đã truyền đến tin tức, bọn họ cũng đã đến. Bởi vì Lý Cường Bình vốn ở Châu Âu, tốc độ nhanh nhất. Mà Thiết Trụ nghe nói có chuyện hay để chơi, nên vừa nghe điện thoại đã dẫn người xông tới đây. Sợ đến muộn, chuyện tốt bị Lý Cường Bình cướp mất.

Theo địa điểm đã hẹn trước, Tiêu Thu Phong rất nhanh chạy đến. Ngoại trừ Thiết Trụ và Lý Cường Bình, ba mươi tư đội viên Thần binh chiến đội đã toàn bộ được phái ra, đi các phố làm quen hoàn cảnh. Đường nhiên tốt nhất là tìm được tin tức về Đồ Thần và Hắc Dạ.

Tiếng Anh đối với bọn họ mà nói, miễn cưỡng có thể ứng phó. Hơn nữa có người nào có tiền mà không làm được gì.

Tiêu Thu Phong không trực tiếp liên lạc với Ruth, mà là phân vài lộ quân tiến vào Châu Âu, đúng là nghĩ tới tác dụng của kỳ binh. Hơn nữa Đồ Thần cũng là tổ chức sát thủ, không có khả năng ngay cả một đợt tấn công cũng không thừa nhận nổi.

Một thời gian không thấy, Lý Cường Bình có vẻ trầm ổn hơn vài phần. Về phần phác quy chân này đúng là biểu hiện của sự tiến bộ, cùng với vẻ cuồng bạo của Thiết Trụ làm hai người trở nên đối lập.

“Cường Bình, trước hết anh nói tình huống nơi đây một chút” Tiêu Thu Phong ngồi xuống, rất bình tĩnh bưng chén trà lên uống, cũng không tràn ngập khát vọng như hai người này, hình như vội vã muốn ném thử hương vị giết chóc người phương Tây.

Lý Cường Bình hít sâu một hơi, từ từ làm mình bình tĩnh lại, bắt đầu giới thiệu về tình huống doanh trại lính đánh thuê: “Xây dựng trên cơ bản đã xong, theo như ý của Tank, gọi là Ma Quỷ. Trước mắt thu nhập hơn sáu trăm người, cũng ký hợp đồng sinh tử, có lẽ đầu tư khổng lồ nên tạm thời Chính Phủ có những chính sách ưu đãi. Chỉ là những người này nếu muốn chính thức sử dụng, có lẽ cũng phải nửa năm sau”.

“Trong phạm vi trăm km quanh Ma Quỷ, có khoảng hơn một trăm tổ chức đánh thuê lớn nhỏ. Bọn chúng đều lập bè kết phái, thường xuyên đến phiền toái chúng ta. Chuyện này cũng chưa xấu, xấu nhất chính là tổ chức đánh thuê khổng lồ, bọn chúng hình như có bối cảnh là một vài quốc gia nước ngoài, nhân số nhiều không nói, trang bị rất cường đại. Tôi e ngại Ma Quỷ mở rộng, sớm muộn sẽ làm bọn chúng chú ý”.

Mặc dù chỉ mới ở đó một tháng, nhưng Lý Cường Bình đã là tổng chỉ huy huấn luyện của Ma Quỷ. Nghiêm khắc lại lạnh như băng, đám lính đánh thuê đáng thương đều bị hành hạ không ra người.

Mặc dù không đi đến đó, nhưng trong đầu Tiêu Thu Phong đã mơ hồ có một ấn tượng. Xem ra tổ chức lính đánh thuê Ma Quỷ thành lập có áp lực rất lớn. Các loại thế lực áp chế, tuyệt đối là không ít, phải nhìn xem đội trưởng Tank có thật sự có bản lĩnh chịu trách nhiệm một mình hay không.

Tiêu Thu Phong nói: “Việc này anh tạm thời không cần lo lắng. Toàn lực đối phó Hắc Dạ, là cơ hội tốt nhất để các anh đề cao. Lần này các anh sẽ gặp được rất nhiều cao thủ”.

“Tiêu thiếu gia, thiếu gia yên tâm, tôi sớm đã chuẩn bị tốt. Chỉ cần thiếu gia ra lệnh một tiếng, Thiết Trụ nhất định sẽ là người xông lên đầu tiên”.

Mỗi ngày ở trong đám xã hội đen, một thân bạo lực nhưng lại không có chỗ thi triển, thực lực không ngừng đề cao làm Thiết Trụ rất buồn bực.

Cơ hội này, Thiết Trụ đã chờ đợi rất lâu, so với chuyến đi đến HongKong lần trước, càng làm Thiết Trụ hưng phấn hơn.

“Tiêu thiếu gia yên tâm, lần này cũng để cho bọn chúng kiến thức sự lợi hại của Thần binh chiến đội” Trải qua một năm giết chóc, ba mươi sáu đội viên cũng không còn là binh lính xuất ngũ ngày nào. Mỗi người bọn họ đều trở thành hảo thủ nhất lưu.

Điểm này đúng hợp ý Tiêu Thu Phong. Chỉ cần Thần binh chiến đội thành danh ở London này, như vậy khi bọn hắn quay về quét ngang Trung Đông, các tổ chức lính đánh thuê chỉ có thể chờ chết.

Giết và máu, thường thường là biện pháp giải quyết tranh chấp tốt nhất, người mạnh thắng, từ xưa đến nay không thay đổi.

Bây giờ, Tiêu Thu Phong biết, bọn họ cần chờ, chờ bão táp đến London. Thanh đao Thần binh chiến đội sẽ xẹt ngang bầu trời, làm cho tất cả kẻ thù đều run rẩy sợ hãi, trở thành cơn ác mộng cả đời bọn chúng.

Trời hơi tối, tất cả mọi người ra ngoài tìm tin tức đều đã trở về, mang theo các tin tức khá giống nhau.

Ba ngày trước, London từng xảy ra một trận đại chiến, hai bên chết không ít. Chính Phủ đã phái quân đội tham gia, tiến hành giới nghiêm toàn thành phố, trước mắt còn không có động tĩnh gì lớn.

Đây là sự tĩnh lặng trước khi bão tới, Tiêu Thu Phong từ không khí nơi này đã ngửi được mùi máu. London lúc này còn kịch liệt hơn cuộc chiến Giáo Hoàng năm xưa, là rồng hay là giun, được máu tắm rửa sẽ tìm được vị trí xứng đáng.

“Nói cho mọi người, bắt đầu từ bây giờ, không cho phép ra ngoài, chuẩn bị đợi lệnh. Cường Binh, anh theo tôi ra ngoài một chút” Tiêu Thu Phong nghiêm lệnh phân phó, trong lòng cũng đã tính đến đi đến tổng bộ Đồ Thần nhìn một cái. Đương nhiên là lên lên vào, hắn muốn tìm hiểu một chút, Đồ Thần lần này gặp phải kẻ thù rất cuộc cường đại như thế nào.

128. Chương 128: Ruth Ngang Ngạnh

Đồ Thần là tổng bộ liên minh sát thủ của cả Châu Âu, ở trong thành phố Luân Đôn, chiếm diện tích gần trăm mẫu. Mà trại huấn luyện của nó là trên một ngọn núi phía sau tổng bộ, tùy ý có thể thấy được những hang động, bên trong chôn cơ quan. Không cần thận rơi vào, mặc dù không chết, nhưng ít ra cũng phải nằm trên giường nằm đến bảy ngày.

Nhưng nơi này, Tiêu Thu Phong rất quen thuộc, Lý Cường Binh đi theo phía sau hắn. Từ sườn núi lên vào, thuận tay còn giải quyết hai người, nhìn về thân bí của bọn họ, nên là người của Hắc Dạ.

Sau khi đi ra khỏi sườn núi, bóng người bắt đầu ít đi. Ở tổng bộ Đồ Thần ngoại trừ hơn ba nghìn người đang huấn luyện, trong này còn có hơn năm trăm người. Năm trăm người này là lực lượng trung kiên của Đồ Thần, bọn họ được Đồ Thần cung dưỡng, bởi vì bọn họ tuyệt đối cường đại.

Lý Cường Binh vừa đi vào đã cảm nhận một cỗ lực lượng áp chế, không khỏi thở dài nói: “Cao thủ nơi này đúng là không ít”.

Tiêu Thu Phong chỉ cười nói: “Đồ Thần đúng là rất mạnh, nhưng Hắc Dạ nếu có dũng khí khơi mào chiến sự, nói rõ bọn họ nắm chắc phần thắng”.

Không cần nhắc nhở thêm, Lý Cường Binh đã hiểu rõ. Lần này bọn họ muốn đối mặt là một thế lực cường đại. Nhưng hắn cũng không sợ. Giết chóc là con đường tiến bộ duy nhất, đối với Thần binh chiến đội mà nói điều này cần còn không được.

Lý Cường Binh bại lộ thân hình, Tiêu Thu Phong cũng không ẩn mình nữa, rất nhanh có bốn cỗ khí tức đầy sát khí đã vây lấy bọn họ.

“Là anh....” Người xuất hiện đầu tiên chính là Lang Khuyển. Lang Khuyển có cái mũi trời sinh, có thể cảm nhận được nguy hiểm, cho nên lúc có người xông vào tổng bộ Đồ Thần, hắn là người biết đầu tiên.

Điều này không liên quan gì đến tu vi của hắn, chỉ là cảm ứng, không thể giải thích rõ.

“Không sai, là tôi. Xem ra gần đây cậu tiến bộ không ít, cái mũi càng lúc càng mẫn cảm” Tiêu Thu Phong từ từ bỏ khăn bịt mặt xuống, để lộ ra mặt thật. Từ lúc hắn đi vào nơi huấn luyện này, không có ai phát hiện ra dị trạng của mình, mà thiếu niên này vừa thấy mặt cũng đã cảm nhận được, đã nhận ra Tiêu Thu Phong.

Năng lực này, đúng là rất giỏi.

Lang Khuyển tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong, rất hờn giận kêu lên: “Anh đến đây làm gì, Đồ Thần không chào đón anh. Nếu như không có việc gì, mời các anh lập tức rời đi. Nếu không tôi sẽ coi các anh là gian tế xử lý”.

Lang Khuyển chỉ biết hần gọi là Tiêu Thu Phong, cũng là người phương Đông như người mà hần biết, hơn nữa cũng rất đáng ghét. Bởi vì tiểu thư Ruth bởi vì người phương Đông này là làm một ít chuyện khó hiểu, như nằng một mình mạo hiểm đi đến và ở lại Thượng Hải vài ngày, làm cho người của Đồ Thần rất lo lắng.

Tiêu Thu Phong khẽ cười, nói: “Chỉ bằng bọn họ, có lẽ còn không có cách nào đối phó chúng tôi. Sao không gọi “Dũng sĩ” của mấy người ra, hoặc là bọn họ có thể thử một chút”.

Lang Khuyển kinh hãi, “Dũng sĩ” là vũ khí bí mật lớn nhất của Đồ Thần. Dù là bên trong Đồ Thần cũng không có mấy người biết. Người đàn ông này sao lại biết được chứ, chẳng lẽ là tiểu thư nói cho anh ta?

“Dũng sĩ” là một danh hiệu, là danh hiệu của một tổ. Trong tổ này chỉ có mười tám người. Mà mười tám người này đều là các cao thủ tuyệt đỉnh do một tay Thiên Mệnh huấn luyện ra. Mỗi một người đều là những kẻ biến thái lấy một địch trăm, cũng là lực lượng đặc ý nhất của Đồ Thần.

Nếu không phải người đàn ông này không có dấu hiệu chinh dung, Lang Khuyển đã sớm cho rằng hần chính là người phương Đông kia. Nhưng điều này sao có thể chứ, lần này, đầu Lang Khuyển đang rất đau.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa, tôi muốn gặp Ruth” Tiêu Thu Phong giải vây thay cho hần, chuyện linh hồn dịch thể, cảm giác nhạy cảm đến đâu cũng không có khả năng cảm ứng được.

“Không được, người phương Đông các người đều không có ai là người tốt, Ruth tiểu thư không gặp?” Lang Khuyển tức giận kêu lên, một bộ dáng nếu Tiêu Thu Phong dám xông vào, hần sẽ không khách khí.

Một người trung niên thân thể gầy yếu từ từ đi ra, đi đến nơi này, giọng nói nhàn nhạt: “Để bọn họ vào đi, tiểu thư bây giờ cần được an ủi. Ba ngày qua, tiểu thư vẫn chưa từng nghỉ ngơi”.

Nói xong, hần đã xoay người đi. Lang Khuyển căn rằng không phục lắm, nhưng hần vẫn lui lại, nhường đường cho Tiêu Thu Phong. Ở chỗ này, trừ Ruth, người trung niên kia có quyền lực lớn nhất.

Tiêu Thu Phong đã gặp người này. Nghe Ruth nói, người này là quản gia của Đồ Thần, là thuộc hạ mà Thiên Mệnh tín nhiệm nhất.

Quản gia không nói gì nữa, chỉ là đi phía trước dẫn đường. Tiêu Thu Phong và Lý Cường Bình ở phía sau, từ từ đi theo. Rất nhanh đi qua sáu cánh cửa, dừng lại trong một căn nhà nhỏ được làm bằng gỗ.

Lý Cường Bình trong lòng âm thầm sợ hãi với lực lượng của Đồ Thần. Với lực lượng của hần, muốn xông vào nhiều nhất cũng chỉ có thể lướt qua ba cửa, xem ra ngày thường mình quá tự đại.

Núi còn có núi cao hơn, người còn có người giỏi hơn, không muốn nói đâu xa, chỉ riêng Tiêu thiếu gia trước mặt, hần dường như cho tới bây giờ chưa cảm nhận được lực lượng cực hạn của Tiêu Thu Phong.

“Tiêu thiếu gia, nơi này là biệt viện của Ruth tiểu thư, tôi không đi vào” Quản gia nhẹ nhàng mở miệng, mặc dù gặp phải kẻ thù Hắc Dạ cường đại nhất, hần vẫn bình tĩnh như mặt hồ, không có một chút rung động, loại tu dưỡng này, quả thực không dễ dàng.

Tiêu Thu Phong đã đi nhanh về phía trước. Lý Cường Bình không đi, hần đứng ở cửa, bởi vì quản gia yêu cầu hần.

“Đi xuống nữa là đại quản gia của Đồ Thần, nếu như các hạ có hứng thú, ta có thể dẫn anh đi thăm nơi này một chút”.

Mặc dù trên người đàn ông trước mặt không có một tia khí tức mạnh mẽ, nhưng Lý Cường Bình cũng không phải kẻ ngu. Đồ Thần là đại biểu cho vua của giới sát thủ, mà có thể làm quản gia của vua, vậy cần phải có uy tín như thế nào, tự nhiên không cần hỏi nhiều.

“Đương nhiên có hứng thú, quản gia quá khách khí, tôi tên Lý Cường Bình, quản gia cứ tùy tiện gọi là được” Lý Cường Bình không phải người cầu nể, nói khách khí như vậy cũng là vì mặt mũi của Tiêu thiếu gia. Chẳng qua Lý Cường Bình quả thực rất có hứng thú với Đồ Thần, đi thăm một chút, học tập kinh nghiệm,

có thể trở về mô phỏng ở trong doanh trại lính đánh thuê, luyện thành đám cường giả lính đánh thuê chính thức.

Nơi này là chỗ ở của Ruth, từ trước Tiêu Thu Phong đã biết, nhưng chưa từng tiến vào, cũng không phải nam nữ khác biệt, mà bởi vì trong suy nghĩ của hắn thật là chưa từng coi Ruth là phụ nữ, nếu không hẳn chắc chắn sẽ tiến vào nhìn một lần.

Mặc dù không nhất định có thể thấy Ruth tắm rửa, nhưng nhìn đồ lót gợi cảm cũng coi như đã chiếm tiện nghi.

Một căn nhà ba tầng khá nhỏ, chỉ khoảng năm sáu mươi mét vuông, bề ngoài rất khác biệt, nhưng vẻ sắc lạnh này lại làm cho Tiêu Thu Phong có cảm giác không thoải mái, phụ nữ mà, hắn nên dùng một chút màu sắc.

Bên trong biệt viện có một ao nhỏ, bên trong ao có hòn giả sơn và cá, vài cây cỏ màu xanh biếc, đã dài ra ngoài, biểu hiện sức sống mãnh liệt.

Bên cạnh ao, Ruth đang ngồi xếp bằng ở đó, hai mắt nhắm lại, hình như là một phương pháp điều tức thổ nạp. Năm đó Thiên Mệnh từng nói qua, mình từng học được không ít thứ hữu dụng trong điển tịch võ học Trung Hoa, môn thổ nạp này có lẽ là một trong số đó.

Tiêu Thu Phong không có lên tiếng, nhẹ nhàng đi tới, nhưng Ruth mặc dù đang nhắm mắt, nhưng tai hơi động, có lẽ đã sớm cảm ứng được có người đi vào.

“Chuyện gì?” Người đến gần, Ruth đã lạnh giọng hỏi. Nơi này là cấm địa của Đồ Thần, ngoại trừ quản gia và Lang Khuyển, cũng chỉ có đội trưởng “Dũng sĩ” mới có thể tiến vào. Nàng đã phân phó muốn yên tĩnh, giờ phút này đến quấy rầy nàng, trừ phi là chiến sự với Hắc Dạ.

Tiêu Thu Phong mở miệng nói: “Không có gì, chỉ là đến gặp cô”.

Lời nói vừa vang lên, đôi mắt trong suốt của Ruth mở ra, rõ ràng rất sửng sốt, tiếp theo quát: “Là anh, anh tới làm gì?”

Đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Tiêu Thu Phong đã trả lời mình, cười lạnh một tiếng, nói: “Gặp tôi? Không cần, anh có thể đi”.

Tiêu Thu Phong không mời mà đến, đã sớm nghĩ sẽ gặp phải vẻ mặt lạnh lùng của Ruth. Nàng không có gọi điện cầu cứu hắn, là bởi vì nàng không muốn hắn thấy vẻ chật vật này của nàng.

Ruth rất tức giận xoay người lại, Tiêu Thu Phong mới phát hiện trên tay nàng đang bị băng, miếng băng vẫn đỏ máu. Ruth dĩ nhiên đã bị thương, cô bé này thật mạnh mẽ, có thể làm nàng bị thương, chắc chắn là người càng mạnh hơn.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Thu Phong, Ruth hừ một tiếng nói: “Không có chuyện gì, chuyện của tôi, tôi sẽ tự mình xử lý. Không cần anh thương hại. Ở Hongkong, anh cứu tôi một lần, tôi cũng giúp anh một lần. Bây giờ chúng ta không ai nợ ai, lời hứa giết anh, vĩnh viễn có hiệu lực”.

Sớm biết rằng cô gái này tâm tính kiên định, nhưng thật không ngờ lại ngang bướng đến nước này, đây chính là quan hệ đến sự sống còn của Đồ Thần, không thể sơ suất được.

Hắc Dạ đã toàn lực ứng phó, lần này là đánh nhau sống chết, dù cho Đồ Thần không bị tiêu diệt hoàn toàn nhưng bị thương nặng cũng sẽ làm Ruth không thể gánh nổi.

Phải biết rằng kẻ thù của Đồ Thần không chỉ có một mình Hắc Dạ, chỉ cần thế lực của Đồ Thần giảm đi, như vậy chưa tới một ngày khó có thể bảo tồn, điểm này không cần hoài nghi.

Tiêu Thu Phong có chút tức giận, lạnh lùng nhìn Ruth một cái, sau đó lạnh nhạt nói: “Cô đã không cần, tôi sẽ đi. Hy vọng tương lai, chúng ta còn có thể gặp nhau”

Xoay người, không nói gì nữa, chuẩn bị rời đi.

129. Chương 129: Chiến Vân Trùng Trùng

Nếu cô gái này còn ngang ngạnh như vậy, vậy để cho cô ta chơi chán đi, chỉ cần cô ta có thể thừa nhận hậu quả là được.

Mặc dù có giao tình với Thiên Mệnh, nhưng hắc ngàn dặm xa xôi chạy tới đây mà còn không tiếp nhận, vậy không có quan hệ với hắc.

Đồ Thần cho dù bị diệt cũng có quan hệ gì với hắc. Hắc Dạ, hắc dù muốn đối phó, cũng không cần giúp Đồ Thần.

Nhưng âm thanh phía sau lại một lần nữa truyền đến, chỉ là lúc này đã trở nên nhẹ nhàng. Hoặc là thêm vài phần tức giận của con gái, đây không giống tính cách của Ruth.

“Anh, anh đứng lại, anh đi thật sao?” Ruth hỏi.

Tiêu Thu Phong có chút không thoải mái nói: “Tiểu thư Ruth, tôi từ xa như vậy chạy tới đây. Cho dù cái gì cũng không giúp được, cô ít nhất cũng nên nhiệt tình một chút, dùng cái mông đít lạnh ngắt đối xử với tôi. Chẳng lẽ tôi nên ở lại sao?”

Ruth có chút khản trương, vội vàng nắm lấy tay Tiêu Thu Phong: “Em lúc nào dùng mông lạnh đối với anh? cứ như vậy khi dễ người ta, người ta không phải đang học làm nũng với anh sao?”

Tiêu Thu Phong vừa nghe thấy, thiếu chút nữa nôn hết thức ăn ra. Làm nũng? Cô gái này làm nũng với mình, được rồi, mình còn muốn sống lâu thêm mấy năm.

“Em sống ở nhà anh vài ngày, cũng học được rất nhiều đạo lý của phụ nữ. Chị Yên Nguyệt không phải cũng nói, nên làm nũng với đàn ông sao?”

Lời này không sai, chỉ là cô gái này dường như tìm nhầm đối tượng.

Tiêu Thu Phong cũng không muốn giải thích, loại chuyện này là do phụ nữ nói chuyện với nhau mà Ruth biết được. Lần sau có cơ hội, làm cho Liễu Yên Nguyệt cẩn thận dạy Ruth, làm nũng cũng không phải là như vậy.

Lập tức nghiêm mặt chặt lại, nói: “Được rồi, làm nũng cũng tốt, để tôi xem thương thế của em một chút. Nhớ kỹ, tôi bây giờ là khách của em, nhớ phải tươi cười với khách”.

Không cười, Ruth vốn là một cô gái lạnh như băng, đây là điều kiện cơ bản nhất của một sát thủ. Nhưng mặt nàng vẫn coi như bình thản, điềm tĩnh giống như mặt hồ không lặng sóng, không mang theo một tia rung động.

Xé ống tay áo của nàng, một vết cắt màu đen rõ ràng hiện ra, giờ phút này đang có dấu hiệu thối rữa. Tiêu Thu Phong có chút tức giận hỏi: “Em làm cái gì đó, vết thương có độc, em không biết xử lý một chút sao?”

Ruth không dám mở miệng, lý nhí nói: “Bây giờ đang đại chiến, Đồ Thần thương vong rất nặng. Bác sĩ đã được em bảo đi chữa cho những người bị thương nặng, vết thương nhẹ này không có gì đáng ngại”.

Huấn luyện trước kia, thương nặng hơn nữa chỉ cần có thể khỏi, Thiên Mệnh đều làm như không nhìn thấy. Sự tàn khốc đó, cho dù Tiêu Thu Phong là người ngoài cũng cảm thấy ngứa mắt, thật sự khó có thể tin nổi, Ruth lại là con gái của Thiên Mệnh.

“Không đáng ngại, em biết cái mẹ gì, chất độc lan ra rất nguy hiểm. Em cho rằng Đồ Thần bây giờ còn có mạng ai quan trọng hơn em” Nếu như Ruth gặp bất trắc, vậy không cần Hắc Dạ tấn công, Đồ Thần sẽ chia năm sẻ bảy. Cho dù là quân gia cũng không có biện pháp khống chế hoàn toàn cục diện.

Tay vừa động, một thanh tiểu đao sắc bén đã được nắm trong tay, Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói: “Chịu đựng một chút, không nên làm phiền tôi”.

Mặc dù Ruth đúng là một vật phương Tây tuyệt thế, nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong thật khó có thể coi Ruth như phụ nữ. Những lúc bình thường, sẽ là đồng bọn hoặc đối thủ, cho nên cũng không có một tia thương hương tiếc ngọc.

Đao phong lóe lên, máu đen phun ra xối xả. Ruth mặc dù nhin đau không kêu thành tiếng, nhưng khuôn mặt vốn tái nhợt lại đỏ bừng lên, mồ hôi trong nháy mắt che kín mặt, hàm răng cắn chặt, đôi mắt của nàng lại có vẻ thoải mái, vui mừng.

Bởi vì lần đầu tiên, nàng cảm nhận được sự quan tâm của người khác đối với mình.

Rất dã man cắt đi phần thịt đã bị đen, Tiêu Thu Phong đưa chân khí vào trong, ép máu độc ra, sau đó xé ống tay áo thành khăn, thấm một chút nước, lau rửa xung quanh vết thương, từ từ băng lại.

Ruth có chút mê luyến cảm giác này, không biết từ lúc nào đã nằm vào trong lòng Tiêu Thu Phong, một nửa là bởi vì đau đớn, một nửa là bởi vì dựa vào Tiêu Thu Phong thế này, Ruth rất thoải mái.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã đẩy nàng ra, nói: “Được rồi, chỉ cần ba ngày, miệng vết thương của em sẽ khép lại, tuyệt đối không chết người. Bây giờ, cẩn thận nói cho tôi nghe tình huống đêm qua. Những việc còn lại sẽ do tôi giúp em đối phó”.

Ruth khẽ gật đầu, nhưng là tay lại quấn lấy Tiêu Thu Phong, nhẹ giọng nói: “Cho em dựa vào anh nhé, em rất mệt”.

Thì ra trận chiến ở Hongkong, Đồ Thần phái xạ thủ bị Hắc Dạ tra được, bọn họ biết lần này chuyện ở HongKong không thành công. Ngoại trừ Long Tổ và Tiêu Thu Phong còn có Đồ Thần can thiệp vào. Long Tổ và Tiêu Thu Phong ở Trung Quốc, xa không thể đụng, cho nên Đồ Thần đứng mũi chịu sào, trở thành mục tiêu trút giận của Hắc Dạ.

Bởi vì đại bản doanh của Hắc Dạ là ở Châu Âu, chỉ là không ai biết vị trí cụ thể mà thôi.

“Thực lực của bọn họ rất cường đại, lần công kích này, có mấy cao thủ nhất lưu trên thế giới, trong lúc vội vàng nên Đồ Thần bị thiệt. Dừng Sĩ hy sinh ba người, em đã phí công sư phụ dạy, không còn mặt mũi đối mặt với Đồ Thần”.

Ruth mặc dù rất kiêu ngạo, nhưng nàng cuối cùng cũng là phụ nữ. Đồ Thần gặp bất lợi, rất nhiều thành viên của tổ chức bị giết. Ruth là thủ lĩnh, trong lòng đương nhiên rất đau khổ, chỉ là sự đau khổ này lại không có cách nào nói với người khác.

Vừa nói, giọng nói trở nên êm ái, sau đó cô gái này đã dựa vào lòng hắn mà ngủ.

Ba ngày chưa từng chợp mắt, giờ phút này này Ruth quả thật rất mệt. Lúc quản gia và Lý Cường Bình quay về đã là một tiếng sau, tiếng bước chân đã đánh thức Ruth dậy.

“Xin lỗi, em không nghĩ là mình sẽ ngủ” Dựa vào người đàn ông này, nàng có một cảm giác bình yên và thoải mái, trong nháy mắt đó, nàng bỏ đi sự kiên trì của mình, điều này đối với một sát thủ mà nói là một hành vi rất mất trí.

Tiêu Thu Phong cũng không trách nàng. Ruth giờ phút này đúng là rất cần sự quan tâm. Vỗ vỗ đầu nàng, nhẹ nhàng đứng lên, Tiêu Thu Phong dịu dàng cười nói: “Không việc gì, ôm em, nói như thế nào đều là tôi chiếm tiện nghi của em. Có thời gian tôi sẽ dựa lại vào em”.

Phía sau quản gia là Lang Khuyển. Giờ phút này trong lòng hắn rất khó chịu: “Ruth tiểu thư, người đàn ông này trong cảm giác của tôi rất quý dị. Nếu như có thể xin tiểu thư không nên dựa quá gần vào anh ta, anh ta còn tệ hơn người phương Đông năm đó”

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Ruth rất thần kỳ hiện ra một nụ cười. Nụ cười này như đóa hoa nở trong băng giá, làm người khác rất chú ý, cũng làm bốn người đàn ông trước mặt chấn động.

Đặc biệt là Lang Khuyển, đi theo Ruth đã mười năm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của Ruth đẹp đến thế.

“Quản gia, Lang Khuyển, nhớ lời tôi nói. Từ hôm nay trở đi, Tiêu thiếu gia là người tôi tin tưởng nhất. Đồ Thần với anh ấy, không cần phải có bí mật” Rất nhiều năm trước, Tiêu Thu Phong cũng đã biết rõ về Đồ Thần, giờ phút này càng không cần coi Tiêu Thu Phong là người ngoài. Ruth lúc này rất trịnh trọng tuyên bố, giống như Thiên Mệnh năm đó, tin tưởng người đàn ông này.

Lang Khuyển còn muốn phản đối nhưng quản gia đã cung kính khom người nhận lệnh. Mặc dù Thiên Mệnh đã không có ở đây, nhưng đối với Ruth, hắn vẫn rất trung thành. Đương nhiên là một lão già, ngoại trừ trung thành, hắn đối với vị tiểu thư này có một tình yêu hơn cả chủ tớ. Bởi vì cả đời hắn không lập gia đình, nên đã coi Ruth như con gái của mình.

Tiêu Thu Phong nhìn vẻ mặt hờn giận của Lang Khuyển, cười ha hả một tiếng, sau đó trầm giọng hỏi: “Lang Khuyển, nghe lời tiểu thư rồi chứ, nếu cậu dám vô lễ với tôi, tôi sẽ lột da cậu. Bây giờ tôi hỏi cậu, lần tấn công tiếp theo, là lúc nào?”

Lang Khuyển trời sinh mẫn cảm, giờ phút này rất có tác dụng. Khi hắn chuẩn bị từ chối trả lời câu hỏi của Tiêu Thu Phong thì lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Ruth.

Bĩu môi nói: “Buổi chiều ngày mai”.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Tốt lắm, Ruth, em phải nghỉ ngơi thật tốt. Tôi sẽ không quấy rầy em, chiều mai gặp lại. Quản gia, Lang Khuyển, bây giờ hai người đi theo tôi, tôi có chuyện muốn hỏi”.

Ruth không nói gì, xoay người đi vào phòng, rất nghe lời đi nghỉ ngơi. Quản gia và Lang Khuyển cũng đã đi theo Tiêu Thu Phong, đương nhiên còn có Lý Cường Bình đang cảm thấy khó hiểu đi cùng. Hắn cũng không rõ vì sao đường đường là Đồ Thần – liên minh sát thủ lại cung kính với Tiêu thiếu gia như vậy.

Gọi hai người ra, ngoại trừ không muốn quấy rầy Ruth, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, hắn muốn biết về một người.

Huyết Hoàng là cao thủ Italy có công pháp hộ thân mạnh mẽ, gần như đã đạt đến tình trạng đao thương bất nhập, mà hắn là kẻ đã gây ra vết thương của Ruth. Bây giờ Tiêu Thu Phong cần phải biết hắn đang ở đâu. London là đại bản doanh của Đồ Thần, đương nhiên không có khả năng không biết.

Quản gia ở một bên bổ sung nói: “Ngoại trừ Huyết Hoàng, còn có Thanh Quang. Huyết Hoàng là ngạnh thủ, mà Thanh Quang là nhuệ. Thanh Quang đến từ gia tộc Tá Đằng của Nhật Bản, được xưng là cao thủ số một trong những tên trẻ tuổi, tập luyện Ninja và kiếm đạo, thực lực mạnh mẽ, thủ đoạn lại càng độc ác âm hiểm. “Dũng sĩ” của chúng ta có hai người chết dưới đao của nó”.

Trong mắt Lang Khuyển lóe lên vẻ phẫn nộ, nói: “Đúng vậy, đây là một Ma quỷ, vết thương trên tay Ruth tiểu thư là do nó lưu lại”

Không chỉ có một thanh đao sắc bén, trên đao còn hèn hạ bôi độc được, đúng là âm hiểm đến cực điểm.

130. Chương 130: Trò Chơi Điên Cuồng

London là một thành phố rất điên cuồng, trong màn sương mù màu xám, không khí ô nhiễm. Nơi này có rượu ngon nhất trên đời, có gái xinh đẹp nhất, ở trong những góc tối âm u, tiến hành mua bán cảm quan.

Mà Hắc Sắc Toàn Phong, chính là khu vui chơi giải trí và hưởng thụ tốt nhất trên thế giới.

Hai người Tiêu Thu Phong và Lý Cường Bình đi vào, đã bị sự ồn ào bên trong làm giật mình. Theo lời quản gia chỉ biết nơi này rất náo nhiệt, nhưng đến mức này là hai người không ngờ đến.

Trong đại sảnh dựng một loạt các cột bằng ống tuýp, ba vũ công hạng nhất đang uốn éo thân hình để trần nửa thân trên, làm các động tác khiêu khích khiến cho bên dưới đám đàn ông tru lên như sói. Mấy thằng đàn ông không chịu nổi đã chạy tới trước sân khấu, cầm những tờ bảng Anh nhét vào trong quần lót hình chữ T của mấy cô vũ công.

Đương nhiên cũng thuận tay sờ sờ một chút, hưởng thụ cảm giác dục vọng đang dâng lên.

Đi tiếp vào trong, âm điệu từ từ có chút biến hóa, có thể thấy các cô gái tai thỏ ở khắp nơi. Mỗi người đều vóc dáng đầy đặn, trên người mặc đồ lót ba mảnh gợi cảm, dường như đây là trang phục tiêu chuẩn của các cô. Người đi vào có thể dễ dàng sờ sờ mông mấy cô một chút, những thứ này không tính tiền.

Không chỉ không lấy tiền, còn được uống rượu miễn phí.

Tiêu Thu Phong đến đây thực không phải đi thăm quan phong cách ăn chơi ở nước bạn, mà bởi vì Huyết Hoàng ở đây.

Huyết Hoàng có một sở thích là mỗi ngày đều phải nhìn thấy máu. Đối với một thằng đàn ông đầy bạo lực, cách duy nhất thấy được máu chính là chiến đấu. Mà Hắc Sắc Toàn Phong, ngoại trừ rượu và gái, còn có một trò cờ bạc còn kích thích hơn: “Hắc quyền”.

“Hai vị tiên sinh phương Đông kính mến, hai vị muốn phục vụ như thế nào. Em tên là Mary, hay là em sẽ phụ trách chiêu đãi hai anh?” Một cô gái rất quyến rũ và gợi cảm đi tới trước mặt hai người, rất lễ phép dò hỏi.

Nàng giống như cũng cô gái khác, mặc trang phục ba mảnh, trông rất quyến rũ. Người tới nơi này, cũng không phải ai cũng thích loại xuân sắc này.

Tiêu Thu Phong cười cười, rất thân thiện nói: “Cảm ơn tiểu thư Mary, nghe nói nơi này có rất nhiều trò chơi kích thích, chúng ta muốn đến xem một chút, hay là em giới thiệu một chút được không?”

Mary nhìn hai người đầy quyến rũ, dường như lập tức có thể hiểu được thân phận của bọn họ, ánh mắt gợi cảm chỉ nhìn thẳng vào Tiêu Thu Phong.

“Đương nhiên có thể, trong này bọn em có những cô gái dịu dàng và xinh đẹp nhất, cũng có những trận đấu làm cho người ta nhiệt huyết. Đương nhiên còn có rượu và đồ ăn ngon nhất trên đời, không biết anh muốn loại gì, hoặc là thưởng thức mỗi thứ một chút?”

Tiêu Thu Phong ra vẻ rất mong chờ, sau đó vội vã nói: “Anh trước hết muốn đánh bạc một chút, muốn xem mình hôm nay có đỏ hay không, không biết nơi này có trò chơi làm anh thỏa mãn hay không”.

Mắt Mary sáng rực lên, đây là trò kiếm tiền nhiều nhất của Hắc Sắc Toàn Phong. Đàn ông ngoại trừ thích gái, thì cũng thích loại kích thích đầy máu me đó. Ông chủ đã tốn rất nhiều tâm tư nghĩ ra trò này, đúng là hợp với dự vọng nguyên thủy của những gã đàn ông có tiền.

“Trong này của bọn em có những cuộc đấu quyền kích thích nhất thế giới, đảm bảo sẽ không làm hai anh thất vọng. Nếu như hai anh muốn thử một lần, vậy hãy đi theo em”.

Mary này dường như cũng có chút thân phận, trên đường đi có rất nhiều người chào hỏi cô ta, rất khách khí. Mà cô ta chỉ đưa tay lên, cũng không trả lời, một đường không hề trở ngại đi xuyên qua hành lang thật dài.

Cuối hành lang, ba người dừng lại trên tầng ba. Trước mắt xuất hiện một khu còn nóng nhiệt hơn đại sảnh. Một lối đi nhỏ ở bên trong, hình thành không khí nóng rực.

“Đó chính là những người đàn ông chân chính, bọn họ cứ thắng một trận sẽ được tiền thù lao phong phú. Các anh chỉ cần đặt ai thắng ai thua, rất đơn giản mà lại nhanh. Ở đây bọn em không hạn chế số tiền đặt cược” Mary nhìn chăm chăm hai người đàn ông đã man người đầy máu đang đánh nhau, rất nhanh giải thích quy tắc nơi này.

“Hai anh là khách mà em đưa vào, chỉ cần nói số lượng em sẽ tiếp, thắng thua có thể đợi có kết quả là ra, đến lúc đó sẽ tính toán, như vậy có phải là rất ưu đãi” Mary rất biết làm ăn, hơn nữa cũng không cần phải ghi vào sổ sách, đây là Hắc Sắc Toàn Phong, cô ta có đủ tự tin.

Tiêu Thu Phong liếc mắt một cái liền thấy Huyết Hoàng, bởi vì quần gia đã từng hình dung qua về hắn. Có lẽ là tài cao gan lớn, nên giờ phút này hắn không hề sợ hãi Đồ Thần, rất dũng cảm ngồi ở vị trí rất dễ nhìn.

Có lẽ hắn rất tự tin vào lực lượng của Hắc Dạ.

“Các vị, bây giờ do vua của chúng ta, Vạn Đạt tiên sinh uy chấn London lên đài. Tỷ lệ của Vạn Đạt tiên sinh là một bồi trăm, mọi người đặt cược, đặt cược nhanh nào. Mỗi người dùng cầm lên đài khiêu chiến, chỉ cần cầm cự được năm phút, chúng tôi sẽ thưởng năm mươi ngàn bảng Anh”.

Vạn Đạt chính là Huyết Hoàng, hắn cỡi chiếc áo khoác trên người, như một con trâu đực đi lên trên đài. Hắn đến đây thực không phải vì tiền mà là hưởng thụ mùi máu tươi. Mỗi lần nhìn thấy hình dáng đầy máu của đối thủ, hắn cảm thấy thoải mái như uống máu vậy.

Cơ thể cường tráng, vô cùng cơ bắp, đúng như lời Lang Khuyển nói, cao thủ đến từ Italy này đao thương bất nhập.

Bởi vì da của hắn quả thật rất dày, là người đầu tiên mà Tiêu Thu Phong thấy có da dày như vậy.

Lý Cường Bình đã cảm nhận được, lực lượng dã tính này là từ lúc sinh ra đã có. Sau đó trải qua huấn luyện mới làm cho Huyết Hoàng cò thành tựu cuồng phách như hôm nay. Năm tay của hắn còn kinh khủng hơn búa sắt mười cân vài phần.

“Vạn Đạt tiên sinh đã xưng bá ở nơi này của bọn em ba ngày. Đánh bại hơn sáu mươi đối thủ, đúng là cao thủ số một trong hàng vạn người. Hai anh nếu muốn kiếm tiền, thì hãy mua Vạn Đạt tiên sinh. Mặc dù tỷ lệ không nhiều lắm, nhưng chắc chắn kiếm được tiền”.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại, cười cười, nói đùa với Mary: “Nếu như muốn kiếm nhiều tiền, đương nhiên là mua tỷ lệ cao. Trăm ngàn bảng, tôi nghĩ vị Vạn Đạt tiên sinh này hôm nay chắc chắn sẽ bại” Mary trong lòng vui vẻ, trăm ngàn bảng, theo tỷ lệ một phần mười, chỉ có mấy phút đồng hồ là thu được mười ngàn bảng, cô ta sao không hưng phấn chút, mở miệng tán dương: “Anh đúng là ra tay rộng rãi, được, em nhận, lập tức ghi lại cho anh”.

Mary đã đi về phía cửa đặt cược, mà Lý Cường Bình ở phía sau đã sớm không nhẫn nại được: “Thiếu gia, con trâu kia để tôi, ngẫu nhiên làm một người giết trâu cũng tốt”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Cho anh không có vấn đề gì, nhưng đừng để tôi tổn thất trăm ngàn bảng, nếu không anh phải bồi thường cho tôi”.

Lý Cường Bình rất vui vẻ, hưng phấn trả lời: “Thiếu gia yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cậu thất vọng” Loại đối thủ này, hắn khát vọng đã lâu.

Thực ra năm mươi ngàn bảng cũng không phải là của Tiêu Thu Phong, mà lấy của Đồ Thần, thậm chí bảo quản gia đưa cho. Đương nhiên không thể không có vốn đặt cược. Hơn nữa đây là làm việc cho Đồ Thần, bỏ ra chút tiền đặt cược cũng không quá đáng.

Một người đàn ông cao lớn vì năm mươi nghìn bảng lên lời dài, bị một quyền đánh bay xuống đài, răng gãy vài chiếc, miệng đầy máu, cả lòng non lòng già đều trào ra, phát ra những tiếng kêu vô cùng đau đớn.

Người dẫn chương trình cầm Micro, lạnh lạnh nói: “Năm vạn bảng, năm phút, còn có ai nữa, còn có ai lên đài, người ấy chính là người dũng cảm của thành phố London, làm cho chúng tôi cùng thấy đi nào”.

Đây chính là lấy số tiền khổng lồ ra, tên dẫn chương trình hét rú lên, không khí nơi đây đã không thể khống chế.

Lúc Mary trở lại, Lý Cường Bình đã đứng ở trên lời dài. Động tác của hắn quá nhanh, ngay cả người dẫn chương trình cũng không có nhìn thấy là hắn làm thế nào mà lên được, dường như trong nháy mắt người đàn ông nhỏ gầy này đã xuất hiện trước mặt.

Lý Cường Bình ở trong Thần binh chiến đội xem như một người khá cao lớn, nhưng so sánh với Huyết Hoàng lại đúng là đại vu thấy tiểu vu, không bằng một nửa người ta, nhỏ gầy đến buồn cười.

“Tốt, các vị, mở to hai mắt các vị lên, người đàn ông dũng cảm này, anh đã đứng trên lời dài. Chúng ta cùng hy vọng anh ta có thể đạt được phần thưởng năm mươi nghìn, càng hy vọng Vạn Đạt tiên sinh hạ thủ lưu tình”.

Người dẫn chương trình nói như vậy, càng kích thích Vạn Đạt nổi giận, ngay cả người như vậy cũng dám lên lời dài khiêu chiến quyền uy của hắn, hắn đương nhiên cảm thấy rất mất mặt.

Không muốn nói phần thưởng năm mươi nghìn, Huyết Hoàng ngay cả một phút cũng không muốn cho thằng đàn ông kia đứng trên lời dài, đó là nỗi nhục.

Không có tiếng chuông báo, cũng chưa ai nói bắt đầu, năm tay của Huyết Hoàng đã như thiên lôi từ trên trời giáng xuống, đột nhiên công kích. Lý Cường Bình nhanh chóng tránh ra, năm nắm đấm đánh trúng sàn lời dài, như xảy ra động đất vậy. Cả lời dài rung lên vài lần, trên sàn lại bị mở ra một hố sâu hơn thước.

“Trời, đó không phải là bạn của anh sao” Giờ phút này Mary đã nhìn thấy người khiên chiến với Vạn Đạt, đúng là một trong hai người mà cô ta vừa chiêu đãi.

Tiêu Thu Phong không quay đầu lại, chỉ khẽ cười nói: “Anh đã sớm nói rồi, Vạn tiên sinh hôm nay chắc chắn bại” Không chỉ có thua, mà Huyết Hoàng chắc chắn sẽ chết, bởi vì Tiêu Thu Phong đã nói không muốn Huyết Hoàng còn sống nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Dù cho ở London có thể nhìn thấy mặt trời cũng không nhiều lắm.

131. Chương 131: Mỗi Người Một Tên

Mary có một loại cảm xúc vừa thấy sợ vừa thấy đáng thương, nam nhân trước mắt, nếu không phải là kẻ điên, thì sẽ là thần, vô luận là loại nào, cũng làm cho người ta sợ hãi.

Sự khát máu của Vạn Đạt, mấy ngày nay cô cũng đã chứng kiến qua, mỗi một người đối mặt với hắn, không chết thì cũng trọng thương, giờ phút này vẻ mặt của hắn cũng đang tức giận, đã có loại dục vọng khát máu, đây cũng không phải là suy nghĩ tốt.

“Anh ta sẽ chết” Đây là điều duy nhất mà nàng có thể nhắc nhở, bởi vì giờ khắc này, cuộc chiến trên đài đã bắt đầu, sự nhiệt tình của người xem đã được đề cao đến cực điểm.

Tiêu Thu Phong không nói gì, tâm tình hết sức bình tĩnh, yên lặng nhìn tất cả, hắn cũng không phải xem biểu diễn trên đài, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng hàn khí, nếu Lang Khuyển nói không sai, người này chính là Thanh Quang, hắn vốn là đồng bọn của Huyết Hoàng, sẽ không rời quá xa.

Không thể không nói, Lý Cường Bình một năm huấn luyện này đã được đề cao đến không ngờ, cho dù là Thiết Trụ kém hắn cũng không chỉ một tầng, hoặc có thể nói hắn đã bắt đầu lĩnh hội được lực lượng của quyền thuật, biết nếu muốn chiến thắng đối thủ, ngoại trừ lực lượng tuyệt đối ra, còn phải có tâm tư linh tuệ.

Tâm tư linh tuệ, cần phải vượt xa suy nghĩ của người thường.

Vừa rồi Tiêu Thu Phong thoáng có chút lo lắng, giờ phút này toàn bộ đã trở thành vui mừng, Lý Cường Bình có thể nói là cao thủ đầu tiên hắn bồi dưỡng ra, quan trọng nhất chính là hắn sẽ không phản bội.

Đối mặt với bản thân, Tiêu Thu Phong biết, Lý Cường Bình cũng không có khả năng vượt qua hắn, bởi vì loại tu vi này, cũng cần có thiên phú. Nghiêm khắc mà nói, thân thể thì có thể rèn luyện, nhưng thiên phú thì không.

Điểm này không thể bù đắp được, hoặc là hắn có thể trở thành thanh đao sắc bén nhất, nhưng vĩnh viễn không ai có thể nắm được.

Huyết Hoàng cũng không phải là kẻ ngốc, sau mấy chiêu, hắn đã phát hiện người phương Đông trước mắt này hình thể tuy nhỏ hơn hắn, nhưng tâm tư tinh táo, công kích rất mạnh, chiêu nào cơ hồ cũng là chiêu trí mạng.

Chỉ trong khoảnh khắc, thân thể của hắn đã trúng ba quyền của Lý Cường Bình, cho dù là hổ cũng phải ngã lộn ra, nhưng Huyết Hoàng thì không, cánh tay trắng kiện của hắn chỉ xoa xoa có vẻ đau đớn, sau đó càng gào thét công kích mãnh liệt hơn.

Lý Cường Bình không có thể chất cường hãn như Huyết Hoàng, loại công kích này hắn chỉ cần trúng một đòn là đã chịu không nổi, cho nên sử dụng thân pháp, né tránh tránh phải, căn bản là không chính thức đối mặt với Huyết Hoàng, cứ như là mèo vờn chuột vậy, không, xem ra thì nên là mèo vờn hổ thì đúng hơn.

Loại sách lược này là đúng đắn, bởi vì Lý Cường Bình không có được cảnh giới như là Thu Phong. Nếu ba quyền kia là do Tiêu Thu Phong ra tay, Huyết Hoàng gân mạch đã đứt đoạn, cho dù không chết thì cũng tàn phế.

Trên đời này cho tới bây giờ không có cơ thể con người nào mà chân chính đao thương bất nhập, hộ thân trảo môn của Huyết Hoàng chỉ là so với người thường thì chắc chắn hơn nhiều. Cho dù là mai rùa có cứng

rắn cũng đỡ không được một đập của voi. Thật ra ngoại trừ lấy cứng đối cứng, còn có một loại công pháp mượn lực đánh, chỉ tiếc, Lý Cường Bình còn chưa học được.

Bởi vì Lý Cường Bình huấn luyện, luôn chỉ chú trọng lực bùng nổ, sử dụng sức mạnh mà đánh bại kẻ địch. Công pháp vận dụng cũng chỉ được một ít hỏa hầu.

Nhưng Tiêu Thu Phong cũng không lo lắng, hấn toàn tâm phòng bị là Thanh Quang, cao thủ quỷ mị ẩn nấp trong góc tối kia, có lẽ là sự cường đại của Lý Cường Bình đã khiến cho hấn chú ý, lúc trước ẩn dấu nhưng giờ phút này hàn quang vô hình đã tản mát ra, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, nhưng Tiêu Thu Phong cũng đã cảm nhận được.

Hai người đó là mục đích của hấn tới đây, không nghĩ đến, bọn họ lại ở cùng một chỗ, điều này đích thực đã giảm bớt cho hấn không ít phiền toái.

Trên đài, Lý Cường Bình đã bắt đầu phản kích, hấn tránh đi phần ngực và bụng chắc chắn nhất của Huyết Hoàng, nắm tay cứ như mũi tên mà đánh mạnh vào vùng đầu của địch thủ, hấn cũng không tin, phần đầu cũng sẽ luyện thành đao thương bất nhập.

“Rắc...” một tiếng vang lên, Huyết Hoàng trúng một quyền thật mạnh này, nhưng đầu của người này đích xác là đủ cứng, chỉ lắc lư vài cái cũng không ngã xuống, hai tay ôm đầu, có loại cảm giác choáng váng không chịu nổi, một lát sau trên mặt hấn, xuất hiện vết máu, chỉ là lúc này chính là máu của hấn.

Máu là từ trong hai hốc mắt của hấn chảy ra, không bao lâu, đã hình thành hai sợi máu như hai hàng lệ đọng ở trên mặt hấn, làm cho mặt hấn giống như là ma quỷ ở trong địa ngục vậy.

“Ta muốn giết ngươi...” Huyết Hoàng rống to một tiếng, thân thể nặng nề, cũng có thể nhanh nhẹn như vượn, cánh tay thật dài phân trái phải đánh về phía Lý Cường Bình, chiến ý theo máu xuất hiện, Lý Cường Bình toàn thân tràn đầy khí phách vô cùng, đó mới là lực lượng chân chính của hấn.

Lực lượng có được từ trong giết chóc.

“Bạn của anh thật mạnh” Mary ở một bên rất là hưng phấn kêu lên, Huyết Hoàng ở nơi này đã đánh bại cả trăm người khiêu chiến, cho tới giờ cũng chưa từng có ai làm cho hấn bị thương qua, tuy thắng bại chưa phân, nhưng Lý Cường Bình đã vượt ngoài dự kiến của mọi người.

Tiêu Thu Phong không nói gì, khi Mary xoay người thì thấy bên người đã không có ai, tựa hồ cho tới giờ cũng chưa có ai ngồi qua.

Tiêu Thu Phong đã động, hấn động là bởi vì Thanh Quang đã động.

Thanh Quang động, cũng không phải là muốn đánh lên Lý Cường Bình, giúp Huyết Hoàng, hấn động, là bởi vì nhận thấy được sát khí.

Quả nhiên không hổ là cao thủ nhẫn thuật cùng kiếm đạo đại thành, đích xác có vài phần xúc giác linh mãnh, nhưng tính cách bỏ lại đồng bọn mà chạy này thì cũng hơi vô sỉ.

Như vậy, lại làm cho Tiêu Thu Phong có cơ hội động thủ.

“Người nào?” Thanh Quang đáng người gầy ốm, mặc trường bào cũ kỹ thật dài, khi ra khỏi cửa còn đội mũ, nếu không phải Tiêu Thu Phong, thật đúng là không ai tin hấn chính là một cao thủ âm lãnh quỷ dị.

“Giết ngươi”.

Hai chữ lạnh lùng nói ra, chân khí cường đại của Tiêu Thu Phong đã mang theo công kích trí mạng gào thét mà tới, hấn thực không nghĩ tới cho Thanh Quang sự tôn trọng của vũ giả, loại cao thủ ngoan độc này, chém giết nhất định phải quyết đoán, không cho hấn một cơ hội xoay chuyển nào, nhân từ với loại người này, chính là ngây thơ.

“Xẹt xẹt...” thanh âm xé gió, Thanh Quang tâm cảm nguy cơ chợt động, hai thanh trường đao đã xuất hiện nơi tay, trường bào kia đã quần quanh hông, nhưng mặt hấn đã lạnh như băng, loại lực lượng cường đại này, làm cho hấn không dám sơ sẩy một chút nào.

Đao quang hiện, cánh tay như một tấm màn che khuất mọi hào quang, Thanh Quang trong lòng chấn động, co người lui ra sau, chỉ nghe trong không khí truyền đến một tiếng “đinh đang”, một thanh trường đao đã gãy làm hai.

“Người là ai?” Mồ hôi lạnh như mưa, Thanh Quang cũng là cao thủ đứng đầu một thế hệ trẻ tuổi, nhưng người trước mắt đến cái bóng cũng không thấy rõ, mà đã tổn thất một thanh trường đao hộ thân, điều này hẳn lần đầu tiên gặp phải.

Tiêu Thu Phong thừa dịp mây đen che khuất ánh trăng, lạnh nhạt xuất hiện, nhưng lực lượng đã khóa chặt mọi hướng hoạt động của hắn ta, làm cho hắn không có một cơ hội chạy trốn nào, rồi mới lạnh lùng mở miệng nói: “Phế nhân kia không có nói cho người?”

Theo đạo pháp của Thanh Quang, Tiêu Thu Phong cảm nhận được một sự quen thuộc, nếu hắn đoán không sai, cao thủ một thế hệ trẻ tuổi này, cùng với gia chủ đã bị hắn đánh cho tàn phế cũng có chút quan hệ!

Thanh Quang sắc mặt đại biến, cả kinh kêu lên: “Hắc sắc Ảnh Tử!”

Thanh Quang là thế hệ thứ ba của Tá Đẳng gia, mà tên bị Tiêu Thu Phong đánh thành phế nhân chính là gia chủ đời đầu, Tá Đẳng Nguyên Thượng, cũng là một trong hai sư phụ của hắn.

“Hãy...” Hai tay nắm chặt đao, chiến ý liều chết âm âm, còn dẫn theo thi khí, đã biết lai lịch nam nhân này, hẳn biết trận chiến này đã không có biện pháp né tránh, chỉ có hy vọng liều chết một trận tìm cơ hội đào tẩu.

Tiêu Thu Phong không cho hắn nhiều thời gian, tay phải nâng lên, năm ngón tay mộng ảo như hoa sen, lại như ánh đèn trong đêm tối, tỏa ra bạch quang nóng rực, Thanh Quang con mắt chợt lóe, hai tay cũng đã múa lên, quát lớn: “Nghênh phong nhất đao trăm!”

“Nghênh phong nhất đao trăm, lại là Nhất đao trăm này, gia tộc các ngươi không lẽ chỉ biết một chiêu này thôi sao?” Tiêu Thu Phong nói lại làm cho tâm tình Thanh Quang nổi giận, Nhất đao trăm này là tinh hoa của võ học gia tộc hắn, kinh qua vô số thế hệ luyện tập cùng cải tiến, có thể giết người mà người ta không kịp chống đỡ, bị người ta xem thường, hắn không thể không giận.

Nhưng hắn cũng không có nhiều thời gian để giận, bởi vì khi hào quang tắt đi, Thanh Quang đã không còn tri giác, thân thể đã không thể khống chế, hai mắt chứng kiến đao của mình, đã tự cắt vào cổ họng của mình.

“Ta có nói qua cho phế nhân kia, chiêu này có tám chỗ sơ hở, mỗi một chỗ, đều có thể dẫn vào chỗ chết một lần, dùng chiêu này mà đối phó với ta, ngươi không phải là hiềm mạng quá dài sao!” Tiêu Thu Phong vỗ vỗ lên mặt Thanh Quang, lại nói tiếp: “Thật sự không có tính khiêu chiến, có luyện hai mươi năm nữa, cũng không có tư cách làm đối thủ của ta”. Thanh Quang nghe được, hẳn thật sự rất muốn nói: “Oan uổng, cho tới bây giờ cũng chưa ai nói qua với ta, Nghênh phong nhất đao trăm mà ta đặc ý nhất lại có nhiều sơ hở như vậy”

Nhưng giờ phút này ngọn lửa sinh mạng của hắn đã tắt, không có biện pháp phát ra âm thanh nữa, mà nhu nhược ngã lộn ra mặt đất.

132. Chương 132: Chờ Đợi

Khi Tiêu Thu Phong trở lại, trên đài cũng đã kết thúc, Huyết Hoàng tuy chưa chết nhưng đã đau khổ giãy dụa, hai tay chống xuống đất muốn đứng lên, nhưng khí lực đã cạn, hai con mắt trợn ngược mang theo sự phẫn nộ, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

“Tiểu thư Mary, hình như ta thắng” Mười vạn bảng anh đặt cược, nếu tính ra đều bù đắp trăm lần, quả thực cũng không phải là con số nhỏ.

Mary bình tĩnh, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ gật gật đầu nói: “Hình như vậy, ngài quả thật vận khí rất tốt, tin tưởng rằng ông chủ đêm nay sẽ mất ngủ”.

Khí tức lạnh lẽo của Tiêu Thu Phong truyền lên trên đài, Lý Cường Bình cảm nhận được ám hiệu, miệng nhếch lên cười tàn khốc, Huyết Hoàng vừa mới gượng đứng lên, cả thân thể đã bị Lý Cường Bình đá bay, bắt lấy hai chân của hắn, thể như sấm sét giội đầu hắn xuống.

Đầu của Huyết Hoàng đập mạnh xuống nền lôi đài, máu thịt bay tứ tung, cái đầu đã vỡ nát như trái dưa hấu, không có lực lượng cường đại, đầu của hắn cũng không khác gì người thường, cũng vỡ toác ra.

“Oành...” trong đây là võ đài đen, người chết cũng không kỳ quái, nhưng chết thảm như thế cũng là lần đầu tiên, mùi vị máu tanh đã kích khởi dã tính của người xem, làm cho tất cả đều gào thét lên, chẳng khác gì một cơn thủy triều, mà Lý Cường Bình lẳng lặng thối lui, trên đài chỉ để lại một cái xác không đầu lẳng lẳng nằm ở đó.

Lý Cường Bình đến nhận tiền thưởng là năm vạn bằng anh, mà Tiêu Thu Phong thì nhận gấp cả ngàn vạn lần, thấy vẻ mặt u ám của tên giám đốc khi trao thưởng, bộ dáng như là đang nén giận, đợi lát nữa không có ai, hắn nhất định dùng cái thầy không đầu kia để phát tiết.

Trở lại chỗ ở cùng với một đồng lớn vật phẩm, đối phó với Huyết Hoàng cùng Thanh Quang, đích xác cũng không phí nhiều khí lực, nhưng Thiết Trụ vừa nghe, cũng đã lẩm bẩm không thôi, oán giận Tiêu Thu Phong không chừa phần cho hắn, rồi đi uống rượu để xả giận.

“Yên tâm đi, ngày mai sẽ có người cho ngươi giết, chỉ sợ ngươi không đủ khí lực mà thôi” Cao thủ Hắc Dạ, tuyệt đối không chỉ có hai người này, trận chiến ngày mai tuyệt đối sẽ tái diễn trận huyết chiến năm đó.

Thiết Trụ kêu lên: “Tiêu thiếu gia, ngày mai nhất định để ta lên trước. Ở tại HongKong nhiều ngày như vậy, cũng nên đến phiên ta ra tay”.

Lý Cường Bình cũng cười vỗ vỗ vai hắn nói: “Ngày mai, ta tuyệt đối không tranh với ngươi”.

Chỉ sợ là việc làm không xong, Tiêu thiếu gia sớm đã giao phó, trận chiến ngày mai tuyệt đối sẽ không thoải mái, lực lượng của Tiêu thiếu gia hắn đương nhiên biết, một khi đã nói không thoải mái, đương nhiên sẽ không tâm thường.

Thanh Quang cùng Huyết Hoàng chết, Hắc Dạ rất nhanh đã biết, nhưng khi người phụ trách hành động đem tin tức truyền về tổng bộ, thì mệnh lệnh truyền đến là tiếp tục hành động.

Cảnh trưởng đã biết Tiêu Thu Phong tới LonDon. Tuy có chút ngoài dự đoán của hắn, nhưng giống như đã thành thói quen tự nhiên. Mỗi một lần Hắc Dạ hành động, nam nhân này sẽ xuất hiện, chẳng qua lúc này đây lại hợp với tâm ý của hắn. Lực lượng giết chóc lần này, không chỉ có thể diệt trừ Đồ Thần, mà còn có thể diệt trừ được người phương Đông đáng ghét này, bởi vì hắn có trợ thủ cường đại, có thể thay hắn hoàn thành tất cả.

Trừ Hắc Dạ, lúc này đối phó với Đồ Thần còn có Giáo tông của cả Châu Âu, thập đại cao thủ hộ hoàng năm đó một trận chiến bị giết mất ba, giờ phút này đã biến thành thất đại cao thủ.

Mà bọn họ đã dẫn bảy mươi hai hộ vệ tinh nhuệ, sớm đã tới LonDon, để rửa mối nhục của Giáo hoàng năm đó.

Thiên Mệnh chết đã không phải là bí mật, cho dù là người phương Đông xuất hiện, thì cũng đã mất bớt một cánh tay, Giáo hoàng tân nhiệm nghiêm lệnh, nhất định phải diệt trừ Đồ Thần, làm cho bọn họ trả giá đắt, chuyện này quan hệ tới uy nghiêm cùng quyền lực của Giáo tông, không thể xâm phạm.

Giáo tông cùng Hắc Dạ thực không có cấu kết, chỉ là lúc này đây, thời gian mà bọn họ lựa chọn là tương đồng, liên minh sát thủ tiến hành công kích với Thiên Mệnh, cũng chỉ xem như là ném đá xuống giếng mà thôi.

Chẳng qua Giáo tông xuất hiện, đích xác là ngoài dự đoán của Tiêu Thu Phong, bởi vì Giáo tông cùng Hắc Dạ bất đồng, tại phương Tây Giáo tông là tôn giáo đứng đầu, bọn họ mỗi một động tác đều đại biểu cho sự xung đột tư tưởng, khiến cho cả thế giới quan tâm.

Mà đại chiến tại LonDon, có Giáo tông gia nhập, muốn làm cho người ta không chú ý cũng không có khả năng.

Ngày hôm sau, thời tiết London đột nhiên chuyển tốt, ánh mặt trời chiếu khắp, mang theo không khí mát mẻ của nước biển, làm cho cả thành phố như là có một loại cảm giác mới mẻ, loại thời tiết này, nên hưởng thụ chứ không thích hợp để giết người.

Nhưng từ trong chỗ ở của bọn họ, cũng đã cảm nhận được trong khí tức ôn hòa đó, có lại có sát khí, lực lượng của Đồ Thần đã tập trung tại London, trận chiến này bọn họ không thể thua, điểm này Ruth so với bất kỳ ai đều rõ ràng hơn.

“Tiêu thiếu gia, bọn họ đã đến” Thiết Trụ có chút đứng ngồi không yên, ba mươi sáu Thần binh chiến đội, trừ hắc cùng Lý Cường Binh, những người khác đều đã phái đi trinh sát, đều truyền về một tin tức, đó là giết chóc đã triển khai.

Cũng không biết bối cảnh của Hắc Dạ mạnh đến thế nào, mà đã đem toàn bộ cảnh sát đẩy ra ngoài, giờ phút này London đã trở thành thành phố không có phòng ngự, máu đã dầm đường cái.

Lý Cường Binh rất im lặng đứng ở sau Tiêu Thu Phong, trên mặt lạnh như băng như bình thường, thấy không rõ được nội tâm của hắn giờ phút này suy nghĩ như thế nào, chẳng qua ngẩng đầu thấy Thiết Trụ đang đứng ngồi không yên, hắn không khỏi cười cười.

Trận chiến với Huyết Hoàng đem qua, hắn đã biết kế địch lần này cường đại, chiến ý tuy nồng đậm, nhưng không thể không biết gì như Thiết Trụ, chẳng qua có sự tồn tại của nam nhân này trước mắt, hắn cũng không có lo lắng, bởi vì hắn thực tin tưởng rằng, trên đời này không có lực lượng của bất kỳ kẻ nào, có thể chiến thắng Tiêu thiếu gia này, Thủ lĩnh mà Thần binh chiến đội bọn họ trung thành.

“Tốt, người đi đi, người của Hắc Dạ, giết không tha” Tiêu Thu Phong phẩy phẩy tay, đã đánh ứng thỉnh cầu của Thiết Trụ, tuy giờ phút này còn chưa phải lúc động thủ, nhưng Thiết Trụ xuất hiện coi như là vì Ruth mà giảm bớt đi một ít áp lực, không biết cô gái này giờ phút này có thể chịu nổi không. Tiêu Thu Phong nâng ly rượu, nhấp nhẹ một ngụm, nhìn thấy Thiết Trụ đã xông ra như lửa đốt, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, cũng không khỏi cười cười, so với Lý Cường Binh, Thiết Trụ này tựa hồ càng đáng yêu hơn.

“Người có phải cũng cấp bách không?” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi, lúc này trong phòng chỉ còn có Lý Cường Binh, đương nhiên là hỏi hắn.

Lý Cường Binh lạnh lùng đáp: “Tiêu thiếu gia vẫn không động, không cấp bách, thuộc hạ vẫn muốn chờ, nghĩ đến người chúng ta cần đối mặt, giờ phút này còn chưa có xuất hiện!”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, như lúc này, với một thân lực lượng cường đại như bọn họ, không muốn đi ra ngoài là không có khả năng, chính là đám tôm tép bình thường, bọn họ không thêm động thủ.

Trừ Thanh Quang cùng Huyết Hoàng, lúc này Hắc Dạ mời đến còn có mấy cao thủ rất đặc biệt, đương nhiên dưới sự mô tả của Lang Khuyển, Tiêu Thu Phong ấn tượng sâu nhất chính là ba người họ Thấp.

Ba người họ Thấp là anh em sinh ba, trời sinh dị tượng, tâm ý tương thông, nếu một người trong bọn họ cũng chỉ có thể tính là hảo thủ nhất lưu, nhưng ba người liên hợp, cơ hồ sẽ không có sơ hở, tại Châu Âu chưa từng thất bại, trước đây Tiêu Thu Phong cũng đã từng nghe qua bọn họ, nên này đây, hắn thực có chút chờ mong.

Trừ ba người này ra, cao thủ của Hắc Dạ cũng không hề ít, Lang Khuyển nói chỉ cảm ứng được, nhưng không thể xác định được sự tồn tại của bọn họ, một khi đã có thể thoát khỏi sự mẫn cảm truy tung trời sinh của Lang Khuyển, có thể thấy được tu vi lực lượng, nhất định đã tới mức cực điểm.

Nghĩ vậy, Tiêu Thu Phong máu có chút sôi trào, chén rượu nâng lên, đột nhiên áp lực trong lòng chợt cuồng nhiệt.

Pháo đài của Đồ Thần có sáu tầng phòng ngự, mỗi một tầng đều có hơn một ngàn người, từ hỏa khí bên ngoài cho đến tập kích bên trong, cùng với tinh nhuệ của Đồ Thần, đích xác có thể cho làm cho kẻ địch tổn thất nặng nề.

London giờ phút này đã loạn, như vậy càng thích hợp cho Đồ Thần ám sát, bọn họ vốn là sát thủ, thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mà hạ thủ, đó chính là tôn chỉ làm việc, không có nói đến quang minh hay không

quang minh ở đây.

Nhưng bọn họ đối phó với người bình thường, đương nhiên là không có vấn đề, nhưng đối với cao thủ nha ba người họ Thập mà nói, phòng ngự của bọn họ cũng không có tác dụng nhiều lắm.

Sau các tay súng bắn tỉa, chính là các “Dũng sĩ” tạo thành phòng tuyến cuối cùng, hơn nữa bên trong pháo đài, trừ Ruth ra còn có một ít số lão nhân siêu cấp Đồ Thần tồn tại, mấy cái lão nhân này, ngày thường chỉ ở tại Dưỡng lão viện, nhưng vào thời khắc mấu chốt, bọn họ so với “Dũng sĩ” càng mạnh hơn.

Bọn họ không có tên, nhưng nếu ai từng biết sự huy hoàng của bọn họ, sẽ thay đổi loại ý nghĩ này, cho dù là Thiên Mệnh, có rất nhiều thứ cũng phải lãnh giáo bọn họ.

Di động của Lý Cường Bình reo lên, lại có tin tức mới truyền đến.

Tiêu Thu Phong đã hạ chén rượu xuống, trên mặt có một loại hồng quang vui mừng, nhẹ nhàng nói: “Người chúng ta chờ rất cuộc đã đến, chỉ là không biết bọn họ có làm cho ta thất vọng hay không”.

Lý Cường Bình cũng nói: “Đúng vậy, bọn họ đã đến, rất nhanh...”

Súng đạn bên ngoài đương nhiên sẽ không ngăn được cường giả bậc này, hiện tại rất cuộc đã đến lúc bọn họ ra tay.

“Cường Bình, người nếu muốn trở thành một cao thủ, trăm thước trước mắt muốn tiến lên thêm một bước, thì lúc nào cũng phải có một loại tâm lý lúc nào cũng chuẩn bị... đối mặt với đối thủ càng mạnh hơn”.

Lý Cường Bình còn chưa trả lời, Tiêu Thu Phong đã đi ra ngoài.

133. Chương 133: Chiến

Ba người họ Thập cũng không còn trẻ, chừng hơn bốn mươi tuổi, làn da xanh tím, từ bề ngoài nhìn không ra bọn họ thuộc chủng tộc nào, mà cũng không ai có can đảm hỏi, bởi vì người ta đồn rằng cha mẹ của bọn họ cũng không thuộc chủng tộc bình thường, hơn nữa cũng chính do ba huynh đệ bọn họ tự tay giết chết.

Đây là vết nhơ mà bọn họ rửa cả đời cũng không sạch, cho nên bọn họ chỉ có thể sử dụng giết chóc để thỏa mãn cân bằng bản thân, lúc này đây, Hắc Dạ là nơi có thể làm cho bọn họ ẩn cư cả đời vô ưu.

Hắc Dạ yêu cầu rất đơn giản, cũng không phải muốn bọn họ tiêu diệt Đồ Thần, mà chỉ yêu cầu bọn họ xông vào pháo đài đã xem như hoàn thành nhiệm vụ, việc này đối với ba người họ Thập mà nói là chuyện dễ dàng.

Cho nên khi tín hiệu xung phong phát ra, ba người bọn họ xông vào nhanh nhất, ngoại trừ tiện tay tiêu diệt một số tay súng chặn đường, cơ hồ không dừng lại, hoặc là bởi vì đối thủ thật sự quá yếu, bọn họ cũng không buồn động thủ.

Đúng như bọn họ nói, giết người cũng giống như chơi game, quá nhu thuận cũng không có hứng, cần một ít cường bạo phản kháng mới kích thích.

Mắt thấy phía trước chính là pháo đài, bọn họ đã gặp đối thủ mạnh, “Dũng sĩ” của Đồ Thần đã ngăn bước bọn họ, hơn mười “Dũng sĩ” này đi theo Thiên Mệnh chinh chiến Châu Âu, chiến công hiển hách, mỗi một đều là chiến tướng thân chinh bách chiến, sát khí ngập trời.

Theo sau ba người họ Thập là một đám người áo đen, bọn họ cũng không dây dưa với người bên ngoài, theo ba người họ Thập mở đường mà đi tới tận trong này.

Hơn mười “Dũng sĩ”, chính là một tường thành chắc chắn, không ai có thể vượt qua, chỉ có một phương pháp đột phá duy nhất, chính là bọn họ.

“Diệt chúng”.

Những lời này không phải là ba người họ Thập nói, mà một người áo đen lạnh như băng, nhẹ nhàng bước lên, toàn thân đồ đen bịt mặt cũng đen, nhân này chỉ lộ ra ánh mắt tràn đầy sát ý, không mang theo một chút nhân tính nào, cả người đứng đó như một thanh đồ đao, tràn đầy hương vị huyết tinh.

Đám áo đen phía sau hắn đã xông lên, ba người họ Tháp cũng không ngoại lệ, hắn cũng không phải vì trợ giúp người áo đen cho dù bọn họ là đồng lõa, đều là vì xâm nhập Tổng bộ Đồ Thần.

Nhưng một bên là vì giết chóc, một bên là vì tiền, mục đích không giống nhau.

“Chuyện tốt như vậy, làm sao lại thiếu Cowboy ta” Một người da trắng cao bồi Bắc Mỹ xông tới, toàn thân đều là máu, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười thỏa mãn, vô cùng sáng lạn.

Giày cổ cao, chủy thủ ngắn, bên hông còn có một cây roi thật dài, áo sơ mi hoa hòe đã nhìn không ra màu sắc, chính là máu dính vào mà biến thành một màu đen đen.

Một đường xông tới, hắn đã cắt cổ mười tám người. Chủy thủ của hắn rất sắc bén, dùng lực vừa vặn, không lãng phí sức. Hắn vốn là một người rất hưởng thụ, cho tới bây giờ không hề lãng phí khí lực của mình, giết người cũng không ngoại lệ.

Hắn gọi là Cowboy, người Mỹ, nhưng trên thế giới cũng không nổi danh, thậm chí trong danh sách năm mươi cao thủ cũng không có tên hắn.

Chẳng qua hắn cũng là cao thủ, điểm này cũng không cần hoài nghi, bởi vì hắn vừa đi lên, đã cuốn lấy một “Dũng sĩ”, chủy thủ sắc bén đã cắt qua bụng của đối phương, không ai thấy rõ hắn ra tay như thế nào, nhưng khi “Dũng sĩ” này thối lui, bụng đã có một vết máu thật sâu, mất đi lực chiến đấu.

Ba người họ Tháp cũng không ngoại lệ, ba huynh đệ hợp lại một chỗ, vây quanh ba “Dũng sĩ”, tựa như một mạng lưới vô hình, mặc cho ba Dũng sĩ dùng hết phương pháp cũng không thể thoát ra, cuối cùng tinh lực giảm đi, bị ba người một người cước đá bay ra ngoài.

Cho dù không chết, cũng sẽ trọng thương không thể tái chiến.

Chỉ chốc lát, hơn mười “Dũng sĩ” đã ba chết sáu bị thương.

Ba chết cũng là chết trong tay người áo đen, thậm chí người áo đen khí thế âm trầm nhất kia còn chưa ra tay, hắn vẫn chỉ giấu tay trong áo, lạnh lùng nhìn tất cả, hắn cũng đang đợi, đợi người đáng để hắn ra tay.

Mấy người áo đen này không ai dùng vũ khí, nhưng thân thể cùng tay của bọn họ, chính là một loại đao sắc bén.

“Ba con chuột kia giao cho người” Tiêu Thu Phong đi ra, cảm ứng khí tức những người này, nhưng không nghĩ tốc độ của bọn họ nhanh như vậy, chỉ một lát đã xâm nhập tới cửa ải cuối cùng này.

Lý Cường Bình không nói gì, thân thể đã xâm nhập vào vòng vây của ba người họ Tháp, cứ như Tiêu Thu Phong vừa nói, nếu muốn tiến bộ, hắn cần đối mặt với kẻ địch càng mạnh hơn, dùng cái chết để kích phát tiềm năng của thân thể, như vậy mới có thể trở thành cao thủ.

Hoặc là hắn giờ khắc này mới có thể lý giải được thế nào là cao thủ.

Cao thủ cũng không phải là lực lượng cường đại, mà là một người luôn tiến bộ, một người cho dù lực lượng có lớn đến đâu mà không tiến bộ, một ngày nào đó, hắn cũng sẽ bị đào thải, Tiêu Thu Phong được xưng là cao thủ, là bởi vì hắn ở trong mỗi một lần giết chóc, đều không ngừng tiến bộ, không thể đuổi theo.

Tiếng kêu thảm thiết của giết chóc bởi vì Tiêu Thu Phong xuất hiện, mà tạm thời đình chỉ, các “Dũng sĩ” đã lui ra, tạm thời nghỉ ngơi, mà ba mươi bốn Thần binh, ngoại trừ Thiết Trụ còn ở bên ngoài tàn sát, tất cả đều đã đến đông đủ.

“Tiêu diệt bọn chúng” Những lời này, mới vừa được người áo đen nói, nhưng lúc này là do Tiêu Thu Phong nói.

Thần binh chiến đội đã tràn về phía năm sáu chục người áo đen kia.

Một hồi huyết chiến lại tiếp tục.

Mà Tiêu Thu Phong xông tới Cowboy, thủ lĩnh áo đen cũng không động, nhưng ánh mắt của hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Phong, hoặc là hắn đã cảm nhận được sự cường đại của Tiêu Thu Phong, chẳng qua hắn có lẽ không thể tưởng được, không chỉ là cường đại, mà còn có chút biến thái.

“Người cũng có thể cùng tiến lên!” Đây là Tiêu Thu Phong miệt thị.

Tên Cowboy tuy thân thể to lớn, nhưng lòng dạ lại không được vậy, Cowboy đã nổi giận.

Nếu vừa rồi “Dũng sĩ” kia bị hấn cắt qua bụng như thế nào không ai thấy rõ, thì lúc này đây, mọi người đã thấy, chủ thủ đã bị Tiêu Thu Phong nắm trong tay, nhưng trong tay Cowboy lại giữ một sợi giây dài mảnh, dùng mắt thường khó có thể nhận ra được.

Hai ngón tay búng ra, sợi dây này ngân lên một tiếng “tưng” như một sợi dây đàn rời đứt đoạn, Tiêu Thu Phong buông tay, chủ thủ rơi trên mặt đất.

“Ta thật sự không thích cao bồi, bởi vì bọn chúng rất tự đại”.

Cowboy không nói gì, roi da bên hông đã nắm chặt trong tay, ông ông nói: “Ta muốn lấy danh nghĩa dũng giả, cùng người quyết đấu”.

Tiêu Thu Phong mắt lóe hàn quang, hấn miệt thị còn có cả áo đen đang đứng một bên giám thị, hấn không thể cam đoan, người này sẽ không thừa dịp đánh lén.

Dưới sự cảm giác của hấn, người này là cao thủ mạnh nhất của Hắc Dạ.

Đám người áo đen từng người một ngã xuống, Thần binh chiến đội, lần đầu tiên phát huy ra toàn bộ lực lượng của bọn họ, giờ khắc này, bọn họ mới biết được, ngày thường nghiêm khắc quan trọng như thế nào.

Đây là so đấu về lực lượng, không chút giả dối.

Roi da mang theo khí kinh, mỗi một lần hạ xuống, lại tung lên mạng mắng lớn bụi mù, Tiêu Thu Phong thân hình chuyển động, vô ảnh bất định mà chớp động, trong khoảnh khắc lại bị hấn vự bao phủ.

Roi da này Cowboy đã luyện ba mươi năm, so với tay hấn linh hoạt gấp trăm lần, cho dù là một con ruồi bay trong không trung cũng tránh không khỏi roi của hấn, nhưng đối với Tiêu Thu Phong thực không có nhiều tác dụng.

Roi da cuốn lấy Tiêu Thu Phong, Cowboy còn chưa kịp vui mừng thì thân hình người nọ đã gấp rút xoay chuyển, càng lúc càng áp sát hấn.

Cowboy có chút cảm giác bất an, khi Tiêu Thu Phong còn cách hấn ba thước, roi da quấn chặt lấy người hấn đã theo một tiếng quát lạnh, mà phát ra những tiếng phùng phực.

Roi da đã bị đứt thành nhiều đoạn.

Cowboy còn chưa kịp kinh ngạc, nắm tay đã đánh thẳng lên trên mặt, một quyền này, Tiêu Thu Phong dùng hết toàn lực, tai của mọi người nghe rõ ràng tiếng “răng rắc”, sau đó thân hình Cowboy đã bay vọt lên.

Bay thẳng ra hơn mười thước, mới rơi xuống đất, không ngừng giấy dựa phát ra tiếng tru bén nhọn, thống khổ tru lên trong tử vong, nhưng thanh âm càng ngày càng nhỏ, rốt cuộc bất động, mà trên mặt lại đầy máu làm cho hấn nhìn qua có vẻ khủng bố dị thường.

“Quả nhiên không hổ là Tiêu thiếu gia được liệt vào kẻ địch số một của Hắc Dạ, đích xác là rất mạnh”.

Tiêu Thu Phong còn chưa xoay người, người áo đen kia đã lạnh lùng mở miệng, không ai biết hấn suy nghĩ cái gì, vừa rồi Tiêu Thu Phong ít nhất đã cho hấn mấy cơ hội để ra tay đánh lén, nhưng hấn lại không đánh.

“Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, nhanh, nhanh, bên trong nguy hiểm” Từ bên trong, rất vội vàng chạy ra một người, là Lang Khuyển, mặt hấn đầy máu, cũng không biết là của mình hay của người khác, nhưng trong tay lại đang nắm trường đao, là lần đầu tiên thấy hấn sử dụng, giờ phút này nhìn thấy Tiêu Thu Phong, đã thất thanh kêu to lên.

Người áo đen đã động, hấn đã chậm rãi áp sát Tiêu Thu Phong, thanh âm có chút đặc ý, chậm rãi nói: “Người có phải là rất kỳ quái, ta chỉ nhìn người giết Cowboy mà không ra tay?”

“Bởi vì đối thủ chân chính của ngươi hôm nay cũng không phải là ta, mà là Giáo tông, chẳng qua hiện tại, ta không thể cho ngươi đi vào”.

Con mẹ nó, Tiêu Thu Phong biết mình đã bị những người này qua mặt, bọn chúng chỉ là kéo dài thời gian, mà lực lượng chân chính muốn đối phó với Đồ Thần, cũng đã sớm tiến vào, bọn họ tiến công lại bắt đầu từ bên trong.

134. Chương 134: Sát Sát Sát Sát Sát

“Giết chết bọn chúng, một người cũng không lưu”.

Tiêu Thu Phong tức giận gầm lên, bản thân đã ngăn trước mặt thủ lĩnh áo đen, đây là một kẻ địch rất mạnh, ít nhất so với ba người họ Tháp mạnh hơn nhiều.

Hắn toàn thân áo đen, làm cho Tiêu Thu Phong nhớ tới Hắc Dạ tứ lão, bất quá giờ phút này cũng không phải lúc để hỏi, bên trong đang cần hắn, cho nên hắn không thể ở lâu, phải tốc chiến tốc thắng.

“Hôm nay, người sẽ chết rất thảm” Cho tới bây giờ Tiêu Thu Phong chưa từng có sát ý như hôm nay, nhìn thấy đám người áo đen, hắn đã thấy máu, máu tươi nồng đậm phun ra.

Nhân chưa động, nhưng ý niệm trong không khí đã bắt đầu va chạm

Tất cả mọi người đều đã nghe được tiếng quát giận của Tiêu Thu Phong, Lý Cường Bình lực lượng bộc phát, như một con sư tử, xuống tay không chút lưu tình, ba người họ Tháp đã có chút cổ hết sức, nhưng lực lượng tương phản, trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng chưa làm gì được nhau.

Thần binh chiến đội trong giờ khắc giết chóc, có vẻ càng cuồng bạo, mấy chục người áo đen đã tử vong vô số, nhưng tất cả cũng không thể ảnh hưởng đến cảm xúc của thủ lĩnh áo đen, hắn lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Phong, sẵn sàng đối địch.

Một tên áo đen tựa hồ chịu không nổi loại khí tức sợ hãi này, đột nhiên bỏ một đao về phía Tiêu Thu Phong, bởi vì hắn cũng cảm nhận được, ở trong này, khí tức trên người nam nhân này là làm cho người ta khó chịu nhất.

Đao phong đã nắm trong tay, lực lượng khổng lồ đã đánh trả, Tiêu Thu Phong mang theo sự tức giận vô cùng, đao mang qua đi người áo đen đã trở thành hai mảnh, thân ảnh của Tiêu Thu Phong đã xuyên qua, máu tung đầy trời, rực hồng điểm lệ.

Thân thể như điện luân chuyển, cánh tay đã ngưng tụ lực lượng trong không khí, hướng tới người áo đen lừng không đánh tới, tay nắm thành quyền, quyền biến thành đao, đao khí ngập trời.

Người áo đen thân thể bốn phía phát sinh cương khí hộ thân cường đại, hắc vụ nhàn nhạt tràn ngập, làm cho hắn trở nên thấy không rõ chân thân, chỉ lộ ra hai con mắt, lại âm trầm, mang theo sự lạnh lẽo của tử vong, giờ phút này, hắn là tử thần?

Hắn vốn là tử thần, bởi vì những người áo đen này cũng là tử thi, do hắn một tay huấn luyện ra, là một trong ba lực lượng mạnh nhất Hắc Dạ.

Lúc này tử thần xuất động, chính là vì Đồ Thần, mệnh lệnh của Cảnh trưởng rất đơn giản, phối hợp với Giáo tông mà hành động.

Chỉ là nam nhân cường đại này, đã vượt ngoài sự tính toán của hắn, cũng khó trách ngày đó Hắc Dạ tứ lão đến HongKong, không làm được gì mà trở về, trừ một người bị giết tại chỗ, ba người kia cũng bị Cảnh trưởng hạ lệnh diệt khẩu, lấy kính hiệu ưu.

Hắc Dạ cần nhân tài, không cần kẻ nhu nhược, đây là sự nhắc nhở lạnh lùng vô tình của Cảnh trưởng, thành viên nào của Hắc Dạ cũng nhớ kỹ rất rõ ràng điểm này.

Sát khí sắc bén mang theo lực lượng khổng lồ gào thét giữa hai người, trong nháy mắt hai người đã qua lại tám quyền, quyền của Tiêu Thu Phong rất mạnh có lực, thế như sóng thần dâng tới trời, không thể ngăn cản.

Mà quyền của thủ lĩnh áo đen, âm nhiên độc辣, khi ra chiêu thường thường từ trong áo mà ra, làm cho người ta thấy không rõ phương vị, chính là vô cùng xảo diệu, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

“A...” hét thẳm một tiếng, ba người họ Thập đã có một tên bị Lý Cường Bình đánh chết, loại thanh âm giết chóc này, làm cho người ta rất chấn phần, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không ngoại lệ.

Hai tay như cương trảo, đã xé tan trường bào của người áo đen, trong trường bào, là một thân thể lão nhân, thể nhưng lại cở trần, xương cốt có lực, làm cho người ta vừa thấy đã biết là cao thủ nội ngoại kiêm tu.

Lão nhân phần nộ cũng đã xé khăn che mặt của mình xuống. Đây là một người phương Đông rất điển hình, ít nhất đã ngoài bảy mươi tuổi, nếu không phải giờ phút này vẻ mặt độc ác khó coi, thì hẳn cơ hồ cũng có phong phạm tông sư, chỉ là không nghĩ đến, cao nhân như vậy, lại chịu làm tay sai cho Hắc Dạ.

“Khí đao” thân phận hiển lộ, lão nhân trên mặt sát ý càng đậm, tay khẽ nâng lên, cánh tay khô gầy đã chứa đầy đao khí, đây là đao vận tâm pháp tinh túy nhất của đao kiếm khí.

Tiêu Thu Phong lại cười lạnh một tiếng, lại là người của Đao kiếm môn, xem bộ dáng Đao kiếm môn cũng có thể hoàn toàn biến mất.

“Đao diệt vạn tông” Một tiếng quát nhẹ, tay của Tiêu Thu Phong cũng mang theo đao khí vô cùng, gương mặt tuần nhã như nhiễm hồng, đỏ rực lên.

Kiếm như nước, đao như lửa, giờ phút này Tiêu Thu Phong đã sử dụng viêm hỏa chi tức của thân thể tiên thiên, sắc bén không thể ngăn cản.

“Đao hồn!”

Lão nhân trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc cùng khủng hoảng, tay ngưng tụ thành đao thức, mà đao của Tiêu Thu Phong cũng đã đánh đến, đao biến ảo thành ảnh, lăng không mà xuống, biến thành đao khí vượt qua mười thước, ầm ầm bổ xuống.

Hai người áo đen chặn ngang ngăn đón đều bị cắt thành hai nửa, mà người áo đen cũng không dám đón đỡ, thân hình lặn một vòng, cát đất bay tán loạn, khi hắn đứng lên mặt mày đã dính đầy đất cát.

“Người cũng đã sống đủ, sớm về với đất an nghỉ đi”.

Đao khí vô hình, đã lại một lần nữa như điện bổ tới, người áo đen chưa kịp thở, Tiêu Thu Phong tổng cộng đã bổ ra ba mươi sáu đao.

Máu đã xuất hiện trên thân thể của lão nhân.

Cho dù có hộ thân cương khí cường đại, nhưng đao khí không gì cản nổi này, đã làm cho hắn khắp người thương tích, trước ngực hắn, đã xuất hiện hai mươi vết thương, máu tươi rùng rùng không ngừng.

Tuy thở hổn hển nhưng con mắt của lão nhân vẫn bắn ra một loại lệ khí phần hận không thôi, giết chóc cả đời, hôm nay là lần đầu tiên hắn thảm bại.

Đao kiếm môn đã mơ hồ trở thành bá chủ võ học Trung Hoa cổ, nhưng không có nghĩ đến bọn họ rốt cuộc đã gặp khắc tinh trời sinh, Tiêu Thu Phong chính là khắc tinh của bọn họ.

Cũng khó trách Đao là đệ tử kiệt xuất nhất của một thế hệ mới, làm việc lại ẩn dấu như thế, trên đời này còn có người như vậy, Đao kiếm môn đích xác là phải chịu uất ức.

Cho dù chết, cũng phải quét sạch chướng ngại này, lão nhân áo đen khẽ trầm tư, trong mắt lãnh quang đã biến thành tử quang, vì Đao kiếm môn, hắn cần dùng sinh mạng chứng thật lời hứa của hắn - Huyết phệ đại pháp”.

Máu đã chảy rất nhanh, nhưng khi lão nhân khẽ nói ra bốn chữ này, máu đã không phải là chảy, mà là phun, mà máu tươi phun ra đã biến thành màu đen.

“Thể bạo” Tiêu Thu Phong vừa thấy cũng đã hiểu được, mấy người luyện võ này, ai cũng đều có chút đòn sát thủ, cho dù chết cũng muốn làm cho kẻ địch đồng quy vu tận, mà Huyết phệ đại pháp, cũng là công pháp tàn nhẫn nhất trong đó.

“Đao tâm hủy thiên diệt địa!” Đao khí hình thành hoa sen màu đen, từng đóa tỏa sáng, ánh sáng đến từ những cánh hoa, đóa hoa chính là đao, từng đóa đao hình thành ba đóa hoa sen màu đen quý dị.

Nhưng Tiêu Thu Phong không tiếp tục công kích, giờ khắc này, ngón giữa của hắn bắn ra, ba giọt máu tươi đã nhập vào trong hoa sen, hoa sen màu đen kia, đã biến thành đỏ, như ba ngọn đèn chớp động trong đêm đen.

Lão nhân tâm như tro tàn, khó nhọc kêu lên: “Huyết sắc, sao lại là huyết sắc, trời phụ ta rồi!”

Ba đóa hoa sen đã động, một khắc khi động hoa sen đã không thấy, đao cũng không thấy, đao hình như đã mất tích trong không khí, ngay cả màn sương mù trong nháy mắt đã biết mất không thấy bóng dáng.

Tất cả đã khôi phục lại bình tĩnh, tựa như chưa từng có gì phát sinh, lão nhân vẫn đứng ở đó, máu trên người vẫn tiếp tục phun ra, tin tưởng rằng rất nhanh thân thể hắn sẽ cạn máu.

“A a a!”

Ba tiếng kêu thống khổ vang lên, lão nhân ngẩng đầu nhìn trời, đây cũng là lần cuối hắn lưu luyến nhìn trời.

Thân thể phát ra tiếng “răng rắc”, sau đó ba lỗ hổng lớn bằng miệng chén xuất hiện trên ngực hắn, đao khí rót vào thân thể, giờ phút này với áp lực không thể ngăn cản xuyên thủng thân thể mà ra.

Lão nhân đã chết tan xương nát thịt, biến thành một đồng thịt nát.

Tiêu Thu Phong vẻ mặt đầy sát khí, thân hình không dừng lại, nháy mắt cũng đã biến mất.

“Giết chết, không lưu một ai” Đây là thanh âm cuối cùng của hắn.

Lão nhân áo đen đã chết, như là liều thuốc kích thích hữu hiệu nhất trên đời, Lý Cường Bình đã giết chết hai trong ba người họ Tháp, tên còn lại đã lão đảo muốn ngã, ý chí đã bắt đầu có chút mê loạn.

Mấy chục người áo đen, vẫn liều mạng hướng về phía Thần binh chiến đội mà công kích, bọn họ vốn đã bị mê loạn tâm trí, chủ nhân đã chết, bọn họ chỉ một ý niệm, chính là giết chết kẻ địch trước mắt, giết chết kẻ địch trước mắt.

“Fu*k, đi chết đi” Một Thần binh đội viên đã cạy mạnh xé đứt cánh tay của một người áo đen, sau đó nhìn thấy tên này vẫn còn liều mạng kháng cự, liền phần nộ lấy cánh tay trở thành vũ khí, cắm thẳng vào ngực của tên này mà bóp nát trái tim của hắn.

Hoặc là giờ khắc này, bọn họ mới chân chính lĩnh hội được, cái gì mới là chiến tranh tàn sát trên thế giới này.

Tiêu Thu Phong vừa vọt vào trong pháo đài thì đã gặp người quen, Hộ hoàng vệ đội của Giáo tông, giờ phút này đã vây quanh cao thủ của Tổng bộ Đồ Thần, dưới đất nằm đầy thi thể của hai bên, chết thảm trọng.

Mà giờ phút này, Ruth một mình đối địch với hai trong thất đại cao thủ của Giáo tông, một thanh chủ thủ như lưu tinh, biến hóa khó lường, Tiêu Thu Phong tựa hồ như thấy lại bóng dáng của Thiên Mệnh.

Ruth, vốn là con gái của Thiên Mệnh, nhìn thấy nàng, Tiêu Thu Phong trong thân thể hào khí tận trời, tựa hồ lại nhớ tới trận chiến năm đó tại LonDon.

135. Chương 135: Trận Chiến Diệt Tuyệt

“Ha ha ha...” Một tiếng cười dài.

Thân hình Tiêu Thu Phong như hổ nhập bầy dê, xâm nhập vào giữa vòng vây của Hộ hoàng vệ đội cùng bảy mươi hai tinh nhuệ, khoát tay đã bóp chết hai người gần nhất, thi thể bay về phía hai Chiến tướng Giáo tông đang vây Ruth.

“Người là ai?”

Thanh niên này mạnh mẽ xâm nhập, bốn hộ hoàng cao thủ đã chấn động, thân hình đều thối lui, một trong số đó từ thân hình của Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được khí tức quen thuộc của trận chiến LonDon năm đó, như là một cơn ác mộng, kiếp này không thể nào quên.

“Trận chiến năm đó, Giáo tông các người tổn binh hao tướng, thập đại chiến tướng chỉ còn lại có bảy người các người, ngay cả Ngọc trưởng của Giáo hoàng cũng bị quăng xuống kên, xem ra bài học này các người hình như đã quên”.

Trận chiến năm ấy, là nỗi sỉ nhục của Giáo tông, đã được Giáo hoàng thế hệ sau này nghiêm cấm truyền bá, nhưng thất đại chiến tướng năm đó tự thân tham dự, loại sự việc này, đương nhiên rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

Tiêu Thu Phong nói, lại làm cho bọn họ trong lòng cả kinh, một người trong đó hô lên hỏi: “Người sao lại biết?”

Điều này liên quan tới tôn nghiêm của Giáo tông, thất đại chiến tướng cho dù thoát được một mạng, nhưng ngày thường cũng đem bí mật này chôn vùi ở trong lòng, không cho giáo đồ biết.

Ruth chạy tới trước mặt Tiêu Thu Phong, nhìn thấy mấy cao thủ Giáo tông này giết hại người của mình, đã phần hận đến tận xương cốt, nhưng nàng đang bị thương, hơn nữa bị thương cũng không nhẹ, hộ vệ cao thủ, mười người thì đã có tám chín người thương thế nghiêm trọng, máu tươi đầy người, làm cho bọn họ mất đi sự bình thản thường ngày.

Năm đó nếu không phải gặp gỡ hai tên biến thái Tiêu Thu Phong cùng Thiên Mệnh này, quyền lực của Giáo hoàng, chính là vị vua chân chính trên thế giới này, không ai có thể so được.

“Là hắc đả thương em, chỉ cần anh giết hắc, em có thể đáp ứng một yêu cầu của anh” Ruth biết hận khí của bản thân đã không còn, không thể tiếp tục chiến đấu với Chiến tướng của Giáo tông, chỉ có thể đem mọi hy vọng ký gửi trên người của người này, bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy, giờ khắc này, nàng mới chân chính hiểu được, đạo lý mà sư phụ muốn nàng hiểu được.

Sư phụ vốn không muốn nàng giết hắc, mà là không ngừng thúc dục nàng, cổ vũ nàng, cho nàng một mục tiêu để cố gắng theo đuổi, làm cho nàng không mất đi phương hướng trên con đường rèn luyện.

Ruth biết, mình căn bản là giết không được nam nhân này, cho dù thực có loại lực lượng đó, trong lòng nàng cũng rất rõ, nàng cũng sẽ không xuống tay được.

Tiêu Thu Phong thấy trên cánh tay Ruth lại có thêm hai vết thương mới, chậm rãi quay đầu, cái loại chí chất cuồng vọng ngạo nghễ, đã biến thành âm u lạnh lẽo.

“Ta là ai, các người không cần biết, hiện tại, ta chỉ muốn giết người” Hắc chỉ chính là Chiến tướng vừa rồi đã đánh bị thương Ruth.

Tứ đại chiến tướng liên mạch với nhau, giờ phút này đương nhiên đứng cùng chiến tuyến, một người khác mắt lóe hàn quang, có chút hào khí hô lên: “Hộ hoàng vệ đội, giết, giết không tha!”

Hắc vừa hô lên, cũng là người đầu tiên nhắm về phía Tiêu Thu Phong, bất luận thế nào bọn họ cũng cần phải bảo hộ danh dự của Giáo tông, không thể để cho bất luận kẻ nào hủy nó, Tiêu Thu Phong đã làm tổn thương nghiêm trọng tôn nghiêm của bọn họ.

“Tiêu thiếu gia, tên này cứ giao cho ta!” Cũng không biết từ khi nào, Thiết Trụ đã xông tới. Tên này hiện tại người đầy máu, đã nhìn không ra bộ dáng của hắc, nếu không có thanh âm của hắc, Tiêu Thu Phong còn tưởng rằng là huyết sắc Tu La từ địa ngục đi ra chứ?

Tiêu Thu Phong đã động, các Hộ hoàng vệ đội cũng động, mà phía Đồ Thần áp lực đã giảm đi, hơn một ngàn người đã nhập thành một đội.

Tiêu Thu Phong đem cái tên cuồng vọng kia giao cho Thiết trụ. Còn hắc đứng như hắc nói đang muốn giết người.

Ruth đã rút lui ra khỏi vòng chiến, Lang Khuyển nắm lưỡi đao máu chảy ròng ròng đang bảo vệ trước mặt của nàng.

“Tiểu thư, người kia quả thật là mạnh đến biến thái” Lang Khuyển cũng thường xuyên giết người, nhưng cho dù hắc đã thấy qua máu, nhưng thấy nam nhân kia giết chóc, vẫn có cảm giác buồn nôn, giết người cần gì phải tàn nhẫn như thế?

Ảnh Tử thân pháp, đã vận dụng đến cực hạn, giờ phút này ngay cả cái bóng cũng biến mất. Kẻ địch chỉ cảm thấy như là một trận gió thổi qua trước mặt, thì cổ đã không thuộc về chính mình, Tiêu Thu Phong đã bóp chết sáu hộ vệ ở trước mặt Chiến tướng, chân lực cường đại Không Tâm Trảm đã đón gió mà ra.

Sát ý mang theo sự phẫn nộ di chuyển, lực lượng của Tiêu Thu Phong đã đến mức làm cho người ta sợ hãi, Chiến tướng cũng là nhân vật cực kỳ lợi hại của Giáo tông, giờ phút này đối mặt với loại sát khí này, bọn họ cơ hồ muốn chạy trốn, nếu không phải vì danh dự của Giáo tông thì họ đã sớm chạy trốn rồi.

“Hắc ma thủ!” Mười chiến tướng, mỗi người đều có một loại võ công đặc biệt, mà Hắc ma thủ này, chính là cánh tay chứa đầy độc tố, bất luận kẻ nào chỉ cần bị hấn đụng đến, đều có thể vứt bỏ tính mạng.

Nhưng Tiêu Thu Phong cũng không sợ, bởi vì cùng Dâm Tặc ở chung lâu như vậy, đối với thủ pháp dùng độc cũng giải được cũng biết một phần, Hắc ma thủ là tu luyện đem độc tố rót vào khí kinh, mỗi một chiêu một thức đều mang theo độc khí, làm cho người ta khó lòng phòng bị, nhưng chúng lại không thể nhập vào trong chân khí hộ thân của Tiêu Thu Phong.

Cảnh giới võ học, đều quy về một mối, chiêu thức hoặc thủ đoạn gì, trước lực lượng tuyệt đối cường đại, đều ảm đạm thất sắc.

Tiêu Thu Phong đầu tiên chính là bẻ gãy Hắc ma thủ, bởi vì nó thật sự quá hiếm độc.

Tay như đao, chỉ như kiếm, đao mang động, kiếm ý hàn, lực trùng kích cường đại của Tiêu Thu Phong, cho dù là Chiến tướng thân pháp nhanh nhẹn như vượn, cũng đỡ không được tốc độ cùng lực đạo này, còn chưa kịp lùi thì đao khí đã bổ tới, thế mạnh như sấm, nhanh như thiểm điện, không thể kháng cự.

Dưới sự nóng vội, Chiến tướng Giáo tông cũng không để ý tới người bên ngoài, bắt lấy một gã đệ tử ngăn trở đao thế khổng lồ của Tiêu Thu Phong bổ tới, đao phủ năm bước, phân thân thành hai đoạn.

“Quả nhiên không hổ là Giáo tông, thủ đoạn thật hay” Tiêu Thu Phong khinh thường sự vô sỉ như thế, sát ý lại càng đậm, lúc này đây, tay đột nhiên nắm chặt thành quyền, đã hình thành Trùng thiên chùy, gào thét mà đến.

Chiến tướng thân hình hơi ngã ra, Hắc ma thủ mang theo hàn độc thực cốt, đã hướng tới Trùng thiên chùy, hy vọng một chiêu này làm cho đối thủ mất mạng.

Khí đã kéo dài, che kín cả cánh tay, hai tay giao nhau, một thanh âm “xẹt xẹt” rất chói tai vang lên.

Vẻ cười ác trên mặt Chiến tướng Giáo tông chợt đại biến, bàn tay tưởng như bị Hắc ma thủ của hắn khóa chặt, lại như linh xà xuất động mà dựng lên, quyền đã thành đao, như hư ảo mà lóe lên.

“Rắc” một tiếng, không có đau đớn bởi vì hắn không có thời gian để cảm nhận, một kích như sấm động trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

Hắc ma thủ đã bị bẻ gãy, tay trái cố ngăn đỡ, nhưng một kích lôi đình này thật sự rất cường đại, áp lực ngàn cân, Chiến tướng Giáo tông cả thân thể sụp xuống, không chịu nổi mà ngã quỵ trên mặt đất.

“Người không cần khách khí như vậy, cho dù là quỳ xuống van lạy, người hôm nay cũng tránh không khỏi cái chết”.

Quang vinh của Giáo tông giờ khắc này đã bị hấn hủy diệt, là một trong thất đại Chiến tướng của Giáo tông, được vạn vạn giáo đồ tôn kính, giờ phút này lại quỳ gối dưới chân người này.

“Đáng giận...” Sĩ khải sát bất khả nhục, Chiến tướng co người lại, lực lượng toàn thân đã vận lên, nhưng rất đáng tiếc, Tiêu Thu Phong không cho hắn một cơ hội nào.

Phi thiên cước đã tung ra, chân ở trên đầu hắn, mơ hồ trong khoảnh khắc, thân hình của Chiến tướng đã bị chôn xuống đất, sau những tiếng kêu “răng rắc”, Chiến tướng đã chỉ còn lại nửa cái đầu nhô lên mặt đất, cả thân thể đã bị chôn vào trong lòng đất.

Ba chiến tướng khác, hai bị Thiết Trụ cùng Lý Cường Binh ngăn trở, một đang bị Thần binh chiến đội vây công, không thể phân thân, mắt thấy đồng bọn trong chốc lát đã bị chôn vùi xuống đất, bị ác ma kia dẫm ở dưới chân.

Tiêu Thu Phong chậm rãi nhấc chân lên, một cước dẫm mạnh xuống, Chiến tướng cổ phát ra những tiếng rầm rầm rồi hoàn toàn đứt hơi, đầu cũng đã ngập xuống trong lòng đất.

Bị Chiến tướng này kích khởi chiến ý vô thượng, đã làm cho Tiêu Thu Phong hoàn toàn bị ma hóa, thân hình như hổ, xâm nhập vào trong Hộ hoàng vệ đội, khởi lên một trận giết chóc không giới hạn, Giáo tông vốn không nên tham gia, cứ như thế mà đi tìm chết, cũng trách không được hắc độc ác.

“Xử lý bọn chúng, một tên cũng không lưu” Tiêu Thu Phong nhìn trận chiến, gầm lớn một tiếng, Thiết Trụ cùng Lý Cường Bình cũng tăng cường thể công, tuy trong khoảng thời gian ngắn cũng không hạ được hai Chiến tướng này, nhưng cũng làm cho bọn họ biết đại thế đã qua, nam nhân biến thái này cùng với người năm đó, cơ hồ giống nhau như đúc.

Cổ sát khí kinh người kia, cũng làm cho người ta chưa chiến đã sợ.

Bảy mươi hai tinh nhuệ, coi như là hảo thủ nhất lưu, nhưng trong tay Tiêu Thu Phong, căn bản không chịu nổi một kích, hai tay liên tục chụp bắt, cả đám người liên tục bị vụn gãy cổ, mềm như bún mà ngã lăn ra đất.

Máu chảy thành sông, sát ý cũng không ngừng bành trướng.

136. Chương 136: Đánh Bại Anh Trên Giường

Trận chiến này rất thảm thiết. Hơn ba nghìn người của Hắc Dạ và Giáo Tông, cuối cùng ngoại trừ một ít giáo đồ không có bao nhiêu tác dụng, cao thủ gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Trong bốn đại cao thủ của Giáo Tông chỉ có một chạy thoát. Bỏ chạy theo hắc còn có mười mấy tinh anh của vệ đội Hộ Hoàng. Những người còn lại đều biến thành xác chết lạnh như băng.

Thần binh chiến đội bị thương ba người. Nhưng so sánh với sự thảm bại của đối thủ, bọn họ đã dương danh cả Châu Âu. Tất cả mọi người của Đồ Thần đều tôn trọng và sùng bái chiến đội này, coi bọn họ là anh hùng.

Khi màn đêm buông xuống, chiến sự mới chấm dứt. Trụ sở cổ kính của Đồ Thần đã biến thành Địa Ngục. Nhưng đây chỉ là với đám người chạy trốn mà thôi. Còn những người còn sống lại là thiên đường.

Cường giả dù giết bao nhiêu người cũng sẽ được người ủng hộ, hưởng hồ hắc đã cứu sinh mạng của Đồ Thần. Giống như Tiêu Thu Phong, giờ phút này đã trở thành khách quý của Đồ Thần.

Trong lòng bọn họ, Tiêu Thu Phong giống như Thiên Mệnh. Là Thần giữa nhân gian, được mọi người kính trọng và sùng bái.

Những chuyện phía sau đều do Đồ Thần xử lý. Khi Tiêu Thu Phong từ trong phòng tắm đi ra, cả người rất thoải mái, lợi dụng hơi nước tẩy rửa mỗi một trong lòng. Trận chiến này làm hắc rất sáng khoái.

Mà những vết máu trong viện cũng đã được rửa sạch. Âm thanh âm ỹ truyền từ bên ngoài vào. Nếu không phải có mùi máu tanh vẫn ẩn ẩn tồn tại xung quanh, có lẽ rất nhiều người không dám tin rằng trận chiến điên cuồng kinh động cả Châu Âu mới diễn ra ở đây.

Mỗi một lần tiếp xúc với Hắc Dạ, Tiêu Thu Phong lại hiểu hơn một chút về chúng, chỉ là chúng quá nhiều chỉ nhánh. Cho đến hôm nay, Tiêu Thu Phong vẫn không có cách nào tìm ra đầu mối. Nhưng theo phương hướng của Đạo Kiếm Môn, Tiêu Thu Phong biết nhất định có thể biết được càng nhiều chân tướng.

Như vậy, hành tung của Đạo cũng trở nên rõ ràng.

Đây không phải chỉ vì Hắc Dạ, Đạo mới là người Tiêu Thu Phong muốn giết nhất.

Nơi đây là biệt thự riêng của Ruth, giờ phút này đang rất yên tĩnh. Không ai dám đến quấy rầy, nhưng trận chiến này đã thắng, làm cả pháo đài cổ kính trở nên náo nhiệt. Ngay cả đám Lý Cường Bình và Thiết Trụ cũng bị mọi người kéo vào bữa tiệc mừng công. Những phụ nữ phương Tây gợi cảm dùng thân hình quyến rũ của mình hấp dẫn các dũng sĩ.

Bây giờ đã đến lúc hưởng thụ.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Ruth đi vào. Giờ phút này nàng đã khác trước, thay cho bộ quần áo thường ngày, nàng mặc một bộ quần áo mà Tiêu Thu Phong rất quen thuộc, tay cầm hai chén rượu vang, nhẹ nhàng đi tới.

Cẩn thận rửa mặt, tản ra mùi thơm mà những phụ nữ thành thực mới có, dường như là một loại hấp dẫn âm thầm. Giờ phút này Tiêu Thu Phong không khỏi nhìn vài lần. Sau khi giết chó, đàn ông luôn muốn chuyện này.

Nhưng người phụ nữ này, Tiêu Thu Phong không dám đụng vào.

“Anh vừa nghĩ gì vậy?” Ruth đi tới bên cạnh hắn, dịu dàng hỏi. Khi ở bên cạnh Tiêu Thu Phong, bọn họ luôn nói chuyện bằng tiếng Trung.

Tiêu Thu Phong không trả lời, trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng vốn lạnh như băng của Ruth lại hiện lên nụ cười mê hồn, nàng nói: “Anh không cần lo lắng, bọn họ đã rời khỏi London. Tối nay chúng ta có thể ngủ thật ngon, anh không cần sợ có người quấy rầy anh”

Ruth còn tưởng rằng Tiêu Thu Phong lo lắng đêm sẽ bị quân địch đánh lén. Điểm này nàng sớm đã nghĩ đến nên cũng đã cho người đi an bài. Nàng là một sát thủ, cẩn thận luôn được đặt lên hàng đầu điều này nàng hiểu hơn bất cứ ai.

Tiêu Thu Phong lắc đầu. Hắc Dạ và Giáo Tông đã tổn thất nặng nề, giờ phút này đã không còn là một thế lực lớn ở London. Dù là đánh lén cũng không có bao nhiêu tác dụng. Hắn cũng không lo nghĩ nhiều như vậy mà chỉ là đang suy nghĩ đến chuyện của Hắc Dạ. Đương nhiên làm sao có thể tìm được tung tích của Đạo.

“Quần áo của em...” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng mở miệng chuyển đề tài. Ân oán giữa hắn và Đạo, hắn không muốn Ruth nhúng tay vào, tránh gặp phải rất nhiều phiền toái.

Ruth nhìn hắn với ánh mắt trù mến, trên khuôn mặt thần nhiên có thêm vẻ phóng túng. Đột nhiên xoay người, chiếc váy bay lên phối hợp với dáng người cao gầy của nàng càng thêm xinh đẹp tựa thiên thần.

“Đây là chị Yên Nguyệt mua cho em. Em cảm thấy rất đẹp nên mang về đây. Anh xem, em mặc có phải rất gọi cảm không?” So sánh với quần áo dạ tiệc ở phương Tây, quần áo này bảo thủ hơn rất nhiều. Bởi vì chiếc váy này được thiết kế theo truyền thống phụ nữ phương Đông. Nhưng Tiêu Thu Phong đúng là thích nhìn Ruth mặc chiếc váy này.

Ruth giờ phút này, Tiêu Thu Phong mới coi nàng là phụ nữ mà không phải Phong Linh.

Lúc nói lời này, Ruth không biết vô tình hay cố ý từ từ vén vạt váy của mình lên. Đôi chân ngọc trắng nõn từng chút từng chút một lộ ra. Mùi hương thơm ngát từ từ phả vào trong hơi thở Tiêu Thu Phong.

Một cảm giác nóng bỏng đã làm cho hắn khao khát, khao khát với thân thể người phụ nữ này cũng không phải hiện tượng tốt.

Cầm lấy chén rượu mà Ruth đưa cho. Tiêu Thu Phong uống một hơi cạn sạch. Nếu là nước đá thì tốt quá, hắn muốn làm cho tâm cảnh mình trở lại bình tĩnh.

Ruth nhẹ nhàng như mặt nước tiến tới gần. Cầm chén trong tay khẽ chạm vào chén cạn khô của Tiêu Thu Phong, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thu Phong, nói: “Hôm nay đúng là một ngày nên chúc mừng. Một chén này, em sẽ cạn. Cảm ơn anh, Phong. Em nghĩ em hôm nay đã có thể hoàn thành di nguyện của sư phụ”

Rượu một hơi là cạn, trên khuôn mặt trắng nõn của Ruth từ từ đỏ lên, nhưng ánh mắt nàng nhìn Tiêu Thu Phong đã có chút quái dị hoặc giống như âm mưu đã thực hiện được.

Tiêu Thu Phong nghe thấy câu nói kia, trong lòng âm thầm cảm giác. Nhưng thân thể biến hóa cũng đã làm cho hắn biết quá tin tưởng phụ nữ cũng không phải một chuyện tốt. Hắn trúng chiêu.

Hắn thật không ngờ, Ruth có thể đánh thuốc hắn. Hơn nữa vào đúng thời khắc này, hắn vừa mới cứu mạng Đồ Thần, làm như vậy có phải không có đạo nghĩa không.

Nàng là sát thủ, không nói đạo nghĩa, dường như cũng không có gì là không đúng: “Anh có thể giết em. Em tin rằng anh có lực lượng này” Cho dù đã bị trúng thuốc, lực lượng của người đàn ông này vẫn có thể lấy mạng nàng. Nhưng Ruth không hề sợ hãi, thậm chí càng dựa sát vào Tiêu Thu Phong hơn.

Lực lượng của Tiêu Thu Phong đã ngưng tụ trên tay, nhưng lại từ từ buông ra. Hắn thật sự rất muốn dạy cho người phụ nữ không biết nặng nhẹ này một bài học. Nhưng cảm nhận loại thuốc kia trong cơ thể, cho hắn biết thuốc này không chết người. Tiêu Thu Phong giờ phút này không biết người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì?

Tay đã đặt lên mặt Tiêu Thu Phong. Ruth lúc này cười rất đẹp, giống như một người phụ nữ kích tình một người đàn ông, vuốt ve rất nhẹ nhàng rất thành thạo.

“Anh cuối cùng cũng không nở. Phải không? Em nhớ sư phụ đã nói, anh là người đàn ông tốt nhất trên đời. Trước kia em không tin, nhưng bây giờ em tin. Vì muốn đánh bại anh, em đã nghĩ rất lâu, nghĩ rất nhiều kế sách. Nhưng đối với anh thì không có loại nào có tác dụng. Nhưng ngày hôm qua, em đột nhiên nghĩ ra một biện pháp rất tốt. Chỉ cần anh là đàn ông chắc chắn sẽ thua”

Nụ cười mập mờ đó mang theo một tia gợi cảm phóng túng, đây không phải vốn là Ruth.

Nhưng Tiêu Thu Phong hiểu được người phụ nữ này muốn làm gì. Chỉ là hắn không ngờ đến, người phụ nữ này lại hạ xuân dược với hắn. Xuân dược rất mạnh, giờ phút này ngọn lửa tình dục đang thiêu đốt, đã không thể bắt đầu ức chế.

Ngày hôm qua, đúng là bởi vì sự dụ dỗ trong một giây phút đã làm Ruth hiểu được khổ tâm của sư phụ. Căn bản không phải muốn nàng giết người đàn ông này, mà là để bọn họ quấn lấy nhau, cả đời ở bên nhau.

Đây là tương lai mà sư phụ ban cho nàng.

“Anh xem, em có phải rất đẹp không?” Chiếc váy dạ hội từ từ được cởi ra. Từ ngực, đến thắt lưng, đến eo, đến bờ mông ngọc ngà, mỗi một phần trên xinh đẹp trên người nàng từ từ hiện ra trước mặt Tiêu Thu Phong.

Chiếc váy dạ hội cởi ra, nàng trần như nhộng. Thân thể thành thực gợi cảm tuyệt vời không thể tả. Nếu là ngày thường, Tiêu Thu Phong tuyệt đối sẽ vứt người phụ nữ này từ trên cửa sổ xuống. Nhưng giờ phút này hắn không làm được.

“Nếu như anh xin em. Tối nay, Ruth sẽ thuộc về anh, hoàn toàn thuộc về anh. Anh là người đàn ông đầu tiên của em. Nhưng anh thua, nhớ kỹ ước định của chúng ta”

Nàng rốt cuộc làm được. Mấy năm nay nàng vẫn muốn có được di vật của sư phụ. Không phải vì tài sản khổng lồ, mà đó là bí mật của nàng.

Chỉ là người đàn ông này rất khó đối phó. Đến tận hôm nay mới có cơ hội này.

Mặc dù biết Tiêu Thu Phong đã có đàn bà. Nhưng Ruth chưa từng nghĩ đến sẽ chiếm lấy người đàn ông này. Chỉ muốn dùng cách này để hoàn thành sứ mạng cả đời này của nàng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Đây sẽ là kỷ ức tuyệt vời nhất trong đời nàng. Bởi vì nàng cũng đã thực sự yêu, cuộc đời này sẽ không còn thiếu gì nữa.

Mặt Tiêu Thu Phong đã đỏ bừng lên, lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó từ từ đứng lên.

“Anh chưa bao giờ cầu xin người, lại càng không cầu xin phụ nữ. Nhưng đối phó em, anh đã có phương pháp rất tốt” Tiêu Thu Phong thở ra, lập tức nắm lấy tay Ruth, đặt cả người nàng lên giường.

Ruth kinh ngạc còn chưa hồi phục được. Cả người Tiêu Thu Phong đã đè lên người nàng, cười gian tà, trông rất âm hiểm.

“Chẳng qua tìm em cường hiếp thì có thể...”

137. Chương 137: Sự Thật Khó Có Thể Chấp Nhận

Khi Tiêu Thu Phong hoàn toàn mất đi trí nhớ, hắn còn nhớ vài điều. Tiêu Thu Phong bị trúng thuốc đã ném Ruth lên giường, chuẩn bị làm cho nàng từ vị trí người hại biến thành bị cưỡng hiếp.

Chuyện phía sau dần dần trở nên kích tình, hắn như một con trâu mộng chinh phục người phụ nữ này.

Đời người rất kỳ lạ. Lần trước lúc với Triệu Nhược Thần, là nàng ta bị trúng thuốc nên đã cưỡng hiếp mình. Lần này thì ngược lại, giống như một lần bị thiệt nên bây giờ được đền bù. Ông trời sắp xếp khá công bằng.

Sáng hôm sau khi Tiêu Thu Phong tỉnh lại, trên giường đã trở nên hỗn loạn. Có thể thấy trận kịch chiến đêm qua không kém gì với cuộc giết chóc ngày hôm qua. Ruth đang trần truồng cuộn mình trong chăn, ngay cả hắn cũng có cảm giác lằng lằng.

Cũng không biết là ai đã đánh bại ai. Tiêu Thu Phong vuốt ve người phụ nữ trong lòng, nàng chỉ nhẹ nhàng rên lên vài tiếng, sau đó người hơi vặn vẹo tìm một vị trí càng thêm thích hợp, thoải mái thiếp đi. Có lẽ Ruth đã rất mệt.

Tiêu Thu Phong một mình đứng dậy, rửa mặt mũi rời khỏi phòng. Ruth vẫn không mở mắt ra được.

Trên quảng trường trong pháo đài cổ kính này, các đội viên của Thần binh chiến đội đang tập luyện. Đây là quy củ mà bọn họ không bao giờ thay đổi. Trận chiến ngày hôm qua, bọn họ lại cảm nhận được chỗ tốt từ cách huấn luyện như thế này, nên càng không có một tia lơ lửng.

Xung quanh bọn họ là rất đông bang chúng của Đồ Thần cũng tập theo bọn họ. Bầu không khí nóng rực, mặc dù rất hòa hợp nhưng trải qua giữa sống và chết, tình cảm của bọn họ đã trở nên thân thiết hơn.

“Tiêu thiếu gia, tôi cũng muốn huấn luyện như bọn họ” Lang Khuyển thấy Tiêu Thu Phong, vội vàng chạy tới, chân còn chưa đứng vững đã kêu lên: “Tôi muốn mạnh mẽ giống như bọn họ để bảo vệ tiểu thư Ruth”

Nhìn Lang Khuyển, Tiêu Thu Phong như thấy được Labus. Thiển niên kia cũng quật cường như vậy. Nghe Lý Cường Bình nói, cậu ta tiến bộ rất nhanh, đã vượt qua cường độ huấn luyện của Thần binh chiến đội. Sự kiên trì chịu đựng đó làm cho Lý Cường Bình rất nghiêm khắc cũng phải khen ngợi.

Tiêu Thu Phong cười cười, lập tức có quyết định nói: “Bây giờ, cậu đi theo tôi. Tôi đưa cậu đến một nơi. Ở nơi đó cậu có thể trở thành cường giả chân chính, hơn nữa cậu có thể có một người bạn ở đó”

Lang Khuyển rất bình tĩnh, sự chững chạc không sợ hãi khi gặp chuyện đúng là đã vượt qua tuổi của hắn, không có cách nào, hắn là người như vậy. Đã không thể dùng tuổi để xác định hắn là đứa trẻ hay là người lớn.

“Tiêu thiếu gia đã nói, lần này tôi sẽ đi theo anh” Không có một chút do dự, thậm chí không hề suy nghĩ. Trận huyết chiến ngày hôm qua làm cho Lang Khuyển hiểu được thực lực của mình rất yếu kém. Nếu muốn bảo vệ người mà hắn không muốn mất đi thì phải làm cho mình trở nên cường đại. Giống như người đàn ông phương Đông này.

Tiêu Thu Phong gật đầu. Những thiếu niên như Lang Khuyển và Labus chỉ cần chịu đựng được huấn luyện sẽ là một chiến tướng trong tương lai. Hắn muốn người như vậy.

Ăn sáng xong, Tiêu Thu Phong đã bảo Lý Cường Bình chuẩn bị rời đi. Nếu Thần binh chiến đội đã đến Châu Âu, vậy không cần phải về mà sẽ đến Trung Đông. Ở đó, bọn họ có thể hỗ trợ huấn luyện ra càng nhiều nhân tài.

Bây giờ đối với Tiêu Thu Phong mà nói, hắn cần lực lượng càng cường đại hơn, cùng hắn nghênh đón kẻ thù càng cường đại hơn.

Vì làm cho đoàn lính đánh thuê có thể sinh tồn ở Trung Đông, Tiêu Thu Phong đã gọi điện cho Lang Nha bảo hắn cung cấp rất nhiều quân hỏa. Nghe tới số lượng khổng lồ đó, Lang Nha thiếu chút nữa ngất xỉu. Nhưng cuối cùng cũng không từ chối, chỉ hết sức an bài. Nếu như có thể thành công, tuyệt đối là vụ buôn lậu vũ khí lớn nhất trên đời.

Chiến sự ở London đã ngừng, Thiết Trụ và Lý Cường Bình đương nhiên sẽ không hứng thú tiếp tục ở lại đây. Nên rất nhanh đã bố trí xong, một hàng ba mươi sáu người không kịp ăn cơm trưa đã lên máy bay bay đến Trung Đông.

Ở nơi đó, có trò chơi còn hay hơn đang chờ bọn họ.

Tiêu Thu Phong không đi theo bọn họ. Mặc dù hắn cũng chuẩn bị đến Trung Đông xem một chút. Nhưng chuyện về Ruth vẫn phải xử lý một chút. Người này mơ hồ ngủ với mình, có một số việc phải đối mặt với Ruth.

Lúc đang ăn món ăn Trung Quốc, trên tầng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Ruth rút cuộc cũng đã rời giường. Trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ. Đùi, cánh tay trắng nõn đầy quyến rũ hiện ra trước mặt, trên khuôn mặt trắng ngần của Ruth có thêm vẻ đỏ ửng trước đó chưa từng có.

Nàng ngồi xuống trước mặt Tiêu Thu Phong, ngón tay thon dài từ từ cầm lấy cái bánh trong đĩa của hắn, rất nhã nhặn mà cắn. Hình như đêm qua, cô gái này đã thực sự biến thành phụ nữ đúng nghĩa, trở nên thực nữ, có mị lực của người phụ nữ phương Đông.

“Ruth, em không nên làm như vậy” Cũng không biết Ruth nghĩ như thế nào, cứ như vậy giao thân thể cho hắn. Mặc dù người phương Tây khá tùy ý khi lên giường với người khác, nhưng đây lại là lần đầu tiên của Ruth. Hơn nữa nàng trừ giết người hình như chưa từng quan hệ với người khác giới.

Nếu như không phải vì quan hệ với Thiên Mệnh. Tiêu Thu Phong tin rằng hắn cũng không xông vào thế giới lạnh lùng của Ruth.

“Anh tình em nguyện, vui vẻ là được rồi. Em không phải phụ nữ Trung Quốc, không nói anh phải chịu trách nhiệm. Cho nên anh không nợ gì em. Đưa thứ em muốn cho em, anh có thể rời đi”

Giống như chuyện ngày hôm qua căn bản không có xảy ra. Trong mắt Ruth hiện lên vẻ đau đớn, nhưng trong lời nói của nàng lại có vẻ như không thèm để ý.

Tiêu Thu Phong lắc đầu bất đắc dĩ, lấy một tờ giấy mới được viết từ trong lòng ra: “Đây là thứ mà em muốn. Tài khoản trong một ngân hàng Thụy Sĩ, mật mã của ngân chứa đồ trong chi nhánh ngân hàng ở London. Hy vọng em không nên thất vọng”

Ruth cầm lấy, trên mặt không có chút biểu cảm, chỉ từ từ ăn hết nửa miếng bánh, sau đó đứng lên nói: “Nếu như anh có việc có thể rời đi. Không cần tạm biệt em”

Chỉ là lúc quay đầu, trên mặt nàng đương nhiên có một giọt nước mắt. Ruth khóc, đây là lần thứ hai nàng khóc, vì cùng một người đàn ông này.

Lần đầu tiên nàng khóc, là vì người đàn ông này chết. Ruth không rõ, tại sao người mình muốn giết mà mình lại rơi lệ vì hắn. Nhưng khóc lần này làm cho nàng rõ ràng thì ra từ trước kia nàng đã yêu người đàn ông phương Đông này.

Từ ngày sư phụ mang anh ta về đây, bọn họ đã ở bên nhau. Thực ra nàng căn bản chưa bao giờ hận hắn.

Nhưng khi Ruth nhìn thấy tài khoản khổng lồ kia cũng có chút ngẩn người. Đây là tất cả tích lũy trong ba mươi năm qua của Đồ Thần, đủ để cho nàng dựng nên ba Đồ Thần.

Chỉ là trong tài khoản đó có mấy thứ làm cho nàng nhớ lại. Một lá bùa hộ thân của người Trung Quốc, là lễ vật đầu tiên mà nàng tặng sư phụ mình, nhưng đây cũng là lần cuối cùng.

Vì món quà này, Ruth bị sư phụ nhốt vào trong phòng tối suốt ba ngày. Sư phụ muốn cho nàng nhớ kỹ khi tu luyện tuyệt đối không được phân tâm, không thể dùng các vật bên ngoài ảnh hưởng đến tâm cảnh của nàng. Sau đó sư phụ đã vứt tấm bùa đó vào trong sọt rác, mặt đầy khinh thường.

Bắt đầu từ đó, nàng không dám tặng vị sư phụ nghiêm khắc kia bất cứ thứ gì.

Thì ra sư phụ đã nhận, thì ra sư phụ cũng không nghiêm khắc như người vẫn thể hiện ra. Thì ra trong lòng người đã nhận món quà này.

Bên dưới món quà đó là hai mươi hai hộp nhỏ rất tinh xảo. Ruth mở mấy hộp ra. Bên trong là bức tượng bằng ngọc thạch rất nhỏ, trông rất sống động thể hiện rõ tay nghề của nghệ nhân. Mà mỗi mỗi một cái đều là hình dạng của nàng, đây nhất định là do sự phụ tự mình làm.

Ruth có chút hưng phấn bê hòm lên, bên dưới đáy hòm có để một bức thư trên bức thư có viết tên Ruth.

“Sự phụ, Ruth rất nhớ người” Trong lòng Ruth đang nghĩ đến sự phụ, nhưng bức thư lại làm cho nàng rung động, không kém gì sấm sét.

“Ruth, khi con thấy bức thư này, ta đã không ở bên cạnh con, không thể nào ở bên cạnh chiếu cố con. Mặc dù ta đã thề sẽ chiếu cố con cả đời, tha thứ cho ta không thể giữ lời”

“Nếu như ta không đoán sai, con bây giờ đã yêu Ảnh Tử. Ảnh Tử là một người đàn ông tốt, cậu ta có thể thay ta chiếu cố con. Điều này ta rất yên tâm. Ruth, ta thật sự hi vọng có thể thấy con được hạnh phúc, hạnh phúc cả đời”

“Có một việc, ta nghĩ cả đời này sẽ định dấu nó đi. Nhưng Ảnh Tử đã khuyên ta. Cho dù con đau khổ đến đâu cũng có thể có quyền được biết. Điều này làm cho ta suy nghĩ rất lâu. Nhưng thật không ngờ chỉ dám nói cho con qua bức thư này. Mong con tha thứ cho sự nhu nhược của ta. Mẹ con lúc sinh con ra đã chết vì khó sinh. Nhưng bởi vì ta, bởi vì ta là một người đàn ông đầy tội nghiệt. Ta không bảo vệ tốt cho Sha. Tất cả đều là do ta đã sai, ta không xứng làm bố của con”

“.... Dù con có tha thứ hay trách cứ người bố này. Ta rất yêu con. Ruth, con là bảo bối mà ta yêu quý nhất trên đời. Trên thiên đường, ta mỗi ngày đều cầu nguyện cho con, mong con được bình yên và hạnh phúc cả đời”

Mặt Ruth đầm lệ, vô lực ngồi xuống đất. Giờ phút này, trái tim nàng đang tan vỡ.

138. Chương 138: Tâm Linh Trọng Sinh

Tiêu Thu Phong đương nhiên không lập tức rời đi. Không ai rõ hơn hẳn, trong hộp kia có giấu thân thể làm cho Ruth đau đớn đến thế nào.

Sự phụ mà nàng luôn coi là người thân lại là bố của nàng. Ở bên cạnh người hai mươi năm, nhưng chưa bao giờ gọi một tiếng bố. Mà bây giờ biết được lại không có cơ hội này.

Nỗi đau này không phải người bình thường có thể thừa nhận nổi. Năm đó Thiên Mệnh từng có ý định dấu bí mật này cả đời. Nhưng Tiêu Thu Phong đã khuyên hẳn không nên làm như vậy. Dù cho bố mẹ đã chết vẫn còn tốt hơn là đứa trẻ không biết bố mẹ là ai. Một người cuối cùng cũng muốn có nguồn gốc, một sự hoài niệm trong lòng. Mà Ruth cũng giống như vậy.

“Tiêu thiếu gia, tiểu thư mất tích” Ruth từ giữa trưa đi ra ngoài, ra lệnh không cho phép bất cứ ai đi theo. Bây giờ trời đã tối, nàng còn chưa trở về. Quản gia phái người đi lục soát khắp London nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của nàng. Nên quản gia rất sốt ruột vội chạy tới tìm Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu. Có lẽ giờ phút này cũng chỉ có mình hắn biết Ruth đang ở đâu.

“Để tôi đi tìm” Tiêu Thu Phong đứng lên, vẻ mặt ưu tư đi ra ngoài làm cho quản gia càng thêm lo lắng. Tiêu Thu Phong là ai, người trong tổng bộ Đồ Thần đều biết. Chuyện mà ngay cả hắn cũng lo lắng không phải là chuyện lớn sao. Hơn nữa tiểu thư mất tích làm quản gia có suy nghĩ mơ hồ không phải Hắc Dạ sẽ lại tiếp tục tấn công đó chứ.

Trời đã tối, pháo đài cổ kính sáng trưng. Tiêu Thu Phong đi trong bóng đêm, khi đám lính Đồ Thần đang chuẩn bị hành lễ thì người trước mặt đã biến mất như ảo ảnh.

Ở phía Tây London có một nghĩa trang rất lớn. Ngoại trừ các ngày lễ tết, trong này rất ít khi có người đến. Hơn nữa đang là ban đêm nên nghĩa trang càng thêm yên tĩnh, không có một tia ánh sáng. Mà trong rừng mộ này có một bóng người cô độc, đang dựa người vào vách đá, mệt mỏi mà ngủ.

Dù là trời có tối hơn nữa, Tiêu Thu Phong đã nhẹ nhàng đến gần, cũng nhìn thấy giọt lệ trên mặt Ruth. Ngày hôm nay, có lẽ Ruth đã ở đây để vượt qua nỗi bi thương.

Dáng người đơn độc giờ phút này đang chìm trong màn đêm làm Tiêu Thu Phong rất đau lòng, một cảm giác trĩu mến chưa từng có xuất hiện trong lòng.

Trong lòng hẩn, Ruth là một người rất kiên cường, có mục tiêu và suy nghĩ bất khuất, không cần bất cứ ai lo lắng cho mình. Nhưng vẻ buồn bã đau thương đó làm cho Ruth thể hiện ra sự mềm yếu của một người phụ nữ. Mà không phải là Phong Linh mạnh mẽ đến cực điểm.

Trong bầu trời âm u, từng cơn gió lạnh thổi qua. Mặc dù Tiêu Thu Phong cũng không sợ ma quỷ, nhưng Ruth đang ngủ vì gió rét nên thân thể khẽ run lên trong giấc mộng.

Ruth giống như một đứa bé bị người đời vứt bỏ, trông rất đáng thương.

Không áp chế tình cảm trong lòng, Tiêu Thu Phong đi tới, khom lưng sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Ruth. Đôi mắt từ từ mở ra, nàng nhìn Tiêu Thu Phong một cái nhưng không nói gì. Chỉ là giơ hai tay ra ôm chặt lấy cổ hẩn, vùi đầu vào ngực hẩn, sợ lại một lần nữa sẽ mất đi.

“Ruth, đừng sợ, chúng ta về nhà thôi”

Từ từ bước đi, Tiêu Thu Phong biết từ giờ phút này, người phụ nữ này, hẩn không thể nào buông ra. Trên đời này, hẩn đã là chỗ dựa duy nhất của nàng.

Cho dù không có ủy thác của Thiên Mệnh, Tiêu Thu Phong cũng sẽ chiều cố nàng cả đời.

Một tia chớp lóe lên trên bầu trời giống như đôi mắt của Thiên Mệnh đang chăm chú nhìn đôi trai gái đang yêu nhau. Ở trong giây phút cô đơn nhất, trái tim đã hòa quyện vào nhau, trong tương lai sẽ không bao giờ cách xa.

Ôm Ruth trở lại Đồ Thần, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tiêu Thu Phong cũng không buông nàng ra. Đặt nàng lên chiếc giường hôm qua. Thậm chí đến tận lúc này, hai người cũng không tách ra, cứ như vậy ôm nhau chìm vào giấc mộng.

Tiêu Thu Phong bị sự quá nhiều nên tỉnh lại. Lúc mở mắt ra, Ruth đang dựa vào ngực hẩn, cầm mấy sợi tóc vàng óng ả nhẹ nhàng di chuyển trên mặt hẩn. Trên mặt lộ ra nụ cười ảm áp trước đó chưa từng có, hoàn toàn khác hẳn người đêm qua.

Cầm tay nàng, Tiêu Thu Phong có chút lo lắng hỏi: “Ruth, có khỏe không em?”

Ruth ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Phong, cảm ơn anh. Mấy năm nay làm anh phiền phức như vậy, Ruth muốn nói một tiếng xin lỗi với anh”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, cười nói: “Không nên nói không đúng, em phải biết quan hệ của chúng ta bây giờ”

Lúc này Ruth không kháng cự mà vùi đầu vào trong lòng hẩn, như nghe tiếng trái tim hẩn, yên lặng nói: “Em biết. Ruth bây giờ đã là người đàn bà của anh, đúng không. Đây là điều mà cha luôn kỳ vọng. Phong về sau không được bỏ em, được không?”

“Anh sẽ chăm sóc em, làm em hạnh phúc. Ruth, tin anh”

Ruth cười rất ngọt ngào. Nụ cười này đẹp hơn bất cứ lúc nào. Hoặc là nàng trải qua một đêm đau khổ dày vò đã chấp nhận chuyện này là sự thật. Mà tình cảm của bố, nàng đã cảm nhận được từ trên người đàn ông này. Trong lòng nàng đang thầm cảm ơn sự an bài của bố. Người đàn ông này chính là người mà nàng có thể phó thác cả đời mình.

“Thực ra, Phong, em có một chuyện đã nói dối anh. Trên giường đêm hôm trước, Ruth đã thua. Cả đời này, Ruth có lẽ không trốn khỏi sự hành hạ của anh. Phong yêu dấu, chúng ta đã trở lại một lần, vứt bỏ tất cả đau thương. Em muốn được cha chúc phúc, tương lai sẽ rất hạnh phúc”

Không đợi Tiêu Thu Phong phản đối, Ruth đã cởi quần áo của mình, thân thể đầy đà gợi cảm áp sát vào người Tiêu Thu Phong, bắt đầu khiêu khích: “Anh yêu, làm cho chúng ta điên cuồng được không”

Vô cùng quyến rũ, nhiệt tình như ngọn lửa tản mát ra dục vọng nguyên thủy. Ruth ném đi tất cả áp lực, giờ phút này đã hoàn toàn buông lỏng bản thân. Đem thân thể đẹp nhất, quyến rũ nhất cho người đàn ông này, để cho nàng tan vỡ, từng cơn sóng nổi liên nhau, dường như không bao giờ kết thúc.

Tiêu Thu Phong chìm vào trong tình yêu ngọt ngào. Hắn thích cảm giác này, thích chính thức có được Ruth. Nàng lúc này đẹp hơn bất cứ ai, đẹp làm người ta say lòng người.

Không ai dám đến quấy rầy, đến khi hai người xuất hiện ở trong phòng ăn thì mấy người cao cấp trong Đồ Thần mới dám tiến vào hỏi. Nhưng nhìn thấy nụ cười xinh đẹp trên môi Ruth, bọn họ lại cảm thấy khó hiểu.

“Hỡi các anh em Đồ Thần dũng cảm. Ở đây, Ruth tôi tuyên bố với mọi người. Từ giờ phút này, tôi sẽ là vợ của Tiêu Thu Phong, sẽ ở bên anh ấy cả đời này, xin mời mọi người chúc phúc cho chúng tôi”

Ruth dũng cảm tuyên bố điều này làm Tiêu Thu Phong rất ngạc nhiên. Có lẽ đây là sự khác biệt giữa phụ nữ phương Đông và phương Tây. Như các nàng Liễu Yên Nguyệt dù thật sự yêu cũng chỉ dám bị động thừa nhận. Nhưng Ruth lại rõ ràng thể hiện tình yêu lên mặt, nói ra miệng làm cho tất cả mọi người đều rõ ràng.

“Tiêu tiên sinh, Ruth tiểu thư. Chúc mừng hai người, tôi đại biểu năm nghìn anh em Đồ Thần chân thành chúc phúc hai người. Tình yêu của hai người nhất định cảm hóa được trời đất, đầu bạc răng long”

Quản gia lập tức đứng lên, đây là điều mà hắn chờ đợi. Suy nghĩ của Thiên Mệnh năm đó hắn cũng biết được một ít. Người đàn ông phương Đông cường đại này gần như không có gì khác với người lúc trước.

Không cần cha xứ, đây là hôn lễ của Ruth. Đương nhiên khi Tiêu Thu Phong nhận nhẫn từ quản gia đành phải cười bất đắc dĩ. Thì ra Ruth đã chuẩn bị từ trước, thì ra hắn mới là người cuối cùng được biết.

Không hề do dự, có thể có được Ruth, Tiêu Thu Phong cũng không thấy có hại. Trong đời hắn, nhất định sẽ làm cho nàng được hạnh phúc. Nhẫn đã trao cho nàng, hôn một cái thật sâu. Dưới sự chứng kiến của mọi người, một gia đình hạnh phúc đã được thành lập.

“Phong yêu dấu, em yêu anh” Ruth âu yếm nhìn Tiêu Thu Phong, phát ra câu nói chân thành nhất trong lòng. Những lời này, nàng đã giấu trong lòng đã rất lâu.

Tiêu Thu Phong ôm nàng vào lòng, cười nói: “Trước kia em chẳng có điểm gì làm người yêu quý cả, xảo quyệt, ngang ngạnh và thô lỗ...”

Bàn tay ngọc đã véo mũi hắn, trong đôi mắt như bảo thạch màu xanh của Ruth chợt bắn ra ánh mắt uy hiếp. Đường như nói, nếu như anh dám nói điểm xấu của em ra, em sẽ cho anh đẹp mắt.

“Nhưng bây giờ, Ruth xinh đẹp là công chúa đẹp nhất trên đời. Có thể được tình yêu của công chúa là hạnh phúc lớn nhất của hoàng tử này”

Tay đang véo mũi từ từ buông ra, biến thành ôm lấy eo hắn. Trên mặt đầy sự sung sướng và cảm động, yêu kiều nói: “Anh yêu, lời của anh thật êm tai, nói thêm vài câu nữa có được không?”

Mọi người bên dưới cười phá lên. Đường đường sát thủ Phong Linh lạnh như băng cũng có biểu hiện như một cô bé. Sự thay đổi này làm bọn họ tò mò, cũng có chút không tin được. Thử nghĩ một người đàn bà như đàn ông sau một đêm đã biến thành công chúa xinh đẹp dịu dàng. Sự thay đổi đột ngột này thật sự làm cho mọi người không thể nhìn được cười.

Nhưng trong tiếng cười này, nhiều nhất chính là chúc phúc. Công chúa mà tất cả Đồ Thần yêu mến rốt cuộc đã tìm được hạnh phúc.

139. Chương 139: Hành Trình Đến Trung Đông

Tiêu Thu Phong ở lại London một tuần. Ruth nhờ tình yêu giao hòa nên càng thêm dịu dàng, ngay cả quần áo cũng thay đổi long trời lở đất. Tất cả quần áo trước kia đều được khóa lại trong tủ, mỗi ngày thay một bộ váy phối hợp với dáng người hoàn mỹ của nàng càng tôn thêm những đường cong đầy đặn quyến rũ.

Trong tuần này, Tiêu Thu Phong bị Ruth dẫn đi đến những nơi mà trước kia Thiên Mệnh chưa lộ ra. Bao gồm các lực lượng bên trong của Đồ Thần, Đồ Thần có lực lượng cường đại trên toàn thế giới. Gần như tất cả các quốc gia đều có những cứ điểm bí mật của bọn họ, tiếp nhận những nhiệm vụ sát thủ.

Những sát thủ được huấn luyện ở tổng bộ, hàng năm được phái đến khắp nơi trên thế giới. Đơn giản tính toán đã hơn vạn người. Không nên xem thường những người này. Bọn họ đều là tinh anh, hơn nữa đều đã dung nhập vào trong xã hội. Giống như một cây đinh bình thường, nếu như không bại lộ bọn họ không khác gì người bình thường. Khi đã kích đối thủ có hiệu quả rất thần kỳ.

Đây vốn là bí mật lớn nhất của Đồ Thần nên Tiêu Thu Phong cũng không muốn biết. Nhưng về u oán của Ruth làm hắn không thể không lưu lại những tư liệu đó vào đầu.

“Cha từng nói, hy vọng có một ngày Ruth làm một người phụ nữ mà không phải một sát thủ. Phong yêu dấu, nếu như anh yêu em vậy phải tiếp quản Đồ Thần. Chia sẻ áp lực với Ruth. Anh cũng không muốn người phụ nữ của mình bị già vì suy nghĩ quá nhiều phải không?”

Ruth thật hay, có cuộc sống hạnh phúc nên nàng đã bắt đầu trốn tránh trách nhiệm.

Buổi sáng hôm nay, Tiêu Thu Phong đang ăn sáng, Ruth đã nhẹ nhàng chạy tới, tiếng cười khúc khích truyền khắp căn phòng nhỏ, rất ấm áp rất ngọt ngào.

Nhưng quần áo trên người nàng dường như đã trở lại lúc trước. Mặc một bộ quần áo đơn giản mang theo vài phần ngây thơ. Chưa đợi Tiêu Thu Phong mở miệng hỏi, Ruth đã cười hỏi: “Anh yêu, hôm nay có phải cảm thấy em không đẹp bằng hôm qua không?”

Sự đơn giản này hiển nhiên khác sự rực rỡ hôm qua.

“Anh không phải nói muốn đến Trung Đông sao. Chúng ta đến đó đi tuần trăng mật được không. Ruth biết ở Trung Quốc đang có người nhớ anh. Yên tâm, em tuyệt đối sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của anh”

Ruth vừa nói đã chạy ra sau lưng Tiêu Thu Phong, giơ hai tay ra ôm lấy cổ hắn, dịu dàng nói: “Mấy ngày nay, Ruth đã hưởng thụ hạnh phúc đủ cho cả đời này. Cho dù tương lai khổ cực bao nhiêu nhưng có một người mình yêu, em đã không hối hận”

Biết Tiêu Thu Phong sớm muộn cũng phải rời đi. Ruth thật ra đã nghĩ rất nhiều, nàng không muốn ly biệt. Nhưng Ruth cũng biết đây là điều không có khả năng. Người đàn ông này như một con đại bàng, thế giới của hắn ở tận chân trời mà không phải là London nhỏ bé này.

Tiêu Thu Phong gật đầu, đúng hắn đã đến lúc phải rời đi. Thế lực của Hắc Dạ ở London gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Đồ Thần bây giờ tuyệt đối không có gì phải lo ngại. Hơn nữa quần gia cũng có thể xử lý mọi việc ở nơi đây.

Ruth cười cười, sáng lạn như một đóa hoa. Tiêu Thu Phong thật sự không đành lòng từ chối, làm cho nàng có thời gian thoải mái bên mình, đem chuyến đi đến Trung Đông lần này trở thành tuần trăng mật hạnh phúc nhất trên đời.

Ngoại trừ hai người bọn họ còn có Lang Khuyển. Đây là Tiêu Thu Phong đã đáp ứng. Mục tiêu của hắn chỉ là đi theo Tiêu Thu Phong cho nên khi Thần binh chiến đội rời đi đã đề nghị hắn đi cùng nhưng Lang Khuyển cũng không đồng ý. Trên đời này, hắn chỉ bội phục một người, đó chính là người yêu của tiểu thư, Tiêu thiếu gia phương Đông rất nhanh sẽ nổi tiếng toàn thế giới.

Đã có một người đàn ông làm chỗ dựa cả đời, có sự che chở nên tính cách của Ruth cũng trở nên sáng sủa. Trước kia nàng luôn ít nói và lạnh như băng với Lang Khuyển nhưng bây giờ lại vui vẻ như một con chim nhỏ. Dựa vào người Tiêu Thu Phong, không ngừng nói cười, mặt mày sáng lạn càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp của nàng.

Trên đường đi có không ít đàn ông đến chào hỏi, sức hấp dẫn của nàng không ai có thể chống nổi. Tiêu Thu Phong mặc dù mất hứng nhưng truyền thống của phương Tây là như vậy, không phải giống như phương Đông chỉ là đứng ngắm nhìn từ xa.

Cũng may Ruth cũng biết chừng mực, mỗi một lần đều lễ phép từ chối. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Tiêu Thu Phong, nàng càng thích cảm giác này. Đối với nàng mà nói, giờ phút này này luôn để ý đến ánh mắt của người mình yêu. Ghen không phải một biểu hiện của tình yêu sao?

Ngày thứ ba, ba người đối bảy tám loại phương tiện, rốt cuộc đến được Trung Đông chiến tranh không ngừng này. Mấy quốc gia ở đây không có biên giới cố định, cho nên chiến tranh gần như ngày nào cũng có.

Đối với mọi người mà nói, có người cho rằng đây là Địa Ngục. Nhưng cũng có người lại cho rằng là Thiên Đường, là Thiên Đường của người giàu.

Sự tàn khốc của chiến tranh làm cho tỉ lệ nam nữ ở nơi này đạt tới một phần mười. Vì cuộc sống, ở nơi đây không phân biệt là ngày hay đêm luôn có đứng đầy những phụ nữ đủ màu da. Chỉ cần mảy thích, mảy có thể chọn người mình hài lòng nhất trong hàng trăm người, hơn nữa số tiền cũng rất rẻ nằm ngoài sức tưởng tượng của mảy.

Nơi này, lực lượng là tất cả. Trong khu vực Chính Phủ khổng chế chỉ thu nhận đàn ông làm cho mình trở nên cường đại. Còn phụ nữ chỉ là đồ trang trí cho cuộc sống. Những người còn mạng từ chiến tranh trở về đều tìm đến phụ nữ để an ủi bản thân mình.

Chỉ cần mảy có đủ tiền, nộp thuế cao gấp hai lần cho quốc gia thì mảy muốn làm gì thì làm. Nơi này không có pháp luật, tiền và thể lực đại biểu cho tất cả.

Tiêu Thu Phong và Ruth cũng không phải người bình thường. Nhìn thăm cảnh trước mặt bọn họ không cảm thấy rung động bao nhiêu. Mấy chục năm nay nơi này dường như cũng không hề thay đổi. Người với người, địa vị chênh lệch đã làm cho rất nhiều người sống như nô lệ.

Hơn nữa bọn họ còn phải tiếp tục sống như vậy, đây là sự thật.

Cho nên Tank mới có thể dễ dàng bán mạng của sáu lính đánh thuê Ma Quỷ cho Tiêu Thu Phong. Bởi vì ở nơi này, mạng người thật sự không đáng giá.

Thành phố Biz là thành phố lớn nhất Trung Đông. Mật độ dân số ở đây cũng rất dày. Bởi vì nguyên nhân an toàn nên hầu hết người ở nơi đây đều là dân tị nạn. Cho nên giá cả thực phẩm cũng rất cao.

Trên những con đường chật chội, ở đâu cũng có thể thấy được các nơi đang chiêu mộ lính đánh thuê, không ngừng hét lên để có người mua mạng mình.

Đối với bọn họ mà nói, ngoài mạng dường như không có gì có thể bán.

Ba người Tiêu Thu Phong hỏi thăm và rất nhanh tìm được vị trí của trại lính đánh thuê Ma Quỷ. Thấy mấy người vừa nghe đã biết, xem ra Ma Quỷ cũng có chút danh tiếng ở nơi đây.

Có tiền đúng là dễ làm việc.

Không thể không nói, chỉ từ cánh cổng xa xỉ kia đã thể hiện sự tôn quý. Mà ở cửa đang có hai binh lính được vũ trang hạng nặng. Nhìn thấy ba người đi vào đã cầm súng lên.

Một loại tiếng Anh cứng nhắc đã nói ra. Những nơi hợp chủng quốc thế này, mấy ngôn ngữ lớn trên thế giới, người dân nơi đây gần như đều biết một ít. Nhìn thấy bọn Tiêu Thu Phong rõ ràng không phải người ở nơi đây, cho nên bọn họ nói tiếng Anh.

“Nơi đây là đất tự, mời mấy người lập tức rời đi. Nếu không chúng tôi có thể giết chết bất cứ ai có ý đồ xâm nhập” Nghe lời này nếu như không biết còn tưởng rằng đây là nơi bí mật quân sự của quốc gia? Thực ra đây mới là chế độ thực sự ở Trung Đông, quyền lực nắm giữ trong tay người có tiền.

Đây là Trung Đông, tài sản riêng không thể xâm phạm. Đương nhiên với điều kiện là mảy có lực lượng bảo vệ nó. Giết người đối với đám lính đánh thuê mà nói cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Ruth cười đầy quyến rũ, nói: “Phong yêu dấu, anh kém thế. Đất của mình mà phải xông vào mới được. Muốn em giúp anh không?”

Tiêu Thu Phong không nói gì chỉ kéo tay Ruth lại. Đối với sự nghiêm ngặt này, thực ra hắn khá hài lòng. Nơi này là Trung Đông chính là như vậy, hai tên lính này đã làm đúng.

Quan trọng nhất là bọn họ nhìn người phụ nữ vô cùng gợi cảm như Ruth mà không thể hiện gì nhiều. Có thể thấy được tâm cảnh khá ổn. Nơi này có rất nhiều đàn bà, nhưng cấp bậc như Ruth lại rất hiếm thấy.

“Tôi họ Tiêu, bảo Tank ra gặp tôi, ngay lập tức...”

Dù không nhận ra ba người nhưng có một việc bọn họ không dám quên. Đó chính là chủ nhân ở nơi này cũng họ Tiêu. Điều này Tank đã nghiêm lệnh nhắc nhở. Mỗi lính đánh thuê đều phải nhớ kỹ.

Hai tên lính trở nên trầm trọng, một tên lính nói: “Mời ngài chờ, tôi lập tức vào thông báo”

Năm phút sau, tên lính kia đã vội vàng chạy ra, hành lễ với Tiêu Thu Phong: “Tiêu tiên sinh, đoàn trưởng Tank sẽ lập tức đi ra. Trước khi xác định thân phận của ngài, chúng tôi không thể để ngài đi vào. Mong ngài thứ lỗi”

Tiêu Thu Phong gật đầu hài lòng. Quản lý như thế này rất cần thiết. Làm một lính canh gác, hai người được huấn luyện không sai. Tiêu Thu Phong biết đây là công lao của Lý Cường Bình. Lý Cường Bình từng ở trong quân ngũ nhiều năm.

Hai phút sau, một chiếc xe Jeep đơn giản nhanh chóng chạy tới trước cửa. Một người đã nhanh chóng từ trên xe nhảy xuống.

Chính là Tank. Mấy tháng không gặp mà hần tinh thần đã khá hơn rất nhiều, đương nhiên cũng oai hơn rất nhiều. Ít nhất là quần áo mặc trên người, đã có thể đi ra gặp người.

140. Chương 140: Gặp Lại

“Tiêu thiếu gia...” Tank giật nảy mình, vội vàng chạy tới đứng trước mặt Tiêu Thu Phong, cung kính hành lễ.

Mà hai tên lính gác cổng phía sau hần cũng lập tức trở nên nghiêm cẩn. Bởi vì từ vẻ mặt của Tank, bọn họ đã biết vị Tiêu thiếu gia này chính là chủ nhân của trại lính đánh thuê Ma Quý.

“Anh chính là Tank. Ừm, thoát nhìn cũng không sai” Ruth cẩn thận đánh giá người đàn ông này, khẽ gật đầu. Cho dù Tank nhìn trông rất bình thường nhưng có vài thứ không thể nào trốn được cặp mắt của cao thủ. Ruth không thể nghi ngờ cũng là một cao thủ.

Tiêu Thu Phong không quá nghiêm túc, ít nhất rất vừa lòng với lính gác cổng. Vỗ vỗ vai Tank nói: “Không sai, không làm cho tôi thất vọng. Đi, mang chúng tôi đi thăm khắp nơi” Vừa nói đã xoay người lại giới thiệu Ruth: “Ruth, đàn bà của tôi”

Mặc dù rất đơn giản nhưng Ruth rất vừa lòng. Đàn bà của ta, một câu nói này đối với Ruth mà nói đã đủ rồi.

Tank gật đầu hưng phấn, vội vàng chào Ruth: “Tiêu thiếu gia, tiểu thư Ruth, mời hai người”

Từ cửa đến doanh trại ít nhất còn có một cây, bảo sao Tank phải lái xe đến đây. Nghe nói diện tích lớn như vậy mà chỉ dùng ba mươi triệu đã mua được quyền sử dụng bảy mươi năm.

Đương nhiên bảy mươi năm này cũng phải xem xem Chính Phủ lúc này có thể duy trì được lâu như vậy không.

Trung Đông rất hỗn loạn, Chính Phủ lâm thời này lúc nào cũng có thể bị thay đổi.

Bốn người cùng đi. Lang Khuyển vẫn im lặng chỉ lẳng lẳng lắng nghe. Tank mặc dù nhìn Lang Khuyển vài lần nhưng Tiêu Thu Phong không giới thiệu nên hần cũng không hỏi. So sánh với Tiêu Thu Phong và Ruth, Lang Khuyển thoát nhìn giống đứa trẻ.

Trên đường đi có thể thấy rất nhiều lính đánh thuê đang tập luyện. Hơn nữa bên cạnh các đám lính đánh thuê đều có đội viên của Thần binh chiến đội giám sát, không ai dám lười biếng. Trong trại lính đánh thuê cứ hàng tháng trả lương một lần, không đạt tiêu chuẩn lúc nào cũng bị đào thải. Vì cuộc sống, những người này không ai dám lười biếng. Bởi vì những đợt kiểm tra cuối tháng không hề留情 với bọn họ.

“Tiêu thiếu gia, anh tới” Lý Cường Bình đã nhận được tin, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Phong. Thấy Tiêu Thu Phong đang quan sát đám lính đánh thuê đang tập luyện, vội vàng nói: “Trụ cột của bọn họ còn chưa đủ nên không thể nào tập luyện theo phương thức mà Tiêu thiếu gia đề ra. Tôi sẽ nhanh chóng tăng tốc độ”

Những người này mặc dù ở nơi chiến tranh nên khá hiểu về súng đạn. Nhưng không thể nào so sánh được với quân đội được huấn luyện chính quy. Điểm này Tiêu Thu Phong đương nhiên biết, nên khẽ gật đầu nói: “Tôi chỉ cần kết quả, quá trình các anh không cần báo cáo với tôi. Tank, điểm này tôi đã sớm nói”

Tank vội vàng xác nhận nói: “Tiêu thiếu gia. Cách huấn luyện của Lý giáo quan đúng là không phải người bình thường có thể thừa nhận. Nhưng cũng không phải không có, trong Ma Quỷ có hơn một trăm tinh anh, giờ phút này đã bắt đầu tập luyện theo cách đó, rất có hiệu quả. Lực chiến đấu cũng tăng lên khá nhanh, rất nhanh có thể thỏa mãn mong muốn của Tiêu thiếu gia”

Càng đi vào trong, cường độ tập luyện càng lớn hơn. Theo lời Tank nói, những người này tập luyện đều do hấn đặt ra. Không sai, mặc dù không yêu cầu mỗi người phải biến thành Thần binh chiến đội, nhưng nhìn mọi người đang tập luyện trong sân, Tiêu Thu Phong biết lực lượng của mình đang lớn dần lên.

“Labus, lại đây” Rốt cuộc nhìn thấy Labus. Labus đang khiêu chiến hạng mục tập luyện cao nhất cùng ba tên đồng bọn. Đây là suy nghĩ kiên định nhất của Labus, làm một người mà Tiêu thiếu gia cần chứ không phải một phế vật.

Mấy tháng không gặp, Labus đã cao lên không ít. Nghe thấy tiếng quát của Tiêu Thu Phong vội vàng chạy lại, cung kính hành lễ: “Tiêu thiếu gia, thiếu gia gọi tôi?”

“Giới thiệu cho cậu một người bạn, sau này cậu ta cũng sẽ ở đây” Tiêu Thu Phong chỉ chỉ vào Lang Khuyển nói: “Nơi này sau này sẽ là nhà của cậu. Nếu như cậu cảm thấy cách huấn luyện như thế này không đủ độ, tôi sẽ sáng tạo một cách thức huấn luyện rất tốt cho các người”

Tiêu Thu Phong cười cười tà quái. Nếu mấy thằng nhóc này có thể thông qua huấn luyện của Thần binh chiến đội, như vậy khi giết chóc sẽ dùng được đến bọn họ.

Từ khi đi vào nơi này, Lang Khuyển đã có một cảm giác, nơi này là nơi cuộc sống của hấn được sinh ra một lần nữa.

Lang Khuyển khẽ gật đầu, chừng chặc nói: “Tiêu thiếu gia, một ngày nào đó tôi sẽ vượt qua anh”

Tiêu Thu Phong không hề để ý, chỉ giơ tay lên. Tiêu Thu Phong cũng không ngại mấy thanh niên này trưởng thành. Nếu như có một ngày có thể vượt qua hấn, đây đúng là điều mà hấn mong đợi.

“Nhược Minh đâu?” Nhìn khắp cả sân huấn luyện mà cũng không thấy Triệu Nhược Minh đâu, Tiêu Thu Phong có chút khó hiểu hỏi.

Lý Cường Bình tiến lên một bước nói: “Cậu nhóc này quá ép mình, như là hy vọng một đêm là mình trở nên cường đại. Hôm qua sau khi tập luyện ở cường độ cao nên xương chân bị thương. Bây giờ đang ở trong túc xá”

“Vậy chúng ta đi xem sao” Tiêu Thu Phong thở nhẹ một hơi. Nơi này tuyệt đối không phải là một nơi nói quan hệ. Nhưng có mối quan hệ đó, Tiêu Thu Phong không thể không chiếu cố Triệu Nhược Minh một chút.

Còn chưa đi vào túc xá, ở một khoảng sân trong cùng doanh trại, Tiêu Thu Phong nhìn thấy một chuyện gần như không bao giờ có thể xảy ra.

Bởi vì những người đang nhảy lên nhảy xuống ở giữa sân, tất cả đều là phụ nữ.

“Tiêu thiếu gia, đây là quyết định mà tôi và Cường Bình tiên sinh bàn bạc với nhau đã đưa ra. Bởi vì khi chiêu mộ lính đánh thuê đã xuất hiện không ít nữ binh, thực lực cũng khá ổn. Hơn nữa những người này xử lý một vài việc sẽ dễ dàng hơn đàn ông nhiều. Cho nên chúng tôi đã tạo thành nhóm nữ binh lính này. Tổng cộng có tám mươi sáu người, các cô này đề cao rất nhanh”

Tank vội vàng giới thiệu. Ở Trung Đông, nhiều nhất, vô ích nhất chính là người. Mà phụ nữ càng vô ích hơn. Tank lo sợ Tiêu Thu Phong sẽ giận. Bởi vì chuyện này lúc trước hấn đã do dự rất lâu.

Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng, Ruth đứng bên cạnh đã hừ lạnh một tiếng nói: “Mấy người không nên xem thường phụ nữ. Hừ, phụ nữ khi đã quyết tâm làm chuyện gì thì còn can đảm hơn cả đàn ông”

Ruth đã đi về chỗ mấy người kia đang tập luyện, giọng nói vang lên: “Anh yêu, những người này giao cho em. Em có biện pháp đặc biệt có thể làm cho các cô này đề cao nhanh hơn, chắc chắn làm cho anh chấn động”

Một khi Ruth đã có hứng thú vậy để cho cô ấy xử lý là được. Tiêu Thu Phong cũng không trách Tank. Trong lòng hẳn cũng cảm thấy hứng thú khi chiêu mộ những nữ lính đánh thuê này. Sẽ có lúc những nữ lính đánh thuê này sẽ có tác dụng rất lớn. Bởi vì phụ nữ rất dễ dàng bị người ta bỏ qua.

Giờ phút này, Tiêu Thu Phong lại nghĩ tới A Phương và A Cầm. Hai người lúc đó cũng không phải nữ lính đánh thuê, nhưng nếu có mấy nam vệ sĩ suốt ngày đi theo Thiên Nhan Duyệt, có lẽ cũng bất tiện.

“Tôi nói rồi, chỉ cần điều kiện phù hợp, anh có thể tận lực thu nhận, nam nữ không hạn chế” Tiêu Thu Phong nói xong cũng đã đi vào trong ký túc xá. Tank đứng bên cạnh thở phào một hơi.

Thấy Tiêu Thu Phong đi vào, Triệu Nhược Minh kêu lên: “Lão Đại, anh tới”

Nói xong mặt liền đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, đã làm anh chê cười. Em thật sự là vô tích sự, tập luyện một chút cũng không chịu nổi, uống phí em đã ở trong quân ngũ mười năm”

Đến nơi đây, Triệu Nhược Minh mới biết cái gì là huấn luyện Ma Quỷ. Nhìn thấy mấy thằng nhóc cũng có thể tập được, Triệu Nhược Minh đương nhiên không phục. Nhưng không nghĩ đến, kết quả của kiên trì là bị thương. Thế mới biết, chính hắn thật sự quá kém. Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đi tới, an ủi: “Lực lượng được tích lũy từ trong tập luyện hàng ngày. Thể chất và tố chất của cậu không tồi, chỉ cần cứ tập luyện như vậy là được, tiến bộ sẽ nhanh hơn bất cứ ai. Không nên quá nóng lòng, như vậy ngược lại sẽ không ổn, hiểu không?”

Tiêu Thu Phong kéo ống quần Triệu Nhược Minh lên, thấy ở cổ chân sưng lên như cái bát, bên dưới làn da còn có vết máu bầm, có lẽ cứ như vậy thì phải nghỉ một tháng.

“Nhịn đau một chút” Tiêu Thu Phong nói xong, không đợi Triệu Nhược Minh gạt đầu, ngón tay vận khí như đao. “Xích” một tiếng vang lên đã cắt một vết rất nhỏ lên chỗ sưng đó, máu bệnh phun ra.

Triệu Nhược Minh xem như không tệ, ít nhất là nhịn đau. Triệu Nhược Minh cắn chặt răng không phát ra một tiếng. Khi lực lượng khổng lồ của Tiêu Thu Phong tiến vào trong xương chân chữa thương cho hắn. Cảm giác ấm ấm rồi trở nên nóng rực như thiêu đốt da thịt, làm Triệu Nhược Minh đau tận tâm can.

Nếu muốn sớm đứng dậy đương nhiên phải dùng đến biện pháp trực tiếp này. Đây là cách mà Tiêu Thu Phong trước kia hay dùng nhất.

Nhưng khi Tiêu Thu Phong buông tay ra, Triệu Nhược Minh thở mạnh một hơi. Vết sưng đỏ trên cổ chân đã biến mất, nếu như không phải vẫn còn có thể thấy vết máu, có lẽ Triệu Nhược Minh còn nghi ngờ mình có phải không hề bị thương.

“Lão Đại, anh quá giỏi. Anh xem xem...” Từ trên giường đứng dậy, hai chân dậm mạnh mấy cái, cười nói: “Tốt, tốt, Lão Đại. Anh yên tâm, em nhất định không làm anh thất vọng, sẽ tập luyện theo quy định.” Triệu Nhược Minh nói xong vội vã chạy ra ngoài nhưng đã bị Thiết Trụ kéo lại. Nhìn thấy sự nhiệt tình từ trong nội tâm của người anh em trước kia của mình. Tiêu Thu Phong tin rằng, Triệu Nhược Minh tuyệt đối không còn là một tên thiếu gia ăn chơi trác táng trước kia nữa.

“Không nên quá nóng vội. Vết thương ở chân cậu vừa khỏi phải nghỉ một đêm. Ngày mai bắt đầu tập luyện từ cơ bản nhất, tôi tin cậu”

141. Chương 141: Doanh Trại Lính Đánh Thuê Ma Quỷ

Có lẽ vì biết Tiêu Thu Phong sẽ tới, nên lúc thiết kế trước đây, nơi này có xây một toà biệt thự ở bên trong doanh trại đặc biệt dành riêng cho gã với diện tích rất lớn, có trồng cây một cây ăn quả xanh biếc, ngồi dưới bóng cây đương nhiên là vô cùng dễ chịu, Ruth rất thích nơi này, thành Biz đích xác là nơi để người có tiền hưởng thụ.

Nhưng Tiêu Thu Phong thì không được thoải mái giống như Ruth, buổi chiều có mở hội nghị Ma Quỷ thượng tầng lần thứ nhất, nói cho cùng, cũng chỉ có mấy người như Tank, Lý Cường Bình, Thiết Trụ, còn có Triệu Nhược Minh cũng đã tới đây, Tiêu Thu Phong cũng không muốn giấu hẩn mục đích và cách nghĩ của mình.

Triệu Nhược Minh là một người thông minh, hẳn biết phải tiếp nhận loại chuyện này như thế nào.

Tank có lẽ không phải là một cao thủ siêu cấp, nhưng lại là một thiên tài biết sinh tồn trong hiểm cảnh, trong thành Biz, có mấy chục nhóm lính đánh thuê, ngoại trừ mấy nhóm lớn hơn ra, những nhóm thế lực nhỏ hơn một chút đều kéo bè kết phái, hiệp nghị liên minh, dạng lực lượng như thế này mới có thể sinh tồn được.

Quốc gia đang loạn, mà những nhóm lính đánh thuê không có biện pháp toàn lực quản chế cũng đang loạn. Chính phủ lâm thời thực sự cũng không có biện pháp rút ra lực lượng lớn như vậy để dọn dẹp triệt để, hơn nữa vì sự khẩn trương của ngoại chiến, quân phí cũng cần phải thu từ trong tay của những người này, do đó đối với sự gây rối của bọn chúng, cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở.

Ai mạnh thì người đó chính là lão đại, quân chính phủ thông thường không ra mặt giải quyết tranh chấp hỗn loạn, chỉ cần xong chuyện, đưa ra một cái chi phí lớn khiến người là được.

Thậm chí đối với một vài quan chức có thể kiểm soát được lợi ích mà nói, còn hi vọng lính đánh thuê làm loạn càng dữ dội càng tốt, dẫu sao người chết không phải là người của họ. Nhóm lính đánh thuê lớn nhỏ nhiều như vậy nhưng trong lòng Tank, chỉ có ba nhóm lính đánh thuê khiến hắn lo lắng, bởi vì bọn chúng thực sự quá mạnh, thứ nhất đương nhiên là tổ chức lính đánh thuê Thiên Không lớn nhất thế giới. Sau lưng hắn có quân đội nước M giúp đỡ, tuy chỉ âm thầm cung cấp tư trợ về phương diện vật chất, nhưng lính đánh thuê Thiên Không được thành lập sớm nhất ở thành Biz, cho đến nay cũng đã hơn hai chục năm.

Nhân số lính đánh thuê cũng vượt qua năm vạn người, toàn bộ đều được huấn luyện một cách tinh nhuệ, là một đơn vị bộ đội mượn chiêu bài lính đánh thuê. Ở nơi đây cũng chính là đội quân có kỷ luật nhất, thường ngày không hề gây chuyện, bởi vì mỗi một lần hành động của bọn chúng đều vì lợi ích của nước M, mưu đồ nắm quyền ở Trung Đông.

Thứ hai là Tiêm Thứ. Lính đánh thuê này nhân số không quá nhiều, chỉ có hơn vạn người, nhưng đội lính đánh thuê này được nước E chống lưng, bên trong có rất nhiều binh sĩ giải ngũ của thủy quân lục chiến. Còn nghe nói giáo quan của bọn họ Thiết Huyết Binh Vương từng làm kinh động cả thế giới, trong một cuộc thi đấu binh chủng lớn do hơn ba mươi quốc gia trên thế giới cùng tham gia, hắn đạt được giải quán quân đấu quyền cá nhân.

Tiêu Thu Phong rất quen thuộc với người này, quả thực là một cao thủ hiếm thấy, hơn nữa ngày thường hành sự rất thâm trầm. Khiến Tiêu Thu Phong mãi không có cơ hội cùng hắn đọ sức

Có sự tồn tại của hắn, nhóm lính đánh thuê Tiêm Thứ muốn yếu cũng là chuyện không thể.

Thứ ba đương nhiên là Vương Bài, nhân số của bọn chúng hơn ba vạn, đằng sau chúng nghe nói không phải chỉ có một quốc gia chống lưng, cũng là một trong những nhóm lính đánh thuê giàu có nhất, giống như là dùng không hết tiền. Công xưởng lớn nhất của thành Biz chính là do bọn chúng không chế, nắm giữ nền kinh tế của nơi này.

Ngoại trừ ba nhóm lính đánh thuê lớn này ra. Còn có vài liên minh lính đánh thuê lớn nhỏ khác, thế lực cũng không nhỏ, với lực lượng của Ma Quỷ, lúc này ở đây chỉ có thể coi là một thế lực cấp hai, còn chưa được những kẻ to đầu này để vào trong mắt.

Có điều theo suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, nhóm lính đánh thuê phải ra sức mở rộng, như vậy thì nhất định trước tiên phải giải quyết những sự uy hiếp ngày ngày rình rập ở xung quanh này.

Tank đem tất cả vấn đề bày ra trước mặt mọi người, những điều này thực sự đã vượt quá phạm trù mà hắn có thể xử lý, không có chỗ dựa cường đại, cho dù là có tiền, phỏng chừng cũng không có biện pháp triển khai hoạt động.

“Bắt đầu từ ngày mai, người đi tuyển chọn người mà người cần, ta có thể lưu lại ở đây lâu hơn một chút” Đã là như vậy, Tiêu Thu Phong quyết định làm tất cả mọi việc theo trình tự rồi rồi đi, hiện tại chính là chờ

xem nhóm lính đánh thuê nào nhanh chóng nhất trở thành tế phẩm đầu tiên dưới tay gã.

Đã có lời của Tiêu Thu Phong, Tank đương nhiên không chút do dự, hần không chế số người chỉ trong ngàn người, chính là bởi vì không cho những lính đánh thuê đoàn khác để ý đến Ma Quý, vậy thì thường xuyên có chút lộn xộn cũng không ai có thể nhận thấy, có điều có lời nói của ông chủ, hần cũng không cố kỵ nhiều như vậy nữa.

Tank gật đầu nghe lệnh, chuẩn bị ngày mai sẽ phát thông báo chiêu nạp, người trong thành Biz cũng không ít, nhưng có thể ra được cái giá mua giống như Ma Quý thì lại không quá nhiều, do đó Tank không hề lo lắng đến vấn đề nhân lực.

Sắc trời đã tối đen, khi Tiêu Thu Phong đang chuẩn bị đi ngủ thì bị Ruth quấn lấy, cũng không biết nữ nhân này làm sao lại có được cách nghĩ kỳ quái này, nàng không ngờ lại từ từ chỗ của Tank đòi một cái lều, rồi đứng ở trong vườn, nói là muốn thử một chút cảm giác điên cuồng hoan ái dưới trời sao.

Sự khao khát đối với tình ái của con gái phương tây so với con gái phương đông quả thật rất khác nhau, bọn họ có thể khiêu khích dục vọng của đàn ông, cũng có thể làm thỏa mãn ảo tưởng của đàn ông, mặc sức quấn lấy nhau dưới trời sao, xem ra cũng là một chuyện rất tuyệt vời.

Tiêu Thu Phong không cự tuyệt, trong lều, Ruth giống như đã bố trí thỏa đáng tất cả, trong con mắt quyền rũ có một vẻ phóng đảng không nói nên lời, bộ ngực đầy đặn nửa kín nửa hở, da thịt trắng nõn mượt mà, khi vuốt ve có một loại cảm giác mềm mại đàn hồi khiến người ta thích thú không muốn rời tay.

Bộ ngực căng phồng, cặp mông nảy nở, nữ nhân này này đúng là là vật trên giường hoàn mỹ nhất, lại thêm vẻ lãng lơ ấy, trong những nữ nhân mà Tiêu Thu Phong đã gặp thực sự là không ai có thể sánh bằng.

Điên cuồng hoan ái cùng tiếng rên rỉ réo rắt mà tuyệt vời, dưới tiếng gió tĩnh lặng, tiếng lá cây xào xạc, khiến cho cái lều nhỏ nhỏ này đầy ắp sức sống vô hạn.

Nhưng đang trong cảnh hoan ái này, một âm thanh hỗn loạn lạ thường bỗng vô tình vang lên, truyền vào tai Tiêu Thu Phong, nơi đây là biệt thự riêng thuộc về hần, Tank từng nói, ngoại trừ bảo vệ mỗi ngày thay ca ra, nơi đây không cho phép bất kỳ ai tiến vào, nhưng lúc này rõ ràng đã có người xông vào.

“Ôi, anh yêu, nhanh, nhanh...” Giống như không có chút cảm giác nào, Ruth ôm chặt lấy cổ Tiêu Thu Phong, vừa kêu to vừa ra sức khiêu gợi, động tác rất điên cuồng.

Một quả đạn khí đã được ném vào trong lều, phát ra tiếng “xèo xèo”, Tiêu Thu Phong giật nảy mình, dùng sức đẩy Ruth đang ôm chặt ra, ngón tay búng một cái, quả đạn khí đã bị búng bay ra ngoài, nhưng rất nhiều đạn khí cùng với đạn lửa đã được châm lên xung quanh lều, chỉ trong nháy mắt cả cái lều đã bùng cháy.

Tiêu Thu Phong trong lòng rất tức giận, ngay cả nơi này cũng có thể để người khác im hơi lặng tiếng xông vào, Lý Cường Bình và Tank bố trí phòng ngự quả thật quá sơ suất.

Gã vùng tay hất tung cái chăn đang trùm lên Ruth còn đang trong cơn mê mẩn chưa tỉnh lại lên, quát khê: “Cẩn thận một chút, có địch nhân.”

Vừa dứt lời thì chiếc lều đã cháy không thể ngăn cản được sự tấn công từ bốn phía, lưới thép ba mặt đã úp lên đầu, Tiêu Thu Phong còn chưa động dậy, Ruth đã kêu lên kinh hãi: “Anh yêu, cứu em...”

Ruth đã trúng một quả mìn đạn, ngã xuống hôn mê, cái chăn đang nắm chặt trong tay từ từ rơi xuống, mắt thấy thân hình lồ lộ sắp lộ ra hết cả sắc xuân, Tiêu Thu Phong giật nảy mình, biến mất như một làn khói rồi ôm lấy nàng, quấn chặt lại chăn lên người nàng.

Nhưng lưới ba mặt đã vây chặt nơi này, khiến cho gã mất đi cơ hội tấn công tốt nhất, đáng ghét nhất là một tay đang phải ôm Ruth, còn phải giúp nàng che cái chăn lên người, căn bản không còn chỗ nào rảnh, hơn nữa lửa bốn bề càng cháy càng mạnh.

Cho tới lúc này mà không ngờ còn chưa nghe thấy động tĩnh gì, người trong doanh trại chẳng lẽ đều đã chết hết rồi?

Nhìn mấy chục bóng người mặt áo đen ở trước mặt, Tiêu Thu Phong lại bưng bưng tức giận, chân khí cường đại đã hình thành quyền kinh có lực hút, công phu vừa được tạo ra thì những đám lửa ở xung quanh đều đã bị dập tắt, còn tay của hắn đã nắm lấy lưới thép đang vây hắn, những người này cũng được coi là thông minh, biết dùng lưới ba lớp.

Nhưng ba lớp đối với hắn mà nói thì vẫn chưa có tác dụng gì, tâm đao ý niệm vừa động, một cỗ ánh sáng lạnh lẽo men theo cánh tay của hắn, rồi từ từ kéo dài ra, cuối cùng hình thành đao mang không gì có thể sánh bằng, theo tiếng hét phẫn nộ của hắn: “Lên” lưới thép ba tầng đã bị xé ra một cái lỗ lớn.

Và người của hắn cũng biến mất ở chỗ này.

“Vây lấy hắn...” Nơi này không biết vì sao lại có ánh sáng, còn thân pháp vô cùng linh hoạt vào lúc này tựa như đã mất đi tác dụng, đối phương dùng một loại giấy dán trong suốt, bao một vòng xung quanh nơi này, cho dù thân pháp của Tiêu Thu Phong có nhanh hơn nữa, muốn trong nháy mắt xuyên qua cũng phải lộ ra vị trí của bản thân.

Theo một tiếng quát nào đó, những người áo đen này không ngờ lại ùn ùn xông tới, Tiêu Thu Phong lo cho sự an toàn của Ruth, không dám chiến đấu mạnh mẽ, gã phất tay gạt mạnh, vài người áo đen đã bị đánh bay ra.

Nhưng lại một nhóm người áo đen nữa xông lên, dường như không chút sợ hãi.

Từ thân thủ cho thấy bọn chúng rất bình thường, thậm chí còn không đủ sức để được liệt vào hàng ngũ cao thủ, Tiêu Thu Phong nghĩ không ra, những người này làm thế nào mà qua được tầng tầng lớp lớp bảo vệ ở bên ngoài để xông vào nơi này.

Nhưng đối diện với sự quấy rầy khiến người ta không biết phải làm thế nào này, Tiêu Thu Phong đã động sát cơ.

“Các người đã tự tìm chết, ta sẽ thanh toán cho các người” Ruth đã được đặt lên trên mặt đất, thân hình Tiêu Thu Phong biến mất, bỗng nhiên xuất hiện sát khí lạnh lẽo, đối với mấy chục người áo đen đang lại một lần nữa xông lên, đao mang càng thịnh hơn.

142. Chương 142: Luôn Có Những Người Không Biết Cái Gì Gọi Là Chết

Sát khí tỏa ra, thân hình Tiêu Thu Phong đang định hành động thì đằng sau truyền tới một tiếng quát: “Lui hết xuống!”

Ruth đang bị khói mê đánh trúng đã bình ổn đứng dậy, vẫy vẫy về phía đám người áo đen đang xông lên, những người này không ngờ đều thực sự dừng lại.

“Tiêu thiếu gia, xin ngài đừng trách, đây là đều là ý của Ruth phu nhân, Tank không dám ngăn cản” Cũng không biết từ lúc nào, thân hình Tank đã hiện ra, thì ra cái tên khốn này vẫn luôn đứng xem ở bên cạnh ư? Không chỉ có hắn, ở cửa thò ra mấy cái đầu, không phải là bọn Lý Cường Bình và Thiết Trụ thì là ai?”

Hành động của Ruth không ngờ là để đối phó với Tiêu thiếu gia biến thái, bọn họ cho dù muốn quản cũng quản không được, cái này xem ra đều là việc nhà của người ta.

Tiêu Thu Phong có chút không cao hứng lui lại, lạnh lùng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Ruth một tay kéo chặt cái chắn, không để cho xuân quang lộ ra ngoài, tay kia ôm lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong, tựa hồ cũng có chút sợ hãi tức giận, nhưng miệng thì vẫn hời hợt nói: “Ai bảo các anh xem thường nữ nhân, em mới bảo bọn họ làm chuyện mà người khác không dám làm, để cho Tiêu thiếu gia của chúng ta thử cảm giác bị nữ nhân khi phụ”.

Ruth nói xong liền bảo đám mặc áo đen: “Huấn luyện diễn tập kết thúc, bỏ mặt nạ xuống đi”.

Những người áo đen liền gỡ mặt nạ xuống, quả nhiên toàn bộ đều là nữ nhân, Tiêu Thu Phong lúc này mới hiểu, thì ra đây đều là phương án huấn luyện tập kích của Ruth, nàng không ngờ dám dùng mình làm mồi, còn vào lúc nam nhân mất cảnh giác nhất, loại phương pháp này thật sự là ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Nhìn những ánh mắt ám muội ở xung quanh, Tiêu Thu Phong không biết nên khóc hay cười, loại huấn luyện này không ngờ lại đổ lên đầu mình.

“Anh yêu à, chúng ta ở trong hoàn cảnh này thì phải luôn luôn có lòng cảnh giác. Đây cũng là để báo động cho tất cả mọi người của Ma Quỷ đoàn lính đánh thuê, cả Tiêu thiếu gia của chúng ta cũng đều có thể bị tập kích, càng đừng nói đến người khác, lần này chỉ là mô phỏng. Nhưng lần sau có thể là thật, bọn họ lại không có thân thủ như anh. Gặp phải loại đánh lén này chết là cái chắc”.

Tuy Tiêu Thu Phong trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng hiểu Ruth nói rất có đạo lý.

“Được rồi, Ruth, em đã không an phận như vậy thì về sau những nữ binh này giao cho em đi. Thấy bọn em thích đánh lén trong đêm, ta sẽ tặng cho các em một cái tên gọi là Mỵ Ảnh nhé!”

Ruth thấy Tiêu Thu Phong không tức giận, còn cho tổ nữ binh này một cái tên, lập tức nói tiếp: “Được, gọi là Mỵ Ảnh đi, ông xã, sau này Mỵ Ảnh do em tự mình chỉ huy”.

Đợi cho các nữ binh thu rồi rồi tản đi. Ruth đã cả người lọt trong lòng Tiêu Thu Phong.

“Anh yêu, chuyện của chúng ta còn chưa làm xong, có muốn tiếp tục...”

Tiêu Thu Phong tức giận mà khó phát tác, muốn mắng mấy câu, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, không ngờ đem mục tiêu tập kích nhắm ngay vào gã, thật là đáng ghét.

Gã ôm Ruth dậy rồi đưa về phòng, không thể đánh, không thể mắng, vậy thì chỉ đành trừng phạt nàng ta thật tốt trên giường thôi.

Có lẽ là trong lòng thấp thỏm, ngày thứ hai khi sắc trời mới tờ mờ sáng, Ruth bắt chập mệt mỏi vì bị hành hạ trong đêm cố bò dậy. Ruth nói là muốn đi huấn luyện những nữ binh của tổ Mỵ Ảnh, hơn nữa nàng chuẩn bị truyền thụ toàn bộ kỹ xảo ám sát của mình cho những nữ nhân này. Đương nhiên trước tiên cũng phải khảo nghiệm kỹ một phen sự trung thành của bọn họ đã.

Tiêu Thu Phong đem qua tâm lý thực sự có chút không thoải mái, nhưng sau khi sáng sớm thức dậy, gọi Tank đến, bảo hấn nếu có cơ hội, cũng nên tiến hành loại huấn luyện này, mục tiêu có thể xác định bất kỳ, nhất định phải khiến cho tất cả binh sĩ, giáo quan trong doanh trại lính đánh thuê đều có một loại lòng cảnh giác, tùy thời ứng phó với nguy cơ có thể xảy ra.

Loại huấn luyện này có mang theo chế độ khen thưởng và trừng phạt, khiến cho tất cả mọi người đều rất hứng thú tham gia.

Thông báo tuyển người của Ma Quỷ doanh trại lính đánh thuê vừa ra, trước cửa đã chật kín người, tuy Ma Quỷ không phải là doanh trại lính đánh thuê lớn số một số hai, nhưng đãi ngộ đối với nhân viên được nhận vào lại tốt nhất, tuy cũng là bán mạng, nhưng về kinh tế có thể khiến cho một gia đình sống an nhàn không phải lo nghĩ.

Ngày thứ nhất, trải qua khảo hạch lần lượt, nhân viên được chiêu nạp vượt quá năm trăm, sau cùng giao cho Tank xét duyệt cũng lưu lại được hơn bốn trăm tám mươi người, đều là những tráng hán đã từng nếm thử đau thương của chiến tranh, trên người bọn họ đầy lòng tin mạnh mẽ, cũng là vì để tiếp tục tồn tại, đương nhiên cũng có một bộ phận là vì để tìm một phần tư trợ sinh hoạt cho gia đình, làm lính đánh thuê không nghĩ ngờ gì nữa chính là lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Bất kể người đồng ý hay không đồng ý, chỉ cần đã ký hợp đồng, trong kỳ hạn này, mạng của người không còn thuộc về mình, đây là quy tắc máu của lính đánh thuê, bất kỳ ai cũng đều hiểu rõ điểm này.

“Tránh ra, tránh ra, tránh ra cho ta...” Một tiếng quát cuồng vọng từ trong đám người truyền tới, rất nhanh, những người đang đứng chờ đều bị đẩy ra, mấy lính đánh thuê mặc quần áo giống nhau xông vào.

Tank đã đứng dậy nghênh đón, người này hấn nhận ra, hơn nữa trước đây đã từng qua lại, cũng xem như là người quen.

“Baza, người rảnh rồi tới thăm ta như vậy, thực sự là hoan nghênh, hoan nghênh!” Tank rất nhiệt tình chào hỏi, Baza này chính là Phó đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê Sơn Miêu gần Ma Quỷ binh doanh nhất.

Baza rất khinh thường nhìn Tank, cười lạnh một tiếng nói: “Tank, người hiện tại rất có khí phách đấy, tìm từ đâu ra tài chủ, chiếm một mảnh đất lớn như thế này, lại còn thành lập doanh trại lính đánh thuê, có phải là muốn lập địa bàn ở Trung Đông không!”

Thực lực còn yếu, Tank cũng cần phải mang theo cái đuôi mà làm người, bởi vì có những hậu quả hấn không đủ sức gánh chịu, càng không muốn vì tức giận nhất thời của bản thân mà làm hỏng đại sự của Tiêu thiếu gia.

“Đâu dám đâu dám, Baza, đừng nói đùa vậy chứ, ta đây cũng là vì cho mọi người một cơ hội kiếm sống thôi, mọi người đều vì cuộc sống mà, người sẽ không có ý kiến gì chứ!”

Baza hơn bốn mươi tuổi, mặt đầy râu quai nón, mặc trang phục lính đánh thuê, bên hông còn giắt một khẩu súng lục, bụng thì phệ, không biết có phải là thường ngày ăn nhiều chất béo quá không.

“Đừng nói nhảm nữa, lần này ta tới đây là truyền lệnh cảnh cáo của Tổng bộ liên minh lính đánh thuê bắc bộ thành phố đến người, Ma Quỷ các người phải nhớ đừng làm trái quy tắc, không thì Baza ta nhận biết người, nhưng súng trong tay thì không nhận ra người đâu.”

Một tờ thông báo rất to được đưa vào tay Tank, điều khoản trên đó khiến người ta dở khóc dở cười, không ngờ đều tiến hành hạn chế về các phương diện đối với đoàn lính đánh thuê mới, mục đích chỉ có một, đó chính là khống chế bọn họ tăng cường thực lực.

Một điều rõ ràng nhất ở trên là khống chế nhân số, Ma Quỷ đoàn lính đánh thuê bị tính vào đoàn lính đánh thuê hạng ba, nhân số không thể vượt qua một ngàn, cũng không biết đây là do người nào phân định, và dùng loại tiêu chuẩn nào.

Tank cũng có chút tức giận, hỏi: “Baza, ta lẩn lộn ở đây mấy chục năm rồi cũng chưa từng nghe có loại giấy thông báo này, hơn nữa Ma Quỷ chúng ta không thuộc bất kỳ liên minh nào, thực sự không cần phải tuân thủ loại quy tắc giới hạn rác rưởi này”.

Lực lượng làm trùm, nơi đây chưa từng có quy củ, cho dù có cũng rất nhanh bị người ta phá bỏ.

Baza sở dĩ làm ra thứ này, chính là tự tin có năng lực áp chế Ma Quỷ, hơn nữa thấy sự khoách trương của Ma Quỷ, hấn đỏ cả mắt, đương nhiên muốn làm ra vài chuyện để lấy uy phong.

Baza nghe thấy vậy sắc mặt biến thành rất khó coi, nhìn Tank nói không chút khách khí: “Nói vậy, người cự tuyệt giấy thông báo của liên minh chúng ta, không đếm xỉa tới sự tồn tại của chúng ta?”

“Không phải vô lễ, mà là căn bản không có thèm nhìn, nếu người không đi, có lẽ người cũng không nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu” Tiêu Thu Phong từ từ bước tới, vừa muốn tìm một đoàn lính đánh thuê để giết gà dọa khỉ, lúc này có người tìm đến trước cửa. Ngũ khí của Tiêu Thu Phong mang theo ý tứ khiêu khích rất đậm, đối với Baza nọ, từ đầu tới cuối không thèm để mắt tới.

“Người là ai?” Mặt của Baza đã tối sầm lại, còn tay thì với tới bao súng giắt bên hông.

Tank tựa hồ đã hiểu rõ ý tứ của Tiêu Thu Phong, trầm giọng giới thiệu: “Vị này chính là Đoàn trưởng của doanh trại lính đánh thuê Ma Quỷ chúng ta, họ Tiêu, mọi chuyện nơi đây đều do ngài quyết định”.

Baza quát lên: “Tiêu đoàn trưởng, nơi đây là Trung Đông, nếu người không biết phân nặng nhẹ, thì người hãy nhờ Tank giải thích cho người, nếu không, Ma Quỷ tùy thời đều có thể biến mất đấy”.

Tiêu Thu Phong nghe vậy trong lòng càng tức giận hơn, một con châu chấu nhỏ nhoi cũng dám chạy tới đây làm bộ làm tịch, thực sự là không biết lượng sức.

“Đánh gãy chân hấn rồi ném hấn đi” Tiêu Thu Phong vừa cất lời, hai bóng người lóe lên, người đứng xem ở xung quanh còn chưa nhìn rõ đã nghe Baza kêu lên một tiếng thét chói tai vô cùng thảm thiết.

Súng đã được rút ra, nhưng lúc này lại ở trong tay Thiết Trụ, hai chân hấn đã gãy, Tiêu Thu Phong vốn chỉ chuẩn bị đánh gãy một chân hấn, nào ngờ, khi Lý Cường Bình động thủ, Thiết Trụ vì rất khó chịu nên cũng ra tay.

Mỗi người đánh gãy một chân, Baza nằm trên đất, vừa lẩn lộn vừa bịt đầu gối đang đầm máu, phỏng chừng là đã bị gãy nát rồi, hấn cả đời này không thể đứng được nữa.

“Nếu Sơn Miêu các người cảm thấy không phục thì cứ việc tới đây, cái tao có là thời gian để cùng các người chơi đùa đó, bây giờ thì rút đi!” Thiết Trụ cầm súng trong tay, đột nhiên đập lên bàn, khi rút tay về thì súng đã cắm sâu vào trong mộc bản của mặt bàn, sức lực cường đại đã khiến tất cả mọi người kinh hãi.

143. Chương 143: Khiêu Khích Gây Chuyện

Đoàn trưởng Ike đoàn lính đánh thuê Sơn Miêu sau khi nhìn thấy hai chân Baza vỡ vụn, trên mặt lộ ra vẻ tức giận giết chóc, phần nộ quát lên: “Ma Quỷ thật sự muốn tạo phản sao? Người đâu, tập hợp đội ngũ cho tao”.

“Đội trưởng, đội trưởng, những người đó rất kinh khủng. Em sợ rằng Sơn Miêu chúng ta không phải là đối thủ của chúng. Không bằng để liên minh công kích” Một tên lính đánh thuê đi theo Baza lo lắng nhắc nhở. Giờ phút này trong đầu hắn còn đang nghĩ đến vẻ mặt như ác ma của Thiết Trụ, cả người không khỏi run lên.

Ike thân là đội trưởng, đương nhiên không phải là kẻ hữu dũng vô mưu, lập tức cẩn thận hỏi những chuyện đã xảy ra. Thực ra chuyện của West là do hắn an bài. Đội lính đánh thuê Ma Quỷ gần Sơn Miêu nhất, cho nên mỗi một hướng đi của bọn chúng đều ảnh hưởng đến sự phát triển của Sơn Miêu. Càng hưởng chi tiền lương cao sẽ rất hấp dẫn nhân viên, làm cho Sơn Miêu một thời gian khá dài không tiến mà còn lùi.

Vì hạn chế Ma Quỷ, hắn mới lấy danh nghĩa liên minh áp chế Ma Quỷ. Nhưng thật không ngờ, Ma Quỷ không hề nể mặt hắn, không chỉ không coi hắn vào đâu, càng coi như liên minh không hề tồn tại.

Vuốt râu một cái, Ike thở dài một hơi. Hắn là người thông minh, nghe thủ hạ kể lại, trong lòng đương nhiên cũng biết được sơ bộ. Sau đó liền hít vào một hơi, đôi mắt chuyển động, có một loại khí tức âm trầm.

Nếu Ma Quỷ muốn chết, vậy đừng trách hắn lòng dạ độc ác. Lão quỷ ở liên minh gần đây không phải buồn vì quá thuận lợi sao, hắn sẽ cho bọn họ chút chuyện để làm.

Trong doanh trại của Ma Quỷ, ngoài Tank dường như không hề ai lo lắng. Đối với việc trừng phạt Baza, theo Tiêu Thu Phong thấy chính là bắt đầu cho sự khiêu khích. Hắn muốn một cái cớ để lập uy cho Ma Quỷ.

Hắn cũng không thể ở mãi tại đây, có một số việc cần tốc chiến tốc thắng, Sơn Miêu chỉ là bắt đầu. Mục tiêu của Tiêu Thu Phong không phải là Sơn Miêu. Một Sơn Miêu nhỏ nhoi, hắn còn không coi vào đâu. Chỉ là mục tiêu này hắn không nói cho Tank. Nếu không người đàn ông này nhất định mỗi đêm mất ngủ.

Lính đánh thuê Ma Quỷ nếu muốn đứng vững ở nơi đây, ít nhất phải có thực lực ngang bằng với ba đoàn lính đánh thuê mạnh nhất. Nếu không, muốn phát triển theo ý mình vậy chẳng khác nào nói đùa.

Tiền và lực lượng, hai cái phải đồng hành.

Nhưng Lý Cường Bình và Thiết Trụ theo hắn lâu như vậy, dường như cũng đã hiểu được dụng ý của hắn. Nếu không sẽ không ra tay tàn nhẫn với Baza như vậy.

Hơn nữa đối với hai đội trưởng Thần binh chiến đội máu chiến này mà nói, khát vọng của bọn họ chính là giết chóc.

Sự biến hóa này làm cho Tank huấn luyện càng thêm nghiêm khắc. Tiêu Thu Phong tạo cho hắn áp lực, hắn cũng hy vọng những tên lính đánh thuê này có thể một đêm thành tài, có thể sử dụng được.

Ngoại trừ Tiêu Thu Phong, các thành viên của Thần binh chiến đội đều tham gia huấn luyện, làm mẫu cho những lính mới, cũng để tăng lên nhiệt huyết huấn luyện của bọn họ. Giờ phút này rất nhiều người đã vứt bỏ cuộc sống khổ cực sang một bên, đặt mục tiêu quan trọng là tăng cường bản thân.

Ba ngày liên tiếp, số người thu nhận đã hơn ba nghìn. Doanh trại cũng trở nên náo nhiệt hơn. Mà Ruth và Mị Anh không thể nghỉ ngơi làm mọi người chú ý nhất. Quần áo lính đánh thuê đặc chế càng làm tăng thêm sắc đẹp của bọn họ. Trong đội ngũ mấy ngàn người, đúng là một sự khác biệt.

Hơn nữa Tiêu Thu Phong bị Ruth quán lấy nên đành phải làm huấn luyện viên miễn phí cho các nàng mấy ngày. Mặc dù không phải tất cả đều là mỹ nữ, nhưng trong một trăm nữ chiến binh này vẫn còn có chút

không sai. Sự nhiệt tình đó thật sự làm cho người ta chịu không nổi. Vì học tập nhiều kỹ xảo hơn nữa, theo Ruth ám chỉ, bất cứ thủ đoạn nào cũng được dùng tới.

Làm nũng, quần quít, không có gì không dùng đến. Các nàng đêm hôm đó đã cảm nhận được sự cường đại của người đàn ông này nên rất sùng bái. Nếu không phải có Ruth, có lẽ không ít người đã muốn lén chạy đến giường Tiêu Thu Phong.

Trong bầu không khí nóng rực đó cũng không thể hủy diệt những áng mây đen. Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện. Ba tên lính thừa lúc rảnh rỗi dùng tiền mới được phát mua đồ ăn mang về nhà. Trên người mặc quần áo của Ma Quỷ nên bị người của liên minh phía Tây nhìn thấy, lập tức vây lại đánh gãy chân ba người, ném tới trước cửa doanh trại.

Mặt Tank tái xanh, đám chó chết này khinh người quá đáng. Mà Tiêu Thu Phong chỉ phân phó hết sức cứu chữa ba người này. Sau đó hạ một thông điệp lạnh như băng: “Ba ngày sau, nếu những người này không đến doanh trại Ma Quỷ xin nhận tội. Tất cả hậu quả một mình liên minh phía Tây phải gánh chịu”

Ba ngày, chỉ có ba ngày.

Mà sau khi liên minh phía Tây thu được thông điệp này, như nhìn thấy một thằng ngu, lập tức xé mảnh thông điệp thành từng mảnh. Một lão già râu ria bạc trắng tức giận đập bàn, khinh thường nói: “Thượng Đế sẽ trừng phạt đám người cuồng vọng đó. Tất cả chiến lợi phẩm, tao muốn một phần ba”

Chiến tranh còn chưa bắt đầu, những người này đã bắt đầu phân chia lợi nhuận.

Liên minh phía Tây có tất cả mười một nhà. Nhưng đoàn lính của lão già này lại có thực lực mạnh nhất, cho nên hẳn thoắt cái đã đòi một phần ba.

Ike chỉ cười nhạt một tiếng, nhưng không mở miệng phản đối. Hắn đã biết sự lợi hại của Ma Quỷ. Giờ phút này chỉ là đem đám người muốn cướp đoạt tài sản này làm con dao cho mình. Còn phần lợi nhuận, chờ bọn chúng cùng bị thương, sẽ trở về phân phối sau.

Ma Quỷ mặc dù bị cho là đoàn lính đánh thuê cấp ba, nhưng trong lòng hẳn rất rõ ràng. Thực lực của bọn họ không hề yếu hơn bất cứ nhà nào, ai mà ra tay trước, kẻ đó sẽ xui xẻo.

Hắn sẽ không làm kẻ xui xẻo đó.

“Bá Tước Ford, chúng ta có nên thương lượng nên xem công kích Ma Quỷ như thế nào không? Xem ra bọn họ cũng không dễ chọc vào” Ike có chút cẩn thận nhắc nhở.

Ford chính là lão già đó, cũng không biết từ đâu mà dùng tiền mua được danh hiệu Bá Tước. Mỗi khi người khác gọi hắn, hắn đều yêu cầu phải gọi thêm chữ Bá Tước, nếu không đừng mong hắn để ý đến.

Thực ra hắn chỉ là một thằng con của một con gái điếm, điều này mọi người đều hiểu rõ. Nên dùng tiền mua tước vị đó chỉ là vì làm cho hắn đỡ cảm thấy tự ti mà thôi.

“Đoàn lính đánh thuê Ford chúng ta không sợ công kích của Ma Quỷ. Nếu như đoàn trưởng Ike cảm thấy sợ hãi, cứ việc thoái lui” Không ngờ đến ý tốt của mình lại biến thành nhu nhược, bị lão già kiêu ngạo đó xem thường.

Nhưng Ike không tức giận, ngược lại ra vẻ cẩn thận cười nói: “Đúng thế, đúng thế, Ma Quỷ đối với Ford thật không đáng gì, lần này phải đi theo Ford Bá Tước”

Thoải phồng hắn lên cao, khi hắn ngã xuống mới biết thế nào mới là đau.

Ike rất khinh bỉ những người này. Tập trung lại đây chỉ là để thương lượng xem đối phó với Ma Quỷ như thế nào. Nhưng lại không ngờ đám người mù này chỉ biết giương mắt nhìn món lợi nho nhỏ.

Đã như vậy, hắn cũng không nhiều lời nữa. Ba ngày sau, tất cả sẽ được rõ ràng.

Ba ngày, Tiêu Thu Phong nhận được tin tức chính là sự khinh thường và miệt thị của liên minh phía Tây. Ngay cả nội dung bàn bạc của hội nghị, một câu không thiếu đặt trước mặt hắn.

Tank cũng đã ở đây hơn mười năm, thu mua chút tai mắt đương nhiên cũng không quá khó khăn.

“Nếu vị Bá Tước đó đã thích tiền như vậy, chúng ta sẽ cho nó một ít”

Đánh rắn phải đánh bầy thốn, nếu muốn lập uy với liên minh phía Tây, biện pháp tốt nhất đương nhiên là đoàn lính đánh thuê Ford. Hơn nữa Tiêu Thu Phong cũng không thích tên già đó.

Lão ta quá đáng ghét.

Đoàn lính đánh thuê Ford có khoảng bảy tám nghìn người, nhưng huấn luyện rất bình thường. Có thể ngồi trên ngôi số một trong liên minh phía Tây toàn bộ dựa vào nhân số. Nếu nói lực chiến đấu, Ford nhất định không thể so với Sơn Miêu. Nhưng dù như vậy, thằng già đó vẫn rất ngông cuồng, hình như cả phía Tây là thiên hạ của lão.

Cũng lúc này, thứ mà Tiêu Thu Phong cần đã đến.

Lang Nha tự mình mang đến rất nhiều quân hỏa mang tới đây. Trên đường đi, hắn đã dả thông rất nhiều đốt ngón tay, thủ đoạn nào cũng dùng tới. Đương nhiên cũng giết không ít người. Một trăm bang chúng đi cùng cũng chết không ít. Thậm chí có một lần đã tiếp xúc với quân đội của một quốc gia, đại chiến một hồi.

Khi Tiêu Thu Phong thấy Lang Nha, sát ý trên người hắn vẫn còn không tiêu tan hết. Lang Nha nhìn vốn rất hung ác, hơn nữa trông rất cao ngạo, bên hông luôn đeo một khẩu súng lục, giống như một tên lưu manh coi trời bằng vung.

Nhưng bởi vì như vậy, ở đây không có người nào có dũng khí đến gần hắn, đây cũng coi như là hư trương thanh thế đi.

“Con mẹ nó, anh là Ảnh Tử... để tôi kiểm tra một chút” Ảnh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong, Lang Nha thiếu chút nữa rùng rợn. Người thanh niên đẹp trai, tiêu sái này lại là Ảnh Tử vốn luôn lạnh lùng như cả thế giới đều nợ hắn tiền sao?

Tiêu Thu Phong đẩy tay Lang Nha ra, lạnh lùng nói: “Đừng làm loạn, có phải cậu muốn tôi nói chuyện riêng cậu từng nở hoa ra sao?”

Mặt Lang Nha tái mét, trừng mắt nói với Tiêu Thu Phong: “Tôi muốn quyết đấu với anh. Anh đã nói sẽ không nhắc lại chuyện này mà”

Lúc ấy Lang Nha bị thảm nhất, móng dít bị một thằng trùm ma túy đánh bị thương, mặc dù không chết nhưng nằm liệt giường ba tháng. Trúng đạn đối với hắn mà nói là chuyện rất bình thường. Nhưng móng nở hoa đã ảnh hưởng rất lớn đối với danh tiếng của hắn.

Tiêu Thu Phong gật đầu cười: “Chỉ cần mang hàng mà tôi muốn tới, tôi sẽ cho cậu cơ hội này”

144. Chương 144: Tấn Công Đoàn Lính Đánh Thuê Ford

Lang Nha vô lực nằm trên mặt đất, dùng hết một tia khí lực cuối cùng. Giờ phút này hắn mới thật sự tin tưởng người đàn ông nho nhã lịch sự này chính là Ảnh Tử biến thái kia.

Bằng không ai có thể đánh cho hắn thê thảm như vậy. Còn có tính cách không hề thay đổi, chuyên môn đánh vào mặt hắn, phải biết rằng hắn chính là dựa vào bộ mặt này mà kiếm cơm.

Bộ mặt hung ác cũng là cách để làm ăn.

“Lão Đại, anh đúng là không nghĩ gì đến anh em. Chuẩn bị làm chuyện hay như vậy mà anh cũng không thông báo một tiếng. Phải biết rằng thằng Lang Nha này sớm biết thì đã chạy tới từ lâu. Con mẹ nó, ở Tam Giác Vàng thật quá chán, chẳng có một thằng nào dám làm càn”

Năm đó lúc Lang Nha chiếm lấy Tam Giác Vàng, dẫn theo mấy thằng đàn em cũng dám đánh nhau với quân đồn trú ở đây, danh tiếng lập tức trở nên vang dội. Nhưng bây giờ thành vua của Tam Giác Vàng lại cảm thấy cuộc sống quá buồn tẻ.

Tank căn bản không nghe hắn dài dòng, hai mắt chỉ ngơ ngác nhìn súng ống đang hạ từ trên xe xuống, trái tim không khỏi đập mạnh lên. Đây chính là súng ống mới tinh vẫn còn tỏa ra mùi sơn.

“Lão Đại, mấy cái này đều là súng ống tối tân nhất, các loại này không bán bên ngoài thị trường đâu” Triệu Nhược Minh ở trong quân đội lâu như vậy nên rất hứng thú với vũ khí. Giờ phút này cũng đã sớm cầm lấy một khẩu súng lên, hưởng thụ cảm giác sướng khoái đó.

Tiêu Thu Phong cũng rất hài lòng, vỗ vỗ vai Lang Nha: “Lang Nha, lần này cậu có thể hỗ trợ như vậy, phần ân tình này, tôi sẽ ghi khắc trong lòng. Chuyện Trung Đông tôi sẽ tự mình xử lý. Cậu không nên bị liên lụy vào đây, miễn gặp phải chuyện phiền toái không cần thiết”

“Con mẹ nó, đừng nói nhảm. Thằng Lang Nha này đâu phải là thằng sợ phiền toái. Lão Tử chỉ ngại phiền toái quá ít. Dù sao không cần biết anh thế nào, Lão Tử không đi, chết cũng không đi”

Lang Nha hiểu ý tốt của Tiêu Thu Phong. Nhưng hắn trời sinh đã là một người không thích an phận. Hơn nữa đi vào đây, nhìn đám cao thủ cường đại, hắn cảm thấy ngứa ngáy trong người, sao có thể bỏ về được chứ. Hơn nữa cũng là chuyện làm ăn. Hoàn cảnh ở Trung Đông càng thích hợp với chuyện làm ăn của hắn hơn là Tam Giác Vàng.

Thiết Trụ đi tới, kiêu ngạo nói: “Đúng, như vậy mới là đàn ông, vừa nãy nhìn bộ dạng bị đập của anh, còn tưởng anh là thằng ngu”

Lang Nha vừa nghe thấy, tức giận hét lên: “Cậu là ai, đừng làm Lão Tử tức giận. Người này là một kẻ biến thái. Cậu có giỏi, một mình đấu với người này cho Lão Tử xem”

Thiết Trụ bị mắng nhưng không tức, ngược lại có chút đắc ý cười nói: “Tôi mới không phải kẻ ngu, cho nên cho tới bây giờ không dám có suy nghĩ này trong đầu”

Lý Cường Bình đã đi tới, càng nói theo Thiết Trụ: “Nó đã bị đập rất nhiều lần, sớm không biết xấu hổ”

“Cậu này tên Thiết Trụ, tôi gọi là Lý Cường Bình, làm bạn chứ” Lý Cường Bình ngoại trừ Tiêu Thu Phong ra thì là cao thủ mạnh nhất. Điều này, Lang Nha đương nhiên cũng nhìn ra. Hơn nữa hắn thích tích cách đó, cũng giờ tay ra, bắt tay Lý Cường Bình.

“Tốt, Lang Nha tôi thích kết giao với những người bạn thế này. Chỉ cần là người của Tiêu thiếu gia, chúng ta đều là bạn” Nếu là kẻ thù của Tiêu thiếu gia, vậy không cần phải nói cũng là kẻ thù của Lang Nha hắn.

Được Tiêu Thu Phong nhắc nhở, Lang Nha cũng thay đổi cách gọi của mình, quên cái tên Ảnh Tử đi, biến thành Tiêu thiếu gia, hoặc là Lão Đại cũng được.

Thấy Lang Nha sống chết không chịu đi, biết cuộc chiến này hắn nhất định phải tham gia cho bằng được nên Tiêu Thu Phong cũng không từ chối nữa, nói: “Được rồi, đã có súng, chúng ta phải đi làm nóng người cái”

Mọi người vừa nghe thấy thế không khỏi vui mừng ra mặt. Huấn luyện lâu như vậy, đây không phải lần đầu tiên có cơ hội xuất kích sao.

Tiêu Thu Phong vốn chuẩn bị cho Triệu Nhược Minh ở lại, nhưng không biết hắn học ở đâu mà cứ mặt dày quần lầy Tiêu Thu Phong. Đánh cũng không được, mà mắng cũng không được, cuối cùng chỉ có thể gật đầu. Làm Triệu Nhược Minh cẩn thận một chút, nhất là với lực lượng của hắn bây giờ thật sự rất khó bảo vệ tính mạng.

Lang Nha mừng rỡ, cười nói: “Tốt, Lão Đại chỉ hướng nào, Lão Tử sẽ đi đến đó, biến Trung Đông thành căn cứ của chúng ta. Ai không phục sẽ đánh cho tới khi thẳng chó đó phục mới thôi”

Người này, lúc nói còn kiêu ngạo hơn Tiêu Thu Phong.

Buổi chiều, hơn ba trăm lính đánh thuê võ trang tận răng, phối hợp với vũ khí tối tân nhất chia làm ba đường nhằm thẳng đến trại lính đánh thuê Ford. Theo kế hoạch trước đó, một câu cũng không cần nói, mệnh lệnh chỉ có một đó là “Giết”.

Đạo lý cường giả vi tôn chỉ có một câu nói: “Thuận tao thì sống, nghịch tao thì chết” Tiêu Thu Phong muốn cho mọi người biết, Ma Quỷ không bị bất luận kẻ nào uy hiếp.

Trận chiến lần đầu tiên này, Tiêu Thu Phong tự mình chỉ huy. Thần binh chiến đội còn có hơn một trăm tinh anh đã đột phá lên cấp một. đương nhiên còn có Lang Khuyển cùng với Labus. Mấy người bọn họ đều cùng yêu cầu Tank cho tham gia.

Tiêu Thu Phong không phản đối, để đám nhóc này sớm cảm nhận mùi của máu, sẽ có tác dụng kích thích rất tốt với sự phát triển trong tương lai của bọn chúng.

“Ai...” Một thằng lính bảo vệ lớn tiếng kêu lên, gỡ khẩu súng trên vai xuống, nhưng “Phành” một tiếng, thằng lính này đã ngã xuống.

Lang Nha thối thối nòng súng, xấu xa nói: “Lão Tử bắn súng cũng không tệ lắm”

Đáng tiếc không có ai nhìn đến vẻ mặt đắc ý của hắn. Lý Cường Bình xông lên trước tiên cũng đã xông vào trong, hai tay bắt đầu giết chóc. Mà Thiết Trụ cũng theo sát phía sau. Lang Nha không khỏi tức giận kêu lên: “Con mẹ nó, cướp gì mà cướp, không phải nói có rất nhiều người sao?”

Nhưng nghĩ lại cảm thấy không đúng, lập tức quay đầu lại nói với đám anh em của mình: “Xông lên, tấn công tổng lực. Lão Tử lần đầu tiên đến đây không thể bị đám người kia chê cười, nếu không sau này làm sao lẫn lộn ở đây được chứ”

Một tiếng súng nổ đã kinh động cả trại lính đánh thuê Ford. Bên trong đã trở nên hỗn loạn, Ford đang ôm hai con đàn bà mơ một giấc mơ ngọt ngào. Lần này xử lý Ma Quỷ, hắn có lẽ sẽ kiếm được một khoản lớn. Nhưng tiền đang lập lòe trước mặt đã bị người đánh thuê.

“Đoàn trưởng, đoàn trưởng...” Cửa bị người gõ rất mạnh đến đỉnh tai nhức óc: “Chuyện gì mà âm ỉ như vậy?” Mơ hồ mở hai mắt ra, Ford rất bình tĩnh vuốt chòm râu. Đây cũng giống như cái tước vị kia đều đại biểu cho sự cao quý của hắn. Bình thường ngay cả đàn bà ngủ với hắn cũng không thể động vào.

Đội trưởng đội bảo vệ bên ngoài đã vội vàng hét lên: “Đoàn trưởng, người của Ma Quỷ tìm tới cửa. Bọn chúng có vũ khí cực mạnh, chúng ta không thể ngăn cản được”

Ford bừng tỉnh một chút, quát lên: “Phế vật, Ma Quỷ nhỏ nhoi cũng không đỡ được, ngày mai khai trừ hết cho tao” Lập tức từ trên giường đứng lên, ra lệnh: “Điều động tất cả mọi người, tao muốn cho bọn chúng có đi mà không có về”

Giờ phút này, Ford còn chưa rõ tình huống, tiếng súng vang lên cả doanh trại đã nổ tung. Vòng phòng ngự thứ nhất đã thất bại, chết hơn trăm người, lập tức xảy ra hỗn loạn. Ford vốn rất keo kiệt với đám lính đánh thuê, thường xuyên trừ tiền lương của bọn họ nên lúc này đã xuất hiện lính đào ngũ.

Sau khi cánh cửa thứ hai bị công phá, người chạy trốn càng nhiều. Mà đội vệ doanh tinh anh nhất của Ford trở thành lực lượng chống cự duy nhất, đang bắn nhau với đệ tử trong doanh trại.

Cánh cửa mở ra, thị vệ trưởng lo lắng bẩm báo: “Đoàn trưởng, đoàn vệ doanh đã không chịu nổi, bọn họ tổn thất nặng nề...”

Ford gần như không tin vào tai mình. Đoàn vệ doanh mà mình tự hào nhất được vũ trang hạng nặng, thực lực cũng được xếp hàng đầu trong các đoàn lính đánh thuê.

“Bọn chúng có bao nhiêu người?” Ford vẻ mặt khó coi hỏi. Thị vệ trưởng có chút không hiểu: “Bọn chúng hình như chỉ có ba bốn trăm người” Nhưng nhìn thấy vẻ tức giận trên mặt Ford, thị vệ trưởng lại giải thích: “Đội trưởng, bọn chúng có súng ống cực mạnh, tối tân hơn chúng ta rất nhiều. Hơn nữa mỗi người trong bọn chúng đều là cao thủ, có thể lấy một địch mười”

Chỉ trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này, tiếng súng đã càng lúc càng dày đặc. Hơn nữa người xông vào trong này cũng càng lúc càng nhiều. Bọn họ đã không thể ngăn cản được đợt tấn công mãnh liệt đó. Giờ phút này trên vai Lang Nha đang khiêng một khẩu hỏa tiễn, không xốt tiền mà bắn loạn lên làm cho đoàn lính đánh thuê Ford tử vong vô số.

Ford nhìn đám tay chân đang rất chật vật, trong lòng đã rõ ràng, mắng: “Thằng chó chết Ike này. Tao bị thằng đó lừa, đây đâu phải lực lượng của đoàn lính đánh thuê cấp ba, lập tức, lập tức liên lạc với liên minh cho tao”

Điện thoại vẫn gọi được nhưng không có một ai nguyện ý giúp hắn. Ike càng ra vẻ rất tự tin nói: “Đoàn trưởng Ford, ông không nên nói đùa chứ. Với thực lực của ông còn sợ Ma Quỷ nhỏ bé đó sao. Yên tâm, giết chết bọn chúng, một phần ba lợi nhuận ngày mai sẽ toàn bộ thuộc về ông.”

Không để cho Ford có cơ hội nói tiếp, điện thoại đã bị đập, hơn nữa dù gọi lại cũng không thể gọi được.

Liên minh phía Tây chớ má đều chỉ là một đám chó. Ford mắng, nhưng lại quên mất mình cũng là một trong số đó, nhưng giờ phút này hắn lại đang xui xẻo.

Một viên đạn pháo đã nổ tung cửa sổ, kính vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Âm thanh giết chóc bên ngoài càng lúc càng trở nên rõ ràng. Đương nhiên còn có tiếng rống giận trước lúc chết, mặt Ford tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Một tên lính lại xông vào, lớn tiếng bẩm báo: “Không ổn, rất không ổn. Đoàn trưởng, chúng ta không thể ngăn cản, bọn chúng đã vào trong này, xin ngài nhanh nghĩ biện pháp”

“Bịch...” một tiếng, thằng lính này đã bị bắn gục, hắn đã không còn đường để đi.

145. Chương 145: Lời Mời Ngoài Ý Muốn

Ford như đã chết, nhìn thấy đàn em đứa trốn đứa chết. Hắn biết cuộc chiến chưa bắt đầu đã thua.

Lúc Tiêu Thu Phong tiến vào, Ford chỉnh tề ăn mặc quần áo Bá Tước, đội chiếc mũ tượng trưng cho tước vị của mình, trong tay còn cầm một cây trượng gỗ, giống như một quý tộc phương Tây cao quý nhất, lẳng lặng nằm trên giường ngủ.

Nhưng trên trán hắn có một lỗ đạn lúc này đang chảy máu. Lão già này dù có chết vẫn sống trong bóng ma ti tiện đó.

Một lão già làm người ta chán ghét nhưng lại làm cho người ta có chút thương cảm. Phần đầu cả đời nhưng chỉ vì một địa vị xã hội hư vô, có đáng giá không?

Trận chiến này giết không ít người. Nhưng đối với Thần binh chiến đội mà nói cũng không tận hứng. Bởi vì đoàn lính đánh thuê Ford không có cao thủ, một kích đã vỡ.

Nhưng chỗ tốt kiếm được lại không ít. Trừ tiếp thu thành viên của bọn họ, càng thu được rất nhiều tài sản. Đây là tại sao giữa các đoàn lính đánh thuê lớn đều âm thầm tranh đoạt lẫn nhau. Dùng chiến tranh nuôi chiến tranh là phương pháp đơn giản mà trực tiếp nhất.

Đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ từ hai nghìn người lập tức tăng lên bốn nghìn người.

Chính phủ lâm thời rất nhanh đã phái người tới. Sau khi lấy đi ba mươi phần trăm chiến lợi phẩm, nói thẳng ra bọn họ chỉ đòi tiền, còn những thứ khác không cần biết.

Đây là một truyền thống đã thành quy định. Tiêu Thu Phong giờ phút này cũng không muốn trở mặt với Chính Phủ, nên giao cho Tank xử lý.

Nhưng huấn luyện đám lính đánh thuê mới gia nhập lại do Tiêu Thu Phong tự mình giám sát. Mặc dù hợp đồng lính đánh thuê đang nằm trong tay hắn, nhưng bọn họ ngày hôm qua thuộc về Ford, cho nên Tiêu Thu Phong cũng không muốn làm bọn họ gây ra phiền toái.

Bởi vì hắn càng nghiêm khắc, càng ngày càng nhiều người thông qua khảo nghiệm, tiền lương cũng từng bước tăng lên. Lực lượng của Ma Quỷ cũng lớn mạnh thêm một bước. Mà đám lính đánh thuê mới thu nhận cũng nhận được tiền lương cao hơn trước kia. Không có cách nào khác, các doanh trại lính đánh thuê ở Trung Đông đều có một quy định bằng máu, người thắng làm vua, người thua chết, không có ai thương tiếc cho hắn.

Bọn họ chỉ là những kẻ bán mạng đáng thương, bán cho ai cũng là như nhau. Chỉ cần giá cao một chút, có thể giúp gia đình an ổn một chút là tốt nhất.

Cho nên mấy ngày sau, Ma Quỷ dần dần trở nên ổn định.

Nhưng liên minh Tây Bắc cũng đã tìm tới cửa. Bọn họ tìm Tank, nói muốn thành lập liên minh mới. Hơn nữa nói rất rõ ràng, hy vọng kết thành đồng minh với Ma Quỷ.

Đối với những lời nói đó của bọn họ đương nhiên không ai tin. Ford là ví dụ tốt nhất, lúc sắp chết không ai đưa than sưởi ấm trong ngày đông giá rét. Đồng minh chỉ là một từ ngữ, có lợi mọi người có phần, có nguy hiểm người đó tự mình chống đỡ, không có ai chia sẻ với mày.

Tiêu Thu Phong chỉ nói mười sáu chữ với bọn họ: “Mày không phạm tao, tao không phạm mày. Mày phạm tao, tao nhất định phạm mày”

Thành lập doanh trại lính đánh thuê ở Trung Đông chưa nghĩ đến được chỗ tốt gì, chỉ là muốn bồi dưỡng một ít thực lực của bản thân. Bất luận ở đâu, thế lực cường đại là có tiền vốn để sinh tồn.

Cho nên tao không chuẩn bị đi xâm phạm ai. Nhưng nếu có thể chèn ép Ma Quỷ, vậy bọn chúng sẽ nhận hậu quả diệt vong.

Mặc kệ như thế nào, Ma Quỷ vốn im ắng, bắt đầu trở thành tiêu điểm của cả nơi đây. Rất nhiều người khi muốn gia nhập đoàn lính đánh thuê đều chọn Ma Quỷ.

Ma Quỷ không chỉ có lực lượng, còn bởi vì đãi ngộ của bọn họ.

Lại năm mươi triệu USD được chuyển vào tài khoản của Ma Quỷ. Dù sao Tiêu Thu Phong lúc này cũng không thiếu tiền.

Nhưng di chuyển số tiền khổng lồ như vậy cũng làm cho Bàn Tay Vàng của nước M nhận thấy.

Khi hắn gọi điện đến hỏi, lần này Tiêu Thu Phong cũng không hề giấu diếm, nói chuyện thành lập đoàn lính đánh thuê ra cho hắn biết.

Vốn tưởng rằng ông anh này sẽ mắng cho vài câu. Nhưng mà hắn không nói gì, hơn nữa sau khi nghe xong còn sáng khoái nói: “Trung Đông, không sai. Nơi đó là một nơi kiếm tiền rất tốt. Gần đây nhàm chán quá, anh đang muốn đi đến đó nhìn xem một chút. Vừa lúc cũng gặp được thằng em. Nhận được rất nhiều tin tức của cậu, bây giờ anh rất tò mò”

Tiêu Thu Phong biết “Tò mò” mà ông anh nói là gì. Một Ảnh Tử quen thuộc, bây giờ lại biến thành một người khác, hắn đương nhiên muôn mặt đối mặt xác định một chút.

Khi hắn nhận được ảnh của Tiêu Thu Phong, cũng nghĩ rằng thằng này không có việc gì đi phẫu thuật. Dù là Ruth cũng cho rằng như vậy. Hơn nữa năm đó Ruth ngoại trừ nhìn thấy Ảnh Tử, cũng không biết gia đình của hắn. Còn tưởng rằng Tiêu gia chính là gia đình thực sự của hắn.

Cái muốn tới cuối cùng cũng tới, Tiêu Thu Phong cười nói: “Được. Nếu lão ca có hứng thú, cứ tới đây nhìn một cái. Có một số việc sợ là bây giờ nói cho anh, anh cũng không tin, gặp rồi nói tiếp”

Chuyện này ngoại trừ muốn nói cho ông anh, càng muốn cho Ruth biết. Hắn không đơn giản là đi phẫu thuật.

Một giấy mời dự tiệc được đưa đến tay Tiêu Thu Phong, đề tên là một cái tên rất xa lạ: “Đoàn lính đánh thuê Sharp, Luo kính mời”

Giết Ford, Tiêu Thu Phong biết sẽ làm cho ba đoàn lính đánh thuê lớn nhất chú ý. Nhưng thật không ngờ người đầu tiên mời hắn lại là Luo. Cái tên này Tiêu Thu Phong cũng không nhận ra, nhưng Tank đã nói cho hắn biết thân phận của người này.

“Luo là người huấn luyện cao cấp nhất của Sharp. Truyền thuyết là nhân vật đứng hàng thứ nhất trong trong ba đoàn lính đánh thuê đó”

Tiêu Thu Phong đã biết, đây là đây là cao thủ nước E đạt được danh xưng Thiết Huyết Quân Vương trong cuộc so đấu giữa các quân chủng. Thì ra tên thật của hắn là Luo.

Hắn muốn làm gì, thị uy?

Tối, một chuyến năm người gồm Tiêu Thu Phong, Tank, Lý Cường Bình, Thiết Trụ và Lang Nha mặt mày thâm tím. Vốn Lang Nha bị loại ra, nhưng thằng này lại biết rất nhiều lãnh đạo của nước E, còn nói số súng ống này hầu hết đều là lén vận chuyển từ nước E ra, quan hệ rất mật thiết.

Có lẽ có thể giúp được việc gì đó nên Tiêu Thu Phong đem hẩn theo. Yêu cầu của Luo đương nhiên không chỉ là mời hẩn ăn cơm, nhất định còn có một nguyên nhân nào đó. Giờ phút này ngoại trừ Luo, có lẽ không ai biết. Cho nên đi nhiều thêm một người cũng sẽ có thêm một người hỗ trợ.

Ngồi trên chiếc xe Jeep mới mua, quãng đường hai mươi Km cũng không quá xa. Lúc năm người đến khách sạn Đô Thành lớn nhất thành phố trời đã tối đen.

Ở đây cũng không có gì đặc biệt, trong không khí cũng không có một âm thanh sóng gợn. Tiêu Thu Phong vận chuyển khí tức cường đại thăm dò không thu được gì. Lúc này mới gật đầu, năm người một hàng đi vào khách sạn Đô Thành.

“Mấy ngài nhất định là khách của đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ mà ngài Luo mời đến?” Một vị quản lý khách sạn ăn mặc âu phục đang đứng trước cửa. Thấy năm người đi vào lập tức đi ra, tương đối lễ phép mở miệng hỏi.

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Đúng, ngài Luo đang ở đâu?”

“Xin mời năm ngài đi theo tôi. Ngài Luo đã sớm đến chờ các ngài”

Đi theo người đàn ông này, năm người rất nhanh đi vào một phòng ăn xa hoa nhất của khách sạn. Có thể mở một khách sạn lớn như vậy ở đây, có thể thấy chủ khách sạn này thực lực mạnh đến thế nào.

Trong một căn phòng rất lớn, một người đàn ông rất đẹp trai khoảng bốn mươi tuổi, cả khuôn mặt mang theo vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị. Trên người có một khí tức làm cho Tiêu Thu Phong có cảm giác quen thuộc, đó là sự tịch mịch, tịch mịch của cao thủ.

Người này chính là Luo. Phía sau hẩn cũng có bốn người đàn ông cao lớn mặc quần áo lính đánh thuê. Chỉ là ánh mắt lạnh như băng, hình như là bốn người sắt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng rất dài, đây là đặc thù của cao thủ nội kinh đã thông kinh mạch.

Năm người vừa tiến vào, Luo nhìn cả năm người một cái. Sau đó nhìn vào Tiêu Thu Phong, ánh mắt lóe lên một cái. Mặc kệ là cố gắng che dấu như thế nào cũng không thể nào tránh được hai mắt của cao thủ chân chính.

“Tôi là Luo, ngài đây nhất định là Tiêu tiên sinh, nghe danh mời tiệc, mong đừng trách tôi thất lễ” Luo đã đứng lên, giơ tay lên về phía Tiêu Thu Phong, hơn nữa còn phân phó cho người quản lý đứng ở cửa: “Khách đã đến, có thể mang đồ ăn lên”

Tiêu Thu Phong không cảm nhận được người đàn ông này có ác ý, lạnh nhạt cười: “Ngài Luo quá khách khí. Tôi mới đến đây vốn nên đi gặp ngài mới đúng. Ngược lại lại là do ngài Luo đây mời, thật sự xấu hổ”

Sau mấy câu khách sáo, bắt tay nhau. Tiêu Thu Phong ngồi xuống, mà Lý Cường Bình và Thiết Trụ đương nhiên cũng học bốn khối sắt sau lưng Luo, rất cung kính đứng sau Tiêu Thu Phong.

Đồ ăn được mang lên rất nhanh, năm sáu cô bồi bàn thay nhau xuất hiện, hơn mười món ăn tinh tế đã được đặt lên bàn. Ở một nơi nghèo khó chim ỉa không ra này, sự thịnh soạn của khách sạn Đô Thành làm Tiêu Thu Phong có chút ngạc nhiên.

“Mạo muội mời Tiêu tiên sinh đến đây, tin rằng nhất định ngài cảm thấy kỳ quái. Xin đừng hiểu lầm, Luo cũng không có ác ý. Chỉ là đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ gần đây đánh một trận làm mọi người rất xôn xao. Hơn nữa tôi còn nghe nói mấy kẻ dưới tay của Tiêu tiên sinh đều là cao thủ công phu Trung Quốc hàng đầu, trong lòng không khỏi chờ mong”

Chờ mong công phu Trung Quốc, lý do này quá đơn giản. Với thân phận của Luo đáng lẽ không phải người như vậy. Tiêu Thu Phong không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Luo tiên sinh chê cười, chút tài mọn không dám nhận là công phu hàng đầu”

146. Chương 146: Lão Ca Đền

Luo cười nói: “Trung Đông là một nơi đầm rồng hang hổ. Muốn đặt chân ở đây cũng phải có vài phần bản lĩnh. Tiêu tiên sinh không cần quá khiêm tốn. Trong nháy mắt tiêu diệt đoàn lính đánh thuê Ford, chuyện này không chỉ cần có thực lực còn cần phải có dũng khí đối mặt với mọi hậu quả. Giống như bốn người phía sau anh, cũng không phải người bình thường”

“Ồ, còn mong chỉ giáo” Tiêu Thu Phong trầm giọng nói: “Không biết có hậu quả gì?”

“Ma Quỷ xem như một đêm thành danh, ngay cả đoàn trưởng Kyrgyzstan của Thiên Không cũng cảm thấy hứng thú. Không đến vài ngày, Tiêu tiên sinh sẽ nhận được thiệp mời của Thiên Không và Vương Bài, bàn bạc vấn đề thu nhận. Tôi nghĩ Tiêu tiên sinh nhất định là không muốn, cho nên điều mà Ma Quỷ phải đối mặt trong tương lai sẽ là một hoàn cảnh rất khó khăn”

Mỗi một người thành lập trại lính đánh thuê ở Trung Đông đều có mục đích của mình. Ma Quỷ mặc dù mới thành lập chưa lâu nhưng thực lực phát triển rất nhanh. Giờ phút này mặc dù không thể so sánh với ba đoàn lính đánh thuê mạnh nhất nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian. Điểm này Luo đánh giá rất chuẩn. Mà bây giờ hắn cần phải biết rõ chi tiết về người thanh niên họ Tiêu này, mới có thể quyết định bước tiếp theo.

Hôm nay hắn đại biểu cho cả đoàn lính đánh thuê Tiêm Thứ.

Tiêu Thu Phong cười nhạt, nói: “Chúng ta chỉ muốn tiếp tục sinh tồn. Nếu ai không cho chúng ta đường sống, vậy chỉ có một cách duy nhất là bị hủy diệt”

Không phải chỉ nói riêng một đoàn lính đánh thuê, cho dù cả quốc gia Trung Đông, hắn cũng không sợ.

“Rất khó phách, dũng khí này của Tiêu tiên sinh làm cho Luo rất tôn kính, nhưng một người chỉ dựa vào dũng khí còn chưa đủ. Tiêu tiên sinh cũng nên biết thực lực của đệ tử một chút, với lực lượng của đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ bây giờ còn chưa đủ để chống lại bọn họ”

Tiêu Thu Phong nhìn Luo, dường như đã đoán được suy nghĩ của hắn, nhẹ nhàng cười nói: “Luo tiên sinh lần này tìm tôi, tin rằng chuẩn bị chỉ cho tôi một con đường, cứ việc nói ra”

Luo trầm tư một chút nói: “Đoàn trưởng Shi Mufu Tiêm Thứ chúng tôi khá hứng thú với Ma Quỷ, muốn hợp tác với các người, cùng đối phó với Thiên Không. Không biết ý của Tiêu tiên sinh như thế nào?”

Tiêu Thu Phong lập tức hỏi: “Hợp tác như thế nào?”

“Chúng tôi tiếp thu Thiên Không, mà Ma Quỷ có thể sinh tồn” Đối với người bình thường mà nói thì đây là một điều kiện rất hấp dẫn. Nhưng Tiêu Thu Phong nghe thấy không cảm thấy gì nhiều. Ngược lại từ trong lời nói của Luo, Tiêu Thu Phong biết ba đoàn lính đánh thuê này thực ra là ba con hổ đang rình rập nhau.

Ở tình huống này, ba con hổ sẽ hợp lại mà chết tạo sống. Ma Quỷ hoàn toàn có thể làm ngư ông đắc lợi. Nếu như một con hổ muốn động đến Ma Quỷ, vậy hắn nhất định sẽ biết sự lợi hại của nắm đấm sắt. Cho nên Tiêu Thu Phong không muốn hợp tác với bất cứ kẻ nào: “Luo tiên sinh, chúng ta có thể làm bạn bè, chúng ta có thể nước sông không phạm nước giếng. Nhưng trước mắt Ma Quỷ sẽ không hợp tác với bất cứ ai” Đó là lực lượng của Tiêu Thu Phong, không muốn cho bất cứ kẻ nào xen vào, càng không muốn làm quân cờ của kẻ khác.

Mặt Luo tái đi, nói: “Nếu nói như vậy, không biết Tiêu tiên sinh có nghĩ Ma Quỷ sẽ không thấy ngày mai”

“Luo tiên sinh, cảm ơn ông đã cảnh báo. Ngày mai của Ma Quỷ là do chúng tôi tự mình sáng tạo. Hơn nữa tôi tin rằng ngày mai nhất định sẽ càng tốt đẹp hơn”

Luo đứng lên, vẻ mặt có chút tức giận. Hắn không nghĩ đến người Trung Quốc này lại không biết thức thời. Với thân phận của hắn, yêu cầu hợp tác với một đám lính đánh thuê hạng ba đã xem như rất nể mặt.

“Đã như vậy, tôi sẽ chuyển lại ý của Tiêu tiên sinh lại với thượng tướng Shi Mufu. Nhưng theo cá nhân tôi, vẫn hy vọng Tiêu tiên sinh nghĩ lại”

Tiêu Thu Phong lắc đầu làm cho Luo hoàn toàn thất vọng, nhưng vẫn giữ phong độ nói: “Bữa cơm này tôi mời. Cho dù không thể hợp tác, cũng hy vọng có thể làm bạn”

Tiêu Thu Phong nhìn Luo xoay người, lạnh nhạt nói: “Vẫn đến nay, tôi vẫn cảm thấy hứng thú với Thiết Huyết Binh Vương. Nếu như có cơ hội hy vọng mọi người sẽ so chiêu”

Luo chấn động mạnh. Thân phận của hắn mặc dù không phải là tuyệt mật nhưng người bình thường tuyệt đối không biết được. Hơn nữa một khi người đàn ông này đã biết còn từ chối đề nghị của hắn, điều này có chút khó hiểu. Đám lính đánh thuê ở thành phố Biz đều biết hắn được xưng là mạnh nhất cũng không phải hư danh.

Người đàn ông này có thể dễ dàng khiêu chiến mình như vậy làm cho hắn trong thời gian ngắn không biết được thực lực của đối phương.

“Chắc chắn sẽ có”

Luo không quay đầu lại chỉ nói một câu. Thân hình đã biến mất ngoài cửa, mà bốn tên vệ sĩ cũng đi theo.

“Con mẹ nó, thằng chó chết, vừa nãy Lão Tử thiếu chút nữa muốn mắng người” Lang Nha là người đầu tiên không nhịn được mà hét lên, sau đó ngồi xuống. Trong lòng hắn chỉ có mình Tiêu Thu Phong là đáng được hắn tôn kính, những người khác chỉ là một cái rắm.

Vừa nãy nếu như không phải bị Lý Cường Bình ngăn cản, Lang Nha đã mở miệng.

Tiêu Thu Phong cười cười, thật ra có những lúc, tính cách của Lang Nha cũng khá đáng yêu.

“Được rồi, ngồi xuống đi. Bữa tiệc này chúng ta không nên lãng phí, ăn không hết thì mang về” Đầu bếp ở trại lính đánh thuê Ma Quỷ không kém, nhưng so sánh với một khách sạn lớn như thế nào thì vẫn kém không ít, giờ phút này xem như đổi món đi.

Năm người cầm đầu vào ăn, đúng là không có ai khách sáo cả. Mười mấy món thức ăn, hai bình rượu, ăn thật sự thoải mái. Cuối cùng Tank đúng là gói đồ ăn còn lại mang về cho đám lính đánh thuê. Điều kiện sống ở đây rất khổ. Có những người cả đời cũng không được đến khách sạn xa xỉ như thế này.

“Tank, không cần biết anh dùng biện pháp gì, tận lực cải thiện cuộc sống trong trại” Nhìn đám lính đánh thuê ăn rất hạnh phúc, Tiêu Thu Phong thực sự muốn bọn họ được tốt lên, mặc dù hắn đã từng khổ cực hơn như vậy, nhưng đây đã là quá khứ.

Tank vội vàng gạt đầu, cúi đầu với Tiêu Thu Phong biểu hiện cho tất cả lính đánh thuê cảm tạ ông chủ này. Thành phố này có tổng cộng hơn mười đoàn lính đánh thuê lớn nhỏ. Nhưng không có ông chủ nào quan tâm đến đám lính đánh thuê bán thân như vậy. Đối với bọn họ mà nói, lính đánh thuê chỉ là nô lệ.

“Tiêu thiếu gia yên tâm, tôi sẽ làm. Tôi đảm bảo sẽ tìm được nhân tài, sẽ không làm thiếu gia thất vọng” Nhìn tài khoản lại có thêm năm mươi triệu USD, Tank rất hưng phấn. Đối với sự ủng hộ và tin tưởng của Tiêu Thu Phong, hắn ước gì bây giờ sẽ chết vì người đàn ông này.

Tiêu Thu Phong biết Tank vì sao mà cảm động: “Cảm ơn, không cần nói. Nói cho bọn họ chỉ cần càng thêm mạnh mẽ thì chính là báo đáp cho tôi”

Tank không nói gì chỉ liếc mắt gạt đầu. Điểm này hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai, cũng tin rằng đám lính đánh thuê sau khi biết việc này sẽ càng thêm bán mạng.

Lang Nha cũng có chút cảm động. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vẻ thiện lương của người đàn ông lạnh lùng này.

Liên tiếp ba ngày, không giống như Luo suy đoán. Thiên Không và Vương Bài cũng không phải người đến, nhưng thật ra lão ca đã đến.

Lão ca trực tiếp tới trước cửa trại lính đánh thuê Ma Quỷ, hoặc là trên thế giới này không có nơi nào mà lão ca không tìm được.

Một chiếc xe rất đẹp, ít nhất sau khi Tiêu Thu Phong đi đến Trung Đông chưa nhìn thấy xe nào đẹp như vậy. Lão ca hình như không hề thay đổi, trông vẫn rất nho nhã mang theo vài phần uy nghiêm. Xung quanh hắn là hơn mười vệ sĩ cao lớn, mỗi người đều đeo súng bên hông.

“Xe này cùng với máy bay của anh đến đây, kỳ quái có phải không?” Lão ca không hề khách khí, lập tức nói: “Thăng ranh, có nơi nào riêng tư không, những thứ khác chờ lát nữa rồi nói”

Vừa thấy mặt, lão ca đã rất thận trọng quan sát Tiêu Thu Phong. Hắn thật sự rất khó tin tưởng người đàn ông này lại là Ảnh Tử luôn luôn lạnh như băng. Trước kia trên người Ảnh Tử còn có thể thấy người thân nằm đó, nhưng bây giờ, Ảnh Tử đã hoàn toàn biến thành người khác.

Trong phòng, ngay cả Ruth cũng bị đuổi ra ngoài. Hơn mười vệ sĩ của lão ca phụ trách cảnh giới nơi này. Bất cứ kẻ nào trong trại lính đánh thuê cũng không cho phép tới gần. Bởi vì lão ca muốn xác định thân phận của người tuổi trẻ này, rốt cuộc có phải Ảnh Tử trước kia hay không.

“Bây giờ nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra với em ra cho anh biết, không được giấu một chuyện gì” Ảnh Tử là người thân duy nhất trên đời của hắn. Lão ca sợ bị kịch năm đó lại diễn ra. Tuổi hắn đã cao không thể chịu nổi đả kích này.

Tiêu Thu Phong từ từ kể từ lúc hắn xâm nhập căn cứ trên sa mạc, đến chỗ linh hồn đổi xác, sau đó nói đến ngày hôm nay, gần như tất cả mọi chuyện. Kể cả cuộc chiến cổ phiếu, hủy diệt Thiết Huyết Đoàn, cuộc chiến ở Hongkong, không hề giấu diếm.

Lão ca nghe xong, khẽ gật đầu rồi bắt đầu đặt câu hỏi.

“Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở đâu?”

“Las Vegas Florida.”

“Em thắng anh bao nhiêu tiền?”

“Sáu mươi cents USD”

“Sau đó?”

“Sau đó em mời anh uống một chén rượu, mất của em ba mươi sáu nghìn”

Lão ca cười miễn cưỡng, nói: “Thăng ranh này thật đúng là nhớ dai, chuyện này cũng có thể nhớ rõ như vậy”

Chuyện này tuyệt đối không có ai biết, bởi vì đường đường là Ảnh Tử cao thủ Long Tổ lại bị một lão già lừa.

Tiêu Thu Phong có chút xấu hổ nói: “Lão ca, anh không nên hiểu lầm. Em nói ra không phải để chứng minh thân phận của mình sao. Về lạnh lùng vừa nãy của anh làm em cảm thấy sợ hãi”

Lão ca khoát khoát tay, quát: “Được rồi, được rồi. Bây giờ lão già này đã biết, em chính là tiểu tử thối kia. Thì ra trên thế giới này đúng là không gì không thể. Thế nhưng làm linh hồn em đổi xác, sống lại một lần nữa. Coi như ông trời có mắt để Tiêu gia chúng ta lưu lại dòng dõi”

147. Chương 147: Thân Thế Kinh Người Của Tiêu Thu Phong

Lời lão ca làm Tiêu Thu Phong ngẩn người, cho Tiêu gia chúng ta? Lão ca cũng họ Tiêu?

Gặp lão ca là một điều tình cờ. Nhưng thật không ngờ lão ca vẫn luôn quan tâm đến hắn như người nhà, làm cho trái tim lạnh như băng của Ảnh Tử cũng từ từ chấp nhận sự quan tâm này.

Trong đó có rất nhiều lần là ngẫu nhiên, bởi vì mỗi một lần muốn trợ giúp, lão ca đều xuất hiện rất kịp thời. Hình như trên thế giới này không có chuyện gì mà lão ca không biết.

Thấy vẻ kinh ngạc của Tiêu Thu Phong, lão ca thở dài bất đắc dĩ nói: “Em đã gặp phải đại kiếp như vậy làm cho lão già này nhìn thấu rất nhiều việc. Người chết như đèn tắt, các ân oán trước kia cũng có thể buông. Thu Phong, hôm nay anh sẽ nói cho em về thân thế của em”

Lời này làm trong lòng Tiêu Thu Phong loạn lên. Thân thế của mình, mình có thân thế. Nghĩa phụ không phải đã nói, mình là một đứa trẻ mồ côi được người mang về nuôi sao?

“Em nhất định không nghĩ ra trên đời này em còn có một người thân thân chính. Lão già này là người thân của em. Bởi vì bố của em chính là anh em ruột của lão già này....”

“Cháu có thể đã nghe qua cái tên này. Tiêu Mai Phi đó chính là một trong những người sáng lập Long Tổ. Mà Tiêu Mai Phi chính là bố cháu. Lão già này là bác của cháu. Tên chính thức của bác là Tiêu Hào Vân. Mà bây giờ Tiêu gia chỉ còn lại hai người chúng ta”

Tiêu Thu Phong quả thực không thể tin vào tai mình, lão già mình luôn gọi là lão ca, lại là bác ruột của mình.

“Bác vẫn tìm kiếm cơ hội tốt nhất để nói cho cháu. Nhưng lại sợ ảnh hưởng đến cuộc sống của cháu. Lần này cháu gặp đại nạn không chết cũng là ông bà Tiêu gia linh thiêng làm cho dòng dõi Tiêu gia được bảo trì. Mặc dù tình cảm giữa bác và bố cháu rất tốt, nhưng chí thú và lý tưởng không giống nhau. Bố cháu trời sinh đã là kỳ tài luyện võ, mười sáu tuổi đã đột phá cảnh giới cao thủ nhất lưu, gần như vô địch. Mà hôm nay cháu có thành tựu như vậy là bởi vì cháu kế thừa dòng máu của bố cháu, nên trời sinh đã có năng khiếu luyện võ”

“Mà bác không hề hứng thú với luyện võ. Chỉ muốn kiếm tiền, trở thành tỷ phú, cho nên tiến vào thương trường, thành Bàn Tay Vàng. Mặc kệ nói như thế nào, thành tựu của hai anh em chúng ta cũng được cho là công thành danh toại. Bố cháu có thực lực cường đại, có được một nửa lực lượng của Long Tổ. Mà bác cũng có một đế quốc khổng lồ, gần như liên hệ đến tất cả mọi nơi trên thế giới.

“Bố cháu chết hơn phân nửa là bởi vì bác. Một người có tài sản khổng lồ lúc nào cũng gặp phải nguy hiểm. Năm đó thân phận của bác bị tiết lộ, bị ba bang phái lớn nhất thế giới đuổi giết. Bố cháu nhận được tin tức không để ý đến mẹ cháu đang trong nhà sinh bay tới nước Mỹ cứu trợ. Nhưng thật không ngờ mẹ cháu khi sinh cháu đã mất máu quá nhiều mà chết, không nhìn mặt bố cháu một lần cuối”

“Bố cháu xông vào Sơn Khẩu Minh một trong ba bang phái đó, giết chết hơn một ngàn người của đối phương, gần như đã làm cho các tổ chức này bị hủy diệt. Sau đó vì cứu chiến hữu tốt nhất của mình khỏi sự liên hiệp của hai tổ chức kia, bố cháu đã anh dũng hy sinh. Nhưng cả quá trình này bác cũng không rõ ràng. Có lẽ trên đời này chỉ có Phi Long là rõ ràng nhất. Năm đó trước khi bố cháu chết, Phi Long là người duy nhất ở bên cạnh bố cháu”

Tiêu Thu Phong sợ hãi kêu lên: “Long Tương...” Lão già khẽ gật đầu. Không sai chính là Long Tương người có quyền lực cao nhất ở thủ đô Trung Quốc, cũng là nghĩa phụ của Tiêu Thu Phong. Nhưng thật không ngờ, Long Tương lại là chiến hữu của bố hắn năm xưa.

“Sau trận chiến ấy, ba tổ chức lớn tổn thất nặng nề, thu mình lấy lại sức. Mấy chục năm qua bọn chúng rất ít khi lộ diện. Bởi vì một mình bố cháu đã gần như hủy diệt căn cơ của bọn chúng. Thu Phong, bố của cháu là một anh hùng, là một nam tử hán, không làm mất vinh quang của Tiêu gia”

“Bọn chúng dùng hết tâm cơ đối phó cháu, chỉ có một nguyên nhân. Đó là trên người cháu có Võ Chi Hồn. Đây là một loại thể mạch truyền lưu từ thời viễn cổ. Lực lượng của cháu làm chúng sợ hãi. Cho nên mới có người âm mưu hại cháu”

Một sóng tiếp một sóng, gần như đã làm đảo lộn suy nghĩ của Tiêu Thu Phong. Những lời nói của lão già này như là sấm sét làm Tiêu Thu Phong rung chuyển như núi lở băng tan. Sự tỉnh táo vốn có lúc này đã không có một chút tác dụng.

Bây giờ hắn rốt cuộc hiểu được sự thống khổ của Ruth, việc mới nghe giống như một con dao sắc bén đang cắt trái tim hắn, máu chảy đầm đìa.

Lão già không nói nữa, cũng không an ủi. Có một số việc, hắn biết Tiêu Thu Phong phải từ từ tiếp nhận, không ai có thể giúp được.

Từ phía xa xa truyền đến tiếng gọi của Tank: “Tiêu thiếu gia, người của đoàn lính đánh thuê Thiên Không đến, bọn họ muốn gặp thiếu gia” Tiêu Thu Phong đứng lên, hắn không muốn ở bên lão già này một giây nào nữa. Hắn cần phải tự hỏi, hắn muốn tỉnh táo nhưng trái tim hắn đang điên cuồng gào thét.

Về mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đang ngập tràn lửa giận. Hắn có cha, có mẹ, nhưng cha mẹ của hắn đã chết.

Trong phòng khách, một người nước M cao ngạo mặc trang phục lính đánh thuê mang theo vài phần khinh thường. Một đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ nhỏ bé, tướng quân sao lại muốn hấn đến đây. Thật sự là chuyện bé mà xé ra to. Tùy tiện phái một người đến nhấn một câu, bọn họ dám nói một chữ không sao?

“Ta là Thượng úy Monty đoàn lính đánh thuê Thiên Không, theo lệnh của Kyrgyzstan tướng quân mang đến vinh quang không gì sánh nổi cho Tiêu tiên sinh. Kyrgyzstan tướng quân cảm thấy Ma Quỷ có dũng khí, đặc biệt ban tặng cho Tiêu tiên sinh quân hàm Thiếu úy. Chính đồn đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ, ba ngày sau sẽ kiểm duyệt”

Nghe người ta nói nước M vẫn luôn cao ngạo tự đại, giờ phút này thấy đúng là như vậy. Mấy người đi theo phía sau Tiêu Thu Phong đều cảm thấy buồn cười. Nhưng bọn họ nhìn thấy mặt Tiêu thiếu gia tái xanh nên không ai dám can đảm cười ra tiếng.

Tiêu Thu Phong khẽ ngẩng đầu lên, không thèm nhìn tên Thượng úy Monty một cái, từ từ hỏi: “Xin lỗi, vị tiên sinh này, Kyrgyzstan là thằng ranh nào, tao chưa từng nghe nói qua. Nếu như tặng cho tao chức tổng thống quốc gia của mày, không biết chừng tao còn có hứng thú làm”

Nói những lời này mặt không có một chút tình cảm, giống như đang nói chuyện với không khí.

Monty thân là quan lớn trong đoàn lính đánh thuê Thiên Không sao thấy ai vô lễ như vậy, mở miệng mắng to: “Người phương Đông hỗn xược. Lời nói của mày sẽ mang đến sự hủy diệt cho Ma Quỷ bọn mày. Thượng Đế sẽ trừng phạt mày”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, cười có chút lạnh lùng: “Tao cho đến bây giờ chưa bao giờ tin vào Thượng Đế. Thượng Đế trong lòng tao không bằng cái rắm”

Monty phần nộ, hấn là một tín đồ trung thành, tay đã đặt lên hông hình như chuẩn bị rút súng. Mà mấy thằng hộ vệ phía sau hấn đều đang chuẩn bị rút súng.

“Bọn chúng đến bao nhiêu người?”

“Tính cả Thượng úy Monty, tổng cộng có năm mươi sáu người” Tank ở bên cạnh trả lời rất rõ ràng.

Tiêu Thu Phong gạt đầu, nói: “Rất tốt, đánh gãy một chân mỗi thằng, cho bọn chúng ba phút để rời khỏi trại Ma Quỷ. Nếu không cho bọn nó biến thành xác chết”

Tiêu Thu Phong nói xong đã ra tay trước tiên. Trong lòng hấn đang tràn ngập bi thương, cần phải dùng giết chóc để phát tiết cơn tức. Nếu là ngày bình thường hấn thật ra có thể nhịn. Bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt nhất ra tay với Thiên Không. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo của thằng người nước M này, thật sự không thể nào nhịn được nữa.

Nói rất nhẹ nhàng nhưng mang theo sát khí lạnh lùng. Thân hình Thiết Trụ lóe lên, mấy người trong này có lẽ không đến lượt hấn, nhưng bên ngoài vẫn còn. Con mẹ nó đừng ai tranh với hấn, nếu không hấn sẽ trở mặt.

Đến rất oai phong, kiêu ngạo nhưng lúc về đều là té lăn. Đám lính bị đánh gãy chân còn đang nằm trên mặt đất ra vẻ đáng thương. Nhưng khi Lang Nha cầm dao cắt cổ một thằng lính, bọn họ mới biết được lệnh của Tiêu Thu Phong là thật.

Dù chỉ là một chân cũng phải nhảy ra. Trong thời gian ngắn, trại Ma Quỷ xuất hiện một màn múa một chân.

Lão già đi ra, mà bên cạnh lão là Ruth, rất nhiều chuyện nàng cũng đã biết. Bởi vì lão già đã coi Ruth là người Tiêu gia, bởi vì nàng là đàn bà của Tiêu Thu Phong.

Lão già nói: “Thu Phong, cháu thật sự không nên lỗ mãng như vậy. Với lực lượng của Ma Quỷ còn không đủ để đối phó với Thiên Không”

Ruth thật ra không trách gì, mà đi tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, nắm tay hấn, dịu dàng nói: “Anh yêu, mặc kệ anh là ai, Ruth cũng yêu anh. Dù anh làm gì, dù là xuống Địa Ngục, em cũng sẽ đi cùng anh”

Tiêu Thu Phong gạt đầu, lời Ruth nói đã an ủi hấn.

“Tank, lập tức tăng cường cảnh giới, lần này chúng ta phải đánh một trận” Tiêu Thu Phong nói xong đã đi về phía lão già. Mặc kệ hấn đau xót như thế nào thì lão già này cũng không làm sai. Hơn nữa hấn còn là người thân duy nhất trên đời của Tiêu Thu Phong.

“Bác, cháu không sợ, những người này phải bị trừng phạt. Bác đã nói, cháu họ Tiêu”

Một câu nói đơn giản, mắt lão già đã hơi ươn ướt. Tiêu Thu Phong gọi lão là bác, cũng đã chấp nhận thân phận của mình, cũng chấp nhận người bác này.

“Tốt, không hổ là người Tiêu gia, rất nhiều người sẽ tự hào và kiêu ngạo vì cháu” Lão già mặc dù đã ở cái tuổi gần đất xa trời, nhưng giờ phút này lại đồng dạng nói: “Bác sẽ ở đây với cháu. Bác tin vào con cháu Tiêu gia chúng ta”

Không ai mở miệng hỏi gì. Dù là Ruth cũng chỉ ngoan ngoãn dựa vào người Tiêu Thu Phong. Có một cảm giác kích thích như trong bữa tiệc trước kia, ngạo khí của người đàn ông này như một ngọn đèn rực rỡ, có thể hấp dẫn bất cứ người phụ nữ nào.

148. Chương 148: Tức Giận Trả Thù

Đoàn lính đánh thuê Thiên Không được quân đội nước M duy trì, điều này cũng không phải bí mật gì. Lão già Tiêu Hào Văn có mạng lưới buôn bán khắp thế giới, việc này đương nhiên không tránh khỏi được tai mắt của lão.

Tiêu Thu Phong mặc dù không phải do lão sinh ra, nhưng lão từ sớm đã coi Tiêu Thu Phong như con đẻ của mình. Nếu không lão sẽ không nhiều lần ngẫu nhiên xuất hiện trước mặt hấn như vậy, viện trợ tất cả mọi thứ có thể cho Tiêu Thu Phong.

Điện thoại vang lên, lão già lạnh lùng hạ lệnh: “Tiểu Tuyết, nghĩ mọi biện pháp, cắt đứt quan hệ kinh tế vật chất giữa nước M và Trung Đông. Vận dụng tất cả mọi người, tận lực giảm bớt tiền dành cho quân đội năm tới”

Đồ đệ này đã kế thừa y bát của lão. Lão mặc dù được xưng là Bàn Tay Vàng trong thương trường, nhưng lực lượng sau lưng lão đã hơn tổng thống nhiều quốc gia rất nhiều. Trên đời này, còn không có quốc gia nào có thể thừa nhận được đả kích về kinh tế của lão.

“Cha nuôi, cha xác định muốn làm như vậy?” Một giọng nữ êm ái nhưng có vài phần chững chạc vang lên. Mặc dù nàng là đồ đệ cuối cùng của Bàn Tay Vàng nhưng lại có tư chất xuất sắc nhất, bản lĩnh khổng lồ chế kinh tế của nàng đã không thua kém gì Bàn Tay Vàng.

Nhưng lệnh này của lão già lại ảnh hưởng đến rất nhiều người, thậm chí ảnh hưởng đến cả cuộc bầu cử tổng thống năm tới. Bởi vì bất cứ quyền lực nào đều là dùng tiền tích lũy.

Mỗi ứng cử viên của nước M cũng muốn tìm một chỗ dựa sau lưng. Có thể là các tập đoàn kinh tế, hoặc là các gia tộc lớn, vừa phải có tiền vừa phải có thế lực nếu không đừng mong trúng cử. Chỉ nhằm để cho dân chúng bầu vài phiếu bầy, sau đó công bố ai là người thắng, sự cạnh tranh này không thua kém gì chuyện đấu đá trong triều đình ngày xưa, chỉ là vận dụng tất cả mọi thứ trong bóng tối mà thôi.

“Đúng, nói cho bọn họ, ai có thể làm theo mong muốn của chúng ta, chúng ta sẽ ủng hộ người đó, rõ chưa?”

Lời của lão già rất đơn giản mà dứt khoát. Nuôi nhiều chính khách như vậy cuối cùng cũng phải có chút tác dụng. Lão đã già, bây giờ là thời của tuổi trẻ. Mà lão muốn dùng thời gian còn lại của mình tạo một đế quốc cường đại nhất cho con cháu Tiêu gia. Một tập đoàn kinh tế, chính trị cực mạnh, có thể khống chế mọi đất nước.

Một khắc khi lão chuẩn bị đi Trung Đông, kế hoạch ba mươi năm đã bắt đầu khởi động. Đây là điều duy nhất mà lão có thể làm cho con cháu Tiêu gia.

Trại của Thiên Không cách thành phố Biz khoảng sáu mươi Km, chiếm cả một thị trấn, hoặc là nói trước khi đoàn lính đánh thuê Thiên Không được thành lập nơi này mà một vùng đổ nát. Nhưng bây giờ lại trở thành một thị trấn có tên là Thiên Không.

Thị trấn luôn luôn náo nhiệt mà hôm nay lại có vẻ rất yên tĩnh. Monty mang theo mười mấy tên lính què một chân nhảy con cóc. Đây là sự khiêu khích chưa từng có với tôn nghiêm của Thiên Không.

“Kyrgyzstan tướng quân, tướng quân cũng thấy đó. Người phương Đông đó rất bá đạo, nếu như ngay cả tướng quân cũng nuốt nổi nhục này vào bụng thì thành phố Biz sau này sẽ là thiên hạ của một mình nó” Ike sớm đã đến đây. Từ sau khi bị Ma Quỷ từ chối, hắn đã xin gia nhập vào Thiên Không, trở thành một con chó dưới chân người nước M.

Kyrgyzstan khoảng trên năm mươi tuổi, người to béo, trên người mặc bộ quân phục tiêu chuẩn của nước M. Mặc dù có vài phần bá đạo nhưng chỗ tươi sáng nhất trên người hắn là hàm râu cá trê, mỗi lần hắn hô hấp đều rủ xuống. Từ xa nhìn lại trông giống như Trương Phi.

Hai mắt hắn rất âm trầm, trên mặt nhìn rất lỗ mãng nhưng lại chỉ là che dấu mà thôi. Hắn trời sinh đã là một kẻ mưu mô, nếu không con đường từ một binh lính đến tướng quân trong đám lính đánh thuê, cả đời hắn cũng không thể đi đến.

“Ike, mày thông báo xuống dưới. Mười hai giờ tối nay, tao muốn phát động công kích với trại Ma Quỷ. Liên minh phía Tây bọn mày phải phối hợp. Nhớ nếu thằng nào dám lâm trận bỏ chạy, ngày mai tao sẽ cho nó đi gặp Thượng Đế”

Ike trong lòng rất vui vẻ, chỉ cần tiêu diệt Ma Quỷ, cả phía Tây thành phố Biz sẽ thuộc về một mình Sơn Miêu của hắn. Phối hợp đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng kẻ làm bia đỡ đạn nhất định không phải là hắn.

Liên minh phía Tây không phải có mười mấy nhà sao, gần vạn người làm bia đỡ đạn hắn không có vấn đề gì.

Ike rời đi, Kyrgyzstan tướng quân quát: “Gọi Scorpion vào đây”

Scorpion là một thằng đàn ông hơn ba mươi tuổi, mái tóc dài được buộc lại sau đầu, khuôn mặt dài lạnh lùng, người cao hơn hai mét. Lúc này hắn đứng trước mặt Kyrgyzstan, ít nhất cao hơn hai cái đầu.

Mà Scorpion là người chỉ huy thứ hai trong trại lính đánh thuê Thiên Không, trong tay nắm giữ một vạn lính đánh thuê được huấn luyện cẩn thận, cũng là lực lượng mà Kyrgyzstan đặc ý nhất.

Thằng nhóc phương Đông của đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ kia khinh người quá đáng, làm cho Kyrgyzstan phá vỡ truyền thống, chủ động tấn công. Kyrgyzstan muốn hủy diệt thế lực vô lễ ngạo mạn đó lúc mới manh nha trỗi dậy. Ở thành phố Biz, ở cả Trung Đông, Kyrgyzstan sẽ không cho bất cứ kẻ nào không để ý đến mình còn tồn tại.

“Scorpion, hôm nay mày vất vả một ít, hủy diệt đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ cho tao. Tất cả người phương Đông trong trại Ma Quỷ không được buông tha bất cứ ai. Rõ chưa?”

Scorpion vừa nghe, trên người đã tản mát ra luồng sát khí nồng nặc. Mỗi ngày đều huấn luyện làm người ta rất buồn chán. Ngoại trừ tìm gái vận động trên giường ra, hắn sắp mắc meo hết cả người. Nhưng bên trên đã có quy định rất nghiêm khắc, sự tồn tại của trại lính đánh thuê Thiên Không chỉ là vì bảo vệ thế lực của nước M tại Trung Đông. Hành động trên quy mô lớn phải được quân đội chấp thuận, điều này làm hắn rất không thoải mái.

Nhưng Kyrgyzstan vừa ra lệnh, làm cho hắn như ngửi được mùi máu, máu tươi đúng là thứ mà hắn muốn nhất.

“Vâng, đoàn trưởng, Scorpion đã rõ” Scorpion trời sinh đã là một chiến sĩ giết chóc, chỉ có trong giết chóc mới tìm được niềm vui.

Mà tin tức này, Tank đã thu được. Cái khác không nói nhưng về khả năng tình báo, Tank làm rất xuất sắc.

Mở bản đồ, Tiêu Thu Phong lặng lẽ trầm tư. Mấy người bên cạnh cũng không dám mở miệng quấy nhiễu. Bởi vì bọn họ biết, lần chiến đấu này quan hệ đến sự sống còn của Ma Quỷ, nên không ai dám phóng túng.

“Scorpion sao, tao muốn xem xem nó kiêu ngạo đến như thế nào”

“Tiêu thiếu gia, Thiên Không không thể so với Ford. Bọn chúng có hỏa lực rất mạnh, không kém hơn chúng ta là bao. Hơn nữa đám lính đánh thuê của bọn chúng đã trải qua ba năm huấn luyện nghiêm khắc, trận chiến này, tôi sợ...”

Tank nghĩ rất nhiều, bởi vì hắn biết nhiều hơn so với người bình thường một chút. Hiểu về đoàn lính đánh thuê Thiên Không làm cho trong lòng hắn cảm thấy lo lắng và buồn bực.

Tiêu Thu Phong gật đầu. Điểm này hắn đương nhiên biết. Nhưng cũng không phải vì bọn họ biết mà trận chiến này lại không diễn ra. Nếu Kyrgyzstan đã ra tay, vậy hành động của bọn chúng nhất định sẽ rất tàn nhẫn, sẽ không cho Ma Quỷ bất cứ cơ hội gì.

“Tank, trại lính do anh phòng thủ. Đối phó người của liên minh phía Tây không có vấn đề chứ”

Tank có chút khó hiểu: “VẬY ĐẠI QUÂN VẠN NGƯỜI CỦA SCORPION THÌ SAO?”

Tiêu Thu Phong nhìn bản đồ, ấn ngón tay xuống, lạnh lùng nói: “Nó sẽ không có cơ hội tiến vào thành phố Biz, bởi vì tôi không cho nó cơ hội này”

Khi màn đêm buông xuống, tất cả hành động đều đã được triển khai. Với tính cách của Scorpion, nhất định rất kiêu ngạo. Mà lần này hắn sẽ biết sự kiêu căng của người M sẽ phải trả một cái giá như thế nào.

Trừ Tank, lần này ngay cả Lang Nha cũng lưu lại. Không có biện pháp, lực lượng của liên minh phía Tây nếu như có thể thống nhất cũng không dễ đối phó. Điểm này, Tiêu Thu Phong không thể không lưu lại chút đường sống.

Đương nhiên Ruth cũng lưu lại, chỉ huy Mị Ảnh đề phòng kẻ địch xâm nhập vào bên trong, còn phải bảo vệ an toàn của lão già. Mặc dù Tiêu Thu Phong cũng biết, với mười mấy cao thủ nhất lưu bên cạnh lão già, người bình thường không thể nào thương tổn đến lão. Nhưng điều này hắn phải làm để tránh xảy ra sơ sót. Bởi vì trên đời này, hắn cũng chỉ còn lại một người thân này mà thôi.

Thiết Trụ đang chửi thề trong lòng, Lý Cường Bình cũng đang áp chế dục vọng trong lòng. Mỗi đội viên của Thần binh chiến đội đều đang đợi tẩm máu. Là một đội viên chỉ ở trong mưa máu gió tanh mới có thể từ từ trở nên cường đại. Điểm này, các thủ hạ của Tiêu Thu Phong đều biết.

Phía sau bọn họ còn có mấy người vốn không nên đến. Labus và Lang Khuyển còn có một vài tên đồng bọn của bọn họ. Người không dính máu vĩnh viễn không biết thế nào là một chiến sĩ chân chính. Nhìn thấy quyết tâm khi huấn luyện của bọn họ, Tiêu Thu Phong đồng ý lời cầu xin của bọn họ, sớm đi vào thực tập.

Tâm trạng của bọn họ còn hưng phấn hơn Thiết Trụ.

Còn Triệu Nhược Minh bị Tiêu Thu Phong bắt ở trong trại. So sánh với Scorpion, trong trại vẫn an toàn hơn.

Trừ những người này, phía sau bọn họ còn có một ngàn tên lính đánh thuê tinh anh nhất của Ma Quỷ. Đây là nhóm binh lính đầu tiên đạt được yêu cầu của Tiêu Thu Phong. Khí lực và lực lượng mạnh mẽ của bọn họ cũng không hổ danh lính đánh thuê.

Tất cả đây gần như là toàn bộ tinh anh của Ma Quỷ. Trận chiến này, Tiêu Thu Phong đã không có đường lui.

Chín giờ, trên một gò núi cách thành phố Biz sáu Km truyền đến những tiếng bước chân hỗn độn. Đại quân vạn người của đoàn lính đánh thuê Thiên Không rốt cuộc cũng từ từ đi vào. Mà trận phục kích của Tiêu Thu Phong đã sắp diễn ra.

“Chiến sự diễn ra, mọi người đều tự mình chiến đấu, tận lực tiêu diệt kẻ địch. Cường Bình, Scorpion giao cho anh” Tiêu Thu Phong không đoạt mồi làm ăn của thủ hạ. Hắn là người chỉ huy hành động nên cần phải chú ý đến mọi tình huống, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn ra tay.

Mệnh lệnh này là dành cho Thần binh chiến đội. Trước mặt đại quân vạn người này, tác chiến tập thể không có tác dụng mấy. Chia ra tấn công, với thân thủ của bọn họ sẽ làm cho kẻ địch khó có thể đề phòng.

149. Chương 149: Phục Kích Loạn Chiến

Bên cạnh đồi có hai khu rừng cây nhỏ không quá tươi tốt nhưng cũng đủ để một ngàn lính đánh thuê Ma Quỷ ẩn nấp. Rất nhanh theo tiếng ô tô gầm rú, mấy trăm chiếc xe tải đã chạy tới.

Với sự cuồng cuồng tự đại của Scorpion, cho dù biết Ma Quỷ mai phục có lẽ hẳn cũng chỉ cười mà thôi. Trong lòng hẳn, Ma Quỷ chỉ là một trại lính đánh thuê thành lập được mấy tháng mà thôi, thật sự còn không đáng được hẳn để vào mắt. Trong lòng hẳn thật ra cảm ơn Ma Quỷ, hẳn vốn không thuận mắt với thằng đó, chỉ là bị Kyrgyzstan tướng quân áp chế nên hẳn không có cách nào tiết giận.

Xe đi vào phạm vi công kích, theo một tiếng quát lạnh lùng của Tiêu Thu Phong: “Ra tay...” Thuốc nổ chôn trên đường nổ vang, nổ ra mấy hố rất sâu. Mười mấy chiếc xe bị bắn ngược lại, còn chưa bắt đầu lính đánh thuê của Scorpion đã chết một đám.

“Báo cáo Thượng giáo, trên đường có mai phục, quân địch nấp ở hai bên rừng” Một lính liên lạc đã chạy tới trước xe của Scorpion, lớn tiếng báo cáo

Scorpion đang rất phẫn nộ, lớn tiếng hạ lệnh: “Ra lệnh bộ đội, hỏa pháo cường đại trợ giúp công kích hai bên rừng cây. Nếu Ma Quỷ không biết sống chết như vậy, tao sẽ tiễn bọn chúng một đoạn đường”

Theo mệnh lệnh, hơn trăm khẩu pháo đã triển khai sau những chiếc xe, biến những chiếc xe này thành công sự phòng ngự. Nhưng hỏa pháo trong rừng phát ra lại rất nhanh cắn nuốt tính mạng binh lính Thiên Không, tiếng kêu thảm thiết chói tai không ngừng vang lên. Pháo kích đã bắt đầu công kích, quả nhiên là vũ khí hoàn mỹ của nước M, ngay cả đám binh lính cũng được huấn luyện nghiêm ngặt, động tác cực nhanh. Không thua gì bộ đội đặc chủng.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát lên: “Phân tán, tấn công.”

Theo hẳn nói, tất cả mọi người phía sau đã bắt đầu tản ra, sau đó tự mình tập kích đoàn lính đánh thuê Thiên Không. Thiết Trụ nhanh nhất, là người đầu tiên vọt đến trận địa phía, liên tiếp chém giết sáu tên lính đánh thuê, đám binh lính còn chưa lấy lại tinh thần, hẳn đã biến mất tăm.

Scorpion đã nhảy xuống xe, hai tay cường tráng rung lên, ra lệnh cho đám binh lính: “Công kích nhanh lên, tao muốn đám người phương Đông ghê tởm này chết không có chỗ chôn”

Dạn pháo mãnh liệt vẫn đang tiếp tục, nhưng lính đánh thuê Ma Quỷ giấu trong rừng cây, Thiên Không mặc dù nhiều người hơn nhưng thuần túy là phí đạn, bắn lung tung. Còn bắn được ai hay không, không ai biết.

Ba mươi sáu đội viên Thần binh chiến đội như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện trong đêm tối, vắn gậy cổ mấy tên lính rồi biến mất trong nháy mắt làm cho người ta khó thể đề phòng. Chỉ chưa đầy nửa tiếng, Thiên Không đã tổn thất hơn ngàn người, dưới đất toàn xác chết.

“Thượng giáo, những tên đó rất狡 hoạt, chúng ta không thể coi thường” Vốn tưởng rằng dựa vào nhân số và hỏa lực cường đại có thể áp chế tất cả. Nhưng không ngờ đối phương lại lợi dụng bóng đêm và rừng cây làm ưu thế này trở nên bị động.

Scorpion tức giận hít một hơi nói: “Thu đội ngũ lại, dùng pháo mở đường”

Theo mệnh lệnh này, Thiên Không chuyển từ công kích sang phòng ngự, chuyển biến như vậy đúng là đã khiến cho Ma Quỷ gặp phiền phức.

Về nhân số căn bản không thể so sánh với Thiên Không. Cho dù người ta mười kẻ bị thương giết chết một người, Ma Quỷ cũng không thể bù nổi. Hơn nữa đợt hỏa pháo mãnh liệt vừa rồi, Ma Quỷ cũng tổn thất không nhỏ, tuyệt đối không có cách nào liều mạng.

“Làm rối loạn trận hình bọn chúng, Thiết Trụ bảo mọi người cẩn thận” Tiêu Thu Phong còn chưa nói xong, một tiếng gầm rú ngoài ý muốn đã vang lên.

Có vài chiếc xe tải đang di chuyển, đưa mắt nhìn bên trong là mấy thằng nhóc như Lang Khuyển, Labus. Mặc dù ở trong trại cũng được dạy lái xe, nhưng xe tải lớn như vậy cũng không phải là tuổi mà bọn họ có thể lái được.

Xe tải gia tăng tốc độ phóng về phía đám người dày đặc, giống như trò chơi bánh xe và con gà. Đám lính Thiên Không lập tức trở nên rối loạn. Từ hai mặt giáp công, xe của Labus xung phong lên trước đã nhảy vào trong trận hình, liên tiếp húc bay mười mấy tên lính đánh thuê. Mấy chiếc xe phía sau cũng đi sát theo, như máy nghiền thịt, mấy tên lính đánh thuê đáng thương bị đụng vào, máu thịt bay tung tóe.

Mà giờ phút này, đám Thiết Trụ đã một lần nữa tản ra tiến hành giết chóc. Lý Cường Bình đang lẳng lặng chờ cơ hội đã nhảy đến bên cạnh Scorpion. Tiêu thiếu gia đã giao phó, thành đàn ông này thuộc về hắn.

“Nổ mấy chiếc xe này...” Scorpion còn chưa nói xong, Lý Cường Bình đã vung quyền đánh tới. Một tên cận vệ ở bên cạnh xông lên, súng còn chưa kịp bắn, nắm tay đã đánh trúng ngực hắn. Một tiếng nổ chói tai vang lên, nội tạng của tên lính này đã bị dập nát.

Scorpion giận không thể kiềm chế, áo choàng trên người vừa động đã bị xé toang, bộ ngực sần chắc tràn đầy lực lượng, như một con trâu mộng lao về phía Lý Cường Bình.

“Người này tao đối phó, hỏa lực phong tỏa, tao muốn đêm nay Ma Quỷ phải hoàn toàn biến mất”

Cho dù chết một ngàn người, lực lượng của hắn vẫn rất khổng lồ. Scorpion không hề lo lắng một chút nào, máu bắn lên người, giờ phút này hắn chỉ muốn tìm một đối thủ phát tiết sự tức giận trong lòng.

Mà người đàn ông phương Đông trước mặt chính là lựa chọn tốt nhất, cho nên hắn quát mọi người lui lại, một mình đối mặt.

Không thể không thừa nhận, Scorpion đúng là một cao thủ, không hề kém gì Huyết Hoàng ở London lần trước, mà còn có điểm độc ác hơn cả Huyết Hoàng.

Huyết Hoàng đầy bạo lực, mà Scorpion lại tràn ngập khí tức âm độc. Mỗi chiêu của hắn đều là chiêu thức giết người, đơn giản mà sắc lạnh.

Mấy ngàn lính đánh thuê công kích, uy lực quả thực rất lớn. Cả rừng cây đã thành biển lửa, rất nhiều hỏa pháo mang theo lửa đạn không ngừng công kích.

Binh lính Ma Quỷ trong cơn sóng công kích này lại tổn thất hơn trăm người, máu nhiễm đỏ cả đất.

Mấy chiếc xe bị vây quanh, xe của Lang Khuyển đã bị bắn thủng lốp, giống như một con cua có ba chân đâm loạn lung tung. Mặc dù đã làm cho đối phương rối loạn, nhưng bọn hắn cũng lâm vào nguy cảnh.

Mấy thằng nhóc này dũng cảm có dũng cảm, nhưng đầu óc còn chưa trưởng thành, chuyện nguy hiểm như vậy, cứ thế mà đi làm.

“Hấp dẫn hỏa lực của quân địch, không để cho bọn chúng đến gần” Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát lên một tiếng, thân hình đã động. Nếu như hắn còn không ra tay, mấy chiến tướng tương lai này có thể sẽ chết.

Lý Cường Bình đối mặt với Scorpion đã không có cách nào phân tâm. Thiết Trụ lại xâm nhập vào trong đội ngũ Thiên Không cùng với các đội viên của Thần binh chiến đội. Giống như Tôn Ngộ Không chui vào trong bụng Thiết Phiến Công Chúa. Giết chóc không ngừng diễn ra, đêm nay tin rằng bọn hắn có thể tận tình thỏa mãn sự đè nén trong lòng.

Chân Tiêu Thu Phong điểm nhẹ lên trên nóc xe, thân hình đã lướt qua xe, hỏa quang lóe lên. Mấy thằng binh lính trên cùng đã phát hiện ra hắn, vài khẩu súng đã được giơ lên.

Đao khí đã được ngưng tụ trong tay được vung lên, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên. Đám binh lính trên cùng đã ngã xuống đất, ngực bị đao khí cắt qua lộ hết nội tạng.

“Lui về” Tiêu Thu Phong quát lên một tiếng, thân hình đã không thấy đâu. Phía trước mấy chiếc xe không ngừng có tiếng kêu thảm thiết, hắn đang mở đường cho xe Labus.

Labus và Lang Khuyển đương nhiên không dám chậm trễ, thừa khoảng thời gian này, xe rời khỏi vòng vây, âm ầm ừ ừ chạy trốn về phía xa xa. Đám lính đánh thuê muốn xông lên đều bị Tiêu Thu Phong giết hết.

Nhưng người của đối phương thật sự quá nhiều, dù cho là giết một trăm, phía sau vẫn còn có một trăm tên khác xông lên. Tiêu Thu Phong hít vào một hơi thật sâu, làm cho thân hình biến mất trong bóng đêm, khi hắn xuất hiện đã ở gần Lý Cường Bình.

Liên tiếp vắn gậy cổ mười mấy tên lính, Tiêu Thu Phong lớn tiếng kêu lên: “Dùng kinh lực, giết nó” giờ phút này nếu muốn làm cho đám lính đánh thuê này bỏ chạy, biện pháp duy nhất chính là giết Scorpion. Không có thủ lĩnh chỉ huy thì bọn họ sẽ là một nắm cát rời rạc, không thể không bỏ chạy.

“Vây quanh nó”

Có lẽ cảm nhận được Scorpion đang gặp nguy hiểm. Mấy đại đội trưởng đã mang lính trở về cứu viện. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đã hét lên, đạn như mưa, ngay cả chiếc xe trước mặt Tiêu Thu Phong đã bị bắn nát bươm. Cũng may dầu trong bình xăng sớm đã chảy hết, nếu không bình nhất định sẽ nổ.

Scorpion hơi dao động, Lý Cường Bình cường đại nằm ngoài suy đoán của hắn. Người đàn ông phương Đông này từ bề ngoài thì thấy rất bình thường, nhưng lại quán lấy hắn làm hắn không thể rút ra một chút thời gian chỉ huy quân đội. Hơn nữa giờ phút này, hắn càng không có thời gian hồi hận.

Thần binh chiến đội phía sau đang giết chóc và quấy rối, phía trước lại có hỏa lực cực mạnh công kích. Đại quân vạn người của Scorpion giờ phút này như con kiến bò trên chảo nóng, lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Scorpion không làm gì được càng làm cho thuộc hạ loạn thêm, không biết xông về phía nào.

Hơn mười khẩu pháo đã bị phá hủy, uy lực của hỏa pháo đã nhỏ đi rất nhiều. Tất cả súng ống của Ma Quỷ không ngừng vang lên, giết hại đám lính đánh thuê Thiên Không không đầu không đuôi.

Một quyền như điện, nhanh đến cực hạn. Scorpion cầm ba con dao găm tẩm độc cười nhạt, hình thành lĩnh vực phòng ngự. Nhưng Lý Cường Bình đã nhận được chỉ thị khẩn cấp của Tiêu Thu Phong, đã không có thời gian lãng phí với Scorpion.

Quyền kích không ngừng lại “Xích” một tiếng vang lên, máu phụt ra. Nhưng lúc này Lý Cường Bình đã chảy máu nhưng cánh tay vẫn đột phá được hàng phòng hộ của ba con dao găm, đã công kích đến ngực Scorpion.

150. Chương 150: Máu Nhiễm Màn Đêm

Nắm tay giáng xuống phát ra tiếng “Thình” nặng nề, như một tiếng sấm đột nhiên vang lên. Scorpion giật lùi lại hơn bảy bước, mặt hắn đầy máu. Hắn đã bị thương.

Máu cũng chảy ra trên cổ tay Lý Cường Bình nhưng hắn không cho Scorpion một cơ hội lấy sức, xông phi lên đá. Scorpion tâm mạch đã bị tổn thương nên hành động đã trở nên chậm chạp rất nhiều, vội vàng lui lại rồi hét lên: “Ngăn nó lại, ngăn nó lại...”

Nếu như không phải đến nước đường cùng, Scorpion tuyệt đối không phá hủy vinh quang của một cường giả, là làm cho quân lính hỗ trợ.

“Giết nó” Tiêu Thu Phong đang giết chóc, máu bắn tung tóe thành những bông hoa hồng tươi đẹp. Giờ phút này càng lao vọt tới bên cạnh Lý Cường Bình, lạnh lùng quát. Một tay giơ lên phát ra năng lượng khổng lồ, tạo thành lĩnh vực phòng ngự vô cùng chắc chắn, thật sự giống như “Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai”.

Đạn xẹt qua, rất nhiều lính đánh thuê đã cảm thấy không đúng vội vàng chạy về. Tình thế không hề chờ người, đôi mắt Lý Cường Bình xẹt qua những tia sắc lạnh, vị trí bị thương trong nháy mắt đã ngừng chảy máu, thân hình hắn xông tới như một con hổ vồ mồi.

Quyền kích như sấm, chân nhanh như gió, một tiếng kêu thảm vang lên, quyền bị ngăn cản, nhưng chân đã từ dưới đá lên nhằm đúng điểm yếu. Máu đã thấm đẫm đũng quần Scorpion, sự đau đớn không thể nào nói thành lời làm mặt hắn đỏ rực lên như một con cua mới luộc.

Một cước này cho dù không bị phế, Scorpion ít nhất mấy tháng cũng không chơi được gái.

Đau đớn, vô lực, sợ hãi, sợ hãi chính là tâm ma. Tâm mạch Scorpion đã bị hao tổn, giờ phút này ngay cả hai chân cũng không thể đứng thẳng, không có căn cơ vững chắc, lực lượng không thể nào hoàn toàn phát huy được. Nhưng Lý Cường Bình lại càng đánh càng hăng, đôi thiết quyền gặp địch giết địch.

Con dao găm trong tay Scorpion rơi xuống, một đấm, hai đấm cả người bị đánh lên trên cửa kính, sau đó rơi xuống. Lại một nắm tay đầy sức mạnh đánh tới, nắm tay đánh vào đầu hấn, đầu dấn vào cửa xe.

“Chết đi” Một tiếng quát vang lên, Lý Cường Bình nhảy lên, hét lớn: “Giết” một tiếng, máu bắn tứ tung, Scorpion không có cơ hội kêu lên một tiếng đã bị đánh vỡ đầu. Máu và não bắn ra tung tóe, không nhận ra hình dạng vốn có của hấn.

Một quyền đánh xuống, thi thể rơi xuống, bị Lý Cường Bình một cước đá bay, vừa lúc rơi vào đội ngũ Thiên Không đang trở nên hỗn loạn. Không biết có ai hét lên: “Thượng giáo chết, thượng giáo đã chết, mau chạy, mau chạy...”

Súng và dao được ném xuống đất. Giờ phút này binh bại như núi đổ, không có một ai muốn chống cự nữa, chỉ hy vọng mọc thêm một chân mà chạy trốn. Tất cả đều quên mất nhân số của bọn họ còn nhiều hơn Ma Quỷ mấy lần.

Trên chiến trường có một loại xu thế, mà trận chiến giữa Lý Cường Bình và Scorpion kết thúc càng làm cho người của Ma Quỷ càng đánh càng hăng. Khi mấy ngàn người của Thiên Không bỏ chạy, mấy trăm người phía sau lại cầm súng đuổi theo, hình thành một cảnh khó có thể tin.

Nếu như không phải trời tối, nói không chừng lính đánh thuê Thiên Không đã nhìn thấy nhân số của Ma Quỷ mà lập tức phản công. Nhưng trong lúc hỗn loạn thế này, bọn họ đâu dám quay lại nhìn, chỉ có thể liều mạng bỏ chạy như điên, chạy trốn khỏi Địa Ngục đầm máu này.

Trận chiến này đoạt được không ít súng, ít nhất có thể trang bị cho bốn năm nghìn người. Kẻ địch lưu lại hơn ba nghìn xác chết, nhưng Ma Quỷ cũng mất đi hơn ba trăm lính đánh thuê tinh anh, đây là sự tàn khốc của chiến tranh.

Giờ phút này Tiêu Thu Phong không có thời gian an ủi mọi người, chỉ quát lớn một tiếng hạ lệnh: “Lập tức quay về” Đội ngũ của Scorpion đã tan vỡ. Nhưng trại lính còn đang đối mặt với công kích của liên minh phía Tây, không thể nào để mất được.

Mấy trăm chiếc xe trở thành chiến lợi phẩm của Ma Quỷ. Mọi người mở hết tốc độ lao thẳng vào thành phố Biz. Một vầng sáng tận trời mang theo sát khí vô hình tản mát trên bầu trời trại lính đánh thuê Ma Quỷ. Còn chưa đến nơi đã nghe được tiếng súng liên hồi.

Trước mười hai giờ, Ike đã liên lạc với Kyrgyzstan. Một vạn đại quân của Scorpion đã xuất phát, lập tức tới được nơi này. Vì đạt được ích lợi lớn hơn nữa nên hấn đã phát động công kích trước. Dù sao tấn công đầu tiên cũng không phải là lính đánh thuê Sơn Miêu. Những kẻ đó chết nhiều một ít, hấn cũng không thương tâm.

Có sự ủng hộ của Kyrgyzstan, liên minh phía Tây ai cũng lớn tiếng. Nhất là giờ phút này bọn họ còn ngồi chung trên một con thuyền. Hơn nữa đoàn lính đánh thuê Ford bị tiêu diệt trong một đêm cũng làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi. Nếu Ma Quỷ tồn tại giống như một bóng ma, làm cho bọn họ ăn ngủ không yên. Cho nên lần này bọn họ đã dùng đến toàn bộ lực lượng.

Nhưng có vài thứ nằm ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Rất nhiều tinh anh của Ma Quỷ đã được điều đi, điều này bọn họ cũng đã biết. Nhưng Ike lại không báo lại với Scorpion, bởi vì hấn trời sinh đã là một kẻ ích kỷ. Muốn cho Scorpion mà chết tạo sống với những người đó. Sau đó hấn sẽ đoạt chiến lợi phẩm trong trại. Nhưng đám tàn quân còn lại lại có thể ngăn cản từng đợt công kích của bọn họ, hỏa lực cường đại làm cho người ta kinh ngạc.

Theo Ike thấy, cho dù Ma Quỷ điều động tất cả nhân số cũng không phải đối thủ của Scorpion. Scorpion đến chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng thời gian cứ trôi qua, thành phố Biz vẫn không có một bóng người nào tiến vào.

Trong trại lính đánh thuê Ma Quỷ, gần như tất cả mọi người đều lên. Ngay cả Mị Ảnh cũng điều ra một bộ phận. Ngay cả mười vệ sĩ của lão già cũng điều ra một nửa. Tạo thành phòng tuyến chắc chắn nhất trước cửa Ma Quỷ. Tất cả mọi người đều do Lang Nha chỉ huy. Dưới sự kiên trì của hơn trăm thủ hạ của hấn, đám lính đánh thuê không có một ai lui về phía sau.

Hoặc bọn họ biết chỉ cần kiên trì, đợi đến khi ông chủ Tiêu thiếu gia trở về, phần thắng sẽ thuộc về bọn họ. Xác đã chất cao như núi trước cửa, nhưng đám lính đánh thuê của liên minh vẫn lao vào trong như không muốn sống. Đối với bọn họ mà nói, mạng không có ý nghĩa gì, chỉ có giá trị bằng một viên đạn.

Ở trong phòng, Ruth canh giữ bên ngoài phòng lão già. Nghe thấy từ bên ngoài truyền vào tiếng súng và tiếng thét thảm thiết trước khi chết đã không chịu nổi. Nếu không phải bởi mệnh lệnh của Tiêu Thu Phong, nàng sớm đã lao ra ngoài.

Lão già này còn quan trọng hơn cả trại lính đánh thuê Ma Quỷ, cho nên sứ mạng của nàng chính là bảo vệ lão già này.

Đến lúc này, Ruth chỉ biết lão già này là người thân của người đàn ông mình yêu, rất quan trọng. Nhưng sao lại quan trọng như vậy nàng lại không rõ lắm. Cũng không biết phía sau lão già này có một đế quốc kinh tế khổng lồ. Lực lượng này không kém gì so với bất cứ lực lượng quân sự cường đại nào.

“Ruth nói chuyện với lão đi. Nhìn cô kia, sao thiếu kiên nhẫn thế chứ. Phong Linh đứng hàng thứ ba, thật ra chỉ là một cô bé”

Ruth lúc này chẳng có tâm trạng mà nói chuyện. Người đàn ông mình yêu đang đi phục kích. Mà đám lính đánh thuê của liên minh lại đang vây công Ma Quỷ, chiến đấu càng lúc càng quyết liệt, nàng chỉ mong ra ngoài xem một chút.

“Này, ông già, chồng chỉ bảo tôi bảo vệ ông, cũng không phải kính trọng ông. Ông đừng nói nhảm nữa” Sự dịu dàng của Ruth chỉ dành cho một mình Tiêu Thu Phong. Đối với người khác, nàng đều rất lạnh lùng.

Lão già trợn trừng mắt lên, mắng: “Cô bé, khách khí với lão già này một chút. Thu Phong rất nghe lời lão nói, bằng không lão bảo nó bỏ cô”

Ruth vừa nghe, lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ nói: “Ông lừa ai vậy. Dù là chuyện khác Phong nghe ông, nhưng chuyện như thế này anh ấy tuyệt đối không nghe bất cứ ai. Anh ấy muốn tôi, ông nói cũng vô dụng. Anh ấy không cần tôi, tôi sẽ tự động rời đi, chẳng quan hệ gì đến ông”

Lão già cũng không tức giận mà cảm thấy hứng thú. Cô bé này trước mặt Tiêu Thu Phong đều ra vẻ dịu dàng, ôn nhu động lòng người, nhưng thật ra làm khó cô ta. Lão già đương nhiên biết thân phận Phong Linh. Truyền thuyết về Thiên Mệnh, lão sao có thể không nghe nói đến chứ.

Trong mấy người phụ nữ bên cạnh Tiêu Thu Phong thì cô bé này khổ cực nhất.

“Được, được, cô bé hiền hậu một chút, đàn ông không thích phụ nữ thô lỗ”

Ruth rõ ràng không hiểu cho lắm, không muốn nói nữa mà quay đầu lại nhìn lão già đầy khinh bỉ, dường như không muốn nói chuyện với lão.

Lão già lại từ mình đi tới, hỏi: “Ruth, cô ở bên Thu Phong bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng, sao?”

Lão già đếm đếm ngón tay, lầm bầm nói: “Hơn một tháng...”

Lại hỏi: “Ruth gần đây thân thể cô có gì không khỏe không, hoặc có hiện tượng không thoải mái không?”

“Không cần ông quan tâm, tôi vẫn ăn được ngủ được, thân thể rất tốt” Ruth quay đầu lại nhìn lão già, nói: “Nhưng ông phải cẩn thận một chút, nếu không lúc nào cũng có thể chết”.

Nói xong mới cảm thấy không ổn, tát tát vào miệng mình. Điều này làm lão già cảm thấy an ủi, thầm nghĩ cô bé này còn biết hối hận. Nhưng không ngờ Ruth lại nói thêm: “Ông cho dù muốn chết cũng phải qua hôm nay. Nếu không Phong về lại trách tôi không hoàn thành nhiệm vụ mà anh ấy phân phó”

Lão già lúc này đúng là tức đến thiếu chút nữa hộc máu. Suy nghĩ một chút thấy không nên tiếp tục nói nữa, nếu không lão có lẽ không bị người giết mà bị cô gái này làm tức chết. Ruth trời sinh đã không phải một người dễ nói chuyện.

151. Chương 151: Chỉ Mới Là Khởi Đầu

Một giọng nói truyền đến : “Nếu người không thể sinh cho Tiêu gia một đứa con trai, lão già ta là người đầu tiên phản đối người tiến vào cửa Tiêu gia”

Ruth đang muốn mắng lại, nhưng lúc này đột nhiên ngăn người ra, không nói một lời nào : “Sinh con?”

Vấn đề này, nàng chưa từng nghĩ đến, được lão già nhắc nhở, thì mới cảm thấy được tầm quan trọng. Trong giây phút đó, nàng đột nhiên quên mất nỗi lo chiến tranh, toàn tâm suy nghĩ về vấn đề sinh con này.

Con gái ... thật ra ai cũng giống nhau.

Ike một bên hạ lệnh tấn công, một bên chỉ huy đám lính đánh thuê của Sơn Miêu, chuẩn bị rời đi. Bởi vì Hạt Tử giờ này còn chưa tới, làm hấn mơ hồ có cảm giác bất an.

“Đội trưởng, đội trưởng, chúng tôi nhìn thấy đội xe, là đội xe của binh đoàn Không Thiên, bọn họ đến “Một tên thám tử đem tin tức này báo cho Ike, làm hấn mừng rỡ lao tới trước, nói với liên minh lính đánh thuê : “Có nghe chưa, quân của chúng ta đã đến, mọi người tăng sức lên, cùng nhau diệt trừ Ma Quỷ, nơi này sẽ trở thành thiên hạ của chúng ta”

Nói xong rồi ra lệnh cho nhóm lính đánh thuê Sơn Miêu, thúc dục mấy tên này đánh sâu vào, huyết chiến kịch liệt.

Mấy chục chiếc xe tải quân dụng, đã âm âm đi đến, chỉ tiếc là, cái bọn chúng chờ không phải là cứu viện, mà là một trận tàn sát bất ngờ, súng từ trên xe xả đạn như mưa, làm đám lính đánh thuê bên ngoài bị thùng vùi lỗ trên người.

Thần binh chiến đội biến mất trước mắt mọi người, Tiêu Thu Phong đã lạnh lùng ra lệnh, hôm nay tại nơi này, biến tất cả thành một cuộc đồ sát. Có thể thấy được sự chênh lệch rất lớn của lực lượng liên minh này.

Theo xu thế thắng lợi, vài trăm tên lính tinh nhuệ của Ma Quỷ đã hình thành một lực lượng khổng lồ, đột phá vòng vây của liên minh lính đánh thuê. Những tên bị xe tải đụng trúng cũng không ít, chỉ có thể nói là do bọn chúng xui xẻo.

“Đội trưởng, hỏng rồi, trên xe đều là người của Ma Quỷ, lính đánh thuê Không Thiên hình như đã bị giết hết rồi” Một tên đội trưởng dẫn đầu một đám lính đánh thuê hướng về Ike báo cáo.

Ike tựa hồ như đã không tin vào hai mắt của mình. Giờ phút này, điện thoại vang lên, là điện thoại của Kyrgyzstan : “Ta ra lệnh, toàn bộ lui lại, cuộc chiến với Ma Quỷ, sau này sẽ tính ... “

Ike tức giận đến nỗi muốn học máu, Kyrgyzstan còn chưa nói xong, hấn đã mắng : “Đồ con lợn, sao mày không chết đi “ Mẹ kiếp thằng nước M! Bây giờ mới nói rút lui, lại còn ra lệnh. Nếu bây giờ Kyrgyzstan đứng trước mặt hấn, nhất định hấn sẽ vật cái đầu heo của tên đó xuống.

Không một phút do dự, Ike hét lớn : “Toàn bộ rút lui” Trong thời điểm này, binh đoàn Sơn Miêu của hấn tổn thất ít nhất, giờ còn không trốn thì đợi đến khi nào.

Nhưng quyết định của hấn đã quá muộn, nếu như Tiêu Thu Phong không đến, hay hấn nhận thấy thời cơ không thích hợp, thì có thể rời đi. Nhưng hấn cứ vừa đánh vừa nhìn, sợ người khác giành được chỗ tốt. Cho nên bây giờ cơ hội đã qua, hấn muốn chạy cũng không có khả năng.

Đội hình của lính đánh thuê Sơn Miêu đã hỗn loạn, một chỗ, hai chỗ ... mấy chục chỗ đã bắt đầu loạn. Lối của hấn chỉ có những kẻ đứng gần mới nghe được, còn lại là tiếng kêu thảm thiết, bắt đầu vang lên từ bốn phía. Mục tiêu tàn sát đầu tiên của Thần Binh Chiến Đội chính là binh đoàn Sơn Miêu.

Theo tiếng hét xé gió của Ike, cũng đã có vài tên lính đánh thuê vội vàng lui về sau. Nếu sau lưng không phải là nòng súng, bọn họ đã co giò bỏ chạy, sao còn dám lưu lại, thậm chí có tên bị thương cũng mặc kệ, một mặt chạy trốn, mặt khác lại sợ hãi kêu lên : “Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng ...”

Nhưng âm thanh giết chóc không vì kẻ địch hỗn loạn mà dừng, ngược lại càng tàn khốc hơn.

Ngay cả Lang Khuyển và Labus cũng tham gia chiến đấu, hai người thiếu niên, đã sớm trở thành chiến hữu, và cũng là đối thủ cực mạnh, trong hai người, đã hình thành một loại cạnh tranh, không ai phục người nào.

Sự lạnh lùng của Labus, cũng đều do hoàn cảnh từ nhỏ của hắn tạo thành. Còn sự giết chóc của Lang Khuyển, là một loại lãnh khốc của sát thủ. Nhìn bọn họ ở đây chém giết, có thể tưởng tượng ra, không bao lâu nữa bọn họ sẽ trở thành những tên đồ tể vùng Trung Đông, như vậy mới thật sự là MA QUỶ.

Giết một đám, hàng một đồng, trốn được vài đứa. Gần một tiếng sau, cửa trại của Ma Quỷ đã khôi phục yên tĩnh, nhìn thì thể khắp nơi trên mặt đất, ai cũng nghĩ thế là đã đủ. Lang Nha mang vài vết thương trên người, bước nhanh tới trước, vừa nhìn thấy mặt Tiêu Thu Phong đã cảm thấy thoải mái.

“Mẹ kiếp, lão tử dói quá, các người nhanh chân một chút “Thực lực của đám liên minh mặc dù chỉ xếp hạng ba, nhưng do nhiều người hợp lại, nhân số cũng lên đến hai vạn, đương nhiên phải tốn rất nhiều sức, nếu không thì Ma Quỷ đã bị bọn chúng tàn sát.

Lý Cường Bình bây giờ mới cảm thấy mệt mỏi, cùng Hạt Tử đấu một trận, hắn chỉ mong tốc chiến tốc thắng, tay phải bị thương rất sâu, hơn nữa lại có độc. Nếu không phải thân thể hắn cường hãn, phỏng chừng sau khi giết chết Hạt Tử thì hắn cũng “phi thăng” theo.

Trên đường quay về, Tiêu Thu Phong đã dốc toàn lực để bức độc ra, để hắn nghỉ ngơi một lát, đã không có trở ngại gì nữa. Nhưng còn Thiết Trụ bên cạnh cả người đầy máu, nghe Lang Nha nói thế, nhe hai hàm răng trắng ra, cười nói : “Thật là đã ghiền, hi vọng Thiên Không lại tiếp tục cho ta thêm vài cơ hội như vậy “

Sau lưng Thiết Trụ, các thành viên của Thần Binh Chiến Đội, mỗi người đều tràn đầy lệ khí, tựa hồ như cái tâm tình giết chóc này vẫn còn chưa bình phục. Xem ra bọn họ có chút mệt mỏi, nhưng khí thế lại không hề giảm đi, sau mỗi lần tàn sát như vậy, thực lực của bọn họ đều tăng lên đáng kể, điều này làm cho Tiêu Thu Phong rất vui mừng.

“Tiêu thiếu gia, tên này xử lý thế nào?” Một thành viên của Thần Binh Chiến Đội dẫn Ike đến, theo báo cáo thì Ike đã giống như một con chó chết nằm trên mặt đất.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng bên trong doanh trại ai ai cũng đều hận hắn, hơn nữa mười tên lính đánh thuê hộ vệ bên người, nhận thấy tình hình không ổn, vội vàng bỏ trốn, để lại một mình hắn ở đấy.

“Đội trưởng Tiêu, đội trưởng Tiêu, xin tha mạng, Tank, xin ông tha mạng, tôi nhất định sẽ rời Trung Đông, sẽ không trở về nữa, tôi thề, xin ông ...” Lúc này, Ike cũng chỉ cần bảo vệ cái mạng chó của mình.

Tank đã rất hiểu cái tính cách hèn hạ của hắn, nên lập tức lắc đầu, Tiêu Thu Phong nháy mắt, một đội viên Thần Binh phía sau Ike đã vươn hai tay, dùng sức nắm lấy đầu hắn, “Răng ... rắc ... “một tiếng, lão đại của binh đoàn Sơn Miêu này đã biến thành người chết.

Máu chưa khô, sát khí lại nổi, còn những tên khác đang quỳ dưới đất, đã rùng mình, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ rằng bản thân sẽ là người tiếp theo bị vụn cổ.

“Nguyên ý ở lại thì ở, còn không thì để bọn họ đi, rời khỏi Trung Đông, nếu gặp đâu thì giết đó” Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói với Tank, không cần xem nữa, đi vào bên trong doanh trại.

Tank biết, loại chuyện tình này, hắn làm sao mà không hiểu. Lính đánh thuê cũng giống như nô lệ vậy, giờ phút này, quyền sát sinh đã nằm trong tay hắn.

Những người này, cũng là một lực lượng.

Tank biết rõ, sau trận đánh tối nay, binh đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ sẽ không còn đứng hạng ba nữa, trong sự bàn luận của mọi người, tam đại binh đoàn, sẽ chắc chắn trở thành tứ đại binh đoàn, Ma Quỷ bành trướng lực lượng, đã làm cho mọi người kinh ngạc. Đương nhiên, còn có cả vị Tiêu thiếu gia thần bí kia nữa, cũng lại một lần nữa thi triển thực lực cường đại.

Thành lập một binh đoàn lính đánh thuê mạnh nhất Trung Đông, cũng là giấc mộng của cả đời Tank, mà bây giờ hắn đã có năng lực để hoàn thành giấc mộng đó, hắn nhất định sẽ không buông tha, những người lính đánh thuê này, trừ hắn sử dụng, sẽ không có lựa chọn nào khác, bởi vì hắn sẽ không cho những người này lựa chọn.

Vấn đề này, hắn biết nên làm thế nào, cũng không cần để Tiêu thiếu gia biết, vì ngài đã nói, chỉ cần kết quả, mặc kệ hắn làm thế nào.

Tiêu Thu Phong đương nhiên không quản việc này, hơn nữa trong lòng đã có ý định, chờ khi hấn rời khỏi Trung Đông, sẽ để cho Tank bổ nhiệm vị trí đội trưởng của binh đoàn Ma Quỷ, hấn có thể quản lý được, hơn nữa, hấn cũng có khát vọng rất mãnh liệt.

Đi vào bên trong, bốn bề yên tĩnh, ngọn lửa chiến tranh bên ngoài, cũng không lan đến đây, nhìn thấy Mị Ảnh cảnh giới, Tiêu Thu Phong biết, nơi này rất bình yên, Ruth rất nghe lời, đã không lỗ mãng đi ra ngoài.

Thật ra thì... với thân thủ của Ruth, nếu muốn xông ra ngoài, sẽ không ai có thể cản được. Nhưng, đáng tiếc là, đây lại là người đàn bà của hấn, hấn phải bảo vệ nàng an toàn.

Tiếng súng đã dừng, Mị Ảnh cũng báo cáo, những người đi phục kích đã trở về. Đến lúc này, Ruth mới thật sự yên tâm. Bây giờ, nhìn nàng im lặng, không một tiếng động, sắc trời thê lương, thật sự không có gì đẹp bằng. Tiêu Thu Phong nghĩ không ra, Ruth học đâu ra cách trầm tư mông ảo như vậy?

Nếu bây giờ, người ngồi đó là Liễu Yên Nguyệt, thì hấn lại không cảm thấy kì quái.

“Ruth, sao vậy, không lại ôm hôn anh sao?”

Ruth giật mình cả kinh, nhưng trong chớp mắt đã vọt vào lòng Tiêu Thu Phong, mặc dù hấn đã cởi áo khoác nhưng trên người vẫn tràn ngập mùi máu tanh, nhưng nàng không để ý đến nó.

Hai tay vươn lên ôm lấy cổ Tiêu Thu Phong, hai mắt có chút ước mơ, làm ra một loại nhu tình xấu hổ, nũng nịu nói : “Honey ơi, chúng ta sinh baby đi!”

152. Chương 152: Kế Hoạch Vĩ Đại

Điều này làm cho hấn không khỏi nhớ Liễu Yên Nguyệt, sau khi hai người đã ngủ chung phòng với nhau ngày thứ hai, cũng đã từng thảo luận vấn đề này, làm lúc đó hấn cảm thấy kỳ quái. Xem ra bây giờ, phụ nữ ai cũng giống nhau.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Tiêu Thu Phong, hai má Ruth đỏ lên, nhàn nhạt nói : “Honey, Ruth nói thật mà, em muốn sinh cho anh một baby”

Tiêu Thu Phong vẫn còn đang ôm bụng cười, nói : “Được, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ cùng cố gắng!”

Lão già từ trong cửa đi tới, nhìn Tiêu Thu Phong, hỏi : “Tiểu Phong, con không sao chứ?” Bên ngoài dày đặc tiếng súng, ông cũng giống như Ruth, lo lắng không yên, dù nhìn thấy Tiêu Thu Phong vẫn bình thường, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu.

Tiêu Thu Phong ôm Ruth, chậm rãi đi tới, mỉm cười với lão già : “Bác, không cần lo lắng, cháu không sao cả, còn chưa kiếm đứa cháu cho Tiều gia, sao cháu có thể gặp chuyện không may được!”

Trong lòng lão già đã bình tĩnh lại, nghe vậy cũng cười, gật đầu đồng ý, nói : “Thằng nhóc này nói không sai, bây giờ không quản cháu có nguyện ý hay không, đều phải nhanh chóng kiếm một đứa cháu cho Tiều gia, đây là chuyện quan trọng nhất “

Cho đến giờ, Ruth vẫn chưa có hảo cảm với lão già, hừ một tiếng, nói : “Lão già, không cần ông nói, chúng tôi cũng sẽ làm. Honey ơi, đi thôi, chúng ta đi kiếm baby đi. Đi thôi anh, để ông ta nhìn hoài xấu hổ lắm “

“Ruth, đây là bác của anh, sau này phải lễ phép với ông ấy, biết chưa?” Tiêu Thu Phong đã thừa nhận người bác này, đàn bà của hấn cũng thế, muốn các nàng giống nhau, đối đãi với ông như người nhà.

Ruth là loại người không có quy tắc gì cả, nhưng Tiêu Thu Phong đã nói, nàng sẽ nghe, dù có chút miễn cưỡng “Honey, Ruth biết rồi, sau này em sẽ gọi là bác, không gọi ông ta là ông già nữa”

Lão già cười to, nói : “Được rồi, hai đứa cố gắng đi. Bác cũng không quấy rầy nữa ”Nói xong liền xoay người về phòng. Còn Ruth, một chút xấu hổ cũng không có, dùng sức kéo tay Tiêu Thu Phong, đi vào trong phòng, quả thật rất muốn cố gắng sinh baby a.

Có vài người đêm nay không ngủ được, nhưng Tiêu Thu Phong lại rất an giấc, sau khi đã tẩy hết mùi máu trên người xong, lên giường, hưởng thụ sự ôn nhu của Ruth, nàng dùng mọi cách dụ dỗ, cũng chỉ vì muốn có một sinh mạng mới. Điều này làm cho Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười.

Ruth là một con người luôn luôn huấn luyện chăm chỉ, nhưng hôm nay lại chẳng muốn rời giường, quần quít lấy Tiêu Thu Phong, nếu không phải Xuân Phong đến, làm cho nàng mơ mơ màng màng, hẳn thật không cách nào rời giường. Nàng ta vì muốn kiếm baby, mặc kệ là ban ngày hay ban đêm, đều rất cố gắng trên giường.

Thi thể trước cửa đã dọn dẹp, toàn bộ đều được đem đi hỏa thiêu, hóa thành tro, ngay cả máu cũng được dùng nước để tẩy rửa, dọn dẹp sạch mùi tanh nơi đây. Giờ phút này, tất cả đã gọn gàng, được mặt trời chiếu rọi, nhưng ai cũng biết, đêm qua, đã có vài ngàn tánh mạng không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời này nữa.

Còn lính đánh thuê của Ma Quỷ, bây giờ đang luyện tập chăm chỉ. So với vài ngày trước còn siêng năng hơn. Sau khi cùng với Thiên Không đánh một trận long trời lở đất đã làm cho nhiệt huyết của những người này tăng lên rất nhiều.

Những người còn sống trở về đêm qua đều được tăng lương gấp đôi.

Loại phần thưởng này, đối với bọn họ, chẳng ai dám tưởng tượng, mạng của bọn họ đã bán cho người, không còn thuộc về chính mình, khi có chiến tranh giữa các binh đoàn, nếu không chết thì có thể xem như mình gặp may. Không giống như tại Ma Quỷ, mỗi người đều có một mục tiêu để phấn đấu.

Hoặc là do Tiêu Thu Phong đã từ bên trong mà biến họ lại thành người, chứ không còn là một con rối nữa.

“Đội trước, ngoài cửa có một người phương đông muốn gặp người, nói là từ Trung Quốc đến “ Một người bảo vệ ngoài cửa chạy vào, hành lễ xong rồi lập tức báo cáo.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, hẳn đã biết là ai, nói : “Đưa anh ta vào!”

Hắn đã từng hứa ... Bây giờ, cũng nên cho một cơ hội, chỉ hy vọng người kia có thể nắm bắt.

Trong doanh trại, không ai nhận biết người này, mà hắn cũng có một chút kinh hãi, nhưng nhìn thấy Tiêu Thu Phong đang đứng đằng xa, vội vàng chạy lại, trong miệng hô lớn : “Tổng giám đốc, ông thật sự ở đây, tôi còn tưởng đã tìm lầm chỗ!”

Lãnh Phong, hiện tại đang là phó tổng giám đốc điều hành của tập đoàn Phong Chánh, trong trận chiến 200 triệu năm đó, Tiêu Thu Phong đã đáp ứng hắn, cho hắn có cơ hội học tập Bàn Tay Vàng, mà bây giờ lại là thời cơ tốt nhất.

Tiêu Thu Phong không hề kích động, chỉ nhẹ nhàng nói : “Lãnh Phong, tôi đã đáp ứng anh, để cho người kia chỉ điểm anh một chút, anh có thời gian ba ngày, đây là cơ hội cả đời anh, rõ chưa?”

Lãnh Phong gật mạnh đầu, hắn đương nhiên biết, cơ hội như vậy, đối với hắn có ý nghĩa gì.

Lão già cẩn thận nhìn, chăm chú đánh giá Lãnh Phong suốt ba phút, không hề mở miệng, làm cho trong lòng hắn có chút sợ hãi.

“Tư chất của hắn cũng rất tốt, bất quá nếu muốn làm đồ đệ của ta, hắn còn kém lắm, Tiểu Phong, bác sẽ giúp cháu dạy dỗ hắn ba ngày, còn học được bao nhiêu, còn phải tùy thuộc vào khả năng lĩnh ngộ của hắn”

Ba ngày này, Tank đã phái ra rất nhiều mật thám, thu về nhiều tin tức, nhưng tin từ tam đại binh đoàn, lại có vẻ rất bình tĩnh, ngay cả Kyrgyzstan bị tổn thất trầm trọng, mà cũng không phát sinh chuyện gì, cũng chẳng có hành động trả thù gì, Thiên Không quả thật có chút quý dị, làm cho người khác nghi hoặc khó hiểu.

Từ sau trận chiến này, Tank đã học được rất nhiều thứ, trừ những người lính đánh thuê bình thường ra, còn bắt đầu xây dựng tổ chức tình báo, tiến hành huấn luyện nghiêm túc, phân tán đến các nơi của Trung Đông, nắm giữ tin tức khắp nơi, đối với tổng bộ Ma Quỷ, đây là một quyết định sáng suốt.

Hiện giờ, hắn cũng không còn là người bình thường, mà là đội trưởng của binh đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ.

Tiêu Thu Phong đã triển khai hội nghị lính đánh thuê lần hai, chính thức tuyên bố, giao cho Tank chức vụ đội trưởng, xử lý mọi chuyện bên trong, còn việc huấn luyện tạm thời có ba mươi sáu người của Thần Binh Chiến Đội, sau này sẽ tìm người thích hợp mà thay thế. Còn bên trong, chức vụ cũng đã được phân chia, các loại thứ hạng cũng đã thành lập.

Như Chiêu Mộ Xử, Đoàn Vệ Bộ, Hậu Cầu Bộ từ từ cũng có hơn mười mấy ngành, do người có chuyên môn phụ trách, Tank cũng không cần phải ôm đồm nhiều việc.

Lãnh Phong sau khi học tập ba ngày, cũng đã nói lời từ biệt với Tiêu Thu Phong, bắt quả nhìn hắn có vẻ không muốn rời đi, rất khác so với vẻ hoảng sợ ban đầu. Xem ra ở chỗ này học tập chỉ ba ngày, đã là tạo hóa lớn nhất của cả đời hắn.

Buổi tối, một bảo vệ đến gặp Tiêu Thu Phong, nói rằng lão già muốn gặp hắn, có việc thương lượng.

Bàn giao mọi chuyện cho Tank giải quyết, Tiêu Thu Phong từ từ đứng dậy, nếu tam đại binh đoàn đã không lộn xộn, thì hắn cũng có thể không nghe không thấy, nước giếng không phạm nước sông.

“Bác, tìm cháu có việc gì?” Lão già đã ở đây một tuần, Tiêu Thu Phong cũng đã nghĩ, không biết có phải lão chuẩn bị rời đi hay không, vì thế giới của lão không phải ở đây.

Nhưng ... hắn đã làm.

“Tiểu Phong, bác có một ý tưởng, nhưng vẫn chưa dám thực hiện, bởi vì với sức của một mình bác, thật sự rất nguy hiểm. Mặc dù tiền của bác có thể đề chết người, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là kẻ trói gà không chặt, đặc biệt là năm đó, khi ba tổ chức lớn ám hại, làm trong lòng bác vẫn còn sợ hãi. Nhưng bây giờ, bác muốn khởi động kế hoạch ấy một lần nữa!”

Lão già nói xong, cầm lấy một tờ giấy, đưa cây bút lông lên, viết hai chữ : “Long Đằng!”

Tiêu Thu Phong cảm thấy khó hiểu, hỏi : “Long Đằng? Bác, nó là gì?”

Lão già nói : “Bác muốn dùng toàn bộ lực lượng tập hợp lại, thành lập một vương quốc buôn bán Long Đằng. Loại lực lượng khổng lồ này, các nước trên thế giới đều bài xích, không cho tồn tại. Nhưng đây là Trung Đông, lại là lúc chiến loạn, là cơ hội tốt nhất của chúng ta”

Tiêu Thu Phong bị lời nói của lão già làm cho hồ đồ, xây dựng một vương quốc buôn bán tại Trung Đông có lợi ích gì, mà bán với buôn cái gì?

Lão già tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của hắn, nhẹ nhàng cười, nói : “Tiểu Phong, thành lập Long Đằng, cũng không phải vì lợi nhuận buôn bán, bác muốn một đại bản doanh, một trụ sở an toàn, không bị bất kì thế lực chính trị nào ảnh hưởng. Mọi thành viên trong Long Đằng đều ký thác tâm linh vào nó, tuy chỉ là hình thức, nhưng cũng rất quan trọng”

“Kiếm tiền rất dễ, cả thế giới có hơn hai trăm quốc gia, người nào cũng có thể tự kiếm được. Cái bác muốn là lực lượng của thần”

Bây giờ Tiêu Thu Phong đã hiểu sơ sơ về cái hình thức kinh tế thần thoại của bác mình, thành lập một công ty ở một quốc gia, nắm vận mệnh của quốc gia đó trong tay, chắc chắn sẽ bị áp chế rất nhiều. Còn ở đây thì ngược lại, bởi vì không có cái gì đủ khả năng làm điều đó cả.

Nhưng lão già lại không suy nghĩ đơn giản như vậy, nói : “Đây là điều bác có thể giúp cháu, khi cháu muốn làm đại sự, ngoài sức mạnh cường đại ra, còn phải có một lượng tài lực khổng lồ. Chỉ như vậy, rồng mới có thể bay lên trời. từ trên không bao quát chúng sinh. Nhưng trước mắt, Tiểu Phong, cháu nhất định phải có lực lượng cường đại. Ít nhất là, binh đoàn Ma Quỷ của cháu, phải trở thành đệ nhất Trung Đông “

153. Chương 153: Phát Triển, Tái Phát Triển

Lão già trả lời không cần suy nghĩ, hoặc có thể lão đã nắm rõ quy trình của từng bước “Nhiều nhất một năm “

Nếu muốn trong một năm mà trở thành đệ nhất Trung Đông, thì phải nỗ lực hết sức, chứ không còn mang tính khiêu khích nữa.

“Trước đây, bác còn rất nhiều việc phải xử lý, để Long Đằng phô diễn, Tiểu Phong, có một số việc, cháu phải rõ, những thứ này thuộc về cháu, bác đã sớm hy vọng, có thể bình yên hưởng thụ một ít nhân sinh, nhiều năm như vậy, bác thật sự quá mệt mỏi”

Làm một người đứng đầu, luôn phải đối mặt với rất nhiều thứ, dù bản chất bất đồng, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn có thể hiểu được cảm giác ấy.

“Bác yên tâm, cháu sẽ làm nhanh hết sức”

Lão già cười, đứng dậy, vỗ vỗ vai Tiêu Thu Phong nói : “Bác biết cháu sẽ làm được, người của Tiêu gia không phải là kẻ bất tài, bác biết cháu không thích bị kinh doanh ràng buộc, cho nên đợi sau khi cháu kết hôn xong, kế hoạch Long Đằng bác sẽ để cho người của cháu tiếp nhận, nghe nói Liễu Yên Nguyệt rất thông minh”

Trước mặt Tiêu Thu Phong tựa hồ như hiện lên một dung nhan thanh tú tuyệt luân, Liễu Yên Nguyệt quả thật là một người vợ tốt, không chỉ có thế, đối với việc quản lý tập đoàn, nàng cũng rất giỏi, không phải bây giờ tập đoàn Phong Chánh và xí nghiệp Liễu thị đã dung hợp rồi hay sao?

Nhưng lão già lại nói tiếp : “Kế hoạch Long Đằng này rất vĩ đại, cần rất nhiều nhân tài, cho nên bác cũng đã chuẩn bị vài người, tin tưởng cháu sẽ dùng được, trong đó có một nữ đồ đệ của bác, đã được bác nhận làm con nuôi, nếu có cơ hội, hai đứa làm quen với nhau đi. Mà tiêu chuẩn của con bé này cũng rất cao đấy”

Tiêu Thu Phong cũng cười, nói : “Bác không phải là muốn mai mối cho cháu đấy chứ? Đàn bà của cháu đã nhiều lắm rồi”

Lão già liền mất vui, nói : “Nói cho bác nghe, để bác cho ý kiến giúp cháu, không phải loại phụ nữ nào cũng có thể tùy tiện bước chân vào cửa Tiêu gia”

“Trừ Liễu Yên Nguyệt, còn có Ruth, và Triệu Nhược Thần ở Thượng Hải và Vũ ở Long Tô tình báo bộ. Các nàng đều không như những người phụ nữ bình thường, và cháu cũng đã rất thỏa mãn”

Bốn người phụ nữ này, Liễu Yên Nguyệt được xưng là Bách Hợp trong Đông Nam tam hoa, gia tộc của Triệu Nhược Thần mặc dù suy yếu, nhưng cha của nàng, Triệu Quang Bình vẫn còn mang hàm tướng quân trên vai, vẫn rất có địa vị. Còn Ruth, Phong Linh giới sát thủ, chỉ cần nói tên ra cũng đủ dọa chết người.

Về phần Vũ, có lẽ là người bình thường nhất, nhưng nàng kiêu diễm lung linh, và làm cho Tiêu Thu Phong cả đời trân ái. Nếu nói về trình độ, nàng tuyệt không kém so với những người kia.

Lão già nghe xong, nhướng mày, khó hiểu hỏi : “Vậy còn Thiên Nhan Duyệt, cô nhóc đó hiện giờ là một ngôi sao siêu cấp, vài ngày trước còn ở nước M, bác có đi xem nó biểu diễn. Quả thật rất tốt, là một người con gái ưu tú, cháu không hài lòng sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Bác đừng mãi mai mỉa bãi thế. Cái vấn đề này không phải muốn là được”

“Đồ đàn, nếu không phải muốn cho cháu một cơ hội, tại sao bác lại phải cất công đến biểu trình diễn đó, còn để đám A Cầm bảo vệ nó, cháu lại không hiểu gì. Thật là tức chết, ngày mai bác đem tất cả về, đánh cho nó lộ nguyên hình, dù sao cũng không thể để tiện nghi cho người khác”

Tiêu Thu Phong vội vàng ngăn cản, vì hắn biết, với tài lực của ông, chuyện này không bằng một cái móng tay, nói : “Bác, tha cho cháu đi, cháu không thể làm loại chuyện thiếu đức như vậy, Tiểu Duyệt chỉ xem cháu là bạn thôi. Bác yên tâm đi, bồi dưỡng nàng, sẽ không phải lỗ vốn đâu, sau này sẽ giúp bác kiếm rất nhiều tiền”

Lão già không tiếp thụ cái ý kiến đó, uy hiếp nói : “Chuyện này cháu không cần nhúng tay vào, bác sẽ tự mình nói chuyện với nó, làm người không thể vong ân phụ nghĩa như vậy. Tại HongKong, cháu đã đối xử với nó rất tốt, nếu nó không cảm động thì trái tim nó làm bằng sắt rồi”

Nhìn lão già quật cường như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không dám khuyên nữa, rồi cũng không nói rõ, thật ra thì ... Thiên Nhan Duyệt đã có tình cảm đối với hắn, chỉ là do hắn cố ý gây bất hòa, rồi xa lánh nàng mà thôi.

Nếu để lão già biết, phỏng chừng ông sẽ lên tăng xông máu mất.

Tán chuyện thêm một lát, lão già giao cho Tiêu Thu Phong một quyển sổ kế hoạch tuyệt mật, trong đó là toàn bộ tài liệu, làm rất chi tiết, lão già nói : “Đưa cho cháu xem cũng không hiểu, nếu gặp trở ngại, bác sẽ để người của bác xử lý, còn cháu chỉ cần làm tốt việc của mình”

Cuốn sổ này, sau khi xem sơ qua, đừng nói là đi thực hiện, đọc hiểu thôi cũng muốn xui. Tiêu Thu Phong biết mình không có khả năng, nhưng mà hắn cũng nghĩ tới, loại chuyện này, nên quay trở về cầu Yên Nguyệt, nàng là một người rất kiên nhẫn, nhất định sẽ xử lý được nó.

Đàn ông trời sinh đã táo bạo dứt khoát, còn những việc tỉ mỉ tinh tế, nên để cho đàn bà làm.

Lão già chỉ ở thêm vài ngày, cùng Tiêu Thu Phong thương lượng một số việc, rồi sau đó rời đi. Dù sao ông cũng có máy bay riêng, muốn đi đâu cũng được.

Trước khi đi, ông cố ý tiết lộ, binh đoàn Thiên Không bây giờ không có tài trợ, là cơ hội động thủ tốt nhất, hơn nữa, trong ba tháng tiếp theo, tình huống này vẫn tiếp tục kéo dài.

Tiêu Thu Phong đương nhiên vui mừng không thôi, cái cảm giác có người thân, đã không còn cô độc nữa. Cảm giác đau thương về cha mẹ cũng đã xua tan vài phần.

Tam đại binh đoàn luôn luôn bất hòa, Thiên Không và Ma Quỷ đánh một trận, bọn chúng đương nhiên cũng biết, chỉ là không tên nào đủ dũng khí vọng động, thừa dịp đối phương sa cơ mà kiếm chác. Bất quá trong những ngày gần đây, từ những tin tức thu được, bọn họ đã chuẩn bị nhiều thứ, và cũng đã trở nên cẩn thận hơn.

Tank đương nhiên không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, khuếch trương không khách khí, trước kia có tiền cũng phải xem sắc mặt lão già, chiều mộ cũng không dám khoa trương. Nhưng giờ phút này, chỉ cần nhìn trúng, tất cả đều được nhận vào, không để ở nhà nằm lẩn lóc.

Ma Quỷ trở thành một binh đoàn hạng nhất, từ sau trận chiến đó, Hạt Tử chết, Thiên Không cũng không dám trả đũa, làm cho nhiều người thất vọng, tại cái vùng chiến loạn này, thể diện cũng là một phần rất quan trọng.

Kyrgyzstan đương nhiên là không có đức tính nhẫn nại như vậy, nhưng mà trong nửa tháng nay, những nguồn tiếp tế của hắn đã giảm bớt rất nhiều. Cần trợ giúp, cấp trên lại từ chối, làm cho hắn cảm thấy bất lực. Giờ đây, quân tâm lay động, hắn nào dám mạo muội ra tay công kích.

Trong nửa tháng, nhân số của Ma Quỷ vượt quá ba vạn người.

Đằng sau nó là năm mươi triệu USD tài trợ, cho dù Tank là một kẻ đốt tiền luộc trứng đi nữa, cũng không thể trong ngày một ngày hai mà xài hết.

Người đông, doanh trại cũng bắt đầu mở rộng toàn bộ, dựa theo sự phân phó của Tiêu Thu Phong, tăng mạnh lương thực, rồi xây thêm không gian tiêu khiển cho lính đánh thuê. Những cái trò này chưa từng được thấy trong các doanh trại khác.

Để cho hành động mau lẹ, Tank mua thêm vài trăm chiếc xe hơi lớn nhỏ đủ loại, mà cái này vẫn chưa đủ, Triệu Nhược Minh không hổ là lớn lên tại quân đội, đưa ra rất nhiều đề nghị, tăng hỏa lực lên, tập hành quân nhanh, dùng phi cơ để tấn công ... có thể nói, tất cả các ý kiến đều vì sự phát triển lực lượng của Ma Quỷ.

Tiêu Thu Phong xem bản kế hoạch, đáp ứng không cần nghĩ. Thật ra thì ... lúc lão già sau khi đi, hắn cũng từng nghĩ đến sẽ mua phi cơ, sau này dùng nó để di chuyển, không cần lãng phí nhiều thời gian. Hơn nữa, nếu để thành lập Đẳng Long, những cái này rất cần.

Tank nghe xong, mặt tái xanh, vậy thì năm mươi triệu kia không đủ dùng rồi, người như hắn, nếu ôm cả đồng tiền như vậy thì xài cả đời cũng không hết, nhưng cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ của hắn.

Ngay cả Triệu Nhược Minh cũng có chút lo lắng, mặc dù biết tập đoàn Phong Chánh có rất nhiều tiền, nhưng không phải muốn rút là được, mọi việc đều phải cần tiền mà.

Tiêu Thu Phong vỗ vỗ vai hắn, cười nói : “Rất tốt, Nhược Minh, không ngờ cũng có lúc cậu biết dùng cái đầu. Nếu để lão già của cậu biết, chắc chắn sẽ rất cao hứng. Yên tâm đi, cứ đem ý tưởng của cậu, toàn bộ thực hiện ở đây, cứ làm theo lời cậu nói, còn về tài chính, cậu không cần phải lo, anh có thể đối phó được”

Triệu Nhược Minh cười khỏ, mặc dù đã ở đây, đã chứng kiến hết thấy, nhưng hắn vẫn chưa thể hiểu được người đàn ông này, không biết sau lưng hắn, cuối cùng là có thực lực thế nào.

Ngày hôm qua, hắn vừa nghe Lý Cường Bình nói, người phụ nữ gọi là Ruth kia, lại là công chúa của Đồ Thần. Oh My God! Triệu Nhược Minh toát đầy mồ hôi lạnh, cũng may là chưa đắc tội với nàng, nếu không ban đêm khi ngủ, sợ rằng đầu không còn liền cổ.

Dù chưa ăn thịt heo, nhưng cũng đã thấy heo chạy. Tập đoàn sát thủ hàng đầu thế giới, hắn đương nhiên biết chút chút, chỉ là cảm thấy quá xa vời. Nhưng thật không ngờ lại có ngày được ở chung với họ.

Hơn nữa, Lý Cường Bình và Thiết Trụ nói rằng, một năm trước, bọn họ cũng chỉ là những người lính xuất ngũ bình thường, so ra còn kém hơn hắn, nhưng bây giờ cường đại như vậy, đều do Tiêu thiếu gia chỉ dạy, nên ai cũng tin tưởng hắn nhất định sẽ phát triển. Điều này làm tâm lý Triệu Nhược Minh lay động rất nhiều.

“Tốt, lão đại, anh không phải là muốn xem “pháo hoa” hay sao, cứ để cho em phụ trách, nhưng anh phải nói cho em biết, đầu nhập vào là bao nhiêu “

Trong lòng hắn cảm thấy bất ổn, vì lần này không phải là số lượng nhỏ, mà là một quy mô rất to lớn.

154. Chương 154: Cứ Gọi Bằng Anh Rể

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười : “Đối với cậu, không cần giới hạn”

Triệu Nhược Minh sững sốt, kêu lên : “Lão đại, nói chuyện có thể nghiêm túc một chút được hay không, cái gì mà không có giới hạn “

“Không có giới hạn ở đây ý là, kế hoạch này, cậu cần bao nhiêu tiền, anh sẽ đưa cho cậu, một trăm triệu, một tỷ, hay là mười tỷ... anh nói như vậy cậu có hiểu không?”

Triệu Nhược Minh nghe đến đây đã hiểu, nhưng vẫn nhìn Tiêu Thu Phong bằng cặp mắt kì quái, hỏi : “Lão đại, anh có thể nói cho em biết tại sao anh muốn giúp em không... Bất quá... em cũng muốn nhắc nhở anh một câu, nếu anh không thích, em cũng đành chịu”.

Tiêu Thu Phong cũng ngẫm lại, biết rằng mấy ngày nay đã chiếu cố Triệu Nhược Minh hơi quá, quả thật là đã để hắn biết.

“Nếu cậu cảm thấy gọi lão đại chưa đủ, thì cứ gọi bằng anh rể. Đã là anh em, anh cũng không giấu cậu, trước khi chị của cậu rời Thượng Hải một ngày, anh đã bị chị của cậu “hấp diêm”, cho nên bây giờ anh là người của chị cậu”

Bản mặt của Triệu Nhược Minh bây giờ trong như một thảng thốt, không biết là đang nghĩ cái gì, thần thái bất thường mở miệng nói : “Lão đại, anh không nên nói giỡn với em, chị của em mặc dù hơi thô lỗ, nhưng tuyệt đối không phải là loại phụ nữ như thế. Hơn nữa chị ấy chưa từng kết giao với thằng nào, em tin tưởng chị ấy”

Thật không ngờ, hai chị em nhà này lại có tình cảm như vậy, Triệu Nhược Minh có thể hiểu được chị của hắn, quả thật rất tốt.

Tiêu Thu Phong cũng không tiếp tục đùa nữa, lập tức đem chuyện ngày hôm đó nói ra “Chị của cậu đã đáp ứng với anh, cho anh cơ hội theo đuổi nàng, cho nên, cái chức anh rể này, sẽ thuộc về anh”

Trong lòng Triệu Nhược Minh đã trở nên thoải mái rất nhiều. Chị gái rời Thượng Hải đi, hắn cũng rất buồn lòng, mặc dù hay bị chị đánh, nhưng nhìn chị vì Triệu gia mà trở thành công cụ của đám hời, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu. Nhưng vì Triệu gia, hắn không thể làm chủ được.

“Lão đại, cái danh xưng anh rể này tạm thời để sang một bên, chờ cho chị của em gặt đầu, nếu không chị ấy sẽ dùng nắm đấm nói chuyện với em. Đúng rồi, anh có biết lai lịch của Hoàng gia không?”

Mặc dù biết lão tam có không ít đàn bà, tại binh đoàn Ma Quỷ bây giờ cũng có một Ruth, nhưng nếu chị thật sự thích, Triệu Nhược Minh em sẽ chúc phúc cho hai người. Đối với thân phận của hắn, có vài người đàn bà bên cạnh cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là, đối với Hoàng gia, hắn vẫn có chút cổ kỵ.

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói : “Đối với Hoàng gia, hiểu biết của anh cũng chỉ bằng cậu. Chỉ có điều, cậu đừng đặt Hoàng gia lên cao, bọn chúng cũng không phải loại bất khả chiến thắng, sở dĩ anh lập binh đoàn tại đây, hy vọng là có thể gia tăng lực lượng của mình, trên con đường đi đến kinh thành, có thể đi xa hơn được”

Triệu Nhược Minh nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, nói : “Nếu để em lựa chọn, em tình nguyện gọi anh là anh rể. Lão đại, nếu quả thật có một ngày như thế, hy vọng anh có thể đối xử tốt với chị của em”

“Thằng ngốc, thật ra thì chị của cậu đã quen anh từ rất lâu, chỉ là các người không biết mà thôi. Hai chúng ta ở chung cũng không tệ lắm, cho nên cậu không cần lo lắng, đàn bà của anh, Tiêu Thu Phong này đương nhiên sẽ không cô phụ các nàng “

Nút thắt được mở, Triệu Nhược Minh cũng thoải mái rất nhiều, Triệu gia bây giờ đã có rất nhiều hy vọng, ít nhất là tương lai của chị sẽ hạnh phúc, đã không cần hấn quan tâm nữa.

Hắn tin tưởng lực lượng của người đàn ông này, nhất định sẽ phát triển.

Sự phát triển của Ma Quỷ đã đạt đến một tốc độ chóng mặt, trở thành một loại vinh quang. Kế hoạch xây dựng quân đội chính quy của Triệu Nhược Minh cũng đã được thông qua, bắt đầu tiến hành, đem binh đoàn lính đánh thuê trở thành quân đoàn. Binh đoàn Ma Quỷ cũng trở thành quân đoàn Ma Quỷ.

Một loại cải cách quân sự được diễn ra, biến nơi này này chính thức trở thành bộ đội quân sự hóa.

Ngay cả quân hàm được sử dụng trong quân đội cũng được áp dụng, rồi thiết kế quân phục, vẻ bề ngoài hoàn toàn thay đổi.

Theo lời của Tiêu Thu Phong, điều này làm cho những chiến tướng huấn luyện giám sát hưng phấn không thôi, chỉ có trái tim của Tank hình như là không chịu nổi xúc động, lá gan của vị Tiêu thiếu gia này đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

“Trong ba tháng, tôi muốn gạch tên Thiên Không ra khỏi Trung Đông”

Điều này đối với Thiết Trụ và Lý Cường Bình mà nói, sắp tới sẽ có một trận huyết chiến mới, và cũng là điều bọn họ chờ đợi. Trận trước, khí thế lẫm liệt, Lý Cường Bình mặc dù bị thương, nhưng lực lượng bành trướng ra, ngay cả hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

“Lão đại, anh quả nhiên là người dám nghĩ dám làm. Yên tâm, sau khi số hỏa lực đó được chuyển đến, sau này em sẽ thành lập một quân đoàn siêu cấp thế giới tại đây, ai dám không phục, em sẽ diệt kẻ đó”

Tank vốn định khuyên vài câu, nhưng Thiết Trụ cũng đã mở miệng nói : “Dựa theo cường độ huấn luyện như vậy, cũng nên cho bọn họ một cơ hội thực tế, để bọn họ cảm nhận được sự phát triển”

Thực tế luôn là một chân lý duy nhất, điểm này, dù Tank không muốn thừa nhận cũng không được.

“Nhưng chúng ta dựa vào lý do gì?” Mỗi lần cách binh đoàn lính đánh thuê xảy ra xung đột, hầu hết đều là do tranh cãi lợi ích. Ma Quỷ vốn không có ý định hợp tác chia lợi nhuận, cho nên không có vấn đề ở phương diện này.

Nhưng lúc này, Tiêu Thu Phong đã đập tan cái suy nghĩ bảo thủ kia, nói : “Không cần lý do, tìm lý do rồi đánh, chỉ là hù ma nhát quỷ. Cái chúng ta muốn là thắng lợi, tôi muốn Ma Quỷ trở thành thần binh quân đoàn chính thức tại Trung Đông. Như Lang Nha đã nói, kẻ nào không phục, giết không tha”

“Thối đời là thế, cường giả vi tôn, Trung Đông lại là một nơi rất trọng thực lực, nếu không giết đối phương, sẽ bị đối phương tiêu diệt, chúng ta không có đường lui”

Trong hội nghị lần này, chiến lược của Tiêu Thu Phong đã tạo ra một bước ngoặt lớn. Ngoài ra, địa điểm đầu tiên hắn chỉ lên bản đồ, chính là nhằm ngay vị trí của binh đoàn Thiên Không.

Bác hắn đã nói, trong ba tháng này, Kyrgyzstan sẽ không nhận được bất kỳ sự trợ giúp nào, là cơ hội công kích tốt nhất của Ma Quỷ, Tiêu Thu Phong đương nhiên không bỏ qua.

Hơn nữa từ sau khi đánh với Sơn Miêu và Hạt Tử, đã làm cho Tiêu Thu Phong cảm nhận được chiến trường chính là nơi huấn luyện tốt nhất. Muốn mở rộng thực lực thì Ma Quỷ chỉ có thể phát triển từ phương thức giết chóc này.

Sự cao ngạo cũng như khí khái của Tiêu Thu Phong, đã truyền cho rất nhiều người, cho dù bây giờ Trung Đông là địa ngục, bọn họ cũng sẽ mở một đường máu.

Hắn, không chỉ là thủ lĩnh của bọn họ, mà còn là chỗ dựa tinh thần của họ, quyền uy cao cao tại thượng, là vị thần tồn tại giữa Ma Quỷ.

Dưới sự chỉ huy của Tank, không có gì có thể ngăn cản tốc độ khuếch trương của Ma Quỷ, từng bước từng bước xâm chiếm thế lực của Thiên Không, chiếm lĩnh các mỏ dầu. Ở Trung Đông, các mỏ dầu chính là một nguồn tài nguyên rất lớn, mỏ dầu nằm trong tay ai, thì tiền sẽ tự đến với người đó.

Những mỏ dầu bị chiếm đó, đều thuộc về Ma Quỷ, trong ba ngày không ai dám hó hé gì cả, tựa như là đã đồng ý với điều này.

Kyrgyzstan tức giận đến nổi đập bể mấy cái bàn rồi, nhưng cuối cùng vẫn không phái người đến, bởi vì hữu tâm vô lực. Gần đây xuất hiện rất nhiều lính đào ngũ, vì ngay cả thức ăn cơ bản cũng khan hiếm, hơn nữa lại nghe Tank tung tin giết gân, làm những người này đều muốn gia nhập vào Ma Quỷ.

Loại sự tình này, có người đầu tiên, thì sẽ rất nhanh truyền bá, trong vòng một tuần, đã có hơn một ngàn quân lính bắt đầu rời đi. Kyrgyzstan hạ lệnh đóng cửa lại, ngoại trừ huấn luyện bình thường, còn lại nếu không có lý do xác đáng, sẽ không được ra ngoài, lính canh cửa cũng là đội thân vệ của hắn, làm đứng vững phong thái của lính đào ngũ, chỉ có điều tâm của nhiều người đã không còn ở đây.

Tiêm Thứ và Vương Bài vốn đứng chung với Thiên Không, trước kia Thiên Không ỷ vào thực lực nên không coi hai binh đoàn kia ra gì. Giờ phút này thời thế đã đổi, bọn họ chưa dám lén sau lưng cũng đã là rất đạo đức rồi.

Đương nhiên bọn họ cũng biết, sự quật khởi của Ma Quỷ đã không thể cản được, hơn nữa danh tiếng của chúng rất lớn, bây giờ mà đắc tội, chắc là không có gì bù đắp nổi. Cho nên, hai binh đoàn kia cũng làm như không thấy gì hết, mà thực tế là cũng không phải chuyện của bọn họ.

Thật ra thì... trong lòng bọn họ cũng đang rất lo lắng, và từ từ phát triển thành hoảng sợ, cho nên cũng đang tìm đối sách thương lượng.

Hai tên đội trưởng của hai binh đoàn đó đã đem tình huống này báo cáo cho quốc gia sau lưng. Vì thế, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cục diện của Trung Đông đã bị thế giới dòm ngó đến.

Không ít quốc gia đã tăng viện quân, lực được triển khai lực lượng. Trong vài ngày gần đây, trên bầu trời đã xuất hiện nhiều máy bay ném bom, làm khói cao ngất trời.

Còn phe chính phủ tạm thời thì càng khẩn trương hơn, nhưng mà thực lực của họ thì rất yếu kém, phòng thủ trên mặt đất còn có thể miễn cưỡng, còn nếu muốn phòng không thì đành bất lực. Mỗi khi thấy phi cơ bay qua đầu, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn xem.

Chiến tranh tại Trung Đông, đã không còn là chuyện của bọn họ, vì việc này có liên quan đến lợi ích của rất nhiều quốc gia.

Phe Kyrgyzstan còn thê thảm hơn, vì hơn cả tháng này, Tiêm Thứ và Vương Bài đều đã được trợ cấp rất lớn, chỉ có Thiên Không là giống như một kẻ chết đói, không một ai cho hắn hy vọng nào.

Hắn làm sao mà biết được hình thức phong tỏa kinh tế này được triển khai cùng thời điểm với đợt tranh cử tổng thống. Hình thức chiến tranh phong tỏa này, chưa ai dám xem nhẹ.

Mất đi một thế lực nho nhỏ ở Trung Đông, nếu có thể leo lên ngôi ở ghế tổng thống, đối với chính khách thì tại sao lại không?

155. Chương 155 : Không Giống Như Thiết Tha

Mỏ dầu cũng đã chiếm rồi, cứ thế mà thu vào, Tank tựa hồ như từ hôm đó nằm mơ cũng thấy tiền, đem ngay mỏ khoan mà đâm xuống. Tiêu thiếu gia đã từ nói qua, nếu muốn có lý do, thì cứ lấy có Ma Quỷ muốn thôn tóm Thiên Không.

Mặc dù làm cách này thì Tank rất thích, nhưng hắn vẫn chưa hiểu.

Trận Scorpion, tuy là Thiên Không tổn thất không ít, nhưng thực lực vẫn còn, nhưng mấy ngày nay đối mặt với sự khiêu khích của Ma Quỷ đã từng bước nhượng bộ, mà đây lại không phải là tính cách của Kyrgyzstan. Cuối cùng, theo tin tình báo về tình huống của Thiên Không, trong lòng Tank mới suy nghĩ cẩn thận lại, thì ra Tiêu thiếu gia đã sớm bắt tay vào đối phó với Thiên Không.

Sự lo lắng của hắn quả đúng là đã thừa năng lượng.

Sau khi đã thông suốt, hắn không còn kiêng nể cái gì, nhìn sinh ý của Thiên Không mà muốn cướp đoạt, trong khoảng thời gian ngắn, làm cho Thiên Không lâm vào tuyệt cảnh, còn Kyrgyzstan cứ việc mà cầu viện trợ, nhưng cuối cùng đáp án chỉ có một chữ, “đợi”.

Đang trong thời kỳ tranh cử nên tất cả mọi chuyện đều được để sang một bên.

Kyrgyzstan đã đi vào con đường tiến thoái lưỡng nan.

Trong phương diện nhần nhục, hắn đã trở thành trò cười của cả Trung Đông. Nhưng chờ đợi không có hy vọng, đã dập tắt sự kiên nhẫn cuối cùng của hắn, hắn quyết định, tìm kiếm cơ hội, hợp lực một kích. Người ta nói : khi con chó bị dồn đến cùng đường, thì nó sẽ quay sang cắn lại, huống chi hắn là binh đoàn đệ nhất Trung Đông.

Cho dù tổn thất luôn phần của Scorpion và những tên đào tẩu, thì trong tay hắn vẫn còn hơn bốn vạn binh tinh nhuệ, hắn không muốn để tình huống trở nên thảm hại hơn, nếu không thì chờ đợi hắn là một đợt dọn dẹp.

Lính đánh thuê Thiên Không mặc dù cũng được đào tạo từ quân bộ nước M, nhưng lại không có biên chế chính quy. Vị tướng quân đó cũng đã rời Trung Đông, không để lại cái gì. Cho nên Kyrgyzstan cũng rất rõ ràng, hắn đã không còn lựa chọn.

Trong cùng lúc đó, Tiêu Thu Phong đã đến cửa trại của Tiêm Thứ.

Nghe hắn đến, các quan chức cấp cao của Tiêm Thứ rất kinh ngạc. Người đàn ông phương đông trong lần đối mặt với Thiên Không vẫn giữ được nét bình thản và sự lạnh lùng trên gương mặt và đã trở thành một truyền thuyết, hôm nay lại muốn đến bái phỏng bọn họ, thật sự là làm cho mọi người bất ngờ.

Shi Mufu đã là một lão già, tóc đã bạc, và da cũng đã nhăn, nhưng do biết giữ gìn nên nhìn cũng rất hồng nhuận. Chỉ là khi nhìn vào cặp mắt của lão, người khác có thể thấy được trong đó đã thiếu đi vài phần nhiệt tình.

“Tiêu tiên sinh lúc này đến bái phỏng, chẳng hay là có việc gì?” Người đầu tiên lên tiếng là Lou, còn Shi Mufu vẫn đứng đằng sau, ngoài ra còn có ba người nước E bên cạnh, không cần hỏi cũng biết là cao thủ.

Lần trước, Tiêu Thu Phong đã cự tuyệt đề nghị của hắn, làm cho hắn rất mất mặt. Nên sau đó hắn đã thương lượng với Thiên Không, và muốn cho Tiêm Thứ hỗ trợ, nhưng Mike đã lập tức cự tuyệt, điều kiện cũng không giống như lần hậu đãi trước.

Tiêu Thu Phong không thêm để ý vào những cái nhìn đối địch của họ. Với một binh đoàn hạng ba, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, đã thôn tóm toàn bộ liên minh phương Bắc, sau đó còn cạnh tranh với thế lực của Thiên Không. Loại tốc độ phát triển này làm ai cũng thấy ghen ghét..

“Tướng quân Shi Mufu hình như không hoan nghênh tôi” Tuy miệng của Tiêu Thu Phong nói vậy, nhưng thân thì đã ngồi xuống ghế. Hắn không hề cảm thấy ngượng ngùng khi không được gia chủ chào đón.

Shi Mufu mở miệng nói : “Nào dám, nào dám... Tiêu tiên sinh đột nhiên đến thăm, chúng tôi quả thật không có thứ gì tốt để chiêu đãi anh, xin thứ lỗi”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, rồi quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng của Luo bên cạnh, lạnh nhạt nói : “Ma Quỷ và Thiên Không đánh một trận, lập tức sẽ triển khai, nếu Tiêm Thứ có hứng thú, không bằng tham gia cùng đối phó Thiên Không, thế nào?”

“Tiêu tiên sinh, lần trước anh đã cự tuyệt yêu cầu chúng tôi, nếu muốn tái hợp tác, điều kiện lần trước phải thay đổi một chút” Trên mặt Luo đã nở một nụ cười âm hiểm, Thiên Không cường đại, bởi vì có cường quốc M ủng hộ, chỉ là một Ma Quỷ nhỏ nhoi, cho dù may mắn chiếm được tiện nghi, cũng chỉ là một con kiến, sao có khả năng ăn voi.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã giơ tay lên, vươn ngón trỏ dậy, nhẹ nhàng lắc lắc, nói : “Điều kiện đương nhiên sẽ thay đổi, nhưng Luo tiên sinh đừng hiểu lầm, chúng ta không phải hợp tác, mọi người cùng nhau đối phó Thiên Không, chỉ vì muốn cho các người lưu lại một cơ hội sinh tồn ở Trung Đông”

Trên gương mặt đang mỉm cười Shi Mufu thoáng cái đã trở nên u ám, hỏi : “Tiêu tiên sinh, thật xin lỗi, tôi thật sự không hiểu ý của anh”

“Nếu Ma Quỷ có được thế lực của Thiên Không, khả năng sinh tồn của Tiêm Thứ sẽ càng nhỏ, vì để mọi người có thể trở thành bạn, tôi cam đoan có thể để các người tồn tại”

Luo khinh thường cười rộ lên : “Ha ha ha...”

“Tiêu tiên sinh thật biết nói đùa, không biết Ma Quỷ các anh có thể đánh bại được bao nhiêu chiến cơ của Thiên Không? Sự sinh tồn của Tiêm Thứ không cần kẻ nào cho. Cảm ơn lời cảnh cáo của Tiêu tiên sinh, những cái này, anh cứ cầm về”

Tiêu Thu Phong đứng dậy, im lặng không nói thêm gì, chỉ thán một câu : “Như vậy thật đáng tiếc”

“Tiêu tiên sinh, anh không sợ chúng tôi sẽ liên thủ với Thiên Không đối phó các người sao?” Shi Mufu cảm thấy người đàn ông này, hoặc là cuồng vọng đến cực độ, hoặc là có chút ngu ngốc.

Nhưng Tiêu Thu Phong đáp lại : “Tôi không quan tâm!” Bởi vì hắn biết, nước E và nước M ở thế đối lập nhau, nên bọn chúng không có khả năng liên hợp. Cho dù chúng nguyện ý, lãnh đạo của chúng, cũng sẽ vì mặt mũi của quốc gia mà cự tuyệt.

Lúc Tiêu Thu Phong chuẩn bị rời đi thì Luo đã đứng chắn trước mặt.

“Tiêu tiên sinh, lần trước đã nói, nếu có cơ hội thử sức một chút. Hôm nay gặp nhau, không bằng anh để cho chúng tôi nhận thức một chút uy lực của cao thủ phương đông, ok?”

Trong trận chiến quân chủng năm đó, hắn đã đạt giải quán quân, đứng trên đài lãnh thưởng trên cao, có thể cao ngạo mà bao quát tất cả. Nên trong ý thức của hắn, hắn là đệ nhất.

“Đương nhiên có thể, nghe nói Luo tiên sinh đã từng là người mạnh nhất trong quân chủng, hôm nay có cơ hội lãnh giáo, đương nhiên không thể bỏ qua”

Khi Tiêu Thu Phong vừa nói xong, Shi Mufu đã cười sặc, mà cùng lúc đó, phía sau hắn cũng có rất nhiều người ôm bụng cười. Bọn chúng tựa hồ như đã chứng kiến người đàn ông phương đông này bại trận.

Mufu nói một cách giả tạo : “Luo, tôi nghe nói công phu Trung Quốc rất ghê gớm, cậu nên để cơ hội cho Tiêu tiên sinh có thể thi triển nhiều một chút”

Trong lòng hắn, trong suy nghĩ hắn, toàn là những điều trái ngược với lời nói. Nói như vậy, chỉ để tỏ vẻ phong độ thân sĩ của hắn một chút.

Tiêu Thu Phong cũng nhẹ nhàng cười, nhưng mấy người Lý Cường Bình phía sau, không ai dám cười, ánh mắt họ trở nên băng lạnh, tựa như không có chuyện gì, trong suy nghĩ của họ, người đàn ông kia là vô đối, là bất bại.

Thao trường, rất rộng, rất tĩnh. Giờ phút này, không chỉ có đám người kia, mà đã có rất nhiều lính đánh thuê của Tiêm Thứ vây quanh lại đây. Đương nhiên là do Shi Mufu đã âm thầm thông báo với mọi người, đây là thời khắc Tiêm Thứ uy phong, muốn để cho mọi người chứng kiến cảnh Ma Quỷ bại, tăng cường khí thế cho lính đánh thuê.

Tiên Thứ cũng là một lực lượng cực mạnh ở Trung Đông.

“Đã sớm nghe đại danh của Luo tiên sinh, vẫn mong chờ cơ hội này, mời ! “ Mặc dù tên người nước E này rất cao ngạo vô lễ, nhưng bây giờ không phải giây phút sinh tử, cho nên Tiêu Thu Phong vẫn duy trì hình tượng của mình, những chiến ý trong thân thể đã giống khởi động như hồng thủy .

Hơi thở có chút khác thường tạo ra một cổ áp lực mạnh mẽ tản ra, xung quanh mười thước bị đám lính đánh thuê đã có chút khiếp sợ, đây chính là khí thế của cao thủ.

Lý Cường Bình và đám Thiết Trụ đã quen với việc này, nên chỉ đứng một bên Tiêu Thu Phong, không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu.

Luo là cao thủ, đương nhiên đã cảm nhận được lực lượng khổng lồ này, vừa rồi sự khinh thường của hắn đã biến mất. Hắn biết trận chiến này sẽ rất vất vả.

“Mời anh, tôi và người khác đối địch, không có thói quen ra tay trước... “ Khi Luo vừa nói ra, vài tiếng vỗ tay đã vang lên, đây là phong phạm của cao thủ, không ít lính đánh thuê đã nhếch ngón cái lên, tỏ vẻ kính nể.

Tiêu Thu Phong tuy không khách khí nhưng cũng nhẹ nhàng cảnh cáo : “Luo tiên sinh, xin chú ý”

Chân khí Luo đã ngưng tụ thành khí tức của đao và kiếm, dưới ánh mặt trời chói chang lại càng tản ra tia bạch quang mạnh mẽ, cuốn lấy thân thể của Tiêu Thu Phong, cuộn tròn khắp người, khí thế cuộn cuộn. Giờ phút này, ngay cả Shi Mufu cũng đã cảm nhận được.

“Người... đàn ông phương này... hình như không kém...” Hắn đã có chút lo lắng.

“Tướng quân, người không cần lo lắng, cả đời này tôi đã chứng kiến giáo quan Luo chiến đấu không ít lần, người cứ yên tâm, anh ta nhất định sẽ chiến thắng” Tên giáo quan bên cạnh có vẻ rất tự tin.

Hắn tự tin, cũng bởi vì hắn quá ngu ngốc.

“Đao lệ...” Đao lệ thật ra cũng không phải là tâm quyết mạnh nhất, mà chính là đao tâm. Nhưng Tiêu Thu Phong cũng muốn thử một lần với tên quán quân này, xem nó sắc bén cỡ nào. Đương nhiên cũng cũng muốn học tập học hỏi một chút, nên ra tay lượng sức, để đối phương còn có cơ hội thi triển.

Cho dù là đao lệ sơ cấp, nhưng hàn khí giết chóc này đã làm cho người khác cảm thấy khủng hoảng. Tay phải Luo nắm chặt cây đao hai thước, vẫn không nhúc nhích, nhưng hai mắt lạnh lùng đã phát ra một tia tàn độc, rồi đột nhiên phát ra toàn lực công kích, hắn biết, người đàn ông này, không giống như lúc nãy rồi, nên vừa ra tay đã dùng toàn lực.

156. Chương 156: Cường Giả Không Thể Chiến Thắng

Nhưng đáng tiếc, hắn đã gặp Tiêu Thu Phong, Tiêu Thu Phong trời sinh là võ chi phách, đã không còn ở phạm trù người bình thường, ba mươi sáu người của Thần Binh chiến đội do một tay hắn huấn luyện ra, giờ đây người nào cũng đạt đến cảnh giới binh vương, cho dù Luo có hơn một chút, nhưng cũng không đàn áp được là bao.

Hắn đã bốn mươi tuổi, đối với thành viên của Thần Binh chiến đội mà nói, là một con người rất giàu kinh nghiệm thực chiến, cho nên ở phương diện này, họ không thể nào sánh với Luo.

Nhưng cho dù kinh nghiệm phong phú, cũng chỉ là một loại kỹ xảo mà thôi, và cũng không liên quan nhiều đến sức mạnh. Đao khí cường đại của Tiêu Thu Phong vừa ra, Luo đã bó tay, dù hắn đã đối mặt với vô số lần sinh tử, nếu nói về dũng khí, phần này hắn hoàn toàn không thiếu, nhưng cái này là khí kinh vô hình, hắn còn rất xa lạ.

Vài tiếng xé gió “Xoẹt xoẹt ...” vang lên, Luo đã đâm ra mười ba thức, né tránh đao khí cường đại, nhưng lực lượng của nó làm cho hắn đau nhức, giống như một trận gió đập vào mặt, làm cho hắn không cách nào tránh né.

“Luo tiên sinh, đến lượt anh” Tiêu Thu Phong không tiếp tục công kích nữa, mà lùi về sau ba bước, để cho đối thủ có cơ hội.

Ngoài việc muốn tham khảo, Tiêu Thu Phong còn muốn để cho đám Thiết Trụ Lý Cường Binh làm quen. So với lực lượng của binh vương, Luo quả thật đã là một kẻ mạnh. Luo cũng không khách khí, bởi vì hắn cảm nhận được sự khùng khiếp của người đàn ông phương đông này, nếu không tiến hành phản kích, sợ ngay cả nửa điểm thủ thắng cũng không có.

Cước bộ như gió, cơ hồ như Tiêu Thu Phong vừa nói xong, hắn đã đến gần, dao trong tay đã đâm ra sáu thức vào sáu phương vị trên người Tiêu Thu Phong, nhanh như lời kích, chiến ý cuồng bạo, không để cho đối thủ có bất cứ cơ hội gì.

Loại chiến pháp này vừa nhanh vừa tàn nhẫn, trên chiến trường là một loại chiến pháp hàng đầu, năm đó Tiêu Thu Phong đã từng luyện qua. Đương nhiên là rất quen thuộc, thân pháp ảnh tử, mờ ảo không chừng, dễ dàng tránh né. Mặc kệ đối phương tấn công hung hãn thế nào, hắn vẫn có thể tránh né trong nháy mắt.

Cho dù cận chiến, Luo được xưng là cận chiến vương, cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

Khi đã đâm đến dao thứ ba mươi sáu, hơi thở của Luo đã không ổn định, trên trán đã xuất hiện rất nhiều mồ hôi, nhưng trên người lại có hương vị say máu, theo chiến ý nồng đậm mà phát ra, càng làm cho nó trở nên nồng nặc. Hai mắt hắn đảo liên tục, như muốn tìm một cơ hội thích hợp để công kích trong nháy mắt.

Ánh mắt của Tiêu Thu Phong vẫn bình thản, hô hấp bình thường, không vì tránh né mà tiêu hao khí lực, làm cho Luo công ra ba mươi sáu cái đâm, hắn cũng đã lộ ra thực lực của binh vương, không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian.

Nhìn thấy trên gương mặt nghiêm đầy vẻ khấn trương của Luo, Tiêu Thu Phong thản nhiên cười, nói : “Luo tiên sinh, đã tiếp của anh ba mươi sáu chiêu, bây giờ anh cũng tiếp một đao thử xem ...”

Nụ cười vừa dứt, trong khoảnh khắc ấy, hắn quát khẽ một tiếng : “Đao tâm ... “ Cái này đã không là lực lượng như đao lệ khi nãy, đao tâm chính là binh khí vạn duyên đã đạt đến cảnh giới cực điểm

Đao tâm vừa rồi, kèm theo ánh hào quang chói lòa, rồi trở thành ngân quang, còn chói chang hơn so với ánh mặt trời. Tiêu Thu Phong đứng giữa ngân quang đó, vô cùng bình thản, tay đã giơ lên, chưởng thành đao, đao ngưng thành khí, hình thành đao mang lóe sáng, bổ đến hướng của Luo.

“Keng keng ... “ Một tiếng, cây dao tinh luyện của hắn đã bị chấn làm đôi, rồi bị đao khí nhập thể, phát ra một tiếng “Hự ...” Luo bị đao khí tập trung, từ từ ngã xuống, tay phải xuất hiện một vết cắt, như bị lửa đốt nóng, dĩ nhiên ngay cả máu cũng chưa kịp chảy ra, nhìn thấy làn da hồng hào dần trở thành khét đen trong nháy mắt.

Thân thể Luo chấn động, run lên một cái, phun ra một ngụm máu. Giờ phút này, trên vết cắt đã xẹt ra máu tươi, rồi rất nhanh nhuộm đỏ toàn thân. Hắn vẫn chưa mở miệng, tất cả mọi người cũng chưa mở miệng, mọi người đứng vây xung quanh cũng im lặng như tờ. Bọn họ không còn tin vào hai mắt của mình.

Shi MuFu nắm chặt nắm tay, trán đổ đầy mồ hôi, giống như vừa vận động mạnh xong, thân thể không ngừng run run, trong lòng mang một nỗi hoài nghi thật lớn, binh trung chí vương, được xưng là thiết huyết binh vương, mà chỉ trong một chiêu đã dễ dàng bị đánh bại.

Bọn họ thậm chí còn chưa nhìn rõ người đàn ông phương đông kia ra tay, thì đã thấy vết đao trên người Luo.

“Luo tiên sinh, thành thật xin lỗi, tôi đã dùng quá sức. Dù vậy cũng nói cho anh biết, thật ra anh còn rất kém”.

Đánh bại một người, bên cạnh việc đánh bại thân thủ, còn muốn đánh bại tinh thần. Luo là một cao thủ, giờ phút này giết hắn cũng không dễ dàng, cho nên Tiêu Thu Phong chỉ đá kích niềm tin của hắn, hy vọng bức hắn bỏ đi, Tiềm Thứ không có hắn, sẽ đối phó dễ dàng.

Luo nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong, không phản bác, chỉ nói : “Tôi đã bại, nhưng tôi vẫn muốn cảm tạ anh, anh đã chỉ cho tôi biết, như thế nào mới là sức mạnh chân chính. Tiêu tiên sinh, Trung Đông là thiên hạ của anh”.

Máu vẫn còn đang chảy, nhưng Luo đã xoay người bỏ đi.

Trong nháy mắt, Luo đã rõ ràng, người đàn ông phương đông này không hề tự đại, bởi vì hắn quá mạnh, có thể kiêu ngạo cuồng ngôn, đó là điều đương nhiên. Thật nực cười, bản thân không biết tự lượng sức, lại còn nghĩ muốn đánh bại hắn.

Chờ cho đám Tiêu Thu Phong rời đi, tại chỗ ở của Luo, vài tên lính đánh thuê cũng đã giúp hắn băng bó vết thương. Còn Mufu sau khi cáo báo tình hình với tướng lĩnh cao cấp, cũng ngây ngốc đứng nhìn hắn.

Luo nhẹ nhàng hít một hơi, trên mặt không hề có một tia uể oải vì bại trận, ngược lại còn rất thư thái, ngay cả vết thương do đao gây ra này, tựa hồ như hắn cũng không cảm nhận được sự đau nhức.

“Các người muốn hỏi gì, cứ hỏi đi!”

Shi Mufu mở miệng nói : “Luo, cậu không nên bại”.

Làm giáo quan cho Tiêm Thứ, Luo đã không còn là một giáo quan bình thường, mà là chỗ dựa tinh thần cho tất cả lính đánh thuê, tất cả mọi người có thể nhận định như vậy. Chỉ cần Luo không chết, Tiêm Thứ mãi mãi tồn tại, nhưng, hắn đã bại, bại rất thê thảm, hơn nữa còn bại trước mắt mọi người.

Luo không tức giận, cũng không biện hộ, nói : “Đúng vậy, tôi đã bại, là bại tâm phục khẩu phục, hắn chính là mục đích của đời tôi, cường giả không thể chiến thắng”

Từ thái độ của Luo đối với việc thắng thua này, có thể thấy được, hắn không vì sự kiêu ngạo bị hủy đập nát mà trở nên quẫn trí. Trước kia do chưa gặp được đối thủ, cho nên vẫn nhận định rằng mình là vô đối. Nhưng bây giờ mới biết, hắn quá cùi bắp.

Shi Mufu có vẻ không được tốt, nhưng cũng không tức giận gì, nói : “Luo, cậu không được quên thân phận của mình, Ma Quỷ là đối thủ của chúng ta, cho nên cậu không cần phải bội phục, vì khi chúng ta có cơ hội, sẽ ra tay tiêu diệt Ma Quỷ, cuối cùng cậu vẫn là kẻ chiến thắng”.

Luo nhìn sơ đã biết suy nghĩ của Shi Mufu, lão muốn liên minh với Thiên Không đối phó với Ma Quỷ, với người đàn ông kia. Chỉ cần hắn tồn tại, Tiêm Thứ sẽ an toàn, mọi người hằng đêm đều có thể ngon giấc.

“Nếu tôi là ông, tôi sẽ không làm như vậy, hắn không thể bị đánh bại” Luo thở dài :”Nhưng tôi cũng biết, ông sẽ không nghe tôi, cho nên, sáng mai tôi sẽ rời khỏi đây, tướng quân Shi Mufu, chúc ông may mắn”.

Luo đã có ý tiễn khách, bây giờ, Mufu rất hy vọng Luo có thể giải thích vài câu về trận đánh hôm nay, hoặc là làm cho tâm lý của hắn dễ chịu một chút.

Hắn bại, không chỉ bại trên chiến trường, mà ngay cả niềm tin của hắn cũng đã ngã xuống, bây giờ, hắn chỉ còn là Luo, không còn là Thiết Huyết Binh Vương nữa.

Shi Mufu biết, kết cục này không cách nào vẫn hồi được nữa.

Ngày hôm sau, Luo rời đi không một lời từ biệt, chỉ đưa mắt nhìn khắp nơi trong Tiêm Thứ, vẻ mặt buồn bã, mọi người đang tự hỏi: Nếu thật sự giao chiến với Ma Quỷ, thì người đàn ông cường đại đó, ai có thể ứng phó?

Không ai có thể đánh bại hắn, Luo trước khi đi đã để lại một câu, tựa như ác chú, đánh mạnh vào niềm tin của họ.

Chiến ý đã xuống đến mức thấp nhất. Shi Mufu gọi điện cầu cứu, giờ phút này Tiêm Thứ cần một chỗ dựa tinh thần cường đại.

Đang trong thời điểm Tiêm Thứ mê mang, Tiêu Thu Phong đã bắt tay vào đối phó với Thiên Không.

Cho đến bây giờ vẫn chưa kẻ nào dám coi thường thực lực của Thiên Không, từ đêm hôm đó, mặc dù đã tiêu diệt được quân của Scorpion, nhưng Ma Quỷ cũng tổn thất không nhỏ, ngay cả Lý Cường Binh cũng bị thương. Ngoài ra Kyrgyzstan còn có trong tay hơn bốn vạn người.

Nếu hắn muốn cùng chết, Ma Quỷ chắc chắn sẽ kết thúc.

Cho nên, không thể để chúng có cơ hội công kích, Tiêu Thu Phong đã quyết định, tiên hạ thủ vi cường.

Hắn không phải kẻ ngu, tấn công, cũng chỉ dẫn người đến gần doanh trại, đối mặt với lực lượng của Thiên Không, chỉ từ từ phân tán ra, từ từ tiêu diệt, cần một lực lượng cường đại là dao động tư tưởng của chúng, để chúng không đánh mà tự hàng.

Liên tiếp ba ngày, động tĩnh của Thiên Không càng lúc càng lớn. Theo tình báo của Tank, Thiên Không đã triệu hồi thủ hộ vệ đội, làm cho nhiều thành viên bị đè nén trong doanh đã có cơ hội phát hỏa.

Công kích có lẽ là ở hai ngày này.

Tiêu Thu Phong đem phương pháp đối phó Thiên Không chia ra làm ba phần : Nhất Tập Nhị Đổ Tam Bính.

157. Chương 157 : Tập Kích Binh Đoàn Thiên Không

Nhất Tập, là tập trung cao thủ tinh nhuệ của Ma Quỷ, bất ngờ đánh vào Thiên Không, rồi chém giết ở ngoài, gây rối loạn cho chúng. Ít nhất là để lão già cao ngạo Kyrghyzstan phải hạ lệnh công kích.

Nhị Đổ : còn có nghĩa là ngấm bẩn, cũng giống với phương pháp giết Scorpion, nửa đường mai phục bộ binh, lấy lợi thế địa hình mà đánh cho đối phương bị thương nặng, rồi cộng thêm đánh lén để binh đoàn Thiên Không trở nên hỗn loạn.

Trải qua hai bước trên, nếu chúng còn có thể tấn công, Ma Quỷ chỉ còn có thể liều mạng. Bởi vì Ma Quỷ đã không còn đường lui, cho dù bây giờ Thiên Không vì không có ai giúp nên không dám động thủ, nhưng một khi sống qua ba tháng, mục tiêu đầu tiên của hắn chính là Ma Quỷ.

Tiêu Thu Phong đương nhiên không để cho chúng có cơ hội này.

Nhiệm vụ đã được an bài xong, trận đánh lần này, còn có ảnh hưởng lớn hơn cả trận lần trước, chỉ cần thắng trận này, Ma Quỷ đã có chỗ đứng tại Trung Đông.

Đây là hy vọng của Tiêu Thu Phong, cũng là giấc mộng của Tank, làm cho tất cả mọi người của Ma Quỷ trở nên hưng phấn, bọn họ có thể trở thành chủ nhân của Trung Đông, và cũng bởi vì là người của Ma Quỷ, mà trở nên kiêu ngạo.

Chọn lựa người tập kích cũng không nhiều lắm, nếu là đánh lén, đương nhiên cần tính hiệu quả. Tiêu Thu Phong chỉ nói với họ vài câu : Tốc độ phải nhanh, xuống tay phải tàn nhẫn, có thể sử dụng tất cả mọi thủ đoạn.

Thần Binh Chiến Đội, Lang Nha, còn có Triệu Nhược Minh cũng có mặt, vì đối mặt với thỉnh cầu của hắn, Tiêu Thu Phong đã phải suy nghĩ rất lâu mới đáp ứng vì nếu không trải qua mưa gió thì làm sao có thể thấy được cầu vồng.

Nếu bảo hộ và chiếu cố quá mức, thì đối với Triệu Nhược Minh, có lẽ ngay cả so với Lang Khuyển và Labus cũng sẽ kém hơn, không phải là chuyện tốt.

Những người đánh lén đều là cao thủ, hơn năm mươi người, chuẩn bị tiến đến doanh trại Thiên Không mà đánh cướp. Có một điều rất kỳ quái là, Ruth là một người rất hiểu chiến, nhưng hôm nay lại không đến thỉnh cầu Tiêu Thu Phong cho ra trận, trên mặt rất bình thản, làm cho người khác phải tò mò.

Mãi cho đến khi bọn Tiêu Thu Phong rời đi, nàng mới sung sướng ngẩng dựng lên, nàng không tham gia hành động này, bởi vì nàng còn có chuyện quan trọng hơn.

Ma Quỷ gặp nguy khốn, nàng đã sớm ra lệnh cho nhiều cao thủ đến đây tương trợ, những người này bây giờ cũng đã bí mật có mặt, nàng không muốn nói ra, vì muốn cho người đàn ông của nàng vui mừng lần sợ hãi.

“Babi, tập hợp Mị Ảnh, chúng ta có hành động lớn “

Huấn luyện lâu như vậy, cũng nên hành động một lần, Ruth thật cao hứng, có cơ hội hỗ trợ cho người đàn ông mình yêu.

Hai trăm sát thủ loại một, do chính nàng tự mình huấn luyện, bọn họ liên hợp, chính là cơn ác mộng của Thiên Không.

Babi là một nữ nhân rất trẻ, là thuộc hạ mà Ruth coi trọng nhất, bây giờ được nàng bổ nhiệm vào vị trí đội trưởng Mị Ảnh, đương nhiên không chỉ vì thực lực của nàng, mà Babi còn rất thông minh, biết thân phận của mình, biết nên làm cái gì và không nên làm cái gì.

“Vâng, thủ lĩnh “ Babi chỉ là một người con gái, nhưng cũng là một quân nhân. Tại Trung Đông, không gian sinh tồn của phụ nữ rất nhỏ, dù nàng được huấn luyện từ nhỏ, thực lực không thua kém đàn ông, nhưng vẫn bị người nhạo báng, trêu chọc. Đơn giản vì nàng là phụ nữ.

Nhưng ở binh đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ này không hề tồn tại loại người cao cao tại thượng kia. Vị “Thần” ấy đã từng nói : “Bất luận kẻ nào đều có quyền lợi sinh tồn, không phân biệt chủng tộc, cũng không phân biệt giàu nghèo. Cái duy nhất phân biệt ở đây chính là thực lực, là kẻ mạnh và kẻ yếu”

Cho nên, nữ binh như các nàng, trong hoàn cảnh này, chỉ có một mục đích, đó là không ngừng vươn lên, quyền lợi sinh tồn, trừ người khác cho, các nàng cũng muốn nắm chắc cơ hội bằng thực lực bản thân.

Có thể trở thành nữ quân nhân, đều phải có một trái tim sắt đá, có đôi khi, các nàng còn lãnh khốc hơn cả đàn ông. Vì thế, Ruth rất hài lòng.

Trong các binh đoàn bình thường, nữ binh cho dù có thể sinh tồn, những cũng phải chịu rất nhiều quân kỷ, riêng chỉ tại Ma Quỷ, các nàng mới có thể có được quyền lợi của phụ nữ.

Mị Ảnh trở nên cường đại, bởi vì các nàng đều hy vọng vào nó, cho nên đã giới thiệu không ít người thân hay bằng hữu đến. Ở chỗ này, các nàng trở thành người một nhà, các nàng đều có hoàn cảnh và kinh nghiệm giống nhau, biết cuộc sống trước đây gian nan, cho nên đối với Ma Quỷ rất quý trọng.

Chỉ cần Ma Quỷ tồn tại, các nàng có thể hy sinh tất cả. Đây đã trở thành ngôi nhà của các nàng, không thể để cho kẻ nào phá hủy được.

Mấy cái này, đến cả Tiêu Thu Phong cũng chưa ngờ được. Hắn chỉ cho các nàng một chút quyền lợi của phụ nữ mà các nàng vì hắn mà nỗ lực.

Xa cầu, rất đơn giản, chỉ cần đối tốt với một người, thế là quá đủ.

Tiêu Thu Phong dẫn những người này, chia làm năm nhóm, tập hợp trên đỉnh núi gần binh đoàn Thiên Không. Dưới ánh mặt trời chói chang gay gắt thế này, sẽ làm cho nhiều người mất đi sự cảnh giác.

Với thực lực và tốc độ của họ, không cần mượn màn đêm làm nơi che giấu.

Thiết Trụ phụ trách cửa lớn, Lý Cường Binh phụ trách đốt lửa, Lang Nha phụ trách đóng quân. Có thể thiêu được bao nhiêu, giết được bao nhiêu cũng được, càng nhiều càng tốt. Nhưng tiền đề chỉ có một câu : Tốc chiến tốc thắng, thời gian nửa tiếng.

Tiêu Thu Phong phân chia nhiệm vụ của mỗi người trên bản đồ xong, vung tay lên, bắt đầu hành động đánh lén.

Không một tiếng động, trận chiến giữa Ma Quỷ và Thiên Không lặng lẽ diễn ra.

Xử lý liên tiếp sáu tên gác trạm không phát ra một âm thanh nào, Lang Nha tựa hồ như rất có hứng thú, có thể đánh lén từ cự ly rất xa, người của hắn còn mang theo rất nhiều thuốc nổ, muốn làm nổ tung doanh trại của Thiên Không.

Thiết Trụ đã xông lên, cửa trước có ít nhất một trăm tên đang đứng gác, tiếng nổ vang lên, rồi tiếng súng cũng vang lên, đã hơn mười tên gác cửa ngã xuống, bọn chúng mượn cửa để che chắn và hỏa lực cường đại để phản kháng.

“Lang Nha, cho mấy tên kia vài quả pháo “Thiết Trụ bị hỏa lực địch áp chế, trong lòng rất khó chịu, hét lớn một tiếng với Lang Nha.

Nhưng Lang Nha lại đem pháo ống ném qua một bên, nói : “Lão tử phụ trách đánh vào doanh trại, chuyện của người, tự xử lý, các anh em, đi ... “

Hắn không nể mặt Thiết Trụ một chút nào, dẫn người của mình đi ra ngoài.

Lý Cường Bình dẫn những đội viên có thân pháp nhanh nhất tiến vào bên trong doanh trại của Thiên Không, bắt đầu quấy nhiễu, giờ phút này, bốn phía đã nổi khói lên, kèm theo tiếng súng dày đặc, còn có tiếng nổ lớn, chiến sự đã trở nên kịch liệt.

Lang Nha đã tìm được vị trí tốt, hướng về phía cửa trại, bắt đầu nã đạn về hướng những tên lính đang ẩn núp, trong vài phút đồng hồ đã xuất hiện mấy chục thi thể lấp hết cả đường.

Cửa nổ, rồi đến tường cũng sụp, hàng ngàn tên lính đánh thuê lao ra, nổ súng liên tục, hình thành một áp lực rất lớn.

Sáu cây súng máy, hình thành một mạng lưới liên kết, làm máu tươi phun trào khắp nơi. Giờ phút này Lang Nha đã lên cơn khát máu, cảm giác giết chóc tăng mạnh, vọt lên trước hết lớn : “Bắn con mẹ nó hết cho tao “

Cho dù đạn đã xả ra rất nhiều, nhưng bọn chúng quả thật rất đông, ngay cả trực tiếp bắn cũng không thể ngăn cản công kích của chúng, khoảng cách đã ngày càng gần.

“Ầm ... Ầm ... “ Những tiếng nổ lớn, một người lính đã bị thiêu cháy, ngay cả da cũng bị khét đen, nằm bất động trên mặt đất.

Kyrgyzstan đã thu được báo cáo, giờ phút mặt đã tái đen, Ma Quỷ thật to gan, dám đến đánh lén, thật sự cho rằng chỗ này là chốn không người sao?

“Ra lệnh cho tất cả, bảo vệ những trọng điểm, gặp kẻ nào, giết không tha, lập tức tổ chức một vạn người cho ta, chúng ta phản kích ...”

Âm thanh gấp rút, kèm theo sự bạo động, vì hấn đã nhẫn nại rất lâu, giờ phút này không thể nhịn được nữa.

Hậu viện doanh trại đã bị nhóm người Tiêu Thu Phong đánh vào, giết gần mười mấy người quan quân cao cấp, nhưng vẫn không tìm thấy Kyrgyzstan, lão cáo già, quả thật không chỉ có hư danh, có thể quản lý cả một binh đoàn mấy vạn người.

“Lão đại, bây giờ nên làm gì?” Phía sau Tiêu Thu Phong chính là Triệu Nhược Minh, đây là lần đầu tiên hấn tham gia việc chém giết này, nhìn thấy những thi thể đầy máu, trong lòng hấn đã xuất hiện một loại bạo lực điên cuồng. Thật ra thì ... cái cảm giác này ai ai cũng có, chỉ đợi cơ hội kích động thôi.

“Chuẩn bị vài trái bom, rồi chúng ta đi, thông báo với mọi người, rút lui ... “ Nhìn thấy lính của Thiên Không càng lúc càng đông, nếu còn kéo dài sẽ không thể rời đi được.

Triệu Nhược Minh rút ra ba trái lựu đạn, tiện tay ném đi, sau đó liền nghe được những tiếng nổ lớn kèm theo tiếng hét thảm, làm cho người khác cảm thấy sảng khoái không thôi.

Lý Cường Bình đã ra lệnh rút lui, sau khi vắn gậy vài cái cổ của mấy tên cản đường, thân hình nhảy lên, núp sau những bức tường, lặng lẽ biến mất, những đội viên phía sau cũng đã rút lui.

Ở cửa lớn đã đầy xác và máu, Thiết Trụ càng giết càng tàn khốc, nhưng tên lính cản đường dần bị hấn đánh cho tan xương nát thịt. Giờ phút này không còn một thi thể nào lành lặn.

Lúc Tiêu Thu Phong xuất hiện, hấn đã vượt qua khỏi cửa, một tay một súng, giống như trong những phim hành động, một người vượt quan ải, vạn người không thể cản.

158. Chương 158 : Cuộc Chiến Thành Thị

Tiêu Thu Phong đập cho một cước, hơi dùng quá sức, Thiết Trụ bị văng ra hơn mười mét, như một viên pháo bay vào một cái, rồi hạ cánh đẹp mắt trên mặt đất.

“Ha ha, quả thật rất đẹp, rất lãng tử “ Lý Cường Bình nhìn thấy Thiết Trụ tứ chi đều hướng lên trời, mở miệng trêu tức : “Thật không ngờ, thẳng nhóc Thiết Trụ ngay cả khi ngã cũng có loại hình như vậy”

Mọi người cười ầm lên, Tiêu Thu Phong cũng dở khóc dở cười, mắng : “Cẩn thận một chút, trước tiên bảo toàn mạng, lui “

Thật là ... phía sau còn cả hàng ngàn truy binh, thế mà bọn họ lại còn có thời gian nói giỡn. Chẳng qua, cái khí thế này làm cho mọi người rất vui, và ít nhất đã không còn ai e ngại binh lính của Thiên Không, chiến ý đã nồng nặc.

Bị Tiêu Thu Phong mắng, Thiết Trụ sao dám mở miệng, đứng dậy phủi phủi, gãi gãi đầu cười cười, lớn tiếng quát : “Các người không được cười nữa. Đợi đến lúc ra trận, xem ai giết được nhiều nhất “

“So thì so, lão tử sợ người à?” Lang Nha mặt đầy lệ khí, sát khí dâng trào, nếu không phải vì Tiêu Thu Phong ra lệnh lui quân, hẳn đã ở lại tàn sát thêm một chút rồi.

Ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không thể ngăn bọn họ được. Loại hình thức thi đấu này, hẳn không có ý kiến. Chiến tranh với tàn khốc như vậy đây, hơn nữa binh đoàn Thiên Không đã không cho hắn lựa chọn.

Kyrgyzstan bước ra cửa, chậm rãi đi tới, nhìn khắp nơi trong doanh trại, tâm lý phần nộ, điên cuồng như sóng biển, hẳn đã mất đi lý trí.

Hai kho đạn bị nổ, lương thực bị thiêu, binh lính chết vô số, những tiếng than oán khắp nơi, sự giết chóc vô tình này đã làm cho hắn không thể nhẫn nại, lớn tiếng ra lệnh : “Ra lệnh, toàn bộ tập hợp, hôm nay nhất định phải cùng Ma Quỷ tử chiến, không chết không được “

“Tướng quân, người nhất định phải cẩn thận một chút, Ma Quỷ bây giờ đang có khí thế, chờ chúng ta ra khỏi cửa, hay là chúng ta cố thủ trong binh doanh, đợi qua vài ngày thì tìm chúng tính sổ tiếp!”

Kyrgyzstan tức giận vô cùng, một cái tát đã xuất ra : “Cút, tập hợp đội hình, cho dù là đánh trận cuối cùng, ta cũng muốn Ma Quỷ diệt tuyệt”.

Không thể cùng sống, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Kyrgyzstan.

Người bị tát kia đã đứng dậy, còn các quan lớn đã bắt đầu tập hợp đội hình, vài trăm chiếc xe tải, trang bị hạng nặng ... Sát khí mãnh liệt, lúc này đây do Kyrgyzstan tự mình chỉ huy, toàn thể binh đoàn xuất động, phát thế chém giết Ma Quỷ rồi khởi hành.

Bốn vạn binh lực cường đại như thái sơn áp đỉnh, lúc này đây Kyrgyzstan đã thật sự trở nên điên cuồng.

Chiến tranh đã bắt đầu, quân đội chính phủ càng cảnh giác cao độ. Bọn họ không ngăn cản, bởi vì không muốn đám lính đánh thuê này về sau tìm đến làm phiền. Còn phần bọn họ muốn bắn chém lẫn nhau, chính phủ cứ mắt nhắm mắt mở coi như không thấy, chết càng nhiều càng tốt, coi như giảm được áp lực cho họ.

Tiêu Thu Phong đã dẫn mọi người về nhị đạo đồ quân, hơn năm ngàn quân của Ma Quỷ đều đã theo lệnh phục kích tại đây. Nơi này núi cao khe hẹp, đợi đến lúc lâm trận, cứ cho nổ tất cả, xem ra Thiên Không nhất định sẽ tổn thất không nhỏ.

Ai cũng đã nghĩ đến, Kyrgyzstan đã tức giận đến cực điểm, đâu còn dư hơi mà để ý đến những việc này. Chỉ lưu lại một ít để xử lý hậu sự, còn lại tất cả đều đã lên đường.

Mặc kệ Ma Quỷ lẫn người đàn ông phương đông kia cường hãn cỡ nào, dưới gót giày của bốn vạn quân, cũng đủ để đập nát bất kỳ kẻ nào.

Không có tiền trạm canh gác, nhưng chiếc xe tải cứ lao như điên, lao đến hướng doanh trại của Ma Quỷ, lộ trình chỉ có tám mươi dặm, chạy xe sẽ không quá một tiếng. Mà Kyrgyzstan lại ra lệnh, toàn lực công kích, bởi vì tức giận, tâm lý hắn đã tràn ngập sự giết chóc vội vã.

Lúc những chiếc xe hơi đi vào khe núi, thì một tiếng nổ lớn vang lên, cùng lúc đó là những tiếng ầm ầm dữ dội, mấy chục tên lính đánh thuê bị nổ tung lên khỏi mặt đất, tiếng kêu thảm hét vang khắp nơi. Trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng súng nổ lên, như mưa sa gió giạt, lôi đình đánh xuống.

Kyrgyzstan không hề khản trương, nếu so sánh về binh lực, Ma Quỷ căn bản không thể nói chuyện với Thiên Không. Thiên Không có hơn năm vạn lính đánh thuê đã được thông qua huấn luyện chuyên nghiệp, bất kể là thực lực hay chiến lực đều mạnh hơn Ma Quỷ rất nhiều.

“Ra lệnh cho đại đội thứ ba, đánh sâu vào, pháo kích che chở “Mỗi đại đội là một vạn người, vài trăm khẩu súng máy đã được chuyên chở đến đây, theo tiếng của chỉ huy, bắt đầu nã đạn. Những trang thiết bị cơ động tân tiến nhất của nước M đều đã được quân lính của Thiên Không đem ra dùng.

Những con gà này... cũng thật sự mạnh mẽ!

Nếu không phải dựa vào lợi thế địa hình, thì theo nguyên lý bình thường, binh đoàn Thiên Không với hỏa lực cường đại như vậy, đích xác là không có đối thủ. Chỉ đáng tiếc là, giờ phút này, đá từ trên cao ném xuống, không cần đến súng, chỉ là một tảng đá, cũng đủ giết người.

Tiêu Thu Phong cho dù có bản lãnh cao vút trời, nhưng cũng không thể ngăn nổi sóng to, đối mặt với mấy vạn tinh binh thế này, không thể làm gì khác hơn ngoài việc phân tán lực lượng của Ma Quỷ, để giảm bớt thiệt hại, nhưng bị pháo oanh tạc, năm ngàn tinh binh cũng tổn thất không nhỏ.

Dựa theo sắp xếp của Tiêu Thu Phong, Tank đã cho con đường này nổ tung lên, để cho những chiếc xe của chúng trở thành đồng sắt.

Hơn hai giờ kịch chiến, đại đội của Thiên Không thay phiên công kích, không một khắc nghỉ ngơi, và đã tổn thất gần vạn người, còn năm ngàn lính đánh thuê của Ma Quỷ cũng đã tổn thất quá ngàn người. Chiến sự kịch liệt dị thường, thi thể chất đồng trong khe núi, máu chảy thành sông.

“Ra lệnh cho bộ binh, rút lui về thành phố, hình thế thế phòng ngự khu vực”.

Nhìn thấy Thiên Không ngày càng đến gần, Tiêu Thu Phong biết lợi thế địa hình đã hết tác dụng, vì thế vội vàng ra lệnh lui quân lần nữa.

Hơn nửa giờ sau, trong nỗ lực điên cuồng, Kyrgyzstan đã dẫn quân ra khỏi khe núi, trừ vài chiếc xe đi đầu đã qua được, còn lại toàn bộ số xe sau đã trở thành phế vật.

Kyrgyzstan để lại một tiểu đội trông coi, rồi ra lệnh cho tất cả đi bộ, cùng Ma Quỷ đấu lần hai, chứng minh một việc, lực lượng của chúng, chưa đủ để nói chuyện với Thiên Không. Nếu không phải nhờ vào địa hình của khe núi, bọn chúng đã tuyệt mạng.

Đây là một loại khẳng định, Kyrgyzstan không kéo dài với Ma Quỷ, hôm nay nếu ta không chết thì người vong.

Mấy vạn người đang gấp rút chạy về hướng thành phố.

Mà trong khe núi cũng đã phát sinh dị trạng, Lang Nha cùng hơn một ngàn binh lính Ma Quỷ đã tập kích đám lính của Thiên không. Đây là kế hoạch của Tiêu Thu Phong, muốn để Lang Nha đánh vào ổ của Thiên Không.

Loại chuyện này, Lang Nha dễ dàng làm được.

So với những hạng mục được triển khai trong thành phố, Lang Nha chỉ dẫn theo ngàn người, đoạt lấy xe, hướng về doanh trại của Thiên Không.

Một vạn quân đã bị Tiêu Thu Phong chôn vùi ở đây, còn phần còn lại, khoảng hai vạn người kia, khi bước vào trong doanh trại của Ma Quỷ, cũng là những bước chân cuối cùng của chúng. Bởi vì, đối với tân binh, nếu không có thực lực chiến đấu, thì chẳng khác nào bước vào chỗ chết.

Nhưng, đối với Thiên Không, đây cũng chưa phải là cú đánh trí mạng. Khi bọn chúng đi vào thành phố, Mị Ảnh và Đồ Thần ra tay, mới làm cho người khác cảm nhận về sự tàn sát.

Có thể tưởng tượng một chút, năm trăm tay súng, ẩn nấp trong thành phố, mỗi người sẽ hạ vài trăm người, nhưng kẻ địch lại không thể tìm thấy được chỗ nấp của họ. Hình thức chiến đấu như vậy làm con người ta càng đánh càng sợ hãi.

Loại súng trường này, đương nhiên là mới vừa chuyển đến để Mị Ảnh sử dụng, chẳng qua với việc bắn tỉa này thì trong lúc luyện tập, Mị Ảnh đã rất quen thuộc.

Lính đánh thuê của Thiên Không vào trong thành phố bắt đầu cướp bóc, bất cứ xe cộ nào có thể dùng được, đều rất nhanh xung vào công quỹ. Nâng số lượng lên được khoảng một trăm chiếc, vừa luôn cảnh giác với những tay bắn tỉa, vừa đi tới với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng trên đường còn có hơn vạn lính tinh nhuệ của Ma Quỷ đang chờ chúng.

Trên có bắn tỉa, dưới có bộ binh, Kyrgyzstan vừa nghe tin xong, đã vội vàng chinh quân lại.

Hắn chần chờ trong giây lát, trong lúc đó đã có thêm vài người ngã xuống, máu phun khắp nơi, mất mạng ngay tại chỗ.

Đã không còn đường lui???

“Tiến lên, đây là lực lượng cuối cùng của Ma Quỷ, nói cho mọi người biết, đêm nay trong doanh trại của Ma Quỷ, chúng ta sẽ mở tiệc ăn mừng”.

Mệnh lệnh của Kyrgyzstan truyền xuống rất nhanh.

Khúc đường lớn trong thành phố đã biến thành một đô thị chiến trường, đường phố vốn náo nhiệt bây giờ đã đầy rẫy những tiếng hét thảm, một bóng dân cũng không có.

“Ông xã, anh đã thấy được sự lợi hại của Mị Ảnh chưa, từ nay về sau các người không được xem thường các nàng nữa” Ruth một tay cầm súng chỉ vào đám lính đánh thuê nói, vừa thấy Tiêu Thu Phong đã hưng phấn lao vào lòng hắn.

Tiêu Thu Phong gật đầu, Mị Ảnh xuất hiện, thật sự là có chút ngoài ý muốn, nhưng quả thật đã giảm được áp lực cho Ma Quỷ. Giờ phút này, tình hình vô cùng hung hiểm, không thể phủ nhận, trong cái khí thế này, Ma Quỷ đã hoàn toàn chiếm thế chủ động.

“Điều đó là đương nhiên, những người này do em huấn luyện mà, chưa ai dám coi thường bọn họ “ Đây là một lời khen, lực lượng của Mị Ảnh, hắn đã rất hài lòng.

Xem ra ngày đó Tank đã quyết định đúng, với nữ binh này, bây giờ đã có tác dụng, không kém hơn so với bất kỳ lực lượng nào, làm cho những tên lính đánh thuê của Thiên Không sợ đến xanh mặt, phòng bị trở nên nghiêm túc hơn.

159. Chương 159 : Trận Chiến Khó Khăn Nhất

Đối mặt với những báo cáo thất bại liên tiếp, Kyrgyzstan không nghĩ ngợi nữa, hắn móc súng lục ra, từ trong xe tổng chỉ huy, bắn chỉ thiên lên trời một cái, hét : “Tất cả nghe đây, tiến lên đốc chiến, gặp bất cứ kẻ nào, giết hết cho ta, tiến lên ... “

Một khi đã không còn đường lui, thì hắn sẽ không để cho kẻ nào có đường lui. Về mặt của Kyrgyzstan đã trở nên điên cuồng. Ở Trung Đông này mấy chục năm rồi, có lẽ đã yên bình quá lâu, hắn đã không còn là vị tướng thiện chiến như năm nào, quả thật, hắn đã già.

Những tên lính đánh thuê của Thiên Không lại một lần nữa tiến lên giữa mưa bom bão đạn. Bây giờ, ngã tư đường đã trở thành một địa ngục máu, nhuộm cả thành phố trong một màu đỏ. Trong cuộc chiến kịch liệt này, tính mạng có vẻ ti tiện, không đáng một phen tiền.

Một ngàn ... hai ngàn ... năm ngàn ... ngã xuống càng lúc càng nhiều ... Số vũ khí của Ma Quỷ do Lang Nha cung cấp quả thật không đủ dùng, nhưng do nhờ vào những trận đánh lần trước thu được một lượng lớn vũ khí và đạn dược, đặc biệt là trận đánh với liên minh Tây Bắc, thu được rất nhiều quân hỏa của địch. Nhưng bây giờ tất cả đều được ra dùng mà vẫn không đủ.

Mỗi lần công kích là lại có hàng trăm thi thể ngã xuống, những tên lính đánh thuê đáng thương của Thiên Không đã biến thành những đồng thịt và máu, đây là kết cục của những kẻ dùng tính mạng để ký khế ước.

Năm trăm tay súng được trang bị hạng nặng đã chấm dứt cuộc sống của hơn một vạn người, đám lính đánh thuê của Thiên Không đã trở thành bia tập bắn cho họ. Mỗi tiếng “đoàng” vang lên là lại có một kẻ mất mạng, ngay cả những tên vệ binh của Kyrgyzstan cũng đã lần lượt ngã xuống.

Uể oải, thất vọng, chán nản ... tất cả cảm xúc hiện rõ trên mặt hắn, trong tâm hắn ... điện thoại vang lên.

Một tin bất hạnh khác đã truyền đến, tổng bộ trụ sở của Thiên Không đã bị công chiếm, vài trăm tên lính đánh thuê đã bị bắt, hoàn toàn đoạn tuyệt đường rút lui của Kyrgyzstan. Nói cách khác, bây giờ hắn đã trắng tay.

Hai mắt lóe lên sự chết chóc, trong nháy mắt đã trở thành hận ý, lão già phương tây này, tay cầm súng lục, lao ra khỏi xe chỉ huy không để cho đám cận vệ ngăn trở.

“Ra lệnh cho tất cả, đánh thật sâu vào. Nếu không diệt được Ma Quỷ, tất cả đều phải chết ...”

Mệnh lệnh diệt tuyệt này đã làm đám lính tiếp tục đi trên con đường của xác và máu. Một vạn quân phong tỏa của Ma Quỷ giờ đã trở thành mục tiêu của súng và đạn.

Đồ Thần đang tập kích cùng Mị Ảnh, cũng buông súng ngắm xuống, kẻ địch công kích liên tục đã làm cho súng ngắm trở nên vô dụng. Những tay súng này, trên mái hiên, trong cửa sổ ... đã bắt đầu ẩn nấp. Ruth huyết sáo một tiếng, hơn năm trăm người từ bốn hướng nã đạn, luân phiên công kích rồi lui về. Còn Kyrgyzstan thì vừa bắn bỏ ba tên lính có ý lui về, sau đó thúc dục chúng tiến lên. Còn sót lại hơn vạn người, đều là những tên hết muốn sống, không ngừng công kích. Chiến sự đã trở nên kịch liệt. Ngay cả thần binh chiến đội cũng đã triển khai tàn sát.

Cả thành phố đã loạn lên, chỉ có phe chính phủ tạm thời vẫn còn đang án binh bất động, dựa vào mấy vạn quân đội bảo vệ, vẫn còn đang bất động. Nhưng bọn họ cũng không dám manh động, bởi vì theo tin tình báo, hỏa lực của hai bên đã vượt quá mức của họ, bọn họ chỉ có thể chờ đợi kết thúc để có thể thu dọn tàn cuộc.

Hơn nữa, đối với tên chỉ huy của Thiên Không, những người của chính phủ tạm thời cũng không có nhiều hảo cảm lắm. Địa thế Trung Đông vốn bất hảo, ngay cả các loại cây lương thực cũng không thể trồng được, phần lớn lương thực đều được nhập khẩu, mà nước Mỹ vào quyền uy của một nước lớn, đã công khai chiếm lấy những quặng tài nguyên và dầu mỏ quý hiếm.

Cho nên khi nghe Thiên Không gặp phải cảnh diệt tuyệt, các quan viên của chính phủ thậm chí còn vui mừng nâng ly cạn chén.

Trở lại tình hình trên phố, binh lính của Ma Quỷ đã kiệt sức, giờ phút này mà bị công kích thì tùy thời có thể bị đột phát. Một vạn binh lính, giờ phút này chỉ còn hơn năm ngàn, mà trong binh đoàn, các binh lính này đều không được trang bị vũ khí, cho dù có chạy đến trợ giúp thì cũng chỉ làm tăng số thì thể lên thôi.

Bây giờ, điều duy nhất có thể làm là, đánh bại binh đoàn Thiên Không, nhưng để đạt được mục đích, thì Kyrgyzstan phải chết. Chỉ đáng tiếc là hắn được bảo vệ quá chu đáo, ngay cả Ruth đã nổ súng ba lần cũng chưa lấy được cái mạng chó của hắn.

Ba mươi sáu thần binh đội viên do Lý Cường Bình xuất lĩnh đã sớm ẩn thân vào các góc, tùy cơ ứng biến, vì phương pháp giết chóc của họ, nếu lao vào đám lính kia cũng không có nhiều tác dụng.

“Ruth, yểm trợ cho anh. Nếu hôm nay Kyrgyzstan không chết thì chúng ta không có hy vọng thủ thắng” Ruth nghe vậy liền chấn động, định mở miệng ngăn lại thì đã không nhìn thấy Tiêu Thu Phong đâu.

Đem micro bên tai chuyển xuống miệng, Ruth hạ lệnh : “Tất cả thành viên Đồ Thần nghe lệnh, tập trung hỏa lực, bắn chết những vệ binh của trung tâm chỉ huy, ngay lập tức!”

Ngay lập tức, hơn hai trăm tay súng của Đồ Thần đã nhắm về hướng xe chỉ huy, những tên lính hộ vệ xung quanh bắt đầu kêu thảm rồi ngã xuống.

Tiêu Thu Phong lao đến như điện, ngưng tụ chân khí của đao trong tay, hình thành một đạo khí bao trùm thân thể, những tên lính ở gần đều bị chấn động thổ huyết mà chết.

Xung quanh Kyrgyzstan bây giờ đã có hơn ba trăm lính đánh thuê bảo vệ. Trong đó có một người đột nhiên la lên : “Có thích khách, bảo vệ tướng quân”

Ba trăm người lính này đã tập trung cao độ, đề phòng bốn phương tám hướng, và dần thu hẹp vòng vây, tạo thành vòng bảo vệ. Còn Kyrgyzstan ngồi trong xe, tay không buông súng, liếc mắt dò xét khắp nơi, thân

thể hần thoáng có chút run lên.

Đánh trận này với Ma Quỷ, kết quả lại như thế này, chính hần cũng không ngờ tới. Hơn năm vạn quân, trải qua trận này, đã chết hơn ba phần tư, nhưng vẫn không cách nào đột phá được vòng vây, điều này làm cho hần không khỏi nhục chí.

Một cái bóng vụt qua, tiếng súng lập tức nổ lên, ba trăm người lính đánh thuê tinh nhuệ này, có nhiệm vụ ngăn cản bất cứ kẻ nào đến gần. Loại phòng hộ dày đặc như vậy, đừng nói lại người, ngay cả một con chim cũng không bay vào lọt.

Nhưng với thân pháp của Tiêu Thu Phong thì nhanh hơn chim rất nhiều, kiếm tâm diệt duyệt, nhưng cuồng phong bạo vũ, hình thành một cỗ khí tức khổng lồ. Một vài tên lính không chịu được chấn động đã gục xuống, chợt thấy Tiêu Thu Phong xuất hiện, bàn tay đã bổ xuống đỉnh chiếc xe.

Một tiếng nổ giòn vang, chiếc xe này đã bị cắt mất một góc, lộ ra một mặt cửa sổ. Còn Kyrgyzstan bên trong xe sợ hãi kêu lên, cúi thấp người xuống, cầm súng bắn loạn xạ, ngăn cản bên ngoài tập kích.

Lại một tiếng hét lên : “Trên đỉnh xe, sát thủ trên đỉnh xe ...”

Những tên cận vệ nổ súng lên đỉnh, nhưng đao khí đã đến, mười mấy tên bị đao khí cường đại này bổ ra làm đôi ... Đẳng xa kia, Ruth cũng đã nâng súng lên, vội vàng bắn vào những tên cận vệ phòng hộ này.

Những tiếng kêu thảm thiết và máu vẫn chưa dừng lại.

Đao thế đã thành, sắc bén vô cùng, Tiêu Thu Phong khê quát một tiếng, nhưng tựa hồ như sấm chớp bên tại. Sau đó phi thân lên, đao mang gào thế, với khuôn mặt lạnh lùng tạo thành một cỗ khí tức hàn băng.

Đao lạc, khí chỉ, hai chiếc xe hơi đã bị chặt ra làm đôi. “Ầm “một tiếng, thêm một chiếc xe nữa ... Còn Kyrgyzstan thì đang từ trong xe bò ra, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

“Bảo vệ tướng quân ...” Tên đội trưởng vừa nói xong thì “Ừ ...” Một tiếng, một viên đạn đã xuyên qua đầu hần, rồi từ từ ngã xuống chân của Tiêu Thu Phong.

Mấy trăm tên lính đánh thuê đã hợp vây lại, nhưng Tiêu Thu Phong không cho bọn chúng một cơ hội, đá một cước vào Kyrgyzstan khiến hần văng lên trời.

Khi văng khoảng hơn mười mét, thân hình Tiêu Thu Phong chợt biến mất, trước khi nòng súng của đám lính đánh thuê kịp chuyển thì đã xuất một trọng quyền vào thân thể của Kyrgyzstan.

Không một tiếng động... Cho dù Kyrgyzstan là cao thủ nhất lưu đi nữa thì cũng không còn mạng sống dưới một quyền này.

Kyrgyzstan hét thảm một tiếng, thân hình lao vọt trên không trung, rồi lại văng thêm mười mét, phỏng chừng chỉ còn lại một chút hơi tàn, máu tươi đã chảy ra theo khóe miệng, cùng với đôi mắt ảm đạm, có một chút vô lực.

Nhưng ... thân thể của hần còn chưa kịp rút đất thì Tiêu Thu Phong đã chụp lấy tay hần, dùng sức nắm hai bên, trong nháy mắt xé hần ra làm hai mảnh, rồi vút trước mặt những tên lính đánh thuê, nơi những người còn sống tập trung.

“Tướng quân ...” Một người lính đột nhiên dừng lại ... và một người khác kêu lên : “... Tướng quân ... Tướng quân đã chết ... tướng quân đã chết!!!”

160. Chương 160 : Ly Biệt Sau Thắng Lợi

Những tên lính đánh thuê đứng trước thi thể của Kyrgyzstan bắt đầu lùi lại, bọn họ không dám lên tiếng. Trong nháy mắt, vũ khí trên tay đã được ném xuống, bắt đầu đầu hàng.

Giống như một dòng chảy, khi đã hình thành, muốn ngăn cản cũng không thể được, mặc dù không ít quan lớn ngăn lại, mắt thấy thất bại của Ma Quỷ đã đến lúc, chỉ cần kiên trì một lát thì thắng lợi sẽ đến. Nhưng

bây giờ đã không ai khống chế cục diện, tướng quân đã chết, đối với những tên lính này, bỏ chạy là phương pháp duy nhất.

Nhìn thấy binh đoàn Thiên Không trở nên hoảng loạn, rồi tán đi, mọi người đều thấy mệt mỏi. Cho dù là hiểu chiến cơ Thiết Trụ đi nữa, thì giờ phút này đang ngồi tê dại dưới đất, máu và mồ hôi đã đọng thành một vũng dưới chân.

Binh lính của Ma Quỷ đã bắt đầu nhảy múa. Bọn họ không chỉ mừng vì thắng lợi, mà còn vì có thể nhìn thấy được, trong lúc hỗn chiến, Tiêu Thu Phong vô địch như sát thần, giữa vạn người lao vào chỉ huy của địch, rồi giết hẵn đi, làm tâm lý của mọi người trở nên kích động.

“Honey, em biết anh đánh đâu thắng đó mà “ Ruth đã gỡ bộ đàm ra, vọt vào trong lòng Tiêu Thu Phong, nắm lấy tay hắn và hưởng thụ sự ấm áp trong lòng hắn.

Vừa rồi, khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong lao ra ngoài, lòng nàng cơ hồ như muốn phát cuồng. Nàng biết, nàng yêu người đàn ông này, và đem hắn trở thành một phần quan trọng trong nàng. Cả đời này, nàng cũng chỉ yêu có một người đàn ông, chỉ chờ đợi hắn, quan tâm hắn.

Ruth biết, bản thân mình đã thay đổi, nàng đã không còn là Phong Linh của trước kia, hoặc là ... bắt đầu từ đêm hôm đó, Phong Linh đã biến mất, trên đời này, chỉ còn có Ruth, là vợ của Tiêu Thu Phong, là một người phụ nữ ôn nhu hiền tuệ.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Ruth, cười nói : “Kỳ thật trận lần này có thể thắng, đều do bà xã đại nhân hỗ trợ không ít. Mị Ảnh và Đồ Thần của em trợ giúp, làm cho người ta rất kinh ngạc, đây đều là công lao của em”

Ruth mỉm cười, sát khí và vẻ băng lạnh trên mặt tan biến, tựa như là ... một người vợ ôn nhu nhất thế giới, có chút nũng nịu nói : “Ruth không cần công lao gì hết, chỉ cần anh thưởng cho em một nụ hôn, thế là đã đủ rồi”

Tiêu Thu Phong cũng mỉm cười, không để ý đến những đội viên của Mị Ảnh xấu hổ đứng bên cạnh cũng như mọi người, hai tay ôm lấy nàng, môi đưa xuống, hôn thật sâu ... thật lâu ... Cơ hồ như muốn đem tất cả những cảm xúc giết chóc khi này tan biến đi bằng phương pháp này.

“Này này, lão đại, hai người thân thiết thì làm ơn kiếm chỗ khác. Để các anh em khỏi phải thèm, em còn có việc trọng yếu phải báo cáo”

Cũng không biết từ lúc nào, mà trong căn nhà bỏ hoang này đã chật kín người, có binh lính của Ma Quỷ, có sát thủ của Đồ Thần, cũng có luôn những hộ vệ Mị Ảnh của Ruth, dĩ nhiên phải tính luôn cả Thần Binh Chiến Đội, giờ phút này tập hợp nơi đây, trên mặt đầy hưng phấn.

Ruth vùng dậy, hung hãn liếc nhìn Lang Nha, quát : “Người đáng ghét quá, ông xã, để hắn ra ngoài canh cổng nha!”

Lang Nha đổ mồ hôi luôn, người phụ nữ này quả thật hẹp hòi, mặc kệ là phụ nữ có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng tâm nhân lại nhỏ như nhau. Ruth chung quy cũng là sát thủ nổi tiếng thế giới, nhưng bây giờ lại làm nũng trong lòng lão đại, như một người phụ nữ bình thường, căn bản là không có gì khác biệt.

“Đừng đừng ... đại tẩu, em có tội, em có tội ... em xin lỗi ... chị đại nhân đại lượng ... “ Lang Nha dừ ra tay tàn nhẫn, tính tình điên cuồng, nhưng miệng lại biết ăn nói. Vì hắn kinh doanh súng, chiếm đến 8% thị trường châu Á, nên cũng học được vài lời từ đám thương nhân.

Tiêu Thu Phong chặn lời hắn, hỏi : “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nói đi, tình hình của Thiên Không thế nào?”

Lang Nha gật đầu, rồi làm ra một tư thế “rất đương nhiên” nói : “Lang Nha ta đã ra tay, còn cái gì mà không thỏa đáng. Giết một nửa, bắt một nửa, nhưng đang muốn hỏi ý kiến của anh, nên xử lý thế nào?”

“Tank, việc này người xử lý. Đề phòng đám lính đó làm loạn, phái người canh giữ, sau đó đem toàn bộ của cải và súng đạn của Thiên Không về bổ sung trang bị cho chúng ta “

Tank đứng ở ngoài, lập tức gật đầu xác nhận, sau đó hành lễ rồi rời đi xử lý chuyện tình của doanh trại Thiên Không.

“Tốt, tập trung chữa trị cho những người bị thương, dọn dẹp đường phố, thu lại vụ khí, làm cho cái thành phố này trở nên náo nhiệt trở lại. Và sau này, nó thuộc về Ma Quỷ “

Một tiếng hét hưng phấn vang lên, Ma Quỷ lại vừa trải qua một trận chiến, thể lực lại tăng lên một bước, bây giờ cho dù là Tiêm Thứ hay Vương Bài cũng đã không còn phải sợ như ngày trước. Chiến thắng lần này, đều do Tiêu Thu Phong đem Kyrgyzstan chém chết, nếu không phải thế, thì kết cục này, khó mà đoán trước.

Mấy vạn tân binh bị bắt dọn dẹp là để cho bọn chúng thấy được mùi vị của máu. Còn những người tử trận của Ma Quỷ đều được đưa đi an táng, cùng với thi thể của lính đánh thuê Thiên Không, tập trung lại một chỗ, sau đó hỏa thiêu, và tẩy rửa thành phố. Rất nhanh sau đó, tất cả đã khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu.

Còn phía chính phủ, Ma Quỷ tổng năm triệu USD vào miệng, thế là không có vấn đề gì, ngược lại, Tank đã trở thành một cái tên vang dội nhất Trung Đông. Tâm nguyện nhiều năm như vậy cuối cùng cũng đã có thể hoàn thành.

Màn đêm buông xuống, Ma Quỷ cuồng hoan, cùng với Thiên Không đánh một trận, chỉ làm tăng lên danh tiếng của họ, và giờ nhân số của Ma Quỷ đã thêm đến sáu vạn người.

Bọn họ đều là những binh lính đã được huấn luyện, chỉ là không gặp phải chỉ huy xuất sắc mà thôi. Nhưng trong Ma Quỷ, bọn họ có quyền thể hiện giá trị của bản thân. Vấn đề này, Tiêu Thu Phong tin rằng thời gian sẽ hỗ trợ hết thảy.

Lính đánh thuê vốn không có mục đích sống, những người nào có thể cho họ cuộc sống, bọn họ sẽ bán mạng lại. Nói cách khác, bọn họ chính là những người đáng thương nhất trên đời, và cũng là những con người chánh trực.

Cuồng hoan đến nửa đêm, Tiêu Thu Phong đã uống không ít rượu, rồi bị Ruth nắm đầu lôi ra vì không chịu nổi mùi rượu. Phụ nữ, đến cuối cùng vẫn không chịu được người cùng chung chăn gối với mình có loại mùi thối này.

Sau khi tàn sát, rồi lại uống rượu, và thêm mùi hương trên người của Ruth, giống như một loại xuân dược, làm cho Tiêu Thu Phong không chịu nổi khát vọng, và thêm việc bị Ruth kéo vào phòng ngủ, hân ôm lấy nàng, cùng nhau vào phòng tắm, trong dòng nước ấm đã xuất hiện một chuyện tình lãng mạn.

Rồi từ phòng tắm cho đến trên giường ... nơi nào cũng có thể diễn cuồng hoan ái, lần nữa lần nữa và lần nữa ...

Bởi vì Ma Quỷ đã biểu hiện ra thực lực cường đại, Vương Bài và Tiêm Thứ cũng phải kính sợ, đặc biệt là Shi Mufu của Tiêm Thứ, khi biết được Thiên Không đã hoàn toàn biến mất, quả thật không thể tin được, lúc này mới nhớ lại những lời của Luo, người đàn ông phương đông kia, không kẻ nào có thể ngăn cản được.

Trong nhất thời, cả hai binh đoàn đều đem tất cả những gì tốt nhất, những cái kiếm ra tiền nhiều nhất, để vào mục điều kiện hợp tác để lôi kéo Ma Quỷ. Còn Tank, theo ý của Tiêu Thu Phong, đều chào đón tất cả.

Sau khi đánh với Thiên Không đã làm hao tổn rất nhiều, nên đồng tiền này, không lấy không được.

Hơn nữa, không còn sự áp chế của Thiên Không, rất nhiều hạng mục kế hoạch của Ma Quỷ đã triển khai, cần rất nhiều tiền.

Ở Trung Đông hai tháng, Ma Quỷ từ một binh đoàn hạng ba trong nháy mắt đã trở thành binh đoàn đệ nhất, làm cho Vương Bài và Tiêm Thứ phải kính sợ, loại nỗ lực này, tất cả là nhờ vào các chiến sĩ của Ma Quỷ. Những chiến sự liên tiếp đã làm hy sinh hơn tám ngàn binh lính, nhờ vào xương và máu của họ, đã giúp cho Ma Quỷ trở nên lớn mạnh. Chỉ tiếc là, những người này, cả tên cũng không lưu lại ...

Tiêu Thu Phong sau khi ở lại một tuần để xử lý vài chuyện trọng yếu, rồi an bài kế hoạch huấn luyện cùng mục tiêu, cho dù phải đổ rất nhiều mồ hôi, nhưng sau cùng vẫn tốt hơn đổ máu. Cho nên, trong phương diện này, không có sự bất cần, mọi binh lính Ma Quỷ đều nỗ lực hết mình.

Thiết huyết giáo quan, dùng những phương pháp huấn luyện thiết huyết, nên mới có thể tạo ra những binh lính thiết huyết.

Đối với Tiêm Thứ và Vương Bài, Tiêu Thu Phong cũng không lo lắng, chỉ cần tăng thực lực của Ma Quỷ lên, bọn họ tự nhiên không dám vọng động. Hơn nữa ngày thường Tank đã tăng mạnh phạm vi ức chế của họ. Nói cách khác, chỉ cần có manh động, đều bị Tank dẹp hết.

Còn với thành phố lớn nhất Trung Đông, Tiêu Thu Phong cũng nói qua, nó thuộc về Ma Quỷ, cho nên nhất định phải khống chế mạnh. Trước mắt, hắn không có ý định đấu với chính phủ, bởi chiến sự của Trung Đông hết sức căng thẳng, không nên đấu đá với cái chính phủ vô năng này, lãng phí binh lực của Ma Quỷ vì những việc vô ích.

Tiêu Thu Phong cũng không nói với họ sẽ thành lập vương quốc kinh doanh lớn nhất tại đây. Nhưng lại ra một mệnh rất nghiêm khắc với tất cả mọi người, trong vòng một năm phải đạt được hết các chỉ tiêu đề ra, ngay cả Triệu Nhược Minh phụ trách kế hoạch cũng không ngoại lệ.

Một khi Trung Đông đại biến, thì trong thời điểm đó, Ma Quỷ phải chiếm lấy nhiều lãnh địa hơn.

Bây giờ, từ London chạy đến Trung Đông cũng đã hơn ba tháng, Ruth cũng không hỏi, vì đã cảm nhận được, đến lúc phải rời xa người đàn ông mà nàng yêu.

161. Chương 161: Phiên Toái Của Lâm Thu Nhã

Tuy đã biết thân thế của bản thân, nhưng Tiêu gia ở Thượng Hải đã thành một bộ phận của sinh mệnh của hắn, không thể vứt bỏ được, huống chi, nơi đó còn có người phụ nữ mà hắn yêu thương nhất.

Ruth không khóc, chỉ mong muốn được dâng hết tình cảm, tựa hồ như muốn để loại tình cảm điên cuồng này biểu đạt hết cảm giác quyến luyến không muốn chia lìa trong lòng, bởi vì nàng biết, nam nhân này không chỉ thuộc về một mình nàng, ba tháng yêu thương nhau, nàng hắn đã thỏa mãn rồi, không phải sao?

Chinh vì tình yêu này, Ruth đã bắt đầu lập kế hoạch, đại bản doanh của Đồ Thần cũng di chuyển tới Trung Đông cùng Ma Quỷ canh phòng lẫn nhau, như vậy thì khi nam nhân này tới Trung Đông, nàng có thể được thỏa mãn nỗi nhớ nhung, đây là một loại mong chờ, những ngày tháng của thời gian tới, nàng có thể vì sự mong chờ này mà sống.

Lúc Tiêu Thu Phong đi, Lý Cường Bình và Triệu Nhược Minh, còn có bọn Tank tiễn đưa, duy có Ruth là không đi tiễn, biết rằng Tiêu Thu Phong muốn đi, biểu hiện của nàng luôn luôn rất kiên cường, rất tự lực, nhưng nhìn theo bóng dáng của người đàn ông này rời đi từ sau khung cửa sổ, nàng chui vào trong chăn, đầu lòng ôm mặt khóc không thành tiếng.

Cho dù rất muốn người đàn ông này ở lại, nhưng nàng lại không thể mở lời, bởi vì như vậy quá ích kỷ.

“Anh yêu, em sẽ nhớ anh, mỗi ngày đều nhớ đến anh, hi vọng có một ngày anh sẽ sớm quay lại.”

Ngồi máy bay hết hai ngày, Tiêu Thu Phong đã về đến Thượng Hải, một hơi thở quen thuộc, một nỗi xúc động nhẹ nhàng, cảm giác có nhà thật sự tuyệt vời làm sao.

Tiêu Thu Phong không gọi điện về nhà, hắn muốn tạo cho cha mẹ và Yên Nguyệt một sự vui mừng kinh ngạc, hôm nay là cuối tuần, bọn họ chắc đều ở nhà.

Từ sau khi Thần Binh chiến đội được điều đi, trong vườn do mấy chục hộ vệ được chọn ra từ lúc trước canh gác, hơn nữa hiện tại thể lực của Đông Nam đều nằm trong tay Phương Hề, về phương diện an toàn tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng khi xe tắc xi của Tiêu Thu Phong đi tới trước cửa nhà. Bầu không khí rõ ràng là có chút không đúng, có chút không thuộc về Tiêu gia, mà lại mang một khí thế rất hung hăng cần quấy, quấy thành nhóm chiếm đóng con đường thông tới đình viện.

Thậm chí còn chưa tới cửa đã bị người ta cản lại.

“Thật ngại quá, hiện tại Đông Nam Lâm Gia đang xử lý chuyện riêng ở đây, bất kỳ khách nào cũng xin để mai hẵng tới.” Tên bảo vệ này hình như không nhận ra hắn là chủ nhân, cho nên tưởng hắn là khách, hơn nữa còn mời hắn ngày mai hẵng đến một cách thô lỗ, khiến cho Tiêu Thu Phong nhất thời còn chưa kịp tỉnh táo lại.

Nếu như không nhìn thấy biển số nhà, hắn còn cho rằng tới nhầm chỗ, mới ra ngoài có ba tháng, Thượng Hải chẳng lẽ đã thay đổi rồi, những người này không ngờ lại tới Tiêu gia hung hăng càn quấy.

“Thiếu gia, thiếu gia, người đã về, trong nhà xảy ra chuyện rồi.” Ngọc thẩm bất chấp sự ngăn cản của tên bảo vệ ở ngoài cửa, xông ra ngoài, bà tuy gan không nhỏ, nhưng nhìn thấy những tráng hán giống như là xã hội đen này đang bao vây trang viện của Tiêu gia, bộ dạng hung hãn như muốn giết người, bà dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, bảo không sợ hãi thì cũng chỉ là gạt người.

Trong con mắt của Tiêu Thu Phong bắn ra tia phẫn nộ, hỏi: “Vào trong rồi từ từ nói, xảy ra chuyện gì vậy?”

Những tên hộ vệ này đã biết Ngọc Thẩm, nghe bà gọi Tiêu Thu Phong là thiếu gia liền nhớ ra người đàn ông này chính là Tiêu Thu Phong, Đông Nam tứ đại hoàn khổ công tử, trong con mắt của những tên hộ vệ này rõ ràng đã hiện ra vẻ khinh bỉ.

Nhưng Tiêu Thu Phong căn bản không thèm để ý đến biểu tình của chúng, trực tiếp đi vào bên trong, lần này không có ai ngăn cản, bởi vì gia chủ từng nói, người của Tiêu gia không có gì đáng sợ.

Cạnh cửa có mấy chục hộ vệ ngồi thành một vòng, vẻ mặt ai ai cũng rất không tốt. Tựa như đang rất ủy khuất.

“Đứng dậy...” Tiêu Thu Phong nhìn rất không vừa mắt, bọn họ tuy không phải là Thần Binh chiến đội, nhưng cũng được huấn luyện không ít thời gian, lúc này lại chẳng có chút dáng vẻ của một hộ vệ, thực sự so với những tên lưu manh ở trên phố cũng không bằng.

Một tiếng quát nghiêm khắc vang lên, mấy chục hộ vệ đều đứng dậy. Không một ai dám hé răng trước mặt Tiêu Thu Phong, không phải vì công tác này và phần tiền lương hiếm có mà bọn họ đều kính sợ Tiêu Thu Phong, mà vì người này tuyệt đối là một cường giả.

“Thiếu gia, thiếu gia, ngài đã về rồi...” Có người đã rất kích động lên tiếng.

“Các người còn giống đàn ông sao, nhìn bộ dạng hiện giờ của các người kia, từ ngày mai cút hết đi cho ta” Tiêu Thu Phong tức giận chửi mắng, quả thật muốn cho mỗi người bọn chúng một cước, để cho người ta cười lên đầu mà không có ai dám hé răng một tiếng, thật sự là con mẹ nó trứng mềm quá mà, quả thật là phế vật, hắn không cần loại người như thế này.

Tên đội trưởng nọ lập tức tiến lên trước, nói một cách rất cung kính: “Thiếu gia, ngài đừng tức giận, đây là sự phân phó của tiểu thư, bảo chúng tôi đừng... đừng làm ầu, chúng tôi...”

Với cá tính nhu hòa, thiện lương của Liễu Yên Nguyệt, quả thật là sẽ làm như vậy, Tiêu Thu Phong vô cùng buồn phiền, cô gái này, có biết đạo lý làm người tốt thì bị người khác khi dễ, làm ngựa hiền thì bị người khác cưỡi lên không?

“Đi làm chuyện mà mình nên làm đi, sau này đừng để ta thấy cái bộ dạng nhút nhát này của các người nữa” Tiêu Thu Phong mắng một tiếng rồi quay người bỏ đi, hắn thực sự muốn xem xem là ai có gan lớn như vậy, dám làm chuyện không hay như vậy với Tiêu gia?

Nghe Ngọc thẩm kể lại, Tiêu Thu Phong mới biết rằng phiền phức lần này của Tiêu gia chính là từ Lâm Thu Nhã, nàng chạy tới Tiêu gia trốn tránh, nhưng không ngờ rằng, phiền phức lại theo tới Tiêu gia.

Cô gái này thực sự là không biết an phận, có thể mang tới cho Tiêu gia sự phiền phức không ra làm sao như vậy.

Còn chưa đi tới phòng khách thì đã nghe thấy giọng nói đang rất gắt gỏng của Lâm Thu Nhã: “Ta đã nói rồi, khi ta muốn về, ta tự nhiên sẽ về, người đi đi, đừng tới làm phiền ta nữa”.

Sau đó là giọng nói của Tiêu Viễn Hà: “Lâm công tử, tiểu Nhã đã muốn ở đây vài ngày thì cứ nghe theo nó đi, cậu hà tất phải dây dưa phiền phức như vậy làm gì?”

Nghe câu này của ông già hình như có chút khó chịu, ông luôn luôn là một người rất cởi mở, nếu như không phải vì biểu hiện của vị được gọi là Lâm công tử này rất quá đáng thì ông sẽ không mở miệng đâu.

Nhưng Tiêu Thu Phong nghe thấy một tiếng hừ lạnh, một giọng nói thâm trầm, mang theo vẻ khinh thường vang lên: “Ông chủ Tiêu, đây là chuyện riêng của Lâm gia chúng tôi, không cần ý kiến của ông, chuyện hôm nay tôi muốn làm là mang chị của tôi đi, nếu phá hủy danh dự của Lâm gia chúng tôi, mọi người đều rất khó nhìn mặt nhau.”

Tiêu gia có phong lưu công tử, Lâm gia cũng có một đại mỹ nữ góp vào, đích xác có sẽ khiến cho sự tương tượng của rất nhiều người được phong phú hơn, nhưng lời nói của nam nhân này nghe rất không thuận tai.

“Hừ, lời cậu nói sao mà khó nghe thế, tiểu Nhã là khách của Tiêu gia, muốn ở bao lâu cũng được, chúng tôi rất hoan nghênh, còn người mà về ngoài thì dễ nhìn nhưng nội tâm thì vô sỉ thì Tiêu gia chúng ta sẽ không hoan nghênh, ông xã, đừng nói nhiều với bọn chúng làm gì, nhìn đáng ghét quá, bảo bọn chúng rút nhanh đi!”

Điền Phu thường ngày rất ôn hòa, nhưng tính tình thì lại cay nghiệt, đối nhân xử thế từ trước đến giờ chưa bao giờ che giấu sự yêu ghét của bản thân, lúc này chính là như vậy.

“Tiêu phu nhân, đừng để tôi thất vọng, nếu người chị yêu quý này của tôi không đi, tôi cũng chuẩn bị ở lại đây đây, đương nhiên, những thuộc hạ này của tôi có thể cũng cần nhờ Tiêu gia chiếu cố”.

Lời nói này mang theo vẻ uy hiếp nhàn nhạt, đối với gia tộc họ Tiêu ít nam đinh này mà nói, phản ứng dữ dội không phải là điểm mạnh của bọn họ.

“Người đừng có giả trò lưu manh, ta nói cho người biết, anh rể ta rất lợi hại đó, người tốt nhất hãy mau rút đi, nếu không anh ấy quay về, người sẽ không có kết quả tốt đâu”.

Cũng không ngờ rằng Liễu Yên Hồng hôm nay cũng có mặt, vốn là nàng nhân dịp ngày nghỉ tới thăm chị hai, không ngờ lại gặp phải chuyện rối rắm này.

Giọng nói đó lại vang lên: “Phong lưu công tử vang danh Đông Nam ự, Lâm Khải Dực ta sớm đã muốn gặp một lần rồi, không biết hần anh tuần tài năng như thế nào mà có thể khiến cho vị tỷ tỷ này lòng xuân rung động, không biết thẹn mà tự động tới nhà”.

Bầu không khí trong phòng khách đã phần nộ tới mức sắp nổ tung, đối với sự ti tiện của đàn ông này, người của Tiêu gia trong nhất thời thực sự không biết phải đối phó như thế nào, còn đôi mắt đẹp của Lâm Thu Nhân đã đỏ lên, lòng kiên định không biết từ lúc nào đã bắt đầu yếu đi, nàng không muốn liên lụy tới Tiêu gia, đã chuẩn bị mở miệng đồng ý quay về.

“Ta tự nhận không phải là anh tuần tài năng gì, nhưng thật không muốn so sánh với người, người mà đi so với súc sinh thì không thể so được” Tiêu Thu Phong tay cầm túi du lịch, tràn trề sinh lực bước vào, không thèm nhìn nam nhân này lấy một cái, cũng không hề tức giận, về đến nhà rồi thì cũng nên tùy ý một chút.

Bốn nữ nhân đều có chút kích động đứng dậy, nhưng Tiêu Thu Phong không đợi bọn họ mở miệng đã phân phó: “Ngọc thẩm, mang cho tôi một chén trà ngon, sau đó đi chuẩn bị bữa tối, tôi đói bụng rồi”

Mỹ nữ đã lao vào lòng, Liễu Yên Nguyệt là người đầu tiên không kìm được xúc động, quên cả đây là nơi đông người, giang hai tay ra, thân hình mềm mại thơm dịu đã lao vào lòng Tiêu Thu Phong, lộ ra vẻ thâm tình, khiến cho Lâm Khải Dực ở bên cạnh không khỏi vô cùng ghen ghét.

Hôm nay đến đây đương nhiên là vì mệnh lệnh của lão gia tử, mang người chị này về, bởi vì bọn họ dưới sự cho phép của ông, đi lo chuyện hôn sự cho nàng ta, đương nhiên là môn đăng hộ đối, với mọi người đều có chỗ tốt, còn Lâm Thu Nhã có hạnh phúc hay không, bọn họ căn bản không để ý đến, quan trọng nhất là một khi hôn sự đã thành, sản nghiệp của Đông Nam, nàng phải giao ra. Lâm Bắc Cường là một hiếu tử, tuy trong lòng cực lực phản đối, nhưng đối diện với ý kiến của ông già, hần đem tất cả quyết định giao cho con gái, con gái đã là phản nghịch của Lâm gia, có phần thêm một lần nữa cũng chẳng có quan hệ gì, đợi tất cả yên ổn trở lại, hần sẽ thương lượng lại chuyện này với lão gia tử.

Chỉ là không ngờ rằng lão đại của Lâm gia đã ra lệnh cho con trai của mình tới Tiêu gia đòi người, thực sự là nóng vội quá!

162. Chương 162: Người Đàn Ông Không Hiểu Chuyện

Lâm Khải Dực là cháu trưởng của Lâm gia, địa vị đương nhiên không bình thường, Lâm Thu Nhã tuy được lão gia tử yêu thương nhất, nhưng rất đáng tiếc, nàng lại là con gái, chiếu theo truyền thống của Lâm gia, nàng cuối cùng cũng vẫn là người của nhà khác.

Hắn hùng hùng hổ hổ kéo tới Tiêu gia, khi nhìn thấy Lâm Yên Nguyệt cũng ngạc nhiên tới mức ngỡ như là người trời, đặc biệt là Liễu Yên Hồng cũng đến, đôi tỷ muội đẹp như hoa này càng khiến cho hắn nghĩ bấy nghĩ bực, hắn cũng coi như là thử qua vô số nữ nhân, nhưng hai đóa sen ngọc tuyệt thế này thì lần đầu được thấy.

Nếu không phải là muốn biểu hiện một chút thì hắn sớm đã cường hành mang Lâm Thu Nhã đi rồi, đây dựa lâu như vậy chỉ là muốn thưởng thức đôi tỷ muội đẹp như hoa này một phen mà thôi.

Khi Tiêu Thu Phong tới, Liễu Yên Nguyệt lao vào lòng y, Liễu Yên Hồng thì hưng phấn, đôi mắt không thèm liếc nhìn hắn, một loại lệ khí u ám đã bao phủ bộ mặt cũng được coi là anh tuấn của hắn, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần là ghen ghét đều có thể khiến hắn có chút mất đi lý trí.

“Thì ra các hạ chính là phong lưu công tử nổi danh của Đông Nam, quả thật có mấy phần thủ đoạn, cả người của Lâm gia chúng ta cũng dám câu dẫn, lá gan quả là không nhỏ!”

Liễu Yên Nguyệt đưa trà do Ngọc thẩm bưng đến cho Tiêu Thu Phong, giờ phút này, nàng dường như cũng không còn tâm tình mà để ý đến người kia có chút thần kinh này, ông xã về rồi, tất cả mọi chuyện ở đây đều do anh ấy làm chủ, anh ấy không phải là chỗ dựa của nàng và của cả Tiêu gia sao?

Tiêu Thu Phong uống một ngụm trà, thưởng thức dư vị một hồi lâu mới vẫy vẫy tay về phía Lâm Thu Nhã, nói: “Thu Nhã, ngồi xa như vậy làm gì, người ta đều nói anh câu dẫn em mà không cho anh ôm một cái được sao?” Lâm Thu Nhã ngẩng người, sau một thoáng ngập ngừng, quả thật rất nghe lời đến ngồi cạnh Tiêu Thu Phong, đôi mắt đầy quyền rũ tựa hồ có một loại tâm tình nào đó, giờ cánh tay lên kéo lấy tay của Tiêu Thu Phong giống như Liễu Yên Nguyệt, ghé vào tai hắn thổ lộ: “Đây không phải là chuyện chơi đâu. Anh thật sự muốn giúp em ư?”

Liễu Yên Nguyệt ở bên cạnh cũng nhỏ giọng nói: “Người này thật là đáng ghét, trước tiên đuổi hắn đi rồi hẵng nói, ông xã, trông vào anh đó!”

Tiêu Thu Phong không mở miệng, nhưng cánh tay vừa giang ra đã ôm Lâm Thu Nhã vào trong lòng, thân hình thơm tho trắng nõn mang lại cảm giác rất dịu dàng. Bất kỳ thằng đàn ông nào khi ôm nàng đều sẽ có một loại cảm thụ dễ chịu đầy lưu luyến.

“Cho dù tôi câu dẫn nàng ấy thì cũng chẳng phải là chuyện của người khác, hai người đều nguyện ý cả mà, vị này, ngài nhìn cũng đã đủ rồi, có phải là nên rời đi rồi không, Tiêu gia chúng tôi từ trước đến giờ không có thói quen nuôi thú cưng, cho nên không hoan nghênh ngài”.

Tiêu gia phụ mẫu chỉ ngồi cạnh nhau không lên tiếng, lẳng lặng thưởng thức con trai mình biểu diễn, loại kịch vui như thế này, bọn họ đương nhiên chỉ mong được xem thêm một lát.

“Lâm Thu Nhã, thật không ngờ chị lại là một người con gái lẳng lơ, làm mất hết cả mặt mũi của Lâm gia ta. Bằng công tử người ta có thể nhìn trúng chị, cũng chính là ủy khuất cho người ta rồi, tên họ Tiêu kia, đừng cho rằng lẳng lơ trong xã hội đen thì có thể ngông cuồng không biết điểm dừng, Lâm gia chúng ta không để cho ai đùa bỡn đâu”.

Tiêu Thu Phong lắc lắc đầu, người này quả thật không chỉ đáng ghét mà còn không hiểu chuyện nữa, vì sao cứ phải bực hắn đánh người chứ?

“Thiếu gia, thật xin lỗi. Phiền các vị một chút. Chúng tôi cùng với hộ vệ của vị công tử này cãi lộn, mọi người không ai chịu ai nên đánh nhau một trận, bọn họ hình như có mấy người cần phải đưa tới bệnh viện”.

Tiêu Thu Phong gật đầu, có thể mới được chứ, nếu hộ vệ của Tiêu gia nhút nhát như vậy, hẳn sẽ rất thất vọng.

Rất nhanh, một hộ vệ của Lâm gia xông vào. Báo cáo với Lâm Khải Được một cách rất khẩn trương: “Thiếu gia. Người của chúng ta bị đánh rồi”.

Lâm Khải Được giận dữ nhảy tới trước mặt Tiêu Thu Phong, quát mắng: “Gan chó của Tiêu gia các người to lắm, cả người của Lâm gia cũng dám động vào”.

“Bốp”, một cái tát đánh lên mặt con người có thái độ vô cùng kiêu ngạo này, mặt Tiêu Thu Phong trở nên lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Động đến đây thì sao, mày dám cắn tao chắc?”

“Người, người, đánh ta... người dám động thủ ư?”

“Bốp”, lại thêm một cái tát nữa, nếu như thằng này vẫn chưa xác định được có phải bị đánh hay không thì Tiêu Thu Phong có nghĩa vụ nhắc nhở hẳn thêm một lần nữa, có điều lần này là mặt phải bị đánh.

Nắm vết ngón tay màu đen đã hiện ra trên mặt hắn, thấy vẻ lạnh lùng tàn độc của vị phong lưu công tử này, Lâm Khải Được cũng sợ ba phần, hẳn chẳng phải là một người dưng cảm.

“Người sẽ hối hận” Về mặt đầy tức giận mang theo một loại khát vọng muốn giết người, bị người đàn ông kia cho hai cái tát tai, nhưng hẳn ngay cả cái bóng của người ta cũng không thấy, biết rằng không phải là đối thủ của nam nhân này, hơn nữa người hắn mang tới đã bị chế trụ, không ai có thể giúp hắn nữa. Để lại câu uy hiếp này, quay mình chuẩn bị rời đi, lúc này hắn biết, nam nhân này không hề biết nể mặt Lâm gia, nhưng hẳn cũng sẽ không để cho Tiêu gia được yên.

“Trông người có vẻ rất âm ỉ, thế này đi, ngày mai ta tới Lâm gia các người bái phỏng một phen, để cho người một cơ hội” Tiêu Thu Phong vẫn ngồi ở đó, trái ôm phải ấp, đối với sự uy hiếp của Lâm Khải Được căn bản không thêm để ý đến.

“Rất tốt, chỉ cần người có gan này, Lâm gia chúng ta sẽ rất hoan nghênh người”

Nếu không phải Lâm Thu Nhã cũng là người của Lâm gia, bằng vào bộ dạng đáng ghét của Lâm Khải Được này, tuyệt đối không có cách nào bước ra khỏi Tiêu gia mà không lưu lại mạng của hắn, chỉ ít cũng đánh gãy chân hắn, Tiêu Thu Phong tự thấy rằng mình làm vậy là đã rất có tình người rồi.

Có điều Lâm Khải Được nhân lúc hắn không có ở đây, đến Tiêu gia hung hăng càn quấy một hồi, hắn cũng nên hồi đáp lại mới được, không phải vì Lâm Thu Nhã, mà là vị tôn nghiêm của Tiêu gia, hắn muốn tất cả mọi người đều phải biết, Tiêu gia, không phải chỗ để người khác muốn đến là đến, muốn đi là đi.

“Này, người đó đi rồi mà, tay của người có phải là nên bỏ xuống rồi không, thật là đáng ghét, thấy con gái xinh đẹp là lại muốn chiếm tiện nghi”.

Mọi người vẫn còn chưa có cơ hội để nói, mồm miệng của Liễu Yên Hồng là nhanh nhẩu nhất, cũng chẳng có cách nào, người đàn ông này có ấn tượng rất không tốt, trừ chị ruột ra, đã có một chị Vũ rồi, nàng nhất định phải giúp hai chị giám sát hắn chặt chẽ, tránh cho các chị lại phải chịu thiệt.

Liễu Yên Nguyệt thì không nói, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Phong, nhìn thật kỹ nam nhân mà mình yêu thích này, đem nỗi nhớ nhung phải chia cắt bấy lâu dung nhập vào trong niềm vui sướng được tương phùng. Lâm Thu Nhã nhẹ nhàng đẩy tay của Tiêu Thu Phong ra rồi thoát ra khỏi lòng hắn, quét mắt nhìn mọi người, có chút không tự nhiên rồi xấu hổ đến mức khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, trừ lần trước ở Dương Châu bị hắn kéo tay ra, nàng chưa từng cùng bất cứ người trẻ tuổi nào tiếp xúc thân mật như thế này.

Tiêu Thu Phong trợn mắt nhìn tiểu nha đầu này rồi không thêm để ý đến nữa, chỉ nhìn cha mẹ đang mặt mày hớn hớn, nhất thời trong lòng cảm khái vạn phần, tuy bọn họ không phải là cha mẹ ruột của hắn, nhưng sự quan tâm và thương yêu đó đã cho hắn được hưởng một hạnh phúc gia đình trọn vẹn.

Hắn là người của Tiêu gia, từ đầu tới cuối đều là vậy.

“Cha, mẹ, mọi người những ngày này vẫn khỏe chứ!”

Tiêu Viễn Hà nhẹ nhàng gật đầu, nhưng Điền Phù thì lại quát: "Cái thằng nhỏ thối tha này, đi một cái là cả ba tháng trời, coi chúng ta đều là người chết rồi à, cho dù chúng ta không nhớ con, Yên Nguyệt người ta cũng sẽ nhớ, đúng là đáng ghét quá mà, không thèm chăm sóc, để ý đến con nữa?"

Rõ ràng trong mắt có yêu thương và vui mừng, nhưng miệng của Điền Phù lại vẫn cứ nói ngược lại.

"Chị cháu không thèm nhớ đến hần đâu!" Liễu Yên Hồng la lên, kỳ thật nàng cũng biết, điều này là không thể, những ngày không có hần, nỗi nhớ nhung của chị khiến nàng có chút chịu không nổi, đâu phải chỉ nhớ không thôi đâu, còn nhớ đến điên cuồng ý chứ, đây có còn là người chị luôn luôn cao quý lạnh lùng của nàng không?

Liễu Yên Nguyệt lại đã rất thâm tình nói: "Ông xã, em không nhớ anh thì còn có thể nhớ ai nữa, người ta mặc kệ đó, cho dù sau này muốn đi xa, em cũng muốn đi theo, đi một cái là cả ba tháng trời, khiến cho người ta chịu không nổi" Ý tứ nũng nịu đó đã khiến cho Lâm Thu Nhã ở bên cạnh có chút thấy làm lạ, trong cảm nhận của nàng, Liễu Yên Nguyệt là một người con gái rất mạnh mẽ, rất nhạy cảm, một người xử lý sự vụ của một tập đoàn khổng lồ một cách rất có trật tự, sự vững vàng và thành thực này ngay cả nàng cũng phải kính nể vài phần.

Nhưng ở trước mặt người đàn ông này, tất cả những thứ đó của nàng ta đều không thấy đâu, duy nhất chỉ còn lại là sự dịu dàng và ngoan ngoan vâng lời, lúc này trong phòng khách bất kỳ một ai đều có thể cảm thấy được điều đó.

Chị hai nhớ nhung thật quá mức mà, những lời này khiến cho Liễu Yên Hồng mắc cỡ không nghe nổi nữa, mặt mặt quá, cứ như là không có nam nhân này thì không thể sống nổi ý.

Kỳ thật nàng không hề biết rằng, trong lòng của Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong chính là tất cả, nếu không có hần, nàng thật sự không thể sống nổi nữa.

"Được rồi, đám thanh niên các người nói chuyện đi, tiểu Phong quay về cao hứng như vậy, ta đi làm thêm vài món ăn" Điền Phù vừa đứng dậy liền bị Tiêu Viễn Hà kéo lại.

"Bà xã, nàng vừa rồi không phải nói rằng thằng nhỏ thối tha này rất là đáng ghét, không thèm để ý đến nó cơ mà?"

Điền Phù đỏ mặt, có chút xấu hổ mắng: "Cái lão già thối này, có phải là giáo huấn không đủ không, tiểu Phong là bảo bối của tôi, trong lòng tôi, nó so với ông thì quan trọng hơn nhiều, hừ, cho dù là ông đối chết thì cũng không thể để cho tiểu Phong đối được."

Mọi người nhìn không được liền che miệng cười, đặc biệt là Liễu Yên Hồng, nàng có một loại cảm giác rất ấm áp, mỗi lần có thời gian rỗi đều đến Tiêu gia, có lẽ là nàng muốn tìm một loại cảm giác ấm áp của gia đình.

Tiêu Viễn Hà xấu hổ lắc lắc đầu, nói với Tiêu Thu Phong: "Tiểu phong, con hiện tại nên biết, đối với đàn bà, bất luận là lớn hay nhỏ nói lời đều là khẩu thị tâm phi, hiện tại cả ta cũng nhiễm thói quen này rồi, kỳ thật lão đầu tử cũng rất nhớ con, nhưng mà chỉ kém hơn Yên Nguyệt một chút mà thôi."

Giống như là lãng tử ra ngoài, trong nhà có nỗi nhớ nhung dịu dàng, đối với bất kỳ ai xa nhà mà nói đều là một loại hạnh phúc.

163. Chương 163: Âm Mưu Phía Sau Đám Hôn

Nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt hạnh phúc, Lâm Thu Nhã lại thấy có chút băn khoăn. Nàng là một người con gái mạnh mẽ, chưa cúi đầu trước vận mệnh bao giờ, nhưng giờ phút này, nàng cảm thấy ngay cả hạnh phúc của chính mình mà mình không có cách nào nắm giữ được cả.

Nàng thật muốn được giống như Liễu Yên Nguyệt, có một người để mình nương tựa, một người đàn ông vì nàng mà che chở gió bão cuộc đời....

Làm một trong Đông Nam tam hoa, người theo đuổi nàng đương nhiên không ít, nhưng đám nam nhân này không vì sắc đẹp thì cũng vì tài sản của Lâm gia, thật là đáng ghét, khiến cho nàng không muốn lựa chọn, cũng không có can đảm yêu thử.

Yêu một người, sao lại khó như vậy !

“Tiểu Nhã, cháu không cần lo lắng, tiểu Phong đã về, nó nhất định sẽ có biện pháp giúp cháu, ăn cơm xong mọi người hãy tính tiếp”. Tiêu Viễn Hà nhìn thấy người con gái Lâm gia toát ra một loại cảm xúc thê lương, không đành lòng, nói lời khuyên nhủ.

Liễu Yên Nguyệt cũng gật đầu đáp: “Chị Thu Nhã không phải lo, loại chuyện này không nên miễn cưỡng. Tên kia ngày mai không phải tìm đến đây sao, vừa lúc có thể để cho Phong cùng với chị quay về một chuyến, nói cho bọn họ rõ. Em nghĩ lão gia của Lâm gia cũng không đến mức quá cố chấp”

Ngay cả Liễu Yên Hồng cũng nói : “Chị của em nói không sai, hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời của người con gái, tuyệt không thể nghe theo người khác sắp xếp được. Để anh rể đi cùng chị, anh ấy nhất định có thể giúp được chị”

Tiểu nha đầu này..cứ lúc cần nhờ vả là gọi ngay hai tiếng “anh rể”, nhưng lúc không cần đến là lại dùng ngay ba tiếng “xú nam nhân”. Ngay cả hai lão nhân của Tiêu gia cũng nghe mãi thành quen, giả điếc không quản. Miễn bọn trẻ vui là được, còn chuyện lễ phép hay không lễ phép, Tiêu gia cũng không chú ý lắm.

Hơn nữa, Liễu Yên Hồng xinh xắn tươi trẻ động lòng người, mỗi lần ngồi tán gẫu với hai người già làm hai người vô cùng vui vẻ. Điều này khiến cho nàng ở Tiêu gia ngày càng tự nhiên, người không biết còn tưởng nàng là con gái nhà họ Tiêu.

Tất cả mọi người đều đã nói, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lâm Thu Nhã. Tiêu Thu Phong cũng không thể “ra vẻ” một chút : “Lâm tiểu thư. Mọi người đều là bạn bè, nếu cô có việc khó khăn cứ nói ra, nếu có thể giúp tôi nhất định không từ chối”

Lâm Thu Nhã mặc dù cũng không phải rất thân quen với hắn, nhưng có giao tình sâu đậm với Liễu Yên Nguyệt, Đông Nam Lâm gia cùng với tập đoàn Phong Chánh bây giờ đã hợp tác trên hầu như mọi phương diện nên việc hai cô gái yêu mến nhau là đương nhiên. Tiêu Thu Phong cũng không muốn vì việc này mà Liễu Yên Nguyệt phải đau lòng.

Gật nhẹ đầu, Lâm Thu Nhã thật sự cảm động. Nàng cũng có cha mẹ, cũng có mái ấm gia đình...vậy mà giờ phút này sự quan tâm và trợ giúp lại đến từ nơi này. Nàng không hiểu nổi, tại sao vận mệnh lại bất công như vậy.

“Không sợ mọi người chê cười. Đây thực ra là chuyện của Lâm gia, vậy mà lại khiến Tiêu gia liên lụy vào, đều do tôi xử lý không tốt. Thu Phong, xin lỗi, lúc này lại phải phiền đến anh”

Điền Phù nói: “ Tiểu Nhã, bây giờ không phải lúc nói mấy lời đó. Lúc này bị đũa em đáng ghét của cháu làm náo loạn một hồi, thế mà đến giờ bác vẫn còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra đấy?”

Mọi người đều yên tĩnh, Lâm Thu Nhã bất đắc dĩ thở dài nói : ”Lâm gia trước giờ này do lão thái gia đứng đầu. Cháu có bốn anh em nhưng lại không hòa thuận. Người hôm nay đến đây là Khải Dực, con lớn của bác. Bởi vì bác là người có tâm kế, nên giờ này bọn họ một nhà đã nắm giữ hơn nửa tài lực của Lâm gia, vì vậy mà khiến cho hắn luôn kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Hôm nay chịu ủy khuất như vậy, hắn nhất định sẽ tìm đến Tiêu gia gây phiền toái”

“Việc này cô không cần lo lắng. Tiêu gia chúng tôi cũng không sợ phiền phức đâu. Lâm tiểu thư, nói vấn đề khó khăn của cô ra đi” Tiêu Thu Phong ngắt lời Lâm Thu Nhã, hắn muốn biết vấn đề chính.

Lâm Thu Nhã có chút xấu hổ, đây đều là chuyện xấu hổ của gia tộc mình, vậy mà giờ lại phải kể ra với người khác.

“Bác tôi muốn mưu đoạt quyền làm chủ Lâm gia ở Đông Nam, nhưng bởi vì cha tôi đem việc làm ăn giao cho tôi, lợi nhuận thu được rất cao. Hơn nữa, lão thái gia cũng có vài phần yêu thương tôi, cho nên bác tôi còn chưa làm gì được. Nhưng gần đây, bọn họ lấy lý do hôn sự, cùng với người khác ăn hối, bức bách tôi lập gia đình sau đó mưu đoạt cổ phần của cha tôi ở Lâm gia. Vì vậy nên tôi mới muốn tránh né, định ở lại

Tiêu gia vài hôm, chờ mọi chuyện lắng xuống sẽ trở về. Không ngờ được, lại mang đến phiền toái cho mọi người”

Liễu Yên Nguyệt cũng chỉ biết là chị Thu Nhã tâm tình không được tốt lắm, đến Thượng Hải cho thư thả, nhưng không nghĩ đến lại có nhiều khúc mắc trong đó như vậy, ngay đến hạnh phúc bản thân cũng không thể quyết định được, không khỏi thương cảm cho người chị này...

Điền Phù rất tức giận hỏi: “Vậy cha mẹ cháu đâu, bọn họ mặc kệ sao? “

“Ba mẹ cháu rất hiếu thuận, nếu lão thái gia đã quyết định, họ cũng sẽ không phản đối. Hơn nữa cha cháu lại là người sống an phận, chắc chắn sẽ đẩy việc quyết định lên cho cháu. Việc này, chưa người nào có thể giúp cháu cả”

Mọi người nghe vậy đều tức giận, chỉ có Tiêu Thu Phong là vẫn bình tĩnh, còn đang rất hưởng thụ ngồi ăn mấy món mẹ mình mới nấu. Ở Trung Đông lâu như vậy, giờ đây coi như bù đắp.

“Phong, mọi người đang nói chuyện này, anh nghĩ cách gì giúp đi. Anh xem, chị Thu Nhã hiện giờ thật đáng thương” Nàng cũng là phụ nữ, đương nhiên biết việc một cô gái mà nếu như ngay cả quyền lựa chọn hạnh phúc cho riêng mình cũng không có, vậy cả đời sẽ thế nào ra sao...

Tiêu Thu Phong giải quyết xong bát cơm, ngẩng đầu nói : “Anh thấy chuyện này thực ra cũng tốt, Lâm tiểu thư tuổi cũng đâu còn nhỏ nữa, cũng nên lập gia đình được rồi. Không bằng nên về thử xem một chút, nếu đối tượng đó vừa ý thì cứ đáp ứng. Tiền kiếm như vậy cũng thừa dùng rồi, buôn bán nhiều thêm nữa làm gì”

Mọi người vừa nghe vậy, trên mặt hiện ra vẻ quái lạ. Nói gì vậy, đáp ứng sao ?

“Này, người xấu thì không nói được lời hay, đáp ứng cái nỗi gì. Cho dù đó là người tốt, ưu tú đến đâu, nhưng nếu cưỡng bách hôn nhân như vậy, không ai có thể thoải mái được. Chị Thu Nhã, em ủng hộ chị, nhất định không được đáp ứng, cho người bác xấu xa kia tức chết thì thôi”

Tiêu Thu Phong cũng chẳng thèm cùng tiểu nha đầu kia so đo, nếu có thể không đáp ứng, Lâm Thu Nhã cũng sẽ không phải chạy đến Tiêu gia lánh nạn. Loại chuyện nhà như thế này, đều là ông nói có lý, bà nói cũng không sai, người ngoài căn bản không có khả năng biết rõ ràng được. Thật sự là không muốn quản loại chuyện này, bởi vì cuối cùng nhất định là cũng chẳng được gì tốt đẹp cả.

“Đúng rồi, Phong, chuyện tình cảm là hai bên phải tình nguyện, cưỡng bách cùng một chỗ chắc chắn sẽ không thể hạnh phúc được” Liễu Yên Nguyệt mở miệng, ôn nhu nói.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Em không phải lúc trước cũng bị bắt buộc ở cùng chỗ với anh sao, bây giờ không phải tốt sao?”

Liễu Yên Nguyệt có chút đỏ bừng mặt, cười mà nói: “Cái này thì không giống mà, trên đời này thử hỏi kiếm đâu được người tốt như chồng của em. Người nọ khăng định không thể tốt bằng anh. Em có thể khăng định, trên đời không có ai có thể tốt bằng chồng của em”

Mấy người đang ở cùng một chỗ ăn cơm đều nổi hết da gà. Liễu Yên Hồng kêu lên: “Chị,em xin chị đừng có tăng bốc người ta lên mây thế, mọi người còn đang ăn cơm, chị muốn mọi người nôn hết phải không?”

Lời nói không hề khách khí này, đúng là “tâm lý chung” của mọi người, nhất thời không nhịn nổi, Điền Phù là người đầu tiên cười rộ lên. Kỳ thật trong lòng nàng đang rất cao hứng. Mẹ nào mà chẳng yêu con, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?

Một bên Lâm Thu Nhã cũng nhàn nhạt nói: “Yêu cầu của tôi cũng không cao, nếu nam nhân kia có một nửa mị lực như Tiêu thiếu gia, tôi cũng mãn nguyện rồi. Nhưng tôi nghe nói người này ngoài việc ra ngoài ăn chơi trác táng, chuyện gì cũng không biết làm, cho nên đám hỏi này, tôi nhất định sẽ không đáp ứng”

Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Thu Phong nói: “Lúc này, tôi hi vọng Tiêu thiếu gia có thể giúp tôi. Tôi biết hiện tại cũng chỉ có anh mới có thể giúp tôi”. Cả Đông Nam, kẻ dám đấu cùng với Lâm gia quả thật không nhiều, mà lại còn nguyện ý vì nàng mà làm kẻ địch với Lâm gia thì khăng định không có một ai. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một người đàn ông là hắn.

Nếu không, tại sao bao nhiêu chỗ không đi, nằng lại cố tình đến Thượng Hải tìm Tiêu gia? Là một người con gái thông minh, chuyện này nằng đương nhiên không mù quáng.

Tiêu Thu Phong bỏ bát xuống, nói: “Giúp cô cũng không khó khăn, nhưng cô sẽ phải trả giá khá lớn đó, thậm chí phí thường lớn, có thể khiến cho cô không còn gì cả, cô có nguyện ý không?”

Lâm Thu Nhã không hề kinh ngạc, vô lực nói: “Tiêu thiếu gia cho rằng nếu tôi thật sự đáp ứng đám hỏi này, có thể còn lại được cái gì hay sao?”

Mặc kệ đáp ứng hay không, đối với Lâm Thu Nhã mà nói, kết quả của nằng cuối cùng chỉ có một, là bị Lâm gia bài xích ra ngoài.

Tiêu Thu Phong không nói thêm gì, chỉ khẽ gật gật đầu.

“Ngày mai vừa lúc tôi rảnh rỗi, đi cùng cô tới Lâm gia xem, có một số việc vừa lúc cũng đang muốn nói rõ ràng với lão gia tử của Lâm gia.”

Tuy Tiêu Thu Phong diễn đạt “lòng vòng”, nhưng ai cũng có thể nghe ra là hần đáp ứng hỗ trợ.

Liễu Yên Hồng vẻ mặt vui mừng, gấp đồ ăn vào bát Lâm Thu Nhã, nói: “Chị Thu Nhã, chị không cần lo lắng. Một khi anh rể đã đáp ứng giúp chị, nhất định sẽ không còn vấn đề gì.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tên “xú nam nhân” lập tức biến thành “anh rể” vô cùng ngọt ngào. Thật đúng là trở mặt như lòng bàn tay...

Chẳng qua nằng nhí nhanh như vậy đúng là làm cho Tiêu Thu Phong thấy không quen. Mới chỉ vắng nhà có ba tháng, tiểu nha đầu này đã thật sự xem đây như nhà mình rồi, thậm chí coi Lâm Thu Nhã cũng trở thành người mình, còn giúp gấp thức ăn cho nằng ta.

Xem ra cô bé này không hề nghĩ, chị của nằng mới thực sự là người của Tiêu gia, còn nằng chỉ là một cô em vợ.

Chẳng qua cuối cùng nghĩ lại, Tiêu Thu Phong cũng không dám nói ra, tránh cho tiểu nha đầu này lại nói điều khó nghe hành hạ hần cả tháng.

Đàn bà đều giống nhau, bất kể lớn hay nhỏ, đều rất...nhỏ mọn và thù dai.

164. Chương 164: Bàng Đại Công Tử

Phụ nữ khi được “yêu” sẽ thay đổi như vậy. Sáng sớm ngày thứ hai, khi gặp chị mình, Liễu Yên Hồng cũng cảm nhận được loại thay đổi này.

Không khỏi thở dài trong lòng, chị mình đây là bị tẩu hỏa nhập ma rồi...Lúc không có người đàn ông này, mỗi ngày đều có chút buồn phiền. Giờ thì tốt rồi, hần ta vừa mới về, lập tức bừng bừng sức sống, vẻ mặt bừng sáng, thậm chí có thể thấy rõ trên mặt viết hai chữ: Hạnh Phúc

Sau bữa sáng, Liễu Yên Nguyệt đang ôm chặt bên người hần dường như cảm thấy chưa đủ, đưa miệng lại gần, hôn một cái thật kêu lên mặt Tiêu Thu Phong, cười nói: “Phong, anh đi Lâm gia cùng chị Thu Nhã, nhất định phải khách khí một chút. Trước hết nên cùng lão gia tử của Lâm gia thương lượng đã, không nên tùy ý nóng giận, tránh cho chị Thu Nhã phải khó xử.

“Yên tâm, anh rể sẽ biết phải làm thế nào, nếu như người của Lâm gia giống tên ngày hôm qua, vậy thì tức giận cũng tốt, cho bọn chúng mỗi người một hai cái bạt tai, đảm bảo bọn chúng sẽ trở nên biết điều hơn một chút, có những loại người, không bị đánh thì không biết lễ độ”

Liễu Yên Nguyệt ở một bên ôn nhu an ủi, khẽ lẩm nhẩm...cái cô em gái này thật là, còn phải sợ Tiêu Thu Phong thiếu bản lĩnh đàn ông chắc...

Lườm em gái một cái, Liễu Yên Nguyệt nói: “Chị Thu Nhã, chị trông chừng Phong giúp em với, anh ấy là người nóng tính, đừng để anh ấy gây phiền toái quá lớn. Nói thế nào thì chị cũng là người Lâm gia, nếu gây ra căng thẳng quá, sau này chị trở về cũng khó khăn đấy”

Lâm Thu Nhã gật gật đầu, kỳ thật trong lòng nàng cũng biết, người này trời sinh đã hay gây chuyện, chỉ cần có hấn ở chỗ nào, thì chỗ đó chắc chắn sẽ không yên tĩnh. Nhưng lúc này đây dù sao nàng cũng hi vọng người đàn ông này... “lâm loạn” càng tốt, bởi vì áp lực của gia tộc, nàng thật sự không còn cách nào khác.

Ai bảo nàng là người của Lâm gia, đây là vận mệnh của nàng.

“Yên Nguyệt yên tâm đi, chưa người nào có dũng khí “ăn” cô nàng này đâu, nhất định sẽ sớm trả lại cho em một ông chồng “khỏe mạnh” hoàn hảo, tuyệt đối không có chuyện gì đâu”

Tiêu Thu Phong cũng không có nói nhiều, cùng cha mẹ nói một tiếng rồi cùng Lâm Thu Nhã rời đi. Đông Nam Lâm gia, vốn là một trong những gia tộc mà Tiêu Thu Phong muốn tìm hiểu. Hấn thật sự muốn xem thử, có phải ai cũng giống như Lâm Khải Dực, đem cả Đông Nam không coi kể nào ra gì.

Ti Mã gia cùng Triệu gia cũng là Đông Nam đại gia tộc, nhưng đó chỉ là nói ở Đông Nam thôi, chứ không hùng mạnh sâu xa như Lâm gia. Vì vậy, từ tâm lý Tiêu Thu Phong cũng hi vọng có thể hòa bình giải quyết chuyện của Lâm Thu Nhã. Nói đi nói lại, suy cho cùng hấn cũng chỉ là người ngoài, thật sự không nên xen vào chuyện nhà người khác.

Chẳng qua mọi người ở Tiêu gia đều đặt hi vọng vào hấn, khiến hấn rất bất đắc dĩ, không muốn bọn họ thất vọng. Hơn nữa, Lâm Thu Nhã cũng giúp đỡ Phong Chánh thu được nhiều chỗ tốt, giúp nàng một lần, cũng hợp tình hợp lý.

Máy bay rất nhanh, chỉ một canh giờ sau đã bay từ Thượng Hải đến Dương Châu. Nơi này Tiêu Thu Phong cũng không lạ gì, ngày đó từng gặp qua Lâm Thu Nhã ở đây, hơn nữa còn cùng trải qua việc Thiết huyết minh dương đuổi giết, giờ phút này coi như là thăm lại chốn xưa.

Hai người không ai nói gì. Chỉ là lúc gần đến nơi, Lâm Thu Nhã liếc Tiêu Thu Phong một cái, nói :”Tiêu thiếu gia, kỳ thật chuyện này cùng anh không liên quan nhiều lắm, cho nên anh cũng không cần chịu thiệt nhãn nhện nhiều”

Tiêu Thu Phong “Ừm” một tiếng, hấn biết phải làm thế nào. Hấn cũng không phải loại rồi việc đi gây sự không đâu với người khác. Lúc này hấn đến đây cũng không phải tìm Lâm gia để gây phiền toái, nếu không hấn cũng chẳng đến đây một mình.

Bay gần một tiếng, rồi ngồi xe lại gần nửa giờ, cuối cùng đến bên cạnh Tây Hồ, nơi phong cảnh đẹp nhất Dương Châu. Khu biệt thự của Lâm gia nằm tại đó, nhìn bề ngoài xem ra có vài phần cổ kính, hơn nữa màu sắc đơn điệu, dường như chỉ có hai màu đen và trắng.

Nhưng người nào hiểu biết lịch sử Dương Châu một chút đều biết, tòa nhà Lâm gia vốn là một khu lâm viên cổ đại được mua lại, sau đó bên trong thiết kế không ít kiến trúc mang phong cách cổ điển, tràn ngập một loại hương vị cổ kính, những ngôi nhà hiện đại cao cấp không thể nào sáng bằng.

Lâm gia có thể làm nên sản nghiệp to lớn như vậy, có lẽ có phần liên quan đến văn hóa cổ đại Trung Quốc. Nghe nói lão gia tử của Lâm gia là một nhà thư pháp nổi tiếng đương thời, mỗi một tác phẩm của ông đều được mọi người tranh nhau cất giấu, rất được giới thư pháp ngưỡng mộ, tôn kính.

Chỉ là thời gian trôi qua, loại nghệ thuật này đến đời Lâm Khải Dực một chút cảm thụ cũng không có. Người hiện đại cũng bị dòng chảy kinh tế ảnh hưởng dần, làm ô nhiễm cả tâm linh thuần khiết, thật là phí phạm báu vật.

“Nhã tiểu thư đã về, lão thái gia đang đợi cô, trước tiên hãy vào gặp mặt, tôi sẽ lập tức báo cho lão thái gia biết” Mở cửa là một lão nhân chừng bảy mươi tuổi, nhìn Lâm Thu Nhã tươi cười, cúi mình mời hai người vào trong.

“Ngũ bá, mọi chuyện gần đây tốt chứ?” Tứ đại đồng đường cùng ở một chỗ, bình thường gặp mặt nhau cũng không ít. Huống hồ hiện giờ chuyện Lâm Thu Nhã phản đối hôn sự, lại càng thành tiêu điểm của cả Lâm gia.

Ngũ bá nhìn quanh, nhỏ giọng nói: “Nhã tiểu thư, không tốt lắm. Hôm qua Khải Dực thiếu gia quay về, nghe nói là bị người đánh, lão thái gia rất tức giận, giờ cô hôm nay vạn lần đừng làm người tức giận thêm”

Lâm Thu Nhã khẽ gật đầu, không ai hiểu cuối cùng nàng đang suy tính gì, nhưng nàng cũng không nói thêm gì cả. Nàng từ nhỏ lớn lên ở đây, sau khi tiếp quản tập đoàn Hoa Phong, bởi vì không muốn đối mặt với những khuôn mặt luôn ganh ghét và nhòm ngó chằm chọc nên nàng đã rời nhà ra ngoài từ rất sớm.

Nhưng giờ đây nàng không thể không đối mặt với Lâm gia một lần nữa, bởi vì đây là hạnh phúc cả đời nàng, nàng muốn tự mình có quyền làm chủ nó.

Tại phòng khách hiện tại đã ngồi sẵn vài người. Trong đó có một tên nhìn quen thuộc chính là kẻ hôm qua bị ăn hai bạt tai Lâm Khải Dực, trên mặt vẫn còn vết bầm đen, nhìn có vẻ chật vật. Khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong đi vào, ánh mắt hắn bắn ra hai tia âm tà, phần nộ nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong.

Ngồi bên cạnh Lâm Khải Dực là một nam nhân rất trẻ tuổi, toàn bộ chú ý của người này đều dán lên người Lâm Thu Nhã, trong mắt tràn đầy dục vọng, quả là khiến người khác rất không thoải mái.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại chấn động. Thật không ngờ, tên này cũng tới Dương Châu, nếu không nhầm thì hắn chính là đối tượng đến đàm hỏi Lâm Thu Nhã.

Kinh thành Bàng gia, quả là có tư cách này.

Bàng gia tam tử, mỗi tên đều thuộc loại không ra gì, đều một kiểu cậu ấm phá gia chi tử. Mặc dù chúng tự xưng là Bàng thị Tam Kiệt, nhưng sau lưng, mọi người đều chửi thề chúng là Bàng thị Tam Tặc.

Mặc dù ba tên này rất ăn hại, nhưng bọn chúng có một ông cha tốt, coi như ngay cả kinh thành Bán Biên Vương, cũng phải cho Bàng gia vài phần thể diện.

“A, chị Nhã đã về. Hôm qua Khải Dực nói chị đang ở Thượng Hải, thế nào lại về nhanh như vậy. Không phải là biết có Bàng công tử đến cho nên vội vã chạy về gặp mặt đấy chứ?”

Ngồi cạnh Lâm Khải Dực là một nữ nhân trang điểm lòe loẹt. Thực ra dáng người không tệ lắm, cũng có vài phần tư sắc, nếu đem khuôn mặt tẩy trang sạch sẽ thì có lẽ Tiêu Thu Phong có thể miễn cưỡng liếc nhìn vài cái.

Nữ nhân này ăn mặc thật sự ít vải, một cái áo ngắn bó sát, bộ ngực cao vút trắng muốt, cũng không biết nàng như thế nào cải tạo đôi nhũ cầu ngạo nghệ, dường như muốn hấp dẫn nam nhân tới phi lễ, cường gian nàng đi.

Chính là Tiêu Thu Phong mới liếc nàng một cái đã chẳng còn chút hứng thú. Bất kể nàng thân phận ra sao, cái kiểu trang phục này so với Lưu Oanh ba trăm một đêm quả thật không hề thua kém.

Đây là em họ của Lâm Thu Nhã, mặc dù còn chưa có chồng, nhưng hành vi lại vô cùng phóng dăng. Đang học đại học thì bỏ dở bởi vì ...không cẩn thận để bụng to lên, hơn nữa lúc Lâm gia muốn trừng phạt thủ phạm cái bụng to thì nữ nhân này lại kêu không biết ai là...tác giả cái bụng chữa.

Chuyện này khiến cho lão thái gia vô cùng tức giận, sớm muốn đem ả đuổi khỏi Lâm gia, nhưng bởi vì có cha ả, vốn cũng giống như đại bá của Lâm Thu Nhã, cũng là ứng viên trở thành gia chủ Lâm gia sau này, cho nên ả được yên ổn thoát tội, cũng không ai có dũng khí dấn động đến nữa.

Lâm Thu Nhã quả thực không có hứng đâu khẩu thừa cùng bọn chúng, nói :”Tôi trở về, là vì mọi người tìm tôi”

Lâm Khải Dực đứng lên nói :” Đây, Bàng đại công tử, tôi giới thiệu với anh một chút, đây là chị họ của tôi, là một trong Đông Nam tam hoa – Hoa Hồng, tên gọi là Lâm Thu Nhã, anh lại đây làm quen đi, trước hết cứ là bạn bè đã.”

“Phải, phải, trước hãy làm bạn, trước hãy làm bạn.” Bàng Bình Quyền đã vươn tay ra, thái độ nịnh nọt muốn lại gần Lâm Thu Nhã. Cô nàng này càng lớn càng xinh đẹp, hắn đã từng trải đàn bà vô số, nếu cùng nàng so sánh, trừ Nhất Mộng ở kinh thành , dường như không còn ai có thể sánh bằng.

Lâm Thu Nhã không thêm để ý, quay đầu lại nói với Tiêu Thu Phong :”Tiêu thiếu gia, anh ngồi đi, trước hãy uống chén trà đã, chờ ông nội tôi sắp đến rồi.”

Lâm Khải Dực đã có chút bức tức quá :”Lâm Thu Nhã, Bàng đại công tử từ kinh thành xa xôi đến đây, là khách của Lâm gia, chị sao lại vô lễ như vậy?”

Lâm Thu Nhã liếc mắt nhìn tên bại hoại Khải Được một cái, nói :”Đáng tiếc, anh ta không phải khách của tôi, nếu muốn tìm người chiêu đãi, tin rằng cô em họ yêu quý của tôi chắc sẽ rất sẵn lòng.”

“A...Bàng đại công tử không nên tức giận, bà chị họ này của tôi tính tình luôn luôn cao ngạo, nếu anh muốn hái hoa hồng, phải cẩn thận. Hồng nào mà chẳng nhiều gai nhọn.”

165. Chương 165: Đến Gặp

Lần này đến đây, chủ yếu là vì Đông Nam mỹ nhân Lâm Thu Nhã mà tới. Hơn nữa Lâm Bắc Dân cũng đã hứa hẹn với hắn, nhất định hôn sự sẽ thành, giúp hắn được ôm mỹ nhân quay về.

Lâm Bắc Dân là con trưởng của Lâm gia, là cha của Lâm Khải Được.

Bàng Binh Quyền mặc dù không thông minh, nhưng cũng không đến nỗi ngu xuẩn. Lâm gia có ý đồ kết hợp cùng Bàng gia, hắn biết rõ ràng. Hắn cũng không chê loại chuyện tốt này, đến đây một chuyến quả là không phải hối hận. Mỹ nữ thế này, có thể lấy làm vợ, cả đời này không mong gì hơn.

Cô em họ đôi mắt chớp chớp, mang theo ý khiêu khích cùng hấp dẫn, nói :”Bàng công tử quả là người biết thương hoa tiếc ngọc, có thể gả cho anh quả là một điểm phúc, đáng tiếc là em không có may mắn như vậy, chị Nhã nên biết trân trọng.”

Mọi người hình như đều muốn nói giúp cho vị Bàng công tử kia. Đáng tiếc là Lâm Thu Nhã chẳng có mấy hứng thú với hắn, một bên cùng Tiêu Thu Phong to nhỏ trò chuyện.

Bàng Binh Quyền chậm rãi đứng lên, lại gần hai người, nồng nhiệt tiếp cận, hỏi :” Vị huynh đệ này, cũng nên giới thiệu một chút đi, nhìn anh cùng Lâm tiểu thư quen thuộc như vậy, chúng ta cũng kết bạn đi.”

Lâm Khải Được lập tức nhảy vào chặn lời nói liên mồm :”Bàng công tử, vị này có rất nhiều lai lịch, là một trong Đông Nam tứ đại phong lưu công tử. Hắn rất hay lừa gạt đàn bà con gái, hơn nữa trời sinh là kẻ không ra gì, cùng hắn kết bạn mọi người đều phải cẩn thận.

“Hơn nữa...” Lâm Khải Được cao giọng nói, rồi dừng lại đột ngột, sau khi hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhìn mới nói tiếp :”Hơn nữa hắn lại là bạn tốt của chị họ tôi, nếu Bàng công tử có ý định lấy người chị xinh đẹp này, về sau phải quản giáo nghiêm ngặt một chút, có một số kẻ không chịu an phận đâu”

Bàng Binh Quyền sững sốt, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. Còn Tiêu Thu Phong ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tên Lâm Khải Được đang ra vẻ phần nộ kia, lạnh như băng nói :”Người hôm qua cảm thấy ăn đòn chưa đủ, nên hôm nay muốn ta “thưởng” thêm cho vài cái bạt tai nữa phải không?”

Lâm Khải Được giận run người, quát :”Tiêu Thu Phong, đây là Lâm gia, không phải nơi để người kiêu ngạo, nếu không người sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.”

Tiêu Thu Phong khinh thường cười nói :”Ta cũng muốn xem xem, Lâm gia các người làm gì cho ta đẹp mắt đây.”

Bàng Binh Quyền đã rất khách khí rồi. Nhìn người đàn ông trước mặt, hắn mơ hồ cảm nhận được một loại uy hiếp. Hơn nữa người phụ nữ hắn thích, giờ phút này lại đang thân mật bên cạnh...Loại ủy khuất này, làm đàn ông, hắn không có cách nào chịu được.

“Thì ra anh chính là Tiêu Thu Phong, tôi còn tưởng thần tiên ở đâu, hóa ra chỉ là một con hổ giấy. Nếu như hôm nay không phải ở Lâm gia, Bàng mỗ quả thật muốn lãnh giáo một chút” Lời này nói ra ngạo khí vô cùng, lấy thân phận Bàng gia của hắn, muốn giáo huấn một tên thiếu gia nho nhỏ quả thật quá đơn giản, không đáng nhắc tới.

“Lâm tiểu thư, em xinh đẹp thuần khiết như vậy, sao có thể giao lưu cùng hạng lưu manh như hắn. Như vậy không phải khiến cho Lâm gia mất mặt sao? Cho dù là muốn kết giao bạn bè, cũng nên tìm những người văn minh có học chữ. Bàng mỗ tôi bình sinh coi thường nhất là bọn người thô lỗ. Cứ nhìn thấy là tôi muốn đem hắn đi dạy dỗ một trận”

Tiêu Thu Phong không hề tức giận, cứ coi như con chó đang sủa càn là được.

Nhưng Lâm Thu Nhã lại rất tức giận, lạnh lùng lườm Bằng Bình Quyền một cái, nói :”Vị Bằng công tử này, Thu Nhã thật sự nghĩ không ra là mình khi nào thì biết anh, Tiêu thiếu gia là bạn của tôi, mời anh chú ý lời nói, nếu không đừng trách tôi không tôn trọng anh.”

Bằng Bình Quyền nhưng lại cười nịnh, liên tục gật gù nói :”Đúng, đúng, Lâm tiểu thư dạy rất phải, Bằng mỗ có thể không cho kẻ nào thể diện, nhưng không thể không nể mặt của Lâm tiểu thư được.”

Thật sự là loại mặt dày, tên này quả là vô sỉ đến cực điểm, ngay cả chủ nhân như Lâm Thu Nhã cũng chẳng muốn dây dưa thêm với hắn một lời nào. So với Tiêu Thu Phong, tên này quả là thua kém đến mười vạn tám ngàn dặm.

Cùng một nam nhân như vậy kết hôn, có đánh chết nàng cũng không đáp ứng.

Lâm Khải Dực thấy sự trầm mặc của Tiêu Thu Phong lại lầm tưởng là sự sợ hãi, trong lòng rất hưng phấn.

Liên đối với Bằng Bình Quyền lấy lòng, nói :” Bằng công tử, anh không cần cùng hạng người như thế mà bận tâm. Chúng ta ra đây, đợi lão thái gia đi ra, tôi thật sự muốn được gọi anh bằng hai tiếng “anh rể”. Nghe được lời của Lâm Khải Dực, Bằng Bình Quyền cũng cảm thấy rất hãnh diện, trong lòng không khỏi mừng thầm, quay đầu liếc Lâm Thu Nhã một cái, trên mặt hiện ra vẻ dâm tà, trong đầu bắt đầu nghĩ đến mấy chuyện dâm dục xấu xa.

Nếu tên này không phải người Bằng gia, có thể Tiêu Thu Phong sẽ vui vẻ làm trung gian khuyên nhủ Lâm Thu Nhã mấy câu. Đáng tiếc từ lúc hắn bước vào đây, tên Bằng Bình Quyền kia coi như đã bị phán tử hình, dù cho Lâm Thu Nhã đáp ứng, hắn nhất định không tán thành. Huống gì nhìn vẻ mặt chán ghét của Lâm Thu Nhã, cũng biết việc này không thể có chút hi vọng nào được.

Chẳng qua vị Bằng công tử này dường như không hề có ý thức về điều đó chút nào, vẫn đang ôm mộng mang người đẹp về dinh.

Có tiếng bước chân vang lên trong nội sảnh hành lang, rất nhanh có mấy bóng người bước ra, có nam có nữ, có già có trẻ. Mọi người của Lâm gia lập tức chỉnh tề đứng dậy chào :”Lão thái gia!”

Mà Lâm Thu Nhã lại tiến lên phía trước, kéo tay một phụ nhân, kêu lên ôn nhu :”Mẹ, sao mẹ lại ra đây, mẹ đang không khỏe, nên ở trong nghỉ ngơi.”

Người phụ nữ nhìn ung dung cao quý, vẻ mặt hiền từ này chính là mẹ của Lâm Thu Nhã.

Trong đại sảnh có hai người không đứng lên, một người đương nhiên là Bằng đại công tử, mà Tiêu Thu Phong cũng vững vàng ngồi, không hề có chút kinh động nào.

“Tiểu Nhã, cháu đã về. Tiểu nha đầu này, ông nội hơn mười ngày không được gặp cháu rồi, cháu đã chạy đi đâu thế?” Ông cụ bước chậm rãi, mang theo một loại khí tức trầm ổn cùng ánh mắt trang nghiêm. Nhưng ngay lúc nhìn thấy Lâm Thu Nhã, trên mặt lại xuất hiện vẻ yêu thương.

Lão gia tử này, đúng là yêu thương Lâm Thu Nhã hơn các cháu bình thường khác.

Trong đám người còn có vài người trung niên, có vẻ là mấy huynh đệ Lâm gia, trong đó có một trung niên nhân nhìn đặc biệt, trên cổ quàng một chiếc khăn, đã nhanh chóng tiến lên phía trước, phá vỡ giây phút gia đình hàn huyên, nhắc nhở nói :”Lão thái gia, Bằng công tử đã đợi chúng ta khá lâu rồi, nếu còn chần chờ quả thật là Lâm gia chúng ta thất lễ”

Lão thái gia vội vàng gật đầu nói “Phải rồi, tất cả mọi người ngồi đi. Hôm nay tập hợp mọi người tại đây là có việc muốn tuyên bố.”

Lão thái gia trên mặt rất cao hứng, lập tức đi đến ghế của gia chủ ngồi xuống. Tiêu Thu Phong lập tức lọt vào tầm mắt của ông ta, quay sang hỏi mọi người :”Vị này là...?”

“Ông nội, vị này là Đông Nam Tiêu gia công tử Tiêu Thu Phong, anh ấy là bạn của cháu, là cháu mời đến Lâm gia làm khách.” Lâm Thu Nhã lập tức giới thiệu, làm mọi người ở Lâm gia có chút kinh ngạc, thâm đánh giá nam nhân tuấn tú trước mặt. Có lẽ tất cả mọi người đều không tin nổi, phong lưu công tử trong Tứ đại công tử lại có bộ dáng như vậy.

Tiêu Thu Phong đứng lên nhìn lão thái gia nói :”Lão thái gia khỏe, Thu Phong đến đây quấy rầy lần này ngoài việc đưa Lâm tiểu thư về, còn có chuyện muốn nói với Lâm thái gia. Lâm gia các vị cho người đến Tiêu gia chúng tôi, cuồng vọng tự đại bao vây nhà, thật sự khiến tổn hại mặt mũi của Tiêu gia, không biết lão thái gia xử lý ra sao?”

Lâm Bắc Dân lạnh lùng “Hừ” một tiếng, tiếp lời luôn :”Tiêu công tử, cậu không cần quá phận như vậy. Khải Dực chính là nhận lệnh đi tới Tiêu gia đón Thu Nhã trở về, thực sự không có ý xâm phạm, mà dù có chỗ mạo phạm, ăn hai cái tát của cậu, nghĩ rằng cũng đủ để bồi lễ rồi, phải không?”

“Không mời mà dám vào chính là trộm cướp. Nếu không phải tôi kịp thời trở về, không biết Lâm đại công tử còn ở Tiêu gia kiêu ngạo đến thế nào nữa. Nếu có bạn của tôi đến tìm tôi, xông vào Lâm gia điều vô dương oai một phen, không biết các vị có cảm tưởng thế nào đây?”

Lâm Bắc Dân lớn tiếng quát :”Họ Tiêu kia, không phải được thể lấn lướt. Nói cho người biết, Tiêu gia trong mắt Lâm gia chúng ta cũng chỉ là một phú hào nhỏ nhoi mà thôi, không phải nghĩ mình là to. Nếu cậu ở chỗ này lằng nhằng, đừng có trách tôi đuổi cậu ra ngoài.”

Con mình bị ăn đòn, Lâm Bắc Dân đương nhiên muốn gỡ gạc thể diện. Hắn làm vậy cũng là giữ thể diện cho Lâm gia, tin rằng lão thái gia cũng sẽ ủng hộ.

“Bắc Dân, không được vô lễ.” Lão thái gia mạnh mẽ kiềm chế tâm tình phiền muộn, nói :”Tiêu thiếu gia, việc này quả thực là Khải Dực đã lỗ mãng. Tại đây, tôi xin lỗi cậu, mong cậu bỏ qua chuyện này, sau đây tôi sẽ đưa một phần hậu lễ, đền bù sai lầm ngày đó, thấy thế nào ?”

Ông cụ vẻ mặt ôn hòa, đã rất là nhún nhường, lấy địa vị Lâm gia tại Đông Nam, lão gia tử đã đồng ý cúi đầu nhận lỗi. Tiêu Thu Phong cũng nhượng bộ, gật gật đầu nói :”Thái gia nói đúng, tôi còn có thể không nghe sao, chỉ mong loại chuyện như vậy, sau này không tái diễn nữa.”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng liếc Lâm Bắc Dân một cái, nhưng lời nói ra khiến lão thái gia rất có thể diện, gật đầu cười nói :”Nhất định vậy, nhất định vậy.”

Lâm Khải Dực đứng một bên lại toát mồ hôi lạnh, hắn biết lão thái gia tối nay chắc chắn sẽ đem gia pháp ra trị hắn. Thật không ngờ, chẳng qua chỉ mượn danh tiếng của Lâm gia định uy phong một chút. Không ngờ lại đâm đầu vào đá, bị ăn hai cái bạt tai đã đành, lại còn đến mách với lão thái gia. Lúc này, hắn thật sự hận Tiêu Thu Phong muốn chết.

166. Chương 166: Phong Ba Ở Lâm Gia

Nếu đã liên quan đến hôn sự của hắn, hắn là người trong cuộc, đương nhiên cần biểu hiện ra thân phận và ngạo khí của chính mình, thế mới không phải kẻ tầm thường.

“Lần này tới Dương Châu, cha tôi đặc biệt dặn dò nhất định phải thay mặt người vấn an lão thái gia, nói là nếu có dịp, mời người đến kinh thành làm khách, mong lão thái gia không từ chối.”

Tiêu Thu Phong không hề nổi giận, còn Lâm thái gia lại cười cười, không tỏ thái độ gì. Chẳng quá đối với lời nói vô lễ của vị Bàng công tử này, ông ta cũng không ngăn cản. Giờ phút này Bàng Bình Quyền cũng chưa tính là người của Lâm gia, nên ân oán của hắn với Tiêu Thu Phong chẳng liên quan gì đến Lâm gia cả.

Lâm thái gia sống lâu, trải qua mưa gió mấy chục năm, đương nhiên biết cái gì thì không nên nhúng tay can thiệp thì ông ta cũng tuyệt đối không để ý đến, như vậy sẽ giảm bớt nhiều phiền toái.

“Thái gia, hôm nay là ngày tốt, không nên vì mấy chuyện vặt mà lãng phí thời gian. Người hãy nhanh tuyên bố chuyện tốt của Thu Nhã đi, để cho mọi người còn chung vui.”

Lâm Bắc Dân lại mở miệng nhắc lão thái gia. Đây mới là chuyện quan trọng hôm nay, còn việc Tiêu gia chỉ là chuyện nhỏ, giờ phút này không đáng xét tới. Đợi khi hắn có thể tiếp quản Đông Nam, hắn nhất định sẽ cho Tiêu gia đẹp mắt.

Lâm Thu Nhã trong lòng chấn động. Đại bá vội vã như vậy, chắc chắn là về việc đám hỏi của nàng. Thấy sự kích động từ tay mẹ mình truyền tới, đã chứng minh suy đoán của nàng.

Có lẽ muốn cho Tiêu Thu Phong biết chuyện luôn, để sau này khỏi dây dưa đến Lâm Thu Nhã nên hai cha con Lâm Bắc Dân không ai mời hẳn rời đi. Tiêu Thu Phong cũng chỉ chờ có vậy, chuyện của hắn đã giải quyết xong, còn lại là xem nào nhiệt thôi. Chủ yếu là xem quyết định của Lâm Thu Nhã, còn lại cùng hắn cũng chẳng có liên quan gì nhiều lắm.

Lâm thái gia rất hài lòng gật đầu, tuyên bố :”Lâm gia chuẩn bị đáp ứng lời cầu hôn của Bàng gia. Hôm nay Bàng công tử cũng đến đây, không biết có hài lòng về cháu gái của chúng tôi không?”

Bàng Binh Quyền không dần nổi lòng vội vàng kêu lên :”Hài lòng, rất hài lòng. Nhã tiểu thư thiên kiều bá mị, khuynh quốc khuynh thành, Binh Quyền ngưỡng mộ đã lâu. Nếu lão thái gia thành toàn, cháu nhất định sẽ ba quỳ chín lạy, tuyệt đối không làm lão thái gia thất vọng.

Có ý kiến của Bàng Binh Quyền, lão thái gia rất đắc ý, lập tức cao giọng nói :” Đã vậy cứ quyết thế đi. Chúng ta hãy chọn ngày lành, cho cháu và Thu Nhã đính hôn.”

Một chuyện vốn phải là một hôn ước đầy nhu tình mật ý, vậy mà tùy tiện theo miệng lão thái gia mà quyết. Từ đầu đến cuối, không ai thềm hỏi qua ý kiến của Lâm Thu Nhã. Trong gia tộc lớn, nữ nhân dù có được thương yêu đến mấy, cũng không có địa vị nhiều, hạnh phúc cả đời cũng chỉ thành công cụ để gia tộc mưu lợi.

Không ai lo lắng đến việc tương lai nàng có hạnh phúc hay không, dường như đó không phải chuyện của Lâm gia. Con gái gả ra ngoài, coi như là người nhà khác.

Lâm Thu Nhã nhìn không khí vui mừng khắp bốn phía. Nàng giờ này lại càng trở nên lạnh lùng. Giờ phút này nàng mới biết được, thì ra ở Lâm gia, nàng chẳng là cái gì cả, giờ phút này ngoại trừ cha mẹ nàng đang đứng cạnh, còn lại tất cả mọi người đều cao hứng, bởi vì sau cái hôn ước này, bọn họ có thể “mò” được rất nhiều lợi lộc.

Nàng đứng lên. Thật ra, trong thâm tâm nàng chỉ mong mọi người có thể thương lượng một chút. Nhưng giờ này xem tình hình trước mắt, căn bản không ai thềm để ý đến suy nghĩ của nàng. Nàng là người, không phải súc sinh, tưởng muốn đem nàng bán cho ai thì bán sao?

“Các người không hề hỏi qua ý kiến của tôi thì phải. Tôi có chút hoài nghi, đối tượng của hôn ước này hình như không giống tôi cho lắm? Xin lỗi ông nội, đám hỏi này cháu không đồng ý, cháu tuyệt đối sẽ không gả cho người kia”

Lão thái gia giận tím mặt, quyền uy của hắn tại Lâm gia không ai dám kháng cự, và không tha cho bất cứ kẻ nào mạo phạm quyền uy của hắn. Bởi vì hắn là gia chủ, cần phải có uy quyền tuyệt đối. Dù ngày thường thương yêu cô cháu gái này, nhưng cũng không cho phép nàng cãi lại mình như vậy.

Nhưng Lâm Bắc Dân đã mở miệng nói trước :”Tiểu Nhã, cháu không nên phụ lòng tốt của lão thái gia. Bàng gia tại kinh thành cũng là một trong ba đại gia tộc. Cháu vào nhà họ, tuyệt đối không thiệt thòi, sao cháu vẫn còn không thỏa mãn nữa ?”

“Cha, nếu Tiểu Nhã đã không đồng ý, hôn sự này con cũng không tán thành. Cái này cùng thân phận của Bàng gia không liên quan, chỉ cần Tiểu Nhã thích, cho dù là một kẻ ăn mày, chúng con thân làm cha mẹ không muốn ép buộc con gái mình lấy người không thích”

Vì Lâm Thu Nhã nói ra, chính là mẹ của nàng. Làm người mẹ, có thể vì con gái mình mà làm hết thấy. Bình thường luôn yếu mềm cũng không phải vì bà sợ hãi mà là vì bà hiền tuệ, không muốn tranh cãi trong nhà.

Con gái duy nhất của bà, bà không muốn trở thành công cụ hy sinh cho gia tộc. Coi như là ích kỷ, bà cũng muốn vì con gái mà ích kỷ một lần.

Đến lúc này, Lâm Bắc Cường cha của Lâm Thu Nhã cũng mở miệng “Cha, chuyện này nếu như Tiểu Nhã đã phản đối, có lẽ chúng ta nên thương lượng lại...”

Lâm Bắc Dân lớn tiếng quát :”Lão Tam, có phải cậu càng sống lâu càng hồ đồ không, đây là chuyện tốt ngàn năm có một. Cậu về sau sẽ là bố vợ của Bàng gia, còn thương lượng cái gì nữa, đầu đất!”

Không khí trong nháy mắt căng thẳng đến cực điểm. Những người khác mặc dù không nói gì nhưng tất cả đều như đang xem kịch vui. Chuyện này bọn họ biết lão thái gia đã sớm quyết định, không cho phép bất cứ kẻ nào phản đối cả.

Quả nhiên lão thái gia đứng lên, lạnh lùng nhìn mọi người với những vẻ mặt khác nhau ở bốn phía, dùng một lời nói kiểu “không cho ai kháng cự” nói :”Đây là một chuyện vui lớn, cứ quyết vậy đi.”

Bàng Binh Quyền đứng bên đã kích động không cách nào dùng bút tả xiết, nhưng Lâm Thu Nhã sắc mặt lại trở nên tái nhợt, nàng biết nàng đã không còn đường lùi.

“Ông nội, người đừng nên ép cháu...”

“Ép cháu, ta khi nào...Tiểu Nhã, ủng hộ cho ta luôn luôn đối với cháu yêu thương. Vậy mà không ngờ đến, cháu đáp trả lại ta như vậy, thật khiến cho thái gia đau lòng”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Thu Nhã đã đầm nước mắt. Giữa tình thân và tình yêu, nàng liều mạng giãy dụa, như bị mắc kẹt trong tấm lưới, khiến nàng có tâm mà vô lực.

“Lâm tiểu thư, em không cần phải như vậy. Bàng Binh Quyền tôi xin thề, chắc chắn sẽ đối xử tốt với em, khiến cho em được hạnh phúc.”

Kể như hần lời nói cũng thối như vậy, thật sự không ai tin tưởng nổi, ít nhất chỗ này có Tiêu Thu Phong đầu tiên không tin, tên này tính tình thế nào, hần biết rất rõ.

Lâm Thu Nhã nhẹ nhàng quay đầu lại, nhưng lúc này nàng chỉ nhìn thẳng về phía Tiêu Thu Phong vẫn bị mọi người coi như không tồn tại. Nàng đã không còn tự tin phản kháng nữa, muốn người này giúp nàng.

Đôi mắt trong suốt ướt đầm lệ, khuôn mặt mềm mại tỏa ra vẻ buồn bã bi thương, ánh mắt mang theo khát vọng dựa dẫm, làm cho Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ phải ..thở dài.

Hần có thể không nhìn phụ nữ cao ngạo, cũng chẳng quan tâm đến sự mạnh mẽ của các nàng. Nhưng đối với loại ôn nhu yếu đuối như nước thể kia, lại khiến hần không cách nào cự tuyệt được.

Tiêu Thu Phong đứng lên, cầm tay Lâm Thu Nhã trước chốn đông người đang chú ý, khiến tên Bàng Binh Quyền vừa mới biểu đạt lời yêu đương mặt mày vô cùng khó coi.

Người con gái này vừa mới thuộc về hần, giờ phút này tay ngọc lại bị thằng khác nắm lấy, tìm cách che chở. Trái tim đầy lửa ghen, khiến hần muốn phát điên.

“Tiêu thiếu gia, xin chú ý hành vi của mình, đừng nên làm mất danh dự của Lâm gia chúng ta.” Lâm Bắc Dân đã mở miệng, muốn lấy lại mặt mũi cho Bàng Binh Quyền.

Thái gia lúc này cũng đang giương mắt lạnh lùng nhìn, tự như biết hần muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Thật ra chuyện hôn sự này, tôi cũng rất không đồng ý, các người cũng nên hỏi ý kiến tôi mới phải.”

“Người muốn làm gì, chuyện của Lâm gia, ai khiến người quản. Họ Tiêu kia, nếu như bây giờ người không biến ngay, đừng trách ta không khách khí.” Bàng Binh Quyền đã tức giận không chịu nổi, chỉ thẳng tay vào mặt Tiêu Thu Phong. Người này lại một lần nữa phá vỡ chuyện tốt của hần, thật sự không thể nhịn nổi nữa.

Tiêu Thu Phong cũng nghĩ giống hần, không cần nhin nữa, không nói một lời thừa thãi, một đá sút bay tên này ra ngoài cửa.

Một đá này không những nhanh mà chuẩn, hơn nữa lại tàn nhẫn, đá trúng ngay hạ bộ của Bàng Binh Quyền. Tên này bị đá bay đột ngột, “Bịch” một tiếng ngã lăn xuống nền nhà.

“A..A...A” đến lúc này Bàng Binh Quyền mới cảm thấy đau đớn, hay tay ôm hạ bộ, kêu khóc thảm thiết.

Lâm Bắc Dân phần nộ quá :” Người đâu, đem tên cuồng đồ này đuổi khỏi Lâm gia.”

Trong chớp mắt, đại sảnh bốn phía xuất hiện bóng người, mười mấy hộ vệ bảo tiêu của Lâm gia đã tiến vào. Giờ phút này trong mắt Lâm gia, Lâm Thu Nhã cùng Tiêu Thu Phong đều đã trở thành kẻ địch, mọi người đều hầm hờ nhìn đầy hận ý.

Không ai có thể kiêu ngạo như vậy ở Lâm gia, huống chi người hồi nãy đã được lão thái gia tuyển làm cháu rể.

Lão thái gia trên mặt càng tối sẫm, hẳn thật không ngờ tên Tiêu thiếu gia này lại to gan lớn mật như vậy, dám giở trò ngay trước mặt hắn. To gan đánh người ngay tại đám hỏi của Lâm gia, không cho Lâm gia chút thể diện nào.

“Tiêu thiếu gia, cậu thật sự quá kiêu ngạo. Đây là chuyện nhà của Lâm gia chúng tôi, cậu đừng có quản nhiều chuyện quá, việc trước tôi đã không truy cứu, còn bây giờ xin mời cậu đi”

Tiêu Thu Phong đã không còn là khách được Lâm gia hoan nghênh, lão thái gia cũng đã nổi giận, ý đuổi về rõ ràng.

167. Chương 167: Không Có Kết Quả Hoàn Hảo

Chẳng qua đối với con cháu trong nhà mình mà còn bá đạo như vậy, gia phong của Lâm gia quả thật làm Tiêu Thu Phong bất ngờ. Nếu không có hắn ở đây, Lâm Thu Nhã có lẽ không thể tự lựa chọn tương lai cho nàng, có lẽ nàng chỉ giống như một món đồ, có lẽ chuyện đau lòng đã xảy ra...

Nhưng đáng tiếc, hôm nay hắn có mặt ở Lâm gia.

“Lâm tiểu thư, chúng ta đi thôi. Kiểu người nhà như vậy thì chẳng cần nữa.” Tiêu Thu Phong kéo tay Lâm Thu Nhã, tức giận nói. Gặp bọn người nhà như vậy, có lẽ không thể coi là một loại hạnh phúc.

Lâm Thu Nhã giờ không biết phải làm gì nữa. Áp lực tình thân làm nàng không chịu nổi, mơ hồ nhìn bốn phía, nhưng thật sự không có một chút lưu luyến nào nữa.

“Đứng lại...” Nhìn thấy Lâm Thu Nhã quay người định đi, mọi người đều kinh ngạc, còn lão thái gia lại giận dữ quát lớn :”Tiểu Nhã, cháu thật sự muốn bỏ rơi Lâm gia, đi theo người đàn ông này sao?”

Lâm Thu Nhã không nói gì, bởi vì nàng cuối cùng cũng không có dũng khí đối mặt với người ông uy nghiêm luôn cao cao tại thượng này.

Nhưng tay nàng càng lúc càng nắm chặt tay Tiêu Thu Phong, cho thấy trong lòng nàng đang phản kháng, đang phẫn nộ.

“Lão thái gia, điều này đâu có gì lạ, Tiểu Nhã vốn là người đàn bà của tôi, chẳng qua các người không biết mà thôi.” Nếu đã làm người xấu, vậy tôi luôn đi, giúp Lâm Thu Nhã hoàn toàn được giải thoát. Con đường này, chính nàng đã chọn mà.

Lâm Bắc Dân giận dữ vô cùng, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc không thể tin, hỏi :”người nói gì, Tiểu Nhã là đàn bà của người? Tiêu thiếu gia, đây không phải chuyện đùa đâu. Nếu lão thái gia đã tuyên bố thì Tiểu Nhã chính là con dâu Bằng gia, nếu người thừa nhận chuyện này, sợ rằng Tiêu gia các người sẽ gặp phải phiền toái trí mạng.”

Tiêu Thu Phong không thèm để ý, cười lạnh một tiếng, nói :”Tôi không có tâm tình đùa giỡn với các người, cho dù là Bằng gia thì làm sao, Tiêu tôi không sợ phiền toái, Tiểu Nhã là đàn bà của tôi, chúng tôi đã ngủ chung với nhau trên giường rồi.”

Tuyên bố trắng trợn như vậy khiến cả Lâm gia mọi người biến sắc thất kinh, ngay cả Lâm Bắc Cường vốn luôn trầm ổn bình tĩnh cũng có chút hoảng sợ, không dám chắc là người đàn ông này vì giúp con gái mình, hay là chuyện thật sự.

Chẳng qua nếu con gái tình nguyện, thì địa vị của Đông Nam Tiêu gia cũng rất môn đăng hộ đối với con gái mình.

“Tiêu Thu Phong, mày giỏi lắm, tao sẽ không tha cho mày đâu...” Bằng Bình Quyền đang nằm dưới đất vừa được Lâm Khải Dục đỡ dậy, còn chưa đứng vững đã lớn tiếng hét to :”Đem nó đánh chết đi, tao chịu trách nhiệm.”

Ăn oán giữa Tiêu gia và Lâm gia hẳn mặc kệ, nhưng Lâm Thu Nhã là người của hắn, không cho phép ai cướp đi.

Lại có một nhóm hắc y bảo tiêu xông lên, vây kín chỗ này.

Lão thái gia sắc mặt đã biến thành tím ngắt, lạnh giọng nói : “Tiểu Nhã, hiện tại hãy trả lời ta, lời hắn nói có đúng không?”

Lời của Tiêu Thu Phong, ông ta thực ra cũng không tin lắm. Lâm Thu Nhã là ai chứ, tiêu chuẩn của nàng nam nhân bình thường còn không để vào mắt, sao có thể thích loại phong lưu hoàn khổ công tử này được chứ. Tên ăn chơi trác táng kia lại còn là “phong lưu công tử” nữa chứ.

Nhưng biểu hiện của Lâm Thu Nhã lại làm mọi người thất vọng. Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên giữa tiếng quát hỏi của mọi người nhà, cắn chặt môi anh đào, sau đó kiên định gật đầu :”Lời anh ấy nói chính là sự thật.”

Một khi đã không còn đường lui nữa, vậy cho tan nát hết luôn cho rồi.

Lão thái gia hai chân run lên, tựa như không đứng vững nổi. Một lão bộc tiến lên, đỡ lấy ông. Xem ra, Lâm Thu Nhã đã khiến ông ta hoàn toàn thất vọng.

“Được, được lắm. Từ giờ phút này, ngươi không còn là người của Lâm gia nữa, Lâm gia ta không có loại con cháu đáng xấu hổ như ngươi. Bắc Dân, lập tức thu hồi sản nghiệp ở Đông Nam, Lâm gia từ nay không còn người tên là Lâm Thu Nhã nữa.

Lâm Bắc Dân trong lòng vui mừng, đây chính là điều hắn chờ mong, lập tức ra về đau lòng nói :”Thái gia yên tâm, con sẽ xử lý ổn thỏa.” Nói rồi, quay người lại tỏ vẻ càng đau đớn, buông xuôi nói với Lâm Thu Nhã :” Tiểu Nhã, ngươi thật làm chúng ta đau lòng, bây giờ ngươi đi đi, sau này không nên về nữa.”

Phẩy tay đuổi hai người rời đi, Lâm gia Đông Nam sản nghiệp đã rơi vào tay hắn rồi, ngoài chuyện này, còn lại hắn không quan tâm chuyện khác nữa.

Thậm chí cả việc Lâm Thu Nhã gả cho ai, hắn cũng chẳng quan tâm lắm. Dù sao cũng có chút tiếc, không đặt mối quan hệ với Bàng gia ở kinh thành được...

“Lâm gia buông tha mày, nhưng tao không tha, người đâu, phế nó cho tao.” Bàng Bình Quyền gần như mất đi lý trí, ra lệnh cho người của hắn xử lý Tiêu Thu Phong, mối hận này hắn nhất định phải trút đi.

Cho tới bây giờ cũng chưa có ai dám “cướp hàng” của hắn cả.

Mười mấy hộ vệ to khỏe lao lên, đáng tiếc là Tiêu Thu Phong một chút sức cũng không thêm dùng, chỉ hươu nắm tay như gió vài lượt, bọn họ đã ngã xuống cả đám, ôm mặt mũi đầy máu, kêu khóc thảm thiết.

Không ai thấy rõ Tiêu Thu Phong hành động thế nào, chờ mọi người định thần nhìn lại, hắn đã xách cổ Bàng Bình Quyền lên rồi.

“Hôm nay tao không muốn giết người. Bàng đại công tử, đừng có ép tao quá.” Tiêu Thu Phong trên mặt tỏa ra sát ý nồng đậm “Đừng nói mày vốn là phế vật vứt đi, dù cho cha mày là Bàng Xương Minh đến đây, tao cũng không cần phải nể mặt, mày đừng có mà nghĩ mình uy phong.”

Vung tay một cái, thân thể Bàng Bình Quyền lại bay lên lần nữa, đập vào cột trụ gỗ trong sảnh rồi ngã xuống bất tỉnh.

Sử dụng bạo lực quả thật..không hay ho lắm, nhưng có những đứa muốn...ăn đòn mới tỉnh.

“Nếu mày không phục, bất cứ lúc nào có thể đến tìm tao, tao tiếp đón tận tình.”

Không còn ai dám cản, Tiêu Thu Phong cũng chẳng còn hứng thú ở lại nữa, kéo tay Lâm Thu Nhã, nói :”Đi thôi, chỗ này toàn kẻ ngu.” Người Lâm gia ức mà không dám nói. Tầm gương vị Bàng công tử kia còn sờ sờ, không ai dám nghĩ là mình có thể ngăn cản được nam nhân khí thế kiêu ngạo kia.

Lão thái gia Lâm gia không tức giận, về mặt âm u nhìn theo bóng Tiêu Thu Phong, lạnh lùng nói :”Đỡ Bàng công tử đi nghỉ ngơi, chuyện hôm nay giữ kín cho ta, không được truyền ra ngoài.”

Mọi người đều rùng mình, đáp ứng.

Rời khỏi Lâm gia rồi, Lâm Thu Nhã vẫn như người mất hồn, nước mắt vẫn lăn trên má, làm cho người khác không thể không động lòng thương cảm. Vứt bỏ gia đình, cảm giác thật sự không dễ chịu.

“Tiểu Nhã, Tiểu Nhã...” phía sau truyền đến tiếng gọi thân thiết đầy lo lắng. Vừa nghe vậy, Lâm Thu Nhã bỗng chân động, quay đầu lại, đó là cha mẹ nàng.

Lâm Thu Nhã rút tay khỏi tay Tiêu Thu Phong, chạy ngược lại phía sau. Đau lòng kìm nén này giờ, lúc này không nhìn được, khóc lớn :”Mẹ ơi...”

“Tiểu Nhã, Tiểu Nhã, bảo bối của mẹ, đừng khóc...” Mặc dù khuyên con nhưng bà cũng khóc lớn theo, hai mẹ con ôm nhau cùng khóc. Tiêu Thu Phong cùng Lâm Bắc Cường cũng không đi tới an ủi. Khóc có thể giải tỏa bớt nỗi buồn trong lòng họ, cứ để họ vậy đi...

“Tiêu thiếu gia, chúng ta đây là lần đầu gặp mặt nhau. Hôm nay quả là không tốt, để cho cậu phải chê cười. Tôi là Lâm Bắc Cường, là cha của Tiểu Nhã. Cảm ơn cậu đã quan tâm đến Tiểu Nhã, đứa nhỏ này từ bé đã mạnh mẽ cho nên giờ mới vất vả như thế này, sau này tất cả tôi xin nhờ cậu.”

Sặc, lời nói này hình như chuẩn bị đem Lâm Thu Nhã “giao phó” cho hẳn thật thì phải?

Tiêu Thu Phong xấu hổ, không biết nói thế nào để giải thích, chỉ là buồn bực trong lòng đứng im.

Một lúc sau, hai người phụ nữ cuối cùng cũng dừng lại, không biết nói gì với nhau, chỉ thấy dù nước mắt trên mặt chưa khô, nhưng đã thấy có nét cười.

Cầm tay con gái, người mẹ nói với Tiêu Thu Phong :”Tiêu thiếu gia, dù trước kia chúng tôi không biết cậu, nhưng biểu hiện hôm nay cho thấy cậu là một người đàn ông dám làm dám chịu, còn mạnh mẽ hơn cả cha của Tiểu Nhã. Vì vậy, là một người mẹ, tôi nguyện ý đem hạnh phúc cả đời của Tiểu Nhã giao vào tay cậu, mong cậu nhất định chăm sóc nó cho tốt, được chứ?”

Xong bém, vừa này là hai người phụ nữ khóc, giờ này đến lượt...Tiêu Thu Phong muốn khóc.

Lâm Thu Nhã vội vàng giúp hẳn giải thích :”Cha, mẹ, hai người yên tâm. Anh ấy nhất định đối xử tốt với con mà. Chỉ là sau này con gái không chăm sóc hai người được, cha mẹ nhất định phải giữ gìn sức khỏe, con gái sẽ thường xuyên gọi điện về.”

Lâm Bắc Cường vỗ vai con gái, khuyên nhủ an ủi :”Yên tâm, cha và mẹ còn chưa già đến mức đó. Chỉ cần con có thể hạnh phúc, cha mẹ cũng sẽ vô cùng vui vẻ rồi. Thật ra, rời khỏi Lâm gia cũng tốt, có một số việc con có thể hoàn toàn từ bỏ được.

Đối mặt với những tình cảm chân thành nhất của người thân, nàng cũng rất được an ủi, nhìn cha chờ đợi, nàng cảm giác được cha còn muốn nói điều gì đó.

“Di à, không nên lo lắng. Cháu sẽ chăm sóc cho Tiểu Nhã thật tốt. Chú Lâm nói đúng, cháu có thể cam đoan Tiểu Nhã rời khỏi Lâm gia nhất định sẽ hạnh phúc hơn nhiều so với những thứ Lâm gia có thể cho nàng.”

Chỉ là chăm sóc, cũng không phải là lấy nàng ta, việc này còn cho Tiêu Thu Phong chút đường sống. Chẳng qua người mẹ nghe được rất vui mừng, đem tay Tiêu Thu Phong kéo lại đặt trên tay con gái mình, nói :”Vậy là đủ rồi, mọi chuyện khác chỉ là phụ, chỉ cần các con có thể sống vui vẻ hạnh phúc là chúng ta đã được an ủi lắm rồi.”

Chà, đúng là đối với con cái, cha mẹ nào cũng đều thương yêu từ trong trái tim, không tiếc bất cứ điều gì cả...

168. Chương 168: May Mắn Và Bất Hạnh Đối Lập

“Tiêu thiếu gia, cảm ơn anh đã giúp tôi quá nhiều.”

Tiêu Thu Phong nhàn nhạt cười, thực ra rất muốn mở mồm an ủi nàng một chút, nhưng đột nhiên thay đổi chủ ý, chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu : “Chúng ta là bạn mà...”

Lâm Thu Nhã cũng cười, cười vô cùng ôn nhu ngọt ngào, thấp giọng nói tiếp : “Phải, chúng ta là bạn...” Nhìn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, tỏa ra một loại mị lực trầm ổn, trong lòng của nàng lại có một chút chua xót, bọn họ chỉ là bạn bè thôi, chỉ vậy sao?

Thật không ngờ hai người quay lại nhanh như vậy, mọi người ở Tiêu gia kinh ngạc không thôi. Chẳng lẽ chuyện của Lâm Thu Nhã giải quyết thuận lợi như vậy thôi?

Nhưng sau khi nghe kể lại chuyện, sự kinh ngạc đã chuyển thành phần nộ.

“Tiểu Nhã, đừng quá thương tâm, Lâm gia không nhận cháu, Tiêu gia chúng ta sẽ nhận cháu, nếu cháu nguyện ý, sau này gọi bác là mẹ nhé, như vậy Tiêu gia cũng chính là nhà của cháu.”

Điền Phù cũng không phải là một phụ nữ tốt trăm phần trăm, vẫn còn có rất nhiều khuyết điểm. Nhưng không thể phủ nhận bà là một người mẹ tốt, điều này Tiêu Thu Phong có thể khẳng định.

Đến như Tiêu Viễn Hà làm gia chủ vậy mà chỉ vì yêu, cũng mắc kệ tất cả...

Lâm Thu Nhã trong nháy mắt có chút mê mang, nàng ngẩng đầu lên, rất khát vọng hỏi thăm : “Thật sự có thể sao...?”

Tiêu Viễn Hà cười nói : “Có cái gì mà không thể. Cháu cùng với Yên Nguyệt vốn là chị em tốt, lại là bạn tốt của tiểu Phong, Tiêu gia chúng ta đã sớm coi cháu là người nhà, đừng nên băn khoăn mãi nữa.”

“Đúng đó, bác Tiêu là người rất tốt, giống y như mẹ của em vậy. Chị Thu Nhã, chị nhận người làm mẹ nuôi, sau này sẽ thành chị của em rồi, phải chiều cổ đến em đấy.”

Liễu Yên Hồng cũng mở miệng tán thành, nhìn vẻ vui mừng của mọi người trong nhà, so với lúc bị đối xử ở Lâm gia thì khác một trời một vực, khiến cho Lâm Thu Nhã xúc động muốn khóc.

Tiêu Thu Phong không nói gì, đối với sự đau khổ khi bị gia tộc trục xuất, hẳn không có cách nào giúp nàng hóa giải, nhưng sự ấm áp của gia đình lại có thể mang lại niềm an ủi. Vì vậy hẳn cũng đồng ý với cách làm của mẹ mình, suy cho cùng đó cũng là một loại gửi gắm...

“Mẹ nuôi...” một tiếng gọi nhẹ nhàng, Điền Phù vui mừng không thể kiềm chế được, kêu lên :”Ngoan, ngoan, không ngờ trước nay mẹ vẫn ao ước có một cô con gái, cuối cùng hôm nay đã trở thành hiện thực, phải mở tiệc ăn mừng thôi.”

Rồi bà đứng lên, phân phó :”Ngọc thẩm, dặn nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu, để tôi tự tay xuống bếp. Sau đó đi lấy hai bình Hồng Tửu giấu ở sau giường ra đây, cất bao nhiêu năm như vậy, giờ cũng đến lúc uống rồi.”

Đằng sau những lời nói này lại ám chỉ đối với..Tiêu Viễn Hà, nhất thời khiến ông xấu hổ cực kỳ, nhăn nhó hỏi :”Bà xã, em... em đã sớm biết rồi sao?”

Điền Phù cười rất tinh ranh, nói : “Nghĩ em là ai chứ, mấy hành động đó làm sao qua mắt em được, lần sau cẩn thận đó.”

Tiếng cười sang sảng thoải mái lại vang lên, đây đúng là hai người già đầu khẩu, nhưng thực ra cũng là một đôi nam nữ rất hạnh phúc...Cuộc sống bình thường vui đùa như thế này, lại chính là mơ ước của mấy cô gái trẻ tuổi...

Lâm Thu Nhã cũng cười, mặc dù không nhiệt liệt được như Liễu Yên Hồng, nhưng lại có cảm giác như mặt trời xua tan đám mây đen đang bao phủ...Loại hạnh phúc này, nàng hình như đã chờ mong từ lâu...Rời khỏi Lâm gia, cũng không có nghĩa là mất đi tất cả...

Hai bình Hồng Tửu cực phẩm, theo giá thị trường cũng phải mười vạn một bình. Đến ngay cả người không nên uống rượu như Liễu Yên Hồng cũng làm một chén, sắc mặt đỏ bừng, tiếng cười mãi không dứt. Cũng không biết là do hơi rượu, hay là vì tâm trạng đang hưng phấn sẵn, mặc kệ thế nào, giờ phút này mọi người trong nhà đều vô cùng vui vẻ hạnh phúc.

“Yên Nguyệt, từ ngày mai chị cũng muốn đi tìm việc, không bằng chị làm công cho em, được không?” Giữa bữa tiệc, Lâm Thu Nhã đột nhiên lên tiếng hỏi, mang theo một vẻ trêu chọc.

Người nhà cũng phải cố gắng, nàng không muốn chỉ ăn không ngồi rồi ở nhà thế này. Mặc dù với tài sản nàng dành giùm được, dù có mười năm không làm gì cũng không lo chết đói.

Liễu Yên Nguyệt cười nói : “Chị Thu Nhã, chị không nên khách khí với em như vậy. Nếu chị tình nguyện đến Phong Chánh, em đứng là mơ còn không được, về sau em có thể thoải mái một chút, có thời gian chăm sóc cho Phong.”

Dù làm chuyện gì, nàng cũng đều nghĩ đến nam nhân yêu quý của mình, hồn nhiên không để ý rằng ..nam nhân này giờ cũng chẳng làm gì cả, cũng tựa như là kẻ ăn không ngồi rồi.

Chẳng qua ai bảo Tiêu gia sản nghiệp vĩ đại, thừa sức cho hắn sống xa xỉ. Hơn nữa Liễu Yên Nguyệt cũng không phải người chịu an nhàn, muốn nàng ngồi không, xem ra nàng cũng không chịu nổi.

Liễu Yên Hồng rất hưng phấn nói : “Chị, em cũng đang cần thực tập bên ngoài, không bằng em cũng đi giúp chị nhé, tiện thể học thêm cách quản lý, đương nhiên lý do chính là sau này mỗi ngày có thể cùng với chị ở một chỗ.”

Liễu Yên Nguyệt yêu thương xoa đầu em gái, cười nói :”Được, không vấn đề. Phong Chánh dù có nghèo mấy, nuôi thêm một người cũng không thành vấn đề. Mà em nhìn mình đi, ăn thật là ngon lành, cần thận béo lên là không ai thèm rước em đâu.”

“Tại bác gái nấu thức ăn ngon quá mà, hơn nữa em trời sinh ăn nhiều không sợ béo.” Nói xong, lại ôm lấy cánh tay của Diên Phù, nũng nịu nói ; “Bác gái kỹ thuật nấu ăn là số một, nếu như mỗi ngày đều được ăn ngon như thế này, cháu không muốn đi đâu nữa...”

Diên Phù cũng rất vui mừng, dùng tay xoa nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của tiểu nha đầu, cười nói :”Không đi đâu cũng được, cháu sợ Tiêu gia không nuôi nổi cháu sao. Yên tâm, bác rất thích tiểu nha đầu cháu, nhất định sẽ nuôi cháu... béo mũm mĩm luôn.”

Cảm thụ được tình cảm giao hòa không hề tồn tại khoảng cách, đối với Lâm Thu Nhã mà nói quả là một cảm xúc mới lạ vô cùng. Con cháu Lâm gia cũng không ít, nhưng mỗi lần liên hoan, ngoài mặt thì ra vẻ hàn huyên, bên trong lòng thì âm thầm tính kế hại nhau, làm cho người ta không thể không đề phòng, quả thực là rất mệt mỏi.”

Còn ở đây, nàng hoàn toàn có thể buông lỏng cả thể xác và tinh thần để nghỉ ngơi. Không có ai vì người nói bậy mà giáo huấn người, không bắt người tuân theo lễ nghi cứng nhắc, mà tùy theo tâm trạng của người, có thể thoải mái làm việc mình muốn...Đây mới đúng là nhà, mới đúng là nơi một người có thể bình yên nghỉ ngơi, không phải sao?

Tiêu Thu Phong cùng với cha già uống rượu và nhấm nháp các loại thức ăn ngon trên bàn, bên cạnh có mấy người phụ nữ cười nói huyên náo, đây cũng chính là một loại hưởng thụ cuộc sống, thật là mãn nguyện...

“Tiểu Nhã, nếu đã là người một nhà rồi, anh cũng không khách khí nữa, anh có một công việc rất thích hợp với em đi làm, hi vọng em có thể giúp anh.”

Tiêu Thu Phong ở trong lòng mọi người trong nhà vốn đã có vài phần thần bí, nhưng hai người lớn hỏi mấy lần không ra chuyện gì, cuối cùng quyết định sẽ không quan tâm nữa, con mình đã lớn, có những việc có thể tự quyết định được rồi.

Dù vậy những lời này vẫn làm mọi người sửng sốt. Tiêu Viễn Hà vội vàng hỏi :” Tiểu Phong, tiểu tử người có phải ngoài Phong Chánh còn phát triển sự nghiệp khác bên ngoài không, nói một chút cho cha nghe đi.”

Liễu Yên Nguyệt ở một bên cũng chen vào :”Đúng, Phong, nếu như anh có việc gì bề bộn cứ mang lại đây, còn có em sẽ giúp anh xử lý được mà.”

Tiêu Thu Phong cười cười nói :”Mọi người trước tiên hãy nhìn bản kế hoạch xem sao, có vài thứ mọi người xem xong sẽ hiểu được.” Nói xong, đã nhờ Ngọc thẩm đến thư phòng lấy bản kế hoạch của bác già giao cho hắn mang tới.

“Thực ra, Yên Nguyệt và Thu Nhã hai người năng lực tương đương nhau, thực hiện kế hoạch này tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng tính cách Yên Nguyệt nhu nhược, nếu không có anh ở bên cạnh giúp đỡ thì quả

thật có chút không yên tâm. Hơn nữa Phong Chánh giờ này cần có em chủ trì nữa, cho nên anh mới chọn Thu Nhã.”

“Vậy tại sao lại chọn em?” Lâm Thu Nhã trong lòng rung động, chậm rãi ngẩng đầu, lơ đãng hỏi. Nhưng thực ra nàng rất muốn biết, trong lòng người đàn ông này đánh giá mình như thế nào.

“Bởi vì em có đủ sự kiên cường, hơn nữa rất độc lập, lần này cũng là cơ hội duy nhất của em.” Giọng Tiêu Thu Phong có vài phần lạnh lùng :”Nếu em muốn về Lâm gia, phải nỗ lực gấp trăm lần, mà đây chính là một cách nhanh nhất.”

Mặc dù chỉ là một bản kế hoạch trên giấy, nhưng Tiêu Viễn Hà cùng hai nàng đều là thiên tài trong lĩnh vực thương nghiệp, bọn họ tâm lý cũng kinh hãi khi tưởng tượng ra sự khổng lồ và mộng ảo của kế hoạch này.

“Tiểu Phong, bản kế hoạch này là ai đưa cho con, mục tiêu thế này có thể thật sự thực hiện được sao?” Trở thành Đông Nam đệ nhất tập đoàn đã là mục tiêu cả đời của ông rồi, vận khí cũng không tệ nên ông mới miễn cưỡng làm được. Nhưng..Long Đằng kế hoạch này đã vượt quá giới hạn có thể chấp nhận của ông.

Liễu Yên Nguyệt cũng nói :”Có thể nghĩ ra kế hoạch như vậy, người này nếu không phải là Thần, thì cũng là kẻ ngu ngốc. Phong, em rất có hứng thú muốn biết.”

Cuối cùng Lâm Thu Nhã mới nói :”Tiêu thiếu gia, anh tùy tiện đưa ra bản kế hoạch này, liệu anh đã tính qua rằng nó cần sự đầu tư lớn đến thế nào chưa? Cho dù là đem Phong Chánh đi bán, em nghĩ cũng không đủ một phần mười cái kế hoạch này.”

Tiêu Thu Phong khẽ cười một tiếng, gật đầu nói :”Em nói không sai, anh thực sự không nghĩ đến việc vận dụng tài chính của Phong Chánh vào đây. Chẳng qua mọi người không cần lo lắng, anh có thể điều động lượng tài chính khổng lồ vượt ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Hiện tại anh chỉ muốn hỏi cô con gái nuôi thân ái của mẹ anh, em có hạ quyết tâm nhận phần công việc này không?”

169. Chương 169: Cố Gắng Vì Ngày Mai

Lâm Thu Nhã trầm tư, đôi tay nhẹ nhàng phe phẩy bản kế hoạch, làm cho người khác không hiểu nổi giờ này trong đầu nàng đang nghĩ gì?

Liễu Yên Nguyệt rất muốn nói, nếu như Lâm Thu Nhã không muốn, vậy để mình làm cũng được. Chỉ cần đây là chuyện của ông xã, nàng nguyện ý đi làm.

“Tiêu thiếu gia, anh thật sự tin tưởng em như vậy?”

Tiêu Thu Phong cười cười, vấn đề này không khó hiểu. Nếu không tin hẳn sẽ không cho nàng xem bản kế hoạch rồi. Đoạn hắn gật đầu nói :”Anh vẫn chưa nghĩ ra lý do gì để không tin em.”

Lâm Thu Nhã khẽ cắn chặt môi, nhẹ nhàng đáp :”Tốt rồi, em nhận việc này. Từ nay về sau sẽ vì Tiêu thiếu gia anh mà làm trâu làm ngựa.”

Điền Phù ở bên cạnh vội vàng nói :”Tiểu Nhã, không nên nói vậy. Nếu tiểu Phong dám bắt nạt con, cứ cho mẹ biết, mẹ sẽ giáo huấn nó ra trò.”

Liễu Yên Hồng cũng không hiểu lắm, thấy mọi người trầm tư như vậy liền hỏi :”Đây là kế hoạch gì, xem vẻ mặt khó tin của mọi người, chẳng lẽ đây là một chuyện kinh thiên động địa?”

Liễu Yên Nguyệt gật gật đầu nói :”Em gái, nếu kế hoạch này có thể thực hiện được, thật sự có thể coi là long trời lở đất.”

Tiêu Thu Phong uống một ngụm rượu, nói :”Thật ra kế hoạch này cũng không phải của anh. Hơn nữa đã được chuẩn bị hai mươi năm rồi. Nếu có thể hoàn thành sơ bộ, có lẽ lực lượng của Long Đằng sẽ bao phủ toàn cầu, đến lúc đó Phong Chánh cũng sẽ gia nhập trong đó. Anh tin tưởng đó sẽ là một lực lượng không ai có thể ngăn cản được.”

Tiêu Viễn Hà khẽ thở dài một hơi, hỏi :”Tiểu Phong, con có rất nhiều chuyện không nói cho chúng ta nghe. Hơn nữa ..cái kế hoạch này thật sự làm cho mọi người phải sợ hãi. Con có thể cho cha một ít tin tức an ủi được không, để chứng tỏ cho mọi người không phải là con đang ảo tưởng, nằm mơ giữa ban ngày.”

Đây không chỉ là nguyện vọng của Tiêu Viễn Hà, mà ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng muốn biết, tài chính của kế hoạch này cuối cùng từ đâu mà có? Lấy tính cách của Tiêu Thu Phong, cho dù vừa sinh ra đã kiếm tiền, cũng không thể có được lượng tài phú kinh người như vậy được.

Ngẫm lại, Tiêu Thu Phong cảm thấy có chuyện nên để mọi người biết thì tốt hơn.

Chủ nhân của kế hoạch này chắc hẳn mọi người đã nghe nói qua. Mọi người gọi người đó là Bàn Tay Vàng.

“Sao cơ, Bàn Tay Vàng, là vị Thần trong truyền thuyết của giới doanh nhân sao? Tiểu Phong, ông ta thật sự tồn tại sao?” Tiêu Viễn Hà cũng không quá tin tưởng, đây vốn là một truyền thuyết, trên đời không có khả năng có người như thế.

Lâm Thu Nhã cũng rất kích động, nếu có thể gặp mặt nhân vật trong truyền thuyết này một lần, cả đời coi như không sống uổng rồi. Lại càng không nói đến có thể tham gia vào trong kế hoạch của ông ta, cho dù kế hoạch này kinh thiên động địa thế nào, năng tin tưởng chắc chắn sẽ thành công bởi vì về mặt buôn bán làm ăn, Bàn Tay Vàng chưa bao giờ bị thua. Nhưng Liễu Yên Nguyệt lại hỏi :”Phong, sao anh quen được ông ta, hơn nữa ông ta còn giúp anh như vậy?”

“Thực ra, anh vốn gọi ông ta là lão ca mà, mọi người chắc cũng biết cuộc chiến cổ phiếu Phong Chánh lần trước chính là nhờ có ông ấy giúp. Trừ mọi người ra, ông ấy là người thân nhất của anh bên ngoài.”

“Chị, nhân vật này lợi hại như vậy sao?” Liễu Yên Hồng nhẹ nhàng hỏi. Thấy vẻ kinh ngạc và sùng bái của mọi người, nàng trong lòng rất tò mò.

Lúc này thì Lâm Thu Nhã lại đáp thay lời :”Sự lợi hại của ông ấy sao có thể hình dung được. Chỉ có thể nói, đối với loại người tầm thường như chúng ta, ông ấy là một vị Thần, em hiểu chưa?”

Tiêu Viễn Hà cười rộ lên, hơn nữa còn thoải mái cười to, nói :”Đã như vậy, còn băn khoăn cái nỗi gì nữa, tiểu Phong, làm đi, cha vĩnh viễn ủng hộ con.”

“Đúng, còn có mẹ cũng ủng hộ con.”

Có sự ủng hộ như vậy, Tiêu Thu Phong còn có thể sợ hãi gì nữa đây. Mà Lâm Thu Nhã bên cạnh cũng hòa theo, cười nói “Em cũng thực sự chờ mong, Tiêu thiếu đại nhân, khi nào thì bắt đầu đây?”

“Ngay khi em nhận công việc này, kế hoạch cũng bắt đầu.”

Bữa tiệc này tuyệt đối là lần vui vẻ thoải mái nhất của Tiêu gia trong ba năm trở lại đây. Ngay cả Ngọc thẩm đứng một bên cũng cảm nhận được bầu không khí này, miệng cũng cười không dứt...

Đương nhiên Lâm Thu Nhã cũng rất vui vẻ. Nỗi buồn đi theo nàng từ lúc ở Lâm gia giờ cũng tự nhiên bay mất, về mặt tinh thần có chỗ dựa an ủi, hơn nữa cuộc sống lại có thêm một mục tiêu mới...

Có một số việc, một khi đã quyết định làm, thì phải càng nhanh càng tốt. Ngay sau khi cơm xong, Tiêu Thu Phong gọi điện luôn cho bác mình, đem hoàn cảnh của Lâm Thu Nhã kể hết ra, không ngờ câu đầu tiên ông bác nói dĩ nhiên là :”Cô ta có phải phụ nữ của cháu không?”

Tiêu Thu Phong toát mồ hôi.

Nói khéo một hồi, ông bác mới xuôi theo, đáp ứng cho nàng thử một lần. Đây vốn là siêu cấp kế hoạch của Tiêu gia, tuyệt đối cần giữ bí mật không thể tiết lộ ra ngoài. Điểm này Tiêu Hào Vân trong lòng đương nhiên đã xác định rõ. Nếu như không có quan hệ đặc biệt, Lâm Thu Nhã cũng không thể đi sâu vào trung tâm kế hoạch được.

Chẳng qua nếu đã có thể tham gia kế hoạch này đương nhiên cũng là những người phi thường. Những năm gần đây, Tiêu Hào Vân đã tập hợp các tài năng trong lĩnh vực kinh doanh, có thể đủ để ứng phó hết, cho nên Lâm Thu Nhã có thể tham gia cũng được coi là một loại may mắn.

Biết vì công việc mà phải lập tức rời khỏi, Điền Phù thật lòng không muốn. Nhưng Lâm Thu Nhã ngược lại tựa như được thanh thản, thủ thỉ lấy lòng nói :”Mẹ nuôi, mẹ đừng lo, cũng chỉ là đi công việc mà thôi, đâu phải con được gả ra ngoài, chỉ cần rảnh rỗi là con sẽ về thăm mẹ ngay.”

Lâm Thu Nhã cười khổ trong lòng, sau chuyện náo loạn ở gia tộc, giờ phút này nàng còn có thể gả cho người khác được sao?

Tách ra, có lẽ tốt cho tất cả mọi người.

Mà Liễu Yên Nguyệt dường như hiểu được tâm lý của nàng, rời đi chỗ gọi nhớ chuyện cũ, tìm một nơi mới bắt đầu lại, cũng là một chuyện tốt.

Sáng ngày hôm sau, bốn người phụ nữ trong nhà đi dạo phố mua sắm. Đến trưa, Lâm Thu Nhã cuối cùng cũng rời đi, mặc dù coi như không khóc, nhưng Tiêu Thu Phong cũng chứng kiến khóe mắt nàng ngấn lệ long lanh. Dù cho có là người con gái kiên cường đến mấy, gặp sự ly biệt thế này cũng đều có chút lưu luyến, không đành lòng...

“Thu Phong, nhớ cẩn thận khi đối mặt Bàng gia, bọn họ không phải người bình thường đâu.” Đây là câu nói trước khi rời đi, Lâm Thu Nhã nhẹ nhàng lưu lại bên tai hắn, cũng có thể... coi như một loại quan tâm!

Chẳng qua lần này là lần đầu tiên nàng gọi tên Thu Phong, mà không phải Tiêu thiếu gia, cho thấy khoảng cách giữa hai người đã gần hơn rất nhiều rồi.

Lâm Thu Nhã rời đi, trong nhà buồn tẻ vài ngày. Nhưng cuộc sống không chờ ta, mỗi ngày đều vô tình cuốn đi, cái gì phải đến sẽ đến, cần đi sẽ đi... Thoảng cái, trang viên cũng bình lặng trở lại.

Tiêu Thu Phong ngồi ở thư phòng, ngồi nghe điện thoại của mấy người đang ở Trung Đông, nghe về tình hình phát triển của Ma Quỷ rồi giao phó một số chuyện đặc biệt, sau đó ngắt máy.

Mặc dù bây giờ còn chưa có thực lực hướng về phương Bắc tiến quân, nhưng có một số việc cũng nên từ từ bắt đầu.

Tiêu Thu Phong đi đến Hoàng Kim Thủy Thành.

Dường như đã sớm biết hắn sẽ đến, ở cửa đã thấy Lâm Ngọc Hoàn lẳng lặng đứng chờ như người vợ hiền chờ chồng về nhà...

“Tiêu thiếu gia, anh đến rồi. Chị Phượng Hề đang chờ anh.”

Lúc này đây, cô gái trước mặt này hình như lại có sự thay đổi rất lớn. Về phong trần diễm động dường như nhạt dần đi, một loại hơi thở thuần khiết chưa từng có xuất hiện trên người nàng, giống như nàng xuất thân là một cô gái nhà nghèo lương thiện vậy, không hề đòi hỏi, chỉ yên lặng nỗ lực và chờ đợi hiển danh...

Tiêu Thu Phong thích cái cảm giác này.

Hắn vươn tay ra, nắm lấy tay Lâm Ngọc Hoàn, không để ý đến khuôn mặt đang đỏ bừng vì xấu hổ của nàng, nói :”Ngọc Hoàn, một thời gian không gặp, em thực là càng ngày càng xinh đẹp.”

Dùng hai chữ “vui sướng” cũng không đủ để hình dung tâm trạng của nàng lúc này, xấu hổ cúi mặt, lí nhí đáp :”Chỉ cần Tiêu thiếu gia thích là tốt rồi. Chị Phượng đã có nói, muốn làm phụ nữ của Tiêu thiếu gia, nhất định phải giữ thể diện cho anh.”

Quả là một cô gái đáng yêu. Tiêu Thu Phong sáng khoái cười to. Bọn khác mang cả đồng tiền đến đây tìm mộng đẹp, đâu ngờ được cô công chúa hấp dẫn nhất của Hoàng Kim Thủy Thành giờ phút này lại đang động chân tình. Nhìn biểu hiện của nàng rõ ràng là một cô bé ngây thơ vừa chập chững chớm bước vào con đường tình yêu.

Chỉ bằng vào những lời này, nàng xứng đáng được hắn quan tâm. Tiêu Thu Phong không do dự, vươn tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Đã có được trái tim của nàng, giờ phút này quả thật muốn thưởng thức Lâm Ngọc Hoàn công chúa trong giấc mộng của các nam nhân xem sao. Tiêu Thu Phong cũng chỉ là một nam nhân, đương nhiên cũng có khát vọng đó.

Được ôm cả bộ ngực đầy đặn mềm mại vào lòng mình, cảm giác nhu nhuyến co giãn tuyệt vời làm sao. Chỉ đáng tiếc là giờ này không thể tự tay vuốt ve sờ soạng một phen, nếu được thế quả thật là không còn gì tuyệt hơn nữa.

Lâm Ngọc Hoàn xấu hổ cúi đầu, không dám phản kháng, chỉ ghé sát đôi môi đến tai Tiêu Thu Phong, thổ lộ nói : “Tiêu thiếu gia, chúng ta đi vào được không?”

Chỉ cần hân thích, dù muốn nàng làm gì nàng cũng nguyện ý. Chẳng qua đây là lần đầu tiếp xúc thân mật với người con trai, nàng sợ người khác nhìn thấy. Huống gì còn có ba người chị em của nàng ngay sau cánh cửa, họ mà biết, nàng mà không bị họ cười chết mới lạ.

170. Chương 170: Tâm Sự Mơ Hồ

Chẳng qua người có thể đi vào Hồng Lô cũng không nhiều, hơn nữa có thể ôm một trong bốn công chúa nghênh ngang tiêu sái đi vào thì trước nay chưa từng có, mà bây giờ đã có một, đó là Phong lưu công tử một trong Đông Nam tứ đại công tử.

Kể cả đã tiến vào Hồng Lô, Tiêu Thu Phong vẫn không chịu buông cô công chúa trong lòng ra. Đang ôm thật thoải mái, cứ kéo dài thêm một lát càng tốt.

Phượng Hề vẫn trầm ổn như trước, phong thái ưu nhã đến cực điểm, nhàn nhã ngồi trên chiếc thảm nhung thiên nga, chậm rãi uống hồng trà. Nghe tiếng bước chân vào, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi lóe sáng một chút rồi lại thu liễm ngay, nhưng trên mặt đã xuất hiện ý cười rất quyến rũ.

“Tiêu thiếu gia, cuối cùng cậu cũng nhớ đến người bạn là tôi đây, từ ngày cậu về, ở đây có người ngày ngày chờ cậu, đã một tuần liền rồi đấy.” Nàng nói xong, đưa mắt nhìn Lâm Ngọc Hoàn đang trong lòng Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong giờ mới chịu buông Lâm Ngọc Hoàn ra, vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của nàng, nói :”Ngọc Hoàn, cho anh chứng kiến tài năng của em đi, pha một chén hồng trà sủi bọt mời anh.”

Lâm Ngọc Hoàn xấu hổ muốn chết, hai bàn tay không kiềm chế được khẽ run. Hạnh phúc đột ngột thế này làm nàng ngỡ như trong giấc mộng, chỉ mong thời khắc này vĩnh viễn dừng lại, để mình không phải tỉnh lại nữa...”Chị Phượng, chị có nhớ em không vậy?” Tiêu Thu Phong thăm dò hỏi.

Chị Phượng đặt chén trà xuống, trên mặt tựa như có chút cô đơn tịch mịch, nhẹ giọng nói :”Người nhớ Tiêu thiếu gia thật sự nhiều lắm, Tiêu thiếu gia có lẽ chẳng để ý đến Phượng Hề này đâu”

Lời này dường như có một chút chua xót, Tiêu Thu Phong cười nói :”Chị Phượng, sao em cảm thấy chị càng ngày nữ tính thế, không sai, không sai, đàn ông nào cũng đều yêu thích các cô gái giàu nữ tính.”

Phượng Hề thế nhưng không hề cười, có chút hờn giận lườm Tiêu Thu Phong một cái nói :”Cậu ở Trung Đông quay long trời lở đất, vừa về lại chạy đến Lâm gia gây rối loạn, dường như cậu trời sinh đã không chịu an phận rồi, chẳng lẽ cậu không biết có rất nhiều người lo lắng cho cậu sao?”

Tiêu Thu Phong có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu giải thích :”Chị Phượng, chị không thấy tận mắt nên không biết, là người ta bức em, em không thể để người ta bắt nạt.”

“Người ta bắt nạt cậu, tại sao chưa thấy người nào đến bắt nạt tôi?” Phượng Hề cau lên quát.

Tiêu Thu Phong có chút vô lại, làm trò nói:”Sao có thể chứ, Phượng Hề là một nữ nhân cao quý xinh đẹp, hào phóng ưu nhã, người khác lấy lòng còn không kịp, ai lại dám bắt nạt chị chứ?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên “Hiiii” một tiếng cười vỡ òa. Đứng trước mặt nam nhân này, nàng cuối cùng không thể nào giữ được vẻ cao ngạo lạnh lùng nữa, có lẽ đây cũng là duyên phận của nàng.

“Tôi thật sự tốt như vậy sao?” Phượng Hề vốn rất tự tin, cho dù nàng không phải người xinh đẹp nhất, nhưng về thành thực và ý vị phong tình của nàng thì không ai có thể so sánh được. Nhưng nam nhân này bình thường cũng không chú ý lắm, làm cho nàng có chút hoài nghi sự tự tin trước kia của mình.

“Đương nhiên rồi, Phượng Hề là người xinh đẹp nhất Đông Nam. Lại nói cái Hồng Lâu này, bất cứ nam nhân nào mà chẳng muốn đến xem, tất cả cũng là vì nghe danh của chị Phượng đó.”

Hoàng Kim Thủy Thành có thành tựu như ngày hôm nay, trừ phong cách phục vụ tốt nhất, sự tồn tại của chị Phượng đúng là một loại hấp dẫn không thể chối cãi.

Tâm lý đàn ông là vậy, càng khó chiếm được lại càng thấy hấp dẫn, cho nên khách nhân lui tới Hồng Lâu trong lòng mỗi người đều chỉ cần nhìn thấy, hoặc nói vài câu với chị Phượng là đã thỏa mãn lắm rồi. Khí tức lạnh băng trên mặt thoáng chốc bùng lên sức sống, quyến rũ mà đầy khiêu khích, chị Phượng khẽ búng ngón tay, vài giọt nước bám trên ẩm trà văng tung tóe vào không khí, ngọt ngào nói :”Vậy Tiêu thiếu gia có phải cũng giống mấy nam nhân đó, muốn ném thử mị lực của Phượng Hề ? Hay là đêm nay ở lại Hồng Lâu nhé.”

“Tiêu thiếu gia, hay là đêm nay anh ở lại đây đi, Ngọc Hoàn không cần gì nhiều, chỉ cần một đêm là mãn nguyện rồi.”

Lâm Ngọc Hoàn đứng một bên giờ phút này trên mặt tràn đầy kỳ vọng. Mấy ngày nay, nàng dưới sự chỉ dạy của chị Phượng, đã coi mình như là người của Tiêu thiếu gia rồi, chỉ là chưa xảy ra chuyện..kia thôi. Nàng cũng có chút hốt hoảng, dường như tất cả chỉ là giấc mộng, tỉnh lại sẽ biến mất hết. “Đúng rồi, nếu đã ôm thì Tiêu thiếu gia phải chịu trách nhiệm với Ngọc Hoàn chứ. Chị em các nàng mặc dù lưu lạc phong trần nhưng thân thể vẫn trong sạch, xin Tiêu thiếu gia chớ coi khinh các nàng.”

Tiêu Thu Phong cảm động cầm tay Ngọc Hoàn, gật đầu nói :”Được rồi, tối nay anh sẽ ở lại đây.”

“Chẳng qua vừa rồi em còn hiểu lầm, tưởng chị Phượng đang muốn tìm ý trung nhân, ôi không biết trong thiên hạ này, người đàn ông nào mới xứng đáng với Phượng Hề xinh đẹp đây, em thật sự chờ mong được chứng kiến.”

Chị Phượng trên mặt ửng hồng, ra vẻ phóng túng, khiêu khích nói :”Điều này dễ thôi, tối nay tôi ở ngay cách vách phòng Ngọc Hoàn, nếu cậu có gan thì mời...mò sang. Tôi sẽ giúp cậu... chỉ sợ cậu chỉ giỏi nói mồm thôi.”

Tiêu Thu Phong thật sự là dở khóc dở cười. Đúng vậy, hẳn thật sự không có gan... Ngọc Hoàn thiện lương, yêu cầu cũng rất ít nên đối phó không khó. Nhưng Phượng Hề lại khác, cho dù có cơ hội như vậy, hẳn cũng chẳng dám chạm vào. Nếu không được nàng yêu mà muốn chiếm tiện nghi của nàng, khác nào đi tìm chỗ chết.

“Phượng Hề đại tỷ, chị không nên hấp dẫn em, sức kháng cự của em vốn kém cõi, hơn nữa em tự biết mình không có sức hút lớn như vậy, có thể khiến cho chị Phượng yêu thương nhưng nhớ, em tốt nhất là ôm...Ngọc Hoàn cho nó lành.”

Lâm Ngọc Hoàn cười nói :”Tiêu thiếu gia, anh không cần tự ti như vậy, Ngọc Hoàn và ba chị em đều thích anh hết, mỗi lần gặp anh là trong lòng bối rối. Chỉ có mỗi Ngọc Hoàn là được cơ hội tốt hơn mọi người, có thể gần gũi Tiêu thiếu gia hơn một chút. Nếu Tiêu thiếu gia muốn, thì chị Diễm các nàng đều tình nguyện yêu thương anh đó.”

Tiêu Thu Phong lại ôm lấy Lâm Ngọc Hoàn, phóng túng hôn lên khuôn mặt mềm mại của nàng một cái, nói :”Sao thế, chẳng lẽ các em muốn nhốt anh ở lại đây, không cho đi đâu nữa sao?”

Phượng Hề chưa xót trùng mắt nói :”Ai dám giữ cậu lại đây. Ở nhà cậu có đóa hoa Bách Hợp thanh thuần Liễu Yên Nguyệt, tại Trung Đông có Ruth- mỹ nữ phương Tây xinh đẹp, bây giờ lại mới có thêm Hoa Hồng Lâm Thu Nhã. Đông Nam tam hoa thì Tiêu thiếu gia đã chiếm lấy hai đóa. Không biết đóa hoa Tulip cuối cùng thế nào, Tiêu thiếu gia hay là nỗ lực thêm một chút, hái cả ba đóa hoa về nhà nhỉ?”

Tiêu Thu Phong sững sốt hỏi :”Chị Phượng, chị tìm được tư liệu về Tulip rồi à.”

Người này là hẳn đặc biệt giao cho Phượng Hề điều tra tầm tích, nghe kiểu nói của Phượng Hề có lẽ đã tìm được manh mối gì đó.

Phượng Hề “hừ” lạnh một tiếng, nói :”Tiêu thiếu gia cậu giao việc, tôi đây đâu dám chậm trễ. Tư liệu về Tulip tôi đã tìm được một ít, nhưng vẫn không có cách nào xác định được vị trí của nàng, nàng đúng là một

phụ nữ thần bí.

“Ồ, nói nghe một chút đi.”

Nói đến chính sự, vẻ quyến rũ mị diễm của Phượng Hề biến mất, nói rất rành mạch :”Tulip trong Đông Nam tam hoa tên thật là Trác Ngưng Tuyết, từ thời trung học đến đại học nàng đều biểu hiện rất xuất sắc, gia cảnh cũng bình thường, nhưng cuối cùng di dân ra nước ngoài, hơn nữa kỳ lạ là lại theo con đường tuyết mật. Tôi đã phát hiện ra một chút vấn đề, đó là mẹ của Trác Ngưng Tuyết bị bệnh tim, phải tốn kém rất nhiều vào việc điều trị, vậy mà sau khi di dân, đã có người giúp bọn họ xử lý hết mọi chuyện. Người này chính là một vị Thần trong truyền thuyết, tin rằng cậu cũng đã nghe nói đến.”

“Được rồi chị Phượng, nói đi, đừng đánh đố nữa, em đầu óc đơn giản, đoán không ra đâu.”

Phượng Hề thấy Tiêu Thu Phong không chịu phối hợp với mình, có chút tức khí, nhưng vẫn nói ra :”Giúp đỡ nhà họ Trác chính là người có liên quan đến Bàn Tay Vàng. Cậu có lẽ còn nhớ cuộc chiến cổ phiếu ở Thượng Hải năm đó, tập đoàn Phong Chánh các cậu trong vài ngày thời gian kiếm được hơn một tỉ, chính là do người này giúp.”

Tiêu Thu Phong như bị sét đánh trúng, nói đi nói lại hóa ra người nhà mình. Thanh danh lan xa, Tulip một trong Đông Nam tam hoa hóa ra lại có mối liên hệ với bác mình.

“Ồ, Tiêu thiếu gia, anh thật là giàu có nha, một tỉ, phải kiếm bao lâu mới được chừng đó?” Lâm Ngọc Hoàn cũng bị con số đó làm kinh sợ.

“Yên tâm là cả đời dùng không hết, tới đây Ngọc Hoàn, chỗ này cho em. Đã làm người phụ nữ của anh rồi, anh cũng không thể keo kiệt được, sau này em không cần lo lắng vấn đề cuộc sống, anh sẽ nuôi em cả đời.”

Cái vừa được lấy ra chính là chi phiếu thông dụng đang được lưu hành.

“Tiêu thiếu gia, em không cần. Em không muốn tiền của anh, em thích anh thật sự, không phải vì tiền của anh...” Ngọc Hoàn có chút khấn trương, nàng yêu người con trai này nhưng không hề để ý đến tiền của hắn, nếu không có khác gì vì tiền mà bán mình đâu.

“Yên tâm, trong lòng anh hiểu em là được rồi. Ngọc Hoàn, anh tin tưởng ở em.”

171. Chương 171: Sắc Đẹp Quyến Rũ

Lâm Ngọc Hoàn tay chân luống cuống vẻ mặt xấu hổ. Nhưng lời của Phượng Hề nói, nàng lại không dám không nghe. Ngọc Hoàn thật sự không muốn số tiền này. Hơn nữa bây giờ nàng đang ở trong Hoàng Kim Thủy Thành, mỗi ngày đều có rất nhiều tiền hoa hồng. Chỉ cần mình tiết kiệm đã đủ để cho nàng sống cả đời. Nàng cũng không cần giàu sang, chỉ cần bình thường là được rồi.

Đối với sự không khách khí của Phượng Hề, Tiêu Thu Phong cũng không để ý. Đối với đàn bà của mình, hắn không bao giờ keo kiệt.

Mấy nàng Thi Diễm đều đã đến đứng trước cửa, hình như có chút xấu hổ vì đã quấy rầy. Nhưng khi bọn họ nhìn Lâm Ngọc Hoàn đều có vẻ hâm mộ.

“Đứng đó làm gì, vào thì vào đi, lằng lằng ló ló ở đó làm gì?” Phượng Hề khẽ quát.

Không cần hỏi, mấy cô bé này đều là đến xem náo nhiệt.

Phượng Hề mở miệng, các nàng Thi Diễm cười đắc ý, lúm đồng tiền tỏa ánh sáng. Thật sự vậy lấy Lâm Ngọc Hoàn, cười nói hi hi ha ha, trêu một chút. Đương nhiên mọi người cũng không thể không chúc mừng hạnh phúc của nàng.

Bốn chị em, cuối cùng cũng có một người tìm được chỗ dựa. Các nàng tin rằng người đàn ông này có thể mang đến hạnh phúc cho Lâm Ngọc Hoàn.

“Chị Ngọc Hoàn. Chị đã nói chỉ cần Tiêu thiếu gia gật đầu, chị sẽ mời bọn em một bữa thật ngon, hôm nay thật đúng lúc. Em muốn đến Kinh Phúc...” Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất mở miệng, muốn Lâm Ngọc Hoàn thực hiện lời hứa lúc trước.

“Không sai, vừa nãy còn thấy Tiêu thiếu gia cho em tiền xài. Hẳn là không ít đâu, Ngọc Hoàn, em bao giờ là người giàu nhất trong chúng ta, cuộc sống sau này của chị em dựa hết vào em”

Thi Diễm nói làm cho mấy nàng cùng cười phá lên. Ai chẳng biết, trong bốn nàng thì Thi Diễm tiết kiệm nhất. Tiền trong tài khoản ngân hàng của nàng là nhiều nhất trong bốn người. Ngày thường khi mọi người nói chuyện với nhau thường gọi nàng là bà già keo kiệt để trêu chọc.

Lâm Ngọc Hoàn rất cao hứng, nhưng không chấp nhận bị trêu mãi, liếc nhìn Thi Diễm một cái, phản bác cười nói: “Chị Thi Diễm, chị cũng không cần hâm mộ. Nếu chị muốn thì có thể đi theo Tiêu thiếu gia. Dù sao Tiêu thiếu gia cũng không ngại nhiều, sao?”

Mặt Thi Diễm đỏ lên, đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ dịu dàng, nhưng Tiểu ma nữ lại biến thành vẻ trêu chọc: “Chị dù muốn nghĩ cũng không dám nghĩ. Tiêu thiếu gia bây giờ đã là người đàn ông của Ngọc Hoàn. Mà ta là chị sao có thể cướp của em được. Nếu không người em gái tốt này sẽ oán hận chị cả đời”

“Đúng, Ngọc Hoàn, là người đàn ông của chị. Chị phải trông coi cẩn thận. Nếu như có một ngày chị em bọn em không nhìn nổi, không biết chừng sẽ đi quyến rũ đó. Đến lúc đó chị không được nói em không có nghĩa khí đó”

Phụ nữ cũng biết nói đến nghĩa khí. Xem ra các nàng học được không ít thứ từ Phượng Hề.

Mấy nàng tập trung lại, mỗi người nói một câu làm Lâm Ngọc Hoàn càng thêm xấu hổ. Ngọc Hoàn một tay nắm tay Tiêu Thu Phong, nhu tình tràn ngập, dường như rất thích cảm giác này.

Phượng Hề giờ phút này đã mở miệng nói: “Các em lựa chọn ai chị là chị cả sẽ không can thiệp. Chỉ cần các em thích là được. Mặc kệ là chúng ta lên giường của đàn ông hay là đàn ông lên giường của chúng ta, chị đều có thể đứng ra làm chủ cho các em”

Đối với bốn cô nàng này, Phượng Hề luôn dùng toàn bộ tâm sức chiếu cố. Từ tình cảm mà nói, Phượng Hề không phải là chị của các nàng, mà giống như người mẹ quan tâm đến các con vậy.

Nhưng Tiêu Thu Phong không chịu nổi vì bị mấy người phụ nữ này cuốn lấy. Mùi thơm ngát hương dụ người, loại nhiệt tình này lại như ngọn lửa dục thiêu đốt. Đàn ông trong hoàn cảnh này dù muốn làm Liễu Hạ Huệ cũng rất khó khăn.

Lâm Ngọc Hoàn đầy đặn, tuyệt đẹp, khí chất tao nhã tất nhiên không cần phải nói. Trên mặt luôn có nét yếu đuối đáng thương có thể làm cho bất cứ thằng đàn ông nào cũng có thể vào sinh ra tử vì nàng.

Thi Diễm là người thành thực nhất trong bốn người, trái tim lung linh, cơ trí kế thừa của Phượng Hề, dáng người thon dài, yếu điệu như liễu, rất quyến rũ như một ngọn lửa, mỗi ánh thu ba di chuyển như đều mang theo sự khiêu khích dục vọng đàn ông, làm cho đàn ông rối loạn tâm hồn.

Ngọc Thiên đúng là một mỹ nhân Giang Nam điển hình, giọng nói ngọt ngào thanh tú, khi đàn ông nghe thấy tiếng của nàng đều cảm thấy động lòng. Huống chi nàng cũng là một người đẹp hiếm có, đôi mi dài, đôi mắt sáng như sao, đôi môi anh đào như trắng non làm cho người ta vừa thấy đã muốn hôn một cái.

Về phần Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất, trên người nàng dường như vẫn còn vẻ non nớt của trẻ con. Nhưng ở trong Hoàng Kim Thủy Thành hỗn độn này lại làm cho nàng sinh ra sức hấp dẫn rất kỳ lạ, thành thực và non lớp hòa hợp với nhau. Đầu tiên nhìn thấy, nàng như một quả mật đào thắm năm chín mọng chờ hái. Nhưng lần thứ hai nhìn thấy, nàng lại biến thành một cô gái xinh đẹp sáng lạn. Nụ cười ngọt ngào làm cho người ta không thể sinh ra một ý niệm lệch lạc.

Phượng Hề ở một bên lại càng không cần phải nói. Trong năm người phụ nữ ở đây, cho dù là sắt cứng rắn đến đâu cũng sẽ hóa thành nước. Không ai có thể ngăn cản sức quyến rũ này, Tiêu Thu Phong cũng không thể.

“Mọi người là muốn Ngọc Hoàn mời khách, vậy tính ta một phần” Tiêu Thu Phong đứng lên, bị mấy nàng dựa vào, hẳn không nhìn nổi mà muốn động.

Phượng Hề cũng đứng lên nói: “Hiếm khi Tiêu thiếu gia rảnh rỗi như hôm nay, không bằng chúng ta trước hết đi dạo phố mua sắm. Dù sao trời vẫn sớm, đi mua sắm rồi đi ăn tối, các em thấy thế nào?”

Bốn nàng nghe thấy không khỏi mừng rỡ, đều kêu hay. Mà ý kiến của Tiêu Thu Phong lại không được ai để ý. Mà đáng thương nhất là năm nàng vút hẳn lại trong Hồng Lâu rồi về phòng thay quần áo. Cho dù biết rõ đang đợi nhưng nửa tiếng sau mới xuống.

Bốn nàng mỗi người một vẻ, tự nhiên không cần phải nhiều lời miêu tả. Nhưng Phượng Hề lại mặc một chiếc váy tơ tằm ngắn, chân ngọc để trần một nửa, mái tóc dài vẫn luôn được búi lên sau đầu lúc này lại được buông ra, làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy si mê. Gọi người phụ nữ xinh đẹp này là chị cả có phải coi nàng đã già không.

Có lẽ trong mắt Tiêu Thu Phong, Phượng Hề luôn luôn xinh đẹp quý giá, giống như một quý bà vậy, có sự uy nghiêm không thể mạo phạm. Nhưng quần áo nàng mặc lúc này lại làm cho nàng trở nên trẻ trung. Mọi người khó có thể nhận ra nàng là chị cả Đông Nam Phượng Hề.

“Sao, bộ váy này của tôi được chứ”

Một triệu USD nhưng là lần đầu tiên mặc vào, còn có thể nói không được sao. Nhưng thấy ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Thu Phong khi nhìn vào mình, Phượng Hề rất hài lòng, xem ra phải mua thêm mấy bộ nữa.

Phượng Hề là một mỹ nữ, điều này không một thằng đàn ông nào có thể phủ nhận. Nhưng từ một thiếu phụ quyền rũ, hấp dẫn biến thành một cô gái động tình đúng là làm cho người ta kinh ngạc. Tiêu Thu Phong không rõ đâu mới là bản chất thật của người phụ nữ này.

“Chị Phượng, chị thật đẹp. Đợi lát nữa lên phố, em cũng không dám gọi chị là chị. Người ta nhất định nghĩ rằng chị là em của bọn em” Thi Diễm lập tức lấy lòng nói, làm cho mấy nàng đều mở lời khen. Chị Phượng trong lòng các nàng vốn là phụ nữ đẹp nhất trên đời.

Tiêu Thu Phong cũng không thể không thừa nhận, năm người phụ nữ này ai cũng rất xinh đẹp. Lúc này trong đầu hắn thậm chí còn nổi lên một suy nghĩ đó là thu hết các nàng, sự xinh đẹp này chỉ do một mình hắn thưởng thức.

Được mấy nàng khen ngợi nhưng ánh mắt của Phượng Hề lại thi thoảng liếc nhìn Tiêu Thu Phong. Trong lòng của nàng, dường như đang hy vọng nghe lời khen từ người đàn ông này.

Tiêu Thu Phong bước ba bước đã đến gần, trong ánh mắt của bốn nàng, đã ôm chặt Phượng Hề vào lòng.

“Làm, làm gì, này, cậu làm gì vậy?” Phượng Hề run lên, trong lòng cả kinh. Nhưng nàng thật không ngờ, lần đầu tiên nam nữ tiếp xúc lại đột nhiên như vậy, không khỏi sợ hãi. Làm cho nàng quên cảm nhận cái ôm này. Trong lòng nàng lúc này chỉ có một cảm giác đó chính là khẩn trương.

Thân thể mềm mại nóng bỏng, mùi thơm dịu dàng, giờ phút này tản mát ra sắc đẹp quyền rũ đã vượt qua cả Lâm Ngọc Hoàn. Tiêu Thu Phong không chịu nổi cười nói: “Mỹ nữ từ nơi nào đến thế này. Lần đầu tiên gặp mặt, ôm một cái coi như quà gặp mặt”

“Hi” một tiếng, bốn nàng cùng che miệng cười trộm.

Phượng Hề đỏ khốc đỏ cười, người đàn ông này rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của mình, nhưng lại ra vẻ không biết.

Bộ ngực đầy đặn đề lên ngực, mềm mại co dãn, mặt Phượng Hề đỏ bừng lên, thân thể đã có một loạt khát vọng, đây là lần đầu tiên nàng có cảm xúc dục vọng này.

Tuổi của nàng đúng là đã không còn nhỏ. Phụ nữ ba mươi tuổi như lang như hổ. Nhưng vẻ thanh xuân vẫn không mất đi, nàng từ từ lạnh nhạt với khát vọng của mình. Vốn tưởng rằng cảm giác này sẽ không bao giờ có, nhưng thật không ngờ chỉ ôm một người mà đã xúc động lửa dục trong lòng nàng.

Giờ phút này nàng mới biết có vài thứ cũng không phải bởi vì mình cố gắng quên đi mà biến mất. Nó chỉ là tích lũy lại, càng lúc càng nhiều.

“Chị Phượng, mặt chị đỏ rồi kia....”

“Đúng rồi, chị Phượng không phải chưa ôm đàn ông bao giờ đó chứ...”

“Tiêu thiếu gia, hôn một cái đi. Dù sao cũng đã ôm rồi, chị Phượng cũng không ngại thêm một chút nữa đâu”

Tiêu Thu Phong hiềm khi động tâm một lần, đã háo sắc thì háo sắc luôn, trước sắc đẹp như thế này, không chiếm tiện nghi đúng là thăng ngu.

Tim Phượng Hề đập loạn lên, cũng không biết vì sao mình lại ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ mọng mê người chum lên, mong chờ nụ hôn nồng nhiệt.

172. Chương 172: Phượng Hề Động Tâm

Có chút xấu hổ lại có vài phần mất mát. Khi Tiêu Thu Phong buông nàng ra, Phượng Hề vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Nhưng bốn cô bé kia đã kéo nàng ra khỏi cửa.

“Tiêu thiếu gia, hôm nay anh chiếm tiện nghi quá lớn. Lát nữa mua sắm đều do anh thanh toán” Có thể nói như vậy, đương nhiên là quỷ keo kiệt Thi Diễm.

Ra khỏi Hồng Lâu là có thể dễ dàng rời khỏi Hoàng Kim Thủy Thành. Nhưng trên đường, Phượng Hề vẫn rất xấu hổ làm cho bốn nàng kia che miệng cười trộm mãi. Chị cả lão thành như vậy mà bị một người đàn ông ôm một cái mà mãi không lấy lại được bình tĩnh.

Năm người phụ nữ cùng chen vào xe Tiêu Thu Phong. Phượng Hề không cần phải nói, đương nhiên ngồi lên ghế trước. Bốn cô bé ở ghế sau không ngừng trò chuyện. Nói các nàng hôm nay mua gì, nàng kia nói muốn mua cái này. Chỉ có Phượng Hề là ngậm miệng lại, buồn bực không nói một tiếng nào ngồi ở trên xe.

Nhưng trang phục tươi trẻ động lòng người của nàng làm cho Tiêu Thu Phong đang lái xe cũng không nhịn được mà liếc nhìn sang. Có những lúc mắt hai người nhìn nhau, Phượng Hề càng hoảng sợ như một con hươu con vội vàng quay đầu ra nhìn cửa sổ, má vẫn đỏ hồng không hết.

Thi Diễm thích tác oai tác quái nhất, hình như phát hiện ra một chuyện rất hay, đưa đầu đến sau lưng Tiêu Thu Phong, giả vờ chỉ nói thầm cho Tiêu Thu Phong nghe nhưng ai cũng có thể nghe thấy: “Tiêu thiếu gia, anh là một người đàn ông, có phải là thích chị Phượng rồi hay không. Vậy thì theo đuổi chị ấy đi. Bọn em sẽ giúp anh, không biết chừng có cơ hội đó”

Bốn nàng cũng không biết quá khứ của Phượng Hề. Nhưng gia nghiệp như vậy, một người phụ nữ một mình chống đỡ, mỗi đêm nhìn thấy chị Phượng cô đơn trong bóng tối, các nàng mặc dù không hỏi nhưng cũng biết những điều chị Phượng đã trải qua cũng không vui sướng. Trong lòng các nàng đều hy vọng có một người đàn ông có thể mang đến hạnh phúc cho người chị cả này.

“Tiêu thiếu gia, em cũng giúp anh. Như vậy em và chị Phượng cả đời này không bao giờ rời xa nhau” Ngay cả Lâm Ngọc Hoàn cũng xen vào một chân. Bầu không khí này thật có chút ám muội, tin rằng Phượng Hề cũng nghe thấy, nhưng nàng lại không nói gì. Chỉ quay đầu ra ngoài cửa sổ, cũng không biết lúc này nàng đang có tâm trạng gì.

“Đúng thế, đúng thế, người đàn ông có thể cưới chị Phượng làm vợ có lẽ chính là người hạnh phúc nhất trên đời. Chị Phượng vừa dịu dàng, lại xinh đẹp tuyệt trần. Đương nhiên càng quan trọng hơn đó là tiến vào phòng ngủ càng làm cho đàn ông mê chết”

Những câu nói không ngừng vang lên, nói ra cả những lời làm người ta xấu hổ như vậy, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng có chút ngượng ngùng. Trong đầu thật đúng là không thể nào không nghĩ đến tình cảnh đó.

Có lẽ đúng là không nhịn được nữa, Phượng Hề đột nhiên quay đầu lại, phát hiện thấy mấy người đang nhìn chằm chằm vào mình, mặt càng đỏ hơn trông rất đẹp.

“Mấy con bé này còn chưa lấy chồng mà còn đả kích bà già này. Có phải nợ các em không, còn có cậu, lái xe đi, nhìn ngang ngó dọc làm gì?”

“Khi chị Phượng xấu hổ thật sự rất đẹp”

“Chị Phượng hôm nay thay đổi cách ăn mặc, trẻ hơn mười tuổi đó. Mị lực của Tiêu thiếu gia không ai có thể chống cự, ngay cả chị Phượng cũng động tâm”

“Đây có phải là cảm giác mỗi tình đầu không nhỉ. Người ta thật sự muốn thử một lần. Xem chị Phượng cao hứng như vậy, nhất định rất thích đó”

Câu nói cuối cùng là do cô bé Chiêu Tuệ phát ra, còn coi mỗi tình đầu là trò chơi có lẽ là tâm tính chưa thành thục.

Ở trong xe Phượng Hề bị mọi người trêu chọc suốt, nên khi mua sắm người phụ nữ này bắt đầu trả thù. Bất cứ thứ gì mà phụ nữ thích nàng đều mua hết. Nếu tiện nghi đã bị chiếm, lúc này là lúc nàng chiếm tiện nghi của Tiêu Thu Phong.

Có lẽ tâm trạng khác nhau nên trong năm người phụ nữ người mua sắm hung ác nhất chính là chị Phượng. Mà người mua ít nhất lại biến thành Lâm Ngọc Hoàn.

“Thi Diễm, chị không phải vừa mua đồ lót sao, bây giờ còn mua làm gì?”

“Ngọc Hoàn, em không hiểu sao, nhãn hiệu này thì khác, chị đã muốn mua lâu rồi, hôm nay không mua sau này sẽ không có cơ hội, dù sao không phải trả tiền mà”

Lâm Ngọc Hoàn chán nản. Người phụ nữ này luôn luôn tiết kiệm hôm nay rốt cuộc cũng đã hào phóng một phen. Chỉ là đáng tiếc lại không phải là tiền của nàng.

“Này, Chiêu Tuệ, phòng em có bao nhiêu búp bê, không còn chỗ mà để, em còn mua làm gì?”

“Chị Ngọc Hoàn, tất cả mọi người đều mua, em không mua gì sẽ cảm thấy thiệt thòi. Búp bê lớn này em muốn từ lâu rồi mỗi tội đắt quá nên em không nỡ mua. Hôm nay dù sao không phải trả tiền mà, đúng không?”

Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hình như rất không hài lòng với thái độ của Lâm Ngọc Hoàn. Dù sao cũng không phải là Lâm Ngọc Hoàn trả tiền, sao phải lo lắng chứ.

Ngọc Thiên cũng thế, chuyên chọn mỹ phẩm cao cấp, nhân cơ hội cướp bóc tứ phương. Lâm Ngọc Hoàn nắm tay Tiêu Thu Phong đi theo có chút không nhịn được.

Tiêu Thu Phong cười cười an ủi, nói: “Ngọc Hoàn, em có thích gì ở đây không. Nếu không chúng ta đổi sang cửa hàng khác xem sao?”

Nhìn mấy người đang vội vàng chọn đồ, chỉ có mình Lâm Ngọc Hoàn không chọn gì cho nên Tiêu Thu Phong hỏi.

“Tiêu thiếu gia, không cần. Những thứ em cần đều có đủ, không thiếu thứ gì” Nếu lúc này là Thi Diễm mời khách như vậy nàng sẽ thiếu rất nhiều. Đáng tiếc, nàng đã coi Tiêu Thu Phong là người đàn ông của mình, đương nhiên muốn tiết kiệm cho hắn.

Nhưng Tiêu Thu Phong cũng không phải là người tiết kiệm.

Lúc đi qua cửa hàng trang sức, chiếc nhẫn kim cương năm màu trong quầy lập tức làm hắn chú ý. Năm màu, mỗi màu đều lóe sáng, chiếc nhẫn này rất hấp dẫn đối với phụ nữ. Mấy nàng cầm một túi to trong tay chen chân đến xem, nhưng giá trị của nó lại quá cao.

“Thưa quý cô, quý bà, nhẫn kim cương năm màu này, trên thế giới chỉ có một mà thôi. Do Bành Bối Đức đại sư hàng đầu thế giới chế tạo ra, không có khả năng có cùng một loại. Mỗi chiếc ba mươi triệu, nếu như mua cả năm chiếc, chúng tôi có thể giảm mười phần trăm, cơ hội này không thể bỏ lỡ”

“Chị Phượng, đẹp quá. Hay là chị mua một chiếc, đeo vào nhất định rất đẹp” Phụ nữ thường là như vậy, cho dù không mua nổi thì xem một chút cũng là được. Thi Diễm đề nghị Phượng Hề mua, ba mươi triệu đối với chị cả mà nói cũng không phải không thể thừa nhận.

Chiếc nhẫn này làm rất tinh tế, đeo vào tay đúng là làm người ta rất thích. Nhưng đồ vật này tự mình mua hình như không có ý nghĩa lắm. Nếu như có người tặng vậy mới có được giá trị chân chính của nó.

“Ông xã, chiếc nhẫn này đẹp quá, anh mua tặng em một chiếc” Một phụ nữ ăn mặc xinh đẹp ở bên cạnh xem vào, thân hình không sai, trên mặt trang điểm hơi đậm, dáng người thon thả. Nàng đang dựa sát vào người đàn ông trung niên bên cạnh, không ngừng khơi dậy dự vọng trong hân.

Nhưng đôi mắt đầy dâm dăng của người đàn ông này lại đang nhìn chằm chằm vào năm nàng. Có thể thấy được đây không phải người tốt gì. Giờ phút này hân nhìn chiếc nhẫn một chút không khỏi hít vào một hơi, ba mươi triệu quá đắt.

Nhưng hân không nói thế, mà rất tự hào nói: “Cưng, em thích thì cứ chọn đi, em thích gì anh sẽ mua cho em. Chỉ cần em vui là được”

Ra vẻ rất hào phóng cũng chỉ là thể hiện trước mặt mỹ nhân mà thôi. Nhưng mỹ nhân này đương nhiên không phải là phụ nữ trong lòng hân, mà là mấy nàng Phượng Hề.

Cô gái kia rất vui mừng, lập tức trở nên kiêu ngạo. Nhìn mấy người phụ nữ rõ ràng đẹp hơn mình với ánh mắt khinh thường. Lại chỉ đứng vào chiếc nhẫn mà Phượng Hề thích nói: “Ông xã, em thích chiếc này... Các người không có tiền mua thì bỏ xuống đi. Bây giờ chiếc nhẫn này là của tôi”.

Phượng Hề chấn động, trên mặt lộ ra vẻ tức giận. Nàng chưa bao giờ thấy phải tranh đoạt vì một chiếc nhẫn. Người khác muốn mua không quan hệ gì với nàng. Nhưng lời nói và thái độ của người phụ nữ này làm cho người ta không được thoải mái.

Phượng Hề đang định mở miệng thì Lâm Ngọc Hoàn đứng bên cạnh đã quát: “Chiếc nhẫn này chúng tôi mua, cô chọn chiếc khác đi” Phượng Hề là người mà các nàng kính trọng nhất, không cho phép ai khinh thường.

Dù là phải trả tiền cũng phải mua chiếc nhẫn này đưa cho chị. Giờ phút này cả bốn nàng đều có suy nghĩ giống nhau. Hơn nữa chị Phượng cũng không thiếu ba mươi triệu này.

“Ồ, mua cơ à. Có bản lĩnh thì giỏi mua hết cả năm chiếc này đi. Sợ rằng bán cả mấy cô cũng không được nhiều tiền như vậy”.

Năm chiếc, tổng cộng một trăm năm mươi triệu đúng là đối với người bình thường mà nói dù bán thân cũng không thể nào kiếm được.

“Cô nói đúng, năm chiếc này chúng tôi mua”.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đi tới, lạnh nhạt nhìn đôi nam nữ kia một cái, xoay người nói với mấy nàng: “Mấy người đã thích thì mua hết đi, cần gì phải để ý đến chút tiền vật này chứ”.

Người phụ nữ kia không dám lên tiếng. Nhưng người đàn ông lại hơi tức giận, kinh ngạc nhìn Tiêu Thu Phong nói: “Thằng nhóc, không nên huyên hoang trước mặt người đẹp. Đây là một trăm năm mươi triệu, không phải một trăm năm mươi đồng. Ông đây thật sự muốn xem xem mày sẽ trả tiền như thế nào”

Xem bộ dạng của người đàn ông này hình như rất xác định thằng ranh con này sẽ mất mặt. Hân mặc dù ra vẻ nhưng không mua nổi năm chiếc nhẫn. Một chiếc đã là hân nhịn đau mới có thể mua được.

Tiêu Thu Phong không phản bác lại hân, chỉ khẽ nói: “Ông chủ, năm chiếc nhẫn này tôi mua hết, phiền ông lấy ra”.

173. Chương 173: Tiền Là Tôn Nghiêm

Một trăm năm mươi triệu, rất nhiều người chỉ có thể nhìn.

“Thưa quý khách, giảm giá mười phần trăm tổng cộng còn một trăm ba mươi lăm triệu, cảm ơn” Không riêng gì người đàn ông kia, giờ phút này ngay cả quản lý cửa hàng cũng có chút hoài nghi. Phải biết rằng kim cương mặc dù rất cao cấp nhưng bởi vì giá quá đắt nên đã trưng bày ở đây hai năm trời.

Nếu như lúc này bán được hết, chỉ là tiền thưởng đã bằng năm năm tiền lương của hân. Hân không kích động mới là là.

Mấy nàng lúc này đang giật mình, nhưng Lâm Ngọc Hoàn lại có chút lo lắng. Nàng biết người đàn ông này có tiền, một triệu, hai triệu có thể trả được. Nhưng có ai mang nhiều tiền như vậy theo người. Nếu như không trả được vậy thật đánh mất mặt mũi, nhưng lời đã nói ra, nàng cũng không biết nên hóa giải nguy cơ này như thế nào.

Tiêu Thu Phong thản nhiên nói: “Xin lỗi, tôi không mang đủ tiền. Ngọc Hoàn, em lấy tiền tiêu vặt của em ra đi, dù sao cũng không phải quá nhiều”.

Lâm Ngọc Hoàn thiếu chút nữa phát khóc. Nàng nếu có nhiều tiền như vậy thì nàng đã không nói hai lời lập tức lấy ra. Nhưng nàng không có, cho dù lấy tất cả tài sản của nàng bán đi cũng không có nhiều như vậy.

“Cậu thanh niên này, không có tiền đừng lên khoác lác. Xã hội này sao nhiều người thích ra vẻ vậy chứ nhỉ?” Người đàn ông bên cạnh lên tiếng, trong giọng nói rõ ràng có ý cười nhạo. Nói người khác khoác lác, hẳn không phải cũng khoác lác hay sao?

“Em đó, sao nhanh quên vậy. Tiêu thiếu gia cho em một chiếc thẻ, mau lấy ra đi” Phượng Hề không hề tức giận và lo lắng, mà ngược lại rất bình tĩnh nhắc nhở Lâm Ngọc Hoàn.

“Tiền tiêu vặt? Không nhìn ra, mấy người thật biết gây trò, không biết mấy người thuộc gia đình giàu có nào. Chỉ tiền tiêu vặt mà có mấy trăm triệu, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ” Người phụ nữ cũng không yếu thế, trong mắt không có một tia hâm mộ mà đầy vẻ giễu cợt. Người đàn ông bên cạnh cô ta coi như cũng là người giàu có tiếng ở Đông Nam, Nhưng là cô ta dùng hết thủ đoạn, từng tháng cũng chỉ có hai trăm vạn tiêu xài mà thôi, nhưng từng này đã làm cho bọn bạn cô ta rất hâm mộ.

Lâm Ngọc Hoàn lúc này mới nghĩ đến, vội vàng lấy chiếc thẻ trong ví ra. Nhưng trong lòng nàng vẫn rất lo lắng. Bên trong thật sự có một trăm ba mươi lăm triệu sao?

Thi Diễm, Ngọc Thiên và Chiêu Tuệ đều khó coi, suy nghĩ của các nàng đều giống như Lâm Ngọc Hoàn.

Người quản lý cầm lấy chiếc thẻ, nhưng vẻ mặt không tin cho lắm bỏ thẻ vào máy tính tiền. Mặt hắn mất tự nhiên làm cho người đàn ông bên cạnh cười đắc ý: “Có phải không đủ không. Nếu như còn thiếu một ít, tôi có thể miễn phí cho cậu một hai triệu, coi như nể mặt mấy cô đây.”

“Ông xã, không cho phép anh nhìn mấy con hồ ly tinh này. Không nên để ý đến mấy con đàn bà chỉ biết dụ dỗ người khác...” Lời này vừa nói ra, mấy nàng Phượng Hề chút nữa phát nôn. Đàn ông thế này mà muốn dụ dỗ sao. Dù là tới gần một chút đã cảm thấy buồn nôn. Các nàng thật bội phục người phụ nữ kia, có thể biểu hiện tốt như vậy.

“Ồ, nhiều tiền như vậy...” Trên đời lúc nào cũng có người tò mò. Một người phụ nữ thò đầu vào nhìn màn hình trên máy tính tiền. Theo tay của quản lý không ngừng gõ lên bàn phím, một dòng chữ hiện lên: “Một tỷ ba trăm sáu mươi chín triệu ba trăm năm mươi nghìn...”

Đôi nam nữ đang âu yếm nhau khiến người ta cảm thấy buồn nôn, lập tức cứng đờ người lại. Giờ phút này bọn họ không thể cười nổi.

Trên mặt người quản lý đầy mồ hôi. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy con số lớn như vậy. Thực ra hắn đã thử lại mấy lần, sợ mình nhìn lầm. Nhưng khi chuyển tiền thành công, lúc con số giảm bớt, trong lòng hắn mới biết được hắn nhìn thấy tất cả đều là thật.

“Quý khách, cảm ơn quý khách đã mua. Cửa hàng chúng tôi xin trân trọng tặng quý khách thẻ hội viên bạch kim. Sau này quý khách mua bất cứ món đồ gì ở cửa hàng chúng tôi đều được người đưa đến tận nơi, cũng có thể cuối tháng tính tiền một lần”.

Về mặt người quản lý khác hẳn lúc trước đã nói nên tất cả. Mà thẻ bạch kim giảm giá hai mươi phần trăm càng là tượng trưng cho sự cao quý. Nghe nói loại thẻ này cả Thượng Hải cũng không có hơn mười chiếc.

Lâm Ngọc Hoàn ngây người khi cầm lấy chiếc thẻ, vẻ mặt kích động không biết nên nói gì. Nhưng ba cô nàng bên cạnh nàng đã trở nên kiêu ngạo hơn.

“Cô à, xin lỗi, nhỡ bây giờ là của chúng tôi, nên nếu như cô muốn vậy kiếp sau đi” Chiêu Tuệ ít tuổi nhất chìa mũi dao vào người phụ nữ vừa khinh thường mình.

“Em à, không nên nói người ta như vậy. Người ta kiếp sau còn không biết thành chó hay thành lợn. Hàng cao cấp như thế nào, cô ta sao có thể xứng được với nó”.

Thi Diễm càng lợi hại hơn, không hề chơi chữ, mắng rất độc ác.

“Nói cũng đúng, cho dù là được người bao cũng nên tìm người ra đáng một chút. Nhìn ông anh này như vậy là biết tính cách của cô đây”.

Ngay cả Ngọc Thiên nói năng rất duyên dáng cũng không hề yếu thế. Làm cho Tiêu Thu Phong chính thức biết thế nào mới là phụ nữ. Công phu mắng người như vậy, hẳn có lẽ cả đời cũng không học được.

Phượng Hề coi như tốt hơn cả, nàng không nói gì. Bởi vì toàn bộ tinh thần của nàng lúc này đang tập trung vào năm chiếc nhẫn kia.

“Ông xã, anh xem, bọn họ mắng người ta kìa?” Người phụ nữ này lại dùng thủ đoạn quần người, đối với người đàn ông quả thật rất hiệu nghiệm.

Người đàn ông trung niên này không đành lòng hung hăng với mấy mỹ nữ, nên đành hung hăng nhìn Tiêu Thu Phong: “Thằng ranh, mau bảo mấy cô ấy xin lỗi tao, nếu không tao cho mày biết....”

Còn chưa nói xong, một quyền của Tiêu Thu Phong đã tới: “Xấu xí không phải lỗi của ông, nhưng xấu như vậy còn chạy ra đường dọa người thì không thể tha thứ được. Lần sau ra ngoài nhớ phải chỉnh dung trước đó”

Một quyền mạnh mẽ đánh ra, đánh thẳng vào mặt hắn. Lần này, người này không muốn chỉnh dung cũng không được.

Một tiếng hét thảm vang lên, người này đã ngã xuống đất, hôn mê.

“Cậu đó, đến đâu gây chuyện đến đó. Đi, miễn bị người khác nhìn như khi” Phượng Hề bị tiếng kêu thảm làm tỉnh lại, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái. Nhưng trong lòng nàng lại thích cảm giác này, đánh nhau vốn là chuyện của đàn ông, mà đàn ông nên bảo vệ người đàn bà của mình, không phải sao?

Người phụ nữ kia khóc lớn, kêu to: “Đánh người, đánh người....” Nhưng không ai giúp cô ta. Bởi vì năm cô gái bên cạnh Tiêu Thu Phong dù như thế nào cũng xinh hơn cô ta.

Hơn nữa vừa ra tay đã là mấy trăm triệu, ai có thể chọc vào chứ?

Không ai ngăn cản bọn họ, ngay cả nhân viên bảo vệ của cửa hàng cũng vậy. Ngược lại, khi đám người Tiêu Thu Phong ra khỏi cửa, bọn họ rất cung kính.

Bốn nàng hưng phấn nói chuyện rôm rả, vừa nãy thật đúng là đã giận. Nhìn người phụ nữ kia tức giận đến độ ngay cả mũi bị lệch, bọn họ rất thoải mái. Ai bảo người đó kiêu căng, nói lời khinh thường các nàng, xứng đáng.

Trời hoàng hôn, sáu người tới nhà hàng Kinh Phúc. Trước kia khi tới đây còn phải vô cùng cẩn thận. Nhưng lần này thoải mái hơn rất nhiều. Không có cách nào, ai bảo các nàng bây giờ có tiền?

Lấy một phòng, tiếng cười của mấy nàng vẫn chưa hết. Thi Diễm đầy hối hận nói: “Ngọc Hoàn, sớm biết rằng em có nhiều tiền như vậy, vừa nãy chị đáng lẽ phải mua thêm mấy bộ.” Điều này làm Lâm Ngọc Hoàn vừa vui vừa xấu hổ, vừa bất đắc dĩ. Trùng mắt nhìn Thi Diễm, chị ta đã tiêu hết mấy chục vạn, còn chưa đủ sao.

Nhẫn Lâm Ngọc Hoàn để ở trong túi, lúc này nàng đã lấy ra, đưa đến trước mặt Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng nói: “Tiêu thiếu gia, nhẫn này rất quý, trả anh nè, em không thể nhận”.

Năm cái nhẫn bị Tiêu Thu Phong mở ra, xoay xoay trên bàn tản mát ra ánh sáng mê hồn, vô cùng hấp dẫn. Năm cô nàng cũng không thể rời mắt. Mặc dù Phượng Hề không thiếu tiền, nhưng cũng không chịu nổi sự hấp dẫn này.

Tiêu Thu Phong cầm tay Lâm Ngọc Hoàn, trong ánh mắt kinh ngạc của các nàng đã đeo chiếc nhẫn màu lam vào ngón nhẫn của nàng. Không nói gì, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng tim đập của Ngọc Hoàn, thân hình cũng đang run lên.

“Chiếc nhẫn này tặng cho em. Đây là tiêu chí của Tiêu Thu Phong, sau này em nhìn nó là biết em là đàn bà của Tiêu Thu Phong, biết không?”

Lâm Ngọc Hoàn liếc mắt gật đầu. Giờ phút này trên khuôn mặt xinh xắn trắng nõn có hai giọt lệ hạnh phúc. Từ từ đưa tay lên nhìn chiếc nhẫn trong tay, nàng sẽ ghi nhớ giờ phút này, giây phút hạnh phúc này cả đời.

“Chị Ngọc Hoàn, chị thật đẹp. Nếu lúc này chị mặc áo cưới, chị chính là cô dâu xinh đẹp nhất trên đời” Chiêu Tuệ rất ngưỡng mộ, hạnh phúc này mỗi người phụ nữ đều mong có được.

Lâm Ngọc Hoàn đang mừng như điên, không hề để ý đến chị em đang ở trước mặt, vùi đầu vào lòng Tiêu Thu Phong, đôi môi xinh xắn dán chặt vào miệng hắn. Nàng muốn trao tất cả những điều xinh đẹp nhất của mình cho người đàn ông này.

Có những lời chúc phúc nhưng cũng có mất mát. Cũng giống như mấy cô nàng bên cạnh, ngay cả Phượng Hề cũng cảm thấy cô đơn. Nàng biết mình thật sự đã động lòng, dù chỉ một chút.

174. Chương 174: Tâm Tư Phụ Nữ Thật Khó Đo

“ Có muốn....” Trên mặt Tiêu Thu Phong mang theo một nụ cười tà quái. Khát vọng của các nàng sao tránh khỏi cặp mắt của hắn. Chỉ khe nói một câu, ba cô bé kia đã gật đầu, hơn nữa gật rất mạnh.

Người không thể nhịn nổi nhất chính là Thi Diễm. Ba mươi triệu mà, nếu như sau này không có tiền, cầm đi bán cũng được một khoản tiền lớn.

Nàng chìa tay ra, mặt đỏ hồng nói: “Ngọc Hoàn, không nên trách chị, thật sự chị không chịu nổi hấp dẫn này. Tiêu thiếu gia, đeo nhẫn của anh, Thi Diễm sau này là người của anh”

Tiêu Thu Phong cười ha hả, người phụ nữ này mặc dù lưu lạc ở trong Hoàng Kim Thủy Thành nhưng không hề che dấu, không giả bộ, thật đáng yêu. Phụ nữ mà, ham muốn một chút cũng không sao, đứng trước sức hấp dẫn quá lớn mà còn ra vẻ không động tâm, đó không phải là không ham muốn mà là dối trá.

Khi chiếc nhẫn màu vàng được đeo lên tay nàng, Thi Diễm rất kích động, đúng là mừng như điên. Quên mất người đàn ông trước mặt là của Ngọc Hoàn. Giờ tay ra, ôm chặt lấy Tiêu Thu Phong, hôn lên má hắn.

Ôi, sức hấp dẫn của kim cương đúng là vô địch, không có người phụ nữ nào có thể chống cự.

“Hi hi” Tiếng cười vui mừng thanh thúy đã vang lên, Thi Diễm sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, ánh đèn phản chiếu ánh sáng rực rỡ, màu sắc mê người này làm nàng hưng phấn đến cực điểm.

“Mấy người nhìn nè, có đẹp không, có đẹp không” Đúng là rất đẹp, Ngọc Thiên không nhìn được, đưa bàn tay thon dài lên, đôi mắt quyến rũ đầy khiêu khích, giọng nói càng yêu kiều làm người ta không chịu nổi: “Tiêu thiếu gia, người ta cũng muốn một chiếc”

Tiêu Thu Phong một phút cũng không do dự, giọng nói của người phụ nữ làm cho người ta không chịu nổi. Giờ phút này đặc biệt phát huy làm người ta phát cuồng, nhẫn đã được đeo lên tay nàng. Một viên kim cương màu tím lộ ra ánh sáng lấp lánh, nhìn qua rất đẹp.

“Sợ quá, Ngọc Thiên, giọng nói của em thật sự quá hấp dẫn”

Ngọc Thiên sờ viên kim cương trên tay, làm cho sức hấp dẫn của nàng càng tăng lên, xinh đẹp tuyệt trần, hình như là một hồ ly tinh đã tu luyện ngàn năm.

“Tiêu thiếu gia, người ta cũng chỉ hấp dẫn một người mà thôi. Có muốn người ta hấp dẫn anh thêm mấy lần nữa không?” Nụ cười ngọt ngào, sức quyến rũ này đối với đàn ông mà nói quả đúng là một sự hưởng thụ.

Tiêu Thu Phong khoát khoát tay nói: “Anh còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa, không chịu nổi đâu. Chiêu Tuệ, đưa đôi tay xinh đẹp của em đây, anh đeo giúp em”

Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất cũng không khách khí, mấy bà chị đều có, nàng vì sao lại không thể có. Hơn nữa những chiếc nhẫn này có lẽ cả đời chỉ có cơ hội này mà thôi.

Đưa tay ra, cô bé này lại trách cứ: “Tiêu thiếu gia, đây là anh cầu hôn em sao? Vậy chị Ngọc Hoàn thì sao?”

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, đây chỉ là mượn hoa hiến phật mà thôi. Nếu như không phải gặp đôi nam nữ đáng ghét kia, hẳn nhất định sẽ không mua nhiều nhẫn như vậy. Giờ phút này lại biến thành cầu hôn, thật sự là Chiêu Tuệ suy nghĩ quá nhiều.

“Được, được, chờ em hoàn toàn trưởng thành, anh sẽ cầu hôn em, điều này có được không” Cũng không xem mình là ai, chỉ là một quả táo xanh đã muốn lập gia đình.

Miệng chu lên, Chiêu Tuệ tức giận kêu lên: “Người ta cũng đã hai mươi tuổi, có chỗ nào chưa phát dục hết chứ. Chỉ là ngực nhỏ hơn chị Ngọc Hoàn một chút mà thôi, có gì ngạc nhiên chứ”

Cô bé lúc tức giận ngay cả xấu hổ cũng không biết. Một cô bé dĩ nhiên ngay cả vấn đề như vậy cũng có thể nói ra.

Thi Diễm ở một bên kêu lên: “A, thì ra đây là cầu hôn. Tiêu thiếu gia, anh thật đào hoa, đeo nhẫn có phải từ nay về sau sẽ là người của anh. Ồi, đáng tiếc chiếc nhẫn quá đẹp nên em không nỡ tháo ra”

Tiêu Thu Phong không thể nào tranh cãi với mấy nàng này được, lời nói khiêu khích của các nàng có công lực rất thâm hậu. Ở trong Hoàng Kim Thủy Thành này, bất cứ người đàn ông nào cũng phải chịu thua, không thể nào tranh cãi với phụ nữ được.

Còn chiếc nhẫn kim cương màu đỏ, đỏ như lửa giống như sắc đẹp của Phượng Hề, vĩnh viễn cháy bỏng. Đây là do Tiêu Thu Phong cố ý lưu lại.

“Chị Phượng, có thích không, chiếc này cho chị” Mang theo cả hộp đưa tới, phụ nữ đều thích như vậy.

Nhưng trong mắt Phượng Hề chỉ hơi sững sốt một chút, tiếp theo trên mặt lộ ra vẻ không thèm để ý, lẳng lẽ quay đầu sang, nói: “Tốt nhất giữ lại cho người phụ nữ khác đi, tôi chưa bao giờ nhận quà của đàn ông”

Phượng Hề cũng không phải không muốn, thậm chí giờ phút này nàng đã chuẩn bị chìa tay ra. Nhưng người đàn ông này làm nàng rất tức giận. Tại sao đến lượt nàng lại không tự đeo cho mình. Điều này đối với một người phụ nữ mà nói có ý nghĩa như thế nào chẳng lẽ hẳn không biết sao?

Tiêu Thu Phong đâu biết được nhiều như vậy. Bốn cô bé, tùy tiện một chút thì không sao. Nhưng đối với chị Phượng mà hẳn rất kính trọng thì dù là trêu đùa một chút hẳn cũng chỉ có thể điểm đến mà dừng thôi. Nhưng thật không ngờ, loại kính trọng này giờ phút này lại trở thành khinh thị, bị hiểu lầm.

Bốn nàng đều sững sốt, các nàng không rõ vì sao Phượng Hề không nhận. Chỉ có Lâm Ngọc Hoàn đang dán sát vào người Tiêu Thu Phong là hiểu được một điều gì đó trong bầu không khí kỳ diệu này?

Nhưng dù cho là biết thì giờ phút này cũng không dám nói ra. Bởi vì chuyện này phải thật tự nhiên, nếu như có người nhắc nhở thì thành ý sẽ giảm đi rất nhiều. Dù cho Tiêu Thu Phong thật sự làm, Phượng Hề cũng không quá cao hứng.

Tiêu Thu Phong hơi xấu hổ, miễn cưỡng nở nụ cười, ngượng ngùng cầm chiếc nhẫn lên, tự mình nhận sai: “Chị Phượng, đừng giận. Là em sơ suất. Nhẫn đúng là phải do người đặc biệt tặng mới có ý nghĩa” Phượng Hề tức đến độ cả người đang run lên, trong lòng đang mắng trăm lần tên xấu xa, đồ đần. Nhưng người đàn ông này lại làm trò trước mặt nàng, nhét vào trong túi.

“Gọi thức ăn đi, tôi đói, gọi nhiều một chút” Sự căm tức trong lòng không thể phát tiết, chỉ có thể dùng thức ăn mà áp chế.

Bốn cô nàng kia cũng cảm thấy Phượng tỷ đang mất hứng, nên cũng bớt hưng phấn đi, vội vàng nói sang chuyện khác. Nhưng rất đáng tiếc, Phượng Hề lại không hề mở miệng, chỉ không ngừng ăn, ăn, ăn.....

Chọn đồ ăn đắt tiền nhất, nhưng cũng là Phượng Hề ăn nhiều nhất. Đến cuối cùng cũng không ngẩng đầu lên, ngay cả Tiêu Thu Phong muốn mở miệng nói chuyện cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Nếu ngẩng đầu lên nhìn thấy nhẫn trong tay bốn cô bé kia, nàng sao có thể chịu được?

Ăn no, đứng lên nói: “Về thôi...”

Ba nàng theo sau, quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong đầy xin lỗi, chỉ còn lại một mình Tiêu Thu Phong cảm thấy khó hiểu và Lâm Ngọc Hoàn.

Phượng Hề thay đổi quá nhanh, lúc mới ra thì cao hứng như vậy. Hơn nữa, nàng cũng không phải giống như những người phụ nữ bình thường, có chuyện gì làm cho nàng tức giận như vậy. Nếu giờ phút này Tiêu Thu Phong còn không biết Phượng Hề đang giận thì đúng là đồ ngu.

“Ngọc Hoàn, anh làm gì sai sao, sao chị Phượng lại mất hứng như vậy?” Hắc không nghĩ ra, nên lo lắng hỏi Lâm Ngọc Hoàn.

Lâm Ngọc Hoàn khẽ cười nói: “Tiêu thiếu gia, anh thật sự không biết, hay giả vờ không biết?”

Tiêu Thu Phong cười khổ một chút nói: “Đừng trêu anh, nói ra xem nào. Xem anh đã đắc tội nữ Bồ Tát này như thế nào chứ, ngày mai phải xin lỗi chị ấy”

“Tiêu thiếu gia, tâm trạng của phụ nữ khác đàn ông. Có những lúc rất mẫn cảm, anh có năm chiếc nhẫn, thực ra phân phối rất đúng. Nhưng chiếc cuối cùng đưa cho chị Phượng, anh có thể tự tay đeo cho chị ấy. Anh chỉ cho đó như một món quà, nhưng phụ nữ lại không nghĩ như vậy”

Tiêu Thu Phong lại hỏi: “Có gì mà không giống, dù sao cũng chỉ là một chiếc nhẫn mà thôi, có gì khác thường chứ”

Lâm Ngọc Hoàn nói: “Đương nhiên có, lúc Tiêu thiếu gia đeo nhẫn cho em, trong lòng Ngọc Hoàn đã nghĩ đây chính là lời hứa của cả đời mình, cả đời này chỉ yêu một mình Tiêu thiếu gia”

Tiêu Thu Phong toát mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi: “Vậy mấy cô kia?”

Lâm Ngọc Hoàn lúc này lại không lập tức trả lời, mà dùng một ánh mắt rất mập mờ nhìn chằm chằm hắc một lát rồi mới nói: “Một người phụ nữ nhận một chiếc nhẫn, ít nhất không chán ghét người đàn ông tặng nhẫn cho mình, hoặc nói đơn giản đã đồng ý làm bạn gái của người đó”

“Có thể nói như vậy, ba chị em của em, có lẽ đã rất khó để thích một người đàn ông nào khác. Cũng không phải bởi vì Tiêu thiếu gia tốt, mà bởi vì anh đã chiếm lấy vị trí đó trong lòng mấy người. Mấy người đó không thể nào cho người đàn ông khác cơ hội. Phụ nữ cả đời chỉ đeo một chiếc nhẫn ở đó”

“Còn chị Phượng. Tiêu thiếu gia, em không biết, chị ấy chưa bao giờ ở cạnh bất cứ người đàn ông nào. Từ khi em đi theo chị ấy, đã năm năm trời nhưng thân thể chị ấy chưa từng xuất hiện đàn ông. Bọn em còn tưởng rằng chị Phượng chuẩn bị cả đời này sẽ không lấy chồng. Thật không ngờ, Tiêu thiếu gia lại xuất hiện. Anh có lẽ còn không biết, anh chính là người đàn ông đầu tiên ở cạnh chị Phượng như vậy.”

Những lời này nếu không phải Lâm Ngọc Hoàn nói ra có lẽ cả đời Tiêu Thu Phong cũng không nghĩ ra, cũng không đoán được. Bởi vì hắc thật sự không hiểu rõ lòng dạ phụ nữ. Dù cho lúc này đã có không ít người phụ nữ theo hắc, nhưng rất nhiều thứ hắc còn kém xa.

175. Chương 175: Đây Chỉ Là Một Giấc Mơ

“Tiêu thiếu gia, anh tìm thời gian đeo nhẫn cho chị Phượng. Chị ấy nhất định sẽ cao hứng, không giận anh nữa” Lâm Ngọc Hoàn như con chim nhỏ dựa vào người Tiêu Thu Phong, bộ ngực đầy đặn co giãn mười phần không ngừng ma sát, trên mặt hiện lên dục vọng nhàn nhạt.

“Hơn nữa tối nay, Tiêu thiếu gia thuộc về Ngọc Hoàn. Giờ phút này anh chỉ có thể nghĩ đến Ngọc Hoàn mà thôi” Ánh mắt quyến rũ như mặt nước bắt đầu khởi động. Người phụ nữ này xem ra đã động tình, đúng là xinh đẹp động lòng người, giống như một quả táo chín mọng, đã có thể hái và nhắm nháp.

Tiêu Thu Phong có chút cảm động, ôm đầu nàng vào lòng mình, rất đứng đắn nói: “Ngọc Hoàn, em sẽ không hối hận chứ?”

Trên mặt hiện lên nụ cười miễn cưỡng, nhẹ nhàng lắc đầu. Lâm Ngọc Hoàn đem thân hình mình dựa vào lòng người đàn ông này, hình như muốn tận hưởng thêm sự ấm áp đó.

“Em biết, Tiêu thiếu gia có rất nhiều đàn bà, không có khả năng chỉ thuộc về một người. Nhưng Ngọc Hoàn không hối hận. giờ phút này, Ngọc Hoàn đã rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn ba chị em của em. Bởi vì Ngọc Hoàn đã có chỗ dựa, cuộc sống tương lai em không còn là người cô đơn nữa”

“Chỉ cần trong lúc Tiêu thiếu gia rảnh rỗi có thể nhớ đến trên đời này có một người phụ nữ là Ngọc Hoàn đang chờ đợi anh, em đã rất thỏa mãn”

Vô cùng cẩn thận, Tiêu Thu Phong nâng cầm nàng lên, hôn mạnh một cái lên đôi môi đỏ, tình cảm này cần phải nỗ lực. Người phụ nữ không cần gì hết làm cho đàn ông không thể không che chở nàng, ít nhất lúc ở bên cạnh nàng sẽ không có bất cứ gánh nặng trong lòng nào.

Tiêu Thu Phong không phải một kẻ háo sắc, nhưng giờ phút này hắn cũng không thể nào từ chối tình cảm này của Ngọc Hoàn. Với Tiêu Thu Phong mà nói, có lẽ từ chối sẽ tốt cho nàng. Nhưng hắn cũng không phải Lâm Ngọc Hoàn, đâu biết được nàng rốt cuộc muốn gì?

“Ngọc Hoàn có chiếc nhẫn này, có được vị trí trong lòng Tiêu thiếu gia là đủ rồi, những thứ khác Ngọc Hoàn không cần” Lời nói dịu dàng làm cho Tiêu Thu Phong càng thêm yêu nàng hơn.

Ôm nàng vào lòng, tối nay nàng sẽ chính thức trở thành người phụ nữ của hắn.

Trong Hồng Lâu có không ít phòng ngủ, nhưng mà không có mấy người ở đây. Mỗi người dựa theo thói quen của mình mà trang trí phòng ngủ của họ. Phòng ngủ của Lâm Ngọc Hoàn có màu xanh da trời, đi vào có cảm giác mát mẻ và thanh tĩnh. Giống như một mình đứng dưới bầu trời, hít thở không khí tự nhiên sáng khoái.

Thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Tiêu Thu Phong, Lâm Ngọc Hoàn nhẹ nhàng nói: “Em thích màu xanh da trời”

Ngay cả chăn màn trên giường cũng là màu này, nhìn qua thật dễ chịu. Nhưng Tiêu Thu Phong đã hơi mệt lại không nằm trên đó mà bị Lâm Ngọc Hoàn kéo vào phòng tắm. Cũng không phải một mình hắn tắm. Lâm Ngọc Hoàn cởi bỏ quần áo ngay trước mặt hắn. Nàng không nói gì nhưng trong mắt mang theo một tia kích động và xấu hổ.

Từ từ, chiếc váy được cởi ra, đồ lót nàng mặc cũng là màu xanh da trời. Vài rặng mây trắng muốt tung bay di chuyển, da thịt trắng nõn mềm mại như nước, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt thần nhiên, rất nhanh tràn ngập phòng tắm.

Tiêu Thu Phong nằm trong bồn tắm rộng lớn, hắn hơi khép mắt lại nhưng không có nhắm tịt lại, cũng không chớp mắt. Bởi vì hắn lo lắng sẽ bỏ lỡ mất cảnh tượng này.

Đồ lót cỡ lớn mà cũng không quá thích hợp. Bộ ngực của nàng mang theo hương vị ngọt ngào đầy hấp dẫn, có chút không chịu nổi mà căng lên trong chiếc áo lót mỏng manh, không có một tia giả dối. Tiền vốn của người phụ nữ này thật lớn.

Bàn tay đưa ra sau lưng, tháo móc áo lót ra. Lâm Ngọc Hoàn tùy ý cho nó rơi xuống, rất xinh đẹp rõ ràng hiện ra. Mắt Tiêu Thu Phong sáng rực lên, làm cho hắn tận tình thưởng thức. Trên đời này cũng chỉ có hắn mới có quyền lực này.

Khi Lâm Ngọc Hoàn khom lưng cởi nốt chiếc quần lót, nhắc chân tiến vào bồn tắm, toàn thân Tiêu Thu Phong đã đầy lửa dục, dù nằm trong nước vẫn không thể nào chịu nổi.

Người phụ nữ này quá nóng bỏng, vưu vật trời sinh. Bất cứ người đàn ông nào cũng khát vọng có được. Giờ phút này, Tiêu Thu Phong biết Ngọc Hoàn thuộc về hắn.

Mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, bàn tay không thành thật vuốt ve cơ thể nàng, một tiếng rên rỉ tuyệt vời như những nốt nhạc đẹp nhất vang lên một cách đứt quãng, hơn nữa càng lúc càng cao giọng.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Khi làn nước nhiễm một chút sắc đỏ, tình dục đã không thể khống chế, từ bồn tắm đến trên giường, một đêm này liên tục phát ra những tiếng rên cao vút, hình như không hề ngừng lại.

Rất nhiều người đã mất ngủ.

Trời còn chưa sáng, Tiêu Thu Phong đã bị một cảm giác rất kỳ quái đánh thức. Tứ chi hình như có một lực lượng rất mạnh, đang tích tụ. Sau mỗi lần giết chóc hần đều có cảm giác này, đó là thời cơ tốt nhất để nội lực tăng lên. Nhưng thật không ngờ, sau một đêm phong lưu với Ngọc Hoàn, thân thể hần cũng sinh ra phản ứng đặc biệt này.

Lâm Ngọc Hoàn trần truồng còn đang chìm trong giấc ngủ. Phụ nữ lần đầu tiên được yêu, Tiêu Thu Phong đoạt lấy không thể nghi ngờ không thể chịu nổi. Tiêu Thu Phong cũng là đàn ông, đối mặt với vật mê hồn này thật sự không ai có thể chịu nổi, không cẩn thận lại muốn thêm mấy trận nữa.

Thu lực lượng ở tứ chi vào trong đan điền, dựng dục thành chân kinh. Trong đầu dường như có một khí tức sắc bén như dao, đó là lực lượng của Dao tâm. Vào giờ phút này, hình như ở bên cạnh dao tâm vốn có màu trắng đã có thêm màu vàng.

Không biết vì nguyên nhân gì, nhưng Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận được, lực lượng của mình lại tăng lên vài phần.

Nhịn không được loại sung sướng này, Tiêu Thu Phong thoáng cái đứng lên. Hần thật sự muốn thử xem dao tâm bạch hoàng kết hợp này sẽ có lực lượng như thế nào.

Trong hành lang, không một tiếng động, giờ phút này tất cả các nàng đang ngủ say.

Mà phòng bên cạnh lại là phòng của Phượng Hề. Nhớ đến lời trêu đùa của nàng hôm qua, Tiêu Thu Phong thực sự đẩy cửa. Nhưng không ngờ rằng người phụ nữ lại chỉ khép hờ mà không khóa cửa. Chẳng lẽ Phượng Hề thật sự để cửa phòng lại cho hần, có thể cho hần trộm hoa sao?

Tiêu Thu Phong cũng không phải tên trộm sắc, nhưng đối với Phượng Hề lại rất có hứng thú. Mặc dù không thể chiếm tiện nghi của nàng, nhưng nhìn căn phòng thơm mát của nàng cũng là một chuyện đáng để chờ mong.

Phượng Hề là đại tỷ Đông Nam, ngày bình thường rất thần bí, người phụ nữ cao quý như nàng thì phòng ngủ sẽ như thế nào?

Nhìn xung quanh một chút, rất im vắng, không có một bóng người, Tiêu Thu Phong chột lóe tiến vào.

Nếu như nói phòng của Lâm Ngọc Hoàn là bầu trời yên tĩnh. Vậy phòng của Phượng Hề lại rất kích tình nóng bỏng. Bởi vì ngoại trừ tường, gần như tất cả đồ trong phòng đều có màu đỏ.

Ngay cả chăn màn trên giường cũng có màu đỏ, đỏ rất chói mắt nhưng người đang nằm trên giường lại làm cho người ta không thể rời mắt.

Nếu như nói hôm qua Phượng Hề rất đẹp, vậy lúc này nàng đang ngủ lại như tiên tử, làm cho người ta say lòng.

Phượng Hề lúc này không có một tia che dấu, vẻ đẹp thuần khiết thần nhiên hiện ra. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi cánh tay ngọc để trần tản ra ánh sáng mát rượi, mang theo sự hấp dẫn lạ thường. người phụ nữ này lúc ngủ thật sự còn quyến rũ hơn nàng lúc tỉnh, thật sự còn đẹp hơn vài phần.

Phượng Hề ban ngày là một người phụ nữ lạnh lùng không dễ đến gần, dù cho là đẹp nhưng không ai có dũng khí cẩn thận thưởng thức vẻ đẹp này. Nhưng nàng lúc này lại lặng lẽ như một đứa trẻ, xinh đẹp mang theo sự dịu dàng đáng yêu. Lại giống như một cô gái mười bảy mười tám tuổi, làm cho người ta nhìn thấy nhin không được muốn hôn.

Đến gần, Tiêu Thu Phong mới giật mình phát hiện trên mặt người phụ nữ này thế nhưng có giọt nước mắt mờ nhạt. Xem ra đêm qua nàng đã khóc, có phải vì chuyện chiếc nhẫn không?

Tiêu Thu Phong lắc đầu, người phụ nữ thật đúng là dễ giận, chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này có đáng giá không?

Lấy nhẫn từ trong túi ra, rất cẩn thận đeo vào ngón tay nàng, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, hôn lên đó. Nụ hôn này không mang theo một tia dục vọng. Mặc dù Phượng Hề trời sinh đã dễ dàng kích thích dục vọng đàn ông. Nhưng giờ phút này, trong lòng Tiêu Thu Phong chỉ có tình yêu.

Nếu như không phải đi vào phòng của nàng, hoặc hẳn không nghĩ ra nàng thực ra cũng là một người phụ nữ bình thường, đều có hy vọng và khát khao giống những phụ nữ khác. Điểm khác duy nhất là nàng mạnh mẽ hơn những người khác, đó là nàng biết cách che dấu trái tim mình.

“Phượng Hề, hy vọng chị có thể hạnh phúc”

Tiêu Thu Phong lặng lẽ chúc phúc, sau đó rời đi.

Phượng Hề đêm qua đã mất ngủ bởi vì bên tai nghe được những âm thanh đầy dục vọng kia. Làm cho cả người nàng như nằm trên một đồng băng và lửa cháy hỗn hợp vào nhau, rất khó chịu. Nàng thật giận người đàn ông này.

Hạ quyết tâm, ngày mai nhất định phải đuổi hắn đi, tốt nhất cũng mang con bé Ngọc Hoàn đi luôn, miễn cho nàng phải nghe đến tên của hắn, thật sự đáng giận.

Sau đó, nàng từ từ ngủ, mơ một giấc mơ rất đẹp nhưng cũng xấu hổ.

Người đàn ông đó đeo nhẫn cho nàng, còn dịu dàng hôn nàng, nụ hôn rất ngọt, rất ngọt....

Bên tai, thậm chí còn vang lên tiếng nói của hắn: “Anh yêu em, sẽ mang hạnh phúc đến cho em, hạnh phúc cả đời”

Phượng Hề rất vui, bởi vì nàng thật sự đã tìm được người nàng yêu, cả đời bên nhau.

176. Chương 176: Nam Nhân Vô Dụng

Nàng không có lập tức rời giường mà nằm nhớ lại những hình ảnh vừa xuất hiện trong giấc mơ, đó mới là hạnh phúc mà nàng hằng khát vọng, tên đàn ông kia thật sự có thể hiểu được lòng nàng sao ?

“Ai, cái tên chết tiệt này, rốt cuộc ngươi muốn tìm bao nhiêu đàn bà mới có thể thỏa mãn chứ hả ? thật sự là chọc tức chết ta mà.” Nhớ tới âm thanh bên kia vách tường, chỉ biết Ngọc Hoàn nha đầu kia đã bị hắn chiếm tiện nghi, tại sao biết rõ hắn đã có người đàn bà khác mà lòng nàng vẫn không tài nào quên đi được hình bóng của hắn chứ ?

Có lẽ do lúc trước khi bắt đầu chiến với Thiết Huyết đoàn ở Dương Châu, nàng đã hạ quyết tâm cho hắn một cơ hội rồi nên mới như thế.

Đây là lần đầu tiên, Phượng Hề có cảm giác yêu, hoặc cũng có thể là một cảm giác xúc động đặc biệt nào đó khó mà giải thích được.

Trước kia, trong mắt nàng yêu là một hành vi của kẻ ngốc, vì một người đàn ông mà nguyện sống chết, đó không phải là hành vi của kẻ ngốc thì là cái gì. Nhưng khi sự tình này rơi vào chính mình thì nàng mới hiểu được, cho dù là một người đàn bà thông minh tuyệt thế đi chăng nữa, khi đứng trước tình yêu thì vẫn là một kẻ ngốc.

Nếu không vì quan tâm lo lắng thì làm sao nàng có thể cho hắn vào bên trong Hồng lâu được, cho dù là ông xã của Lâm Ngọc Hoàn đi chăng nữa thì nàng cũng không dễ dàng cho bất kỳ người đàn ông nào vào Hồng lâu một bước.

“Vì sao lại không đeo nhẫn cho ta ? đồ ngốc, ngươi không biết chỉ cần đeo chiếc nhẫn kia thì Phượng Hề sẽ hoàn toàn thuộc về ngươi sao ? không lẽ Phượng Hề không có sức thu hút, không thể làm cho Tiêu thiếu gia ngươi động tâm sao ?”

Càng nghĩ càng bực mình, Phượng Hề hung hăng lấy tay vò đầu bứt tai. Nàng là một người phụ nữ, loại sự tình này có thể để nàng mở miệng ra trước được sao, huống chi bên cạnh còn có vài tiểu nha đầu nhìn mình nữa về sau làm sao còn mặt mũi nhìn người ta chứ ?

Bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, trên tay nàng có cảm giác gì đó không được tự nhiên. Có cảm giác khác thường, lạnh giá, bó sát trên ngón tay. Đưa tay lên trước mắt nhìn thì kia chiếc nhẫn kim cương màu đỏ như lửa đang nằm trên ngón tay áp út của nàng trông thật chói mắt.

Phượng Hề lập tức ngồi dậy, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, cẩn thận xem thật kỹ thậm chí còn xoa xoa hai mắt như sợ rằng đây cũng là một giấc mơ

“Là, là nó, chính là chiếc nhẫn kim cương màu đỏ này ——” Phượng Hề thích màu đỏ, ở nhiều màu nhẫn kim cương, nàng đầu nhìn đến chính là chiếc màu đỏ này, nhưng không có nghĩ đến giờ phút này nó đang nằm trên tay của nàng

Trong phòng nàng tựa hồ cảm giác được hương vị của người đàn ông kia. Hắn đã vào, hắn nhất định đã vào phòng.

Phượng Hề vùng trộm xúc chấn lên. Vẻ mặt vui sướng xấu hổ cùng rung động, nhưng rồi cuối cùng vô lực buông chấn xuống lạnh giọng mắng :”đồ vô dụng. Người ta đang ngủ mà cũng không biết đường lợi dụng chiếm tiện nghi, tốt lắm, là người buông tha chứ không phải là ta không cho người cơ hội a.”

Phượng Hề hôn chiếc nhẫn kim cương, vui vẻ ở trên giường lăn lộn, cảm giác hạnh phúc cứ như ở trong mơ, tên kia thật sự đã tới . Hơn nữa lại tự tay đeo nhẫn cho nàng ở ngón tay áp út.

“Tiêu Thu Phong, xem như người đã thừa nhận . Lão nương cũng sẽ không sợ người chạy mất, phòng ngủ của đàn bà ở Tiêu gia thế nào cũng sẽ có một gian là của ta.”

Lần đầu tiên nường lại ở trên giường, làm cho bốn tiểu nha đầu có chút lo lắng cùng nhau tới gõ cửa thì Phượng Hề mới chịu rời giường, trong suốt thời gian này nàng chỉ nằm ngắm ngón tay có đeo nhẫn

Lúc ra khỏi phòng, bốn nha đầu có chút ngạc nhiên phát hiện, này đại tỷ đêm qua vẻ mặt u ám giờ phút này đã hoàn toàn tiêu tan, kia ôn nhu bộ dáng làm cho người khác có cảm giác không quen thuộc như là ngày xưa

“Oa, Phượng tỷ, người hôm nay thật xinh đẹp, mặt mày hồng hồng, thật giống với Ngọc Hoàn a.” Thi Diễm lập tức mở miệng rất là kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu không biết , còn tưởng rằng đêm qua Tiêu thiếu gia chạy nhầm phòng ấy chứ ?” với sự lãnh diễm của Phượng Hề, cho dù là Tiêu thiếu gia muốn chạy nhầm phòng cũng không khả năng thực hiện được , điểm này Chiêu Tuệ thực tự tin .

Ngọc Thiên cũng yêu kiều nói:“Phượng tỷ đây là xuân tâm dịch động, phỏng chừng là nhân sinh mùa xuân đến —— di, các người xem tay Phượng tỷ ——”

Tứ nữ cùng nhìn xuống, Phượng Hề giờ khắc này rất là ngượng ngùng, uy nghiêm thường ngày đối với bốn tiểu nha đầu không biết chạy đi đâu mất tiêu, liền đem tay có đeo chiếc nhẫn dấu ở sau lưng làm cho bốn cô thêm tò mò không chịu buông tha nàng.

Thi Diễm là người đầu tiên xông lên, nhìn thấy rõ rõ ràng ràng rồi mới khẳng định kêu lên:“Không có sai, không có sai, chính là chiếc nhẫn kim cương màu đỏ mà Phượng tỷ thích nhất, xem ra, đêm qua Tiêu thiếu gia thực sự là chạy nhầm phòng a .”

“Nga, Phượng tỷ, không thể nào, người cùng Ngọc Hoàn nàng —— không phải là làm cho Tiêu thiếu gia nhất tiễn song điêu chứ!” Ngọc Thiên che miệng hoảng sợ nói, điều này thực là làm cho người ta dục niệm trầm luân a.

Phượng Hề chịu không nổi mấy tiểu nha đầu liên quát:“Đừng có suy nghĩ bậy bạ, làm gì có chuyện đó, hẳn có Ngọc Hoàn còn chưa đủ, dám mơ tưởng tới ta, ta cắt hần.”

Chiêu Tuệ tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, với Phượng tỷ nàng không dám hỏi, nhưng với Ngọc Hoàn thì không sao, nàng kéo tay Ngọc Hoàn lại tò mò hỏi:“Ngọc Hoàn tỷ, có thật là đêm qua người cùng Phượng tỷ cùng nhau bồi Tiêu thiếu gia ngủ không vậy, các người có hay không cảm thấy thẹn thùng a!”

Lâm Ngọc Hoàn chán nản không nói gì, cái vấn đề ngớ ngẩn này mà cũng hỏi ra cho được, tiểu muội này thực sự là bắt đầu phát dục nên đâm ra suy nghĩ lung tung đây mà.

Nhưng lại thấy Phượng Hề tỏ ra bộ dáng xấu hổ liền vội vàng giải thích :“Đừng có nói hươu nói vượn, các người ba người, thực là suy nghĩ lung tung, đêm qua Tiêu thiếu gia chiến với ta vài hiệp, làm sao còn tinh lực để đi sang phòng Phượng tỷ”

“A, vài hiệp lận à, lợi hại như vậy ——” Thi Diễm sợ hãi thốt lên, nhìn thấy ánh mắt của Ngọc Hoàn mới cảm thấy mình lỗ miệng!

“Cái gì mà lợi hại như vậy, Diễm tỷ, sao người biết được chiến vài hiệp là lợi hại?” Chiêu Tuệ ù ù cạc cạc hỏi

Thật sự là chịu không nổi sự phóng dăng của mấy tỷ muội này mà, có lẽ lúc trước chính mình cũng như vậy, nhưng bây giờ đã có người đàn ông của mình, Lâm Ngọc Hoàn liền quyết định thay đổi chính mình, cả đời yêu thương nam nhân của mình

“Ngọc Hoàn, không cần nói nhiều, nếu muốn biết, tự mình đi hỏi Tiêu thiếu gia đi, ta nghĩ hẳn cao hứng cho các người đáp án à, nói không chừng các người còn được kiểm nghiệm thực tế ấy chứ?” Phượng Hề cùng Lâm Ngọc Hoàn giờ phút này đều đứng trên một chiến tuyến, nói xong liền nắm tay nhau xuống lầu.

Sau lưng tam nữ vẫn nhỏ giọng líu ríu không chịu yên, vì vấn đề này làm cho ba nàng rất là hứng thú.

Về tới nhà ăn, Tiêu Thu Phong tâm tình thực sự là sản khoái, sự xuất hiện hào quang màu vàng của Đạo tâm làm cho thực lực hắn tăng lên rất nhiều điều này hẳn là đáng giá vui vẻ một chút.

Bất quá hẳn thật đúng là thật không ngờ, Ngọc Hoàn lại có tác dụng như vậy, một lần cuồng hoan, không chỉ chiếm hết tiện nghi lại còn tăng lên lực lượng, thật đúng là chuyện tốt trên đời này một mình hắn hưởng hết rồi.

Lúc này Lâm Ngọc Hoàn và Phượng Hề cùng nắm tay nhau đi xuống, hai người thần sắc xinh đẹp, vừa đi vừa mỉm cười đúng là có phong thái của tuyệt đại song kiều

“Tiêu thiếu gia, luyện tập đã trở lại chắc là rất đối, để em nấu canh cho anh nha!” Ân tình và lời nói cùng hôm qua đã khác nhau, giờ khắc này Lâm Ngọc Hoàn biết, nàng đã thật chính chính trở thành người đàn bà của hắn.

Ngọc Thiên ở phía sau nhái giọng Tiêu Thu Phong nói:“Bảo bối Ngọc Hoàn, ông xã của em đêm qua đại triển hùng phong, chiến liền vài hiệp, giờ phút này đương nhiên là mệt mỏi ——”

Lâm Ngọc Hoàn mặt đỏ mắt, liền chạy vào nhà bếp nấu canh, mà đồng dạng mặt đỏ còn có Phượng Hề, cảm giác như câu nói đùa này bao gồm luôn cả nàng trong đó.

“Tiêu thiếu gia, tối nay không bằng đi vào phòng của Ngọc Thiên đi, chiến với nàng vài hiệp, để xem ngày mai nàng còn cười nổi không?”

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết mọi người đùa giỡn, gật gật đầu, nói:“Đi a, Phượng tỷ phân phó, ta còn dám không theo sao?”

Nhìn hai người nói chuyện có vẻ trịnh trọng, Ngọc Thiên có chút bất ngờ:“Tiêu thiếu gia, đừng a, đừng a, người ta còn chưa có chuẩn bị tốt đâu, không bằng người vào phòng Diễm tỷ trước, chắc hẳn là nàng đã sớm chuẩn bị tốt, ta nói có phải không a, Diễm tỷ ——”

Lập tức, ba tiểu nha đầu lại nháo thành một đoàn, mấy chuyện như vậy mà có thể tùy tiện mang ra nói đùa được sao.

Nhân lúc này, Phượng Hề đưa tay đến trước mặt Tiêu Thu Phong, có chút nhăn nhó nói:“Đây là người đeo cho ta sao?”

Tiêu Thu Phong bình thần trả lời:“Đúng vậy, đúng vậy, ta thấy chiếc nhẫn này với Phượng tỷ rất là hợp a, ngoài nàng ra thì không còn ai hợp với nó nữa, cho nên ta sẽ đưa cho nàng, ngại quá, Phượng tỷ, ta thấy nàng ngủ rất ngon nên không có dám đánh thức nàng.”

“Người có lợi dụng chiếm tiện nghi ta không?”

“Không có, không có, ta nào dám đâu?”

Phượng Hề trừng mắt, tiếp theo bực mình hừ nói:“nam nhân vô dụng ——”

177. Chương 177: Mẹ Nên Biết Chuyện Riêng Tư

Nhưng Phượng Hề thoải mái cũng làm cho tất cả mọi người thoải mái. Không có cái nào, nàng là chị cả mà. Bốn cô nàng kia rất để ý đến cảm xúc của nàng. Phượng Hề vui, tất cả đều vui; Phượng Hề buồn, tất cả đều buồn.

Các nàng ăn bữa sáng xong, Tiêu Thu Phong chuẩn bị trở về.

Phượng Hề từng hung hăng cắn răng, thế hôm nay nhất định phải đuổi hắn đi, lúc này lại quyến luyến không muốn rời, giận hờn nói: “Nhanh như vậy đã muốn về, không ở lại thêm chút nữa sao?”

Về u oán đó càng làm cho Tiêu Thu Phong không dám ở lại thêm. Mà Lâm Ngọc Hoàn ở bên cạnh cũng đã kéo tay hắn, nói: “Không có gì đâu, Tiêu thiếu gia, có thời gian đến nhìn bọn em. Bọn em sẽ không trở thành gánh nặng cho anh đâu”

Quả nhiên không hổ là đàn bà của mình. Chỉ riêng sự hiểu biết này đã đủ rồi.

Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đây chỉ là một chỗ nghỉ mà không phải nhà. Hơn nữa sự tồn tại của Hồng Lâu cũng chỉ là tạm thời.

“Thời gian cậu rời đi, HongKong đã không còn yên tĩnh nữa. Cậu nên đi xem một chút” Nhìn theo Tiêu Thu Phong rời đi, Phượng Hề lúc này mới nghĩ đến chuyện chính.

Tiêu Thu Phong gật đầu, thân hình rất nhanh đã biến mất. Lâm Ngọc Hoàn vẫn ngậy ngốc đứng trước cửa, đưa mắt nhìn với vẻ chờ đợi vô hạn. “Chị Ngọc Hoàn, không cần nhìn nữa. Tiêu thiếu gia sẽ trở lại mà, chị không cần lo lắng. Có người đàn ông nào bỏ được cô gái xinh đẹp như chị chứ”

Chiêu Tuệ mặc dù có chút ngây thơ nhưng tình cảm giữa bốn nàng còn thân thiết hơn chị em ruột. Bởi vì các nàng đều là trẻ mồ côi, không có người thân. Cho nên các nàng đều quý trọng duyên phận này.

“Đó là đương nhiên. Cũng không xem đáng người gợi cảm nóng bỏng của Ngọc Hoàn chúng ta. Chỉ với bộ ngực này thì dù cho Tiêu thiếu gia có đi, trong lòng cũng đang nhớ đến nó” Thi Diễm nói, đôi mắt còn cố ý nhìn thẳng vào bộ ngực cực lớn kia. Đường như muốn nói, như vậy còn sợ không hấp dẫn được đàn ông sao?

Giữa chị em với nhau thường xuyên trêu chọc nhau như vậy. Dù sao không có người ngoài nghe được nên đã thành thói quen.

Nhưng lúc này, Phượng Hề lại mở miệng nói: “Từ hôm nay trở đi, Ngọc Hoàn, em không cần phải đi ra phía trước, phân phối chuyện của em cho mấy người kia. Em giúp chị các việc bên trong. Miễn cho người đàn ông đó nói chị không chiều cổ em”

“Chị Phượng, người ta cũng muốn chị chiều cổ nè?” Nghe được Ngọc Hoàn có đặc quyền, ba nàng kia rất hâm mộ, Ngọc Thiên mở miệng nói.

Phượng Hề cười cười, trên mặt lộ ra vẻ tà quái, nói: “Được, chỉ cần có thể lừa Tiêu thiếu gia lên giường, chị cũng có thể chiều cổ em. Ngọc Thiên, có muốn không?”

Mặt Ngọc Thiên đỏ lên, nhăn nhó nói: “Người ta còn chưa chuẩn bị tốt mà. Hơn nữa Ngọc Thiên là em, nhất định không thể đoạt lấy danh tiếng của chị Phượng. Chỉ cần chị lên, Ngọc Thiên nhất định sẽ đuổi theo sau, không chậm hơn người khác”

“Đúng, Tiêu thiếu gia đúng là quá tham. Năm chiếc nhẫn là có được năm mỹ nhân xinh đẹp. Chị Phượng, chị ngày bình thường dạy cho bọn em cách hấp dẫn đàn ông, sao lại không có hiệu quả gì với Tiêu thiếu gia thế?”

Thi Diễm cũng mở miệng nói. Lịch lãm trong xã hội, bọn họ đương nhiên không thể so sánh với Phượng Hề. Cho nên rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế, các nàng đều được Phượng Hề dạy.

“Ồ, nhẫn em đã nhận rồi. Nhưng em vẫn chưa bị đánh gục à nghe. Mấy chị không nên tính cả em. Em thấy mấy chị đều đã động xuân tình, có phải là nghe được tiếng kêu của chị Ngọc Hoàn lúc trên giường, nên mỗi người đều nghĩ đến nó không”

Lời Chiêu Tuệ nói làm tất cả mọi người bạo động. Cả đám đều đuổi đánh cô nhóc này. Dù là động xuân tình cũng không thể nói lớn tiếng như vậy.

Nhưng nhìn khuôn mặt đỏ hồng, vẻ xấu hổ khó nhịn của các nàng, hình như đã bị nói trúng.

Lúc Tiêu Thu Phong về đến nhà, Yên Nguyệt đã đi làm. Công việc của nàng rất bận, nghe Tiêu Viễn Hà nói, những hôm hần không có ở đây, nàng thường xuyên thức đêm.

“Tiểu Phong, thằng nhóc này, đêm qua lại ra ngoài lêu lổng. Không phải mẹ nói con, có Yên Nguyệt mà con vẫn như vậy, mẹ thật sự không thích” Mặc dù rất thoải mái với con trai, nhưng Yên Nguyệt đã từ từ đi vào trong lòng bà. Tình thương của một người mẹ làm cho bà càng thêm để ý.

Tiêu Viễn Hà cũng nói: “Đúng, Tiểu Phong. Con xem Yên Nguyệt bây giờ, một người phải chịu trách nhiệm công việc cả hai nhà Tiêu, Liễu. Con đó, không chăm sóc nó thì thôi, lại còn hai ba ngày không về nhà, thật là quá đáng”

Tiêu Thu Phong cũng biết, hần không phải một người đàn ông tốt. Thực ra hần không phải không muốn thế, nhưng có quá nhiều phụ nữ cần phải quan tâm. Có vài thứ, hần quên. Mặc dù đây là sự lựa chọn của Yên Nguyệt, nhưng hần vẫn nợ nàng.

Có một số việc, muốn nói với hai ông bà. Nhưng Tiêu Thu Phong lại quyết định tốt nhất nên nói với mẹ hần.

Kéo Điền Phù ra ngoài vườn hoa, Điền Phù không nhịn được cười nói: “Tiểu Phong, con làm gì vậy, tại sao không nói chuyện trong phòng khách. Con nhìn xem ba con tức giận như vậy kìa. Ba con mặc dù là người già, nhưng vẫn ghen đó”

“Thực ra con không cần phải sợ. Không cần biết con làm sai chuyện gì, chúng ta cũng sẽ không trách con. Ba con chỉ là miệng cứng, lòng mềm mà thôi. Thương con cũng không kém gì mẹ. Biết không, sau này có việc, không nên giấu chúng ta. Cha mẹ trên đời có ai không yêu con mình chứ”

Nói một lát, Điền Phù mới nghĩ đến: “Tiểu Phong con kéo mẹ ra đây là muốn nói gì với mẹ. Nói đi, mẹ có thể giúp gì cho con”

Tiêu Thu Phong bây giờ mới có cơ hội nói chuyện, hít một hơi thật sâu, nói: “Mẹ, thực ra có một số việc cũng không phải như bố mẹ nghĩ. Đêm qua con không phải ra ngoài lêu lổng. Bởi vì phụ nữ của con thật sự không chỉ có hai người Liễu Yên Nguyệt và Vũ”

Điền Phù khẩn trương kéo tay hần, nhìn quanh bốn phía một chút sợ có người nghe được. Sau đó hai người ngồi cạnh nhau, Điền Phù nói: “Thằng này, bên ngoài con còn người phụ nữ khác. Điều này sẽ làm Yên Nguyệt thất vọng. Con nói đi, chuyện này xảy ra từ bao giờ?”

“Thực ra sau khi con chấp nhận Yên Nguyệt, cũng đã có một người đã tồn tại. Mẹ còn nhớ nữ cục trưởng kia không, cô gái xinh đẹp đó đó...”

Điền Phù nhớ lại, đột nhiên kêu lên: “Mẹ nhớ ra rồi. Cấp trên của chú hai con trước kia. Lúc trước đã thấy cô ấy trên tv. Sao, con và cô ta...”

Tiêu Thu Phong lập tức gạt đầu nói: “Đúng, cô ấy là một trong số đó. Ruth lần trước đến nhà chúng ta cũng vậy. Lần này con đi ra ngoài lâu như vậy, hầu hết thời gian đều ở bên cạnh Ruth. Hai cô ấy cũng là người phụ nữ của con”

Mặc Điền Phù trở nên trắng bệch, sờ sờ trán Tiêu Thu Phong, hình như không nóng, lo lắng nói: “Tiêu Thu Phong, con có phải là cưỡng ép con gái nhà người ta không. Nữ cục trưởng kia không phải rất ghét con sao, sao có thể cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của con?”

Mặc dù không nói ra, nhưng trong giọng nói của bà mang theo vẻ hoài nghi. Hình như hần phạm tội cưỡng gian vậy, lúc nào cũng có thể bị bắt.

Tiêu Thu Phong lắc đầu cười, từ từ kể những chuyện trải qua giữa mình với mấy cô nàng ra. Đây chỉ là do thiên ý an bài, có một số việc hần cũng không thể nghĩ ra.

Triệu Nhược Thần hiểu lầm, Ruth bi thương, còn có Lâm Ngọc Hoàn, mỗi người một vẻ, cũng không có lý do từ chối. Cho nên phụ nữ của Tiêu Thu Phong càng lúc càng nhiều.

“Thằng nhóc này, thật đúng là làm cho mẹ sợ rồi đó. Xem ra, trước kia người ta cho con cái biệt hiệu công tử phong lưu không hề sai chút nào. Tên vô lại chuyên gây họa cho phụ nữ. Bây giờ con nói xem con sẽ chịu trách nhiệm với các cô ấy như thế nào?”

“Cái này... con không nghĩ ra. Thuận theo tự nhiên đi ạ. Chỉ là con thật sự rất yêu các cô ấy, bây giờ cũng không thể nào rời bỏ”

Điền Phù nở nụ cười, mắng: “Quý tham lam, nếu như con không phải con mẹ, mẹ đã mắng chết con đó. Ba con còn thành thật hơn con nhiều”

“Mẹ, mẹ không nên mắng con. Con không phải là thông báo với mẹ để mẹ chuẩn bị tâm lý sao?”

Điền Phù kêu lên: “Chuẩn bị cái gì, mẹ thấy con hình như còn chưa thỏa mãn. Nói cho mẹ, số phụ nữ của con sau này có phải càng nhiều hơn không?”

Tiêu Thu Phong thoáng ngẩn người. Vấn đề này, hẳn thật sự không nghĩ đến.

“Con không muốn nói, mẹ cũng có thể nghĩ ra. Mới có hơn một năm mà đã có nhiều phụ nữ như vậy. Khó thể biết được trong tương lai sẽ không tăng lên. Xa không nói, mẹ chỉ nói trước mắt mà thôi. Con cảm thấy Tiểu Nhã như thế nào?”

“Thu Nhã? Cô ấy rất tốt, có vấn đề gì sao mẹ?”

Điền Phù mắng: “Đồ dần, người ta không thân không thích với con sao khi bỏ nhà đi lại đến Tiêu gia ta. Tâm tư của con gái người ta, con không hiểu, mẹ còn có thể không hiểu sao? Mẹ có thể khẳng định, Tiểu Nhã nhất định là thích con”

“Mẹ, mẹ không nên nói lung tung. Nếu như mẹ nói sẽ có rất nhiều cô gái thích con. Cô bé Thiên Nhan Duyệt, lúc ở HongKong cũng thích quần lấy con, không phải cũng là muốn lấy con làm chồng đó chứ”

Điền Phù lại kinh hãi, hỏi: “Thằng nhóc này, thật không thành thật. Lại có thêm một Thiên Nhan Duyệt. Nói mau... ồ, không đúng, tên này hình như nghe rất quen. Ồ, mẹ nghĩ ra rồi, ngôi sao Thiệu Hạo Thiên Nhan Duyệt. Cô gái mời con tham gia dạ tiệc đúng không?”

Mẹ quả thật có thể xé xác hắn ra, Tiêu Thu Phong sợ đến độ không dám mở miệng.

178. Chương 178: Thư Ký Như Vậy

Nhưng Điền Phù lại coi đó như một chuyện rất thú vị, gật đầu nói: “Thằng nhóc này, chỉ biết con giỏi tán tỉnh, nhưng bây giờ có nhiều phụ nữ như vậy. Mẹ có thể trăm phần trăm nói cho con biết, cô bé Thiên Nhan Duyệt này cho dù không đến mức nhất định phải lấy con làm chồng mới được, thì ít nhất cô bé đó sẽ cho con cơ hội”

“Mẹ yên tâm, cơ hội này con sẽ bỏ qua” Tiêu Thu Phong sang sảng tuyên bố. Chỉ là đến lúc đó, có một số việc sợ là không đơn giản như hắn tưởng tượng.

“Được, trước hết không nói Thiên Nhan Duyệt nữa. Nói chuyện hôm qua con tặng nhẫn đi. Con thật đúng là có tiền, một triệu ba ngàn năm trăm vạn thế mà không cho mẹ một ít tiêu xài?” Giọng nói của Điền Phù có chút ghen tị, Điền Phù hừ một tiếng nói: “Con đúng là biết cách dùng tiền nhỉ”

Tiêu Thu Phong giờ phút này mới nghĩ đến, phụ nữ thực ra đều có một tâm tư. Kim cương nhiều màu là phụ nữ đều sẽ thích. Vừa này mình không nghĩ đến đã nói chuyện đó ra.

“Mẹ, mẹ không nên tức giận, lần sau có bảo thạch, kim cương, con nhất định tặng mẹ”

Điền Phù cười cười, gõ đầu hắn nói: “Con bây giờ mới nhớ đến mẹ, thật sự là phí công nuôi dưỡng con lớn như vậy, đúng là đồ bất hiếu mà. Mặc dù mấy cô gái kia lại có thể dễ dàng tiếp nhận món quà quý giá như

thế, cũng rất không tầm thường. Nếu mấy cô bé đó không phải phụ nữ tham tiền, thì nhất định là thích con”

“Mẹ, không nên nghiêm trọng như vậy. Mẹ càng nói càng dọa người. Con cũng không phải có ý muốn trêu chọc mấy cô ấy” Vì chút tức giận, mua mấy chiếc nhẫn, mặc kệ là nhẫn kim cương hay nhẫn bạc, hay nhẫn đá quý, trong mắt Tiêu Thu Phong mà nói đều là giống nhau, chẳng có gì khác cả. Cho nên thuận tay đem tặng cũng không có ý gì khác.

Điền Phù chỉ biết lắc đầu cười cười, thằng con trai này mặc dù không hiểu được tâm tư của phụ nữ nhưng lại rất may mắn. Bà cũng là phụ nữ sao có thể không hiểu được chứ. Một người phụ nữ nhận một chiếc nhẫn quý giá như vậy, đại biểu điều gì. Năm đó lúc còn trẻ, lão già kia cũng tặng một chiếc nhẫn đã chiếm lấy cả đời của bà, đến bây giờ vẫn còn chưa tháo ra.

“Ôi, Tiểu Phong, mẹ cũng không muốn nói với con nữa. Nhưng mẹ cảnh cáo con, sau này xảy ra chuyện như thế này nữa con phải nói cho mẹ đầu tiên. Nếu không sau này lúc Yên Nguyệt làm loạn, con sẽ rất phiền phức đó. Ai, đã có Vũ, thêm mấy người nữa, đây là số mệnh của nó. Ai bảo Yên Nguyệt lại gặp phải tên háo sắc này chứ”

“Được rồi, con cũng không cần lo lắng. Dù sao mẹ cũng sẽ giúp con mà. Bây giờ, mẹ đi đến bàn bạc với bố con một chút. Trong khu trang viên này phải xây thêm mấy ngôi biệt thự này nữa. Không thì đến khi mấy cô đó cùng nhau về đây, để người ta ở phòng khách thì không tốt đâu”

Mặt Tiêu Thu Phong tái xanh. Mẹ chẳng những không an ủi, còn muốn cho các cô nàng cùng về đây ở, thật đúng là một giấc mơ tuyệt đẹp.

“Lần này thì tốt, một người một đứa, con cháu Tiêu gia chúng ta sẽ có rất nhiều. Đến lúc đó mẹ sẽ rất bận” Lời này không phải là nói với Tiêu Thu Phong, mà là Điền Phù rất đặc ý tự nhủ. Thậm chí không cho Tiêu Thu Phong cơ hội phát biểu ý kiến đã đứng dậy đi vào nhà.

Có lẽ là đi tìm ông bố bàn bạc. Có lẽ mẹ ra tay, chuyện này sẽ được bà xử lý. Lão bố nhất định không đỡ được thể tấn công dịu dàng của lão mẹ xinh đẹp.

Cho nên, lão bố cả đời đều bị lão mẹ quản lý, không cứu được.

Mặc dù chỉ nói một chút nhưng cuối cùng vẫn coi như có người giúp đỡ. Hơn nữa chuyện của phụ nữ, với thân phận của lão mẹ, xử lý dễ dàng hơn nhiều. Dù kết quả như thế nào, Tiêu Thu Phong vẫn có thể thở dài một hơi.

Nhớ đến lời bố mẹ, Tiêu Thu Phong quyết định đi xem Liễu Yên Nguyệt một chút, cũng hơn nữa năm nay không đi đến tập đoàn Phong Chính. Lúc này cũng nên đi xem một chút, là Tổng giám đốc, hẳn thật đúng là không xứng với chức vụ đó.

Hơn nữa, hẳn nghĩ được một biện pháp giảm bớt áp lực cho Liễu Yên Nguyệt. Phụ nữ quá vất vả sẽ nhanh già.

Xe tiến vào ga ra, nhập mật mã mở thang máy chuyên môn cho hắn dùng. Tiêu Thu Phong mua với thời hạn sáu mươi năm, mà sáu mươi năm này thuộc về chủ tịch sử dụng. Mặc dù Liễu Yên Nguyệt đã sớm có quyền lực đó, nhưng nàng vẫn giữ lại cho người đàn ông mà mình yêu.

Vừa ra khỏi thang máy, đã truyền ra tiếng kêu sợ hãi: “Anh, anh là ai, sao có thể đi lên...” Một nữ thư ký xinh đẹp vội vàng đi về phía Tiêu Thu Phong.

Tòa nhà Phong Chính có tổng cộng sáu mươi lăm tầng chia làm ba khu. Ngoại trừ ba phó tổng giám đốc gia chỉ có một mình Liễu Yên Nguyệt là quyền tổng giám đốc ở đây mà thôi. Cho nên, nhân viên bình thường nếu không được phép sẽ không được lên tầng này. Đây được coi là khu vực cấm của tập đoàn Phong Chính.

Tiêu Thu Phong sững sốt, người nữ thư ký này có lẽ mới đến làm chưa lâu, có chút khó hiểu hỏi: “Cô là ai?”

Cô gái này lạnh lùng xông tới, quát: “Không cần anh lo. Mời anh lập tức đi xuống. tập đoàn Phong Chính có quy định, bất cứ nhân viên nam của tập đoàn đều không được phép lên tầng sáu mươi lăm, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ”

Toát mồ hôi, mới chỉ có mấy tháng chưa đến, Tiêu Thu Phong đã thành người ngoài. Lúc này thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

“Này, cô bé, không nên nóng tính như vậy. Tôi tới tìm tổng giám đốc Liễu Yên Nguyệt của cô. Nhầm lẫn thì cô không chịu trách nhiệm nổi đâu đó”

Cô gái oán hận kêu lên: “Người đàn ông tự cho là đúng như anh, tôi đương nhiên biết đến tìm tổng giám đốc của chúng tôi. Nói thật cho anh biết, tổng giám đốc của chúng tôi đã có bạn trai. Anh có quần lấy thế nào cũng vô ích. Tôi khuyên anh, không nên ảo tưởng. Anh không thể nào bằng bạn trai của tổng giám đốc đâu”

Trời đất, mình còn phải so với mình sao?

Nhưng lúc này, hẳn là người đàn ông của Liễu Yên Nguyệt, tốt như vậy sao?

“Không nói với cô nữa, tôi đi gặp Yên Nguyệt” Những cô bé không hiểu chuyện này nói nhiều cũng vô ích. Tiêu Thu Phong xoay người đi về phía phòng làm việc của Liễu Yên Nguyệt, nơi này hẳn rất quen thuộc.

Nhưng phía sau lại truyền đến tiếng bước chân. Cô thư ký kia đã lao tới, ôm lấy hắn, sau đó lớn tiếng kêu lên: “Bảo vệ, bảo vệ, nhanh đến đây, mang tên đàn ông xấu xa này xuống”

Nhìn cô nàng khá xinh đẹp nhỏ nhắn, nhưng giọng nói rất lớn, quả thực muốn điếc cả tai.

Những cô nàng như thế này thật đúng là một loại nhân tài, không những làm được thư ký, còn có thể làm vệ sĩ. Liễu Yên Nguyệt, quả nhiên là tinh mắt. Chỉ vì ngăn hắn lại, mà cũng dám ôm lấy hắn.

Âm thanh kinh động rất nhiều người, trên đường đi, có mấy cửa phòng có người thò đầu ra nhìn. Nơi này rất yên tĩnh, tự nhiên ồn ào như vậy, không khiến mọi người kinh động mới là lạ.

Tiêu Thu Phong thật sự muốn tìm một lỗ mà chui xuống.

Bởi vì rất nhiều người thò đầu ra đều lộ vẻ kinh ngạc, những người này đương nhiên biết hắn.

Thư ký Tiểu Duyệt của Liễu Yên Nguyệt cũng đi ra. Theo sát phía sau cô nàng còn có thư ký Tiểu Hoa của Tiêu Thu Phong. Hai người này không ngờ lại che miệng cười trộm, không mở miệng ngăn lại.

“Dương Dương, em làm rất tốt, ôm thật chặt, chờ đến khi bảo vệ xuống mang người đàn ông này đi. Liễu tổng giám đốc nhất định sẽ ghi công em”

Văn phòng Liễu Yên Nguyệt rốt cuộc mở ra, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ kinh ngạc không thể tin nổi, lớn tiếng kêu lên: “Ông xã...”

Gọi thì gọi, nhưng ngay lập tức Liễu Yên Nguyệt nhìn thấy bộ dạng như một con hổ của Dương Dương, đang ôm chặt lấy Tiêu Thu Phong. Yên Nguyệt cũng che miệng cười, cô bé này thật đáng yêu.

Dương Dương cảm thấy có chút không đúng. Liễu Yên Nguyệt vốn luôn lạnh như băng lại cười với người đàn ông này. Mà câu gọi vừa rồi, hình như là gọi người đàn ông này “Ông xã”, chẳng lẽ...

“Chủ tịch của chúng ta, anh rất cuộc cũng được biết thế nào là được mỹ nữ ôm. Ai bảo anh không đến tập đoàn. Ai bảo anh làm cho chúng tôi nhớ anh. Ai bảo anh làm cho chị Liễu xinh đẹp làm trâu làm ngựa thay anh...”

Liên tiếp vài câu nói, thật sự làm cho Tiêu Thu Phong không thể xấu hổ hơn. Những lời nói đầy tình cảm này thật đúng là làm cho người ta cảm động. Thì ra thời gian qua, trong tập đoàn có rất nhiều người nghĩ đến hắn.

Liễu Yên Nguyệt đi tới, cười nói: “Dương Dương, được rồi, bỏ anh ấy ra. Anh ấy chính là người xa lạ có thể tiến vào văn phòng của chị”

Dương Dương lúc này mới buông tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ hồng, ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: “Liễu tổng giám đốc, thì ra anh ta, anh ta là bạn trai của chị, là ông chủ của tập đoàn Phong Chính chúng ta. Em có phải làm sai rồi không?”

“Nói gì vậy. Cô bé này, không biết em lại mạnh như vậy. Nhớ kỹ, em làm không sai, hơn nữa làm rất tốt. Từ hôm nay, tăng lương cho em thêm một bậc. Chịu khó vào, đừng cho bất cứ ai quấy rối Liễu Tổng giám đốc của chúng ta, biết không?”

Dương Dương vốn tưởng rằng sẽ bị phê bình, không hiểu gì cả trở nên hưng phấn, vội vàng gật đầu nói: “Vâng, vâng, em nhất định cố gắng, làm việc cho tập đoàn, không cho bất cứ ai quấy rầy Liễu tổng”

Tiêu Thu Phong cầm tay Liễu Yên Nguyệt, tiến vào văn phòng. Cánh cửa đã được đóng lại. Mà hai cô bé Tiểu Hoa và Tiểu Duyệt đã chạy đến trước mặt Dương Dương.

“Này, mấy chị xấu thế, nhìn thấy thế còn không bảo em buông tay ra. Hại em thiếu chút nữa xấu hổ đến độ muốn tự sát”

Tiểu Duyệt nói: “Tự sát gì cứ. Em đây là gặp phúc còn gì nữa. Không nghe thấy Tiêu chủ tịch nói sẽ tăng lương cho em lên sao?”

“Đúng thế, đúng thế. Lúc trước khi Tiêu chủ tịch ở đây, chị thật uy phong. Mọi người trong tập đoàn đều lấy lòng chị. Bây giờ, ôi, nay không bằng xưa, nay không bằng xưa” Tiểu Hoa đứng bên cạnh cũng buồn bã thở dài.

Tiểu Duyệt cười mắng: “Được rồi đó, bây giờ cả tập đoàn Phong Chính có ai không biết ba thư ký chúng ta. Ai dám bất kính với chúng ta, tôi không cho kẻ đó sống yên”

179. Chương 179: Hạnh Phúc Nghỉ Làm

“Ông xã, sao anh lại đến đây, nhất định là đến gặp em rồi” người đàn ông mà mình yêu đến thăm, nói rõ trong lòng có mình. Liễu Yên Nguyệt đương nhiên rất cao hứng. Mặc dù không dám hy vọng xa vời mỗi giây phút đều ở bên nhau. Nhưng có thể được người đàn ông này nhớ đến, cũng đã rất hạnh phúc.

Tiêu Thu Phong véo véo cái mũi xinh xắn của nàng, ra vẻ giận dữ nói: “Em còn nói, lần này, anh đến là để giáo huấn em”

Liễu Yên Nguyệt sợ hãi, nhưng ngay lập tức biến thành sợ sệt, nhỏ giọng nói: “Ông xã, anh không nên tức giận. Yên Nguyệt đã làm sai chuyện gì, anh nói ra, em nhất định sẽ sửa”

“Nghe mẹ nói, em bây giờ mỗi ngày đều làm đến tận đêm khuya. Không để ý đến bản thân mình như vậy, anh không giận em sao được?”

“A... như vậy sao...” còn tưởng rằng là chuyện gì làm Yên Nguyệt sợ hãi. Trách như thế này thể hiện sự quan tâm của Tiêu Thu Phong đối với mình. Cho dù người đàn ông này mắng nàng hơn nữa, nàng cũng rất vui vẻ.

Tiêu Thu Phong cười, quát: “Sao, như vậy còn chưa đủ nặng sao. Em có nghĩ đến, có hết sức làm như vậy sẽ rất nhanh già. Ngay cả người vợ xinh đẹp của anh cũng trở nên già, việc này nghiêm trọng thế nào đây?”

“Ồ, ông xã, không nên tức giận, hôn anh một cái nào. Ngoan, về sau em nhất định sẽ sửa chữa sai lầm, tuyệt đối không để mình già đi. Cả đời này, em sẽ luôn đẹp trong mắt anh”

Hôn một cái, áp sát miệng mình vào miệng Tiêu Thu Phong, nụ hôn chứa chan tình cảm, như cơn thủy triều cuộn cuộn kéo đến. người phụ nữ không hề giữ lại gì hết khi ở bên cạnh Tiêu Thu Phong, đã hoàn toàn giao mình cho hắn.

Tay đã đặt lên người Yên Nguyệt. Trong văn phòng làm chuyện này càng thêm kích thích. Cái miệng nhỏ nhắn của Yên Nguyệt phả hơi nóng, khuôn mặt đỏ hồng, đã không dám ngẩng lên, nhưng không có ý phản kháng. Để mặc cho người đàn ông này xâm chiếm.

Mặc dù đã nhìn thấy khắp cơ thể nàng, nhưng mỗi một lần âu yếm lại luôn làm cho người ta không hề chán ngán, đây là sức hấp dẫn của nàng.

“Bốp” một tiếng động vang lên, Tiêu Thu Phong đã tát một cái lên bờ mông đầy đặn của nàng, nói: “Nhớ, không được tự làm khổ mình. Nếu không lần sau anh sẽ đánh đến khi em xin tha mới thôi”

Thân thể đã mềm nhũn vô lực, Liễu Yên Nguyệt như gặp phải khắc tinh. Cả người phải dựa vào Tiêu Thu Phong, nghe thấy vậy sao còn dám phản kháng chút. Chỉ không ngừng dùng môi thơm lấy lòng hắn, tranh thủ được hắn tha thứ cho mình.

Trong thời gian ngắn, anh tới em đi, hai cái lưỡi cuốn lấy nhau.

“A.... xin lỗi, em không thấy gì hết. Hôm nay trời thật đẹp, ánh nắng chói chang...” Tiểu Hoa cầm một tập hồ sơ, đang chuẩn bị tiến vào. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng mãnh liệt trong văn phòng. Vị chủ tịch này đã đưa tay vào trong áo, đang tiết độc nữ thần xinh đẹp nhất của tập đoàn Phong Chính.

Liễu Yên Nguyệt xấu hổ, gần như vùi đầu vào người Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn cô bé kia, tay vội vàng rút ra, quát lên: “Sao, có muốn tôi mời cô tiến vào nhìn cho rõ không?”

Cô bé kia, không ngờ vẫn đưa đầu vào trong nhìn trộm, không đi, có lẽ rất tò mò.

Rút đầu lại, giọng nói truyền tới: “Liễu tổng, giám đốc ba cơ sở đã đến đông đủ, chờ chị đến họp”

Đôi ngọc thủ nắm lại, không ngừng đánh lên người Tiêu Thu Phong: “Đồ xấu xa, chỉ biết trêu người ta. Người ta bây giờ là Tổng giám đốc, thật sự là không còn mặt mũi”

Không muốn nói chiếm tiện nghi, cho dù người đàn ông này quá mức hơn nữa, nàng cũng không có sức mà chống cự.

“Sợ gì chứ. Chúng ta là vợ chồng, thân thiết một chút có gì chứ. Cô bé kia nhìn thấy cũng tốt, có thể cho mấy cô nàng học tập thêm chút, dù sao sau này cũng sẽ dùng đến mà”

Nghe thấy Tiêu Thu Phong không biết xấu hổ nói lung lung, Yên Nguyệt che tai lại, quát: “Đồ xấu xa, nhanh ra khỏi đây. Em còn phải làm việc, không nghe lời hạ lưu của anh”

Sau đó đứng lên, nhỏ giọng nói: “Nếu như anh thích, tối nay chúng ta sẽ nói ở trên giường” Mập mờ mà hấp dẫn, không nói cũng hiểu.

Nhưng Tiêu Thu Phong cũng đã đứng lên, cầm tay Liễu Yên Nguyệt nói: “Hôm nay không làm nữa, cùng anh ra ngoài đi dạo đi”

Hiếm khi thoải mái như vậy, hắn căn bản không cho Yên Nguyệt một cơ hội phản đối đã kéo nàng ra ngoài. Liễu Yên Nguyệt rất khẩn trương nhưng không làm gì được. Nàng đương nhiên cũng muốn đi, nhưng cuộc họp thì sao?

Ngoài cửa không chỉ có Tiểu Hoa, ba cô thư ký đều ở đây. Mỗi người đều cầm một tập hồ sơ trên tay, hình như chờ hai người thân thiết xong, sẽ trình lên cho Liễu Yên Nguyệt.

“Hôm nay Yên Nguyệt nghỉ sớm, có việc gì mai hãy đến” Đây là do Tiêu Thu Phong nói. Hắn không cho Yên Nguyệt có cơ hội nói chuyện. Nàng vẫn đang xấu hổ, vẫn chưa lấy lại bình tĩnh đã bị lôi ra khỏi tập đoàn Phong Chính.

Mà ba thư ký đã túm tụm lại, nhỏ giọng nói chuyện.

“Tiểu Hoa, em xem, chị đoán có sai đâu. Hai anh chị này nhất định là tìm nơi thân thiết. Vừa nãy trong văn phòng bị em phá ngang, nhất định chưa thỏa mãn” Tiểu Duyệt nghĩ nghĩ nói.

Dương Dương thuần khiết hơn chút, nói: “Tiểu Duyệt, chị đó. Liễu tổng không phải người như vậy. Chị ấy cao quý xinh đẹp, là thần tượng của em. Các chị không nên nói xấu hình tượng của em. Nếu không em nhất định sẽ không chơi với hai chị nữa”

Tiểu Hoa không nghĩ gì mấy, chỉ hậm hộc thở dài nói: “Ôi, làm ông chủ thì tốt biết mấy. Muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ, còn không bị trừ lương. Những người như chúng ta chỉ có thể làm trâu làm ngựa”

Tiểu Duyệt vỗ vỗ đầu Tiểu Hoa nói: “Con bé này vẫn còn chưa thấy đủ sao. Tiền lương và chế độ ở tập đoàn Phong Chính rất cao, hơn nữa hoàn cảnh công việc còn thoải mái hơn ở nhà. Chị chỉ muốn làm vợ tập đoàn Phong Chính, cả đời đều ở đây. Em không thích thì có rất nhiều người muốn tiến vào. Đừng nói linh tinh nữa, mau đến phòng họp, thông báo cho mấy vị lãnh đạo đáng thương. Liễu tổng của chúng ta có việc, cuộc họp chuyển sang ngày mai.”

Không cần biết mấy cô bé kia, Liễu Yên Nguyệt đang tắm mình dưới ánh mặt trời. Trong trí nhớ của nàng, đây là lần đầu tiên nàng nghỉ việc giữa giờ, cảm thấy có chút hưng phấn.

Huống hồ bên cạnh nàng còn có người đàn ông mình yêu làm bạn, tâm trạng vui sướng đó đương nhiên giống như con chim tự do tự tại vậy.

“Ông xã, cảm ơn anh đã đi với em” Mặc dù Tiêu Thu Phong lái xe, nhưng Liễu Yên Nguyệt vẫn không nhịn được, dựa đầu mình vào vai hắn, rất hạnh phúc.

Tiêu Thu Phong lắc đầu cười nói: “Cô bé ngốc, không phải cảm động quá đó chứ. Anh thật sự xấu hổ, ở bên cạnh em quá ít”

Liễu Yên Nguyệt lập tức nói: “Không có, Yên Nguyệt biết anh có chuyện phải làm. Cuộc sống như thế này em đã rất thỏa mãn. Ông xã anh đừng bao giờ tự trách mình”

Đã ngủ cùng giường nửa năm nhưng vẫn không có tin tức mà Điền Phù hy vọng. Trong lòng Liễu Yên Nguyệt cũng rất buồn bực. Thời gian qua, tâm trạng của nàng không tốt cho lắm. Bởi vì lo lắng nếu như thật sự không thể sinh cháu trai, cháu gái cho Tiêu gia.

“Yên tâm, sau này anh sẽ cố hết sức dành thời gian cùng em. Tiền hôm nay không kiếm thì mai kiếm, mỗi ngày phải sống thật vui vẻ, hưởng thụ cuộc sống mới có thể vui sướng. Yên Nguyệt, lúc nghe mẹ nói, anh rất giận chỉ muốn đánh đổ mông em. Thật sự, em không cần như vậy, biết không?”

Bởi vì lo lắng nên nàng chỉ có thể dùng công việc nặng nhọc mà thôi miên chính mình. Cũng không phải nàng không muốn về sớm, mà trong căn phòng trống rỗng đó không có người đàn ông này. Nàng càng cảm thấy cô độc, nửa đêm tỉnh lại, nàng thường ngồi khóc một mình.

Liễu Yên Nguyệt mỉm cười, nụ cười rất thỏa mãn rất thoải mái. Tay đã nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, tình cảm này làm cho nàng như một người vợ dịu hiền. Càng trông giống một người vợ ở nhà đợi chồng đi làm về. Dáng người xinh đẹp đầy đủ phối hợp với sự ôn nhu lúc này làm cho nàng càng thêm hấp dẫn và quyến rũ.

Có thể có được người phụ nữ xuất sắc như vậy, Tiêu Thu Phong rất quý trọng, thật sự hy vọng có thể ở bên nàng nhiều hơn một chút.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại không phát hiện, trong nụ cười đó lại cất giấu sự khổ sở khó nói nên lời. Đây là sự lo lắng trời sinh của phụ nữ. Bởi vì đây là trách nhiệm của các nàng. Huống hồ, Tiêu gia vốn ít người, càng cần có nhiều con cháu.

Nhưng Tiêu Thu Phong cố dành thời gian làm cho Liễu Yên Nguyệt rất vui vẻ. Trên đường đi, hai người nắm tay nhau như một đôi nam nữ yêu nhau tha thiết, đi dạo hết các cửa hàng, không phải mua sắm mà chỉ để hưởng thụ không khí này.

Hình như đã có người nói, tiền có thể mua được hôn nhân, nhưng không mua được hạnh phúc. Mà giờ phút này đối với bọn họ mà nói, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, không cần đến tiền, ở bên nhau là được.

Không vào nhà hàng cao cấp, bọn họ đi trên đường, chỉ cần ăn ngon, chỉ cần Liễu Yên Nguyệt thích, Tiêu Thu Phong đều mua hết. Hai tay xách mấy cái túi, bên trong chứa đầy thức ăn.

Liễu Yên Nguyệt luôn luôn giữ hình tượng lại giống như một cô bé, hai tay đầu thức ăn, ăn không hết thì nhét vào miệng Tiêu Thu Phong. Người khác thấy vậy đều rất hâm mộ tình cảm của bọn họ.

180. Chương 180: Hongkong Lại Xảy Ra Chuyện

Đây rõ ràng là tình yêu, Tiêu Thu Phong đương nhiên cảm nhận được, dịu dàng hôn lên mặt Liễu Yên Nguyệt, cười nói: “Yên tâm đi, chỉ cần ông xã có thời gian, nhất định sẽ cùng em, làm cho Yên Nguyệt của chúng ta được vui vẻ hạnh phúc cả đời”

Đây chính là lời nói êm tai nhất, đây cũng là điều mà Liễu Yên Nguyệt thích. Phụ nữ đều thích lời ngon tiếng ngọt. Mặc kệ có phải là thật hay không thì họ vẫn thích nghe.

“Ông xã, anh thật tốt”

Yêu người đàn ông này chính là một khảo nghiệm. Liễu Yên Nguyệt nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng thật không ngờ giờ phút này lại hạnh phúc như vậy, làm cho nàng có chút mê say như đang trong mộng.

Nếu như sinh cho anh ấy một đứa con, như vậy càng hạnh phúc hơn. Trong lòng Yên Nguyệt đang có khát vọng cháy bỏng này.

“Hai đứa này... Đi đâu đó, ngay cả điện thoại cũng tắt máy, có biết có người khách đến đây chờ lâu lắm rồi không” Điền Phù từ trong phòng vội vàng đi ra, lớn tiếng đánh thức đôi nam nữ đang trong men say tình yêu.

“Lớn thế này rồi còn thích chơi trò mất tích. Có biết mọi người lo lắng đến thế nào không?”

Cha mẹ chính là như vậy, chỉ cần một lát không thấy sẽ lo lắng. Thực ra căn bản không nghĩ con mình đã trưởng thành, không cần che chở suốt ngày suốt đêm nữa.

Liễu Yên Nguyệt xấu hổ đỏ bừng mặt, ngọt ngào gọi một tiếng “Mẹ”, tình thân tình yêu nàng đã có hết.

Tiêu Thu Phong hỏi: “Mẹ, khách nào vậy?”

Điền Phù trừng mắt, quát: “Tự vào mà xem đi, là nữ”

Bây giờ chỉ cần là phụ nữ trẻ tuổi tiến đến Tiêu gia, bà sẽ lo lắng có phải là người phụ nữ của con trai mình hay không. Một người, hai người còn chịu được, nhưng bây giờ bà đang ngại có vẻ nhiều lắm, không biết thu xếp chuyện này như thế nào.

Liễu Yên Nguyệt sững sốt, cầm tay Tiêu Thu Phong nói: “Phong, đi, vào xem thôi. Hình như có người đẹp tìm anh đó”

Trước mặt ông bà, hai chữ “Ông xã” không mấy khi nàng gọi. Đương nhiên lúc kích động thì ngoại lệ.

Tiêu Thu Phong có chút kỳ quái, giờ phút này còn có người phụ nữ đến tìm hắn. Tiến vào nhà, nhìn thấy người trong nhà, hắn có chút sững sốt, người phụ nữ sao lại đến đây chứ?

Mà Liễu Yên Nguyệt lại rất cao hứng nói: “Chị Phượng, chị sao lại đến đây vậy, mừng quá, mừng quá”

Không sai, người khách đến đây chính là Phượng Hề... danh chấn Đông Nam.

Phượng Hề nở nụ cười yếu ớt, đáp: “Yên Nguyệt, không mời mà đến không làm phiền mọi người chứ”

“Không có, không có. Chị Phượng có thể đến chơi, bọn em hoan nghênh còn không kịp nữa là. Thật sự thất lễ, buổi chiều anh Phong đưa em đi mua sắm nên đã tắt máy di động. Xin lỗi đã làm chị chờ lâu như vậy”

Phượng Hề hình như thật sự có việc gấp, nhìn Tiêu Thu Phong nói: “Tiêu thiếu gia, có thời gian không. Phượng Hề có chuyện muốn bàn bạc với cậu một chút.”

Tiêu Thu Phong gật đầu, hai người rời khỏi phòng khách, mà Yên Nguyệt rất tự giác không đi theo.

Chỉ có hai ông bà ở bên cạnh là có chút lo lắng. Điền Phù mặc dù không nhận ra người phụ nữ kia, nhưng Tiêu Viễn Hà lại nhận ra. Là ông chủ của một tập đoàn lớn, quan hệ với các thế lực đương nhiên là không thể thiếu. Mà Hoàng Kim Thủy Thành nổi tiếng nhất Đông Nam, ông ta đương nhiên không thể không biết; cũng không thể không biết người phụ nữ này chính là bà chủ Hồng Lâu.

Chẳng qua việc này, ông ta không dám nói cho bà xã biết. Nếu không bà xã lại nghi thần nghi quỷ, tưởng rằng mình làm chuyện gì xấu. Nhưng mà ông ta không rõ, Liễu Yên Nguyệt sao lại biết Phượng Hề. Với cuộc sống của hai người giống như hai đường thẳng song song.

Về phần Điền Phù, bà lo lắng Liễu Yên Nguyệt sẽ hiểu lầm. Đây là một người phụ nữ xinh đẹp, mặc dù ngồi một chỗ không nói một câu nhưng chỉ bằng khí chất trên người cô ta phát ra đã làm cho người ta xúc động muốn nhìn vài lần. Nói như vậy nhĩ, là hồ ly trời sinh.

Điều này không thể trách Điền Phù, có trách chỉ trách Phượng Hề trời sinh đã quá xinh đẹp quyến rũ.

“Yên Nguyệt, con biết cô ấy sao?” Tiêu Viễn Hà nhẹ nhàng hỏi.

Yên Nguyệt gật đầu, cười nói: “Vâng, bố, lần trước khi anh Phong mang con đến Hoàng Kim Thủy Thành chơi, ở đó rất cao cấp. Chị Phượng là bà chủ ở đó. Chị ấy rất tốt, bọn con rất hợp nhau”

Tiêu Viễn Hà giật mình, con trai mình thật là có bản lĩnh, ngay cả nơi đó cũng có thể đưa người phụ nữ của mình đến. Còn làm cho Yên Nguyệt trở thành bạn của bà chủ Hoàng Kim Thủy Thành. Phượng Hề đến đây, Yên Nguyệt không biết có ghen hay không?

Không đúng, nhìn bộ dạng của Yên Nguyệt hình như không hề để ý đến.

“Vây là được rồi, vây là được rồi. Mẹ chỉ sợ Yên Nguyệt tức giận, tưởng rằng đây là Hồ Ly tinh mà thằng Phong trêu chọc bên ngoài chứ”

Liễu Yên Nguyệt kêu lên: “Mẹ, mẹ không nên hiểu lầm chị Phượng. Chị ấy là bạn tốt của anh Phong. Chị ấy rất đẹp nhưng rất chính trực. Có cơ hội mẹ và chị nói chuyện với nhau sẽ biết”

Tiêu Viễn Hà vẫn cảm thấy không ổn, những người phụ nữ như Phượng Hề có rất nhiều thủ đoạn, người bình thường không thể nào tưởng tượng ra được, liền nói: “Yên Nguyệt, nơi đó không nên đến nữa. Nếu không bị người quen nhìn thấy sẽ không tốt”

Điền Phù sững sốt, có chút hoài nghi nói: “Nơi nào mà không thể đi. Yên Nguyệt, con đã đến đó sao?”

“Mẹ, là Hoàng Kim Thủy Thành ạ. Nghe anh Phong nói nơi đó là thiên đường của đàn ông. Lần trước khi con đến đó cũng đã gặp được hai”

Mặt Điền Phù tự nhiên trở nên âm trầm, nói: “Ông xã, nói như vậy anh cũng rất quen thuộc phải không, có phải là thường xuyên đến đó chơi không?”

Tiêu Viễn Hà khản trương, biện bạch: “Không, không có. Bà xã, anh thực sự không đến đó. Chỉ nghe người ta nói mà thôi. Thật đó”

Điền Phù đã lạnh lùng nói: “Đêm nay ngủ ở phòng đọc đi. Nghĩ lại xem có chuyện gì dối gạt tôi không. Hừ định lừa lão nương, không có cửa”

Tiêu Viễn Hà cười khổ, nhưng Liễu Yên Nguyệt lại toát mồ hôi hột. Thật không ngờ mẹ luôn hiền lành như vậy mà lại hung hãn như thế. Hôm nay thật sự đã được thấy.

Trong phòng đọc, Tiêu Thu Phong đang lẳng lặng nghe Phượng Hề báo cáo. Tình hình ở Hongkong lại xảy ra biến hóa. Mà Bộ Xà đã bị mất tích từ tuần trước.

“Bộ Xà mấy ngày liền không có tin tức. Lúc đầu chị còn không để ý, nhưng hôm nay nghe nói Thanh Trúc bang và Miếu Nhai phát sinh xung đột, mà người của Bộ Xà không ngờ lại không ngăn lại, chắc là có vấn đề”

“Chị đã sai người một lần nữa tra xét chuyện này. Nhưng không ai có năng lực xử lý. Có lẽ Tiêu thiếu gia phải đích thân đi đến đó một chuyến”

Bộ Xà không ngờ lại mất tích, điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của Tiêu Thu Phong. Hongkong rất hấp dẫn, hay là Bộ Xà đã làm phản?

Hongkong, Tiêu Thu Phong đã giao hết cho Bộ Xà, luôn luôn là liên lạc từ một phía. Thậm chí ngay cả Phượng Hề cũng rất ít quan tâm đến. Nhưng lúc này ngay cả Thanh Trúc bang và Miếu Nhai đã phát sinh xung đột, có lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Được rồi, tôi sẽ đi. Tối nay sẽ đi ngay”

Quyết định làm chuyện gì, Tiêu Thu Phong sẽ hoàn thành nó với tốc độ nhanh nhất, không thích kéo dài.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách chỉ còn Liễu Yên Nguyệt và Tiêu Viễn Hà. Điền Phù vì tức giận, không muốn thấy ông chồng nữa nên đi vào nhà ăn.

“Phong, hai người nói xong rồi chứ. Vừa lúc, chị Phượng, chị ở lại ăn cơm tối rồi hãy đi” Liễu Yên Nguyệt nhìn hai người đi ra, lập tức đứng lên.

Phượng Hề còn chưa mở miệng, Tiêu Thu Phong đã nói: "Yên Nguyệt, tối nay anh có việc gấp, phải đi Hongkong một chuyến. Có lẽ mất mấy ngày, nên không thể ở bên em"

Tiêu Viễn Hà cũng đứng lên, nói: "Tiểu Phong, vừa về đã lại muốn đi ngay, chân của con hình như không chạm đất hả. Lại có chuyện gì lớn mà bắt buộc con phải đi giải quyết, không thể ở nhà thêm mấy ngày sao?"

Có chút thương cảm, mặc dù ly biệt đã không phải lần một lần hai. Nhưng mỗi lần Liễu Yên Nguyệt đều buồn bã. Nhưng giờ phút này nàng đang cố ra vẻ kiên cường, nói: "Phong, gấp thế nào cũng nên ăn tối xong rồi hãy đi. Chín giờ tối vẫn còn chuyến mà, vẫn kịp"

Cho dù lưu lại một phút đồng hồ nàng cũng cảm thấy vui hơn.

Điền Phù đã từ trong nhà ăn đi ra, lớn tiếng kêu lên: "Tiểu Phong, lại muốn đi xa hả, có chuyện gì gấp mà phải như vậy"

Chuyện về Thiết Huyết Đoàn, Tiêu Thu Phong chưa từng nói với bố mẹ nghe. Mà về thể lực ở Đông Nam, chuyện về xã hội đen đương nhiên cũng không để bọn họ biết.

Nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của người thân, Tiêu Thu Phong gật đầu nói: "Được rồi, ăn cơm thôi. Chị Phượng, chị cũng ở lại ăn cùng cả nhà đi. Lát tiện đường tôi đưa chị về"

Phượng Hề còn chưa có cơ hội mở miệng từ chối thì Liễu Yên Nguyệt đã nắm lấy tay nàng, nói: "Chị Phượng, đi thôi. Lần trước chị nhiệt tình với em như vậy, lần này phải để em làm tròn tình chủ nhà chứ"

Chẳng qua Phượng Hề luôn cô độc đúng là chưa bao giờ nếm thử cảm giác gia đình, cũng không cùng ăn cơm với người nhà. Bởi vì nàng là một cô nhi, lúc này Tiêu Thu Phong cũng đã mở miệng, nàng liền gật đầu nói: "Vâng, hai bác, vậy cháu làm phiền"

181. Chương 181 : Ly Biệt Trước Mắt

Ngay cả Liễu Yên Hồng, một cô gái đang trong thời kỳ phát triển, tuổi trẻ năng động, cũng đã cảm nhận được sự ảm áp từ gia đình này, luôn cảm thấy hâm mộ. Bây giờ, ngoài giờ học trên trường ra, nơi nàng nghỉ đến đầu tiên luôn là Tiêu gia, bởi vì ở chỗ này, sẽ có một tâm lý thoải mái khác thường, mặc dù nàng không rõ, nhưng nó là hạnh phúc, và ít nhất là nàng cũng thích nó.

"Phượng Hề tiểu thư, con là bạn của Tiểu Phong, khó có dịp đến đây chơi, cũng không cần phải khách khí, nếm thử món cá hấp của bác đi, còn có món xà lách trộn nữa, nha đầu Yên Nguyệt kia rất thích ăn đó"

Người già thường không có nhiều nguyện vọng lắm, thức ăn do chính mình nấu có thể khiến cho những người trẻ tuổi thích, không thể nghĩ ngờ được đó là một sự vui sướng, cho dù phải vất vả, nhưng ai cũng đều nguyện ý.

Giống như Liễu Yên Hồng, sở dĩ cho đến lúc này Điền Phù rất yêu thương, thật ra thì do nàng rất thích ăn đồ ăn của bà nấu, hơn nữa lại luôn quần quít lấy bà, hỏi sao không yêu thương cho được.

Có lẽ do chưa từng có kinh nghiệm ăn cơm gia đình, cho nên lúc Điền Phù gấp rau cho Phượng Hề, trên mặt nàng hiện rõ sự kinh ngạc, bưng bát lên, từ tốn thưởng thức.

Chỉ là những món ăn gia đình thông thường, có vài món quả thật là không thể so sánh với đầu bếp ở các nhà hàng, nhưng lại có một mùi vị rất đặc biệt, đó chính là, Phượng Hề có thể ăn trong sự quan tâm ảm áp của mọi người.

"Bá mẫu, tay nghề của người thật tốt, mùi vị quả thật rất ngon" Phượng Hề không phải là loại người nhiều chuyện, nàng chỉ thích yên lặng trầm tư, bởi vì một người phụ nữ như nàng, nếu muốn được sinh tồn, phải nỗ lực hơn, suy tính nhiều hơn, lo lắng nhiều hơn bất kỳ một người phụ nữ nào khác.

Điền Phù rất cao hứng, cười nói: "Phượng tiểu thư cũng thích ăn sao, vậy thì rất tốt, ăn nhiều một chút, bác làm nhiều lắm!"

Phượng Hề quả thật không khách khí, vươn chiếc đũa ra kẹp lấy thêm một phần xà lách trộn, mùi vị của nó quả thật rất ngon.

Nhưng khi Liễu Yên Nguyệt ngẩng đầu lên, trong nháy mắt, đã có chút hâm mộ lẫn cả kinh kêu lên : “Chị Phượng, chiếc nhẫn của chị đẹp quá. Chị Phượng, lần trước đâu có thấy chị đeo, chẳng lẽ vừa mới có bạn trai?”

Đây chỉ là một chủ đề tùy tiện, chỉ để làm thay đổi bầu không khí nơi đây, nhưng Điền Phù cũng trong phút chốc nhìn thấy cái nhẫn nọ, trong lòng chợt khẩn trương, âm thầm suy nghĩ, không phải là Tiểu Phong đã nói đến năm cái nhẫn sao, trong lòng có suy nghĩ như vậy, nên ánh mắt của bà cũng đã không bình thường.

Nếu nói khi này là nhiệt tình thì bây giờ cứ nhìn chăm chăm vào Phượng Hề, như là muốn đập cho một cái.

“Bà à, không cần nhìn Phượng tiểu thư như vậy, sẽ làm cô ta thấy ngượng đó. Kỳ thật bà cũng không cần hâm mộ, năm đó bà cũng xinh đẹp như Phượng tiểu thư vậy”

Tiêu Viễn Hà cũng phát hiện ra, vội vàng nín nọt vài câu, vừa giúp vợ bình tĩnh lại, cũng góp phần làm cho vợ bớt giận, nếu không thì đêm nay quả thật phải ngủ ngoài phòng đọc.

Điền Phù trừng mắt nhìn lão, giờ phút này không có tâm tình để ý đến lão. Quả thật lúc này Phượng Hề có chút không tự nhiên, lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nhưng tất cả đều lọt vào mắt của bà.

“Vừa mới mang chưa được bao lâu, Yên Nguyệt, đừng có cười chị, đây chỉ là một món lễ vật rất nhỏ mà thôi, không có ý gì đâu” Lời này nói ra, đương nhiên là khách sáo. Bản thân Phượng Hề cũng không tin, thì đương nhiên Liễu Yên Nguyệt cũng vậy, các nàng đều là phụ nữ với nhau, đương nhiên biết, một người phụ nữ chịu đeo nhẫn của một người đàn ông thì sẽ có ý nghĩa gì.

Bất quá Yên Nguyệt cũng không hỏi tiếp, đây là chuyện riêng tư, mặc dù nàng quen biết với Phượng Hề thông qua Tiêu Thu Phong, nhưng giao tình cũng không sâu lắm, mọi người chỉ cười cười rồi đổi đề tài khác.

Nhưng Điền Phù thì đã lưu tâm, bắt đầu hỏi những vấn đề kỳ quái, hỏi luôn cả những vấn đề không nên hỏi, còn có chút đường đột nữa.

“Phượng tiểu thư, con xinh đẹp như vậy, nhất định là có rất nhiều đàn ông theo đuổi. Đúng rồi, con và Tiểu Phong quen biết nhau như thế nào vậy? Sao bác vẫn chưa nghe nó nói qua?”

Tiêu Thu Phong biết tâm tư của mẹ, biết bà đã nhìn ra vấn đề của chiếc nhẫn, vội vàng nói : “Mẹ, bọn con đã quen nhau gần một năm, chỉ là bình thường ít gặp, nên người mới không nhận ra”

“Phượng tiểu thư, con là người Thượng Hải phải không? Trong nhà còn có ai khác không?”

Vấn đề này ... có chút nhạy cảm, bởi vì Tiêu Thu Phong biết, Phượng Hề vốn là một cô nhi.

“Con sống ở vùng núi, từ nhỏ đã xuống đây, cha mẹ trong nhà cũng đã mất. Nhiều năm trôi qua, con cũng đã quen rồi”

Ôi, người phụ nữ này ... Điền Phù vừa nghe xong, sự cảm thương không ngăn được mà lan ra, vội vàng nói : “Phượng Hề, không ngờ cuộc sống trước kia của con vất vả như vậy, bất quá con không cần phải làm thương tổn trái tim, sau này cứ đến Tiêu gia chơi, xem nơi này là nhà của mình cũng được. Dù sao Tiêu gia của chúng tôi cũng ít người, chung quy là cũng có chút tịch mịch, hơn nữa thêm thẳng nhóc này, cứ ba ngày lại chạy đến nơi nào đó, không chịu ở nhà, còn Yên Nguyệt thì đi làm về cũng bận rộn với công việc, thật sự rất nhàm chán!”

“Cảm ơn bá mẫu, con sẽ đến, khi có thời gian con sẽ đến thăm người”

Cứ một hỏi một đáp, dần dần có cảm xúc và chủ đề thì càng lúc càng nhiều.

“Phượng Hề, nhìn tuổi của con cũng không nhỏ, sao đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai?”

Vấn đề này hình như đã đi quá xa, Tiêu Viễn Hà lại xen miệng vào : “Bà à, người ta không nói đến bạn trai, lấy hay không lấy chồng, đều là do tự trẻ nó quyết định, bà không nên hỏi, sắp thành bà già rồi đó, thích dài dòng”

Tiêu Viễn hà cũng nghĩ không ra, tại sao vợ của mình lại trở nên như vậy, lúc này trở nên thật lảm chuyen, chẳng lẽ ... khi già đến độ tuổi này thì sẽ đạt được trình độ như thế?

“Câm miệng, phụ nữ chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau, ông không nên xen miệng vào, ăn cơm uống rượu đi” Điền Phù cũng không hề nể mặt, tốt xấu gì thì trên danh nghĩa ông cũng là chủ của một gia đình mà. Ngay cả Phượng Hề cũng không nhịn được cười, hai người này, mặc dù cãi nhau lớn tiếng như thế, nhưng thật ra là một loại biểu hiện tình cảm, làm cho nàng cũng có chút hâm mộ.

“Bá mẫu, loại sự tình này cần phải có duyên phận. Mấy năm nay, con vẫn chưa gặp được người nào hài lòng, cho nên kéo dài đến tận bây giờ, có lẽ sẽ rất lâu mới được”

Liễu Yên Nguyệt ngồi bên cạnh cũng cười, nàng đã sớm quen với bầu không khí trong nhà này, nói với Phượng Hề : “Chị Phượng, ba mẹ của em luôn như vậy đấy, thích thì cứ cãi nhau. Thật ra tình cảm giữa hai người, ngay cả em cũng có chút hâm mộ”

Phượng Hề nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Chị biết, nếu quả thật có một người đàn ông giống như bá phụ đối xử tốt với bá mẫu đến với chị, có lẽ chị cũng đã sớm lập gia đình”

Những lời này ám chỉ điều kia, nhưng đáng tiếc là ... thằng đàn ông kia hình như không cảm thấy gì cả, chỉ lo nhét đồ ăn vào miệng, giống như là ba ngày rồi chưa được ăn cơm.

Tiêu Thu Phong cũng không biết nên làm thế nào, loại chuyện này, hẳn thật không có cách nào giải quyết, cái cảm giác mập mờ này, càng làm cho hắn thêm khó chịu, đối với Phượng Hề, hẳn thật sự là không có ý nghĩa khác, tặng một chiếc nhẫn, chỉ là một món lễ vật nhỏ, nhưng người phụ nữ này không cho hắn có cơ hội giải thích, còn nữa, về mặt của mẹ, làm cho Tiêu Thu Phong hắn rất bất đắc dĩ.

Bữa cơm này, kéo dài đến một giờ, Tiêu Thu Phong đương nhiên là người đầu tiên buông bát, hắn buông xuống, những người khác cũng làm theo, bởi vì tối nay, hắn nhất định phải đi xa.

“Ông xã, anh nhất định phải cẩn thận, đi sớm về sớm, đừng để em lo lắng!” Cho dù dằn dò cả ngàn lần đi nữa, thì tận sâu trong trái tim đang yêu kia, cũng không có cách nào bình tĩnh được.

Bây giờ, bầu trời đầy sao, quả thật khiến không Liễu Yên Nguyệt không muốn ly biệt.

Phía sau, Điền Phù và Phượng Hề nhẹ nhàng nói chuyện, và câu chuyện này không thể để cho Liễu Yên Nguyệt nghe được.

“Phượng tiểu thư, con có thích Tiểu Phong nhà bác không?” Những lời này nói ra, làm cho người nghe giật mình, cũng may lúc này chỉ có hai người.

Phượng Hề giật mình cả kinh, hai mắt nhìn Điền Phù, có chút bối rối.

“Tiểu Phong cũng không nói gì, nó chỉ nói cho bác biết là đã tặng năm cái nhẫn, hơn nữa còn có một người phụ nữ tên là Lâm Ngọc Hoàn, con không phải là Lâm Ngọc Hoàn, nhưng lại đeo nhẫn của nó trên tay, làm bác có thể đoán được”

“Bá mẫu, con và Tiêu thiếu gia quả thật chỉ là bạn bè thôi, người đừng hiểu lầm” Giờ phút này, Phượng Hề quả thật không muốn phá hỏng bầu không khí ấm áp của cái gia đình này, cũng không muốn làm tăng thêm phiền toái của người đàn ông kia. Nếu có một ngày, người đàn ông kia thật sự nguyện ý tiếp nhận nàng, cho dù là phải trốn tránh cả đời, nàng cũng không oán không hối.

Điền Phù cười nói : “Con đừng hiểu lầm, bác cũng không có ý trách con, thật ra con trai của bác, đã nhiều lần kích thích lão thái bà này rồi, cho nên bác cũng đã quen, thêm một vấn đề cũng không sao. Bá mẫu thăm nghĩ cho con, loại chuyện này, không phải là lần đầu tiên, nếu con thật sự thích Tiểu Phong nhà bác, thì nên lấy hết can đảm nói ra, Tiểu Phong nhà bác được người khác thích, thân làm mẹ như bác, đương nhiên là rất vui, sao lại có thể trách con được chứ!”

“Bởi vì ở nhà còn có Yên Nguyệt, nha đầu này quả thật rất yêu Tiểu Phong, cho nên nếu con thật sự thích Tiểu Phong, thì sẽ phải chịu nhiều ủy khuất, bá mẫu muốn nhắc nhở con một chút, trong lòng nên có sự chuẩn bị, đương nhiên, nếu bá mẫu tính sai, thì coi như chỉ là hiểu lầm “

Phượng Hề lẳng lẳng trầm tư, trong đầu suy nghĩ rất nhiều, bởi vì nàng đang dùng tốc độ suy nghĩ nhanh nhất để xác định suy nghĩ trong lòng mình.

182. Chương 182 : Ninja Sơn Khẩu Minh Xuất Hiện

“Bá mẫu, người thật sự rất tinh minh, không dám giấu diếm người, người nói không sai, quả thật con rất thích tên hỗn đản đó” Phượng Hề cuối cùng đã không chối bỏ, nàng đã xác định, cho dù chuyện này là sai, nàng cũng sẽ sai đến cùng, đây là cá tính của nàng.

Điền Phù cười, dù nghe người phụ nữ khác gọi con mình là hỗn đản nhưng bà không tức giận, bởi vì bà cũng đã từng gọi như thế, khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông, không cách nào quay đầu lại được, như vậy trong lòng sẽ sinh ra tâm lý bất đắc dĩ, thì sẽ mắng người đàn ông đó là hỗn đản.

Người phụ nữ đến bước này, đã không còn lựa chọn, con đường cả đời đã được sắp đặt.

“Tiểu Phong quả thật là hỗn đản, nhưng không phải con thích bộ dáng hỗn đản của nó sao. Phụ nữ, kỳ thật ai cũng như nhau, bá mẫu cũng đã qua thời tuổi trẻ, Phượng Hề, khi nào có thời gian, cứ đến Tiêu gia ngồi chơi, việc này, cứ tùy duyên!”

Không cự tuyệt, cũng không đáp ứng, nhưng đây là cơ hội, trong lòng Phượng Hề đương nhiên hiểu rõ.

Nàng có chút cảm động gật đầu : “Con sẽ đến”

Liễu Yên Nguyệt đang ôm lấy Tiêu Thu Phong, cuối cùng cũng phải tách ra, trên mặt nàng không có nước mắt, nhưng trong con ngươi tuyệt mỹ kia đã nổi lên thủy triều, phỏng chừng khi Tiêu Thu Phong rời khỏi đây tối nay, nàng sẽ trốn trong chăn mà khóc.

“Phượng tiểu thư, đi, em sẽ tiễn chị”

Nhìn thấy người phụ nữ phong tình vạn chủng, cao ngạo lạnh lùng thế này mà lại cùng nói chuyện với mẹ rất lâu, quả thật làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy kỳ quái.

Nói một tiếng cáo biệt, Phượng Hề ngồi lên xe của Tiêu Thu Phong, chậm rãi rời khỏi nhà Tiêu gia.

Nhìn sau lưng chiếc xe, hai người phụ nữ, hai tâm tư khác nhau. Tiêu Viễn Hà cũng đã cảm thụ sự u sầu khi ly biệt này, đứng tại cửa lớn nhìn ra, con lão thật sự đã lớn rồi, cần phải tự mình cất cánh bay đi.

Trên xe, gương mặt của Phượng Hề mang theo một nụ cười rất đặc biệt, rất khác biệt so với nụ cười quyền rũ của ngày thường, tựa hồ như đã tẩy hết đi sự lạnh đậm trong đó, chỉ mang theo đúng nghĩa một nụ cười thuần khiết. Giờ phút này, nàng không phải là chị Phượng tôn kính, mà là một phụ nữ, là một mỹ nữ đang cười say lòng người.

“Có chuyện gì mà vui vậy?” Tiêu Thu Phong kỳ quái hỏi.

Phượng Hề xoay mặt qua, gương mặt tuyệt mỹ mang theo sự vui sướng, nghịch ngợm nói : “Cậu đoán xem, mẹ của cậu đã nói gì?”

Còn phải đoán nữa sao, tính cách của mẹ hắn không phải là không biết, khẳng định là đang làm bà Nguyệt, loạn điểm uyên ương phổ.

“Chị Phượng, thật xin lỗi, cái tính của mẹ em là thế, mỗi lần có phụ nữ đến nhà tìm em, là bà lại muốn lôi kéo để trở thành người của Tiêu gia, không có cách nào, em cũng không cản được. Thật ra thì em không cần đoán, chắc bà đã nhìn thấy chiếc nhẫn của chị, nên liên tưởng đến nhiều thứ, chắc là nói với chị những lời khó nghe!”

Phượng Hề lắc đầu nói : “Không có, chị cảm thấy mẹ cậu rất tốt, tốt hơn nhiều so với các bậc cha mẹ khác” Ngay cả nàng là một người phụ nữ lạnh lùng cũng đã cảm thụ được cảm giác đó.

“Thật ra thì ... chị không cần phải để ý, người già nói hơi nhiều một chút thôi. Chị coi như không nghe cũng được. Khi nào có cơ hội, em sẽ giải thích với mẹ, để tránh bà hiểu lầm”

“Ồ, giải thích cái gì, bá mẫu không có nói gì sai cả. Cậu quả thật đã tặng cho tôi một chiếc nhẫn, nhìn xem, tôi vẫn đang đeo này” Bàn tay ngọc vươn lên, nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, phát ra ánh sáng lấp lánh, hấp dẫn ánh mắt người khác, cũng khó trách Liễu Yên Nguyệt chỉ liếc mắt là đã nhìn thấy.

Tiêu Thu Phong còn muốn nói tiếp, nói là đây chỉ là một lễ vật bình thường, nhưng ngẫm lại không nói thì tốt hơn, tránh cho người phụ nữ này tức giận, dù sao nàng cũng không có cơ hội đi Tiêu gia nhiều, việc này, mẹ hẳn là sẽ từ từ quên.

Đến Hoàng Kim Thủy thành, mở cửa xe, nhưng Phượng Hề vẫn chưa bước xuống, cẩn thận ngắm nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói : “Tiêu thiếu gia, cảm ơn em đã tiễn tôi về ... tôi vào đây ...”

“Ừm, đến rồi, sau này có tin gì, em sẽ gọi điện thoại cho chị!”

“Tôi vào đây ...”

“Ừm, tối nay ngủ ngon nha!”

Chờ đến vài giây sau mà thằng đàn ông này vẫn không có động tĩnh gì, Phượng Hề tức giận bước xuống xe, dùng sức đóng cửa cái “rầm”

Tiêu Thu Phong nhún ga, chiếc xe phóng như bay, từ từ biến mất trước mặt Phượng Hề, hẳn không phải phụ nữ, làm việc không do dự, mọi việc đang hỗn loạn, ngọn lửa chiến tranh tại HongKong đã phát lên, đang chờ hắn đến giải quyết.

Nhưng mà ... Phượng Hề thì đang tức tối dậm chân, chửi : “Khốn kiếp, đồ khốn kiếp, xấu xa, ngu ngốc, hôn một cái cũng không được, ngu xuẩn, nếu sau này không chịu ...” Nói được một nửa, đột nhiên cảm giác không đúng, người đàn ông này đi HongKong, nhất định sẽ gặp nguy hiểm, lời này không nên nói thì tốt hơn.

“Chờ người trở về, lão nương sẽ tính sổ với người” Nàng rất tin tưởng người đàn ông này sẽ sớm trở về, bây giờ, trong lòng đã vương nhiều thắc mắc.

Nửa đêm, Tiêu Thu Phong đã đến sân bay quốc tế HongKong, khi hắn đến đây, không thông báo cho bất kỳ kẻ nào biết, hoặc trừ Phượng Hề, không người nào biết.

Cửu Long giờ phút này vẫn đông người như thế, vô cùng náo nhiệt, còn ở khu Miếu Nhai, đối với khách du lịch mà nói, nơi này đang sống về đêm, và bây giờ mới bắt đầu.

Người đầu tiên Tiêu Thu Phong muốn gặp, đương nhiên là Thập Tam Muội, mặc dù không có nhiều giao tình, nhưng đối với cá tính của Thập Tam Muội, hắn cũng hiểu được chút chút, đối mặt với sự uy hiếp bá đạo của Trần Thông Lộ, nàng vẫn đủ dũng khí để chống lại, tin rằng nếu nói về vấn đề trung thành, nàng là một người như thế.

Nhưng rất kỳ quái là khi hắn đến khu Miếu Nhai, tất cả đã trống không, đồ vật thì nằm ngổn ngang, giống như là đi vội vàng, còn nhà thì bị đập phá.

Từ sau khi diệt trừ Trần Thông Lộ, HongKong đã là thiên hạ của hai người, một là Thập Tam Muội, hai là Thanh Ngọc Đường, bọn họ quản lý nam bắc, cũng là sự thu xếp của Tiêu Thu Phong, không cần tranh đấu địa bàn, bởi vì những gì họ có đã vượt qua sự tưởng tượng của họ, dục vọng khác không có khả năng xuất hiện.

Còn sự tồn tại của Bộ Xà, chính là để ổn định những nhân tố bất an tại HongKong, cũng là giám sát hai người kia, bởi vì một kẻ có quá nhiều quyền lực, trong lòng Tiêu Thu Phong sẽ cảm thấy không an toàn.

Lúc này, trong Miếu Nhai rất bừa bãi, tựa hồ như nói rõ, thế giới hắc ám tại HongKong đã phát sinh kịch biến, Tiêu Thu Phong biết, bản thân đã quá sơ sẩy.

Một loại sát khí đã truyền đến phía sau hắn, Tiêu Thu Phong bỗng nhiên cả kinh, trong cái đồng hồ nát của Miếu Nhai này còn có cao thủ ẩn thân???

Lúc Tiêu Thu Phong bước vào vẫn chưa phát hiện ra, tất cả là nhờ vào sát khí đó, trên đời này có một loại người rất thích giấu đầu lòi đuôi, hơn nữa khả năng ẩn thân rất tốt, đương nhiên chỉ có một loại, đó chính là ninja.

Trong trí nhớ của Tiêu Thu Phong, Sơn Khẩu Tổ vẫn chưa xuất hiện, hoặc là chỉ ngẫu nhiên xuất hiện một hai người, rồi cũng rất nhanh biến mất, đương nhiên, điều này do đại bá nói với hắn, thân là một trong ba bang hội lớn nhất thế giới, Sơn Khẩu Minh, vì sao lại trở nên thảm hại như vậy, tất cả đều nhờ vào một tay của cha hắn.

Bất quá, lúc này, bốn tên xuất hiện, sát khí giết chóc hiện rõ, làm cho người khác cảm thấy rung động, sau hơn hai mươi năm nghỉ ngơi và xây dựng lại, Sơn Khẩu Minh muốn tái xuất???

Tiêu Thu Phong làm ra vẻ thản nhiên, không chút dị động, rồi vô lực thở dài một hơi, tựa hồ như không tìm được Thập Tam Muội mà ảo não, rồi từ từ xoay người chuẩn bị rời đi.

Trong bóng đêm, lạnh quang chột lẻo, một thanh đao như một con độc xà, không tiếng động bổ tới. Nhưng đáng tiếc là, tên ninja này hình như không nghĩ rằng, kẻ phải chết, chính là hắn.

Đạo xuống, ảnh mất. Tiêu Thu Phong căn bản đã không đứng tại vị trí đó.

“Động tác của mày thật sự quá chậm!” Thời điểm Tiêu Thu Phong xuất hiện, là đã đứng sau lưng tên ninja, tiếng vừa vang lên, tay đã đến. Một quyền đâm vào sau lưng hắn. Cái này không gọi là đánh lén, vì hắn đã nhắc nhở rồi.

“Hự” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, tên ninja này vẫn chưa chết, xem ra tu luyện cũng tốt, trong nháy mắt, ba tên ninja xuất hiện không tiếng động, cầm lấy đao thật dài, cuộn cuộn bổ xuống.

Thân hành Tiêu Thu Phong vừa động biến đổi, lực lượng triều dũng, từ sau cái đêm cùng Lâm Ngọc Hoàng tình hoan lược ái, đao khí màu vàng của hắn, không nháy mắt đã bốc cháy, một cỗ áp lực lạnh lẽo, nhất thời làm cho ba tên ninja hoảng hốt, sức mạnh của người này, quả thật rất mạnh.

Nhưng cơ hội tự hồi của chúng còn chưa dứt, quang mang đao tâm hoàng bạch đã đến, lao thẳng đến thân hình của chúng.

“Xoẹt ... Xoẹt ... xoẹt ...”

Ba âm thanh khó nghe vang lên, tiếp theo, ba cây đao từ từ rơi xuống đất, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không ngờ, nội kinh đao khí hoàng sắc này lại sắc bén như vậy. Ngay cả ba tên ninja liên thủ tấn công cũng không thể đỡ được một chiêu, giờ phút này ba đứa đã đi về nơi xa lắm.

Ninja bị thương thấy tình thế không ổn, một khắc cũng không dừng lại, thân hình như khói, trong nháy mắt biến mất, nhưng mà, loại khói này không có tác dụng với Tiêu Thu Phong.

Khói tán đi, tên ninja vẫn không đào tẩu, bởi vì đang bị đè dưới chân Tiêu Thu Phong, miếng vải đen trên mặt vắng ra, một khuôn mặt khoảng ba mươi tuổi hơn. Tiêu Thu Phong không dám chết hắn vì còn muốn hỏi một chút tin tức.

183. Chương 183 : Gặp Lại Thập Tam Muội

Liên tiếp xuất hiện bốn tên ninja làm cho hắn ngửi được mùi nguy hiểm.

“Nếu mày muốn chết một cách thoải mái thì nên nói cho tao biết, bọn mày đến HongKong vì mục đích gì?” Giọng của Tiêu Thu Phong thản nhiên như nước, không hề nóng vội, tựa hồ như tên ninja dưới chân không nói thì hắn cũng không quan tâm.

Để có thể làm ninja, xương tuyệt đối phải cứng, hắn cũng chỉ thử, không hy vọng xa vời rằng tên ninja này có thể trả lời hắn vấn đề này.

Trên mặt tên ninja lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, có chút điên cuồng : “Những người có quan hệ với Miếu Nhai đều phải chết, Sơn Khẩu vạn tuế, Tá Đẳng vạn tuế”

Đây là câu cuối cùng của hắn, vì hắn đã chết, trong miệng có ngậm độc, đối với từng ninja mà nói, lúc nào cũng sẵn sàng đối diện với cái chết, bỏ mạng vì chủ nhân.

Nhưng những lời này, cũng đã nói cho Tiêu Thu Phong biết, Sơn Khẩu Tổ đã xuất động, hơn nữa bọn chúng lại đối phó với Miếu Nhai nho nhỏ này cũng phải dùng đại đao. Với thực lực của Sơn Khẩu Minh trên thế giới, cần gì phải động can qua tại Miếu Nhai nho nhỏ ở HongKong này?

Mà gia tộc Tá Đằng, chính là lực lượng trung tâm của Sơn Khẩu Tổ. Ngày đó Thanh Quang bị hắn giết tại London, chính là cao thủ trẻ tuổi do gia tộc Tá Đằng bồi huấn ra.

Bốn tên ninja, trong một phút ngắn ngủi đã biến thành thi thể, còn Tiêu Thu Phong đã lẳng lặng rời khỏi nơi này. Những thi thể đó, sẽ có người khác xử lý

Sự xuất hiện của Sơn Khẩu Minh, sẽ làm cho thế giới hắc ám kinh động, nếu như Tiêu Thu Phong đoán không sai, Thatta và Mafia cũng sắp có động tĩnh.

“Tiêu thiếu gia” Một âm thanh rất nhỏ, nhưng vô cùng kinh hãi, đã vang lên bên người Tiêu Thu Phong. Giữa những quán hàng rong dày đặc người, một người đàn ông trung niên đã hướng đầu lại chỗ Tiêu Thu Phong, nhìn hắn bằng cặp mắt đầy thâm ý.

Tiêu Thu Phong chấn động, người đàn ông này biết hắn?!!

Hắn đi đến một shop bán mũ, cầm lấy một mũ da, cao giọng hỏi : “Ông chủ, cái mũ này bán bao nhiêu?”

Chủ quán không ngẩng đầu lên, cầm lấy cái nón, thấp giọng nói, âm lượng vừa đủ Tiêu Thu Phong nghe : Đường Thiết Địa, số mười sáu, tìm một người gọi là Tiểu Yêu.

Tiêu Thu Phong không lên tiếng, tiện tay móc ra một trăm đồng, ném cho hắn, rồi mang cái mũ đi. Không cần hỏi nhiều, vì hắn đã biết, là Thập Tam Muội lưu lại một đường dây.

Đường Địa Thiết, số mười sáu, đây là một khu dân nghèo, HongKong mặc dù được xưng là phương đông chi châu, nhưng người nghèo cũng không ít. Nhìn thấy những người này sử dụng những toa xe lửa cũ để làm chỗ ở là có thể tưởng tượng được đời người có biết bao nhiêu cực khổ.

Thế giới luôn luôn chân thật như vậy.

“Anh đẹp trai, có cần mỹ nữ bồi tiếp không?” Một người phụ nữ có chút nhan sắc mặc một áo lộ gần hết bộ ngực và một cái quần đùi đã tiếp cận hắn, trong tay còn cầm một chiếc thuốc. Đây là gái bán hoa.

Tiêu Thu Phong móc ra hai trăm, nói : “Tôi muốn tìm một người tên là Tiểu Yêu, đây là của cô”

Sắc mặt người phụ nữ lập tức thay đổi, nhưng vẫn chụp lấy tiền, nhét vào dưới bắp đùi, không một chút quan tâm, và cũng không để người khác chú ý.

“Bà” tức giận hừ một tiếng, nói : “Đàn ông mà lại thích cái loại điều điều”

Tiêu Thu Phong khó hiểu, nhưng khi “bà” dẫn Tiểu Yêu đến, hắn mới hiểu được, điều điều có nghĩa là gì....

Mẹ kiếp, đó là gay, dù đã cố gắng làm ra vẻ girl, nhưng Tiêu Thu Phong liếc mắt một cái là có thể nhận ra, khó trách tại sao “bà” kia lại tức giận, mới làm ăn tốt thế này mà lại bị một thằng gay giật mắt, không tức mới lạ.

“Anh đẹp trai, mau vào đi, anh thật tinh mắt, Tiểu Yêu là đóa hoa duy nhất trong khuôn viên mười dặm này đó, em sẽ phục vụ khiến cho anh hài lòng” Sinh ý đến nhà, Tiểu Yêu làm ra bộ dáng khiến cho người khác muốn buồn nôn, đã làm cho Tiêu Thu Phong muốn xỉu.

Nhìn thấy thằng gù ở nhà thờ đức Bà đã xấu không chịu nổi rồi, mà nhìn thấy “thằng này” thì có mà nhồi máu chết..

Người phụ nữ kia vừa rời đi, Tiêu Thu Phong cũng không dài dòng : “Mang tao đi gặp người cần gặp, ngay!” Không nên dây dưa với thằng gay này, hắn sợ là không nhịn được lại ra tay giết người.

Tiểu Yêu lập tức run lên, nhưng cũng cười quỵến rũ nói : “Anh đẹp trai, em không phải là người anh cần tìm sao? Có cần thoả mái một chút trước không?”

Sắc mặt Tiêu Thu Phong phát lạnh, nói : “Bọn chúng gọi tao là Tiêu thiếu gia, không biết mày có nghe qua chưa, tao giết người không cần chớp mắt. Nếu mày còn nói nhiều, tao sẽ giết mày”

Gương mặt lạnh lùng, hơi thở muốn giết người, làm cho gương mặt tươi cười của Tiểu Yêu đọng lại, càng làm cho hắn kinh ngạc hơn, người được xưng hô Tiêu thiếu gia này, từ trong miệng của Thập Tam Muội, cuối cùng đã xuất hiện.

Rốt cục, Tiểu Yêu đã quay đầu lại, thản nhiên nói : “Anh đi theo em!”

Nếu không có Tiểu Yêu dẫn đường, giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy, Tiêu Thu Phong quả thật không thể tìm được đường, quẹo cái gì mà cả chục lần, hắn thật không thể nhớ toàn bộ, mà chỗ nào nhìn cũng giống chỗ nào.

Vài hòng súng đã ngấm đến hướng của hắn, cái này không cần đặc biệt thăm dò, Tiểu Yêu bên cạnh đã đưa tay lên miệng huýt sáo một tiếng, những tay súng canh gác đã thu nòng trở về.

Rất nhanh, bên tai Tiêu Thu Phong đã truyền đến nhiều tiếng bước chân, có lẽ tiếng huýt sáo là ám hiệu của họ, giờ phút này báo lên, là có người ngoài đến.

Trong bóng đêm, một người đàn ông đã vội vã lao ra, người này, Tiêu Thu Phong cũng không nhận ra, trung niên, hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt kích động, hướng về Tiêu Thu Phong nói : “Tiêu thiếu gia, người rốt cục đã đến, Thập Tam Muội đã chờ người rất lâu”

Thật ra thì không lâu lắm ... chỉ có một tuần ngắn ngủi, nhưng đối với những người đang trốn chạy như họ mà nói, bảy ngày này giống như là bảy năm dài đằng đẵng, hắn nhận ra Tiêu Thu Phong, bởi vì ngày đó lúc đối phó với Trần Thông Lộ, hắn đã ở đó, bị trở thành con tin uy hiếp Thập Tam Muội và mọi người của Miếu Nhai.

Khí chất lạnh lùng của người đàn ông này, hắn không thể quên được.

“Tiêu thiếu gia ... ” Sau đó là một chuỗi tiếng kêu vui mừng lẫn hoảng sợ, trong lòng bọn họ, Tiêu Thu Phong chính là cứu tinh, mặc dù phần đông mọi người đều không biết lợi hại của Tiêu Thu Phong, nhưng truyền thuyết về hắn, nếu đem so với thần còn lạnh khốc hơn nhiều, Thập Tam Muội đã nói qua, chỉ cần Tiêu thiếu gia xuất hiện, bọn họ đã được cứu.

Tiêu Thu Phong không có tâm tình khách khí với những người này, lập tức lạnh giọng nói : “Thập Tam Muội đâu?”

“Ồ, Thập Tam Muội đang ở trong, bà bị thương, không cách nào đi bệnh viện, tình huống bất ổn” Người đàn ông xuất hiện trước mặt, tựa hồ như là đầu lĩnh ở đây, vừa giơ tay ra, vài trăm người phía sau chậm rãi tản đi, ẩn thân ở mỗi góc, trong những người này, có không ít người mang súng.

Trong một cái container được bỏ ra, có một cái giường đơn giản, nhưng đối với bọn họ mà nói, đó cũng là một thứ xa xỉ, Thập Tam Muội đang nằm trên đó, vẻ mặt tái nhợt.

Người phụ nữ này đã lớn tuổi, những vết vẫn còn kiên cường dị thường, giờ phút này thân thể phồng chùng rất đau nhức khó chịu nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, cái trán đổ đầy mồ hôi, nhưng bà vẫn cắn chặt răng không phát ra một tiếng rên.

“Mỗi đêm đều đau nhức, không có cách nào khác, chúng tôi không có cách giảm đau”

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ bước lại vài bước, trên người Thập Tam Muội có ít nhất hơn mười vết thương, đều là bị thương bởi lưỡi dao sắc bén, mà nghiêm trọng nhất là vết thương trên cánh tay của nàng, có thể nhìn thấy xương bên trong, máu tươi thì vẫn chảy ra, loại thương thế này, có thể cầm cự suốt một tuần mà không chết, người phụ nữ này đúng thật là mệnh trường.

Bàn tay đặt trước ngực bà, khí kinh nóng ầm từ từ chảy vào. Giờ phút này, đây là phương pháp ngăn gọn nhất, dùng chân khí để chữa thương, tất cả chỉ là ngoại thương, không nguy hiểm lắm.

Luồng khí kinh vừa tiến vào cơ thể của Thập Tam Muội, người phụ nữ này dần run lên, cắn chặt răng không buông, rồi ... hô hấp dần ổn định, sau đó tứ chi được khí kinh đi qua, xua tan hàn khí, dung hợp vết thương, gần một tiếng sau kể từ lúc Tiêu Thu Phong buông tay ra, Thập Tam Muội đã tỉnh giấc.

Trên gương mặt tái nhợt kia đã có sự vui mừng, một người gần đó vội vàng lấy chút nước cho bà uống, tình trạng này kéo dài rất nhiều ngày, nhưng thật không ngờ Tiêu thiếu gia vừa đến, Thập Tam Muội đã có thể tỉnh lại ... có lẽ, người đàn ông này thật sự là cứu tinh của họ.

“Tiêu thiếu gia, người đến thật kịp lúc, nếu không bà già này chắc chắn đã nói vĩnh biệt với người” Không chỉ như thế, trên mặt bà còn mang theo ý hài hước, đối với Thập Tam Muội, một người phụ nữ đã lăn lộn giang hồ cả đời, với sanh tử, sớm đã xem thường.

Không phải bà không muốn buông, mà không có cách nào buông được, HongKong là nhà của bà, có vài thứ được định sẵn là số mệnh của bà.

Thanh xuân đã trôi qua, giờ phút này đã đến tuổi trung niên, bà đã đem tất cả của mình dung nhập cùng Miếu Nhai, không còn phân biệt gì nữa, chỉ cần Miếu Nhai tồn tại ngày nào, bà sẽ không ngừng phấn đấu.

“Thập Tam Muội, bà yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, bà sẽ không chết được, tốt rồi, bây giờ đem chuyện phát sinh tại HongKong, chậm rãi nói cho tôi biết. Bây giờ tất cả mọi chuyện sẽ do tôi xử lý, bà có thể an tâm nghỉ ngơi”

Thập Tam Muội là một nhân vật có máu mặt, nhưng lại gật đầu nghe lời, một người khác để cái gối sau lưng bà, bắt đầu kể cho Tiêu Thu Phong những biến cố xảy ra gần đây, đó là sự bắt đầu của máu.

184. Chương 184 : Vô Sĩ Vô Sĩ

“Vào ngày thứ ba, chúng tôi đột nhiên bị Thanh Trúc bang công kích, bọn họ cơ hồ như đã có chuẩn bị, cho nên ngoại trừ nhân mã của Thanh Trúc bang ra, còn có rất nhiều cao thủ không rõ thân phận” Lúc Thập Tam Muội nói, lộ ra vẻ rất tức giận, bà đã cùng hợp tác với Thanh Trúc, cộng thủ HongKong, nhưng thật không ngờ Thanh Ngọc Đường lại là một kẻ đề tiện như thế.

“Bị Thanh Trúc bang đánh lén, Miếu Nhai tổn thất trầm trọng, nhưng tôi vẫn không hiểu, Thanh Ngọc Đường mặc dù không phải là người thông minh, nhưng cũng đã kiến thức qua cái chết của Trần Thông Lộ, hẳn là biết được sức mạnh của Tiêu thiếu gia, nhưng mà ngay cả nguyên nhân hẳn cũng không nói gì, lại lựa chọn phản bội, trong này khẳng định có vấn đề”

Tiêu Thu Phong nghe Thập Tam Muội nói, thật không ngờ, bản thân bà cũng không rõ ràng, nguyên nhân Miếu Nhai bị công kích.

“Cái này không có gì kỳ quái, nhất định là có một lực lượng cực mạnh chống lưng, giúp cho Thanh Trúc bang, làm cho hẳn không thể không nghe lời”

Thập Tam Muội gật đầu, điểm này, bà đương nhiên cũng nghĩ đến, nhưng quả thật không cách nào xác định được, bất quá Thanh Trúc bang có nhiều cao thủ trợ giúp như vậy, khẳng định là không đơn giản.

“Vậy còn Bộ Xà, trong thời điểm mấu chốt này, hẳn không nên mất tích, hướng chỉ HongKong lớn như vậy, trừ hẳn ra, còn có trăm kẻ dưới tay, cho dù bị giết chết, ít nhất cũng phải tìm được xác”

Biết Bộ Xà mất tích, bà đã phân phó người của Miếu Nhai cẩn thận tìm kiếm, nhưng sương khói tan hết cũng không tìm được một dấu vết.

Nhìn thấy Thập Tam Muội có vẻ kích động, làm động đến vết thương trên tay, Tiêu Thu Phong an ủi : “Không cần lo lắng, mặc kệ cái âm mưu này, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ. Bây giờ đã có tôi, tất cả để tôi xử lý, Thập Tam Muội, tin tưởng tôi”

Nguyên nhân thì không biết, Tiêu Thu Phong biết được kẻ chống lưng cũng không bình thường, Thanh Trúc bang phát khởi công kích lớn như vậy, ngay cả Thập Tam Muội cũng không biết gì, chắc chắn là một kế hoạch rất chu đáo.

Thập Tam Muội cười nói : “Miếu Nhai giờ đây còn ai không tin Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, nơi này còn có hơn ba trăm huynh đệ, đều là từ nhỏ cùng tôi lớn lên, tuyệt đối không có vấn đề, bọn họ có thể vì Miếu Nhai hy sinh, người có chuyện gì cứ dặn dò họ”

“Tiêu thiếu gia, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần người phân phó một tiếng, nếu Hồ Đầu tôi nhú mày nhăn mặt, sẽ không phải đàn ông” Thập Tam Muội vừa dứt lời, người đàn ông bên cạnh đã mở miệng, thì ra tên của hắn là Hồ Đầu.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Nhiệm vụ của anh bây giờ là bảo vệ tốt các huynh đệ này. Khi thời cơ đến, tôi sẽ lên tiếng. Còn bây giờ, tìm người, dẫn tôi đến địa bàn của Thanh Trúc bang, tôi thật sự muốn đi xem một chút, Thanh Ngọc Đường sinh ra lá gan lớn như vậy từ khi nào?” Thập Tam Muội vội vàng kêu lên : “Tiêu thiếu gia, người không nên mạo hiểm, bây giờ Thanh Trúc bang đã chiếm gần hết HongKong, bang chúng hơn ba vạn, hơn nữa không biết chúng đào đâu ra rất nhiều tiền, mua rất nhiều vũ khí hạng nặng, phòng thủ lại chu đáo, hơn nữa còn có cao thủ thần bí tương trợ, hay là chúng ta cứ từ từ tính kế lâu dài!”

“Tôi không dám nói mình là thiên hạ vô địch, nhưng muốn giết tôi cũng không phải dễ dàng như vậy. Yên tâm đi, tôi sẽ không có việc gì”

Hồ Đầu cũng không nói gì, lên tiếng an bài, đối với cái thái độ vô cùng bình thản cùng khí thế của vị Tiêu thiếu gia này, đã làm cho hắn sùng bái, thần đúng là thần, đối mặt với kẻ địch cường đại, cũng không hề khản trương, không giống như mấy trăm huynh đệ bọn họ, mấy ngày qua đã có người bỏ cuộc.

Giờ phút này, đối với Tiêu Thu Phong mà nói, vô cùng quan trọng, thật sự muốn làm rõ ràng chân tướng mọi việc. Bộ Xà đột nhiên mất tích, nếu hắn không chết, như vậy có thể là do Thập Tam Muội không tìm được, vậy chỉ có một khả năng là ... hắn không có ở HongKong.

Thanh Trúc bang không ở khu vực Cửu Long, cho nên người của Miếu Nhai lấy một chiếc xe, thừa dịp đêm tối, đưa Tiêu Thu Phong gần vùng núi.

“Tiêu thiếu gia, từ sườn núi này trở đi, là tổng bộ của Thanh Trúc bang, tiểu nhân năng lực bình thường, không dám đi theo Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia cẩn thận, tiểu nhân chờ ở đây”

Để đi đến tổng bộ của Thanh Trúc bang thì cũng phải tốn năm sáu dặm, nhưng tên đó không dám đi đến quá gần, bởi vì bọn chúng phòng thủ dày đặc, tầng tầng vây quanh, kéo dài rất xa.

Tiêu Thu Phong gật đầu, không nói một câu, thân hình đã biến mất trong màn đêm.

Thanh Trúc bang, nói thật ra thì cũng không phải là một bang chân chính, nói là một dòng tộc thì đúng hơn. Từ sườn núi nhỏ này trở lên, là một cái thôn nhỏ, cũng là địa bàn của Thanh Trúc bang, và cũng là nơi thành viên gia tộc họ Thanh định cư.

Thành viên của gia tộc họ Thanh tạo thành trung tâm của Thanh Trúc bang, sau đó chiêu mộ lực lượng giang hồ rồi thành lập đoàn thể, mới tạo thành một Thanh Trúc Bang chính thức.

Bộ dáng trước kia của Thanh Trúc bang là gì, Tiêu Thu Phong cũng không biết, nhưng giờ phút này, căn cứ của Thanh Trúc bang đang bao trùm trong sự yên lặng, khắp nơi được chiếu sáng bằng ánh đèn neon, còn có những đội tuần tra ban đêm, phòng thủ nghiêm mật, giống như chuẩn bị đón đại địch vậy.

Đêm, thật yên tĩnh, nhưng một cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Tiêu Thu Phong nhìn thấy rất rõ, là một người mặc võ sĩ phục rộng thùng thình, bên hông còn mang theo một võ sĩ đao thật dài, không cần nói cũng biết là võ sĩ của Sơn Khẩu Minh, Sơn Khẩu Minh trừ Ninja ra, còn có võ sĩ, hai chi này rất có thực lực.

Nhìn thấy người này, Tiêu Thu Phong đã tin chắc rằng, đột biến của Thanh Trúc bang, nhất định là có liên quan trực tiếp đến Sơn Khẩu Minh.

Bước chân rất nhẹ nhàng, tên võ sĩ này dĩ nhiên không phải lính tuần tra, hắn di chuyển dần về phía một căn phòng yên tĩnh.

Tiêu Thu Phong cười lạnh, ngay cả tại địa bàn của đồng bọn mà dám hành động tùy tiện như vậy, không cần hỏi cũng biết tên võ sĩ này nhất định không làm chuyện gì tốt đẹp.

Bên ngoài rất nhiều thủ vệ, nhưng khu vực bên trong này lại rất im lặng, có lẽ là nơi mà nhân viên cao cấp của Thanh Trúc bang cư ngụ, hơn nữa mỗi người đều là cao thủ, cho nên để tiện cho việc nghỉ ngơi nên cũng không an bài canh gác..

Tên võ sĩ này bước rất cẩn thận về một căn nhà nhỏ, đứng sát góc tường, xoay người một cái, thân thể đột nhiên biến mất trong bóng đêm, nhưng Tiêu Thu Phong nhìn thấy rất rõ, hắn đã tiến vào trong một gian phòng ngủ.

Chẳng lẽ tên võ sĩ này muốn đi ám sát người khác? Trong lòng Tiêu Thu Phong suy nghĩ, nếu bọn họ quả thật lộn xộn như vậy, quả thật không còn gì tốt hơn, không biết có phải đây là chỗ ở của Thanh Ngọc Đường không? Nếu phải thì hắn giúp châm lửa luôn cho họ!

Tiêu Thu Phong âm thầm bám theo, rất nhẹ nhàng, nhưng không có ý định can thiệp, thật ra hắn hy vọng, mấy tên này đánh nhau thì càng tốt.

Trong phòng không có tiếng đánh nhau, nhưng lại truyền ra một tiếng động kỳ quái, Tiêu Thu Phong thử nhìn thăm dò, nhất thời trợn mắt, ám sát cái quái gì, hái hoa thì đúng hơn. Bây giờ, tên võ sĩ khi đang dùng chân đè một người con gái trẻ tuổi không ngừng giãy dụa xuống, dùng vải nhét vào miệng nàng, trên gương mặt hoảng sợ của nàng, tựa hồ như mới vừa tỉnh, giờ phút này ngay cả tiếng gọi cũng không thể phát ra, chỉ có thể kêu ú ớ mà thôi.

Có thể ngay trong nội viện của người ta mà làm những việc này, tên Thanh Ngọc Đường này ... ngay cả thân nhân cũng không thể bảo toàn, Tiêu Thu Phong thật sự không thể không vì hắn mà cảm thán.

Một người phụ nữ, lại bị một tên súc sinh này ô nhục, Tiêu Thu Phong thật sự không đành lòng, nhưng vừa lúc này, dưới lầu đã có tiếng mở cửa sổ.

Không cần nghĩ nhiều, Tiêu Thu Phong đã đá một cước, những tiếng “loảng ... xoảng” vang lên, trong buổi tối, âm thanh này được truyền đi rất xa.

Một tiếng quát từ bên trong vang ra : “Là ai?” Tiếp theo, lại có một giọng khác vang lên : “Người đâu, người đâu ...”

Tiêu Thu Phong nghe rõ ràng, chủ nhân của giọng nói này, chính là Thanh Ngọc Đường, giờ phút này, Tiêu Thu Phong không có biện pháp giết hắn, nhưng cũng hy vọng giúp đỡ cho người con gái trên lầu.

Tiếp theo, bốn phía truyền đến những tiếng âm ỹ, còn tên võ sĩ đã cột người con gái kia vào giường, đang chuẩn bị cởi bỏ quần áo của nàng thì bị những tiếng động âm ỹ làm cho mất hứng, đương nhiên là nổi cơn tức giận lên quát : “Bát Cát ...”

Cửa chưa mở ra mà đã truyền đến những tiếng kêu : “Tiểu Bình, Tiểu Bình, mau tỉnh lại, có sát thủ đến ...” Thời gian ngắn ngủn chưa đến năm giây, tên võ sĩ khi không kịp bỏ chạy, người bên ngoài cảm giác không đúng. “Bịch” một tiếng, cánh cửa đã bị người dùng sức đập vỡ đi.

“Tá Đẳng Biên Quân ...” Cửa vắng ra, Thanh Ngọc Đường sợ hãi kêu lên một tiếng, bởi vì hắn nhìn thấy người con gái trên giường chính là con gái hắn, Thanh Bình Nhi.

Người của Thanh Trúc bang đã xông đến, đem quần áo đến, còn cái tên võ sĩ gọi là Tá Đẳng Biên Quân này, ngay cả một tia khẩn trương cũng không có, còn Thanh Bình Nhi sau khi được cởi trói, rơi lệ đầy mặt chỉ vào tên võ sĩ khóc nói : “Ba, tên súc sinh này muốn ô nhục con, người mau giết hắn đi!”

“Bát Cát, cú ngay ...” Bán Sanh không quen với hán ngữ, giọng nói lơ ngơ, nhưng vẻ mặt khinh thường của hắn, tựa hồ như đối với chuyện của Thanh Bình Nhi không chút quan tâm, cao ngạo giống như một chủ nhân.

185. Chương 185 : Giết Một Tên Súc Sinh

Tiêu Thu Phong lẳng lặng đứng nhìn ngoài cửa sổ, mặc dù tối nay không dò xét được tin tức nào, nhưng có thể cứu được người con gái này, coi như chuyến đi này cũng không tệ, giờ phút này, hắn mới nhìn rõ tướng

mạo của cô gái đó, cỡ khoảng hai mươi tuổi, rất là xinh đẹp, có lẽ do xuất thân trong hoàn cảnh này, nên trên người có một cổ anh khí không thua kém đàn ông.

“Bang chủ, bọn họ rất quá đáng, một bên hợp tác với chúng ta, bên kia lại dám vô lễ với Bình Nhi tiểu thư, giết hấn ...” Một tên đầu lĩnh đã không nhịn được, mở miệng kêu lên, phía sau lập tức hưởng ứng. Hợp tác với đám tiểu quý Nhật Bản này vốn đã làm bọn họ rất khó chịu.

Bọn họ sống trong hắc đạo, vốn không sợ chết, nhưng không chịu nổi sự sỉ nhục này.

Thanh Ngọc Đường cắn chặt hàm răng, không dám lên tiếng. Bởi vì hắn là người đứng đầu một bang, có một số việc, bản thân hắn hiểu rõ hơn ai hết. Kẻ này không phải người bình thường, nếu giết hấn, cả Thanh Trúc bang có thể sẽ bị tiêu diệt, hơn nữa từ khi đối địch với Miếu Nhai, hắn đã không còn đường lui.

Nhìn đám người bốn phía tức giận, Tá Đẳng Biên đã rút lưỡi đao sắc bén ra, ánh mắt vẫn kiêu ngạo như cũ, quát : “Thanh Ngọc Đường, ông đừng quên vị trí của ông, giết ta, cả gia tộc Thanh Trúc hơn ba trăm người của ông, sẽ không còn ai sống sót”

Cánh cửa lại được mở ra, một đám võ sĩ đi vào, khoảng chừng mười mấy người, làm cho phòng ngủ này chật ních.

“Thanh bang chủ, xảy ra chuyện gì?” Người dẫn đầu là một võ sĩ trung niên, nhìn bước chân vững chắc của hắn, Tiêu Thu Phong quan sát rõ ràng, đã là một cao thủ hiếm có, giờ phút này đứng chấp tay phía sau, làm ra một loại uy nghiêm không thể xâm phạm, lòng lạnh liếc mắt nhìn mọi người, quát một tiếng.

Nhìn thấy người này, Thanh Ngọc Đường đã không thể không mở miệng : “Tá Đẳng Mộc tiên sinh, thuộc hạ của ông dám lên vào phòng ngủ của tiểu nữ, ý đồ ô nhục tiểu nữ, xin ông cho chúng tôi một lời giải thích”

Người võ sĩ trung niên kia được gọi là Tá Đẳng tiên sinh, vậy rất hiển nhiên, hắn cũng là thành viên của gia tộc Sơn Khẩu Minh.

Tá Đẳng Mộc lạnh lùng : “Thanh bang chủ hiểu lầm, vừa nãy có kẻ đột nhập lên vào, ta vừa phái Biên Quân truy đuổi tung tích đến tận đây, có lẽ người vô lễ với con gái của ông chính là kẻ đột nhập kia chứ không phải Biên Quân, ông nhất định phải rõ ràng, Sơn Khẩu Minh chúng tôi luôn rất trọng danh dự, sao có thể làm ra những loại chuyện trộm gà trộm chó như vậy, chỉ có người Trung Quốc các ông mới có thể làm thế”

Lời này nói ra, đã có rất nhiều người biến sắc, đây là một lời xỉ nhục nhân cách trắng trợn.

Thanh Bình Nhi cũng không ngờ, những tên đồng bọn của Thanh Trúc bang lại vô sỉ đến thế, không thừa nhận hành vi phạm tội của thuộc hạ, lại còn biện bác đổ lỗi cho người khác.

“Ba, bọn họ cá mè một lứa, người đừng nghe bọn chúng nói hươu nói vượn, bắt hết bọn họ lại, để con giết người này”

Thanh Bình Nhi mặc dù chịu sỉ nhục rất lớn, nhưng vẫn còn đủ lý trí, chỉ vào Tá Đẳng Biên Quân, phẫn nộ quát.

“Thanh tiểu thư, xin cô chú ý cách dùng từ của cô, dân tộc chúng tôi luôn thờ phụng chữ nhân, nhưng chúng tôi không chịu được khiêu khích này, Thanh bang chủ, ông nên về dạy dỗ lại con gái của mình, đối với khách nhân nên có thái độ tôn trọng cơ bản, nếu như đã không còn gì quan trọng, tôi nghĩ chúng tôi sẽ trở về nghỉ ngơi trước”

Mất thấy bọn võ sĩ phải đi, hơn nữa còn mang Tá Đẳng Biên Quân theo, rất nhiều người của Thanh Trúc bang đã vô cùng bất mãn, mà Thanh Bình Nhi còn tức giận hơn, nhưng mà, Thanh Ngọc Đường đã quát : “Để bọn họ đi, Bình Nhi, nếu con không có việc gì, thì việc này cũng đừng truy cứu nữa. Tá Đẳng tiên sinh là khách nhân của chúng ta, có lẽ là hiểu lầm thật”

Thật ra thì ... Thanh Ngọc Đường cũng biết, việc này tuyệt đối có thật 100%, nhưng, giờ phút này, hắn không thể đắc tội với Sơn Khẩu Tổ, bởi vì hắn đã ngồi lên chiếc thuyền này, chỉ có thể tiến, không thể lui.

Thanh Bình Nhi không ngờ cha của nàng lại nói như vậy, vẻ mặt trắng bệch, mặc dù biết Thanh Ngọc Đường là kẻ yếu đuối, nhưng giờ phút này, ngay cả con gái của mình cũng không bảo vệ được, không có một chút nào ra dáng đàn ông.

“Ba, người có phải là đàn ông không? Huynh đệ của Thanh Trúc bang, người nào có đủ lá gan giết tên súc sinh kia, Thanh Bình Nhi ta sẽ đáp ứng gả cho hắn, nếu không làm được, sẽ làm cho ta chết không tử tế”

Tá Đẳng Mộc vừa nghe vậy, đã tức giận quay đầu lại, trong mắt hiện lên một sự giết chóc, tiếp theo lạnh lùng liếc Thanh Ngọc Đường một cái.

Thanh Ngọc Đường đã giữ chặt Thanh Bình Nhi lại, quát : “Bình Nhi, không được làm vậy, không nên đem phiền phức đến cho Thanh Trúc bang”

Tá Đẳng Biên Quân liền trở nên đắc ý, cao ngạo nhìn người của Thanh Trúc bang, vẻ mặt rất khinh thị, thật sự là làm cho người khác hận không thể cho hắn một đấm, nhưng tiếc là không ai dám.

Tá Đẳng Biên Quân vừa đi ra ngoài, Thanh Bình Nhi giờ phút này đứng dậy, vô cùng bi thương, nàng đã nhẫn nại rất lâu : “Kẻ nhu nhược, các người đều là kẻ nhu nhược, các người không phải đàn ông, Thanh Trúc bang không có đàn ông”

Những câu chữ này, làm cho mọi người nơi đây, kể cả Thanh Ngọc Đường, cũng cảm thấy xấu hổ.

Bọn họ quả thật đúng là kẻ nhu nhược, vì sự sinh tồn mà bất chấp sỉ diện.

“Chỉ là giết một tên súc sinh mà thôi, tôi giúp cô!” Một âm thanh rất lạnh từ ngoài cửa sổ truyền đến, Tiêu Thu Phong đã chứng kiến từ đầu đến cuối, đối với những kẻ này đã hết hy vọng, ngay cả loại sỉ nhục này mà còn có thể nhận được thì Thanh Trúc bang quả thật chỉ là phế vật.

Những con người như vậy, không xứng đáng làm đối thủ của hắn.

Mọi người đều kinh ngạc, nhưng chỉ có Thanh Ngọc Đường thất sắc, cúi đầu kêu lên một tiếng : “Tiêu thiếu gia ...” Còn Thanh Bình Nhi mặt đầy lên ngẩng đầu lên, chỉ thấy cửa sổ bị gió làm cho lay động, không một bóng người.

Nhưng, dưới lầu, đã truyền đến tiếng hét chói tai : “Sát thủ, sát thủ đến ...”

Thanh Bình Nhi vội bước ra, vội đến bên cạnh cửa sổ, mọi người cũng vây lại đây, chỉ thấy một cái bóng nhanh như gió lao thẳng vào Tá Đẳng Biên Quân, còn bên cạnh, Tá Đẳng Mộc đã ra tay.

Trong đêm, những ánh sáng le lói của những vì sao, chợt hiện chợt mất, chỉ có một tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa màn đêm yên tĩnh này.

Tên Tá Đẳng Biên Quân vừa rất cao ngạo kia này đã bị một đao xẻ làm đôi, đầu và thân đã thành hai mảnh.

“Kẻ đến hay báo danh!” Thân ảnh như quỷ my, làm cho Tá Đẳng Mộc căn bản không thể nắm bắt được, đành phải lớn tiếng quát.

Trên mái nhà cao cao, một thân ảnh phiêu dật đang đứng đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên : “Hai mươi lăm năm trước, Sơn Khẩu Tổ chịu nản hủy diệt , đến phút này vẫn chưa hối cải, tái khởi tham niệm. Loại bi kịch này, vẫn sẽ tiếp tục tái diễn, thay tao nói với lão quỷ Tá Đẳng, kêu hắn rửa cổ cho sạch chờ tao đến lấy!”

Càng ngày càng có nhiều người đi vào, tiếng súng vang lên, nhưng thân ảnh của Tiêu Thu Phong như gió, ngự phong mà đi, rất giống với hùng ưng, biến mất rất nhanh.

Nhưng mà, Thanh Bình Nhi cứ nhìn chằm chằm vào thân ảnh kia, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục tinh thần, có lẽ nàng không biết đây là ai, nhưng nàng biết chắc rằng, cả đời này nàng sẽ không quên người đàn ông đó.

Bởi vì nàng đã nói qua, chỉ cần có người giết tên súc sinh kia, nàng sẽ gả cho hắn.

Tiêu Thu Phong xem như không phải trở về tay không, mặc dù không biết vì sao Thanh Ngọc Đường phản bội, nhưng Sơn Khẩu Tổ gia nhập, chuyện này sẽ không còn kỳ quái. Sơn Khẩu Tổ, một trong ba tổ chức lớn của thế giới, muốn thu thập một Thanh Trúc bang nhỏ bé, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Hơn nữa còn cứu một người con gái, giết đi một tên súc sinh, chuyến đi này không tệ.

Nhưng có điều hẳn không biết là, chuyến đi này, hẳn đã lấy đi trái tim của một người con gái, làm nàng cả đời không thể nào quên được tình cảm lưu luyến này.

Thanh Bình Nhi quay đầu lại, nhìn gương mặt tái nhợt của Thanh Ngọc Đường, nàng đã không còn một chút tình cảm, mẹ đã mất sớm, đều vì người đàn ông này say mê quyền lực, bởi vì mẹ ngăn cản hẳn, nên lúc còn sống đã bị hẳn ngược đãi cho đến chết.

Hắn đều nói là do bất đắc dĩ, nhưng mà hôm nay, nàng đã nhìn thấy rõ bộ mặt của hẳn, nàng là con gái của hẳn.

Nhưng nàng vô cùng thất vọng.

“Người đó gọi là Tiêu thiếu gia, là người mà Thanh Trúc bang phản bội?” Thanh Bình Nhi lạnh lùng mở miệng, mặc dù tuổi nàng không lớn, nhưng cũng là một người có cân lượng trong Thanh Trúc bang, nếu không phải bị ông cha trên danh nghĩa này áp chế, nàng đã sớm lật đổ đám tiểu Nhật Bản này.

Nàng không biết gì về người đàn ông kia, nhưng đã nghe rất nhiều truyền thuyết về hẳn, đương nhiên là đều từ trong miệng của thành viên tham gia công chứng hội của Thanh Trúc bang.

Loại đàn ông có khí thế như thần, bao quát thiên địa, phải có một loại uy nghiêm như thế đấy, trong khoảnh khắc đó, lòng của Thanh Bình Nhi đã tràn đầy sự hiếu kỳ.

Nhưng, giờ phút này, loại tò mò đó, đã biến thành ái mộ.

“Tôi không thể không nói, người cha thân yêu của tôi, ông quyết định anh minh ghê, vứt bỏ một vị thần, lại còn biến thành ma quỷ. Có lẽ, bản thân ông đã chính là ma quỷ, là một con ma nhu nhược”

Trong lòng có một cơn đau, cơn đau này, làm cho nàng mơ hồ nhớ lại, tựa hồ như nhớ đến vẻ mặt căm tức trước lúc chết của mẹ. Bởi vì hẳn nhu nhược, cho nên mới làm cho người vợ vô tội chết oan uổng. Giờ phút này, nàng thật sự hối hận vì đã có một người cha như hẳn.

Nhưng nàng không cách nào nói ra được, chỉ có thể dùng ánh mắt để biểu đạt sự oán hận này.

186. Chương 186 : Sĩ Nhục Không Thể Quên

Thanh Ngọc Đường biết, hẳn đã mất đi con gái, mất đi tâm của con gái mình.

“Bang chủ, Tả Đằng tiên sinh mời người đi thương nghị sự tình” Một người vợ vờ tiến vào, cung kính báo cáo.

Mặc dù bình minh lúc này vẫn còn tối, nhưng trải qua một phen náo loạn như vậy, làm mọi người không ai cảm thấy buồn ngủ. Mặc dù bọn họ không nhận ra Tiêu Thu Phong, nhưng truyền thuyết của hẳn, vẫn là cơn ác mộng, ẩn dấu trong lòng mỗi người.

Thanh Ngọc Đường gật đầu, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của con gái, thở dài, không nói gì, rời đi.

Một tên đầu lĩnh thừa dịp này, tiến lại nói nhỏ với Thanh Bình Nhi : “Tiểu thư, bang chủ bây giờ đang làm một việc rất nguy hiểm, có lẽ là tự chịu diệt vong. Nếu có thể, thuộc hạ hy vọng người có thể rời khỏi nơi đây”

“Hắn chết hay không cũng mặc kệ, đây là lựa chọn của hẳn. Nhưng hàng vạn huynh đệ của Thanh Trúc bang, tôi không thể mặc kệ, Tiểu Bình Đầu, nói với các anh em, bây giờ cơ trí một chút, nếu có bất cứ tin tức nào, cũng phải nói cho tôi biết, còn nữa, nội viện tăng thêm hộ viện, tôi không hy vọng tối nay lại xảy ra chuyện”

Thanh Bình Nhi quả nhiên không hổ là con gái của thủ lĩnh hắc bang, trong lòng không hề có ý định từ bỏ, cho dù trải qua thảm sự thế nào, nàng vẫn không gục ngã, ngược lại còn phát ra dũng khí, nàng tuyệt đối không để cho đám tiểu Nhật Bản kia sống bình yên. Mặc kệ là Sơn Khẩu Minh hay Khẩu Sơn Minh, nàng là đàn bà, mà đàn bà thì rất thù dai, những kẻ đã đắc tội với nàng, nàng đều nhớ rất kỹ, đương nhiên, những người giúp nàng, nàng đều ghi nhớ trong lòng.

Người kia gật đầu, rồi đi rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại một mình Thanh Bình Nhi, ánh bình minh đã chiếu rọi khắp nơi, mặt đất có ngũ sắc quang mang, vạn vật trải qua một đêm dài ngủ say, giờ phút này đều bình tĩnh.

Thanh Bình Nhi đứng cạnh cửa sổ, không khỏi đưa mắt nhìn về chỗ mái hiên, nơi mà tối qua người đàn ông kia đứng... ma diệt bất định.

Nàng nhớ rất rõ, người đàn ông kia được gọi là Tiêu thiếu gia, là ân nhân cứu mạng của nàng, bởi vì chính anh ta đã đánh vỡ khung cửa sổ, đối với một người đi dò xét trong đêm, thì đây chính là một sự báo động không cần thiết, nhưng anh ta vẫn làm.

Điều đó không chỉ giúp nàng tránh được một kiếp, mà trong lúc nàng thất vọng nhất, đã hoàn thành lời hứa của nàng, trong nháy mắt đã chém chết tên súc sinh kia, nàng không quên được. Tất cả những người chứng kiến, không ai có thể quên.

Người đàn ông này, so với truyền thuyết, càng làm người ta khó quên hơn!

Thanh Ngọc Đường được mời vào trong phòng của Tả Đằng, để chào đón khách nhân, Thanh Trúc bang đã cố ý biến phòng này thành kiểu tatami, mặc dù không xa hoa nhưng cũng rất thanh tịnh tố khiết, lại cho người ta thoát nhìn, có cảm giác rất bình thản siêu thoát trừu nhiên.

Chỉ là, vẻ mặt âm u của những người này, đã làm ô nhiễm sự yên tĩnh nơi đây, từ hai tên võ sĩ gác cửa cũng có thể nhìn ra, bọn chúng đang phẫn nộ, chữ NHÂN mà bọn võ sĩ đạo tôn thờ bây giờ đã trở thành cứt trôi sông.

“Thanh bang chủ, ông thật sự làm chúng tôi thất vọng ...” Thanh Ngọc Đường vừa bước chân vào cửa, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Thanh Ngọc Đường cũng phẫn nộ, con gái xém chút nữa bị tao đập, hắn đã hết sức nhẫn nại, cái chết của Tá Đằng Biên Quân, kỳ thật là do hắn tự chuốc lấy, tất cả đều do bọn cao thủ Sơn Khẩu Tổ vô năng.

Nhưng nghĩ cuối cùng vẫn chỉ là nghĩ, hắn không dám biểu lộ ra ngoài.

“Tá Đằng tiên sinh không hài lòng ở chỗ nào, xin mời cứ nói ra, Thanh mỗ nhất định sẽ sửa” Thanh Ngọc Đường cũng có chút hối hận, nếu sớm biết đám người Sơn Khẩu Tổ là loại người như vậy, hắn chắc chắn sẽ không cùng bọn chúng hợp tác, càng không có quyết tâm vọng tưởng, chỉ là, sự tình đã đến nông nỗi này, hắn đã không còn đường lui.

“Dũng sĩ của đại dân tộc chúng tôi, lại bị đối thủ của ông ám sát trong địa bàn của ông, trách nhiệm này, ông phải chịu toàn bộ, Thanh bang chủ, ông phải giao cho chúng tôi một ...”

Thanh Ngọc Đường thật sự đã không nhịn nổi, đấu súng với Thập Tam Muội, hắn đã để chết hơn một ngàn huynh đệ, bây giờ còn muốn hắn giao cái gì nữa.

“Tá Đằng tiên sinh, cái chết của Biên Quân, tôi cũng rất đau buồn, nhưng tôi cũng đã nói với ông, kẻ này không phải người thường, chỉ là do ông không nghe, hơn nữa, bây giờ mọi người đều ngồi chung một chiếc thuyền, hắn là cùng tiến cùng lui, trách nhiệm mọi người đều phải chịu, không phải do một mình Thanh mỗ tạo thành”

Mấy tên võ sĩ và ninja này quả thật rất có thực lực, ngày đó đánh với Thập Tam Muội ở Miếu Nhai, tất cả đều dựa vào đám này, nếu không chỉ bằng thực lực này, thì cuồng vọng tự đại, thật là ếch ngồi đáy giếng, nếu không phải có Sơn Khẩu Minh thâm căn cố đế chống lưng, dựa vào một mình Thanh Ngọc Đường hắn, cho dù có một trăm lá gan, hắn cũng không dám làm phản.

Hơn nữa, hắn còn có minh hữu, không chỉ có Sơn Khẩu Minh, cho nên hắn cũng không quá lo lắng, bất quá vì sự an toàn của bản thân, nội viện về sau phải gia tăng thật nhiều hộ vệ.

Ánh mắt của Tá Đẳng hiện rõ sự độc ác, trường đao trong tay phát ra tiếng “Soàn soạt”, còn hơi thở của hắn, tựa hồ như đang rít gào.

Đột nhiên, thân hình hắn chuyển động, giơ tay chém xuống, đao đã xuyên qua một cái bàn trà “Cạch ..” một tiếng, cái bàn nứt ra thành hai.

“Bất cật, Thanh Ngọc Đường, không quản ông dùng biện pháp nào, ta muốn nhanh chóng tìm được chỗ của Thập Tam Muội, dẹp tan thế lực còn sót lại của Miếu Nhai, còn tên họ Tiêu kia, cũng phải chết ...”

Tá Đẳng tức giận tra đao vào vỏ, không ngừng kích động, bởi vì người trẻ tuổi kia lại biết chuyện của hai mươi lăm năm trước Sơn Khẩu Minh bị diệt, thoảng cái đã khởi động sự sỉ nhục của hắn.

Mặc dù thời điểm đó, hắn mới hai mươi tuổi, nhưng trường cảnh bị thảm như thế, cả đời hắn không quên được, trong trận chiến đó, có phụ thân của hắn, có chiến hữu của hắn, còn có hai người anh của hắn, toàn bộ đều chết trận, rất nhiều người bị chặt làm hai mảnh mà chết.

Mặc kệ người trẻ tuổi kia có thân phận gì, chỉ cần có quan hệ với sát thần năm đó, thì nhất định phải chết. Bởi vì Sơn Khẩu Minh phải dùng máu để tẩy đi những cừu hận không cách nào biến mất kia.

Thanh Ngọc Đường thối lui, chuyện của Thập Tam Muội, cho dù Tá Đẳng không nói, hắn nhất định cũng sẽ tra, bởi vì hắn biết, trên đời này, Thập Tam Muội là người muốn giết hắn nhất.

Phần lớn người của Miếu Nhai đều chết trong tay hắn.

Tá Đẳng thở hổn hển ném trường đao đi, gọi điện thoại, chuyện này hắn muốn báo cáo với tổ chức, mặc dù hành động tại HongKong lần này do hắn phụ trách, nhưng trong Sơn Khẩu Minh, hắn cũng chỉ là một nhân vật hạng ba, ngay cả dòng họ Tá Đẳng cũng phải dùng một người nhà để đổi mạng.

Thời điểm Tiêu Thu Phong trở về nơi ẩn thân của Miếu Nhai, sắc trời vừa sáng, khi hắn kể lại sự tình cho của Thập Tam Muội, bà đã có thể rời giường đứng dậy.

Xem bộ dáng của bà, ngày hôm qua đã được Tiêu Thu Phong điều trị, rồi trải qua thời gian nghỉ ngơi ngắn, thân thể đã hồi phục được vài phần, mở miệng mắng lớn : “Tên khốn nạn Thanh Ngọc Đường này, quả nhiên là hợp tác với đám tiểu Nhật Bản, cho dù hắn muốn chết, cũng không cần dẫn theo nhiều huynh đệ của Thanh Trúc bang như vậy”

Có lẽ do đã quá hiểu cá tính của những con người Nhật Bản, của Sơn Khẩu Minh, cho nên Thập Tam Muội vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, Thanh Ngọc Đường luôn luôn nhu nhược, tự nhiên lại điên cuồng như thế, sự thay đổi này, cũng giống như là phát điên vậy, cho dù là thành công, hắn cũng sẽ bị cả HongKong khinh bỉ, để lại tiếng xấu muôn đời.

HongKong không phải Đài Loan, đối với Sơn Khẩu Tổ, tuyệt đối không hoan nghênh.

“Thằng khốn kiếp này, lão nương thật sự muốn chặt đầu hắn xuống để xem bên trong có óc hay không? Ngay cả con gái của mình cũng không bảo vệ được, uống công là đàn ông”

Sống hơn nhiều năm trong giới hắc đạo như vậy, Thập Tam Muội rất ít khi xem mình là phụ nữ, trong tâm tự hỏi, nếu quả thật con gái của bà bị chà đạp như vậy, bà sẽ là người đầu tiên đứng ra bỗ tên cấu tạp chủng đó xuống, hợp tác, hợp con mẹ mày, xéo hết.

Nhưng Thanh Ngọc Đường không phải là Thập Tam Muội.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Tốt, bà không cần phải lo lắng, tên súc sinh kia đã bị tôi chặt đầu, coi như là đã rửa hận cho tiểu nha đầu kia”

Thập Tam Muội cả kinh vui vẻ, không khác chế được nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, nói : “Tiêu thiếu gia, người như vậy mới là một thằng đàn ông, là một thằng đàn ông chân chính, nếu Thập Tam Muội tôi trẻ lại hai mươi tuổi, nhất định sẽ gả cho người”

Tiêu Thu Phong giật mình, đổ mồ hôi, đối với đại thẩm hắn thật sự không chú ý, hơn nữa, còn có Phượng Hê nữa, một người chị ... không dám nghĩ ngợi nhiều.

“Tôi chỉ là làm những việc nên làm, Thập Tam Muội, tôi đã lộ diện, Thanh Trúc bang nhất định sẽ tăng cường tìm kiếm vị trí của mọi người, các người cứ trốn ở đây cũng không phải thượng sách, tôi nghĩ chúng ta nên phản thủ vi công, đoạt lại quyền chủ động. Chỉ là bây giờ, tôi vẫn chưa tra ra tin tức của Bộ Xà, chuyện tình có vẻ rất kỳ quái!”

Bộ Xà cùng một trăm kẻ dưới tay, đột nhiên mất tích một cách bí ẩn, Tiêu Thu Phong rất khó hiểu, mơ hồ cảm giác được, trong này nhất định có âm mưu rất lớn, Bộ Xà là một kẻ thông minh, hẳn là sẽ không chết dễ dàng như vậy, nhưng cuối cùng là hắn đang ở đâu??

Hồ Đầu đứng bên cạnh lên tiếng : “Tiêu thiếu gia nói đúng, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, tôi có thể lập tức tập hợp lực lượng của Miếu Nhai, cùng Thanh Trúc bang chiến đấu. Lão tử không sợ con rùa đen rút đầu kia”

Có lẽ do ẩn trốn quá thật rất ngọt ngào, nên Hồ Đầu đã sớm không nhin nổi.

Thập Tam Muội không phải là người không có đầu óc, lo lắng nói : “Thập Tam Muội ta không phải loại người sợ chết, nhưng Thanh Trúc bang rất tinh nhuệ, lại còn có lực lượng hùng hậu hỗ trợ, nếu chúng ta tay không chiến đấu, thì chẳng khác nào đưa đầu vào chỗ chết. Tiêu thiếu gia, người có tính toán gì không? Thập Tam Muội nhất định sẽ nghe lời người”

187. Chương 187 : Hắc Cật Hắc

Thập Tam Muội lập tức đáp : “Hai ngàn người không vấn đề”

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói : “Những người này, coi như hậu bị, người của tôi, ngày mai sẽ đến, nếu HongKong đã loạn, như vậy thì để tôi dọn dẹp lại một lần nữa, Thập Tam Muội, bà điều tra giùm tôi, nơi nào có quân hỏa có thể “mượn”, mặc kệ là buôn lậu hay tư tàng, đều được hết”

Hai mắt Thập Tam Muội chột lóe, lệ quang vừa động, bà hiểu được ý của người đàn ông này, nhẹ nhàng gật đầu. HongKong nếu tính theo diện tích thì chỉ là một địa phương nhỏ, nhưng lại là cửa khẩu quốc tế, mỗi ngày lượng thuốc phiện và quân hỏa đều chảy về đây, đương nhiên là không ít. Bây giờ là thời điểm nên “mượn”.

Mệnh lệnh của Thanh Ngọc Đường, làm cho Thanh Trúc bang điều tra Miếu Nhai càng nghiêm mật, thậm chí có vài tháng nhiều chuyện đã tìm được đến đây, nhưng đều đã bị Tiêu Thu Phong diệt khẩu, rồi quăng xác xuống biển. Bây giờ, Miếu Nhai chỉ có vài trăm người, hoàn toàn không đỡ được sự lấn áp của vạn người.

Huấn luyện Ma Quỷ, bây giờ mới chính thức bắt đầu. Loại chiến tranh đô thị này, đối với họ mà nói, cũng là lần đầu tiên.

Trừ Thiết Trụ, Lý Cường Bình đã dẫn hơn mười Thần Binh Chiến Đội đến ngay ngày hôm sau. Theo hẳn còn có hơn một trăm lính đánh thuê tinh nhuệ, những người này, đương nhiên những người của Miếu Nhai, hay Thanh Trúc bang đều không thể so bì được, bởi vì bọn họ đã chính thức trải qua huấn luyện sống chết để trở thành siêu cấp chiến sĩ.

“Tiêu thiếu gia, người thật là làm khổ tôi, trước khi tôi đi, Thiết Trụ vẫn còn đang nguyên rửa tội” Đại bản doanh của Tiêu Thu Phong tại Trung Đông, cũng cần lực lượng cường đại ở lại trấn giữ, cho nên Thiết Trụ nhận được nghiêm lệnh, lưu lại trong quân doanh, không được đi theo. Loại chuyện này, không có phần hắn, đương nhiên là hắn khó chịu rồi.

Trước mặt Tiêu Thu Phong thì không dám nói bậy, nhưng Lý Cường Bình vẫn thể hiện sự bất mãn. Việc này không phải do hắn quyết định, lão đại nói một câu, hắn dám không nghe sao?

Cho nên, bắt đắc dĩ lắm, hắn chỉ biết giả vờ câm điếc, đưa đề xuất của Thiết Trụ đến với Tiêu Thu Phong, trọn tình trọn nghĩa trọn lỗ tai.

Bởi vì diễn biến quá nhanh, cần phải có một lượng lớn vũ khí hỗ trợ, đương nhiên không có khả năng đáp ứng liền. Nhưng mà lúc này, Thập Tam Muội đã thu được tin tức, buổi tối tại bến tàu Thâm Loan, có một chiếc tàu cập bến, hơn nữa, đây còn là hàng hóa của Thanh Trúc bang.

“Bọn chúng đến rất đúng lúc, cần mưa thì có mưa. Tiêu thiếu gia, chỉ cần có trang bị, những người này của chúng ta, tuyệt đối có thể đoạt lại HongKong”

Lý Cường Bình đối với vũ khí cũng chẳng mặn mà gì, và hầu hết thần binh chiến đội cũng vậy. Nhưng còn một trăm tên lính đánh thuê kia, đều dựa vào vũ khí để giết chóc, dù sao bọn họ ngay từ đầu huấn luyện đã có súng, hơn nữa, đây không phải là một đối một, mà là một đối mười.

“Được, vậy tối nay cho bọn chúng biết ‘hắc ăn hắc’, Cường Bình, chuyện này người và Thập Tam Muội tự an bài” Đây là trận chiến đầu tiên của Ma Quỷ, nếu ngay cả việc nhỏ như vậy mà không thể hoàn thành thì không xứng đáng làm lính đánh thuê, Tiêu Thu Phong không cần nghĩ ngợi nhiều, ra lệnh cho tất cả.

Chiếc xe tải lớn do người người trợ giúp, Thập Tam Muội đã xử lý ổn thỏa. Lý Cường Bình cũng không muốn sử dụng lính đánh thuê, chuyện này, cần tốc chiến tốc thắng, cho nên có Thần Binh Chiến Đội là đủ.

Lượng vũ khí này đến từ Nhật Bản, toàn là những sản phẩm quân dụng, Sơn Khẩu Minh thân là một trong ba bang phái lớn của thế giới, lại là hắc đạo chí tôn của Nhật, trong nước thì hắc bạch lẫn lộn, có những việc thậm chí ngay cả chính phủ cũng không dám ra mặt giải quyết, đều để cho Sơn Khẩu Minh âm thầm xử lý, cho nên nếu chúng cần vũ khí gì đều được đáp ứng.

Mà lượng vũ khí này đều dùng để bổ sung cho Thanh Trúc bang, gia tăng thực lực của chúng, vì Sơn Khẩu Minh đã muốn đánh mạnh vào HongKong, cho nên không chỉ số lượng khổng lồ, ngay cả chủng loại cũng đa dạng, hỏa lực cực mạnh.

Lý Cường Bình tại Miếu Nhai để vài người lại canh gác ngầm, ẩn thân tại vùng núi rậm rạp, có lẽ là bởi vì Thanh Trúc bang đã truy quét tất cả các thế lực tại HongKong, đã trở thành vương giả vô địch, cho nên bây giờ rất thư thả, trong lòng bọn chúng, căn bản là không nghĩ ra kẻ nào dám động đến hàng hóa của chúng.

Cái suy nghĩ đó không khác gì với hành động đập đầu vào đồng phân nghệt thở chết.

Một chiếc thuyền nhỏ đã cập bến, trên thuyền còn có dấu hiệu của Hoàng gia, có lẽ chủ nhân của chiếc thuyền này, tại HongKong cũng là một người rất có thân phận.

Quân hỏa vừa cập bến, lập tức được chuyển lên bờ, căn bản là không sợ bị kẻ nào chặn lại, hơn nữa quá trình rất nhanh, cho nên không sợ bị lộ.

Từ trong chiếc thuyền bước ra vài võ sĩ, trong đó có một người mặc võ phục, chỉ là tuổi đã già, cũng không mang đao bên hông, trên hàm có một chòm râu vểnh lên rất cá tính, bộ dáng rất cao ngạo không gì sánh được.

Trong những người này, lão chắc chắn là thủ lĩnh.

“Nghiệm chứng, đem hàng hóa dỡ xuống cho chúng” Lão mở miệng phân phó, đã giao tiếp với Thanh Trúc Minh, nhưng lão không bước xuống thuyền, càng không nói chuyện nhiều với tên kia, tựa hồ như đối với những con người này không có hứng thú.

Sau vài câu tiếng Nhật, đám người của Thanh Trúc Minh đã bước lên thuyền, bắt đầu chuyển những thùng gỗ nặng xuống, bên trong chứa rất nhiều vũ khí.

“Bình ca, khi nào động thủ?” Hồ Đầu núp phía sau Lý Cường Bình, nhìn thấy số vũ khí kia, hai mắt hần đã sáng lên, mẹ ơi, toàn hàng xịn không...

Nhưng, trước khi đi, Thập Tam Muội đã đặc biệt dặn dò, hành động lần này, do Lý Cường Bình phụ trách, bất kỳ kẻ nào cũng phải nghe lời hắn, cho nên dù Hồ Đầu rất ham muốn, nhưng cũng không dám coi thường vọng động.

Lý Cường Bình cũng giương mắt nhìn lão gia kia, nói : “Vũ khí, các người tự lấy, còn lão già chết tiệt kia, để tôi lo, nhớ kỹ, tốc chiến tốc thắng”

Nếu quả thật chỉ là để cướp vũ khí, đối mặt với đám người của Thanh Trúc bang, Lý Cường Bình quả thật không chút xúc động. Không còn cách nào khác, bởi vì trong sinh tử mới có thể đề cao lực lượng, làm cho hắn cần phải gặp những đối thủ mạnh mẽ hơn thì mới có chiến ý. Cái này rất giống với Tiêu Thu Phong năm đó.

Mà bây giờ, trên người lão già kia lan đến cổ khí tức hờ hững, khiến cho hắn nổi lên chiến ý.

Hồ Đầu còn muốn mở miệng, nhưng Lý Cường Bình đã động, thân hình bay ra, âm thanh mới truyền đến :
“Động thủ, tốc chiến tốc thắng!”

Hồ Đầu cũng không phải là người thứ hai, bởi vì hắn đã chậm chân, lúc đó, hơn mười thành viên của Thần Binh Chiến Đội cũng đã phóng theo, thật sự là nhanh đến mức nhìn không kịp.

“Chuẩn bị tiếp ứng, Tiểu Tam, chạy xe tải đến đây, chặn giữa đường, đừng để bọn tạp chủng này chạy thoát”
Nhìn thấy bọn họ lao ra như mãnh hổ, Hồ Đầu bị hù đến mức làm cho giật mình, loại chuyện này, hắn không phải chỉ đi dọa người, cho nên muốn trợ giúp cho họ.

Lý Cường Bình vừa xuất hiện, tiếng súng đã vang lên, người của Thanh Trúc bang cũng không nhiều lắm, khoảng hơn ba mươi người, ba chiếc xe tải, hai nhỏ một lớn, có lẽ tại địa bàn của Thanh Trúc bang, bọn họ không ngờ có người dám làm như vậy.

“Ra ...” Một tiếng quát lạnh, xuất ra từ miệng lão già, hai tên võ sĩ đã xông lên, cầm lấy trường đao bóng loáng, phá vỡ sự yên lặng của đêm tối, giày gỗ kêu lộc cộc, phát ra tiếng động rất nhanh, trận đánh cũng được triển khai rất nhanh.

Lý Cường Bình không có hứng thú với loại võ sĩ mèo cào này, một quyền đâm ra, cương đao của một tên đã bị đánh gãy làm hai đoạn, còn bản thân thì học ra một ngụm máu tươi, còn bị mảnh đao kia cắm vào ngực, ngay cả kêu cũng không kịp, rớt xuống đất trở thành một cái xác.

Lão già trên thuyền cả kinh, thần sắc mất tự nhiên, vừa rồi biểu tình rất xem thường, lập tức biến thành ngưng trọng, loại chuyện này, lão còn tưởng là một bang phái nhỏ nào đó không nhìn thấy thái sơn, muốn đụng đến môi làm ăn của người khác. Nhưng bị lực lượng của Lý Cường Bình làm phá vỡ suy nghĩ này của lão.

Cao thủ như vậy mà có thể tồn tại lẳng lặng không ai biết.

Trong lúc lão do dự, đã có thêm một tên võ sĩ bị giết, tiếng kêu thảm liên tục vang lên, mà đằng sau, cũng có nhiều người của Thanh Trúc bang bị giết, máu chảy thành sông.

Lão già phát ra lệ khí, kinh lực nhu mạn, nhưng mau lẹ vô cùng, tung mình một cái, đã đánh về phía Lý Cường Bình, người đàn ông này mới là đối thủ của lão.

Lý Cường Bình sáng khoái quát : “Lão già này, được lắm, đến đây, ném thử nắm đấm của lão tử”

Trong tay lão già không có đao, hoặc là cơ thể đã đạt đến trình độ nhất định, vũ khí trở thành chướng ngại. Cũng giống như ba mươi sáu thành viên của Thần Binh Chiến Đội, Tiêu Thu Phong cho đến bây giờ vẫn chỉ yêu cầu bọn họ dùng vũ khí, vô luận là cái dạng gì, cũng có thể trở thành vũ khí, đây là tác dụng.

Lão già trong Sơn Khẩu Minh rất có địa vị, luôn sống an nhàn sung sướng, làm sao có người dám vô lễ, hừ một tiếng, khô thủ như đao, gân xanh lòi ra, hình thành một trảo, thẳng kích đến ngực Lý Cường Bình, vô cùng độc ác.

Lý Cường Bình không chút lo ngại, gơ bàn tay cứng như sắt đá lên, nghênh đối với trảo kia, từ từ tăng lực lượng đến mức cực hạn, hắn thích dùng loại biện pháp đối địch dã man này, hướng chi, lão già kia cũng là cao thủ, có thể sẽ đề cao thực lực của hắn.

Cho nên, lấy lực chạm lực, là phương pháp tốt nhất, và cũng là nhanh nhất.

Thủ và trảo chạm nhau, phát ra một tiếng “bùm” xé gió, hai người lùi lại mấy bước, thân thể lão già không chịu nổi rung vài cái, nhưng thân hình của Lý Cường Bình vẫn như khúc thép nguội, không hề nhúc nhích, trái lại, trong mắt hiện ra chiến ý cuồng nhiệt, nhưng cũng rất cao ngạo.

188. Chương 188 : Kích Động!!

Lý Cường Bình nắm tay thành nắm đấm, mắng : “Bát con mẹ mày, đi chết đi!”

Đã từng làm quân nhân, đối với người Nhật Bản rất chán ghét, nhưng bởi vì có quy định, nên đôi lúc, phải nhẫn nhịn vì đại cuộc, giờ phút này hẳn không còn phải cố kỵ gì nữa, làm cho thần thái âm nhiên của lão già phát ra, sát khí của hắn đã dày lên.

Là cao thủ của thế hệ trước, thân thủ lão già cũng không kém, nhưng lão không ngờ, thể lực không thể so sánh với Lý Cường Bình, sáu tên võ sĩ đã được đưa tiền, thi thể nằm dưới đất, còn Thần Binh đội viên càng mãnh liệt hơn, xông lên tiêu diệt toàn quân của Thanh Trúc bang.

Rất nhanh, nơi này chỉ còn lại một mình lão.

Tay đã nắm đã, trong lòng lão biết, trận đánh hôm nay, không có cách nào thoát khỏi, chỉ có thể liều mạng.

Thần Binh Chiến Đội đã vây lại đây, còn Hồ Đầu và những người khác đang di dời thi thể để vận chuyển vũ khí lên xe, trước lúc rời đi, Hồ Đầu hưng phấn hô về phía Lý Cường Bình : “Động tác nhanh lên một chút, Thanh Trúc bang phát hiện ra thì sẽ phiền đấy”

Mấy ngày nay, bị Thanh Trúc bang chèn ép không ngẩng đầu lên được, tức nghẹn một họng, tối nay mặc dù không ra tay, nhưng vẫn vô cùng sáng khoái, giờ phút này, tâm lý hẳn vô cùng thống khoái.

Ngắm nghía mấy cây súng kia, hắn chợt muốn trở về nhanh chóng, không nên lãng phí thời gian ở đây.

Lý Cường Bình cười ha ha một tiếng, cao giọng nói : “Tiểu quý tử, để lão gia tống mày đi gặp thiên hoàng chó má!”

Tay như đao, phong mang tất hiện, Lý Cường Bình giết chóc từ Trung Đông, đã tăng lực chiến đấu lên đến cảnh giới cao cấp, cho nên có thể so tài với lão già kia, lãng nhiên như bôn lôi, tấn công mạnh mẽ.

Lão già, hai tay nắm chặt, đao tảo lệch phong, sáng giọng, tựa hồ không cam lòng chịu chết. Nhưng lực lượng này quá cường đại, lão căn bản là không thể ngăn cản được, tự chịu diệt vong.

Đao chém ra còn chưa đạt đến phương vị, cũng đã bị cường chế nghịch hành, thiết thủ của Lý Cường Bình chụp lấy, thuận thế xoay vòng, lướt qua cổ lão già, máu tươi phun ra, lão già phát ra vào tiếng vô lực, chết không nhắm mắt.

Người của Thanh Trúc bang và võ sĩ Sơn Khẩu Minh giờ phút này đã bị tiêu diệt sạch sẽ, bến tàu chỉ còn lại những thi thể, làm cho Thanh Trúc bang nhận được tin rất nhanh, chạy suốt đêm đến đây, nơi này chỉ còn lại máu, mà người của Miếu Nhai đã triệt hồi vô ảnh.

Đây chính là lượng quân hỏa hơn một ngàn, còn có đạn dược và thuốc nổ, cứ như vậy mà đưa vào tay người khác, đối mặt với Tá Đẳng đang gào thét, Thanh Ngọc Đường có vẻ trầm tĩnh lạ thường, hẳn đang suy tư, về lựa chọn của bản thân, đến cuối cùng là đúng hay sai?

Có được lượng vũ khí và đạn dược này, trong lòng mọi người của Miếu Nhai đã có hi vọng, còn hơn trăm lính đánh thuê, cũng đã trang bị vũ khí hạng nặng, chuẩn bị chiến đấu, khí thế đã dương cao. Thất bại của tuần trước đã làm cho nhiệt huyết của nhiều người phải nghẹt lại.

Thập Tam Muội tuyệt đối là người bận rộn nhất. Tiêu Thu Phong đối mặt với đại cục, quyết định : chiến mà cùng bất chiến. Nhưng bà lại nghĩ đến rất nhiều chi tiết, dù sao bà cũng là phụ nữ, tâm tế vô bí.

Sớm ngày hôm sau, Tiêu Thu Phong đập vỡ nơi ẩn dấu của Miếu Nhai, để cho Thần Binh Chiến Đội ra ngoài mua rất nhiều đồ ăn, bởi vì chiến dịch tại HongKong, nhất định phải đánh hôm nay.

Hơn nữa, trận đầu tiên, mục tiêu bọn họ nhắm vào chính là Miếu Nhai, muốn đoạt lại những cái của mình.

Từ những tin tức của thám tử, Thập Tam Muội đã nắm được nhiều tin quan trọng, nhân mã của Thanh Trúc bang tại Miếu Nhai cũng không nhiều lắm, điểm này bà không lo lắng. Cái bà đang lo chính là, khi công khai hành tung, vậy là phải đối mặt với lực lượng cường đại của Thanh Trúc bang và Sơn Khẩu Minh, với những người trước mắt, có thể đối kháng với chúng không?

Bà, đối với người đàn ông gọi là Tiêu thiếu gia kia, tràn đầy sự tin tưởng, nhưng đối với Thần Binh Chiến Đội và trăm lính đánh thuê kia, bà lần đầu tiên nhìn thấy, bởi vì bà không nhận ra Lý Cường Bình, chỉ nhớ được Thiết Trụ, càng không biết Lý Cường Bình mạnh mẽ hơn so với Thiết Trụ rất nhiều.

“Thập Tam Muội, bà không cần phải lo lắng, những người này rất mạnh, tôi tin tưởng bọn họ” Hồ Đầu quả thật rất kính nể Tiêu thiếu gia đến cực điểm, những người này, mỗi người đều là cao thủ. Đêm qua đối mặt với nhiều người như vậy, hắn không hề bị mẻ một miếng, mặc dù hắn không thổi phồng sự lợi hại của mình thế này, nhưng bốn tên tráng hán cũng không phải là đối thủ của hắn.

Những người này, không phải người, mà là quái vật. Nếu Hồ Đầu muốn xách giấy cho họ, người ta còn thấy ngại, vì động tác của hắn quá chậm.

Cho nên, không giống như Thập Tam Muội, hắn thật sự tin tưởng, hơn nữa cùng những người này kết giao bằng hữu, quả thật là một sự tình rất thống khoái, nghĩ rằng sắp giết được người của Thanh Trúc bang, hắn vô cùng hưng phấn.

Đây là một hành động với quy mô lớn, đương nhiên không có khả năng bắt đầu giữa ban ngày. Khi bóng đêm vừa phủ xuống, Tiêu Thu Phong toàn thể xuất động, phân thành sáu nhóm, hơn mười chiếc xe thẳng tiến Miếu Nhai.

Miếu Nhai vô cùng náo nhiệt, nhưng những người trên đường lúc này, có rất nhiều tay chân của Thập Tam Muội trong đó, và một phần là dân cư nơi đây.

“Thập Tam Muội trở về, Thập Tam Muội trở về ...” Trong Miếu Nhai, Thập Tam Muội là một ngọn cờ đầu. Bất luận HongKong biến đổi như thế nào, Miếu Nhai chỉ có một lão đại duy nhất, hơn nữa bọn họ cũng chỉ nhìn nhận một lão đại, đó chính là Thập Tam Muội.

Thập Tam Muội sinh ra ở đây, thành danh cũng ở đây, nơi này, từng ngọn cỏ, từng gốc cây, đều có dấu ấn của bà, nói bà là lão đại của Miếu Nhai, thì không bằng nói bà là gia chủ của Miếu Nhai, trong lòng của rất nhiều người, Miếu Nhai chính là một gia đình.

Chém giết là không thể tránh khỏi, hơn một trăm người của Thanh Trúc bang đang trấn giữ Miếu Nhai, nhìn thấy khí thế dữ dội như bão lửa của Thập Tam Muội đang đánh tới, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất, chính là bỏ chạy. Bởi vì chuyện quân hỏa bị cướp đêm qua, đã không còn bí mật.

Đương nhiên là cũng có kẻ chống cự, chết hơn ba mươi người, những kẻ sống sót còn lại lập tức đào tẩu. Những kẻ không chạy, cũng bị người của Miếu Nhai đánh chết, chiến tranh hắc đạo, đôi khi rất thảm khốc, nếu may không chết thì tao vong, sau khi Thanh Trúc bang chiếm lĩnh nơi này, đã giết chết không ít huynh đệ của Miếu Nhai, giờ phút này có cơ hội báo thù, không người nào nường tay.

Tin tức này rất nhanh truyền đến tổng bộ Thanh Trúc bang. Đêm qua quân hỏa bị đoạt, hôm nay địa bàn Miếu Nhai thì mất, còn Thập Tam Muội ra mặt, âm âm hưởng ứng, rất nhiều bang nhóm bị hắn chén ép, tựa hồ như có dấu hiệu bùng nổ.

Những tin xấu truyền đến dồn dập làm Thanh Ngọc Đường biến sắc, mục tiêu thống nhất HongKong của hắn, tựa hồ như đã gặp trở ngại, còn Tá Đẳng tức giận đến mức xém học máu, ngay cả Tam cũng đã gặp chuyện không may, mặt mũi hắn biết để đâu! Chuyện đêm qua, cấp trên đã phái người đến xử lý, hành động lần này của hắn, phỏng chừng đã kết thúc.

Đầu tiên là Tá Đẳng Biên Quân bị giết ngay trước mặt hắn, sau đó là chuyện vũ khí bị cướp, ngay cả Nguyên Tây đại tá vận chuyển quân hỏa cũng bị giết chết, mà bây giờ, Miếu Nhai hồi sinh từ đồng tro tàn.

“Thanh Ngọc Đường, ta muốn ngươi lập tức hạ lệnh công kích, công kích ...”

“Thật xin lỗi, Tá Đẳng tiên sinh, tình huống hiện tại không rõ, đối phương có bao nhiêu người chúng ta không biết, tôi không thể mạo hiểm, cần phải có kế hoạch thận trọng. Hơn nữa, Tá Đẳng tướng quân đã gọi điện đến, hạ lệnh đình chỉ hành động, ba ngày sau sẽ có kế hoạch tấn công mới”

Thanh Ngọc Đường đã sớm liên lạc với cấp trên Sơn Khẩu Minh, bọn họ đối với Tá Đẳng Mộc vô cùng thất vọng, tình thế bất lợi, cho dù không ra lệnh tự sát, cũng hàng chức, cho nên bây giờ không cần phải nể mặt chó của hắn.

Hơn nữa, Sơn Khẩu Minh đã phái tăng viện cường đại đến, nhất định phải san bằng HongKong, phát triển đại bản doanh của Sơn Khẩu Minh ra toàn thế giới, cho nên hành động lần này, toàn lực phối hợp.

Tá Đẳng Mộc đương nhiên biết, nên cũng bởi vì thế, hắn muốn thừa dịp cấp trên chưa đến, lập công chuộc tội, nhưng thật không ngờ, tên đàn ông này không nhận thức được.

Thật ra thì ... đây cũng là bản tính của chúng, chỉ muốn để chúng làm, không để cho người khác làm.

“Keng” một tiếng, hắn đã rút trường đao ra, lạnh lùng nói : “Bát cát, mày dám cãi lệnh tao ...”

Thanh Ngọc Đường cười khinh bỉ nói : “Tá Đẳng Mộc tiên sinh, tướng quân nói qua, chỉ cần ông dám kháng lệnh, người nhà của ông nhất định sẽ chết, nghe nói ông có một người con gái mười sáu tuổi đang làm khách tại nhà tướng quân thì phải”

Tá Đẳng Mộc uể oải buông đao ra, trong nháy mắt tựa hồ già thêm chục tuổi, cả người ngồi xuống đất. Trên đời này, hắn yêu thương nhất chính là đứa con gái đó. Con người vô tình này, cũng biết thể hiện tình cảm, quả thật làm cho Thanh Ngọc Đường kinh ngạc.

Tá Đẳng Mộc biết, đây là quy định của Sơn Khẩu Minh, nếu có thành viên ra ngoài chấp hành mệnh lệnh, phải có người nhà trở thành con tin, đề phòng kẻ đó bỏ trốn hoặc trái lệnh. Mà hắn, cả đời hy sinh cho Sơn Khẩu Minh, nhưng thật không ngờ, tướng quân lại có thể lạnh lùng uy hiếp hắn như thế.

“Tập hợp võ sĩ đội, ta muốn dùng tinh thần võ sĩ, hướng về Tá Đẳng gia chứng minh, Sơn Khẩu không có kẻ nhu nhược!” Võ sĩ đội là thuộc hạ dưới tay hắn, chỉ nghe lệnh của hắn, giờ phút này muốn dùng tính mạng của những người này chứng minh lòng trung thành của hắn, và cũng vì bảo vệ người nhà hắn.

Lúc này, Thanh Ngọc Đường không khuyên can, chỉ ở bên cạnh lạnh lùng miệt thị, chỉ bằng vài người, muốn đối phó với Miếu Nhai, thôi thì tự đập đầu vào miếng đậu hủ chết đi cho rồi.

Nhưng tướng quân có lệnh, bản thân đã nói cho hắn biết, nên không cần phải ngăn cản hành động của hắn.

Tự tìm cái chết, thì đừng trách người!

189. Chương 189 : Đơn Đấu? Mày Không Có Cửa

Hồ Đầu vội vàng chạy đến chỗ của Thập Tam Muội, kêu lớn : “Thập Tam Muội, Thanh Trúc bang tấn công ...”

Thân thể Thập Tam Muội vẫn chưa bình phục, nghe xong giật mình, đây là ban ngày, lá gan của Thanh Trúc bang cũng lớn thật!

“Mau, đi báo cáo cho Tiêu thiếu gia, dặn các huynh đệ, cẩn thận!”

Tiêu Thu Phong đã bước vào, tiếng bước chân dồn dập của Hồ Đầu như thế, đương nhiên hắn cũng nghe được.

“Thanh Ngọc Đường có lá gan lớn như vậy, tôi thật sự muốn chiêm ngưỡng một chút, bọn chúng bây giờ đang ở đâu?” Tiêu Thu Phong cũng nghe được Hồ Đầu nói, thật sự cũng bất ngờ, nếu Thanh Ngọc Đường đã có dũng khí công kích, như vậy coi như cũng có vài phần can đảm.

Hồ Đầu lại vội vàng nói : “Tiêu thiếu gia, không phải, không phải hắn, mà là đám tiểu Nhật Bản kia, cái tên gọi là Tá Đẳng Mộc, bây giờ đang ở trong miếu, nói là muốn cùng người đơn đấu”

Thập Tam Muội sửng sốt, thật sự quá bất ngờ, đơn đấu? Tên Nhật Bản kia bị điên hả? Muốn chết cũng phức tạp, đập đầu vào tường là xong, phỏng chừng còn thoải mái hơn.

Tiêu Thu Phong cảm thấy hứng thú, Lý Cường Bình lúc đó cũng bước vào, nghe vậy nói : “Phỏng chừng thằng này mắc bệnh khủng, Tiêu thiếu gia, chúng ta đi xem một chút đi”

Tiêu Thu Phong gật đầu, người ta đã có can đảm như vậy, hắn phải đi gặp mặt một chút, bên cạnh, Thập Tam Muội lạnh lùng quát : “Hồ Đầu, bảo huynh đệ chú ý một chút, đừng cho đám lưu manh của Thanh Trúc bang tiến vào”

Hồ Đầu gật đầu, điểm này, hẳn đương nhiên biết, Miếu Nhai có mấy ngàn huynh đệ, bây giờ có thêm hỏa lực hỗ trợ, cho dù là Thanh Trúc bang có tấn công, cho dù có chết, thì cũng phải lôi thêm mấy thằng chết chung.

Mụ Tổ miếu bây giờ, trở thành nơi nghỉ ngơi của mọi người, nhưng từ khi Miếu Nhai thành lập, nơi này ngày thường rất ít người đến, vì thế huynh đệ của Thập Tam Muội tạm thời ở đây.

Tá Đẳng Mộc cùng ba mươi sáu võ sĩ, ngồi xếp bằng một chỗ, mỗi người mang bên hông hai thanh đao, đầu quần khăn trắng, tỏ vẻ kiên định, có chết cũng không hối, có thể đây chính là tinh thần võ sĩ đạo chăng?!

Thập Tam Muội tiến lại quát : “Người các người cần tìm đã đến, Tá Đẳng Mộc tiên sinh, không đứng dậy nghênh đón sao?”

Lý Cường Bình cười khinh bỉ nói : “Đám người này, đều có một truyền thống, chỉ khi nào bị đánh thì mới bắt đầu tôn kính, điển hình là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh”

“Này, tiểu Nhật Bản, Tiêu thiếu gia của chúng ta đã đến, không phải muốn cùng người đơn đấu sao? Sợ hãi ..”

Mỗi người, mày một câu, tao một câu, khiến cho Tá Đẳng Mộc đang ngồi xếp bằng cũng phải run lên, đương nhiên không phải vì kích động, mà là vì tức.

Hắn đuổi chân ra, cả người đứng dậy, phía sau, hơn ba mươi tên võ sĩ cũng đã đứng dậy, tay vỗ về chuôi đao, chưa người nào có thể ô nhục tinh thần võ sĩ đạo của họ.

“Người Trung Quốc các người, đều là những kẻ không biết lễ giáo, ta không cùng các người so đo”

“Mẹ kiếp, lão tử muốn chửi thì chửi, không giống như những tên Sơn Khẩu Minh dối trá, ti tiện. Tiêu thiếu gia, loại tạp chủng này xin để tôi giáo huấn” Một thần binh chiến đội đã không chịu nổi sự kiêu ngạo này, chuẩn bị ra tay giáo huấn.

Hai mắt Tá Đẳng Mộc nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong, cuồng vọng nói : “Đối thủ của ta là Tiêu thiếu gia, muốn đánh với ta, người không xứng!”

Mẹ kiếp, giết người mà còn nói tư cách, Tiêu Thu Phong lạnh lùng cười, nói : “Vốn dĩ muốn cho bọn mày một cơ hội, nhưng bây giờ xem ra thì không cần nữa, mày căn bản là không xứng. Tiểu Lục, tên này giao cho người, vắn gậy dài cho nó cho tao, để cho nó bò về!”

Tiểu Lục Tử, chính là Thần Binh chiến đội viên khi này chửi.

“Cường Bình, động tác nhanh lên, không cần cho chúng đứng, nhìn là thấy phiền, súc sinh vốn dĩ phải bò dưới đất”

Dù không nói rõ, nhưng Lý Cường Bình đã hiểu, Tiểu Lục Tử càng hưng phấn hơn, chưa đánh đã muốn kiếm chuyện, mở mồm mắng : “Lão tử vắn cổ bọn mày, chửi cha mắng mẹ mười tám đời tổ tông của mày ...”

Trời ạ, thật sự là quá thô lỗ, nhưng đám người Hồ Đầu lại cười một cách khoái chí, không cách nào khác, lẫn lộn trong hắc đạo thì bản tính phải lưu manh. Cách chửi này làm cho bọn họ thấy sảng khoái, huống chi người bị chửi lại là đám người Nhật Bản, càng làm cho tâm lý họ sảng khoái gấp chục lần. Trận đánh lần trước tại Miếu Nhai, nhưng tên võ sĩ chó chết này đã giết không ít huynh đệ của hắn, giờ phút này nếu Thập Tam Muội không cản trở, phỏng chừng cả đám đã nhào lại.

Tá Đẳng Mộc đã khản trương lắm rồi, bây giờ đến đây, hắn đã mang theo cái suy nghĩ : Không chết không về. Chứng minh cho tinh thần hy sinh của hắn, nhưng Tiêu Thu Phong lại không cho hắn một cơ hội, nếu để một thằng nhãi đánh bại, hắn muốn chết, cũng sẽ rất khó khăn.

“Tiêu Thu Phong, người ... đồ nhu nhược!” Điên cuồng gào thét, hy vọng kích thích Tiêu Thu Phong, để cho hắn một cơ hội được chết.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại không hề tức giận, chỉ là giọng nói càng lạnh lùng hơn : “Làm cho nó câm miệng!”

Tiểu Lục Tử sử dụng sức mạnh của bản thân, như lời bàn cường công, Tá Đẳng Mộc luồng cuống tay chân, không có thời gian để nói bậy nữa “Xoẹt ...” một tiếng, trường đao rời vỏ, đao phong tuyết trắng, mang theo hơi lạnh chết người.

Nếu so sánh lực lượng thì hai bên không chênh lệch nhiều, như đao của Tá Đẳng Mộc đã giết qua rất nhiều người, sắc bén dị thường, cái mà Tiểu Lục Tử có thể thắng được hẳn bây giờ chính là sát khí. Vận dụng sát khí lãnh ngộ từ những trận chiến sinh tử ra để tấn công, tìm kiếm cơ hội chiến thắng.

Mặc dù không phải là dễ dàng, nhưng Tiêu Thu Phong đã cho hắn cơ hội, cùng với cao thủ đánh nhau, đối với Tiểu Lục Tử, là một cơ hội hiếm có.

Loại cơ hội hấp dẫn như vậy, đám Lý Cường Bình, Thiết Trụ đã gặp nhiều. Những người đối mặt với Thần binh Chiến Đội cũng không thua kém bao nhiêu, nhưng với cao thủ như Tá Đẳng Mộc thì Lý Cường Bình lần đầu tiên đối mặt. Ba mươi tên võ sĩ kia, căn bản là không có một tia kích thích, tay không đâm gãy đao của chúng, rồi đập nát đầu chúng, vô cùng dễ dàng.

Xa xa, một ít du khách nhìn thấy cảnh này, kinh hãi kêu lên, không biết gì hết, còn tưởng rằng nơi này đang đóng phim? Nếu không tại sao có nhiều võ sĩ mặc võ phục như vậy?

Máu đổ xuống, mỗi tên võ sĩ ngã xuống đều bị chặt đứt hai chân, gào thét thảm thiết. Mặc dù chúng không sợ chết, nhưng đau đớn thì không cách nào chịu được, huống chi còn sống sờ sờ mà bị chặt hai chân.

Càng có vài tên đáng thương hơn, bị đánh đến quáng gà, không biết chạy đâu, cuối cùng loạn hướng, bị đám người của Miếu Nhai đập văng vào trong.

Mấy con khỉ như vậy, còn chơi chưa đã mà, sao có thể để nó chạy.

Tiểu Lục Tử cùng Tá Đẳng lâm vào khổ chiến, Tiểu Lục Tử dụng độ với cao thủ, càng đánh càng hăng, nhưng Tá Đẳng thì càng nhụt chí. Nếu như bây giờ bị Tiêu Thu Phong giết, hẳn sẽ không thương tâm nhiều, mà còn có thể kiêu ngạo, bởi vì hắn biết, đó mới là cao thủ chân chính.

Mà hiện giờ, hắn phải đấu với một tiểu nhân vật thậm chí hắn không biết tên, cái này quả là một sỉ nhục rất lớn với hắn.

Lý Cường Bình vỗ tay thu công, mấy chục người đã ngã xuống, không ôm chân thì cũng nằm la liệt, nhìn Tiểu Lục Tử trong sân, tức giận quát : “Mẹ kiếp, Tiểu Lục Tử, ngày thường huấn luyện chỉ biết lười biếng, còn không nhanh lên, đứng rồi đó, đánh vào mặt con heo này ...”

“Đánh vào mông heo này ...”

“Đập vào chân heo kia ...”

Bốn phía đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, làm cho đao thế của Tá Đẳng trở nên loạn nhịp, đao mang biến yếu, Tiểu Lục Tử mỗi khi nắm bắt được cơ hội, liền công kích một cách điên cuồng, mấy lần bị đao phong xẹt qua quần áo nhưng vẫn không lui bước.

Áo ngoài đã bị chém nát, xé xuống dùng làm vũ khí luôn, để lộ ra thân hình cường tráng của Tiểu Lục Tử, trên người cơ bắp cuộn cuộn, đại biểu cho sức mạnh vừa mới tăng thêm một bậc.

Áo trong tay hắn, đã trở thành vũ khí lợi hại, đường đường là gia tướng của Tá Đẳng gia tộc, lại bị một cái áo rách nát làm cho vất vả.

Vù một cái, áo cuốn lấy trường đao, Tiểu Lục Tử đột nhiên lao đến, nắm tay trái công kích thẳng vào ngực của Tá Đẳng bằng sức cực mạnh. Hắn chấn động, lùi về phía sau sáu bước.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Lục Tử công kích trúng.

Hắn cũng không phải chiến sĩ bình thường, lực lượng rất mạnh, tung ra một đấm rất mạnh, hô hấp của Tá Đẳng Mộc đã bắt đầu rối loạn, hắn biết, hắn đã bại, bại rất thê thảm.

Đao vô tâm, chiến vô ý, loại đối thủ như vậy, thật sự rất chán, chịu không nổi một kích.

Xem bộ dáng của hắn bây giờ đi, cho dù là cao thủ của Sơn Khẩu Tổ, nhưng nhà Tá Đẳng đã không nhìn trúng hắn, ngay cả Nghênh Phi Nhất Đao Trảm cũng không học được, thật sự làm cho người ta thất vọng.

“Nhìn lão tử đạp chó này ..”Không biết Tiểu Lục Tử lĩnh ngộ đến đâu rồi, chân khí vận hành như bay, hình thành lực lượng xoáy tụ, đá một cước thật mạnh vào mông của Tá Đằng Mộc, làm cho hắn ngã xuống như một con chó đang xin ăn, vô cùng thê thảm.

“Bát Cát!” Hắn đứng dậy, trên mặt xuất hiện thái độ phẫn nộ, hai tay nắm chặt đao, điên cuồng lao lên, cần bản là không còn bình tĩnh, xem ra, thật đúng là bị điên không nhẹ.

Thua trong tay một người vô danh tiểu tốt, đối với hắn mà nói, là sự nhục nhã cả đời.

190. Chương 190 : Một Kẻ Đáng Thương, Đáng Buồn

Tiểu Lục Tử không làm cho Tiêu thiếu gia thất vọng, hai chân Tá Đằng Mộc đều bị đánh gãy xương, ngực bị trúng một quyền, khoe miệng đầy máu, nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Hắn chưa chết, lúc ngã xuống, còn muốn chậm rãi đứng dậy, nhưng lại thất bại. Giờ phút này, không ai thương hại hắn.

“Tao đã nói qua, mày không xứng đấu với tao, ngay cả một thủ hạ nho nhỏ của tao mà cũng đánh không lại, mày thật sự không xứng đáng làm võ sĩ, ngay cả tự sát cũng không xứng” Không ai giết hắn, người nào đi qua bên cạnh hắn cũng nhìn hắn bằng cặp mắt khinh bỉ, hoặc là căm hận.

Tá Đằng Mộc giết người của Miếu Nhai, cho dù chết một trăm lần, cũng không đủ, nhưng Tiêu Thu Phong không giết hắn, để cho hắn sống, giờ phút này đối với hắn mà nói, sống còn đau khổ hơn là chết.

Đối với một võ sĩ, chết không đáng sợ, cái đáng sợ nhất chính là vẫn để cho chúng sống, nhưng hủy diệt tinh thần của chúng.

Dù Tá Đằng Mộc kêu gào thảm thiết : “Giết ta đi, giết ta đi ...” Nhưng trừ khinh bỉ, không người nào liếc hắn một cái, hắn chỉ là một tên phế nhân, không đáng để bọn họ động thủ, giết một con chó cũng mất nhiều sức hơn là giết hắn.

Khi Tá Đằng Mộc lui đi, Thập Tam Muội liền thu được tin tức, huynh đệ bên ngoài, phát hiện ra có rất nhiều người của Thanh Trúc bang, và có một vài người bị giết, cổ mỗi người đều bị một nhát đao cắt đứt. Tiêu Thu Phong nhìn thấy vết cắt, có thể tưởng tượng ra, tốc độ ra tay cực nhanh, đã đạt đến cảnh giới tận cùng.

Đó là một cao thủ chân chính!

Bởi vì dấu hiệu này, mọi người của Miếu Nhai lập tức cảnh giác, đối mặt với một lực lượng cường đại. Tiêu Thu Phong cũng nghĩ thầm, trong Sơn Khẩu Minh cũng có cao thủ như vậy, đều là thành viên trực hệ Tá Đằng gia tộc, nói không chừng là con hoặc cháu của Tá Đằng lão quỷ.

Tá Đằng Mộc bị người khác khiêng đi. Trong phòng của hắn, vị trí của hắn, nơi cái bàn trên cao, đã có một người trẻ tuổi ngồi xếp bằng, chừng ba mươi tuổi, mặt lạnh như băng, đang cầm một cái chén nhỏ, chậm rãi thưởng thức vị trà.

Hắn chính là cháu đời thứ ba, Tá Đằng Tam Lang, trưởng quân của võ sĩ Sơn Khẩu Minh, cũng là vị tướng quân từ miệng của Tá Đằng Mộc.

Tá Đằng Tam Lang từ năm tám tuổi đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc, như gia quy của Tá Đằng gia tộc, không phải dùng sĩ thì là kẻ nhu nhược. Cả đời của Tá Đằng Tam Lang chưa từng nếm mùi thất bại.

Hơn nữa, hắn là một kẻ chấp pháp tàn khốc, từ năm mười sáu tuổi, nắm giữ võ sĩ đường, bốn môn đệ tử chết trong tay hắn đã có hơn trăm mạng người.

Theo lời hắn nói, Tá Đằng gia tộc không cần phế vật, mà gia chủ, Tá Đằng lão quỷ cũng yêu thích hắn, làm cho hắn quyền thế ngập trời, cả Nhật Bản không xem ai ra gì, cần rõ khó ai bì được.

Quay đầu lại nhìn Tá Đằng Mộc đang nằm trên cang thương, mắt của hắn không biểu thị một tia tình cảm, giống như là một khúc gỗ vậy, hoặc là, hắn vốn là một kẻ không có tình cảm, trời sinh là một cỗ máy giết chóc.

“Tá Đằng Mộc, bốn tướng quân hiện tại thu hồi tên do gia chủ ban cho ngươi, ngươi không xứng đánh với dòng họ cao quý. Từ hôm nay, ngươi không phải là người của Sơn Khẩu Minh, ngươi có thể đi”

Trong mắt Tá Đằng Tam Lang, Tá Đằng Mộc chỉ là một kẻ nhu nhược, một phế vật không có tác dụng gì.

Tá Đằng Mộc cả kinh, vội vàng quỳ xuống hướng về Tá Đằng Tam Lang thỉnh cầu : “Xin tướng quân ban cho tôi quyền lợi!”

“Ngươi không xứng có được tinh thần võ sĩ đạo, nếu muốn chết, tự mình giải quyết, cút ...”

Tá Đằng Tam Lang không có hứng thú nói chuyện với hắn, nói chuyện với hắn là một sự nhục nhã. Tá Đằng gia đều là dũng sĩ, không có loại phế vật này, nếu truyền ra ngoài, sẽ làm mất mặt của gia tộc.

Tá Đằng Mộc vẫn chưa đứng dậy, mà tiếp tục quỳ cầu : “Tướng quân, thuộc hạ không cần xin người tha thứ, giờ phút này khẩn xin người đem nữ nhi trả lại cho thuộc hạ!”

Tá Đằng Tam Lang bây giờ mặt lạnh như băng, lộ ra một nụ cười quái dị, nói : “Hạnh Tử mấy ngày nay hầu hạ ta rất tốt, vì để thưởng cho nàng, ta đã quyết định bồi dưỡng nàng thành nữ minh tinh siêu cấp, rồi đưa nàng đến câu lạc bộ A, nếu ngươi muốn nhìn thấy nàng thì phải mua vé mới được nhìn!”

Sắc mặt Tá Đằng Mộc tái xanh, cả người run run, Hạnh Tử đáng thương của hắn, năm nay mới mười sáu tuổi, nhưng lại lạc vào thảm cảnh bi thương, không chỉ bị người ta cưỡng bạo, lại còn trở thành diễn viên đóng phim sex, loại đau xót này, làm cho Tá Đằng Mộc điên cuồng.đứng dậy.

Người đàn ông trước mắt là ai, hắn hiểu rõ hơn kẻ nào hết.

“Tao giết mày ...”Trong tay không có đao, nhưng lại cầm lấy một cây gậy gỗ, hướng về chỗ Tá Đằng Tam Lang, kỳ vọng duy nhất trong lòng đã mất, thật sự là không còn muốn sống nữa.

Mộc côn bị chụp lấy, Tá Đằng Tam Lang hừ lạnh một tiếng, nói : “Chưa ai dám cãi lời ta, con gái của ngươi làm ta tức giận, ngươi cũng như vậy, thua trong tay một tên vô danh tiểu tốt, căn bản là không xứng đáng làm võ sĩ”

Mộc côn động, di chuyển nhẹ nhàng, giống như một vật thể sống, xuyên thẳng qua cổ của Tá Đằng Mộc, giống như là một xiên qua cổ một con vịt để quay. Đáng thương cho tên kia, không kêu la được gì, bởi vì thanh quản của hắn đã bị hỏng.

Buông tay ra, Tá Đằng Mộc ngã xuống, ngoài cửa tiến vào vài người, xử lý thi thể, còn Tá Đằng Tam Lang bình tĩnh như nước, tựa hồ như không chịu ảnh hưởng của bất kỳ cái gì, bình tĩnh nói :”Những kẻ như vậy, giết hết đi, Sơn Khẩu Minh chúng ta không cần loại phế vật này”

“Xoẹt ...”một tiếng, bên ngoài đã vang lên những tiếng kêu thảm thiết, những âm thanh này vào tai hắn, tựa như một loại âm nhạc, Tá Đằng Tam Lang đã khép hờ hai mắt, làm ra bộ dáng say mê thưởng thức.

Liên tiếp ba ngày, Thanh Trúc bang không có một tia động tĩnh, cao thủ cường đại đã đến, làm cho Tiêu Thu Phong từ bỏ kế hoạch cường công, hắn muốn thăm dò thực lực của đối phương.

Đáng tiếc là, kể từ lúc viện binh của Sơn Khẩu Minh đến đã tăng cường rất nhiều lực lượng, trong vòng ba ngày, Miếu Nhai đã tổn thất hơn hai mươi trinh thám, làm cho Thập Tam Muội không dám coi thường vọng động. Trong khoảng thời gian ngắn, mây đen bao phủ khắp Miếu Nhai, làm cho mọi người cảm thấy ngột thở.

Lúc này, để xem ai thiếu kiên nhẫn hơn.

Người của Miếu Nhai đã rất khẩn trương, Hồ Đầu đã hai lần ba lượt thúc dục đánh, nhưng Tiêu Thu Phong lại không vội một chút nào, hắn không vội, Lý Cường Bình cũng không vội, Thần Binh Chiến Đội càng không vội. Bọn họ tin tưởng Tiêu Thu Phong, có thể phó mệnh cho hắn, chỉ là một lần chờ đợi ngắn ngủi này thì đáng là gì?

“Hồ Đầu, đầu đường có người đốt lửa trại, hình như là người của Thanh Trúc bang, chúng ta nhanh chân đến xem” Hồ Đầu đang lúc giận dữ, thì một người canh gác chạy vào, lo lắng báo cáo.

Hồ Đầu sững sờ : “Bọn chúng đốt lửa trại?” Có thể sao?

“Hồ Đầu nếu muốn biết thì tự đến xem, tiểu nhân cảm thấy kỳ quái, cho nên mới đến báo cáo, không biết có phải là âm mưu của Thanh Trúc bang hay không?”

Đốt lửa trại, đối với Miếu Nhai thì đúng là không sao, nhưng tại sao bọn họ không đến nơi khác, mà lại muốn làm loạn ở Miếu Nhai???

“Nói các anh em chuẩn bị vũ khí, để tao trốn to hai mắt đi nhìn một chút “ Hồ Đầu đi thẳng đến gặp người canh giữ Miếu Nhai, kiểm tra động tĩnh bên trong, nơi này có ít nhất ba trăm thủ hộ, lại có lượng số quân hỏa cường đại, cho nên hắn cũng không lo lắng lắm.

Đầu đường Miếu Nhai, khu ngã ba, giờ phút này đã trở nên hỗn loạn, hàng trăm chiếc xe đã bị xếp lại, mà ở giữa những chiếc xe đó, là hai người của Thanh Trúc bang đang đánh nhau sống chết, không chỉ những thế, trong đám người này, còn có võ sĩ của Nhật Bản.

“Mặc kệ Thanh Trúc bang, nhìn lũ tạp chủng kia đi, người mà bọn chúng đối phó, chính là bằng hữu của chúng ta, các anh em, thấy rõ chưa, ngắm ngay đám cẩu tạp chủng đó, toàn bộ giết hết”

Giữa ban ngày ban mặt mà người của Thanh Trúc bang chạy đến đây làm loạn, Hồ Đầu cũng không hiểu gì hết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhưng mặc kệ thế nào, giết đám võ sĩ của tiểu Nhật Bản đó thì luôn luôn không sai.

Vài hòng súng đã đứng lên, nã đạn vào đám võ sĩ. Trong đó có một tên xui xẻo, bị loại bắn lên hạng ba này headshot.

Đám người vây quanh lập tức truyền đến tiếng kêu sợ hãi. Kẻ khác còn dùng đao để giúp vui, nhưng bây giờ tiếng súng vang lên, còn có người bị nát đầu, loại chuyện tình như vậy, đạn thường không có mất.

Đám người đó lập tức tản ra, hỏa lực hai bên cũng hiện ra, mặc dù tất cả đều là người của Thanh Trúc bang, nhưng rất rõ ràng, bọn họ đã tách biệt.

Những người này đứng chung chỗ với cẩu tạp chủng, đương nhiên là kẻ thù của Miếu Nhai, lần này, Hồ Đầu tốt xấu gì cũng gom vào một chỗ xử hết. Lần trước còn chưa được dùng súng ngắm, bây giờ phải thử công dụng của nó.

Dùng đồ Nhật Bản để đối phó với người Nhật Bản, trong lòng Hồ Đầu liền “con mẹ nó thích quá”, chỉ đáng tiếc là, Tiêu thiếu gia đã nghiêm lệnh, chỉ cần Thanh Trúc bang không tiến vào Miếu Nhai, bất cứ phiền hà gì, cũng không được mạo muội hành động, nếu không hắn đã cầm đao ra ngoài chém người rồi.

Nhưng trong lúc đó, phe bên kia truyền ra tiếng thét : “Huynh đệ Miếu Nhai nghe đây, ta là người đàn bà của Tiêu thiếu gia, nếu các người nghe được, thì nhanh giết đám tạp chủng này giúp ta ...”

191. Chương 191 : Câu Chuyện Của Thanh Bình Nhi

Hồ Đầu bị hù đến giật mình, đàn bà của Tiêu thiếu gia? WTF?! Cái này không đùa được đâu.

“Hồ ca, người con gái kia hình như là Thanh Bình Nhi, là con gái của Thanh Ngọc Đường, không phải là đàn bà của Tiêu thiếu gia chứ???” Một người hình như đã nhận ra, trong đám hỗn loạn kia, quả thật có Thanh Bình Nhi.

Hồ Đầu trầm tư trong giây lát, rồi quát : “Con mẹ tui mày nhắm cho chuẩn một chút, giết chết đám súc sinh đó, đừng để người con gái đó gặp chuyện, nếu để Tiêu thiếu gia biết nàng xảy ra chuyện, tao có chặt đầu cũng không đền hết tội”

Cứu người đàn bà của Tiêu thiếu gia, đây là một chuyện rất là hệ trọng, huynh đệ của Miếu Nhai sẽ rất kính nể hắn. Trong lòng Hồ Đầu liền trở nên đắc ý, lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm như vậy, luôn hy vọng có một ngày như thế.

Tiếng súng không dứt, đám võ sĩ cũng đã bị thương rất nhiều. Giữa ban ngày ban mặt, đôt lửa đánh nhau không nói, còn nổ súng giữa đường, việc này đương nhiên kinh động đến nhiều người.

Thừa dịp cảnh sát đến càng lúc càng đông, mấy tên võ sĩ kia còn bận rộn, trốn vào đám người sẽ không bị thấy, chỉ là người của Thanh Trúc bang, đã bị vây không ít. Nhưng bọn chúng rất kiêu ngạo, ngay cả cảnh sát cũng không để vào mắt, còn phản kháng, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng súng đã dày đặc.

Một số bị giết, số khác thì đào tẩu, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Còn Thanh Bình Nhi đã mấy kẻ thủ hạ đáng thương trốn vào trong Miếu Nhai, Hồ Đầu không dám chậm trễ, vội vàng tiếp ứng, rồi đi rất nhanh trước khi cảnh sát sờ gáy. Mặc dù không biết người con gái này nói thật hay giả, nhưng đại danh của Thanh Bình Nhi thì đã từng nghe qua.

Trong Thanh Trúc bang, là một người rất có uy vọng.

Thanh Bình Nhi bây giờ rất tức giận, cùng nàng rời đi có hơn một trăm người, giờ phút này chỉ còn lại mười mấy người. Thật sự là ghê tởm, nàng nhận ra Hồ Đầu, tức giận quát : “Thì ra là tên khốn nhà người, thấy người khác gặp nạn mà không cứu, Tiêu thiếu gia đâu, ta phải đi gặp hấn cáo trạng!”

Hồ Đầu sững sốt, nhưng người bên cạnh đã quát : “Thanh Bình Nhi, người của Thanh Trúc bang đã giết rất nhiều huynh đệ của Miếu Nhai, để cô đi vào mặc dù không sai, nhưng cô là con gái của Thanh Ngọc Đường, cho dù chúng tôi giết cô, cũng không ai oán trách”

Thanh Bình Nhi tức giận quát lớn : “Thanh Ngọc Đường là Thanh Ngọc Đường, không có liên quan đến ta. Ta nói cho các người biết, ta luôn kính ngưỡng Thập Tam Muội, cũng đã khuyên bảo Thanh Ngọc Đường rất nhiều lần, không nên tàn sát lẫn nhau. Nhưng hấn không nghe, ta không còn cách nào khác, các người hận ta, dựa vào cái gì? Chẳng lẽ các người phạm pháp bên ngoài, rồi cho con mình vào tù chịu tội thay?”

Miệng lưỡi của Thanh Bình Nhi quả thật rất lợi hại, làm cho người kia không biết nên phản bác đạo lý của nàng thế nào. Hồ Đầu nói : “Thanh Bình Nhi tiểu thư, cô nói rất có đạo lý. Nhưng chúng tôi chưa từng nghe nói Tiêu thiếu gia có đàn bà, huống chi người đó là cô. Đi, chúng tôi dẫn cô đi gặp Tiêu thiếu gia, để cho người định đoạt, nhưng tôi cũng nói trước, các người không nên loạn động, bằng không đừng trách tôi không khách khí”

Hồ Đầu xử lý rất thỏa đáng, ít nhất cho đến bây giờ, hấn vẫn không tin tưởng người con gái này. Miếu Nhai và Thanh Trúc bang ở thế đối lập, mặc dù lời của nàng nói rất có đạo lý, nhưng để tin tưởng nàng, thì không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, Thanh Bình Nhi trong Thanh Trúc bang là nhân vật dưới một người trên vạn người, sao lại bị người khác đuổi giết?

Thập Tam Muội nhìn người con gái trước mặt cũng phải giật mình. Tại HongKong, đàn bà phụ nữ mà có thể khiến bà chú ý cũng không nhiều lắm, Thanh Bình Nhi là người duy nhất, có lẽ bởi vì lẫn lộn trong hắc đạo đã lâu, nên bà rất thích phụ nữ, không phải là thích theo kiểu “Nam-Nữ”, các nàng đủ tàn nhẫn, đủ kiên định, đủ quyết đoán.

Trong số đó, có cả Thanh Bình Nhi, Thập Tam Muội đã sớm nghe qua, Thanh Trúc bang có một người con gái như vậy, nhưng thật không ngờ, hôm nay đã được gặp mặt.

Nghe nói nàng là người đàn bà của Tiêu thiếu gia, Thập Tam Muội cảm thấy có chút nuối tiếc, cả HongKong này có rất nhiều cô gái muốn nói như vậy, nếu bà trẻ lại hai mươi tuổi, bà cũng sẽ nói như thế.

Chẳng qua, người con gái trước mắt này, quả thật không tồi, Thanh Ngọc Đường có thể sinh một đứa con gái như vậy, cũng có thể thỏa mãn.

“Thanh Bình Nhi, theo lời cô nói thì cô trở thành đàn bà của Tiêu thiếu gia khi nào? Theo tôi được biết, thời gian Tiêu thiếu gia ở HongKong là rất ít, tựa hồ như chưa từng tiếp xúc với cô. Huống chi, bây giờ chúng ta đang ở thế đối lập “

Thập Tam Muội tuy lớn lên trong sự chém giết ở Miếu Nhai, nhưng luôn luôn ân oán rõ ràng, không giống như những tên xã hội đen, hèn hạ vô sỉ, bắt cóc thân nhân uy hiếp, bà khinh!!!!

“Tối ngày hôm trước, hắc đã cứu tôi một mạng, còn giúp tôi giết tên súc sinh kia, tôi đã phát thệ, ai có thể giúp tôi giết tên súc sinh đó thì tôi sẽ gả cho người ấy. Cho nên, bây giờ tôi là đàn bà của Tiêu thiếu gia”

Thập Tam Muội lẳng lặng nghe, cười khở, người con gái này thật không biết ngượng ngùng, dám nói dám làm, quyết đoán lưu loát, tính cách cường hãn khó nói được.

“Hồ Đầu, mời Tiêu thiếu gia lại đây, chúc mừng người, tối nay đã có người sưởi ấm giường giúp”

Thập Tam Muội vẫn còn giữ được sự trêu chọc, trong thời khắc khẩn trương này, Thanh Bình Nhi đến đây, có lẽ mang cho Miếu Nhai nhiều hy vọng hơn, xem như là một chuyện tốt.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của nàng, Thanh Bình Nhi không nói láo.

Tiêu Thu phong đang ở cùng chỗ với Lý Cường Bình và đám lính đánh thuê để bàn bạc về vấn đề công kích Thanh Trúc bang, hơn nữa tăng viện của Sơn Khẩu Minh quả thật rất mạnh, cho nên bọn họ buộc phải cẩn thận.

Nghe Hồ Đầu báo cáo, hắc giật cả mình, còn Lý Cường Bình đã không nhịn được cười.

“Tiêu thiếu gia, tôi bội phục thân thủ của người, càng bội phục vận đào hoa của người. Không biết tiểu thư nhà nào coi trọng người vậy, biết người ở HongKong không ai sưởi ấm nên tìm đến cửa”

Lý Cường Bình đi theo Tiêu Thu Phong đã lâu, đương nhiên biết, trong nhà có Liễu Yên Nguyệt, đông nam chi hoa, tại Trung Đông có Ruth, tuyệt đại yêu mị, nhưng ở HongKong này thì vẫn còn đang lẻ loi.

“Đi, để xem người con gái nào có dũng khí như vậy. Nếu tướng mạo xinh đẹp, Tiêu thiếu gia đừng từ chối. Con gái mà có hào khí như vậy, Tiểu Lục Tử có chút kính trọng”

Đoàn người đi phía sau Tiêu Thu Phong, vội vã đi đến đình viện, mấy ngày nay đang buồn bực, tìm một chút việc vui cũng là chuyện tốt, thả lỏng tinh thần!

“Là anh, không sai, chính là anh, Tiêu thiếu gia, anh có nhận ra em không?” Thanh Bình Nhi vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của Tiêu Thu Phong, vẻ phiêu dật lạnh lùng, người đàn ông trong tâm trí nàng, chính là người này.

Tiêu Thu Phong cảm thấy mơ hồ, người con gái này quả thật rất quen ... hình như ... không đúng ... hắc đứng dậy, quát : “Là cô ... cô tên là Thanh Bình Nhi. Sao cô lại đến đây, có phải vừa xảy ra chuyện gì không?”

“Oa, Tiêu thiếu gia, Bình nhi thật đáng thương ...”Tiêu Thu Phong vừa nói xong, Thanh Bình Nhi đã nhào vào lòng hắc. Trời ạ, hắc muốn đẩy cũng không ra, ôm vào thì lại không được, bởi vì người con gái này đang khóc tí tê trong lòng hắc, thương tâm vô cùng.

Đoàn người vây quanh lại, đã có vài người cười khở, nhìn thấy bộ dáng không thể tránh né của hắc, bọn họ đúng là không cười cũng khó, người con gái này quả thật rất lợi hại.

Thập Tam Muội dù sao cũng chung phạm đàn bà, nhẹ nhàng gọi Thanh Bình Nhi dậy, nói : “Thanh Bình Nhi, đừng khóc, Tiêu thiếu gia ở đây, em có chuyện gì cứ nói đi, tại sao em lại trốn đến đây?”

Thanh Bình Nhi khóc một trận, mặt đầy lệ, không một chút giả tạo, hình như nàng khóc hay cười, đều là chân tình, không hề giả dối.

“Tiêu thiếu gia, Tá Đẳng Mộc đã chết, những tên võ sĩ dưới tay hắc đều bị giết, chính là do tên súc sinh kia ra lệnh, em chỉ nghe được rất nhiều người gọi hắc là Tướng Quân, hắc rõ ràng là một tên sát nhân cuồng ma!”

“Hắc ở trong Thanh Trúc bang ba ngày, suốt ba ngày nay, Thanh gia của em có sáu tỷ muội bị hắc tao đập, trong đó có hai người bị tra tấn đến không còn hình người, trở nên điên loạn, ngày hôm qua, trong lúc vô ý, hắc đã trông thấy em ...”

Bốn cũ soạn lại, nội dung thì tương tự, trước thì Tá Đẳng Biên Quân, giờ phút này là Tá Đẳng Tam Lang, nghe Thanh Bình Nhi nói, mỗi người nơi này đều cảm phần, không phải là người, chính xác là một tên súc sinh.

Thập Tam Muội thở dài, Thanh Ngọc Đường dù nhu nhược, nhưng cũng là kẻ khôn khéo, tự nhiên lại “Trợ Trụ Vi Ngược”, cuối cùng là hấn muốn gì?

“Cha của cô không phải là người đứng đầu bang sao, hấn không nói gì?” Tiêu Thu Phong mở miệng hỏi, giờ phút này hấn đã bình tĩnh lại.

Trên mặt Thanh Bình Nhi đầy phần nộ, nói : “Người cha đáng yêu của em khuyên em gả cho tên súc sinh ấy, nói là, chỉ cần em gả cho hấn, Thanh Trúc bang sẽ có bảo chưởng, trở thành bá chủ của HongKong. Giờ phút này, em đã ân đoạn nghĩa tuyệt, trong lòng Thanh Bình Nhi, đã không còn cái xưng hô đó”

“Em biết, mặc kệ là em có đồng ý hay, tối nay cũng sẽ khó thoát được độc thủ của hấn, cho nên nhờ những bang chúng ngày thường hay quậy phá tại đây dọn đường đi ra, Tiêu thiếu gia, lời thề đêm đó, anh cũng biết, anh đã giúp em giết tên súc sinh đó, bây giờ em đã là người đàn bà của anh, anh là chỗ dựa duy nhất của em, anh nhất định phải giúp em”

Tiêu Thu Phong không nói gì, người con gái này, vẻ mặt thương tâm và bất lực, hấn làm sao có thể mở miệng từ chối.

Thập Tam Muội cười nói : “Thanh Bình Nhi, em yên tâm, chỉ cần em thật tâm, chị sẽ làm mai cho em, cam đoan không làm em thất vọng”

192. Chương 192 : Chiến Sự Tái Khởi

Tá Đẳng Tam Lang giận dữ, tán cho những tên võ sĩ trốn về mấy cái bạt tai.

“Thanh Ngọc Đường ..” Một tiếng quát, Thanh Ngọc Đường như một con chó cụp đuôi chạy vào, khom người hỏi : “Tá Đẳng tướng quân, xin hỏi có gì phân phó!”

Thanh Ngọc Đường quả thật hối hận, hấn chỉ muốn tìm đồng bọn để hợp tác, kiếm chỗ dựa mà thôi. Nhưng thật không ngờ, những tên của Sơn Khẩu Minh này, từng người từng người, đều là cái thứ gì đâu.

Hấn đã ngồi lên thuyền, chỉ có thể tiến, không thể lui. Giờ phút này hấn không dám đắc tội với con quỷ kia, đối mặt với sự phản hận của gia tộc, hấn cũng chỉ biết câm lặng.

“Tập hợp nhân mã của Thanh Trúc bang, ta muốn trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt Miếu Nhai, còn nữa, phải đem con gái của người về đây. Cút!!!”

Thanh Ngọc Đường rời khỏi đây, trên người đã đổ đầy mồ hôi lạnh, theo ấn tượng của hấn thì Tiêu Thu Phong cũng cho hấn áp lực tương tự như vậy, nhưng không có sự điên cuồng như thằng kia. Hấn không biết cái này là phúc hay là họa, nhưng hấn rất rõ, hấn đã không còn đường lui.

Trong Thanh Trúc bang đã có vài người rời đi vì bất mãn. Đối mặt với những minh hữu Miếu Nhai, rồi tranh đoạt HongKong, trở thành chủ nhân duy nhất của HongKong. Mà bây giờ, sau khi cùng Sơn Khẩu Minh hợp tác, bọn họ đã mất đi những điều khoản hợp tác, bây giờ bọn họ đã trở thành nô lệ.

Tức giận, nhưng phải đè nén, vì không người nào đủ dũng khí phát tác, trong ba ngày nay, đã có vài cô gái của Thanh Trúc bang bị cưỡng bạo, càng làm cho sự tức giận này sôi lên, dẫn đến tình trạng hết sức căng thẳng.

Thanh Ngọc Đường dù sao vẫn là kẻ đứng đầu, hấn vẫn còn có một chút uy tín, hạ lệnh chuẩn bị tất cả vũ khí để công kích, tối nay, đại chiến kịch liệt, nhất định sẽ triển khai.

Tá Đẳng Tam Lang càng lúc càng giận, cả người căng cứng, cố gắng áp chế để uống trà, trong lòng có xúc động muốn hủy diệt sự tồn tại của Miếu Nhai.

Cảm giác này, khiến hấn không thể quên được, giống như lần đầu khi hấn nhìn thấy Thanh Bình Nhi, hấn biết, người con gái này nhất định phải thuộc về hấn, không ai có thể cướp đi.

Nếu là trước kia, hấn muốn gì đều được. Đàn bà, hấn đã chơi qua nhiều, nhưng chưa ai hợp mắt, chưa ai có thể đi vào trái tim hấn.

Đối với Miếu Nhai, hắn rất khinh thường, trong lòng hắn thì đây chỉ là một bang phái nhỏ nhỏ, với chiến lực cường đại của hắn, tuyệt đối không chịu nổi một đòn. Sở dĩ hắn đích thân đến HongKong bởi vì thuộc hạ hành sự bất lực, làm mất mặt mũi hắn, và hắn không muốn để cho tình thế này càng trở nên xấu hơn.

Nếu không, sẽ có rất nhiều người trước mặt Thái thần nói xấu về hắn, hắn tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra.

Thái Thần vẫn chưa xác định người thừa kế, vẫn còn đang khảo nghiệm ý chí bọn họ. Điểm này, Tá Đẳng Tam Lang hiểu rất rõ, bây giờ, hắn tuyệt đối không thể bại dưới tay kẻ nào.

Một khi Thái Thần đã thích HongKong như vậy, thì hắn sẽ dùng máu và thịt để biến HongKong trở thành đại bản doanh của Sơn Khẩu Minh, tự mình dâng tặng một món quà cho Thái Thần. Dĩ nhiên, Thái Thần sẽ rất vui lòng.

Nếu có đàn bà, thì có lẽ hắn sẽ ở đây thêm vài ngày. Nhưng Thanh Bình Nhi rời khỏi đây, làm cho hắn không còn hứng thú với đàn bà. Ăn không được thì đập đổ. Lợi đao dài đã nắm trong tay, đao ảnh hư ảo, mang theo đao khí vô cùng, nuốt lấy không khí nơi đây.

Trong một căn phòng nhỏ của Thanh Trúc bang, bây giờ có ba người. Trong đó là một ông già, chòm râu bạc trắng, nhìn trần thế bằng một cặp mắt đau thương, trên mặt mang nhiều nỗi u sầu, cộng thêm ba phần bất lực.

“Trường lão, Thanh Trúc bang tuyệt đối không thể đi xuống như vậy, Thanh Ngọc Đường đã hoàn toàn mất đi lý trí, trở nên điên cuồng, bán mạng anh em cho đám Sơn Khẩu Minh. Chúng ta phải hành động!!”

“Đúng vậy, trường lão, chúng ta đã hết cách. Tối nay sẽ lại nổ súng với Miếu Nhai. Lần này cũng giống như lần trước, thắng bại rất khó phân, hơn nữa, Miếu Nhai và Thanh Trúc bang đều là người Trung Quốc, dù là nội loạn, cũng không liên quan đến đám Tiểu Nhật Bản. Loại chuyện này, nếu nghĩ kỹ lại, chỉ có bọn chúng chiếm tiện nghi!”

Lão già râu bạc thở dài, nói : “Các người muốn như thế nào?”

Người trung niên lập tức nói : “Tôi cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bãi điều chức bang chủ của Thanh Ngọc Đường, chúng ta kiên quyết ủng hộ tiểu thư lên làm bang chủ mới. Nghe nói nàng đã chạy đến Miếu Nhai, chúng ta chuẩn bị hội hợp cùng nàng, sau đó chấn chỉnh Thanh Trúc bang”

Lão già đứng dậy, nói : “Các người cứ làm đi. Ta đã quá già, thật sự không thể giúp được gì cho các người. Bất quá, nha đầu Thanh Bình Nhi kia quả thật rất tốt, có lẽ sẽ giống như Thập Tam Muội”

Lão già rời đi, nhưng lời ông nói không khác gì đồng ý.

Miếu Nhai đã thu được tin tức, tối nay nhất định sẽ có bão.

Thập Tam Muội dẫn mười mấy tên đầu mục đi, phân bố nhân thủ chung quanh, lấp kín Miếu Nhai từ trên xuống dưới, không chừa một đường thông. Còn vấn đề cao thủ, để cho Tiêu Thu Phong xử lý toàn bộ.

“Cô xác định bọn chúng sẽ làm vậy?”

“Tiêu thiếu gia, nếu anh tin tưởng em, em có thể bảo đảm với anh, bọn chúng nhất định sẽ làm như vậy. Vì trong hoàn cảnh như vậy, sẽ không ai có thể chịu đựng được, trừ phi tất cả đều muốn làm chó”

Tiêu Thu Phong quay đầu lại hỏi : “Mọi người thấy sao?”

Thập Tam Muội cười nói : “Chúng tôi đương nhiên là nghe theo Tiêu thiếu gia. Kỳ thật làm phụ nữ, tôi cũng tin tưởng Bình nhi, đối với Miếu Nhai, cũng là một cơ hội tốt. Nếu quả thật như vậy, chúng ta có thể hợp lực đối phó với Sơn Khẩu Minh dễ dàng hơn”

“Hôm nay, nhiều người ở đây, tôi, Thanh Bình Nhi cam đoan với mọi người. Tôi phát thệ, sẽ không phản bội Tiêu thiếu gia, cả đời này đều làm người đàn bà của anh ấy. Còn phần anh, Tiêu thiếu gia, anh có muốn em hay không, em không ép buộc, nhưng em sẽ làm cho mình trở nên xứng đáng”

Tiêu Thu Phong không muốn tiếp tục đề tài này, vội nói : “Vậy cô làm đi, đừng để tôi thất vọng”

Để cho nàng hành động, cũng là để cho mọi người tin tưởng, người con gái này quả thật có chút vấn đề. Nhưng đêm nay là cơ hội tốt nhất để chứng minh. Tất cả đều hy vọng rằng chuyện này không phải là giả.

Thời gian trôi đi càng lúc càng nhanh, khí tức giết chóc càng trở nên nồng nặc. Buổi chiều, gió mát, lá rơi rụng, cảnh tượng vô cùng bình yên. Nhưng tối nay, tại Miếu Nhai, Thập Tam Muội đã thông báo, đêm nay sẽ là một đêm náo nhiệt. Cho nên bây giờ, mọi vật rất yên tĩnh, im lặng đến đáng sợ.

Hàng trăm đôi mắt cùng nhìn lên bầu trời đêm, và chờ đợi kẻ địch xuất hiện.

“Chúng đến ...” Tiêu Thu Phong lẳng lặng ngồi xếp dùi. Hai mắt khép hờ, đột nhiên mở mắt ra nói. Bọn chúng đến, nhưng “chúng” ở đây không phải là người của Thanh Trúc bang, mà là võ sĩ và ninja của Sơn Khẩu Minh.

Hơn một trăm tên ninja lợi dụng màn đêm để ẩn thân, yên lặng áp sát. Tá Đẳng Tam Lang để bọn chúng đi đầu, nếu thuận lợi thì tập kích quân địch, để lúc tiến công trở nên thuận lợi.

Giờ phút này, Lý Cường Bình cũng biết : “Là ninja ...”

“Cường Bình, đi đi, không cần khách khí, gặp ai giết đó”

Lý Cường Bình gạt đầu, vung tay lên, Thần Binh Chiến Đội biến mất trong nháy mắt... Màn đêm không trăng, mây đen bao phủ, trong lòng mọi người ai cũng biết, sắp có mưa.

Cũng là mưa, nhưng mà là một trận mưa máu. Sơn Khẩu Tổ dựa vào võ sĩ và ninja, thực lực quả thật rất cường hãn, hơn nửa nhân số rất đông. Nếu như chỉ là một bang phái bình thường chắc chắn không phải là đối thủ của chúng. Hơn nữa, loại ẩn thân thuật này, người bình thường sẽ rất khó đối phó.

Trường đao vừa hiện là lập tức lấy mạng, những kẻ này xuống tay tàn nhẫn, sinh ra đã là một cỗ máy giết người, tàn nhẫn giống Tá Đẳng Tam Lang.

“Đừng ... đừng ...” Khi đám ninja vừa tiến vào được khoảng chừng năm phút, hơn một ngàn tay súng đã lên tiếng. Giờ phút này, huyết chiến giữa Thanh Trúc bang và Miếu Nhai đã chính thức khai mạc.

Miếu Nhai vốn có rất nhiều hẻm nhỏ, nếu không phải là người ở đây sẽ không phát hiện ra được. Nơi này có một thông đạo bí mật, sở dĩ Thập Tam Muội nói bí mật này cho Thanh Bình Nhi nghe, bởi vì bà tin mình không nhìn lầm người, cũng cho người con gái này một cơ hội.

193. Chương 193 : Kẻ Cuồng Vọng

Nhìn thấy Thanh Bình Nhi, Thập Tam Muội như nhìn thấy chính mình, cả đời bà đã không còn hy vọng gì. Nhưng Thanh Bình Nhi thì khác, nếu nàng thật sự có thể có được người đàn ông này, vậy thì cuộc sống về sau, nàng nhất định sẽ hạnh phúc.

Có lẽ bởi vì có nhiều điểm tương đồng, cho nên trong lòng Thập Tam Muội cũng hy vọng giúp đỡ nàng, để cho nàng thoát khỏi vận mệnh này.

“Chú Cát, các người cũng đến, trưởng lão đâu?” Nhìn những người ngày thường thân cận này, Thanh Bình Nhi có chút kích động, đối với sự chinh đồn Thanh Trúc bang đã có hy vọng.

Chú Cát chính là người trung niên đã thương lượng với vị trưởng lão kia, nhìn thấy Thanh Bình Nhi, hưng phấn nói : “Tiểu Bình nhi, con thật sự không sao, tốt quá. Chú Cát chỉ mang được có tám trăm người thôi. Thằng nhóc Tiểu Bình Đầu đã bị Thanh Ngọc Đường phái đi thủ cửa tây, phòng chừng sẽ đến chậm một chút. Nhân số của chúng ta chừng khoảng hai ngàn người!”

Thanh Bình Nhi gạt đầu, nói : “Chú Cát, không thành vấn đề, chỉ cần chúng ta đoàn kết, Thanh Trúc bang có hy vọng rồi, hơn nữa Tiêu thiếu gia đã đồng ý giúp chúng ta!”

Chú Cát cũng là người ngày đó có mặt đối phó với Phi Mã, nghe như vậy trên mặt đã hiện ra khát vọng dĩ thường. Chỉ cần Tiêu thiếu gia không so đo, cho Thanh Trúc bang một cơ hội, vậy là đã có hy vọng.

“Tiểu thư, Tiêu thiếu gia thật sự không trách tội chúng ta?” Chú Cát ngượng ngùng hỏi.

Thanh Bình Nhi gật đầu, cười nói : “Anh ta là một đại nhân vật, nhất định sẽ minh bạch tâm lý của huynh đệ Thanh Trúc bang. Hơn nữa, anh ấy đã giết tên súc sinh kia, con đã quyết định trở thành người phụ nữ của anh ta. Chú Cát, yên tâm đi, mọi chuyện giao cho con”

Chú Cát còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Thanh Bình Nhi đã hô lớn : “Các huynh đệ, chúng ta là dũng sĩ của Thanh Trúc bang, bây giờ đã đến lúc biểu hiện, từ hôm nay trở đi, Miếu Nhai là bằng hữu của chúng ta, cùng nhau đi đánh lũ tạp chủng tiểu Nhật Bản kia, để bọn chúng rút khỏi HongKong”

Nhưng người này đối với thủ đoạn của Tá Đẳng đã phải nhẩn nhện thật lâu. Giờ phút này được Thanh Bình Nhi khơi dậy, hận ý phần nộ, dưới sự dẫn dắt của chú Cát, đều yêu cầu đi chém lũ tiểu Nhật Bản kia, đó là điều mọi người mong mỏi.

Lúc này, Thanh Ngọc Đường đã vận dụng toàn bộ lực lượng, hẳn cũng biết, Miếu Nhai không trừ, địa vị của hắn sẽ không cách nào bảo toàn, hơn nữa nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Tiêu Thu Phong, hẳn rất sợ hãi. Cho nên tối nay đã tập hợp lực lượng tinh nhuệ nhất.

Đội ngũ gần vạn người, cầm đao cầm súng, đã vượt qua quy mô hắc bang ác đấu, hơn nữa trên đường bọn chúng đã mai phục không ít, ngăn cản cho đám cảnh sát phá rối, nói nay nhất định phải đuổi cùng giết tận Miếu Nhai.

Tá Đẳng Tam Lang mặc một bộ quân trang, ngực đeo đủ thứ huân chương, gương mặt lạnh lùng, sát khí lẫm nhẫm, tựa hồ như một tảng băng.

Khoát một cái áo choàng thật dài, hai tay đặt trước ngực, nhìn chăm chú vào cảnh chém giết nơi ngã tư đường, khóe miệng cười lại. Nơi này tối nay sẽ bị quét sạch hoàn toàn.

“Tướng quân, địch nhân rất mạnh. Ninja tiên phong của chúng ta đã tổn thất trầm trọng, tiến độ tấn công gặp khó khăn, xin mời tướng quân ra lệnh!” Một tên ninja đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, gấp giọng báo cáo.

Tá Đẳng không hề nổi giận, không có đối thủ, như vậy thì rất uổng phí chuyến đi của hắn, thản nhiên nói : “Ra lệnh cho võ sĩ, dẫn bọn chúng đến trước mặt ta. Bọn tướng quân nhất định phải giết từng kẻ một”

Tên ninja “khụ” một tiếng, thân hình biến mất trong bóng đêm.

Chém giết kịch liệt, lúc này, tiếng súng đã pha tạp, hai bên đấu đá lẫn nhau, tiến hành bắn chém cho đến chết.

“Các huynh đệ Thanh Trúc bang, không nên bán mạng cho Sơn Khẩu Minh, chúng ta là người HongKong, nơi này là địa bàn của chúng ta, là thế giới của chúng ta, đuổi đám tiểu Nhật Bản đi ...”

Lời nói chưa dứt đã bị tiếng súng dìm chết, Thanh Ngọc Đường người đầy máu tươi, tay cầm một khẩu súng máy, điên cuồng gào thét : “Tiến vào trong, quét sạch Miếu Nhai cho tao, HongKong là của chúng ta, tiền sẽ tiêu không hết, gái đẹp nhiều vô số, huynh đệ Thanh Trúc bang, tiến lên, ai bắt lấy tên phản đồ kia, tao thưởng cho ba mươi ngàn vạn”

Thanh Ngọc Đường đã hoàn toàn mất đi lý trí, hết thuốc cứu rồi.

“Thanh Ngọc Đường, mày không xứng làm bang chủ. Đứng cùng phe với lũ súc sinh kia, huynh đệ Thanh Trúc bang, chẳng lẽ các người muốn để người nhà bị đám tiểu Nhật Bản này lăng nhục, huynh đệ tử muội của các người bị chúng giết hại. Thanh Bình Nhi ta, muốn trọng chỉnh Thanh Trúc bang, đuổi đám cẩu tạp chủng kia ra khỏi HongKong, nếu các người còn là đàn ông, thì để nòng súng nhắm ngay chúng”

Lúc này vẫn chưa ai nổ súng, bởi vì đứng đằng kia chính là Thanh Bình Nhi, người có ảnh hưởng rất lớn đến Thanh Trúc bang, không như lão Cát kia.

Rất nhiều người đã động tâm.

“Tiểu thư, Tiểu Bình Đầu tôi nghe lời cô, các anh em, đem nòng súng nhắm về đám cẩu tạp chủng kia đi, đây mới là kẻ chúng ta nên giết, thay mặt cho các anh em trong bang mà báo thù, thay mặt cho những người con gái của Thanh gia bị lăng nhục!”

Tiểu Bình Đầu và lão Cát đã thương lượng với nhau, mới lợi dụng lúc này để thay đổi không khí, chuyển biến lòng người.

Hành động của Tiểu Bình Đầu đã làm cho nhiều người do dự, Sơn Khẩu Minh trong Thanh Trúc bang muốn làm gì thì làm, đặc biệt là đám võ sĩ, không có việc gì thì đi kiếm người đánh nhau, hơn nữa chưa bao giờ hạ thủ lưu tình, rất nhiều huynh đệ đã bị đánh tàn phế, nhưng Thanh Ngọc Đường vẫn không đòi lại công bằng cho họ. Bấy nhiêu đó, cũng đã đủ biến thành hận ý.

Trên gương mặt của Tá Đằng Tam Lang xuất hiện một nụ cười, quát : “Kẻ nào trốn, giết ...”

Đây là hắc hạ lệnh cho đám võ sĩ và ninja, mệnh lệnh tuyệt sát tàn nhẫn.

Cho dù không có Thanh Trúc bang, hắc cũng muốn san bằng HongKong, không người nào có thể ngăn cản bước chân của hắc.

“Các huynh đệ, cùng nhau chống lại lũ Nhật Bản, giết ...”

Bầu không khí đã trở nên bất đồng, càng lúc càng có nhiều người của Thanh Trúc bang chuyển nòng súng. Còn Tá Đằng Tam Lang đã trở nên kích động, thân hình di chuyển như điện bàn, vì hắc đã nhìn thấy người con gái kia, tối nay, hắc nhất định sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, hắc cũng bắt lấy người con gái này, để đánh động nhân tâm mọi người, hắc không thích phản bội, nên không cho phép bất luận kẻ nào phản bội.

Cũng không biết từ lúc nào, bên cạnh hắc, đã lẳng lẳng xuất hiện một thân ảnh, đêm không trăng, không ánh sáng, thân ảnh này, tựa hồ như không tồn tại. Nhưng giờ phút này, Tá Đằng Tam Lang mới nhìn rõ, đây là một người đàn ông cao lớn, bình thân đứng đó, đôi mắt chớp động hiện ra một sự khinh bỉ.

Lý Cường Bình sau khi giải quyết xong ba tên ninja, một quyền đâm ra, mở miệng mắng to : “Nhìn cái con mẹ mày, chết mẹ đi ...”

Cánh tay cường kình của Tá Đằng Tam Lang vung tới, hai nắm đấm chạm nhau, trong nháy mắt, nổ ầm một tiếng. Nhất thời có vài người đứng gần đó bị kinh khí đánh trúng làm học máu.

Lý Cường Bình mạnh mẽ như vậy, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của hắc, thân hình bị hắc đánh lui về sau không dừng nổi, cả người dựa hắc vào bức tường.

Hai tay hắc chống tường đứng dậy, vẻ mặt xám xịt, xấu hổ nói : “Tiêu thiếu gia, thằng chó này mạnh quá, giao cho người. Để tôi đi giải quyết đồng tiểu quỷ cho!”

Kỳ thật hắc cũng muốn biểu hiện một chút trước mặt mọi người, nhưng sau khi test qua xong mới biết, tôn tử của Tá Đằng gia tộc này quả thật rất mạnh, cho dù dốc hết lực lượng tân sinh ra mà đánh cũng không phải đối thủ của hắc.

Tá Đằng Tam Lang từ năm tám tuổi đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện tàn khốc, mười sáu tuổi đã nắm giữ võ sĩ đạo tràng, bách chiến bách thắng, đương nhiên không phải một cao thủ tân sinh như Lý Cường Bình có thể so được.

Chiến trường đã loạn, Thanh Trúc bang, người thì trốn, kẻ thì đầu hàng, cũng có tên chống cự. Trong số này cũng có hơn trăm tên ninja và võ sĩ, bị người vây bắt giết chóc, tiếng súng dần dần đình chỉ, chỉ còn Tiêu Thu Phong đang đối mặt với Tá Đằng Tam Lang.

“Tiêu thiếu gia, em biết, anh nhất định sẽ không bại” Nàng hôn gió một cái lên mặt hắc. Trên gương mặt của Tiêu Thu Phong không có bất kỳ biểu hiện nào, bởi vì đối mặt với loại cao thủ siêu việt như vậy, hắc cũng muốn toàn lực ứng phó.

Nhưng trên gương mặt của Tá Đằng Tam Lang đã xuất hiện sự ghen tị, bởi vì người con gái kia phải là của hắc, không kẻ nào dám cướp. Vậy mà bây giờ đang cùng thằng đàn ông khác thân mật.

Dục vọng, ghen ghét, phản hận, tất cả cùng động. lực lượng toàn thân muốn bộc phát như một dã thú trong cơn điên, hét lên một tiếng xé gió.

“Tao muốn mày phải chết, chết rất thảm!” Khí kinh cường đại, mang theo sự oán độc, làm cho chiến ý hai người trong lúc đó càng đậm.

Năm ngón tay chậm rãi xiết lại, hình thành nắm quyền, những tiếng “Rắc rắc ...” theo gió truyền khắp nơi.

Chiến ý của Tiêu Thu Phong cũng đã lên đến cực điểm, quần áo dù có gió vẫn không động, rất tiêu sái, trái ngược hoàn toàn so với Tá Đẳng Tam Lang đang nổi giận, hình thành hai trạng thái đối lập.

“Gia tộc Tá Đẳng các ngươi đều là những kẻ tự phụ, cứ tự cho mình là thiên hạ vô địch!” Giọng nói của Tiêu Thu Phong mang theo một sự khinh bỉ.

Trên thế giới, Sơn Khẩu Minh tuyệt đối có thực lực cường đại, cho dù có chút thành tựu, nhưng không có người nào vừa mất. Nhìn bộ dáng của tên này, là biết sự giáo dục của chúng đã thất bại.

Cái loại người vừa nhìn đã thấy ghét, càng làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy thân thuộc, tin chắc rằng năm đó cũng bởi vì nhìn thấy những tên cuồng vọng như vậy, cho nên cha mới giáo huấn chúng!

194. Chương 194 : Không Thành Thần, Thì Thành Ma

Dù rằng cái bản mặt của thằng này nhìn rất đáng ghét, nhưng sức mạnh của hắn, ngay cả Tiêu Thu Phong không thể không thừa nhận, đây là một cao thủ, ít nhất tại phương diện võ công, hắn cũng không làm mất thể diện của Tá Đẳng gia tộc.

Mỗi một chiêu như ngàn quân lực đạt, khí kinh mênh mông, mạnh mẽ như thủy triều. Hai người vẫn đứng trên mái hiên giao đấu, những tiếng nổ “Bùm bùm” không ngừng vang lên.

Người của Thanh Trúc bang đã chia làm hai phái, một bên theo Thanh Bình Nhi, phía kia vẫn tử trung với Thanh Ngọc Đường. Dù đây là cảnh thân nhân tương tàn, nhưng lại quyết định sống hay chết, cho nên không ai hạ thủ lưu tình, mà tạo ra kết quả này, đều do một tay Thanh Ngọc Đường!

Thần Binh Chiến Đội đối mặt với một trăm ninja ám sát, lưỡi dao sắc bén của võ sĩ cũng chớp động, lực lượng của Sơn Khẩu Minh, quả thật không phải một hắc bang bình thường có thể so sánh.

Thập Tam Muội dẫn dắt huynh đệ của Miếu Nhai, sau khi ẩn thân sau công sự, một bên che chắn cho Thần Binh Chiến Đội công sát, bên cạnh tiêu diệt những thằng ngu của Thanh Trúc bang, đặc biệt là Thanh Ngọc Đường, bà hận hắc thấu xương.

Nếu không có lượng vũ khí này, trận chiến hôm nay, Miếu Nhai quả thật không có bất kỳ hy vọng nào. Nhìn trên đường khí tức động lại, chân lực như cuồng phong bạo vũ, Thập Tam Muội lớn tiếng quát : “Hò Đầu, nói cho các huynh đệ, cho dù chết, cũng không được phép lùi. Nếu không sau này đừng xưng là huynh đệ của Miếu Nhai”

“Đại tỷ, người yên tâm, người của chúng ta cũng có suy nghĩ như vậy, chết cũng không lùi. Đừng để Thập Tam Muội thất vọng, đừng để Tiêu thiếu gia thất vọng, giết ... giết mấy tên khốn nạn đó” Theo tiếng rống của Hò Đầu, tiếng súng lại nổ lên liên hồi. Bên Thanh Trúc bang cũng trở nên rất lộn xộn, bên này đánh, bên kia trốn, còn Thanh Bình Nhi cùng lão Cát còn có Tiểu Bình Đầu, đương nhiên là tâm lý thể công, một bên đánh trả, một bên kêu gọi bọn họ thanh tỉnh. Chính đồn lại Thanh Trúc bang một lần, không nên “trợ Trụ vi ngược”.

Một vạn người cũng là một lực lượng tương đối lớn, huống chi còn có cả võ sĩ và ninja, nếu không phải có đám Thần Binh Chiến Đội Lý Cường Binh trợ lực, khẳng định Miếu Nhai đã bị đè bẹp.

“Các anh em, không cần khách khí, xuống tay nhanh một chút!” Lý Cường Binh liên tiếp vạn gãy cổ hai tên ninja, thuận chân đá bay một tên võ sĩ to con đi. Khát vọng lớn nhất của hắn bây giờ chính là giết chết hết những con chó này đi, để thấu hiểu được mị lực của cao thủ.

Đối với hắn, tuyệt đối không có cách nào học tập bình thường. Với mấy thằng ninja làm phiền này, thật ra hắn cũng không quá chán, nhưng những tên này hình như không sợ chết, giết một lại đến một, dưới tay hắn bây giờ cũng có hơn hai mươi, ba mươi thi thể.

Tiêu Thu Phong đã cho hấn nhiệt huyết, từ cuộc chiến với Thiết Huyết đoàn năm đó, đến vụ ở London và gần đây nhất chính là trận đánh ở Trung Đông, tâm của hấn trước giờ chưa từng thống khoái như vậy.

Nhưng không giống như những thống khoái vui sướng bình thường, trong tâm hấn, tràn đầy sự chém giết, thịnh hơn bất cứ thứ gì. Những người này, hôm nay nhất định phải chết.

Khi hấn giao thủ với Tá Đẳng Tam Lang, một người cường đại đặc biệt, đã có chút táo bạo ngang tàng. Nhưng giờ phút này, Tá Đẳng Tam Lang đã giống như dã thú, lực lượng cường đại đã tan ra cùng tứ chi, quả thật vô cùng ghê gớm.

Hơn nữa, hình như hấn đã từ bỏ những vũ kỹ của gia tộc, thậm chí ngay cả tuyệt kỹ lợi hại nhất, Nghênh phong nhất đao trăm, vẫn chưa dùng qua. Đối mặt với Tiêu Thu Phong chỉ dùng lực đối lực.

Tiêu Thu Phong rốt cục cũng đã cảm giác được có đối thủ. Nếu hấn không phải là súc sinh của Tá Đẳng gia tộc, có thể bọn họ sẽ làm bằng hữu, nhưng giờ phút này, trong hai người, nếu mày không chết thì tao vong, giết chóc là tín niệm duy nhất của bọn họ.

Đại chiến đệ nhất nhân sinh, ngay giờ phút này, lực lượng của Tiêu Thu Phong đã bùng phát, phát huy đến cơ hồ làm cho người ta lâm vào tình trạng sợ hãi, so với cơ thể của Tá Đẳng Tam Lang, mỗi lần hấn kích động, mang theo sức mạnh như muốn xé trời đập đất. cho dù Tá Đẳng Tam Lang đã toàn lực công kích, nhưng vẫn chưa chiếm được nửa điểm tiện nghi.

“Hắc xà thệ!”

Xà là linh vật của gia tộc, cũng là sủng vật của hấn, pháp công xà thệ này của Tá Đẳng gia tộc, cần phải có lực lượng man hện mới có thể tu luyện được. Mà hấn lại là người duy nhất.

Loại võ công này, hấn cũng là lần đầu tiên ra tay.

Cho đến bây giờ, Tá Đẳng Tam lang vẫn chưa gặp qua đối thủ xứng tầm, vẫn chưa nghĩ đến ngày mình sẽ bị đánh bại, nhưng khi cùng đối mặt với Tiêu Thu Phong, hấn đã thấy được ý niệm sợ hãi trong đầu.

Ta thật sự sẽ bại????

Bại, có ý nghĩa là, hấn sẽ mất hết tất cả, kể cả mạng của hấn.

Theo tiếng quát nhẹ lạnh lùng, thân thể của Tá Đẳng Tam Lang đã bị một đám mây đen vây quanh, có vài phần hư vô, Tiêu Thu Phong dụng thế chân đánh tới, nhưng lại phát hiện ra, đám mây đen đó mềm nhẹ vô cùng, căn bản là không có thật thể ở trong ấy.

Không chỉ có thế, trong lúc Tiêu Thu Phong đang xúc động về đám mây đen đó, không hiểu sao xung quanh bốn phía đã xuất hiện thêm sáu đám mây khác, làm cho người khác không cách nào nhận ra Tá Đẳng đang ẩn thân ở đâu.

Mây đen mặc dù không cho người khác nhìn thấy, nhưng có thể dụng tâm cảm ứng.

“Kiếm tâm ...”

Kiểm tâm cùng chân kinh tăng lên, như vạn đạo hà quang, trực tiếp đánh tới. Giờ phút này, Tiêu Thu Phong chậm rãi bay lên, đằng vân mà đứng, tựa như một vị thần, hào quang bao phủ bốn phía hấn, như một điều khí long, xoay quanh không tiêu tan.

Đao thì bá đạo, nhưng kiếm lại linh khinh, bây giờ, kiếm đã thành vũ, đâm xuống như mưa.

Trong khoảng khắc đó, Thanh Bình Nhi ngẩng đầu lên, gương mặt và vóc dáng tiều tụy tràn ngập sự sùng bái, người đàn ông này, chính là thần, nàng nguyện ý vì hấn mà nỗ lực cả đời.

Không chỉ có nàng, Thập Tam Muội, Hồ Đầu, thần binh đội viên cũng nhìn lên, vẻ tuân nhả vô cùng của Tiêu thiếu gia, đằng vân giữa không trung, tư thái lãng nhiên, vĩnh viễn trở thành một ngọn lửa niềm tin bất diệt trong lòng họ.

Chỉ cần tín ngưỡng này tồn tại, bọn họ có thể sống mãi.

Hồ Đầu không nhịn được kích động, rút súng đeo bên hông ra, lập tức đứng dậy quát : “Các anh em, xông lên, chúng ta giết ...”

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn ngàn người của Miếu Nhai đã tùy thanh đứng lên, tiếng súng áp chế của gió lớn, những người của Thanh Trúc bang đang ẩn nấp cũng bị loại khí thể này làm cho khiếp sợ, cùng lúc đó Tiểu Bình Đầu và lão Cát đã suất lĩnh người xông lên. Giờ phút này, khí thể đó không gì ngăn cản được.

Trận chiến giữa hai người trên không trung, đã đến thời khắc quyết định, kiếm quang sáng ngời, xuyên thấu mây đen, làm cho Tá Đằng Tam Lang không có chỗ trốn, mọi người nghe được Tiêu Thu Phong cười sảng khoái, không chỗ nào là không có kiếm khí, lại đột nhiên biến, xoay quanh thân hắn, không nháy mắt biến thành đao.

Tiêu Thu Phong lạnh giọng quát : “Đao tâm Phá!!!”

Đao khí như muốn khai thiên phá địa, như lôi kích đánh xuống, Tá Đằng Tam Lang nhướng mày, trong lòng cuồng nộ, càng làm cho sự cuồng vọng trong hắn tăng vọt, áo choàng phía sau run lên, ngưng tụ khí kinh cường đại, biến thành cương khí hộ thân cứng rắn.

Song chưởng che trước cơ thể, càng phát huy nhất phân lực lượng, còn áo choàng từ từ phủ lên người áo, chỉ đợi bạo kích đến. Nhưng hắn không ngờ, lớp bảo vệ kia căn bản là không thể đỡ nổi lực lượng của đao tâm.

Chỉ nghe một tiếng “Xoạt”, đao quang chợt lóe, đao khí đã vào thể. Một cơn đau được truyền đến não hắn, suốt hai mươi năm qua, hắn chưa từng bị thương.

Đao khí nhập thể, hình thành một lực lượng phá hoại, thân thể Tá Đằng run lên, một dòng máu tươi đã từ miệng hắn tràn ra, làm cho người khác biết, hắn đã bị thương.

“Tướng quân ...” Một tên ninja nhìn thấy, trong lòng chợt run, tựa hồ như muốn giải vây cho Tá Đằng Tam Lang, nhưng Lý Cường Bình không cho hắn cơ hội này, nửa đường xuất hiện, một quyền đâm bay ra ngoài.

“Con mẹ mày, cút cho tao!”

Lời vừa nói xong, nắm tay đã đến đỉnh đầu của tên ninja, Tiêu thiếu gia đang đùa giỡn với tên tiểu Nhật Bản kia, há có thể cho đám tạp chủng nào quấy rầy, Lý Cường Bình dồn tất cả sự tức giận vào nắm tay đâm tới, nhưng tên ninja đáng thương kia vẫn một mực lao tới, và ... “ầm” đầu hắn nổ tung ra, chết vô cùng thê thảm, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm cũng không có.

“Lý đội trưởng, giết hay lắm ...” Vài tiếng hét to từ đám người bên dưới vang lên, thái độ cuồng bạo của Lý Cường Bình, kích khởi chiến ý lên, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thảm thiết của đám võ sĩ vang lên liên tục. Khí thể hình thành, Thanh Trúc bang tối nay phải bại, kết cục đã định.

“Mày thật sự đã qua khổ công, nhưng đứng trước mặt tao, lực lượng của mày, vẫn còn chưa nhập môn, vì sức sinh vẫn chỉ là sức sinh, bất luận cố gắng như thế nào, kết cục của nó vẫn sẽ bị đồ tể giết”

Tiêu Thu Phong không để cho Tá Đằng Tam Lang có một cơ hội hít thở, chân kinh hoàng sắc kia đã dung hợp với đao tâm, xuất ra thêm một lần nữa, càng trở nên mãnh liệt hơn.

Không, lúc này, đột nhiên xuất hiện ba ảo ảnh, tựa như Tiêu Thu Phong xuất hiện ba cánh tay phải, đao thể thành một, thiên địa dường như ngừng chuyển. Tá Đằng Tam Lang ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt, con mắt chưa từng xuất hiện sự sợ hãi, đã có nét kinh hoàng.

Hắn đã cảm nhận được như thế nào là sợ hãi, không cách nào chiến thắng đối thủ mà sợ hãi.

Hai mắt hắn rung động, xuất hiện một loại lệ khí như máu, tràn ngập hắn, hắn là tử tôn của Tá Đằng gia tộc, không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Áo choàng đã bị rách thành nhiều mảnh, giờ phút này, Tá Đằng Tam Lang đã rơi vào mê loạn, trên gương mặt cũng mang theo vẻ điên cuồng, lực lượng mà hắn theo đuổi, đã làm cho hắn chính thức trở thành MA.

Dụng võ nhập đạo, không thành thần, thì thành ma.

195. Chương 195 : Ước Định Đời Trước

Lực lượng đao tâm của Tiêu Thu Phong như sóng thần đánh tới, mang theo sức mạnh của trời đất, quang mang lóe sáng, cơ hồ như muốn soi rọi cả Miếu Nhai. Giờ phút này, tất cả mọi người đều đã có sự sùng bái xúc động.

“Hắn chính là thần, không người nào có thể sánh bằng, Bình nhi, quý trọng cơ hội này, ngàn vạn lần không được bỏ qua” Trong ánh mắt si mê của Thập Tam Muội đã di chuyển, lời bà nói như muốn gửi gắm tất cả tâm sự cho Thanh Bình Nhi đang xúc động.

Thanh Bình Nhi không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt xuất hiện một sự kiên định, cả đời này, nàng sẽ không hối hận.

“Gia tộc Tá Đẳng cuồng vọng tự đại. Hôm nay bốn thiếu gia sẽ cho các ngươi kiến thức một lần, như thế nào là Nghênh Phong Nhất Đao Trảm chân chính, PHẢ!!!”

Theo phá tự quyết của Tiêu Thu Phong, quang mang càng mãnh liệt hơn, như bị từ tính hấp dẫn, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đám, biến thành đao mang, sắc bén vô cùng, mà đao sắc cũng rất mỹ lệ. Khi Thanh Bình Nhi nhìn thấy, liền có một cảm giác như sao băng lướt qua thiêu đốt tất cả.

Sự mỹ lệ này, nhưng cũng trí mạng, đao mang chợt hiện diệt gian. Thân hình to lớn của Tiêu Thu Phong như điện bàn, mang theo đao thể vô thanh, cùng thân hình hấn vụt đến, như muốn soi sáng sương mù. Khí kinh đi qua, mái ngói tốc lên, như một cơn bão cấp mười hai, mạnh mẽ không gì ngăn cản được.

Một đao này, đã là lực lượng cực mạnh của đao tâm, trên mặt đầy máu của Tá Đẳng Tam Lang đã bày biện sự vô lực tái nhợt. Hắn biết, đây là cơ hội cuối cùng của hắn, BẠI, chính là kết cục của hắn.

Hai cánh tay chuyển thành màu đen, như là thép đã qua tôi luyện, hoặc có thể cứng hơn của thép. Giờ phút này, hai tay chần trên đỉnh đầu, chống đỡ Nghênh Phong Nhất Đao Trảm đang đến.

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm chính là bí kỹ của Tá Đẳng gia tộc, ngay cả Tá Đẳng Tam Lang cũng chưa thấy qua, lực lượng siêu nhiên kia, trong nháy mắt, đao khí đã tới, hai cánh tay tiếp xúc với đao, phát ra ánh hào quang, rồi bị đem tối dung hợp, hoàn toàn biến mất.

Khi ánh sáng biến mất, từng giọt máu chậm rãi rơi xuống, từ từ chảy thành dòng. Máu này, chính là từ trên người của Tá Đẳng Tam Lang tràn ra.

Hai người dừng lại, cách nhau khoảng mười mét, chưa ai di chuyển, hai tay Tiêu Thu Phong chậm rãi chấp sau lưng, thân thể như muốn tan ra trong gió. Cho dù hắn không có một động tác nào, nhưng ánh mắt của hắn, vẫn đang khích lệ mọi người của Miếu Nhai.

“Hự ...” Tá Đẳng Tam Lang động, kiên định thân hình không cho động. Sau đó ... chợt chuyển, phun ra một họng máu tươi, nhìn chăm chăm vào những con người của chiến trường bên dưới, những người ở dưới thấy rất rõ, một cánh tay hắn, từ từ lìa ra. “bịch ...” một tiếng, nó rớt xuống góc đường, và nhanh chóng bị một con chó ngậm đi.

Tà Đẳng Tam Lang quỳ xuống, trong máu của hắn có tôn nghiêm của võ sĩ, tuyệt đối không khuất phục. Nhưng, hai chân của hắn đã không thể chống đỡ được sức nặng của cơ thể, nói cách khác, hai chân này đã không thuộc về hắn.

Trong yết hầu chỉ có được vài chữ đơn giản : “Ngươi ... thật mạnh!”

Cả người hắn đã chia ra làm nhiều mảnh, thậm chí, cho đến tận lúc này, hắn vẫn chưa tắt thở. Hai mắt vẫn nhìn chăm chăm mọi người, thản nhiên hiện lên một bóng ma tử vong.

“Tiêu thiếu gia vạn tuế ...” Cũng không biết là ai, trong thời khắc im lặng này, đột nhiên hét lớn một tiếng, có vẻ như đã chịu đựng rất lâu, nên lúc này đã dùng toàn lực mà hét lên.

“Tiêu thiếu gia vạn tuế ..”

Gần một vạn người đã bắt đầu hô khởi âm thanh này, ngay cả Thần Binh Chiến Đội cũng không ngoại lệ, Tiêu Thu Phong đang đứng trên nóc nhà, giờ phút này đã thành THẦN, trong trong tim bọn họ, vĩnh viễn trở thành thần thoại bất bại.

Tả Đằng Tam Lang trong tiếng hoan hô này đã yên lặng tắt thở, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt, nhưng không ai chú ý đến hắn. Có vài con chó, cũng lết lết đến thân thể của hắn ngửi ngửi, rồi cũng yên lặng tránh đi, tựa hồ như không hứng thú.

Trận chiến này, Thanh Trúc bang đã tổn thất rất lớn, một vạn người, ngoài trừ những người theo phe Thanh Bình Nhi là ba ngàn, còn lại bảy ngàn người, đã nằm xuống hai ngàn. Còn người của Tả Đằng Tam Lang là võ sĩ và ninja, cơ hồ như đã bị tiêu diệt hết, chỉ còn vài người sống sót trở về báo tin.

Thanh Ngọc Đường đã đào tẩu, nhưng HongKong đã không còn chỗ cho hắn dung thân, cho dù là đất rộng người đông đi nữa thì cũng không có chỗ cho hắn, làm cho hắn không còn mạng sống sót.

Một ngày trôi qua, vẫn chưa có dấu vết của Thanh Ngọc Đường, Thanh Bình Nhi cũng không nhớ là nàng đã từng có một người cha. Trong lòng nàng bây giờ chỉ có một người đàn ông, đó chính là Tiêu Thu Phong. Sau trận chiến đêm đó, hắn đã ngủ suốt ba ngày ba đêm, dù chân khí trong cơ thể bị tổn hao làm cho hắn ngủ li bì, nhưng hô hấp bình tĩnh này không làm cho ai lo lắng. Chỉ là người quan tâm hắn, tuyệt đối không chỉ có một.

Ít nhất là Thanh Bình Nhi đã ở đây ba ngày. Ba ngày nay, nàng đem toàn bộ việc của Thanh Trúc bang giao cho lão Cát xử lý, tin tưởng rằng sau trận chiến này, Thanh Trúc bang và Miếu Nhai sẽ không còn là kẻ địch.

Nếu như lần trước không ai thấy được sức mạnh cường đại của người đàn ông này. Vậy thì bây giờ, hàng vạn bang chúng đã tận mắt chứng kiến, cho dù có chết bọn họ cũng sẽ không dám phản bội. Cái này, không phải là sợ hãi, mà là sùng bái kính ngưỡng.

Vì để làm cho người đàn ông này được ngủ thoải mái, Thanh Bình Nhi thậm chí đã cởi hết quần áo của hắn, lau sạch thân thể, đối với nàng, đây cũng là lần đầu tiên, tựa như một người vợ trong đêm tân hôn. Ba ngày nay, nàng chỉ thuộc về một người, ngay cả người đàn ông này, trong ba ngày, cũng chỉ thuộc về một mình nàng.

Điều này, đối với nàng, đã rất thỏa mãn.

“Tiêu thiếu gia, mặc kệ là anh có thích em hay không, cả đời Thanh Bình Nhi này, chỉ yêu một mình anh, em không hối hận, thật sự không hối hận” Cặp môi dần dần hạ xuống trên gương mặt của người đàn ông này, mang theo một sự rung động, tâm tình của cô gái bây giờ đã tràn ngập sự hạnh phúc.

Thì thầm vài tiếng rất nhỏ, ôn nhu nhẹ nhàng, cũng chỉ vì người đàn ông này. Đối với nàng mà nói, đây là một người hoàn toàn xa lạ, đêm hôm đó, chỉ thấy được cái lưng, nhưng nàng đã đáp ứng vào lời thề của mình. Giờ phút này, nàng mới biết, đây là điều mà trái tim nàng chờ đợi từ rất lâu, tìm được một người đàn ông có thể làm cho nàng vui, có thể làm cho nàng buồn, có thể cho nàng hạnh phúc cùng nhớ nhung.

Cả đời tương vọng, tưởng niệm vô cùng, nàng cũng sẽ coi đó là một loại hạnh phúc. So với chị Thập Tam mà nói, nàng quả thật đã hạnh phúc hơn nàng, trong lòng của nàng, ít nhất cũng có ký thác, không phải sao?

“Em thật sự không hối hận sao “

Một âm thanh thần nhiên bỗng nhiên vang lên bên tai nàng, Thanh Bình Nhi giật mình ngẩng đầu, người đàn ông trên giường đã mở mắt, trong con ngươi thâm túy, dung hợp sự thần nhiên lẫn trêu đùa, làm cho nàng trong nháy mắt bị hấp dẫn, trong tâm cô gái, đã xuất hiện rung động không chịu được.

Thanh Bình Nhi mặc dù lớn lên trong hắc bang, nhưng vô cùng xinh đẹp, lại thuần khiết, có chút ngượng ngùng của cô gái thôn quê, càng có cả dũng khí không thua đàn ông. Đối mặt với âm thanh của Tiêu Thu Phong, nàng gật đầu, nói : “Tiêu thiếu gia, Bình nhi chưa từng thích một người, cũng không nghĩ qua sẽ gặp người đàn ông định mệnh, đã không thể kìm hãm được, chúng ta tuy chỉ mới gặp nhau vài ngày, nhưng Bình nhi biết rằng Bình nhi đã thích người cả đời”

“Có lẽ ở kiếp trước, Bình nhi cũng đã là người đàn bà của anh. Cho nên kiếp này, em vẫn cảm giác được phần chân tình này. Tiêu thiếu gia, cho Bình nhi một cơ hội, em sẽ dụng tâm của một người phục nữ, nghe anh nói, làm cho anh vui, được không?”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, thật ra là cười khổ, đàn bà của hắn đã rất nhiều, không dám ước thêm gì, Thanh Bình Nhi bất quá chỉ là một cô gái đuổi đòi mười, nhưng lại biểu lộ tình cảm một cách mạnh mẽ. Thật đúng là làm cho hắn, à không, bất cứ người đàn ông không cách nào cự tuyệt!

“Em cũng biết, anh đã có rất nhiều đàn bà!”

Thanh Bình Nhi cười, gật đầu, nói : “Nếu Tiêu thiếu gia như vậy mà không có người con gái nào thích, như vậy mới làm cho em cảm thấy kỳ quái. Tiêu thiếu gia, Bình nhi chỉ làm người đàn bà của anh, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất như vậy”

“Được, cho em một cơ hội, bây giờ hầu hạ anh rời giường!” Tiêu Thu Phong ngồi dậy, toàn thân lỏa thể, nhất thời khiến cho gương mặt của cô gái đỏ lên. Cái này, lúc ngủ, đương nhiên khác với lúc tỉnh.

Nhưng cần cần khỏe môi, Thanh Bình Nhi vẫn không nhịn được sự ngượng ngùng, ngọt ngào đáp : “Được, Tiêu thiếu gia, để em mang quần áo cho anh!”

Không chỉ mang đến, còn giúp hắn mặc vào, sự ấm thuận mềm mại, thật đúng là làm cho người khác cảm thấy kỳ quái, nếu như không phải trong lòng Tiêu Thu Phong có tâm lý khó tiếp nhận, giờ phút này đã đè người con gái này ra lột hết quần áo và ...

Mặc dù là hơi nhỏ một chút, nhưng cũng đã hái được, hơn nữa trên mặt còn mang theo vẻ kích thích, cắn bản đây là một loại hấp dẫn.

Thời điểm hai người đi ra, đại sảnh đã đầy người, tiếng cười không thôi. Ba ngày nay, loại không khí vui sướng vì thắng lợi vẫn chưa tán đi.

“Này, chú rể và cô dâu đã đi ra kìa. Tiêu thiếu gia, chúng tôi nhớ người muốn chết” Hồ Đầu là người đầu tiên không nhịn được, muốn nhào lại ôm lấy Tiêu Thu Phong một cái, nhưng lại bị Thập Tam Muội đập cho một cái : “Cậu là một thằng đàn ông, không nên nhiều chuyện thế, Tiêu thiếu gia đã có Bình nhi ôm đủ rồi” Nói xong, hai mắt mang theo thần quang mập mờ, lạnh lẽo tiến đến bên tai nói nhỏ với Thanh Bình Nhi : “Bình nhi, tâm nguyện trong lòng em chắc chắn sẽ được đền bù, chị chúc mừng cho em!”

Không cần nói bên ngoài, chỉ là con gái của Miếu Nhai, đều đã biến Tiêu Thu Phong thành thần tượng, sau này ở HongKong, chỉ cần nói một câu, ta là người đàn bà của Tiêu thiếu gia. A ... rất là có ...

196. Chương 196 : Phong Ba Chưa Qua, Bão Táp Lại Đến

Thanh Bình Nhi vô cùng xấu hổ, bị mọi người trêu chọc, yên lặng quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó cúi đầu, không dám ngẩng lên nữa, loại tư thái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như vậy, đã làm cho Thập Tam Muội không nhịn cười được.

“Tiểu Bình nhi hùng tâm không thua kém đàn ông, thế là lại biết thẹn thùng, quả thật không đơn giản a ...”

Loại trêu chọc này, Thanh Bình Nhi làm sao mà chịu được : “Tiêu thiếu gia, anh thấy không, bọn họ đang cười em kìa, ngay cả anh cũng không giúp em nữa”

Tiêu Thu Phong cũng cười, cao giọng tuyên bố : “Thanh Bình Nhi bây giờ là người đàn bà của tôi, mọi người đối xử với nàng tốt một chút, biết chưa?”

Những lời này làm cho Thanh Bình Nhi quên mất sự ngượng ngùng, cặp mắt đa tình vui sướng kích động. Thập Tam Muội bên cạnh đã kéo tay nàng, nói : “Tiêu thiếu gia, người yên tâm, tôi xem Bình nhi như em gái của mình, làm sao mà không đối xử tốt với nàng được”

“Chúc mừng Tiêu thiếu gia lại ôm mỹ nữ về, Thanh Bình Nhi là bông hoa xinh đẹp nhất ở HongKong đó ...” Hồ Đầu mở miệng, không một chút cố kỵ, hơn nữa hắn còn khát vọng muốn gần gũi người đàn ông này, chỉ cần một chút thôi, một chút cũng đủ để hắn hưởng dụng cả đời.

Tiêu Thu Phong cũng nhìn về phía Thanh Bình Nhi, bây giờ, quả thật nàng đang rất ngượng, lại có vài phần tiểu lệ xinh đẹp tuyệt trần.

“Tốt, mọi người báo cáo tình huống một chút, tôi đã ngủ ba ngày rồi, không biết có chuyện gì quan trọng không!”

Vừa ngay lúc đại chiến kết thúc, một hội nghị khổng lồ chính thức bắt đầu, theo báo cáo của mỗi người, có nhiều ý kiến về cách cải tổ lại bang phái, cũng có nhiều tin tức từ khắp nơi truyền đến, làm cho Tiêu Thu Phong đã hiểu được một chút về trận chiến ấy, và cũng đã hiểu sơ sơ về tình hình trước mắt.

Thập Tam Muội nói : “Tiêu thiếu gia, bây giờ Thanh Trúc bang và Miếu Nhai trải qua ba ngày, đã trở thành bằng hữu, hơn nữa Thanh Trúc bang do Thanh Bình Nhi suất lĩnh, tin chắc sau này sẽ không xảy ra chuyện nữa. Bất quá, tôi có ý suy nghĩ, là nên để cho Thanh Trúc bang và Miếu Nhai hợp thành một bang phái mới”

“Mặc kệ thế nào, những việc Thanh Trúc bang đã làm không cách nào quên được, chỉ có thể quên Thanh Trúc trước, mới có thể quên việc này, mà huynh đệ Miếu Nhai ngày càng nhiều lên, cần phải có một người giám sát nghiêm khắc, không biết Tiêu thiếu gia và các vị có ý kiến gì?”

“Em không có ý kiến, em sẽ nghe lời của Tiêu thiếu gia” Thanh Bình Nhi mở miệng, trở nên thực nữ rất nhiều, làm cho mọi người bốn phía cười sặc, cá tính này của Thanh Bình Nhi, giống như một chú chim nhỏ nép mình. Sự thay đổi đó, làm cho người ta quả thật không quen.

“Tiêu thiếu gia, người của Thanh Trúc bang cũng không có ý kiến, tạo một bang phái mới, điều này càng có lợi cho Tiêu thiếu gia quản lý, cũng giúp cho bị kịch của Thanh Ngọc Đường không phát sinh nữa, tôi ủng hộ” Người lên tiếng là lão Cát, trừ Thanh Bình Nhi, giờ phút này lão trở thành một người có phân lượng để nói chuyện.

Hồ Đầu cũng nói : “Nếu có thể đoàn kết hữu hiệu và sử dụng hiệu quả lực lượng của hai bên, Hồ Đầu cũng không ý kiến, ủng hộ!”

Cuối cùng, mọi ý kiến đều là ủng hộ, mọi người đều không có vấn đề, thì Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng không ý kiến, kinh nghiệm bị thống của Thanh Trúc bang thật sự không nên để tái diễn. Một lần tổ kiến lại, cũng là một hy vọng cho tương lai, vứt đi những quá khứ không vui.

“Có tìm được Thanh Ngọc Đường không?”

Hồ Đầu xấu hổ nói : “Tiêu thiếu gia, xin lỗi Hồ Đầu vô dụng, không tìm được hần. Ba ngày nay cả HongKong bị tôi lật tung lên rất nhiều lần, ngay cả thủ phủ cũng lén vào điều tra nhưng vẫn không tìm thấy người”

Bản thân Thanh Ngọc Đường cũng đã không có nhiều tác dụng, võ không giỏi mà văn lại càng tệ hơn, giờ phút này mất đi Thanh Trúc bang, căn bản là hần đã không còn giá trị lợi dụng, cho dù là có chỗ dựa to lớn, cũng khó tránh khỏi gió to sóng lớn. Còn với Tá Đẳng gia tộc Sơn Khẩu Minh, cần phải cẩn thận hơn nữa.

Loại cao thủ như Tá Đẳng Tam Lang, quả thật không phải người bình thường có thể đối phó được. Đó là cũng là lý do tại sao hần không xem hắc bang của HongKong vào mắt, ngay cả Lý Cường Bình cũng không phải đối thủ của hần, người như vậy mà đến nhiều một chút, HongKong thật sự sẽ rất nguy hiểm”

“Tra không được cũng không sao, bây giờ đối với Thanh Trúc bang và Miếu Nhai, hần đã không còn quan trọng, Thập Tam Muội, đối với lực lượng của Sơn Khẩu Minh, mọi người càng phải cẩn thận hơn nữa, nhất định không thể để cho chúng đặt chân lên HongKong, gấp đầu cứ chém đó”

Thập Tam Muội đương nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của sự việc này, liên quan trực tiếp đến sự sinh tử tồn vong của hắc bang HongKong, Tá Đẳng Tam lang đã biểu hiện thực lực cường đại, nếu không có người đàn ông trước mặt, căn bản là không có ai có khả năng ngăn cản bước chân của hần.

“Tiêu thiếu gia yên tâm, tôi sẽ cẩn thận, Tiêu thiếu gia thấy nên đặt tên gì cho bang phái mới. Ngày mai cái tên này sẽ vang dội khắp HongKong, cũng để cho Sơn Khẩu Minh biết, HongKong vĩnh viễn thuộc về người Trung Quốc”

Tiêu Thu Phong ngẫm một hồi rồi nói : “VẬY gọi là NGAO THIÊN đi, mặc kệ là huynh đệ của Thanh Trúc bang hay Miếu Nhai, hy vọng mọi người về sau có thể ngạo khí tận trời, dương oai thiên hạ”

“Có khí phách, Ngao Thiên, Tiêu thiếu gia, vậy gọi là Ngao Thiên đi”

Thập Tam Muội cũng rất thích tên này, một câu nói của Tiêu Thu Phong, lực lượng lớn nhất của HongKong, Ngao Thiên Minh đã thành lập, đại biểu cho chiến tranh loạn thế của hắc đạo đã chấm dứt, sắp bước vào một thời đại mới, hoặc là, cũng biểu thị cho một trận phong ba mới, sắp cuốn quét tất cả.

Chẳng qua, mặc kệ là cái gì, Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi các nàng cũng sẽ không khuất phục, bởi vì sau lưng hai người là một vị thần, trong tâm lý của hai người, đã có một tín ngưỡng, một truyền thuyết bất bại.

Lực lượng cường đại của Sơn Khẩu Minh, mọi người của Ngao Thiên Minh đã chứng kiến rất rõ, nhưng chỉ cần Tiêu Thu Phong còn tồn tại ngày nào, bọn họ sẽ phải sợ hãi, bởi vì đó là một loại tín niệm vô hình.

Cho nên, Ngao Thiên không chỉ có lực lượng kết hợp mà còn mang cả một tinh thần sùng bái. Trong này, bọn họ đều là tín đồ của Tiêu Thu Phong.

Ngao Thiên Minh chuyển mình nhanh chóng, có đại sự, đều do Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi thương lượng xử lý, tình cảm hai người càng ngày càng sâu đậm, chị em tương thân, cũng không có gì là đặc biệt. Hơn nữa, trong lòng Thanh Bình Nhi còn có hình bóng của Tiêu Thu Phong trên người, cho nên tranh thủ thu xếp công việc để gần gũi hơn, nên mọi việc để lại cho Thập Tam Muội.

Đối với bang chúng của Thanh Trúc bang ngày xưa mà nói, bọn họ cũng có cảm giác ưu việt, bởi vì đại tỷ của họ, Thanh Bình Nhi, là người đàn bà của Tiêu thiếu gia, điểm này, tất cả mọi người của HongKong đều tôn kính, đối với bọn họ, đây là một loại vinh quang.

Tiêu Thu Phong không tham gia vào việc quản lý Ngao Thiên. Đối với việc này, hắn không có hứng thú, chỉ là lâu lâu hai người kia cứ hỏi ý kiến của hắn. Hắn nghĩ, có nhiều việc, còn quan trọng hơn việc ở HongKong này.

Đầu tiên : Bộ Xà mất tích, hắn chết? Hay phản bội? Đã nửa tháng trôi qua, sao vẫn chưa có chút tin tức. Cho dù là Phương Hề cũng không có chút tin tức.

Bộ Xà không phải một người, mà là hơn trăm người, khi cái HongKong nhỏ nhỏ này phát sinh chuyện, ít nhất hắn cũng phải lưu lại một chút đầu mối, nhưng khi Tiêu Thu Phong ra lệnh cho Ngao Thiên lật tung HongKong lên lần nữa thì vẫn không tìm được một chút dấu vết, giống như là đã bốc hơi đi mất.

Việc này, tuyệt đối không đơn giản, trong lòng Tiêu Thu Phong cảm thấy bất an, nhưng vẫn không hiểu được, vì sao lại có cảm giác này.

Bộ Xà chỉ là một con chó, cho dù hắn có phản, muốn giết hắn cũng không khó. Làm cho Tiêu Thu Phong lo lắng chính là Bộ Xà là một con người nguy hiểm, mặc kệ là thực lực hay tâm kế, đều thuộc loại siêu nhất lưu, người như thế, mới là người làm cho người ta khó lòng phòng bị nhất.

“Mỗi lần lực lượng hắc đạo trên thế giới ấu đã, HongKong đều là tiền trạm canh gác, cho nên, các người phải cẩn thận, trong khoảng thời này, tôi sẽ để Lý Cường Bình lưu lại, những chuyện hắn không xử lý được, phỏng chừng không nhiều lắm”

Đối mặt với hai người, Tiêu Thu Phong trình trọng bàn giao, nhưng Thanh Bình Nhi đã có chút âm ức hỏi : “Tiêu thiếu gia chuẩn bị rồi đi sao?”

Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu được ý của nàng, cười nói : “Bình nhi, anh còn nhiều việc phải xử lý, bất quá, sớm muộn gì cũng sẽ trở về, chỉ cần em nghe lời, không hối hận, lần sau anh trở lại, sẽ chính thức làm cho em trở thành người đàn bà của Tiêu thiếu gia, như vậy được chứ!”

Có chút xấu hổ, lại có thêm chút vui, còn có sự hưng phấn : “Tiêu thiếu gia, anh sẽ không gạt em, đây là chính miệng anh đáp ứng, chị Thập Tam làm chứng!”

Tiêu Thu Phong gạt đầu, hắn cũng không thích lừa gạt người đàn bà của mình.

Chỉ là, hy vọng lần hội ngộ tiếp theo, Thanh Bình Nhi đã trưởng thành hơn, có thể để cho hắn hoàn toàn tiếp nhận.

Lý Cường Bình ở lại HongKong, ứng phó hết thảy những sự kiện đột phát. Còn Tiểu Lục Tử dẫn Thần Binh đội viên cùng Tiêu Thu Phong trở về.

Gần đây không quá yên tĩnh, mà Đông Nam cũng phải gia tăng lực lượng, Bộ Xà đối với Đông Nam rất quen thuộc, hắn mất tích, không thể không làm cho Tiêu Thu Phong chuẩn bị ít nhiều.

Mặc dù quan đạo do Lý Hưng chủ trì, còn có Phượng Hề ủng hộ, nhân số cũng đạt đến mấy vạn người. Nhưng không có một lực lượng chấn nhiếp tuyệt đối, Tiểu Lục Tử đến đây, cần phải nhanh chóng chinh đồn mọi mặt.

Mà Tiêu Thu Phong cũng không biết, một khi trở về Tiêu gia, trận cuồng phong của Đông Nam, giờ phút này đã triển khai. Đứng đằng sau chính là Bàng gia Bàng đại công tử cùng Lâm gia Lâm đại công tử.

Từ sau chuyện của Lâm Thu Nhã, Lâm Bắc Dân tiếp nhận Đông Nam, giải trừ hợp tác với tập đoàn Phong Chánh, không chỉ có thế, còn chèn ép sự phát triển của Phong Chánh khắp nơi, dù là giết địch một vạn tổn thất ba ngàn, nhưng bọn họ cũng không quan tâm, cái bọn họ muốn chính là phát tiết sự ức chế trong lòng.

197. Chương 197 : Vỡ Kịch Khôi Hài

Tiêu Thu Phong vừa đi đến sân bay của Thượng Hải, đã có người đang chờ hắn. Phượng Hề mặc một bộ miều bào thật dài, phong tình vạn chủng, mang theo vài phân lân diễm băng hàn, mặc dù mị lực phong vận rất hấp dẫn người, nhưng không ai dám đến gần.

Nhưng mà, khi thân ảnh của Tiêu Thu Phong vừa xuất hiện tại cửa ra vào, băng tuyết trên mặt nàng đã tan đi rất nhiều, không tự giác tiến lên, ôm một chút, rồi buông ra. Bởi vì bây giờ không phải thời khác ôn tồn, Đông Nam xảy ra việc, nàng muốn để cho người đàn ông này biết.

Trong xe, Tiêu Thu Phong hỏi : “Chị Phượng, hình như có việc không may, nói đi, em đang nghe đây”

Ánh mắt Phượng Hề tránh né ánh mắt của hắn, có thể làm cho nàng cau mày, đương nhiên không phải việc nhỏ.

“Tiêu thiếu gia, chuyện của cậu tại HongKong, tôi đã nghe nói, nên không dám làm phiền, Bàng gia ở kinh thành gần đây đã đưa nhiều người đến Đông Nam, tựa hồ như muốn đòi lại mặt mũi của Lâm gia, hơn nữa Lâm gia hình như cũng mưu hợp, nghe Yên Nguyệt nói, Phong Chánh gần đây tổn thất không ít”

Tiêu Thu Phong trầm tư, chuyện của Bàng gia, hắn biết, sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Nhưng thật không ngờ, tên phế vật của Bàng gia này lại vội vã như thế, còn có Lâm gia, có phải là ý của lão thái gia không? Nếu quả thật như vậy, thì hắn cũng không khách khí nữa, khi ở Lâm gia chỉ muốn cho Lâm Thu Nhã một chút mặt mũi, nhưng nàng cũng bị đuổi đi. Bây giờ không cần phải nể mặt nữa.

Trước kia bởi vì sự khổng lồ của Lâm gia, Tiêu Thu Phong quả thật không muốn cùng họ đối định, có bằng hữu, chung quy vẫn tốt hơn có kẻ địch. Nhưng bây giờ xem ra hắn và Lâm gia đã không cách nào trở thành bằng hữu.

“Trừ bọn họ ra, Tiêu thiếu gia, chúng ta lại có thêm một phiền toái cực lớn”

Tiêu Thu Phong cười cười, phiền toái đối với hắn đã không ngại gì, hỏi : “Thì sao? Lại có thêm ai không chịu an phận, đi gây phiền phức cho Phượng Hề đại tỷ xinh đẹp của chúng ta vậy? Để em thu thập hắn”

Phượng Hề quả thật rất lo lắng, từ lúc người đàn ông này đi, mọi chuyện liên tiếp phát sinh, nàng sợ chính mình không thể khống chế được, làm cho người này thất vọng, nhưng giờ phút này, trên người của hắn phát ra một sự tự tin cùng bình thản. Làm cho tâm lý nàng thoải mái đi rất nhiều.

Mặc dù không có quan hệ yêu đương gì cả, nhưng khi ở cùng một chỗ với hắn, nàng liền cảm giác được rất thoải mái.

Bởi vì nàng biết, trên đời này không có chuyện gì có thể gây khó dễ cho người đàn ông này. Mặc dù nàng không có đích thân đến HongKong, nhưng mọi chuyện ở đó nàng vẫn biết rõ, truyền thuyết bất bại, không chỉ tồn tại trong lòng của Ngạo Thiên Minh, mà trong lòng của Phượng Hề cũng như vậy.

Cặp mắt xinh đẹp khẽ liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, vẻ xinh đẹp hòa tan hàn ý, cả người như một quả bom nóng bỏng, mỗi một động tác đều rất hấp dẫn đàn ông.

“Còn có Hạng Phi Ca, nghe nói cậu vì huynh đệ trút giận, hung hăng giáo huấn hắn, bây giờ hắn đã cùng Bàng Binh Quyền liên hợp lại, chuẩn bị đối phó với Tiêu gia và tập đoàn Phong Chánh”

Nói xong, Phượng Hề tựa hồ như có chút tức giận, không chờ cho Tiêu Thu Phong mở miệng, hỏi tiếp : “Tiêu thiếu gia, có một vấn đề, Phượng Hề rất muốn biết, trong mặt của cậu, cuối cùng là đàn bà của cậu quan trọng hơn, hay huynh đệ quan trọng hơn?”

Vấn đề này, Tiêu Thu Phong hoàn toàn chưa nghĩ đến, nhìn thấy bộ mặt chăm chú của Phượng Hề, cười cười nói : “Mọi người không phải nói là huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo sao ...”

Phượng Hề cắn môi, tức giận nhìn hắn, tựa hồ như rất bất mãn với câu trả lời của hắn. Hàm răng cắn chặt môi, xúc động đến muốn khóc... Thì ra trong lòng người đàn ông này, đàn bà lại có địa vị như vậy.

“Chẳng qua, đối với em, cho dù là đứt tay đứt chân, vẫn muốn mặc quần áo. Chẳng lẽ cởi trần truồng chạy vòng vòng, chị nói có đúng không?”

Phượng Hề nhin không được cười, nhìn về hướng Tiêu Thu Phong, quát : “Đúng cái gì mà đúng, cậu cần phải bị phạt, cởi truồng chạy vòng vòng mới đúng”

Mặc kệ phương pháp so sánh này không thỏa đáng, Phượng Hề cuối cùng đã biết, hắn rất coi trọng đàn bà của hắn, hơn tất cả, như vậy đã đủ.

Áp lực trên người, khi bên cạnh người đàn ông này, lập tức biến mất, bất chấp tình huống trước mắt vẫn không đổi, nhưng nụ cười của hắn, chung quy là có thể làm cho nàng tràn ngập động lực, lúc này, cho dù đối mặt với Thiên Địa Luân Hãm, nàng cũng có đủ dũng khí để đối mặt.

Có lẽ, đây là sức mạnh của tình yêu??? Phượng Hề len lén ngắm nhìn khuôn mặt tuấn nhã của người đàn ông này, càng phát ra loại xuân tình xôn xao muốn di chuyển không thể khống chế được.

Trước kia đối với tình yêu, nàng rất khinh thị, nàng cho rằng, si nam oán nữ, vì tình yêu mà sống chết có nhau, thật sự rất đáng buồn cười. Nhưng bây giờ, khi đã là người trong cuộc, nàng mới biết được, đó là một động lực không có gì có thể ngăn cản được, biết rõ phía trước có bão, nhưng vẫn sẽ đi tới.

Nàng cũng đã trở thành một người đàn bà ngu xuẩn, vì một người đàn ông mà mất ngủ, vì một người đàn ông mà lo lắng, vì một người đàn ông mà đánh mất chính mình.

Phượng Hề cười một cái bất đắc dĩ, tiếp nhận sự thay đổi này, bởi vì nàng biết, cơ hội của tình yêu đã đến, tuyệt đối sẽ không có lần hai, cho nên nàng rất muốn quý trọng.

Phượng Hề không theo Tiêu Thu Phong trở về Tiêu gia, mà Tiêu Thu Phong cũng để cho Tiểu Lục Tử cùng Thần Binh đội viên lưu lại, giờ phút này, Phượng Hề rất cần loại lực lượng này.

“Chị Phượng, mặc kệ là đối mặt với cái gì, chị cũng phải đáp ứng em một việc, phải giữ an toàn cho bản thân, em rất thích thưởng thức sự xinh đẹp của chị”

Phượng Hề nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt tuyệt mỹ hiện lên nhiều loại cảm động, cái này cũng có thể xem là quan tâm, rốt cục người đàn ông này cũng đã cảm ứng được sự tồn tại của nàng, phải không?

Trở lại Tiêu gia, tình hình cũng không quá tốt như trước, Lâm Thu Nhã vẫn duy trì sự ưu nhã, Liễu Yên Nguyệt thì ôn nhu, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, không nói một câu gì mà đã nhào đến ôm hắn vào lòng, hưởng thụ cảm giác đoàn tụ.

“Phong, anh đi ra ngoài đã hơn mười ngày, Yên Nguyệt rất nhớ anh” Không chỉ là nghĩ, mà còn hy vọng khắc cốt铭心, bởi vì Phong Chánh bị dả kích, nàng phải nhận áp lực từ hai bên, nên rất cần sự quan tâm chở che dễ chịu, càng cần những cái ôm mạnh mẽ hữu lực của người đàn ông này.

Điền Phù cũng đỏ sắc, gấp đến độ mắng : “Ranh con, mỗi lần đi ra ngoài là đến mười ngày nửa tháng mới về, nhà không ai trông nom, con có biết không, trong khoảng thời gian này, Phong Chánh xảy ra chuyện đó!”

Tiêu Thu Phong hôn lên mặt Liễu Yên Nguyệt một cái, cười cười nói : “Dạ biết chứ mẹ, con trở về lần này, không phải là để giải quyết những việc này sao? Mọi người cứ yên tâm, những kẻ đó không làm được cái gì ra hồn đâu!”

Liễu Yên Nguyệt cũng một bụng lo lắng, nhưng giờ phút này nàng không muốn nói ra, bởi vì ông xã của nàng xuất ngoại bốn ba, nhất định đã rất mệt, nhưng thật sự không ngờ, hắn đã biết ...

“Phong, anh biết ...”

“Đúng, khi nãy chị Phượng ra ngoài sân bay đón anh, đã đem mọi việc nói lại cho anh, Yên Nguyệt, cực khổ cho em. Phát sinh chuyện như vậy, em nên gọi điện báo cho anh một tiếng chứ. Bất luận là anh đang ở đâu, chỉ cần em có khó khăn cần trợ giúp, anh sẽ lập tức trở về”

“Ông xã, thật xin lỗi, Yên Nguyệt nghĩ là không muốn làm phiền anh, anh có thấy là em rất vô dụng không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Yên Nguyệt, đã là người đàn bà của anh, thì cần phải được chiếu cố. Em không nên có suy nghĩ như vậy, hiểu chưa?”

“Ông xã, cảm ơn anh, em hiểu rồi, bây giờ Yên Nguyệt cảm thấy rất hạnh phúc!”

Điền Phù đứng một bên, nói lớn : “Này, hai đứa kia, âu yếm quá vậy, làm như mọi người không tồn tại vậy. Tôi nói cho hai anh chị biết, hai mắt tôi vẫn còn tốt lắm, vẫn có thể nhìn rõ ràng”

Liễu Yên Nguyệt đỏ mặt, nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong, ngồi xuống ghé sa lưng, sau đó dựa vào người hắn, đem tất cả mọi vấn đề ra cho người đàn ông này giải quyết, hắn mới là người đứng đầu một nhà, lại là chỗ dựa cả đời của nàng, trong thời điểm vô lực, đương nhiên nàng chỉ biết dựa vào hắn.

Tiêu Viễn Hà mở miệng hỏi : “Tiểu Phong, con biết thì tốt rồi, đối phương rất hung hăng, muốn đả kích Tiêu gia ta, con có biết bọn họ có lai lịch gì không?”

“Mấy tên này muốn diễn hài đó mà, ba, việc này để con xử lý là được rồi, người không cần phải lo lắng. Tiêu gia luôn luôn yên lặng, lúc này đây, phải để cho chúng nhìn thấy, Tiêu gia không phải là nơi mà ai muốn làm gì thì làm”

Tiêu Viễn Hà vẫn còn lo lắng, nói : “Tiểu Phong, con cần phải xem xét cẩn thận, ba nghe nói có cả Lâm gia góp phần trong đó, sợ là không tốt lắm”

Tiêu Thu Phong thần nhiên gật đầu, trả lời : “Trước kia có Lâm Thu Nhã, mọi người là bằng hữu, cho nên con cũng không muốn đụng chạm. Nhưng bây giờ, Thu Nhã đã đi, nếu như Lâm gia vẫn không biết sống chết, vậy thì con cũng không khách khí nữa, để cho bọn họ biết thế nào là đau đớn tận xương tủy”

Điền Phù cao hứng, con trai trở về, trong nhà lại có chủ tâm cốt, không giống như lão già vô dụng kia, chuyện gì cũng không xong, chỉ biết lo lắng, lo lắng không giải quyết được vấn đề, chỉ làm tăng thêm sự phiền não.

“Tốt, tốt, con trai có bản lĩnh, giao cho nó thì không có vấn đề gì đâu, tiểu Phong, không cần khách khí, những người này cần phải được giáo huấn, phải cho họ biết thế nào là lợi hại, mặc kệ là làm gì, mẹ cũng ủng hộ con”

Đối với con trai, Điền Phù rất mực yêu thương, đến bây giờ đã có chút túy bái, đối với hành động của hắn, bà luôn cho rằng đúng, ủng hộ vô điều kiện, thậm chí ngay cả Phượng Hề, bà đã âm thầm tiếp nhận.

Chỉ cần là đàn bà của con trai mình, bà sẽ rất vui lòng tiếp nhận, có lẽ phải lừa gạt Liễu Yên Nguyệt, nhưng vì con trai, bà chỉ có thể ích kỷ như vậy.

198. Chương 198 : Kế Hoạch Nham Hiểm

Ở một nơi nào đó của Đông Nam, Bàng Binh Quyền cầm chén rượu, trong mắt hiện rõ tia hận ý, thân thể rung động, tất cả đều do áp lực phần nộ.

“Anh Bàng, không cần phải tức giận, lúc này chúng ta đã mời người giúp đỡ, nhất định sẽ rửa hận giúp chúng ta. Bàng bá phụ quả thật rất có mặt mũi, loại cao thủ này, cũng có thể mời tới được”

Người nói chính là kẻ tự cho rằng mình tiêu sái, Hạng Phi Ca, lần trước trên đường bị đánh một trận, sỉ nhục này, cả đời hẳn không thể quên được.

Bởi vì cho dù muốn quên, cũng không thể, bởi vì từ lần đó, hắn đã trở nên héo úa, mỗi lần đối mặt với đàn bà trên giường thì lại bị nhạo báng, tôn nghiêm đàn ông của hắn đã bị ô nhục vô hạn, cho nên hỏi sao mà hắn có thể quên được mối nhục này.

Bàng Binh Quyền cũng như thế, một đập tại Lâm gia lần trước, cho đến bây giờ vẫn chưa bình phục hoàn toàn, suốt hai tháng qua hắn chưa chạm vào phụ nữ.

Hai người đàn ông có hoàn cảnh giống nhau tạo ngộ, giờ phút này, mục đích đồng dạng, gom lại, cùng nhau đối phó với kẻ địch.

Tiêu Thu Phong, Tiêu gia, tập đoàn Phong Chánh, tất cả, bọn họ sẽ đem tất cả, hủy diệt hết.

Cửa mở ra, Lâm Khải Được mang về mặt nịnh nọt nô tài tiến vào, hướng về hai tên kia, nói lấy lòng : “Bàng thiếu gia, Hạng thiếu gia, tại hạ đã đem kế hoạch của hai người nói qua với gia phụ, ông sẽ phối hợp toàn lực, dẫn kích tập đoàn Phong Chánh, để cho Tiêu gia không cách nào gốc đầu tại Đông Nam”

Bàng Binh Quyền cười âm hiểm : “Được lắm, Khải Được, chúng ta là huynh đệ, sau này có phước cùng hưởng, có nạn cùng chịu, cả Đông Nam sẽ là của chúng ta”

“Không sai, Bàng huynh, trước kia Đông Nam có Tứ Đại Công Tử, hôm nay chúng ta có thể xưng là Đông Nam Tam Thiên Vương, chỉ cần tiêu diệt Tiêu gia, sau này tại Đông Nam, sẽ không người nào dám nói không với chúng ta!”

Ăn nói cũng rất cứng, mặc dù đã bị Tiêu Thu Phong giáo huấn một trận nhưng tính cách vẫn không thay đổi, Hạng Phi Ca vẫn là Hạng Phi Ca, nhất định không hối hận, có lẽ do lần giáo huấn trước vẫn còn nhẹ.

Lâm Khải Được cười nói : “Đúng vậy, đúng vậy, có hai lão đại ngồi đây, Đông Nam còn dám ý kiến sao. Đúng rồi, còn có vị Tư Mã kia, hình như hắn cũng không tồi”

Trong triều có người, dễ làm quan, Tư Mã gia tại kinh thành cũng có chút địa vị, Đông Nam cũng là đại bản doanh của Tư Mã, Lâm Khải Được có mấy lần đến nhà cầu việc, nhưng đều bị từ chối trước cửa. Giờ phút này lơ đãng nhắc đến, ý muốn mượn thế lực của hai người này để thay hắn trút giận.

“Lâm lão đệ nói không sai, tên Tư Mã này thật là một tên khốn kiếp, ngày nào đó ba người chúng ta sẽ làm cho hắn không thể sống khá giả được. Chỉ là tên Tư Mã này có chút thế lực, muốn đối phó với hắn, chúng ta cần phải tiến hành cẩn thận”

Hạng Phi Ca lập tức nhớ đến bữa tiệc chiêu đãi của Thiên Nhan Duyệt ngày trước, Tư Mã Lạc cũng không nể mặt hắn, đương nhiên còn những người đàn bà kia, hắn sẽ từng bước từng bước thanh toán.

Bàng Binh Quyền uống một ngụm rượu, áp chế nội tâm xúc động, nói : “Tư Mã gia cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần đối phó Tiêu gia, tiêu diệt Tiêu Thu Phong thì cả Đông Nam sẽ là của chúng ta, lúc đó chúng ta muốn chơi đùa với những con điểm ấy như thế nào cũng được”

“Đúng, đúng, Bàng ca nói rất đúng, tiểu đệ kính một ly, chúc cho kế hoạch của chúng ta mã đáo thành công, Tiêu gia chết không có chỗ chôn ...”

Loại nịnh nọt lấy lòng vô sỉ này, quả thật rất khó tả, trong lòng Bàng Binh Quyền và Hạng Phi Ca đều rất thích, trong khoảng thời gian ngắn, ba người cứ kể cạ người zô, sau đó nhìn nhau, cười điên cuồng, tựa hồ như tất cả thù hận đều từ những cái này mà phát tiết ra.

Trong mười tập đoàn lớn của Đông Nam, tập đoàn Phong Chánh của Tiêu gia bài danh đệ nhất, giờ phút này nghe nói Tiêu gia và Liễu gia hợp tác, lượng tài chính trong tay, cơ hồ đã vượt qua tổng số của chính tập đoàn kia.

Đương nhiên sự thật thì có chút khác biệt, nhưng dựa theo truyền thuyết, cho thấy tài lực của Tiêu gia rất lớn, làm cho Lâm Bắc Dân đỏ mắt.

Từ trong miệng đứa con biết được kế hoạch của Bàn Binh Quyền và Hạng Phi Ca, hẳn đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội này, đối với đám thanh niên kia, thì chỉ muốn hết giận, vãn hồi mặt mũi, nhưng đối với hắn mà nói, là hàng trăm ý nghĩa kiếm tiền, làm cho hắn mụ mẫn trong tiền.

Trên đời này, đếm tới đếm lui, cũng chỉ có hai loại người, một loại là vì danh, loại kia là vì lợi. Mà Lâm Bắc Dân trời sanh đã có hứng thú với tài phú. Tài phú của Lâm gia, hắn đã nắm hơn phân nửa trong tay, coi như là xa hoa vô tận, cả đời hắn dùng không hết, nhưng dục vọng của hắn vẫn không có chừng mực, mỗi ngày đều muốn theo đuổi sự gia tăng lợi nhuận.

Mà hắn cũng không phải chỉ là kiếm tiền, mà dục vọng trong lòng cũng có chút dị thường, theo đuổi tài phú đã trở thành mục đích sinh tồn của hắn, rồi cái này ra, hắn chỉ là một cái xác không hồn, cho nên khi còn sống ngày nào, hắn sẽ không ngừng theo đuổi khoái cảm không có chừng mực ngày đó.

Trong quá trình này, hắn có thể vứt bỏ thân tình, vứt bỏ những gì gọi là đạo đức, gạt bỏ luôn cả những tiêu chuẩn, chỉ để đạt được mục đích, hắn có thể hy sinh mọi cái.

Đuổi Lâm Thu Nhã ra khỏi Lâm gia, chính là bước đầu tiên, tiếp theo chính là thôn tính Tiêu gia, cũng là giấc mộng của hắn.

Điều vài nhân tài kinh doanh ở Đông Bắc đến Đông Nam, phối hợp với kế hoạch của hai đại thiếu gia kia, bắt đầu đả kích hạng mục kinh doanh của Phong Chánh, làm cho cổ phiếu của Phong Chánh rớt giá, sau đó thu mua vào với giá rẻ mạt, đây chính là kế hoạch của hắn.

Bọn Bàn Binh Quyền không động thủ trước, kế hoạch này, phải tiến hành từng bước, đả kích có chừng mực, không chế phạm vi nhất định, bởi vì Lâm Bắc Dân không phải kẻ ngu, nếu không nắm được cơ hội thành công chắc chắn, hắn sẽ không làm việc ngu ngốc, càng không muốn vận dụng tài lực khổng lồ của Lâm gia, bởi vì nếu thất bại, sẽ tổn thất đến mấy tỷ, cho dù mất đi một đồng, hắn cũng không dễ chịu.

Mà Bàn Binh Quyền và Hạng Phi Ca cần đối phó không phải là Phong Chánh, mà chính là Tiêu Thu Phong, chỉ cần Tiêu Thu Phong ngã, Tiêu gia tại Đông Nam nhất định sẽ đổ. Còn người phụ nữ của Lâm gia kia, chúng sẽ làm cho nàng hối hận, hối hận vì lúc đầu đã cự tuyệt hắn.

Mấy ngày nay, Tiêu Thu Phong cũng lẳng lặng chờ đợi, Liễu Yên Nguyệt đem báo cáo hoạt động mỗi ngày đến cho hắn xem, sau khi được an ủi, đã đi làm bình thường trở lại, không còn sự khẩn trương nữa. Cũng phải nói thêm, Phượng Hê đã bố trí rất nhiều tại Đông Nam, hai mắt cứ nhìn chăm chăm Bàn Binh Quyền hay Hạng Phi Ca, bất cứ động tác nào cũng không thoát khỏi tầm mắt của Tiêu Thu Phong.

Liên tiếp vài ngày vẫn chưa có động tĩnh gì, Tiêu Thu Phong cảm thấy khó hiểu, với hai tên phế vật này, nếu lão nhân sau lưng không ra mặt, quả thật không có một tí khiêu chiến, chơi đùa nhiều ngày như vậy, mà lại chẳng có phản ứng gì.

Đối với đả kích của Lâm gia, càng không có tính khiêu chiến, trong kinh doanh, hắn có một đại bá xưng là thần, nên căn bản là không cần lo lắng, cũng chẳng buồn động đậy. Bởi vì đại bá đã nói qua, phải để cho chúng chơi vài ngày cho đã, rồi mới bắt đầu thu thập chúng, như vậy mới làm cho chúng biết thế nào là đau đớn.

Cho nên hắn đặt toàn bộ tinh lực lên người Bàn Binh Quyền và Hạng Phi Ca, hy vọng bọn chúng có thể chơi cho đã, sau đó mới tìm một lý do để giết chúng.

Tiêu gia ở Đông Nam không có phép bất cứ sự uy hiếp nào tồn tại, hai tên kia muốn chơi à, vậy thì cho chúng chơi đến chết, Tiêu Thu Phong thật sự không có nhiều thời gian lãng phí với chúng.

Vũ gọi điện thoại, giọng nàng mang một sự tưởng niệm thản nhiên.

“Phong, Vũ nhớ anh, nhớ nhiều lắm...”Tiêu Thu Phong lắc đầu cười khổ, nhưng vẫn không nói gì, Vũ nói thêm : “Phong, chuyện ở HongKông, em cũng đã biết. Ngạo Thiên Minh, tên rất hay, em vừa nghe là đã biết do anh đặt”

Quả nhiên là người hiểu hẩn nhất, không cần nghĩ cũng có thể đoán được, không hổ là người phụ nữ hẩn yêu thương nhất.

“Vũ, anh cũng nhớ em, nhưng xin lỗi, bây giờ anh không thể đi gặp em”Vì không nắm giữ được tình huống trước mắt, hẩn vẫn sẽ không đụng vào sự rắc rối khổng lồ kia. Nếu hẩn không thể bảo vệ được chính mình, thì sẽ còn hại chết rất nhiều người.

Vũ thở dài, nói : “Phong, Vũ không trách anh, chỉ là nghĩ cho anh thôi. Quả thật rất khổ cực, yên tâm, Vũ chịu được, Vũ tin tưởng, rất nhanh sẽ có một ngày, anh sẽ đến kinh thành, khi đó, chúng ta sẽ không xa rời nhau nữa, có đúng không?”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói : “Đúng, chúng ta sẽ không xa rời nhau nữa ...”

“Phong, anh cần phải cẩn thận một chút, chuyện của anh đã có người lục soát, lật lại toàn bộ tài liệu về anh. Loại đãi ngộ này, quả thật không thấp nha!”

Mặc dù đang nói đùa, nhưng Tiêu Thu Phong biết, hẩn làm ra rất nhiều việc, đã khiến cho người khác chú ý. Có lẽ lão gia này ẩn giấu đã lâu, bắt đầu hết kiên nhẫn, muốn động đậy rồi.

Tiêu Thu Phong đáp : “Biết, Vũ, anh sẽ cẩn thận, em cũng phải chú ý, nếu thật sự muốn anh, cho dù kinh thành là nơi long đàm hổ huyệt, anh cũng sẽ xông vào”

Có được an ủi này, tâm tình của Vũ cũng đã trở nên vui vẻ rất nhiều, lời nói nhỏ nhẹ êm ái cũng Tiêu Thu Phong trong khoảng thời gian ngắn đã làm cho nàng rơi vào khoảng không hạnh phúc.

“Phong, anh xem, người ta bị anh hấp dẫn, quên nói với anh chuyện nghiêm túc, lão Hầu đã đi Đông Nam ...”

199. Chương 199 : Lão Hầu Đã Đến

Cúp điện thoại, Tiêu Thu Phong vẫn chưa phục hồi tinh thần, lão Hầu, tự nhiên lại mò đến Đông Nam.

Lão hầu không phải là một con khỉ già, mà là Long Tổ đối với lão có một cách xưng hô tôn kính, bởi vì lão có thể làm cho bất luận kẻ nào ở Long Tổ tôn kính. Tên thật của lão cũng không nhiều người biết lắm, nhưng Tiêu Thu Phong biết, lão tên là Nùng Băng Liệt.

Hơn nữa, lão còn là một trong ba người sáng lập Long Tổ, một tay súng cừ khôi thời đấy, khóa hầu tới mệnh, cơ hồ không có đối thủ, bởi vì thế, xưng hô lão Hầu, cũng từ đó mà có.

Nếu nói một cách nào đó, Nùng Băng Liệt chính là sư phụ của các thành viên Long Tổ, nhưng cái danh hiệu này thì hơi phóng đại, gọi là giáo luyện thì cũng không quá phận.

Có vài thứ trên người Tiêu Thu Phong đều là do lão dạy. Một cường giả như vậy, tự nhiên lại đến Đông Nam một cách đột ngột, làm cho Tiêu Thu Phong vô cùng kinh ngạc, hơn nữa ngay cả Vũ cũng không biết mục đích của lão, càng làm cho người ta khó hiểu.

Một việc khiến cho lão động toàn thân, Nùng Băng Liệt rời khỏi bộ quốc an, sự tình nam hạ, chắc chắn không phải là một việc bình thường.

Trên đời này, cao thủ có thể làm cho Tiêu Thu Phong kính trọng, ngoại trừ sư phụ Long Phi ra, lão Hầu chính là người kia.

Bởi vì hai người bọn họ, hơn nữa còn có cha ruột của mình, chính là ba cây cột lớn của Long Tổ, nhờ có họ, Long Tổ mới có thể phát triển đến ngày hôm nay, trở thành một lực lượng cổ quái cường đại trong quân đội.

Cho đến bây giờ, Tiêu Thu Phong vẫn tin vào phẩm đức của cao thủ, tu thân tu tâm, sau đó mới tu võ, cảnh giới của võ học tăng lên, thì tâm cũng tăng theo. Những người như lão Hầu đạt đến cảnh giới kinh thiên động địa đương nhiên không phải là người tà ác.

Nhưng lão đột nhiên tìm đến, làm cho Tiêu Thu Phong mơ hồ cảm giác sầu lo không rõ ràng. Bởi vì giờ phút này, thể hồn loạn của Đông Nam đang dần dần trở thành phong vân tế biến, lão Hầu nam hạ, vì chuyện này, tăng thêm nhiều chuyện xấu. Từ trong lòng, Tiêu Thu Phong không hy vọng sẽ phát sinh loại chuyện như vậy.

Điều Tiêu Thu Phong lo lắng đã trở thành sự thật.

Khách sạn Thiên Nga, trong một căn phòng lầu sáu, giờ phút này Bàng Binh Quyền và Hạng Phi Ca đang tràn đầy vui sướng ân cần lấy lòng một lão già.

Lão già đã gần đến cổ hi, như tình thần vẫn còn rõ, hai mắt sáng như đèn pin, tràn đầy quang mang, tựa như hai ngọn đuốc, có thể nhìn thấu nhân tâm hai người trước mắt.

Ông đã già, có một số việc, ông không muốn nhúng tay vào, cũng không muốn quản nữa, ông là một vũ giả, như nhiều năm trôi qua, lang thang trên quan trường, có một số việc, không được như ý muốn.

Không cầu danh, cũng chẳng cầu lợi, nếu không phải vì ân tình kia, ông cũng đã rời khỏi Long Tổ, dạo chơi tứ hải, đương nhiên, đối với Long Tổ do một tay ông sáng tạo, cũng có vài phần không muốn rời xa, cho nên cũng không đành lòng đi.

Vì để chiêu đãi lão già này, Bàng Binh Quyền đã tổn hao rất nhiều tâm lực, bởi vì cha già đã dặn, tuyệt đối phải tôn trọng lão già này, vì muốn mời lão động đây, quả thật không phải dễ dàng.

Cho dù cha già không dặn, Bàng Binh Quyền cũng không dám vô lễ với lão già này, bởi vì thần thương quán hầu, hắn đã sớm nghe qua, không có lửa làm sao có khói, cao thủ siêu cấp như vậy, hắn không có can đảm thử nghiệm.

Hạng Phi Ca cũng ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ, chỉ đáng thương cho Lâm Khải Dực, ngay cả quyền hầu hạ cũng không có, phải đứng bên ngoài canh chừng, khi nào gọi thì vào.

“Khải Dực, đi xem một chút, trên phẩm bảo có làm tốt hay không? Lão tiên sinh không có thời gian chờ đâu” Bàng Binh Quyền mở miệng, Lâm Khải Dực lập tức xác nhận, vội vàng chạy ra ngoài thúc dục nhân viên.

“Lão tiên sinh, người đến Đông Nam một chuyến quả thật không dễ dàng. Đây là đồ ăn nổi tiếng nhất Đông Nam, người nếm thử đi” Hạng Phi Ca nói lấy lòng.

Lão già nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn Hạng Phi Ca một cái, nói : “Anh là con của Hạng Hổ?”

“Đúng đúng, lão nhân gia biết lão gia nhà con?”

Nghe lão già nhắc đến tên của cha già, Hạng Phi Ca cảm thấy rất hả hê, nhưng lời tiếp theo của lão già quả thật làm cho người ta không thoải mái.

“Hạng Hổ có thể coi là một hán tử, nhưng hổ phụ khuyến tử, thật không ngờ lại sinh ra một người con như anh, phẩm chất nhân cách đều cực kỳ tệ hại, thật là thất vọng cho lão”

Sắc mặt Hạng Phi Ca có chút xấu hổ nhưng không dám tức giận, Bàng Binh Quyền bên cạnh lập tức nói tiếp : “Lão nhân gia nói chí phải, chúng con đều là công tử quần là áo lụa, sao có thể xứng với anh danh của phụ bối. Thật không có biện pháp gì nên mới mời lão nhân gia ra tay, giúp con đối phó với tên bại hoại của Đông Nam này”

Lừa gạt để lấy lòng, mặc kệ là phương pháp gì, bọn họ thâm nghĩ cuối cùng đã đạt được mục đích, làm cho lão già này đối phó với Tiêu Thu Phong.

“Bàng thiếu gia, lão Hầu ngày xưa thiếu Bàng Công một cái nhân tình, cho nên bây giờ đến đây, chỉ để trả lại cho hắn món nợ này. Mặc dù hơn mười năm qua ta chưa giết người bao giờ, nhưng cũng có thể giúp các người đối phó hắn, cái vấn đề này, người cũng không cần khách khí”

Lão già nói xong, thức ăn trên bàn cũng không động đến, đứng dậy nói : “Một ngày phong trần, lão già này cảm thấy rất mệt, không nên ở đây lâu, cần phải về nghỉ ngơi trước”

Hạng Phi Ca đương nhiên tức giận, nhưng chưa kịp phát tác, Bàng Binh Quyền đã đá hất hai cước, hai người cùng nhau đứng dậy đưa tiễn.

“Đúng đúng, lão tiên sinh giáo huấn rất đúng, là đám văn bối này thất lễ, quen lão tiên sinh đường dài mệt mỏi, lão tiên sinh chứ việc nghỉ ngơi ở đây, nếu muốn nhờ người hỗ trợ, tiểu tử sẽ đến bẩm báo”

Lão già rời đi, lúc này, Lâm Khải Dực mới thúc dục nhân viên mang thức ăn vào, không nhìn thấy lão già, thất kinh hỏi : “Bành huynh, người đâu?”

Hạng Phi Ca tuổi trẻ khí thịnh, bị Bàng Binh Quyền đè ép, không thể phát tác, giờ này cơn giận trào ra khỏi miệng : “Cái gì vậy, ngay cả ông già của tao còn chưa giáo huấn tao như vậy, lão đó tưởng mình là ai? Nhìn là thấy ghét, còn giả bộ này nọ, bổn thiếu gia không có hứng thú bợ mông cho hắn”

Đối với sự tức giận của Hạng Phi Ca, Bàng Binh Quyền vô cùng hưng phấn, tự mình rót một chén rượu, nâng chén cười nói : “Kỳ thật chúng ta nên ăn mừng, tên khốn Tiêu Thu Phong này, nhất định không kiêu ngạo được lâu nữa đâu, có lão già đó ở đây, mười người như hắn cũng sẽ bị dẹp”

“Phi ca, không phải tôi nói anh, vừa rồi nếu tôi không can, anh đã gây chuyện, mà lão già này lại là người không thể đắc tội, nếu không cho dù anh có chết, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì”

Hạng Phi Ca không phục nói : “Nhìn lão già như vậy, không biết người khác thối có bay hay không, còn muốn đánh nhau, bỏ qua cái đó, cái thái độ của lão cũng khiến người ta căm tức”

Bàng Binh Quyền cười haha nói : “Nếu không sao gọi là cao thủ, Phi ca, tính tình của lão già này mặc dù không tốt, nhưng thân thủ tuyệt đối không tầm thường, tôi cần cảnh báo anh một câu, tại Đông Nam, chỉ cần lão nói gì, chúng ta nhất định phải nghe, rõ ràng chưa, việc này quan hệ đến đại kế của chúng ta”

Nghe đến đại kế, Hạng Phi Ca mới bắt dặc dĩ gật đầu : “Tốt, tôi sẽ không chấp nhất lão già này, chỉ cần lão có thể thay tôi giết chết tên phong lưu thiếu gia kia, mặc kệ là khẩu ác khí, dù muốn tôi gọi là gia gia, tôi cũng sẽ gọi”

Bàng Binh Quyền hài lòng gật đầu : “Cái này mới đúng, đại trượng phu, có thể chịu được những cái người khác không chịu được, một chút ủy khuất thì đã có sao? Chỉ cần kế hoạch của chúng ta thành công, vậy còn tức giận cái gì, các người nói có phải không?”

Lâm Khải Dực lập tức nói lấy lòng : “Đúng đúng, Bành huynh quả nhiên đại khí, em không thể so sánh được”

Ôi, đám vô sĩ ở cùng một chỗ, đương nhiên chỉ biết nói chuyện vô sĩ. Nhưng Tiêu Thu Phong tuyệt đối không ngờ, lúc này đối phó với Tiêu gia, Hạng Phi Ca đã đem đầu súng nhắm vào những người phụ nữ.

Yến hội ngày đó, trêu tức hắn có năm con nha đầu, càng hướng chỉ lại khinh bỉ hắn trần truồng, làm cho hắn cả đời này không quên được sỉ nhục đó.

Đặc biệt là con nhỏ tên là Đinh Mỹ Đình, hắn sẽ làm cho nàng mỗi ngày phải hối hận như những lời đã nói.

Bàng Binh Quyền thì không có nhiều tâm tư như vậy, chỉ là muốn chứng minh uy lực của Bàng gia, tại Lâm gia, hắn đã nói một lần, muốn cho mọi người biết, những kẻ đắc tội với hắn, chỉ có một kết cục, đó là chết.

Trừ lần đó ra, hắn muốn đoạt người nào, thì người đó nhất định là của hắn, Lâm Thu Nhã xinh đẹp như vậy, sớm đã khắc sâu trong lòng hắn, không thể tự kiềm chế được, sau khi giết chết tên kia, Lâm Thu Nhã nhất định phải trở về bên cạnh hắn.

Mà Lâm Khải Dực thì đơn giản hơn, nếu nói về thế lực kinh doanh, hắn chỉ muốn làm cho tập đoàn Phong Chánh sụp đổ, nhưng nếu nói về đánh nhau, cái gì hắn cũng không biết, chỉ biết làm một con chó, ngồi vẫy đuôi trước mặt hai tên kia.

Bất quá, hắn cũng không cảm thấy mất mặt lắm, bởi vì cha già Lâm Bắc Dân đã ra lệnh, hành động của hai người kia, nhất định phải tuân theo, để có thời cơ thuận lợi nhất, công kích Phong Chánh, tuyệt đối không thể miến thịt thơm này rơi vào tay người khác.

Có món hàng lớn như vậy, cho dù làm con chó để người khác cười nhạo, hần cũng không để ý, hơn nữa, trong tâm tư của hần, hần cũng không có nhiều ảo tưởng.

Nếu Tiêu gia quả thật bị diệt, thì Bách Hợp của Đông Nam, nhất định sẽ rất cô độc, đối với hần đây là một cơ hội tốt, hơn nữa còn có Liễu Yên Hồng, xinh xắn y như cô chị, ngấm lại cũng có thể làm cho người ta xúc động.

Quả nhiên là “gần mực thì đen gần đèn thì sáng”, mặt ngoài biểu hiện đường hoàng, nhưng không cách nào che dấu nội tâm ti tiện của chúng, ba thằng đàn ông vô sỉ ngồi uống rượu với nhau, tự tưởng tượng tâm tư và dục vọng của bản thân. Thật sự là bất diệc nhạc hồ.

Giống như là, cảnh tượng trước mắt có thể lập tức biến thành sự thật...

200. Chương 200 : Gia Tộc Sau Lưng Đình Mỹ Đình

Hôm nay là cuối tuần, theo kế hoạch đã thương lượng, hôm nay đi Tiêu gia tác khách để lấy tiền, kỳ thật thì không phải là thương lượng, bởi vì Liễu Yên Hồng không nghĩ thế, nhưng không cách nào khác, một mình nàng không chịu được công kích của bốn người, mà đợt công kích này chính là do Đình Mỹ Đình dẫn đầu.

“Hồng Hồng, bắt quá đó là nhà của chị bạn, nhà của anh rể, không phải nhà bạn, bạn có nhiều ý kiến làm gì, khó khăn thế, chẳng lẽ bạn muốn vị trí vợ bé của mình?”

Đình Mỹ Đình nói ra những lời không biết xấu hổ, làm kích động những con sắc lang kia, ngày nào cũng nghe Liễu Yên Hồng nói, trù nghệ của Tiêu bá mẫu như thế nào, các nàng rõ ràng lãnh đạm không ít, đương nhiên là muốn đi thưởng thức một phen, và dĩ nhiên là còn muốn thân cận với vị hắc mã hoàng tử trong mộng kia, vì thế đương nhiên là ủng hộ vô điều kiện.

“Đúng đúng, Yên Hồng, bạn giám sát chặt chẽ như vậy, thật sự là có chút mờ ám, người ta là anh rể của bạn, bạn làm như đó là ông xã của bạn vậy, cho dù là có lo lắng, cũng là chuyện của chị bạn, em vợ này, muốn làm thái giám à?”

Lời này có nghĩa là, hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp đến độ muốn chết.

Thêm một nữ sinh khác chen miệng vào : “Cái này cũng khó nói lắm, các người không nghe người xấu xa kia nói sao, em vợ cũng có một nửa mộng với anh rể, nói không chừng Yên Hồng nhà chúng ta kỳ thật sớm cũng đã ... uh uh!”

Loại trách cứ này ... hình như có vẻ quá mập mờ thì phải, làm cho Liễu Yên Hồng ảm ức mà không có chỗ phát tiết, chỉ biết há mồm, nhưng cũng không phản bác, nói cái lại thì không ổn, có nói thì các nàng cũng không hiểu. Người đàn ông kia có tiền lệ như vậy mà, chỉ là muốn quản lý chặt chẽ, để cho chị gái không bị thương tâm.

“Được rồi, các người đi chuẩn bị đi, nhớ, không được phạm luật, còn nữa, không cho phép mặc váy, chỉ được mặc quần, nếu không thì không cho đi” Cuối cùng Liễu Yên Hồng cũng hạ quyết tâm, bằng không mấy người bạn này nhất định sẽ mặc váy cực ngắn gợi cảm, nhằm mục đích quyến rũ anh rể, nàng không cách nào chịu được.

Đình Mỹ Đình lập tức đáp : “Không vấn đề, bốn tiểu thư cho dù không mặc váy để khoe chân đẹp, nhưng mặc quần cũng có thể biểu hiện vóc dáng chết người, còn sợ không đủ lực hấp dẫn sao?”

Nói nàng nói vậy, Liễu Yên Hồng lập tức hỏi hận, nàng đã biết, đám này không có hảo tâm, toàn bộ đều đang hướng về tên xấu xa đó.

Một nữ sinh khác cười : “Yên tâm đi Hồng Hồng, cho dù muốn ăn, cũng sẽ chờ cho bạn một chút, tất cả mọi người là chị em mà, sao có thể độc chiếm được, phải không Mỹ Đình!”

“Nói nhảm, mình muốn đi trang điểm, hắc hắc ... nghe nói bà xã của Tiêu gia toàn là yêu tinh trời sinh đầy mỹ lực, xem ra mình phải đi trang điểm thật đậm”

Liễu Yên Hồng chán nản và bó tay.

Năm người trong ký túc xá, chỉ có nàng ngồi ngây ngốc, không đi thay trang phục, cứ mỗi lần nghĩ đến người đó là lại làm cho nàng tức giận, không có việc gì lại đi dụ dỗ con gái nhà người ta, thế nào cũng làm cho nàng gặp phiền toái, đúng là đồ xấu xa.

Bốn nha đầu kia cũng lôi kéo Liễu Yên Hồng, hưng phấn đi ra ngoài, các nàng cũng đã có kế hoạch hết rồi, không chỉ muốn đi Tiêu gia, tối nay cho dù Tiêu Thu Phong không đáp ứng, các nàng cũng sẽ quay sang làm nũng với Tiêu bá mẫu, nhất định phải ở lại.

Một chiếc xe nhỏ, nhanh chóng chạy đến, hai người đàn ông đeo kính đen từ trong xe nhảy ra, đứng chặn trước ngũ nữ, chỉ vào Đinh Mỹ Đình nói : “Chính là nó ...”

“Các người muốn làm gì?” Một nữ sinh quát lên, ngay lập tức bị một thằng tát cho một cái, sau đó bọn chúng chụp lấy cánh tay của Mỹ Đình kéo lên xe.

“Cứu mạng, cứu mạng ...” Một tiếng hét kinh hoàng la lên, bảo vệ của học viện Bắc Hải đã đến, nhưng chiếc xe đã nổ máy bỏ chạy, cả quá trình không vượt quá ba phút, xem ra bọn chúng đã núp ở đây rất lâu.

Liễu Yên Hồng cả kinh đến ngây ngốc, sợ đến mức phát khóc : “Mỹ Đình ... Mỹ Đình bị bắt cóc ... nhanh ... báo cảnh sát ...”

Trong lúc một người đang gọi điện báo cảnh sát, điều mà Liễu Yên Hồng nghĩ đến duy nhất, chính là anh rể, điện thoại đã thông, nàng sợ đến mức nói không rõ ràng.

“Anh rể ... huhu... em sợ quá, Mỹ Đình ... Mỹ Đình bị người khác bắt cóc rồi ... anh mau đi cứu nàng”

Tiêu Thu Phong nhận được cú điện thoại này, cũng giật mình kinh ngạc, Đinh Mỹ Đình đương nhiên hẳn có ấn tượng, là bạn học của Liễu Yên Hồng, hoạt bát đáng yêu ... xinh và tươi lắm.

“Yên Hồng, không phải sợ, xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi ... vừa rồi bọn em tính đi đến tìm chị ... thật không ngờ, vừa ra khỏi cổng trường, đã có một chiếc xe lao đến, sau đó hai người rất dã man xuống, rồi bắt Mỹ Đình đi, anh rể, cầu xin anh, xin anh cứu Mỹ Đình ...”

Đối với thân phận của Đinh Mỹ Đình, Tiêu Thu Phong cũng không rõ, nhưng một cô gái trẻ như vậy, hẳn là không có cừu gia gì, hắn hỏi : “Phát sinh lâu chưa, xe gì, biển số mấy?”

“Ngay vừa rồi, mới vài phút đồng hồ, chiếc Larke màu đen ... biển số xe ... anh rể, em không thấy rõ” Lúc đó bị hù dọa, làm gì còn tâm trí nhìn biển số xe, lại bị Tiêu Thu Phong hỏi, Liễu Yên Hồng đã khóc lớn tiếng.

Tiêu Thu Phong vội vàng cúp điện thoại, nhảy một cái từ trên cửa sổ xuống, khởi động xe, phát sinh chuyện như vậy, hắn cũng muốn xem một chút.

Lúc đi hắn đã gọi điện cho Phượng Hề, để mọi người lần theo đầu mối chiếc xe này, cũng may là Liễu Yên Hồng thông minh, gặp chuyện không may lập tức gọi cho hắn, hắn là còn kịp.

Chạy với tốc độ cực nhanh, mười lăm phút sau, Tiêu Thu Phong đã đến cổng học viện Bắc Hải, cảnh sát đã bị kinh động, trong phòng an ninh của học viện Bắc Hải, đang lấy lời khai của các nữ sinh này.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, mấy nữ sinh này như nhìn thấy thủ hộ thần, không hẹn mà cùng nhau lao lại chỗ Tiêu Thu Phong.

“Tiêu đại ca, nhanh cứu Mỹ Đình đi, hu hu, nàng ta bị người xấu bắt cóc, anh nhất định không được để cho nàng gặp chuyện không may!”

“Anh rể, Mỹ Đình là vợ bé của anh đó, anh có chắc chắn cứu được không?” Một nữ sinh khác hình như đã bần loạn, nói ra những lời không nên nói.

Ngay cả hiệu trưởng vừa đi ra nghe được cũng xém té xỉu, đường đường là những bông hoa của học viện Bắc Hải, tự nhiên toàn bộ chạy đi làm vợ bé của người ta ... Tin chấn động???

Gương mặt đầy nước mắt của Liễu Yên Hồng đã không còn sự chán ghét, ôm lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong nói : “Những người này đã chuẩn bị trước, anh rể, anh nhất định phải nghĩ ra biện pháp, nếu không Mỹ Đình sẽ không thoát được”

Các nàng đối với Tiêu Thu Phong vô cùng tin tưởng, so với cảnh sát còn nhiều hơn, cho nên bây giờ đem tất cả những gì mình biết nói ra.

“Tiêu thiếu gia, thật xin lỗi, chuyện này quả thật có chút phiền phức, nếu có anh hỗ trợ, như vậy rất tốt” Dẫn đầu là A Phi, là thân tín của chú Tiêu Thu Phong, hẳn đã gặp mặt người đàn ông này, cũng biết người này có quan hệ rất rộng với cục trưởng, cho nên không để cho cảnh sát quấy rầy khi bọn họ nói chuyện với nhau.

Đang nói, điện thoại của A Phi vang lên, hẳn móc ra nói hai câu, rồi đưa cho Tiêu Thu Phong, nói : “Tiêu thiếu gia, cục trưởng có việc tìm anh”

“Thu Phong, con đang ở đâu, chuyện này, con nhanh phát động lên, mau giúp chú, Mỹ Đình không phải là người bình thường, nếu nàng ta thật sự gặp chuyện không may, chú sợ không chịu nổi, nhớ kĩ, nhất định phải xử lý nhanh lên, chú sẽ cho A Phi hỗ trợ con”

Tiêu Thu Phong chưa kịp mở miệng, chú của hắn đã cúp điện thoại, phỏng chừng chuyện này thật sự là rất to lớn, thân phận của Đình Mỹ Đình quả thật không đơn giản, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn không biết là gì.

“Yên Hồng, các em không cần phải lo lắng, các em có bị thương không?” Đối với thái độ vô lực của cô em vợ này khiến cho Tiêu Thu Phong quan tâm không ít.

“Em không sao, anh rể, chỉ cần Mỹ Đình không có việc gì, chúng em cũng không quan trọng”

Tiêu Thu Phong nói : “Tốt, các em ở lại trong trường đi, việc này để anh xử lý, được rồi, anh đi trước”

Việc này, quả thật rất nghiêm trọng, bởi vì Mỹ Đình không phải người bình thường.

Trên kinh thành, trong một căn phòng bằng gỗ, một lão già nhận được điện thoại, giọng nói hét lên như sấm : “Người đâu, gọi điện cho Hạng Hổ quân khu Đông Nam, không biết làm ăn kiểu gì mà ngay cả trật tự địa phương cũng không quản được, ta có thể hy vọng hắn làm gì?”

“Hạng Hổ Ma, ta là Đình Bồn Quân, cháu gái của ta bị người ta bắt cóc trong địa bàn của anh, anh làm ăn kiểu gì vậy... cái gì... không biết người nào là cháu gái ta ... cút, cút ngay đến học viện Bắc Hải tìm hiểu sự tình, không quản anh dùng biện pháp gì, nếu không thể đem cháu gái của ta bình yên trở về, ta cho anh một viên đạn”

Lão già buông điện thoại, tức giận thở phì phò, nhưng không cách nào trấn an sự phẫn nộ, lúc đó, cánh cửa mở ra, một thiếu phụ khấn trương chạy vào, vẻ mặt bi thương, nói : “Ba, ba, có phải Mỹ Đình gặp chuyện không may không, ba, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, con chỉ có một đứa con gái này thôi, ba, người nhất định phải đem Mỹ Đình trở về, con không thể sống mà không có nó”

Sau khi thiếu phụ tiến vào, một quân nhân trung niên cũng vào, thân mặc quân y, đeo hàm thiếu tướng, nhìn vẻ mặt xúc động của lão già, trầm giọng an ủi : “Vân Mai, Mỹ Đình là đứa cháu yêu thương nhất của ba, người nhất định sẽ nghĩ ra cách, em đừng làm loạn suy nghĩ của ba, yên tâm đi, sẽ có tin tức nhanh thôi”

201. Chương 201 : Nếu Có Kiếp Sau, Em Nhất Đình Sẽ Làm Vợ Anh

“Người đâu, đem Quân Thần Phân đội ra, ta muốn đi Thượng Hải!” Lão già không an ủi thiếu phụ, chỉ hung hăng phát tiết lên cái bàn, lật tung toàn bộ tài liệu trên đó xuống đất.

Người quân nhân trung niên sững sốt, giật mình kêu lên : “Ba ... cái này ...”

Lão già giơ tay lên, ngăn câu hỏi của hắn, nói : “Cháu gái ta bị người khác bắt cóc, Đình gia chúng ta không động, thật đúng là đã bị người khác xem thường, ta muốn nhìn xem, tên nào có dũng khí bắt cóc cháu gái ta”

“Ba, con đi với người, con rất lo lắng cho Mỹ Đình”

Lão già gật đầu, không nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài, thiếu phụ theo sau, chỉ để lại người quân nhân trung niên. Đó là cha của Đình Mỹ Đình, vẻ mặt bất đắc dĩ, Quân Thần mà động, thì khẳng định sẽ xảy ra chuyện lớn.

Có dũng khí bắt cóc con gái của Đình gia, xem ra các người cũng có gan lắm.

Tiêu Thu Phong nhận được điện thoại của Phương Hề, ở đại lộ Vân Đông phát hiện chiếc xe này, hơn nữa đang hướng ra vùng ngoại ô, giờ phút này, sự tình hết sức khẩn trương, chưa đầy hai mươi phút, Phương Hề đã an bài phân bố, tuyệt đối không có chuyện thoát khỏi mắt nàng, điểm này, Tiêu Thu Phong tin tưởng năng lực của nàng.

Nếu không hẳn đã không đem Thần Binh Chiến Đội điều ra ngoài, để cho Tiêu gia đơn độc tại đây.

Chiếc xe phóng như điên, Tiêu Thu Phong hướng ra ngoài, chạy đến đại lộ Vân Đông, khu ngoại ô này trừ những biệt thự cao cấp ra, không có khu thương mại náo nhiệt nào, là nơi dành cho những kẻ có tiền sinh sống. Chiếc xe phóng đến đây, quả thật không làm người khác chú ý.

Nhìn những kẻ bắt cóc Mỹ Đình, có lẽ không phải người bình thường, nhưng có lẽ chúng cũng như Tiêu Thu Phong, không rõ thân phận của nha đầu này, nếu như biết, chúng sẽ hối hận vì hành động hôm nay.

Khi này đã giãy dụa đến mệt mỏi, Đình Mỹ Đình cũng chẳng buồn di chuyển, nàng biết, cho dù vùng vẫy tiếp cũng không thoát được, cổ họng thì bị nhét kín lại, bây giờ nàng đang suy nghĩ biện pháp thoát thân.

Trong xe, nàng liếc nhìn ra ngoài, người đi đường cũng không nhiều lắm, cho dù hét lớn cũng không có nhiều người nghe, khi mình bị bắt, các chị em đã báo cảnh sát, nhưng chuyện này dựa vào cảnh sát thì cũng như không. Đúng rồi, anh rể của Hồng Hồng, nếu anh ấy đến, vậy thì tốt rồi.

Không biết vì sao, nhưng giờ phút này Đình Mỹ Đình chỉ nghĩ đến một mình Tiêu Thu Phong, đêm hôm đó, nhìn thấy sự bá đạo của hắn, nàng biết rằng, trên đời này không có chuyện gì hắn không xử lý được, cũng không có người nào có thể đối phó với hắn.

Nếu anh ấy muốn cứu mình, nhất định sẽ không có vấn đề. Nghĩ đến đây, nàng thật sự yên tâm, chỉ là không ngừng nhô đầu lên nhìn chung quanh, hy vọng nhìn thấy hình bóng của người trong tim xuất hiện cứu nàng, công chúa khi được cứu thoát sẽ lấy thân báo đáp, một kết cục rất đẹp. Mà nàng cũng quên mất luôn những người nhà đầy quyền lực của mình.

Chiếc xe dừng lại trước một biệt thự, một tên mặc quần áo cảnh trang đi ra kéo Đình Mỹ Đình, không chút thương hoa tiếc ngọc lôi nàng vào trong.

“Thiếu gia, người ngài cần chúng ta đã đưa đến!” Gõ cửa xong, tên đó lớn tiếng bấm báo.

Cửa mở ra, nhìn thấy người đàn ông này, Đình Mỹ Đình cả kinh, nhưng vẫn mở miệng mắng : “Thì ra là tên súc sinh dị thường điên khùng này. Buổi tối không có việc gì thích khóa thân chạy loạn”

Không sai, hắn chính là Hạng Phi Ca.

Giờ phút này trên người hắn chỉ mặc một cái áo thun duy nhất, xuyên qua cánh cửa là một người phụ nữ đang nằm mê man, tựa hồ như mới làm chuyện tốt lành xong, bây giờ thú tính đầy người.

“Không sai, là ta, tiểu muội muội, một khi đã biết ta biến thái, thì em lập tức cùng ta chơi chung, hưng phấn không?” Biến thái, hắn đâu chỉ biến thái, hắn còn muốn điên cuồng, vừa nghĩ có thể ngược đãi con nhỏ này, hắn vô cùng hưng phấn, người phụ nữ nằm trên giường kia chính là bảo mẫu của hắn.

Trong mắt hiện ra một tia thú tính, Hạng Phi Ca quát lớn : “Đưa nó vào trong, các người canh ngoài cửa, đừng để cho kẻ khác quấy rầy tao”

Hai tên đeo kính đen đáp, Đình Mỹ Đình bị đẩy vào trong, “Rầm” một cái, cửa đóng lại, khóa luôn, trong phòng còn lưu lại mùi đậm đặc, người phụ nữ trên giường kia không phải là đang ngủ, mà đã là một thi thể, đáng thương cho người này bị chơi đến chết.

Trên mặt không giấu nổi sự kinh ngạc, thân thể xinh đẹp không khỏi run lên, quá tàn khốc, quá kinh khủng, căn bản không còn là một thi thể bình thường.

Đình Mỹ Đình bây giờ mới thật sự sợ hãi thẳng điên này, là một thẳng điên hết lý trí.

“Hạng Phi Ca, mày là đồ khốn kiếp, mày có biết tao là ai không. Tao nói cho mày biết, mày dám đụng đến tao, cả nhà mày sẽ chôn chung với mày” Đình Mỹ Đình quát lớn.

Hạng Phi Ca căn bản không nghe thấy gì, trong đầu hấn chỉ toàn những ý định điên cuồng, hai tay hấn cời trối cho Mỹ Đình, khóe miệng cười vô thức, nói : “Cột nhiều như vậy, thật là phiền, chơi như vậy không đã ghiền, phụ nữ phải phản kháng, như vậy mới làm tăng dục vọng của đàn ông”

Vừa buông tay ra, đã bị Mỹ Đình tán cho một cái, nàng lớn tiếng chửi “Đồ khốn nạn, tao muốn gặp Hạng Hồ, thấy lão già của mày, mau thả tao ra, nếu không mày sẽ hối hận”

Hạng Phi Ca vuốt mặt, trên miệng lộ ra nụ cười tàn ác : “Con đĩ, mày đánh tao, có tin tao giết mày không. Ngoan ngoan để lão tử chơi đùa, không chừng lão tử có thể lưu lại cái mạng cho mày”

Từ cái ngày bị Tiêu Thu Phong lột sạch sẽ, tính cách của hấn đã giống như thằng em hấn, điên cuồng vô cùng, khi đó bị đập nát, giờ phút này, hấn cũng vậy, điên cuồng vô hạn, căn bản là không nghe được lời nói của Mỹ Đình. Chỉ biết là phải chà đạp con đĩ điểm này, như vậy mới có thể thỏa mãn.

“Cút, cút ngay, Tiêu đại ca, anh rể Tiêu, ông xã Tiêu ... anh mau đến cứu em, Mỹ Đình sắp chết ...”Nhìn thấy thằng điên này đã hết lý trí, Đình Mỹ Đình đã iết, nói nhiều cũng vô nghĩa, cho dù nói cho hấn biết nàng là cháu gái của Đình Bổn Quân, hấn cũng sẽ không buông tha.

Sợ hãi lẫn khủng hoảng, giờ phút này, chuyện bi thảm nhất trong cuộc sống lại rơi xuống thân thể nào.

Gia gia, ba, mẹ, con gái sẽ chết, các người có nhớ con không?

“Ông xã Tiêu, cho dù có chết, em cũng muốn chết trong vòng tay của anh, không cho người khác đụng vào”Đình Mỹ Đình hạ quyết tâm, xoa người, đứng lên bậc cửa sổ, đối diện với Hạng Phi Ca, nói : “Họ Hạng kia, mày dám lại đây, bốn tiểu thư sẽ lập tức nhảy xuống, cho dù chết, cũng sẽ không cho mày chiếm tiện nghi”

Hạng Phi Ca thật không ngờ con đĩ này lại cường ngạnh như vậy, thân thể ngấn ngơ ra, cười nói : “Muốn nhảy thì nhảy đi, lão tử cũng sẽ chơi mày, hôm nay chơi xác chết, không chừng càng sáng khoái!”

“Nhảy, nhảy ...”Hạng Phi Ca không lo lắng, mặc kệ sống chết, hấn cũng sẽ bỏ qua, chưa người nào nhạo báng hấn mà còn sống. Hấn là Hạng thiếu gia của quân khu Đông Nam.

Con đĩ này phải chết, Tiêu Thu Phong càng phải chết.

“Cút, cút ngay, không được đến gần, tên súc sinh ...”Nhìn Hạng Phi Ca đang đi lại gần, Đình Mỹ Đình nhắc một chậu hoa ném hấn, nhưng đáng tiếc là không có tác dụng nhiều.

Chậu hoa cuối cùng đã đi, Hạng Phi Ca vẫn đi đến, vươn tay ra ...

Khuôn mặt đầy lệ, luôn là tiểu ma nữ không sợ trời sợ đất, rốt cục đã gặp phải cảm thú ti tiện này. Trong lòng yên lặng, điểm danh từng người trong nhà. Gật đầu một cái, cho dù chết, nàng cũng không để cho tên súc sinh này chiếm tiện nghi.

Hai tay nắm chắc lan can, từ từ buông ra, nàng biết, mình sẽ chết. Nàng cần phải chết, để bảo vệ tôn nghiêm của nàng.

Nàng cũng biết, thằng điên này cũng sẽ chết, gia gia không bỏ qua cho hấn.

Ông xã Tiêu vẫn không đến, hoặc là, cho đến bây giờ, anh ấy vẫn chỉ xem mình là một tiểu nha đầu, không biết là, mình thích anh ấy, yêu anh ấy.

“Ông xã, nếu có kiếp sau, em nhất định sẽ tiếp tục làm vợ anh ...”Buông tay ra, thân thể dần rơi khỏi cửa sổ, rơi xuống dưới.

Giờ phút này, Tiêu Thu Phong cũng phải giật mình, người con gái này thật kiên cường, nếu hấn đến chạm một phút, chắc chắn nàng đã ngọc nát hương tiêu.

Hạng Phi Ca cũng vậy, hấn không ngờ con đĩ này nói được làm được, thật sự nhảy xuống.

Hấn chơi gái, nhưng không phải người nào cũng phải chết, cũng có người thật sự tự sát. Sau khi cầm tiền, đám người đó cũng sống tốt, đàn bà, trong mắt hấn, cự tuyệt cũng có nghĩa là chào đón, chơi xong rồi, dùng tiền để dẹp yên chuyện.

Thân thể trên không trung, vô cùng nhẹ nhàng, Đinh Mỹ Đình tự hỏi :”Cảm giác chết đây sao?”

Nhưng gương mặt của ông xã hiện rõ trước mặt nàng. Chẳng lẽ... chẳng lẽ ước nguyện lúc sống, sau khi chết, sẽ có thể thực hiện được?

“Ông xã, em rất nhớ anh, khi sống không thể ở cùng một chỗ, chết rồi có thể ở chung, Mỹ Đình cũng thỏa mãn rồi”.

Để lại một lời trần trối, Mỹ Đình không nghĩ gì nữa, sau khi chết, nàng muốn ôm chặt Tiêu Thu Phong, sợ rằng, khi buông tay ra, hắn sẽ biến mất.

Tiêu Thu Phong giơ tay ra chụp lấy người tiểu nha đầu này, nhìn thấy không có vấn đề gì, cũng muốn an ủi, nhưng phải đợi hắn xử lý xong thằng khốn nạn kia đã rồi nói gì thì nói!

202. Chương 202 : Đánh Chết Mẹ Nó Đi

Cảm giác vừa thẹn vừa đau này, làm cho Mỹ Đình bình tĩnh, ngẩng đầu lên.... “Hu hu” một tiếng, khóc thành tiếng lớn.

“Mỹ Đình, không có việc gì, không có việc gì ...”

“Hu hu, sao anh lại đến trễ như vậy, nếu người ta chết, làm sao có thể làm vợ bé của anh!”

Tiêu Thu Phong đỏ mặt hỏi, tiểu nha đầu lúc này còn nhớ rõ chuyện làm vợ bé, thật sự rất là ương ngạnh.

“Là mày!” Về mặt động cuồng mê của Hạng Phi Ca vang lên, trong nháy mắt hắn gào lên: “Người đầu ...”

Cửa mở ra, bốn người mặc đồ đen xông ra, Hạng Phi Ca bị hù đến tận gan, cũng đã xoay người bỏ chạy, ngay cả dũng khí đối mặt với Tiêu Thu Phong cũng không có.

“Ông xã Tiêu, đừng để nó thoát, đập gãy chân nó” Đinh Mỹ Đình lên tiếng, tên súc sinh ghê tởm này, khiến cho nàng nhảy lều tịt, nếu không phải người đàn ông này đến kịp lúc, bây giờ chắc nàng đã chết.

Tiêu Thu Phong đương nhiên là không để hắn thoát, đang lo không tìm được cơ hội giết hắn đây.

Thân hình vừa động, cho dù là ôm một tiểu nha đầu, bốn tên vệ sĩ cũng không thể cản nổi, Hạng Phi Ca còn chưa kịp chạy đến cửa thì đã thấy Tiêu Thu Phong đứng đợi hắn.

“Hạng Phi Ca, tao đã nói với mày, đừng đụng đến tao. Lần trước tao đã cho mày một cơ hội, lần này là do mày tự chuốc lấy”

Nhìn thấy không có cách nào đào tẩu, Hạng Phi Ca lạnh lùng kiêu ngạo quát : “Tiêu Thu Phong, mày chỉ là một thằng oắt con, dám vô lễ với tao như vậy, tao sẽ không bỏ qua cho mày, mày cũng như tất cả những người dám châm chọc tao, kể cả con đi đó, đều phải chết ... ha ha”

“Anh, đừng nói nhiều với nó, đánh cho má nó nhìn không ra luôn đi” Tiểu nha đầu này quả thật cũng rất tàn nhẫn, thật là làm cho Tiêu Thu Phong âm thầm kinh ngạc.... Tiểu nha đầu này, cuối cùng gia tộc là như thế nào?

“Ầm ầm ...” Những tiếng bước chân, một đoàn người áo xanh đã xông lên, thấy những người này, Hạng Phi Ca hưng phấn kêu lên : “Tiêu Thu Phong, lần trước một mình mày đấu ba trăm, bây giờ tao gọi đến một ngàn người, xem mày có thoát hay không?”

Tiêu Thu Phong cười lạnh lùng, mắng : “Mày không chỉ là một phế vật, mà còn là một thằng ngu, lão tử cũng đang raên, không có việc gì làm, nên chơi với mày một chút ...” Nhìn thấy đám lính cường hãn kia, không cần hỏi cũng biết thằng ku này điều cả hộ vệ doanh ra để báo thù riêng, thật đúng là công tử nhà giàu!!!

Thân thể vừa động, một quyền rắn chắc đã để trên mặt Hạng Phi Ca, mặt hắn méo đi, thân thể bay đi còn nhanh hơn là tốc độ Tiêu Thu Phong lao đến, một chân đạp lên thằng ku tí của hắn, sợ là lúc này thần tiên cũng khó cứu hắn.

Lần trước chị là cảnh cáo, còn lần này đạn thật diễn thật, biến tiểu tử này thành tổng quản nội cung.

“Thiếu gia” Một tên thủ hạ lớn tiếng kêu lên, nhưng đã bị Tiêu Thu Phong nắm cổ, vút một cái thật mạnh phát ra những tiếng “rắc rắc” của xương gãy.

“Tiêu Thu Phong, mày nhất định sẽ chết, ông già tao sẽ không buông tha mày”.

Tiêu Thu Phong không có ý định làm Mỹ Đình thất vọng, thật sự là đánh đến nổi má nhin không ra, thật ra thì lần trước đã có thể giết hắ, nhưng do nể mặt Hạng Hồ nên chỉ làm như vậy, không muốn để cho Tiêu gia đối địch với Tổng tư lệnh quân khu Đông Nam, vì Tiêu Thu Phong không yên tâm.

Nhưng nếu đã muốn đấu, vậy thì phải làm cho hoành tráng.

“Nếu Hạng Hồ có đảm lượng, tao chờ hắ!” Tiêu Thu Phong lạnh lùng bỏ lại một câu, ôm Đình Mỹ Đình nhảy xuống.

Hắ không có hứng thú chơi với những thằng ngu, chỉ có thứ đầu đất như Hạng Phi Ca mới thích chơi mấy trò này.

“Anh, chúng ta là đồng sinh cộng tử sao?” Nhìn thấy thảm trạng của Hạng Phi Ca, Đình Mỹ Đình không chút sợ hãi, đối với những người con gái bình thường, thì quả là vô cùng đặc biệt.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Yên tâm đi, về sau nhất định có người đàn ông khác đồng sinh cộng tử với em, nhưng không phải anh”

“Nhớ lại, anh đã cứu em hai lần, còn hôn em một lần, em nhớ rất kỹ, cả đời này, em đều thuộc về anh, Hồng Hồng có kháng nghị đi nữa, em cũng không nghe”.

Không muốn để tiểu nha đầu này lao vào lòng lắ quắ, Tiêu Thu Phong nói : “Được, bây giờ em đã an toàn, anh chở em về học viện, nhớ kỹ, không được tùy tiện đi ra ngoài”

Nghe hắ nói vậy, Đình Mỹ Đình đã vội ôm chặt tay hắ, nói như muốn khóc : “Anh ơi, Mỹ Đình rất sợ, rất sợ hãi, anh đừng bỏ em, Mỹ Đình sẽ gặp ác mộng đó ...”

Sợ??? Hình như không giống, Tiêu Thu Phong nhìn vào ánh mắt của tiểu nha đầu này, không có chút gì gọi là sợ trong đó.

“Vậy em muốn thế nào?”

“Em muốn đến nhà anh, người ta không phải là vợ bé của anh mà, bây giờ có nguy hiểm, đương nhiên là muốn kiếm chỗ tránh né, anh ơi, em sẽ không gây phiền toái cho anh đâu, em sẽ gọi điện thoại cho người nhà, để bọn họ đón em”

Lúc này có thể từ chối sao? Đáp án của Tiêu Thu Phong là không thể, không phải hắ không nghĩ, mà tiểu nha đầu này cứ như bạch tuộc mười tám vòi, quắ chặt lấy hắ, muốn gỡ cũng không ra được.

Đi đến Tiêu gia, tiểu nha đầu này hưng phấn không nhịn được, gọi một cú điện thoại, mà không phải gọi về nhà, là gọi cho các người ở học viện, thuận tiện báo cáo bình an.

“Này, mình đang ở Tiêu gia, các cậu tới thì cơ hội là của một mình mình đó”

Điều này thật sự làm cho đám Liễu Yên Hồng có chút dở khóc dở cười, mặc kệ là thế nào, chị em không có vấn đề gì, các nàng cũng không có việc gì, vội vàng lao ra khỏi vòng bảo vệ của cảnh sát, bay nhanh đến Tiêu gia.

Lúc này, A Phi cũng báo tin cho Tôn Khánh Dục, ông ta mừng rỡ, vội vàng gọi điện thoại cho Tiêu Thu Phong, nghe được Mỹ Đình thật sự không có việc gì, ngay cả quá trình cũng không hỏi rõ, đã vội đi báo tin mừng.

Còn Đình Mỹ Đình đã gọi điện thoại cho người nhà : “Mỹ Đình, là con sao, con đang ở đâu, bọn họ có khi dễ con không “Trong nhà chỉ còn có một mình Đình Ái Quốc, không cách nào khác, bởi vì lão già đã ra lệnh buộc hắ phải ở nhà chờ tin.

Đình Mỹ Đình làm bộ khóc lên : “Ba ơi, con sợ quá ... Mỹ Đình thiếu chút nữa đã chết!”

Nghe thấy âm thanh bi thương này, trái tim Đinh Ái Quốc cũng xuyết vỡ vụn, Đinh gia chỉ có một đứa cháu, được nâng như trứng hứng như hoa, cả nhà yêu thương vô cùng, giờ phút này lại bị ủy khuất.

Cũng bởi vì quá yêu thương, cho nên đối với yêu cầu của nàng đều đáp ứng trăm phần trăm, ngay cả khi nàng yêu cầu đi lên học viện Bắc Hải đi học một mình, cả nhà đều đáp ứng.

“Rầm ...!” Một tiếng, nắm tay đập lên bàn, làm mấy tách trà trên đó ngã hết, có thể thấy được một quyền này, rất là bạo lực.

“Mỹ Đình, bọn chúng muốn gì, ba đều cho chúng, chỉ cần chúng không làm thương tổn con, con không cần phải sợ, gia gia con đã đi, người nhất định sẽ có biện pháp cứu con, không phải sợ”

Đinh Mỹ Đình vừa nói vừa chào Điền Phù đang bừng điểm tâm lên, bĩu môi nói : “Ba, con không có sợ, có người đến cứu con rồi, bây giờ con đang ở nhà anh ấy”

Trong lòng Đinh Ái Quốc liền mừng rỡ, kêu lên : “Mỹ Đình, vậy ... rất tốt rồi, con không phải sợ, mẹ con cũng đến rồi, ân nhân cứu mạng của con, Đinh gia nhất định sẽ báo đáp tốt”

“Ba, người kia muốn con làm vợ bé, làm sao bây giờ?” Đinh Mỹ Đình nhẹ giọng hỏi, nhưng đầu dây bên kia đã quát đến : “Không được ...”

“Nhưng mà ... con đã đáp ứng, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp, không phải trên TV đều diễn như vậy sao?”

Đinh Ái Quốc bùng nổ, con gái mình không cách nào dạy dỗ, không còn cách nào khác đành vô lực cầu xin : “Mỹ Đình, con còn nhỏ, việc này, con nên nghe lời của mẹ con, chờ mẹ con đến, các người thương lượng với nhau ... còn bây giờ, không nên dính vào”

Trên TV đều diễn như vậy thật, Đinh Ái Quốc muốn đập hết TV trong nhà, tên khốn nạn nào, làm ra mấy cái phim như vậy, dạy hư con gái nhà người ta...

Điền Phù đứng bên cạnh, vừa tức giận vừa buồn cười, lắc đầu, ai ... đụng đến đứa nhỏ này, làm cha mẹ thật quả là vất vả, ngay cả gạt người cũng không chớp mắt một cái.

Nhưng khi Đinh Mỹ Đình buông điện thoại ra, cũng đến bên cạnh Điền Phù, nắm lấy tay của Điền Phù, làm nũng nói : “Bá mẫu, người cũng đã thấy, anh ấy đã cứu con hai lần, lúc này nếu không phải anh ấy chạy đến kịp thời, Mỹ Đình đã nhảy lầu để bảo vệ sự trong sạch, một người đã chết qua một lần, thì còn chuyện gì mà không thể làm, không bằng cho con làm vợ bé của anh ấy, con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời”

Lời này nói ra làm Điền Phù chớp mắt liên tục.

Tốt, bà thừa nhận, tiểu nha đầu này là một cô gái rất thông minh, tràn đầy sức sống, so với lão thái bà, quả thật cũng bị lây tức tuổi trẻ, làm con dâu mình là quá đẹp. Hơn nữa, tuổi của nàng, cũng đã có thể sinh con được rồi!!!

Trời ạ, mỗi lần có cơ hội như vậy, Điền Phù lại không tự chủ mà nghĩ đến đứa cháu, ôi, cũng là do con mình làm hại người ta, vợ thì càng lúc càng nhiều, mà cháu thì không có cơ hội lộ diện?? Hỏi sao bà không gấp cho được....

“Cái này ... Mỹ Đình, con còn nhỏ quá, tìm ông xã lập gia đình là chuyện của cả đời người, con cũng thấy rồi đó, con trai của bác đã có vợ, con không nên suy nghĩ bấy bạ, thanh thần ổn định làm một đứa em gái ngoan, không phải tốt hơn sao?”

Nếu lựa chọn giữa tiểu nha đầu, trong lòng Điền Phù luôn luôn tán thành cho Phượng Hề, là một người phụ nữ thành thực, hơn nữa thân bản cường tráng, móng eo phì nhiêu, trời sinh là một người mắn đẻ.

203. Chương 203 : Quân Thần Xuất Hiện

“Bá mẫu, con thật tâm mà, Mỹ Đình rất thích anh Phong, người cho con một cơ hội đi!” Về làm nũng của nàng làm cho Điền Phù không đành lòng, thế là phải gạt đầu.

“Việc này bá mẫu không làm chủ được, tiểu Phong phải đồng ý mới được, tiểu nha đầu, một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như con vậy muốn tìm một người chồng thì đâu có gì khó đâu”

Thời đại thay đổi quá nhiều, Điền Phù càng lúc càng không hiểu, trái tim của các nàng đang nghĩ gì.

Đinh Mỹ Đình thở dài, nói : “Bá mẫu, thật ra con cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng không còn cách nào, bởi vì từ lần gặp trước, ra mắt anh Phong xong, con vừa gặp đã yêu, ngày đêm chỉ nghĩ về một mình anh ấy, ngẫm lại cũng không sao cả, bởi vì sau này không gặp mặt, tình cảm sẽ lắng đọng xuống. Nhưng vừa rồi bị tên bại hoại kia phi lễ, ý niệm duy nhất trong đầu con là, nếu có kiếp sau, nhất định phải đi gặp anh Phong, trở thành vợ bé của anh ấy”

“Anh Phong thật sự xuất hiện, người nói xem con làm sao quên được anh ấy, không có khả năng, cho dù sau này con có cưới người khác, con vẫn sẽ nhớ về anh ấy, sẽ không được hạnh phúc”

Một cái lý luận dài lê thê, làm cho Điền Phù cảm động, tiểu nha đầu này mặc dù còn nhỏ tuổi, như tính cách dám yêu dám hận, quả thật làm cho người ta kính nể.

Tiêu Thu Phong từ trên lầu đi xuống, thuận miệng nói tiếp : “Hạnh phúc hay không, là do cha mẹ của em lo lắng, Mỹ Đình, người nhà em chưa đến nữa, có nên trở về không?”

Cứu nàng một lần, cũng không nghĩ là sẽ gặp phiền phức như vậy. Bây giờ hẳn còn nhiều chuyện phải xử lý, Hạng Phi Ca bị đánh đến nổi má nhìn không ra, chọc giận Hạng Hổ, cả Đông Nam chắc chắn sắp xuất hiện bão, Tiêu gia sẽ phải đứng mũi chịu sào, hẳn không muốn lưu người này ở lại.

Vừa rồi mới cùng Phượng Hề bàn bạc kế hoạch, nếu có chuyện xảy ra, đành phải liều mạng xem Hạng Hổ là kẻ như thế nào, cho hắn biết Đông Nam không phải là thiên hạ của hắn.

Phượng Hề ra lệnh một tiếng, tất cả những người của hắc đạo, lưu manh đề không dám chống lệnh, không ai là không muốn cái mạng của mình.

Chỉ cần Tiểu Thu Phong có nguy hiểm, cho dù là những chuyện âm hiểm Phượng Hề cũng sẽ làm, không chỉ vì đạo đức mà vì trong lòng của nàng luôn có người đàn ông quan trọng này. Nàng chỉ là một người đàn bà đang yêu cho nên ngoài chuyện của hắn, còn lại nàng đều không quan tâm

Trước sự bạo tiến của trận cuồng phong tại Thượng Hải, đương nhiên nàng không ngừng tập trung lực lượng, ở Đông Nam chưa đủ, Phượng Hề còn điều thêm người về Thượng Hải, đối với bọn họ mà nói đây là bài khảo nghiệm nhân sinh đầu tiên.

Lý Hưng và Quan Dao đều đã trở lại Hồng Lâu, thương lượng kế hoạch chỉ cần Hạng Hổ dám động, kết quả hẳn nhận được sẽ khó lường.

Đinh Mỹ Đình buông tay Điền Phù lao đến lồng ngực Tiêu Thu Phong mừng rỡ kêu lên: “Bọn họ sẽ không đến đâu, cho dù có đến, em cũng không đi. Người ta bây giờ không phải là vợ bé của anh sao đương nhiên là phải ở đây”

Tiêu Thu Phong nâng tay gõ gõ vào đầu của tiểu nha đầu, quát: “Còn nói hươu nói vượn nữa, anh sẽ thay cha em giáo huấn em”

“Mỹ Đình, Mỹ Đình ...”ngoài cửa truyền vào vài tiếng kêu, đám Liễu Yên Hồng đã đến, nhìn thấy Đinh Mỹ Đình đang đứng đó một vài người đã mừng đến rơi nước mắt.

Liễu Yên Hồng hỏi: “Mỹ Đình, bạn không sao chứ, tên bại hoại kia có khi dễ bạn không? Chúng tôi thực sự rất sợ”

“Đúng, đúng, Tiểu Na còn bị người ta tát cho một cái, trên mặt vẫn còn đau. Bất quá chỉ cần bạn không có việc gì là tốt rồi”

“Hay là anh Phong lợi hại nhanh chóng cứu Mỹ Đình ra. Xem ra lần này nàng ta quyết tâm làm lễ đính hôn, làm vợ Tiêu gia”

Mấy cô nữ sinh, bạn một câu, mình một câu, căn bản là không cho mẹ con Tiêu gia có cơ hội mở miệng.

Nhìn thấy các nàng cũng đã đến, Tiêu Thu Phong cũng không đuổi các nàng về, bởi vì hắn biết, có đuổi các nàng cũng không đi.

Khi Liễu Yên Nguyệt trở về, vốn hôm nay là ngày nghỉ ngơi của tập đoàn Phong Chánh, bởi vì mấy ngày nay chịu sự công kích của Lâm gia, nên sáng sớm nàng đã đến công ty, xử lý rất nhiều vấn đề, giờ phút này trên mặt có phần uể oải, nhưng vừa nhìn thấy đám tiểu nha đầu này, cũng đã lộ vẻ tươi cười.

“Em gái, các em đến đây thật quá tốt. Chị đang buồn bực trong người. Cảm ơn các em đã đến thăm chị”

Liễu Yên Hồng vội vàng đi tới nắm lấy tay chị gái, nói: “Đâu có, chị ơi, hôm nay xảy ra chuyện lớn, Mỹ Đình bị người ta bắt cóc, nhưng được anh rể cứu về, thật là nguy hiểm ...”

Nàng không ở tại hiện trường, nhưng từ trong miệng nàng nói ra kinh nghiệm cứu người, có thể làm thành một bộ phim.

“Phong, anh không có việc gì chứ, để em xem một chút!” Nghe thấy Tiêu Thu Phong cứu người nguy hiểm, trong lòng nàng rất lo lắng, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, vội vàng chạy đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, xem xét thân thể hắn cẩn thận.

Liễu Yên Hồng nhìn thấy chị gái thâm tình, tức giận nói: “Làm gì có chuyện gì, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp, phỏng chừng bây giờ chắc đang lên vui sướng”

Lời này vừa nói ra, làm cho Điền Phù giật mình, ôi, tiểu nha đầu này, tiểu quỷ, không sợ Yên Nguyệt tức giận sao.

Nhưng mà, Liễu Yên Nguyệt quay đầu lại, nhìn chúng nữ, có chút trêu tức hỏi: “Ồ, chuyện tốt như vậy, nói cho chị nghe xem, là tiểu mỹ nhân nào muốn lấy thân báo đáp vậy!”

Đinh Mỹ Đình to gan lớn mật, bước lên, vỗ ngực tuyên bố: “Là em, em quyết định, sau này làm vợ bé cho anh Phong, ở lại Tiêu gia không đi!”

Liễu Yên Nguyệt quả thật là bị cả kinh ngơ ngác, nhưng rồi đột nhiên cười: “Mỹ Đình, có chí khí, chị Yên Nguyệt ủng hộ em”

Vốn nghĩ rằng bà xã sẽ nổi trận lôi đình, nhưng thật không ngờ, nàng lại nói ra những lời như vậy, làm cho Tiêu Thu Phong bất ngờ.

“Yên Nguyệt, không cần phải hồ đồ cùng các nàng, bây giờ anh không phải đã rất tuyệt sao?” Vì tiểu nha đầu này mà trở mặt với Hạng Phi Ca, đối mặt với sự trả thù của Hạng Hồ, làm sao có tâm tình vui đùa.

Nếu như có thể đá tiểu nha đầu này bay đi chín vạn tám ngàn dặm, như vậy một bên tai mới được thanh tịnh sao?

“Tiểu Phong, lại xảy ra chuyện gì?” Điền Phù nhìn thần sắc của con trai không đúng, lập tức hỏi.

Đinh Mỹ Đình lập tức nói: “Bá mẫu, tên xấu xa bắt cóc con tên là Hạng Phi Ca, là con trai của Hạng Hồ, quân khu đông nam, anh Phong trong lúc tức giận đã đánh hắn, bây giờ phỏng chừng đang lo bọn họ trả thù!”

Mọi người nghe vậy cả kinh, mấy tiểu nha đầu kia lộ mặt lo lắng, các nàng thật không ngờ, Hạng Phi Ca lại là kẻ đứng sau vụ bắt cóc, trong nhất thời, vừa tức vừa vội.

Liễu Yên Nguyệt cũng kêu lên: “Phong, vậy phải làm sao bây giờ, anh động đến con của lão, lão nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, không bằng, anh cứ xuất ngoại trước, chờ cho mọi việc qua đi rồi trở về, tin chắc rằng hắn không dám làm gì bọn em đâu”

Điền Phù lập tức tán thành, chỉ cần con trai an toàn, mọi việc không thành vấn đề.

Giờ phút này Tiêu Viễn Hà cũng đi đến, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Bây giờ còn muốn chạy, e rằng đã không kịp, người ta không phải kẻ ngu, muốn động sớm thì cũng đã bắt đầu”

“Các người không phải sợ, Hạng Hồ là cái thá gì, chỉ cần gia gia của em đến, hắn nhất định phải quỳ lạy, anh Phong, em sẽ bảo vệ anh”

Những lời này rất hào khí, nghĩa đảm can vãn, ra bộ dáng của một nữ hiệp cứu nạn, làm cho người ta không nhìn được đưa mắt nhìn.

Bên cạnh, Liễu Yên Hồng cũng đã quên giận luôn cái vụ bạn tốt muốn làm vợ bé cho anh rể, vội vàng hỏi : “Mỹ Đình, gia gia của bạn là ai, lợi hại vậy. Chẳng lẽ còn ghê hơn cha của Hạng Phi Ca?”

Đinh Mỹ Đình cười, làm ra vẻ thần bí nói : “Tạm thời giữ bí mật, Tiêu bá mẫu, chỉ cần con trở thành vợ của Tiêu gia, các người không cần phải lo lắng”

Mọi người đều bị tiểu nha đầu này làm cho dở khóc dở cười, Tiêu Viễn Hà đang buồn bực, nghe vậy cũng cười nói : “Được, có một người vợ lợi hại như vậy, chúng ta còn ý kiến gì?”

“Ba ...” Tiêu Thu Phong không nói gì, lắc đầu, nhưng người này cảm thấy vui vì điều này sao??

Không nói ai bàn tán gì cả, Liễu Yên Nguyệt cũng lên tiếng : “Chị cũng đồng ý, chỉ cần Phong có thể bình an, chị chịu ủy khuất gì cũng được, nhận em làm em gái”

Đinh Mỹ Đình mừng rỡ, miệng cười toet toet, y như một con khỉ nhỏ nhảy lại ôm lấy người Tiêu Thu Phong, mừng rỡ như điên nói : “Anh Phong, nhìn thấy chưa, ai cũng đã đáp ứng rồi, anh muốn nói không cũng không được, hắc hắc...”

Đinh Bồn Quân bước vào, nhìn thấy bộ dáng của con gái mình, miệng nở nụ cười rộng, nhưng bên cạnh, Vân Mai lại không như thế, lạnh giọng quát : “Mỹ Đình, tiểu nha đầu không biết phép tắc!”

“Thiếu gia, bọn họ ...” Một bảo tiêu tiến vào, sau lưng hắn là đám người của Đinh gia.

Lực lượng Quân Thần, tuyệt đối mạnh hơn so với Binh Vương, trong quân đội là một truyền thuyết, nhưng mà ... Quân Thần phân đội, đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này?!

Chuyên cơ bay đến Thượng Hải, từ miệng Tôn Khánh Dục biết được vị trí Tiêu gia, lão già không chút chậm trễ, vội vàng đến đây, nhưng lão tuyệt đối không ngờ, khi đến đây lại thấy cảnh này, nha đầu kia như người có việc sao?

Ánh mắt Tiêu Thu Phong trở nên lạnh lùng, nhìn những người khác không mờ mà đến, một cỗ lực lượng cường đại tự nhiên phát ra.

“Các vị có biết phép lịch sự không?”

Cặp mắt của lão già cũng trở nên lạnh lùng, liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói : “Tại Đông Nam, không có người nào dám nói về vấn đề lịch sự với ta, cậu cũng không phải ...”

Tiêu Thu Phong di chuyển, thân hình biến mất, mà sau lưng lão già, bốn người cũng đã di chuyển.

“Quân Thần ...”

204. Chương 204 : Gặp Mặt Nhưng Không Thấy Vui

Tiêu Thu Phong không công mà lui, thân hình xuất hiện tại vị trí cũ, nhưng bây giờ, hắn đã biết thân phận của lão già.

Người có thể ra lệnh cho Quân Thần chỉ có ba, mà thông qua Đinh Mỹ Đình, hắn đã biết, họ Đinh, chỉ có thể là một người, chắc chắn là một người trong ba người đó, Đinh Bồn Quân.

“Thì ra là Đinh lão, quả nhiên, Đông Nam chưa người nào dám nói về việc lễ phép với lão” Đối với điều này, Tiêu Thu Phong thừa nhận, không chỉ ở Đông Nam, mà ngay cả quốc gia, có thể làm cho Đinh Bồn Quân cung kính, chỉ có một người.

Lão già thông thả đi vào, mà Đinh Mỹ Đình đã bước ra, vọt vào trong lòng lão già, đánh tan thần sắc lạnh lùng của lão, đối với đứa cháu gái này, lão thật sự không có biện pháp.

“Gia gia, sao ông lại vô lễ với ân nhân cứu mạng của công, làm người ta xấu hổ, thật sự là dọa người”.

Thiếu phụ bên cạnh lắc đầu quát : “Con chỉ biết dọa người, vừa rồi ai nói, muốn làm vợ Tiêu gia, mẹ nghe xong mới là đỏ mặt”

Đinh Mỹ Đình lập tức thay đổi, mang theo tiếng khóc, rất là ủy khuất nói : “Các người, các người ... không ai thương con... người ta mới bị tên bại hoại bắt cóc, sợ đến nỗi chưa hồi phục tinh thần ... mẹ lại la con ... hu hu, gia gia... Mỹ Đình thật sự rất thương tâm!”

Điền Phù bên cạnh cười khở, còn nói là chưa hồi phục tinh thần, vậy bàn điểm tâm kia, đã bị tiểu nha đầu này ăn hết một nửa, phỏng chừng không phải là thương tâm, mà do Tào Tháo rượt thì đúng hơn!

“Tốt, tốt, ai không thương con chứ, tiểu nha đầu, cứ nói hươu nói vượn, mẹ con và gia gia chạy từ kinh đến đây, lo lắng cho con không biết là bao nhiêu, chắc là do kiếp trước mắc nợ con nên bây giờ mới bị hành hạ thế này”

Lão già vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mỹ Đình, cười một cái rất hiền lành, ngẩng mặt lên, khôi phục lại nét lạnh lùng uy nghiêm, nói với Tiêu Thu Phong : “Là anh cứu tiểu Đình?”

“Đương nhiên rồi, ông nội, người không biết đâu, lúc ấy rất nguy hiểm, đứa con của Hạng Hổ đem con đến một biệt thự, rồi lại muốn làm chuyện xấu, nếu Tiêu đại ca không đến kịp thời, cháu gái của người đã nhảy lầu để bảo toàn sự trong sạch, cho nên vì báo đáp Tiêu đại ca, con quyết định lấy thân báo đáp...”

“Không được nói lung tung, Mỹ Đình, việc này để mẹ tác chủ với Đình gia để cảm ơn Tiêu tiên sinh, con không cần lo lắng “Tiểu nha đầu này là bảo bối của Đình gia, nếu muốn có bạn trai, thì cũng phải thông qua cả nhà nhận định, nếu gia thế xứng đôi, hơn nữa phải hợp mắt tiểu nha đầu này. Và quan trọng nhất là phải ở rể.”

Điểm này, từ lâu rồi, bọn họ đã thương lượng với nhau.

Tiêu Thu Phong không nói gì, Mỹ Đình cũng đã thêm dầu thêm muối mắm dưa leo cà chua vào câu chuyện của mình, lão già nghe xong rõ ràng tức giận, còn nghe nói Hạng Hổ sẽ đâm lén, lão già đại nộ đập bàn nói : “Nếu hắn có dũng khí, ta diệt hắn ...”

Mọi người vừa mừng vừa sợ, Hạng Hổ là một đại nhân vật, lão già này lại nói muốn diệt là diệt, tựa hồ như không xem Hạng Hổ của Đông Nam là cục gì cả.

Nhưng Tiêu Thu Phong biết, lão già đủ quyền lực để làm điều này!

“Một tiểu thương nho nhỏ, lại biết Quân Thần, anh hình như có quen biết ta?” Lão già sau khi hết giận, một lần nữa đánh giá người đàn ông trước mặt. Dù Hạng Hổ trong mắt lão không tính là bao, nhưng còn đang ở Thượng Hải, không người nào không nể mặt hắn, người này lại dám đánh cho con hắc tàn phé, lão không có ý kiến gì, hơn nữa trong lòng cực kỳ vui vẻ, nếu là lão, đã cho một viên headshot rồi.

Nói đến Tiêu Thu Phong, Đinh Mỹ Đình lại nói : “Cái đó là đương nhiên, Tiêu đại ca là cao thủ mà, ngày đó đánh cả trăm tên phé vật, còn lột trần truồng Hạng Phi Ca ra, người ta chỉ cười nhạo hắc hai câu, nhưng thật không ngờ, tên này hèn hạ vô sỉ, lòng dạ hẹp hòi”

Nói đến lòng dạ hẹp hòi, Đinh Mỹ Đình lấy ngón út ra so, so một chút, lại một chút, hình như tâm nhân của Hạng Phi Ca nhỏ như vậy.

Thiếu phụ kéo Đinh Mỹ Đình qua một bên, xấu hổ nói : “Các vị, thật là xin lỗi, con gái tôi luôn luôn như vậy đấy, các vị cũng đừng để ý, Tiêu tiên sinh cứu Mỹ Đình nhà tôi, chúng tôi sẽ báo đáp, Tiêu tiên sinh, anh muốn Đình gia giúp gì, cứ việc lên tiếng, chỉ cần chúng tôi có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối”

“Mẹ, cái gì mà báo đáp, con gái đã muốn lấy thân đền đáp rồi, sau này không phải là người một nhà sao ...”

Thiếu phụ giận dữ, quát : “Im miệng, ở chỗ này còn nói xằng bậy được sao, một đứa con gái không biết xấu hổ, tuổi còn nhỏ, không lo học, học hành thì hạng bét, không được ở đây nữa, lập tức theo mẹ về, sau không cho con trở lại Thượng Hải nữa, còn thích một người đã có vợ, con biết xấu hổ hay không?”

Giờ phút này, nàng mới nhớ ra, mấy tháng trước, lúc lên thăm con gái, đã từng tiết lộ qua, Mỹ Đình thích một người đã có gia đình, lúc ấy mọi người trong nhà còn tưởng nói giỡn, nhưng thật không ngờ, giờ phút này tất cả đều là sự thật, làm mẹ, nàng đương nhiên có chút tức giận.

Lão già cũng mở miệng, nói : “Tiểu nha đầu, trở về kinh thành, gia gia sẽ chọn cho con anh chồng đẹp trai, mạnh mẽ hơn nhiều, hơn nữa, gia gia không thích thương nhân, con không nên hồ đồ, nếu không, gia gia sẽ không thương con nữa”

Lời nói của hai người, làm bầu không khí trở nên căng thẳng.

Tiêu Thu Phong nói chuyện, ngữ khí nhẹ nhàng, mang theo phần hờ hững: “Đình tiểu thư, em nên trở về nhà, nơi này không thích hợp cho em, hơn nữa, anh không thích dây dưa với em”

Lời này cũng có chút tổn thương, ít nhất Đình Mỹ Đình đã không chịu nổi, vừa rồi còn gọi nàng là Mỹ Đình, bây giờ lại kêu bằng Đình tiểu thư, nàng ... nàng mới không cần cách nói chuyện lạ lùng như vậy.

“Người trẻ tuổi, mặc kệ anh nói thế nào, anh đã cứu cháu gái của ta, về chuyện Hạng Hổ, ta sẽ giải quyết giúp anh, trừ việc đó ra, anh còn có thể đưa ra một điều kiện, hoặc một việc, Đình Bồn Quân ta có thể giúp anh làm”

Với thân phận của lão, cho dù là chuyện khó khăn gì, cũng sẽ không cự tuyệt.

Giờ phút này, Tiêu Viễn Hà cũng đứng dậy, ông cũng không thoải mái gì, nếu lão già trước mặt đã không thích thương nhân, vậy cũng không cần nhiều lời : “Không cần, tiểu Phong cứu Mỹ Đình, bởi vì tiểu nha đầu này hợp tính với chúng tôi, lão nhân gia đã không thích thương nhân, thì cũng đừng nên lưu lại quá lâu, tránh bị tục khí làm ô nhiễm, thật là tội lỗi!”

Ông cũng biết lão già này lai lịch không rõ, nhưng Tiêu gia đường đường chính chính, cũng không phải phàn long phụ phượng, người một nhà hạnh phúc vui sướng, nhưng cũng không sợ kẻ nào.

Liễu Yên Nguyệt cũng bất đắc dĩ lên tiếng : “Mỹ Đình, hay là em nên về nhà cùng với người nhà của em đi, bọn họ hình như không thích Phong, Phong là người chị yêu mến nhất, chị không muốn bởi vì em mà để anh ấy bị người khác coi thường, cho dù người đó là cha mẹ em, cũng không được”

Nói xong, Liễu Yên Nguyệt ôn nhu đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, ôm lấy tay hắn, tựa vào người hắn.

Liễu Yên Hồng cũng mở miệng : “Đình Đình, chúng ta là chị em tốt, nhưng anh rể của mình là người đàn ông tốt nhất trên đời, mình sẽ đứng bên cạnh anh ấy, hơn nữa, cho dù bạn muốn làm vợ của anh rể, mình cũng không cảm thấy chị của mình thua kém bạn ở chỗ nào”

Có lẽ là hành động theo cảm tình, nhưng là Liễu Yên Hồng nói, làm cho Tiêu gia kinh ngạc, không phải tiểu nha đầu này luôn xem Tiêu Thu Phong không vừa mắt sao, mỗi lần nói là mắng tên xấu xa, đồ đáng ghét, nhưng thật không ngờ, trong lòng nàng lại xem trọng Tiêu Thu Phong như vậy.

Một nữ sinh khác nói : “Tiểu Đình, cơ hội là do chính bạn từ bỏ, cũng không nên trách người khác, vậy đến lượt mình”

Đình Mỹ Đình và Liễu Yên Hồng là nữ sinh ưu tú nhất học viện Bắc Hải, không chỉ thanh xuân xinh đẹp, khí chất càng thoát tục, mấy nữ sinh khác không có hi vọng, cho nên mới đem chuyện này trở thành giấc mộng.

Đêm hôm đó, sẽ lưu lại suốt đời, nhưng đối với người của Đình gia mà nói, thì có chút tức giận.

Hết thấy mọi cố gắng đã bị uổng phí, giờ phút này Đình Mỹ Đình khóc không ra nước mắt, ánh mắt mông lung đầy nước, hàm chứa sự bi thương vô lực, mối tình đầu, theo những lời nói này, càng trở nên miên mang.

Nhưng mà, không ai có thể giúp nàng, bởi vì những điều này là thật, hưởng chi, người đàn ông kia đã có vợ.

Thiếu phụ xấu hổ, những lão già đưa mắt lạnh lùng nhìn hết thấy, cái gì cũng không nói

Đối với một thương nhân, chỉ cần lão nói một câu, sẽ có ngay một lợi nhuận khổng lồ, mặc dù Đình gia không kinh doanh.

“Tôi cứu Mỹ Đình, vốn dĩ không biết nàng là cháu gái của Đình Bồn Quân, nếu biết trước thì tôi sẽ không dính đến. Đình thủ trưởng, thật xin lỗi, hàn cư bản tiểu, không lưu người lại” Tiêu Thu Phong cảm giác không cần phải dây dưa nữa, đối với hắn và với Mỹ Đình, cũng có thể là một kết quả, một kết quả tốt.

“Anh Phong ...”

“Tiểu cô nương chung quy thích nằm mơ, anh cũng có lúc giống như em vậy, trong mộng, mỹ nữ thiên hạ tự lao vào vòng tay anh, nhưng khi tỉnh mộng, thì chỉ là một trò đùa. Mỹ Đình, em cũng nên tỉnh mộng đi, dựa vào gia thế của em, thích một người con trai, nhất định rất nhiều lựa chọn”

Giống như lúc trước, hắn đã không thể cho Thiên Nhan Duyệt có hy vọng, hôm nay, hắn cũng không cho tiểu nha đầu này một tia ảo tưởng, có lẽ đối với nàng đây là một việc tốt.

Mọi tình đầu luôn luôn đẹp, nhưng cuối cùng thì lại không thành.

205. Chương 205 : Người Không Nên Dây Vào

Hạng Hồ đã phái người đi, cô gái tên là Đinh Mỹ Đình kia gặp chuyện không may, cảm nhận được sự tức giận của lão gia tử, ông không dám chậm trễ, lật tung cả nội thành lên, bắt đầu tìm kiếm ở quy mô lớn, bất cứ đâu mỗi nào cũng không bỏ qua.

Nhưng lúc này, Hạng Phi Ca đã được người nâng trở về.

Không có một tiếng động, trong phòng chỉ huy của bộ tư lệnh, Hạng Hồ nhần nại đến cực hạn, con trai của ông, giờ phút này đã thành phế nhân.

“Là ai làm?” Giọng ông nhẹ nhàng, nhưng làm cho người khác rét lạnh.

“Thiếu gia phong lưu Đông Nam Tiêu Thu Phong ...”

“Vây quanh Tiêu gia, tao muốn ông bồi mạng!”

Trong khi chờ đợi mệnh lệnh được truyền ra ngoài, Hạng Hồ dùng nắm tay đập lên bàn, trên gương mặt lạnh băng, đã nhiễm hơi thở giết chóc. Cả đời ông bắn giết, nhưng khi đến già, ngay cả con trai cũng không giữ được, cơn giận này, ông thật sự không cách nào nuốt trôi.

Chỉ đáng tiếc là, ông cũng quên hỏi, cuối cùng là vì cái gì mà khiến cho con mình thành như vậy.

Hoặc là trong mắt cha mẹ, con cái dù có làm sai chuyện gì, đều đáng được tha thứ, và người kia, phải chết.

Trong Tiêu gia, Đinh Mỹ Đình đã khóc rất nhiều, nhưng lúc này, mẹ nàng không giống như xưa, không an ủi nàng, không thuận theo nàng, bởi vì chuyện này không phải chuyện đùa, ba người lớn trong nhà không ai đáp ứng.

Đối với cốt khí của Tiêu gia, Đinh Bồn Quân vẫn còn muốn thưởng thức thêm vài phần, nghe Tiêu Thu Phong nói, liền cười : “Được, Đinh Bồn Quân ta xem như không thiếu anh ân tình, bất quá nếu anh chọn như vậy, sau này cũng đừng trách ta, mang Mỹ Đình đi, làm phiền người ta lâu như vậy, chúng ta cũng nên đi”

Thiếu phụ nắm lấy cánh tay của Mỹ Đình, nói : “Đi, con gái, chúng ta về thôi, đem những chuyện không vui này quên hết đi, hãy là một tiểu nha đầu vui sướng hạnh phúc, ai ai cũng đều thương con”

Đinh Mỹ Đình lạnh lùng buông tay ra, ngay cả tiếng khóc cũng dứt, chỉ đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong, nói : “Em biết, bây giờ trong lòng anh rất ghét em, nhưng em không nghĩ vậy, anh Phong, em muốn cho anh biết, em chỉ thích một mình anh, cả đời này sẽ không thích một người khác”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng quay đầu, yên lặng bước đi, không muốn để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy sự bi thương này, cũng không cần sự an ủi của ai hết, bởi vì trong lòng nàng, đã không thể nào quên được chuyện này.

Lão già và thiếu phụ không nói gì hết, vì đứa con gái này mà lo lắng, nhưng nhìn thấy nó như vậy, thật sự bất đắc dĩ, đứa con gái này đã biết giận gia trưởng. Nhưng giờ phút này, bọn họ cảm nhận được, cho dù có yêu thương che chở cách mấy, cũng không thể nào lấp đầy được khoảng cách đó.

Khi bọn họ vừa ra đến cửa Tiêu gia, cũng đã dừng chân lại, bởi vì có vài người đã xông đến.

Người đi đầu là Phượng Hề, sau lưng nàng là Lý Hưng và Quan Dao, tiếp theo là vài người mặc đồ đen, sát khí凛冽.

Bọn họ cũng không nhìn lấy ba người này một cái, vọt vào đại sảnh, không khách sáo, Phượng Hề cao giọng : “Tiêu thiếu gia, Hạng Hổ đã động thủ, quân đội sẽ đến đây rất nhanh, bây giờ cậu chuẩn bị như thế nào?”

Quan Dao cũng lên tiếng : “Tiêu thiếu gia, bọn họ đại khái có khoảng năm trăm người, nếu như thật sự liều mạng, tôi có thể cam đoan với Tiêu thiếu gia, bọn họ tuyệt đối không đặt chân được đến đây”

Lúc này, lão già cũng lạnh lùng chậm rãi bước trở vào, ông đã bị làm cho kinh ngạc.

“Lá gan các người cũng thật lớn, lại còn muốn liều mạng với quân đội, xem ra các người không phải là thương nhân bình thường, Đinh Bồn Quân ta hình như đã nhìn lầm”

Lý Hưng đứng bên cạnh hình như không nhận ra lão già quyền thế ngập trời này, giờ phút này không chút sợ hãi quát “Chúng tôi cũng chỉ vì sinh tồn, sống bằng thực lực, ở đây công đạo không có trong lòng người, có một số việc, chúng tôi không muốn làm, nhưng cũng phải làm”

Lão già hừ nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói : “Hay cho câu sống bằng thực lực, không biết các người cuối cùng có bao nhiêu thực lực mà có thể mạnh miệng như vậy ...”

“Đinh Bồn Quân ...”Phượng Hề chú ý thật lâu, đã kêu lên sợ hãi, từ lúc bước vào, nàng đã cảm giác được lão già này nhìn rất quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra một đại nhân vật như thế lại đến Tiêu gia.

Lão già không lên tiếng, nhưng Tiêu Thu Phong đã gật đầu, giải thích : “Ông ta là người nhà của nha đầu kia, bọn họ cũng họ Đinh”

Tiêu Thu Phong đối mặt với sự khinh thường của lão già, rất là coi thường nói : “Đinh lão, ông không cần hoài nghi, nếu như giờ phút này tôi thật sự muốn bắt ông ở lại, vài người sau lưng ông cũng không thể cản được”

Lời này vừa nói ra, một cổ khí nồng đậm đã hiện lên, vài người Quân Thần đã bắt đầu đổi vị trí, che chở cẩn thận cho lão già này.

“Nhưng tôi cũng không cần thiết phải lưu ông lại, mặc kệ là như thế nào, ông cũng là người tôi tôn kính”

Lão già cười, cười rất vui vẻ : “Ta già rồi, quả thật đã hoa mắt, dĩ nhiên lại không biết, ở Đông Nam có một đại anh hùng như vậy, hôm nay ta thật sự đã được mở rộng tầm mắt”

Có lão già ở đây, hơn nữa lại là người nhà của Đinh Mỹ Đình, nói cách khác, chuyện của Hạng Hổ, bọn họ có thể thu xếp được, Phượng Hề lắc đầu với Lý Hưng, Lý Hưng lĩnh ngộ, cùng Quan Dao rời đi, đương nhiên cũng mang mọi người rời đi, vì bọn họ ở lại cũng không có tác dụng.

Bên ngoài đã vang đến nhiều âm thanh hỗn độn, sự khấn trương bao trùm bầu không khí nơi đây, khiến cho người nhà Tiêu gia kinh hô một tiếng, cảm thấy mất bình tĩnh, đặc biệt là mấy em nữ sinh, đã nắm lấy tay nhau, thân thể cũng run lên, việc này, đối với các nàng mà nói, quả thật rất là kinh động.

“Tiêu thiếu gia, bọn họ đến ...”Thật ra thì... không cần Phượng Hề nói, ai ai cũng đã thấy, một nhóm quân đội vũ trang hạng nặng đã xông đến, vây quanh đến trước cửa nhà Tiêu gia, những chiếc xe quân dụng, cũng đã tiến vào, ngồi trong xe là Hạng Hổ đang trầm lắng.

Bất quá, hắn không xuống xe, mà là một quân nhân nhìn giống như chỉ huy, dẫn theo mười mấy người lính tiến vào, quát : “Mọi người nghe, chúng tôi chấp hành quân vụ, bắt một người tên là Tiêu Thu Phong. Đây là câu phổ lệnh của quân bộ, nếu dám kháng lệnh, lập tức giết chết”

“Tội danh gì?”Lão già là người đầu tiên mở miệng, mặc dù lão không có hảo cảm gì với Tiêu gia, nhưng mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyện của cháu gái lão, lão sẽ giúp dọn dẹp.

Tên quân nhân kia giờ phút này mới nhìn thấy lão già, có chút kinh ngạc, sau đó chậm rãi đến gần, nhẹ giọng hỏi : “Là ... là Đinh thủ trưởng!”

Với cấp bậc như hắn, đương nhiên là không có cơ hội gặp mặt Đinh Bồn Quân, nhưng các đại nhân vật cao cấp của quân bộ quốc gia, bọn họ đều đã có tư liệu, xem ra đã rất nhiều lần. Cho nên mới sợ hãi hỏi một câu như vậy.

“Hỏi người đó!” Một Quân Thần vệ sĩ bên cạnh đã có chút nộ, đưa tay ra, cầm luôn cái câu bộ lệnh, rồi đưa cho lão già. Tên quân nhân kia bây giờ mới biết, lão già này tuyệt đối là một đại nhân vật.

Ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Đánh lính tàn phế, là một tội lớn, không biết là binh lính nào bị tàn phế, lão già ta muốn gặp mặt một chút ...”

Lão già lại mở miệng, tên quân nhân kia không dám chậm trễ, lập tức báo cáo : “Thủ trưởng, là thiếu gia của Hạng tư lệnh, Hạng Phi Ca, hôm nay trong biệt thự đã bị người khác đánh thành tàn phế, theo lời khai của các nhân chứng, chính là thiếu gia Tiêu Thu Phong của Tiêu gia đã động thủ!”

Lão già lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi : “Vậy các người có biết vì sao Hạng Phi Ca bị đánh thành như vậy không?”

Tên quân nhân ngơ ngác, điểm này cấp trên không có nói rõ, lập tức trả lời : “Thủ trưởng, chỉ có Hạng tư lệnh biết, đây là mệnh lệnh của Hạng tư lệnh, chúng tôi chỉ phụng lệnh hành sự”

Lão già lớn tiếng quát : “Gọi Hạng Hổ vào đây!”

Thật ra thì ... Hạng Hổ ngồi trên xe, bên trong đã lâu như vậy vẫn không có động tĩnh, cùng đám lính hộ vệ tiến vào..

“Thủ trưởng... người ... người cũng ở đây!” Nhìn thấy lão già, ông liền giật mình.

“Nếu ta không ở đây, làm sao biết được Hạng Hổ người uy phong thế nào, quốc gia cho người quyền lợi, người lại dùng vào mục đích cá nhân, người biết người phạm phải chỗ nào của quân kỷ không?”

Hạng Hổ không dám tranh biện, lập tức cung kính đáp : “Thủ trưởng, Hạng Hổ biết, nhưng con của tôi đã bị thiếu gia của Tiêu gia đánh cho tàn phế, đoạn tuyệt hương khói của Hạng gia, tôi không thể nhịn được, hơn nữa Phi Ca cũng có quân tịch trong người, tôi xử lý như vậy, cũng rất phù hợp!”

Trước mặt lão già này, ông không dám lừa gạt.

“Cháu gái của ta, chẳng lẽ để cho con trai người ô nhục, sau đó ta sẽ không quản?” Lão già đứng dậy, lắc đầu nói : “Hạng Hổ, Hạng Hổ, người là do một tay ta mang đến, nhưng bây giờ, người thật sự làm ta thất vọng, ta vốn định thu xếp mọi việc, nhưng không ngờ người công tư không minh, thật sự rất thất vọng”

Giờ phút này, Hạng Hổ mới biết được, theo báo cáo nói rằng con trai mình đoạt đàn bà của Tiêu thiếu gia, mà người này, chính là cháu gái của thủ trưởng.

“Người đâu, đoạt lấy quân giới của hần, lập tức bắt giam, áp tải về kinh thẩm vấn”

Một câu nói, hai Quân Thần đã tiến lên, không khách khí, động thủ cởi xuống thương giới của Hạng Hổ, hơn nữa còn tháo quân hàm xuống. Đối với mệnh lệnh của lão già này, hai người hành động rất tỉ mỉ.

Tất cả binh lính không ai dám động.

206. Chương 206 : Trận Chiến Không Có Đường Lui

Phía sau, đã có vài người đi vào, cỡ như Đinh Bồn Quân cao vị như vậy, nhìn thấy một người, cũng phải kinh ngạc quát một tiếng : “Lão Hầu ...”

Lão già kia, vẻ mặt thương tang, bộ dáng nhìn như một ông già bình thường không có gì khác biệt, nhưng khi ông bước vào, một cảm giác chấn nhiếp cường đại xuất hiện, mạnh mẽ hơn cả Đinh Bồn Quân, làm cho người ta không thể không thừa nhận, thậm chí không ai dám thở dốc. Đây chính là cảm giác của vũ giả trời sinh.

Có thể lạnh lùng đối mặt, chỉ có Tiêu Thu Phong, cái gì đến, hôm nay rốt cục đã đến toàn bộ.

Cũng được, giải quyết một lần, cũng tiết kiệm thời gian.

Đối với Đinh Bồn Quân được mọi người tôn kính, lão Hầu hai mắt chỉ sáng lên một chút, bộ dáng già nua trong nháy mắt đã trở nên cao ngạo, mang theo sự thăm hỏi lạnh lùng.

“Thì ra lão thủ trưởng cũng ở đây, lão Hầu hôm nay đến đây, có chút việc riêng phải giải quyết”

Cái này cũng không giống ân cần hỏi thăm, mà chỉ là xã giao giữa hai lão bằng hữu, không giấu diếm, không khách sáo, chỉ là nói một tiếng ý đồ đến đây mà thôi.

“Ha ha ... ta nghĩ Tiêu gia dựa vào cái gì mà ngang ngược như vậy, thì ra có Đinh bá làm chỗ dựa, cũng khó trách” Sau lưng lão Hầu, Bàn Binh Quyền chậm rãi đi vào, hẩn nhìn chằm chằm Đinh Bồn Quân, sắc mặt không tốt lắm, trong miệng kêu Đinh bá, nhưng thực tế trên mặt chẳng có một chút tôn kính.

Bởi vì gia đình hai bên vốn đối lập với nhau, quyền lực lại ngang nhau, thử hỏi ai sợ ai?

Lão già lại không tức giận, nhìn những người này đi vào, nhưng lại cười rộ lên, xoay người đối mặt với Tiêu Thu Phong, mập mờ nói : “Chàng trai trẻ, xem ra ta đã xem thường anh, người anh đắc tội không ít, ngay cả lão Hầu mà cũng phải động thủ với anh, xem ra, bản lãnh gây chuyện của anh cũng không nhỏ”

Đinh Bồn Quân thật không ngờ, chàng trai trẻ của Tiêu gia lại đặc biệt như vậy.

Không nói đến Hạng Hổ, chỉ một trong số những người này đều có thể san bằng Tiêu gia, nhưng nó vẫn tồn tại, làm cho lão già cảm thấy hiếu kỳ, cuối cùng người trẻ tuổi này dựa vào cái gì.

Điện thoại đột nhiên vang lên, là điện thoại của Liễu Yên Nguyệt.

Đầu dây bên kia, Liễu Yên Nguyệt thản nhiên cười nói : “Phong, Lâm gia đã ra tay, bọn họ hẳn là xem thường Tiêu gia chúng ta không có năng lực, bọn họ cần phải được giáo huấn, nếu không sẽ cảm thấy ngứa mắt mình”

Nghe đến Lâm gia, ánh mắt của Đinh Bồn Quân càng thêm lửa nóng.

Muốn hiểu một người, đầu tiên có thể nhìn bằng hữu của người đó, hoặc là kẻ thù của người đó.

Giờ phút này, ông đã nhìn quá nhiều.

Tiêu Thu Phong gật đầu, giờ phút này, đối với Tiêu gia mà nói, phong ba đã nổi lên, Bàn Binh Quyền cùng Lâm gia quan hệ, giờ phút này động thủ, tin chắc Lâm Bắc Dân đã biết, lão già gian manh này, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội.

“Nói cho Lãnh Phong, cho hắn phối hợp một chút, anh muốn Lâm Bắc Dân biết, trên đời này không có gì không làm mà ngồi hưởng. Bắt hắn trả giá cho những nỗ lực của hắn”

Vân Mai còn muốn đi, ám chỉ với lão già, nhưng lão già lại lắc đầu, rồi kêu người mang ghế đến, chậm rãi ngồi xuống. Phim hay này, nhiều năm rồi lão chưa được xem, chuyện của Hạng Hổ, lão đã giải quyết, nhưng việc của Bàn Binh Quyền, không thuộc phạm vi xử lý của lão, lão muốn nhìn kết quả như thế nào.

Lão Hầu vẫn giữ sự lạnh lùng, nhẹ nhàng bước đến.

“Chàng thanh niên, cậu rất tốt, so với hắn mạnh mẽ hơn nhiều, khó trách bọn hắn đầu không lại cậu” Trong lúc này, chàng trai vẫn bình thản, không chút vội vàng, tựa hồ như chàng trai này đã nắm trước tình hình, lão cho lão Hầu rất có hảo cảm.

Ông trời sinh đã là một người không thích nịnh bợ, huống chi chàng trai trẻ này cũng không nịnh nọt gì ông. Ông cũng không thiên vị, phê bình Hạng Phi Ca, không che dấu nội tâm cùng suy nghĩ thật trong lòng.

“Lão Hầu rất khách khí, tôi biết người nợ Bàn gia một nhân tình, kỳ thật đã biết trước, tôi cũng muốn lãnh giáo một chút ba mươi sáu thức Liệt Diễm Tỏa Hầu Thương của người, hy vọng cho tôi cơ hội này”

Ngữ khí bình thản, nhưng lại có ngạo khí tận trời. Không riêng gì lão Hầu, ngay cả Đinh Bồn Quân cũng không tin vào tai mình.

Cho đến bây giờ, ông vẫn chưa nghĩ, hoặc là không dám nghĩ, có người đủ dũng khí khiêu chiến Vua Súng - lão Hầu.

Nhưng mà bây giờ, mọi chuyện đã phát sinh trước mặt ông.

Nếu chàng trai trẻ này không phải là một kẻ ngu không biết trời đất, thì chính là một anh hùng, quay đầu lại nhìn bộ mặt lạnh như băng của đứa cháu gái, Đinh Bồn Quân đột nhiên phát hiện ra, cháu gái thích chàng trai này, tựa hồ cũng không giống như tưởng tượng hoang đường.

Cuộc sống có nhiều điều khó nói, khó có thể nhìn thấy một người trẻ tuổi như vậy, Tiêu gia quả thật không đơn giản, có thể đánh một trận với lão Hầu, tuyệt đối có thể ngẩng mặt lên nhìn đời.

Bàng Binh Quyền cười lạnh lùng, khinh thường khinh thị, hẳn không như những người túy bái người đàn ông kia ở đây, hẳn muốn đánh bại anh ấy, muốn dẫm đạp anh ấy dưới chân.

Nhưng bây giờ, hẳn chỉ có thể sử dụng cái miệng.

“Mày có biết người này là ai không? Mày có biết là nếu ông ta ra tay, mày sẽ chết không? Nếu mày chết, Tiêu gia sẽ bị tao chơi đùa, tất cả những người đàn bà sau lưng mày, đều là đồ chơi của tao!”

Trước khi đánh phải dă kích, đánh loạn niềm tin của người đàn ông này, dă kích khí thế của hắn.

“Bốp...” một tiếng bập tai, thẳng trên mặt hắn, không phải là do Tiêu Thu Phong làm, mà chính là Phượng Hề đứng bên cạnh.

“Mày chẳng qua chỉ là một phế vật, không biết thế nào là đàn ông chân chính, cho dù chết, cũng sẽ không để cho người phụ nữ mình yêu bị lăng nhục, nếu anh ấy không thật sự tự tin, mày sẽ là người đầu tiên bị giết ở đây”

“Chị Phượng, không cần nói chuyện với súc sinh, hẳn bất quá chỉ là một con chó, muốn dă kích anh rể của em, hẳn không đủ trình”

Bàng Binh Quyền hiện lên dục vọng giết chóc, mặc dù chỉ là chột lóe, nhưng đã bị Tiêu Thu Phong nắm bắt.

“Bàng Binh Quyền, tao không nghĩ là sẽ giết mày ở đây, nhưng mày cũng đừng ép tao. Nếu không cho dù là Bàng Minh Xương ở đây, mày cũng phải chết”

Bị ánh mắt lạnh lùng kia nhìn, khí thế của Bàng Binh Quyền giảm đi, thân hình lui về phía sau hai bước. Để lại sân chơi cho lão Hầu, hôm nay bọn họ mới là đối thủ của nhau.

Nhưng lão Hầu đã làm cho Bàng Binh Quyền thất vọng: “Người trẻ tuổi, hôm nay cho dù cậu bại, lão Hầu cũng không giết cậu, lão già như tôi đã lâu lắm rồi không có cảm giác này”

Ở đây, nơi này, ngay lúc này, chỉ có một mình Tiêu Thu Phong hiểu được ý lão.

Cao thủ vốn rất tịch mịch, rất khó kiếm một đối thủ. Huống chi là đối thủ cùng đẳng cấp, bọn họ không những trở thành đối thủ, mà càng có thể trở thành tri kỷ.

Hậu viện, một mảnh đất rất lớn, mặc dù ánh mặt trời như muốn thiêu đốt tất cả, nhưng lúc này ở đây đang ẩn chứa chiến ý ngút trời, mọi người, đang nhìn Tiêu Thu Phong.

Đinh Mỹ Đình cũng lẳng lặng đứng nhìn. Trong lòng của nàng đã bị người đàn ông này chiếm cứ, mặc dù đã cố gắng tránh né ánh mắt của mọi người, nhưng tâm tình ưu thương này, không tránh khỏi ánh mắt của chúng nữ, chỉ là giờ phút này, không ai tiến lại thăm hỏi nàng, có một số việc, bản thân phải tự làm.

Lão Hầu lẳng lặng đứng đó, tựa như một ngọn núi, không người nào có thể nhìn thấy đỉnh. Còn Tiêu Thu Phong cũng vậy, cũng lẳng lặng, tĩnh như mặt biển, biển ngàn dặm, làm cho người ta không biết hắn sâu cạn thế nào.

Trong trận chiến, cả hai đồng thời hướng thụ chiến ý sáng khoải này.

“Ha ha ha... lão Hầu ba mươi năm đã không nhận được phải ra tay, chàng trai trẻ, cậu cẩn thận!” Loại chiến ý hấp dẫn như vậy, tựa như một con sâu rượu nhìn thấy bình rượu sau khi bị cấm rượu ba ngày.

Không cần vũ khí, vì lực lượng của họ đã đạt đến một cảnh giới khác, vũ khí chỉ là một vương bận.

Thương, khí kinh ngưng tụ thương thể đã chớp động, hình thành một trận gió lốc, sát khí khắp nơi.

Ba mươi sáu thức Tỏa Hầu Thương, nhưng không ai biết, ba mươi sáu thức này là một ẩn số, bởi vì những lần xuất hiện trước đại chúng, chưa người nào có thể chịu được hai thức.

Ba mươi sáu thức Tỏa Hầu Thương Pháp có chính thức ba mươi sáu chiêu.

Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, hắn biết lão già trước mặt này, so với Tá Đẳng Tam Lang còn mạnh mẽ hơn, tu vi nội kinh của lão đã đạt đến cảnh giới kinh khủng.

Giờ phút này, hắn không nghĩ đến bại, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là chiến, chiến ý nồng đậm.

Cho dù là bại, cũng là một loại vinh quang, vì người này đã từng là thầy hắn, hơn nữa trận chiến này, nhất định sẽ đề cao thực lực bản thân.

Khí kinh ngưng tụ, thương thể nhất hiện, tựa như ngàn quân điên cuồng, lão Hầu cũng thay đổi, nhẹ nhàng thay đổi, không tương xứng với thân thể của một lão già, đây là bản chất thật sự của lão.

Cho dù lão đã già, nhưng lực lượng của lão, hiện giờ chỉ cần một cái nhấc tay, cũng không có người nào so sánh được.

Thân hình Tiêu Thu Phong không lùi mà tiến, thân pháp ảnh tử di chuyển trong nháy mắt, trong miệng phát ra một tiếng quát lừng lừng : “Thương tâm ...”

Kiểm có kiếm tâm, đao có đao tâm, thương nghiệp cũng có thương tâm.

Linh quang lão Hầu chợt lóe, mọi người nhìn chăm chú, không dám chớp mắt, ngay cả Đinh Bồn Quân đang ngồi trên ghế cũng phải đứng dậy, sợ bỏ qua trận chiến đặc sắc này.

Lão cũng hiểu được, trận chiến này, mặc kệ là chàng trai trẻ kia thắng hay bại, cũng đã là một hảo hán, chính là một chứng nhân!

207. Chương 207 : Vương Giả Chi Chiến

Tâm lão Hầu đã động, người trẻ tuổi này, sự cường đại của hắn, quả thật đã vượt qua sự suy đoán của lão, thấp giọng quát : “Tới đây!” Người đã như quỷ mị, chợt hiện chợt biến.

Mặc dù hai người dưới ánh mặt trời, nhưng bốn phía chung quanh ai ai cũng cảm thấy rằng mắt mình không được tốt lắm, hoặc là giờ phút này, hai người dưới ánh mặt trời, cũng bỗng nhiên biến mất.

Đinh Bồn Quân mặc dù không biết võ, nhưng ông đã sống một đời trong máu và thịt, đương nhiên cảm nhận được, không nhận được kêu lên : “Mạnh mẽ lắm!” Lúc này, ông mới biết được, chàng trai trẻ kia không cuồng vọng, với sức mạnh của hắn, Quân Thần Phân Đội quả thật không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng, từ lúc nào Đông Nam xuất hiện một cao nhân trẻ tuổi như vậy, mà ông lại chưa nghe qua.

Hành trình đi Đông Nam này, lúc đầu không muốn đến, nhưng bây giờ, Đinh Bồn Quân đã bắt đầu thay đổi ý niệm trong đầu.

Ba mươi sáu thức Tỏa Hầu Thương, thi triển không hề cố kỵ, lão Hầu thật sự thoải mái, hai mươi lăm năm nay, rốt cục hôm nay đã có thể điểm nhiên thần thương, làm cho thế nhân nhìn thấy được mị lực của Tỏa Hầu Thương, đây không phải là truyền thuyết, mà chính thức tồn tại.

Ngày đó lúc Tiêu Viễn Hà bị bắt, cũng đã nhìn thấy sự lợi hại của con trai, nhưng so với bây giờ, giống như là một cái gì đó dưới đất so với trên trời, ông nhìn đến không chớp mắt.

Điền Phù đứng bên cạnh, miệng há to hết cỡ, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy con trai phát uy thần lực, sung sướng, lo lắng, còn có vui mừng lẫn sợ hãi. Trong lòng của nàng, đồng thời chứa nhiều cảm xúc, ngay cả bà cũng không biết được là đang lo, đang vui, hay đang sợ...

Nhưng lời của bà thì rất chân thành : “Ông xã, võ công của con trai mình, tựa hồ còn lợi hại hơn so với Độc Cô Cửu Kiếm ...”

Không ai để ý đến bà, bởi vì mọi người đều bị hai người trong sân hấp dẫn, nếu như không phải tự mắt chứng kiến, bọn họ sẽ không tin đây là thật, căn bản là đang diễn trò.

Nhưng trong lúc này, có người không được bình tĩnh, Bàng Binh Quyền không muốn để tình hình này phát triển như thế, hẳn biết lão Hầu vốn là một kẻ si mê võ học. Nếu thắng kia thật sự vô năng, thì đã bị giết từ sớm, nhưng hẳn là một cao thủ chân chính.

Lão Hầu đã có hảo cảm, muốn ông giết hẳn, hình như là không thể.

Nhưng Bàng Binh Quyền lại muốn tạo ra một cơ hội như vậy.

Một cái nháy mắt, một tên vệ sĩ Bàng gia chậm rãi đi lại hướng người nhà Tiêu gia, trận chiến này thật sự hấp dẫn bọn họ, không người nào phát hiện ra dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động.

Có hai người nhìn thấy, bọn họ rất tức giận, một là lão già họ Đinh, hai là Phượng Hề, đối với thằng hèn kia rất là căm tức, trận đấu của vương giả mà để hẳn lợi dụng, có thể làm cản trở trận chiến này.

Chỉ là lão già chưa kịp mở miệng, Phượng Hề đã lạnh lùng quát : “Đá chúng ra”

Tiếng quát vừa dứt, ba bóng người chột xuống hết, Đinh Bồn Quân cũng có chút kì quái, người của Tiêu gia còn đang xem náo nhiệt, tự nhiên lại còn người khác.

Tiểu Lục Tử và hai thần binh đội viên xuất hiện, cuộc chiến vương giả chưa kết thúc mà Tiểu Lục Tử đã có chút kích động, tên khốn nạn này dám cản trở, thật sự đáng tội chết ngàn lần.

Nắm đấm của hẳn, như bôn lôi đánh ra, vệ sĩ Bàng gia không phải là cao thủ gì, dù nhìn thấy rõ ràng, nhưng không thể tránh né, một quyền như thiết chùy đánh thẳng vào huyệt Thái Dương của một tên vệ sĩ.

Thân hình tên vệ sĩ bay đi, sau đó ngũ quan chảy máu, nằm xụi lơ trên mặt đất, không ngừng cơ quắp.

Mặt khác, ba tên vệ sĩ kia cũng bị hai thần binh đội viên đánh thành tàn phế, nằm trên mặt đất, trừ hô hấp yếu ớt, không động đậy được cái gì.

Không ai phân phó, Tiểu Lục Tử đã chạy đến bên người Bàng Binh Quyền.

Trong mắt bọn họ, chỉ có Tiêu thiếu gia, tồn tại như một vị thần, những người này, trừ bằng hữu ra, tất cả là kẻ thù.

Không hề nghi ngờ, người đàn ông trước mắt chính là kẻ địch.

“Bốp bốp ...” Tiểu Lục Tử tức giận đến run người, đi đến bên cạnh Bàng Binh Quyền, không chút khách khí, tặng hẳn hai cái bạt tai.

“Nếu nó dám lộn xộn, giết nó” Phượng Hề lạnh lùng xinh đẹp, sát khí lẫm nhẫm, không kém hơn so với bất kỳ người đàn ông nào. Giờ phút này, cha mẹ của Tiêu Thu Phong, cũng biết được Phượng Hề là dạng người thế nào, vì con mình mà có thể liều mạng với bất kỳ người nào.

Nàng biết, cao thủ đánh nhau, trong thời khắc đó, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.

Nàng đã xem, mạng của người đàn ông kia, còn quan trọng hơn tính mạng bản thân. Nàng có thể chết, nhưng người đàn ông đó, phải sống tốt, ít nhất là sống lâu hơn nàng.

Bàng Binh Quyền sợ đến trắng mặt, hẳn không phải kẻ ngu, biết Phượng Hề không nói giỡn, thân thể run lên, không dám động đậy.

Bởi vì hai thần binh đội viên đã đứng bên cạnh hẳn, chỉ cần nhúc nhích nhẹ một chút, không cần nghi ngờ, hẳn sẽ bị giết ngay.

Tiểu Lục Tử cười, tựa hồ như rất hài lòng vì biểu hiện của hẳn, ở nơi này, Tiêu thiếu gia mới là chủ nhân, mọi người phải làm việc theo quy định, nếu không chỉ có chết.

Đinh Bồn Quân vẫn đứng sau lưng bốn Quân Thần, nhưng lúc này, bốn Quân Thần đã trở nên khấn trương, siết tay nhẹ, thủ thế. Thế thủ biến đổi, ba Quân Thần đứng thành vòng tròn, về mặt vô cùng khấn trương.

Đinh Bồn Quân cảm nhận được, quân lực được xưng lại uy phong nhất, tựa hồ đã nhận được sự khiêu chiến.

Tiểu Lục Tử cười cười đi tới, không có một chút địch ý, cười nói : “Các người không cần phải khấn trương, chúng ta bây giờ không phải là địch nhân, nghe nói các người là trung quân chi thần, có cơ hội nên lãnh giáo thử. Bởi vì địch nhân cường đại đến, không có phần của Tiểu Lục Tử, trong Thần Binh Chiến Đội, Tiểu Lục Tử tôi thật sự quá yếu, không có cơ hội này”

Bốn Quân Thần rất cẩn thận tương hộ, bởi vì đây là chức trách của họ, nhưng lão già thì lại rất cao hứng.

“Không sai, chàng trai trẻ, có thể xem là cao thủ, không biết có hứng thú gia nhập quân đội không?” Mặc dù Tiêu Thu Phong không mở miệng, nhưng cao thủ lệ khí lăng nhiên, có thể mời được một người, cũng là một phần lực lượng.

Đinh Bốn Quân trong quân đội bốn mươi sáu năm, Tiểu Lục Tử đương nhiên không nhận ra.

“Lão thủ trưởng thật sự rất nể mặt tôi, ý của người rất tốt, nhưng để người khác nghe được, chắc tôi phải nằm trên giường suy nghĩ mấy tháng mất” Hắn nói người khác, là ám chỉ Thiết Trụ Lý Cường Binh, nếu để cho họ nghe được, chắc chắn sẽ nhận được sự khiêu chiến.

Khiêu chiến con mẹ gì??? Bất quá chỉ là tìm một lý do để đánh hắn mà thôi, trước mặt hai người này, khí lực hoàn thủ hắn cũng không có.

“Ồ, bọn họ thật sự mạnh mẽ vậy sao?” Nội tâm của Đinh Bốn Quân càng ngạc nhiên, ngay cả Quân Thần bên cạnh ông đã cao thủ, mà còn phải biết sợ.

Tiểu Lục Tử khinh thường nói : “Mạnh mẽ? Mạnh cái rắm, bất quá chỉ mạnh hơn tôi một chút, so với Tiêu thiếu gia, bọn họ chỉ là cát bụi, chỉ biết khi dễ tiểu nhân, trước mặt Tiêu thiếu gia, ngay cả thở mạnh cũng không dám”

Đinh Bốn Quân giật mình, có một lão Hầu đã chịu không nổi, giờ phút này, chàng trai trẻ kia lại khiêu chiến với lão, chưa phân thắng bại, nếu như cao thủ nhiều như vậy, thiên hạ còn ai dám tranh giành với họ. Một tràng cười điên cuồng vang lên, cắt đứt sự trầm mê của mọi người, lão Hầu lùi về sau hơn mười met, kinh khí hình súng trong tay, đã tản ra một kim quang hỏa diễm, nói lớn : “Chàng trai trẻ, cậu lại lưu thủ với lão Hầu. Hôm nay ta muốn chơi hết mình, để hôm nay cậu rút cuộc ẩn dấu bao nhiêu!”

Chưa ai dám nghĩ đến, dưới sự công kích của lão Hầu, mà còn có thể lưu thủ, quả thật đã là kỳ tích.

Tiêu Thu Phong cười sang sảng nói : “Lão Hầu tiên bối cũng rất tốt. Được, nếu tiên bối đã hào sảng như vậy, Thu Phong cũng không để cho người thất vọng, tiếp Tam Ký Phích Lịch Đạo!”

“Tốt, tốt, đến đây, lão Hầu ta thật sự muốn nhìn thấy, thì ra Đông Nam quả thật là nơi ngọa hổ tàng long, còn có một cao thủ như vậy, lão Hầu thật đúng là đã uống phí quá nhiều năm”

Tiêu Thu Phong không dài dòng, lạnh lùng quát : “Đạo Tâm ...!” Đạo Tâm vừa ra, oánh quang bạch sắc, đã vây lấy toàn thân hắn.

Lão Hầu kinh hãi la lên : “Tiên Thiên Chân Khí, cậu dĩ nhiên lại có Tiên Thiên Chân Khí!”

Phần sáng khoáy trên mặt ông, đã có vài phần nghiêm trọng, một âm thanh cao ngất trời : “Bách biến xuyên dương, thương xuyên hầu ...”

Thương Xuyên Hầu là chiêu thức thứ ba mươi bảy thần bí nhất, thương biến thành hình, hình thành thương vũ, vũ qua bạo phong, bạo phong chọc nổi. Trong khoảng thời gian ngắn, dưới ánh mặt trời, cây cỏ đã chấn động, tựa như sắp đến ngày tận thế.

Đạo Thương chạm nhau, phát ra tiếng “ầm ầm...”. Hai người tiếp xúc dưới đất, cũng đã bị luồng chân khí cường đại kia nhấc lên, đất đá bay tán loạn ... Hai người lại tách ra hơn mười mét.

Chiến ý của lão Hầu, giờ mới thật sự đạt đến đỉnh, hét lớn : “Đến, đến đi, đến tiếp đi ...”

Quả nhiên không hổ là võ si, giờ phút này, trong mắt ông, chỉ có loại đánh nhau sống chết kiểu này. Cho dù là thế giới có bị hủy diệt ngay trước mắt ông, phỏng chừng ông cũng chẳng để ý đến.

Đạo khí sắc bén, một lần nữa ngưng tụ. Tiêu Thu Phong không làm cho lão già này thất vọng. Đạo Tâm hoành bạch sắc đã gào thét mà đến.

Một đao ngày, ngày trước đã phanh thây của Tá Đẳng Tam Lang, bây giờ cũng đang đánh đến lão già.

208. Chương 208 : Võ Chi Phách

Hai mắt lão Hầu, mang theo phần lạnh lùng, tràn ngập cẩn thận, cả đời ông chinh Nam chiến Bắc, thế giới cũng lưu lại dấu chân ông, nhưng đây là lần đầu tiên có cảm giác bị áp bách.

Hơn nữa, người đàn ông trẻ tuổi này, làm cho ông cơ hồ không chút tin tưởng.

Từ đao khí hoàng bạch giao hòa, ông biết, đây là một đao chí cường.

Sự khinh thị lúc trước lập tức biến mất. Người đàn ông này ít nhất đã có thể xưng là tuyệt đại cao thủ, cái khiến cho lão Hầu kinh hãi chính là, tiềm lực của hắn dường như vô hạn. Một chiêu rồi lại một chiêu, hắn càng trở nên mạnh hơn, vĩnh viễn không có giới hạn.

Một đao này, đã là đao phong thiên lý chí tôn!!!

Thân thể lão Hầu đứng thẳng, chân kinh chi thương trong tay ông cũng đang tập trung lại. Thương động, không phải là mật vũ, mà một thương đi vào.

Lực lượng tiên thiên khí này đã siêu xuất, cảm giác rất thật, một thương không đủ làm loạn khí, vượt qua mật vũ chi thể, một tia bạch sắc lao thẳng đến, rồi chợt biến thành đỏ bùng, đầu thương sắc bén, cơ hồ như muốn đánh thủng lớp phòng ngự dày nhất.

Đao Thương lại chạm, đao như cuồng phong, ngọn thương màu đỏ đã đánh vào, sắc bén vô cùng. Cường khí hộ thân cường đại của Tiêu Thu Phong, đã bị thủng một lỗ, một dòng máu tươi đã từ miệng hắn phun ra.

Thân hình lùi về hơn mười bước, cơ hồ trong nháy mắt, mọi người cũng đã la hoảng lên. Ngay cả Đinh Mỹ Đình cũng hét toáng lên, dù người đàn ông này chỉ coi nàng là một đứa em gái nhỏ, nhưng nàng vẫn nhất mực quan tâm.

Nhưng, thân hình của Tiêu Thu Phong đã lảng lảng đứng lại, đây là lần đầu tiên hắn bị thương sau thời gian dài. Tỏa Hầu Thương của lão già, quả thật rất rất mạnh mẽ, so với Tá Đẳng Tam Lang còn mạnh mẽ hơn chục lần. Đột phá đao khí cuồng phá, đánh thủng chân khí hộ thân của hắn, không hổ là cao thủ tổng sư của kinh thành.

Máu đã làm đỏ ống tay áo của hắn, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, hai tay hắn đặt ở hai bên chân, một cổ khí tức chưa từng có, chậm rãi lưu động trong thân thể hắn.

Mỗi lần chiến đấu với cao thủ, hắn chung quy đều có thể đề cao chính mình, nhưng những năm gần đây, hắn như chưa từng bị thương, một cảm giác mới lạ, rất khác lạ, một lực lượng mới xuất hiện, không phải từ đan điền lên, mà từ trong gân mạch toàn thân cuộn cuộn chảy ra.

Tựa hồ như, chúng đã ở đó rất lâu, chờ và đợi, đợi hắn khai phá.

Lực lượng bắt đầu khởi động trong tích tắc, những chỗ bị thương trên cơ thể, lập tức ngừng chảy máu. Khi Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra một tia sáng mãnh liệt, ngay cả Đinh Bồn Quân nhìn thấy được ánh mắt đó cũng phải kinh hãi.

Lão Hầu vẫn chưa động, mặc dù một chiêu của ông đã đánh thắng người trẻ tuổi kia. Hắn tựa như một con nhộng, khi xuân đến, nhộng lột xác thành bướm, đã có một đôi cánh xinh đẹp “Lão Hầu tiên bối, xin thứ lỗi, tiếp thêm một đao!”

Đao đã thành, nhưng Tiêu Thu Phong lại không hề di chuyển, tâm đao quả nhiên là tâm đao, hắn đã có thể dùng tâm ngự đao, khi lão Hầu nhìn thấy cảnh này, cả người ngây ngốc.

Không phải vì khí kinh khổng lồ này, mà cái cảm giác này, cái cảm giác làm cho ông rất quen thuộc.

Ông quát : “Đến đi, đừng nói nhảm!”

Lúc này, ông động thủ trước, thương trong tay, hình thành sáu bông tuyết màu bạc, vọt tới trước, lực lượng cường đại quanh thân, mang theo sự cuồng bạo đánh đến, cuốn theo mọi vật, thành một lớp sương mù. Giờ phút này, hai người trong sân, dường như đã biến mất trong làn sương mù.

Đao đến ... người ta chỉ nhìn thấy đao ảnh chọt lóe...

Trong sương mù truyền ra một tiếng hét sợ hãi : “Võ Chi Phách ...”

Không sai, lúc Tiêu Thu Phong bị thương, đã đánh thức Võ Chi Phách tồn tại trong huyết mạch Tiêu gia, trên con đường tu luyện, từng bước từng bước đạt được. Không giống như Tiên Thiên Khí của lão Hầu tu luyện sáu mươi năm, đột phá cảnh giới tức giận, phản phác quy chân.

Đao thành hình, nhưng đao không phải là đao. Cho dù lão Hầu có tu vị cường đại cỡ nào cũng không thể ngăn cản được.

Tiếng hét sợ hãi này, đã làm cho Tiêu Thu Phong từ trong chiến ý khôi phục thần thức, thu hồi đao thế. Nhưng mọi người vẫn cảm nhận tiếng vang kịch liệt, khí kinh chi thương của lão Hầu đã bị phá, một cánh tay đã nhuộm đỏ máu.

Khi sương tan, lão Hầu cười một cách điên cuồng, chưa người nào hiểu vì sao ông cười, nhưng ông đã nói ra một câu, làm tất cả mọi người bất ngờ : “Tiểu tử, ta bại!!!”

Ông bại, một điều không thể tin được. Trong võ giới, có thể nói Tỏa Hầu Thương là vô đối, thế mà lại bại trong tay một người vô danh, Đinh Bồn Quân ngơ ngác.

Tiêu Thu Phong ngượng ngùng cười nói : “Đều là do lão Hầu tiền bối hạ thủ lưu tình. Nếu đây là một trận chiến sinh tử, có lẽ Thu Phong đã chết sớm”

Không thể phủ nhận, hấn chưa kích thích Võ Chi Phách, vậy thì một thương khi này, tuyệt đối có thể lấy mạng hấn. Nhưng lão già đã nương tay, lão muốn đối thủ, chứ không phải giết người, đây chính là tông sư chân chính.

Tiêu Thu Phong không làm được, cái hấn học, là phương pháp giết người, so với lão già này, có chút xấu hổ.

Lão già nói : “Không ngờ cậu lại là hậu nhân của hấn, ta bại cũng không sao, tiểu Phong, gọi ta là Hầu bá. Hành trình đến Đông Nam lần này, quả thật không uống phí”

Có một số việc, không cần phải nói ra. Tiêu Thu Phong đã biết, lão già này đã nhìn ra thân phận, bởi vì cha của hấn, Tiêu Mại Phi, cũng có Vũ Chi Phách, thiên cổ khó gặp.

“Hầu bá”

Cao thủ như vậy, cũng là khát vọng của Tiêu Thu Phong. Dù hấn mặc kệ thế sự, nhưng việc tự tìm đến hấn. Chỉ bằng một tiếng “Hầu bá” này, những kẻ muốn đối phó với hấn cũng phải khiếp sợ, ngấm lại, có lão già này, đường đến kinh thành, có thể bớt một gánh nặng lớn.

Lão Hầu cũng không ngại gì, cười sáng khoái, rất hài lòng với Tiêu Thu Phong : “Không sai, quả nhiên không hổ là con cháu của Tiêu gia, lão Hầu ta đã rất an ủi, tiểu Phong, hôm nay chúng ta uống một chén, chờ con đến kinh thành, chúng ta sẽ tâm sự nhiều hơn”

Tiêu Thu Phong đương nhiên gật đầu, lão Hầu đã đi đến trước mặt Bằng Binh Quyền, thân nhiên nói : “Binh Quyền, ngày trước nợ Bằng gia một nhân tình, sau trận đánh hôm nay, ta không còn nợ Bằng gia cái gì, cậu đi đi, tự thu xếp!”

Đến lúc này, áp lực của thần binh chiến đội mới được giải trừ, thân thể của Bằng Binh Quyền cũng bớt căng thẳng hơn, hít thở mấy hơi, ngay cả một câu cũng không dám nói, nhìn Tiêu Thu Phong một chút, cấp tốc rời đi, giờ phút này, hấn đã biết, người đàn ông đó, không phải là kẻ mà hấn có thể đối phó.

“Ông xã”Liễu Yên Nguyệt hưng phấn không thôi, mang theo một mùi thơm ngát, thân hình mềm mại đã nhào đến lòng Tiêu Thu Phong, ôm rất chặt.

“Anh rể ...”

“Anh Phong ...”

“Tiểu Phong ...”

Mọi người không hề che dấu sự xúc động. Người đàn ông này, đối với đám lóc chóc kia, không chỉ là hắc mã hoàng tử, mà còn là một anh hùng.

Tiêu Viễn Hà cũng đi tới, nói : “Tốt tốt, không nghĩ đến lão ca này lại muốn uống vài chén với tiểu Phong, bà xã, còn không đi chuẩn bị đồ nhậu đi!”

Diễn Phù gật đầu xác nhận, giờ phút này, bà tất nhiên mừng rỡ không thôi.

Chỉ có Đinh Bốn Quân và mẹ con Đinh Mỹ Đình không người nào để ý đến, vui sướng thắng lợi, mọi người đã quên bọn họ.

“Gia gia, đi thôi, con và các người đi về kinh thôi!” Nếu ở chỗ này đã không có hy vọng, Đinh Mỹ Đình càng không muốn bản thân phải thêm khổ sở, nàng đau đớn không phải vì người này lạnh lùng với nàng, mà là hai người rõ ràng đối mặt, nhưng trái tim lại cách xa đến mười vạn tám ngàn dặm.

Đinh Bốn Quân cũng chậm rãi đứng dậy, không nói lấy một câu, xoay người bước đi, lão biết, bởi vì thái độ trước đó, nên gia đình thương nhân này, đã không còn hoan nghênh bọn họ.

Vân mai cũng không mở miệng, chỉ cẩn thận nắm lấy tay của đứa con gái đang hoảng hốt, quay đầu lại nhìn những con người đang vui sướng kia, nàng hoài nghi, chuyện này, nàng thật sự đã sai ???

Cái này ... không phải chỉ một mình nàng tự hỏi, ngay cả Đinh Bốn Quân cũng đang nghĩ đến vấn đề này.

“Bá mẫu, con vẫn còn lưu luyến tay nghề của bác, cho nên hôm nay muốn làm phiền” Phượng Hề cũng không đi, mặc dù là liễu lĩnh, nhưng sâu trong nội tâm của nàng, rất muốn cùng chia sẻ sự vui sướng với người đàn ông này.

Lâm Phong cũng gọi điện từ tập đoàn Phong Chánh, Lâm Bắc Dân đút vào ba trăm triệu tài chính, cũng đã bị cuốn đi hơn phân nửa, nếu như không phải lão hồ ly này cảm thấy không đúng, đột nhiên thu về, toàn quân hẳn có thể bị diệt.

Mặc kệ là nói thế nào, trận chiến này, Tiêu gia đã vượt qua, Liễu Yên Nguyệt vui đến không tự kìm hãm được, cười với em gái : “Tiểu Hồng, em biết không, cửa hội môn của em đã tăng lên gấp mười lần, nếu như em thích người nào, coi như hẳn may mắn, ngồi không có thể có được năm mươi triệu”

“Oa, Hồng Hồng, cậu phát tài rồi, đại phú bà!”

“Nếu mình là con trai thì tốt biết mấy, nhất định sẽ dày mặt theo đuổi Hồng Hồng, phải cưới mới chịu!”

Trong bầu không khí này, bất cứ sự trêu chọc nào cũng có thể xảy ra..

Liễu Yên Hồng mắc cỡ đến đỏ mặt, đuổi theo chị đùa đánh, tiếng cười, trong khoảng thời gian ngắn, đã tràn ra khắp trang viên Tiêu gia.

Hôm nay, nơi này sẽ không tịch mịch.

209. Chương 209 : Lựa Chọn Giữa Yêu Và Thương

Sau bàn tiệc, lão Hầu rời đi, không cáo biệt, không gây tiếng động, giống như Ruth ngày đó, đến lặng lẽ, đi cũng lặng lẽ.

Giờ phút này ở Tiêu gia, tất cả mọi người đang ngồi vây quanh nhau, cùng nói chuyện trên trời, đề tài thảo luận, đương nhiên là trận đánh đặc sắc hôm nay, Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào lòng Tiêu Thu Phong, nhìn người đàn ông này, nhẹ nhàng mỉm cười, càng phát ra sự yêu thích.

Một tình cảm thâm đậm trong lòng, một nụ hôn tràn đầy sự yêu thương.

“Oa, chị Yên Nguyệt, bọn em còn ở đây đó, các người có thể đợi về phòng rồi hãy hôn được không?”Mấy nữ sinh trêu chọc, làm cho gương mặt xinh đẹp của Liễu Yên Nguyệt đã đỏ ửng lên. Yêu người đàn ông này, nàng đã không thể tự kìm hãm, khó có thể chống cự.

“Các bạn xem kìa, chị Yên Nguyệt thật hạnh phúc, độc chiếm anh Phong một mình, bọn em thật sự hâm mộ muốn chết”

Liễu Yên Hồng cũng góp phần vào, cũng không chút khách khí với chị gái, nếu như không phải vì vấn đề thân phận, nàng đã hôn người này một cái, vì biểu hiện hôm nay của hắn đáng được một phần thưởng như vậy.

“Anh rể, em nhớ trong lúc luận võ anh đã bị thương. Tại sao bây giờ thân thể không có việc gì?”

Tiểu nha đầu này quan sát cũng thật cẩn thận, chẳng qua rất khó có cơ hội quan tâm hắn một lần. Mà cái loại quan tâm này, cũng là một loại đề phòng.

Tổa Hầu Thương của lão Hầu đích xác là danh bất hư truyền, một thương nọ đã đâm thủng chân khí hộ thân của hắn, làm cho hắn bị thương rất nặng. Trong giây phút đó, hắn cũng nghĩ rằng mình vô lực tái chiến, nhưng trong gân mạch xuất hiện một lực lượng kỳ lạ.

Đó chính là Võ Chi Phách mà Tiêu Thu Phong đã biết.

Lần đầu tiên là nghe từ miệng của đại bá, lần này là từ lão Hầu. Lão rất hiểu cha của hắn, là một thân nhân, một người bằng hữu, nên Võ Chi Phách trong thân hắn, cũng không dấu được lão.

Với thân phận của lão Hầu, hắn cũng không muốn phải che giấu.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Không có việc gì, em thấy anh có giống như bị thương không?”

Lực lượng Võ Chi Phách vừa động, nội thương hắn cũng được chữa lành, đây là một cảm giác rất huyền diệu. Giờ phút này, Tiêu Thu Phong cũng không cảm nhận được toàn bộ cảm giác này, chỉ thấy là, đây là một lực lượng vô cùng vô tận, tựa hồ như là bước một bước thật dài, thật rộng.

Bất quá, trong lúc uống rượu, lão Hầu đã nói ra một câu : “Võ Chi Phách khởi động, tiểu Phong, tương lai của con không thể hạn lượng”

Nghĩ đến Võ Chi Phách khởi động, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

“Không có gì thì tốt rồi, nếu không thì nơi này sẽ có rất nhiều người phải thương tâm. Đương nhiên, người đau khổ nhiều nhất chính là chị Yên Nguyệt”

Mấy tiểu nha đầu này nhìn thấy Liễu Yên Hồng muốn tiếp cận với Tiêu Thu Phong, các nàng cũng không khách khí, bắt đầu động thủ.

Những chuyện phát sinh hôm nay, liên tiếp và liên tiếp, làm cho các nàng cả đời sẽ không bao giờ quên được nó.

Mùi thơm nồng nặc từ bốn tiểu mỹ nhân thanh xuân kiều lệ, thật đúng là làm người ta phải động tâm, Tiêu Thu Phong đã không nhịn nổi, hỏi : “Trời sắp tối rồi, các em không quay về nhà sao? Không sợ người nhà lo lắng?”

“Anh Phong, bọn em đã thương lượng với bá mẫu, tối nay sẽ ngủ ở đây một đêm, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Sau này cho dù bọn em có muốn thì cũng không có cơ hội”

Người đàn ông như vậy, không thể là giấc mộng của bọn họ. Bọn họ tự nhận kém xa gia thế của Đinh Mỹ Đình, cũng không thể so với vẻ đẹp của Hồng Hồng, cho nên cảm thấy mất mát, lần này quyết định, phóng túng chính mình.

Phong thái thanh xuân ở chỗ này sẽ là kí ức đẹp nhất.

“Tiêu thiếu gia, thời gian không còn sớm nữa, tiễn tôi về một đoạn đi,ôi”Một tiếng thở dài làm cho Tiêu Thu Phong buộc phải gật đầu, buông Liễu Yên Nguyệt ra, nàng ta nhỏ giọng nói : “Tôi phải trở về sớm, trong nhà còn có người đang nhớ đến cậu”

Có người, đương nhiên chỉ là Lâm Ngọc Hoàn, chớp mắt một cái, Phượng Hề đã đứng dậy.

Nghe được có người phải đi, Tiêu Viễn Hà và Điền Phù cũng từ phòng đi ra, Điền Phù cười nói : “Phượng Hề, sau này rảnh rồi cứ đến đây, người quen mà, không cần khách khí, cứ xem đây là nhà của con, con xem mấy tiểu nha đầu này, ai ai cũng rất vui vẻ!”

“Dạ biết, bá mẫu, Yên Nguyệt, chị đến đây, em sẽ không chào đón chứ?”

Liễu Yên Nguyệt cười nhợt nhạt, nói : “Nào dám, chị Phượng, chúng ta đã gặp gỡ nhau trong cuộc sống, thì đương nhiên lòng em sẽ mở rộng. Yên tâm đi, bất luận là chỗ nào, chỉ cần chị đến, em sẽ đều hoan nghênh. Em nghĩ, Phong sẽ càng hoan nghênh hơn” Liễu Yên Nguyệt mặc dù đắm chìm trong tình yêu, nhưng không phải là người ngu, có vài thứ, nàng đã âm thầm lĩnh ngộ, chỉ bằng hành động của chị Phượng hôm nay, trong lúc luận võ, đã lơ đãng quan tâm yêu mến người đàn ông này, nàng sao lại không rõ chứ.

Nhưng, nàng không nói ra, có một số việc, nàng chỉ việc xem như không thấy, thế là tốt rồi. Mặc kệ là khi nào, nàng đều nhớ kỹ những lời của chị Vũ trước lúc đi, giờ phút này nhìn lại, chị Vũ đã tiên đoán đúng.

Chiếc xe chậm rãi rời Tiêu gia, vẻ mặt Phượng Hề trầm ổn, từ từ sáng lên, bây giờ, nàng đang ở cùng một chỗ với người đàn ông này, càng ngày càng không thể không chế chính mình, không phải là Phượng Hề lạnh lùng, cao ngạo, xinh đẹp khi xưa nữa rồi, mà đã biến thành một Phượng Hề ôn nhu, quyến rũ mê người.

“Chị Phượng, hôm nay cảm ơn chị”

Mặc kệ là lúc Tiêu gia gặp nguy hiểm như thế nào, nàng vẫn không rời đi, nhất là trong trận chiến đó, mà vẫn quan tâm đến mình. Người phụ nữ này, đáng để hấn tin tưởng.

Phượng Hề có chút ngưng ngừng nói : “Cảm ơn cái gì, chúng ta còn phải nói những câu khách sáo như vậy sao. Tiêu thiếu gia, Phượng Hề rất muốn biết, trong lòng của em, Phượng Hề là một người phụ nữ như thế nào?”

Một người phụ nữ như thế nào???

Tiêu Thu Phong sửng sốt, cái này, hấn chưa từng nghĩ đến, nhưng mà ... càng tiếp xúc với người phụ nữ này, hấn càng phát hiện ra những chỗ xinh đẹp của nàng.

Có rất nhiều thứ, Phượng Hề rất giống với Thập Tam Muội, đối với bằng hữu, rất có nghĩa khí.

Nàng thông minh, xinh đẹp, cao quý, người bình thường khó có khả năng đến gần loại phụ nữ như vậy. Cũng may, hấn lại là một kẻ không biết sợ trời sợ đất, cho nên từ lúc bắt đầu, hấn đã quên mất điều này, bởi vì trong lòng hấn, cho dù là người phụ nữ cao quý cách mấy, cũng có thể bị khinh nhờn.

“Chị Phượng, chị là một người phụ nữ xinh đẹp, lại trung thành, em tin tưởng chị”

Đối với lời nói của Tiêu Thu Phong, Phượng Hề có chút thất vọng : “Chỉ có tin tưởng thôi sao?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Chị Phượng, trên đời này, người em tin tưởng không nhiều, nhưng đối với chị là tin tưởng vô điều kiện, cho dù có một ngày, chị thật sự bán đứng em, em cũng tin tưởng chị”

Phượng Hề đỏ mặt, nhẹ nhàng ừm một tiếng, sau đó lờ mờ mắt nhìn hấn một cái, nói : “Nhìn xem em nói cái gì vậy. Cho dù chị có chết, chị cũng sẽ không bán đứng em, nếu không Ngọc Hoàn các nàng sẽ bỏ qua cho chị sao?”

Phượng Hề vừa nói vừa giơ ngón tay lên, xấu hổ gất giọng : “Chỉ bằng chiếc nhẫn này, tim của Phượng Hề đã không còn suy nghĩ khác, Tiêu thiếu gia, em có rõ không?”

“Chị Phượng, đây chỉ là một lễ vật, chị đừng để ý quá nhiều, Thi Diễm các nàng đều có, em đối xử như nhau, chị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm đây là nhẫn đính hôn, không có ý nghĩa lớn như vậy đâu”

Nói thật ra, đối với khái niệm nhẫn, hai ngày nay hấn đã chuẩn bị rất nhiều. Khi nghe Liễu Yên Nguyệt giải thích xong, hấn đã có chút hối hận, nếu biết trước như vậy hấn đã không mua năm chiếc nhẫn này, mà mua rồi cũng không nên tặng.

Phượng Hề nhìn về trước, trong mắt hiện ra một sự mất mát, nhẹ nhàng hỏi : “Nếu như Phượng Hề vẫn muốn giữ ý nghĩ này thì sao? Tiêu thiếu gia, nhẫn này là do em len lén đem cho em, Phượng Hề không ép em, cũng không bị em ép”

Tiêu Thu Phong còn muốn giải thích là, đây chỉ là một sự sai lầm, nhưng khi nhìn qua, hẳn thấy được sự đau thương trên mặt nàng, thấy được sự thương tâm trong mắt nàng, thấy được nỗi buồn trong lòng nàng.

Lặng lẽ thở dài một hơi, đây dựa vào tình yêu, có đôi khi, so với đao thật súng thật, còn làm cho con người đau đớn hơn.

Có Vũ, có Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong nghĩ rằng, cả đời này hẳn đã thỏa mãn.

Nhưng sau đó lại là Ruth, một tình yêu trù mên cùng nỗi đau, đến bây giờ đã không cách nào dứt bỏ. Bây giờ, lại nhìn thấy sự đau thương của Phượng Hề, hẳn chợt nhớ lại vào đêm hôm đó, Ruth đã len lén trốn ra mộ để khóc một mình, một sự mềm lòng không nói bằng lời, từ từ hòa tan cùng sự bất đắc dĩ.

Những người kiên cường, đôi khi cũng có lúc mệt mỏi. Phượng Hề lúc này, không phải là một phiên bản của Ruth sao?

Tâm tình do dự cực độ ... Tiêu Thu Phong không nói gì, nhưng một tay đã vươn ra, khoát lên bả vai của Phượng Hề.

Thân thể chậm rãi nghiêng, chậm rãi đưa đầu dựa vào, một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, giờ đã đã ngấn lệ.

“Thật ra ... thật ra ... chị cũng muốn ... Tiêu thiếu gia có thể cho Ngọc Hoàn, tại sao lại không cho Phượng Hề ... Chẳng lẽ ... chẳng lẽ Phượng Hề thật sự không đáng để Tiêu thiếu gia yêu thương sao?”

“Chị Phượng, chỉ là một Thiên Kiều Phượng Nữ, hẳn là nên có một cuộc sống hạnh phúc, chị không nên ... không nên có suy nghĩ như vậy, thật đấy”

“Đây là lựa chọn của chị, lòng của phụ nữ là thế, biết rõ tình yêu là cạm bẫy, chôn vùi nét thanh xuân cùng sự xinh đẹp cả đời, nhưng ai cũng cam tâm tình nguyện bước tới ... Tiêu thiếu gia, hôn chị đi!”

Bây giờ, ngôn ngữ đã không dùng trong trường hợp này, chỉ cần biết nhau, hiểu nhau, thế là quá đủ, Phượng Hề nói, cũng đã nói xong rất rõ ràng.

Mặt ngọc ngẩng lên, một đôi môi hồng nhuận cùng sự ẩm ướt, tiến đến bên mép Tiêu Thu Phong, đôi mắt nhẹ nhàng chớp động, mang theo một xuân sắc hấp dẫn, đẩy Tiêu Thu Phong đến sự lựa chọn cuối cùng, giữ lấy... hay cự tuyệt ?!

Đối với Phượng Hề, không có lựa chọn giữa yêu và thương.

210. Chương 210 : Nụ Hôn Định Đoạt Cuộc Đời

Thần diễm như hoa hồng nở rộ, cao quý cùng khí chất băng lạnh, giờ phút này, biến thành xuân tình rung động, sắc mặt thoáng hồng, giống như là ... là một cô gái tuổi mới lớn len lén hôn lên môi một chàng trai mình yêu.

Cánh môi ướt át nhẹ nhàng run run, mang theo sự hấp dẫn đồ bùng, chỉ cách mặt của Tiêu Thu Phong một chút ... chút xíu. Đây là một sự mong chờ, là một sự chọn lựa, mà căn bản là Tiêu Thu Phong chỉ phải tiến, không được lui.

Một phụ nữ phong tình vạn chủng, kiều thủ khát hôn, tình cảm mãnh liệt, làm cho bất kỳ thằng đàn ông nào cũng không thể cự tuyệt. Khi Phượng Hề nói lên tâm tư của mình, đã làm cho Tiêu Thu Phong đắn đo. Thật ra thì... trong lòng hẳn cũng rất vui mừng, đàn ông mà, ai cũng thích mỹ nữ thiên hạ, đâu chỉ riêng hắn.

Huống chi, Phượng Hề lại là mỹ nữ trong mỹ nữ.

Chết thì chết. Cánh tay đang ôm Phượng Hề đột nhiên dùng sức, thân thể nàng đột nhiên ngã về phía trước, môi hai người đã dán chặt vào nhau, một mùi vị ngọt ngào, mang theo thể tức thơm mát, từ từ di chuyển cùng dục vọng.

Phượng Hề vốn là một ưu vật, mỗi một cái đều rất phong tình, chỉ bằng một cái nhìn, cũng có thể khiến cho con tim của kẻ khác đập loạn nhịp. Dưới sự tiếp xúc này, tình cảm của nàng càng thêm mãnh liệt, làm cho Tiêu Thu Phong chịu nhiệt hết nổi.

Môi chạm, mang theo một sự khao khát, nhẹ nhàng tiếp xúc, chuyển hóa thành kích hôn nồng đậm. Trong xe, hai tay của hai người ôm chặt lấy nhau, có một khát vọng, như muốn thân thể cả hai tan vào nhau.

Tiêu Thu Phong còn một chút lý trí, nhưng Phượng Hề thì đã điên cuồng một ít, tựa như một oán phụ khuê phòng, say mê vuốt ve loại tình cảm này. Đối với nàng, cảm giác như đã rút được một áp lực thật lâu.

Trong hơi thở, truyền ra những tiếng hít hà mê người không tự kìm hãm được.

Nhưng, đột nhiên, Tiêu Thu Phong đẩy nàng ra, còn Phượng Hề bị tình dục chiếm cứ cả người, đang lúc bùng nổ.

Giờ phút này, một âm thanh trêu chọc đã truyền đến : “Chị Phượng, về đến nhà rồi, không cần phải thân thiết như vậy. Nếu để người khác thấy, không chừng Tiêu thiếu gia sẽ thành kẻ địch của mọi người”

Cũng không biết mà mấy tiểu nha đầu này muốn làm cái gì, nhưng mỗi lần Tiêu Thu Phong đến, thì luôn luôn nhìn thấy các nàng đứng ở cửa ... với thân phận của các nàng tại Hoàng Kim Thủy thành, hẳn là không cần làm người đón tiếp. Chẳng lẽ đứng ở cửa có thể làm quảng cáo sống sao ... nhưng mà các nàng đều ăn mặc rất chỉnh tề.

Thi Diễm là người đầu tiên nhìn thấy xe của Tiêu Thu Phong, nhưng điều làm cho nàng kinh ngạc chính là người trong xe đang cuồng nhiệt hôn nhau ... nhưng người phụ nữ bị chiếm tiện nghi kia chính là đại tỷ của các nàng.

Ba người con gái giật mình, đây chính là người đàn ông của Ngọc Hoàn, chị Phượng chuẩn bị động thủ thật sao???

Thật ra thì... trong lòng bốn nàng ai cũng biết, Phượng Hề tuyệt đối thích Tiêu thiếu gia, nếu không làm sao hẳn có thể tùy ý đi vào Hồng Lâu, có thể phóng túng chiếm tiện nghi dễ dàng sao?

“Chị Phượng, vừa rồi hình như là chị chủ động, Ngọc Thiên vừa lại học được thêm một chiêu!”

“Nhưng không thể để cho người khác biết chị Phượng bị Tiêu thiếu gia câu mất hồn, nếu không những người đến đây vì chị Phượng chắc chắn sẽ không ghé nữa, chúng ta sẽ giảm doanh thu rất nhiều”

Những người đến đây, có thể coi là người rộng rãi, cho dù là nghèo, nhưng trước mặt phụ nữ cũng không dám biểu hiện ra một chút, cho nên bình thường cứ tỏ vẻ như là tiêu phí thái quá, một chút tiền boia bằng một người làm việc cả tháng.

Nhưng những người đến đây, không ai lại ngại tiêu tiền, vì nơi này vốn dĩ là nơi đốt tiền, nếu không có tiền thì không nên tiến vào, phải không?

Đúng vậy, bởi vì không phải ai cũng có thể tiến vào Hoàng Kim Thủy thành, vì thế mới có thể bảo trì địa vị của nó.

Phượng Hề giờ phút này nào dám ngẩng đầu, càng dúi mặt thật sâu vào lòng ngực Tiêu Thu Phong. Tốt xấu gì nàng cũng là đại tỷ của mấy tiểu nha đầu này, ngày thường rất là uy phong, nhưng thật không ngờ cũng có bộ dáng xấu hổ này, lại còn bị các nàng nhìn thấy, thử hỏi sau này làm cách nào quản chế các nàng.

“Mau đi, đi thôi, không sẽ bị họ nhìn thấy, nhanh” Phượng Hề xấu hổ không chịu được phát ra âm thanh, làm cho Tiêu Thu Phong cười khở lắc đầu, trừng mắt nhìn ba người con gái kia một cái, sau đó lại nổ máy xe.

“Oa, chị Phượng cũng biết ngượng kìa????” Thi Diễm kêu lên.

“Ồ, không phải là nghe nói, chị Phượng đã cưới ba người, sao lại còn biết thẹn nhĩ? Thật sự rất là kỳ lạ!!!”

“Chỉ là một cái hôn môi thôi, có cái gì mà phải sợ. Chúng em cũng sẽ không nói lung tung đâu, cùng lắm là kể với các chị em thân thiết một chút”

Giọng nói bên tai từ từ xa dần, Phượng Hề rốt cục đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy các nàng đã đi xa, xe trở lại đường chính, tâm lý mới bình tĩnh lại, nhưng nhìn thấy Tiêu Thu Phong cười là lạ, hỗn dỗi quát : “Không cho cười, cười nữa sau này không để ý đến em nữa”

Tiêu Thu Phong cũng an ủi nói : “Được, là tại em, không chịu được hấp dẫn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của chị vểnh lên, thật sự là không chịu nổi. Chị Phượng, thật ngượng, lại chiếm tiện nghi của chị, nhất định lần sau sẽ sửa”

“Sửa cái đầu em, em càng sửa càng sai, lần trước thân mật với người ta xong, cũng nói là sẽ sửa, bây giờ là miệng của người ta, lại nói là sửa ... lần sau còn không ...”

Không nói tiếp, bởi vì những chữ tiếp theo nàng không nói nên lời.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã thay nàng nói tiếp : “Chị yên tâm, chuyện cởi quần áo chị, em tuyệt đối không dám làm”

Phượng Hề thật sự không chịu nổi những từ ngữ này, bàn tay nhỏ đã đánh tới, quát : “Ai kêu em nói, em không nói không được sao, chị phải về, nếu không mấy tiểu nha đầu kia còn tưởng rằng chúng ta sẽ làm ra chuyện gì đó”

Chiếc xe cuối cùng cũng chạy đến cửa sau Hồng Lâu, Phượng Hề lưu luyến không rời, sau đó quay thân lại, cúi xuống hun lên mặt Tiêu Thu Phong một cái, nói : “Được, coi như cho em chiếm thêm một chút tiện nghi, nhưng mà phải từng bước một, người ta còn chưa biết yêu là gì, nhớ kỹ, không được phép quên, không cho em có ý nghĩa xấu xa trong đầu, nếu không ... nếu không chị sẽ cho em đẹp mắt”

Tiêu Thu Phong không dám nói tiếp, hấn sợ người phụ nữ ngượng ngùng này rồi. Hôm nay, quả thật hấn đã chiếm khá nhiều tiện nghi của nàng, để nàng làm nũng tát một cái cũng nên.

Nhưng, có cái hấn không rõ, một người phụ nữ lớn như vậy rồi, còn nói là chưa biết yêu??? Vậy bộ đáng luyến ái khi này, nụ hôn ngọt ngào kia, sự phóng túng ... cuối cùng là cái quái gì??? Hay là do xấu hổ mà thành???? Nhưng mà cái này rất khác so với nụ hôn đầu tiên của Liễu Yên Nguyệt ... nhưng thật sự khá là thú vị.

Phượng Hề vẫn nhìn Tiêu Thu Phong trong xe, bỗng nhiên quay người lại, thân thể không nhận được hưng phấn nhảy dựng lên, khát vọng đã lâu, cũng chuyện đã chờ đợi rất lâu, tựa hồ càng ngày càng đến gần, dù chỉ là một nụ hôn, nhưng có thể làm cho tâm linh giao hòa vào nhau.

“Chị Phượng trở về” Một tiếng gọi to.

“Hay là đang lên vào bằng cửa sau ...”

“Chị Phượng đang yêu ...”

“Chị Phượng, chị về rồi. Tiêu thiếu gia thế nào?”

Bốn tiểu mỹ nhân, chỉ có một mình Lâm Ngọc Hoàn là nghiêm chỉnh, bởi vì nàng chỉ quan tâm đến người đàn ông nàng yêu. Đây là sự khác biệt rất lớn giữa phụ nữ đang yêu và phụ nữ độc thân.

Nhưng ba người kia lại muốn trêu ghẹo chị Phượng đến xấu hổ mới cam tâm, các nàng nhìn đại tỷ đào tẩu, đương nhiên biết, lúc quay về, chắc chắn sẽ vào cửa sau, cho nên đã đứng chờ ở đây.

Mà, màn vừa rồi, các nàng cũng thấy hết.

Từng bước một, càng đến gần. Trời ạ, Phượng Hề Đại Tỷ, sao mà giống như một cô gái tuổi đôi mươi vậy, đến và yêu mãnh liệt?!

“Ngọc Hoàn, theo chị về phòng. Bọn em, sao không đi làm việc đi” Kéo tay Ngọc Hoàn, Phượng Hề lớn tiếng quát. Thật ra thì ... do nàng không chịu nổi nhiệt độ đầy thôi. Mấy tiểu nha đầu này quả thật quá nghịch ngợm, hơn nữa còn bị các nàng nắm trúng nhược điểm.

“Chị Phượng, bọn em cũng muốn nói chuyện với chị. Chị biết không, lúc chị đi, bọn em nhớ chị biết bao. Chị Phượng, Chiêu Tuệ muốn hỏi là, khi chị vào Tiêu thiếu gia hôn nhau, có thoải mái không?”

Phượng Hề lắc đầu, xem ra bộ dáng lạnh lùng của nàng đã không còn tác dụng. Đám nhóc này, đã không còn sợ nàng, đều là do tên xấu xa kia làm ra.

Bất quá, chuyện phát sinh ở Tiêu gia hôm nay, những nét đặc sắc, bốn nàng nghe Phượng Hề kể lại, cũng giống như lạc vào một cảnh giới khác. Đặc biệt là Lâm Ngọc Hoàn, bàn tay nhỏ bé siết chặt, nghe thấy Tiêu Thu Phong bị thương, sắc mặt đại biến, nhưng cuối cùng nghe được hắc không có việc gì, trong lòng thấy thoải mái sung sướng, lúc này mới thả lỏng tinh thần.

“Thật sự rất đáng tiếc, chúng ta không có mặt ở đó, nếu không có thể tạo một đội cổ vũ ủng hộ Tiêu thiếu gia, hô to cổ lên “Thật sự là một ý tưởng điên rồ. Lúc đó, người ta chỉ đứng xem luận võ, hay là xem các nàng cổ vũ.”

Ngọc Thiên cũng nói : “Ngọc Hoàn, không biết khi nào em mới có thể vào Tiêu gia. Nếu như vậy, có thể cùng Tiêu thiếu gia song túc song phi, thật sự hâm mộ quá!”

Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất lập tức kêu lên : “Không cần phức tạp vậy, chỉ cần đại tỷ dẫn đầu, chúng ta đều có thể đi theo, hắc hắc... đến lúc đó đại bộ đội của chúng ta có thể đánh vào Tiêu gia, tự lập vi vương, trở thành chủ nhân của Tiêu gia”

Chỉ đáng tiếc là, mộng của nàng còn chưa xong, đã bị Phượng Hề chấm dứt bằng một cái tát : “Không được hồ ngôn loạn ngữ. Kiểu nói đùa này, nếu để Tiêu thiếu gia nghe được, có lẽ cả đời này hắc sẽ không đến Hồng Lâu, đến lúc đó, đừng trách đại tỷ đuổi em đi”

Phượng Hề hiểu người đàn ông này, cho nên không muốn tạo phiền toái cho hắc, cho dù chỉ là một cái quan tâm rất nhỏ nhoi, nhưng nàng cũng sẽ nỗ lực hết mình, bởi vì nàng yêu hắc, nguyện ý làm như vậy.

Phượng Hề đối với các nàng vô cùng tốt, nhưng thấy nàng ta thật sự nổi nóng, Chiêu Tuệ thật sự cảm thấy sợ hãi, vội vàng nắm lấy tay của Phượng Hề nói : “Chị Phượng, chị đừng tức giận, sau này em sẽ không nói nữa, nhất định sẽ không nói nữa, thật ra Chiêu Tuệ cũng thích Tiêu thiếu gia, làm sao có thể gây phiền toái cho anh ấy?”

211. Chương 211 : Kinh Thành Nhất Mộng

Trở về ba ngày, ba ngày nay, Đinh Mỹ Đình vẫn chưa đi xuống nhà, mỗi ngày đều nằm trong phòng của mình, thương tâm vô lực, nước mắt vẫn tiếp tục rơi. Đối với nàng, cuộc sống sau này, đã không còn vui sướng, không còn hạnh phúc, tất cả mọi thứ đều bỏ đi kể từ ngày ấy, vĩnh viễn biến mất.

Làm mẹ, Vân Mai thật sự rất lắng, vì một người đàn ông xa lạ, mà đứa con gái yêu thương hai mươi năm nay đã biến nàng thành kẻ thù, loại cảm xúc phản loạn này, ngay cả nàng cũng không dám đàn áp mạnh mẽ, bởi vì nàng lo lắng, thật sự rất lo lắng con gái nghĩ quẩn.

Ba ngày qua, nàng đã quan tâm, chở che cẩn thận, yêu thương vỗ về, tinh thần và thể xác của nàng đã rất mỏi mệt, nhưng cho dù là thế, nàng cũng không dám sơ sẩy, con gái là người mà toàn bộ Đinh gia kỳ thác, quan trọng hơn so với bất kỳ chuyện gì.

“Ba, Mỹ Đình như vậy thật sự không được, cứ tiếp tục như thế, ngay cả người lớn chúng ta cũng không chịu nổi, huống chi nó chỉ là một đứa trẻ. Ba ngày nay, nó không ăn cơm, không nghỉ ngơi, ba hãy nghĩ biện pháp đi. Lòng con thật sự quá đau”

Trong mắt cha mẹ, mặc kệ con mình bao nhiêu tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Đinh Ái Quốc từ miệng của vợ biết được những việc đã trải qua. Kỳ thật ông cũng biết, nếu ông ở trong tình huống đó, ông cũng sẽ quyết định như vậy, không chỉ vì gia tộc kia không thích hợp với con gái, hơn nữa, người đàn ông kia đã có gia đình.

Con gái của Đinh Ái Quốc lại đi làm vợ bé cho người ta, chuyện này mà truyền ra ngoài, ông làm gì còn mặt mũi nhìn chiến hữu cũng như bằng hữu.

Nhưng đứa con này lại là nhiều ông lo lắng nhất. Bây giờ, nhìn nó như vậy, một người cha như ông không chịu được đau khổ.

Từ trước đến giờ, chỉ cần con gái muốn, ông sẽ đều đáp ứng. Nhưng không phải cái này, đây là sự lựa chọn cả đời, hơn nữa lại không có lý trí, thân là cha như ông cũng muốn ủng hộ quyết định của Đình lão.

Nhưng mà, Đình Bồn Quân lại thờ dài, từ Đông Nam về đây, ông cũng trầm mặc vài ngày, mấy ngày nay, ông đang suy tư về một việc, có lẽ nó sẽ ảnh hưởng đến con đường tương lai của Đình gia.

“Có lẽ ... chúng ta đã sai” Không ai ngờ, câu đầu tiên ông ta nói, lại là như vậy.

Đình Ái Quốc lập tức khó hiểu, hỏi : “Ba, người nói sao? Chuyện này chúng ta xử lý không thỏa đáng?”

Lão già ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói : “Ta cảm thấy không nên đem Mỹ Đình về. Ngoài học viện Bắc Hải ra, chỉ cần có người đó, Mỹ Đình sẽ an toàn”

“Ba, vì sao lại an toàn. Để bảo bối của con ở lại Thượng Hải, lại còn ở chung với một thành đàn ông khác, hơn nữa nha đầu ngốc này còn muốn lấy thân báo đáp, nếu không mang về, phỏng chừng ngay cả con sẽ phải thành nội ngoại. Chuyện này, tuyệt đối không thể để nó phát sinh”

Ông ta mới 45 tuổi, dĩ nhiên ông ta không chấp nhận.

Con gái chỉ vừa mới 20, ngay cả sinh nhật còn chưa đến. Ông thật không muốn con gái chỉ vì xúc động nhất thời mà chọn sai phần đời còn lại, không biết là trong hay đục, là dữ hay lành.

Ngược lại, Vân Mai ở bên cạnh dường như hiểu rõ được ý của lão già, bất đắc dĩ nói : “Ái Quốc, ý của ba nói là nên để cho Mỹ Đình có thời gian thích ứng. Thật ra Tiêu công tử là một người đàn ông khiến cho những người con gái không thể quên. Với tâm cảnh như vậy, Mỹ Đình khó có thể thích được một người khác”

“Nếu hấn dám làm tổn thương đến cuộc sống của con gái tôi, tôi sẽ giết hấn!” Đây là một tình yêu, tâm lý bảo vệ không để cho tình thân bị thương tổn, nhưng lúc nói ra, lại mang theo vẻ giết chóc.

Vân Mai trừng mắt nhìn ông, lớn tuổi như vậy rồi mà chỉ biết đánh đánh giết giết.

“Mày đánh lại người ta sao, người ta ngay cả lão Hầu cũng đánh bại”

Đình Ái Quốc vừa nghe xong, nghi hoặc hỏi thăm : “Ba, người đem tình hình ngày đó ra nói cho con đi, Vân Mai nói, con quả thật không tin ... lão Hầu thật ...” Đúng, thật sự là bại, mà còn bại trong tay người trẻ tuổi.

Nhưng lời nói của lão già đã đánh vỡ ảo tưởng của ông : “Vân Mai nói không sai, lão Hầu quả thật bại. Sự cường đại của người trẻ tuổi kia, quả thật ta lần đầu tiên chứng kiến, hơn nữa, bên cạnh hấn, còn có rất nhiều cao thủ, những người này, so với Quân Thần còn cường đại hơn!”

Nếu như vợ nói, ông sẽ không tin, nhưng lão già đã lên tiếng, Đình Ái Quốc không thể không tin. Nhưng, trên đời này có lực lượng cường đại tồn tại sao? Lão già lại nói tiếp : “Từ trên người hấn, ta nhìn thấy bóng dáng của một người ...”

Đình Ái Quốc nhận ra sự trầm trọng của lão già, sững sờ, vội hỏi : “Ba, là ai?”

“Long Thần!!!”

Cho dù Đình Ái Quốc là một con người lạnh lùng, nhưng cũng không khỏi giật mình khi nghe đến hai chữ này, hấn đã chết hai mươi năm, “Tiêu gia “đã xuống dốc, còn người có thể phát huy hào quang của Long Thần sao?

Lão già nhìn thấy sự kinh ngạc của con kinh, nói tiếp những lời chấn động : “Hấn cũng họ Tiêu!”

“Cái gì, hấn cũng họ Tiêu??? Ba, người nói hấn có phải là con của Tiêu đại ca???” Đình Ái Quốc nghe xong, không nhịn được nói : “Không được, con muốn đi điều tra, nếu việc này là thật, con muốn đích thân đi Đông Nam một chuyến ...”

Lão già ngăn cản hấn, nói : “Không cần, ta đã tra quan, hấn và Long Thần không có chút quan hệ, Tiêu gia ở Đông Nam, cũng chỉ có một đứa con trai, do Tiêu gia gia chủ Tiêu Viễn Hà và vợ Diên Phù sanh dưỡng, điểm này, tuyệt đối không thể giả. Nhưng ta chỉ thấy kỳ quái, một đứa con của thương nhân, sao có thể nắm giữ một lực lượng khổng lồ?”

Loại chuyện như vậy, căn bản là không ai có thể tra ra, linh hồn dịch chuyển, ngay cả bản thân Tiêu Thu Phong cũng không tìm ra được đáp án.

“Ba, vậy là không phải người đó. Nhưng còn Mỹ Đình, chúng ta phải làm sao, làm sao để có thể làm nó vui lên, nếu cứ thế này, khác nào hành hạ trái tim con? Làm cho con đau lòng lắm!”

Vân Mai đứng dậy, giờ phút này, nàng chỉ quan tâm đến con gái mình, cũng chỉ quan tâm một sự việc. Quốc sự hay đại sự thiên hạ, thì cứ để đàn ông giải quyết, nàng chỉ xử lý việc nhà.

“Em đã mời Thanh Linh đến, tiểu nha đầu này luôn luôn nghe lời nàng ta, chỉ cần Thanh Linh đáp ứng, nàng ta nhất định có biện pháp”

Lúc này, một người lính gõ cửa, tiến vào báo cáo : “Thủ trưởng, Mộng tiểu thư đến thăm!”

Lão già vui vẻ, lên tiếng : “Ồ, tới nhanh vậy sao, mời nàng ta vào, đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện”

Đình gia mặc dù không phải quân doanh, nhưng còn đề phòng nghiêm ngặt hơn quân doanh, vì lão già Đình Bồn Quân liên quan đến tính mạng của rất nhiều người.

Ngoài cửa tiến vào một người con gái, một cô gái thanh xuân dào dạt, khuôn mặt xinh xắn như hoa, mi nhẹ như liễu, vẻ mặt lãnh đạm nghiêm hồng nhuần, giống như là một tiên tử thuần khiết lạnh nhạt.

Mặc một bộ đồ rất thời trang, dáng người thon dài, phát ra vẻ tuyệt mỹ nhiên phiêu, tóc dài ngang vai, đen mượt như mây, thái độ khuynh thành, từ lúc nàng bước vào đại sảnh, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Quân Thần lạnh như một cục nước đá, cũng không nhịn được ngẩng đầu lên liếc nhìn một cái.

Loại giai nhân khó tìm trên thế giới, giờ phút này có vài phần xúc động, nhìn thấy ba người của Đình gia, chân bước nhanh hơn, chân ngọc lửa lò, một đôi giày da cao phụ trợ theo, càng làm tăng nét đáng yêu mê người.

Nàng là ai, nàng chính là Mộng Thanh Linh, là Kinh Thành Nhất Mộng!

Nàng biết Đình Mỹ Đình xảy ra chuyện, giờ phút này một câu khách sáo cũng không có, gấp giọng hỏi : “Mỹ Đình đang ở đâu?”

Người của Đình gia không cảm thấy nàng không lễ phép, trái lại, khi nàng đến, đã mang lại bầu không khí u buồn của Đình gia một phần sinh khí. Ở kinh thành, nàng vốn lại một giấc mộng, là một giấc mộng không người nào có thể thực hiện được.

Ngay cả Đình Ái Quốc cũng thử tra thân phận của nàng, nhưng trống rỗng, hỏi cha già, cũng không có đáp án.

Lão già không phải không biết, mà là không nói cho ông biết, hơn nữa còn cảnh cáo ông, sau này không được hỏi về người con gái này bất cứ vấn đề nào.

Đình Ái Quốc khó hiểu, người con gái này là bằng hữu tốt nhất của con gái mình, hẳn làm như vậy, cũng chỉ vì sự an toàn của con gái, nhưng cha già tựa hồ như không lo lắng.

Vân Mai tiến lên, nhiệt tình nói : “Thanh Linh, con đã tới, nhanh, Mỹ Đình đã về ba ngày, nhưng không bước ra cửa, ngay cả cô cũng không được gặp, cô thật sự rất lo lắng cho sức khỏe của nó ..”

Nàng ta tựa hồ như có chút tức giận với ba người này, lạnh giọng nói : “Các người có phải là cha mẹ tốt không, có Mỹ Đình, hẳn là phải biết quý trọng phúc phận này, sao lại đối xử với con của mình như thế. Ôi, không biết nói sao với các người nữa, con đi xem nàng ta một chút!”

Đình Ái Quốc muốn phản bác một câu, nhưng lão già đã gật đầu xác nhận, ông cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thật ra nàng đã muốn đến tới, nhưng đúng lúc này, vì công việc nên phải xuất ngoại, cũng thật không ngờ, chuyện lại nghiêm trọng như vậy, ba ngày không ra khỏi phòng, đã không còn là một tiểu linh tinh đáng yêu lúc xưa nữa.

Trên đời này, trừ người đàn ông kia, người mà Đinh Mỹ Đình muốn gặp nhất, chính là người chị này, nàng không gặp cha mẹ, không gặp gia gia, bởi vì chính bọn họ đã phá hủy giấc mộng của nàng, nhưng không cự tuyệt Mộng Thanh Linh bước vào.

“Chị Thanh Linh, Mỹ Đình muốn chết, Mỹ Đình thật sự muốn chết ...”Tiếng khóc, phá vỡ sự an tĩnh của Đình gia ba ngày nay, làm cho ba người lớn đứng ngoài cửa, vô cùng đau lòng...

Tiếng khóc chậm rãi dừng lại, trong phòng, hai người từ từ nhỏ giọng .. trò chuyện.

212. Chương 212 : Làm Cho Mình Mau Lớn Một Chút

“Em thật sự yêu hắn?”Thanh Mộng Linh nghe được câu chuyện này hai lần, lần đầu do Đinh mẫu kể, giờ đến lượt Mỹ Đình.

Nàng cũng không so sánh ai đúng ai sai, có lẽ bởi vì hai người đều đúng.

Đinh Mỹ Đình không chút do dự, gật đầu : “Chị Thanh Ly, chuyện này, em còn nói giỡn được sao, em đã hai mươi tuổi, em biết mình muốn cái gì!”

Mộng Thanh Linh cười, gật đầu, trêu chọc : “Hay, em gái Mỹ Đình của chị sự thật đã động tâm, ôi, thích một người đã có vợ, không thể không nói, lá gan của em còn lớn hơn của chị”

“Chị Thanh Linh, chị không cần giấu cợt em, mau nghĩ cho em biện pháp đi, nếu không em thật sự không sống nổi. Mỗi khi nghĩ đến vẻ mặt lạnh lùng của hắn khi đuổi em đi, em liền không muốn sống nữa”

Mộng Thanh Linh nghiêm mặt : “Mỹ Đình, em không cần phải lo, thật ra chuyện này cũng không nghiêm trọng như em nói, em nói người đàn ông này, thiên hạ vô song, là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, như thế tại sao cha mẹ em còn ý kiến, và tại sao lại thay đổi thái độ với em?”

“Hắn là như vậy, chỉ vì muốn tốt cho em”

Đinh Mỹ Đình không hiểu, hỏi : “Tốt cho em?”

“Đương nhiên, em có nhớ những người đàn ông em gặp ngày thường không, đều có thái độ gì? Nếu Mỹ Đình xinh đẹp của chúng ta lấy thân báo đáp, bọn họ sẽ cự tuyệt sao? Đương nhiên không, nhưng hắn lại đuổi em đi, mà còn làm ra vẻ thản nhiên như đúng rồi, quả thật làm cho người khác kính nể. Nhưng nếu chị là đàn ông, trước tiên cứ chiếm lấy tiện nghi của em, hơn nữa, chị nghĩ rằng, người nhà của em cũng không thể phản đối”

Đinh Mỹ Đình lập tức đỏ mặt, nói : “Nếu như chị là đàn ông, em nhất định sẽ gả cho chị, không lấy hắn làm chồng. Chị Thanh Linh, không phải ý của chị là, nghĩ biện pháp để cho em làm cho hắn chiếm tiện nghi, như vậy, người nhà em sẽ không phản đối?”

Thanh Linh cười khổ, cảm giác rằng người con gái này thật sự mù quáng. Nàng chỉ nói giỡn, mà tiểu nha đầu lại cho là thật.

“Nha đầu ngốc, bây giờ em nghĩ đi, người ta đuổi em, cũng chỉ vì muốn tốt cho em. Nói cách khác, phỏng chừng hắn đối với em, chưa có tình yêu nam nữ, nên không coi trọng”

Mộng Thanh Linh rõ ràng phân tích không sai, quả thật rất lạnh trí, thật sự có thể so sánh với Lâm Thu Nhã ở Đông Nam.

Đinh Mỹ Đình không đáp, bởi vì nàng biết người chị này nói đúng, quả thật người đàn ông kia không có yêu nàng.

“Vậy phải làm sao bây giờ, chị Thanh Linh, chị giúp em đi, Mỹ Đình thật sự không có một chút hy vọng sao?”

“Yên tâm, chị sẽ nghĩ giúp em biện pháp, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, chị không tin, không có người đàn ông nào không thích Mỹ Đình của chị. Bây giờ chị sẽ phân tích cho em nguyên nhân hắn không thích em ...”

Đình Mỹ Đình rõ ràng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, vội nói : “Chị Thanh Linh, chị nói đi, có phải do em không tốt không, nếu như vậy, em nhất định sẽ sửa” “Trên đời này đàn ông si tình không nhiều lắm, mà loại đàn ông như vậy cũng không nhiều, nếu không cũng đã không được người xưng là Đông Nam phong lưu thiếu gia, Mỹ Đình, tướng mạo và gia thế của em, đều là những thứ tuyệt vời. Nhưng, hẳn lại không có cảm giác với em, có lẽ chỉ vì một nguyên nhân, em thật sự còn quá trẻ!”

Tuổi trẻ, nét thanh xuân, là những báu vật vô giá, người ta tìm bạn gái, cũng hy vọng tìm những người trẻ tuổi, nhưng mà Mộng Thanh Linh nói làm cho Đình Mỹ Đình không hiểu.

Bất quá, nàng ta còn chưa kịp mở miệng, Mộng Thanh Linh đã giải thích : “Mỹ Đình, em không phải là một cô gái bình thường, thế mà lại bị một người đàn ông làm cho say mê đến điên đảo tâm hồn, em thấy có bao nhiêu người si mê hẳn, trong mắt hẳn, em chỉ là một trái táo xanh và non, người ta đương nhiên không hứng thú là phải “

Mặc dù ngữ giọng vẫn tầm tầm, không gì đặc sắc, nhưng rõ ràng Mộng Thanh Linh rất tin tưởng, người đàn ông này quả thật là một người đàn ông chân chính. Hẳn không chiếm tiện nghi của Mỹ Đình, cũng đã là điều rất khó. Hơn nữa, ngay cả Đình gia cũng không nể mặt, đuổi bọn họ ra khỏi nhà.

Nếu có khuyết điểm, nàng sẽ sửa, nhưng cái này thì nàng bó tay.

“Chị Thanh Linh, vậy em nên làm gì bây giờ?”

“Rất đơn giản, làm cho bản thân mau mau lớn lên. Mỹ Đình, trải qua nhiều chuyện, thì em càng trưởng thành. Cho đến một ngày, em phong tình vạn chủng đứng trước mặt người đàn ông đó, em có nghĩ rằng, hẳn có thể sẽ không liếc nhìn em một cái không?”

Đình Mỹ Đình đã hiểu rõ ý của người chị này, nhưng nàng vẫn còn một chút lo lắng nói : “Nhưng bên cạnh hẳn cũng có nhiều nữ sinh giống như em, đặc biệt là Liễu Yên Hồng, nàng ta thật sự rất đẹp, em sợ không tranh lại nàng ta”

Mộng Thanh Linh rõ ràng thấy nhớ cảm giác té xiu, nhưng vẫn bình tĩnh nói : “Cái gì? Tên xấu xa” Nhưng không thể để cho tiểu nha đầu này thất vọng, nàng nói : “Mỹ Đình nhà ta là ai, sao lại chịu nhận thua, phải biết tự tin vào bản thân của mình, chị cũng tin tưởng em”

Đình Mỹ Đình đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn : “Được, em nghe lời chị, hừ, em nhất định phải làm cho bản thân mau mau lớn lên, lời em nói, nhất định sẽ làm được, hừ, hẳn sẽ không thể nào dứt bỏ em”

Tuy không nói gì, nhưng Mộng Thanh Linh rõ ràng cũng cao hứng, cuối cùng, Tiêu thiếu gia ở trong miệng tiểu nha đầu này là một người đàn ông như thế nào mà kỳ tài tuấn tú thế?

Nói là an ủi, nhưng cũng không bằng khích tướng. Nhưng Mộng Thanh Linh cũng biết, mối tình đầu đối với một người con gái, quả thật rất khó quên, hy vọng tiểu nha đầu sau này trưởng thành, đến một ngày nào đó phát hiện ra, sự kiên định bấy giờ của nàng, chỉ là một giấc mộng buồn cười.

Thật ra thì ... trong lòng nàng, cũng không dám tưởng tượng. Nếu đứa con gái của Đình gia lại đi làm vợ bé của người ta, thì sẽ kinh động đến mức nào.

Mặc kệ là thế nào, nàng cũng thở phào một hơi, vì nhiệm vụ đã hoàn thành.

Nhưng khi đối mặt với những người lớn của Đình gia, nàng ta chỉ nhắc nhở : “Con đã khuyên Mỹ Đình, nhưng có một số việc, các người đừng ngăn cản nàng ta. Bây giờ nàng ta sẽ không làm những việc ngu ngốc, cũng sẽ không đi đến Thượng Hải tìm người đàn ông kia. Nhưng, nếu một ngày nào đó, nàng ta muốn làm vậy, thì nên ủng hộ nàng ta, nể không, các người sẽ vĩnh viễn mất nàng”

Nếu đã khuyên giải như vậy mà Đình Mỹ Đình vẫn không cách nào bình tĩnh trở lại, như vậy thì sẽ bị điên mất. Ngoại trừ việc trở thành vợ bé ra, không có biện pháp thứ hai để giải quyết.

Vân Mai có chút không thoải mái, cho dù con gái muốn đi, nàng cũng sẽ ngăn cản, loại chuyện này. Nhưng Đình Bồn Quân đã cười gật đầu : “Cảm ơn Thanh Linh, nếu tiểu nha đầu kia thật sự làm vậy, ta sẽ thành toàn cho nó , chỉ cần nó hạnh phúc, lão già ta cho dù bị người khác cười nhạo hai câu, cũng không có quan hệ gì”

Đinh Ái Quốc sững sốt, nhưng Mộng Thanh Linh đã mỉm cười : “Đinh gia gia quả thật rất hiểu lòng người. Bất quá, nghĩ đến người đàn ông đó, không biết hắn có bản lĩnh gì, Thanh Linh cũng rất tò mò, có cơ hội, thật muốn gặp mặt”

Đinh gia không phải là một gia đình bình thường, ngay cả Đinh lão cũng phải mở miệng nói như vậy, Mộng Thanh Linh cảm thấy rất khác thường, có lẽ trên người đàn ông kia thật sự có ma lực, làm cho lão già bất tri bất giác bị hấp dẫn.

Nếu không, đứa cháu bảo bối của Đinh gia lại đi làm vợ bé của người ta, loại chuyện này, tuyệt đối sẽ không thể phát sinh.

Mộng Thanh Linh trở về không lâu, Đinh Mỹ Đình đã ăn mặc chỉnh tề đi xuống, mặc dù sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt, nhưng xem ra cũng vẫn ổn. Chỉ là, nếu so với trước kia, trên mặt nàng đã thêm vào được sự lạnh lùng.

Ngay cả sự quan tâm của mẹ cũng xem nhẹ.

Ba, con còn nữa năm là tốt nghiệp, giúp con an bài một trường học, còn nữa, con sẽ đến trường ở, sau khi thi xong, con và chị Thanh Linh sẽ đi làm, học tập làm một người con gái chân chính”

Đây là quyết định của nàng, không thương lượng với bất kỳ người nào, giờ phút này, cũng không ai dám phản đối, so với việc đi làm vợ bé cho người ta thì đỡ hơn rất nhiều. Ngoài ra, chỉ cần ở kinh thành, cho dù là học viện nào cũng được, người nhà có thể đến thăm bất cứ lúc nào.

Về phần đi làm cùng với Mộng Thanh Linh càng không có vấn đề, bọn họ tin tưởng nàng ta.

Chỉ còn Đinh Ái Quốc có chút di hám, con gái ở trên Thượng Hải mấy năm liền, lần này về, ngay cả làm nũng hay thân thiết cũng không có, ôi, con lớn rồi, cha mẹ quan tâm, lại thấy có vẻ dư thừa.

“Báo cáo thủ trưởng, Đặc Chiến Đại Đội lại xảy ra chuyện” Một quan quân đã tiến vào báo cáo, trên mặt có chút lo âu. Đương nhiên rồi, lần này náo nhiệt hơn so với những lần trước mà, mặc dù mỗi lần đều có giáo quan áp chế, nhưng chuyện lần này đặc biệt to.

Lão già sững sốt, ồ một tiếng, thật ra thì ... từ sau khi người con gái kia xuất hiện, thường xuyên xảy ra chuyện như vậy, luôn có người dọn dẹp, lão cũng chẳng muốn quan tâm, hơn nữa, những việc này, không phải lỗi của Đặc Chiến Đại Đội. Nhưng bây giờ, lại phải đi báo cáo với ông, hình như chuyện lần này hơi bị đặc biệt.

Đinh Ái Quốc đứng bên cạnh lắc đầu, đương nhiên ông cũng biết, hỏi: “Dạ Ứng không xử lý được?”

Dạ Ứng vẫn cứ bảo hộ cho người con gái này, cho nên mới có câu hỏi như vậy. Dạ Ứng là một động vật máu lạnh, vậy mà cũng biết yêu, quả thật làm cho người khác kỳ quái, mặc kệ là đúng hay sai, Dạ Ứng cũng đều dọn dẹp hết. Nhưng cái điều quái nhất chính là không ai nhìn thấy hai người ở chung một chỗ.

“Xảy ra chuyện gì?” Lão già nhẹ nhàng hỏi.

“Lần này là đánh con trai của Long Tương, Long Thiên Hành!”

Cha con Đinh gia ngả ngửa, giờ bọn họ mới biết ra vì sao Dạ Ứng không xử lý được.

213. Chương 213 : Thẹn Quá Hóa Giận

Thân phận của Triệu Nhược Thần cũng không còn là bí mật gì, hơn nữa giờ phút này Triệu Quang Bình đã bị chuyển chức, mặc dù quân hàm chưa biến, nhưng thật tế chỉ là một bù nhìn, cho nên người ngoài nhìn vào, Triệu gia giờ chỉ còn cái tiếng.

Triệu Nhược Thần là một người con gái rất là nóng tính, nhưng không ai phủ nhận, nàng cũng là một mỹ nữ, đặc biệt là ở trong Đặc Chiến Đại Đội, nơi mà giới tính nữ rất ít, nên được rồi là bông hoa trong quân đội, vì thế muốn không gây chú ý cho người cũng không được.

Có lẽ bởi vì hoa đại bên ngoài không có tính chất kích thích, cho nên rất nhiều công tử bất phàm trong kinh đã thử ghẹo Triệu Nhược Thần, muốn thử nghiệm mị lực của mình.

Mấy tên ăn chơi trác táng truyền miệng nhau một câu : “Người nào có bản lĩnh đối phó Triệu Nhược Thần, lão tử thua năm trăm vạn!”

Không ai để ý đến đồng tiền đó, với bọn họ, tiền không thiếu, chỉ là phương thức dùng đàn bà đánh cược này, làm cho nhiều người hứng thú.

Trong số đó, có hai loại rất đặc biệt : Một là những nhà đối địch với Hoàng gia, giống như Long Thiên Hành, loại kia là những nhà đồng minh với Hoàng gia, những người này do Hoàng gia cầm đầu, không biết là có người có thể đem Triệu Nhược Thần trong tay của đại thiếu gia Hoàng gia cướp đi.

Triệu Nhược Thần là vị hôn thê của đại thiếu gia của Hoàng gia, điểm này, Triệu Quang Bình đã đáp ứng qua, nhưng không có tiệc đính hôn, bởi vì nữ chủ nhân đã phản đối, nếu đã chống đối rồi, thì Triệu Nhược Thần đương nhiên sẽ không nghe lệnh của Triệu Quang Bình, hơn nữa, nàng đã đáp ứng một người, chờ hắn, và cho hắn một cơ hội theo đuổi.

Cho nên, với hai chủng loại trên, nàng không bao giờ nể mặt, nàng chính là nàng, Triệu Nhược Thần, không thuộc về bất cứ kẻ nào.

Đàn bà của Long Thiên Hành rất nhiều, là con trai của Long Tương, là thiếu tướng trong quân đội, hơn nữa hắn tuần tú thoát tục, thật sự là bạch mã hoàng tử của các cô gái.

Chỉ tiếc là, Triệu Nhược Thần không chút cảm động.

Long Thiên Hành cũng sớm biết Triệu Nhược Thần, nhưng không có tâm tự trêu chọc, bởi vì hắn không phải là một người phong lưu, hơn nữa cha của hắn cũng không cho phép hắn tự hạ thấp bản thân để đi theo đuổi đàn bà.

Nhưng mà, đại thiếu gia của Hoàng gia đã đắc tội với hắn.

Khi đã như vậy, hắn liền nghĩ đến Triệu Nhược Thần, muốn từ nàng để lấy lại mặt mũi, đó là suy nghĩ của hắn, mặc kệ hay là địa vị hay thân phận mà nói, hắn hoàn toàn có thể làm được. Phụ nữ, đều không chịu nổi hấp dẫn.

Càng hướng chi hắn tuần tú lịch sự, con chó kia không thể so sánh được.

Nhưng có một số việc hắn không ngờ, khi hắn cầm hoa hồng đến trước mặt Triệu Nhược Thần, nàng chỉ hung hăng quát một chữ : “Cút!”

Hắn tưởng rằng do nàng ngượng ngùng, cho nên làm mặt dày, nhưng kết quả là, hoa hồng bị đánh bay, sau đó mặt trở nên xanh mét, bị Triệu Nhược Thần tặng cho một cái tát.

Thật ra thì ... với thân thủ của Long Thiên Hành, đối phó với Triệu Nhược Thần là có thể, nhưng hắn cho rằng thế là không đúng, nhưng không ngờ rằng, Triệu Nhược Thần cự tuyệt.

Cho dù là có hôn ước với Hoàng gia thì sao, rõ ràng người con gái này không đồng ý, nên chỉ cần nàng đáp ứng, Long gia cũng không thua kém Hoàng gia chỗ nào, nếu đấu đến cùng, hắn cũng không phải sợ.

Bị đánh một cái bạt tai, Long Thiên Hành thẹn quá hóa giận, tê tái da mặt. Trước mặt mọi người, hắn là một thằng đàn ông, còn động thủ giáo huấn Triệu Nhược Thần, Triệu Nhược Thần cũng không phải là loại phụ nữ cam chịu.

Hai người đánh nhau kinh động đến giáo quan Dạ ứng, Long Thiên Hành đối phó với Triệu Nhược Thần không có vấn đề, nhưng so với Dạ Ứng thì kém không ít, bị kéo lại. Sau đó, vẫn rất kích động, tuyên bố rằng Triệu Nhược Thần phải quỳ xuống nhận sai.

Dạ Ứng khuyên can không có tác dụng, cho nên khi thấy Long Thiên Hành kéo người đến đây làm loạn, không cách nào ngăn cản, sai người vội tìm đến lão thủ trưởng trợ giúp.

Nói như thế nào thì Long Thiên Hành cũng là con trai của Long Tương, chuyện này, người bình thường không giải quyết được.

“Đi, xem một chút!” Sắc mặt Đinh Bồn Quân không tốt lắm, loại chuyện này, người tình ta nguyện, người nào cũng không thể nói được gì, nhưng theo đuổi đàn bà như thế thì thật mất mặt. Con trai của Long

Tưởng quả thật vô dụng, Lúc đầu, Long – Đình hai nhà còn chuẩn bị đám hỏi, bây giờ xem ra không cần làm, thật là may mắn, Long Thiên Ngàn, thật sự không xứng làm rể của Đình Gia.

Mặc dù không quá thích chàng trai trẻ của Tiêu gia, nhưng Đình Bồn Quân không thể không nói, dưới phương diện phụ nữ, người đàn ông kia mạnh mẽ hơn Long Thiên Hành nhiều, nếu không tại sao tiểu nha đầu của Đình gia luôn ngó mắt lên trời, lại đòi sống đòi chết vì hắn, bây giờ lại xem cha mẹ như là người xa lạ.

Đình Ái Quốc cũng đi theo sau, ba người ngồi lên xe, lập tức phía trước có xe mở đường, không bao lâu, đã đến cửa khu huấn luyện của Đặc Chiến Đại Đội.

Đặc Chiến Đại Đội nhân số không nhiều lắm, người có thể đến đây, đều có thành tích đặc biệt trong quân đội, sau khi được huấn luyện ở đây, trở về ít nhất có thể tăng lên một bậc, cho nên không giống với trường huấn luyện khác.

Triệu Nhược Thần chính là trợ lý giáo quan ở đây.

Lúc Đình Bồn Quân đến, ngoài cửa đã bị mười mấy chiếc xe quân dụng chặn lại, không ít binh lính của Long tướng quân, cầm súng thật chặt, không cho bất luận kẻ nào ra vào.

“Buồn cười, bọn chúng thật hồ đồ, vì một chuyện riêng tư, mà điều động nhân mã, chẳng lẽ không coi quân kỷ ra gì?” Đình Bồn Quân nghe được tin này, vô cùng tức giận, Đặc Chiến Đại Đội do lão quân lý, làm như vậy, rõ ràng là không nể mặt lão.

“Cho bọn chúng một phút, để xe tránh ra, nếu không, cứ cho nổ toàn bộ”

Đối với mệnh lệnh lạnh lùng của Đình Bồn Quân, tên lính vung tay, mười người cận vệ vọt tới, bên trong rất nhanh truyền ra tiếng kêu : “Thủ trưởng đến, mọi người lui ra...”

Long Thiên Hành đang ngồi ở trên ghế, vẻ mặt nghiêm nghị, tức giận chưa tan, chỉ là người của Đặc Chiến Đại Đội còn trấn thủ ngoài cửa, hai bên đang đánh nhau, hắn không dám ra lệnh công kích, uy hiếp một chút còn có thể, chứ thật sự động thủ, hắn biết là nuốt không trôi. Tiếng quát bên ngoài, làm cho hắn bưng tỉnh, mặt biến sắc, vội kêu : “Mở đường, để Đình thủ trưởng vào, con mẹ nó, nhanh lên ...”

Ra lệnh cho người ta chặn cửa là hắn, bây giờ lại kêu người ta tránh ra cũng là hắn, không còn cách nào, dù hắn có gan, cũng không dám cản đường Đình thủ trưởng, nếu không trở về sẽ bị cha già cấm cửa.

Chưa đến một phút, đường đã thông, ba chiếc xe chạy vào khu nhà nghỉ của Đặc Chiến Đại Đội, Long Thiên Hành đã đứng chờ ở đây, vẻ mặt tươi cười giả tạo, nghênh đón Đình Bồn Quân.

“Đình bá, người đến sớm vậy, thật ngại, đã gây phiền phức cho người”

Đình Bồn Quân trừng mắt liếc hắn một cái, quát : “Lá gan của ngươi ngày càng lớn, nghĩ nơi này là đâu, chợ hả?”

Long Thiên Hành lập tức hét to : “Đình bá, người không thể thiên vị như vậy được, người của Đặc Chiến Đại Đội vô lễ với con, người xem mặt của con này, bị nàng ta đánh, con chỉ yêu cầu nàng ta nói lời xin lỗi, cũng không quá mức”

“Cha của ngươi cả đời quang minh lỗi lạc, sao lại sinh ra một đứa con không biết xấu hổ, không theo đuổi được người ta, thì ép buộc, ta cũng cảm thấy mất mặt cho Long Tương” Đình Ái Quốc bên cạnh không nhin được người trẻ tuổi kia, thật sự là khó hiểu được, tại sao có nhiều người bị mù đến vậy, còn gọi hắn là kinh thành đệ nhất thiếu gia?

Long Thiên Hành không vui, đáp lại : “Chú Đình, con không biết xấu hổ, cũng là chuyện của Long gia, không cần chú quan tâm, người của Đặc Chiến Đại Đội gây chuyện, nếu chú hạ mình xin lỗi, cháu cũng nguyện ý tiếp nhận”

Quả nhiên là cuồng vọng đến cực điểm, Long Tương mặc dù chức lớn, nhưng trong kinh không phải là do một mình ông định đoạt, Đình Ái Quốc tức giận quát : “Đoạt hết vũ khí của tất cả, tổng giam, ai dám động, đập gãy chân người đó, tôi muốn nhìn thử, Long Tương xem Đình gia ra gì?”

“Chú Đình, người không nên quá phận, người phải biết rằng, chúng ta đồng cấp” Không sai, Long Thiên Hành và Đình Á Quốc, cũng đều chức thiếu tướng, nhưng tư lịch hai người không cách nào so sánh được.

Đình Bồn Quân im lặng cũng quát : “Chấp hành mệnh lệnh!”

“Dừng ... dừng ...” Súng nổ, trưởng quan của Đặc Chiến Đại Đội không có quyền này, nhưng cha con Đình gia tuyệt đối có quyền, một câu lệnh, súng giương lên, nhắm thẳng vào đám người của Long Thiên Hành.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai phe đã cầm súng lên, Long Thiên Hành cắn răng, không chịu yếu thế, Đình Bồn Quân lạnh lùng hỏi : “Người thật sự muốn chống lệnh ta?”

Một khi động hỏa, có sinh tử, sẽ không còn là chuyện nhỏ, Long Thiên Hành trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt đại biến, sau đó vô lực nói : “Buông vũ khí!” Hắn cuối cùng cũng không dám đấu với cha con Đình gia, nói cách khác, tư chất hắn không đủ.

Ba trăm binh lính lập tức bị bắt giam, ngay cả Long Thiên Hành cũng không khách khí tống vào nhà giam, lão già tức giận nói : “Báo cho Long Tương, để hắn đến gặp ta, dẫn thằng con trai ngoan của hắn về”

Đình Á Quốc gật đầu, lập tức rời đi, Đình Bồn Quân xuống xe, nói với trưởng quan : “Đi, đưa Dạ Ứng và Triệu Nhược Thần đến đây, ta muốn gặp họ”

Lão muốn nhìn một chút, hai người của Đặc Chiến Đại Đội, rốt cục là thần nơi nào?

Dù sao Triệu Nhược Thần cũng là con gái của Triệu Quang Bình, lão nên gặp.

214. Chương 214 : Mâu Thuẫn Sơ Hiện

“Triệu Nhược Thần báo danh!” Theo một tiếng nói, thân hình của Triệu Nhược Thần xuất hiện tại cửa, sau lưng nàng, là Dạ Ứng.

Dạ Ứng cũng không thuộc về Đặc Chiến Đại Đội, hắn thuộc về Long Tổ, chỉ được mượn qua, trong lúc không có nhiệm vụ, thuận tiện làm giáo quan.

Bởi vì hắn là cao thủ, cho nên Đình Bồn Quân cũng rất khách khí với hắn.

“Vào đi!” Đình Bồn Quân nói, hai người một trước một sau tiến vào.

Đình Bồn Quân chỉ liếc mắt nhìn Dạ Ứng một cái, rồi đặt sự chú ý lên người Triệu Nhược Thần, anh khí tú lệ cùng dung nhan kiều diễm, có sự lạnh lùng kiên nghị, đó là khí chất của quân nhân, nhưng sự lạnh lùng này, không nên có trên người của người phụ nữ.

Trong quân doanh đương nhiên cũng có không ít nữ binh, các nàng mặc dù được huấn luyện đặc biệt, nhưng vẫn không thiếu phần nhu tình, chỉ có một mình Triệu Nhược Thần này, tựa hồ như đối với bất kỳ kẻ nào, cũng lấy cách hành xử của quân nhân, chẳng phân biệt nam nữ.

“Lão thủ trưởng, ngay cả người cũng bị kinh động, thật xin lỗi, là Dạ Ứng thất trách, chuyện này, cũng không trách được Triệu trợ giáo” Không có cách nào, trong lòng Dạ Ứng cười khổ, hắn là người thu dọn cục diện đã lâu, rốt cục thì cái gì đến cũng đã đến, nhưng con trai của Long Tương, ngay cả hắn cũng không dám đắc tội.

Đình Bồn Quân không để ý, cũng không tỏ vẻ gì, vẻ mặt trầm mặc, nghiêm khắc hỏi : “Triệu Nhược Thần, cô có biết cô phạm cái gì không?”

“Báo cáo lão thủ trưởng, Nhược Thần không biết, xin lão thủ trưởng nói rõ, nếu như thật sự có sai, Nhược Thần nguyện tiếp nhận quân kỷ” Triệu Nhược Thần không cảm thấy mình có lỗi. Tên đáng ghét đó, thường đến làm phiền nàng, làm cho nàng không muốn tức giận cũng không được. Nàng không muốn đụng chạm với ai, chỉ cần một cuộc sống an tĩnh, cũng không được.

“Cô thân là quân nhân, thế mà lại ẩu đả trong quân doanh, còn ra thể thống gì, huống chi lại là con trai của Long Tương, tội này càng nặng”

Sắc mặt Triệu Nhược Thần không đổi, lạnh lùng nói : “Nhược Thần thừa nhận là người ra tay trước, nếu lão thủ trưởng muốn xử trí theo quân luật, Nhược Thần cam tâm chịu phạt”

Không giống một người con gái, trong lòng Đinh Bồn Quân cảm thấy đáng tiếc, nhưng lão làm sao mà biết được, nỗi khổ trong lòng người nữ binh xinh đẹp này.

“Lão thủ trưởng, xin người pháp ngoại khai ân, thật sự là gần đây có rất nhiều người đến quấy nhiễu Triệu trợ giúp, chuyện này tôi có thể làm chứng, đó không phải lỗi của nàng”

Dạ Ứng cuối cùng cũng phải mở miệng. Bây giờ, trong ngoài quân doanh đều có tin đồn, ngay cả Vũ cũng mập mờ hỏi hẩn, có phải hẩn thích Triệu Nhược Thần hay không, có trời đất chứng giám, hẩn không dám làm vậy. Ôi, đành phải chờ thằng chết tiệt kia đến để đòi lại sự trong sạch.

Đinh Bồn Quân lặng lẽ thở dài, nói : “Triệu Nhược Thần, tâm tính của cô kiên định, quả thật là điển phạm của quân nhân. Nhưng cô có nghĩ rằng, mỗi lần cô gặp chuyện, sẽ có rất nhiều người lo cho cô, cô thấy không, Dạ Ứng lo lắng cho cô rất nhiều!”

Giờ phút này, ngay cả Đinh Bồn Quân cũng nhìn nhầm quan hệ của hai người. Dạ Ứng không phải là một người đàn ông bình thường, nếu đã nguyện ý vì người con gái này cầu tình, lão đương nhiên sẽ nể mặt, thuận tiện giúp cho hẩn.

Nhưng mà, càng giúp thì càng rối.

Trên mặt của Triệu Nhược Thần không có sự thoải mái, trái lại, càng lạnh lùng hơn : “Cảm ơn lão thủ trưởng đã quan tâm, trên đời này đã không còn người quan tâm đến tôi”

Trái tim lạnh lùng này, ngay cả Đinh Bồn Quân cũng không nhìn thấy được một tia tình cảm ấm áp, một người con gái vì đau nên lạnh. Triệu gia mặc dù thất thế, nhưng cũng không nghèo túng, nhưng đứa con gái Triệu gia này, sao lại có một sự đau khổ bi thống trong tim thể này?

Về mặt Dạ Ứng cũng xấu hổ, vội vàng giải thích : “Lão thủ trưởng hiểu lầm, tôi và Triệu trợ giáo cũng chỉ là bằng hữu, hoặc là chiến hữu thì thỏa đáng hơn”

Đinh Bồn Quân có chút bất mãn, quát : “Dạ Ứng, anh đã không còn trẻ, trước kia mọi người còn tưởng rằng anh theo đuổi Vu, nhưng thật không ngờ, nhiều năm trôi qua, anh vẫn cứ như vậy, thích thì thích, anh cứ giấu diếm, như vậy còn là đàn ông sao?”

Trời ạ, lão thủ trưởng đúng là người tốt, chỉ là tốt không đúng chỗ. Loại chuyện này, thật đúng là rắc rối, không muốn bị hiểu lầm cũng khó!

Đến lúc rồi, Dạ Ứng không thể không giải thích, nếu không thì tin đồn sẽ càng nhiều, bởi vì ngay cả lão thủ trưởng cũng nhận định như vậy, ngày mai không biết truyền đến đâu.

“Lão thủ trưởng, lòng tốt của người đã làm khổ tôi. Cũng tốt, nói thật cho người biết, tôi cũng chịu sự nhờ vả của một người bạn, thay hẩn chiếu cố cho Triệu Nhược Thần, tôi xin người, đừng để những lời này truyền đến tai hẩn, nếu để hẩn biết, tức giận đánh tôi một trận, sau này tôi còn mặt mũi nào đi ra ngoài đường!”

Vài người sưng sốt, lão già cũng sưng sốt, bởi vì có người có thể đánh Dạ Ứng, còn Triệu Nhược Thần cũng sưng sốt, thì ra còn có người âm thầm chiếu cố mình.

Triệu Nhược Thần không phải kẻ ngu, từ lúc bắt đầu, còn tưởng vì thích mình nên Dạ Ứng mới chiếu cố, cho nên cố tình xa cách, nhưng trải qua một thời gian, vị giáo quan này vẫn không tỏ vẻ gì, làm cho nàng yên tâm.

Lão già còn chưa hỏi, Triệu Nhược Thần đã không giữ được ức chế, hỏi : “Là ai?”

Dạ Ứng bất đắc dĩ cười, nói : “Triệu trợ giáo, trong lòng cô cũng biết, ở Đông Nam ngoài hẩn ra, còn ai vào đây? Ai kêu tôi nợ hẩn làm gì, bắt quả chiếu cố cô quả thật không phải chuyện dễ dàng, vốn chuyện này tôi muốn đi cầu cứu hẩn, nhưng lão thủ trưởng đã ra mặt, giám bốt đi phiên toái”

Đinh Bồn Quân cũng cả kinh, bởi vì nhắc đến Đông Nam, lão vô thức nhớ lại người đàn ông của Tiêu gia!

Vẫn giữ thái độ không thèm để ý, hỏi : “Thì ra là như vậy, Dạ Ứng, anh nói người kia, không phải họ Tiêu chứ?”

Ở Đông Nam, có thể có vài người đủ dũng khí đánh Dạ Ứng, Đinh Bồn Quân cũng chỉ thử dò xét.

Nhưng, những lời này vừa ra, Dạ Ứng biến sắc, nói : “Thì ra lão thủ trưởng đã sớm biết, người cần gì phải đùa giỡn với tôi, phải biết rằng, cuộc sống của tôi mỗi ngày đều không được tốt”

Triệu Nhược Thần thật sự không ngờ, cho dù cố gắng muốn quên người đàn ông này, nhưng lại có người nhắc đến hắn, sự lạnh lùng trong lòng chợt nổi lên tình cảm ấm áp, thì ra người này đã âm thầm chiếu cố nàng, thì ra trên đời vẫn có người quan tâm nàng.

Băng liên tan, một sự hồng nhuận êm ái chợt xuất hiện, Triệu Nhược Thần không chút khách khí mắng : “Thì ra là tên hỗn đản này, Dạ Ứng, anh nói cho hắn biết, Triệu Nhược Thần tôi, không cần kẻ nào chiếu cố”

Lời này nói ra, đương nhiên không ai tin, bởi vì sự lạnh lùng trên mặt nàng đã biến mất trong nháy mắt, Dạ Ứng và lão già đã nắm bắt được sự huyền diệu này, người nữ binh này, không phải quá lạnh lùng, mà chuyện xưa trong lòng, làm cho nàng khép cửa con tim, ngăn cản mọi tiếp xúc bên ngoài.

“Ba, Long Tương đến ...”Đinh Ái Quốc tiến vào đầu tiên, mà ngoài cửa, đã xuất hiện một thân ảnh lẫm lẫm uy vũ, áo choàng màu xanh phủ lên vóc người khôi ngô của ông, khí thế cuồng phách, không cần dò xét, chỉ cần bấy nhiêu đây, cũng đã có thể biết, ông là một cao thủ chính thức.

Đây là danh tướng nổi danh kinh thành ... Long Tương.

Tuổi đã hơn năm mươi, nhưng trên mặt ông lại không tìm được dấu vết của năm tháng, đứng chung với Long Thiên Hành một chỗ, bọn họ nhìn giống như anh em hơn là cha con.

Thân cao hai thước, ngay cả cánh cửa khi ông đi qua, tựa hồ cũng trở nên thấp bé.

Ông đi vào, hai mắt phát sáng, nhưng người đầu tiên mở miệng, không phải là ông, mà là người đàn ông sau lưng ông.

Đây là một người mập mạp, da đen, mang theo vài phần kiêu ngạo và bạo lệ, nhưng lúc nhìn thấy Triệu Nhược Thần, trên người mất đi vài phần lệ khí, trong mắt có nhiều tia ôn nhu hơn.

“Nhược Thần, có người khi dễ em, sao em lại không nói với anh, dù sao em cũng là vị hôn thê của anh mà!”

Nhìn giống y như một con gấu đen, đúng là đại thiếu gia của Hoàng gia, Hoàng Gia Minh.

Mặc dù đám hỏi này, do người lớn hai nhà định đoạt, nhưng khi thấy Triệu Nhược Thần lần đầu tiên, hắn đã say mê về anh khí tú lệ của nàng.

Hoàng Gia Minh cũng là một kẻ ăn chơi trác táng, có phần ghê gớm hơn, nhưng hắn không phải loại phong hoa tuyết nguyệt, có lẽ bởi vì duyên cớ này, nên khi phụ nữ đối trá muốn lên giường với hắn, hắn cũng không thấy hứng thú.

Cứ như vậy, hắn dùng toàn bộ tinh lực của mình để đề cao bản thân, nên các thế lực trẻ ở kinh thành cũng có phần của hắn.

Nghe thấy Long Thiên Hành muốn ăn trên tay của hắn, dùng thủ đoạn để cướp Triệu Nhược Thần, hắn vội vã đến đây, và đứng Long Tương ở cửa.

“Hoàng Gia Minh, xin anh chú ý ngôn từ, Triệu Nhược Thần tôi cho đến giờ vẫn chưa đáp ứng. Cho nên, giữa Triệu gia và Hoàng gia có minh ước gì, cũng không liên quan đến tôi, Triệu Nhược Thần tôi chỉ thuộc về chính tôi”

Sắc mặt Hoàng Gia Minh đại biến, nhưng tiếng vỗ tay đã vang lên.

Giờ phút này, một người như không tồn tại không mất mọi người, đột ngột vỗ tay, Long Tương, là đại tướng nổi danh.

“Tốt, tốt lắm, quả nhiên không hổ danh là người con gái được Thiên Hành coi trọng, xem ra mắt của thằng con ta cũng chưa mù”

Thật không ngờ, chỉ một sự kiện nhỏ nhoi này, đã kinh động đến nhiều đại nhân vật như vậy, mà ngữ khí của Long Tương, cũng rất rõ ràng, muốn tham gia chuyện này.

Đinh Bốn Quân đã trầm tư ...

215. Chương 215 : Trở Về Đông Nam

Long Tương cười xong, đi đến trước mặt Đinh Bốn Quân hành lễ cung kính, sau đó nói : “Thủ trưởng, chuyện của khuyến tử, Long Tương đã nghe nói, làm phiền đến Đặc Chiến Đại Đồi, thật sự là Long Tương quản giáo không nghiêm, xin người yên tâm, chuyện này, tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm, không thiên vị cho nó”

Đinh Bốn Quân nghe những lời này, đương nhiên là không thể không nể mặt Long Tương, phát tay nói : “Nếu Long Tương đã nói như vậy, lão già ta cũng phải cho những người trẻ tuổi một cơ hội, hy vọng chuyện này, sẽ không tái diễn nữa”

Long Tương gật đầu, quay lại nhìn Triệu Nhược Thần một cái, cười nói : “Tuyệt đối sẽ không tái phạm!”

“Phó quan, đưa tất cả những người bị giam cho Long Tương bảo lãnh về, sau này khu vực của Đặc Chiến Đại Đồi được liệt vào vùng cấm cấp ba, thông báo với tất cả, nếu bất kỳ ai không có lệnh mà bước vào, thì có thể bắt giam, nếu phản kháng, có quyền nổ súng!”

Một khi chuyện đã như vậy, Đinh Bốn Quân ngay lập tức bù đắp sơ hở nghiêm trọng này, hơn nữa đối với Triệu Nhược Thần, lão cũng có hảo cảm, có lẽ người nữ binh này, có quan hệ với Tiêu gia ở Đông Nam, cho nên lão phá lệ đặc biệt.

“Đa tạ thủ trưởng, Long Tương sẽ không quấy rầy người” Long Tương hành lễ xong, xoay người, nhưng chưa rời đi, đến trước mặt Triệu Nhược Thần, nhẹ giọng nói : “Nhược Thần, chú và cha của con cũng có chút giao tình, nếu như người nào dám làm phiền đến con nữa, con cứ việc nói chú, chú sẽ giúp con”

“Đương nhiên, cửa Long gia luôn rộng mở vì con, nếu có thời gian, con cứ việc ghé thăm!”

Yêu cầu của Long Tương, đối với bất kỳ người nào, cũng đều là một vinh quang, ít nhất là từ hôm nay trở đi, địa vị của Triệu Nhược Thần đã không còn như xưa.

Đinh Bốn Quân không hiểu ý tứ của Long Tương, nhưng cảm giác là giống như tên này đang thu phục nhân tâm, bất quá lão không nói gì, bởi vì chuyện này không liên quan đến quân kỷ, tùy thuộc vào con người thôi.

Nhưng, Hoàng Gia Minh bên cạnh, đã lạnh giọng quát : “Đây là việc nhỏ, không phiền đến Long Tương, Nhược Thần có việc, cũng do Hoàng gia giúp nài nỉ xử lý”

Có quan hệ với Hoàng gia và Long gia, là hai trong ba nhà nổi danh nhất kinh thành, Triệu Nhược Thần không muốn nổi danh cũng không được.

Long Tương cũng không có phản ứng gì, vẫn giữ nụ cười trên mặt. Cho đến tận bây giờ, ông vẫn không để ý đến Hoàng Gia Minh, hoặc là trong đầu ông, hắn chỉ là một thằng nhóc chưa dứt sữa, không xứng để ông tức giận, nên không chấp nhất hắn.

“Quay về doanh ...” Quát một tiếng, ông thần nhiên rời đi.

Hoàng Gia Minh tựa hồ như vẫn còn muốn nói chuyện với Triệu Nhược Thần, nhưng Dạ Ứng đã tiến lại, chấp tay thủ thế nào : “Hoàng thiếu gia, lão thủ trưởng đã hạ lệnh, xin mời người rời đi, đừng làm khó chúng ta”

Liếc Dạ Ứng một cái, Hoàng Gia Minh cuối cùng không nói gì, sau đó rời đi, xem ra, phải thương lượng với Triệu Quang Bình, nếu Triệu gia muốn vực dậy, thì hôn sự giữa hắn và Triệu Nhược Thần, phải được thúc đẩy nhanh chóng, nếu không thì sẽ hỏng hết.

Người ngoài đã đi, Đinh Bồn Quân nhìn Dạ Ưng, thản nhiên cười nói : “Dạ Ưng, xem ra, sự thông minh của anh cũng không giúp được, việc này càng lúc càng phiền”

Liên quan đến Hoàng gia và Long gia, đó là một vinh quang, nhưng mặt khác, cũng là một phiền toái, đặc tội với bên nào cũng không tốt.

Dạ Ưng cười khổ : “Tôi chỉ làm tốt công việc của mình, làm hết sức, nếu không giải quyết được, thì để tiểu tử kia xử lý, tôi không dám ý kiến”

Tựa hồ như hấn đối với Tiêu Thu Phong tuyệt đối tin tưởng, hơn nữa còn chờ mong, giống như tính cách của một đứa trẻ. Nếu người đó bây giờ ở đây, thì tên Long Thiên Hành sẽ không dễ dàng rời đi, ít nhất là phải thiếu một tay hay một chân, chỉ là không biết, tình nghĩa tử giữa hấn và Long Tương sẽ còn lại bao nhiêu phần.

Đinh Ái Quốc tựa hồ cũng hiểu người này, nghe vậy cảm thấy hứng thú cười nói : “Các người thật sự là làm cho tôi cảm thấy hứng thú, Dạ Ưng lão đệ, nếu người này đến kinh thành, anh nhất định phải giới thiệu cho tôi một chút, không gặp mặt, tôi tuyệt đối không can tâm”

“Dạ Ưng, anh cảm thấy khó hiểu vì sao tôi lại biết hấn?” Đinh Bồn Quân hỏi.

Dạ Ưng gật đầu, hấn quả thật không biết, những người biết tên kia là Ảnh tuyệt đối không nhiều.

“Bởi vì tiểu tử này hấp dẫn cháu gái ta, bây giờ làm cho nàng xem chúng ta như kẻ thù, ngay cả nhìn một cái cũng không có, anh nói xem làm sao chúng ta có thể quên tên hấn”

Trong nháy mắt, Đinh Bồn Quân nhìn thấy rõ ràng, Triệu Nhược Thần đang đứng lảng lảng bên cạnh, đột nhiên trên mặt xuất hiện sự khác thường, mặc dù chỉ xảy ra trong khoảng thời gian rất ngắn, nhưng lão đã thấy rõ, có một số việc, trong lòng lão đã rõ.

Dạ Ưng không kỳ quái, cười nói : “Tiểu tử kia là yêu tinh hại người, nếu như tôi là phụ nữ, phỏng chừng đã lấy thân báo đáp”

Đoạt đi Vũ thần của Long Tổn, trong nhà còn có một người vợ Liễu Yên Nguyệt, mà bây giờ còn có một Triệu Nhược Thần, rồi lại dụ dỗ thêm cháu gái của lão thủ trưởng, tiểu tử này diễm phúc tốt thật.

Đinh Bồn Quân cũng cười sảng khoái, một thằng đàn ông, vốn phải có khí khái này, làm cho phụ nữ tự động lấy thân báo đáp, chứ không giống như Long Thiên Hành, cưỡng ép người khác, thật sự là mất mặt của đàn ông.

“Mặc dù tiểu tử này khiến cho lão già ta đau đầu, nhưng không thể không nói, ta đối với hấn cũng có vài phần hảo cảm, Triệu Nhược Thần, cô trở về nói với cha cô, ta sẽ cho hấn một cơ hội, lệnh ủy nhiệm, ngày mai ta sẽ phái người đưa cho hấn”

Đây không chỉ cho Triệu Quang Bình cơ hội, mà còn cho tên tiểu tử ở Đông Nam cơ hội, quân lực ở Đông Nam do một tay lão nắm giữ, sở dĩ cướp từ tay Triệu Quang Bình, bởi vì hấn ta không đáng tin tưởng.

Nhưng bây giờ thì khác, Đinh Bồn Quân tin rằng, tiểu tử khi chính là một con rồng, một ngày nào đó, nhất định sẽ bay cao và bay xa trên bầu trời, mà Triệu Nhược Thần lại là đàn bà của hấn, thu xếp như vậy, tuyệt đối hữu dụng.

Làm một lão già có kinh nghiệm vô số, cái nhìn của lão, người bình thường tuyệt đối không thể thấy được.

Triệu Nhược Thần sưng sốt, dễ dàng vậy sao?

Trong lòng nàng rất rõ loại tranh đấu quyền lực này, ở Đông Nam, Triệu gia có thể coi là bá chủ một phương, nhưng sau khi bị điều trở về kinh thành, thì chỉ là một con bù nhìn, làm cho mọi người thiếu chút nữa đã quên, Đông Nam còn có một Triệu gia, mà lão già trước mắt này, không thể nghi ngờ, là một người rất có quyền lực.

Nhưng từ ngữ khí ủa lão, cơ hội này, không giống như là cho Triệu gia, mà là cho người đàn ông kia, càng muốn trốn tránh hình bóng của hấn, thì nó lại xuất hiện càng nhiều trong đầu, làm nàng căn bản vô lực kháng cự.

Bất quá, việc này đối với Triệu gia, nói như thế nào, cũng là một sự may mắn.

Tiêu Thu Phong ở Đông Nam xa xa ấy cũng không biết được những vấn đề phát sinh ở đây, đối với trong kinh có ảnh hưởng rất lớn. Từ sau trận chiến hôm đó, đại diện cho Lâm gia tại Đông Nam đã lui binh, nhưng Liễu Yên Nguyệt không bỏ qua cơ hội tốt này, nhân cơ hội ném đá xuống giếng, thi triển năng lực của Phong Cháng, Lâm gia chỉ có thể chống đỡ trong đau khổ.

Mà ảnh hưởng bi thảm nhất của Đông Nam, chính là sản nghiệp của Lâm gia tại Tây Bắc, bị tác dụng tương tự, làm cho Lâm Bắc Dân chỉ biết câm miệng lại, có khổ không nói được, bởi vì không thể làm cho lão thái gia biết, nếu không để ông tức giận, lại chọn người vào Đông Nam quản lý, thì sẽ phân tán quyền lực của hắn.

Sau khi trận chiến chấm dứt, Lãnh Phong thừa thắng truy kích, cứ đè những chỗ đau của con chó ra mà đánh, và từ đó về sau vang danh ở Đông Nam : Quái Tài.

Còn Liễu Yên Nguyệt không hề thỏa mãn với tình thế của Đông Nam, dưới sự ủng hộ của Tiêu Thu Phong, bắt đầu tiến hành rút kinh tiên vào phương Bắc, dù sao vương quốc kinh doanh siêu cấp Long Đằng cũng đang nằm trên bản kế hoạch, nên để cho một nữ chủ nhân ném thử mùi vị thao túng kinh tế lẫn quyền lực một lần, cho dù là tổn thất cũng không phải đại sự gì.

Bàng Binh Quyền rời Đông Nam, Hạng gia cũng mất tâm hơi, Lâm gia bị thương, mấy ngày nay đều an phận cả rồi, chỉ có Phong Cháng, dưới sự hợp tác của công ty bảo an do Phượng Hề nắm giữ, cơ hồ ngày càng lớn mạnh.

Để bảo đảm sự an toàn của Phượng Hề lẫn Tiêu gia ở Đông Nam, Tiểu Lục Tử đã trở thành thủ lĩnh của hắc bang tại đây, từ ba vạn bang chúng trong tay, lấy ra hơn năm trăm người, thành lập Thiết Huyết Vệ Đội, chuyên tiến hành công tác bảo vệ, cùng với mạng lưới tình báo Thiên Vồng của Phượng Hề liên lạc với nhau.

Trừ tập luyện mỗi ngày, chính là sự giết chóc, dùng máu để rửa đường, hủy diệt những kẻ đối địch.

Loại thực chiến này, làm cho mỗi người đều tiến bộ rất nhiều, ngay cả Tiểu Lục Tử cũng đã được Tiêu Thu Phong khen ngợi hai lần.

Bởi vì trên người tiểu tử này, làm cho Tiêu Thu Phong nhớ đến mọi người ở Trung Đông, bọn họ không phải đã rất cố gắng để trở nên mạnh mẽ sao?

Loại lực lượng mạnh mẽ này, có thể chứng minh một việc, đường lên kinh, ngày càng gần.

Một tuần trôi qua, vào một ngày, trong nhà có một người khác, là một người khách rất ngoài ý muốn.

Đó là Triệu Quang Bình, mất đi lực lượng ở Đông Nam, lần trở về này, đã đoạt trở lại, sự lạnh lùng trên mặt của lần gặp mặt trước đã không còn, thay vào đó là sự vui mừng.

Lần trước, Hạng Hổ làm náo nhiệt, khiến cho Tiêu gia không được bình yên, lần này lại đến Triệu Quang Bình, khiến cho hai người lớn của Tiêu gia có chút lo lắng.

“Tiêu thiếu gia, mạo muội đến chơi, sẽ không quấy rầy người chứ!” Triệu Quang Bình trở về lần này, tựa hồ như đã lĩnh ngộ rất nhiều thứ.

Đặc biệt, khi con gái lơ đãng nhắc nhở, làm cho ông rõ ràng, ông có thể trở lại lần này, là do có một người đàn ông âm thầm làm ảnh hưởng.

Nhưng cuối cùng là cái gì, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không biết.

216. Chương 216 : Nói Nguyên Do.

“Thì ra là Triệu tư lệnh đại giá quang lâm, thật sự là khách quý, là khách quý!” Ngày hôm qua đã thu nhận được tin tức của Vu, Triệu Quang Bình đã phục chức, trở về Đông Nam cầm quyền.

Sự lạnh lùng trên mặt đã mang theo vài phần xấu hổ, nếu không phải người đàn ông này lúc trước khuyên ông tạm thời nhẫn nhịn, phỏng chừng ông đã liều mạng với Hạng Hổ, đương nhiên sẽ không trở lại hôm nay.

“Tiêu thiếu gia, thật đáng cười, lần này tôi có thể trở lại Đông Nam, đều là do sự trợ giúp của người, cho nên đặc biệt đến bái phỏng, nếu không người ta lại cười Triệu Quang Bình là kẻ vong ân phụ nghĩa!”

Triệu Quang Bình quá khách khí, với thân phận của ông, cũng không nên như thế. Nhưng ở Đông Nam, đầu với Hạng Hổ, đánh cho Hạng Phi Ca tàn phế, loại bản lãnh này, làm cho người khác phải sợ hãi.

Tiêu Viễn Hà đứng bên cạnh cũng cảm thấy không tốt, vội vàng nói : “Triệu tư lệnh không cần phiền phức như vậy, tiểu tử này ngày thường không làm nên tích sự gì hết, chắc chắn cũng không giúp được nhiều, ông đừng khen nó quá, kéo nó bay lên trời không biết chạm đất”

“Đúng đúng, Triệu tư lệnh đến Tiêu gia, chúng tôi đã rất vui mừng”Điền Phù bên cạnh cũng nói theo, đối với một thương gia mà nói, những kẻ tai to mắt lớn này rất ít lui tới, vì trong mắt bọn họ, thật sự không đủ cân lượng, cho nên không cần phải có giao tiếp nhiều.

Quan hệ giữa con người, trong cuộc sống có rất nhiều phương thức để biểu đạt.

Triệu Quang Bình cười nói : “Không phải là tôi khoa trương, nhưng Thu Phong đích thật có bản lãnh. Nếu như thằng con tôi có được một nửa bản lãnh như anh ấy, tôi cũng rất thỏa mãn rồi, Tiêu thiếu gia, lúc này đây, tôi cũng muốn hỏi, không biết tình hình của Nhượng Minh ra sao rồi?”

Quả nhiên là cha luôn nghĩ đến con trai, tình thế biến đổi, người đầu tiên ông nghĩ đến chính là con trai mình, tựa hồ như đã quên rằng, ở kinh thành còn có một người con gái tên Triệu Nhượng Thần.

Mặc dù hiểu được rằng con người luôn luôn có một sự ích kỷ như vậy, nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong cuối cùng vẫn cảm thấy khó chịu : “Nhượng Minh bây giờ tốt lắm, hơn nữa sau này sẽ rất tốt, Triệu tư lệnh không cần phải lo lắng, bất quá ông hình như đã quên, còn có một người nữa cần ông quan tâm...”

Triệu Quang Bình nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ như hiểu rõ người này là ai, mặc dù vậy như ông vẫn làm ra vẻ kỳ quái hỏi Tiêu Thu Phong : “Tiêu thiếu gia hỏi con gái Nhượng Thần của tôi sao, người nói không sai, Triệu gia quả thật nợ nó. Lúc đó cũng muốn nó trở về với tôi, nhưng nó không chịu, từ nhỏ đã có cá tính độc lập, tôi không cách nào khuyên bảo được nó”

Tâm tính của Triệu Nhượng Thần, chưa người nào hiểu rõ bằng ông, bèn gan vững chí, hơn nữa rất hào sảng, nhưng không ai biết rằng, thật ra nàng cũng là một người con gái, bản chất là một người con gái chân chính, nàng cũng có khát vọng được yêu, được người khác quan tâm, cần người khác che chở.

“Tiểu Phong, người lớn sao lại không quan tâm đến con của mình. Con thật là nhiều chuyện, Triệu tư lệnh thoát nhìn mặc dù có chút nghiêm khắc, nhưng con gái của ông, đương nhiên là phát ra sự yêu thương từ bên trong”Nhìn thấy sắc mặt của Triệu Quang Bình không tốt lắm, Tiêu Viễn Hà lập tức đổi đề tài, đây là việc của gia đình người ta, cần gì con mình phải nhiều chuyện.

Nhưng Điền Phù bên cạnh đã nhớ đến việc xảy ra, nếu như không lầm, thì con gái của Triệu Quang Bình, chính là Triệu Nhượng Thần, cũng là nữ cục trưởng xinh đẹp kia, và con mình đã nói qua, cũng là người đàn bà của nó.

“Triệu tư lệnh, ông có biết vì sao tôi lại giúp cho Triệu gia của ông không?”Tiêu Thu Phong không để ý đến lời nói của cha già, hỏi một câu ngoài ý muốn.

Triệu Quang Bình quả thật rất khó hiểu, ông đã nghĩ rất lâu mà vẫn chưa rõ ràng, nhắc đến quan hệ giữa Tiêu thiếu gia và Triệu gia, chỉ có tình huynh đệ giữa con mình và hắn, nhưng tứ đại công tử năm xưa, cũng chỉ là những kẻ ăn chơi trác táng, chỉ là bằng hữu rượu thịt, bọn họ thật sự để ý sao?

Nguyên nhân thì Triệu Nhượng Minh đã biết, chỉ có Triệu Quang Bình vẫn lơ mơ, giờ phút này Tiêu Thu Phong thần nhiên nói ra : “Tất cả đều bởi vì Nhượng Thần, có lẽ nàng chưa nói qua ông, nàng vốn là người đàn bà của tôi”

Dù đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng Triệu Quang Bình lại không ngờ đến việc này, con gái lại là người đàn bà của hắn.

Ông ngây ngốc, nhưng đột nhiên tỉnh lại, nói : “Lúc tôi trở về, nó nói ở kinh thành còn một việc phải làm, hơn nữa nó còn phải đợi một người, Tiêu thiếu gia, người mà nó chờ đợi, không phải là người chứ ?”

“Chuyện của hai chúng tôi, mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng nàng ta đã đáp ứng, cho tôi một cơ hội theo đuổi nàng, tôi tin tưởng nàng sẽ làm được”

Triệu Quang Bình hưng phấn nở nụ cười, làm cho hai người lớn của Tiêu gia cảm thấy khó hiểu, không phải người này sẽ nổi giận sao? Nghe nói con gái mình có quan hệ với người khác mà lại cao hứng?

Nhưng bọn họ đã lầm, trên mặt Triệu Quang Bình rất thành khẩn nói : “Tiêu thiếu gia, cảm ơn người, tôi biết, người sẽ chăm sóc cho Nhược Thần, tôi rất yên tâm”

Đám hỏi gia tộc, cũng vì bất đắc dĩ, giờ phút này đám hỏi đó đã không còn giá trị, ông đương nhiên sẽ không tiếp tục, hơn nữa, người đàn ông trước mặt này, tựa hồ còn hữu dụng hơn so với Hoàng gia.

“Cũng khó trách, mấy ngày trước Nhược Thần đánh con trai của Long Tương, nhưng lão thủ trưởng đã ra mặt giúp nó, xem ra, mặt mũi của Tiêu thiếu gia quả thật không nhỏ!”

Trong lòng Tiêu Thu Phong sững sốt, rõ ràng là ngây ngốc, Đình Bồn Quân lại giúp cho Triệu Nhược Thần, nhưng làm sao lão biết hắn có quan hệ với nàng??

Bầu không khí ảm đạm ngày đó, lão hần là phải oán giận mới đúng, nhưng sao lại trợ giúp cho mình?

Nghĩ nhiều cũng không ra, tốt nhất là gọi điện thoại, Tiêu Thu Phong ngay trước mặt Triệu Quang Bình, móc điện thoại ra gọi cho Dạ Ứng.

“Dạ Ứng, nghe nói Nhược Thần xảy ra chuyện, nói cho tôi nghe một chút ...”Không một chút khách sáo. Nhưng Triệu Quang Bình nghe rất rõ ràng, giọng nói trong điện thoại, chính là của thành viên Long Tổ, Dạ Ứng.

Long Tổ không thuộc về quân bộ, có quyền lực siêu thoát, không nói đến ông, ngay cả lão thủ trưởng, cũng không có quyền lực can thiệp vào công việc của họ, Long Tổ chỉ có một người ra lệnh.

Đó chính là No.1!!!!

“Anh cũng nghe rồi hả, chuyện này quả thật có tiếng vang, người đàn bà của anh thật sự rất khó hầu hạ, đánh luôn cả Long Thiên Hành, đệ nhất mỹ nam trong kinh hai cái bạt tai, cuối cùng Đình thủ trưởng phải ra mặt thu dọn tàn cuộc, ngay cả Long Tương cũng lộ mặt, tựa hồ như đối với Nhược Thần có hảo cảm, muốn nàng làm vợ cho Long gia ...”

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe, thật không ngờ, chuyện lại xảy ra như vậy, nếu không phải Triệu Quang Bình trong lúc vô ý nói ra, hắn thật sự không chú ý, Triệu Nhược Thần ở trong kinh lại khổ sở như vậy.

Ở Long Tổ trước kia, mặc dù được Long Tương nhận làm con nuôi, nhưng hắn và Long Thiên Hành không được hòa hợp, có nhiều lúc tên kia ghen ghét hắn, bởi vì tên kia dù cố gắng thế nào, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mà bây giờ, nó lại càng không thể.

“Nếu như còn tái diễn, anh không cần lo lắng, cứ làm cho chuyện này loạn lên, chỉ cần hắn dám động đến Nhược Thần, tôi cam đoan hắn sẽ đi theo Hạng Phi Ca.

Hạng Phi Ca và Hạng Hồ đã về kinh, mà Hạng Phi Ca phải vào bệnh viện sống cả đời, chuyện này đối với mọi người, đã không còn là bí mật gì, chỉ là không biết ai, người xuống tay chính là Tiêu Thu Phong.

Dạ Ứng cũng sáng khoái không thôi, cười nói : “Thì ra là do anh làm, được đấy, lần sau có chuyện như vậy, sẽ chơi đến cùng với anh, đã lâu rồi không cùng anh kẻ vai tác chiến, tôi vẫn còn hoài niệm cảm giác ấy. Yên tâm, chỉ cần anh dám cưỡng gian, lão tử sẽ đi ra ngoài, thu dọn quần áo cho anh!”

Hai chiến hữu nói đùa với nhau, nhưng đã làm cho Triệu Quang Bình kinh hãi đến ruột gan, người này là ai. Long Thiên Hành không giống như Hạng Phi Ca, ngay cả lão thủ trưởng cũng phải ra mặt giúp đỡ. Nếu Long Tương tức giận phát uy, sợ rằng ngay cả kinh thành phải run động.

Long Tương mặc dù không phải là Bán Biên Vương, nhưng không hề thua kém chút nào.

Đinh gia là nguyên lão quốc gia, nắm trong tay hơn phân nửa hệ thống quân đội, nhưng bởi vì người nhà thừa thớt, làm ảnh hưởng đến thực lực. Vì thế trong kinh, tam đại gia tộc chỉ có Long gia, Hoàng gia, và Bàng gia.

Các thế lực, gia tộc này căn bản luôn thay đổi, ngày thường ở chung với nhau, chỉ là nói chuyện khách sáo, ân oán bên dưới, đều âm thầm tranh đấu.

Đó là một chiến trường không người chứng kiến, hơn nữa lại vô cùng kịch liệt.

Nếu nói Tiêu Thu Phong trước kia chỉ là một quân cờ, thì bây giờ, hẳn muốn làm chủ bàn cờ.

Buông điện thoại xuống, Tiêu Thu Phong nói : “Triệu tư lệnh, có mối quan hệ của Nhượng Minh và Nhượng Thần, xem ra tôi cũng nên gọi ông một tiếng Triệu bá, chỉ hy vọng ông sau này làm việc gì, nên nhớ rằng, ông là cha của hai người. Chuyện của Nhượng Thần, không cần phải lo lắng, chỉ cần ngày nào còn tôi ở đây, tôi sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất gì”

Triệu Quang Bình không hề tức giận, có lẽ do con người trải qua nhiều suy sụp, sẽ biết quý trọng những gì mình đang có, hơn nữa đối với con gái, ông đã phân biệt đối xử khác nhiều : “Người đã gọi một tiếng Triệu bá, sau này tôi cũng gọi người là tiểu Phong. Tiểu Phong, lời của con, chú sẽ nhớ kỹ, chú cũng là một người cha không đủ tư cách, thật sự không thể làm cho hai người được gì. Về phần hôn ước của Nhượng Thần và Hoàng gia, không cách nào giải trừ, nếu con thật sự yêu Nhượng Thần, thì tự mình xử lý, chẳng qua, mặc kệ thế nào, chú cũng ở bên cạnh con”

Liên quan đến danh dự gia tộc, đương nhiên không thể nói kết là kết, nói hủy là hủy. Bằng không, Triệu Quang Bình hẳn lập tức trở thành một tiểu nhân vô thường.

217. Chương 217 : Hành Tung Của Bộ Xà.

Triệu Quang Bình đang định cáo từ, thì ngoài cửa một người vội vã chạy vào, thấy người này, hai người lớn của Tiêu gia đã đứng dậy.

Người đến là Tôn Khánh Dục, là chú hai của Tiêu Thu Phong.

Nhìn vẻ mặt và bộ dáng lo lắng của ông, Điền Phù lập tức hỏi : “Khánh Dục, em làm sao vậy, có chuyện gì?”

Tôn Khánh Dục nhìn thấy Triệu Quang Bình, sửng sốt một chút, nhưng lập tức nói : “Đúng lúc Triệu tư lệnh ở đây, tôi chuẩn bị nhờ Triệu tư lệnh phái người viện trợ”

Tiêu Thu Phong khó hiểu, hỏi : “Chú, chú tìm Triệu tư lệnh, sao lại chạy đến nhà của con, chú nên đi đến quân khu mới đúng!”

Tôn Khánh Dục quát : “Con còn nói nữa, con nhìn xem con làm ra chuyện tốt gì...” Có lẽ nhìn thấy Triệu Quang Bình ở đây, hẳn không tiện mở miệng, nói : “Đi, chúng ta vào thư phòng nói chuyện. Triệu tư lệnh, nếu ông có việc, cứ thu xếp trước, chúng ta sẽ gặp sau”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Chú hai, chú cứ nói đi, Triệu tư lệnh cũng không phải người ngoài”

Hai người chần động, Triệu Quang Bình nghe những lời này, trong lòng vui mừng, cũng là hy vọng của ông. Còn Tôn Khánh Dục thì có chút nghi hoặc, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Tiêu Thu Phong, cũng ngồi xuống.

“Vậy tốt, nếu không phải người ngoài, vậy chú cũng không cần phải tránh. Thu Phong, con nói đi, có phải con đang chuẩn bị một lượng thuốc phiện lớn không?”

Hai người già Tiêu gia kinh hãi, Tiêu Viễn Hà lập tức khản trương, hỏi : “Tiểu Phong, con thiếu tiền lắm sao, sao lại làm ra chuyện tán tận lương tâm này?”

Tiêu Thu Phong cảm thấy buồn cười. vận chuyển thuốc phiện. Chú hai thật sự là quá tưởng tượng.

“Chú hai, có phải chú nhầm không, con không thiếu tiền xài. Cũng không muốn kinh doanh kiểu này, hơn nữa chỉ cần trong phạm vi khống chế của con, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác làm”

Hoàng, Đỗ, Độ, Phàm, theo nguyên tắc của Tiêu Thu Phong, Độc là tuyệt đối cấm.

“Nhưng Bộ Xà xảy ra chuyện, ba ngày trước, chú nhận được tin tức của cánh sát Thailand, nói rằng là người của Bộ Xà. Vận dụng tài chính khổng lồ, rút một lượng lớn thuốc phiện của khu tam giác vàng, trải qua hai ngày, đi vào vùng biển của Thượng Hải, nhờ chúng ta hiệp trợ ngăn cản, chú nhận được tin này, quả thật không tin tưởng, nhưng con xem hình mà bọn họ gửi qua này”

Tiêu Thu Phong cầm lấy bức hình, quả nhiên, là Bộ Xà. Nhìn hắn mang nón, tay cầm thủ trường, ra vẻ như thân sĩ phương tây, cho dù hai mắt bị kính đen che khuất, nhưng Tiêu Thu Phong chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra, đây chính là Bộ Xà.

Bộ Xà mất tích, vốn là một câu hỏi. Nhưng Tiêu Thu Phong ngàn vạn lần không ngờ, hắn lại đi vào cái loại hoạt động này.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sắc mặt Tiêu Thu Phong không tốt lắm, Điền Phù tính mở miệng hỏi một câu, nhưng đã cảm thụ được hào khí tức giận, nên không có dũng khí để hỏi.

Điện thoại vang, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng bắt máy.

Mọi người chỉ nghe Tiêu Thu Phong nói : “Để bọn họ trực tiếp đến Tiêu gia, chuyện này để tôi xử lý, các người cứ yên tâm ở đó”

Sau đó nói cho người kia biết địa chỉ Tiêu gia, Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn mọi người nói : “Thật xin lỗi, vừa rồi con có chút thất thố, chú hai, Bộ Xà đã không còn là người của con nữa, để cho những người của khu tam giác lại đây, hỏi bọn họ thì sẽ biết”

Điền Phù vì chuyển hóa hào khí này, đặc biệt dặn dò Ngọc thẩm pha trà mời mọi người.

Tiêu Thu Phong đã mở miệng, Tôn Khánh Dục cũng không vội vã, đương nhiên Triệu Quang Bình cũng không gấp, ngược lại muốn nhân cơ hội này tìm hiểu về người đàn ông này một chút, sau lưng hắn có bao nhiêu lực lượng.

Làm người đứng đầu Triệu gia, cái ông lo lắng nhất chính là lợi ích của gia tộc.

Điền này, tin tưởng rằng không ai sẽ trách ông.

Không bao lâu, vài người rất khôi phục dưới sự dẫn đường của Ngọc thẩm bước vào, rất cẩn thận đi đến, những người này đều là thủ hạ của Lang Nha, là người của khu Tam Giác Vàng.

Người vừa gọi điện thoại chính là Lang Nha, hang ổ của hắn bị người khác phá, mặc dù hắn đang ở Trung Đông tích cực xây dựng cứ điểm mới, nhưng có loại người kiêu ngạo như vậy, làm cho hắn tức giận, lúc hắn nhận được tin, đã ra mệnh lệnh cho toàn bộ thuộc hạ giết sạch những người này, nhưng đáng tiếc, lực lượng của chúng quá mạnh.

Vì thế hắn chỉ có thể cầu trợ Tiêu Thu Phong.

Những người tiến vào đều là đầu mục của Lang Nha, mỗi người đều cuồng vọng hung ác, nhưng khi đi vào Tiêu gia, lại không có vẻ gì hách dịch hay láo toét, bởi vì bọn họ thấy rất nhiều binh lính.

Bên người Triệu Quang Bình, đương nhiên không thể thiếu lính bảo vệ.

Tiêu Thu Phong quét mắt nhìn sáu người, lạnh lùng hỏi : “Xảy ra chuyện gì? Nói đi!”

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, bước lên nói : “Xin lỗi, chúng tôi chỉ tin tưởng một người, xin hỏi ai là Tiêu thiếu gia?”

Mệnh lệnh của Lang Nha, đối với bọn họ, cho dù là chết, cũng không ai do dự. Cho nên dù ngoài cửa có quân đội, bọn họ vẫn bước vào. Những sự can đảm như vậy, người bình thường khó có thể sánh bằng.

Tiêu Thu Phong cười một chút, nói : “Tôi chính là Tiêu Thu Phong, các người có thể gọi tôi là Tiêu thiếu gia, người này, tôi muốn biết toàn bộ về hắn...”

Ảnh của Bộ Xà, đã được đưa tay người kia, hắn thoáng nhìn một cái, sắc mặt nổi giận, đây chính là kẻ đáng chết, làm cho bọn họ có nhà mà không được về.

Người đó giới thiệu : “Tiêu thiếu gia, tôi là Táp Táp, người trong bức hình là Độc Xà, chúng tôi đều gọi hắn như vậy, bởi vì hắn rất tàn độc, dẫn theo một quân đội cường đại, tại khu tam giác vàng cướp hết thuốc phiện, giết người vô số, theo suy đoán của tôi, giờ phút này trong tay hắn đã có hơn hai mươi tấn thuốc phiện!”

Người đàn ông sau lưng Táp Táp cũng nói : “Tiêu thiếu gia, những người kia toàn bộ đều là cao thủ, ba nghìn huynh đệ của chúng tôi đều bị đánh tan, chết rất nhiều người, không còn cách nào, đành phải cầu cứu lão đại, lão đại nói người có thể giúp chúng tôi”

“Bọn họ toàn bộ đều trang bị quân đội chính qui, hơn nữa còn có quân hàm hộ hàng, Tiêu thiếu gia, cái này nhìn rất giống một người”

Mỗi người một câu, tất cả kể ra kinh nghiệm của mình, làm cho Tiêu Thu Phong đại khái hiểu một chút.

Chuyện thuốc phiện, Tiêu Thu Phong không thèm để ý, buôn lậu thuốc phiện trên thế giới này thì nhiều lắm, ở Châu Âu có cả trùm buôn thuốc phiện, nhưng Bộ Xà, người như hắn sẽ không chú ý đến việc này.

Hơn nữa, khu Tam Giác Vàng lại là địa bàn của Lang Nha, mà Lang Nha lại là bằng hữu của hắn, chuyện này hắn nhất định phải quản.

Tiêu Thu Phong phân phó : “Các người trước tiên cứ ở đây vài ngày, bảo trì liên lạc với tôi. Chuyện của Bộ Xà, tôi sẽ xử lý”

“Cảm ơn Tiêu thiếu gia, chúng tôi chờ tin tức của người” Táp Táp lập tức đáp, sau đó rời đi, nếu lão đại đã tin tưởng người này, thì tất cả sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa, nhìn những binh lính đó, họ biết bối cảnh của người này rất không tầm thường, đương nhiên là sẽ tin tưởng.

“Chú hai, chú về trước đi, bảo trì liên lạc với bên Thailand, tuyệt đối không để cho số thuốc phiện đó vào nước bằng đường biển”

Tôn Khánh Dục nói : “Tư liệu và tin tức không có vấn đề, nhưng bọn chúng tựa hồ có quân hàm hộ hàng, dựa vào lực lượng của cảnh sát trên biển, căn bản là không cách nào đối phó”

Triệu Quang Bình bên cạnh đã mở miệng : “Chuyện này để tôi xử lý, tôi sẽ ra lệnh cho quân đội vùng biên tăng mạnh giới nghiêm, tuyệt đối không để chúng có cơ hội chạy thoát”

Tiêu Thu Phong gật đầu, nhắc nhở : “Chuyện này, Triệu tư lệnh nên báo cáo với cấp trên một chút, nếu không lúc đó đối diện với hỏa lực cường đại của kẻ địch, vận dụng lực lượng chính quy, sẽ rất khó xử lý. Nếu giải quyết ổn thỏa, Triệu tư lệnh nhất định sẽ được khen thưởng, và chắc sẽ được thăng chức”

“Tốt, chuyện này, tôi sẽ báo cáo với Đinh lão, nếu Tiêu thiếu gia không có việc gì, tôi về trước xử lý công chuyện” Triệu Quang Bình đứng lên, Tôn Khánh Dục bên cạnh cũng đứng dậy theo, cáo từ rời đi.

Chờ hai người rời đi, Tiêu Viễn Hà và Điền Phù mới thở phào nhẹ nhõm, thật không ngờ, có một ngày, đứa con trai ăn chơi trác táng của mình, lại trở thành một nhân vật hiển hách.

Không cần nói vấn đề xử lý, chỉ cần nhìn thần thái thong dong bình tĩnh này, cũng đã để cho bọn họ vui sướng.

“Tiểu Phong, cha thật không hiểu, tại sao bọn họ phải nghe lời con?” Những người này không ai là người bình thường, con mình cuối cùng là dạng gì?

Tiêu Thu Phong lần đầu tiên để cha mẹ chứng kiến những việc như vậy, chắc chắn trong lòng hai người sẽ rất lo lắng, vì vậy cười nói : “Ba, mẹ, hai người không cần lo lắng, bọn họ vì mục tiêu cùng sống với nhau, hoặc là vì lợi ích cộng đồng. Nhưng mặc kệ thế nào, giờ phút này họ cũng là bằng hữu của Tiêu gia, phải không?”

Điền Phù quả thật không hiểu, nhưng bà cũng không muốn hiểu, nói với Tiêu Viễn Hà : “Lão già, đại sự này, chúng ta không cần xen vào, con mình tự có chừng mực, trước kia ông không phải nói nó không có chí khí sao, bây giờ nó như vậy, ông lại lo lắng, thế thì sẽ tạo gánh nặng cho nó, mặc kệ tiểu Phong biến thành cái gì, thì cuối cùng nó vẫn là con của chúng ta, là con cháu của Tiêu gia!”

Tất cả chuyện này, hết thảy đều không quan trọng.

Tiêu Thu Phong đã ôm Điền Phù vào lòng, cười nói : “Mẹ, cảm ơn người, cảm ơn người đã tin tưởng con, con sẽ cố gắng, cho người cùng ba sớm bằng cháu!”

Nói nhiều như vậy, rồi cũng có một câu, Điền Phù có thể nghe hiểu, hơn nữa còn trấn an hơn.

Tiêu Viễn Hà từ trong miệng đã biết được sự tình của Triệu Nhược Thần, nhưng giờ phút này rõ ràng, ông cũng có vài phần âu sầu, nói : “Tiểu tử này thật phong lưu, chỉ không biết là đến lúc đó, con sẽ thu xếp như thế nào, không nói những người sau lưng con, chỉ vào những người con gái này, không ai là dễ chọc vào, sớm muộn gì con cũng sẽ đau đầu”

218. Chương 218: Loạn, Loạn Hết Cả Rồi.

Nhìn thấy tư liệu trong tay, sắc mặt Tiêu Thu Phong không tốt lắm, ngoài trừ chiến hạm siêu cấp ra, còn có ba chiến thuyền vận chuyển nữa. Trên thuyền còn có quân đội vũ trang, vượt qua ba ngàn người. Bộ Xà có lực lượng lớn như vậy, cuối cùng là ai đã cho hắn?

Chiến hạm là do quân bộ nước E xuất ngũ, hỏa lực bình thường, nhưng đối với một nước nhỏ thông thường thì đủ gây ra áp lực tinh thần, hơn nữa tạm thời bỏ qua hệ thống hỏa lực, trên ba chiến thuyền nhỏ kia, tựa hồ như đã qua sửa chữa, gia tăng thêm một ít vũ khí bí mật, thật không thể coi thường.

Bộ Xà không quan trọng, quan trọng chính là kẻ sau lưng hắn.

Đến lúc này, Tiêu Thu Phong thật sự mới chấm dứt hy vọng, Bộ Xà đã thật sự phản bội hắn.

Duyên hải, quân đội tuần tra đã toàn bộ giới nghiêm, đối phó với một chiếc chiến hạm, không cần phải sử dụng hạm đội của quân đội, huống chi còn có phi cơ trực thăng chiến đội trên mặt đất, tùy thời đợi lệnh, chỉ cần Bộ Xà xuất hiện, hắn nhất định sẽ không trốn thoát.

“Tư liệu của chiến hạm tôi đã cho người tra qua, chiến hạm này năm năm trước đã bị tạm dừng phục dịch, sau đó bán ra, do tư nhân mua, rồi tư liệu người mua, chúng tôi không tra được”

Đương nhiên là không ra, bởi vì lúc đó nước E bị khủng hoảng kinh tế, rất nhiều thứ được bán đi, chỉ cần có tiền, bọn họ mặc kệ là ai, không quan tâm. Người đối bụng thì chỉ quan tâm làm sao được no bụng thôi.

Thời điểm đó, Lang Nha cũng tranh thủ kiếm ăn quân hỏa của nước E, chỉ cần quốc gia của họ phối chế, bất luận là loại nào, hắn đều tìm đến cửa, đây là sức mạnh của đồng tiền.

Bộ Xà chỉ là một con chó, nhưng thằng chủ sau lưng hắn rất giáo hoạt, làm cho Tiêu Thu Phong có chút lo lắng.

Đúng lúc này, HongKong truyền đến tin không tốt, có rất nhiều võ sĩ của Sơn Khẩu Minh xuất hiện, phòng hộ bên ngoài của Ngạo Thiên Minh cơ bản đã mất đi hiệu lực, bây giờ chuyển sang phòng ngự khu vực, chuẩn bị cùng địch nhân đánh một trận.

Tiêu Thu Phong vội vàng hỏi Lý Cường Bình tình hình cụ thể, kẻ địch chỉ có dấu hiệu này, nhưng vẫn chưa chính thức phát động tấn công, bất quá gần đây HongKong xuất hiện nhiều gương mặt lạ, tình hình cũng không khả quan cho lắm.

Chưa phát sinh chuyện gì, cũng chỉ biết cố thủ, Tiêu Thu Phong nói rằng, khi chuyện vượt quá phạm vi xử lý của hắn, lập tức thông báo một tiếng.

Giờ phút này hắn không chỉ đối mặt với chuyện ở HongKong, mà còn có hành tung quỷ dị của Bộ Xà, cho nên nhất định phải giúp đỡ cả hai.

Nhưng có một số việc, đã vượt qua ý muốn của hắn, tin của HongKong truyền đến không lâu, Phượng Hề cũng gọi điện thoại đến, nói là ở Tây Nam xuất hiện một thế lực thần bí, mấy người ở đó cũng bị tập kích.

Quan Dao và Lý Hưng cũng được phái đi ra ngoài, mà sự tình khẩn cấp, Tiểu Lục Tử cũng được Phượng Hề phái đi trước, xem tình hình bây giờ, lần này đối phương tiến hành kế hoạch quấy rối, nhưng bọn chúng lại có thể phát động lực lượng của Sơn Khẩu Minh, nên cũng làm cho người ta có chút kỳ quái.

Năm đó, Sơn Khẩu Minh đối mặt với sự tàn sát, cũng cự tuyệt sự liên hợp với hai bang phái khác, giờ phút này vì sao phải nghe người khác. HongKong, Đông Nam, còn có Thượng Hải, liên tiếp ba nơi truyền đến tín hiệu nguy cấp, làm cho Tiêu Thu Phong âm thầm biết một việc, sự cường đại của đối phương, đã vượt qua ba đại bang phái siêu cấp của thế giới, hoặc cũng chỉ có thể là Hắc Dạ, một bang phái hắc đạo vừa mới nổi lên, mới có loại năng lực này.

Đối với Hắc Dạ, không ai biết được bộ mặt bên trong chúng, cũng không ai biết được, sau lưng chúng cuối cùng có bao nhiêu thần nhân trợ giúp. Năm đó là Thiết Huyết đoàn, Hà gia, còn có Bộ Xà, ngay cả kẻ mà hần hận nhất, Dao, cũng có liên quan một phần nào đó đến Hắc Dạ.

Đêm đã khuya, điện thoại vang lên, tin của Thập Tam Muội truyền đến, Lý Cường Bình đã động thủ, tiếp theo là điện thoại của Phương Hề, Tiểu Lục Tử gặp cường địch, nhân thủ tổn thất thảm trọng.

Vừa buông điện thoại ra, thì Triệu Quang Bình đã gọi đến, đội tuần tra trên biển rốt cục đã giao thủ, chiến hạm đã bỏ trốn, chỉ vây bắt lấy ba chiến thuyền vận chuyển, nhưng trên thuyền trống rỗng, không có thứ gì.

Kim Thiên Thoát Xác, Bộ Xà bây giờ ở đâu? Bọn chúng cuối cùng muốn làm gì? Thật sự chỉ vì vận chuyển thuốc phiện để đạt lợi nhuận?

Tiểu Lục Tử bị thương, tin tức này làm cho Tiêu Thu Phong phải nhíu mày, trên đời này, kẻ có thể làm cho Tiểu Lục Tử bị thương, tuyệt đối là cao thủ.

“Tiêu thiếu gia, Bộ xa ở chỗ này, Quan Dao nhận được một khuôn mặt quen thuộc, là thuộc hạ trước kia của Bộ Xà”

Tin tức của Phương Hề truyền đến, làm cho Tiêu Thu Phong đã không nhịn nổi.

Hỏi mượn Triệu Quang Bình một chiếc trực thăng, hai giờ sau, cũng đã xuất hiện tại chỗ gặp nạn, đây là một con đường quốc lộ rất yên tĩnh, giờ phút này bị cảnh sát vây quanh, trên đường có hàng trăm thi thể, có thể tưởng tượng được chiến trận thảm thiết ấy.

Lúc Tiêu Thu Phong nhìn thấy Tiểu Lục Tử, hần chưa chết, trên người quần băng khắp nơi, trừ hai mắt, đầu cũng toàn là máu, một thân đầy máu, ngay cả khi cúi đầu xuống ngủ cũng loang lổ vết máu.

Cho dù bị thương như vậy, như tiểu tử này toàn thân vẫn đầy sát khí.

“Tiêu thiếu gia, chúng tôi không gặp Bộ Xà, nhưng phát hiện ra thuộc hạ dưới tay hần, tôi tuyệt đối không nhìn nhầm” Quan Dao nắm đó đi theo Bộ Xà ra giang hồ, đương nhiên là không thể nhầm được.

“Là ai làm bị thương?” Tiêu Thu Phong bây giờ mới chú ý đến kẻ đã đánh bại Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử không tức giận nói : “Là một người trung niên, trên người có đao khí, rất lợi hại, phỏng chừng ngay cả Cường Bình ca, cũng không phải đối thủ của hần, chỉ có Tiêu thiếu gia mới có thể là đối thủ của hần” Nếu không phải người kia không thích dây dưa, phỏng chừng hần đã mất mạng.

Nghe đến đao khí, Tiêu Thu Phong đã xé miếng băng buộc trên cánh tay của Tiểu Lục Tử, vết thương lộ ra, không sai, đúng là đao khí, là Đao Tâm khí chánh tông.

Đao, chính là khí kình của Đao, Tiêu Thu Phong nháy mày, thật không ngờ, trong lúc điều tra Bộ Xà, lại gặp phải Đao, chẳng lẽ bọn chúng đã liên hợp với nhau???

Nếu quả thật có một cao thủ cường đại như Đao trợ giúp, Bộ Xà đích xác là có đủ dũng khí phản bội.

Ngay lúc Tiêu Thu Phong chuẩn bị truy kích, thì đã thu nhận được tin báo của cảnh sát, chiếc xe đã tìm được, nhưng bên trong trống không, người công kích Tiểu Lục Tử cũng không thấy. Bọn họ đã xông vào Đông Nam.

Chẳng lẽ mục đích của chúng là vì Thượng Hải, là để đối phó Tiêu gia???

Trong lòng Tiêu Thu Phong kinh hãi, không để ý đến thương tích của mọi người, lớn tiếng hô : “Tập hợp tất cả, về Thượng Hải, Quan Dao, cẩn thận chăm sóc cho Tiểu Lục Tử, khi nào đến nơi, đưa hần vào bệnh viện”

Gọi điện thoại thông báo cho Phương Hề, Triệu Quang Bình, còn có Tôn Khánh Dục, Đào dẫn nhiều người tiến vào Đông Nam, nhất định có âm mưu rất lớn, hẳn phải cẩn thận vô cùng, muốn cho Đông Nam đoàn kết lại, để cho chúng không có đường lui.

Nhưng khi hắn chuẩn bị trở về, điện thoại của Thập Tam Muội gọi đến, nhờ hắn trợ giúp.

Mẹ kiếp, mấy thằng tiểu Nhật Bản này, thật biết chọn thời gian. Tự nhiên lại động thủ ở HongKong vào lúc này, chẳng lẽ bắt hắn phải diệt toàn bộ Sơn Khẩu Minh, thì bọn chúng mới chịu yên phận???

“Lý Hưng, mang tất cả trở về, bảo vệ Tiêu gia, tôi muốn đi HongKong một chuyến”Lạnh giọng quát, Tiêu Thu Phong đã không còn thời gian để lãng phí, phóng lên trực thăng. Xem tình hình này, hình như thủ đoạn giết chóc lần trước, còn chưa đủ tàn nhẫn lạnh lùng, cho nên không thể dẹp yên sự cuồng vọng càn rỡ lộn xộn của chúng.

Lúc hoàng hôn, Tiêu Thu Phong đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thập Tam Muội, bản đồ của HongKong đã được bày ra trước mặt hắn, ba mươi sáu khu, đã có mười khu bị Sơn Khẩu Minh chiếm.

Lý Cường Bình một thân đầy máu đi đến, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, lặng lẽ thở dài. Lần này, mặc dù không gặp phải cao thủ như Tá Đẳng Tam Lang, nhưng đám ninja lần này cũng rất khó chơi.

Sau lưng hắn là mấy thần binh đội viện, vẻ mặt rất mệt mỏi, mấy ngày nay, đối với bầu không khí giết chóc liên tục này, bọn họ căn bản là không có nghỉ ngơi, bởi vì những bang chúng bình thường của Ngạo Thiên Minh căn bản không phải là đối thủ của đám ninja này, những ngày này, đã chết không ít.

“Tiêu thiếu gia, anh có cần nghỉ ngơi một chút không?”Đối mặt với sự quan tâm của Thanh Bình Nhi, Tiêu Thu Phong căn bản là không có thời gian hưởng thụ,

“Không cần, Cường Bình, nói cho tôi biết quân đội chủ lực của Sơn Khẩu Minh nằm ở đâu, tôi không có nhiều thời gian dây dưa với chúng, thông báo với các thành viên tinh nhuệ của Ngạo Thiên Minh, tôi muốn lập tức tấn công, đưa lính đánh thuê làm chủ công, mặc kệ hy sinh thể nào, tôi muốn tối nay phải giết sạch tất cả bọn này”

Đao tồn tại, đối với hắn, không chỉ là một nỗi hận, mà còn là một sự uy hiếp.

Mà Thượng Hải, không thể để mất, bởi vì nơi đó không chỉ có những người con gái hắn yêu, mà còn có thân nhân thân cận của hắn.

Đối mặt với mệnh lệnh lạnh lùng của Tiêu Thu Phong, không ai dám mở miệng, ngay cả người đàn bà của hắn, Thanh Bình Nhi, đã mở miệng đầu tiên, quát : “Tiêu thiếu gia, em sẽ lập tức triệu tập tập nhân thủ, tối nay nhất định sẽ dọn dẹp đồng chướng mắt này”

HongKong có một chỗ gọi là Độn Tử, một thôn xóm nhỏ, cũng là vị trí mà chính phủ chưa từng quy hoạch đến, thuộc về dân cư nghèo. Người của Sơn Khẩu Minh đến thôn này bên cạnh bờ biển, sau đó tụ tập lại, nhân số ít nhất cũng hơn vài ngàn người.

Mà lãnh đạo của chúng, gọi là Tá Đẳng Tuyền Sanh, là cha của Tá Đẳng Tam Lang.

Thật ra hành động lần này, cũng không phải do Thái Thần chỉ định, mà làm một thành viên của gia tộc Tá Đẳng, hẳn thật sự không chịu được nỗi nhục thất bại, đối mặt với sự trêu chọc và khiêu khích, hắn đã nói ra, nếu không thể đánh sập HongKong, báo thù cho con mình, nhất định sẽ không trở về.

219. Chương 219: Tiến Bức.

Tá Đẳng Tuyền Sanh sở dĩ có được sự can đảm này, không chỉ vì lực lượng trong tay hắn, mà bởi vì người phát ngôn của Hắc Dạ đã đồng ý trợ giúp hắn.

Nghe nói kẻ giết chết con trai mình, được Ngạo Thiên Minh xưng là Tiêu thiếu gia, mà Hắc Dạ phải đối phó, chính là người đàn ông này, cho nên bọn họ có chung một mục đích.

Tá Đẳng Tuyền Sanh không phải đồ ngu, thực lực của con trai hắn, cho dù là hắn, cũng chưa chắc giành được phần thắng. Có một kẻ địch cường đại như vậy, mà hắn đủ dũng khí để tuyên bố, đương nhiên vì đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Họ cũng được gọi là Ảnh tử, là danh hiệu của Tiêu Thu Phong năm đó, nhưng không phải là một, mà là đến bốn mươi tám người.

Bốn mươi tám cao thủ Ảnh tử, so với bộ đội ninja của hắn, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Điểm này, bản thân Tá Đẳng Tuyền Sanh đã tự mình kiểm nghiệm qua.

Thái Thần đương nhiên là cự tuyệt hợp tác với bất luận kẻ nào, sự cao ngạo trong lòng ông, võ sĩ đánh đầu tháng đó. Cho nên bất kỳ kẻ địch nào, Sơn Khẩu Minh cũng có thể một mình đối mặt, nhưng Tá Đẳng Tuyền Sanh không phải như vậy, hắn bắt chấp thủ đoạn.

Hoặc có thể nguyên nhân là do hậu nhân, càng lúc càng âm hiểm hơn, mới có thể làm cho Sơn Khẩu Minh càng ngày càng xuống dốc. Một người, một tập đoàn, cần phải có một tinh thần, loại tinh thần này nếu bị hủy diệt, thì hắn, hoặc chúng, sẽ cách cái chết không xa bao nhiêu.

“Báo cáo gia chủ, chúng ta đã xâm chiếm hơn mười khu, giết hơn ba trăm kẻ địch, võ sĩ đội tổn thất bốn trăm năm mươi sáu người” Một tên ninja đang báo cáo tổn thất nhân số một cách cụ thể, tỷ lệ hy sinh này làm cho Tá Đẳng Tuyền Sanh rất bất mãn, cao thủ chân chính còn chưa xuất hiện mà đã bị tổn hại nhiều võ sĩ như vậy.

Tá Đẳng Tuyền Sanh tức giận hét lớn : “Phế vật, một HongKong nhỏ nhỏ thế này, mà phải hy sinh nhiều võ sĩ thần thánh như thế, ra lệnh xuống, ngày mai bắt đầu đẩy nhanh tiến độ công kích, ta muốn Ngạo Thiên Minh hoàn toàn biến mất”

Mặc dù ở đây còn có bốn mươi tám cao thủ Ảnh tử, nhưng bọn họ đã nói rằng, chuyện của HongKong, bọn họ không nhúng tay, chỉ giải quyết một người tên Tiêu Thu Phong. Cho nên trận chiến này, Tá Đẳng Tuyền Sanh cần phải tự mình động thủ.

Ninja nói : “Gia chủ, Ngạo Thiên Minh có những cao thủ siêu nhiên, nếu có thể diệt trừ chúng, thuộc hạ có thể bảo đảm sẽ san bằng Ngạo Thiên Minh trong vòng một ngày”

Có thể để cho một ninja cấp ba xưng là cao thủ, đương nhiên cũng không phải là người bình thường, Tá Đẳng Tuyền Sanh quát : “Cao thủ gì, bất quá chỉ là lũ ô hợp, ngày mai ta nhất định sẽ chém giết bọn chúng, để rửa sạch lửa hận trong lòng ta”

“Khụ, gia chủ vô địch ...”

Âm thanh vô địch, cánh cửa mở ra, một tên võ sĩ kinh hoàng vọt vào, quỳ xuống.

“Gia chủ, gia chủ, bọn họ ... bọn họ đã đến đây ...”

“Bát cát!” Tá Đẳng Tuyền Sanh giơ tay ra, tán cho tên võ sĩ kia một tát, quát : “Mày quả thật làm ô nhục tôn nghiêm của võ sĩ, nói, chuyện gì?”

“Ngạo ... Ngạo Thiên Minh phản công, bọn họ ... lực lượng của bọn họ đột nhiên trở nên cường đại ... rất cường đại ...” Lời còn chưa nói xong, đao của Tá Đẳng Tuyền Sanh đã xuyên qua thân thể hắn, bổ ra làm đôi.

Trên mặt hắn mang theo vài phần âm u lạnh lẽo, nếu Ngạo Thiên Minh đã có gan phản công, như vậy nói lên, người đàn ông kia đã đến, cừu hận ngày trước, hôm nay hắn phải chấm dứt.

“Ra lệnh cho bộ đội, tập kết, tấn công...”

“Khụ ...”

Tiêu Thu Phong quả thật không có thời gian, Đao đã vào Đông Nam, theo hắn còn có hơn ngàn người được vũ trang tinh nhuệ, mặc dù Triệu Quang Bình đã hạ lệnh giới nghiêm, hơn nữa Tôn Khánh Dục đã ra lệnh cho cục cảnh sát đội lệnh xuất phát 24/24, nhưng cuối cùng hắn vẫn không yên tâm.

Đao là dạng người gì, hẳn hiểu rõ, không chỉ có tâm tư trí mẫn, hơn nữa năng lực cực kỳ cao, phòng ngự khu vực phạm vi lớn, tuyệt đối không có tác dụng với Đao. Hơn nữa ở Đông Nam, không có cao thủ có thể so tài với hắn, một khi hắn đã Thượng Hải, kẻ khác quả thật khó lòng phòng bị.

Hết lần này đến lần khác, Sơn Khẩu Minh tấn công, làm cho Tiêu Thu Phong đặc biệt tức giận.

Ba ngày chém giết, Lý Cường Bình và Thần Binh đội viên đã rất mệt mỏi, nhưng Tiêu Thu Phong chỉ để cho họ nghỉ ngơi hai giờ, đợi Hồ Đầu an bài tất cả thỏa đáng, Ngạo Thiên Minh phát động cuộc huyết tẩy.

Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng Tá Đẳng Tuyền Sanh chọn nơi hẻo lánh để trú thân, bởi vì hắn muốn che dấu hành tung của mình, đã cho Tiêu Thu Phong một cơ hội.

Mặt trời vừa tắt nắng, một ngàn người tinh nhuệ của Ngạo Thiên Minh, còn có hơn trăm lính đánh thuê siêu cấp, tạo thành một đội ngũ công kích siêu cường. Mục tiêu của bọn họ, chính là những tên võ sĩ ở những khu phố đã chiếm đóng tại HongKong. Còn Tiêu Thu Phong dẫn theo Thần Binh Chiến Đội đối phó với Tá Đẳng Tuyền Sinh.

Hôm nay nhất định là một ngày đầy máu.

Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi cũng không ở lại, nhìn toàn thể trên dưới Ngạo Thiên Minh, khi Tiêu Thu Phong phản nộ, đầu chí tận trời, trải qua mấy ngày vất vả, nội tâm của các nàng cũng không nhận được sự cuồng động, tự mình dẫn người, công kích phân bộ của Sơn Khẩu Minh.

Các nàng không phải là những người đàn bà bình thường, nghĩa khí đã thấm vào tận trong máu, dưới bầu không khí như vậy, không ai cam tâm làm rùa rút đầu, mặc dù Tiêu Thu Phong đã yêu cầu các nàng ở lại, nhưng các nàng vẫn kiên trì, cái này, cũng chỉ thế thôi ...

Tá Đẳng Tuyền Sanh thu nhận tin tức, cũng là lúc Ngạo Thiên Minh bắt đầu công kích, những người của Sơn Khẩu Minh lúc đầu chiến thắng, đang đắm mình trong cuồng hoa, bị Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi dẫn người chém giết, ứng phó không kịp, chết rất nhiều, tình hình chiến đấu ở năm khu đầu rất thuận lợi. Nhưng đến khu thứ sáu, số lượng ninja đã tăng lên.

Bước tiến bị cản trở, là do thân pháp quỷ mị của ninja, tựa như quỷ mị bàn. Mỗi lần xuất hiện, là lại có một thành viên của Ngạo Thiên Minh ngã xuống, nhưng điều này không làm ai sợ hãi lùi bước.

“Chúng ta là Ngạo Thiên Minh, trước mặt lão Thiên càng không chịu khuất phục, không cần để ý đến đám tiểu quỷ, các huynh đệ, có Tiêu thiếu gia, thắng lợi vĩnh viễn thuộc về chúng ta, thuộc về Ngạo Thiên Minh chúng ta, mọi người theo tôi, xông lên”

Thập Tam Muội dùng tên của Tiêu thiếu gia trong lời nói, làm kích động nhiệt huyết trong lòng mọi người, bởi vì không ai đã quên, ngày đó Tiêu thiếu gia đấu với Tá Đẳng Tam Lang, loại tín niệm này, cả đời cũng không đổi, chết cũng không hối.

“Giết ... giết ...” Dưới sự dẫn dắt của Hồ Đầu, một ngàn thành viên của Ngạo Thiên Minh này, không sợ sinh tử tiến tới, đao léo lên, súng nổ, tiếng hét thảm vang lên ... máu đã thành sông.

Tá Đẳng Tuyền Sanh đã triệu tập ba trăm võ sĩ. Còn Tiêu Thu Phong cùng Lý Cường Bình và sáu Thần Binh đội viên đã chạy đến.

Tám người bọn họ, đã đứng trên sườn núi, nhìn thấy đám người đang tập hợp giữa sân, Tiêu Thu Phong thần nhiên cười : “Cường Bình, có thể đối phó bao nhiêu người?”

Mặc dù Lý Cường Bình đã huyết chiến một ngày, chém giết võ sĩ đã vượt quá ba mươi mạng, nhưng bây giờ đã chịu ảnh hưởng của sự cuồng dại từ Tiêu Thu Phong, không cam chịu yếu thế.

“ Bao nhiêu? Tiêu thiếu gia thật sự rất coi trọng chúng, tôi có thể giết một trăm người”

Lý Cường Bình vừa nói xong, thần binh đội viên đã mở miệng.

“Tiêu thiếu gia, tôi có thể làm thật năm mươi ...”

“Tôi có thể đối phó ba mươi ...”

Bọn họ không khoa trương, cũng không dối trá, đây là lực lượng thật sự của họ, trước mặt Tiêu Thu Phong, bọn họ luôn có đủ dũng khí.

Trong khoảng một phút ngắn ngủi này, ba trăm võ sĩ, đã bị tám người “màn thịt”. Trong mắt của họ, những tên võ sĩ này đã chết, chết từ lúc họ báo danh, lúc động thủ, họ chỉ chăm chú đếm số.

“Lão quỷ Tá Đằng giao cho tôi, các người còn chờ gì nữa?”

Lý Cường Bình là người động thủ đầu tiên, sau đó là sáu thần binh đội viên, Tiêu Thu Phong là người cuối cùng.

Từ ngày có được Vũ Chi Phách, chân khí nội thể của Tiêu Thu Phong đã không còn mệnh mông, mà là thâm sâu khó lường. Loại nội liễm lạnh nhạt này, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ, cuối cùng có phải là một ngày tiến ngàn dặm không? Chỉ biết là, sức mạnh này, đã vượt qua sự thừa nhận lúc trước của hắn.

Trước kia cảm thấy mình rất mạnh, nhưng đứng trước Vũ Chi Phách, hắn chỉ thấy mình như một con mèo nhỏ, đây cũng là một cảnh giới khác biệt.

Hắn đã không úy kỵ địch nhân trước mặt, ngay cả Tá Đằng Tuyền Sanh cũng không xứng làm đối thủ của hắn, chỉ là, hắn mơ hồ cảm nhận được, trong đám võ sĩ này, còn có một lượng lực ẩn dấu, hoặc có lẽ đây là thứ hắn phải đối mặt.

Nhưng không nói ra, sợ rằng sẽ đả kích tư tưởng của thần binh đội viên. Bất quá, nếu là cao thủ, vậy thì phải là của hắn. Nhưng tên võ sĩ này, dám tấn công vào lực lượng cường đại ở HongKong, Tiêu Thu Phong muốn biết, chúng rốt cuộc dựa vào cái gì?

Khi hắn đang trầm tư một chút, thì Lý Cường Bình đã như mãnh hổ xuất sơn, nhảy vào giữa đám võ sĩ, hét lớn : “Lão tử đến tổng tiền các người lần cuối, còn không biết cảm ơn sao?”

Ngay sau đó, thần binh đội viên cũng nhảy vào. Trong khoảng thời gian ngắn, sự giết chóc mãnh liệt, đã âm âm xuất hiện, phá tan sự yên lặng hằng ngày của khu xóm nhỏ.

220. Chương 220: Kẻ Địch Không Nên Xuất Hiện

Con mắt của Tá Đằng Tuyền Sanh mang theo một sự âm u lạnh lùng, nhìn chằm chằm mấy thân ảnh trong đám võ sĩ, trên mặt chợt xuất hiện sự cười nhạo, đối mặt với ba trăm võ sĩ, cũng có thể coi là cao thủ cường đại, nhưng hắn không cần sợ hãi, càng huống chi chỗ này còn có bốn mươi tám Ảnh tử siêu cấp.

“Vây lại, không để cho một kẻ nào thoát ...” Tá Đằng Tuyền Sanh hét lớn, võ sĩ cầm đao sắc bén trong tay, đồng loạt bổ xuống bảy người.

Nhưng đám Lý Cường Bình làm sao để bị vây lại được, chỉ để ý chém giết, đứng gần với đám võ sĩ, chỉ bình tĩnh ra một chiêu trí mạng, nếu không chặt cổ, thì cũng bẻ gãy chân, dù sao cũng ngã xuống đất, không có khả năng đứng dậy.

Lúc Tiêu Thu Phong đi đến trước mặt hắn, Tá Đằng Tuyền Sanh mở to hai mắt, một áp lực khản trương đã vây quanh hắn. Trước mặt người đàn ông này, hắn cảm thấy một nỗi sợ chưa từng có.

Cố gắng nhẫn nại, ổn định nhịp thở, hắn cố làm cho bản thân không run rẩy, hắn là gia chủ của Tá Đằng gia Sơn Khẩu Minh, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào cười nhạo.

“Mày ... mày chính là Tiêu thiếu gia của Ngạo Thiên Minh, kẻ giết con trai tao?”

“Không chỉ giết con mày, hôm nay còn giết luôn mày ...” Đối với người của Sơn Khẩu Minh, hắn không có hảo cảm, giờ phút này càng nói càng lãng phí thời gian, Tiêu Thu Phong lời đành chỉ kích, lực lượng đã ngưng tụ xong, cũng không muốn nói nhảm làm gì.

Tá Đằng Tuyền Sanh cười đắc ý, nói : “Hôm nay tao muốn nhìn xem, mày giết tao như thế nào?”

Bởi vì hắn đã có người giúp đỡ, cũng không biết lúc nào mà bên cạnh hắn, bốn mươi tám người đã xuất hiện, mặc dù không nói gì, nhưng Tiêu Thu Phong cũng cảm thấy một nỗi khiếp sợ vô cùng.

Khiếp sợ không phải vì sợ hãi, mà bởi vì trên người của những kẻ này, hẳn nhận ra thứ gì đó rất quen thuộc, chính là thân pháp Ảnh tử, mặc dù không hiểu gì, và cũng kém rất xa, nhưng quả thật là thân pháp Ảnh tử.

Tá Đẳng Tuyền Sanh sững sốt, trong lòng thở phào, hẳn biết rằng, những người cường đại này, nhất định có thể đối phó với Tiêu thiếu gia của Ngạo Thiên Minh, lời này quả thật không giả, nhìn thấy Tiêu Thu Phong trầm tư, trong lòng hẳn nhận định, đây là biểu hiện của sợ hãi.

“Đây là cao thủ của Hắc Dạ, thế gian không có lực lượng nào có thể chống đối được. Mà nhìn đi, trời sẽ tối nhanh, sẽ trở thành thế giới của họ.

Những người này tự nhiên lại biết thân pháp của hắn, Tiêu Thu Phong nhất thời có chút rối loạn. Thân pháp này, người biết cũng không nhiều lắm, cho dù là biết, người có thể hiểu rõ được bí quyết cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hẳn đã không dám nghĩ nữa.

Nếu người nào không biết, nhìn thấy những cao thủ Ảnh tử này, còn có thể tưởng rằng hẳn chính là thủ lĩnh của Hắc Dạ.

Một cơn tức giận trong lòng nổi lên, nhìn Tá Đẳng Tuyền Sanh hốt lú lo, cảm thấy phiền hết sức, Tiêu Thu Phong đã vọt lại, quát : “Mày nói nhảm nhiều quá”

Đao đã thành hình, trong lúc hoàng hôn này, đột nhiên xuất hiện ánh trắng, ngân quang phát ra, mang theo sự giết chóc lạnh lùng, làm cho người khác cảm thấy phát lạnh. Nhưng, điều kỳ quái hơn nữa chính là, bốn mươi tám người kia, chỉ lẳng lặng đứng vây quanh Tiêu Thu Phong, không ai tiến lên ngăn cản.

Đao khí sắc bén vừa ra, Tá Đẳng Tuyền Sanh đã có chút sợ hãi, không để ý đến tôn nghiêm của gia chủ, kêu lên : “Các người ... mau ... mau ngăn hắn lại ...”

Đao đã rút ra, hai tay nắm chặt, bỏ xuống lớp đao khí kia, nhưng bất luận hắn hò hét ra lệnh thế nào, nhưng người này cũng không động thủ, đều lạnh lùng trầm mặc, không nói một lời.

Tiêu Thu Phong đã biết, Tá Đẳng Tuyền Sanh, trong tay Hắc Dạ bất quá chỉ là một quân cờ, người bọn họ muốn đối phó chính là hắn, còn tên kia, sống chết thế nào mặc kệ. Giờ phút này xem như tặng hắn một phần nhân tình.

Tá Đẳng Tuyền Sanh cũng đã hiểu được, tức giận đến nỗi mất đi sự rụt rè, lớn tiếng mắng : “Bát cát, tên sứ giả ghê tởm, dám lừa gạt gia chủ, bốn gia chủ muốn đào mười tám đời tổ tông của Hà gia lên mà chửi”

Hà gia? Hà Hướng Nam!

Hành tung của hắn quả nhiên thần bí, trở thành sứ giả của Hắc Dạ.

Chẳng qua, giờ phút này Tiêu Thu Phong không có tâm tình để tìm hiểu những vấn đề này. Trừ một quân cờ đáng thương, hắn còn cần phải đối mặt với bốn mươi tám cao thủ Ảnh tử, đây mới là phần chính của cuộc chơi.

Tá Đẳng Tuyền Sanh từ thất vọng chuyển thành điên cuồng, hắn lớn tiếng quát : “Tá Đẳng gia tộc không sợ sinh tử, giết, giết, giết, giết hết tất cả bọn chúng!”

Còn hắn, đã múa đao, hình thành một thế Nghênh Phong Nhất Đao Trảm cuồng bạo, quả thật, so với Thanh Quang ở London, đây mới chính là Nghênh Phong Nhất Đao Trảm chân chính. Chỉ là, đao này vừa ra, đã quyết định số mệnh của hắn, tối nay, hắn phải chết.

Bởi vì Tiêu Thu Phong đã cẩn thận nghiên cứu qua chiêu thức này, mỗi lần cùng đám tiểu Nhật Bản đối địch, bọn chúng hình như đều dùng chiêu này, khí thế bàng bạc, như biển rộng mênh mông, người bình thường căn bản là không đỡ được, nếu may mắn đỡ được, thì cũng khó tránh cái chết.

Tá Đẳng Tuyền Sanh thân là gia chủ, đối với Nghênh Phong Nhất Đao Trảm, đã luyện thành hơn mười năm. Nhưng ngay cả như vậy, Tiêu Thu Phong vẫn tìm được ba sơ hở.

Một chỗ cũng đủ để chết, ba chỗ, đó là chết càng thêm chết!

Trời rớt cục đá tối, ánh mặt trời cuối cùng đã biến mất, nhưng giờ phút này, một tia sáng chói mắt phát ra, trong nháy mắt, một tiếng hét chói tai, cũng truyền ra.

Tá Đằng Tuyền Sanh đã ngã xuống đất, vì hắn chỉ còn một chân.

“Mày so với con mày còn kém lắm! Thật sự không xứng để tao động thủ giết mày, mày có thể sống, nhưng không bao lâu, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại tổng bộ Sơn Khẩu Minh”

Tiêu Thu Phong vừa nói xong, trên mặt của Tá Đằng Tuyền Sanh, càng lúc càng u ám hơn, mặt đầy mồ hôi, làm cho người ta không nhìn ra, hắn vì thống khổ, hay vì kích động.

Bốn mươi tám Ảnh tử đã động thủ, động tác của chúng rất kỳ quái, không phải tấn công, mà là vây, hình thành một vòng vây ba tầng bên ngoài giống như những binh lính được huấn luyện trên chiến trường, bọn họ hợp thành một trận thế rất huyền diệu.

“Vô Ảnh Phiêu Miểu trận ...”Càng không dám nghĩ, thì những thứ quen thuộc càng xuất hiện trước mắt. Tiêu Thu Phong trong một phút, cơ hồ như rất tuyệt vọng với nhiều người, loại trận pháp này xuất hiện ở đây, đại diện cho sự tín nhiệm năm xưa, đã hoàn toàn bị phá hủy.

Bọn họ chính là bộ đội Ảnh tử, có địa vị siêu cấp, từ hai mươi năm trước đã bắt đầu huấn luyện, đây là lần đầu tiên họ xuất chiến, mà tất cả, chỉ vì người đàn ông trước mặt.

“Hư vô trận ...”Theo một tiếng quát nhẹ, trận thức lại biến, bốn mươi tám thân ảnh, hình thành một chi thể hư ảo, biến hóa khó lường, thân hình họ giống nhau, ăn mặc giống nhau, thậm chí tuổi tác cũng giống nhau. Trong đêm tối, nếu chỉ nhìn bằng hai mắt thường, bọn họ chỉ có một người.

Tiêu Thu Phong lẳng lặng đứng đó, bên tai truyền đến những tiếng chém giết, còn có những tiếng hít thở của bốn mươi tám người này, cũng đã lọt rõ ràng vào tai.

Nội mạch bên trong, đã chạy khắp toàn thân, lực lượng của bốn mươi tám người này, quả thật đã rất mạnh, nếu không có Vô Chi Phách, thắng bại tối nay, khó có thể đoán trước được, ngay cả Lý Cường Bình, một binh vương siêu cấp, cũng không có biện pháp nào thoát từ trong trận này ra được.

Tiêu Thu Phong căn bản là không muốn thoát, hắn muốn giết, huyết sát phá vây, hắn muốn nói cho người kia biết, cho dù là lực lượng mạnh cỡ nào, cũng không cần được bước chân hắn, hắn không còn là Ảnh tử, hắn là Tiêu Thu Phong.

Yêu và Hận luôn luôn song hành với nhau, giờ phút này, trong lòng Tiêu Thu Phong đã tràn ngập thù hận, thân pháp Ảnh tử và Vô Ảnh Phiêu Miểu trận, vốn không nên xuất hiện ở đây.

Nhưng, nó đã xuất hiện!!!

Tất cả chuyện này, tựa hồ như đã quay về điểm khởi đầu!

Ngẩng đầu lên, song chưởng của Tiêu Thu Phong bỗng nhiên căng ra, nắm chặt thành hai đấm. như hai chùy hoàng kim, tách ra để trước ngực. Lực lượng này, làm cho ngay cả không khí ở đây cũng tăng xoáy theo, cuộn cuộn không ngừng, thao thao bất tuyệt.

Những tàn sóng vô hình ập đến, rồi từ từ hạ xuống, nhưng bốn mươi tám cao thủ Ảnh tử, cũng đã động.

Chém giết, chậm rãi lan ra, nhìn những người này, Tiêu Thu Phong biết, lực lượng của mình, vẫn chưa đủ cường đại.

Bốn mươi tám người, không nói một lời, cũng không ai lùi bước, giống như cầm diêm không sợ, bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó chính là giết chết Tiêu Thu Phong, hoàn thành sứ mạng.

Quyền đã đánh ra, lực lượng cường đại như chìm vào trong biển, bị lỗ đen vũ trụ hút vào, không chút tác dụng. Tiêu Thu Phong cảm thấy mình như đi vào trong sương mù, không tìm được đường ra, mất đi mục tiêu.

“ĐAO ... CHI ... TÂM ... QUYẾT!!!!”

Từng chữ nói ra, lực lượng trong cơ thể cũng tăng mạnh lên, bốn chữ này ra, lực lượng đã hình thành chi thể cuồng phách, đao hình lãnh đạm của Tiêu Thu Phong đã xuất hiện.

So với Đao Tâm trước kia, loại đao khí này, quang mang nhạt hơn nhiều, nhưng khí tức cũng có vẻ nội liễm hơn, không có chút lỗ mảng. Đây là một lực lượng thật sự, tinh khiết vô cùng.

Nhưng cũng là một lực lượng hữu hiệu nhất, hữu hiệu mà trí mạng!

Quang mang nhàn nhạt tán ra, bắt đầu khởi động cường hân chi tức, không người nào có thể kháng cự.

Ba tên cao thủ Ảnh tử đứng mũi chịu sào đã bị chém ngang, máu bay đầy trời. Chúng thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu, đã bị phân thân rơi xuống đất.

Có thể thấy được, đao thể cực nhanh, vô cùng tàn nhẫn, sát khí mãnh liệt.

“Tiểu Hành Trần!” Lại một tiếng quát nhẹ, trận thức lại đổi, vị trí ba người bị mất nhanh chóng được lấp đầy, bốn mươi lăm Ảnh tử, vẫn vô cùng sắc bén.

221. Chương 221: Long Tuyệt Tam Thức

Trận thế thay đổi, khí kinh của Tiêu Thu Phong cũng được đề cao. Kim quang vỡ ra hình thành một vầng sáng chói mắt trong đêm tối. Hắn bị bốn mươi năm cao thủ vây bắt, giống như thiên cầu thực nguyệt vậy.

Ba cao thủ bị giết, tất cả mọi người lập tức trở nên ngưng trọng. Nhưng sự tàn khốc máu lạnh này lại càng làm cho bốn phía giết chóc thêm mãnh liệt. Lý Cường Bình đã vận dứt cổ tên võ sĩ thứ mười sáu.

“Mẹ nó. Lão tử đã giết chết mười sáu tên. Bọn mày nhanh lên đi, không nên thua bởi Tiêu thiếu gia” Lý Cường Bình cũng cảm nhận được sự cường đại của bốn mươi tám người này. Hắn rất kinh hãi đồng thời xuống tay càng thêm độc ác. Giờ phút này chỉ là giết chóc không có bất cứ thứ gì khác. Chiêu thức và thủ đoạn dường như cũng không quan trọng.

“Cường ca, tôi cũng giết chết mười một tên...” Một thần binh lập tức mở miệng, thân hình lóe lên lại dùng đao đâm thủng tim một tên võ sĩ. Cười ha hả nói: “Mười hai tên”

Tá Đẳng tiên sinh vẫn chưa chết. Lúc này đang được hai võ sĩ đỡ đứng lên. Không thềm để ý đến bốn tám cao thủ còn lại bao nhiêu, lớn tiếng quát: “Giết, giết chết bọn chúng”

Đám võ sĩ và Ninja đều là do hắn mang từ nhà đến đây. Mạng của bọn họ đều thuộc về hắn. Hắn lúc này là một chủ nhân đã ra lệnh như vậy, chỉ có thể liều mạng. áp lực này đối với Lý Cường Bình mà nói cũng không quá lạ quan.

Tiêu Thu Phong chém tay xuống, hừ lạnh một tiếng: “Ảnh Tử thân pháp. Tao cho bọn mày biết thế nào mới là Ảnh Tử thân pháp chân chính”

Thân hình hắn như không khí, dung nhập vào trong đó và biến mất. Từng đóa hoa máu bắn tung lên. Lúc hắn xuất hiện đã có hai cao thủ Ảnh Tử bị giết.

Còn có một người bị hắn nắm cổ, từ từ nhấc lên, cần cổ phát ra tiếng “răng rắc”. Mặc dù người này vẫn đang không ngừng giãy dụa, nhưng cuối cùng không thể chạy thoát khỏi lưỡi hải tử thần. Đầu thai kiếp khác.

Bóng ma giết chóc thể này đang không ngừng hành hạ lòng tin của cao thủ Ảnh Tử.

Bọn họ rất mạnh. Đáng tiếc bọn họ gặp phải người còn biến thái hơn.

“Ba mươi sáu tên” Số người giảm đi, trận thức lại biến đổi. Nhưng mặc kệ trận thế chắc chắn đến thế nào cũng không thể ngăn cản được lực lượng cường đại của Tiêu Thu Phong.

Có lẽ là do quy luật đào thải, những kẻ yếu ớt đã bị giết chết. Trận thế do ba mươi sáu tên tạo thành có lực lượng càng làm cho người ta khó có thể đề phòng. Mỗi một sơ hở dù nhỏ nhất cũng có thể bị trúng quyền. Mỗi một giây, Tiêu Thu Phong phải đối mặt không chỉ có ba người.

Một cơn lửa giận vô hình đang thiêu đốt trong mắt Tiêu Thu Phong. Thần quang lạnh lẽo không có một chút tình cảm. Giết, giết, trong lòng hắn chỉ còn có sự giết chóc vô tận.

Thân hình bay lên không, ít nhất có mười cao thủ Ảnh Tử đã từ bốn phía nhảy lên. Trên trời dưới đất, ba mươi sáu người tạo thành hàng phòng ngự vô cùng chắc chắn. Nhưng tay Tiêu Thu Phong lại từ từ giãn ra, hình thành một thể thức rất kỳ quái.

Một đạo kinh khí còn cường đại hơn cả đao tâm phát ra.

“Long.... Phá.... Thiên” Đây mới là tuyệt kỹ chính thức của Tiêu gia. Từ khi nhận được tờ giấy ghi chiêu thức này ở chỗ bác, hắn đã ghi nhớ trong lòng. Chỉ vì che dấu thân thể thực sự của mình nên vẫn không dám sử dụng. Hơn nữa Long biến tâm quyết mặc dù có ba chiêu, nhưng chiêu chiêu lại vô cùng cường đại. Cần phải có nội lực rất mạnh để chống đỡ, nếu không thì không thể nào phát ra được. Hắn cũng không có cách nào dễ dàng sử dụng ba chiêu thức này.

Nhưng lúc này hắn đã bị đám Ảnh Tử cuốn lấy làm cho giận dữ.

“Lui...” người chỉ huy trận là người mạnh nhất. Ba chữ Long Phá Thiên vừa ra, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, con người vừa động không khỏi sợ hãi. Nhưng chữ lui đã quá muộn.

Mười cao thủ Ảnh Tử chặn lại có sáu người chết ngay tại chỗ. Bốn người còn lại bị cương kinh xâm nhập vào trong cơ thể, lúc này đang nằm ở một bên, đau đớn giãy dụa.

“Mày sao biết Long biến tam tuyệt của Long Thần. Rốt cuộc mày là ai?”

Người chỉ huy trận vốn lạnh nhạt và khinh thường, sau khi nhìn thấy chiêu vừa rồi trong mắt đã có chút kích động. bởi vì trong bốn mươi tám cao thủ Ảnh Tử. Chỉ có mình hắn mới biết căn nguyên của bộ đội Ảnh Tử.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói: “Tao là ai không cần mày biết. Nghe nói Long biến tam tuyệt còn có thể tiến hóa. Hôm nay tao sẽ cho mày biết thể nào là kỳ tích của tam tuyệt”

Nói xong lập tức thi triển chiêu thức thứ hai Long Diệt Thiên.

“Mau lui lại” Chiêu thứ hai vừa xuất hiện, người đàn ông trung niên chỉ huy biến sắc hét lớn. Giờ phút này dù là hắn nếu chậm một bước có lẽ ngay cả mạng sống cũng không thể giữ nổi.

Bộ đội Ảnh Tử có thân pháp cực nhanh. Nhưng cuối cùng vẫn có người chậm một bước. Loại lực lượng siêu việt này gần như đã đạt đến đỉnh của con người. Lại có mười ba Ảnh Tử bị giết một cách tàn nhẫn. Đây đúng là đồ sát.

Hai chiêu trôi qua, lúc này trong đội ngũ Ảnh Tử còn có thể đứng im chỉ còn mười sáu người. Nhưng trận đã bị phá. Người ở trận nhãn biết nhiệm vụ tối nay đã thất bại. Hắn cũng không ngờ đến người thanh niên này lại có quan hệ với Long Thần. Trên người lại có Long biến tam tuyệt của Long Thần.

Một giây cũng không dám dừng lại, người này quát lên: “Đi...” Chính hắn đã từ trong trận nhãn phi ra, trốn chạy.

Tiêu Thu Phong bị giết chóc kích động, lạnh lùng nói: “Mày còn chưa thử qua thức thứ ba của tao mà”

“Long Biến...” Thức Long Biến cuối cùng này, Long đã thay đổi thành Thần Long.

Thân hình Tiêu Thu Phong biến thành kim long bốn chân, cuồng long vung trảo, không thể địch nổi.

Mọi người chỉ cảm thấy kim quang lóe lên. Một con kim long uy nghiêm đã xuất hiện trong đêm tối, chiếu sáng chiến trường.

Theo kim quang lóe lên là tiếng kêu thảm thiết trước khi chết.

Tiêu Thu Phong hận đội ngũ dám lấy tên Ảnh Tử của hắn, thề giết hết. Thân hình vừa động, long hình hét lên. Mười sáu người còn lại dưới lực lượng cường đại này có sáu người bạo thể mà chết. Thân thể vỡ thành nhiều khối, máu văng tung tóe. Dưới vầng kim quang chiếu rọi trông càng thêm đẹp mắt.

Tất cả đều do máu tạo thành.

Người chỉ huy trận kinh hãi, nhưng không quay đầu lại nhìn một cái. Bởi vì hắn không dám. Bộ đội Ảnh Tử có bốn tám người, số người còn sống chỉ có sáu người. Sự cường đại của người đàn ông đó, không chỉ hắn không ngờ tới. Có lẽ ngay cả cảnh trưởng cũng không ngờ tới.

Tá Đẳng tiên sinh nhìn cao thủ Ảnh Tử hoảng sợ bỏ chạy, trái tim đã âm thầm đến cực điểm. Vừa nãy còn hô hào liều mạng, lúc này đã đổi thành lảm bảm: “Không có khả năng, không có khả năng”

Nhìn thấy Long biến tam tuyệt của Tiêu Thu Phong, hắn như nhớ lại cơn ác mộng hai mươi năm năm về trước. Người đàn ông như Thần Long kia giống hệt như người đàn ông trước mặt này. Trong một đêm giết chết gần ngàn võ sĩ tinh anh của Sơn Khẩu Minh, gần như làm cho Sơn Khẩu Minh bị hủy diệt.

Mặc dù đã qua khá lâu nhưng đối với những người lớn tuổi đã trải qua đêm đó mà nói, đây là một cơn ác mộng đi theo suốt cuộc đời.

Che dấu ở trong lòng, nhưng giờ phút này đã hoàn toàn bị vạch trần.

Đây là số mệnh. Thần Long không phải cũng là số mệnh sao?

Năm đó tam đại cao thủ phương Đông là Long Thần Tiêu Mại Phi, Long Tương Long Phi, Long Thương Nùng Băng Liệt.

Làm bọn họ sợ hãi nhất chính là Long Thần. Bởi vì lực lượng của hắn không phải người có thể chống nổi. Nhưng thật không ngờ, giờ phút này lại diễn ra cảnh tượng đó. Nhìn đám võ sĩ bị tàn sát ngay trước mặt, Tá Đẳng tiên sinh cười lên như một người điên.

Rất nhanh ngoại trừ Tá Đẳng tiên sinh đang cười cười điên dại cùng với ba võ sĩ phía sau hắn, đã không còn một võ sĩ nào đứng vững. Dù không chết thì cũng thành người tàn phế.

Tiêu Thu Phong cuối cùng cũng không ra tay. Hắn cứ đứng lẳng lặng ở một bên. Nhưng đối với Lý Cường Binh và Thần binh chiến đội mà nói đây là một sự tin tưởng, tin tưởng bất bại.

Sự xuất hiện của bộ đội Ảnh Tử làm cho Tiêu Thu Phong nghĩ đến rất nhiều chuyện. Có lẽ có một số việc đã bắt đầu từ hai năm trước. Điều hắn muốn bây giờ chính là lực lượng. Lực lượng hơn tất cả.

Thần binh chiến đội còn chưa được ma luyện đủ. Còn cần phải cho bọn họ gặp nhiều nghịch cảnh hơn nữa.

Giờ phút này ngay cả Lý Cường Binh cũng không biết. Nếu như hắn bị thương trong trận chiến này có lẽ Tiêu Thu Phong cũng sẽ không cứu bọn họ. Chỉ có làm cho bọn họ đau đớn, bọn họ mới biết được phải làm cho mình càng cường đại hơn.

“Để Thiết Trụ đến đây mang toàn bộ Thần binh chiến đội trở về. Lực lượng của các anh còn chưa làm tôi hài lòng. Tôi muốn một lần nữa huấn luyện các anh”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng ra lệnh, nói xong quay người rời đi. Lý Cường Binh không dám nói lời nào. Thần binh chiến đội ở phía sau cũng không có một ai dám mở miệng. bọn họ đã dùng hết toàn lực, trận chiến này cũng rất huy hoàng. Nhưng bọn họ biết, vĩnh viễn không thể nào đạt được trình độ của Tiêu thiếu gia.

Nếu như Tiêu thiếu gia là một tướng quân. Như vậy bọn họ vĩnh viễn cũng chỉ là một quân binh, cũng chỉ xứng là một quân binh.

Thần binh chiến đội quả thực rất cường đại. Ít nhất lúc này đã hơn xa quân thần. Nhưng đây vẫn không phải là kết quả Tiêu Thu Phong muốn. Đặc biệt là khi bộ đại Ảnh Tử xuất hiện. Còn có những biến cố trong thời gian qua, hắn muốn lực lượng của mình càng cường đại hơn.

Trận chiến này với Ngạo Thiên Minh đã tổn thất nặng nề. Nhưng khi giây phút khi thần binh quay về cứu viện, kết quả không có gì phải nghi ngờ. Tá Đẳng tiên sinh mặc dù còn sống nhưng trái tim hắn đã chết. Đám võ sĩ cũng đã mất đi lòng tin.

Nhìn gương mặt lạnh như băng của Tiêu Thu Phong. Giờ phút này dù là Thanh Bình Nhi cũng không dám tới gần.

“Xin lỗi, Bình Nhi. Lần trước đáp ứng chuyện của em, anh không làm được. Anh phải lập tức quay về. Em rất nghe lời, đúng không?”

Cảm nhận được sự an ủi nhẹ nhàng của Tiêu Thu Phong, Thanh Bình Nhi đưa mặt đến gần, gật đầu.

222. Chương 222: Ân Oán Từ Rất Lâu

Khi Tiêu Thu Phong đối mặt với Tá Đẳng tiên sinh và bộ đội Ảnh Tử thì ở Thượng Hải cũng đang diễn ra một cuộc chiến sinh tử.

Thiên võng của Phượng Hề quả nhiên danh bất hư truyền. Ngay ngày đầu tiên đã tìm được tung tích của Dao. Nhưng lại còn biết được thuốc phiện từ Tam Giác Vàng đã sớm vận chuyển qua Ấn Độ, sang Châu Âu. Mà Bộ Xà chính là người bày ra hành động đó.

Đã tìm ra Dao. Hoặc là đến hôm nay Phượng Hề vẫn không rõ Tiêu Thu Phong và Dao có thù oán gì. Nhưng rất rõ ràng bọn họ không phải bạn bè. Hơn nữa hướng đi của Dao chính là Thượng Hải. Điều này càng làm cho Phượng Hề thêm lo lắng.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là thông báo cho Tiêu Thu Phong. Nhưng tin tức truyền về từ Hongkong nói cho nàng biết, lần này chỉ có thể dựa vào chính mình. Tiêu Thu Phong đang huyết chiến với Sơn Khẩu Minh, không thể nào phân thân.

Không còn cách nào khác, tuyệt đối không thể cho phép người này tiến vào Thượng Hải trở thành mối uy hiếp của Tiêu thiếu gia. Trong lòng Phượng Hề tràn ngập sát khí.

Rất nhiều người đều nhận định Dao là một cao thủ. Nhưng chính Dao lại không cho rằng như vậy. Hắn vẫn luôn tin rằng, hắn là một trí giả, dựa vào đầu óc chứ không phải bằng tay.

Cho nên mặc dù Tiêu Thu Phong vô công cái thế. Nhưng hắn cũng không cho rằng Tiêu Thu Phong có bao nhiêu uy hiếp đối với mình. Năm đó Ảnh Tử lợi hại đến như vậy mà vẫn bị hắn tính kế, thành một con ma ở nơi hoang vu đó sao.

Hắn nhận được lệnh của sư môn là quay về phục mệnh. Nhưng hắn cũng không nghĩ có gì lớn. Dao Kiếm Môn truyền lưu đến hôm nay đã chỉ còn trên danh nghĩa. Hơn phân nửa cao thủ trong môn đã chia năm xẻ bảy, đều vì chủ của mình. Giống như hắn từ rất nhiều năm trước đã có chủ nhân.

Hắn không thuộc về Hắc Dạ, nhưng hắn và Hắc Dạ là bạn. Theo mệnh lệnh của chủ nhân, hắn mượn lực lượng của Hắc Dạ đối phó với một người. Nhưng thật không ngờ người này đã sớm là kẻ thù của Hắc Dạ. Nói Hắc Dạ giúp hắn, không bằng là hợp tác.

Mà người đó chính là Đông Nam Tiêu Thu Phong.

Trên người hắn dường như có gì đó quen thuộc của Ảnh Tử. Có lẽ vì lo lắng chuyện năm đó diễn ra, chủ nhân ra lệnh cần phải nghĩ mọi biện pháp phá hủy thế lực của Tiêu Thu Phong ở Đông Nam.

Lúc này bão lửa xuất phát từ tay Hà Hướng Nam. Dao không thể không thừa nhận sử dụng âm mưu thì người thanh niên đó rất có bản lĩnh. Đừng nhìn hắn suốt ngày cười nhưng lại giống như một mũi kim trong bông, làm cho người ta cảm thấy đau nhức thì lúc đó đã cận kề cái chết.

Hắc Dạ có được vương quốc kinh tế khổng lồ, đang âm thầm ủng hộ hắn. Nhưng thời gian trước trên thế giới xuất hiện một tập đoàn rất cường đại. Theo tình báo tuyệt mật, tập đoàn này được xưng là Long Đẳng. chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi đã thôn tính được lợi nhuận hơn mười năm mà Hắc Dạ kiếm được.

Nếu không với sự khổng lồ của Hắc Dạ cũng không cần phải dùng đến thuốc phiện để tăng tài chính.

Thuốc phiện, vũ khí vốn là ngành buôn lậu lãi nhất trên thế giới. Mà bây giờ, lực lượng Hắc Dạ muốn đem hai ngành nghề kinh doanh này hình thành tập đoàn.

Tam Giác Vàng chỉ là bước đi đầu tiên. Điều này không quan hệ gì với hắn. Nhiệm vụ của Dao bây giờ là phá hủy Tiêu gia. Dù cho không giết được Tiêu Thu Phong cũng phải biến hắn thành chó nhà không tang, không chỗ dừng chân.

“Thủ lĩnh, chúng ta đã bị bao vây” Một tên tráng hán chạy đến trước mặt Dao, lạnh lùng bẩm báo.

Đao là một người đàn ông da trắng khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người rất bình thường. Ngoại trừ có chút mập mạp, hắn cũng không có điểm gì quá đặc biệt. Giống như một thanh đao được giấu kín. Từ bề ngoài thì căn bản không ai biết hắn chính là Đao. Một đao khách vô địch.

Đao ngăn người, không ngờ có người tìm được vị trí của hắn, quả là không đơn giản, hỏi: “Là ai?”

“Lực lượng của Tiêu gia. Người cầm đầu là một phụ nữ tên Phượng Hề”

Đao cũng biết Phượng Hề thủ lĩnh của Thiên Vồng. Đông Nam còn có người có thể tìm ra vị trí của hắn. Đáng tiếc nàng lại là người của Tiêu Thu Phong. Trên mặt Đao có chút nuối tiếc.

“Giết cô ta...” Đao không phải là một người đàn ông. Năm hai mươi tuổi khi rời khỏi sư môn, hắn đã không phải là đàn ông. Bởi vì tu luyện Tu La đao pháp, hắn đã trở nên điên cuồng. Cho nên hắn rất quý nhân tài, nhưng đối với phụ nữ hắn lại có vài phần căm hận.

Không thể có được nên hắn hận.

Tráng hán nhận lệnh nhưng chưa kịp đi ra đến cửa người đã bị đánh bay lại, bắn vào tường. đôi mắt đang trợn trừng, bị giết chết. Không có tiếng kêu thảm thiết, không có tiếng cảnh báo. Trong mắt Đao chỉ có sự kinh hãi. Thần binh chiến đội hôm qua đã bị hắn đánh bại, người mạnh nhất cũng phải nghỉ ngơi ít nhất mười ngày. Nhưng thật không ngờ, Đông Nam ngoại trừ Tiêu Thu Phong vẫn còn có người cường đại như vậy.

“Ai?”

Từ từ có một người đi vào. Người này Tiêu Thu Phong rất quen thuộc. Hắn chính là đại quản gia của Phượng Hề.

Hai tay hắn để sau lưng giống như một lão già đi dạo trong công viên. Ngẩng đầu nhìn Đao một cái, sau đó lại cúi xuống, có chút thương tiếc nói: “Ngọc Dịch, mày hẳn là biết tao. Tao đã tìm mày mười tám năm”

Mặt Đao hơi đổi, vội vàng kêu lên: “Đồ sư thúc...”

Đao Kiếm Môn đến đời Đao đã là đời thứ sáu. Mà Đồ sư thúc trước mặt chính là một trong ba đại cao thủ lợi hại nhất của đời thứ ba. Dù cho là Đao cũng không dám mạo phạm. Hắn đã mất tích mười tám năm, thật không ngờ vẫn còn sống.

“Sư thúc, người không nên hiểu lầm. Chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm mà thôi. Cháu không giết con gái chú, thật sự không mà”

Đó là một thảm kịch nhân gian. Vì hôm đó Đồ đã đợi suốt mười tám năm. Mười tám năm, hắn vì tìm được người sư đệ này nên mới đến nương tựa Phượng gia. Chủ yếu là dựa vào tình báo của Phượng gia để tìm được Đao. Nhưng thật không ngờ Ngọc Dịch năm đó lại là Đao nổi tiếng.

“Mày cho rằng tao có thể tin được mày sao?” Vợ bị người hiếp giết. Con gái mới hai tuổi bị người bóp cổ chết. Từ ngày đó Đồ đã không còn là Đồ. Hắn là một oan hồn muốn báo thù.

Mười tám năm qua, tất cả tình yêu của hắn đều dành cho Phượng Hề. Bởi vì Phượng Hề làm cho Đồ thấy được con gái của mình.

“Sư thúc, thật mà. Cháu không lừa chú. Chuyện đó là do Sư phụ cháu làm. Ông ta thấy sư thẩm trẻ tuổi xinh đẹp nên động tâm. Cháu...” Chưa nói hết câu ánh đao đã lóe lên. Đao đã ra tay.

Biết sư thúc có võ công cực cao, hắn cũng chỉ có thể đánh lén.

Máu bắn ra, tay của Đồ đã bị thương. Mặc Đồ càng lạnh hơn, càng đau lòng.

“Ngọc Dịch, mày vẫn như vậy, vẫn hèn hạ vô sỉ như thế”

“Sư thúc, không phải cháu hèn hạ vô sỉ, mà ông đã già. Có một số việc ông thật sự không nên nhắc lại. Chẳng qua sư thẩm tuyệt thật. Đó là người phụ nữ cuối cùng mà tôi đã chơi”

Đó vốn là một người phụ nữ thiếu thốn tình cảm. Đồ luyện võ đến si mê, ít quan tâm đến vợ. Điều này làm cho Ngọc Địch có cơ hội lấy lòng. Nhưng ai ngờ được hắn lại có lòng lang dạ sói. Cho dù không hài lòng với chồng nhưng nàng không nghĩ đến sự phản bội. Cho nên khiến cho Ngọc Địch tức tối.

Từ dụ dỗ biến thành hiếp giết. Thậm chí ngay cả đứa trẻ trên giường cũng không bỏ qua. Sau khi giết chết hắn liền rời bỏ sư môn. Đến tận bây giờ, trong sư môn vẫn không có ai biết được nguyên nhân thực sự.

Bởi vì có hai người biết được chuyện này đã đi mà không bao giờ trở lại. Chuyện xấu hổ như vậy, Đồ sao còn có thể ở lại Đạo Kiếm Môn chứ.

Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Hôm nay rốt cuộc làm cho hắn tìm được Đạo.

Nói thì dài dòng, tay Đồ mặc dù bị thương nhưng khí thế không giảm. Khí tức lạnh như băng bị chân kinh cường đại thúc dục phát ra một cơn sóng.

Đạo cũng không động nữa, tập trung tinh thần. Nhưng trong mắt hắn có ý châm biếm. Điều làm làm cho Đồ càng thêm điên cuồng.

Đối với bất cứ người đàn ông nào mà nói đây là nỗi sỉ nhục của cuộc đời. Huống chi người là còn là sư đệ đệ của hắn.

Võ học của Đạo Kiếm Môn, bọn họ cùng học một môn. Đạo chạm đao, kiếm chạm kiếm. Mười tám năm qua hai người gần như thể cùng lực địch.

“Sư thúc, thì ra ông lại là người như vậy, thật sự làm sư đệ đệ thất vọng. Nếu như sư thẩm dưới cừu tuyền biết được, nhất định sẽ hối hận vì lúc trước đã theo ông”

Đạo trong tay hắn khẽ đổi. Đạo khí Tu La diệt tuyệt mà Đạo Kiếm Môn cấm tu luyện như một luồng khí băng hàn chợt xuất hiện. Đồ biến sắc.

“Tu La đao”

Đạo hét lên: “Không sai. Sư thúc, ông hãy xem thế nào mới là Tu La đao pháp”

Tu La đao pháp là gì.

Độc ác, tàn nhẫn, đao đao trí mạng chính là Tu La đao. Đạo pháp tu luyện để giết người.

Hai đao đều đâm vào người nhưng Đồ đã ngã xuống mà Ngọc Địch chỉ ôm vết thương bên hông, tức giận mắng: “Thì ra lão quỷ đã luyện đến cảnh giới hóa không. Cũng may lão tử luyện Tu La đao, nếu không thật đúng là không thể giết được lão”

Đạo vùng tay lên muốn chém Đồ đang ngã xuống thành hai đoạn. Ngoài cửa truyền đến tiếng sấm, sau đó giọng nói của Phượng Hề truyền vào: “Nhanh, xông vào, giết hết”

Đạo không kịp suy nghĩ, thân hình vừa động đã lao ra ngoài cửa sổ. Dù sao lão già đã chết, không cần phải phát tiết lên xác hắn mà mất mạng mình.

Chỉ cần chữa thương xong, những người này hắn sẽ thu thập từng tên một.

223. Chương 223: Di Nguyên Cuối Cùng

Lúc Tiêu Thu Phong trở về, quần gia đang nằm trên giường, ngực quần đầy băng trắng, máu đỏ hồng nhưng ánh mắt rất tỉnh táo, giờ này hắn đang nhìn Phượng Hề đầy quan tâm.

Biết Phượng Hề hơn năm, Tiêu Thu Phong lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này khóc. Khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, cao quý giờ đầy nước mắt, trông rất ai oán. Cầm một chiếc khăn trong tay không ngừng lau nước mắt.

“Tiêu thiếu gia, cậu đã về. Xem ra ông trời đối với tôi không tệ, không ngờ cho tôi một chút hơi thở để nhìn thấy Tiêu thiếu gia. Tiêu thiếu gia, cậu lại đây”

Thấy Tiêu thiếu gia, Đồ mỉm cười. Năng lượng sinh mạng đang trôi đi làm cho hắn đã đến tình trạng đèn dầu sắp cạn. Lúc này hắn có thể tỉnh táo chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi. Hắn lúc này có thể ngủ bất cứ lúc nào, vừa ngủ là không thể tỉnh.

Tiêu Thu Phong đi tới, nhẹ nhàng cười an ủi: “ Yên tâm, chú sẽ tốt lên”.

Đồ lắc đầu nói:” Tiêu thiếu gia, cả đời tôi đã uống phí. Điều duy nhất làm tôi vui mừng đó là đã chăm sóc Phượng Hề lâu như vậy. Nhìn nó từ một đứa trẻ dần dần lớn lên, làm cho tôi cảm thấy mình như một người bố. Bây giờ tôi phải đi, không thể chăm sóc được cho nó nữa. Tiêu thiếu gia, xin cậu hãy chăm sóc Phượng Hề thay tôi”

“Mạng nó rất xấu, cả đời sẽ trải qua bầy đàn mất mát. Nhưng nó còn có thể dũng cảm kiên trì như vậy, đúng là một đứa nhỏ xuất sắc. Bất cứ người đàn ông nào có thể lấy được nó đều sẽ không hối hận. Tiêu thiếu gia, cậu cũng sẽ không hối hận”

Giơ tay lên, đặt tay Phượng Hề vào tay Tiêu Thu Phong, mặt đầy mong chờ.

“Tôi đáp ứng, chăm sóc Phượng Hề làm cho cô ấy hạnh phúc cả đời”.

Nói thêm cũng chỉ là lời dối trá. Đối với Đồ mà nói, điều duy nhất có thể an ủi hắn chính là làm cho tâm nguyện của hắn được hoàn thành. Mặc kệ hắn là ai, chỉ cần tình cảm đối với Phượng Hề đã đáng được tôn trọng.

“Tiểu Phượng, nỗi hận con theo năm tháng mà lớn dần lên. Nhưng chú hy vọng con có thể buông bỏ tất cả, làm một người phụ nữ chính thức. Tiêu thiếu gia là người đàn ông duy nhất mà chú thấy có thể xứng với con. Cậu ta là một người đàn ông chân chính, có thể gánh chịu mọi thứ. Có cậu ấy chăm sóc con, chú không có gì phải lo lắng. Các con nhất định sẽ hạnh phúc”

Nước mắt Phượng Hề lại rơi xuống, bởi vì khi Đồ nói những lời này, khí tức đã rối loạn, đôi mắt mệt mỏi muốn nhắm lại, nhưng lại đột nhiên mở ra, trên khuôn mặt bình thản đột nhiên trở nên căm hận.

“ Tiêu thiếu gia ...giúp tôi giết Dao...súc sinh”

Câu nói cuối cùng không thể nói hết. Nhưng Tiêu Thu Phong đã hiểu ra, hắn giơ tay lên từ từ vuốt mắt Đồ, nhẹ nhàng nói: “CHú yên tâm, tôi sẽ làm cho Dao chết rất thảm”

“Thu Phong...” Đồ là người thân thuộc nhất của nàng. Từ trước đến nay, tất cả buồn phiền, đau khổ Phượng Hề cũng chỉ có thể thổ lộ trước mặt hắn. Trong nháy mắt này nàng mới biết tình cảm đó xa hơn tình thâm.

Tiêu Thu Phong ôm Phượng Hề vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, nói: “Không nên quá thương tâm, tất cả có tôi gánh vác cho chị. Bất cứ ai làm chị đau khổ, tôi sẽ làm cho chúng đau khổ gấp vạn lần. Phượng Hề, tin tôi, trong tương lai chị sẽ không phải khóc như thế này nữa”

Phượng Hề gạt đầu, vùi mình vào lòng Tiêu Thu Phong, không hề động đậy. Nhưng tiếng khóc đã ngừng lại, có lẽ nàng rất mệt, Tiêu Thu Phong phát hiện nàng đã thiếp đi. Khuôn mặt xinh đẹp với những giọt nước mắt làm cho người ta cảm thấy yếu mềm.

Sau đó Tiêu Thu Phong mới biết được thân phận thật của lão quân gia và ân oán giữa hắn và Dao. Hắn thật không ngờ Dao lại tàn ác đến thế.

“Tiêu thiếu gia, tôi sẽ không bỏ qua cho hắn, nhất định không”

Đối mặt với nỗi hận thù của Phượng Hề, Tiêu Thu Phong không muốn nàng vì thù hận mà mất đi lý trí. Ôm nàng vào lòng, nói:” Phượng Hề, tất cả chuyện này giao cho tôi xử lý. Từ hôm nay trở đi chị hãy gọi tôi là Thu Phong. Những người phụ nữ của tôi đều gọi như vậy”

Trên khuôn mặt buồn bã có thêm một tia đỏ hồng mừng rỡ. Phượng Hề cuối cùng cũng không từ chối, khe khẽ gạt đầu. Đúng như lời Đồ nói, nàng thật sự hy vọng mình có thể là một người phụ nữ đúng nghĩa, buông tha tranh đấu, hưởng thụ hạnh phúc.

Mặc dù hạnh phúc này đến chậm một chút nhưng cuối cùng vẫn được thừa nhận, không phải sao?

Đêm đó, Tiêu Thu Phong không về mà canh giữ Hồng Lâu, canh cho Phượng Hề. Bởi vì nàng đang rất đau khổ nên cần hẩn an ủi.

Bốn cô nàng Ngọc Hoàn cảm nhận được Phượng Hề đang buồn bã nên cũng mất đi sự vui vẻ thường ngày. Cả Hồng Lâu chìm trong không khí u buồn, không muốn làm gì hết.

Ôm người phụ nữ này ngủ cả đêm mà không xảy ra chuyện gì. Điều này đối với Tiêu Thu Phong mà nói cũng là một việc ngoài ý muốn. Có lẽ trong lòng cũng rất hối tiếc, nhưng nhìn vẻ mặt buồn bã của Phượng Hề, hẳn thật sự chỉ còn cảm xúc quan tâm và che chở, quên hết mọi chuyện khác.

Sáng tỉnh dậy, trên mặt Phượng Hề xuất hiện nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng đánh thức Tiêu Phong đang nửa tỉnh nửa mê dậy.

“Thu Phong, cảm ơn anh. Nếu như không có anh, em thật sự mình không thể nào chịu nổi. Anh mau về đi, trong nhà nhất định rất lo lắng cho anh. Ở bên cạnh em một đêm, Phượng Hề đã rất thoải mái. Yên tâm, em sẽ kiên cường hơn xưa. Bởi vì em đã là người phụ nữ của thiếu gia đương nhiên không thể nào kém hơn so với những người khác, anh nói có đúng không?”

Hôm một cái, ngày mới sắp bắt đầu. Tiêu Thu Phong thấy Phượng Hề đã trấn tĩnh lại, an tâm không ít. Đặc biệt dặn dò bốn cô bé kia nhất định phải chăm sóc Phượng Hề chu đáo. Sau đó bố trí đội viên Thần Binh chiến đội canh giữ và Thiết Huyết vệ đội bảo vệ. Hẩn lặng lẽ rời đi.

Đột nhiên rời đi như vậy nhưng lại không nói hành tung của mình cho mọi người, tin rằng trong nhà rất lo lắng. Vừa về đến cửa, Ngọc Thẩm đã chạy ra: “thiếu gia, thiếu gia đã về”

Liễu Yên Nguyệt là người đầu tiên chạy ra khỏi phòng, lớn tiếng kêu lên: “Ông xã, anh đang về. Tốt quá, tốt quá. Anh không có việc gì, anh thật sự không có việc gì”

Theo sau đương nhiên là Điền Phù và Tiêu Viễn Hà. Trên mặt hai người đều nở nụ cười. Con trai đột nhiên đi khỏi làm cả Tiểu gia trở nên lo lắng. Đặc biệt lại thấy mấy cuộc bắn nhau làm chết vô số người, càng làm cho tim bọn họ sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Từ hôm qua đến giờ chưa ăn uống gì. Mặc dù lúc này vẫn còn sớm nhưng Tiêu Thu Phong đã lớn tiếng kêu lên: “Mẹ, con quên không nói. Hôm qua con chưa kịp ăn cơm. Mẹ làm cho con một chút đồ ăn, ăn no rồi nói”.

Tiêu Thu Phong nói ra làm cho Điền Phù lập tức hành động. không nói thêm một câu đã cùng với Ngọc Thẩm vào trong nhà bếp. Bà không thể làm gì nhiều cho con trai nên làm đồ ăn cho hẩn cũng đã hạnh phúc.

Không biết bọn họ nhận được tin tức từ chỗ nào, Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục đều đến, như là đã hẹn nhau từ trước vậy.

“Thu Phong, cháu không có việc gì sao? Làm chú lo lắng mất ngủ cả đêm. Cháu xem, sáng sớm chú đã đến đây, thật không ngờ Tôn cục trưởng cũng như vậy. Cháu xem, bọn chú sắp thành cú đêm rồi”

Tính cách của Triệu Quang Bình tốt hơn trước mấy phần. Buổi sáng thấy Tiêu Thu Phong bình yên vô sự ở trong nhà liền biết tất cả nguy cơ đã không có gì nữa nên nói đùa.

Tôn Khánh Dục rất lo lắng hỏi: “Thu Phong, cháu tìm được Bộ Xà chưa. Hôm qua ở địa phận của chú xảy ra một vụ đánh nhau lớn. Bây giờ chú vẫn chưa tìm được hung thủ. Được rồi, người chết là người của Hoàng Kim Thủy Thành. Cháu có biết là chuyện gì không?”

Giỏi, đường đường là một cục trưởng mà lại hỏi hẩn về chuyện này. Nếu như là người khác Tiêu Thu Phong sẽ không để ý đến, nhưng đây là chú của hẩn nên lắc đầu bất đắc dĩ: “Người chết là chú của Phượng Hề. Thực ra ông ta chết là vì Tiểu gia. Người giết ông ta là Đạo...”

“Đạo...” với thân phận của Tôn Khánh Dục đương nhiên không biết được tên gọi này. Nhưng Triệu Quang Bình không thể không biết. Bởi vì Đạo là bộ đội đặc công. Hẩn cũng chỉ gặp qua một lần.

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Hẩn là một người khá nguy hiểm. Chú, cháu sẽ cho người đưa cho chú một bức ảnh. Chú bảo cấp dưới chú ý hành tung của người này. Một khi có tin tức báo cho cháu biết. Các người

không thể nào đối phó được đâu”

Triệu Quang Bình ở bên cạnh hỏi: “Thu Phong, nghe nói hôm qua cháu đi Hồng Kông” Khi hỏi hẳn còn quan sát ánh mắt của Tiêu Thu Phong. Bởi vì có một số việc hẳn cũng không biết có nên hỏi hay không .

Nhưng Tiêu Thu Phong cũng không dấu giếm với bố của Triệu Nhược Thần. Hơn nữa ngày hôm qua chạy tới chạy lui là nhờ vào máy bay trực thăng mà ông ta phải ra.

“ Đúng ạ. Cháu hôm qua đúng là đi Hồng Kông nên mới lỡ mất cơ hội đối mặt với Dao. Nếu không nó lúc này đã là một người chết”

“Thu Phong, cháu muốn đối phó với Dao. Thân phận của Dao không bình thường, cháu...”

“Bác Triệu, bác yên tâm. Chuyện này cháu hiểu. Có chuyện gì cháu sẽ tự gánh chịu. Dao không thể không chết”

Về chuyện mình bị gài bẫy năm đó, hẳn không có cách nào nói với hai người này. Nhưng chỉ bằng việc Dao giết Đồ, làm cho Phượng Hề mất đi người thân thuộc nhất thì Dao đã phải mất mạng. Càng huống chi nếu làm cho hẳn ở lại Đông Nam sẽ là mối uy hiếp với Tiêu gia. Tiêu Thu Phong tuyệt đối không cho phép bất cứ nhân tố nào uy hiếp đến sự an toàn của Tiêu gia được tồn tại.

224. Chương 224: Lực Lượng Từ Từ Hiện Ra.

“ Cháu đi HongKong?” Tôn Khánh Dục ngăn người, vội vàng hỏi: “ Cháu, không phải cháu...”

Ông ta không nói hẳn ra. Bởi vì ông ta không thể tin nổi. Sáng sớm nhận được thông báo của HongKong, đêm qua xã hội đen đánh nhau làm chết hơn ngàn người. Quân đội đã tham gia điều tra. Vụ việc này đã vượt qua trình độ xã hội đen có thể đạt đến.

Triệu Quang Bình cũng rất tò mò nhìn Tiêu Thu Phong. Mặc dù nghe thành viên trên máy bay báo cáo. Nhưng có một số việc ông muốn nhìn người đàn ông này chính miệng nói ra.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, nói: “ Hai người không cần đoán. Ngạo Thiên Minh đúng là người của cháu. Hai người hẳn là đã nghe nói đến Sơn Khẩu Minh, một trong ba bang phái lớn nhất thế giới. Ngày hôm qua do bọn chúng tấn công Hong Kong, cho nên cháu phải đến đó một chuyến. Giết chết đám phá hoại, thật sự cũng không có gì lớn”

Đây đúng là không phải chuyện gì lớn. Trong lòng Tiêu Thu Phong điều hẳn sắp làm chính là chuyện lớn làm cả thế giới chấn động. Hẳn cũng nhân cơ hội này làm cho các thành viên của Thần binh chiến đội một lần nữa trở lên lớn mạnh. Lúc này không có quá nhiều thời gian để lãng phí.

Tôn Khánh Dục hít một hơi thật sâu. Ánh mắt của ông khi nhìn Tiêu Thu Phong đã khác. Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật, đây là điều ông không thể biết.

Xem ra trước kia vẫn coi cậu ta là một kẻ ăn chơi trác táng, đúng là quá ngu.

“Ông xã, ăn cơm, ăn cơm thôi. Có món ăn mà anh thích ăn nhất. Anh xem, thịt rất tươi, trong rất mềm, ngoài nóng, nhất định sẽ rất ngon” Bây giờ cơm cũng đã xong, Liễu Yên Nguyệt bưng ra từ trong bếp lớn tiếng gọi.

Tôn Khánh Dục lập tức đứng lên, nói với hai lão của Tiêu gia đi theo Liễu Yên Nguyệt : “ Chị ! Lâu rồi không thưởng thức tài nấu nướng của chị. Hôm nay em có diễn phúc ăn nó không đây?”

Tiêu Thu Phong đứng lên, mời: “ Bác Triệu, bác cũng dùng ăn cơm với nhà cháu. Mặc dù còn chưa đến thời gian ăn cơm. Nhưng bác có thể thưởng thức tài nghệ của mẹ cháu. Tuyệt đối không thua các đầu bếp chuyên nghiệp, rất ngon đó ạ”

“Triệu tư lệnh không nên khách khí. Anh chính là khách quý mà” Không biết chừng sau này còn thông gia nên Điền Phù đương nhiên rất nhiệt tình. Hơn nữa có mối quan hệ này, Triệu Quang Bình tuyệt đối không tìm Tiêu Gia gây phiền phức.

Triệu Quang Bình không thích ăn mậy. Điều ông ta muốn biết chính là chuyện về người đàn ông này. Giống như vừa nãy, ông ta biết Ngạo Thiên Minh là thế lực của hắn. Hơn nữa Phượng Hề Đông Nam cũng vậy. Như vậy với các chuyện mà ông ta làm trong tương lai sẽ có sự trợ giúp rất lớn. Ông ta hy vọng biết nhiều hơn một ít.

Đúng là những đồ ăn sáng bình thường nhưng hương vị lại khác. Tiêu Thu Phong nói không sai, tài nấu nướng của Diên Phù rất cao. Có thể thưởng thức là một điểm phúc. Khó trách mấy cô gái mỗi một lần đến Tiêu gia đều không nở rời đi.

Hai lão thiếu gia và Liễu Yên Nguyệt chỉ ngồi tiếp chuyện chứ không ăn, Liễu Yên Nguyệt làm mỗi một việc đó là gấp thức ăn cho Tiêu Thu Phong, giống như người vợ ngoan hiền nhất thế gian, chăm sóc người đàn ông mình yêu. Điều này làm cho Tôn Khánh Dục có chút ghen tị. Bởi vì lần trước sau khi nhìn thấy người phụ nữ này ở Hoàng Kim Thủy Thành, ông đã rất hâm mộ với sự bao dung của nàng.

Lấy được người phụ nữ như thế này làm vợ đúng là niềm ao ước của tất cả đàn ông trên đời. Thằng ranh Thu Phong này thật quá may mắn.

“ Thu Phong, cháu tiếp theo sẽ làm gì. Dao mặc dù bị thương nhưng cũng không phải người bình thường. Nếu như nó ẩn nấp ở Đông Nam vậy sẽ rất phiền phức”

Tiêu Thu Phong đưa bát không cho Liễu Yên Nguyệt để nàng xới cơm cho mình, mở miệng nói: “ Người này rất nguy hiểm. Bác Triệu, bác phụ trách tất cả các cửa khẩu, các bến xe, sân bay. Về phần các góc khuất trong thành phố sẽ do cháu xử lý. Không cần biết dùng biện pháp gì, nhất định phải tìm ra nó”

“ Yên tâm đi. Một khi cháu đã mở miệng, chú sao có thể không quản chứ. Lát nữa chú về sẽ thông báo xuống dưới. Chỉ cần thằng này dám lộ diện, chú đảm bảo ngay lập tức sẽ biết”

Triệu Quang Bình cũng nói: “ Việc này chú cũng sẽ báo cấp dưới lưu ý. Có tin tức chú sẽ lập tức thông báo cho cháu”

Tiêu Thu Phong gật đầu, nhắc nhở: “Chú, chú phải đặc biệt ra lệnh cho dù phát hiện ra tung tích của nó, cũng không được làm kinh động. Thông báo cho cháu là được”

Hai người đang định đứng dậy ra về. Tiêu Thu Phong nói thêm: “ Chuyện này nhất định phải nhanh. Bởi vì cháu sắp phải đi Nhật Bản. Sơn Khẩu Minh thật đáng ghét, cháu muốn cho bọn chúng một bài học”

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhưng biến hóa không ai mở miệng nói gì, cũng không hỏi. Có một số việc biết còn không tốt bằng không biết gì.

Người đàn ông này quả thực bọn họ không thể nào so sánh. Dù là biết, bọn họ cũng phải chôn dấu trong lòng. Bọn họ cũng là người thông minh. Bọn họ đều biết có một số việc không thể nói ra.

Tiêu Thu Phong nói ra những lời này cũng không phải không có ý gì. Đây là do hắn cố ý như vậy. Hắn muốn để cho hai người bọn họ thấy được lực lượng của mình. Để cho bọn họ một lòng với Tiêu gia. Như vậy Tiêu gia mới không phải lo gì ở Đông Nam này.

“ Ông xã, anh thật sự muốn đi Nhật Bản sao. Anh nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi. Anh nhìn anh xem, chạy đông chạy tây suốt ngày, người gầy đi bao nhiêu. Yên Nguyệt rất đau lòng đó. Anh biết không?”

Không thể phủ nhận, Liễu Yên Nguyệt mặc dù không giúp được gì cho hắn. Nhưng sự dịu dàng của nàng, sự quan tâm của nàng làm cho Tiêu Thu Phong mỗi khi dừng lại sẽ nghĩ đến người phụ nữ này đầu tiên.

Tiêu Thu Phong kéo nàng lại gần, để nàng ngồi lên đùi mình. Tư thế thân mật này ở nhà đã quen nhìn nên không trách. Hai người già cười cười, coi như không thấy gì.

“ Không nhanh như vậy đâu. Ở đây còn mấy việc chưa xử lý xong. Yên Nguyệt, mấy hôm nay em không cần đến công ty. Có chuyện gì bảo thư ký mang đến đây là được. Anh sợ em không an toàn” Chỉ cần Dao còn tồn tại vậy vẫn còn nguy hiểm. Nghe Phượng Hề nói đợt tấn công hôm qua dùng hơn một ngàn người mà vẫn có không ít người trốn ra được. Nếu như bị Dao tập kết lại thì đó cũng là một lực lượng rất lớn, không thể coi thường.

Liễu Yên Nguyệt không hỏi tại sao chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Chỉ cần do Tiêu Thu Phong nói, nàng đều nghe theo. Giống như một người vợ thời cổ đại vậy. Trong lòng đàn ông, nàng gần như là một người vợ hoàn hảo.

Nói xong với Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong quay sang nói với bố mẹ : “ Bố, mẹ, hai người cũng như vậy. Mấy ngày này cũng không nên ra ngoài. Say này ở Tiêu gia trang con sẽ phái thêm nhiều người đến đây bảo vệ bố mẹ, đề phòng bất trắc.”

Thực ra từ lâu rồi, Tiêu gia cũng đã mời vệ sĩ tư nhân. Nhưng từ khi Tiêu Thu Phong làm ra các chuyện càng lúc càng lớn nên vệ sĩ tư nhân đã không còn có tác dụng.

Tiêu Viễn Hà vốn định mở miệng nói nhưng Điền Phù đã gật đầu cười nói: “Được rồi, chuyện này bố mẹ coi như không biết. Con nói như thế nào thì làm như vậy”

Tiêu Thu Phong cười, nói thêm: “Được rồi, có chuyện con muốn thương lượng với mọi người một chút. Phượng Hề gần đây không an toàn cho lắm. Con muốn cô ấy đến nhà chúng ta ở. Như vậy cũng tiện bảo vệ hơn. Nếu không con phải chiếu cố cả hai bên cũng có chút phiền phức”

“Được, được, đây không phải chuyện gì lớn, bảo nó mau đến đây đi. Có người làm bạn, mẹ rất vui” Điền Phù mở miệng trước tiên. Đối với Phượng Hề bà rất có cảm tình. Ai bảo người phụ nữ này rất thành thực, thất đức lắm, sinh nở rất tốt.

Liễu Yên Nguyệt không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng nàng rất thiện lương, nghe nói Phượng Hề có nguy hiểm nên đương nhiên không thể thấy chết không cứu. Nghe vậy liền nói: “ ông xã. Chuyện như thế này anh không cần thương lượng với em. Anh cứ quyết định. Chị Phượng và em quan hệ rất tốt. Mau bảo chị ấy đến đây đi. Nếu thật sự xảy ra chuyện tẩu hỏa nhập ma”

Tiêu Thu Phong không hề do dự, lập tức đứng lên nói: “Vậy thì được. Mẹ ! Mẹ sai người dọn phòng một chút. Được rồi, ngoại trừ Phượng Hề thì cũng nên dọn thêm mấy phòng. Cô ấy có thể còn mang thêm mấy người nữa”

Nếu Phượng Hề đã đến đây, thì bốn cô bé bên cạnh nàng đương nhiên cũng muốn theo. Mà Lâm Ngọc Hoàn đã là của hắn càng không cần phải hỏi.

“ Đi đi, mau đưa chị Phượng về đây. Việc này em và mẹ sẽ chuẩn bị, đảm bảo không thất lễ.” Liễu Yên Nguyệt thúc Tiêu Thu Phong mau đi. Còn nàng thì kéo tay Điền Phù, chuẩn bị đi thu dọn phòng ốc.

Thực ra trong Tiêu gia có sáu bảy căn biệt thự. Như vậy phòng khách đương nhiên có không ít. Nhưng Phượng Hề là Đông Nam Nhất Tỷ, thân phận không bình thường nên không thể đối xử như với khách bình thường được. Hơn nữa, Điền Phù cũng có tâm tư, người phụ nữ này không chừng là sẽ không đi. Đương nhiên muốn cho Phượng Hề một căn biệt thự. Như vậy mới thể hiện Tiêu gia coi trọng cô ta.

Liễu Yên Nguyệt đương nhiên không biết suy nghĩ của Điền Phù nên đương nhiên không có ý kiến gì. Mặc dù trong lòng âm thầm có cảm giác nhưng ở Tiêu gia lâu như vậy, nàng cũng đã quen rồi. Càng ngày càng yêu, nàng đã làm cho yêu cầu của mình càng lúc càng ít đi. Có nhiều lúc chỉ cần một cái ôm, một nụ hôn, một đêm triền miên, nàng đã hạnh phúc đến phát cuồng.

Hơn nữa nàng vẫn nhớ lời cảnh cáo của Vũ, nên tâm trạng cũng trở nên ít đòi hỏi hơn. Ngoại trừ tình yêu càng mãnh liệt còn đầu suy nghĩ của nàng rất thoáng.

Hơn nữa bên nhau nhiều ngày như vậy, nàng vẫn cảm thấy buồn lòng vì chưa có thai. Giờ phút này trong lòng nàng rất hy vọng Vũ có thể sớm một ngày trở về Tiêu gia, hoàn thành tâm nguyện này. Cũng không làm cho hai người già phải đắng đắng chờ đợi

225. Chương 225:vào Nhà Tiêu Thiếu Gia Ở

“Điều này, điều này là thật sai?” Nghe Tiêu Thu Phong nói, Phượng Hề rất kinh ngạc. Nếu như là trước đây nàng sẽ không hề khách khí. Bởi vì nàng và người đàn ông này chỉ là bạn bè. Nhưng bây giờ có một số việc đã thay đổi về chất. Nàng khi đối mặt với người đàn ông này, trái tim không thể nào giữ được bình

tĩnh. Tiêu Thu Phong thấy PHượng Hề đang xấu hổ, hơi cười cười, hỏi: “Sao không thể, PHượng Hề có vấn đề gì sao? Nếu như vậy thì thôi”

Giọng nói rất thần nhiên. PHượng Hề còn chưa gấp thì bốn cô bé bên cạnh nàng đã khấn trương. Đây chính là một cơ hội tốt, đặc biệt là Lâm Ngọc Hoàn. Nàng biết rằng đây là cơ hội của mình. Mặc dù chỉ có đến đó mấy ngày nhưng nàng vẫn phải nắm lấy, không phải sao?

“PHượng tỷ, không nên do dự mà. Đi thôi, Tiêu thiếu gia quan tâm đến chị, bọn em đi với chị. Chị không phải đã nói ở Tiêu gia rất thoải mái sao. Còn có gì mà không thể chứ. Việc làm ở đây giao cho nhân viên. Mỗi ngày họ báo cáo là được. Cũng chỉ có mấy ngày mà thôi, không có gì đâu ạ”

Thi Diễm cũng nói “ Đúng vậy, PHượng tỷ, Tiêu thiếu gia vừa phải lo lắng cho Tiêu gia vừa lo lắng cho nơi đây. Cùng phải để ý cả hai bên, chị không thương anh ấy sao. Muốn anh ý mệt chết sao”

Chiêu Tuệ ở bên cạnh cũng cười nói: “ Thực ra em đã muốn sớm như vậy. Thật không ngờ việc này lại đến nhanh như vậy. Xem ra PHượng tỷ là con dâu mới, có thể về nhà...”

Mặc dù PHượng tỷ không nói, nhưng lời nàng nói đúng là đã linh nghiệm.

PHượng tỷ trừng mắt với Chiêu Tuệ không cho nàng nói tiếp. Đối với loại chuyện này, PHượng tỷ rất để ý. Không cho phép ai mang đến bất cứ phiền toái nào cho Tiêu Thu Phong.

“Vậy chuyển thôi. Các em mau đi thu xếp đồ đạc, chẳng lẽ đi tay không ?”

Hơi xấu hổ quát bốn cô bé, PHượng Hề then thùng đồng ý. Chiêu Tuệ nói không sai. PHượng Hề lúc này có cảm giác như con dâu mới về nhà chồng, vừa xấu hổ, vừa hạnh phúc. Cảm giác này thật khó có thể hình dung. Chẳng qua nhìn gương mặt vui sướng của Tiêu Thu Phong, nàng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Phụ nữ đúng là có chút phiền phức, đợi gần một tiếng, hơn mười vali lớn nhỏ được mang ra. Tiêu Thu Phong có chút kinh ngạc đến ngây người. Những người này không phải là muốn mang hết cả Hồng Lâu đi đó chứ.

“ Tiêu thiếu gia, xin lỗi. Bọn em có rất nhiều đồ. Quần áo, mỹ phẩm. Còn có con bé Chiêu Tuệ này mang cả búp bê đi theo. Thật sự là thua nó” Thi Diễm nói, khinh bỉ liếc nhìn Chiêu Tuệ một cái.

Chiêu Tuệ không phục kêu lên: “ Chị, chị không phải cũng như vậy sao. Ngay cả kem đánh răng, bàn chải cũng mang theo. Hơn nữa còn mang theo đồ lót rất gợi cảm. Hừ, không phải là muốn hấp dẫn Tiêu thiếu gia đó chứ. Em nói trắng ra”

Thi Diễm đỏ mặt xấu hổ, lập tức đuổi cô bé này. Nói chuyện không có đầu óc gì hết, cái gì cũng dám nói, đây không phải làm khó mình sao?

Tương đôi mà nói, PHượng Hề và Lâm Ngọc Hoàn có ít đồ nhất.

Tiêu Thu Phong thì không sao, phân phó Thiết Huyết vệ đội đang canh cửa mang các thứ lên xe. Sau đó năm người phụ nữ chia làm hai xe chạy đến Tiêu gia.

Liễu Yên Nguyệt và Điền Phù sai người quét dọn phòng ốc một lần cũng thay rất nhiều đồ mới, Giờ phút này đang đứng ở cửa trang viên đợi.

PHượng Hề đã đến đây nên không cảm thấy kinh ngạc. Nhưng bốn cô bé kia đến đây lần đầu tiên, nhìn trang viên cực lớn này, trong lòng không khỏi cảm thấy hưng phấn. Bọn họ như đi vào công viên, hết nhìn đồn lại nhìn tây. “ Bác gái, xin lỗi vì cháu đã làm phiền mọi người” PHượng Hề đương nhiên khác mấy cô nàng kia, lập tức đi đến trước mặt Điền Phù, Liễu Yên Nguyệt mà nói chuyện.

Liễu Yên Nguyệt cười nói: “ Được rồi, chị PHượng, chị bây giờ cũng không phải khách, không cần khách khí. Đi nào, mấy mỹ nữ kia, chỉ dẫn các em đi nhận phong, Muốn gì thì cứ nói. CHờ sau khi an bài chỗ ở, mọi người cứ đi dạo xung quanh nơi đây. Yên tâm, Tiêu gia chúng ta không có quy định gì. Mọi người thích là được.”

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của mấy cô nàng kia, Liễu Yên Nguyệt lập tức nói. Đều là người một nhà, không cần phân biệt.

“ Mẹ, giới thiệu với mẹ một chút. Bốn cô bé này tên là Thi Diễm, Ngọc Thiên, Chiêu Tuệ. Ừm, Ngọc Hoàn, em lại đây...”

Ngọc Hoàn là người của hân, nên đương nhiên phải giới thiệu cẩn thận. Ngọc Hoàn có chút xấu hổ đi tới. Nàng nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nhìn ánh mắt cổ vũ của hân, trong lòng không khỏi hạnh phúc.

“ Mẹ, cô ấy là Ngọc Hoàn, mẹ đã biết”

Trước mặt Liễu Yên Nguyệt có những chuyện không tiện nói ra. Nhưng Điền PHù cũng hiểu. Người phụ nữ này không cần hỏi chính là người con trai bà đã tặng nhẫn.

Không phải, trên tay Ngọc Hoàn vẫn đang đeo, có hình thức giống hệt như của Phượng Hề.

“ NGọc hoàn, không nên khách khí, cứ coi nơi đây như là nhà của mình. Có gì không quen cứ nói với bác, biết không?” Quan tâm đặc biệt làm cho Ngọc Hoàn cảm thấy hạnh phúc, khẽ gật đầu.

“ Cảm ơn bác, cháu biết”

Liễu Yên Nguyệt dẫn năm người rời đi. Nơi này chỉ còn lại Điền Phù và Tiêu Thu Phong.

Điền PHù cười nói : “Tiểu Phong, con đúng là rất giỏi. Ăn bát còn muốn được nôi. Lần này muốn tận diệt hân”

Tiêu Thu Phong giật mình thon thót, giải thích: “Mẹ, mẹ nói gì thế. Làm cho người ta biết lại tưởng con có lòng dạ đen tối”

“Con giỏi đó. Phượng Hề và NGọc Hoàn thì nhất định con không bỏ qua. Bốn người còn lại cũng chạy thế nào được. Con không thấy mấy cô ấy đến Tiêu gia rất vui sao. Yên tâm, cho dù con không ra tay, mấy cô ả cũng sẽ tự động đưa lên cửa. Sớm muộn gì cũng là của con”

Điền Phù căn bản không cho Tiêu Thu Phong giải thích, nói: “Xem ra, con phải đối tốt với mấy cô ấy một chút. Ôi, nhiều con dâu như vậy mẹ cũng khó xử.”

Tiêu Thu Phong im miệng, mẹ bây giờ quá ảo tưởng. Hân tốt nhất là không nên mở miệng giải thích. Nếu không càng nói càng làm bà suy nghĩ lung tung.

Mấy cô nàng đã thu xếp ổn thỏa, sau đó đi dạo một vòng quang trang viên. Mọi người đều rất hưng phấn, Ngay cả PHượng Hề cũng vui lây. Nếu như thật sự có thể đem nơi này biến thành nhà mình, đó sẽ là điều hạnh phúc nhất.

Trên khuôn mặt Liễu Yên Nguyệt hiện lên nụ cười mãn nguyện. Có lẽ bởi vì nàng lúc này cũng rất thỏa mãn.

Chiêu Tuệ len lén đi đến bên cạnh Lâm Ngọc Hoàn, nhỏ giọng nói: “CHị Ngọc Hoàn. Em nói cho chị sau này đừng đi, chết cũng không đi, Cứ bám ở đây, dù sao sống là người của Tiêu gia, chết cũng là quỷ Tiêu gia”

Cô bé này rất hâm mộ Ngọc Hoàn. Chỉ đáng tiếc nàng và Tiêu thiếu gia không có bao nhiêu quan hệ, nếu không nhất định sống chết cũng ở lại đây.

Trong lòng Lâm Ngọc Hoàn đương nhiên rất muốn. Nhưng nàng lại lắc đầu nói: “Chiêu Tuệ, đừng để Phượng tỷ nghe được. Nếu không chị ấy lại mắng em đó. Nếu như Phượng tỷ rời đi, chúng ta đều phải đi theo. Có những thứ không nên mơ ước xa xôi, bởi vì nó không thuộc về chúng ta”

Giờ phút này có thân phận là người của Tiêu thiếu gia, nàng đã rất thỏa mãn. Nếu như còn muốn tiến vào Tiêu gia, đó chính là lòng tham không đáy. Nàng không muốn làm cho Tiêu Thu Phong gặp phiền phức. Ngay cả thứ duy nhất cũng đánh mất, nàng không phải một người phụ nữ ngu ngốc như vậy.

“A..” Chiêu Tuệ có chút buồn bực. Nàng còn muốn nói chỉ cần Ngọc Hoàn không đi thì coi như là chủ nhân nơi đây. Nên mình dù có muốn đến ở đây mấy ngày cũng không có vấn đề. Bây giờ tất cả đã bốc hơi hết rồi.

Lúc ăn cơm, cả nhà trở nên náo nhiệt hơn. Thực ra từ khi Tiêu Thu Phong cải tà quy chính, không khí đã thay đổi rất nhiều. Mấy người phụ nữ này làm cho Tiêu gia có thêm sinh khí. Điều này, hai người già rất hiểu.

Năm cô gái có tao nhã, có mềm mại, có động lòng người. Mỗi người mỗi vẻ, đầy sức hấp dẫn. Vậy xung quanh Tiêu Thu Phong, quả thực là đàn phượng vờn quanh.

“Mấy cô bé này, chỉ cần thích thì cứ việc ở lại đây. Các cháu đều là bạn của Tiểu Phong, có thể coi nơi đây như nhà của mình, vui vẻ là được”

Tiêu Viễn Hà nói làm cho mấy cô gái mới đến trở nên sôi nổi.

Thi Diễm không nhìn được mở miệng nói: “Bác trai, bác gái, hai bác thật tốt. Trước kia cháu đến nhà bạn một lần, cũng là trang viên nhưng nơi đó lại có rất nhiều quy định, nơi nào được vào, nơi nào không được vào. Ai, cháu còn đang nghĩ bọn họ sống như thế nào chứ?”

Nhìn vẻ mặt của nàng, tất cả mọi người đều cười. Thực ra các nhà giàu đều có quy định như vậy, cũng là vì duy trì tôn nghiêm của tộc trưởng. Tiêu gia chỉ có ba người, mà Tiêu Viễn Hà không phải người gia trưởng nên lưu lại quy định đó thì để ai xem. Cho nên Tiêu gia xem như không có quy định, cũng làm cho người trẻ và người già xích lại gần nhau.

Ít nhất Tiêu Viễn Hà bây giờ rất hài lòng với cuộc sống như thế này.

Nhìn mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang cười vui trước mắt mình. ĐÓ chính là một sức hấp dẫn rất lớn. Ông ta hiểu được trẻ tuổi rất tốt.

Tiêu Thu Phong nói: “ Nơi này không có quy định gì nhưng trong thời gian này mọi người không nên dễ dàng ra ngoài, Nếu như có việc gấp thì nói cho anh biết, anh sẽ xử lý. Phượng Hề, chúng ta phải mau tìm ra Đạo. Để nó lại Đông Nam là một mối nguy hiểm rất lớn”

Phượng Hề lạnh lùng gật đầu: “Yên tâm, Thu Phong, em sẽ không cho nó có cơ hội làm bất cứ ai bị thương”

Giờ phút này không phải chỉ vì nàng mà còn vì Tiêu gia.

226. Chương 226: Dụ Định Xâm Nhập

Năm người phụ nữ tiến vào Tiêu gia khiến cho nơi đây trở nên náo nhiệt. Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề mỗi ngày phải xử lý rất nhiều việc. Chỉ có bốn cô bé kia là không có việc gì, đi theo Diễm Phù làm cho căn nhà trở nên hào hứng, không hề buồn chán.

Ngày thứ ba, Thiết Trụ đã về. Một thân khí tức hung hãn, so với Lang Nha chỉ hơn chứ không kém. Phía sau hắn còn mang theo hơn mười thần binh. Rất nhanh thương tích của Tiểu Lục Tử cũng đã hồi phục, quay lại Tiêu gia.

“Tiêu thiếu gia, chúng ta cần phải làm gì?” Thiết Trụ cả người đầy sát khí. Huấn luyện tàn khốc ở Trung Đông như một địa ngục. Không chỉ có hắn mà đám người phía sau cũng được đề cao rất nhiều. Đây coi như mang về tin tức tốt cho Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói: “Chờ tôi xử lý xong chuyện ở Đông Nam. Tôi muốn mang mọi người đến Nhật Bản. Sự tồn tại của Sơn Khẩu Minh thật sự là mối phiền phức rất lớn”

Trước khi về đây Thiết Trụ đã đi qua Hongkong. Từ trong miệng Lý Cường Bình biết được rất nhiều việc. Hắn rất kích động và hưng phấn. Đồng thời hắn biết lần này nhất định sẽ làm một chuyện rất lớn.

Nhưng đối phó với Sơn Khẩu Minh một trong ba thế lực xã hội đen lớn nhất thế giới là một chuyện rất có tính khiêu chiến.

Không trải qua giết chóc, Thiết Trụ sao có thể trưởng thành được chứ. Thiết Trụ không buồn mà còn vui, đáp: “ Tiêu thiếu gia, đây là hy vọng lớn nhất mà anh em muốn làm. Nghe nói Sơn Khẩu Minh hơn hai mươi năm trước thiếu chút nữa bị người nhỏ tận gốc. Thật không ngờ lúc này lại đứng dậy từ đống tro tàn. Chúng ta sẽ cho bọn chúng gặp lại thảm họa một lần nữa”

Tiêu Thu Phong nhìn Thiết Trụ một cái, nói: “Anh không nên cho mình quá cao. Sơn Khẩu Minh không dễ đối phó như đám lính đánh thuê Thiên Không đâu. Tôi sợ dĩ có quyết định như vậy là bởi vì các anh bây giờ vẫn còn quá yếu, cần phải gấp rút tăng cường bản thân”

Thiết Trụ luôn luôn có chút kiêu ngạo. Từ một binh lính bình thường đến lúc này có được lực lượng cường đại, hẳn gần như đã không dám tưởng tượng. Nhưng Tiêu Thu Phong nói, hẳn chưa bao giờ dám phản kháng. Bởi vì Tiêu thiếu gia nói nhất định là đúng.

“Vâng, Tiêu thiếu gia, tôi nhất định sẽ cố gắng”

Tiêu Thu Phong xua tay, nói: “Được rồi bây giờ anh lập tức đi tập hợp với đám Lý Hưng, tìm người kia ra cho tôi. Nhớ kỹ người đó là một cao thủ. Các anh phải hết sức cẩn thận”

Thiết Trụ hành lễ liền rời đi. Nhưng Tiểu Lục Tử lại bị Tiêu Thu Phong lưu lại trong Tiêu gia. Tiểu Lục Tử đã bị thương, hơn nữa thực lực kém Thiết Trụ rất nhiều. Thật sự không nên đi đối đầu với Đạo.

Giờ phút này, cả Đông Nam bày ra thiên la địa võng chỉ nhằm đối phó với một người.

Nhưng ngoài suy đoán của Tiêu Thu Phong, Đạo không hề khua chiêng gióng trống. Nhưng hẳn lại ẩn nấp quá kỹ, lúc nào cũng có thể tiến hành giết chóc. Mặc dù không có tác dụng gì với Tiêu Thu Phong, nhưng đối với thuộc hạ và người nhà của Tiêu Thu Phong lại rất nguy hiểm. Cho nên mối họa ngầm này tuyệt đối không thể tồn tại.

Đạo bị thương, lại bị truy bắt khắp nơi. Tin rằng hẳn sẽ rất khổ sở.

Đạo đúng là không tốt lắm. Bởi vì chủ nhân đã truyền đến một tin tức. Lần này là trách mắng, bộ đội Ảnh Tử của Hắc Dạ đã bị tiêu diệt hết. Sơn Khẩu Minh chết vô số ở HongKong. Mà hẳn lại không hoàn thành được việc gì.

Đạo có chút bất đắc dĩ. Dụng phải Đồ là điều mà hẳn không ngờ đến. Hơn nữa lúc này lại bị thương, lực lượng hao tổn rất nhiều. Người có thể sử dụng lại càng lúc càng ít. Hẳn không dám coi thường vọng động.

Nếu không phải có sự xuất hiện của Đồ ngày đó nhân lúc Tiêu Thu Phong rời đi, hẳn đã hoàn thành được nhiệm vụ.

Nhưng chủ nhân ra lệnh, hẳn không dám vi phạm. Bởi vì trong lòng hẳn, chủ nhân không gì không thể làm. Lúc nào cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của hẳn.

“Thủ lĩnh, gần đây rất nguy hiểm. Mấy anh em của chúng ta ra ngoài do thám tin tức đều không trở về. Em sợ rằng nơi này không còn an toàn nữa”

Một tên tiểu đội trưởng tiến vào. Gần đây phái ra rất nhiều người đi tìm tin tức nhưng không có mấy người trở về. Mặc dù những người này đã được huấn luyện đặc biệt, rất kín miệng. Nhưng hẳn vẫn rất lo lắng.

Đạo không đáp lại, hỏi: “Chúng ta ở đây còn có bao nhiêu người?”

“Còn ba trăm sáu mươi ba người” Hơn một ngàn người sau mấy lần giao chiến, lúc này chỉ còn có từng này. Hẳn cũng không biết khi trở về sẽ bấm báo với tư lệnh thế nào. Đến lúc này, tất cả kế hoạch của bọn họ coi như đã thất bại.

“Nơi càng nguy hiểm sẽ càng an toàn. Tao nghĩ bây giờ Tiêu gia nhất định đang tập trung toàn bộ lực lượng truy tìm hành tung của chúng ta. Đây chính là cơ hội tốt của chúng ta”

Trên mặt Đạo xuất hiện vẻ lạnh lùng. Nếu chủ nhân ra lệnh diệt trừ Tiêu gia, vậy hẳn bằng bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

“Thủ lĩnh, ngày mai chính là cơ hội rất tốt. Nghe nói người phụ nữ của Tiêu Thu Phong được bầu là chủ tịch hiệp hội kinh doanh. Tin rằng đến lúc đó cô ta chắc chắn sẽ có mặt. Tiêu Thu Phong vì sự an toàn của cô ta cũng sẽ đi theo. Chúng ta có thể tập kích Tiêu gia, giết hết những người trong đó”

Đạo cười, cười rất vô sỉ.

“Nếu như nó không đi cũng không sao. Chúng ta sẽ đối phó với con đàn bà của nó. Nghe nói con đàn bà đó rất đẹp. Ban thưởng cho anh em cũng được đó”

Tiêu Thu Phong khi nhận được thiệp mời cũng đang suy nghĩ, đây chính là một cơ hội.

Hơn chín giờ sáng, ngoài cửa Tiêu gia có rất nhiều cảnh sát. Tiêu Thu Phong lái xe chở Liễu Yên Nguyệt rất nhanh ra ngoài. Tin tức này rất nhanh truyền đến tai Đào.

“Thủ lĩnh, xem ra Tiêu Thu Phong thật sự ra ngoài. Chúng ta có phải sẽ ra tay?”

Đào xoa tay ngăn lại, mắt loé lên một tia độc ác, nói: “Phải người đi theo bọn chúng. Mặt khác phân phó anh em chuẩn bị đợi lệnh. Trước khi hội nghị chưa bắt đầu, không một kẻ nào được bại lộ hành tung”

Cẩn tắc vô áy náy. Hắn luôn phải xác định rõ ràng mới ra tay. Nếu không có thể tổn thất lực lượng của mình.

Cảnh sát? Đối với bọn họ mà nói cũng không có tác dụng gì mấy. Hơn nữa một khi tập kích nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Rất nhanh lại có tin tức truyền đến. Tiêu Thu Phong đã đến phòng họp. Mà rất nhiều người ở Đông Nam đều đang tiến về Tiêu gia. Điều này cho thấy Tiêu Thu Phong rất lo lắng cho sự an toàn của Tiêu gia, ra lệnh cho người tiến đến bảo vệ.

Đào trầm ngâm một lát, rồi lạnh lùng mở miệng nói: “Thông báo cho anh em, đã đến lúc”

Ở lại đây không phải kế lâu dài. Huống hồ nhiều người như vậy rất dễ bị lộ. Đào tin đây là cơ hội tốt nhất của hắn.

Ngoại trừ mấy chiếc xe cảnh sát ngoài cửa, Tiêu gia rất yên tĩnh. Thậm chí mấy người phụ nữ như Phương Hề thi thoảng cũng xuất hiện, không có một tia khác thường. Đào ẩn thân trên một toà cao ốc gần Tiêu gia, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước. Chuẩn bị ra lệnh công kích.

Hắn vẫn đang do dự.

Tên đội trưởng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: “Thủ lĩnh, người của chúng rất nhanh sẽ đến. Chúng ta chỉ có hai mươi phút. Thủ lĩnh suy nghĩ xong chưa?”

Quá cẩn thận làm cho tên đội trưởng có chút bất mãn. Hắn cũng trải qua huấn luyện nghiêm ngặt của lính đánh thuê. Giờ phút này lại do một tên không biết quân sự chỉ huy, trong lòng rất bức bối. Nhưng lệnh của cấp trên, hắn không dám không nghe.

Dù sao lần này tổn thất nặng nề, khi trở về hắn có thể đổ toàn bộ lên người Đào.

Ánh mắt không ngừng loé lên, âm thầm suy nghĩ, rốt cuộc Đào cần rằng, quát lớn: “Giết”

Chữ giết vừa ra, hắn là người đầu tiên biến mất tại chỗ. Một giây sau tiếng súng đã vang lên.

Tiêu gia trở thành mục tiêu, cũng thành chiến trường.

Khi Đào cực nhanh tiến vào Tiêu gia, tiếng súng đã rất kịch liệt.

Mà trong một toà cao ốc khác, Tôn Khánh Dục đang giờ cao ống nhòm, lúc này đã buông xuống, khẽ ra lệnh: “Nói cho Triệu tư lệnh có thể hạ lệnh tấn công xung quanh. Người của chúng ta phải giữ cửa thật tốt”

Tiểu Phi vội vàng chạy tới, rút điện thoại gọi đến số quen thuộc. Hơn ngàn bộ đội ẩn núp xung quang đã bắt đầu công kích cực mạnh. Cái này chưa tính, ngoài quân đội, Lý Hưng và Quan Đào chỉ huy ba bốn vạn bang chúng, cẩn thận yểm hộ. Lần nào theo phân phó của Tiêu thiếu gia, tất cả tiến vào Tiêu gia trang, không một tên nào có thể chạy thoát.

Tên đội trưởng vừa nhảy vào Tiêu gia lập tức cảm thấy không đúng. Bởi vì bên trong trống trơn, không gặp bất cứ sự chống cự nào. Hơn nữa mấy người vừa thấy lúc này không thấy một ai. Tiếng súng lớn như vậy không ngờ lại không có một ai lao ra.

Đào càng nhảy cảm hơn, kêu lên sợ hãi: “Không ổn, mắc bẫy” Thân hình lui lại, quay đầu muốn chạy. Hắn trời sinh là một con hồ ly, cảm thấy không đúng thì hắn đột nhiên là người đầu tiên rời đi. Chỉ cần lưu lại núi xanh lo gì không có củi đốt. Về phần đám thuộc hạ sống hay chết, hắn không quan tâm.

Nhưng hắn đã không có cách nào để rời đi. Trước mặt hắn đã có mấy người đàn ông đứng. Đứng ở ngay trước mặt mà hắn đều không có cảm giác được gì.

“Đao, chúng ta rốt cuộc đã gặp nhau. Muốn gặp được mày, thật không dễ dàng”

“Tiêu Thu Phong, mày không đi?” Tiêu Thu Phong cười khinh bỉ, chỉ một kẻ nhỏ mà Đao đã mắc câu. Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát: “Giết, không lưu lại một ai”

Thiết Trụ đã động. Tiểu Lục Tử đã động. Tất cả đội viên thân binh đều đã động. Giết chóc biến thành đồ sát.

Đao không dám chậm trễ, vung đao lên mang theo sự tàn nhẫn độc ác. Mặc dù đã vung đao lên nhưng mắt hắn vẫn còn đang nhìn xung quanh. Đến lúc này, hắn vẫn còn đang suy nghĩ biện pháp, chuẩn bị bỏ chạy.

“Thực ra, chúng ta là bạn bè lâu năm. Đao, mày có thể gọi tao với một cái tên khác. Đó chính là Ảnh Tử”

Tiêu Thu Phong nói rất nhẹ nhàng nhưng làm cho Đao vô cùng sợ hãi.

227. Chương 227: Đồ Sát

Tiếng súng vang lên bốn phía. Tiêu Thu Phong không cho Đao nhiều thời gian suy nghĩ, thân pháp Ảnh Tử triển khai. Nếu như nói võ công Tiêu Thu Phong mới nghĩ ra, Đao không quá quen thuộc thì Ảnh Tử thân pháp, Đao không thể nào không biết.

Là mày, đúng là mày” Sớm đã suy đoán trong lòng nhưng chưa ai có thể chứng thực. Người đàn ông này có vài phần tương tự với Ảnh Tử. Nhưng hắn bây giờ đã biết, Tiêu Thu Phong chính là Ảnh Tử.

“Không sai, là tao. Bọn mày gài một cái bẫy lớn như vậy với tao. Nhất định không thể nào nghĩ ra được tao vẫn còn sống” Sát khí nồng nặc được đao tâm thúc dục đã cuộn cuộn trào ra.

Tu La đao mặc dù đã xuất hiện. Nhưng trong lòng Đao lúc này lại có thêm một tia sợ hãi. Hiệp lộ tương phùng, kẻ mạnh thắng. Đến tận hôm nay Đao vẫn không thể nào quên được khi Ảnh Tử đột phá trụ sở đã phát ra lực lượng kinh khủng đến cỡ nào.

“Thủ lĩnh, chúng ta, chúng ta đã bị bao vây” Tên đội trưởng đã xông tới. Nhưng hắn nhìn thấy không phải là điều mà hắn mong muốn. Quân đội bên ngoài đang xông vào. Mà bên trong lại là những cao thủ hung tàn. Hắn không biết nên lao vào hay xông ra.

Chữ chết hình như xuất hiện trong đầu hai người.

Đao toát mồ hôi lạnh, ngưng tụ Tu La đao đã có chút lực bắt tòng tâm. Đây không phải là vì thực lực của hắn. mà bởi vì hắn mất đi sự tin tưởng. Ảnh Tử là cơn ác mộng trong lòng hắn.

“Mày dù có giết tao cũng không sống được bao lâu nữa đâu”

Tiêu Thu Phong đã ngừng lại, lạnh lùng nhìn Đao, nói: “Điều này không cần mày lo lắng. Tao sẽ cố gắng sống sót. Trên thế giới này không có bao nhiêu người biết Ảnh Tử thân pháp. Mày nói sao?”

Đao run lên: “Mày, mày đã gặp Ảnh Tử bộ đội?”

Tiêu Thu Phong không đáp, mà nhẹ nhàng nói: “Đao, cho mày một cơ hội chính thức để khiêu chiến tao. Hy vọng mày không làm tao thất vọng”

Mặt Đao trở nên âm trầm, nhưng có thêm vài phần điên cuồng: “Được. Rất nhiều người nói mày là kỳ tài luyện võ trăm năm hiếm có. Nhưng tao vẫn không tin. Mày cho dù tránh được một lần. Tao vẫn có thể làm cho mày chết thêm lần nữa. Mày không đánh lại tao, cũng vĩnh viễn không đánh lại chủ nhân của tao”

Đao phát ra quang mang màu vàng, đó chính là đao tâm chi lực. Cười tàn nhẫn, lúc trước Phi Kiếm bị cao thủ thần bí giết, đến nay vẫn không tìm được người giết hắn. Nhưng đao tâm màu vàng của Tiêu Thu Phong vừa ra, Đao lập tức hiểu ra. Người đàn ông này muốn giết Phi Kiếm, thật sự quá dễ dàng.

“Hắc Sắc Tu La” Một làn sương mù màu đen bao phủ quang người hắc. Đó chính là màu đen đại biểu cho huỷ diệt và tử vong trong nháy mắt phủ xuống. Dao khí trên người Dao rất lạnh, giống như cương thi chui ra từ địa ngục, không phải loài người.

Dao khí màu vàng, Tu La màu đen lạnh lẽo, hai lực dao hợp lại với nhau. Cỏ bay lên, một dao này che chắn khắp người rất có thể ngăn cản được dao tâm chi lực của Tiêu Thu Phong.

Trong nháy mắt khi Tiêu Thu Phong kinh ngạc, Dao có chút đắc ý: “Đây mới là lực lượng chân chính. Chỉ bằng Ảnh Tử tâm quyết của mày thì không thể nào giết được tao”

Kinh ngạc, đúng là có chút kinh ngạc. Nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, trên mặt Tiêu Thu Phong có thêm một tia khinh thường, nói: “Tao nói rồi sẽ làm cho mày chết rất thảm. Như vậy mày sẽ chết rất thảm. Cũng nên cho mày thấy lực lượng chính thức của tao một chút”

Dao khí đã tan đi, tất cả nội kinh mãnh liệt đã bị hút vào trong cơ thể. Một loại khí tức không nói nên lời làm cho người ta hô hấp khó khăn. Dao đang ở giữa trong Không gian đó, đây là thế giới của riêng Tiêu Thu Phong.

“Long.....Phá.....Thiên.....Giết”

Kim Long thân giương nanh múa vuốt, trong nháy mắt đó đã xé nát không gian.

Biến sắc, người đàn ông này không có gì là không thể. Dao tim gan co rút, rung mình kêu lên: “Long biến tam tuyệt”

Đó chỉ là một truyền thuyết. Nhưng giờ phút này hắc lại tận mắt nhìn thấy.

Khi hắc nhìn thấy cũng là lúc mà hắc phải mất mạng.

Xung quanh đầy người từ Triệu Quang Bình cho đến Tôn Khánh Dục. Từ Lý Cường Bình đến Tiêu Viễn Hà ở xa xa. Giờ phút này tất cả mọi người đều đang nhìn vào Tiêu Thu Phong đang được kim long bao phủ.

Tiêu Thu Phong không phải người, mà là thần.

Tu La dao bắn ra những đợt sóng gợn, từng đạo tập kích người. Khí tức màu đen gần như không đâu không có. Loại lực lượng này quả thực là chân kinh đỉnh cao của Dao. Nhưng dưới sự cuồng bạo của Long Thần, màu đen bị hấp thụ sạch.

Tay đã cắm vào trong ngực nhưng không có một chút máu. Tay Tiêu Thu Phong cảm nhận được trái tim đang đập mạnh. Sự sợ hãi, kinh hoàng, các cảm giác trong trái tim.

“Mày, mày không thể giết tao.....”

Mỗi người đều quý mạng của mình. Lúc giết người khác cần phải nghĩ đến sẽ có ngày bản thân sẽ bị người giết. Nhưng Dao chưa bao giờ lo lắng đến. Bởi vì hắc không cho người khác cơ hội đó.

Nhưng giờ phút này, hắc rất rõ ràng nghe được tiếng tim mình vỡ vụn. Máu từ từ tuôn ra giữa hai lòng bàn tay. Lúc tay Tiêu Thu Phong rút ra, Dao đã quỳ xuống mặt đất. Phía sau lưng có một thanh chủy thủ màu xanh cắm vào.

“Dao này là thay cho chú Đồ. Sống là súc sinh. Chết, mày chỉ có thể xuống địa ngục”

Tiêu Thu Phong không cần hỏi cung. Có một số việc hắc biết cho dù không biết hắc cũng có thể từ từ điều tra. Người đàn ông này hôm nay nhất định phải chết. Bởi vì cho Dao bất cứ một cơ hội nào đều là chuốc lấy cái chết vào thân.

Hắc tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra. Giết, phải giết hết.

“Tiêu thiếu gia, còn có mười sáu tên sống sót”

Thiết Trụ cả người đầy máu đi tới, lớn tiếng báo cáo. Mà theo sát phía sau hắc chính là Tôn Khánh Dục và Triệu Quang Bình. Điều này đối với hai người bọn họ mà nói là lần đầu tiên. Tận mắt nhìn thấy của cao thủ phong lưu Tiêu thiếu gia, đúng là quá máu lạnh và tàn nhẫn.

“Không cần người sống” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói một câu. Mười sáu tên còn sống sót bị binh lính trói rất nhanh đã thành người chết.

Mấy đội viên thân binh tiến lên, xòe tay ra thành móc câu. Bốn phái vang lên tiếng “Rắc rắc” cổ đã bị vặn gãy.

Không ai có can đảm khuyên, cũng không ai dám mở miệng, sát khí như thế này còn khủng bố hơn cả ma quỷ.

Cảnh tượng này tuyệt đối làm cho bất cứ ai ghi nhớ cả đời.

Triệu Quang Bình nói với mình, tuyệt đối không được là kẻ thù của người đàn ông này.

Mấy cô bé trốn phía sau đã bịt kín mắt lại. Chỉ có Phượng Hề, thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, đầu vùi vào lòng Tiêu Thu Phong.

“Thu Phong, em thay chú Đồ cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã hoàn thành tâm nguyện của chú ấy”

Đao là kẻ thù chung của bọn họ. Đối với kẻ thù phải tàn nhẫn. Trong mắt Phượng Hề không có gì là không đúng cả. Hơn nữa cũng chỉ có người đàn ông có thủ đoạn máu lạnh và cường đại như vậy mới được nàng yêu và gửi gắm.

Quân đội mang hết xác chết đi. Về phần báo cáo thì không cần Tiêu Thu Phong phải quan tâm. Nhưng hẳn cũng không biết, Tôn Khánh Dục bởi vì việc này mà gặp ác mộng ba ngày liền.

Mặc dù cũng từng là quân nhân nhưng ông ta chưa bao giờ trải qua chiến trường thực sự. Giết chóc thế này đối với ông ta mà nói vẫn rất xa lạ. Là cục trưởng của thành phố, ông ta đương nhiên cũng tiếp xúc với rất nhiều hồ sơ giết người hàng loạt. Nhưng giờ phút này khi ông ta có mặt ở hiện trường, nhìn mười sáu người còn đang sống sờ sờ, từng người một bị vặn gãy cổ. Hình như bọn họ căn bản không phải là người.

Trước kia là quan tâm, nhưng bây giờ ông ta cảm thấy rất sợ hãi. thực sự sợ hãi đối với Tiêu thiếu gia.

Tất cả máu và xác chết đều được xử lý sạch sẽ. Người là thuê được ẩn thân ở trong tầng hầm được gọi ra, bắt đầu rửa sạch nơi này. Đến lúc hoàng hôn, một dạ tiệc được tổ chức. Không khí ấm áp bắt đầu phủ xuống. Nhưng không có mấy người biết hôm nay đã có mấy trăm người chết ở đây.

Người Tiêu gia chỉ có Tiêu Viễn Hà thấy cảnh đồ sát đó. Ông ta không dám nói cho Điền Phù. Bởi vì đến tận lúc này, ông ta vẫn không thể tin được kẻ giết người điên cuồng kia lại là con trai ông ta.

Ông ta biết, ông ta đã không hiểu được con trai mình.

Chẳng qua dù cho Tiêu Thu Phong có làm gì thì vẫn là con trai của Tiêu Viễn Hà. Cho dù là xuống địa ngục, ông ta cũng sẽ gánh chịu cùng con trai. Suy nghĩ này, ông ta vẫn giấu ở trong lòng.

Liễu Yên Nguyệt không biết. Nàng và Điền Phù trốn trong phòng, căn bản không ra ngoài, thậm chí còn không thấy máu. Nhưng bốn cô nàng kia lại lén lút nhìn thấy cảnh này. Giờ phút này mặt mũi vẫn còn tái nhợt.

Tối lúc ăn cơm, các nàng đều nói hơi mệt và về phòng nghỉ. Chỉ có người Tiêu gia và Phượng Hề rất hoà thuận tụ tập lại, hưởng thụ sự nhàn hạ hiếm có.

Không có sự uy hiếp của Đao, Tiêu Thu Phong đã vứt bỏ được hết oán hận và áp lực trong lòng. Nổi tức giận vì bị hãm hại năm đó ít nhất đã phát tiết được một nửa. Hơn nữa đường tương lai còn rất dài, hẳn cần phải tỉnh táo để đối mặt tất cả.

Thực ra từ Đao, đã lộ ra rất nhiều thứ. Đối với Bắc Kinh xa xôi, hẳn càng lúc càng mong đợi.

Chẳng qua trước khi đó hẳn còn có rất nhiều chuyện muốn làm. Ví dụ như Sơn Khẩu Minh. Đối với sự khiêu khích của bọn họ. Tiêu Thu Phong đã không thể nhịn được nữa. Lần này, hẳn rất muốn biết một trong ba bang xã hội đen lớn nhất thế giới có thể thừa nhận nổi đót đồ sát lần thứ hai hay không.

228. Chương 228: Một Cuộc Đồ Sát Mới

Đêm đó nhất định rất điên cuồng. Sát khí và dục vọng của Tiêu Thu Phong điên cuồng bốc lên, Liễu Yên Nguyệt không ngừng rên rỉ. Nàng bị chinh phục đến mơ màng mà thiếp đi.

Tiêu Thu Phong rời khỏi chiến trường rồi len lén tiến vào phòng Lâm Ngọc Hoàn. Trong hoàn cảnh này. Lâm Ngọc Hoàn xấu hổ chờ đợi. Nhưng sự sung sướng không thể nào ngăn cản. Sau khi trải qua một cuộc giết tróc, mấy người phụ nữ cách vách lại trải qua một lần vu sơn.

Cuộc sống hạnh phúc đó chỉ kéo dài được ba ngày. Đi Nhật Bản, Tiêu Thu Phong không thể nào đợi thêm được nữa. Sơn Khẩu Minh ảnh hưởng quá nhiều đến hắn. Mấy lần bị công kích ở Hongkong giống như bản thân nằm trong hang hùm. Điều này làm cho người ta cảm thấy rất mệt mỏi.

“Tiêu thiếu gia, anh yên tâm đi làm chuyện của mình. Tiêu gia có tôi” Dù cho không có Thần binh chiến đội ở đây nhưng Thiết huyết vệ đội cũng dần trưởng thành, đã có thể sử dụng đến. Hơn nữa sau khi dung hợp Thiên Vồng ở Đông Nam đã không có bất cứ kẻ nào có thể ngăn cản được tai mắt của Phượng Hề.

Tiêu Thu Phong ôm nàng vào lòng, hôn lên má ngọc của nàng, cảm nhận da thịt mềm mại mát lạnh của nàng. Phượng Hề cười cười, một nụ hôn đã được buông ra.

“Hai ngày này làm Ngọc Hoàn chịu không nổi, anh còn không thấy đủ sao?”

Âm thanh gọi cảm liên tục vang lên, Phượng Hề sao có thể không nghe thấy chứ. Ngày hôm sau nàng cũng không đóng kín cửa mà chỉ khép hờ. Nàng muốn cho Tiêu Thu Phong một cơ hội. Nhưng đáng tiếc hắn không tiến vào phòng nàng.

Tiêu Thu Phong cười cười véo mặt nàng. Tay từ từ di chuyển xuống, đặt lên nhũ phong đầy đặn của nàng, lơ đãng vuốt qua. Nụ cười trên mặt đã có ý dâm dăng. Ai bảo chứ, ôm vú vật này trong ngực, là đàn ông đều muốn.

Mặt đỏ ửng, Phượng Hề quẩn rũ trừng mắt nhìn hắn. Nhưng nàng không mở miệng mắng. Dù sao cũng đã hứa hẹn cả đời làm người của Tiêu Thu Phong, chiếm cứ chiếm đi. Ngoại trừ Tiêu Thu Phong, trên đời này không có ai có thể nhảm nháp sắc đẹp của nàng.

“Phượng Hề, em là chị cả đương nhiên phải khổ cực một ít. Sau này em ở Tiêu gia nhé. có em ở đây, anh sẽ không có gì phải lo lắng nữa. Yên Nguyệt rất thiện lương, anh sợ cô ấy bị kích động”

Phượng Hề hâm mộ nói: “Có được tình yêu của anh. Yên Nguyệt chính là người hạnh phúc nhất trên đời. Yên tâm đi, em sẽ chiều cố Yên Nguyệt. Chỉ cần là phụ nữ của anh, em sẽ toàn tâm chú ý. Ngay cả Ngọc Hoàn cũng vậy”

“Anh cũng rất yêu em”

Đây là lời nói ngọt ngào duy nhất của Tiêu Thu Phong nhưng đã làm cho Phượng Hề say mê.

Như một con thiêu thân lao vào lửa, Phượng Hề lúc này đã nguyện hy sinh cả đời vì người đàn ông này.

Phượng Hề được an ủi nên lúc từ biệt vui vẻ hơn nhiều. Hơn nữa trải qua trận chiến này, điều Tiêu gia muốn làm thực sự không ít. Như phương hướng phát triển của tập đoàn Phong Chính. Một lần nữa phải duy trì trật tự ở Đông Nam. Giờ có thêm hai người Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục giúp đỡ. những chuyện này không có vấn đề gì lớn. Đối với Tôn Khánh Dục mà nói, ông ta cũng không có đường lui. Điểm này ông ta rõ ràng hơn bất cứ ai. Ông ta đã cùng chung một con thuyền với Tiêu gia.

Tiêu Thu Phong mang theo Thiết Trụ và Tiểu Lục Tử rời đi. Hơn hai mươi đội viên Thần binh chiến đội tập hợp ở Nhật Bản với Lý Cường Bình đã rời khỏi Hongkong.

Sơn Khẩu Minh là bang phái xã hội đen hàng đầu thế giới,, muốn tìm được đương nhiên không có gì khó khăn cả. Hơn nữa so sánh với hai bang phái còn lại, bọn họ kiêu ngạo hơn. Hành động của xã hội đen không bao giờ quang minh chính đại. Hơn nữa sau trận chiến hai mươi lăm năm về trước, bọn họ đã im hơi lặng tiếng hơn nhiều.

Thatta là bang phái xã hội đen thần bí nhất ở Châu Âu. Bọn họ có thể bị người khác biết là bởi vì mấy vụ khủng bố làm cả thế giới chấn động. Đương nhiên bọn họ cũng là kẻ thủ lớn nhất của Long Tổ. Chẳng qua bọn họ cũng không dính dáng gì đến Châu Á. Cho nên Long Tổ không có nhiều cơ hội đấu với bọn chúng.

Nhưng dù nói như thế nào, ba bang phái lớn nhất thế giới đều không dễ đối phó.

Tả Đằng gia tộc cũng không có ở Tokyo. Nhưng thành phố Yokohama cách Tokyo trăm km được coi là trụ sở chính của Sơn Khẩu Minh. Không chỉ có quân sự, chính trị do Tả Đằng gia tộc nắm giữ. Ngay cả kinh tế và trường học đều do bọn họ khống chế. Qua đó cung cấp các lực lượng mới cho Sơn Khẩu Minh.

Tiến vào Yokohama tức là đi vào Sơn Khẩu Minh. Ở nơi đây, lời của Sơn Khẩu Minh tuyệt đối có giá trị hơn cảnh sát. Mặc dù bọn họ là các thành viên xã hội đen. Nhưng nơi đây cũng là thành phố có an ninh tốt nhất Nhật Bản.

Bởi vì Tả Đằng rất thần, mệnh lệnh của bọn họ rất ghê gớm. Bạo lực tuyệt đối không thể nào xảy ra ở đây. Bởi vì Yokohama là nhà của Sơn Khẩu Minh.

Đương nhiên sự yên bình đó cũng có điều kiện. Điều kiện đó là khi Tả Đằng gia tộc ra lệnh không ai được phép cãi lại. Nếu không giết chết không tha.

Sự đối trá xa hoa che giấu sát khí nồng nặc. Ở nơi đây mọi người có thể không cần biết thị trưởng là ai, nhưng không thể nào không biết Tả Đằng Thái Thần. Sự tồn tại của ông ta không chỉ là quyền thế, mà đã là tín ngưỡng. Như thần linh, cao cao tại thượng.

Mà Tiêu Thu Phong đến đây chính là muốn phá hủy tín ngưỡng này. Trên đời không có thần, Tả Đằng gia tộc càng không phải.

Sơ đồ phân bố thế lực của Sơn Khẩu Minh đang nằm trên bàn. Ở Yokohama ngoại trừ đội ngũ quân đội và chính trị chính phủ kém cỏi, gần như tất cả các vị trí quan trọng đều do người của Sơn Khẩu Minh nắm giữ. Loại lực lượng này đã hình thành mạng lưới bao quanh Tả Đằng gia tộc, bảo đảm bọn họ tiếp tục kéo dài.

“Bắt đầu từ ngày mai, ba mươi sáu người các anh chia làm bốn đội không ngừng công kích Tả Đằng gia tộc từ bốn phía. Chỉ cần là người của Sơn Khẩu Minh, có bao nhiêu giết bấy nhiêu. Hơn nữa không ngừng tiến hành, tôi muốn Sơn Khẩu Minh không có một ngày bình yên”

Đối với Thần binh chiến đội mà nói chỉ là hành động cực nhanh, công kích mạng xong liền rút lui. Bọn họ căn bản không sợ Sơn Khẩu Minh vây công. Nếu như không có cao thủ Thái Thần Cự xuất hiện, ít nhất không ai có thể lưu bọn họ lại. Mà Thái Thần là đối thủ của Tiêu Thu Phong.

Ba mươi sáu người chia làm bốn đội, phân chia đồ đạc, bắt đầu hành động. Bắt đầu từ ngày mai, bọn họ đều phải che giấu hành tung của mình. Có vấn đề gì lúc nào cũng có thể báo cáo. Tất cả kế hoạch không ngừng được tiến hành. Giết cho đến khi Sơn Khẩu Minh chỉ còn lại một người cuối cùng.

Kế hoạch hủy diệt tàn ác này đúng là Tiêu Thu Phong lợi dụng sự cường đại của Sơn Khẩu Minh mà ma luyện Thần binh chiến đội. Trải qua sự giết tróc này, bọn họ sẽ học được rất nhiều điều. Nếu như không muốn chết phải cố gắng rất nhiều.

Mệnh lệnh của hắn chỉ cần đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Đám Tiêu Thu Phong đi vào Yokohama lập tức bị Sơn Khẩu Minh chú ý. Ở Yokohama, bất cứ người nào mới đến đều không trốn được tai mắt của Sơn Khẩu Minh. Trong lòng bọn họ nghĩ rằng không cần để ý đến.

Nhưng sáng hôm sau ngọn lửa chiến tranh lần đầu tiên bị điểm. Bọn họ mới biết được mình đã sai lầm đến mức nào. Cứ là lực lượng của Sơn Khẩu Minh chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi đã có mấy trăm người bị giết. Đúng như lời Tiêu Thu Phong nói không cần lưu lại người sống.

Lực lượng cường đại là tất cả. Tiêu Thu Phong không muốn bất luận điều gì. Hắn chỉ có một mục đích, đó là hủy diệt Sơn Khẩu Minh, chỉ điều này mà thôi.

Sáng hôm đó. Sơn Khẩu Minh xảy ra một chuyện lớn. Đương nhiên chuyện này đã rơi vào trong tai Tả Đằng Thái Thần. Hai tên Thái Thần đi giám sát bị người giết chết. xác chia làm đôi, vô cùng thê thảm.

“Đến, đến rồi, nhất định là nó đã tới” Tá Đằng Tuyền Sinh còn sống, nhưng dù cho Tiêu Thu Phong có đứng trước mặt hắn cũng sẽ không thể nào nhận ra đây là Tá Đằng Tuyền Sinh kiêu ngạo.

Tóc tai rối loạn, trong không khí uy nghiêm này, hắn vẫn còn đang uống từng ngụm rượu mạnh. Từ khi trở về từ Hongkong, hắn chỉ có chìm trong men rượu. Như vậy hắn mới có thể còn sống, cơn ác mộng đó không ngừng hành hạ hắn.

Tá Đằng Thái Thần, gia chủ Tá Đằng cũng là người già nhất trong Tá Đằng gia tộc. Nhìn dáng vẻ gầy gò của hắn. tóc trắng như tuyết, mặt mày nhăn nhúm, trong có vẻ đã hơn trăm tuổi.

“Người đâu, ném nó ra ngoài. Sau này hội nghị của Tá Đằng gia tộc, nó không được tham gia”

Cả đời ông ta có tổng cộng mười ba người con. Sau trận chiến hai mươi lăm năm trước ông ta chỉ còn lại có sáu người con. Nhưng thật không ngờ một Hongkong nhỏ nhoi lại làm cho Tá Đằng gia tộc tổn thất một người cháu cường đại, lại mất một người con.

Tuyền Sinh bị hai võ sĩ mang ra ngoài, nhưng lại cười phá lên. Thi thoảng còn quay đầu nhìn lại, điều này làm cho không khí càng thêm áp lực. Tuyền Sinh điên lên, trong lòng như tro tàn, không sợ Thái Thần tức giận. Nhưng bọn họ không thể.

Thái Thần liên tiếp giết chết hai tên võ sĩ mà nổi tức giận vẫn không được phát tiết. Lạnh lùng nhìn mấy chục người đang ngồi, lớn tiếng quát lên: “Tăng cường phòng ngự. Không cần biết các người dùng biện pháp gì, nhất định phải tìm được người đó cho tôi. Giết chết”

Cửa bị người mở ra, một võ sĩ vội vàng chạy ào vào, quỳ gối bẩm báo: “Báo cáo Thái Thần, sứ giả Hắc Dạ đã bị người cứu đi, giết sáu võ sĩ của chúng ta”

Mặt lão già càng thêm khó coi. Tá Đằng Tuyền Sinh đúng là bị tên sứ giả đó đầu độc nên mới có thể không nghe khuyên bảo tiến quân đến Hongkong. Đó là bị bọn họ lợi dụng.

(Đoạn cuối có 1 số đoạn đọc cứ thế nào, mỗi gõ nguyên văn bản dịch à nha :00 (9):)

229. Chương 229: Cuộc Chạy Đua Thế Lực

Hắc Dạ sinh ra đối với Sơn Khẩu Minh mà nói cũng không có gì là bí mật. Tá Đằng Thái Thần khá e ngại với sự cường đại của Hắc Dạ nên mới không giết chết tên sứ giả kia. Đương nhiên, ông ta muốn đạt được một ít chỗ tốt từ đó. Bởi vì bọn họ có chung một kẻ thù. Hắn vốn là người kiêu ngạo nhưng sau khi trải qua trận huyết chiến năm đó, hắn cũng hiểu được phải dùng mưu kế. Nếu như có thể làm cho Hắc Dạ ra mặt thu thập kẻ địch cường đại này. Điều này là điều ông ta rất muốn thấy. Bởi vì từ trong miệng Tuyền Sinh, ông ta mơ hồ có lo lắng, đó có phải là một Long Thần nữa hay không?

“Bát Cát, lập tức phái người đi tìm kiếm, nhất định phải bắt được nó”

Thái Thần giận dữ, võ sĩ đáp: “Vâng....”

Hà Hường Nam cũng không có bỏ chạy mà là ở trong Tá Đằng gia. Người cứu hắn không phải ai khác mà là con trai thứ ba của Tá Đằng Thái Thần, Tá Đằng Tinh Sinh. Lúc này hắn đang ngồi uống trà rất thoải mái.

Đối với Thái Thần mà nói, nhiều con cũng không phải chuyện tốt. Bởi vì quyền kế thừa Sơn Khẩu Minh nên trong đám anh em đã tiến hành tranh đấu ngầm ngấm. Thấy Thái Thần đã già, bọn họ đều không muốn cho đối thủ cơ hội.

Tá Đằng Tinh Sinh sở dĩ cứu Hà Hường Nam, đương nhiên là muốn hợp tác với Hắc Dạ. Chỉ cần có quyền khống chế Sơn Khẩu Minh, tương lai hắn muốn làm gì thì ai có thể ngăn cản hắn chứ.

Hội nghị xong, Tá Đằng Tinh Sinh đi vào mật thất. Mặc dù nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nhưng đề phòng bất trắc, hắn vẫn không dám coi thường.

“Sứ giả, xin lỗi làm anh chờ lâu như vậy. Tình huống bên ngoài rất không xong, anh ở lại đây sẽ an toàn hơn”

“Lại đây, Tinh Sinh tiên sinh, uống một chén. Lục Trà của Nhật Bản đúng là rất tuyệt”

Hà Hướng Nam đã không còn là công tử ăn chơi dàng dĩnh nữa. Vì mạng sống, hắn có thể bán đi sự tôn nghiêm của mình. Cũng có thể trở nên tàn nhẫn, ngay cả bố của mình cũng có thể giết. Tất cả đối với hắn mà nói đã không còn quan trọng.

Tá Đẳng Tinh Sinh cười nói: “Vậy sứ giả cứ uống thêm mấy chén. Tôi đã sai người mang rượu và đồ ăn đến. Rượu Nhật Bản chúng tôi tin rằng anh sẽ thích”

Tá Đẳng Tinh Sinh không nói gì nữa mà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà. Lục trà nhập khẩu từ Trung Quốc. Nhật Bản chỉ là một quốc đảo. Trong lòng bọn họ đây là chuyện đáng tự ti nhất. Cho nên mỗi lần nói đến đất nước bọn họ đều tự xưng là Đại Nhật Bản. Điều này để thể hiện sự cường đại của đất nước.

Nhưng Hà Hướng Nam lại biết rõ tâm tính của người Nhật Bản, nghe vậy khẽ cười nhạo trong lòng. Nhưng trên mặt vẫn vui vẻ đáp lại: “Nghe danh đã lâu, hôm nay mới được thưởng thức, thật là tuyệt”

Kẻ dối trá gặp phải kẻ tự ti, nói chuyện với nhau làm cho người ta buồn nôn.

Mười mấy đĩa thức ăn nhưng rất ít, đối với một thằng đàn ông đang đói khát mà nói thực sự không thể nào ăn no. Nhưng phải ra vẻ lễ độ, thừ ra Hà Hướng Nam đang trầm mắng trong lòng, mẹ nó, không biết ông mày bị giam ba ngày, bụng đang rất đói sao?

Ba quả trứng bé xíu, miếng cá vẫn đang bốc hương thơm, một chút cân hoàn toàn không đủ để no bụng. Con mẹ nó, tốt hơn hết là cho ông mày một bát cơm tẻ rắn.

“Sứ giả, đây là thức ăn hàng ngày trang trọng nhất của Đại Nhật Bản chúng tôi. Anh thử một lần...” Thấy Tá Đẳng Tinh Sinh còn khách khí như vậy, Hà Hướng Nam rất muốn nói loại đồ này ngay cả lợn cũng không ăn. Nhưng lúc này hắn thật sự đang rất đói.

Mỗi món thử một miếng, không khỏi gật đầu, trong miệng kêu lên: “Ngon, rất ngon” Nhưng càng ăn càng đói, không thể no bụng.

“Ha ha ha. Nếu sứ giả thích, lát nữa tôi sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị” Nghe Tá Đẳng Tinh Sinh nói, Hà Hướng Nam thiếu chút nữa ngất đi. Điều này còn thảm hơn ngồi nhà giam nhiều. Ít nhất ngồi nhà giam còn có mấy chiếc bánh bao mà ăn”

Hà Hướng Nam khách khí nói: “Tá Đẳng tiên sinh, tôi có thể không ở lại đây lâu được. Nếu không chúng ta bị Thái Thần phát hiện. Anh sẽ gặp rất nhiều phiền phức”.

Tá Đẳng Tinh Sinh sững sờ nói: “Vậy sứ giả định như thế nào?”

Hà Hướng Nam cười cười lạnh lùng, trên mặt xuất hiện một tia tàn nhẫn: “Lần này Sơn Khẩu Minh đang gặp nguy hiểm chính là cơ hội tốt nhất của anh. Câu nói đó, trong trận chiến này phải dùng mọi khả năng duy trì lực lượng của mình. Người đàn ông kia rất cường đại, lần này sẽ làm cho Sơn Khẩu Minh gặp kiếp nạn”

Nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Tá Đẳng Tinh Sinh, Hà Hướng Nam còn nói thêm: “Tá Đẳng tiên sinh không cần lo lắng. Đó chính là kẻ thù chung của chúng ta. Vừa nãy tôi đã báo cáo với cảnh trưởng. Cảnh trưởng đã phái cao thủ đến đây. Trong vòng ba ngày sẽ tới. Không những giúp anh đối phó kẻ thù này. Cũng có thể giúp anh đối phó với những kẻ không biết thời vụ. Tá Đẳng Tinh Sinh động tâm nói: “Lực lượng này mạnh như thế nào?”

Hà Hướng Nam an ủi: “Chắc chắn sẽ làm Tá Đẳng tiên sinh hài lòng. Chỉ là trước khi chiến sự giữa Sơn Khẩu Minh và người đàn ông kia phân ra rõ ràng, chúng ta sẽ không ra tay. Điều này, Tá Đẳng tiên sinh nhất định phải chú ý. Nếu như có thể làm cho nó và Thái Thần đánh nhau sống chết. Chúng ta càng dễ đạt đến mục đích”

Lời nói đại nghịch bất đạo này mà Tá Đẳng Tinh Sinh lại không hề giận dữ. Bởi vì hắn đã mất hết kiên nhẫn với ông bố của mình. Từ trước đến nay, ông ta đều có ý truyền Sơn Khẩu Minh cho Tá Đẳng Tam Lang là con thứ ba của con trai thứ hai ông ta. Nhưng thật không ngờ, tất cả lời nguyện rửa đều linh nghiệm. Tên Tá Đẳng Tam Lang kiêu ngạo kia đã bị người ta đánh cho tan xương nát thịt ở HongKong.

Mà bây giờ, ngay cả Tá Đẳng Tuyền Sinh cũng đã thành phế nhân. Mặc dù đó là nhị ca của hắn, nhưng hắn vẫn rất hưng phấn. Bởi vì trong Tá Đẳng gia tộc bây giờ đã không còn bao người có thể cạnh tranh với hắn.

Không chỉ có hắn, mấy người anh em khác lúc này đều đang vui mừng.

Điều lo lắng duy nhất chỉ có Tá Đẳng Thái Thần hơn trăm tuổi. Chỉ đáng tiếc ông ta không phải Thần, càng không thể khống chế được suy nghĩ của các con mình. Cũng không biết giờ phút này đám con trai của ông ta, mỗi người đều hy vọng ông ta sớm về chào trời.

Giết chóc vẫn đang diễn ra. Mặc kệ Sơn Khẩu Minh tăng cường phòng ngự như thế nào, những đợt tấn công vô hình vô ảnh đó thật sự làm bọn họ không thể dễ phòng. Hôm nay lại có một cứ điểm bị phá hủy. Ngày mai một bộ phận người bị giết. Thần binh chiến đội đi đến đâu sẽ để lại những vùng đất chết.

Thần binh chiến đội sở dĩ có thể đạt được hiệu quả tuyệt vời này, đương nhiên có quan hệ rất lớn đối với mấy người con của Tá Đẳng Thái Thần. Như Tá Đẳng Tinh Sinh, ngày hôm sau đã tập trung toàn bộ lực lượng của hắn ở Yokohama về đây, cố thủ Tá Đẳng gia tộc.

Mấy người còn lại hình như cũng nghe được tin tức, nên không muốn làm cho lực lượng của mình bị yếu đi. Cho nên trước mặt Thái Thần đều ra vẻ liều chết. Nhưng sau lưng đều có một vài động tác. Đối mặt với sự giết chóc của Thần binh chiến đội, bọn họ rất coi trọng lực lượng của mình. Mấy ngày liên tiếp, Sơn Khẩu Minh đã có hơn ngàn người bị giết.

Mà mấy người còn lại hình như cũng nghe được tin tức, nên không muốn làm cho lực lượng của mình bị yếu đi. Cho nên trước mặt Thái Thần đều ra vẻ liều chết. Nhưng sau lưng đều có một vài động tác. Đối mặt với sự giết chóc của Thần Binh chiến đội, bọn họ rất coi trọng lực lượng của mình. Mấy ngày liên tiếp, Sơn Khẩu Minh đã có hơn ngàn người bị giết.

Tiêu Thu Phong không có gì lo ngại ở hậu phương nên cũng không hề nóng vội. Mỗi ngày ngoại trừ giám sát mọi hành động của Sơn Khẩu Minh thì hắn hoá trang thành du khách đi lại khắp nơi trong thành phố. Dù trông hắn có vẻ xa lạ, nhưng không bị ai hoài nghi.

So sánh với Thần binh chiến đội, hắn là một người nhàn hạ nhất.

Thần binh chiến đội chia làm bốn đội. Bọn họ âm thầm đấu, từ bốn phương hướng không ngừng đến gần Sơn Khẩu Minh. Giết chóc càng lúc càng hung ác hơn. Đối với đám người Nhật Bản này, bọn họ cần bản không cần khách khí.

Trong một góc tối có mấy bóng người đang lảng lảng đứng ở đó. Ngay cả Hà Hướng Nam luôn luôn tự cho mình hơn người cũng sợ hãi cúi đầu: “Bọn mày làm tao quá thất vọng. Thử Vương, cho mày nhiều thời gian như vậy, không ngờ mày còn không tìm được Thần Khí Bát Kỳ Đại Xà. Tao bắt đầu nghi ngờ về năng lực của mày”

Đây là một người rất thần bí. Hà Hướng Nam chỉ biết hắn gọi là Sư Tông. Nhưng không ai biết hắn trông như thế nào. Hắn mặc một bộ áo dài đen trên người, không có một chút nhân khí. Mà trên mặt hắn lại đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng.

“Sư Tông đại nhân, Thần Khí Bát Kỳ Đại Xà là thần khí trấn quốc của Tiểu Nhật Bản. Chúng ta chỉ nghe nói ở Sơn Khẩu Minh. Nhưng tôi sau nhiều ngày điều tra được biết ngoại trừ Tá Đẳng Thái Thần ra thì không có bất cứ ai biết. Ngay cả mấy người con của Tá Đẳng Thái Thần cũng không nghe nói đến. Cho nên mới bị kéo dài thời gian. Mong đại nhân minh xét”

Sư Tông ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Hà Hướng Nam một cái: “Tao không cần giải thích. Chỉ cần mày nghĩ ra biện pháp, cho tao một thời gian. Cảnh trường không cho mày bao nhiêu thời gian đâu”

Hà Hướng Nam vội vàng xác nhận: “Sư Tông đại nhân, Hà Hướng Nam đã nghĩ được biện pháp. Thần Khí Bát Kỳ lưu truyền đến nay chỉ truyền một người. Cho nên chúng ta có thể làm cho Thái Thần chết và để cho Tá Đẳng Tinh Sinh là đồng minh của chúng ta lên ngôi gia chủ. Như vậy Thần Khí ở đâu nhất định có thể tra ra được”

Người này trầm ngâm một lát, hơi chần chờ nói: “Tá Đẳng Thái Thần có công lực không tầm thường. Dù là Sư Tông tự mình ra tay cũng không dám nói có thể giết chết ông ta. Trời không tuyệt ông ta, ai có giết được ông ta chứ?”

Hà Hướng Nam cười cười nói: “Lần này tôi cầu cứu Cảnh trưởng là bởi vì cơ hội đã tới. Tiêu Thu Phong đã bắt đầu đối phó với Sơn Khẩu Minh. Chúng ta chỉ cần ngồi im xem biến. Đợi hai bên đánh nhau sống chết. Đến lúc đó Sư Tông sẽ ra tay. Không biết chừng có thể một mũi tên trúng hai con chim, tiêu diệt hai kẻ thù lớn nhất của chúng ta”

230. Chương 230: Giết Vì Giết

Yokohama đang chìm trong bầu không khí khủng bố. Dù ở trên mọi ngã đường đều có người Sơn Khẩu Minh nhưng giết chóc không hề giảm đi. Những người này không ngừng đánh du kích, làm cho bọn họ không thể đề phòng.

Trong lòng Tá Đẳng Thái Thần thầm nghĩ nhờ chính phủ trợ giúp. Chỉ cần quân đội gia nhập, Sơn Khẩu Minh sẽ bớt đi rất nhiều áp lực. Nhưng hậu quả không phải là điều mà ông ta có thể gánh nổi.

Sơn Khẩu Minh ở trong nước và trên thế giới đều nổi tiếng về lực lượng. Nếu như cầu cứu sẽ làm cho Sơn Khẩu Minh mất đi uy tín. Ít nhất quyền khống chế Yokohama sẽ phải giao ra. Nơi này không còn là nhà của Sơn Khẩu Minh nữa.

Kết quả của trận chiến hai mươi lăm năm trước không có bao nhiêu người biết. Theo như tuyên bố của Sơn Khẩu Minh với bên ngoài, một nhánh của gia tộc đã phản bội nên xảy ra đại chiến. Đó chỉ chuyện nội bộ của Sơn Khẩu Minh. Rất ít người biết chuyện đó làm cho lực lượng của Sơn Khẩu Minh suy giảm hai mươi năm.

“The hẹp phòng ngự, tăng cường tuần tra canh gác. Bốn người bọn mày, mỗi người phòng thủ một hướng. Ai dám lùi bước, chỗ trách tao đuổi ra khỏi gia tộc” Tá Đẳng Thái Thần không phải thành ngu, cũng không phải già đến mức mất hết lý trí. Suy nghĩ của mấy thằng con, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Nhưng sự cạnh tranh đó có thể làm cho bọn họ đề cao hùng tâm tráng chí, nên ông ta không ngăn lại.

Quan trọng nhất là Thái Thần rất tự tin. Chỉ cần một ngày còn ông ta, những người này không một ai dám có dũng khí phản bội. Nhưng bây giờ đối mặt với nguy cơ, ông ta đột nhiên có cảm giác lực bất tòng tâm. Có lẽ ông ta thật sự đã già.

Chẳng qua giờ phút này cho dù muốn truyền ngôi cũng đã chậm một chút. Vinh quang của Tá Đẳng gia tộc kéo dài ba trăm năm qua tuyệt đối không thể huỷ diệt trong tay ông ta. Bất cứ nguy cơ nào, ông ta cũng sẽ cố gắng vượt qua.

Năm người con, còn có mười ba người cháu. Mỗi người đều là cao thủ số một số hai. Dòng máu Tá Đẳng gia tộc tuyệt đối không suy sụp.

“Khụ, Thái Thần....” Bất kể lúc nào. Ông già này đều có quyền lực siêu cấp. Cũng không biết đám cháu tuân lệnh còn bao nhiêu phần tôn kính.

Trước mặt tiền và quyền, tất cả mọi người đều rất tham lam.

Mười ngày, mười ngày này, Sơn Khẩu Minh không có một đêm nào ngủ ngon. Sự hành hạ này làm cho người ta không thể chịu nổi. Đặc biệt là Thái Thần tuổi đã cao. Ông ta không với bất cứ người phụ nữ nào. Tâm có thừa mà lực không đủ, ông ta thật sự không có nổi tinh thần.

Lúc nửa đêm lại bị một người con đánh thức.

“Thái Thần, Thái Thần.....” Tiếng kêu thảm thiết vang lên ngay ở cửa.

Thái Thần bật dậy, nhướn mày, khá tức giận, lạnh lùng quát: “Chuyện gì?”

“Thái Thần, Tiểu Xuyên Lang đã chết. Nó đã bị giết”

Người bên ngoài vừa khóc vừa nói. Đó chính là con trai thứ chín của ông ta, Tá Đẳng Sơn Sinh.

Tá Đẳng Sơn Sinh có bốn người con. Mà Tiểu Xuyên Lang mà hắn vừa nói chính là người được Thái Thần yêu thương nhất. Cũng bởi vì loại tình thương đó làm cho Tiểu Xuyên Lang liều mình xông lên phía trước tiên. Cho nên Tiểu Xuyên Lang chết nhanh nhất.

Trong mắt Thần binh chiến đội, không có địa vị gì hết, chỉ có người chết và người sống.

Tiểu Xuyên Lang năm nay mới mười tám tuổi. Trong lòng Tá Đẳng Thái Thần, hắn tuyệt đối còn mạnh mẽ hơn cả Tam Lang. Cho nên rất chú trọng bồi dưỡng hắn. Điều này ở Sơn Khẩu Minh có rất nhiều người biết.

Cái chết của Tiểu Xuyên Lang chỉ có hai người bọn họ đau lòng. Đối với những người khác mà nói lại là một tin tức tốt. Người Thái Thần thích rất có thể là người được chọn làm gia chủ. Như vậy càng ít càng tốt.

“Bát Cát...” Không để ý đến thân thể mệt mỏi, Tá Đẳng Thái Thần lao ra, trên người vẫn mặc đồ ngủ, vẻ mặt rất tức giận. Sát khí tỏa ra mãnh liệt.

Trước cửa là xác của Tiểu Xuyên Lang. Cái chết rất thê thảm, hình như bị cao thủ vịn gãy cổ mà chết.

Bàn tay khô gầy nắm chặt lại, gân xanh hằn lên trên mặt. Những kẻ đó không có một chút tinh thần võ sĩ. Chỉ biết đánh lẩn, quá đáng giận.

Thực ra ông ta đã quên, tôn chỉ của Sơn Khẩu Minh chính là đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

“Mang ra ngoài, chôn đi”

Nhưng Tá Đẳng Sơn Sinh đã lao tới trước mặt ông ta. Quỳ gối xuống dưới chân ông ta: “Thái Thần, con muốn lập thiên nhai. Con phải đòi nợ máu cho Tiểu Xuyên Lang. Con muốn giết chết bọn chúng”

Thiên nhai chính là lời dãi, là cách giải quyết ân oán cá nhân của xã hội đen. Mà khi đã lập thiên nhai, sống chết là chuyện của hai người. Dù cho mày dùng thủ đoạn gì tiện nhất để giết chết đối thủ, mày vẫn là anh hùng.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là mày thắng. Người còn sống mới có thể hưởng thụ mọi thứ.

Hôm sau trên hải cảng lớn nhất Yokohama, thiên thai đã được dựng lên. Đáng tiếc, Tá Đẳng Sơn Sinh không có cơ hội đi tới. Bởi vì hắn đã chết. Bị súng ngắm bắn chết.

Nói thật ra nếu như không phải âm thanh ồn ào xung quanh, nếu như hắn không bị lòng căm hận làm mờ lý trí, thì một cao thủ như hắn không thể nào bị súng ngắm bắn chết.

Luận võ? Tiêu Thu Phong có chút buồn cười. Đám Tiểu Nhật Bản này làm việc nhiều lúc quá công bằng. Lúc nguy cấp như thế nào mà bọn họ còn muốn dùng đến cách công bằng quyết đấu. Hắn không có hứng thú đó.

Mặc dù cách này không quá quang minh lỗi lạc, bị vô số võ sĩ chửi bới. Nhưng Tiêu Thu Phong không cần, Thần binh chiến đội cũng không cần. Bởi vì lúc tức giận có thể tìm mấy tên võ sĩ phát tiết.

Lần này đến đảo quốc không phải so sánh ai mạnh ai yếu. Điều Tiêu Thu Phong muốn chính là giết chóc. Hắn cần sự giết chóc tàn nhẫn để đề cao Thần Binh chiến đội. Những vật thí nghiệm này, tốt hơn nhiều so với dùng người gỗ.

Hơn nữa sau khi giết ngàn người thì dù là người bình thường cũng sẽ có sự tăng vọt về chất. Tiêu Thu Phong tin rằng, thủ hạ của hắn chính là những người này.

“Bát Cát, Bát Cát” Tá Đẳng Thái Thần tức giận đập bàn, trong lòng không thể nào ngăn cản được cơn phẫn nộ. Trong mắt bắn ra một tia sáng độc ác. Nhìn chằm chằm trời cao.

Ông ta rất tức giận nhưng không thể nào ngăn cản sự giết tróc của Thần Binh chiến đội.

Nhưng hành động lần này lại có chút không giống. Trong đêm tối, không khí có thêm vài thứ, sự âm u

Chỉ đáng tiếc, giờ phút này là buổi tối nên không ai có thể thấy được. Trong tông đường thần bí nhất của Sơn Khẩu Minh, có một loại ảo giác. Nơi này đang chỉ có một người lặng lẽ quỳ xuống.

Trên tông đường đặt rất nhiều linh vị. Lúc này có sáu bài vị đại biểu cho sáu tiên nhân của Tá Đẳng gia tộc. Tá Đẳng Thái Thần chấp hai tay lại, một loại ngôn ngữ rất quái dị từ từ phát ra từ trong miệng ông ta. Như một lực lượng thẩm thấu vào trong bài vị.

Sáu linh vị bằng gỗ bay lên không. Bay lên. Sau đó theo tiếng tụng niệm bay khắp nơi. Chớp động, mang theo một lực lượng màu đen rất huyền diệu.

Lực lượng này như một chìa khoá, một chiếc chìa khoá có thể mở cánh cửa thời gian. Sáu linh vị bay múa trong tông đường, ánh sáng loé lên, trong không trung xuất hiện một cánh cửa màu đen.

Một âm thanh lạnh lùng vang lên: “Bà ai quấy rầy Bát Kỳ Đại Thần ta nghỉ ngơi. Là ai?”

Theo giọng nói, trong cánh cửa xuất hiện một quái vật đầu người thân rắn, giống như yêu quái trong truyền thuyết. Lúc này nó đang lạnh lùng trừng mắt nhìn lão già đang quỳ gối trước mặt, có chút tức giận hét lớn.

Nhưng chờ khi nó ra khỏi cánh cửa, mới phát hiện yêu quái này không ngờ có tám chân. Nó giống như một con cua, trông rất quỷ dị.

Đây là thần bảo hộ trong truyền thuyết đảo quốc, Bát Kỳ Đại Thần. Mà có thể triệu hồi nó chỉ có Bát Kỳ Thần Khí. Nhưng trên thế giới này người biết về Bát Kỳ Thần Khí tuyệt đối không quá nhiều. Mà Tá Đẳng Thái Thần là một trong số đó.

Sáu linh vị đã nổ tung, sau đạo ngân quang loé lên. Trong tay Tá Đẳng Thái Thần xuất hiện một chuỗi vòng màu đen. Sáu hạt châu màu đen tản mát ra khí tức lạnh lùng. Ông ta từ từ gơ tay lên.

Bát Kỳ Đại Thần đang tức giận, nhìn thấy vòng hạt này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nhưng khí tức đã nhạt đi rất nhiều. Bởi vì sáu hạt châu này đại biểu cho lục phách của nó. Hạt châu mà vỡ, nó sẽ chết. Đây là một bí mật từ thời viễn cổ.

“Gọi ta ra có chuyện gì?”

Hai mươi năm trước, nếu như không phải Tá Đẳng Thái Thần gọi Bát Kỳ Đại Thần ra, có lẽ Sơn Khẩu Minh đã không còn tồn tại. Mà hôm nay, Sơn Khẩu Minh cũng gặp phải hoàn cảnh đó.

Chỉ đáng tiếc, bởi vì năng lượng trên người nên Bát Kỳ Đại Thần chỉ có thể hoạt động trong phạm vi hòn đảo này. Nếu như vượt cảnh, thần lực sẽ hoàn toàn biến mất.

Trận chiến năm đó, Long Thần đã giết chết ngàn người, lại đánh ngang tay với Bát Kỳ Đại Thần. Trận chiến đó ngoại trừ hai người, cũng chỉ có Tá Đẳng Thái Thần là biết. Cho nên hắn rất sợ hãi người thừa kế Long Thần.

Long Thần năm đó rất quang minh lỗi lạc. Nhưng Tiêu Thu Phong hôm nay còn khó đối phó hơn cả Long Thần. Không có cách nào khác, Tá Đẳng Thái Thần đành phải nghĩ đến thần khí này.

Đây là bí mật mà Tá Đẳng gia tộc đã bắt bại trong suốt ba trăm năm qua. Dù là các con trai ông ta cũng không thể biết được.

Mà giờ phút này, trong thành phố Yokohama có hai người cảm nhận được khí tức cường đại đó. Một người đương nhiên là Tiêu Thu Phong. Mắt hắn loé lên một tia lạnh lẽo, thân hình đã biến mất trong phòng.

231. Chương 231: Bát Kỳ Đại Xà

Người còn lại cảm nhận được khí tức cường đại đó chính là Sư Tông. Hắn nhìn về phía trụ sở Sơn Khẩu Minh ở phía xa xa, nhẹ nhàng nói: “Thì ra thần khí Bát Kỳ trong truyền thuyết thực sự tồn tại. Bảo sao Cảnh Trưởng đại nhân lại nghĩ đến nó”

Vừa nói, hắn đã quay đầu, lực lượng quát: “Bảo Thử Vương đến phòng tao” Nếu thần khí đã xuất hiện, hắn cũng nên hành động.

Chỉ một lát sau, Hà Hương Nam đã đi đến. Xem ra hắn cũng không ngủ. Vì mạng sống, hắn phải nghĩ rất nhiều việc hơn hẳn người bình thường. Giờ phút này đến đây dù không cần hỏi hắn cũng biết ý của Sư Tông.

“Sư Tông đại nhân, bây giờ còn chưa đến thời cơ tốt nhất để chúng ta ra tay. Nếu không bị Tiêu Thu Phong phát hiện, chúng ta sẽ không có được hiệu quả đột biến”

Sư Tông trầm ngâm, nói: “Cảnh Trưởng nghiêm lệnh phải lấy được thần khí. Bây giờ thần khí đã xuất hiện nếu không hành động thì đợi đến khi nào. Thử Vương, Sơn Khẩu Minh sống chết không liên quan gì đến tao. Mục đích của Sư Tông đến đây chỉ vì thần khí”

Sư Tông quát: “Thử Vương, Cảnh Trưởng thế phải có được thần khí Bát Kỳ. Mấy nhất định không được sơ sẩy. Nếu không dù cho mày có công làm cho Bộ Xà phản lại Tiêu Thu Phong thì cái mạng nhỏ của mày cũng khó mà giữ được” Hà Hưởng Nam kinh hãi, khom người đáp: “Sư Tông yên tâm. Bên phía Sơn Khẩu Minh sẽ do tôi cẩn thận giám sát. Có tin tức tôi lập tức thông báo với Sư Tông”

Hắn không những phải tìm được thần khí còn muốn Tiêu Thu Phong chết. Hà Hưởng Nam mặc dù cúi đầu nhưng vẻ căm hận trong mắt hắn hiện lên rất rõ ràng. Thậm chí ngay cả Sư Tông cũng cảm nhận được.

Không để Sư Tông ra tay vào lúc này là do thời cơ chưa thích hợp. Nhưng quan trọng hơn chính là muốn cho Tiêu Thu Phong chết trong tay Tá Đẳng Thái Thần. Dù cho không chết ít nhất cũng mất nửa cái mạng. Đến lúc đó chính là lúc Sư Tông ra tay.

Hà Hưởng Nam không biết thân thủ của vị Sư Tông này. Nhưng theo hắn suy đoán ít nhất không kém gì Tá Đẳng Thái Thần. Giết chết Tiêu Thu Phong đang bị thương có lẽ không có vấn đề gì. Phía một kích là trúng, không cho Tiêu Thu Phong bất cứ cơ hội nào.

Hà gia suy sụp, bỏ chết, mà hắn như chó nhà có tang. Tất cả đều vì Tiêu Thu Phong. Cho nên chỉ cần có cơ hội hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Mà Sơn Khẩu Minh lúc này cũng chỉ là một quân cờ trong tay hắn.

Tiêu Thu Phong lướt đi cực nhanh trong đêm tối. Loại lực lượng khổng lồ này làm cho hắn cảm thấy bất an. Bởi vì Thần binh chiến đội không thể nào đối phó được lực lượng này.

Trong tông đường, Tá Đẳng Thái Thần giờ cao thần khí lên, lớn tiếng quát: “Truyền nhân Thần Long lại xuất hiện. Tôi muốn ngài tìm được nó. Báo mối thù một kiếm năm đó, giết nó”

Thần Long chính là một cấm kỵ, Bát Kỳ Đại Xà lớn tiếng kêu lên. Lực lượng của người Trung Quốc đó làm nó bị thương không thể chữa khỏi, đúng là nỗi nhục cả đời nó.

Suốt hai mươi năm qua, lực lượng của nó dùng lại không tiến chính là vì trận chiến năm đó. Yêu tâm mà nó tu luyện đã bị chấn nát. Nhiều năm như vậy cũng không thể nào ngưng tụ lại được. Làm cho nó không thể nào đại thành, vẫn chỉ là quái vật người và yêu quái. Không có cách nào bài trừ chú ngữ của trời cao, mà phải cố thủ hoang đảo.

“Ta muốn giết nó” Bát Kỳ Đại Xà hoá thành một làn hắc vụ, không thấy bóng dáng đâu hết. Nó đã cảm nhận được lực lượng cường đại. Mọi loại lực lượng hoàn toàn xa lạ. Nó muốn huỷ diệt lực lượng này, phát tiết cơn phẫn nộ trong lòng, lấy lại uy nghiêm của mình.

Tá Đẳng Thái Thần nhìn về hướng Bát Kỳ Đại Xà đi tới, trên mặt xuất hiện nụ cười tàn nhẫn. Sơn Khẩu Minh gánh chịu kiếp nạn lần này, tuyệt đối không có lần thứ hai.

“Người đâu”

Một Ninja từ dưới đất chui lên. Người có thể canh giữ tông đường, đương nhiên đều là cao thủ.

“Thông báo với võ sĩ Tá Đẳng gia, toàn bộ xuất phát đi theo Bát Kỳ đại thần, tiêu diệt kẻ thù đến xâm phạm. Tối nay tao muốn cho bọn chúng chết không có chỗ chôn”

“Khụ”

Tốc độ công kích của Lý Cường Bình là nhanh nhất. Mặc dù Thiết Trụ không chấp nhận thua kém nhưng có những phương diện vẫn kém hẳn mấy phần. Điều này không quan hệ với lực lượng.

Giết chóc mười ngày liên tiếp, Lý Cường Bình cảm thấy lực lượng tăng lên mãnh liệt. Mà hắn cũng rất rõ ràng tận hưởng khoái cảm do lực lượng tăng lên. Đám võ sĩ lúc trước rất phiền phức, bây giờ trước mặt hắn lại không chịu nổi một kích. Nếu như không phải Tiêu thiếu gia nghiêm lệnh, từng bước tiến vào thì có lẽ hắn đã sớm không thể nào khống chế nổi mà nhảy vào trụ sở của Sơn Khẩu Minh.

Một cỗ lực lượng hắc ám cường đại giống như gió lốc bắt đầu khởi động, Mấy đội viên ở phía sau đã cảm nhận được.

“Cường ca, hình như có cao thủ tới”

“Đến thì đến, lão tử tại sao phải sợ bọn chúng chứ” Lại có một đội viên táo bạo nói.

Nhưng lời này vừa ra trước mặt họ đã xuất hiện một quái vật đầu người thân rắn. Nó là thần là Bát Kỳ đại thần, không ai dám không coi nó vào đâu.

“Bọn mày đều phải chết” Mọi người ở đây đang kinh ngạc đến ngất người, quái vật này không ngờ lại nói được tiếng người. Tám cái chân khua lên như tám thanh đao chém về phía mấy đội viên thần binh.

Lý Cường Bình lúc này cũng cảm thấy không đúng: “Lui về phía sau” Các đội viên lui lại. Mà lực lượng của Lý Cường Bình được vận chuyển đến mức tận cùng, đánh ra một quyền. Mặc kệ quái vật này là thứ gì, hắn cũng muốn thử một lần.

“Không biết tự lượng sức”

Lạnh lùng quát lên một tiếng, Bát Kỳ Đại Xà đã biến ảo thành người, tám chân biến thành hai tay vững vàng đứng trước mặt mọi người. Lý Cường Bình đang công kích nó đã bị đánh cho một quyền, thương nặng quay lại. Người va vào vách tường, thân hình phá vỡ hai bức tường mới dừng lại được.

Một vì ngọt ngọt trao ra khoe miệng, đó là máu. Chỉ một chiêu, một chiêu đã làm cho Lý Cường Bình bị nội thương, không kim nổi mà trào máu.

“Mọi người cẩn thận, quái vật này rất mạnh” Mặc dù bị thương nhưng thể lực không giảm, thấy mấy đội viên muốn lao lên, Lý Cường Bình nhẹ giọng nhắc nhở.

Bát Kỳ Đại Xà đã vung cái đầu cực lớn lên, rú lên một tiếng trầm trọng, sát khí ngập trời. Toàn thân nó bao phủ trung khí tức giết chóc mãnh liệt, bao lấy Lý Cường Bình và đội viên thần binh trước mặt lại. Đây là không gian lực do nó khống chế. Người bình thường không thể nào tránh thoát.

“***** liều mạng với nó” Một người đội viên rất tức giận, sử dụng lực lượng đỉnh cao nhất của thân thể. Nắm tay loé sáng như một tiếng sét đánh tới.

Nhưng rất đáng tiếc loại lực lượng này đối với Bát Kỳ Đại Xà mà nói thật sự quá yếu. Bàn tay nó vừa mở ra, màu đen chột loé. Quyền lực trong nháy mắt đã bị tiêu tán. Mày tay của người đội viên đã bị hắn nắm lấy. Thuật tay nhắc lên. Mọi người chỉ nghe thấy tiếng “Răng rắc”

Tay người đội viên này đã bị hắn bẻ gãy, không thể nào giờ lên được. Lực lượng cường đại của bọn họ đối với quái vật này mà nói không có chút tác dụng gì.

Lý Cường Bình đang muốn ra lệnh vây công thì xung quanh đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. Võ sĩ của Sơn Khẩu Minh đã điên cuồng xông tới. Bị khí kinh của Bát Kỳ Đại Xà bao phủ. bọn họ lúc này dù muốn chạy cũng không có biện pháp.

Tiêu Thu Phong vừa tới, Bát Kỳ đại thần đã cảm ứng được. Nó không đi đón nhận mà trở nên bình tĩnh. Bình tĩnh như đang trầm ngâm suy nghĩ. Bởi vì lực lượng của Tiêu Thu Phong làm cho nó có một cảm giác rất quen thuộc.

Không sai, đây là Long Thần.

“Mày rốt cuộc đã tới. Lần trước đánh một trận hai chúng ta cùng bị thương. Lần này mày không còn may mắn như thế đâu” Nó không còn là người nữa. có được yêu lực vô thượng, nếu như không phải hoàn cảnh trói buộc thì nó đã sớm xưng bá thế giới.

Tiêu Thu Phong nhìn người đàn ông trước mặt cũng rất kinh hãi. Sự cường đại đó không phải là lực lượng mà Tá Đẳng gia tộc có thể nắm giữ. Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

“Tiêu thiếu gia, nó là một quái vật có tám chân. rất lợi hại”

Lý Cường Bình thấy Tiêu Thu Phong, trong lòng cũng rất lo lắng. Đó là một quái vật cường đại nhất mà hắn đã gặp.

“Bát Kỳ Đại Xà..” Tiêu Thu Phong nhướng mày. Giờ phút này hắn đang nghĩ đến một truyền thuyết. Sơn Khẩu Minh đời đời bất diệt nghe nói là bởi vì có một yêu quái tồn tại. Nhưng thật không ngờ truyền thuyết này lại là thật.

“Tập hợp với những người khác, giết ra ngoài” Tiêu Thu Phong lạnh lùng hét lên. Thân hình đã chỉ còn cách Bát Kỳ Đại Xà có mười mét. Bốn mắt nhìn nhau, sát khí ngập trời. Một loại chiến ý mãnh liệt giao tập, kích phát ra những tia lửa điện. Giờ phút này không có ai dám đến phạm vi khí lưu của bọn họ.

Lý Cường Bình không dám chậm trễ. Lúc này lo lắng cũng vô ích. Bởi vì đối mặt với quái vật này thì ngay cả lực lượng mà hắn cho rằng là cường đại cũng không thể nào giúp được gì. Tất cả đều do Tiêu thiếu gia ứng phó.

Hơn nữa mấy thần binh đã bị thương. Đối mặt với những đợt tấn công dày đặc của võ sĩ đã có chút không chống đỡ nổi, từng bước một lui lại.

232. Chương 232: Thần Long Tái Hiện

Từ khi Tiêu Thu Phong xuất hiện, Bát Kỳ Đại Xà chỉ chú ý đến mình hắn. Có vẻ như không cần nói chỉ cần dùng cảm nhận là có thể biết. Loại lực lượng này chính là sức hấp dẫn vốn có của cao thủ với cao thủ.

Thực ra Tiêu Thu Phong cũng không nhìn một ai khác. Đám võ sĩ đang ào ào lao ra cũng không làm cho hắn rối loạn tâm trí. Bát Kỳ Đại Xà chỉ là một truyền thuyết. Thật ra không ngờ nó thật sự tồn tại.

Nghe nó nói, Tiêu Thu Phong biết bố hắn năm đó nhất định đã đấu với con quái vật này. Hơn nữa hình như không phân thắng bại. Nếu lực lượng không là vô địch vậy tin rằng cũng có phương pháp khắc chế. Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng Tiêu Thu Phong không hề e ngại.

Đấu với lực lượng này là một trong những cách làm cho hắn tăng lên.

“Mày chẳng qua chỉ là một con súc sinh, căn bản không xứng làm đối thủ của tao” Tiêu Thu Phong lạnh lùng liếc nhìn nó, trên mặt lộ ra vẻ thần nhiên. Hình như rất khinh thường với con quái vật này.

Quả nhiên Bát Kỳ Đại Xà rất tức giận, tóc dựng đứng lên, mang theo một loại kích động điên cuồng. Nó là thần của đảo quốc, cũng là nguồn suối của các Ninja và võ sĩ. Ở nơi đây, nó là một loại tín ngưỡng, không cho phép bất cứ ai xem thường.

“Mày sẽ phải trả giá, tao sẽ xé xác mày”

Thần Long không còn. Trên người thanh niên này có khí chất của Thần Long. Đương nhiên sự sỉ nhục ngày đó sẽ dùng máu của người đàn ông này để rửa sạch. Huống hồ Tiêu Thu Phong còn khinh thường nó, càng xúc động vào cảm kích của yêu.

Bát Kỳ Đại Xà đã động, tiếng bước chân “Đông, đông” như sấm, lao về phía. Tiêu Thu Phong. Lực lượng cường đại mang theo làn sương mù phát ra. Đám võ sĩ đến gần cũng bị nó đánh bay. Giờ phút này, Bát Kỳ Đại Xà bản chất hung tàn đã không để ý ai là địch ai là người nhà.

Lời nói mặc dù khinh thường, nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong lại rất cẩn thận. Bởi vì nếu như không chiến thắng được con quái vật này thì chuyến đi đến Nhật Bản sẽ không thắng lợi. Sẽ lưu lại bóng ma trong lòng Thần binh chiến đội. Sơn Khẩu Minh sẽ đời đời tồn tại, cho nên Tiêu Thu Phong không có đường lui.

“Đao Tâm....Phá” Chân kinh cường đại trong cơ thể đột nhiên tăng lên. Thân hình cao gầy như một cơn gió lao tới. lại như một tảng đá hạ xuống, đao khí nghênh tiếp, mũi nhọn hiển lộ.

Bát Kỳ Đại Xà rất cuồng vọng, nó không hề né tránh. Cái đầu cực lớn không ngờ lại đưa tới nghênh đón. Đao khí vô cực bổ vào đầu nó lại chỉ phát ra những tiếng “Xích, xích” nhưng không làm cho nó bị thương.

Đừng nhìn nó rất nặng nề nhưng hành động lại nhanh như rắn. Chợt loé đã biến mất, thật sự còn nhanh hơn cả Ảnh Tử thân pháp mấy phần. Nếu như không phải mượn thân hình này bạo phát thì chỉ riêng chiêu đầu tiên Tiêu Thu Phong đã bị thương.

“Quả nhiên có bản lĩnh. Tiểu tử, tôn nghiêm của bản thân không chấp nhận xâm phạm. Hôm nay mày sẽ bị trừng phạt” Mặc dù do rắn biến thành nhưng Bát Kỳ Đại Xà từ trăm năm trước đã có nhân tính. Tính cách hung tàn thậm chí còn bá đạo hơn loài người. Nếu như không phải bị lục phách ảnh hưởng thì có lẽ không ai khôn chế được nó.

Tiêu Thu Phong cũng thật không ngờ quái vật này không chỉ có võ công cao tuyệt mà ngay cả da thịt trên cơ thể cũng dày như vậy. Không ngờ ngay cả lực lượng đao tâm cũng không thể làm gì được nó. Thân hình lui lại thật nhanh, lực lượng vô phách đã lưu chuyển khắp tứ chi.

Xem ra muốn đối phó với quái vật này chỉ có thể sử dụng Long biến tam tuyệt.

Long biến tam tuyệt chính là khắc tinh của Bát Kỳ Đại Xà. Rắn tất nhiên là loài động vật bò trên mặt đất, vĩnh viễn không thể nào so sánh với rồng cao cao tại thượng.

Long hình vừa hiện, Bát Kỳ Đại Xà đã kinh hoàng kêu lên: “Long biến.....”

Thân hình đang lao tới đã dừng lại. Nó nhìn Tiêu Thu Phong đã thận trọng hơn đôi chút. Bởi vì trên đời này thứ duy nhất có thể làm nó bị thương, chính là Long biến tam tuyệt. Long thần năm đó chính là dựa vào ba thức này đã làm cho thể mạch nó bị tổn thương, đến nay chưa lành.

Hắc vụ mệnh mông trong nháy mắt càng tăng lên khiến cho không thể thấy rõ Bát Kỳ Đại Xà. Đây là mê tung độc vụ của nó. Khi nó chưa thành hình chính là dựa vào loại độc vụ này để lừa gạt mắt kẻ địch, thừa dịp đánh lén.

“Long Phá Thiên....” Long là Kim Long, Kim Long hoá thân mang theo vạn đạo ánh sáng chiếu rọi cả chiến trường, sang như ban ngày. Ngay cả trong làn hắc vụ cũng khá rõ ràng. Thân hình của Bát Kỳ Đại Xà đã lộ ra.

Trảo của Kim Long đã nhảy vào trong làn hắc vụ. Ngay cả độc vụ cũng không có tác dụng gì với Long. Long thể hạ xuống, kim quang loé lên quét sạch tất cả hắc vụ. Bát Kỳ Đại Xà cũng đã biến thành chân thân.

Tám chiếc chân rất lớn như tám lưỡi đao từ bốn phương tám hướng thét gào lao tới, vô cùng sắc bén.

Long trảo đã bắt được hai chiếc chân, Long đẳng phiên thân mang làm cho thân hình Bát Kỳ Đại Xà bắn ra ngoài hơn sáu trượng. Trên chân đầy vết thương. Chỗ nào bị trảo bắt phải đang trào ra máu đen.

“Ghe tởm” Thật không ngờ Long biến tam tuyệt của người đàn ông này còn cường đại hơn của Long Thần năm đó.

Bát Kỳ Đại Xà đương nhiên không biết lúc trước hắn giao đấu với Long Thần, Long Thần đã giết chết hơn một ngàn võ sĩ tinh nhuệ, khí kinh đã hao tổn không ít. Mà Tiêu Thu Phong lúc này lại đang sung mãn, dùng hết toàn lực nên đương nhiên làm cho Bát Kỳ Đại Xà bị thương.

“Đại thần, tôi đến giúp ngài” Theo tiếng hét lớn, một thân hình gia nua xuất hiện từ trong bóng tối. Cầm thanh loan nguyệt trường đao trong tay, đao phong chớp động. Bàn tay gầy gò đầy gân xanh. Ông ta nhìn Tiêu Thu Phong với ánh mắt đầy căm hận.

Con ông ta bị giết, hai người cháu đã chết. Thù này, hận này như biển máu của Long Thần năm đó. Sâu như biển cho nên dù cho mất hết danh tiếng cũng phải liên thủ với Bát Kỳ Đại Xà giết chết người đàn ông này.

“Tá Đẳng Thái Thần”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát lên một tiếng. Thật không ngờ võ sĩ luôn luôn kiêu ngạo lại liên thủ với người. Huống hồ làm bạn với loài súc sinh này có lẽ cũng cùng loại. “Không sai, tao là Tá Đẳng Thái Thần. Thẳng ranh, năm đó Long Thần giết con trai thứ bảy của tao, diệt một ngàn tinh nhuệ của Sơn Khẩu Minh tao. Món nợ đó hôm nay tao sẽ đòi lại từ trên người mày”

Tá Đẳng Thái Thần liếc nhìn THần binh chiến đội đang bị vây quanh một cái: “Giết chết hết đám người này. Tất cả người đối đầu với Sơn Khẩu Minh đều phải chết”

Mắt Bát Kỳ Đại Xà sáng rực lên nhưng nó không từ hồi. Với thân phận của nó, chấp nhận như vậy chỉ bởi vì sợ hãi. Bóng ma năm đó vẫn còn hằn sâu trong lòng nó.

Người đàn ông này mặc dù là hậu nhân của Long Thần, nhưng lực lượng của hắn lại rất cường đại. Bát Kỳ Đại Xà không tự tin có thể đánh bại Tiêu Thu Phong. Hơn nữa nó đã bị thương, lại còn có lạc ấn. Chỉ thử một lần nó đã dao động.

Không từ chối cũng không đáp ứng, Bát Kỳ Đại Xà tiếp tục công kích. Tá Đẳng Thái Thần cũng như vậy, trường đao trong tay phát ra sáu đạo đao mang đánh vào Tiêu Thu Phong.

“Long Diệt Thiên....” Đối với Tiêu Thu Phong lúc này mà nói dựa vào thân thể vũ phách và Long biến tam tuyệt làm cho Bát Kỳ Đại Xà sợ hãi. Đây là cơ hội của hắn.

Lần này biến ảo ra không phải là Kim Long. Mà là hỏa, Hỏa Long bay lên không, chiếu sáng bầu trời. Thân hình Tiêu Thu Phong cũng bay lên cao. Trong phạm vi trăm dặm có thể thấy một kỳ quan, một lưới lửa đang nhảy múa trong không trung. Giống như thiên phạt của ông trời, Tiêu Thu Phong lướt đến đâu tất cả đều bị chiếu sáng.

Tá Đẳng Thái Thần vô cùng kinh hãi. Dù là Long Thần năm đó cũng không đạt tới cảnh giới này. Nếu như tới nay không có Bát Kỳ Đại Xà hỗ trợ, hạo kiếp của Sơn Khẩu Minh tuyệt đối không thể may mắn thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức cử động. Trường đao trong tay vung lên vô cùng sắc bén. Nếu người đàn ông này không chết, Sơn Khẩu Minh sẽ không còn hy vọng. Tới nay không phải hắn chết chính là ta vong.

Mặc dù chỉ nhìn trong nháy mắt, nhưng Lý Cường Bình cũng đã bị sự cường đại này làm cho rung động. Mặc dù hắn biết, Tiêu thiếu gia như một vị thần. Nhưng biến hoá thành hình rồng này lần đầu tiên nhìn thấy.

“Cường ca, tôi đến giúp anh đây, mau đi” Thiết Trụ và Tiểu Lục Tử đều đã chạy tới, chia ra nhảy vào trong đôi ngũ sắp tan rã của Lý Cường Bình. Bọn họ mạnh mẽ mở ra một đường máu trong đám võ sĩ.

Vết thương đầy người. Ngoại trừ Lý Cường Bình, mỗi đội viên phía sau hắn đều đã bị thương. Mà người đội viên bị Bát Kỳ Đại Xà làm gãy tay càng nghiến răng nghiến lợi chịu đựng đau đớn, phi cước phóng ra giẫm chết một tên võ sĩ bị ném đến bên cạnh hắn. Mà cánh tay còn lại đã bị đao của một tên Ninja đánh trúng, máu nhiễm đỏ cả người.

Lý Cường Bình cũng biết lúc này rất nguy cấp không thể ở lại lâu, lạnh lùng quát: “Bảo vệ Cường Tử, xông ra”

Ngay khi Tiêu Thu Phong và Bát Kỳ Đại Xà, Tá Đẳng Thái Thần đang giao chiến kịch liệt. Thì ở trong một con hẻm nhỏ cách đó không xa xuất hiện vài bóng người. Người dẫn đầu chính là Sư Tông đeo mặt nạ bằng đồng. Bên cạnh hắn là Hà Hướng Nam.

Vừa nghe người báo cáo. vừa ra lệnh cho bọn chúng tiếp tục dò xét.

Mà Sư Tông lúc này lại không hề mở miệng nữa. Cảm nhận lực lượng vương giả đỉnh cao đó, hắn biết nếu như xông ra chỉ có một con đường chết. Mặc kệ là Sơn Khẩu Minh hay là Ngạo Thiên Minh đều không phải là đối thủ của người đàn ông họ Tiêu đó.

Sự cường đại của người này đã nằm ngoài dự tính của Cảnh Trường. Cho nên lúc này hắn chỉ có thể lặng lẽ đợi, đợi thời cơ tốt nhất để ra tay. Nên tất cả quyền quyết định đều giao cho Thử Vương ở bên cạnh.

233. Chương 233: Tranh Chấp Nội Bộ

Lực lượng của một người, Tiêu Thu Phong đã không thể nào chịu nổi. Hướng hồ là hai cao thủ như Thần liên hợp lại. Hung tính của Bát Kỳ Đại Xà bị kích động, gầm lên phẫn nộ. Mà Tá Đẳng Thái Thần rất lạnh lùng, mỗi lần ra tay đều là những chiêu thức trí mạng, muốn cho Tiêu Thu Phong không còn mạng sống.

Không có một sơ hở, thứ thứ ba trong Long biến tam tuyệt của Tiêu Thu Phong là Long Biến đã được phát ra. Kim Long, Hoả Long kết hợp với nhau, các nguyên tố trong không trung trở nên nóng nực, như nước bốc hơi phát ra những tiếng “Xích xích”. Hơn mười tên võ sĩ ở gần đó biến thành những xác chết.

Loại lực lượng này dù là hai Thần cũng không thể sánh nổi. Tiêu Thu Phong kích phát bốn nguyên chi lực cùng với võ chi lực, trong nháy mắt đó đã dung hợp với nhau phát ra năng lượng kinh người.

“Xà Biến....” Long biến, Bát Kỳ Đại Xà cũng biến. Xà biến như một tờ giấy bay lượn trong không trung, quần lấy Giao Long do Tiêu Thu Phong hoá thân thành. Nếu như lúc này có ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy cuộc chiến giữa Long và Xà.

Xà phun hắc vụ cùng với Giao Long đổ rục quần lấy nhau như cầu vòng giữa không trung. Sư Tông trốn ở một bên nắm chặt hai tay, dường như cũng bị loại năng lượng này kích thích. Hít vào một hơi thật sâu, chưa khai chiến, chiến ý trong lòng hắn đã dâng lên rất cao.

Trong nháy mắt khi Long Xà quần lấy nhau, trường đao của Tá Đẳng Thái Thần vung lên không trung, chỉ nghe ông ta hét lớn một tiếng: “Thiên Địa Nhất Đao Trảm...” Không sai là Thiên Địa Nhất Đao Trảm. Chính là một đao đón gió mà hoá thành. Cả Tá Đẳng gia tộc cũng chỉ có ông ta có thể sử dụng. Lực đạt hoá cảnh, đao khí cường đại phá không mà ra, tràn ngập bầu trời.

Một Long, Một Xà, một đao giao chiến với nhau.

Tiêu Thu Phong chịu địch ở hai bên, lực địch ngàn quân. Đối mặt với đao khí ngập trời, đuôi của Ngũ Trảo Kim Long quét lên, lần phiến tán ra kim quang. Đao khí đã bị phá, trên người Long phát ra tiếng “Tư tư” nhưng không bị tổn thương một chút nào.

Chém thất bại, Tá Đẳng Thái Thần lại chuyển sang đâm. Tinh lực trăm năm được vận chuyển tới đa.

Chiêu Lăng Bích Phi Thiên này là tinh tuý suốt đời của Tá Đẳng Thái Thần, tập hợp đao của võ sĩ và ảo ảnh của Ninja mà thành. Hai mươi lăm năm trước ông ta còn chưa luyện thành. Lúc này hận khí bùng bùng, không thể nín nhịn, nhanh như chớp nhắm vào long thân của Tiêu Thu Phong.

Xà cuối cùng không thể đấu lại Long. Con cháu Long tộc của Trugn Quốc thì Xà của một tiểu đảo này sao có thể so sánh được. Cả người Bát Kỳ Đại Xà đầy máu, lệ khí mãnh liệt nhưng vẫn phải lui lại từng bước. Tiêu Thu Phong cảm nhận được đao khí sắc bén kia, tức giận xoay người, trảo hoá thành quyền nghênh tiếp đao khí.

Đao và quyền va chạm phát ra những tiếng nổ, Tiêu Thu Phong hét lên một tiếng:

-Chết đi.

Quyền này đã công vào phạm vi bảo vệ của đao khí, đánh mạnh vào ngực Tá Đẳng Thái Thần. Trên khuôn mặt dữ tợn của ông ta xuất hiện những tơ máu. Xem ra lực lượng cường đại đến đâu cũng không ngăn được uy năng của Long Thân.

Nhưng Bát Kỳ Đại Xà đã lao vọt đến sau lưng. Tám nước đã hoá thành tám thanh trường mâu. Trong nháy mắt đó đã phá vỡ cương khí hộ thân. Mà Tá Đẳng Thái Thần sắp chết cũng trở nên ác độc, trường đao trong tay vung lên, chém mạnh ra.

“Khí Toàn Đao Thể, giết”

Trước sau đều là tuyệt sát, chỉ hơi sơ sẩy một chút sẽ mất mạng. Thân hình Tiêu Thu Phong bay ngược lại, tránh được sáu cước đâm tới. Nhưng cước thứ bảy và thứ tám lại phải dùng tay ngăn lại. Một cảm giác đau đớn truyền vào tận tim gan. Trên cánh tay đã đầy máu.

“Ghê tởm....” Cảm giác đau đớn đó lại càng làm cho lực lượng vũ phách hiện ra. Tiêu Thu Phong quên đi đất trời, quên thời gian, quên chính mình. Trong lòng của Tiêu Thu Phong lúc này chỉ còn là giận và giết.

Long hình thay đổi, biến thành bản thân. Hai tay Tiêu Thu Phong đầm máu làm cho Tá Đẳng Thái Thần và Bát Kỳ Đại Xà vô cùng mừng rỡ. Không để ý vết thương trên cơ thể, không muốn sống giáp công. Cẩn bản không cho Tiêu Thu Phong cơ hội lấy lại sức.

Tiêu Thu Phong biết nếu bị hai người này quần lấy, hấn căn bản không thể nào thắng nổi. Mà lúc này Thần binh chiến đội đã mở đường máu, chạy càng lúc càng xa. Nhìn bộ dạng điên cuồng của Tá Đẳng Thái Thần, đao khí chém giết vô số của mình. Tiêu Thu Phong biết hôm nay đã không thể nào bỏ qua.

Máu đang chảy nhưng chiến ý không ngừng tăng lên. Đối mặt với hai siêu cấp cường giả này, tất cả suy nghĩ trong đầu Tiêu Thu Phong đã không còn tồn tại. Trong đầu hấn lúc này chỉ có một suy nghĩ đó chính là chiến, chiến là mạng sống.

“Nó lập tức sẽ không thể nào chịu được nữa, giết nó” Bị Tá Đẳng Thái Thần dùng sáu hạt châu uy hiếp, Bát Kỳ Đại Xà cắn răng oán hận nhìn Tá Đẳng Thái Thần một cái, liều chết công kích. Đây là mệnh mạch của nó, sau hạt châu này đại biểu cho mạng sống của nó.

Hà Hướng Nam rất vui mừng. Hấn nhìn thấy Tiêu Thu Phong càng lúc càng suy yếu, trong mắt loé ra một tia âm trầm. Đối mặt với hai đại cao thủ của thế giới công kích, Tiêu Thu Phong không ngờ còn có thể chống cự đến nước này. Sự cường đại đó đã làm cho hấn thấy. Nhưng sự sợ hãi cũng càng lúc càng tăng lên.

Chẳng qua hôm nay Tiêu Thu Phong chắc chắn phải chết. Dù cho có thể thoát khỏi công kích của Tá Đẳng Thái Thần và Bát Kỳ Đại Xà, nơi đây còn có một Sư Tông vô cùng lợi hại.

Nhưng có một điều hấn đã quên, Sư Tông không phải tay chân của hấn. Sư Tông vốn không chuẩn bị ra tay. Nhưng khi Sư Tông thấy Tá Đẳng Thái Thần cầm Bát Kỳ Thần Khí trong tay, trong lòng bùng cháy. Đây là nhiệm vụ lần này của Sư Tông.

Lực lượng của Tiêu Thu Phong có thể được xưng là thần cấp. Dù là Tá Đẳng Thái Thần đã tu luyện trăm năm cũng không thể nào sánh bằng. Khi ông ta nhân lúc Bát Kỳ Đại Xà điên cuồng công kích liền đánh lên Tiêu Thu Phong, bị một cước đá văng ra ngoài hơn mười mét, đập mạnh vào tường đá, máu phun ra.

Chỉ là ông ta còn chưa đứng dậy được, một thân hình đã lặng lẽ lướt qua trước mắt.

Sư tông rút cuộc không nhịn nổi hấp dẫn đó. Không thông báo cho Hà Hướng Nam đã ra tay cướp đoạt thần khí. Đối với Sư Tông mà nói chỉ cần thần khí. Còn về phần ai sống ai chết không quan hệ gì với hấn.

“Bát Cát...” Mặc dù bị thương nhưng sự cảnh giác của Tá Đẳng Thái Thần lại không mất đi. Tay xoay tròn, thần khí trong tay đã biến mất không còn. Nói với Sư Tông: “Mày là ai?”

Người này đương nhiên không phải Tiêu Thu Phong. Điều này ông ta không cần hỏi cũng rõ.

Sư Tông cả kinh. Thật không ngờ đánh lén như vậy mà không cướp được thần khí. NGHĩ thầm mình thật sự đã tính sai, lúc này đã không thể nào rút lui. Không nói một lời, công kích tới. Chỉ cần giết chết lão già này, như vậy thần khí rút cuộc vẫn là của hấn.

Hà Hướng Nam trốn ở một bên thở ra một hơi. Lần này Sư Tông đã làm hỏng chuyện lớn của hấn. Bởi vì không có Tá Đẳng Thái Thần trợ giúp, Bát Kỳ Đại Xà căn bản không thể nào đấu lại Tiêu Thu Phong. Lần cướp đoạt đó chẳng phải là đại ân cho thằng Tiêu Thu Phong hay sao?

Nhưng nghĩ là nghĩ, chuyện đã đến nước này hấn không thể cứu vãn. Điện thoại trong tay ấn nút gọi, Tá Đẳng Tinh Sinh đang chờ tin của hấn mà.

Không có Tá Đẳng Thái Thần trợ giúp, đánh với Bát Kỳ Đại Xà, Tiêu Thu Phong bết đi rất nhiều áp lực. Mặc dù không biết người đeo mặt nạ đồng là bạn hay địch, nhưng trong lòng rất cảm kích hấn ta.

Bát Kỳ Đại Xà cảm thấy áp lực đang tăng lên, tức giận gào lên. Nhưng đao kiếm chi tâm không ngừng phát ra. Trên cơ thể của nó xuất hiện rất nhiều vết thương, càng lúc càng nhiều, máu không ngừng chảy.

Tá Đẳng Thái Thần cũng rất tức giận. Tên đeo mặt nạ này thần bí đột nhiên xuất hiện này không ngờ là vì Bát Kỳ Thần Khí trong tay ông ta. Điều này không khỏi làm cho ông ta sợ hãi. Bởi vì đây là bí mật lớn nhất trong ba trăm năm qua của Tá Đẳng gia tộc. Giờ phút này hình như đã có người biết được. Nếu không tại sao hấn lại đến đây đoạt lấy Thần Khí chứ?

Ông ta vốn bị thương không nhẹ, lúc này lại tức giận, thân hình run lên. Đao trong tay đã mất đi khí tức sắc bén. Nhưng Sư Tông khao khát Thần Khí sao cho ông ta một tia cơ hội.

Không cần thận một chút , ngón tay bọc sắt đã đâm vào ngực ông ta, máu bắn ra làm cho thể lực của ông ta càng giảm xuống.

“Giao Bát Kỳ thần khí ra, mày sẽ sống sót”

“Nằm mơ....” Tá Đằng Thái Thần lạnh lùng quát lên, lớn tiếng hét: “Thiên Địa Nhất Dao Trảm”

Nếu như thể lực của ông ta không suy yếu, chiêu này Sư Tông căn bản không thể tiếp được. Dù cho có miễn cưỡng tiếp được cũng sẽ bị thương rất nặng. Nhưng đáng tiếc lực đạo của chiêu này đã mất đi, thiết quyền của Sư Tông đã nắm lấy lưỡi dao, một quyền đánh văng Tá Đằng Thái Thần ra. “Ba” một tiếng ngã xuống đất.

Ông ta không có cách nào gọi Bát Kỳ Đại Xà tới. Bởi vì lúc này nó đang giao chiến với người đàn ông kia, căn bản không thể nào phân thân.

“Bố” Theo một tiếng kêu sợ hãi, bên cạnh ông ta xuất hiện mấy võ sĩ cường đại. Tá Đằng Tinh Sinh lúc này đã xuất hiện phía sau ông ta, nâng Tá Đằng Thái Thần dậy, vẻ mặt rất giận dữ, trường đao vung lên nghênh đón Sư Tông.

Tá Đằng Thái Thần mừng rỡ trong lòng. Nhưng thật không ngờ thanh trường đao đó lại đổi hướng. Chỉ trong nháy mắt thừa lúc đêm tối không một tiếng động đâm vào ngực ông ta.

“Tao muốn giết mày.....”

Tá Đằng Tinh Sinh không hề nhìn một cái, rút dao đâm máu ra, lao đến trước mặt Sư Tông. Cuộc chiến vẫn đang diễn ra nhưng lúc này bốn phía vang lên những tiếng kêu hoảng loạn.

234. Chương 234: Tử

Có lẽ ngoại trừ ông ta sẽ không có ai biết, ông ta chết trong tay con của mình. Thân hình Sư Tông hơi đổi, nhưng không hề dừng lại. Khí kinh như lôi điện thoáng cái quét đến, Tá Đằng Tinh Sinh ngăn cản nhưng thân hình bị đánh bay ra mấy thước, phun máu, ngất đi. Diễn quá hay. Xác Tá Đằng Thái Thần rơi vào tay Sư Tông

Nhưng không phải là đánh xác tiết hận, mà chỉ là lực sát Thần Khí trên người ông ta. “Ha ha ha...” Cầm chuỗi vòng do sáu hạt châu màu đen tạo thành, Sư Tông không nhịn được cười phá lên. Chuyển đi Nhật Bản đã thành công. Bát Kỳ Thần Khí không ngờ có thể lấy được một cách dễ dàng như vậy.

Bất được cũng không nhất định thuộc về hắn. Sư Tông cả người bị thương nhưng vì lực phách nó vẫn không sợ chết mà công kích. Tiêu Thu Phong vất vả chống đỡ. Quái vật này khí lực như vô tận. Cho dù máu không ngừng tuôn ra nhưng nó vẫn rất kiên quyết.

Chẳng qua khi Tá Đằng Thái Thần chết đi, Bát Kỳ Đại Xà rõ ràng đã phân tâm. Làm cho Tiêu Thu Phong có chút kỳ quái chẳng lẽ quái vật này lại có nhân tính sao, hình như không phải. Khi Sư Tông cầm Thần Khí cười vang, Bát Kỳ Đại Xà bị phân tâm bởi vì trong lòng đang không yên. Giờ phút này Tiêu Thu Phong hiểu được, cái này chính là Thần Khí.

Mà Thần Khí này là vật khổng chế Bát Kỳ Đại Xà. Nếu không như nó sao lại nghe lệnh của một thằng Tá Đằng Thái Thần nhỏ bé chứ. Tiếng cười còn chưa dứt, Tiêu Thu Phong đã nhào tới. Chỉ trong nháy mắt chuỗi hạt đã rơi vào trong tay hắn. Sư Tông kinh hãi, Bát Kỳ Đại Xà càng gấp hơn. Tá Đằng Thái Thần đã chết.

Mà giờ phút này chỉ có Sư Tông biết tác dụng của Thần Khí này. Tiêu Thu Phong thực ra cũng không rõ. Hắn cũng chỉ thử một lần nhưng thật không ngờ lần thử đó lại thành thật. Thấy vẻ mặt sợ hãi của Bát Kỳ Đại Xà, xem ra vòng hạt này có chỗ ảo diệu.

“Là nó giết Thái Thần, giết chết nó...”

Không biết từ lúc nào, Tá Đằng Tinh Sinh đã tỉnh lại, có lẽ hắn căn bản chưa từng hôn mê. Lúc này phát hiện Tiêu Thu Phong đã cướp lấy Thần Khí không thể nào khổng chế được nữa. Đây là tín vật ký kết hiệp ước giữa hắn và Hắc Dạ, đương nhiên không thể để người khác cướp lấy.

Tốc độ Sư Tông càng nhanh hơn, trong nháy mắt đánh tới. Sư Tông còn sợ mất Thần Khí hơn cả Tá Đẳng Tinh Sinh. Nếu không lúc về sẽ bị trừng phạt thành phế nhân.

“Rắc”

một tiếng. Tiêu Thu Phong bóp nát một hạt châu. Trên bầu trời đêm lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương. Bát Kỳ Đại Xà phun ra một ngụm máu. Lực lượng bá đạo làm cho đám võ sĩ bên cạnh nó chết đi rất nhiều. Mặt nó trở nên buồn bã, lập tức quỳ xuống.

“Thần Long, tôi nguyện coi người là chủ. Xin người đừng huỷ hồn phách của tôi.”

Sư Tông đang rất tức giận, lạnh lùng quát:

“Ghe tởm.”

Đến lúc này, hẳn mới biết được, Thần Khí kia không ngờ lại do hồn phách của Bát Kỳ Đại Xà luyện thành, có thể không chế sống chết của nó. Bảo sao Cảnh Trường lại muốn chiếm lấy như vậy.

Tiêu Thu Phong mừng rỡ, thật không ngờ Bát Kỳ Đại Xà chỉ là một con rối. Mà không chế con rối này chính là chuỗi hạt. Con mẹ nó, sớm biết như vậy thì cũng không cần tốn công tốn sức như vậy. Thấy người đeo mặt nạ bằng đồng đang đầy sát khí,

Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát: “Giết nó.”

Những lời này đương nhiên là lời nói với Bát Kỳ Đại Xà. Bát Kỳ Đại Xà không dám nói một câu, không kịp suy nghĩ đã đứng lên, không muốn sống lao về phía Sư Tông. Lực phách đã mất một, mặc dù tu vi không thể đề cao thêm nữa nhưng ít nhất có thể giữ được tính mạng.

Nếu như năm phách còn lại mất đi, nó sẽ hồn phi phách tán. Không có tư cách luân hồi. Sư Tông tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Mà Tá Đẳng Tinh Sinh ở bên cạnh cũng rất sợ hãi. Bát Kỳ Đại Xà vừa là bạn nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành kẻ địch. Bản chất hung ác cùng với thân thể đầy máu như một ác ma địa ngục.

“Tất cả võ sĩ nghe lệnh, giết nó.”

Tá Đẳng Tinh Sinh lớn tiếng hét lên. Hơn trăm võ sĩ đều đã vây xung quanh Bát Kỳ Đại Xà. Mà Sư Tông cũng không thể nào buông tha cho Tiêu Thu Phong, nhanh như chớp đã lao tới, thể muốn đoạt lại Bát Kỳ Thần Khí. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơn phẫn nộ trong lòng hắn.

Bị hai đại cao thủ vây công, trong cơ thể lại tiêu hao quá lớn, Tiêu Thu Phong không dám tham chiến. Hơn nữa đám võ sĩ đang vây quanh, thật sự không thể cứ tiếp tục như vậy. Mà Bát Kỳ Đại Xà hung tính đại phát, cả người đầy máu đỏ sát đám võ sĩ, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Nhưng đối mặt với cảnh tượng thê thảm này, trong mắt Tiêu Thu Phong loé lên một tia nhìn kinh dị. Khẽ cười với Sư Tông đang lao tới, Tiêu Thu Phong xoay người bay ra, Ảnh Tử tâm pháp chợt hiện rồi biến mất. chiếm lấy như vậy. Tiêu Thu Phong mừng rỡ, thật không ngờ Bát Kỳ Đại Xà chỉ là một con rối. Mà không chế con rối này chính là chuỗi hạt.

Con mẹ nó, sớm biết như vậy thì cũng không cần tốn công tốn sức như vậy. Thấy người đeo mặt nạ bằng đồng đang đầy sát khí,

Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát: “Giết nó.”

Những lời này đương nhiên là lời nói với Bát Kỳ Đại Xà. Bát Kỳ Đại Xà không dám nói một câu, không kịp suy nghĩ đã đứng lên, không muốn sống lao về phía Sư Tông. Lực phách đã mất một, mặc dù tu vi không thể đề cao thêm nữa nhưng ít nhất có thể giữ được tính mạng.

Nếu như năm phách còn lại mất đi, nó sẽ hồn phi phách tán. Không có tư cách luân hồi. Sư Tông tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Mà Tá Đẳng Tinh Sinh ở bên cạnh cũng rất sợ hãi. Bát Kỳ Đại Xà vừa là bạn nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành kẻ địch. Bản chất hung ác cùng với thân thể đầy máu như một ác ma địa ngục.

“Tất cả võ sĩ nghe lệnh, giết nó.”

Tá Đẳng Tinh Sinh lớn tiếng hét lên. Hơn trăm võ sĩ đều đã vây xung quanh Bát Kỳ Đại Xà. Mà Sư Tông cũng không thể nào buông tha cho Tiêu Thu Phong, nhanh như chớp đã lao tới, thề muốn đoạt lại Bát Kỳ Thần Khí. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơn phẫn nộ trong lòng hắn.

Bị hai đại cao thủ vây công, trong cơ thể lại tiêu hao quá lớn, Tiêu Thu Phong không dám tham chiến. Hơn nữa đám võ sĩ đang vây quanh, thật sự không thể cứ tiếp tục như vậy. Mà Bát Kỳ Đại Xà hung tính đại phát, cả người đầy máu đỏ sát đám võ sĩ, cảnh tượng vô cùng thê thảm. Nhưng đối mặt với cảnh tượng thê thảm này, trong mắt Tiêu Thu Phong loé lên một tia nhìn kinh dị.

Khẽ cười với Sư Tông đang lao tới, Tiêu Thu Phong xoay người bay ra, Ảnh Tử tâm pháp chợt hiện rồi biến mất. Đại Xà và Tá Đẳng Thái Thần đều mạnh hơn hắn đã chết. Bây giờ người đàn ông họ Tiêu này cũng đã bị thương nặng. Chỉ cần giết Tiêu Thu Phong, hắn vẫn là người mạnh nhất.

Tiêu Thu Phong cười lạnh một tiếng: “Chỉ bằng mày sao?” “Tao cảm thấy rất kỳ lạ. Trên đời này sao còn nhiều thằng ngu như vậy.

Hơn nữa càng ngu lại càng cảm thấy mình thông minh. Cảnh Trường nuôi nhiều tên ngu như phế vật bọn mày, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền.

” Khí thế Sư Tông tăng lên, tay sắt phát ra một vầng sáng trong đêm tối âm u, quát: “Hy vọng lực lượng của mày cũng như miệng lưỡi của mày, có thể chịu được đến cuối cùng.”

Sư Tông nóng lòng thể hiện mình, căn bản không nói nhiều lời để cho người đàn ông này có thời gian nghỉ ngơi. Thân hình nhảy dựng lên, mang theo một loại lực lượng rất bá đạo trong nháy mắt đánh tới. Bờ biển cạnh đây sóng, khí thế rất kinh người. Thân hình Tiêu Thu Phong đã động.

Thực ra tối nay ít nhiều cũng là nhờ người áo đen này giúp đỡ. Nếu không phải Sư Tông ngăn cản Tá Đẳng Thái Thần, hắn có lẽ không trốn được một kiếp. Nhưng thật không ngờ người này lại là Hắc Dạ. Bọn họ muốn cướp Thần Khí nên trong lúc vô ý đã giúp cho hắn.

Nhưng Hắc Dạ là kẻ thù của Tiêu Thu Phong, ngay từ đầu đã vậy. Chẳng qua người của Hắc Dạ xuất hiện càng lúc càng nhiều, Tiêu Thu Phong có cảm giác bí mật của Hắc Dạ càng lúc càng đến gần mình. Dao Tâm đã phát ra. Đến lúc này lực lượng đã dung hợp, hắn càng thêm hoàn mỹ không chế Dao Tâm.

Gần như không cần ngưng tụ, tiện tay vung lên đã phát ra được. Sư Tông cũng khá mạnh. Hai tay phát ra làn cương khí màu đen hộ thể. Dao vô hình kia đã chạm vào tay hắn. Không biết bao tay đó làm bằng chất liệu gì. Mặc dù thân hình bị ép lùi sáu mét nhưng vẫn bị hắn chặn lại.

“Dao Tâm...” Dao Tâm là lực lượng tiên thiên của chân khí. Cho dù là Sư Tông cũng mới nhập môn mà thôi. Nhưng thật không ngờ người đàn ông này tiện tay có thể phát ra. Tiêu Thu Phong đã chém ra đao đao khí thứ hai.

Thấy Sư Tông kinh ngạc, cười nói: “Yên tâm, vì mày đã giúp tao nên sẽ không giết mày. Nhưng tao muốn phế mày.” Chữ mày vừa phát ra, đao khí đã tới. Sư Tông nhảy dựng lên, toàn lực chống đỡ. Một chân đã lún vào trong đất nửa mét, chiếc áo trên người không gió mà bay. Dường như cũng biết đao khí này rất sắc bén. Nhưng dù là như vậy, một chiêu này cũng không phải cao thủ như Sư Tông có thể thừa nhận. Hoặc là trận chiến này, Tiêu Thu Phong đã một lần nữa bay vọt về đất.

235. Chương 235: Từng Bước Hủy Diệt

Dao mang loé lên chỉ còn cách Sư Tông ba thước. Mà đao khi sắc bén không hề cho thấy Tiêu Thu Phong bị thương, Sư Tông hơi nghiêng người, đao khí cuốn lên một cơn sóng biển cao ba trượng, quả thực rất bá đạo.

Nhưng Tiêu Thu Phong không cho Sư Tông cơ hội lui lại. Dao thế lại vừa hết, Long Phá Thiên trong Long biển tam tuyệt lập tức xuất hiện. Sư Tông như bị không khí cô đọng lại, động tác trở nên chậm đi rất nhiều. Bị quang mang bao phủ chỉ còn biết đợi làm thịt.

Tiêu Thu Phong cười ha hả, thân hình bay lên một cước đá vào lưng Sư Tông. Khí kinh không một tiếng động đưa vào trong cơ thể hắn, phá vỡ kỳ kinh bát mạch, phế đi võ công của hắn. Sau khi hét thảm lên một tiếng, tất cả lực lượng đã biến mất, Sư Tông rơi xuống biển. Theo cơn sóng biển trập trùng từ từ bò lên bờ.

Mạng sống tin rằng không có việc gì. “Tao đã nói, tao sẽ không giết mày. Mày có thể trở về nói cho người sau lưng mày. Tao và người đó sẽ nhanh chóng gặp nhau.”

Chiếc mặt nạ bằng đồng đã rơi ra, một khuôn mặt phương Đông điển hình khoảng năm sáu mươi tuổi. Hơn nữa có cảnh giới võ công như vậy đương nhiên là người Trung Quốc. Thế lực của Hắc Dạ ở khắp nơi trên thế giới, nhưng cũng không phải ai cũng biết khởi nguyên của nó lại là Trung Quốc. Sư Tông đầy cảm hận nhìn Tiêu Thu Phong.

Nếu không phải công phu đã mất hết, hắn nhất định sẽ xông lên cắn vài cái. Sư Tông tuyệt vọng tru lên một tiếng như chó điên. Bởi vì mất võ công, hắn trên cơ bản đã trở thành phế vật. Trong Hắc Dạ sẽ không nuôi dưỡng phế vật. Những lời này trước kia hắn vẫn nói cho người khác, nhưng bây giờ lại đến lượt mình.

Nhưng Tiêu Thu Phong không để ý đến sự tức giận của hắn, cười nhạt xoay người, thân hình đã biến mất khỏi bờ biển. Trận chiến tối nay làm cho khí thế của Tiêu Thu Phong tăng vọt. Không những huỷ Bát Kỳ Đại Xà mà ngay cả Tá Đẳng Thái Thần cũng bị con trai của ông ta ám sát. Sơn Khẩu Minh không lâu nữa sẽ bị huỷ diệt.

Nhưng Thần binh chiến đội cũng có mấy người bị thương nặng. Đặc biệt là Cương Tử, cả cánh tay gần như đã bị gãy thành mấy đoạn. Dù cho khôi phục như cũ cũng không thể đạt đến cường độ trước kia. Cho nên bây giờ anh ta chỉ có một sự lựa chọn duy nhất đó là rời khỏi đội ngũ Thần binh chiến đội. Bọn họ không hề sợ hãi tiền đồ phía trước.

Quân đoàn Ma Quỷ ở Trung Đông chính là nơi dạy cho bọn họ các loại kinh nghiệm sinh tử. Cho dù không thể tự mình lãnh binh tác chiến nhưng có thể truyền dạy tinh thần và ý chí chiến đấu của mình cho mỗi binh lính Ma Quỷ. Tiêu Thu Phong dành vinh dự rất cao cho bọn họ, để cả đời bọn họ không phải lo lắng. Đây là điều bọn họ nên được.

Mặc dù khi mấy người này quay về Trung Đông, Thần binh chiến đội từ ba mươi sáu giảm xuống còn ba mươi người. Nhưng những người còn lại không còn là kẻ yếu ớt ngày xưa nữa.

Mỗi người trong bọn họ đều vượt xa cảnh giới binh vương, bắt đầu tiến bước vào cảnh giới tiên nhiên. Đây là điều mà Tiêu Thu Phong mong muốn. Không trải qua những cuộc chém giết đẫm máu, sao có thể trở nên cường đại chứ?

“Quái vật Bát Kỳ đã chết, Tá Đẳng Thái Thần cũng đã chết. Lúc này Sơn Khẩu Minh không còn một chỗ dựa nào hết. Các anh nghỉ ngơi mấy ngày sau đó tiếp tục. Chỉ cần Sơn Khẩu Minh chưa giải tán, các anh tiếp tục giết.”

Bát Kỳ Đại Xà nổ mạnh làm cho Sơn Khẩu Minh tổn thất vô cùng lớn. Tá Đẳng Tinh Sinh chính thức lên ngôi gia chủ. Hiệu lệnh toàn bộ xã hội đen Nhật Bản đến tăng viện cho Sơn Khẩu Minh.

Nhưng lại phát hiện lời hiệu triệu này lại không còn tác dụng. Sơn Khẩu Minh lúc này chia ra làm ba. Mấy người anh em của hắn không ai phục ai. Kẻ thù bên ngoài chưa giải quyết xong, bọn họ đã chuẩn bị chém giết lẫn nhau. Vậy thì còn bang phái xã hội đen nào nể mặt bọn họ nữa chứ. Thần binh chiến đội trải qua trận đánh nguy hiểm nhất nên hận võ sĩ Sơn Khẩu Minh đến tận xương tuỷ.

Nên dù là ở đâu chỉ cần bọn họ gặp phải đều giết không tha. Mà khoảng thời gian nghỉ ngơi sau trận chiến đó, Tiêu Thu Phong đã kiểm tra thân thể các thần binh. Vì giúp bọn họ tăng lên nhanh hơn, hắn dùng khá nhiều tinh lực đả thông các mạch huyền quan cho bọn họ, càng có lợi cho việc hấp thu khí giết chóc cường đại. Sau một vòng, Tiêu Thu Phong đã không còn hứng thú ở nơi này nữa.

Hơn nữa trải qua trận chiến này, hắn cần một hoàn cảnh yên tĩnh để dung hợp các loại lực lượng. Khai phát võ phách, tiến hoá lực lượng Long biến tam tuyệt, còn có thể mạch với chiến ý vô tận sau nhiều lần chém giết. Sau khi giao chuyện này cho Lý Cường Bình và Thiết Trụ giải quyết, Tiêu Thu Phong lặng lẽ rời đi. Sơn Khẩu Minh hôm nay đã không xứng làm đối thủ của hắn.

Tiêu Thu Phong không trực tiếp tiêu diệt Sơn Khẩu Minh là vì muốn cho Thần binh cơ hội luyện tập với vật sống nhiều hơn. Dù sao võ sĩ và ninja này dù giết nhiều hơn nữa cũng không có gì phải thương xót. Hơn nữa cuộc giết chóc này làm cả Nhật Bản náo động. Cho dù chính phủ điều quân đến quản lý, đối với Thần binh chiến đội cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Yokohama có hơn mười triệu dân không thể nào dùng bom nguyên tử được. Hơn nữa trong quân đội cũng không có nhiều cao thủ như Sơn Khẩu Minh, đối phó càng dễ dàng hơn. Cái chết của Tá Đẳng Thái Thần đối với xã hội đen trên thế giới mà nói tuyệt đối là một chuyện lớn. Sơn Khẩu Minh từng bước bị hủy diệt lại càng làm cho cả thế giới khiếp sợ.

Là một trong ba tổ chức cường đại nhất trên thế giới, Sơn Khẩu Minh không ngờ bị người tiêu diệt một cách dễ dàng như vậy, đây là lực lượng cường đại như thế nào? Nhưng trừ phi là người đã trải qua trận chiến đó thì tuyệt đối sẽ không biết sự nguy hiểm, hoặc là sự thật.

Cũng chỉ có đám người Tiêu Thu Phong mới hiểu được. Bát Kỳ Đại Xà chết, Tá Đẳng Thái Thần chết, giờ phút này ngoại trừ Tiêu Thu Phong chỉ có Sư Tông là rõ ràng. Không giết Sư Tông không phải vì báo ơn hần đã hỗ trợ. Mà muốn Sư Tông truyền đạt lại cho kẻ sau lưng.

Tiêu Thu Phong muốn cho người kia biết, Tiêu Thu Phong hần không phải một quân cờ, có những chuyện sớm muộn cũng phải tính toán. Sơn Khẩu Minh bị giẫm đạp, tuyệt đối làm cho các thế lực trên thế giới phân chia lại một lần nữa.

Rất nhiều thế lực vùng lên, ý đồ thâm tóm các lợi ích của Sơn Khẩu Minh. Tiêu Thu Phong về đương nhiên làm cho cả Tiêu gia vui mừng. Ít nhất Liễu Yên Nguyệt mừng quá mà khóc. Bọn họ đều biết Tiêu Thu Phong đi Nhật Bản. Mà mấy ngày nay Nhật Bản không ngừng truyền đến tin tức giết chóc và bạo loạn.

Tất cả những điều này bọn họ đều biết. Cho dù bọn họ rất muốn không để ý đến nhưng không thể nào làm được. Thấy khuôn mặt bình tĩnh như ánh mặt trời của Tiêu Thu Phong, sự lo lắng trong lòng mấy ngày hôm nay rốt cuộc đã được hạ xuống. Nước mắt hưng phấn không chỉ có mình Liễu Yên Nguyệt rơi ra.

Phượng Hề và Ngọc Hoàn cũng rơi lệ đầy mặt. Các nàng cũng rất nhớ nhưng người đàn ông này, sợ hãi sẽ mất đi. Từ lúc Tiêu Thu Phong rời đi, cảm giác đó luôn hành hạ trong lòng các nàng. Có một số việc không cần nói, Liễu Yên Nguyệt cũng có thể từ trong cảm giác hạnh phúc nhận ra rất nhiều chuyện.

“Anh rốt cuộc đã về, Tiêu thiếu gia, có thể cho tôi ôm anh một cái không....” Phượng Hề mừng như điên, không thể áp lực khát vọng và tình cảm trong lòng. Mặc dù biết rõ trước mặt Liễu Yên Nguyệt không thể thể hiện tình yêu, nhưng nàng thật sự không làm được.

Mấy cô nàng Thi Diễm đương nhiên nói phụ họa: “Em cũng muốn ôm anh một cái. Được mỹ nhân ôm vào lòng, để bọn em làm cho Tiêu thiếu gia hưởng phúc nhé.”

Liễu Yên Nguyệt cười cười, lập tức buông bỏ cảm giác hạnh phúc đó đi. Trong lòng nàng rất rõ ràng, mấy hôm nay những người phụ nữ này cũng rất lo lắng cho Tiêu Thu Phong, không kém hơn bất cứ ai. Bọn họ đáng được hưởng niềm hạnh phúc đó, được ôm người đàn ông này.

Phượng Hề vui đầu vào lòng Tiêu Thu Phong, không nói câu nào, thậm chí không dám ngẩng mặt lên, chỉ có thân hình không ngừng run lên. Bởi vì nàng sợ ngẩng đầu lên sẽ hôn, sẽ tuyên bố với mọi người nàng đã yêu người đàn ông này. Dù không muốn vẫn phải buông Phượng Hề ra.

Mấy cô bé kia vẫn biết quy củ, trước hết đẩy Lâm Ngọc Hoàn vào lòng Tiêu Thu Phong. Lâm Ngọc Hoàn cuối cùng cũng không phải Phượng Hề, không có sự kiềm chế mạnh mẽ như vậy. Vừa nhào vào trong lòng Tiêu Thu Phong, cả người như mềm nhũn, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn hắn.

“Tiêu thiếu gia, Ngọc Hoàn rất lo lắng cho anh, rất nhớ anh, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ.” Tim Điền Phù đập thình thịch. Cô bé này không phải đã được dạy bảo rồi sao. Bảo cô nàng phải chú ý một chút, đáng về đó, Yên Nguyệt đâu phải người mù mà không thể nghĩ ra chứ? Tiêu Thu Phong cảm nhận được sự mong nhớ của Ngọc Hoàn, nhẹ nhàng cười, cúi đầu vào sát tai nàng, nói:

“Tối nay anh đến tìm em” Lời nói mập mờ làm cho Ngọc Hoàn bừng tỉnh. Hai tay vốn ôm cổ Tiêu Thu Phong, lúc này lại đẩy mạnh ra. Nàng nhận ra lúc này còn có rất nhiều người.

Mấy cô bé kia thừa lúc không ai, mỗi người tiến lên ôm một cái, hôn một nụ, thật sự dứt khoát hơn Phượng Hề Ngọc Hoàn nhiều. Có lẽ trong lòng không hề căm nộ nên làm cho các nàng tự nhiên hơn nhiều. Cuối cùng vẫn là Liễu Yên Nguyệt bám lấy tay Tiêu Thu Phong, cả người dán sát vào hắn, kéo vào trong phòng. Đến tận lúc này hai người già của Tiêu gia vẫn không có cơ hội mở miệng nói.

236. Chương 236: Làm Chị Em Cả Đời

Lần này đi ra ngoài, mặc dù đối với Tiêu Thu Phong mà nói là rất nhanh, nhưng đối với những người khổ sở chờ đợi hắn về mà nói là cả một tháng dài vô hành hạ. Một tháng này, tình hình Đông Nam từ từ bình tĩnh lại. Có mối quan hệ của Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục, Phượng Hề phát triển thế lực ngầm của Đông Nam càng thêm nhanh chóng, hơn nữa quyền lực càng tập trung hơn.

Ngoại trừ Tiêu thiếu gia, cả Đông Nam không có một lão đại thứ hai. Phượng Hề không hổ là Đông Nam nhất tỷ. Truyền bá Tiêu Thu Phong như một vị thần trong bang chúng, dùng loại lực lượng sùng bái này để nắm giữ sự trung thành của bọn họ. Sơn Khẩu Minh bang phái xã hội đen lớn trên thế giới bị diệt, chính là một minh chứng rõ rệt nhất.

“Thằng ranh, bây giờ thì tốt rồi, không cần mẹ lo lắng cho con. Giờ có nhiều người lo lắng cho con rồi” Đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong, Điền Phù vừa mừng lại có chút giận hờn nói. Mặc dù đều biết những người phụ nữ này đều thích con trai mình, nhưng là mẹ luôn có cảm giác bảo bối của mình đã bị người ta đoạt lấy.

Tiêu Viễn Hà cũng đã đi vào, cười nói: “Bà xã, điều này có gì không tốt chứ. Con trai có người quan tâm chăm sóc, như vậy hai người già chúng ta có thể hưởng phúc rồi. Sao, nuôi con hơn hai mươi năm, em không đủ một sao” Liễu Yên Nguyệt ở một bên cũng dịu dàng nói:

“Mẹ, mẹ yên tâm. Phong là con của mẹ, bọn con sao đoạt được. Hơn nữa vào cửa Tiêu gia chính là người Tiêu gia. Tiêu gia càng nhiều người, người gọi mẹ sẽ càng nhiều hơn. Mẹ phải vui mới đúng chứ”

“Đúng vậy, bác gái. Thu phong xem ra không phải người có vợ quên mẹ đâu. Bác yên tâm, dù cho Thu Phong bay nhảy ở bên ngoài như thế nào, nơi đây là nhà duy nhất của Thu Phong. Sớm muộn cũng quay về mà” Phượng Hề cũng cảm nhận được tâm lý của Điền Phù, cẩn thận nói.

Tiêu Thu phong ôm lấy mẹ, cười nói: “Mẹ, con biết mẹ quan tâm đến con. Mẹ xem, con không phải vẫn ổn sao. Mẹ yên tâm, con trai mẹ tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, sẽ sống rất khỏe mạnh và sống lâu. Hơn nữa con còn chưa kéo dài hương khói cho Tiêu gia mà”

Mặc dù linh hồn chuyển thể, hai người Tiêu gia cũng không phải là cha mẹ trong suy nghĩ của hắn. Nhưng trong một khắc khi hắn trọng sinh, hắn đã coi bọn họ là người thân nhất trên đời. Chẳng qua vừa nghe đến chữ hương khói, Điền Phù quên đi sự giận, ngẩng đầu nhìn Liễu Yên Nguyệt một chút, không ngờ lại quay sang nhìn Phượng Hề ở một bên. Ngay lập tức làm cho Phượng Hề mắc cỡ mặt đỏ bừng.

Chuyện này đối với nàng mà nói vẫn rất xấu hổ. Trong mấy người phụ nữ ở đây, lúc này ít nhất có mấy người đây âu yếm nhìn Tiêu Thu Phong. Điểm này làm cho Điền Phù cảm thấy được an ủi. Tiêu Viễn Hà cũng đã đi vào, cười nói:

“Bà xã, điều này có gì không tốt chứ. Con trai có người quan tâm chăm sóc, như vậy hai người già chúng ta có thể hưởng phúc rồi. Sao, nuôi con hơn hai mươi năm, em không đủ một sao”

Liễu Yên Nguyệt ở một bên cũng dịu dàng nói: “Mẹ, mẹ yên tâm. Phong là con của mẹ, bọn con sao đoạt được. Hơn nữa vào cửa Tiêu gia chính là người Tiêu gia. Tiêu gia càng nhiều người, người gọi mẹ sẽ càng nhiều hơn. Mẹ phải vui mới đúng chứ”

“Đúng vậy, bác gái. Thu phong xem ra không phải người có vợ quên mẹ đâu. Bác yên tâm, dù cho Thu Phong bay nhảy ở bên ngoài như thế nào, nơi đây là nhà duy nhất của Thu Phong. Sớm muộn cũng quay về mà”

Phượng Hề cũng cảm nhận được tâm lý của Điền Phù, cẩn thận nói. Tiêu Thu phong ôm lấy mẹ, cười nói: “Mẹ, con biết mẹ quan tâm đến con. Mẹ xem, con không phải vẫn ổn sao. Mẹ yên tâm, con trai mẹ tuyệt

đôi sẽ không xảy ra chuyện, sẽ sống rất khỏe mạnh và sống lâu. Hơn nữa con còn chưa kéo dài hương khói cho Tiêu gia mà”

Mặc dù linh hồn chuyển thể, hai người Tiêu gia cũng không phải là cha mẹ trong suy nghĩ của hắn. Nhưng trong một khắc khi hắn trọng sinh, hắn đã coi bọn họ là người thân nhất trên đời. Chẳng qua vừa nghe đến chữ hương khói, Điền Phù quên đi sự hờn giận, ngẩng đầu nhìn Liễu Yên Nguyệt một chút, không ngờ lại quay sang nhìn Phượng Hề ở một bên.

Ngay lập tức làm cho Phượng Hề mắc cỡ mặt đỏ bừng. Chuyện này đối với nàng mà nói vẫn rất xấu hổ. Trong mấy người phụ nữ ở đây, lúc này ít nhất có mấy người đầy âu yếm nhìn Tiêu Thu Phong. Điểm này làm cho Điền Phù cảm thấy được an ủi.

“Mẹ, xem mẹ nói gì. Chúng con đều nỗ lực mà. Thu Phong, anh mới về, trước hết đi rửa mặt đi, lát nữa là có thể ăn cơm” Liễu Yên Nguyệt vội vàng chuyển đề tài.

Vào Tiêu gia đã hơn năm nhưng lại chưa có một chút phản ứng nào. Thực ra trong lòng nàng vừa lo lắng, vừa lo âu. Nhưng chuyện này dù có gấp cũng không thể làm gì được. Tiêu Thu Phong vừa đi,

Liễu Yên Nguyệt đã cầm tay Điền Phù, nói: “Mẹ, mẹ con mình vào phòng, con có chuyện muốn nói với mẹ” Phượng Hề ở bên trên chọc nói: “Yên Nguyệt, nói cái gì mà ngay cả chị cũng không được nghe vậy?”

Liễu Yên Nguyệt cười nói: “Đây là chuyện của Tiêu gia đương nhiên chỉ có thể nói với mẹ. Nếu như chị Phượng muốn nghe, thực ra rất dễ. Cánh cửa Tiêu gia không phải vẫn luôn rộng mở chào đón chị sao?”

Mặt Phượng Hề đỏ ửng lên, ngượng ngùng không thể mở miệng nói nữa. Điền phù có chút tò mò bị Liễu Yên Nguyệt kéo vào trong phòng.

Tiêu Viễn Hà lắc đầu, thở dài một tiếng nói: “Phượng Hề, cháu không nên để ý. Chúng ta không coi cháu là người ngoài. Có lẽ Yên Nguyệt thật sự có chuyện quan trọng gì đó. Lát nữa cháu hỏi bác gái là được. Bà ấy trời sinh không dấu được gì ở trong bụng đâu” Phượng Hề khẽ gật đầu, nhưng hai mắt của nàng lại lơ đãng nhìn vào cánh cửa kia.

Thực ra trong lòng nàng rất khát vọng có thể đi vào cửa Tiêu gia, nhưng Yên Nguyệt nói có là thật tâm không? Vừa vào phòng, Điền Phù vội vàng hỏi: “Yên Nguyệt, có chuyện gì muốn nói với mẹ mà không để cho mấy cô đó biết, dường như không quá lễ phép” Liễu Yên Nguyệt thoáng cái trở nên khó coi, khuôn mặt hiền dịu có thêm vẻ buồn bã.

Điền Phù nghĩ thầm không đúng. Tiểu Phong vừa mới về, Yên Nguyệt phải cao hứng mới đúng. Hơn nữa vừa nãy nó rất hưng phấn cơ mà. Sao trong nháy mắt đã trở nên như vậy.

Chẳng lẽ nó biết quan hệ giữa Tiểu Phong và mấy cô Phượng Hề sao? “Mẹ, xin lỗi, con không phải với các người, con có lỗi với Tiêu gia....” Điền phù vừa nghe lập tức cảm thấy sợ hãi. Chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy, có lỗi với Tiêu gia, có lỗi với bọn họ.

Chẳng lẽ Yên Nguyệt đã làm chuyện gì sai sao? Điền Phù không chịu nổi mà hỏi: “Yên Nguyệt, con, con không phải thích người đàn ông nào khác chứ?”

Liễu Yên Nguyệt sửng sốt, cười khổ nói: “Mẹ, mẹ không nên nghĩ sai. Con có Phong sao có thể thích người đàn ông khác chứ. Hơn nữa trên đời này còn có người đàn ông nào xuất sắc hơn anh ấy chứ?”

Điền phù thở phào nhẹ nhõm, khó hiểu hỏi: “Vậy vừa nãy con nói....?” “Mẹ, con đã vào Tiêu gia hơn năm nhưng mẹ thấy con chưa có phản ứng gì, không thể sinh cháu cho Tiêu gia. Yên Nguyệt có phải quá vô dụng không?”

Lời vừa nói ra, Điền Phù cũng đã hiểu, lập tức mỉm cười nói: “Yên Nguyệt, con làm mẹ sợ quá. Ai, chuyện này là do cơ duyên không thể nào gấp được. Được rồi, hai con đều khỏe mạnh, không có việc gì là tốt. Con cái sớm hay muộn gì cũng có mà”

Mặc dù Điền Phù dịu dàng an ủi nhưng đối với người phụ nữ truyền thống như Liễu Yên Nguyệt mà nói vẫn không thể nào chịu được sự dày vò này. Mấy ngày qua, ngoại trừ đau khổ tương tư, nàng vẫn cảm thấy hoang mang.

“Mẹ, con biết mẹ an ủi con mới nói như vậy. Yên Nguyệt hiểu, chỉ là bây giờ chị Vũ lại không có ở đây. Thấy bố mẹ ngày đêm hy vọng, Yên Nguyệt không ngừng tự trách bản thân. Mẹ xem....”

“Mẹ, mẹ thấy chị Phượng thế nào?” Điền Phù cả kinh, giả vờ không biết nói: “Phượng Hề? Phượng Hề làm sao? Cô ấy cũng được. Mẹ và cô ấy rất hợp nhau. Yên Nguyệt, con nhắc đến Phượng Hề làm gì?”

Liễu Yên Nguyệt cười nói: “Mẹ, mẹ không phải đang giấu con đó chứ. Chuyện này mẹ không thể nào không biết. Chị Phượng rất yêu Thu Phong, mỗi lần thấy Phong đều không thể kìm nén nổi. Chẳng lẽ mẹ không thấy sao?”

Điền Phù cười bất đắc dĩ. Sớm đã biết Yên Nguyệt không phải đứa ngốc, chuyện này rõ ràng như vậy chỉ cần không phải người mù là có thể nhìn ra. Ngay cả lão già cũng cảm thấy không đúng. Lần trước còn hỏi bà, mấy cô gái đó có phải đều thích Tiểu Phong không? Đến lúc này, Điền Phù không thể giả câm giả điếc.

Nắm tay Yên Nguyệt, nói: “Yên Nguyệt, nói thật với con, mẹ cũng đã nhìn ra. Nhưng mẹ cũng không thể nói gì. Đây là chuyện của bọn con, mẹ dù có quản cũng vô ích. Nói không tốt còn làm cho mọi người không hay. Cho nên chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Yên Nguyệt, con không trách mẹ chứ. Thực ra dù xảy ra chuyện gì, mẹ cũng sẽ luôn đứng về phía con”

Điền Phù sẽ vĩnh viễn đứng về phía con trai bà. Như vậy phải xem Tiêu Thu Phong thích người phụ nữ nào. Người đàn ông mà mình yêu có người phụ nữ khác, chuyện như thế này đối với mỗi người đàn bà mà nói đều là chuyện không dễ dàng chấp nhận.

Nhưng Liễu Yên Nguyệt đã biết có một Vũ, bây giờ biết có một người là Phượng Hề. Hai người này đều yêu Thu Phong thật sự làm cho người ta cảm động. Nếu như đây là một gia đình đã đầy đủ, hoặc là nàng có thể ghen, làm nũng, nhưng rất đáng tiếc Tiêu gia lại thiếu một đứa bé.

Trong lòng nàng cũng không thể không rộng mở một ít. Mặc dù Liễu gia mấy năm nay xuống dốc nhưng quy củ của thế gia nàng cũng biết. Không thể vì hai lão Tiêu gia rất tốt mà không nhìn đến trách nhiệm mà mình nên thực hiện.

“Mẹ, Yên Nguyệt biết mẹ thương con, cho nên con càng phải suy nghĩ vì Tiêu gia. Chị Phượng nếu thích Thu Phong, không bằng mẹ nói với chị ấy một tiếng. Chỉ cần chị ấy muốn vào Tiêu gia, có thể sinh con cho Tiêu gia, Yên Nguyệt nguyện làm chị em cả đời của chị ấy”

Khi Liễu Yên Nguyệt nói những lời này, trong lòng cũng rất uể oải. Nhưng đây là số mạng của nàng, chỉ cần người đàn ông mà nàng yêu có thể hạnh phúc, nàng chịu thiệt thòi một chút cũng có gì đâu. Điền Phù lúc này thật sự kinh ngạc. Chuyện này không có một người phụ nữ nào sẽ đáp ứng. Không nói ai khác, nếu là bà tuyệt đối cũng không cho phép người đàn ông của mình có người phụ nữ nào khác.

“Yên Nguyệt, con, con thật sự muốn làm như vậy sao. Con sẽ rất thiệt thòi đó” Liễu Yên Nguyệt cố gắng nở nụ cười, nói: “Đã có một chị Vũ, thêm mấy người nữa cũng không đáng gì. Mẹ, mẹ không phải nói Tiêu gia chúng ta vốn ít người sao. Lần này con có ba chị em, nhất định sẽ làm cho Tiêu gia thêm hưng vượng”

Chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết, Điền Phù thời gian qua sống rất khó khăn. Liễu Yên Nguyệt chủ động như vậy làm cho bà ta cảm động. Càng thêm yêu thương cô gái này, con trai bà có thể có được Yên Nguyệt đúng là phúc phận đã tu từ đời trước.

237. Chương 237: Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Cuộc Chiến

Người dịch: Ngạo Thiên Môn

Có một số tiệc khi nói ra mọi người đều thoải mái, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì nữa. Khi Tiêu Thu Phong đi xuống, Điền Phù đã sớm nói ý của Liễu Yên Nguyệt cho Phượng Hề nghe.

Yêu một người đàn ông, đối với Phượng Hề mà nói là chuyện nàng không dám hy vọng đến. Càng huống chi là thích một người đàn ông đã có vợ. Rất nhiều người đàn ông đã dùng ánh mắt đầy dục vọng nhìn nàng, coi nàng là người phụ nữ không đứng đắn hoặc là hồ ly tinh.

Nhưng nàng không ngờ rằng kết quả cuối cùng đúng là mình đi câu dẫn chồng của người khác.

Chẳng qua nàng vẫn mạnh mẽ gặt đầu. Sự rộng lượng của Liễu Yên Nguyệt đúng là đã làm nàng ngạc nhiên. Thật ra trong lòng đã nghĩ có thể tiến vào Tiêu gia, nàng đã rất thỏa mãn. Nếu như Liễu Yên Nguyệt có một tia bất mãn, nàng sẽ lập tức ra đi. Bởi vì nàng yêu người đàn ông này, không muốn làm cho Tiêu Thu Phong gặp nhiều phiền phức.

Mặt đỏ ửng lên, Phượng Hề nắm tay Liễu Yên Nguyệt, chấp nhận tình cảm đáng quý đó.

“Yên Nguyệt, cảm ơn em. Chị trước kia đã cố gắng không thích Tiêu Phong. Anh ấy rất tự đại, hơn nữa không hề thương hương tiếc ngọc. Nhưng thật không ngờ tiếp xúc với nhau nhiều lần, cảm giác đó dần dần thay đổi. Chị thật không phải chủ ý muốn tranh giành với em. Thực sự. Chỉ cần em không vui, chị sẽ lập tức rời đi.”

Về chuyện của Phượng Hề, Liễu Yên Nguyệt đã biết được một ít. Nàng hiểu rõ Phượng Hề có tính cách cao ngạo, rất hiếm khi yêu một người đàn ông. Nhưng nếu đã yêu, thì người đàn ông đó có là ai đối với nàng mà nói cũng không quan trọng.

Có lẽ đây là số mệnh của tất cả phụ nữ. Trên con đường tình yêu, một khi đã yêu ai, sẽ mãi yêu.

Nhìn mọi người đang ngồi nói cười vui vẻ, Tiêu Thu Phong cảm thấy thoải mái rất nhiều. Ít nhất Phượng Hề là đại tỷ xã hội đen cũng có thể sống chung được với bố mẹ và Yên Nguyệt.

“Có chuyện gì mà mọi người cao hứng như vậy?”

Phượng Hề và Lâm Ngọc Hoàn đương nhiên rất cao hứng. Nhưng mấy cô nàng kia càng cao hứng hơn. Chiêu Tuệ là người đầu tiên nói xen vào: “Tiêu thiếu gia, chúc mừng anh. Chị Phượng của bọn em chuẩn bị gả cho anh, làm vợ của anh. Anh lần này đúng là kiếm bọn rồi đó.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Phượng tỷ vừa xinh đẹp, vừa có tiền, hơn nữa rất có bản lĩnh, lại biết nấu ăn. Đương nhiên quan trọng hơn là trong phòng ngủ sẽ làm cho Tiêu thiếu gia thần hồn điên đảo.”

Có thể nói đồng dạng như vậy đương nhiên là Thi Diễm.

Điều này Tiêu Thu Phong đương nhiên không phủ nhận. Từ trên người Lâm Ngọc Hoàn có thể cảm nhận sự phóng đảng trên giường của Phượng Hề.

Nếu như nói Phượng Hề là một cái cây, vậy Lâm Ngọc Hoàn chỉ là một cọng cỏ nhỏ. Lâm Ngọc Hoàn tuyệt đối không thể sánh bằng Phượng Hề đã ma luyện qua nhiều năm tháng.

Phượng Hề xấu hổ đến tận mang tai, lặng lẽ cúi gầm mặt xuống. Liễu Yên Nguyệt tiến lên, khoác tay Tiêu Thu Phong, cười nói: “Ông xã, anh bị người ta nói là cao thủ phong lưu của Đông Nam. Bây giờ em mới biết danh hiệu này quả nhiên là thật. Cho dù anh không muốn, nhưng lại không có ít người thích anh. Yên Nguyệt thật sự không thể ngăn cản nổi. Em hy vọng chị Vũ có thể mau chóng trở về.”

Về chuyện của Vũ, Phượng Hề đã biết. Không chỉ có biết mà mỗi Vũ, về chuyện này nàng còn biết nhiều hơn cả Liễu Yên Nguyệt. Ngoại trừ Vũ, ở Trung Đông còn có Ruth, còn có Lâm Thu Nhã của Lâm gia, còn có Thiên Nhan Duyệt....

Chẳng qua chuyện này không đến nàng phải lo lắng. Có thể có một vị trí trong trái tim người đàn ông này đã làm nàng rất hạnh phúc. Không thể nào được voi đòi tiên, ai bảo các nàng đều thích một người đàn ông chứ.

“Chị Phượng, chị không nên xấu hổ. Chị đã đáp ứng được rồi mà. Chúng ta là người của Tiêu gia. Chúng ta phải nỗ lực, tất cả vì Tiêu gia, chị nhất định sẽ làm được.”

Lời này mặc dù có chút nghiêm túc, nhưng Phượng Hề lúc này cũng khẽ gật đầu. Liễu Yên Nguyệt mặc dù luôn luôn dịu dàng, nhưng chuyện này không có một tia khoan dung.

Tiêu Thu Phong cười ngượng, ôm Liễu Yên Nguyệt thật chặt. “Yên Nguyệt, cảm ơn em.” Tiêu Thu Phong nói: “Thực ra anh rất lo lắng không muốn làm em bị tổn thương. Nhưng có một số việc anh không thể nào kháng lại. Tình cảm, anh thật sự hơi yếu đuối.”

“Tiêu thiếu gia, đây đâu thể nào nói là yếu đuối, mà là số đào hoa. Phượng tỷ của bọn em chọn trong vạn người mà phải chọn anh. Đây là may mắn, trên đời này bất cứ ai có thể có được Phượng tỷ, tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Hiếm khi nào Ngọc Thiên nói ra được một câu nghiêm chỉnh. Liễu Yên Nguyệt mặc dù có chút thương cảm nhưng vẫn cười an ủi: “Ngọc Thiên nói không sai. Nhiều người thích anh như vậy, nói rằng em không nhìn lầm.

Ông xã là người đàn ông tốt nhất trên đời. Cả đời này Yên Nguyệt sẽ không hề hối hận.”

Lúc này ngoài cửa có một bóng người xinh đẹp chạy ồa vào. Liễu Yên Hồng mặc một chiếc váy màu hồng nhạt chạy ào vào, liếc nhìn mọi người, hưng phấn kêu lên: “May quá vẫn còn kịp. Cháu sợ mọi người đã ăn cơm rồi.”

Vội vàng chạy đến như vậy không ngờ chỉ vì ăn cơm.

Liễu Yên Nguyệt lắc đầu cười khổ. Từ khi nàng tiến vào Tiêu gia, em gái cũng từ từ chấp nhận sự tồn tại của Tiêu gia. Hơn nữa cũng bắt đầu trở nên hòa hợp với người đàn ông mà nàng yêu. Từ nhỏ thiếu sự quan tâm của cha mẹ nên Yên Hồng hình như đã coi Tiêu gia là nhà của mình.

“Con bé này, cháu muốn ăn cơm thì gọi điện đến cho bác. Bác sẽ đợi cháu, không cần phải như vậy làm gì. Cháu xem mình kìa, đầu đầy mồ hôi.” Điền Phù rất yêu quý cô bé này, không hề ít hơn so với Yên Nguyệt. Đương nhiên một người là con dâu, một người như con gái, hai người cũng có điểm không giống nhau.

Thi Diễm nhỏ tuổi nhất đã kêu lên: “Bác gái, bác không nên nghe Hồng Hồng lừa gạt. Chị ấy đâu có đến để ăn cơm đâu, rõ ràng là muốn thắng tiền trên người bọn con. Hừ lần này nhất định phải lấy lại hết ba vạn trên người chị ấy.”

Liễu Yên Hồng cầm tay Điền Phù không hề xấu hổ, hoặc là ở đây lâu quá nên không hề cố kỵ, ngược lại nói: “Ai sợ ai. Ăn cơm xong, chúng ta sẽ chơi.”

Liễu Yên Nguyệt không nhịn được, bỏ tay Tiêu Thu Phong ra, đi tới trước mắt em gái mắng: “Con bé này, không có chút lễ phép nào cả. Em coi nơi này là đâu, không sợ mẹ chê cười sao?”

Điền Phù vội vàng chặn lại, nói: “Yên Nguyệt không nên, không trách Tiểu Hồng. Tiểu Hồng đến, mẹ rất vui. Chỉ cần vui vẻ là được mà. Tiểu Hồng lát nữa ăn cơm xong để bác trai đánh với cháu. Lão già đó mấy hôm trước định ra ngoài tìm bạn đánh bài nhưng bị bác ngăn lại. Yên tâm, cứ việc thắng ông ấy nhiều vào, bác không đau lòng đâu.”

“Được ạ.” Liễu Yên Hồng coi như văn nhả chút. Thi Diễm đã hưng phấn kêu lên. Bác trai nhiều tiền không nói, kỹ thuật đánh bài lại kém, lát nữa đánh một trận cả tuần tiêu xài có lẽ vẫn không hết.

Cả tháng nay bởi vì chuyện của Tiêu Thu Phong nên mọi người không có tâm trạng, hôm nay rốt cuộc cũng có thể thoải mái chơi đùa.

Những người phụ nữ ở trong Tiêu gia, bình thường cũng chẳng muốn ra ngoài nên mặt chực là món giải trí mà họ thích nhất.

Chưa ăn cơm xong, bàn bài đã được bày ra. Ngay cả Tiêu Viễn Hà luôn nghiêm trang cũng không thể đợi được mà tiến lên. Cùng với Liễu Yên Hồng, Thi Diễm và Chiêu Tuệ làm thành một bàn.

“Bác, không nên nói bọn họ lấy nhỏ hiếp lớn. Thua không được bùng đâu đó ạ.” Người nói chính là Chiêu Tuệ chứ không phải Liễu Yên Hồng. Không có biện pháp, Tiêu Viễn Hà là người giàu nên thường thích dùng một số thủ đoạn, thật sự làm cho các nàng vừa buồn cười lại vừa tức.

Lớn như vậy còn bị mấy cô bé nói thế?

Thực ra không phải không có tiền, nhưng mà Tiêu Viễn Hà thích vậy, cảm nhận niềm vui đánh bạc. Nhìn mấy cô bé quần quýt lấy mình, đòi mình tiền, ông rất vui vẻ.

Bên kia, Liễu Yên Nguyệt và Điền Phù, Ngọc Thiên, Ngọc Hoàn cùng nhau chơi bài, Chỉ có Phượng Hề và Tiêu Thu Phong vẫn ngồi ăn cơm.

Có lẽ được Tiêu gia chấp nhận nên Phượng Hề càng thêm dịu dàng, sau khi sai người thu dọn chén bát, nàng còn đi hỗ trợ. Từ từ dung hợp bản thân vào trong cuộc sống nơi này.

Mặc dù có đôi chút xa lạ và phiền toái, nhưng nàng rất hạnh phúc. Bởi vì tương lai nàng sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Bên trong hoa viên, hai người ôm nhau thật chặt, từng ánh mắt, những tiếp xúc nhỏ nhoi đều rất hạnh phúc. Phượng Hề là một phụ nữ kiêu kỳ như vậy cũng say mê trong đó, không muốn tỉnh lại.

“Thu Phong, anh xử lý xong chuyện ở Nhật Bản rồi chứ?” Trong nhiều người phụ nữ như vậy cũng chỉ có Phượng Hề mới biết chuyện xã hội đen, đương nhiên cũng chỉ có nàng mới có thể quan tâm.

Tiêu Thu Phong dịu dàng nói: “Coi như đã xong. Tà Đằng Thái Thần đã chết, võ sĩ của Sơn Khẩu Minh cũng chết rất nhiều, có lẽ không có vấn đề gì. Anh để Thần binh chiến đội ở lại đó để bọn họ nhanh chóng đề cao mình. Anh muốn bọn họ càng mạnh hơn.”

Phượng Hề rất hâm mộ, vẻ mặt hiếu kỳ nói: “Thu Phong, về trận chiến đó em cũng đã nghe nói qua. Anh có thể nói cụ thể được không, em muốn nghe.....”

238. Chương 238: Đáp Án Mà Mọi Người Đều Hứng Thú

Đêm đó, vì muốn dành cơ hội cho Phượng Hề, Liễu Yên Nguyệt kéo Yên Hồng vào phòng mình, nói là muốn nói chuyện cả đêm. Điều này làm cho Liễu Yên Nguyệt rất kì quái. Trước kia vì làm phiền ông anh rể, nàng mấy lần muốn ngủ cùng chị gái, nhưng đều bị chị đuổi ra.

Nhưng sao lần này lại thế?

Đối mặt với câu hỏi của em gái. Liễu Yên Nguyệt có một chút mất mát, nói hết nỗi buồn trong lòng cho em gái nghe.

“Chị, xin lỗi, là do em sai. Sớm biết như vậy lúc trước em đã không bắt anh rể thế như vậy..... Bây giờ em làm cho chị chịu thiệt.....”

Liễu Yên Nguyệt lắc đầu cười nói: “Đây là số mệnh của chị. Tiểu Hồng, không liên quan gì đến em.”

Thực ra Liễu Yên Hồng cũng rất đau khổ. Lúc trước nàng ko biết chị gái vào Tiêu gia mà lại hạnh phúc như vậy. Cho nên mới cho rằng chị gái bị Tiêu Thu Phong quán vào nên mới thế. Bây giờ thì tốt rồi, chị gái vào tiêu gia hơn năm mà không có chút phản ứng gì.

Mặc dù chưa kết hôn, Liễu Yên Hồng cũng hiểu được tâm trạng của chị. Hai chị em ôm nhau, an ủi cho nhau, nhưng không nhận được mà rơi lệ. Trên đời này, chị em các nàng là người thân nhất. Các nàng có thể chia sẻ buồn vui, đồng cam cộng khổ.

Tiêu Thu Phong không có cách nào vào phòng Yên Nguyệt, không thể làm gì khác hơn là đi tìm Lâm Ngọc Hoàn. Mặc dù hắn đã rõ ý của Yên Nguyệt nhưng ngay lập tức hắn không có gan đi hưởng diễm phúc đó. Phượng Hề không phải Ngọc Hoàn. Sự hứa hẹn đó, đối với hắn mà nói, quan trọng hơn rất nhiều.

Nhưng rất kỳ quái, Lâm Ngọc Hoàn luôn luôn nghe lời không ngờ lại đóng chặt cửa lại, không cho hắn một cơ hội lựa chọn. Mấy người phụ nữ này đã thương lượng với nhau.

Lắc đầu, xem ra tối nay ngoại trừ đến phòng Phượng Hề, không có chỗ nào cho hắn ngủ.

Cửa quả nhiên không khóa. Đẩy cửa phòng ra, Phượng Hề mặc áo ngủ nằm trên giường, đôi mắt đang trông đợi nhìn ra ngoài. Tối nay, người đàn ông đó sẽ đẩy cánh cửa ra. Mà nàng đúng là đã chờ đợi rất lâu.

“Thu Phong, muốn anh vào phòng em thật đúng là không dễ dàng. Anh là đồ xấu xa, sao lại làm em như vậy. Có phải là phòng Yên Nguyệt và Ngọc Hoàn đều đóng cửa đúng không?”

Tiêu Thu Phong cười, đáp: “Mấy người đã bàn bạc với nhau. Anh không phải không có đường mà chạy sao?”

Phượng Hề cười khỏ một tiếng, quát: “Còn giả vờ. Lúc anh chiếm tiện nghi của Ngọc Hoàn, không phải trong lòng cũng nghĩ tới chiếm được em sao. Hừ, em nghe Ngọc Hoàn nói, lúc anh nằm mơ còn gọi tên em.”

Toát mồ hôi, việc này không nghe Ngọc Hoàn nói.

Thân thể xinh đẹp mê người hiện ra. Chiếc áo ngủ bằng tơ tằm cơ bản không che dấu được thân hình nóng bỏng của nàng. Là Đông Nam nhất tỷ, khí chất cao quý tao nhã, sức hấp dẫn thần thánh của nàng càng làm cho người ta điên đảo.

Sắc đẹp của Lâm Ngọc Hoàn là vì cặp nhũ phong rất lớn của nàng. Mỗi một người đàn ông khi nhìn thấy nàng đều bị khơi dậy dục vọng, đó là sức hấp dẫn trực tiếp nhất. Nhưng Phượng Hề lại ẩn vào trong. Không phải người đàn ông nào cũng có thể thấy được, bởi vì chỉ trong lúc này đôi mắt nàng mới có thể phát ra tình cảm mãnh liệt.

“Nói cho cùng, mỹ nữ như vậy đứng trước mặt, anh còn muốn làm Liễu Hạ Huệ thật sự là lừa mình lừa người. Phượng Hề, lại đây, để anh thưởng thức dáng người nóng bỏng của em. Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy em, anh đã có suy nghĩ này.”

Nếu như người đàn ông nào thấy cảnh tượng này mà không khát vọng nhìn thấy cơ thể nàng, vậy không phải đàn ông.

Miệng Phượng Hề chu lên đầy tức giận, không khí đang nghiêm chỉnh lại mạnh mẽ biến thành phóng đãng. Nhưng nàng không thể mở miệng mắng, vì người đàn ông xấu xa này đã đưa tay lên cơ thể nàng, chui qua áo nàng, len lén chiếm lấy vị trí mà nàng kiêu ngạo nhất.

Mùi hương quyến rũ từ từ chuyển hóa. Tình yêu hòa hợp, thật ra có một số việc đã sớm được quyết định. Cả người Phượng Hề đang run lên, không biết có phải do nàng đang khẩn trương hay là sợ hãi.

Tay nắm chặt lại, theo sự xâm nhập của Tiêu Thu Phong không ngờ ngay cả đầu cũng đã quay sang một bên không dám nhìn vào hắn. Nhưng hơi thở gấp gáp nặng nề, hình như nàng đang có gì đó?

Vưu vật xinh đẹp, Tiêu Thu Phong cũng không phải không gap qua. Nhưng thân thể thánh khiết mang theo sự quyến rũ này lại làm cho hắn một cái giác hoàn toàn khác.

“Phượng Hề.....a....”

“Hôm nay, chuyện đó, anh sẽ tìm được câu trả lời.”

Phượng Hề sửng sốt, quay đầu lại, rất khó hiểu.

“Anh vẫn rất tò mò, em có phải vẫn còn trong trắng?”

Vừa dứt câu, Tiêu Thu Phong cười tà, thân hình đột nhiên hạ xuống.

Phượng Hề nghiêng răng lợi đầy tức giận, xấu hổ đến độ thiếu chút nữa tìm một lỗ mà chui xuống.

“A....” Một tiếng hét thảm, nhưng đáng tiếc tiếng hét thảm đó lại là của Tiêu Thu Phong. Tay Phượng Hề đã véo mạnh vào mông của hắn. Lần này nàng dùng hết toàn lực, trong một đêm thần thánh thế này, không ngờ lại hỏi chuyện đáng xấu hổ như vậy. Tiêu Thu Phong đúng là nên bị trừng phạt một chút.

Nhưng tất cả tức giận khi nam nữ giao hoan đã biến thành hạnh phúc. Thân thể mềm mại của Phượng Hề cuối cùng không chịu nổi sự cướp đoạt này.

Tiếng kêu nũng nịu mang theo vài phần cầu xin: “Đồ xấu xa, nhẹ chút, đau....”

Tiếng rên rỉ không ngừng vang lên, xuân ý tràn ngập cả đời. Tiêu Thu Phong chiếm được giây phút quý giá nhất, Phượng Hề tìm được chỗ dựa cho cả cuộc đời mình. Mà đêm đó, Tiêu Thu Phong cũng từ trong miệng Phượng Hề biết được rất nhiều điều mà trước kia hắn chưa từng biết đến. Nhưng tất cả lúc này không còn quan trọng vì tất cả đều đã là quá khứ. Đối với Phượng Hề mà nói, hạnh phúc trong tương lai mới là quan trọng nhất.

Âm thanh hạnh phúc đó cũng không vì Phượng Hề cố gắng nín nhịn mà không ai nghe thấy. Sáng hôm sau, Thi Diễm đã đánh thức hai người: “Phượng tỷ, sáng rồi, mau đi làm thôi. Chúng ta có về Hoàng Kim Thủy Thành nữa đúng không?”

“Đúng vậy, Phượng. Chơi đủ rồi, phải đi làm thôi. Không thể nào lười biếng mãi được. Đây là chị dạy bọn em mà. Nói lời này chính là Ngọc Thiên, trong giọng nói trêu chọc mang theo vài phần thành thối. Xem ra các nàng đều biết Phượng Hề lúc này tuyệt đối không dám đứng dậy mắng mình.”

Phượng Hề bên trong đang rất hạnh phúc, nghe thấy giọng nói của mấy con bé bên ngoài, xấu hổ đến độ trùm kín chăn lên đầu. Cũng may không lâu sau hình như Ngọc Hoàn đã xuất hiện đuổi mấy cô bé kia đi.

Đi làm gì chứ, từ lúc vào Tiêu gia, các nàng đều trở nên lười biếng. Ba ngày thì hai ngày bỏ bê công việc. Hơn nữa Phượng Hề cũng đã tìm được một người quản lý mới, chuyên môn quản lý Hoàng Kim Thủy Thành, nên căn bản là không cần lo lắng. Mấy cô nàng kia rõ ràng là có ý trêu mình.

Ngọc Hoàn mặc dù có đôi chút hâm mộ nhưng còn nhiều hơn chính là chúc phúc. Phượng Hề có thể tìm được hạnh phúc, bốn người em các nàng luôn mong ước điều này.

Hai người ngủ đến gần trưa mới dậy. Phượng Hề không chịu được sự yêu thương mãnh liệt của Tiêu Thu Phong nên sợ hãi tránh ra. Khi hai người đến phòng khách thì thấy hai bàn bạc đang diễn ra kịch liệt.

“Chị Phượng, mau đến đây giúp em. Cô bé Ngọc Thiên này quá lợi hại. Em gần thua hết tiền rồi.” Phượng Hề vừa xuất hiện, mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt mập mờ. Liễu Yên Nguyệt vội vàng giải vây cho nàng. Dù như thế nào, bây giờ tất cả đều là người của thiếu gia, không nên phân biệt làm gì.

Phượng Hề cảm kích nhìn Liễu Yên Nguyệt một cái. Tiêu Thu Phong ở bên cạnh cũng nhẹ nhàng cười nói: “Yên Nguyệt là người phụ nữ hiền hậu nhất trên đời. Em sau này không nên tranh cãi với Yên Nguyệt. Nếu không anh không giúp em đâu đó.”

Phượng Hề trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, quát: “Không nên coi em như bà la sát. Người ta rất ngoan hiền mà, nhất định không thua kém Yên Nguyệt.”

Thực ra ngoại trừ cảm ơn, Phượng Hề cũng biết, Liễu Yên Nguyệt là người vợ lý tưởng nhất trong mắt Tiêu Thu Phong. Mà số mệnh của nàng chỉ là thân phận tình nhân. Giờ phút này nàng chỉ có thể chấp nhận. Nàng đương nhiên không dám mơ ước xa vời. Dù cho Tiêu Thu Phong không nhắc nhở, nàng cũng biết nên làm như thế nào.

Nàng vốn là một người phụ nữ thông minh mà.

Có Phượng Hề giúp đỡ lập tức tình thế nghịch chuyển. Liễu Yên Nguyệt rất vui vẻ, mặc dù thắng thua rất ít nhưng các nàng tìm được niềm vui trong trò chơi này.

Một ngày nhân nhả của Tiêu Thu Phong, không phải, ngoài cửa rất nhanh có khách tới. Tôn Khánh Dục và Triệu Quang Bình cùng nhảy đi vào. Vừa vào cửa thấy kịch chiến trong nhà đều cười ha hả. Xem ra bọn họ cũng đều là người thích cờ bạc.

Tôn Khánh Dục có quan hệ không bình thường với Tiêu gia. Lần này đến đây là do có Triệu Quang Bình yêu cầu đi cùng. Như vậy mọi người ở chung sẽ không xấu hổ.

Chuyện mới xảy ra ở Nhật Bản đúng như lời của Tiêu Thu Phong nói. Sơn Khẩu Minh bị bại đã làm cả thế giới chấn động.

Giờ phút này, bọn họ không hề nghi ngờ vào sự cường đại của Tiêu Thu Phong. Cho nên trong lòng Triệu Quang Bình cũng hy vọng có thể dung hợp với Tiêu gia.

239. Chương 239: Mục Tiêu Không Còn Xa Xôi

“Triệu tư lệnh, Khánh Dục, chúng tôi không có thời gian tiếp đón, hai người cứ tùy ý nhé. Tiêu Thu Phong đang bận nên dù chào hỏi mà cũng không đưa mắt sang nhìn hai bọn họ. Mấy CÔ bé này chơi quá giỏi, mặt không biến sắc. Chỉ cở mấy ván mà ông ta đã thua mấy ngàn.

Triệu Quang Bình cười nói: “Anh Tiêu không nên khách khí. Chúng tôi tìm Tiểu Phong có chút việc. Đợi lát nữa cho tôi tham gia với. Ai, Tiêu gia thật náo nhiệt làm cho tôi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Nếu không tôi cũng quên mất trước kia mình cũng rất thích chơi bài.”

Địa vị từng bước đề cao, ông ta đã đặt tất cả tinh lực vào trong công việc. Những trò này đã không còn chơi nữa. Có lẽ là do công việc quá bận rộn.

Tôn Khánh Dục cũng tiếp lời nói: “Còn có em. Lát nữa em cũng tham gia. Triệu tư lệnh có mang đủ tiền không thể?”

Mọi người có chung một đề tài nên khoảng cách cũng được kéo ngắn lại một chút. Thật ra là một cục trường nho nhỏ có cấp bậc nhỏ hơn rất nhiều so với tư lệnh quân đội Đông Nam. Nhưng vì cổ Tiêu Thu Phong, bọn họ đã trở thành bạn.

Triệu Quang Bình mở miệng nói: “Điều này đáng ra là tôi nên hỏi anh. Không lát nữa thua đến độ không có tiền mà về.” Thực ra là gia chủ một thế gia, lại là quan chức cao cấp, ông ta luôn luôn lạnh lùng. Đây đã là một thói quen.

Đến Tiêu gia mấy lần, ông ta cũng có thể vô hình cảm nhận được không khí ấm áp ở nơi này. Từ từ ông ta có một cảm giác đây là một loại hạnh phúc.

Bây giờ về đến nhà ông ta thường xuyên nở nụ cười. Nếu như lúc này Triệu Nhược Thần ở nhà, nhất định không thể nào tin được. Tôn Khánh Dục cũng cười cười, không khí lập tức trở nên tốt hơn nhiều.

Tiêu Thu Phong hỏi: “Hai quan lớn sao lại rảnh rỗi thế này?”

Tôn Khánh Dục ngăn lại nói: “Quan lớn cũng phải nghỉ ngơi chứ, công việc chỉ trong giờ mà thôi, còn lúc nghỉ thì sẽ nghỉ. Không nên coi chúng ta là những người cố hủ. Hắc hắc, Tiểu Phong, không phải chú da mặt dày mà thật sự là ở trong Tiêu gia rất thoải mái. Cho nên chỉ có thể thường xuyên đến quấy rầy mà thôi”

“Có gì mà quấy rầy. Khánh Dục nói chuyện dễ nghe chút đi. Lúc nào muốn đến thì cứ đến, không phải nói như vậy. Phượng He mang trà lên cho chú hai đi. Miễn cho bọn họ nói Tiêu gia chúng ta thất lễ”

Điền Phù đang vui mừng, nghe lời Tôn Khánh Dục nói liền mở miệng. Phượng Hề cười cười đứng lên, vừa lúc Ngọc Thắm bưng hai chén trà lên.

Phượng Hề tiếp lấy: “Chú hai, là do Phượng Hề thất lễ. Chú uống trà ạ. Hai chú tối nay ở đây ăn cơm. cháu sẽ bảo nhà bếp làm thêm một chút.” Tôn Khánh Dục cầm chén, mặt ngây ngốc. Ông ta chưa bao giờ nghĩ đến Phượng Hề được xưng là Đông Nam nhất tỷ lại tự tay bưng trà cho mình. Chú hai, gì, vừa này còn gọi mình là chú hai?

Phượng Hề đi theo Ngọc Thắm vào bếp. Mà Tôn Khánh Dục lại vội vàng hỏi: “Tiểu Phong, Phượng Hề, cô ấy...” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Cô ấy đã gọi chú là chú hai, chẳng lẽ còn cần cháu nói ra sao?”

Tôn Khánh Dục lập tức giơ ngón tay cái lên, nói: “Cao, Tiểu Phong, cháu giỏi thật. Trước hết không nói đến cái khác, chỉ bằng điểm này cả Đông Nam đã không so sánh được với cháu.”

Phượng Hề là ai, ông ta đương nhiên không thể không biết. Ở Đông Nam có bao nhiêu đàn ông mơ ước, bao nhiêu người theo đuổi. Hôm nay có mặt Liễu Yên Nguyệt ở đây, không ngờ cũng sẽ thoải mái vào Tiêu gia mà ở, căn bản không hề để ý đến cái nhìn của người đời. Lúc trước còn tưởng rằng chỉ là lánh nạn.

Nhưng thật không ngờ lần này đến đây ngay cả cách xưng hô cũng đã đổi. Mấy người phụ nữ xinh đẹp nhất của Đông Nam này, hình như đều cổ quan hệ không minh bạch với Tiêu Thu Phong. Nghe nói Lâm Thu Nhã kia cũng được chị nhận làm con gái nuôi. Cũng không biết cô con gái nuôi này có thể biến thành con dâu hay không. Tôn Khánh Dục thầm nghĩ trong lòng.

Triệu Quang Bình mặc dù cũng là đàn ông nhưng ông ta vẫn lo lắng cho con gái mình. Nghe thấy vậy, ông ta cổ họng không yên nói: “Tiểu Phong, mặc kệ như thế nào, chú cũng không hy vọng cháu phụ Nhược Thần. Nếu không quan hệ giữa hai nhà chúng ta sẽ không thể nào duy trì được nữa.”

Mặc dquan tâm con gái mình như vậy là rất bình thường. Hơn nữa đó là con gái ông ta. Tiêu Thu Phong hy vọng Triệu Quang Bình có thể là một người bố có trách nhiệm. Lời nói này ngược lại càng làm cho Tiêu Thu Phong được an ủi: "Bác Triệu, bác yên tâm. Cháu sẽ không phụ Nhược Thần."

Tiêu Thu Phong trịnh trọng mở miệng nói. Hắn có thể chơi đùa khắp nơi. Nhưng với người phụ nữ mình yêu, hắn sẽ yêu thương nàng hết lòng. Tôn Khánh Dục cười nói: "Triệu tư lệnh, anh không nên lo lắng. Tiêu Phong mặc dù phong lưu nhưng anh cũng thấy đó, ngay cả Yên Nguyệt và Phương Hề đều có thể hòa thuận ở chung. Nó còn có chuyện gì không thể bãi bình được chứ. Nếu như nó đã đáp ứng, tôi tin rằng nó nhất định sẽ làm được."

Triệu Quang Bình gật đầu nói: "Tôi cũng hy vọng như vậy. Thu Phong, cháu chớ trách chú nhiều chuyện. Thật sự chú là một người bố thiếu trách nhiệm, cho nên muốn bù đắp cho Nhược Thần một chút." Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu. Ba người đi vào phòng làm việc. Tôn Khánh Dục lập tức vội vã muốn Tiêu Thu Phong nói rõ mọi chuyện ở Nhật Bản ra cho bọn họ nghe. Đây giống như là một chuyện cổ tích, một truyền thuyết. Mặc dù đã nhận được báo cáo, nhưng sự thật bên trong lại không rõ ràng lắm.

Nếu đã là người một nhà, Tiêu Thu Phong đương nhiên không giấu gì. Thậm chí ngay cả chuyện của Bát Kỳ Đại Xà cũng nói ra. Hai người nghe được không ngừng kêu lên kinh hãi.

Mãi cho đến khi Tiêu Thu Phong nói xong, hai người vẫn chưa lấy lại tinh thần. Một lát sau, Triệu Quang Bình nói: "Nghe nói Tá Đẳng Thái Thần của Sơn Khẩu Minh được xưng là đứng thứ ba trong thập đại cao thủ trên thế giới. Không ngờ sau lưng ông ta còn có một con rối Bát Kỳ Đại Xà còn lợi hại hơn nữa. Thu Phong, cháu có thể bình yên trở về, thật sự có chút may mắn."

"Đúng vậy, chuyện lần này có sức ảnh hưởng rất lớn. Sự cân bằng các thế lực bị phá vỡ, nhật Bản trở nên náo loạn. Nghe nói rất nhiều thành phố đều trở nên hỗn loạn, chết rất nhiều người. Tiêu Thu Phong, người của cháu có phải vẫn ở đó?"

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: "Vâng. Cháu lưu bọn họ lại đó để ma luyện một chút. Dù sao dùng đám võ sĩ đó để luyện tập rất thích hợp. Chờ đến khi Sơn Khẩu Minh hoàn toàn giải tán, bọn họ sẽ quay về."

Tôn Khánh Dục hít vào một hơi. Lời này nếu như truyền ra ngoài sẽ tạo ra một cơn chấn động hơn nữa. Có ai biết được người làm Sơn Khẩu Minh nói riêng và toàn Nhật Bản nói chung bị như vậy lại là người thanh niên ngay trước mặt ông ta.

Triệu Quang Bình dù sao cả đời đều đối mặt với súng ống, chuyện giết chóc ông ta nhanh chóng chấp nhận hơn, hỏi: "Tiểu Phong, tới đây cháu định làm gì?"

"Cháu sẽ nghỉ ngơi một thời gian. Chuyến đi Nhật Bản lần này, cháu phát hiện ra rất nhiều chuyện, cần phải suy nghĩ một chút. Hơn nữa năng lượng trong cơ thể cháu đang tăng lên, cháu cần phải điều chỉnh một chút. Chẳng qua có một số việc vẫn phải làm. Thế lực ở Đông Nam phải từ từ phát triển lên phía Bắc. Chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi đến Bắc Kinh."

Lần này ngay cả Triệu Quang Bình cũng đã kêu lên: "Bắc Kinh? Tiểu Phong, cháu thật sự chuẩn bị tiến quân lên phía Bắc." Thật không ngờ có được cả Đông Nam mà Tiêu Thu Phong còn cảm thấy không đủ. Không ngờ còn muốn mở rộng lên phía Bắc.

Phương Bắc, mỗi một thế lực đều là thâm căn cố đế. Điều này ông ta đương nhiên hiểu rất rõ. Mà chuyến đi đến Bắc Kinh có nghĩa là Tiêu Thu Phong sẽ phải đối mặt với công kích từ gần như tất cả các lực lượng. Hành động điên cuồng đó làm ông ta có chút không nghĩ ra.

Tiêu Thu Phong không hề phủ nhận. Ngày đó sớm muộn gì cũng sẽ tới. Có một số người, có một số việc, hắn nhất định phải đối mặt. Chẳng qua bây giờ thời cơ chưa tới mà thôi.

"Tiểu Phong, cháu dù có quyết định gì, chú đương nhiên đều sẽ ủng hộ. Nhưng Phương Bắc khác với Đông Nam. Chúng ta dù cho muốn giúp cháu cũng không có lực. Điểm này, cháu phải suy nghĩ cẩn thận."

Tôn Khánh Dục đã không còn mạnh mẽ phân chia trắng đen như trước nữa. Có lẽ lúc trước Phương Hề nói đúng, trắng đen vốn không có giới hạn. Đến bây giờ bởi vì Thiết Hắc Bang bị hủy, an ninh ổn định, là điều mà ông ta không nghĩ tới.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Hai người không nên lo lắng. Chỉ cần bảo vệ cho Đông Nam là đủ rồi ạ. Đây là đại bản doanh của cháu. Về các chuyện khác, cháu sẽ xử lý.”

Triệu Quang Bình mặc dù tự nhận mình là có thể hô phong hán vũ ở Đông Nam. Nhưng ở phương Bắc lại là long đàm hổ huyệt. Ông ta tự nhận không có can đảm đó. Mặc kệ là trâu non không sợ hổ, hay là cao ngạo tự đại, người thanh niên này vẫn đáng được ông ta kính trọng.

“Cái khác chúng ta không thể giúp được, nhưng có thể thu thập chút tài liệu cho cháu. Tiểu Phong, chú tin cháu là con rồng trong loài người. Một ngày nào đó có thể tỏa sáng cứu châu. Cho nên từ hôm nay, cả Triệu gia đều gắn liền với Tiêu gia. Hy vọng cháu làm bất cứ chuyện gì cũng không nên lỗ mắng.”

Mặc dù không nói rõ nhưng Tiêu Thu Phong biết, Triệu Quang Bình đã mang cả gia tộc gắn liền với Tiêu gia, đồng cam cộng khổ.

“Bác Triệu, bác yên tâm đi, cháu sẽ không làm cho mọi người thất vọng.”

240. Chương 240: Học Mãi Học Mãi

Cả buổi chiều, Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục đều ở lại đánh bài đến tận khi ăn cơm tối xong mới thoải mái rời đi. Bọn họ dường như cũng bị không khí ấm áp và vui vẻ của Tiêu gia lây nhiễm. Giống như lời Tôn Khánh Dục nói vậy, ở đây rất thoải mái, cho nên muốn ở lâu thêm một chút.

Một ngày trôi qua, các nàng đều bận rộn. Hoàng Kim Thủy Thành bây giờ có Lâm Ngọc Hoàn phụ trách, ba nàng Thi Diễm hỗ trợ. Phượng Hề bắt tay vào kế hoạch mở rộng lên phía Bắc. Đối với nàng, Tiêu Thu Phong đương nhiên không có bí mật. Thậm chí ngay cả Sư Tông chưa nói với ai, Tiêu Thu Phong đã nói cho Phượng Hề biết.

Phượng Hề là người của hắn, cũng là người của Tiêu gia. Nàng phải biết, kế địch của Tiêu gia cường đại như thế nào.

Về phần bản thân Tiêu Thu Phong rất ít khi ra ngoài. Ngoại trừ mỗi ngày nghe một ít báo cáo, tất cả tinh lực của hắn đều để suy nghĩ. Chuyến đi đến Nhật Bản không chỉ diệt trừ được Sơn Khẩu Minh. Hắn cũng có rất nhiều cái lợi.

Khai phát võ phách làm cho hắn đánh thức thân thể này. Khí cường đại luân chuyển trong cơ thể dường như không thể kiềm chế. Sử dụng Long biến tam tuyệt cũng tiến thêm một bước.

Nếu như thể chất như lúc trước, Tiêu Thu Phong căn bản không chịu nổi sự bành trướng đột ngột này. Lúc này đương nhiên phải tĩnh tâm, từ từ dung hợp lực lượng cường đại này, làm cho mình từng bước một đề cao.

Đạo Tâm lúc này chỉ cần phát tay là phát ra được, đúng là rất huyền diệu. Tiêu Thu Phong từ trong đó dẫn dắt ra ý cảnh hoàn toàn khác trước. Tâm đến đâu, ý đến đâu, lực lập tức được phát ra. Ngay cả hắn cũng hiểu được có chút ngoài ý muốn. Đặc biệt là sau đêm ân ái với Phượng Hề, cảm giác bốc hơi trong cơ thể đó còn mạnh hơn hẳn so với những gì Ngọc Hoàn mang tới. Lực lượng tiến triển cực nhanh, ngày đi ngàn dặm, một bước lên trời.

Rất nhiều điều trước kia không làm được, giờ đã có thể làm.

Một tháng sau, Tiêu Thu Phong cơ bản đã bình ổn xong những dị trạng trong cơ thể. Kinh khí cuộn cuộn đã dung nhập vào trong Đan Điền. Trên mặt càng thêm bình tĩnh, khí chất càng thêm nội liễm. Ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng không nhận được mà kêu lên rằng hắn càng lúc càng tiêu sái phong độ.

Đây là một cảm giác, một cảm giác rất kỳ quái. Mặc dù Tiêu Thu Phong không biết mình rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì, nhưng lực lượng cường đại này rõ ràng đã tiến bộ. Bây giờ cho dù Bát Kỳ Đại Xà sống lại cũng không có gì phải lo lắng.

Đám Lý Cường Bình đã về. Ba mươi thần binh đã khác hẳn hai tháng trước. Ngay cả Thiết Trụ luôn luôn hung hãn cũng đã trở nên trầm ổn hơn rất nhiều. Tiêu Thu Phong nhìn thấy không khỏi vui mừng.

Bọn họ thành thực hơn rất nhiều, tuy rằng đã thu liễm khí tức nhưng không thể nào giữ được thần thức của Tiêu Thu Phong.

Không sai, đây mới là Thần Binh Chiến Đội mà hần muốn.

“Tiêu thiếu gia, Tá Đẳng Tinh Sinh đã tự sát, Sơn Khẩu Minh hoàn toàn giải tán. Theo Tiêu thiếu gia phân phó, chúng tôi đã quay về.”

Lý Cường Bình tiến lên một bước, cao giọng báo cáo. Có lẽ do thực lực mạnh hơn, hần càng cảm thấy mình kém hơn rất nhiều so với Tiêu Thu Phong. Sự hơn kém này cả đời cũng không thể nào đến gần được. Cho nên càng cung kính hơn trước kia.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, nhìn Thiết Trụ một cái, cười nói: “Thiết Trụ, anh cũng mạnh hơn không ít. Các anh cũng đều đã mạnh lên. Ừm, không tệ....”

“Sao, có muốn thử một chút không?”

Tiêu Thu Phong vừa nói xong, ba mươi người không một ai có chút động tâm. Những cuộc giết chóc trong hai tháng qua, bọn họ không nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu người. Đến nỗi còn không muốn dùng đến đao. Chỉ dùng tay không nhưng lại nhanh hơn nhiều.

Nếu như là trước đây, Thiết Trụ nhất định lập tức xông lên, không nói một lời sẽ ra tay. Nhưng lần này hần không như vậy. Mà từ từ đi tới trước, cung kính hành lễ nói: “Cảm ơn Tiêu thiếu gia đã cho tôi cơ hội này, tôi nhất định sẽ cố gắng học tập.”

Mỗi lần đối chiêu với người đàn ông này, Thiết Trụ học được rất nhiều điều. Tiêu Thu Phong nói: “Vì làm anh nhớ kỹ, tôi sẽ không lưu tình. Lý Cường Bình, anh cũng đến đi. Thực ra tôi cũng muốn thử một lần. Tôi muốn biết trong khoảng thời gian qua, tôi đã đạt đến vô phong chi cảnh hay chưa?”

Vô phong chi cảnh chính là cảnh giới phía sau Tiên Thiên chi cảnh. Tiên thiên còn có thể tìm thấy, nhưng vô phong đã trở nên hỗn độn, không có một chút sơ hở.

Chẳng qua đối với Thần Binh chiến đội mà nói điều này vẫn rất xa lạ.

Lý Cường Bình nói: “Được.”

Bọn họ đã đi theo Tiêu Thu Phong được hơn một năm. Nên rất hiểu lực lượng của người đàn ông này. Nhưng không ai biết nông sâu thế nào. Chẳng qua dù gặp phải khó khăn gì, hoặc kẻ thù nào, người đàn ông này cũng không hề ngã xuống.

Hai người đứng sừng sững vai nhau, như hai ngọn núi cao. Những đội viên khác đều biết Lý Cường Bình và Thiết Trụ là hai chiến binh cường đại nhất trong Thần binh chiến đội. Hai người bọn họ liên thủ tuyệt đối có thể đánh bại hai mươi tám người bọn họ, tiêu thiếu gia chính là Thần mà bọn họ không bao giờ dám mạo phạm.

Nếu như không phải Tiêu Thu Phong mở miệng nói, Lý Cường Bình và Thiết Trụ tuyệt đối không dám như thế này.

Tìm kiếm cao thủ mong tiến bộ, mà Tiêu thiếu gia chính là người mạnh nhất trên đời này. Đánh một trận thoải mái với Tiêu Thu Phong tuyệt đối là mong còn không được.

Lý Cường Bình không hề giữ lại, Thiết Trụ cũng vậy. Bọn họ vừa ra tay đã mang theo lực lượng khổng lồ cường đại, khí thế như vạn mã trùng kích, phá hủy mọi chướng ngại.

Khí thế vừa động, cuồng phong cuốn lên, thậm chí như bị đao khí cắt ngang mà bay lên, tràn ngập bầu trời Tiêu gia. Nhưng Tiêu Thu Phong không hề động, cành lá mặc dù bay tới nhưng không thể đến gần người mà chỉ có thể quanh quẩn toàn thân tạo thành những cơn sóng.

Thiết Trụ đến trước người Tiêu Thu Phong, nắm tay như sấm sét xuyên qua cơn cuồng phong cây cối. Nhìn khá chậm nhưng chít Tiêu Thu Phong ở bên trong mới biết nó nhanh như chớp, khí thế kinh người.

Quả nhiên là tiên thiên chi cảnh. Đối với sự tiến bộ của hai người, Tiêu Thu Phong rất hài lòng.

“Bịch” một tiếng, Tiêu Thu Phong không ngờ không hề động đậy. Một quyền đó đã đánh mạnh vào ngực hắn. Thiết Trụ biến sắc, một cổ lực lượng không thể không chế đã xuyên qua nắm tay quay đầu bắn lại, đẩy bay thân thể mạnh mẽ của hắn lui lại bảy bước

Lý Cường Bình cũng đã tới nơi, cả người nhảy lên cao. Bàn chân như một tảng đá từ bên trên rơi xuống, xuyên qua cuồng phong nhằm thẳng vào đầu Tiêu Thu Phong.

Thân hình Tiêu Thu Phong khẽ động, hai tay đột nhiên giơ lên. Một vầng sáng màu vàng từ từ hiện lên. Nhìn như rất chậm nhưng vừa lúc tiếp xúc với bàn chân. Một tay một chân va chạm với nhau, một chiêu là thôi. Nhưng đầu lực lượng như thế này chỉ có hai người bọn họ là hiểu.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Lý Cường Bình có thêm vài phần kinh ngạc. Hắn không những dùng hết toàn lực mà còn từ trên cao đánh xuống, có thể nói đã chiếm hết lợi thế. Nhưng Tiêu thiếu gia chỉ nhẹ nhàng dung một tay đã đánh lui hắn lại. Loại lực lượng này thật sự làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Thiết Trụ cũng đã đến bên cạnh hắn. Ở cạnh nhau nhiều ngày như vậy, tâm ý đã tương thông. Trong nháy mắt hai người chia làm hai phía trái phải, hai chân giơ lên nhanh như gió, trong nháy mắt đã tấn công cực nhanh. Cả người Tiêu Thu Phong không gió mà tự động, nhảy dựng lên trên không trung.

Thiết Trụ và Lý Cường Bình không hề buông tha, hai thân hình như mảnh hổ xuống núi cùng lao tới. Lạnh nhạt nói: “Các anh cẩn thận đó....” Vừa dứt câu, Tiêu Thu Phong đã lui người lại rồi như một sợi bông bắn ngược, hai tay hình thành một tư thế rất kỳ quái.

Hai vầng Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện, quang mang lóe lên, trong nháy mắt không một tiếng động bổ tới đầu hai người kia. Đây là Dao Tâm, hơn nữa không ngờ trong cùng một thời điểm mà phát ra hai đao. Đây là lực lượng mà Tiêu Thu Phong mới phát hiện. Trước kia phát ra cùng lắm chỉ một đao.

Nhưng bây giờ hai tay vung lên đã phát ra hai đao. Trước kia không thể nào sánh bằng bây giờ. “Phá.....” Lý Cường Bình hét lên một tiếng lớn, hai quyền đột nhiên đánh ra, va chạm với làn đao khí kia. Tia lửa điện chói mắt lóe lên. Nhưng thân hình hắn đã lui về phía sau ba bước, run rẩy, khóe miệng trào ra một tia máu. Hắn cuối cùng không thể nào thừa nhận nỗi Dao Tâm của thiếu gia.

Thiết Trụ rất thông minh, trong nháy mắt khi đao khí chém tới hắn đã lộn một vòng tránh khỏi đao khí. Khi đứng dậy thấy vẻ thâm thiết của Lý Cường bình. Hắn mới biết được thế này khó coi đến mức nào.. Nhưng quyết định của hắn rất đúng, lực lượng của Tiêu thiếu gia không phải là người có thể chống lại.

“Học mãi không ngừng. Bây giờ các anh đều biết mình trước kia nhỏ bé đến mức nào. Dù là bây giờ cũng không có tư cách kiêu ngạo. Ngoại trừ Tiểu Lục Tử, các anh đều về Trung Đông đi. Hy vọng một năm sau, các anh sẽ không còn như thế này nữa.”

Thực ra Tiêu Thu Phong không để bọn họ trực tiếp về Trung Đông chính là muốn để cho bọn họ giữ vững niềm tin này. Mà trận chiến vừa nãy, Tiêu Thu Phong cảm thấy bọn họ vẫn còn quá yếu. “Tiêu thiếu gia, cậu yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng đề cao mình, tuyệt đối không làm mọi người thất vọng.” “Thần binh chiến đội không bao giờ làm Tiêu thiếu gia thất vọng.”

241. Chương 241 : Quân Tử Hảo Cầu

Thế lực ở Đông Nam muốn khuếch trương lên phương Bắc, thì lực lượng trong tay của Phượng Hề cần phải mạnh lên, đây chính là nguyên nhân vì sao Tiêu Thu Phong lưu lại Tiểu Lục Tử, vì nếu chỉ dựa vào lực lượng của Thiết Huyết Vệ Đội, thì quả thật không ổn.

Tôn Khánh Dục và Triệu Quang Bình, cũng chỉ có thể âm thầm trợ giúp, có rất nhiều việc, đích thân Phượng Hề phải ra mặt giải quyết. “Tiêu thiếu gia, người yên tâm, Tiểu Lục Tử tuyệt đối không làm nhục thanh danh của người!”

Có thể làm việc cho Tiêu Thu Phong, đối với thần binh chiến đội, đây là một loại vinh quang. “Có nói cũng vô ích, cậu đi đi, huấn luyện cho Thiết Huyết Vệ Đội, đừng để tôi thất vọng” Tiểu Lục Tử gạt đầu, hành lễ rồi đi, trải qua chiến sự với Sơn Khẩu Minh, hắn đã trưởng thành hơn, có thể một mình giải quyết được.

Ngày hôm sau, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, Tư Mã Lạc đến, nhìn vẻ mặt hắn, có vẻ như đến cầu khẩn. Quả nhiên, khi thấy Tiêu Thu Phong, ngay cả sự khách khí cũng quên mất, liền cười khổ nói: “Thu Phong, lúc này chú phải giúp anh, thật sự bị mấy tên bồng tử này hành hạ đến chết”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Đường đường là đại thiếu gia của thị trưởng, còn có chuyện bất bình gì mà cần em hỗ trợ?” Tư Mã Lạc tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, trước mặt Tiêu Thu Phong hắn không phải kiêng dè cái gì, vì đã từ lâu, hắn xem người này là bằng hữu.

Trong lòng của hắn, cũng hy vọng người đàn ông này xem hắn như bằng hữu, không phải kẻ địch, bởi vì hắn thật sự không dám trở thành kẻ địch của người đàn ông này. Mặc dù có nhiều chuyện, hắn cũng như Tôn Khánh Dục, Triệu Quang Bình, không hiểu rõ gì, nhưng gần đây Đông Nam phát sinh vài chuyện lớn, còn có Hong Kong và biến cố ở Nhật Bản, Tư Mã Vân Thiên đã có được rất nhiều tin tức.

Mặc dù là chưa xác định được, nhưng cũng có quan hệ với người đàn ông này. Cho nên, muốn cùng Tiêu gia tạo lập quan hệ, thì phải biết cúi đầu một chút, chuyện này, chỉ có thể do hắn làm, càng hướng chi bây giờ, hắn cần sự trợ giúp. “Chú đừng giận với anh, Thu Phong, tìm vài người giúp anh giáo huấn tên bồng tử này, con mẹ nó, hắn học Tae Kwon Do mấy năm, đã đánh bị thương vài người của anh”

Tiêu Thu Phong thật không ngờ, Tư Mã thiếu gia nhìn không giống lưu manh này, nhưng so với hắn còn lưu manh hơn, hơn nữa còn thô lỗ động thủ này. “Thật xin lỗi, chúng ta là những người nhả nhận, chuyện thô lỗ như vậy, em mặc kệ”

Tiêu Thu Phong cầm ly rượu lên, bộ dáng xa cách, thiếu chút nữa làm cho Tư Mã Lạc nổi giận dưng dưng. Cái gì mà người nhả nhận, con mẹ nó, tiêu diệt Thiết Huyết đoàn hùng bá Đông Nam, giết bao nhiêu người? Mỗi lần có sóng gió ở Đông Nam, là mỗi lần có biết bao nhiêu người chết, như mà dám nói là nhả nhận à?

“Được rồi, lão đại, coi như anh cầu chú, nhưng tên bồng tử này là người nước ngoài, anh cũng không có biện pháp” Bất đắc dĩ thở dài, ai kêu hắn bây giờ đang đi nhờ vả người ta, hắn cũng chỉ biết cúi đầu gọi đại ca thôi.

“Lúc này chính phủ của bồng tử đang phái rất nhiều người tiến hành phỏng vấn trao đổi với Đông Nam, do Tư Mã gia tiếp đãi, nhưng ở phương diện này, có một người được xưng là Đông Phương Bất Bại, hình như cùng hội với đám bồng tử đó, nói cái gì mà dụng võ kết bạn. Lúc bắt đầu, anh cũng không để ý, và để cho ám người của tư Mã gia tiếp đãi hắn, thật không ngờ, bị hắn đánh cho tàn phế.

Thằng khốn này, ra tay rất tàn nhẫn, cho nên ba ngày nay anh đã mời vài người bằng hữu trên giang hồ, nhưng kết quả vẫn thảm hại như cũ. Mặt mũi anh cũng không còn, lại còn bị thằng chó đó trêu đến muốn tự sát, lão đại, chú phải giúp anh” “Cái này cũng không sao, nhưng sau khi hắn đánh thắng được vài trận, đã nói ra những lời ô nhục, làm như đã trở thành vô đối, bộ dáng làm người khác căm tức, Thu Phong, cái này đại biểu cho tôn nghiêm quốc gia, chú nhất định phải giúp anh lần này”

Tư Mã Lạc nói xong, nghiêng răng tức giận, nếu không phải bởi vì thân phận của mình, hắn đã gọi những người sau lưng ra, đập cho thằng kia đến chết. “Giúp anh thì có thể, nhưng anh nhớ kỹ, anh đã nợ tôi một lần!”

Nếu quả thật Đông Nam xuất hiện loại người không biết trời cao đất dày này, thật sự là nên cho hắn một chút giáo huấn, mấy năm gần đây, hình như đám bồng tử đó đã quên đi tổ tông, tâm tư thay đổi, nên cần phải được giáo huấn.

Nghe Tiêu Thu Phong mở miệng, Tư Mã Lạc vui mừng nói: “Được, đừng nói một cái, ngay cả mười cái cũng được” Hắn đã nhìn thấy sự cường đại của Tiêu thiếu gia, chỉ cần người này ra tay, thì tên bồng tử kia chết chắc.

Rót cho mình một ly rượu, mặt dày vô sỉ chạm ly với Tiêu Thu Phong, nói: “Chúc cho chúng ta kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công!” Nhìn tên Tư Mã Lạc không mặt không da này, lần đầu tiên Tiêu Thu Phong phát hiện ra, tên này quả nhiên là một nhân tài, dưới lớp đạo mạo nghiêm trang ấy cũng có đủ sự vô sỉ.

“Này, anh cũng đừng nghĩ sai, tên Đông Phương Bất Bại này phải là nam, vì bình thường, tôi không đánh phụ nữ bao giờ”

Tiêu Thu Phong mỉm cười nói. Tư Mã Lạc khẳng định: “Yên tâm, nhất định là nam, anh đã điều tra giúp chút, ngoại trừ hơi bị biến thái một chút, trăm phần trăm là nam” Thật ra thì sau khi nghe danh Đông Phương Bất Bại này, Tư Mã Lạc cũng rất tò mò, không biết tên kia có phải đã luyện “võ công tự thiên” kia không, nhưng cuối cùng phát hiện ra, con mẹ hắn không phải thứ đó đó.

“Được rồi, tôi đi với anh một chuyến, để xem gió trời như thế nào” Hai người còn chưa rời đi, đã bị Điền Phù ngăn lại, trong tay bà vẫn còn cầm điện thoại, quát Tiêu Thu Phong: “Tiểu Phong, các con đi đâu vậy, vừa rồi Yên Nguyệt vừa gọi điện đến, nói là Tiểu Hồng trong trường gặp phiền phức, các con mau qua giúp nó một chút” “Tiểu Hồng gặp phiền phức?”

Tiêu Thu Phong không khỏi sửng sốt, Liễu Yên Hồng mặc dù rất đẹp, nhưng không phải loại người thích gây chuyện, chỉ là thích chống đối hần. Còn với người bình thường, nàng ta đối xử cũng rất bình thường, sao có thể gặp phiền phức gì?

Điền Phù lại nói: “Con hỏi nhiều làm gì vậy, mẹ cũng không biết, mặc kệ là gì, con nhanh qua đó đi. Nói trước cho con biết, nếu như để Tiểu Hồng chịu ủy khuất gì, mẹ sẽ không tha cho con”

Cái gì đây trời, bây giờ con trai ruột cũng không bằng người ngoài sao??? “Bá mẫu, con tìm Thu Phong có chuyện lớn, việc gấp. Tiểu Hồng bắt quả chỉ là một học sinh, trong học viện có phiền phức gì, để sau giải quyết cũng được, chúng con cũng sẽ đi xem qua” Chuyện của đám bóng tử, đang chờ hắn giải quyết gấp, vì chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của quốc gia mà.

Điền Phù nghe xong, mặt mũi tối sầm lại, mắng: “Tiểu Hồng là bảo bối của hai người già Tiêu gia này, cái gì mà không quan trọng, Tiêu Phong, con mà không đi thì mẹ tự đi”

Trời ạ, nhìn thấy bộ dạng nói được làm được của mẹ, Tiêu Thu Phong càng hoảng hốt, vội nói: “Được rồi, được rồi, mẹ, người không cần lo lắng, để con đi ghé qua học viện một chút, xem nha đầu này lại gây phiền phức gì, chờ điện thoại của con”

“Thu Phong, chuyện của anh” “Được rồi, Tư Mã đại thiếu gia, chuyện này tôi cũng đã đáp ứng rồi, cần gì phải gấp thế, đi học viện xem một chút!” Nhìn thấy sự tức giận trên mặt của Tiêu bá mẫu, Tư Mã Lạc chỉ còn biết gật đầu, Liễu Yên Hồng hần đã gặp qua, là một đứa con gái rất ngoan, sao có thể gặp phiền phức gì chứ, nhưng mà Tiêu Thu Phong đã lên tiếng như thế, hần chỉ biết nghe theo.

Nửa giờ sau, hai người ngồi chung một chiếc xe, đi đến học viện Bắc Hải, Tiêu Thu Phong hỏi bảo vệ, mới biết là có chuyện xảy ra, mà còn làm chấn động cả toàn trường. Do vụ việc của Đinh Mỹ Đình lần trước, những người bảo vệ này cũng biết Tiêu Thu Phong, giờ phút này tranh thủ lấy lòng hần bằng cách dẫn đến chỗ ký túc xá nữ.

Nơi này rất là náo nhiệt, đầy những tiếng cười nói, làm cho không khí nơi đây nhìn giống như là một một nửa cái chợ vậy. Mà tất cả nguyên nhân cũng chỉ vì nữ sinh của ký túc xá đang đứng dưới lầu, đang nhìn một đồng hoa hồng dưới đất.

Các bông hoa ấy gom lại một chỗ, vây xung quanh một cái bảng, trên đó chỉ viết năm chữ: “Yên Hồng, anh yêu em!!!” Tư Mã Lạc bắt đắc dĩ lắc đầu, nói: “Thu Phong, em dâu của chú quả thật rất có mặt mũi, nhiều hoa hồng như vậy, hần là cần không ít tiền, thật là làm cho anh mở rộng tầm mắt”

Vừa nói dứt lời, một nam sinh chạy đến giữa đồng hoa ấy, ngẩng mặt hét to: “Yên Hồng, anh yêu em, nhận lời anh đi, anh sẽ yêu em cả một đời!” Xung quanh không ít học sinh, có vẻ là bằng hữu của nam sinh này, cũng hò hét um sùm: “Yên Hồng, anh yêu em.....” Không riêng gì Tư Mã Lạc, Tiêu Thu Phong cũng được mở rộng tầm mắt, cái kiểu tỏ tình siêu cấp này, hần cũng lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng người kia không đáp ứng, quả thật rất kì quái.

Chẳng lẽ đây là phiền phức mà Liễu Yên Hồng gặp phải, bị người ta ái mộ quá. Đây là chuyện tốt, cần gì phải làm hần tổn sức từ xa chạy đến cứu giá? “Giáo Thảo xứng với Hoa Hậu Giảng Đường, trời sinh một đôi mà, mình dám đánh cược, Liễu Yên Hồng lần này chắc chắn sẽ đáp ứng”

Một nữ sinh bên cạnh, nhìn chăm chăm vào đồng hoa hồng này, vô cùng hâm mộ nói. Giờ phút này, chỉ cần có người nào làm với nàng như vậy, phỏng chừng nàng ta sẽ lấy thân báo đáp. Cũng phải thôi, vì những bông hoa hồng đỏ tươi này, trời sinh đã có lực hấp dẫn với phụ nữ. Tư Mã Lạc buồn cười nói: “Thu Phong,

chúng ta cũng nên đi rồi, chú muốn phá uyên ương sao, chú xem, thằng kia cũng khá là đẹp trai, theo đuổi con gái, là quyền của nó, cũng nên cho nó một cơ hội”

242. Chương 242 : Tôi Đã Có Bạn Trai

Tiêu Thu Phong cũng dở khóc dở cười, loại chuyện này trong trường học, cũng không phải chuyện mới mẻ gì, cho nên học viện bình thường cũng không quản, nhưng tiểu nha đầu Liễu Yên Hồng này, lại gọi điện về nhà cầu cứu, thật là muốn chuyện bé xé ra to.

Chẳng qua, làm rùm beng như vậy, thật sự làm cho người khác cũng có chút phản cảm, viết thư tình, tặng hoa hồng, thế cũng đã đủ rồi, lãng phí như vậy làm gì, toàn móc tiền túi của cha mẹ ra, thật sự rất là tốn kém.

Loại chuyện này, nhúng tay vào thì thật là ngại, Tiêu Thu Phong móc điện thoại ra, gọi cho Liễu Yên Hồng, cô bé này có số điện thoại của hắn, mà hết lần này đến lần khác lại gọi cho chị gái cầu cứu, chắc là không muốn để trong nhà biết. “Anh rě, anh đang ở đâu?” Liễu Yên Hồng có vẻ khẩn trương, lập tức đi ra.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Còn ở đâu được nữa, cứ tưởng đại tiểu thư gặp nạn, làm anh chạy như điên đến cứu. Nói đi, anh có thể giúp gì cho em, Yên Hồng, chuyện này, tốt nhất là em nên tự giải quyết, không thể kêu anh đánh người ta được, nói chung là do người ta ái mộ em mà”

Giọng nói của Liễu Yên Hồng mang theo vài phần hờn dỗi, quát: “Anh rě, em đã phiền muốn chết, anh còn ném đá xuống giếng, anh ở dưới chờ em, em lập tức xuống ngay”

Liễu Yên Hồng vừa cúp điện thoại, một vài nữ sinh đã nhào đến, đương nhiên là mấy cô nữ sinh bát nháo kia rồi. “Hồng Hồng, có phải là hắc mã vương tử đến đây làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Một nữ sinh mập mờ hỏi. “Hồng Hồng thật ra Triển Liên Diệp cũng rất tốt, hắn cũng là chủ tịch hội học sinh, lại còn là giáo thảo. Đẹp trai thì không nói rồi, mình còn nghe nói nhà hắn rất giàu, loại bạn trai này không phải dễ tìm đâu”

“Đúng đúng, nếu có một ai đó đồng ý mua cho mình nhiều hoa hồng như vậy. Mình chắc chắn sẽ cảm động đáp ứng”

“Đừng có mà mộng tưởng, chỉ sợ anh Phong đến đây, đừng nói là hoa hồng, chỉ cần một cái vẫy tay thôi, các người cũng sẽ lấy thân báo đáp, còn giả bộ cái gì hả!”

Một nữ sinh vừa trang điểm vừa nói: “Mình phải ăn mặc đẹp một chút, hy vọng anh Phong sẽ chú ý đến mình. Trong mắt của mình, Triển Liên Diệp chỉ là một đứa nhóc, sao có thể so sánh với anh Phong”

“Đúng đúng, mình phải đi thay đồ, thay một bộ váy đẹp nhất” Một nữ sinh khác chạy ra. “He he, mình cũng phải thay một bộ váy siêu ngắn gợi cảm mới được” Lại thêm một con thiêu thân lao vào lửa.

“Lão nương hôm nay liều mạng với các người, hôm nay lão nương không mặc đồ lót, xem ai hấp dẫn hơn ai?” Người nữ sinh cuối cùng tức giận hét lên. Nàng cũng không muốn từ bỏ cơ hội này. Nhìn thấy mọi người đều bị làm cho điên đảo,

Liễu Yên Hồng không nhịn nổi, quát: “Các người học không lo học, suốt ngày chỉ lo đi làm hồ ly tinh, mình xuống trước, cứ từ từ trang điểm!” Liễu Yên Hồng mang giày vào, chuẩn bị bị ra ngoài,

một nữ sinh đang mặc đồ lót vào lập tức ngăn cản: “Hồng Hồng, bạn không có nghĩa khí gì hết, anh Phong đâu phải là gì của bạn. Bạn cũng nên cho chị em mình một cơ hội chứ, chờ một chút, một phút thôi!”

Mặc dù Tư Mã Lạc bên cạnh cứ hồi thúc, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn không rời đi. Nếu đã đến đây, thì cũng nên giải quyết luôn chuyện này cho cô bé kia. Nói đi thì cũng nói lại, phương pháp của thằng kia quả thật đã sai lầm, đối với loại nữ sinh thông minh như Liễu Yên Hồng này, chỉ cần yên lặng quan tâm, ân cần chở che, nàng hiển nhiên sẽ cảm thụ được.

Giống trống khua chiêng như vậy, có lẽ làm cho nàng sợ thì đúng hơn. Mà chẳng ai nhiệt tình, ngược lại còn nói cái gì mà nên tận dụng thời cơ, mất rồi khó kiếm, nhưng khi nghe hắn đến, hồn bay khỏi xác, muốn chạy xuống lầu còn nhanh hơn nàng. “Xuống rồi, xuống rồi”

Bóng người Liễu Yên Hồng vừa xuất hiện, dưới lầu đã truyền ra tiếng hô hào hưng phấn. Liễu Yên Hồng đã là năm thứ ba, trong thời gian ba năm này, hoa hậu giảng đường vẫn chưa ai đến hấn, trong học viện Bắc Hải, người ái mộ nàng, không một vạn thì cũng vài ngàn.

Nhưng mà kiểu như Triển Liên Diệp, tỏ tình một cách khủng bố như vậy, thì là người đầu tiên. Như một người bình thường, theo suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, chỉ cần một bức thư tình, cũng đã là cái gì đó vô cùng quan trọng. Liễu Yên Hồng cũng chưa thấy qua cái này bao giờ, cho nên vẫn không ai có thể bước vào lòng nàng.

Liễu Yên Hồng rốt cục đã xuống lầu, người nam sinh cầm hoa hồng tên Triển Liên Diệp hạnh phúc ngênh đón. Bây giờ trong lòng hấn, sự vui sướng đã không còn dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Nhưng chưa kịp nói gì, thì mấy cô bạn của Liễu Yên Hồng đã nhanh như gió, chạy vọt qua người hấn, kêu lên: “Anh Phong” Tiêu Thu phong và Tư Mã Lạc bây giờ mới xuất hiện trong mắt mọi người. Tiêu Thu Phong cảm thấy xấu hổ, nhưng vẻ mặt của Tư Mã Lạc lại đầy sự hâm mộ.

Nhìn thấy mấy cô nữ sinh lao vào người Tiêu Thu Phong, hấn nghĩ đến chính mình, chưa bao giờ chuyện tốt lại đến cửa như vậy. Mấy cô gái thanh xuân diễm lệ này, đang ở trong thời kỳ vừa xinh đẹp, vừa dễ thương động lòng người. Là đàn ông, ai cũng muốn thưởng thức tư vị này.

Triển Liên Diệp chạy đến trước mặt Liễu Yên Hồng, trong tay cầm bó hoa, thâm tình nói: “Yên Hồng, rốt cục em đã cảm động. Làm bạn gái của anh đi, anh thề, sẽ dùng cả đời này để yêu em....”

Liễu Yên Hồng nhìn thấy mấy cô bạn đang ôm Tiêu Thu Phong, tức giận đầy một bụng, lúc trước là Đình Mỹ Đình, nàng ta đi rib, bây giờ nàng lại sợ, hấn bị nhiều mỹ nữ vây quanh như vậy, sợ không chịu nổi lực hấp dẫn.

Sắc mặt đã không tốt lắm, nhưng lúc nàng nhìn Triển Liên Diệp, cũng ôn nhu cười, nụ cười này rất đẹp, làm cho Triển Liên Diệp hồn nhiên phách đảo, đầu óc tạm thời dừng hoạt động.

Không hổ là hoa hậu giảng đường của Bắc Hải, nụ cười cũng khuynh thành, thật đúng là..... “Triển Liên Diệp, chúng ta là bạn học, tôi biết anh là một nam sinh rất vĩ đại, nhưng thật đáng tiếc, anh chậm chân rồi, tôi đã có bạn trai....”

Triển Liên Diệp sững sốt, gương mặt đẹp trai hiện ra vài phần kinh hoảng nói: “Không thể nào, anh chưa từng nghe nói em có hẹn hò với một người nam sinh nào, Yên Hồng, em biết, không có người nào có thể yêu em bằng anh”

“Đúng vậy, tôi chưa từng hẹn hò với anh ấy, nhưng, có thể anh không biết, tôi vẫn đang ở nhà anh ấy, anh thấy đó, hôm nay anh ấy cũng đến” Khi Liễu Yên Hồng nói xong, lập tức đổi giọng, biến thành vô cùng ôn nhu, vô cùng hấp dẫn: “Anh Phong, anh đến rồi sao, không phải là em đã nói với anh rằng, tan học rồi, em sẽ đến chỗ của anh, sao vậy, nhớ em rồi sao, lần này chịu không nổi rồi à”

Nàng chạy đến trước mặt Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng ôm lấy hấn, nhỏ giọng bên tai hấn: “Đồ đàn, ôm em đi, biết diễn trò không?” Mấy cô bé nữ sinh trợn trắng mắt, trong lòng các nàng không hiểu gì cả, nhưng đều nghĩ rằng: Không phải Hồng Hồng muốn tranh đoạt ông xã với chị gái sao???

Vừa rồi thì xấu hổ, bây giờ cảm thấy khó xử. những nữ sinh khác đến gần, cho dù chiếm chút tiện nghi, hấn cũng thấy thoải mái, ai kêu tự dâng mồm đến miệng mèo. Nhưng mà cô em vợ này ôi trời ơi, cho dù có free cũng không dám chiếm. Hấn không chiếm, nhưng Liễu Yên Hồng đã bực mình, quả thật bị mấy thằng điên này làm cho mệt mỏi.

Cơ hội này vất vả lắm mới có, nàng không muốn bỏ qua. Nhón chân lên, đưa cái miệng nhỏ đến mặt của Tiêu Thu Phong, hôn một cái thật mạnh, nói: “Xem như em thưởng cho anh vì đã nhớ đến em” Tiêu Thu Phong đỏ khốc đỏ cười, nhưng bốn phía, đã truyền đến âm khí lạnh lùng.

Hai mắt của Tư Mã Lạc cũng muốn rớt ra ngoài, nhiều cô bé xinh và tươi như vậy, tại sao không ai hun mình một cái. Liễu Yên Hồng trong học viện Bắc Hải rất có tiếng vang, nhưng nàng luôn luôn lạnh lùng, trừ mấy cô bạn tốt ra, nàng chưa từng tiếp xúc với nam sinh, truyền ra chuyện xấu gì, lại càng không có chuyện nắm tay ôm hôn như vậy, trong lòng của tất cả nam sinh, nàng là một tiên nữ thánh khiết thuần mỹ, không dám khinh nhờn.

Nhưng bây giờ người đàn ông kia, đã phá vỡ tất cả nhận định của mọi người, thì ra tiên tử đã hạ trần, và đánh vào khối lửa nhân gian. “Không, không có khả năng, không thể nào” Về mặt Triển Liên Diệp xám như tro, hắn không dám tin rằng, bao nhiêu cố gắng như vậy, đổi lại là như thế.

Nhìn thấy người nữ sinh mình thích đang thân mật với người khác, không cần hỏi cũng biết, quan hệ của bọn họ đã không còn ở mức bạn trai bạn gái. Hơn nữa, vừa rồi Liễu Yên Hồng đã nói qua, nàng đã ở trong nhà của người đàn ông này. Hắn điên lên, lập tức vọt đến trước mặt Tiêu Thu Phong, quát lớn: “Tôi muốn quyết đấu với anh, nếu anh là một người đàn ông chân chính, sẽ không cự tuyệt”

Mấy người nữ sinh nhìn Triển Liên Diệp, giống như là một con quái vật, quyết đấu với anh Phong, kiến đấu với voi? Cho dù là chủ lực của câu lạc bộ kiếm đạo, cũng chẳng đủ trình. Liễu Yên Hồng quát: “Triển Liên Diệp, anh ấy không cần phải quyết đấu với anh, mặc kệ thắng thua, tôi vẫn lựa chọn anh ấy, anh nên tìm một người khác, học viện Bắc Hải nhiều nữ sinh như vậy, anh nhất định sẽ tìm được một người thích hợp, yêu cầu anh không dây dưa nữa, nếu không, ngay cả bạn học cũng không tiếp tục nữa”

243. Chương 243 : Trò Chơi Nhảm Nhí

Trong học viện Bắc Hải, ai cũng biết Triển Liên Diệp là chiến tướng của câu lạc bộ kiếm đạo, các giải kiếm đạo hần đều đạt được danh hiệu quán quân, cho nên ngoài việc nữ thì ái mộ, nam thì càng kính nể hắn vài phần. Đối với cảm giác ưu việt này, làm cho hắn sinh ra một sự kiêu ngạo.

Liễu Yên Hồng từ chối, ngay lập tức hắn không thể thừa nhận, bởi vì hắn chưa từng nghĩ qua, nàng sẽ từ chối hắn. Có vẻ như Triển Liên Diệp từ chối lòng tốt này, lạnh lùng liếc Tiêu Thu Phong, sau đó thâm tình nhìn Liễu Yên Hồng nói: “Yên Hồng, người này ngay cả dũng khí xuất đấu vì em cũng không có, hắn căn bản không xứng làm người yêu của em, chỉ có anh, Triển Liên Diệp, mới xứng đáng làm người yêu của em”

Gặp phải loại tình huống này, Tiêu Thu Phong cũng không nói gì, theo đuổi người con gái mình thích, cái này không có gì sai, nhưng mà người ta đã không đồng ý, lại còn muốn tiếp tục dây dưa cho đau khổ, đã đánh mất phong độ và lý trí của một thằng đàn ông.

Cho dù đánh bại được mình, Yên Hồng sẽ thay đổi suy nghĩ sao? “Liễu Yên Hồng, Triển Liên Diệp là nam sinh ưu tú nhất học viện Bắc Hải, bạn bỏ qua sẽ hối hận, mặc dù người kia nhìn rất đẹp trai, nhưng chỉ là một tên ăn chơi mà thôi, bạn nhất định phải lựa chọn cẩn thận, cái này liên quan đến hạnh phúc cả đời”

Bằng hữu của Triển Liên Diệp lập tức phân tích một bài diễn thuyết, đại ý nói rằng, nếu không có thằng kia, thì cả đời Liễu Yên Hồng coi như xong.

“Người anh em, diễm phúc của chú thật lớn, nhưng phiền toái xem như cũng không ít, bắt quá anh cũng lần đầu tiên chứng kiến, có người khiêu chiến chú, chú cũng nên cho người ta cơ hội đi”

Thằng kia sống hay chết cũng không liên quan đến Tư Mã Lạc, không ngờ mời người này đi đối phó với Đông Phương Bất Bại, mà lại xuất hiện một thằng kua gái không được, đòi động thủ

. Khi đã có náo nhiệt, đầu tiên là phải xem trước. “Tốt, tôi cho chú một cơ hội” Thật không ngờ, giúp đỡ kiểu này, cũng có thể gặp phiền phức, hồng nhan họa quốc, quả nhiên là có đạo lý. Cho dù là một tiểu nha đầu, lại có thể có một kẻ ái mộ điên cuồng như vậy.

Triển Liên Diệp cười đắc ý, về mặt điên cuồng khi này đã từ từ tỉnh táo lại, hắn rất tự tin vào bản thân, hôm nay nhất định phải làm cho người này đẹp mắt, làm cho Liễu Yên Hồng biết, hắn mới là người đàn ông chân chính của nàng, người kia, không xứng.

“Tôi là kiếm đạo cửu đoạn, anh phải cẩn thận, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình” Có lẽ ngày thường ỷ vào kiếm đạo làm loạn, giờ phút này cũng có người đã đưa cho hắn một cây kiếm gỗ.

Nhưng Tiêu Thu Phong không cầm lấy kiếm gỗ, cười nói: “Tôi cho chú ba chiêu, cái thứ của tiểu Nhật Bản đó, thật sự không có gì mới mẻ, chỉ cần chú tiếp được một quyền của tôi, chú thắng”

Loại cuồng vọng này, đã làm động lòng người. Triển Liên Diệp cười, cười đến đắc ý, hắn cứ như là một con ếch ngồi đáy giếng, chẳng biết cái gì mới gọi là cao thủ, tưởng rằng học mấy chiêu kiếm của đám tiểu Nhật

Bản kia là cho mình thiên hạ vô địch, trên đời này những thằng bại não như vậy thật sự còn rất nhiều. Trèo càng cao thì té càng nặng.

Hắn không để ý đến việc đó, chỉ muốn đánh chết người này, dù sao với thân phận của hắn, cùng lắm là bồi thường một chút tiền.

Tiêu Thu Phong vốn không muốn so đo với thằng ngu này, nhưng thằng ngu tên Triển Liên Diệp này, thật sự là cần phải được dạy dỗ một khóa, thật ra thì hắn cũng muốn nặng tay, chỉ cần cho một bài học là được.

Không khí trở nên yên tĩnh, mọi người tự động, vây thành một vòng tròn, cái này không phải là trận đấu, căn bản là trò chơi, thậm chí hứng thú ra tay cũng không có, Tiêu Thu Phong cảm thấy chuyện này rất là ngại, hình như rất khi dễ thằng nhỏ này thì phải? “Triển Liên Diệp, chúng tôi tin tưởng cậu, chỉ cần đánh bại người này, sẽ có cơ hội theo đuổi Liễu Yên Hồng”

Người nữ sinh nào mà không thích anh hùng, cái đó là định lý hiển nhiên, nhưng bọn học căn bản không biết rằng, Liễu Yên Hồng là một nữ sinh đặc biệt, nếu muốn làm cho nàng động lòng, thì không có nghĩa phải là anh hùng. Nhưng chỉ là, Tiêu Thu Phong không cho chúng có cơ hội là anh hùng, làm cầu hùng có lẽ còn được thông qua.

Kiểm gỗ trong tay, vì sự công bằng, Triển Liên Diệp không đội mũ giáp, vì trong lòng hắn, người đàn ông này không có cách nào có thể đến gần hắn, đương nhiên cũng không thể làm hắn bị thương, vì thế hắn không lo lắng “Tôi cho anh biết thế nào là ba chiêu của tôi....”

Khí thế của kiếm gỗ tăng lên, dùng toàn lực để chém tới Tiêu Thu Phong, sự sắc bén này, ngoại trừ Liễu Yên Hồng và các cô bạn tốt ra, các học sinh khác đều mở to mắt, trong lòng không khỏi cảm thán: “Cao thủ!”

Thân hình của Tiêu Thu Phong tựa hồ như không động, nhưng một kiếm kia đã trượt qua, khi Triển Liên Diệp trượt qua cái bóng thì bốn phía có tiếng hô: “Phía sau, phía sau kìa....” Hắn đột nhiên xoay người lại, phát hiện ra người đàn ông này đang đứng sau lưng hắn.

Kiểm gỗ trong tay đã đánh ra chiêu thứ hai, hắn hét lớn: “Hoàng kiếm thức!” Kiếm gỗ kéo theo tiếng gió soàn soạt, nhưng người đàn ông kia lại chợt biến thành cái bóng, kiếm gỗ đi đến, xuyên qua tàn ảnh của Tiêu Thu Phong, làm cho hắn không phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả.

Ba chiêu đã hết, Tiêu Thu Phong lui lại một chút, còn Triển Liên Diệp trong sân cũng đã có chút mơ hồ, mặc dù là nắm rất chặt cây kiếm gỗ trong tay, nhưng trên mặt đã chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh, trong kiếm đạo, hắn đã đối chiến hơn mấy trăm trận, nhưng đây lại là lần đầu tiên có cảm giác kỳ lạ này.

Hắn căn bản không đụng đến được thân hình của người đàn ông này, khi kiếm đi đến, tất cả chỉ còn lại bóng. “Tốt lắm, tiếp của tôi một quyền!” Tiêu Thu Phong không muốn lãng phí thời gian ở đây, vừa nói xong, thân hình đột nhiên biến mất, một trận gió thổi qua, đã đứng trước mặt Triển Liên Diệp. “Tốc độ thật nhanh....”

Một người nam sinh kinh hoàng kêu lên, kiếm gỗ trong tay Triển Liên Diệp còn chưa kịp nhúc nhích thì thân hình của hắn đã bay đi, cả người văng lên trời, rớt xuống trúng ngay một bụi hoa.

Tiêu Thu Phong đã không tổn thương hắn, rất nhanh, Triển Liên Diệp từ bụi rậm đứng dậy, phần nộ hết lớn: “Bất quá tốc độ của anh rất nhanh thôi, có bản lĩnh thì tôi đao thật sừng thật đối kháng, ai thắng ai thua còn chưa biết rõ”

Nhìn hắn cũng thông minh, đẹp trai, khôi ngô tuấn tú nhưng thật không ngờ, nhân phẩm lại không lỗi lạc như vậy, thua thì thua, còn tìm lý do làm gì? Hai mắt của Tiêu Thu Phong chợt lạnh, thân hình lại động, giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Không biết sống chết!”

Hai vầng sáng chợt hiện lên, lực lượng mạnh mẽ của đao tâm làm cho kẻ khác run sợ xuất hiện, không có gì ngăn cản được, chỉ cần cái khí thế này, đã làm cho Triển Liên Diệp kinh hãi, vứt bỏ kiếm gỗ, vội vàng ôm chặt lấy đầu. Đao kinh đã bổ nát bụi hoa, làm nó rơi rụng như sao trời, trong đó có những cánh hoa hồng đỏ thắm, rơi lả tả như một trận hoa máu.

Triển Liên Diệp ở trong đó, đã trợn mắt há mồm, bởi vì hấn chứng kiến rất rõ, hai đợt đao kinh bổ xuống đất, tạo thành hai vết nứt thật sâu, nếu như hai luồng đao kinh đó bổ vào người hấn, chắc hấn không thể nào chịu nổi.

Thân thể rốt cuộc không chịu nổi, mệt mỏi ngồi xuống đất, hít thở thật mạnh. Giờ phút này, không ai dám mở miệng, bọn họ, giữa ban ngày ban mặt, ánh mắt của họ, đã trở thành sự ngưỡng mộ, tập trung lên người của Tiêu Thu Phong, Triển Liên Diệp tựa hồ như đã bị bỏ quên.

“Theo đuổi một người mình thích, không có gì sai, nhưng cứ tiếp tục dây dưa nhằm chán, làm mất đi bản sắc của đàn ông, hy vọng sau này, chú không quấy rầy lấy Yên Hồng, chỉ với chú, không xứng đáng với nàng ta”

Lời nói này, mang theo sự giáo huấn, làm cho một kẻ luôn cao ngạo trong học viện Bắc Hải, Triển Liên Diệp cũng không dám lên tiếng, vì sức mạnh của người này, quả thật có thể giáo huấn bất kỳ kẻ nào. “Anh Phong vạn tuế....”

Tiêu Thu Phong thật sự chịu hết nổi mấy cô nữ sinh này, trình độ nhiệt tình quả thật có chút đáng sợ, nhưng Tư Mã Lạc bên cạnh lại hâm mộ đến đỏ mắt, ít nhất hấn cũng là một trong tứ đại công tử, mà ngay cả một cái nhìn cũng không có, người so với người, thật đúng là tức chết đi được. Vất vả lết ra khỏi cổng học viện Bắc Hải, thật không ngờ, Liễu Yên Hồng cũng chạy ra theo.

“Tốt rồi, chuyện có anh giúp đỡ, sau này tin chắc rằng sau này hấn sẽ không quẩn quýt lấy em nữa” Không chỉ có tên Triển Liên Diệp, mà ngay cả cái học viện Bắc Hải này, sẽ không thằng nào dám đụng đến này, mọi chuyện đã được giải quyết. Liễu Yên Hồng vĩnh viễn miệng, chu mỏ nói: “Phiền muốn chết, hôm nay không có khóa nữa, trở về nói bá mẫu nấu chè cho ăn mới được”

Thật ra thì....nàng ta không có phiền chuyện của mình, nhưng nhìn thấy ông anh rể này, giả làm bạn trai của mình, hơn nữa còn bị nữ sinh khác chiếm hết tiện nghi, trong lòng nàng rất là khó chịu, không có chút đức gì hết, thật là mất hình tượng đàn ông quá. Tiêu Thu Phong không nói gì, thật sự đã đem Tiêu gia thành nhà của mình, còn muốn mẹ nấu chè cho ăn, tiểu nha đầu này không biết ngượng là gì rồi.

“Được rồi, được rồi, em về đi, Tư Mã, đi thôi, chúng ta đi làm chính sự” Tiêu Thu Phong cũng chẳng muốn quan tâm, dù sao mẹ cũng xem nàng như là kho báu vậy, có nói cũng vô dụng, chỉ cần nàng mở miệng, trong nhà có đồ gì cũng đem cho nàng, ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng không so đo với nàng.

244. Chương 244 : Lao Đầu Vào Chỗ Chết

Hôm nay, tựa hồ như Liễu Yên Hồng có chút khác thường, hai người kia vừa bước đi, nàng đã đi đến gần hấn, hai tay kéo Tiêu Thu Phong lại, giọng nói mang theo phần làm nũng nói: “Anh rể, hai người đi đâu vậy, sao không cùng em trở về?”

Tư Mã Lạc nói: “Tiểu Hồng, chúng ta phải đi làm đại sự....hắc hắc....phải đi giáo huấn một tên bổng tử, em có muốn đi xem không?”

Tư Mã Lạc hoàn toàn không bận tâm Tiêu Thu Phong giết người thế nào, dụ dỗ: “Đánh với thằng kia thì có gì mà hay, xem anh rể của em giáo huấn một tên cao thủ bổng tử, như vậy mới đã nghiền”

Liễu Yên Hồng chỉ là một tiểu nha đầu, có thể giúp được gì đâu, nhưng mà nếu để nàng đi cùng, trước mặt cô em vợ này, Tiêu Thu Phong không thể để mất mặt được. Liễu Yên Hồng hơi bất ngờ hỏi: “Bổng tử, bổng tử là cái gì?”

“Chính là đám không nhận tổ tông đó, em đọc nhiều sách như vậy, mà cái này không biết sao!” Liễu Yên Hồng rốt cuộc đã hiểu được, trừng mắt liếc hấn quát: “Trung Quốc là một quốc gia rất văn minh, lễ nghi chi bang, nói chuyện với du khách mà gọi là bổng tử cái gì, như vậy rất thất lễ”

“Được được, bây giờ chúng ta phải đi giáo huấn cho cái tên Đông Phương Bất Bại kia, Liễu gia nhị tiểu thư có nghe rõ không, cái danh xưng bổng tử này cũng không phải do anh phát minh, cũng không liên quan đến anh” Tư Mã Lạc thân là người văn minh, luôn luôn ăn nói lễ phép, nhưng bây giờ lại bị tiểu nha đầu giáo huấn, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà, Liễu Yên Hồng lại càng kéo chặt tay của Tiêu Thu Phong, vui vẻ nói: “Đi, đi chứ, đương nhiên muốn đi. Lần trước anh rể một chọi một trăm, xem vậy mới đã ghiền. Hôm nay đương nhiên không thể bỏ lỡ”

Đã ghiền cái gì? Còn tưởng là đang chơi mạt chược sao? “Đây là chuyện của đàn ông, tiểu nha đầu như em chạy đến làm gì, mẹ còn đang lo lắng cho em, mau trở về đi, nơi đó không có chuyện của em” Tiêu Thu Phong rất không vui mở miệng, lúc làm việc, hắn không muốn kéo theo bên mình một cái phiền phức.

“Không được, anh đuổi người theo đuổi của em, làm cho em sau này không thể tìm được bạn trai trong học viện, món nợ này em không thể tính với anh. Anh nhất định phải mang em đi, nếu không, em sẽ hô cứu mạng!” Thật sự là.....làm ơn mắc oán, vừa giúp xong, bây giờ lại lôi theo một cái rắc rối, không thể đối tốt với tiểu nha đầu này được.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, yên tâm, giáo huấn bổng tử xong, anh mời khách, Yên Hồng thích đi nơi nào ăn cũng được, anh đều trả tiền” Liễu Yên Hồng vỗ tay hoan hô, hình như còn lại không có việc của Tiêu Thu Phong. Ba người, đi đến khách sạn Thiên Nga Hồ Đại nổi danh nhất Thượng Hải, còn chưa tiến vào cửa lớn, đã bị một người bảo vệ vọt ra.

“Thiếu gia, tên Đông Phương Bất Bại kia lại la hét chửi mắng nữa, vô cùng khó nghe, các anh em đã không thể nhịn được nữa, đang muốn xông lên đánh người” Có lẽ mấy ngày nay,

Tư Mã Lạc bị mắng đến chai mặt rồi, cho nên chỉ cười nói: “yên tâm, không cần lo lắng, hôm nay tôi đã mời một cao thủ về, cam đoan không để cho tên khốn kia chạy. Thông báo các anh em, tập hợp trong phòng luyện tập”

Hắn cũng muốn thừa dịp này, để cho các tên bảo an của Tư Mã gia một khóa huấn luyện, cho dù không học được vài đường cũng có thể nhìn thấy cao thủ. Tên bảo vệ kinh hỉ chạy vào trong thông báo, còn Tư Mã Lạc đã dẫn hai người kia đi vào thang máy, trực tiếp đi lên tầng ba mươi sáu.

Tầng ba mươi sáu là một khu giải trí lớn, trừ phòng tập thể hình ra, còn có khu đánh bạc, cũng như khu chơi game, giờ phút này ba người vừa bước chân ra khỏi cửa thang máy đã nghe một âm thanh truyền đến: “Người Trung Quốc.....bệnh phu.....dân tộc đại Hàn Đông Phương Bất Bại.....”

Nghe thấy ngữ khí này, giống y chang như tính tình của đám tiểu Nhật Bản, Liễu Yên Hồng vừa rồi còn mới giáo huấn Tư Mã Lạc xong, cũng đã tức giận nói: “Quả nhiên là bổng tử, vừa nghe đã biết”

Tiêu Thu Phong sững sốt, nhưng Tư Mã Lạc đã không nhịn được che miệng cười. Cái loại người này, ai nhìn cũng thấy ghét rồi. “Không sao đâu, cứ để cho anh rể em đá hắn một cái, cam đoan là tức giận gì cũng tiêu tan”

Tư Mã Lạc vừa nói, Liễu Yên Hồng quả nhiên đã đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong, làm ra vẻ rất chính khí nói: “Anh rể, anh nhất định phải giáo huấn hắn thật tốt, cái này liên quan đến vinh dự của dân tộc, liên quan đến tự tôn của người Trung Quốc, ngàn vạn lần đừng để cho người ta thất vọng. Cứ mở miệng ra là nói đại dân tộc gì gì đó, mà lại có thái độ như vậy, không coi người khác ra gì sao?”

Đi vào trong phòng, ở đây diện tích rất lớn, trừ cái góc tường là để “đồ chơi” ra, thì sàn nhà được lót bằng một tấm mỏng, xem ra, khách sạn này cũng biết kinh doanh, thật đúng là thú vị.

“Tư Mã tiên sinh, người Trung Quốc các người thật sự làm cho tôi thất vọng, dân tộc đại Hàn của chúng tôi mang thành ý đến, nhưng thật không ngờ, các người ngay cả người chiêu đãi cũng không có, làm cho tôi ngồi khổ ở đây ba ngày, cũng không có người tập luyện chung. Chẳng lẽ từ dân tộc đại Hàn truyền lưu võ thuật đến Trung Hoa nhiều năm như vậy, mà không có một chút phát triển, đậm chân tại chỗ?”

Quả nhiên là một tên tự cao thái quá, thằng khốn này quả thật không biết viết chữ SĨ như thế nào rồi. “Khốn kiếp, võ thuật Trung Hoa bát đại tinh thâm, mấy ngàn năm nay lắng đọng để uẩn, há để cho đám bổng tử nho nhỏ các người so sánh được sao? Khó trách vì sao trên thế giới người ta lại gọi quốc gia các người là bổng tử không biết xấu hổ, cũng bởi vì những người như người, cực độ vô sỉ”

Một tiểu nha đầu luôn luôn văn nhả như vậy mà hôm nay lại nói ra một câu chính khí lẫm liệt như thế, từng câu từng chữ, thật sự là đả kích rất mạnh. Quả nhiên là nhìn người không thể nhìn dung mạo mà đoán tính được.

“Tiểu Hồng, không được vô lễ, Phác đại sư là kỳ tài luyện võ, là cao thủ nhất lưu tại đại Hàn, trên người đều là công phu, sao lại giống như em nói, em cứ thử đi rồi biết” Thời cơ tốt đã đến, giúp cho Tư Mã Lạc có cơ hội giáo huấn Liễu Yên Hồng. Chẳng qua, mấy thứ này chỉ là giả bộ thôi.

Người được xưng là Đông Phương Bất Bại, Phác Chánh Thụ, bây giờ vô cùng tức giận, thân mặc một bộ đồ Tae Kwon Do trắng, tức giận sắp bùng nổ, nhưng lại nghe Tư Mã Lạc nói như vậy, cảm thấy đắc ý, tựa hồ như không muốn tranh miệng với tiểu nha đầu kia, để khỏi bị mất mặt. Tiêu Thu Phong lắc đầu, mấy thằng bại nào ngày nào cũng gặp, hôm nay thì đặc biệt hơi nhiều.

Nhìn thấy tên Phác đại sư thân hình khôi ngô, nhưng căn cơ không có, căn bản là không có học qua nội kinh, chỉ bằng vào mấy chiêu đập bể đá này nọ, mà đã dương oai như vậy, thật sự là hiếm thấy.

Người như thế, trong mắt Tiêu Thu Phong, thật sự quá buồn buồn. Phác đại sư.....ha ha.....nên gọi là Phác đại cứt thì đúng hơn..... “Phác đại sư, hôm nay tôi có mời một người anh em đến, hẳn sẽ tiếp người vài đường, không bằng mọi người làm quen”

Tư Mã Lạc nở một nụ cười hồ ly, bất quá lại ăn nói rất là cẩn trọng. Phác đại sư vẫn giữ thần sắc kiêu ngạo, không thèm liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nhìn thấy người đàn ông kia ngọc thụ lâm phong, cũng khá là tuấn tú lịch sự, nhưng dáng điệu uyển chuyển, căn bản là nhìn không giống như con nhà võ, có chút đắc ý nói: “Bổn đại sư luôn luôn ra quyền rất nặng, chỉ sợ làm bị thương đến bạn của ông, sẽ tổn hại đến phong phạm vũ giả của dân tộc đại Hàn chúng tôi”

Láo quá.....láo đến mức người ta không chịu được. Không biết vì sao, rõ ràng là một nước nhỏ như cái lỗ mũi, mà hết lần này đến lần khác cứ thêm chữ “đại” vào trong câu nói, có lẽ chắc là do bị tiểu Nhật Bản đồng hóa tư tưởng, cho nên không ngừng dùng chữ đại, tỏ vẻ tín niệm sinh tồn.

Tư Mã Lạc còn chưa kịp mở miệng, Tiêu Thu Phong đã nhẹ nhàng bước đến. “Ông không cần phải khách khí, chỉ bằng mấy cái công phumeфо cào của ông, còn chưa thể đụng vào tôi. Tôi chỉ cần dùng một ngón tay, cũng đã có thể đánh ông chết” Người như vậy mà cũng xưng là đại sư, quả thật người trên đời này chết hết cả rồi.

Mấy người bảo an đã che miệng cười rộ Len, cho dù tên kia là khách quý, cũng không cần phải nể mặt. Vì mấy ngày nay bị chọc tức đến điên máu, bây giờ đã có người chế nhạo hần, làm sao mà không vui cho được. Sự đắc ý trên ăm t, đã trở thành nỗi giận, hai ăm nhìn trừng trừng vào Tiêu Thu phong, bóp chặt hai tay, phát ra tiếng “răng rắc”

“Hôm nay tôi sẽ cho các người biết như thế nào là thực lực chân chính, Tae Kwon Do của dân tộc đại Hàn mới là chính tông” Phác Chánh Thụ bị chọc tức, chỉ dựa vào loại tu dưỡng tâm tình để học võ này, quả thật là một bại hoại trong võ học. Tư Mã Lạc lắc đầu, lui lại một bên, mấy ngày trước Phác Chánh Thụ kiêu ngạo đủ rib, nhiều người cũng đã chứng kiến, hôm nay cho dù bị đánh thê thảm, cũng là tự chuốc nhục, tin chắc rằng không ai thương hại hần. Đánh thì đánh đi, tốt nhất là đánh cho má hần nhìn không ra.

“Vậy ông còn chờ gì nữa, tôi muốn nhìn một chút, như thế nào mới là chính tông?” Tiêu Thu Phong khinh miệt nói, cái thứ này mà đại sư cái nổi gì. Phác Chánh Thụ giận run lên, song chưởng hé ra, gào thét lên, vọt đến. Đối với mấy thứ đầu bò như vậy, Tiêu Thu Phong quả thật không có hứng thú, thậm chí còn chẳng cảm thấy hứng thú bằng giáo huấn Triển Liên Diệp khi nãy, một chút khiêu chiến cũng không có.

245. Chương 245 : Một Bài Học Nho Nhỏ

Tiêu Thu Phong đã nói qua, chỉ dùng một tay. Phác Chánh Thụ lao đến, một tay giơ lên, những người kia chỉ thấy một cử động rất nhẹ nhàng và từ tốn, nhưng.....đột nhiên lại không thấy đâu. “Bốp.....” một tiếng vang lên, thân hình của Phác Chánh Thụ lui lại, trên mặt xanh mét, xuất hiện năm dấu tay.

Tiêu Thu Phong một tay chấp sau lưng, tay kia giơ lên, không nhìn Phác Chánh Thụ một cái, lạnh lùng nói: “Chậm, thật sự quá chậm!”

“Đáng giận!”

Phác Chánh Thụ giận không thể tả, hình như vừa rồi không nhanh như hần, chớp mắt một cái, khí thể lẳng nhiên phát ra, muồn dùng chiều dài của chân để lợi dụng khoảng cách. Dù thể chân tuy nhanh, nhưng cũng vô dụng, tay của Tiêu Thu Phong như một con rắn, vung lên, nắm ngón tay co lại, kẹp vào mắt cá chân của Phác Chánh Thụ, vận nội kinh lên, chấn một cái thật mạnh, đánh ngã hần.

Máu đã tràn ra từ khoe miệng, Phác Chánh Thụ đã bị thương, nhưng hần không biết tốt xấu, hai lần rồi, Tiêu Thu Phong đã hạ thủ lưu tình hai lần, nhưng hần vẫn tiếp tục dây dưa, hét lớn một tiếng, như một con trâu nước lao về phía Tiêu Thu Phong. “Muốn chết....”

Thân hình khê động, nhưng giờ phút này, Phác Chánh Thụ còn chưa kịp ra chiêu, đã bị nắm tay của Tiêu Thu phong đánh tới, nhắm thẳng ngay ngực hần, khí thể cường hãn, một quyền này đâm thẳng vào người, thân hình bị đánh bật trở lại, va trúng vào tường, rớt xuống.

Lúc này, Tiêu Thu Phong đã không còn khách khí, chân kinh ẩn trong quyền thế, đánh vào cơ thể, cho dù là không chết, nhưng tên Phác đại sư này cũng không thể nào dùng sức được nữa.

Bị trúng một đòn này, nhưng tên bổng tử này dai như đũa, vẫn còn muồn vùng vẫy đứng dậy. Tiêu Thu Phong tức giận, đao tâm phát ra, một vòng Minh Nguyệt đao khí đã ngưng tụ thành, chém xuống, trên đầu Phác Chánh Thụ có gió lạnh lướt qua.

Trước mặt hần ba tắc, sàn nhà đã xuất hiện vết cắt, nếu như đao này chém lên người hần, không cần hoài nghi, một đao thành hai là bình thường. Bầu không khí trở nên im lặng. Lòng tin cùng sự kiêu ngạo đã bị đánh đổ, sau đó phun ra một ngụm máu, thân thể ngã xuống, hôn mê bất tỉnh, nếu không, hần không cách nào đối mặt với người này.

Lập tức, một bác sĩ đi đến, dò xét hơi thở của Phác Chánh Thụ, nói: “Không sao, Phác đại sư chỉ bất tỉnh thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi” Đã có nhiều người vây quanh tên bổng tử này, nhưng không ai tiến lên trợ giúp, xem ra Phác đại sư này đã tổn hại đến vinh quang của quốc gia, đã bị bọn họ coi là phế vật.

Thời điểm bọn chúng nhìn thấy Tiêu Thu Phong, đã lộ ra sự thù hận, hận ý nồng đậm. Thật sự là có tình thân vô sĩ của đám tiểu Nhật Bản, xem ra cũng không phải tốt làm gì, truyền thống rác rưởi lại được thừa kế không ít. “Tư Mã tiên sinh, chuyển đi của chúng tôi tại Đông Nam lần này đã quấy rầy mấy ngày, bây giờ công việc đã xong, hôm nay chuẩn bị quay về, xin mời Tư Mã tiên sinh an bài giúp”

Một người đàn ông trung niên đã lạnh lùng mở miệng, nhìn thấy Phác Chánh Thụ đang được nhân viên đỡ dậy, vẻ mặt có chút bất mãn. Rốt cuộc đã đi, Tư Mã Lạc thở dài, thân thiết nói: “Phong cảnh ở Đông Nam rất tú lệ, danh sơn rất nhiều, tôi còn muồn các vị ở đây thêm vài ngày, để dẫn mọi người đi tham quan.

Nhưng nếu các vị đã quyết định như vậy, tôi sẽ an bài giúp các vị” Mấy tên bổng tử này, hạng mục trao đổi đã hoàn thành, nhưng cứ ở lì tại đây, muồn ở đây quấy phá hần. Nhưng bây giờ nhìn thấy Phác Chánh Thụ bị đánh như một con chó, bọn họ lập tức không còn hứng thú, lập tức rời đi.

Vốn dĩ còn phải mời khách, nhưng Tư Mã Lạc còn có chuyện quan trọng, nên Liễu Yên Hồng cũng không ép buộc, dù sao thì bữa tiệc này cũng phải tới. Cho dù không ăn bữa tiệc này, trong lòng nàng cũng rất cao hứng rồi, đặc biệt là khi nhìn thấy người ấy, lúc đối đầu với tên bổng tử ấy, chỉ có thể hình dung bằng một chữ: Đẹp.

Ôm cánh tay hần, toàn thân dựa vào người hần, Liễu Yên Hồng cũng không cảm thấy đường đột nữa, cũng hồn nhiên không phát hiện ra, Tiêu Thu Phong đang xấu hổ, nàng thích cảm giác này. “Anh rể, vừa rồi anh rất đẹp trai, võ công lại cao, tư thế thật hấp dẫn, quả thật là thiên hạ đệ nhất” Thật sự là hiếm thấy, quen biết tiểu nha đầu này lâu như vậy, lần đầu tiên nghe nàng mở miệng khen.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói: “Được rồi, không cần nịnh anh lên trời, sau đó lại làm cho anh té xuống. Chỉ cần về sau không mắng và chém giết với anh nữa, thế là tốt rồi”

Về mặt Liễu Yên Hồng đỏ lên, nghe những lời này, giống như là nàng thường xuyên mắng hần vậy, lập tức nhần nhí nói: “Anh rể, anh là đàn ông mà lòng dạ hẹp hòi quá vậy, người ta chỉ mắng có một lần, mà anh lại nhớ rõ đến như vậy làm gì, người lớn không chấp con nít mà, anh bỏ qua cho em nha”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, chúng ta tốt nhất là giữ khoảng cách một chút, như vậy thì tốt hơn” Sở tiểu nha đầu này lại giở trò gì gì đó nữa, tránh xa một chút, miễn được một số phiền toái.

Trở lại Tiêu gia, trừ hai người lớn ở nhà ra, ngay cả Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt cũng đã chạy về, không còn cách nào khác, nha đầu nhỏ nhất trong nhà gặp chuyện, bọn họ không thể không vội sao, đặc biệt là Điền Phù, đứng canh cửa này giờ, trong miệng mắng thầm: “Đứa nhỏ này, làm việc gì mà lâu quá vậy, sao vẫn chưa về?”

Vì vui quá rồi, nên không gọi điện về, để mọi người lo lắng? Nhìn thấy Tiêu Thu Phong dẫn Liễu Yên Hồng về đến trước cửa trang viên, Điền Phù hưng phấn vô cùng, kêu to: “Tốt lắm, tốt lắm, không có việc gì, không có việc gì, Tiểu Hồng đã về, Tiểu Hồng đã về”

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt cũng đi ra, nhìn thấy Tiểu Hồng vẻ mặt ủy khuất, lao vào lòng của Điền Phù, nhìn thấy sắc mặt không được tốt của Tiêu Thu Phong, rất tò mò, không biết lúc giải cứu đã xảy ra chuyện gì. “Bá mẫu, người xem, anh rể ăn hiếp con”

Đây là câu đầu tiên mà tiểu nha đầu nói với Điền Phù, Tiêu Thu Phong xém tí nữa bật ngửa, oan ức thấu trời xanh, không gì có thể cứu được. Điền Phù hoảng sợ, lập tức cẩn thận dò xét thân thể của Liễu Yên Hồng, hình như là lo lắng con trai mình động tay động chân gì hay sao ấy.

Bất quá, mọi việc hoàn hảo, không có việc gì. “Bá mẫu, anh rể đánh người nam sinh theo đuổi con, còn nói con là bạn gái của anh ấy, hu hu, thật sự rất dọa người” Bộ dáng này, thật sự là động lòng người, so với Thiên Nhan Duyệt còn có tài diễn xuất hơn nhiều. Điền Phù bị hù dọa đến giật mình, nhìn sang Liễu Yên Nguyệt, bà sợ gặp phải chuyện chẳng lành, cho dù là tặc tâm, cũng không dăm như vậy, sao lại có thể đối xử với con nít như thế.

Nhưng mà, kỳ quái là, Liễu Yên Nguyệt bên cạnh không tỏ vẻ gì, chỉ đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, cầm lấy tay hắn, nói: “Ông xã, mệt chưa, quay về phòng đi, em và chị Phượng cũng muốn biết, hôm nay xảy ra chuyện thú vị gì. Ngay cả cô em gái thông minh tuyệt đỉnh của em mà phải gọi điện cầu cứu”

Quả nhiên không sai, Liễu Yên Nguyệt rất hiểu rõ bản chất của cô em mình, căn bản là không nghe lời nàng, hơn nữa, nàng rất yêu thương người đàn ông này, mặc dù em gái cũng là tiểu mỹ nữ, nhưng những người phụ nữ ở bên cạnh hắn, ai ai cũng là những mỹ nữ nhất đẳng.

Đối mặt với Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong mới cảm thấy được một chút an ủi. Xem ra, vì nể mặt nàng, hắn cũng chẳng muốn so đo. “Chị, em mới chính là người bị hại, chị phải an ủi em mới đúng”

Liễu Yên Hồng không phục, chẳng lẽ vẻ mặt nàng không chân thật sao, hay là diễn chưa đến nơi, một chút quan tâm của chị gái cũng không có.

Người đàn ông đáng giận này, còn tỏ vẻ quang minh chính đại, chẳng lẽ hắn không biết, hắn là anh rể của nàng, phải quan tâm nàng, trân trọng nàng, chăm sóc cho nàng sao? Phượng Hề ở bên cạnh, cũng trêu chọc nói: “Tiểu Hồng à, chị thấy hình như không phải vậy đâu, có vẻ như Thu Phong bị em chiếm tiện nghi thì đúng hơn, nếu không thì sao anh ấy bất mãn như vậy chứ”

Nói xong, nàng cũng đến bên cạnh hắn, kéo tay hắn an ủi: “Ông xã, được rồi, không nên tức giận, ảnh hưởng đến gương mặt hết, nào, cười, cười một cái đi!” Có những người phụ nữ chăm sóc hết lòng, đối với đàn ông, thật đúng là một loại hạnh phúc.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói: “Quay về phòng đi, để anh sự tích của cô em vợ này cho các em nghe, dưới lầu kí túc xá, mặt đất toàn là hoa hồng, các em nếu không tận mắt nhìn thấy, nhất định sẽ không tin”

Liễu Yên Hồng khấn trương lên, mắt cỡ đồ mắt, không làm nũng trong lòng Điền Phù nữa, xoay lại nắm tay Tiêu Thu Phong nói: “Xấu xa, không cho anh nói, không cho anh nói....”

Nhưng lúc này, Tiêu Thu Phong không sợ uy hiếp của nàng, ôm lấy hai bà vợ, đi về đại sảnh, bắt đầu kể chuyện như thật, để cho mọi người biết câu chuyện tổ tình chấn động học viện Bắc Hải.

246. Chương 246 : Trong Nhà Có Con Gái Trưởng Thành

Tiêu Thu Phong chẳng thêm mắm muối gì vào, chỉ bê nguyên xi những chuyện phát sinh ở học viện Bắc Hải ra kể lại, mọi người trong Tiêu gia nghe xong đều cười nắc nẻ, chỉ có Liễu Yên Hồng là vô cùng tức giận, bĩu môi, trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt sùng sục.

“Thì ra chuyện là như vậy, Tiểu Hồng, làm bá mẩu giết mình, tiểu nha đầu này, lần nào cũng làm nũng cả, nói ra như vậy, không sợ làm cho người khác không chịu được” Điền Phù thở phào nhẹ nhõm, tới bây giờ mới biết được chuyện tình, con mình không chiếm tiện nghi của tiểu nha đầu này, ngược lại còn bị lợi dụng làm lá chắn phòng hộ nữa.

Phượng Hề cũng cười nói: “Tiểu Hồng, chuyện này cũng đâu có gì phải ngại, con gái mà, cần phải có con trai theo đuổi, như vậy mới tỏ ra mị lực được. Thật không chú ý đến, thì ra Tiểu Hồng nhà mình lại là hoa hậu giảng đường, tin chắc rằng có rất nhiều nam sinh theo đuổi em”

“Hừ, em không cần, những người đó, ngây thơ gần chết, bản thân họ còn lo chưa xong, vậy mà nói cái gì mà sẽ chăm lo cho em suốt đời, nói không biết ngược miệng. Nếu em có bạn trai, nhất định phải là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đẹp trai hơn anh rể, lợi hại hơn anh rể, còn nữa, mắng không được trả lời, đánh không được đỡ, nếu không đạt được điều kiện đó thì miễn bàn”

Mọi người lần đầu tiên nghe tiểu nha đầu này tự biên tự diễn một cách vô đối như thế, thật không ngờ được, lòng nàng lại ghê gớm như vậy, yêu cầu cao như vậy.

Liễu Yên Nguyệt cũng dở khóc dở cười, quát: “Tiểu Hồng, không được nói bậy như thế, đây là chuyện cả đời, chỉ cần một người đàn ông yêu thương mình, sống vui vẻ với nhau cả đời, như vậy là đủ rồi.

Lắm yêu cầu như vậy, ngược lại không tốt, tìm bạn trai không giống như tìm chồng, chị chỉ hy vọng người em tìm, là người có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho em, biết không?”

Nhìn thấy cô em gái mất lý trí, lại có khát vọng yêu đương vớ vẩn, Liễu Yên Nguyệt lo lắng vô cùng, những gì mình đã trải qua, không muốn để cho em gái phải đi vào con đường đó một lần nữa. Bây giờ nàng đã có một gia đình hạnh phúc, chỉ cần có thể làm cho em gái được vui vẻ theo, nàng cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn.

“Chuyện đó thì có thể, nhưng có một chuyện phải nhất quyết, đó là hán chỉ được yêu một mình em, không giống như anh rể, hoa tâm đại củ cải, nhìn thấy ai là yêu người đó, có chị còn chưa đủ, lại còn có thêm chị Vũ, bây giờ lại có cả chị Phượng, em nói nê, các chị mới thật sự là kẻ ngốc”

Liễu Yên Hồng thấy nếu anh rể của nàng không phong lưu thành tánh, trêu hoa ghẹo nguyệt không khắp, thì có thể đem hán ra làm mô hình bạn trai tương lai, nhưng cái loại phong lưu như vậy, làm cho lòng nàng cảm thấy không vui, và hơn hết là không xứng đáng với chị.

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt nhìn nhau, cười nhẹ nhàng, sau đó hai cặp mắt đẹp đều trừng về phía Tiêu Thu Phong, như muốn nói rằng: Anh thấy chưa, không phải là bọn em nói đâu, ngay cả Tiểu Hồng cũng nói anh phong lưu.

Riêng Phượng Hề lại thở dài trong lòng, thầm nghĩ: Còn nữa mà, chờ khi mọi người biết được những người đàn bà của anh ấy bên ngoài, phỏng chừng sẽ mắng là đại sắc lang thôi. Nhưng mà, ai kêu mình lại lao đầu vào cái hố này, không tự kiểm chế được?

Liễu Yên Nguyệt cũng cười nói: “Tiểu Hồng, nếu em không phải là người trong cuộc, thì em sẽ không hiểu gì đâu. Chị bây giờ rất hạnh phúc, nếu có một ngày em thật sự thích một người rồi, thì em sẽ hiểu rằng những yêu cầu của phụ nữ, thật sự rất nhỏ”

“Giống như thiêu thân lao vào lửa, bị thiêu đốt trong tích tắc. Đối với chị mà nói, cuộc sống bây giờ đã là thiên đường. Em nhìn xem, những cặp tình nhân nắm tay nhau đi dạo trên đường, có bao nhiêu người có thể hưởng thụ được sự hạnh phúc chân chính”

Liễu Yên Hồng muốn mở miệng phản bác, Liễu Yên Nguyệt lại nói tiếp: “Được rồi, không thảo luận chuyện này với Tiểu Hồng nữa, ý nghĩa của tình yêu, phải tự mình thấu hiểu. Chúng ta mà nói nhiều, cũng không tốt lắm. Tiểu Hồng, mặc kệ là như thế nào, chị cũng hy vọng em được vui sướng, cả đời hạnh phúc”

“Đương nhiên, em nhất định sẽ hạnh phúc. Nếu không tìm được một người chồng thích hợp, vậy thì em sẽ ở với bá mẩu cả đời, mỗi ngày đều được ăn những món ăn do người nấu, cũng là thời gian em hạnh phúc nhất”

Liễu Yên Hồng lại lao vào lòng Điền Phù làm nũng, giống như một đứa bé sáu bảy tuổi, cần được người lớn yêu thương. Điền Phù bật cười, vỗ vỗ đầu nàng, nói: “Được rồi, được rồi, bá mẫu lập tức đi dọn nhà bếp làm mấy món ăn ngon ngon, nhìn bộ dạng của con kia, chắc chắn là đói bụng rồi!”

Điền Phù đứng dậy, gọi Ngọc Thẩm, cùng nhau đi vào nhà bếp. Thật ra Tiêu gia cũng có đầu bếp riêng, hơn nữa tay nghề cũng rất cao, nhưng mà Điền Phù lại thích tự mình nấu, cho người mà những món ăn đặc sắc, mùi vị thơm ngát lòng người. Được chúng nữ khen không dứt miệng, cũng là lúc bà già này vui nhất.

Cho nên, bà cũng vui vẻ không ai bằng được. Liễu Yên Hồng đuổi người nằm dài trên ghế sa lôn, nhìn giống như một con mèo nhỏ rất đáng yêu, ngay cả giày cũng vứt sang một bên, thoải mái nói: “Trên đời này chỉ có bá mẫu là tốt với con nhất, ừm, anh rể xấu xa, sau này em sẽ không nói chuyện với anh nữa”

Hai người đàn bà cao quý tao nhã, nhưng chưa từng trước mặt người nào tùy tiện như vậy. Chỉ là bây giờ, không ai mở miệng nói cả, bởi vì trong lòng các nàng, Liễu Yên Hồng là một cô em gái đáng yêu và đáng thương nhất.

Ở Tiêu gia, cho phép nàng phóng túng. Điền Phù ra tay, mỗi lần nấu luôn làm ra những món ăn đặc sắc. Mà bảo bồi được hai người già Tiêu gia cũng chiều nhất, Liễu Yên Hồng, đặc biệt vui vẻ, chưa người nào dám trách nàng vô lễ, chưa người nào dám nói nàng không biết phép tắc, chỉ có sự yêu thương vô tận, cho nên, chỉ cần không có việc gì, nàng đều thích ở lại đây.

“Tiểu Hồng, ăn từ từ thôi, có ai giành với con đâu, con ăn nhanh vậy làm gì?” Ở nhà, trừ Tiêu Thu Phong ra, mọi người đều ăn cơm rất từ tốn, nhã nhặn. Nhưng chỉ có Tiểu Hồng nhà ta là ăn như hổ đói, lấy thìa gấp không được, liền múc hết vào chén, thấy vậy, hai người lớn cảm thấy rất vui.

Liễu Yên Hồng một họng đồ ăn còn chưa nuốt, cũng đã trả lời: “Tại.....tại ở học viện cả tuần, thực sự là ăn không vô, con muốn về đây tắm bổ lại chất dinh dưỡng cho cả tuần” “Mẹ, mẹ thấy chưa, chiều nó riết hự, to xác như vậy mà rồi còn muốn tìm bạn trai, ai mà thấy nó như thế thì cũng bỏ chạy xách dép rồi”

Tiêu Viễn Hà cười nói: “Yên Nguyệt, không sao đâu, tích cách hồn nhiên ngây thơ vậy, không cần phải giả bộ, nếu quả thật thẳng kia mà bỏ chạy, thì không có cũng được, Tiểu Hồng, ăn từ từ thôi, không đủ để bá mẫu làm thêm cho”

Đắc ý nhìn chị gái một cái, Liễu Yên Hồng càng ăn bạo hơn, làm cho Phượng Hề không nhịn được cười. Bữa cơm vui vẻ như vậy, chẳng phải là một hạnh phúc sao. “Đúng vậy, đồ ăn trong trường rất dở, khó trách Tiểu Hồng không mập lên nổi”

Điền Phù nói như đúng rồi. Tiêu Thu phong vuốt vuốt mồ hôi trên trán, cái gì mà không mập nổi, nếu mà mập được chắc chắn sẽ thành heo mất.

Phổng chừng đến lúc đó không thẳng nào đủ can đảm theo đuổi. “Tiểu Hồng, nếu đã như vậy, không bằng cứ ở nhà, dù sao từ đây đến học viện Bắc Hải cũng không xa lắm, mỗi ngày sáng con đi học, tan học về có thể về đây”

Điền Phù nói. Tiêu Viễn Hà cũng gật đầu tán thành: “Đúng, đúng, Tiểu Hồng, bá phụ mua cho con một chiếc xe, như vậy cũng tiện đi lại”

Trong nhà đã có hơn mười chiếc xe, mà còn muốn mua nữa sao? Tiêu Thu Phong và Liễu Yên Nguyệt muốn mở miệng, nhưng mà Liễu Yên Hồng đã lớn tiếng nói: “Tiêu bá phụ, người nói cũng đúng, nhưng mà không được, con đã muốn lái xe đi học từ lâu lắm rồi, nhưng mà chị không cho phép, hì hì đành phải chịu khó đến sinh nhật năm hai mươi tuổi thôi”

Liễu yên Nguyệt chuẩn bị giáo huấn, nhưng đột nhiên nhớ đến, đúng rồi, sinh nhật hai mươi của tiểu nha đầu này rồi, từ lúc vào Tiêu gia, cứ lo làm việc, hình như đã có chút sơ sót, trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi với em gái.

“Ồ, hai mươi tuổi sao, Tiểu Hồng, bây giờ em cũng là người lớn rồi, muốn lễ vật gì, chị Phượng sẽ tặng cho em” “Đúng vậy, bá mẫu cũng thế, chỉ cần Tiểu Hồng thích, bá mẫu sẽ mua cho con”

Liễu Yên Hồng nắm lấy hai tay, hưng phấn vô cùng, những lần sinh nhật trước, chỉ có ba và chị gái tặng quà thôi, nhưng mà toàn là quà của con nít. Hôm nay, rốt cục có thể thay đổi không khí, nhìn nhiều người

muốn mua lễ vật tặng như vậy, nàng suy nghĩ thật lâu, nhớ lại những khát vọng trước kia, nói ra một lần, dù sao bọn họ cũng không phải người nghèo.

“Này, anh rể, anh chuẩn bị tặng cái gì?” Tất cả mọi người đều mở miệng, chỉ trừ cái tên xấu xa kia chỉ lo ăn, trong lòng nàng cảm thấy không thoải mái, hạ quyết tâm, nhất định phải báo thù một lần. Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên, phát hiện tất cả ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, ngượng ngùng nói: “Tiểu Hồng, anh rể bây giờ nghèo lắm, Tiêu gia là của chị em, muốn cái gì, thì cứ tìm chị của em là được”

Im lặng, sau đó là tiếng cười, Liễu Yên Nguyệt là người đầu tiên không nhịn được cười, dí ngón tay vào trán hắn, nói: “Ông xã, không được nói như vậy, làm như người ta ngược đãi anh lắm vậy đó, chị Phượng nghe xong sẽ rất đau lòng đó”

Phượng Hề cũng cười nói: “Yên Nguyệt, không sao đâu, chị sẽ không bị anh ấy lừa đâu. Ở Tiêu gia, anh ấy là người giàu nhất mà, Tiểu Hồng, em cứ nói đi, chị không ý kiến đâu” Ba ngàn vạn cho một cái nhẵn, mà dùng một phát mua năm cái, loại người này mà nghèo ai mà tin được !!!

247. Chương 247 : Khiêu Khích

Tối, trên giường, Liễu Yên Nguyệt không ngừng giải thích, nói cái gì mà em gái từ nhỏ đã không có mẹ, thiếu đi tình cảm của mẹ, bây giờ ở Tiêu gia, được Điền Phù quan tâm, mới bắt đầu thường thụ cảm giác hạnh phúc gia đình, cho nên nếu có phóng túng một chút, thì cũng không nên trách cứ.

Bà xã đã mở miệng, Tiêu Thu Phong đương nhiên không thể chấp nhất với con nít, nghe vậy chỉ cười cười nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần chị của nó bồi thường là được.” Vừa nói, tay đã bắt đầu mò vào trong bộ quần áo ngủ, da thịt thơm ngát, làm khơi dậy dục vọng trong lòng, ái tình tràn trề..... Mặc dù đã hơn một năm rồi, nhưng mà, lần nào cũng vậy, Liễu Yên Nguyệt đều đỏ mặt xấu hổ, mị động lòng người, làm cho người ta cảm thấy kì quái.

Tiêu Thu Phong cởi áo ngủ của nàng ra, dáng người hấp dẫn, nóng bỏng lộ ra, những đường cong chét người, một mùi thơm xác thịt..... tất cả tạo thành một cái gì đó mê người nhất.

“Kiếp trước Yên Nguyệt thiếu nợ anh, cho nên dùng cả đời này để trả, ông xã muốn gì, em đều nguyện ý làm theo”. Mặc dù là xấu hổ, nhưng chỉ cần hắn muốn, nàng đều nỗ lực làm được, từ linh hồn cho đến thể xác, tất cả đều dâng hiến hết..... Đêm nay, tình yêu thăng hoa, xuân ý dồi dào..... hình như vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Sáng hôm sau, Tiêu Thu Phong đã rời giường sớm, trải qua một tháng tu luyện, cơ thể điều tức khá tốt, nội kinh mệnh môn, thư thái sáng khoái. Sau một đêm vận động, nhưng thật ra chỉ có Liễu Yên Nguyệt là mệt mỏi, còn hắn vẫn trâu bò như cũ, sức khỏe thì vẫn dồi dào.

Vì đã đáp ứng Liễu Yên Nguyệt, tặng quà cho cô em vợ phiền phức này, làm cho hắn phải suy tư thật lâu, ngẫm đi ngẫm lại không biết tặng cái gì mới làm cho tiểu nha đầu này hài lòng. Nói đi nói lại thì cũng phải nói rằng, cuộc sống của chị em Liễu Yên Nguyệt, quả thật cũng rất cô đơn buồn chán, mặc dù người cha đã cố gắng bù đắp, nhưng vẫn không được đầy đủ.

Cho nên Liễu Yên Hồng vô cùng mê luyện tình cảm của người mẹ, được Điền Phù yêu thương, tận hưởng những hạnh phúc ngày xưa. Mặc dù đôi khi làm ra những việc người khác không thích, nhưng mà, Tiêu Thu Phong vẫn hiểu được.

Lúc ăn điểm tâm sáng, ngoại trừ Liễu Yên Nguyệt là mệt mỏi ra, tất cả mọi người đều rất là sáng khoái, Liễu Yên Hồng đỏ mặt từ trên lầu đi xuống, tức giận ngồi xuống, sau đó trừng mắt liếc Tiêu Thu Phong, rồi mắng một câu: “Xấu xa.....”

Có lẽ, chỉ có hai người già là không hiểu gì thôi, nhưng trong lòng Phượng Hề lại rất rõ, bởi vì nàng là người phụ nữ của hắn, đã được nhận qua sự yêu thương như vậy, cho nên rất thấu hiểu. Vừa rồi không nhìn thấy chị gái, nha đầu Liễu Yên Hồng còn tưởng chị bệnh luôn rồi chứ, liền xông vào phòng, nhưng nhìn thấy thân thể dễ trần của chị, vẻ mặt đầy xuân sắc, mùi vị đậm dục trong phòng còn chưa tan, làm cho nàng bừng tỉnh, không nói được gì, chạy ngay xuống lầu.

Thật ra thì.... Điền Phù cũng hiểu, tiểu nha đầu này chỉ thuận miệng nói vậy. Bởi vì, có hai người vợ xinh đẹp trong nhà, thằng nào mà không làm bấy đâu? Đối với Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề, hai người gia Tiêu gia đã rất hài lòng, có thể lấy được một trong hai, đã là phúc đức của kiếp trước để lại, giờ phút này, được cả hai người vợ xinh đẹp, là đàn ông, thì chắc chắn đã thỏa mãn.

Phượng Hề cũng không mở miệng, chỉ cười cười nhìn Tiêu Thu Phong, tựa hồ như với chuyện xấu của hắn tối hôm qua, trong lòng đã biết rõ ràng. “Kịch.....kịch.....” Tiếng bước chân, bên ngoài truyền vào, sớm như vậy, đã có khách viếng thăm. Điền Phù nghe âm thanh này, còn chưa kịp đứng dậy, Tư Mã Lạc đã lao vào từ cửa, nhìn tướng đi, chắc chắn là việc gấp.

Sát phía sau là Ngọc Thắm, thường thì có khách viếng thăm, phải qua thông báo, nhưng mà tốc độ của người này quá nhanh. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đang nhai nhả ăn sáng, Tư Mã Lạc lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tiêu bá phụ, Tiêu bá mẫu, hai vị mỹ nữ, buổi sáng tốt lành, nhìn thấy mọi người, thật sự rất là cao hứng.”

Liễu Yên Hồng bực mình, liếc qua Tư Mã Lạc một cái, thản nhiên nói: “Có gì mà cao hứng, nhìn thấy anh, cứ như nghe thấy tiếng quạ đen gọi, làm cho em hôm nay không dám rời khỏi cửa, sợ tốn tiền.”

Phượng Hề cười cười, đứng dậy nói: “Tư Mã thiếu gia, hôm nay làm khách đến sớm vậy, quấy rầy giấc mộng của người khác.” Tư Mã Lạc ngượng ngùng nói: “Tôi cũng không muốn, nhưng tại vì Thu Phong, không chịu ở yên tại nhà, cho nên tôi rất lo lắng, nếu chậm chân, không biết hắn lại chạy đâu trên cái thế giới này nữa.....hoàn hảo, hoàn hảo..... không bỏ lỡ.”

Tiêu Thu Phong đã ăn xong, ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Thật ra anh không cần khách khí, nếu thật sự muốn cảm tạ tôi, muốn mời tôi ăn cơm, chỉ cần gọi một cú điện thoại, tôi chắc chắn sẽ nể mặt.”

Tư Mã Lạc cười khổ, lập tức đi đến, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thu Phong, cũng không cần người ta mời, quét mắt nhìn bàn cơm, nói với Điền Phù: “Tiêu bá mẫu, con đến vội vàng, nên chưa ăn sáng, người không ngại chứ?”

Cái này cũng có thể nói sao? Tự mình động thủ, cầm đĩa cầm chén lên, Tư Mã Lạc tự rót cho mình một li sữa, sau đó gấp lấy một cái bánh, ăn vào miệng, từ từ nhắm nháp hương vị.....nhưng làm cho người của Tiêu gia biết thế nào là trư bằng cầu hữu, đứng chung chỗ với Tiêu Thu Phong trong tử đại công tử, ở Đông Nam được xưng là đại thiếu gia Tư Mã Lạc, thế mà không biết xấu hổ như vậy. “Nói đi, tìm tôi có việc gì?”

Đến sớm như vậy, đương nhiên là không mời ăn sáng, Tiêu Thu Phong cảm thấy rằng, vị Tư Mã thiếu gia này, phỏng chừng lại gặp chuyện gì đó. Ngày đó đã đáp ứng với Tư Mã Thiên Vân, hỗ trợ thì không sao, nhưng mà những chuyện này, đến một ngày, Tư Mã gia nhất định phải trả hết.

Làm người, biết cái gì gọi là ân oán phân minh không? Tư Mã Lạc giơ ngón tay cái lên nói: “Tiêu Thu Phong, chú thật thông minh, biết anh tìm chú có việc luôn.” Liễu Yên Hồng bên cạnh khinh bỉ nói: “Mới sáng sớm đã dẫn xác đến đây, đương nhiên là có việc, cái này không cần đoán, chỉ cần không phải là heo thì có thể biết được.”

Phượng Hề đứng dậy, kéo tay Liễu Yên Hồng, nói: “Bọn họ có việc, chúng ta không nên quấy rầy, Tiểu Hồng, đi ra hoa viên phía sau tản bộ với chị, hít thở không khí trong lành.” Tiêu Viễn Hà đứng dậy đi về phòng sách, Điền Phù cũng sai người dọn dẹp bàn cơm, để lại không gian cho Tiêu Thu Phong và Tư Mã Lạc.

Tư Mã Lạc nhét món điểm tâm vào miệng, sau đó lấy một cái bánh, lúc này mới nói: “Thu Phong, chuyện đánh tên bổng tử, lúc này đã xảy ra phiền phức. Tối qua anh vừa nhận được tin, chính phủ của đám bổng tử muốn trao đổi văn hóa.”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Lá gan của anh sao nhỏ như vậy, trao đổi là chuyện tốt, có liên quan gì đâu, đây là phương thức gặp gỡ của quốc gia, anh đi là được, còn có ai dám ngăn cản anh?”

Tư Mã Lạc móc ra một cái thiệp mời, Tiêu Thu Phong cầm lấy, biểu hiện trên mặt lập tức thay đổi, cuối cùng cũng đọc ra vài câu đơn giản: “.....Nghe nói công phu Trung Quốc rất nổi tiếng, Chánh Thái Huyền thái sư ngưỡng mộ đã lâu, hi vọng được nhìn thấy một lần.....”

Chánh Thái Huyền, đối với thế giới cũng không xa lạ, dùng hai chữ tông sư của nước Đại Hàn, chỉ có thể nói đến người này. “Chánh Thái Huyền, sáu mươi tám tuổi, là chương môn đời thứ sáu của Tae Kwon Do, đến nay đã tham gia sáu giải thi đấu Tae Kwon Do thế giới, đoạt hết năm lần quán quân. Còn lần thứ sáu, vô địch thuộc về đồ đệ của lão.”

Tiêu Thu Phong không hề để ý đến lời nói của Tư Mã Lạc, giống như là không nghe thấy, vút thiệp mời lại nói: “Không có hứng thú.” Đến Nhật Bản, có một loại cảm xúc, hi vọng muốn được gặp cao thủ chân chính.

Rồi lực lượng bùng phát, ý chí dâng trào, rồi Võ Chi Phách, cùng với Long Biên Tam Tuyệt tiến hóa, làm cho hắn đột phá cảnh giới Tiên Thiên Chi Cảnh, tiến vào Tấn Côn Phong chi khí.

Cho nên loại chiến ý này, đã không còn nhiều tác dụng. Hoặc, nói cách khác, hắn đã bước vào một tầng cao mới. Tư Mã Lạc không khỏi xấu hổ, hỏi: “Sao vậy, cao thủ như thế, danh chấn thế giới, chú không thử gặp mặt một lần sao?”

“Thế giới có vô số cao thủ, thập đại cao thủ ai ai cũng ghê, chẳng lẽ mỗi lần tôi muốn gặp ai, đều phải đi xem sao? Thậm chí là nghĩ, tôi cũng không có thời gian.” Nước sông không phạm nước giếng, chỉ cần không đụng đến hắn, hắn cũng không tự mình gây phiền phức.

Hơn nữa, chuyện cá nhân của hắn, cũng đã quá nhiều rồi, đang chuẩn bị tinh thần thật tốt, để đi Trung Đông một chuyến. Đại bá đã thúc giục mấy lần, bởi vì Long Đăng đã chuẩn bị xong, muốn bắt tay vào làm thật. “Thu Phong, sao chú lại không có trách nhiệm dân tộc như vậy, không nhìn đến tôn nghiêm quốc gia sao? Đối mặt với sự khiêu khích của đám bông tử, chú không muốn giáo huấn bọn chúng sao?”

Tư Mã Lạc đã không còn đường khác để đi, chính phủ đã thông báo, phái đoàn đang chuẩn bị, trong vòng ba ngày, có thể quyết định chọn người, mà cha già đã ra lệnh, chuyến đi lần này, nhất định phải có mặt của Tiêu Thu Phong.

248. Chương 248 : Một Lời Hứa, Một Nhân Tình

Tư Mã Thiên Vân muốn cho Tiêu Thu Phong đồng hành, đương nhiên là có lí do. Chỉ cần có thể mời Tiêu Thu Phong tham gia vào phái đoàn lần này, như vậy đối với sự khiêu khích của đám bông tử, tuyệt đối không thành vấn đề, cũng tạo nên hình tượng và hi vọng cho Tư Mã gia.

Liên quan đến hình tượng và tôn nghiêm của quốc gia, rất nhiều người để ý, mặc dù đã có đề nghị để lão Hầu đi, nhưng lão Hầu đứng trước mặt Tư Mã Thiên Vân đã công khai cự tuyệt. Trong lòng của lão cũng cho rằng, Tiêu Thu Phong là người duy nhất xứng đáng. Vì thanh danh của lão tại quốc tế vô cùng lớn, cho dù là thắng, cũng không có vẻ vang gì.

Nhưng tên kia, mặc dù khí thế bừng bừng, trên quốc tế làm ra toàn việc đại sự, nhưng mà không ai biết cả, cho nên có thể thu được những kết quả bất ngờ.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Tôi chỉ là một công dân bình thường, không đến lượt tôi quản. Được rồi, anh không phải là quan viên chính phủ sao, việc này, là trách nhiệm của các anh, tiền thuế của chúng tôi đóng, không thể để lãng phí như vậy. Trời ạ, thằng ku này càng nói càng chóng mặt, cái gì mà công dân bình thường, nghe cứ như đúng rồi vậy.

Nhưng mà, vì đang cầu người, hắn không thể không hạ mình cúi đầu được, giọng nịnh nọt: “Thu Phong, cho dù chú không quản, nhưng huynh đệ gặp nạn, chú không thể không giúp. Anh van chú, lần này là do anh dẫn đầu, chịu trách nhiệm toàn bộ, chú không hi vọng anh sẽ bị đánh như một con chó cụp đuôi chạy về chứ?”

Nếu quả thật như vậy, tiền đồ của hắn sẽ sụp đổ, có lẽ Tư Mã gia cũng sẽ gặp họa, đây không phải là chuyện đùa được, cho nên hắn rất coi trọng, mặc dù là tư hay công, dùng cách cao thượng hay bỉ ổi cũng được. Miễn sao phải đạt được mục đích, nhất định phải đạt được.

“Nếu giúp được tôi đã giúp rồi, nhưng chuyện của quốc gia không thuộc về phạm vi giúp hay không giúp, chung qui là tôi cũng không thể xử lí được, không thể không cho anh một cơ hội thể hiện được. Yên tâm đi, tôi tin tưởng anh, với sự thông minh tài cán của anh, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Nói là nói vậy thôi, nhưng trong lòng Tư Mã Lạc đang thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, đánh con mẹ mày chứ, nếu đánh thắng thì tao đã không đi cầu mày.” Lại một lần nữa giơ ngón tay cái lên, nói: “Thu Phong, xem như chú lợi hại. Chuyện không có lợi chú không làm. Như vậy đi, cha của anh đã nói rằng, chỉ cần chú giải quyết chuyện này, Tư Mã gia nợ chú một lần, bất kì chuyện gì cũng sẽ đáp ứng.”

Đây đã là một lời hứa rất là trịnh trọng. Cái này đối với những người làm quan mà nói, việc đến như vậy, đương nhiên không phải chuyện nhỏ. Hơn nữa là một nhân tình, ngay cả Tư Mã gia cũng phải nợ. Chỉ cần có việc muốn nhờ, bọn họ sẽ không cự tuyệt. Tư Mã gia không giống như Triệu gia, Triệu gia bởi vì có Triệu Nhược Thần, cho nên có thể xem như người một nhà, không có gì đáng ngại.

Nhưng Tư Mã gia thì khác, chỉ là một người ngoài, có một số việc, không cần nói, người khác cũng có thể hiểu. Mặc dù Tư Mã Lạc nói là cha già hứa hẹn, nhưng nếu đại diện cho Tư Mã gia, ông ta vẫn chưa đủ quyền lực, người nói những lời này, chắc chắn là Tư Mã Thương Hải, là lão thái gia của Tư Mã gia.

Xem ra, chuyện này không chỉ liên quan đến tôn nghiêm của quốc gia, mà còn liên quan đến sinh mệnh của Tư Mã gia, nếu không gia tộc của họ đã không hứa hẹn như vậy. “Anh xác định?” Tiêu Thu Phong hỏi một cách nghiêm túc.

Tư Mã Lạc bắt đầu nói: “Thật ra thì anh cũng muốn từ bỏ cái chức trưởng đoàn này, bởi vì anh biết anh không xử lí được, càng không ứng phó được. Nhưng lão gia tử đã nói rằng, đây là một cơ hội tốt, muốn ta tự đề cao bản thân. Cho nên dù sống dù chết cũng phải đi. Yên tâm đi, lời hứa này tuyệt đối hữu hiệu.”

“Nếu chú Tư Mã đã thịnh tình như vậy, tôi không hỗ trợ cũng không được, hơn nữa, chúng ta là bằng hữu mà, đúng không?” Tư Mã Lạc vốn cho rằng bản thân mình đã gian xảo lắm rồi, nhưng thật đáng tiếc, hôm nay hẳn mới hiểu được cái câu “Núi cao còn có núi cao hơn”.

“Đúng vậy, đúng vậy, Tiêu gia và Tư Mã gia vốn là bằng hữu mà.” Nếu nói rằng trên đời có thứ gì tồn tại vĩnh viễn, đó chính là lợi ích, trên thương trường cũng vậy, trừ lợi ích ra, tất cả chỉ là thứ chó má, bằng hữu, vốn chỉ là một thứ lợi ích. Điểm này, Tiêu Thu Phong thấy rất rõ ràng, mà Tư Mã Lạc cũng đã nhìn thấu.

Nhưng lời hứa này, đã xác định địa vị của Tư Mã gia, biến mình trở thành bằng hữu của Tiêu gia, nói một cách khác, chính là lợi ích cộng đồng. “Tốt lắm, vậy khi nào khởi hành, anh thông báo một tiếng, tôi sẽ đến.”

Tiêu Thu Phong lộ ra một nụ cười tà tà, nói: “Thật ra thì tôi cũng muốn đi xem một chút, cái gì mà Tae Kwon Do chính tông, có phải là vô địch thiên hạ hay không!”

Nếu đã đáp ứng, Tư Mã Lạc cũng không cần ở lại, lập tức cáo từ về chuẩn bị cho chuyến đi, bất quá cái nhân tình này đối với Tư Mã gia mà nói, quả thật có chút nghiêm trọng, giống như lão gia tử, đến lúc trả ân, chắc chắn sẽ vô cùng lớn.

Cho nên, hẳn tin rằng vị thiếu gia của Tiêu gia này, nhất định có thể giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, tiến thêm một bước. Đối với người liên quan đến quan trường mà nói, cái quan trọng nhất chính là tư lịch, mặc dù chỉ là trao đổi thôi, nhưng có thể dương danh quốc uy và tôn nghiêm, vậy coi như hắn đã thành công.

Tiêu Thu Phong không động, khóe miệng hắn mỉm cười, trầm tư. Thật ra từ lúc Tư Mã Lạc bước vào cửa, hắn đã biết, chuyện đến chính là đại sự. Nếu không Tư Mã gia đã không hứa hẹn như vậy. Quả thật hắn không rảnh để quản những chuyện này, đối với Tae Kwon Do của đám bổng tử, hắn không có hứng thú.

Chẳng qua, khi đã có ưu đãi như vậy, đi một chuyến cũng không sao, coi như là đi du lịch một chuyến. “Ông xã, nhìn anh cười gian lắm đó, có chuyện gì vậy?”

Phượng Hề đã đi ra, nàng là một người phụ nữ thông minh, đương nhiên là hiểu chuyện, nàng biết rằng, việc của hắc bang, nàng phải giải quyết ổn thỏa, để cho người này không gặp phiền phức. Tiêu Thu Phong ngắc đầu, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Không sai, quả thật có chuyện phải làm, vài ngày nữa, anh phải đi đến nước của đám bổng tử, đi thu thập một tên cao thủ Tae Kwon Do không biết trời cao, hẳn là thú vị đây!”

Nếu đã muốn thư giãn gân cốt thì phải chuẩn bị lớn một chút. Vì hắn chính là một cục rắc rối to thiệt là to, đi đến nơi nào cũng thế, muốn yên tĩnh cũng không thể được. Nhưng Tiêu Thu Phong không biết là, chuyến đi đến Đại Hàn lần này, đặc sắc hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều. Ba ngày sau, Tiêu Thu Phong tạm biệt mọi người, đi làm thành viên đối ngoại cho Trung Quốc, bước lên máy bay đi đến nước H.

Chuyến đi lần này đến ba mươi người, có các chuyên gia ở phương diện này, còn có nhân viên của chính phủ, đương nhiên còn có vài đặc công nữa, phụ trách an toàn của mọi người, chỉ có Tiêu Thu Phong là một người bình thường nhất trong chuyến này, bởi vì mọi người đều là chuyên gia trong các lĩnh vực này, đều là những nhân vật quan trọng.

Tư Mã Lạc an bài cho Tiêu Thu Phong ngồi kế mình, hắn hiểu rằng, người an hem này không đơn giản, chỉ cần được hắn hỗ trợ, chuyến đi này chắc chắn không có vấn đề. Hơn nữa, với lời hứa hẹn của gia tộc, đương nhiên phải đổi lấy một vật có giá trị, không thể lãng phí như thế.

Tiêu Thu Phong hiển nhiên nhìn thấy tâm tư của Tư Mã Lạc, ngay từ đầu đã nhắc nhở: “Tư Mã Lạc, trừ khi những kẻ đó động thủ trước, còn không tôi không nhúng tay vào chuyện gì hết. Cho nên tôi không muốn làm bảo mẫu của anh. Chăm sóc cho Triệu Nhược Minh đã đủ lắm rồi.”

Những lời này đi vào tai của Tư Mã Lạc, đã làm cho hắn hiểu được, Triệu gia và Tiêu gia đã hợp làm một, cả Đông Nam, đã nằm dưới sự khống chế của hắn, mặc dù không có uy hiếp, nhưng tối thiểu của nó có tác dụng hù dọa. Tư Mã Lạc thở dài một chút, nói: “Thu Phong, chú không thể không phân biệt rõ ràng như vậy được, một khi đã giúp thì nên giúp đến cùng. Chú so với anh thông minh hơn, có đôi khi giúp anh cũng không phải là xấu, chú cũng không tổn thất cái gì đâu.”

“Lần này coi như anh van chú, đối với việc trao đổi lần này anh cũng không có hứng thú. Bất quá anh cam đoan với chú, chỉ cần chú không rời khỏi tầm mắt của anh, cho dù chú gây chuyện gì ở đó, anh vẫn sẽ mang chú về an toàn.”

Đối với hắn, đây là điều duy nhất có thể làm. Còn những việc khác, hắn không quan tâm. Nhìn thấy hắn không nói gì, bộ dáng rất nhàn nhã, Tư Mã Lạc cười nói: “Anh không thể để cho chú quá thoải mái, yên tâm, đến nơi đó rồi, anh nhất định sẽ để cho chú làm, vì quốc gia làm vẻ vang, cũng là một chuyện rất vinh quang.”

Tư Mã Lạc cũng rất là điểm thú vị khi nói vậy, bởi vì nếu dám bồng tử không kiểm chuyện, thì hắn cũng sẽ để cho người kia đi gây phiền phức. Dùng lời hứa của gia tộc để đổi lấy sự giúp đỡ, nếu không biết tận dụng, thì sẽ rất đáng tiếc. Hơn nữa chuyến đi này do hắn dẫn đầu, có chỗ tốt gì, cũng sẽ thuộc về hắn, hắn phải làm ra chuyện để vang danh gia tộc, không thể để cho ông nội thất vọng được.

Hơn nữa, an toàn của người đàn ông này, hắn không cần lo lắng, dám bồng tử kia, thật sự cần phải giáo huấn một chút, để nâng cao quốc uy, để cho chúng biết, người Trung Quốc, văn hóa Trung Quốc mấy ngàn năm lịch sử kết tinh lại, không thể để cho chúng muốn xúc phạm là xúc phạm.

249. Chương 249 : Giao Lưu Âm Chiến

Địa điểm giao lưu lần này không phải là ở Seoul, mà lại ở Busan, cũng giống như lần ở Đông Nam, bọn họ dùng phương thức tiếp đãi bình thường, do quan viên địa phương xử lý, dù sao mục đích chỉ có một, chính là tìm lại mặt mũi đã mất ngày đó.

Nếu chuyện ở Thượng Hải chỉ là ngoài ý muốn, thì lần này căn bản là cố ý. Bến tàu ở Đông Nam Busan, là bến tàu đệ nhất, cũng là địa phương thương mại cao cấp, đi vào đó, có thể cảm nhận được sự náo nhiệt nơi đây, chỉ đáng tiếc là, ngoài vẻ bề ngoài náo nhiệt này, Tiêu Thu Phong còn có thể cảm nhận được sự khác thường. Mang một cặp mắt kính trước mặt, một tên quan ngênh đón đang đứng đợi, nhìn là biết đối trá.

Bị đám tiểu Nhật Bản chiếm cứ hơn nhiều năm, trong lòng Tiêu Thu Phong cảm thấy văn hóa hai nơi đã gần như giống nhau, nếu nhìn thấy những người này ở nơi khác, có thể sẽ lầm tưởng. Khách sạn rất là sang trọng, nhưm Tiêu Thu Phong không có hứng thú, cảm thấy đói bụng rồi, muốn kiếm cái gì đó ăn, nhưng đều là nước với nước, trừ mấy món tráng miệng ra còn có thể nhét mồm, ngoài ra thì không ăn được vì có mùi vị lạ.

Cuối cùng, đành phải hỏi Tư Mã Lạc xem có gì nhét bụng hay không, mặc dù không ngon miệng, nhưng ít nhất cũng có thể đầy bụng. Tên quan béo mập giả dối nhiệt tình ngهن tiếp, mở miệng nói: “Tư Mã tiên sinh, tôi đại biểu cho chính phủ hoan nghênh các vị đến giao lưu trao đổi, hi vọng mọi người tại Busan có

thể tận hưởng, về hạng mục trao đổi, tôi đã báo cáo với thị trưởng, tin rằng ngày mai sẽ có thông báo xuống, hy vọng mọi người không ngại thưởng thức phong cảnh ở Busan, tin chắc rằng sẽ làm mọi người hài lòng.”

Tư Mã Lạc cũng đứng lên, khách khí nói: “Kim bí thư, cũng mời người hồi báo với thị trưởng, phái đoàn giao lưu của chúng tôi vô cùng cảm tạ. Hi vọng lần giao lưu này, có thể làm tăng thêm tình bằng hữu giữa hai quốc gia.”

Lúc này, một người nhìn như bảo tiêu bước đến, đi đến bên cạnh tên Kim bí thư nói nhỏ giở nói, sau đó hẩn gật đầu, nói: “Thật xin lỗi, Tư Mã tiên sinh, hội trưởng Tae Kwon Do của nước tôi đã đến, ông ta rất ngưỡng mộ võ thuật phương Đông, nghe nói phái đoàn của người có vài cao thủ rất giỏi, nên muốn gặp mặt một lần, không biết Tư Mã tiên sinh có thể thỏa mãn tâm nguyện của ông ta hay không?”

Cái này chính là một sự vô lễ trắng trợn, người ta đường dài đến đây, còn chưa nghỉ ngơi gì hết, đã có người mò đến cửa khiêu chiến, nhưng đã có người đàn ông này ở đây, mặc dù mở miệng nói là thỉnh cầu, nhưng lại không cho quyền cự tuyệt.

Đương nhiên trong lòng Tư Mã Lạc biết rõ ràng, lần trước ném mùi thất bại, giờ phút này đương nhiên muốn đòi lại mặt mũi, nhưng đã có người đàn ông này ở đây, hẩn không chút lo lắng, cười nói: “Giao lưu mà, vốn có liên quan đến võ thuật, Tư Mã cũng muốn thỉnh giáo muột lần, uy lực của Tae Kwon Do quý quốc, đương nhiên không vấn đề.”

Nếu những người này đã muốn đâm đầu vào chỗ chết, đương nhiên hẩn sẽ cho cơ hội, lần này đến đây, giao lưu văn hóa vốn là giả, thị uy nhau mới là chính. Trong lòng mọi người đã rõ ràng, hẩn cũng không cần phải khách khí. Tiêu Thu Phong đã nghe được, nhưng hẩn căn bản không nói gì, chỉ cần rã gật đầu.

“Tư Mã, tìm một quán ăn Trung Hoa đi, hoàng đế cũng biết đói mà.” Thật ra thì Tiêu Thu Phong đã sớm biết được mục đích chuyến đi này, chỉ là một cách để phô diễn tôn nghiêm quốc gia, nhưng mà, vô luận thế nào, hẩn cũng không có công lao.

Tiêu Thu Phong không thèm để ý, với lời hứa kia, giúp Tư Mã Lạc một lần, hẩn cũng không lỗ vốn gì. Tư Mã Lạc cười nói: “Đương nhiên không vấn đề, để giao lưu xong, thì anh sẽ mời khách.”

Trong mắt hẩn mang theo phần chơi đùa, nhưng chỉ có Tiêu Thu Phong là nhìn thấy rõ ràng. Thăng ku này đã biến hẩn thành vạn năng chi thành, toàn quyền sử dụng. Mặc dù đến đây toàn là các học giả chi gia, đều là những văn nhân, nhưng mà, nếu chỉ cần là người, thì trong cơ thể luôn ẩn chứa nhiệt huyết và bạo lực, hơn nữa, mục đích đến đây, bọn họ đã biết, không thể làm mất mặt quốc gia được, tên Kim thư kí nói vậy, rõ ràng là dùng bạo lực khiêu khích.

Đây là hiệp đấu thứ nhất của lần giao lưu này, đương nhiên bọn họ không muốn thua, cho nên, tất cả mọi người đều muốn quan sát trận đấu.

Trong khách sạn không có phòng tập luyện, sàn đấu tựa hồ như mới được làm xong, xem ra, bọn họ có vẻ khá là khẩn trương, nhưng không biết là, ai sẽ mất thể diện đây.

“Tư Mã tiên sinh, tôi giới thiệu một chút, đây là hội trưởng Chánh Quân của Tae Kwon Do, cha của ông ta, chính là Chánh Thái Huyền đại sư, Chánh gia là niềm kiêu ngạo của quốc gia chúng tôi, cho nên nhóm bằng hữu của người nên cẩn thận một chút, Chánh Quân là cao thủ trong cao thủ.”

Tên thư kí béo mập đắc ý đến híp mắt lại, chỉ muốn đem những người Trung Quốc kia đánh bại hết, sứ mạng của hẩn đã hoàn thành, nói không chừng còn thăng quan tiến chức, nơi này không phải Trung Quốc, là địa bàn của hẩn.

Tiêu Thu Phong nhìn người đàn ông trước mặt, hơn bốn mươi tuổi, thân thể rất cường tráng, mặc trang phục Tae Kwon Do, lẳng lặng ngồi một chỗ, đối với lời nói của lão mập, làm như không nghe thấy, nhìn điệu bộ cũng khá, ít nhất là mạnh hơn cái tên chó má Phác đại cút kia. “Anh chính là người đã đánh bại Phác đại sư?”

Hơi thở của Tiêu Thu Phong, chậm rãi đến gần, làm cho Chánh Quân cảm nhận được, hai mắt mở ra, liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, lạnh lùng hỏi.

Phác Chánh Thụ là hội viên của hiệp hội Tea Kwon Do, mặc dù không phải là cao thủ nhất lưu nhưng đã bị người ta đánh thê thảm như vậy, làm ảnh hưởng đến tôn nghiêm của dân tộc Đại Hàn, hiện giờ hẳn đã bị đuổi ra khỏi hiệp hội, vĩnh viễn không bao giờ được quay lại.

Sự nhục nhã này, nhất định phải tìm trở lại, cho nên sau khi nghe tin tức này, lập tức dùng danh nghĩa của cha, sách động lên cái chuyện giao lưu lần này, chỉ muốn đánh bại người đàn ông kia, lập uy cho Tae Kwon Do, lập uy cho quốc gia.

“Hình như là vậy.....” Ngữ khí nhẹ nhàng, không chút dao động, đối với người đàn ông trước mắt, hẳn không chút hứng thú, nghe nói là đồ đệ giỏi nhất cầu cao thủ Tae Kwon Do Chánh Thái Huyền, không biết hẳn có bao nhiêu thực lực.

Chánh Quân nhìn bằng ánh mắt hân thưởng, gật đầu nói: “Quả nhiên không sai, anh trẻ tuổi như vậy, đã có thể đánh bại Phác thái sư, thật đáng khen ngợi, cho dù đánh bại anh, tôi cũng sẽ không tổn thương đến anh.”

Tiêu Thu Phong cười khỏ, hẳn còn chưa nói ra những lời này, mà câu từ kiêu ngạo như thế lại được nghe người ta nói, bước vào Vô phong chi cảnh, làm cho hắn tuần lã thêm vài phần, nhưng khí phách lại ẩn giấu đi, hình thành một khí chất rất bình thường, hoặc có lẽ trong mắt tên Chánh Quân ấy, hắn chỉ là người thường.

“Đúng vậy, đúng vậy, mọi người chỉ giao lưu, không cần thiết phải lưỡng bại câu thương như thế, đến điểm thì dừng.”

Tư Mã Lạc bên cạnh mở miệng, miễn cưỡng nói. Hắn cũng chỉ vì người đàn ông kia mà nói, bởi vì nếu quả thật Tiêu Thu Phong đánh cho hội trưởng của hội Tae Kwon Do tàn phế, thì quả thật rắc rối to. Nhưng lại có người hiểu lầm, đó chính là lão mập Kim bí thư.

Hắn lập tức cười khoái chí nói: “Tư Mã tiên sinh, tiên sinh không cần lo lắng, Chánh Quân là cao thủ tu thân cực hạn, đương nhiên là biết lúc hạ thủ lưu tình, phẩm đức của vũ giả của dân tộc Đại Hàn chúng tôi, tuyệt đối đáng để bất kỳ người nào tôn trọng.”

Tư Mã Lạc bất mãn, nhưng không mở miệng, nghe được những lời này, một người da mặt dày như hắn cũng chịu không nổi nhiệt. “Tốt lắm, vậy bắt đầu đi, Kim Quân, tôi đã chuẩn bị tiệc rượu, mời người thưởng thức.” Chánh gia tại nước H là một đại gia tộc, thế lực rất rộng, bất kể kẻ nào cũng phải nể mặt vài phần, càng huống chi, đây còn là vì quốc gia dương oai, thị trưởng đã hạ lệnh, phải tiếp đãi như khách quý.

Kim Quân không để ý đến việc này, hình như là xem thường chính khách thì phải. Chánh Quân đứng dậy, kiên nghị hướng về Tiêu Thu Phong chào một cái, đúng y chang truyền thống của đám tiểu Nhật Bản. Chẳng qua, quả thật nhìn hắn cao minh hơn tên Phác đại cút, ít nhất là cách thức đối lịch, đã không cùng cấp bậc.

Tiêu Thu Phong liên tiếp tránh né ba quyền, xem ra tên Chánh Quân này cũng tập quyền không ít, mỗi chiêu vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn, nghe nói hắn từng là quán quân của Tae Kwon Do thế giới, quả nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong tránh né, rất nhiều người lo lắng, chỉ có một mình Tư Mã Lạc vẫn thản nhiên chấp tay, người khác thấy vậy cũng dần ổn định, mặc dù không biết người đàn ông kia có bao nhiêu thực lực, nhưng ngày trước đã lấy một chọi một trăm.

Hiện tại bây giờ đối phó với tên võ sĩ kia, hình như có chút dễ dàng. Tên bí thư mập mạp Kim Quân đã đi đến, nhỏ giọng nói, nhưng mà ai cũng có thể nghe rõ âm thanh: “Tư Mã tiên sinh, cao thủ của quốc gia các người, công phu chạy trốn quả thật rất hay, người xem, chợt đến chợt đi, nhưng lại không đỡ lấy một quyền của Chánh Quân, nghe nói một quyền của ông ta, có thể phá vỡ bức tường, thật là kinh hãi.”

Tư Mã Lạc đã rất muốn cười, nhưng vẫn nhịn không cười. Và, Tiêu Thu Phong tựa hồ như đã đánh trả, thật ra hẳn để cho người kia biểu diễn lâu như vậy, chỉ là muốn xem Tae Kwon Do chánh tông, cuối cùng là chẳng có gì đáng để tham khảo, đáng tiếc là, chiêu thức thì nhiều, nhưng không thực dụng.

250. Chương 250 : Cao Thủ Không Biết Tốt Xấu

Thân thể của Tiêu Thu Phong trong một khắc đã lui về phía sau, tay lùi ra xa, vẻ thoải mái ban đầu, lập tức có vài phần khấn trương. Chánh Quân nhìn thì vẫn rất mạnh mẽ, khí thế cuồng động, nhưng trong lòng ông ta, đã có vài phần hối hận, kì thật ông đã cố gắng học tập Tae Kwon Do.

Không trở thành cao thủ chân chính, cũng không phải lỗi của ông ta, Tae Kwon Do và Judo của tiểu Nhật Bản có phần giống nhau, đều là thứ võ thuật phô diễn bên ngoài, thực lực bên trong không có, cứ luẩn quẩn trong cái vòng tròn như thế, không thể đột phá được cảnh giới mới. “Tiếp tôi một quyền.....”

Không có được sự kích động mãnh liệt của mỗi lần chiến đấu khi xưa, vì đối với loại cao thủ như vậy, Tiêu Thu Phong thật sự có phần nhàm chán. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong tránh né đã lâu, rốt cục đã đánh trả, rất nhiều người hưng phấn vô cùng. Còn Chánh Quân, đã tập trung sức lực, chuẩn bị tiếp đòn, nhưng cái loại không có nội kinh này, chỉ dùng sức mạnh của bản thân, thật sự không có tác dụng cho lắm.

Quyền đã biến ảo, hư ảnh lóe ra, lao đến mạnh mẽ, tác động nhanh, nhanh như tia chớp, loại công kích lăng thiên này, đã làm toàn bộ tinh thần của Chánh Quân kinh ngạc đến ngẩn ngơ, cũng không biết rằng, quyền này không có biện pháp tránh né. Mặc dù không làm bị thương hấn, nhưng muốn cảnh cáo, và phân định thắng thua, một quyền này, tập trung nội kinh, giờ phút này giống như một quả đấm thép đánh thẳng vào bụng Chánh Quân.

Trong khoảnh khắc, cảm giác đau nhức đi vào tim phổi, Chánh Quân cắn răng, hai tay che bụng, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, một quyền này, đúng là người bình thường không thể chịu được, có thể trụ được không ngã xuống, xem ra cũng có chút cố gắng rồi.

Cơ hồ không ai nhìn thấy rõ một quyền kia, bởi vì thời điểm hai tròng mắt của mọi người thích ứng kịp, thì tay của Tiêu Thu Phong đã thu về, giống như là không động, chỉ thấy Chánh Quân đang quì dưới đất, khuôn mặt không ngừng run rẩy, tựa hồ như không chịu nổi đau đớn.

Tư Mã Lạc đến bên cạnh Kim bí thư, làm bộ như kêu lên: “A, Kim bí thư, Chánh Quân nhìn như không được thoải mái, có cần để ông ta nghỉ ngơi một chút không. Nếu không lại nói vũ giả Trung Quốc khi dễ kẻ yếu?”

Hai chữ kẻ yếu này, làm cho Chánh Quân nhú mào, tay đang ôm bụng lập tức buông ra, cả người run run, ông kiêu ngạo vì dân tộc Đại Hàn, tuyệt đối không thể bại, đây là tín ngưỡng sống của ông. “Tôi chưa bại!”

Chánh Quân quát lạnh một tiếng, lại vọt đến trước, lúc này đây, động tác của hấn nhanh hơn, mạnh hơn. Thật sự không có bộ dáng của một kẻ thất bại. Không biết tự lượng sức, Tiêu Thu Phong cả nhìn cũng không thêm, thân hình đột nhiên nhảy lên, một cước đạp ra, hai tay của Chánh Quân giơ ra ngăn cản, nhưng hấn đâu biết rằng, một cước này, hấn đâu thể cản, hai tay bị dẫm nát không nói, trên mặt còn để lại nửa vết giầy.

Dưới sự công kích đó, thân hình hấn lui rất nhanh, văng thẳng vào tường, đứng dựa vào đó một cách khó khăn, mặc dù không bị thương, nhưng rõ ràng, từ chi của hấn run run, kinh lực đã tan hết, không thể tái chiến được nữa.

So với bộ dáng đầy mồ hôi của hấn, Tiêu Thu Phong vô cùng thanh nhàn, thắng bại đương nhiên đã rõ ràng. “Gọi ông già của anh đến đi, anh thật sự quá kém.” Đây vốn là một lời nói thật, nhưng tựa hồ đã kích thích Chánh Quân, khí lực vừa tan hết, trong lúc ấy, bất chợt xuất hiện, bộc phát hiện lên. “Tôi còn có thể tái chiến!” Hét lên một tiếng, hấn không nhận thua, quả nhiên là có võ đức của dân tộc Đại Hàn, dày mặt cự tuyệt thất bại.

Tiêu Thu Phong đã tức giận, nhìn thấy một tên vô sỉ như vậy, trên mặt đã có vài phần lạnh lùng, vốn không muốn để hấn bị thương, nhưng thật không ngờ, hấn không nằm xuống thì trận chiến này hình như không dứt được.

Tay giơ lên, dẫm thẳng vào đầu gối của hấn, mọi người chỉ nghe được tiếng “Răng rắc” hình như là tiếng xương đầu gối vỡ vụn, thân hình của Tiêu Thu Phong trầm xuống, còn chưa chạm đất, một chân đá tới, lúc này, mặc cho Chánh Quân ngăn cản thế nào, cũng không có tác dụng.

Cả người hấn lao đi như tên lửa, va đập mạnh vào tường, không chỉ va chạm, mà nửa thân hình còn dính vào trong tường, máu tươi đã ộc ra trên mặt, tin chắc rằng không thể chiến đấu tiếp. Tiếng gầm rú phần nộ, nhưng bất luận là hấn dùng sức thế nào, vẫn không thể vùng vẫy ra khỏi tường, với chân khí nội kinh như vậy, chỉ bằng mấy đường Tae Kwon Do của hấn có thể đỡ được sao?

Không chỉ như thế, chân của hấn, phỏng chừng cả đời cũng không bình phục, cho hấn cơ hội, nhưng không biết nắm giữ, đây là một bài học. Đến lúc này, hấn lại còn mở miệng chửi mắng, làm cho đám quan khách chính phủ cũng phải đỏ mặt, vừa rồi thối phồng về cao thủ này nọ, thế mà lại có đức tính như vậy, ngay cả tên Kim bí thư, cũng phải cúi đầu, không dám nói gì.

Tiêu Thu Phong nâng tay lên, dao khí phát ra, “xoẹt xoẹt” hai tiếng, đánh thẳng vào bức tường, làm cho nó sập xuống, chon vùi cả người Chánh Quân, chỉ còn lộ mỗi cái đầu, không ngừng co quắp. Giờ phút này, đừng nói là mắng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. “Mau..... mau đi cứu Chánh Quân.....”

Kim bí thư thấy không ổn, vội vàng đi đến, hấn không ngờ, người đàn ông Trung Quốc này lại mạnh mẽ như vậy, vừa rồi hấn vừa mới thối phồng, một quyền đánh sập tường, nhưng người kia, lại chêm. Sập cả tường, thật sự rất khó tin. Mấy tên kia vội vàng đỡ lấy thân thể của Chánh Quân, lập tức đưa đến bệnh viện.

Tư Mã Lạc tiến đến, ngượng ngùng nói: “Kim bí thư, tôi đã nói rồi, thân thể của Chánh Quân không khỏe, ông xem, mất nhiều máu như vậy, tin rằng cơ thể có vấn đề, các người nhất định phải kiểm tra cẩn thận, bằng không quốc gia sẽ tổn thất đi một nhân tài!”

Thua không dậy nổi rồi, lại còn bị mắng là nhân tài. Kim bí thư đương nhiên nghe ra sự chế nhạo trong đó, xấu hổ không biết cúi mặt vào đâu, cung kính đáp lời: “Tư Mã tiên sinh, thứ tội không thể tiếp đãi, các vị xin mời nghỉ ngơi, nếu có gì, xin cứ việc yêu cầu với khách sạn, ngày mai thị trưởng tự mình đến gặp, tiến hành giao lưu.”

Vắt vả rời đi, nhưng không thể phủ nhận, thái độ đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất là không còn sự cuồng vọng khi nãy. Quả thật là những thằng óc bò, muốn cười lên đầu người khác, chỉ khi bị đập rồi, mới biết cái gì gọi là tôn kính.

Tiêu Thu Phong trên danh nghĩa là thành viên, nên không cần mở miệng, tất cả đã có Tư Mã Lạc xử lý, bất quá, hấn rất cao hứng, trợn tởm này, mặc dù chỉ kéo dài hơn mười phút, nhưng đã dương oai rất nhiều, làm cho đám bổng tử này biết rằng, Tae Kwon Do của chúng, chỉ là một cục phân.

Mở cửa xe, đối xử với Tiêu Thu Phong như một lão thái gia, đến nhà hàng Trung Hoa, trên bàn toàn đồ ăn, dù Tiêu Thu Phong không khách khí, nhưng không ai trách cứ, vì loại chuyện này, quả thật làm cho người ta sáng khoái, đương nhiên là không quan tâm đến vấn đề tiền bạc.

“Người anh em, không cần khách khí, không đủ kêu thêm, coi chừng nghẹt bây giờ, rốt cục đã giải quyết xong, thật sự là sướng muốn chết, nhìn chú đánh tên bổng tử kia, ngay cả anh cũng dâng trào nhiệt huyết, muốn đi lại đập cho tên kia một cái, để cho bọn chúng biết, như thế nào mới là cao thủ.”

Múa tay múa chân rất nhiều, nhưng Tiêu Thu Phong không quan tâm, chỉ tập trung vào chuyên môn ăn uống, mặc dù còn kém so với hương vị trong nước, nhưng còn đỡ hơn mấy món ở đây, có thể đầy bụng được.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong không phản ứng, Tư Mã Lạc xấu hổ nói: “Thu Phong, sao chú không có phản ứng gì vậy, bị thương hả, có cần kiểm tra không? Phỏng chừng ngày mai lão già kia lại đến tìm.”

Lão già trong miệng hấn, chính là người đứng đầu của giới Tae Kwon Do, Chánh Thái Huyền. “Không có tính khiêu chiến, được rồi, anh không cần lo lắng, mặc kệ tôi, những người này để tôi đối phó, Tae Kwon Do ở đây thật sự quá kém, nếu lão Chánh Thái Huyền mà như vậy, quả thật tôi rất thất vọng.”

Nếu chỉ có bản lĩnh như thế, gọi đại một Thần Binh đội viên đến đây cũng được, cần gì phải tự mình chạy đến. Nghe Tiêu Thu Phong nói, Tư Mã Lạc cũng cười, nói: “Thu Phong, không sao là tốt rồi, chú biết đó, việc này chỉ có chú giúp được anh, chú cũng đừng quá đặc ý, Chánh Thái Huyền là một cao thủ danh tiếng, như vậy cũng có vài phần công phu.”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Đối với tôi, vài phần không đủ, ít nhất là phải cỡ như lão già Tá Đẳng, vậy mới đáng để tôi động thủ.”

Tư Mã Lạc vừa nghe, trong lòng cả kinh, đương nhiên hẳn biết về Tá Đẳng, là gia tộc của Sơn Khẩu Minh, mà gần đây Sơn Khẩu Minh đã bị hủy diệt.

251. Chương 251: Có Những Người Vô Sĩ Như Vậy

“ Thu Phong , Sơn Khẩu Minh không phải là do mày làm đó chứ ” Thực ra chuyện này đã không phải là bí mật . Nhưng tình huống cụ thể lại ko ai biết .

Cho nên Tư Mã Lạc đặt câu hỏi này cũng chỉ là suy đoán thôi . Tiêu Thu Phong không trực tiếp trả lời , mà hỏi : “ Đây là chuyện của thế giới ngầm , hẳn là không quan hệ với chính phủ ”

Tư Mã Lạc cười khổ : “ Cái gì mà không có vấn đề , cái gì là trắng đen . Lần này mày làm lớn rồi . Chỉ là do Nhật Bản không tìm được chứng cứ , nếu không sẽ đưa ra kháng nghị với Trung Quốc ”

Tiêu Thu Phong không ngừng đầu lên , cười nhạt nói : “ Không quan hệ , tao cũng không ngại giết thêm mấy người nữa ”

Nếu như chính phủ Nhật Bản thực sự muốn quản , muốn giúp đỡ đám xã hội đen . Vậy sẽ cho bọn họ ném thử hậu quả của việc bàn tay nhúng vào quá sâu .

Thấy Tiêu Thu Phong có sát khí , Tư Mã Lạc lập tức trở nên nghiêm chỉnh : “ Thu Phong , mày đã làm cho Trung Quốc về vang . Mọi người sao lại không giúp mày chứ . Mày không nên coi những người làm chính trị như tao làm kẻ thù . Thực ra mặc dù mặt hơi dày một chút nhưng trước lợi ích và vinh dự của quốc gia , chúng ta vẫn sẽ ủng hộ mày ”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói : “ Đây mới giống lời của người ”

Tư Mã Lạc không hề tức giận , nhưng vẻ mặt lại không tốt : “ Nói thật ra , quốc gia muốn những người như mày . Những việc mày có thể làm cho quốc gia còn nhiều hơn bất cứ ai . Điểm này , rất nhiều người biết ”

“ Rất đáng tiếc , tao không muốn làm quan , tự do quen rồi ” Cũng từng là thành viên Long Tổ có thân phận cực cao , nhưng bây giờ Tiêu Thu Phong đã nhìn ra . Hắn thậm chí chỉ muốn sống cuộc sống của mình mà thôi . Đến Bắc Kinh không phải là vì tranh giành mà là vì ân oán , hẳn không thể không kết thúc .

Tư Mã Lạc khẽ cười nói : “ Mọi người đều thay đổi . Nói không chừng có một ngày chúng ta có thể trở thành đồng nghiệp . Đó là chuyện làm cho người ta mong đợi ”

Sáng hôm sau , Tiêu Thu Phong còn chưa dậy , Tư Mã Lạc đã gõ cửa tiến vào . Tư Mã Lạc mang đến cho hắn mấy tin tức . Thứ nhất đương nhiên Chánh Thái Huyền đã đến . Nhưng Thái Huyền đến không phải là vì đến gặp Tiêu Thu Phong mà là đến xem con trai Chánh Quân của ông ta .

Tin tức thứ hai chính là Chánh Quân đã tàn phế . Mặc dù Tiêu Thu Phong có ý buông tha cho hắn . Nhưng hắn lại quá tự cao tự đại . Hậu quả thế này đáng bị . Tiêu Thu Phong không nói gì , Tư Mã Lạc đã có chút nuối tiếc nói : “ Chánh Thái Huyền đã mang Chánh Quân về Seoul . Ông ta hình như không có ý gì cả . Kỳ lạ , chẳng lẽ bọn họ không cần lấy lại mặt mũi sao ? ”

Tư Mã Lạc vốn định nhân cơ hội này mà phát uy . Nhưng thật không ngờ Chánh Thái Huyền lại không kèn không trống trở về . Điều này làm cho người ta rất ngạc nhiên Trước không nói đến vinh và tôn nghiêm của đất nước . Chỉ riêng chuyện con mình bị đánh đến tàn phế , mối thù này ít nhất cũng phải đòi lại .

Chẳng lẽ ông ta sợ ? Tiêu Thu Phong không cho là như vậy . Nhưng giờ phút này hắn không nói gì thêm , chỉ lật chăn ra nói : “ Nếu Chánh Thái Huyền không cho cơ hội , vậy tao không có chuyện gì để làm . Được rồi , các người cứ trao đổi đi , tao phải ngủ thêm chút nữa . Không có việc gì đừng đánh thức tao ”

Chánh Thái Huyền đúng là hơi sợ . Nhưng những người hiểu biết thì có thể hiểu rằng đây là cẩn thận . Bởi vì Chánh Quân thất bại làm cho ông ta không thể lùi bước . Thế diện dù như thế nào cũng phải lấy lại . Nhưng ông ta có thể dùng một phương pháp khác .

Lúc Tiêu Thu Phong dậy đã là giữa trưa . Nghe thấy phòng bên cạnh không có tiếng nói tin rằng mấy chuyên gia đang trao đổi kinh nghiệm . Hình như chỉ có mình hắn là dư thừa .

Đang chuẩn bị ra ngoài ăn gì đó , Tư Mã Lạc đã đẩy cửa vào . Lúc này trông hắn rất kinh hoàng . “ Đã xảy ra chuyện gì ? ” Tiêu Thu Phong biết Chánh Thái Huyền sẽ không bỏ qua như vậy . Nhưng trông lúc này lại không nghĩ ra ông ta sẽ dùng biện pháp gì . Xem ra phiên toái đã đến . Bọn chúng đã dùng một thủ đoạn hèn hạ , đối phó với một người phụ nữ mềm yếu .

Bởi vì người phụ nữ này là người Trung Quốc Tiêu Thu Phong tức giận , thật sự tức giận . Vì người phụ nữ này chính Thiên Nhan Duyệt . “ Thu Phong , tên bồng tử ** đó , thật sự đáng giận . Không ngờ lại làm ra một chuyện như vậy . Mày nghĩ xem Thiên Nhan Duyệt có thực sự tự tử hay không ”

Âm mưu này đã dc tính toán nhiều ngày . Sự cường đại của Tiêu Thu Phong làm cho bọn họ sững sờ . Thiên Nhan Duyệt lưu diễn ở nước H ba tuần đã trở thành mục tiêu thứ nhất trong âm mưu của bọn họ .

Theo báo chí , Thiên Nhan Duyệt được xưng là siêu sao quốc tế bởi vì trốn lậu thuế ở nước H không ngờ đã hối lộ một quan chức , yêu cầu ông ta tha cho nàng một lần . Đây là chuyện được chú ý nhất trong thế giới giải trí .

Nhìn vẻ mặt háo sắc nhưng lại ra vẻ liêm chính của tên quan chức đó , không ngờ lại nói Thiên Nhan Duyệt muốn mê hoặc mình . Con mẹ nó , thật sự không ngờ bọn chúng lại có thể nghĩ ra chiêu này . Với thằng đầu heo này việc gì phải hối lộ . Một ánh mắt của Thiên Nhan Duyệt cũng đủ làm cho hắn ta quên hết mọi thứ .

“ Tao vừa nhận được điện thoại của đại sứ quán . Thiên Nhan Duyệt đã được bảo lãnh ra . Nhưng trước khi vụ án kết thúc , cô ấy không được phép rời khỏi nước H . Chẳng qua bọn chúng đã dùng chuyện này ảnh hưởng đến danh dự nước chúng ta . Cấp trên rất tức giận , chủ tịch đã ám chỉ chuyện này mày có thể toàn quyền xử lý . Dù cho dùng thủ đoạn gì cũng sẽ có người chịu trách nhiệm cho mày ”

Tiêu Thu Phong không muốn nghĩ nhiều , trong mắt hắn chỉ có một tia chết chóc lạnh lùng . Mặc dù không muốn nghĩ nhiều về Thiên Nhan Duyệt , nhưng trong lòng hắn vẫn thích nàng . Chuyện năm đó ở Hongkong đã chứng minh nàng là một người rất hồn nhiên . Một cô gái luôn phấn đấu vì ca hát , thật sự không nên bị như vậy .

“ Đi Seoul , ngay lập tức ”

“ Được , tao cùng đi với mày . Con mẹ nó , còn giao lưu con mẹ gì . Tao đã gọi hết thành viên đoàn giao lưu về nước ”

Tiêu Thu Phong không còn tâm trạng mà để ý đến . Trong đầu hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ đó là nhanh gặp được Thiên Nhan Duyệt . Nàng nhất định đang rất cần người quan tâm và an ủi . Trước mắt hắn lại hiện lên cảnh Thiên Nhan Duyệt đang khóc . Mặc kệ là ai chỉ cần làm hại nàng đều phải chết .

Tư Mã Lạc cũng cảm nhận được sát khí đó . Hắn không hề sợ hãi mà có chút hưng phấn . Không biết vì sao , hắn thích cảm giác đó . Xem ra , chuyện này không làm lớn không được .

Đã có câu nói của cấp trên , với năng lực của Tiêu Thu Phong , có lẽ Seoul sẽ diễn lại tầm tuồng như khi Sơn Khẩu Minh bị hủy diệt Loại chuyện này , hắn đương nhiên sẽ không thể làm hỏng . Không nói thêm một câu , cấp phó gọi điện thoại .

Hai người ngồi trên máy bay , chỉ một tiếng sau đã đến được Seoul/ Người của đại sứ quán đã ra đón . Nhìn vẻ mặt của những người này cũng không tốt lắm . Hôm nay có mấy ngàn tên H đến trước đại sứ quán biểu tình , chữ bới . Bọn họ đang phải thừa nhận sự sỉ vả đó .

“ Tư Mã tiên sinh , vừa nãy chúng tôi nhận được tin tức , có người phát ngôn nói muốn lấy mạng Thiên Nhan Duyệt . Nói đây là sự trừng phạt với cô ấy . Mặc dù có không ít người bảo vệ , nhưng cơ phần nộ của dân chúng làm cho chúng tôi gặp rất nhiều áp lực ”

Tư Mã Lạc liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái , cảm nhận sự lạnh lùng của hắn , phát tay nói : “ Không cần nói nữa , trước hết đi gặp Thiên Nhan Duyệt . Từ giờ trở đi , tất cả do chúng ta phụ trách ”

Ngồi trên xe của đại sứ quán , nửa giờ sau đã đi đến một khách sạn do người Trung Quốc mở ra . Xem ra chuyện này rất quan trọng nên ngay cả đại sứ quán cũng đến đây , vội vàng báo cáo tình huống cụ thể cho Tư Mã Lạc . Mà Tiêu Thu Phong đã đến phòng của Thiên Nhan Duyệt .

Thấy Tiêu Thu Phong , mấy người Tiểu Cầm , Tiểu Phương đều rất mừng . Bọn họ vốn đang khẩn trương lúc này đã biến thành vui mừng , vui mừng ra mặt “ Tiêu thiếu gia , anh đã đến . Bọn em an tâm rồi . Thiên tiểu thư từ Lăng Thần về vẫn trốn ở trong phòng . Bọn em rất lo lắng cho cô ấy ”

Những người này đã bảo vệ Thiên Nhan Duyệt được gần năm . Mọi người có tình cảm rất tốt với nhau . Cho nên ngoại trừ trách nhiệm vệ sĩ , trong lòng bọn họ có thêm sự quan tâm dành cho bạn bè .

Tiêu Thu Phong gật đầu , tiến lên gõ cửa phòng Thiên Nhan Duyệt . Một tình cảm ấm áp từ từ tràn ngập trong phòng . Mặc dù rất nhiều lúc hắn muốn quên đi , nhưng Tiêu Thu Phong biết hắn rất nhớ cô bé này . Chẳng qua làm cho hắn vui mừng là cô bé này đã trưởng thành , đã kiên cường hơn .

Giờ phút này giọng nàng truyền ra từ trong phòng : “ Em không có việc gì , đừng làm phiền em . Em muốn nghỉ ngơi một chút ”

Tiêu Thu Phong rất hài lòng , cô gái như vậy mới đáng được hắn quan tâm . Không hề suy nghĩ , tay đã đặt lên cánh cửa đẩy một cái . Cánh cửa đã bị hé ra , một chiếc giường xuất hiện trước mặt .

Mà Thiên Nhan Duyệt đang nằm trên giường . Chỉ là giờ phút này nàng không còn tươi cười nữa , mà thay vào đó là vẻ u sầu , đau buồn , ủ khuất , cùng với sự mất mát

252. Chương 252: Tất Cả Do Trái Tim Quyết Định

Trong lòng Tiêu Thu Phong vẫn hy vọng cô gái hồn nhiên này mỗi ngày đều được vui vẻ, hạnh phúc. Cho nên mặc dù biết làng giải trí không hợp với nàng, nhưng đây là giấc mộng và lý tưởng của nàng mà vẫn nhờ bác giúp đỡ.

Thấy vẻ buồn bã trên khuôn mặt nàng, cùng với chút uất hận và mất mát, Tiêu Thu Phong không kìm nổi có một cảm giác triu mến. Có những điều thực sự không nên làm cho nàng gánh chịu.

“Tiểu Cầm, thật sự em không có gì. Chị cho em nghỉ ngơi một chút đi”

Cửa phòng của nàng bình thường đều là Tiểu Cầm tiến vào. Cho nên trong cảm giác lúc này người đi vào an ủi nàng chính là Tiểu Cầm. Nhưng Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đi tới, từ từ ngồi xuống cạnh giường. Sự khác thường này làm cho Thiên Nhan Duyệt rất cuộc cũng mở đôi mắt đẹp của mình ra.

Trong nháy mắt đôi mắt đó thể hiện sự kích động đến mức như điên. Nhưng tất cả không ngăn nổi nước mắt rơi xuống. Thiên Nhan Duyệt rất cuộc cũng khóc, khóc thành tiếng.

Nàng ngồi dậy, nhảy vào trong lòng Tiêu Thu Phong: “Tiêu đại ca, là anh, anh đã đến. Tiểu Duyệt chỉ muốn chết thôi” Bị oan ức như vậy, nàng có thể nhịn nổi đến bây giờ mới khóc thật sự đã rất kiên cường.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng, dịu dàng nói: “Không phải sợ, anh đã nói chỉ cần Tiểu Duyệt cần, anh chắc chắn sẽ ở bên cạnh em mà. Tất cả đều đã có anh”

Nước mắt làm ướt vai Tiêu Thu Phong, người Thiên Nhan Duyệt run lên, vội vàng ngẩng đầu lên, giải thích: “Anh, em không có, em thật sự không làm chuyện đó. Là bọn họ vu oan cho em. Bọn họ vu oan cho em.....”

Tiêu Thu Phong gật đầu tin tưởng, an ủi nói: “Anh tin em. Tiểu Duyệt, em yên tâm, anh sẽ cho những người đó bị trừng phạt”

Thiên Nhan Duyệt vươn tay ra, ôm chặt lấy Tiêu Thu Phong, hưởng thụ cảm giác được dựa dẫm đó. Nhiều ngày mong nhớ, nhưng đến lúc này lại buồn vui lẫn lộn.

Nàng đã không thể khống chế được bản thân mình. “Tiểu Duyệt chỉ thích mình Tiêu đại ca mà thôi, thật đó” Những lời này rất nhỏ nhưng Tiêu Thu Phong nghe được. Chẳng qua dù là nghe được hắn vẫn không

đáp lại, đây không phải là mục đích hẳn đến đây. “Anh cũng thích Tiểu Duyệt. Bởi vì Tiểu Duyệt là cô gái hồn nhiên ngây thơ nhất trên đời”

Nàng đã không còn là cô bé nữa. Một năm không gặp nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người. Khuôn mặt tuyệt đẹp đó, bộ ngực sữa yêu kiều cũng trở nên cao vút, đường cong tuyệt mỹ, càng làm cho nàng thêm hấp dẫn.

“Em không là cô bé, người ta trưởng thành rồi mà”

Có người đàn ông này bên cạnh nàng, dường như tất cả mọi chuyện đều được giải quyết. Trên đời này không có việc gì mà hẳn không xử lý được. Trong lòng nàng, người đàn ông này chính là thần bảo vệ của mình, có thể che chở nàng cả đời.

Tiêu Thu Phong véo mũi nàng, nói: “Còn nói không phải cô bé. Anh nhìn em khóc đến đỏ cả mũi nè, mặt không khác gì một con mèo nhỏ. Đáng yêu thế....”

Thiên Nhan Duyệt hờn dỗi đẩy Tiêu Thu Phong ra. Nàng lập tức xuống giường, cười hi một tiếng, đi vào trong phòng vệ sinh rửa mặt. Trước mặt Tiêu Thu Phong, nàng muốn mình đẹp nhất.

Nàng muốn cho hẳn biết mình đã trưởng thành, hơn nữa là một mỹ nữ rất đẹp. Nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt rốt cuộc đã có thể bình tĩnh lại, Tiêu Thu Phong thở phào nhẹ nhõm. Thật ra âm mưu này đối với một nữ minh tinh hồn nhiên thì không khác gì đòn hủy diệt. Thiên Nhan Duyệt kiên cường được như vậy thực sự làm cho hẳn vui mừng.

Kể đứng sau lưng vụ việc này, Tiêu Thu Phong tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thiên Nhan Duyệt rửa mặt xong, khuôn mặt quyến rũ một lần nữa lại được hiện ra. Sắc đẹp của nàng làm cho Tiêu Thu Phong ngẩn ngơ. Cảm giác này khác hẳn so với một năm về trước. Nếu như nói một năm về trước nàng như một cây non ngây ngô.

Vậy giờ phút này nàng đã là một cây nhỏ đầy sức sống và xinh đẹp. Trái tim Thiên Nhan Diệp như tro tàn, để cho tám vệ sĩ không khỏi lo lắng. Sự nàng nghĩ quần sẽ tự tử. Giờ phút này Tiêu Thu Phong vừa đến, nàng lập tức thay đổi, nụ cười xinh đẹp làm cho bất cứ ai cũng mê say.

Đây mới là sức hấp dẫn của Thiên Hoàng Thiên Nhan Diệp. “Thấy Thiên tiểu thư dùng cảm đối mặt, tôi cũng yên tâm. Tư Mã, còn có Tiểu tiên sinh, sự an toàn ở đây giao cho hai anh. Nếu có gì cần, lúc nào cũng có thể tìm tôi. Chuyện này tôi sẽ điều tra cẩn thận, hy vọng có thể lấy lại sự trong sạch cho Thiên tiểu thư”

Đại sứ đã đứng lên, ông ta đã nói hết mọi chuyện cho Tư Mã Lạc. Những điều còn lại mà ông ta có thể làm chỉ là điều tra. Chẳng qua đã ám chỉ chuyện này không hề đơn giản. “Làm phiền ngài đại sứ. Thiên Nhan Duyệt cảm ơn ông đã giúp đỡ. Bây giờ có Tiểu đại ca ở đây, tôi nhất định không có việc gì”

Nàng gần như mù quáng tin tưởng vào người đàn ông này. Giống như tám vệ sĩ bên cạnh nàng đều sùng bái Tiêu Thu Phong vậy. Đại sứ đi nhưng vẫn để lại cách liên lạc cho hai người bọn họ. Lúc nào cũng có thể liên hệ với ông ta. Chuyện lần này không chỉ là của riêng làng giải trí mà còn ảnh hưởng đến tôn nghiêm của đất nước.

Truyền thông quốc tế lợi dụng danh tiếng của Thiên Nhan Duyệt đã bắt đầu tuyên truyền, tình thế đang rất nghiêm trọng. “Thu Phong, chuyện này xem ra đã được lên kế hoạch từ trước. Tao vừa nãy đã hỏi qua, người tổ chức đợt lưu diễn chưa nộp thuế nhưng bọn họ lại đổ trách nhiệm lên người Thiên Nhan Duyệt. Cho nên mới xảy ra chuyện sau này, tin rằng bọn họ đã sớm sắp đặt như vậy”

“Hơn nữa toàn bộ tư liệu liên quan đến chuyện này của cảnh sát Seoul đều đã biến mất, cho nên muốn tìm được cần có thời gian....”

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên hỏi: “Mày có tin không?”

Tư Mã Lạc cười khỏ, lắc đầu, không hề suy nghĩ đã nói: “Không tin”

Nếu nói đây là âm mưu, hơn nữa có thể là có sự tham gia của chính phủ, một cục cảnh sát nho nhỏ có thể điều tra được gì. Những lời này chỉ là cách nói chống chế mà thôi. “Thiên Tiểu Thư. Bên ngoài có mấy người nói muốn gặp cô. Cô xem....”

Một vệ sĩ từ bên ngoài vội vã đi vào, báo cáo. Thiên Nhan Duyệt không lên tiếng mà nhìn Tiêu Thu Phong, thấy hắn gật đầu mới nói: “Cho anh ta vào”

Bên cạnh người đàn ông này thì dù có khó khăn đến mấy nàng cũng không cảm thấy mệt mỏi. Đi vào không chỉ có một người. Nhưng người đi đầu, Tiêu Thu Phong không nhận ra nhưng Tư Mã Lạc lại biết.

Vừa thấy mặt Tư Mã Lạc rất kinh ngạc. Rất nhanh, có một người đàn ông trung niên đi từ phía sau người thanh niên, giới thiệu: “Thiên tiểu thư, đây là Dương tổng giám đốc của tập đoàn Tam Tinh lớn nhất nước H chúng tôi. Anh Dương đọc được báo chí nói về chuyện của cô đã rất tức giận. Cho nên cố ý đến đây, hy vọng có thể giúp được cô”

Công ty Tam Tinh đứng hàng đầu trên thế giới trong ngành điện tử. Trong nước H càng nổi tiếng hơn. Có đôi khi mỗi một động tác của bọn họ còn làm người ta chú ý hơn cả chính sách của chính phủ. Địa vị của bọn họ không ai có thể sánh bằng.

Lý Nghệ Dương khoảng trên dưới ba mươi, mặt mày trắng trẻo, trông rất lễ độ. Giờ phút này, hai mắt hắn đang ngăm nhìn khuôn mặt tựa thiên tiên của Thiên Nhan Duyệt, có chút thất thố.

Đến khi người đàn ông trung niên nói xong, kéo ống tay hắn, hắn mới lấy lại tinh thần. “A, Thiên tiểu thư, thật không ngờ cô hấp dẫn hơn tôi tưởng tượng nhiều. Cô yên tâm chỉ cần cô coi tôi là bạn, chuyện này tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Ở nước H, Lý gia chúng tôi có thể làm được nhiều điều”

Thiên Nhan Duyệt không có phản ứng gì, nói: “Lý tiên sinh, cảm ơn anh. Nhưng chuyện này chỉ im đi không có tác dụng gì. Chúng tôi muốn tìm ra chân tướng, muốn trừng phạt người đáng trừng phạt. Còn có, tôi muốn chính phủ các anh phải xin lỗi tôi”

Lý Nghệ Dương sững sốt, cười khẩy. Nụ cười đó mặc dù chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng Tiêu Thu Phong đã nắm bắt được. Người đàn ông này hình như biết gì đó. “Thiên tiểu thư, chuyện đã qua cứ cho nó qua đi. Chỉ cần không ai nhắc đến chuyện này thì cô vẫn sẽ là nữ thần trong mắt công chúng, không phải sao?”

Thiên Nhan Duyệt không nghe theo, nói: “Xin lỗi, tôi không cho rằng như vậy. Bây giờ tất cả đã không còn quan trọng. Tôi chỉ muốn biết sự thật sau lưng. Nước H các anh không cần thanh danh, nhưng đối với tôi mà nói danh dự là mạng sống. Anh Lý, việc này còn liên quan đến tôn nghiêm quốc gia, nên có người đứng ra xử lý. Cảm ơn lòng tốt của anh”

Lý Nghệ Dương không biết nên nói gì nữa. Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh đã nói: “Thiên tiểu thư. Tổng giám đốc của tôi chỉ vì có ý tốt nên mới đến đây. Với địa vị của tập đoàn Tam Tinh, chỉ cần Thiên tiểu thư tuyên bố là bạn gái của anh Dương đây. Chuyện này hiển nhiên sẽ có người đứng ra giải quyết giúp cô. Dù sao bị công chúng oán giận không hay cho lắm”

Bây giờ Thiên Nhan Duyệt đã biết được ý đồ của người tổng giám đốc này. Nàng cười cười nhưng không tức giận, trông càng thêm quyến rũ. “Xin lỗi đã phụ lòng Lý tổng giám đốc. Tôi đã có bạn trai. Hơn nữa anh ấy đang ở bên cạnh tôi. Tin rằng anh ấy có thể xử lý mọi chuyện thay cho tôi”

253. Chương 253: Khoái Dao Chặt Đứt Loạn Ma

Mặc dù Thiên Nhan Duyệt không nói ra rốt cuộc là ai. Nhưng từ ánh mắt đầy triu mến của nàng, bọn họ biết bạn trai mà nàng nói chính là Tiêu Thu Phong.

“Tất cả các cô gái trong nước chúng tôi không ai không muốn trở thành bạn gái của tổng giám đốc. Thiên tiểu thư, ở nước H, ngoại trừ tổng giám đốc của tôi không ai có thể giúp được cô”

Mặt Lý Nghệ Dương trở nên khó coi. Nhưng người đàn ông trung niên bên cạnh hắn đã mở miệng nói. Đây là bước thứ hai trong kế hoạch của bọn họ. Nhưng thật không ngờ người phụ nữ này lại không uống rượu mời mà lại muốn uống rượu phạt.

Thực ra với thân phận của hắn, muốn người phụ nữ nào chẳng được. Nhưng đây là cuộc chiến vì danh dự của đất nước, lại có thể chơi đùa siêu sao nổi tiếng trên thế giới, hắn không phản đối.

Mang tâm trạng chơi đùa nên không quá để ý. Nhưng người phụ nữ này lại không nể mặt hắn, không để ý đến hắn. Hắn đã có chút tức giận.

Bởi vì chỉ cần hắn thu phục được người phụ nữ này, truyền thông sẽ ngừng đả kích Thiên Nhan Duyệt, chuyện này sẽ lập tức chấm dứt ở đây. Nhưng không ngờ người phụ nữ này lại làm cho hắn cảm thấy mất tôn nghiêm.

Chuyện liên quan đến siêu sao người Trung Quốc Thiên Nhan Duyệt, vì tránh bị dư luận khiển trách, vì lợi ích của nước H và Lý gia, chuyện này sẽ càng thêm có lợi.

Nhưng rất đáng tiếc Thiên Nhan Duyệt không cho bọn họ cơ hội.

“Các người có thể đi. Nơi đây không cần các vị quan tâm. Chuyện này hiển nhiên sẽ có người phải bị trừng phạt” Tiêu Thu Phong đã không chịu được mấy người luôn tự cho mình là này nọ. Nhìn vẻ cao ngạo của Lý Nghệ Dương giống như tập đoàn Tam Tinh đứng đầu thế giới vậy.

Người đàn ông trung niên ngăn người. Nhưng Lý Nghệ Dương đã ra hiệu cho ông ta, ngăn ông ta phản ứng. Lý Nghệ Dương cười nói: “Tôi thấy thời thế đã thay đổi. Thiên tiểu thư, nếu như có việc gì cần đến tôi, lúc nào cũng có thể đến. Tôi luôn chào đón cô”

Cuối cùng liếc nhìn hai người một cái rồi xoay người đi, lặng lẽ biến mất. Nhưng không ai để ý đến hắn. Thiên Nhan Duyệt thậm chí không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Không tiễn”

Lý Nghệ Dương cùng đám vệ sĩ rời đi, nơi đây lập tức trở nên yên tĩnh. Tư Mã Lạc từ đầu đến cuối không nói được một câu. Nhưng điều mà hắn đang nghĩ thật ra không ít.

Tư Mã Lạc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, cười nói: “Thu Phong, chuyện này không phải là tao tìm phiền phức đến cho mày. Xem ra bọn họ đã xuất động cả nước. Ngay cả tập đoàn Tam Tinh cũng can thiệp vào chuyện này. Xem ra nếu muốn lấy lại trong sạch cho Thiên Nhan Duyệt, thật đúng là không dễ dàng”

Thiên Nhan Duyệt không quá để ý, xấu hổ nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Chỉ cần Tiêu đại ca tin tưởng em, thì dù cho cả thế giới không tin, em cũng không sợ. Cùng lắm em sẽ làm một người bình thường. Đây thực ra cũng là tâm nguyện của em”

Tiêu Thu Phong mỉm cười với nàng, an ủi nàng. Nhưng vẻ lạnh lùng trên mặt hắn làm cho Tư Mã Lạc biết, cả người Tiêu Thu Phong đang đầy sát khí.

“Vì Tiểu Duyệt, dù cho giết hết bọn chúng, tao cũng không ngại. Tao đã giết rất nhiều người, giết thêm mấy người nữa cũng không đáng gì”

Tư Mã Lạc cả kinh, nhưng Thiên Nhan Duyệt đã dựa vào người hắn. Đôi mắt mang theo sự hạnh phúc nói: “Tiêu đại ca, cảm ơn anh. Tiểu Duyệt luôn tin rằng anh chính là người tốt nhất đối với em”

Cả đời này nàng chỉ thích người đàn ông này. Từ lần đầu tiên gặp mặt bị Tiêu Thu Phong đòi tiền xe, xấu hổ mà xuống, nàng đã biết đây là số mạng của nàng. Thực ra khi nàng biết được ông chủ sau lưng luôn giúp đỡ mình, trong lòng đã nhận định Tiêu Thu Phong chính là lựa chọn mà nàng không bao giờ hối hận.

Bàn Tay Vàng không phải Tiêu Thu Phong, không bao giờ vì một người phụ nữ là Thiên Nhan Duyệt mà thương tiếc, mà hạ thủ lưu tình. Ông ấy rất nhiều tiền nhưng không thể nào đầu tư một cách vô nghĩa cho nàng.

Người của Tiêu Thu Phong tối hôm đó đã đến. Số người không nhiều, chỉ có ba mươi mấy người. Do Tiểu Lục Tử chỉ huy. Tất cả đều là tinh anh trong tinh anh của Đông Nam.

Ngoại trừ Tiểu Lục Tử, những người này đều không trải qua cuộc chiến ở Sơn Khẩu Minh. Nhưng dù chỉ nghe thấy, máu huyết đã sôi trào. Giờ phút này có cơ hội cùng Tiêu thiếu gia náo loạn Seoul, mỗi người trong bọn họ đều mừng như điên. Ba mươi người này đã phải đánh bại rất nhiều người mới có cơ hội đến đây.

Nhóm thứ hai và nhóm thứ ba bởi vì số người hơi nhiều nên không thể thông qua con đường bình thường, cho nên thời gian sẽ chậm hơn một chút.

Nhìn những người đã đến, Tư Mã Lạc rõ ràng cảm nhận chiến ý đang dâng lên trong lòng. Giờ phút này đi theo bọn họ, hẳn cũng rất muốn tận mắt chứng kiến, Tiêu Thu Phong rốt cuộc có lực lượng như thế nào.

“Tiêu thiếu gia, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, chúng tôi có thể tấn công vào phủ tổng thống” Từ Nhật Bản trở về, lực lượng của Tiểu Lục Tử đã tăng lên rất nhanh. Chiến ý nồng nặc, không sợ chiến tranh, hẳn chỉ sợ không có việc gì.

Tiêu Thu Phong khoát tay, cười nói: “Chúng ta phải làm một chuyện trước đã. Ngày mai chúng ta sẽ đi đến hang ổ gia tộc Chánh Thái Huyền. Muốn cho bọn chúng biết, Tiết Quyền Đạo chẳng là mẹ gì”

Chuyện này, Tiêu Thu Phong cũng không có truyền bá ra. Nhưng sáng hôm sau rất nhiều báo chí đều đưa tin tức này. Cao thủ Trung Quốc khiêu chiến với môn võ truyền thống của Đại Hàn Dân Quốc. Giữa trưa sẽ đánh một trận, không chết không ngừng.

Đây đương nhiên là do Tư Mã Lạc tiết lộ ra. Đó là vì ủng hộ sĩ khí, cũng làm cho Chánh Thái Huyền không thể từ chối. Ở tình huống này nếu không chiến chính là nhu nhược.

Nếu muốn làm phải làm thật vang dội. Tiêu Thu Phong giờ phút này đã không muốn nói đạo lý với bất cứ ai, cũng không cần nghe bất cứ lời giải thích nào, càng không muốn lãng phí thời gian một cách vô ích đi điều tra nguyên nhân chuyện của Thiên Nhan Duyệt. Điều mà Tiêu Thu Phong cần chính là sự giết chóc tàn nhẫn nhất. Làm cho người đứng sau lưng chuyện này biết chỉ cần không làm sáng tỏ sẽ có rất nhiều người chết.

Tiêu Thu Phong thật sự muốn nhìn xem tôn nghiêm của Đại Hàn Dân Quốc có cứng như hòn đá không, thà chết không chịu khuất phục không?

Mà trận chiến với Chánh Thái Huyền ngày mai chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Tất cả những kẻ làm ra chuyện này đều phải chết thật thê thảm.

254. Chương 254: Từng Bước Ép Tới

Trận chiến này với Chánh Thái Huyền không có gì đáng mong đợi. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói đây chỉ là để tiết hận mà thôi. Điều này không thể trách Tiêu Thu Phong, chỉ là do bọn họ quá vô sỉ. Không ngờ lại dùng quỷ kế độc ác này, dám đối phó với Thiên Nhan Duyệt. Hẳn không thể nào nhịn được.

Chánh gia ở trong một trang viện rất lớn và nổi tiếng trong khắp nước H. Nó nằm ở ngay trong thành phố Seoul. Lúc Tiêu Thu Phong đến đây, ở đây đã có rất nhiều người. Những người này đương nhiên là phóng viên các báo đài trên thế giới thường trú ở Seoul. Chuyện kinh động cả thế giới như thế này, bọn họ sao có thể không để ý chứ.

Tiết Quyền Đạo của nước H đấu với võ thuật Trung Quốc, cuộc chiến giữa hai nhân vật siêu cấp đương nhiên càng được làng giải trí thế giới chú ý.

Chánh Thái Huyền đương nhiên cũng đã thu được tin tức này. Trận chiến này đối với hắn mà nói căn bản không thể nào khước từ.

“Xin lỗi, ngoại trừ anh, tất cả mọi người đều không được phép tiến vào. Xin mọi người trở về” Bởi vì Chánh Thái Huyền không chắc thắng nên ông ta chỉ có thể dùng cách này để giảm bớt người quan sát. Như vậy dù có thất bại cũng có thể che dấu.

Mặc dù được mọi người xưng là đại sư nhưng Chánh Thái Huyền rất rõ ràng Tiết Quyền Đạo chỉ là một môn võ thuật vật lộn mà thôi. So sánh với võ học bác đại tinh thâm của Trung Quốc thì kém hơn rất nhiều. Chỉ là điều này ông ta không thể nào nói ra được. Bởi vì đó là võ hồn của quốc gia, là tinh thần tượng trưng của quốc gia. Điều này đối với ông ta mà nói là một trách nhiệm.

Mọi người ở phía sau đều lớn tiếng phản đối. Bọn họ muốn trực tiếp đi vào xem. Nhưng thật không ngờ quyết đấu công khai lại trở nên ẩn giấu như vậy.

Tiểu Lục Tử một quyền đánh ra, chiếc cửa lớn đã bị đánh bay ra ngoài. Cửa lớn của Chánh gia đã bị đánh bay. Lần này đến đây Tiêu Thu Phong không muốn khách khí. Không chỉ muốn đánh cho Chánh Thái Huyền tàn phế, còn muốn giẫm đạp lên tinh thần vô hồn của nước H, hủy diệt cả gia tộc này.

Mà tất cả là muốn làm cho kẻ đứng sau lưng biết.

Để cho bọn họ biết cường quyền chính là công lý.

Thiết Huyết vệ đội mạnh mẽ xông tới, Tiêu Thu Phong theo sát phía sau. Không cần người dẫn đường, mọi người vây quanh cũng đã xông vào. Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ này, những người vây xem càng thêm hưng phấn. Hôm nay nhất định sẽ có một vở kịch hay để xem.

Đối với bọn họ mà nói, người nước H có chịu nhục hay không cũng không có gì liên quan. Bọn họ chỉ cần tin tức càng thêm chấn động, càng thêm làm cho người xem chú ý mà thôi.

Tư Mã Lạc cũng theo sát mà vào. Hắn cũng rất vui mừng, sự cường hãn không nói đạo lý này, mạnh mẽ xông vào trang viện của người có lẽ chỉ có Tiêu Thu Phong mới dám làm.

Quả nhiên không có một ai thất vọng.

Tiêu Thu Phong không bảo Tiểu Lục Tử làm như vậy. Nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Ở đây, chúng ta chỉ cần làm chuyện chúng ta muốn làm, không cần nói lý do”

Tiểu Lục Tử muốn đánh người nên rất không khách khí mà làm. Tiêu thiếu gia gọi hắn từ xa đến đây nên trong lòng Tiểu Lục Tử rất rõ ràng không phải đến nhà bạn bè mà phải khách khí.

Giờ phút này không ai cần biết bọn họ đúng hay sai, chỉ muốn biết ai mạnh ai yếu. Cứ đánh ngã một người còn có không ít người khen hay. Thân thủ của Tiểu Lục Tử trong mắt bọn họ đúng là thần kỳ.

Sau khi đánh ngã ba mươi một người, hơn trăm người đã tiến vào bên trong, căn bản không ai dám ngăn cản bọn họ nữa. Mà Chánh Thái Huyền đang lẳng lặng đứng ở đó.

Phía sau Chánh Thái Huyền là mấy chục đệ tử học Tiết Quyền Đạo đang cầm côn cầm đao trong tay. Giờ phút này đang cẩn thận bảo vệ ông ta, cảnh giác đề phòng mọi người.

Chánh Thái Huyền không hề tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn mọi người đang xông vào. Trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, cao giọng mở miệng nói: “Các vị tự tiện xông vào nhà người khác, có biết tôi có thể báo cảnh sát bắt các người?”

“Chánh đại sư, đây là do ông không đúng. Chúng tôi chân thành muốn học hỏi. Nhưng ông lại che dấu. Là võ giả cao nhất của dân tộc Đại Hàn, sức hấp dẫn của ông hẳn nên làm cho mọi người chứng kiến mới đúng. Chẳng lẽ Chánh đại sư sợ kỹ không bằng người, sợ mất mặt mũi. Hay là sợ rằng không chịu nổi một kích?”

Lời này đương nhiên là do Tư Mã Lạc nói ra. Mặc dù lời không quá đáng nhưng lại hàm chứa rất nhiều ý. Giờ phút này hắn nói như vậy làm cho Chánh Thái Huyền không muốn cũng phải đánh.

Quả nhiên lời này của hắn khá vô sỉ nhưng đối với những người không phải ở nước H mà nói rất hợp ý. Bọn họ mặc kệ ai thắng ai bại, ai mất mặt, bọn họ chỉ muốn xem náo nhiệt.

“Làm càn. Chánh đại sư được xưng là tông sư Đại Hàn Dân Quốc, Tiết Quyền Đạo vô địch thiên hạ. Chỉ là đại sư từ bi không muốn so đo với các người”

Người này nói quá nhiều lời vô nghĩa. Tiểu Lục Tử vùng chưởng tới. Lão Tử xem ai mạnh hơn, lão tử có thể đánh mày.

“Đây là võ đức của người Trung Quốc sao?” Chánh Thái Huyền có thể nhắm mắt làm ngơ. Nhưng trước mặt ông ta mà đồ đệ bị đánh. Ông ta nếu không nói gì có lẽ sẽ bị coi là nhu nhược.

Tiêu Thu Phong đã tiến lên một bước, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Võ đức, Đại Hàn các người cũng xứng nói võ đức sao? Chánh Thái Huyền, người như ông vốn không xứng để tôi ra tay. Nhưng vì làm cho mọi người biết bộ mặt thật của ông, hôm nay tôi phải ra tay”

Lại một tên đệ tử định mở miệng. Nhưng còn chưa nói ra lời đã bị một đội viên Thiết Huyết vệ đội đá bay vào tường.

“Lão già này không có khí thế, có phải là hữu danh vô thực không?”

“Không phải đâu, đây là do Đại Hàn cố ý thổi phồng mà thôi. Chẳng lẽ là tu tâm tu thân, tu đến độ ngu ngốc sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Người ta xông vào tận nhà mình còn không ra tay, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Đám người vây xem lập tức xôn xao, nơi đây trở nên ồn ào.

“Thằng ranh, mày khinh người quá đáng. Hôm nay tao phải cho mày một bài học” Chánh Thái Huyền luôn được người tôn kính sao chịu nổi những lời sỉ nhục đó. Quán quân Tiệt Quyền Đạo năm năm liền của ông ta cũng không phải tùy tiện là có thể lấy được. Cẩn rằng, ông ta lạnh lùng quát: “Hôm nay, tao muốn nhìn xem rốt cuộc mày mạnh như thế nào?”

Mặc dù đã ép lão già này không có đường lui nhưng Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được lực lượng trong cơ thể Chánh Thái Huyền. Lão già này cũng không như lời đồn là chỉ biết Tiệt Quyền Đạo. Trong cơ thể ông ta có một loại lực âm nhu, hơn nữa ẩn dấu rất sâu.

Đây không phải là loại lực lượng mà Tiệt Quyền Đạo có thể sinh ra.

Vì gìn giữ vinh dự cả đời, Chánh Thái Huyền đã nhẫn nại. Nhưng giờ phút này ông ta đã không thể nào nhịn được nữa.

Đối với lời Chánh Thái Huyền nói, Tiêu Thu Phong không thèm để ý, cười nhạt nói: “Ông rất nhanh sẽ biết”

Khí thế tập trung, không khí lập tức thay đổi. Cao thủ tranh đấu người chưa động, khí thế đã đi trước. Người xung quanh từ từ tản ra, máy quay của rất nhiều phóng viên đã được bật lên.

“Chỉ cần ông có thể đỡ được ba chiêu của tôi, hôm nay tôi sẽ buông tha cho ông”

Sau khi Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói một câu đã làm tất cả mọi người trở nên chấn động. Khí thế lạnh lùng đó lập tức tăng vọt, Nhưng trong tất cả mọi người ở đây ngoại trừ Tiểu Lục Tử đều cảm thấy lo lắng.

Tiêu Thu Phong chính là muốn dùng cách này để đả kích, dùng cách này để hủy diệt tinh thần. Nếu như lão già này không đỡ được ba chiêu của hắn, tin tức một khi được truyền ra đối với những kẻ đó không khác gì động đất.

Đây sẽ là một bóng ma, sau này tiến hành giết chóc sẽ làm cho bọn chúng biết thế nào nỗi sợ hãi thực sự.

Chánh Thái Huyền cho dù tu dưỡng tốt đến đâu, lúc này cũng rất phần nộ. Còn chưa động thủ, ông ta đã cảm thấy lực bất tòng tâm. Chánh Thái Huyền không dám chậm trễ, hai tay hợp lại, từ từ giơ lên. Một thủ pháp như Thái Cực đang được ông ta sử dụng. Tiêu Thu Phong trong lòng vừa động. Lão già này còn nói là Tiệt Quyền Đạo, nhưng không ai biết ông ta không ngờ lại âm thầm học trộm Thái Cực Quyền của Trung Quốc.

Chẳng qua ông ta có thể vận dụng lực lượng Thái Cực vào trong Tiệt Quyền Đạo làm cho người ta rất kinh ngạc. Điều này thực sự đủ để xưng là đại sư.

Chỉ đáng tiếc, tinh hoa mượn lực đả lực của Thái Cực Quyền Chánh Thái Huyền vẫn không học được. Nếu không khi ông ta đỡ một quyền đã không phải lui lại hơn ba bước.

“Chiêu thứ nhất.... chiêu thứ nhất” Bốn phía lập tức truyền đến những tiếng kêu sợ hãi.

Đường đường là võ giả đứng đầu Đại Hàn Dân Quốc không ngờ chỉ xứng đỡ ba chiêu. Điều này với ông ta mà nói chính là một nỗi nhục.

Tiêu Thu Phong cười nhạt, lực đạo của quyền vừa nãy đã thu lại ba phần. Hắn chỉ muốn thử uy lực của Thái Cực Quyền mà thôi. Nhưng thật không ngờ lại làm cho lão già này hy vọng.

Nếu như lực lượng của người đàn ông trước mặt này chỉ có như vậy, hôm nay ông ta vẫn còn hy vọng.

“Tốt lắm, vậy đỡ chiêu thứ hai của tôi”

Đạo Tâm đã xuất hiện. Hai tay giơ lên, vung lên, hai đợt khí kinh như sóng ngọn đã ngưng tụ thành đao. Chánh Thái Huyền mặc dù chưa đạt đến cảnh giới tông sư, nhưng ông ta dù sao cũng là người có kiến thức. Vừa nhìn thấy loại khí kinh này, ông ta đã không còn ý chí chiến đấu, sợ hãi kêu lên: “Tiên thiên chi cảnh”

Mà ông ta cũng lập tức lui lại. Trong lòng ông ta rất rõ ràng mình không thể nào đỡ được tiên thiên chân khí công kích, chỉ có thể tránh.

255. Chương 255: Viện Binh Từ Trung Đông

Nhưng Tiêu Thu Phong sao cho ông ta cơ hội né tránh. Hai đạo khí kinh một trước một sau làm cho Chánh Thái Huyền căn bản không thể ngăn cản, di động theo thân hình Chánh Thái Huyền. Trong không trung truyền đến hai tiếng “Xích xích” chói tai.

Không có tiếng kêu thảm thiết nào vang lên, nhưng đến khi Chánh Thái Huyền rơi xuống đất hai chân đã run lên, máu tươi đã ướt đầm ống quần. Mặt mũi ông ta co quắp lại dường như đang cố gắng đứng thẳng lên. Nhưng rất đáng tiếc, một tiếng “Bịch” vang lên, ông ta đã ngã ngồi xuống mặt đất.

Tiêu Thu Phong đã từng nói muốn phế ông ta. Giờ phút này hai chân ông ta đã bị chặt đứt gân mạch, cuộc sống sau này chỉ có thể nằm trên xe lăn.

“Mày làm Sư phụ bị thương. Tao liều mạng với mày” Hai đồ đệ đỡ Chánh Thái Huyền lên, mấy chục người phía sau đã không thể nào chịu nổi, lập tức xông tới. Một chọi một không được, bọn họ chuẩn bị ẩu đả.

Từ trước đến nay, bọn họ dưới hào quang của Chánh Thái Huyền đã được hưởng thụ vinh dự. Nhưng giờ phút này hơn trăm ánh mắt khinh thường đang nhìn tới làm bọn họ mất đi lý trí. Dù cho Chánh Thái Huyền đưa tay ra ngăn lại cũng không có ai nghe theo.

Tiêu Thu Phong nháy mắt ra hiệu, Tiểu Lục Tử hét lên. Thiết Huyết vệ đội đang lo không có cơ hội tập luyện, lúc này đã có thể ra tay, bọn họ rất vui mừng. Trong nháy mắt, cả hiện trường trở nên hỗn loạn. Hơn trăm người loạn chiến.

Cũng không phải ngay lập tức đánh ngã hết mọi người mà là tản ra khắp nơi. Mục đích duy nhất chính là phá hủy nơi này. Dù sao số người vây xem đều đã hoảng sợ lui ra, không việc gì phải ra về nữa.

Tư Mã Lạc cũng đã lui đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, âm hiểm cười nói: “Thu Phong, mày ác thật đó. Bảo làm cho ông ta cả đời không thể đắc ý liền đánh cho tàn phế. Hắc hắc, bây giờ có phải chuẩn bị hủy cả nơi này?”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nhìn cuộc loạn chiến. Trong mắt có thêm một tia tà khí. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng nếu như bọn họ thật sự nghĩ rằng dùng một âm mưu có thể đánh bại hắn, thật đáng buồn cười.

“Loạn chiến là do bọn họ gây ra, chúng ta chỉ là tự vệ mà thôi. Tư Mã, mày tận mắt nhìn thấy mà” Dù sao chuyện này cũng không có ai để ý đến. Thắng làm vua, thua làm giặc.

Nửa tiếng sau, Tiểu Lục Tử cảm thấy chơi đã đủ, thoáng dùng sức một chút. Trong trang viện đồ nát lập tức có thêm hơn mười người gãy tay đứt chân. Tin rằng không kém gì Chánh Thái Huyền. Không ai có thể cười được ai.

Đám Tiêu Thu Phong đã rời đi. Còn việc đối mặt với cảnh sát là chuyện của Tư Mã Lạc. Tư Mã Lạc là chuyên gia trời sinh, về mặt đầy tức giận rất hợp với lúc này. Cùng với việc đối mặt với đám truyền thông nữa chứ.

Coi như võ hồn của nước H đã bị phá hủy, cả trang viện không còn một chỗ nào ra hồn. Nhưng tất cả sai lầm đều bị đổ lên người kẻ thua cuộc. Không thừa nhận thất bại nên dẫn đến ẩu đả, thật không xứng với danh võ giả.

Dù sao Chánh Thái Huyền coi như đã chết một nửa. Bây giờ muốn nói gì tất cả đều do Tư Mã Lạc. Hơn nữa tất cả những người vây xem đều đã thấy Chánh Thái Huyền thất bại.

Về phần ông ta sống hay chết đã không còn quan trọng. Kẻ thua cuộc không được ai chú ý đến.

Hôm sau, hình ảnh Chánh Thái Huyền bị đánh như một con chó đã truyền khắp nước H. Điều này đương nhiên cũng dựa vào các loại phương tiện truyền thông như tv, internet của nước H hỗ trợ.

Mà ở gần khách sạn Tiêu Thu Phong ở đã xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ. Không cần hỏi cũng biết đây là người đến giám sát bọn họ.

Chẳng qua không có ai để ý đến. Đám người Tiêu Thu Phong đang ngồi quanh một chiếc bàn. Dù sao Tư Mã Lạc mời khách không ăn thì phí phạm. Hơn nữa Tư Mã Lạc cũng cam tâm tình nguyện, bởi vì hắn biết trò chơi tiếp theo càng thêm đặc sắc.

Theo cuộc điện thoại từ trong nước tới, Tư Mã Lạc biết chuyện của Chánh Thái Huyền, trong nước cũng đã biết.

“Thu Phong, điều mày muốn tao đã làm thỏa đáng. Tuyệt đối đủ để mày dùng” Tư Mã Lạc nói rất vui vẻ. Thật ra giờ phút này hắn mới cảm thấy sự tự chủ thật là tốt.

Những chuyện trước kia mà hắn làm đều có người đứng một bên chỉ đạo, sợ hắn đi nhầm một bước sẽ mang đến phiền phức cho gia tộc. Nhưng đến nước H, tất cả mọi chuyện ở đây hắn có thể tự mình làm chủ. Sự tự do này, hắn đã mong chờ rất nhiều năm.

“Yên tâm, người của tao cũng đã đến. Tao bảo mày tìm đối thủ, mày đã tìm được chưa?” Tiêu Thu Phong không quen thuộc với nơi này nên dù cho có giết chó cũng phải tìm một lý do.

Tư Mã Lạc cười nói: “Đương nhiên, chuyện mày bảo tao sao dám chậm trễ. Tao tìm được rồi. Ở Seoul có hai lang, đủ để mày thi triển thân thủ”

Người quen thuộc nơi này nhất đương nhiên là đại sứ. Tư Mã Lạc đã gọi điện hỏi về các thế lực ngầm của Seoul. Thì có hai bang phái lớn nhất không ngừng chém giết lẫn nhau. Điều này không có gì là bí mật ở đất Seoul này. Cho nên đối phó với bọn họ là an toàn nhất. Hơn nữa một khi chém giết thì cho dù làm bị thương người vô tội thì cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Lúc này, Tiểu Lục Tử canh giữ ở bên ngoài đang đi nhanh vào. Tiểu Lục Tử nhìn Tiêu Thu Phong, nói: “Tiêu thiếu gia, người ở Trung Đông tới. Cô ấy là...”

Còn chưa nói xong, một thân hình tuyệt đẹp, gợi cảm đã xuất hiện. Tiêu Thu Phong cũng lấy làm kinh hãi, thật sự không nghĩ đến Ruth lại đến đây. Đi theo sau nàng là bốn nữ lính đánh thuê. Mặc dù cũng khá xinh, nhưng Tiêu Thu Phong liếc mắt một cái là nhận ra.

Tư Mã Lạc nhìn chằm chằm vào năm người phụ nữ xinh đẹp này. Mắt không hề chớp, mẹ nó, tất cả đều quá đẹp.

“Nếu như mắt của anh còn nhìn tôi như vậy, tôi đảm bảo anh ngay lập tức sẽ thành người mù” Mỹ nhân mặc dù đẹp nhưng tính cách lại không thể nào chịu nổi. Khí tức lạnh như băng mang theo vài phần uy hiếp. Nhưng không ai dám nói các nàng không làm được. Tư Mã Lạc cũng không dám.

Tiêu Thu Phong giơ tay lên, nói: “Được rồi, anh ta là bạn anh...”

Giờ phút này, Thiên Nhan Duyệt đang cẩn thận đánh giá Ruth đã kinh hãi kêu lên: “Là cô...”

Đúng vậy, Thiên Nhan Duyệt đã nhận ra. Đây hình như là người phụ nữ phương Tây mà nàng đã gặp ở Hongkong. Mặc dù hàng năm nghệ sĩ quốc tế thường xuyên đi lưu diễn các nơi, nhưng xinh đẹp như Ruth lại không có mấy. Cho nên nàng vẫn nhớ.

Trên đời Ruth có thể không nghe bất cứ ai, không để ý đến ai. Nhưng lời Tiêu Thu Phong nói nàng không dám không nghe.

Từ từ bỏ kính ra, ánh mắt sắc bén của nàng hiện ra. Ruth nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong, sự lạnh lùng đã biến thành tình cảm dịu dàng như nước.

“Ông xã, nếu là bạn của anh thì nên biết không thể trêu chọc vợ bạn. Em không thích ánh mắt đó của anh ta”

Tư Mã Lạc lúc này thật sự rất xấu hổ. Hắn đâu biết rằng vợ vật này lại là người phụ nữ của Tiêu Thu Phong. Nếu như biết, hắn không dám nhìn thêm một cái. Hắn chưa muốn chết sớm mà.

Thiên Nhan Duyệt ở bên cạnh cũng rất kinh ngạc. Nàng nghe thấy rất rõ người phụ nữ này gọi Tiêu Thu Phong là ông xã. Chẳng lẽ ngoại trừ Liễu Yên Nguyệt, anh ấy còn có người phụ nữ khác ở bên ngoài hay sao?

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đứng lên, dịu dàng ôm người phụ nữ này vào lòng, nhẹ nhàng cười nói: “Ruth, đó là bởi vì em càng lúc càng mê người. Là đàn ông đều muốn ngắm nhìn em”

“Em không tin. Vậy sao anh không nhìn em như vậy?” Ruth yêu kiều nói làm cho Tư Mã Lạc toát mồ hôi lạnh. Đây là người phụ nữ kiêu ngạo lạnh lùng vừa nãy sao?

Người so với người thật tức chết đi được. Nhiều người phụ nữ như vậy sao không có ai động tình với hắn chứ.

Tiêu Thu Phong nói nhỏ vào tai Ruth: “Bởi vì ông xã sớm đã thấy Ruth còn đẹp hơn lúc không mặc quần áo. Cho nên sức đề kháng đương nhiên sẽ khác”

Lúc nói, đôi mắt háo sắc nhìn chằm chằm vào bộ ngực sữa cao vút kia, ý tứ của hắn không cần nói cũng hiểu.

“Xấu xa..” Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng cái miệng nhỏ nhắn cũng đã hôn lên má hắn một cái. Mấy tháng chia lìa, nụ hôn này đã được đền bù một chút. Đối với nàng như vậy là có thể thỏa mãn rồi.

Thiên Nhan Duyệt có chút mất mát. Nàng hy vọng có một ngày người đàn ông này cũng có thể nhìn nàng như vậy.

Hai người lại một lần nữa ngồi xuống. Tư Mã Lạc có chút xấu hổ nói: “Ruth tiểu thư, xin lỗi. Nhìn cô vô lễ như vậy là tôi sai. Nhưng nếu như thời gian có quay ngược lại một lần nữa, tôi tin rằng mình cũng sẽ thất thần như vậy. Bởi vì Ruth tiểu thư xinh đẹp như một bức tranh”

Mà Thiên Nhan Duyệt cũng đã mở miệng cười: “Chị Ruth, chị còn nhớ em không?”

Ruth cười, nói: “Đương nhiên là nhớ. Em gọi là Thiên Nhan Duyệt. Chúng ta đã gặp nhau. Chỉ không ngờ lâu như vậy mà em còn không đối phó được với người đàn ông này. Hình như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau em đã thích Thu Phong. Những người phụ nữ phương Đông các em thật sự quá rụt rè”

Hai người đàn ông đều đổ mồ hôi lạnh. Không phải phụ nữ phương Đông quá rụt rè mà sự thật là phụ nữ phương Tây quá trực tiếp.

256. Chương 256: Trò Chơi Từ Từ Bắt Đầu

Tư Mã Lạc hỏi: “Thu Phong lão đại, tiểu thư xinh đẹp này không phải là người mà mày nói đó chứ”

Những người phụ nữ đầy quyến rũ này mà lại tham dự vào chuyện đấm máu như thế, xem ra khá tàn nhẫn. Trong lòng Tư Mã Lạc thật sự có chút nghi ngờ.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu thừa nhận, trả lời: “Mày nói không sai, cô ấy là trợ thủ của tao”

Ruth khó chịu ngẩng đầu lên, quát: “Anh hình như rất xem thường phụ nữ?”

Tư Mã Lạc khoát tay, nói: “Không dám, không dám. Tiểu thư Ruth xinh đẹp, cao quý và tao nhã, đây là tôi sợ ảnh hưởng đến sự thánh khiết của cô”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Tư Mã Lạc. Nếu như mày biết cô ấy là ai có lẽ tối nay mày không thể ngủ ngon được”

Ruth và Thu Phong rất ăn ý. Giờ phút này Ruth đã nói tiếp: “Hình như khá lâu rồi có người gọi tôi là Phong Linh”

Người bình thường có lẽ Tư Mã Lạc không biết. Nhưng tam đại sát thủ lừng lẫy tiếng tăm trên thế giới không mấy người không biết. Càng huống chi hắn là quan chức cấp cao trong chính phủ đương nhiên không có khả năng không nghe thấy.

Thiên Mệnh đã biến mất. Bạch Sắc sau trận chiến với Tiêu Thu Phong cũng đã không biết ở nơi đâu. Bây giờ trong giới sát thủ chỉ còn có mình Phong Linh. Tư Mã Lạc dù là nằm mơ cũng không nghĩ ra vưu vật trước mắt lại chính là sát thủ Phong Linh giết người như ma.

Cả người run lên, Tư Mã Lạc thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống. Cũng may, cũng may Ruth không tức giận, nếu không đúng là tối nay hắn không thể nào ngủ được.

Nghe được gì cũng phải vớt ra sau đầu. Dù sao thân phận của Ruth tuyệt đối phải giữ bí mật. Tư Mã Lạc đương nhiên cũng biết. Chuyện này đánh chết cũng không thể nói với bất cứ ai.

“Ông xã, lần này em lấy công làm tư anh sẽ không trách em chứ. Tank cũng đã ngăn cản em, nhưng em thật sự rất nhớ anh. Ai bảo lâu như vậy anh không đến tìm em” Phía trước là xin lỗi, nhưng phía sau lại là cây ngay không sợ chết đứng.

Người cũng đã đến, Tiêu Thu Phong còn gì để nói nữa chứ.

“Ruth, là anh sai. Thực ra anh cũng rất nhớ em. Anh đang chuẩn bị đến Trung Đông một chuyến. Nhưng thật không ngờ ở đây lại xảy ra chuyện. Em có thể đến đây, anh mừng còn không kịp. Sao lại có thể trách em chứ?”

Ruth rất hài lòng, nài nỉ cười. Từ lúc biết người đàn ông mình yêu đang gặp phiền toái ở nơi này, nàng căn bản không hề suy nghĩ đã lập tức chạy tới. Đám Lý Cường Bình và Thiết Trụ đều muốn giành lấy cơ hội này. Nhưng ai dám tranh cướp với nàng chứ.

Ai bảo nàng là người phụ nữ của Tiêu thiếu gia chứ?

“Ông xã, lần này em mang đến hơn trăm người, hầu hết là tổ viên của Mị Ảnh. Các cô ấy rất giỏi, tin rằng anh sẽ hài lòng. Bây giờ đang do Babi cầm đầu, đang ở gần đây, lúc nào cũng có thể hành động”

Quả nhiên là lấy công làm tư, ngay cả người mang theo đều là Mị Ảnh. Lần này toàn là phụ nữ, Tiêu Thu Phong có chút đau đầu.

Chẳng qua huấn luyện lâu như vậy thực sự cũng nên cho các nàng một cơ hội rèn luyện. Hắn đương nhiên không thể nói ra những lời nghi ngờ. Nếu không sẽ đã kích lòng tự tin của phụ nữ.

Khẽ gật đầu, Tiêu Thu Phong nói: “Vậy đêm nay để cho anh thấy thành quả huấn luyện của Ruth”

Lúc hoàng hôn, hơn trăm người đã tụ tập, tay cầm vũ khí mà Tư Mã Lạc cung cấp. Chẳng qua nhìn những người phụ nữ này, Tư Mã Lạc không khỏi lo lắng. Chỉ bằng những người này mà có thể náo loạn Seoul, hắn thật sự nghi ngờ. Chẳng qua sau khi biết Ruth là Phong Linh, hắn không dám nói ra ý kiến này.

Lần hành động này đương nhiên cũng đã có người cung cấp lộ tuyến. Tấn công và rút lui đều có kế hoạch đầy đủ. Để đảm bảo bí mật nếu không thực sự cần thiết thì Tiêu Thu Phong sẽ không xuất hiện. Đối phó kẻ địch hôm nay thì đám lính đánh thuê và Tiểu Lục Tử cũng không quá khó khăn.

Đúng mười hai giờ đêm, binh chia làm hai đường, tiêu diệt hai bang phái. Theo Tiêu Thu Phong phân phó chính là triển khai đồ sát. Một khi kịch chiến diễn ra thì dù là xã hội đen hay không cũng không cần biết.

Hơn nữa Tiêu Thu Phong cũng đã cho người điều tra được có mấy quan chức liên quan đến vụ việc lần này. Nên đã nghiêm lệnh cho đội viên Mị Ảnh giết chết hết, không cần khẩu cung.

Thiên Vọng của Phượng Hề đã phát huy tác dụng rất quan trọng. Mở một chiếc lưới vô hình tại Seoul, hành tung của những người đồ tể từ từ hiện ra. Khí tức giết chóc tràn ngập cả Seoul.

Tiêu Thu Phong và Tư Mã Lạc thuê xe đi theo phía sau Ruth. Ngoại trừ muốn thấy thực lực của Mị Ảnh. Tư Mã Lạc càng muốn thấy thể nào là giết chóc, thể nào là tàn khốc. Cơ hội này, hắn đương nhiên không thể bỏ qua.

Hai con Lang, một đen một trắng. Nghe nói bọn họ có cùng một sư phụ, đều tàn nhẫn háo sát. Ở Seoul này, bọn họ chính là lão đại xã hội đen, người gặp người sợ.

Đương nhiên càng quan trọng hơn chính là Tư Mã Lạc đã âm thầm điều tra ra được hai con Lang này hình như đã bị Lý gia lớn nhất nước H mua chuộc. Mặc dù không hòa hợp nhưng đã không còn đả kích nhau nữa, cả hai đều làm việc vì Lý gia.

Đứng trên tầng thượng cạnh tổng bộ Bạch Lang, Tư Mã Lạc đưa ống nhòm quan sát. Đội viện Mị Ảnh như chim ưng xông vào bên trong Bạch Lang bang. Không ngừng có người ngã xuống nhưng không có một âm thanh nào được phát ra.

Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng đang quan sát. Lực lượng của Mị Ảnh làm cho hắn rất vui mừng. Thật không ngờ chỉ hơn nửa năm mà Ruth đã huấn luyện bọn họ đến mức như thế này.

“Ồ, lão đại, những người phụ nữ này thật lợi hại” Nếu từ bề ngoài, những người phụ nữ này đều xinh đẹp mê người, gợi cảm và hấp dẫn. Nhưng lúc chém giết thật sự làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Tư Mã Lạc không thể tin nổi những người này đã được huấn luyện như thế nào.

Ít nhất hắn nhìn thấy nếu như một người phụ nữ như thế muốn giết hắn, có lẽ rất dễ dàng.

Theo một tiếng hét chói tai vang lên, Bạch Lang bang đã trở nên hỗn loạn, ngay sau đó tiếng súng vang lên. Xem ra đã bắt đầu đợt công kích cuối cùng. Tư Mã Lạc từ trong bóng tối thấy những đợt mưa đạn, máu chảy. Hắn không tự chủ mà quay đầu lại, nhìn Tiêu Thu Phong.

“Lão đại, đánh rồi, đánh rồi, mày không đi hỗ trợ sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói: “Không cần. Với lực lượng của các cô ấy đối phó với Bạch Lang bang sẽ không có vấn đề gì. Chúng ta đứng nhìn là được, rất nhanh sẽ kết thúc thôi”

Cuộc giao tranh tiến hành không được bao lâu. Đối mặt với vũ khí hạng nặng của Mị Ảnh, chưa đầy mười năm phút đã ngừng lại. Nhưng ở xa xa đã vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Xem ra tiếng súng đã làm cho cảnh sát Seoul chú ý. Lúc này đã có mấy chục chiếc xe cảnh sát bắt đầu vây quanh nơi đây.

“Nguy rồi, Thu Phong, nhanh bảo các cô ấy rút lui. Cảnh sát đến đó” Có lẽ là lần đầu tiên trải qua cuộc giết chóc như thế này nên Tư Mã Lạc có vẻ bất an.

Nhưng thật không ngờ Tiêu Thu Phong lại cười nhạt một tiếng, nói: “Tiệt Quyền Đạo mà cũng coi là quốc bảo. Cảnh sát của bọn họ thì có là gì chứ. Yên tâm, bọn họ không thể đến được đây đâu”

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên khắp nơi. Nhưng trong bóng đêm hai cột pháo đột nhiên xuất hiện, đó là pháo rocket. Hai chiếc xe đi trên cùng nổ tung, thoáng cái đã ngăn cản tất cả các xe lại.

Nếu như là Lang Nha ở đây, đây có lẽ là trò mà hắn thích nhất. Người như hắn vẫn luôn đùa trên súng sẽ luôn thích cảm giác bạo lực này.

Tư Mã Lạc càng hoảng sợ, kêu lên: “Mấy người ngay cả cảnh sát cũng dám....” “Kẻ thù sẽ mãi là kẻ thù. Dù cho là quân đội, cảnh sát cũng vẫn là kẻ thù, có gì phải sợ chứ. Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Nếu như không ai đứng ra nhận trách nhiệm chuyện của Thiên Nhan Duyệt, thì giết chóc sẽ không ngừng lại”

Nếu không nói rõ lý do, vậy giết chóc chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Trong tai hai người đã truyền đến giọng nói của Ruth: “Ông xã, chuyện đã giải quyết xong, lát gặp lại”

Tư Mã Lạc dù cho đã lên xe mà tim vẫn đập thành thịch. Cảnh giết người này là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Mặc dù muốn làm cho lớn chuyện nhưng hắn vẫn không thể nào chịu nổi cảnh tượng đầm máu này.

“Sao, sợ à. Tư Mã Lạc, mày kém Nhược Minh nhiều đó”

Vừa nhắc đến Triệu Nhược Minh, Tư Mã Lạc đương nhiên không chịu thua, ưỡn ngực nói: “Ai nói tao sợ, tao chỉ hơi lạnh mà thôi”

Triệu Nhược Minh từ nhỏ đã ở trong quân ngũ đương nhiên đã thấy được nhiều điều hơn Tư Mã Lạc.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi, hai ngày nữa chúng ta sẽ còn làm lớn hơn nữa. Đảm bảo còn kích thích hơn cả đêm nay”

Không bị gì ngăn cản, ở nơi đây thực lực là tất cả. Dù là ai nếu đã làm hại Thiên Nhan Duyệt đều không thể tha thứ. Tiêu Thu Phong đã nghĩ đến rất nhiều biện pháp để cho kẻ chủ mưu biết lần này không ai có thể cứu được bọn chúng.

Lúc trở về khách sạn, đám Tiểu Lục Tử cũng đã về. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của bọn họ, không cần phải nói cũng biết bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa bọn họ còn nhanh hơn. Người của Hắc Lang bang gần như không còn ai sống sót. Ngay cả mấy căn phòng cũng bị đánh tan.

257. Chương 257: Cuộc Trả Thù Đẫm Máu

Tư Mã Lạc cảm tờ báo, không khỏi lắc đầu cười khổ.

“Nước H này thật là tàn nhẫn. Chết nhiều người như vậy không ngờ còn có thể nuốt vào trong bụng. Không có bất cứ tin tức nào truyền ra ngoài” Chuyện như thế này, hẳn đương nhiên không thể nào tiết lộ ra. Nếu không phải thừa nhận mình có quan hệ với vụ việc đêm qua sao.

Thực ra tin tức bị phong kín này cũng nằm ngoài suy đoán của Tiêu Thu Phong. Nhưng hắn vẫn cười cười, ôm Ruth trong lòng mà nói: “Vậy không phải quá dễ sao. Chúng ta là lớn một chút, bọn chúng muốn giấu cũng không được”

Thanh thế lớn như vậy, trong vòng một đêm giết hơn hai trăm người mà còn chưa phải chuyện lớn sao?

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, nói tiếp: “Được rồi, làm lớn thêm chút nữa. Ruth, em sắp xếp một chút, cho nổ cả cục cảnh sát đã giam Thiên Nhan Duyệt lại. Làm giữa ban ngày, hơn nữa phải làm cho vụ nổ thật lớn”

Tư Mã Lạc toát mồ hôi: “Thu Phong, việc này có phải quá lớn không?”

Giữa ban ngày cho nổ cục cảnh sát của người ta, đúng là gan lớn hơn trời.

“Bọn họ không phải muốn im đi sao. Lần này tao xem bọn họ sẽ im đi như thế nào? Hơn nữa tao muốn cho bọn họ biết, tất cả những việc xảy ra đều là để trả thù”

Mắt Ruth sáng rực lên, cười nói: “Vậy mới là đàn ông. Em nghĩ Nhan Duyệt thích ông xã, không phải là không có lý”

Đối với lời này, Tiêu Thu Phong coi như không nghe thấy gì.

Mặc dù tin Thiên Nhan Duyệt nhưng những chuyện này không thể để cho nàng biết. Bởi vì nàng rất hồn nhiên, nhân hậu. Tiêu Thu Phong không muốn cho nàng biết sự tàn nhẫn của thế giới ngầm này. Giống như Liễu Yên Nguyệt vậy, hai nàng thuộc về ban ngày. Mà Ruth và Phượng Hề lại thuộc về bóng đêm.

“Dù cho thành công hay không, tất cả những người tham gia nhất định phải lập tức rời khỏi đây. Ruth không thể cho bọn chúng nắm được bất cứ sơ hở nào” Chuyện này một khi diễn ra nhất định sẽ làm cả nước H chấn động. Chuyện này không phải là muốn im đi là im đi được. Vì có một câu trả lời cho người dân, Seoul không thể nào làm như vậy.

Ruth gật đầu nói: “Yên tâm, em biết”

Chuyện này không cần nhiều người tham gia, mà phải tốc chiến tốc thắng. Ruth chọn mười ba lính đánh thuê ưu tú nhất, trong đó có bốn người là thành viên Mị Ảnh.

Hành động của bọn họ do một tay Ruth tính toán, mọi tập kích đều bắt đầu ở trong cục cảnh sát.

Thành viên Mị Ảnh rất đẹp, đóng giả làm gái điếm, mặc quần áo gợi cảm. Thực ra bọn họ đâu có thể nhìn thấy bên dưới quần áo có giấu súng chứ?

Những lính đánh thuê còn lại thì đóng làm du khách, đánh nhau ở trong một nhà hàng. Nên chỉ trong chốc lát đã bị đưa vào cục cảnh sát.

Trong nháy mắt khi bọn họ bị đưa vào trong cục, hành động đã Ba Đế. Chiến súng ai nghĩ đến mấy cô gái điểm này lại là sát thủ chứ?

Tên cảnh sát bắt bốn người bọn họ đến tận lúc chết vẫn trợn trừng mắt lên không thể nào tin nổi. Bởi vì súng của hắn đã nằm trong tay một người phụ nữ, ngực đang đầm máu.

Trong văn phòng rộng rãi, mười sáu nhân viên chỉ trong vòng một phút đồng hồ đã bị giết sạch.

Đối với lính đánh thuê mà nói, giết người chỉ là một phương thức để sống sót. Hơn nữa đây còn là sứ mệnh của bọn họ.

Trong cục cảnh sát đương nhiên không sợ không có súng. Có rất nhiều súng để chọn, thật sự còn tiện hơn cả bữa tiệc tự chọn.

Tiếng súng đã kinh động cục cảnh sát. Bọn họ không thể nào tin nổi có người dám đánh vào tận đây. Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên trong cục cảnh sát. Rất nhiều xe cảnh sát đi tuần tra đã bị trung tâm gọi về tăng viện.

Không ít kênh truyền thông cũng đã nhận được tin tức. Rất nhiều người bắt đầu tập trung trước cục cảnh sát Seoul.

Hơn ba nghìn cảnh sát Seoul, ngoại trừ đang nghỉ và hậu cần, trong cục còn có ba bốn trăm người. Mà ở xung quanh cũng đã có mấy trăm cảnh sát đang vây quanh tòa nhà. Chỉ là không ngừng có người bị ném xuống từ trên cửa sổ, ngăn cản hành động của bọn họ. Không một ai dám xông vào.

Quân đội đóng ở gần đó cũng đã nhận được tin tức. Một vạn lính tinh nhuệ rất nhanh chạy tới. Nhưng Ruth không cho bọn họ được yên. Súng bắn tỉa đã có đất dụng võ, bắt chết mấy tên lính. Đám sĩ quan chỉ huy hoảng sợ, phân ra một nửa binh lực truy bắt xạ thủ. Nửa còn lại khẩn cấp cứu viện cục cảnh sát.

Tình thế hỗn loạn đã làm cả Seoul kinh động. Tất cả đài báo đều bắt đầu đưa tin.

Mấy tên cảnh sát bắt Thiên Nhan Duyệt lúc trước đã bị ném ra ngoài cửa sổ. Ngay cả tên cảnh trưởng ra lệnh cũng bị bẻ gãy yết hầu, bị ném từ trên tầng ba mươi xuống. Sau lưng hắn dán một tờ giấy trắng rất lớn. Trên đó có viết mấy chữ to đùng: “Ngụy tạo chứng cứ, chết”

Hình ảnh này đã được Tv, internet truyền đi.

Sự kiện đầy bạo lực này đã làm cho mọi người đoán già đoán non về nguyên nhân của nó. Mà có không ít giới truyền thông cũng biết đây là do chuyện của Thiên Nhan Duyệt mà xảy ra. Gần như tất cả quan chức dính dáng đến vụ việc đều đã biến mất tăm, không nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào.

Giờ phút này đã bắt đầu dấy lên một cuộc tranh luận gay gắt.

Nhưng điều này không quá quan trọng. Trong ba chuyên gia đàm phán đã có hai người bị súng bắn chết, một người bị chặt đứt chân, từ trên tầng rơi xuống đất. Tình huống này có thể thấy không có thỏa hiệp, chỉ có giết chóc.

Đến lúc này, dân chúng đang ngấm nhìn nên quân đội cũng không dám cường công.

Từng viên đạn từ trên trời bắn xuống, bọn họ thậm chí không đến được gần. Những chiếc xe gần đó không ngừng nổ tung. Sự kiện đầy bạo lực này đã hơn xa cuộc khủng bố năm nào.

Nếu như đó là một nhát dao trí mạng, thì lúc này lại là một con dao cùn, từ từ mà cắt làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy đau nhức.

Không có ai dám tự ý hành động. Báo cáo đã được chuyển đến văn phòng tổng thống. Vì thể diện nên đã tạo ra chuyện đó. Nhưng thật không ngờ lại gặp phải cuộc trả thù đầm máu như vậy.

Trải qua một tiếng bàn bạc, đã đưa ra kết luận: “Tốc chiến tốc thắng, áp chế đợt trả thù này”

Nhưng bọn họ không biết đây là một quyết định sai lầm, càng làm cho nhiều người bị giết hơn.

Tin tức này ngay lập tức được chuyển đến tai chỉ huy cục cảnh sát. Quân đội lập tức bắt đầu hành động. Trong căn nhà ba mươi tầng đã diễn ra một trận chiến đẫm máu.

Mà tin tức này rất nhanh cũng rơi vào tay Tiêu Thu Phong. Trên khuôn mặt lạnh lùng tản mát ra sát khí nồng nặc. Thật không ngờ những người này lại máu lạnh đến thế. Ngay cả tính mạng của đồng nghiệp mình cũng không cần.

“Không cần nhiều lời. Giết hết tất cả, ném xuống dưới. Tôi muốn dưới đất chất đầy xác người”

Những lời này được phát ra, tất cả con tin trong nhà bắt đầu bị giết chết. Chỉ trong vòng một phút đồng hồ đã có mười mấy sinh mệnh bị cướp đoạt.

Hơn trăm người nhà đã chạy tới, tiếng khóc vang trời. Ở giữa ban ngày, đây tuyệt đối là một thảm kịch. Chính phủ sai lầm đã làm cho người thân bọn họ mất mạng.

Nhưng quân đội phải phục tùng mệnh lệnh. Những đợt tiến công không hề dừng lại, hơn nữa càng thêm mãnh liệt. Cho nên trước cửa cục cảnh sát, xác chết càng lúc càng nhiều hơn, vô cùng thê thảm. Chính phủ bọn họ không để ý đến tính mạng người dân nước mình. Tiêu Thu Phong đương nhiên càng không thêm để ý đến.

Vào lúc này, Phương Hề đã phái một nhóm người thứ hai đến hỗ trợ. Tiêu Thu Phong lạnh lùng nói: “Nếu bọn họ không ngại nhiều, vậy hôm nay phải làm cho thật lớn”

Cục cảnh sát Seoul đang diễn ra cảnh giết chóc làm cho cả thành phố không được phòng ngự. Tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào cục cảnh sát. Tất cả lực lượng đều đã được điều đến hỗ trợ.

Hơn ba nghìn bang chúng theo mệnh lệnh của Tiêu Thu Phong phân tán khắp Seoul, tiến hành cướp bóc và phá hoại trên quy mô lớn. Mặc kệ là dùng dao hay dùng súng, có thể cướp cứ cướp, có thể phá cứ phá. Làm cho Seoul trở thành thành phố đầy bạo lực. Buồn cười nhất chính là một ít phần tử hiếu sự cũng tham gia vào. Cướp bóc hết các cửa hàng trong thành phố.

Làm xã hội đen, có gì chưa chơi qua chứ. Nhưng cướp bóc và đập phá thế này lại là lần đầu tiên. Đương nhiên trong những cuộc cướp bóc, chết một số người cũng không có gì là lạ.

Dù như thế nào chuyện đã rất lớn. Khi quân đội một lần nữa được điều đến đây, tất cả những thứ có thể phá vỡ đều đã bị phá, có thể cho nổ đều đã nổ. Hơn ba nghìn bang chúng không có cơ hội nhìn thêm gì nữa, mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm lạng lẹ rút đi. Nên dù cho có bị bắt cũng chỉ là người nước H.

Dù sao bọn họ len lén mà đến nên cũng lén lút mà đi.

Mười ba lính đánh thuê, giết chết đám con tin rồi cưỡi tàu lượn bỏ chạy. Mặc dù có hai người đã hy sinh, nhưng hành động đẫm máu này đã làm cho cả thế giới khiếp sợ.

Mà chính phủ cũng không thể nằm ngoài cuộc. Đã có rất nhiều người vô tội bị chết, người thân của những người này đã điên cuồng vây quanh chính phủ. Seoul càng lúc càng trở nên hỗn loạn.

258. Chương 258: Thuyết Khách

Người đến không phải quan chức cấp cao nào mà lại là Lý Nghệ Dương – tổng giám đốc của tập đoàn Tam Tinh.

Hơn nữa hình như hắn cũng không phải đến đây để xin lỗi, mà là mang theo ân huệ đến đây, diễu võ dương oai mà đến.

“Thiên tiểu thư. Về chuyện của cô, tôi đã bỏ rất nhiều công sức. Bây giờ cảnh sát đã hủy đơn kháng cáo cô, cô lúc nào cũng có thể xuất cảnh. Cho nên tôi đặc biệt bày một bàn tiệc hy vọng cô cho phép tôi mời”

Đây cũng coi như là một loại khuất phục. Nhưng người ra mặt lại là Lý Nghệ Dương, một người không có liên hệ gì với chính phủ. Xem ra bọn họ lúc này vẫn còn muốn giữ thể diện.

Tư Mã Lạc cười nói: “Thực sự cảm ơn Lý tiên sinh đã chiếu cố đến Thiên tiểu thư. Chỉ là tôi nghe nói Thiên tiểu thư cũng không định đi. Hơn nữa nước H rất đẹp, rất nhiều danh lam thắng cảnh chưa được thưởng thức, sao có thể rời đi nhanh như vậy chứ”

Thiên Nhan Duyệt có thể không để ý đến Tư Mã Lạc, nhưng ý kiến của Tiêu Thu Phong nàng đều nghe theo. Nàng nắm tay Tiêu Thu Phong, nói: “Việc này không cần Lý tiên sinh quan tâm. Bạn trai tôi lúc nào đi thì tôi sẽ đi lúc đó. Tôi tin rằng chính phủ nước anh sẽ không trục xuất tôi chứ”

Mặt Lý Nghệ Dương xám xanh lại, nhưng hắn cười khổ nói: “Đương nhiên, đương nhiên. Thiên tiểu thư là khách từ phương xa mà đến, chúng tôi chào mừng còn không kịp. Chỉ là thời gian gần đây Seoul có đôi chút hỗn loạn nên tôi sợ Thiên tiểu thư bị tổn thương”

Người như thế này thật quá dối trá. Một tia hảo cảm cuối cùng trong đầu Tiêu Thu Phong đã không còn.

“Thực ra tôi rất muốn nói. Anh chỉ là một con chó xen vào việc người khác. Chẳng lẽ chuyện lần này cũng có quan hệ với tập đoàn Tam Tinh các anh sao. Lý Nghệ Dương, tôi khuyên anh một câu, không nên làm thuyết khách cho chính phủ. Nếu như chuyện này không có ai đứng ra gánh chịu, không trả lại sự trong sạch cho Nhan Duyệt thì sẽ càng có nhiều người nữa chết đi”

Mặt Lý Nghệ Dương đã tím tái lại. Tiêu Thu Phong không thích nói những lời khách sáo, dối trá. Những lời này rất nặng.

Người đàn ông trung niên sau lưng đã đứng ra nói: “Thiên tiểu thư, đây là chúng tôi nghĩ cho cô. Chuyện của cô càng làm càng lớn ra, ảnh hưởng đến sự yên ổn của Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi. Một khi tiến hành quân quản, sợ rằng không có ai tốt cả. Mà sự nghiệp giải trí của Thiên tiểu thư cũng hoàn toàn chấm dứt”

“Ông là gì mà đến lượt ông mở mồm ở đây” Tiêu Thu Phong tản mát ra khí tức cường đại. Một thư ký tổng giám đốc nho nhỏ mà cũng dám ra oai ở đây, thực sự quá buồn cười.

Tên thư ký đang định mở miệng phản bác, Tiêu Thu Phong đã quát: “Nếu như ông còn dám mở miệng, tôi đảm bảo ông sẽ nằm trên cang mà đi ra khỏi đây”

Đấu võ mồm với người như thế thật sự không có hứng thú. Tiêu Thu Phong vừa uy hiếp, tên thư ký đã sợ xanh mặt. Ông ta đương nhiên biết người đàn ông này chính là người đã đánh cho Chánh Thái Huyền cả đời không đứng lên nổi. Bảo mình nằm cang ra ngoài thật đúng là không quá khó khăn.

Lý Nghệ Dương quát: “Tiêu tiên sinh. Đây là nước H, mời anh không nên quá đáng”

“Tôi không hề quá đáng. Người không phạm tôi, tôi không phạm người. Các người đã muốn chết vậy không nên trách ai. Anh về nói cho người có thể nghe là nếu như chuyện này không có ai đứng ra gánh chịu vậy tôi sẽ làm cho Seoul có nhiều xác chết hơn nữa. Tôi cho các người thời gian ba ngày”

“Anh.... anh đây là uy hiếp....”

Tên thư ký không nhịn được mà mở miệng. Nhưng ngay lập tức “Ba” một tiếng, một bàn tay đã đánh bay người ông ta lên. Rơi vào cửa, ngã xuống, hôn mê.

Tiểu Lục Tử ở ngoài cửa chạy vào. Tiêu Thu Phong nói: “Đánh gãy chân nó, ném ra ngoài”

Tiểu Lục Tử vốn là một kẻ ưa thích bạo lực, cười tàn nhẫn. Hắn giẫm chân một cái, mọi người nghe thấy tiếng “Rắc rắc”. Chân người thư ký đã bị giẫm vỡ. Tiếng kêu đau đớn vang lên.

Người này vốn đã ngất nhưng bị tra tấn mà tỉnh lại. Nhưng mới kêu vài câu đã im bật. Có lẽ là quá đau đớn nên lại hôn mê.

Nhưng không có ai thương xót cho ông ta, kéo ra khỏi khách sạn như một con chó.

“Mày có thể đi. Hy vọng lần sau mày vẫn còn can đảm xuất hiện trước mặt tao. Tập đoàn Tam Tinh, tao sẽ tặng một món quà cho các người” Những kẻ này, không còn cách nào khác là cho bọn chúng một bài học nhớ đời. Long Đằng không phải đang cần rất nhiều tài chính sao. Tập đoàn Tam Tinh chắc cũng khá giàu có, có thể mượn một chút.

Mặt Lý Nghệ Dương xám xanh. Hắn liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái hình như định nói gì đó nhưng lại cắn răng, xoay người rời đi.

Tư Mã Lạc thở dài nói: “Lão đại, mày bây giờ đã đắc tội với thằng này, hậu quả rất nghiêm trọng đó”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói: “Chuyện nếu đã bắt đầu thì đương nhiên phải đạt được mục đích. Ở nơi này, tao không việc gì phải e ngại bất cứ ai” Nhưng khi Lý Nghệ Dương rời đi, xung quanh khách sạn xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ. Xem ra tập đoàn Tam Tinh quả nhiên là người phát ngôn của chính phủ.

Buổi chiều, truyền thông đưa ra tin tức, chính phủ nước H ra lệnh cấm, Seoul thi hành thiết quân luật. Tất cả các vị trí quan trọng đều có các trạm gác quân đội. Càng làm cho Tư Mã Lạc kinh hãi là tổng thống đã ra sát lệnh. Được tiến hành giết chết các phần tử gây hỗn loạn.

Mà thực hiện hành động này chính là lực lượng mạnh nhất của phủ tổng thống.

Theo tình báo mà Tư Mã Lạc nhận được, an toàn bộ có tổng cộng hơn sáu trăm người, hầu hết là cao thủ. Hơn nữa có những cao thủ là tuyển từ nước ngoài, thực lực rất cường đại. Xem ra lần này bọn họ đã dùng toàn lực. Ngoại trừ đội ngũ hơn sáu trăm người này, bọn họ còn kêu gọi tuyên bố hành động lần này đã được nước M ủng hộ, trợ giúp mười mấy cao thủ dị năng, toàn lực đối phó hỗn loạn ở Seoul.

Chiến ý tăng lên làm cho Tiêu Thu Phong biết, cuộc giết chóc này sẽ được tiếp tục diễn ra.

Chẳng qua hắn hứng thú với những cao thủ dị năng. Bởi vì trước khi trọng sinh, hắn từng đấu với tổ dị năng thần bí nhất nước M. Bọn họ có một lực lượng thần bí trời sinh làm cho Tiêu Thu Phong rất hứng thú. Nếu không phải có sứ mạng trong người, hắn đã tìm người để thử sức.

Nước H cho hắn cơ hội này, hắn đương nhiên phải tận lực bồi tiếp.

Chỉ là trong bầu không khí này, mấy quan chức chính phủ bị giết càng làm cho mọi người chú ý. Bởi vì những quan chức này đều dính dáng đến chuyện của Thiên Nhan Duyệt. Mà tên quan chức lên TV đưa ra bằng chứng Thiên Nhan Duyệt đưa hối lộ đã bị người ta giết ngay ở trên giường cùng tình nhân của hắn.

Không khí khủng bố đã trở nên trầm trọng. Những lời của tổng thống hình như không có chút hiệu quả gì. Không ít quan chức đã bắt đầu lên TV phát biểu mình không có liên hệ gì với việc đó. Quan trọng hơn là yêu cầu điều tra lại chuyện này một lần nữa.

Mà đảng đối lập càng mượn vụ việc này để bắt đầu đả kích chính phủ nội các. Bọn họ tuyên bố muốn điều tra dân ý, tiến hành bầu cử trước thời hạn. Đối với bọn họ mà nói, bất cứ cơ hội nào có thể đả kích đối thủ đều không thể bỏ qua.

Vinh dự của quốc gia cũng phải chờ sau khi bọn họ lên nắm quyền mới có thể lo lắng.

Tất cả quan chức chính phủ không xuất hiện, nhưng thật ra đảng đối lập đã phái đại biểu đến thương lượng với Tư Mã Lạc. Tiêu Thu Phong không có hứng thú gì với chuyện này. Nếu như nước H không quá đáng, hắn cũng không giết chóc như vậy.

Mà giờ phút này bọn họ lại không nhận sai, càng làm cho sát khí thêm nồng nặc.

Đám người Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã nhận được tin tức, đang chạy đến Seoul, bọn họ đều biết ngay cả Mị Ảnh mà còn không có tác dụng bao nhiêu thì chuyện lần này đương nhiên không còn nhỏ nữa. Lần này phải điều động tinh anh đến Seoul.

“Lão đại, mày không cần nhìn tao với ánh mắt như vậy. Dù sao có một số việc, mày muốn như thế này cứ làm như vậy. Tao chỉ tò mò một chút thôi. Cùng lắm tao cung cấp thêm một ít vũ khí nữa. Dù sao chúng ta bây giờ đang là đồng bọn mà”

Đảng đối lập đã cung cấp khá nhiều tư liệu, hơn nữa ngoại trừ tiền và vật chất thậm chí còn có thể cung cấp súng ống. Bọn họ chỉ có một mục đích đó là làm cho chính phủ hiện nay mất đi tín nhiệm của dân chúng. Phải thành lập chính phủ tạm thời, giành lấy quyền tổng thống.

Về phần dùng phương pháp gì, bọn họ không quan tâm.

“Được rồi, nói cho mày một truyện cười. Tập đoàn Tam Tinh không ngờ lại là một ngành bí mật của chính phủ. Bọn họ làm việc cho tổng thống giống như ăn trộm gà trộm chó vậy. Chuyên môn sưu tầm tin tức tình báo ở nước ngoài, tiến hành thẩm thấu từ nhiều phương diện. Tin tức này rất quan trọng, tao đã báo về nước, để trong nước tiến hành giám sát mọi hoạt động của tập đoàn Tam Tinh”

Tiêu Thu Phong cười nhạt, nói: “Nếu như bọn họ muốn hợp tác vậy cần phải có một lời hứa”

259. Chương 259: Tình Cảm Không Thể Kim Nén

“Tao muốn xã hội đen nước H”

Tư Mã Lạc trầm ngâm một lát, rồi cười quỷ dị: “Chỉ cần có thể làm tổng thống gặp phiền phức thì đừng nói là xã hội đen mà dù mày có muốn ngủ với vợ ông ta, có lẽ cũng không có vấn đề gì”

Có người vì quyền thế, không gì không thể.

Tiêu Thu Phong nhìn Tư Mã Lạc một cái nói: “Giúp tao tra xem vị trí của tổ dị năng M quốc. Tao ra ngoài chơi một chút”

Tư Mã Lạc hưng phấn gật đầu. Hắn hiểu rõ ý của Tiêu Thu Phong. Hắn lập tức đi ra ngoài liên lạc. Có đẳng đối lập hợp tác, tin tức mà hắn nhận được càng dễ dàng hơn.

Tiêu Thu Phong cũng đã gọi điện cho bác, đương nhiên là chuyện đối phó với tập đoàn Tam Tinh.

“Thằng ranh, có việc mới gọi điện cho bác. Không biết bác có chết mày cũng có biết hay không?” Xem ra Bàn Tay Vàng thực sự rất giận. Tiêu Thu Phong là người thân duy nhất trên đời của ông. Đối với ông mà nói Tiêu Thu Phong chính là tất cả. Trong lòng ông ta luôn hy vọng có thể ở bên cạnh hắn.

“Bác, bác không nên tức giận. Bác không phải không biết cháu nhiều việc như vậy, sao có thể nhàn rồi được chứ. Được rồi, đợi khi nào Long Đằng khởi động, cháu nhất định sẽ sang. Đến lúc đó bác muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được. Bây giờ bác giúp cháu xử lý tập đoàn Tam Tinh đi ạ”

“Được rồi, chuyện của cháu, bác còn có thể không làm sao. Chuyện nước H, bác cũng đã biết. Còn chuyện của cháu ở Nhật Bản, bác cũng biết. Thằng ranh này mạnh miệng ghê, còn nói cô bé Tiểu Duyệt chỉ là bạn. Bây giờ xảy ra chuyện, cháu lập tức lộ rõ chân tướng. Bác đã nói rồi, không phải người Tiêu gia, bác sẽ không giúp”

Vừa nghe đến vấn đề này, Tiêu Thu Phong lập tức ngậm miệng. Chuyện rất đơn giản sao lại trở nên phức tạp thế chứ.

“Tập đoàn Tam Tinh, cuối tuần sẽ đối phó giúp cháu. Phải cho bọn chúng một bài học để bọn chúng biết không nên quên tổ tông của mình”

Tiêu Thu Phong không nói gì nữa, nhưng Bàn Tay Vàng còn chưa nói xong. Tiêu Thu Phong thật sự ngại không muốn nghe nữa liền đưa điện thoại cho Thiên Nhan Duyệt ở bên cạnh. Tiêu Thu Phong cười nói: “Tiểu Duyệt, lại đây, có người muốn nói chuyện với em. Em nói với bác ấy nhé”

Thiên Nhan Duyệt rất khó hiểu, bác của Tiêu Thu Phong tìm nàng nói chuyện. Chẳng lẽ... chẳng lẽ bọn họ biết tâm ý của mình, nhưng điều này sao có thể chứ.

Tiêu Thu Phong không giải thích, lập tức đưa điện thoại cho Thiên Nhan Duyệt rồi rời đi uống rượu.

Nhưng khi Thiên Nhan Duyệt nghe được giọng nói kia, hoảng sợ kêu lên: “Bác Tiêu, là bác?”

Ông già vừa nghe rất cao hứng, cười nói: “Thì ra là Tiểu Duyệt. Xem ra các cháu phát triển nhanh thật, ở chung một phòng rồi hả”

Thiên Nhan Duyệt xấu hổ đến độ khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng lên. Đúng là ở cùng một phòng nhưng đây là vì bảo vệ nàng. Hơn nữa mấy ngày nay bọn họ cũng chưa làm gì.

“Bác Tiêu, bác không nên hiểu lầm, bọn cháu không làm gì hết. Bác Tiêu, bác và Tiêu đại ca...” Đến tận bây giờ nàng vẫn rất kỳ quái tại sao mình lại được đối xử tốt hơn người khác rất nhiều.

“Đến bây giờ vẫn chưa nói cho cháu. Thực ra bác là bác trai của thằng nhóc Thu Phong này. Thực ra nó mới là ông chủ, ông già này chỉ làm thuê cho nó mà thôi, làm bác làm trâu làm ngựa nhưng ngay cả một lời an ủi cũng không có. Tiểu Duyệt, cháu phải an ủi bác đó”

Thiên Nhan Duyệt không nói gì, thật sự là không biết nói gì. Thì ra ông chủ sau lưng lại là Tiêu đại ca. Nghĩ đến chuyện ở HongKong năm trước, nàng đến tận bây giờ vẫn còn dở khóc dở cười. Thì ra Tiêu đại ca sớm đã giúp mình. Nhưng lại làm cho mình như vậy, thật đúng là không tưởng tượng nổi.

“Tiêu đại ca, anh là đồ xấu xa”

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, nàng đã thay đổi cách gọi Bàn Tay Vàng từ “Bác Tiêu” thành “Bác. Thiên Nhan Duyệt dịu dàng an ủi nói: “Bác, bác không nên tức giận. Để lát nữa cháu bảo với anh Tiêu, người già không nên quá vất vả”

“Ừm, bây giờ mới đúng. Tiểu Duyệt, cháu cũng phải cố gắng đó. Cơ hội tốt như vậy, cháu tuyệt đối không được bỏ qua. Hơn nữa thằng này ưa mềm không ưa cứng. Cháu nhất định phải đối phó nó, khóc, làm nũng. Lần sau gặp mặt, bác tặng lì xì cho cháu”

Thiên Nhan Duyệt rất xấu hổ, tay nắm chặt điện thoại không nói nên lời. Nhưng là ông già lại coi như không cảm giác được gì, chào tạm biệt rồi cắt điện thoại.

Bởi vì ngoại trừ Thiên Nhan Duyệt, ông ta còn có một phát hiện mới, đó chính là Lâm Thu Nhã mà Tiêu Thu Phong giới thiệu. Ông ta đã quan sát người phụ nữ này khá lâu, đây quả thật là một thiên tài buôn bán.

Chẳng qua làm ông ta hứng thú không phải điều này. Thiên tài kinh doanh, lúc nào ông ta cũng có thể bồi dưỡng ra được. Ông ta thay đổi tâm tư là bởi vì trong lúc vô tình phát hiện Lâm Thu Nhã đang ngắm ngó nhìn một bức ảnh. Mà đó lại là bức ảnh chụp thằng nhóc Tiêu Thu Phong. Điều này làm cho ông ta suy nghĩ miên man.

Tiêu gia rất đơn bạc, ông ta giờ phút này ngoại trừ chuẩn bị lực lượng cho Tiêu Thu Phong, thì còn một việc càng quan trọng hơn đó là tìm nhiều phụ nữ cho hắn. Nếu không vương quốc Long Đằng khổng lồ này chẳng phải không có ai kế thừa sao.

Tiêu Thu Phong đâu biết rằng ông bác lại có suy nghĩ kỳ quái này. Từ bên ngoài uống rượu về thấy Thiên Nhan Duyệt đang lặng lẽ đứng chờ người ra. Hắn có chút kỳ quái, dáng vẻ của cô bé này có chút là lạ.

“Tiểu Duyệt, em sao vậy. Không phải bác anh trêu em nên em giận đó chứ”

Khuôn mặt đỏ bừng bởi vì hốt hoảng càng thêm đỏ hơn. Thiên Nhan Duyệt lao vào lòng Tiêu Thu Phong, lí nhí nói: “Tiêu đại ca, anh có thích Tiểu Duyệt không?”

Sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì?

“Đương nhiên là thích. Tiểu Duyệt, em không nhìn xem, bên ngoài có bao nhiêu người hâm mộ em. Nếu ai mà không thích em, vậy chính là thằng mù”

Thiên Nhan Duyệt cười nói: “Anh không gạt em chứ?”

Tiêu Thu Phong gật đầu. Cô bé này sao lại mất tự tin như vậy. Siêu sao Thiên Nhan Duyệt với sự ôn nhu dịu dàng của phụ nữ phương Đông, vẻ hồn nhiên ngây thơ tạo thành phong cách riêng biệt trong làng giải trí. Điểm này rất nhiều người thừa nhận.

Phụ nữ như vậy có ai là không thích chứ?

Thiên Nhan Duyệt mừng rỡ nói: “Em biết, anh nhất định thích em. Tiêu đại ca, vừa nãy em đã đáp ứng bác. Bác nói...”

Nàng còn chưa nói xong, Tiêu Thu Phong đã biến sắc. Bác thường xuyên nói những lời không nên nói, đâu thể coi là thật chứ.

“Tiểu Duyệt, không cần phải để ý lời nói ông già đó. Có việc có thể tìm bác ấy hỗ trợ. Nhưng nếu không có việc thì không nên tìm bác. Bác ấy hay nói lung tung lắm”

Tiêu Thu Phong không hề lưu tình phê phán. Có trời mới biết trên đời có bao nhiêu người muốn được nói chuyện với Bàn Tay Vàng mà không có cơ hội. Tiêu Thu Phong thì hay rồi, coi lời của Bàn Tay Vàng thành nói lung tung.

Chẳng qua đây là đối với người ngoài mà thôi. Nhưng đối với người thân của mình, quá quan tâm sẽ thành nói nhiều.

“Nhưng Tiểu Duyệt đã đáp ứng. Bác bảo em làm, làm con dâu Tiêu gia. Còn nói sẽ tặng lì xì cho em. Anh, bác nhiều tiền như vậy, lì xì hẳn là không ít nhỉ”

Tiêu Thu Phong suýt ngất, sờ sờ trán, hình như vừa nãy uống hơi nhiều nên tai nghe lằm ròi.

“Tiểu Duyệt, em nói gì vậy. Anh không nghe rõ”

Thiên Nhan Duyệt hình như biết được tâm tư của Tiêu Thu Phong. Nàng vốn luôn nhút nhát nhưng giờ phút này lại trở nên dũng cảm. Giang tay ra ôm lấy cổ Tiêu Thu Phong. Đôi môi đỏ mọng ướm át đã dán chặt vào miệng hắn.

Nàng đã cố gắng chịu đựng, đã từng cố thử quên đi, nhưng nàng không làm được.

Sự xuất hiện của Ruth làm cho nàng đau lòng, nhưng lại mừng rỡ. Bởi vì đã cho nàng một lý do để theo đuổi.

Từ trước đến nay, nàng đều biết người phụ nữ của Tiêu Thu Phong là Liễu Yên Nguyệt. Bởi vì không làm cho Yên Nguyệt đau lòng nên nàng cố gắng khống chế bản thân, không muốn hạnh phúc của mình lại được xây dựng trên nỗi đau của người khác.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại có người phụ nữ khác. Nếu đã có tiền lệ, nàng đương nhiên không thể nào buông tha. Đặc biệt vừa nãy bác đã nói làm cho nàng tỉnh ngộ. Tình yêu và hạnh phúc phải dũng cảm theo đuổi mới có.

Nụ hôn nhẹ nhàng tan đi, mặt ngọc của nàng vừa xấu hổ vừa hạnh phúc. Bây giờ nàng rốt cuộc đã dũng cảm làm theo trái tim mách bảo.

“Tiêu đại ca, em thích anh, em yêu anh. Em yêu anh từ lâu lắm rồi”

Trong phòng yên lặng, đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay vang dội. Ruth đang cười cười đi tới. Đi phía sau nàng chính là Tư Mã Lạc và đám Lý Cường Bình. Xem ra nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp của Tiêu Thu Phong, đám người Lý Cường Bình đã đến.

“Tiểu Duyệt, đáng lẽ em nên nói ra từ lâu rồi. Chịu đựng lâu như vậy rất khổ đó” Ruth nói mang theo vài phần chúc phúc. Bởi vì nàng hiểu rõ tâm trạng đó.

Mà Tư Mã Lạc lại nhìn vào Thiên Nhan Duyệt như một con chim nhỏ đang tựa vào lòng Tiêu Thu Phong, thở dài nói: “Lão đại, nói ra thật bội phục mày. Tư Mã Lạc tao bội phục nhất là mày. Trong Đông Nam tứ đại công tử, số mệnh thật là khác nhau. Ông trời thật bất công”

260. Chương 260: Tình Yêu Không Lùi Bước

Có một số việc Tiêu Thu Phong sớm đã biết. Tình cảm của Thiên Nhan Duyệt, từ lúc ở Hongkong Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được. Nhưng lúc đó có cả Vũ và Liễu Yên Nguyệt nên hắn không dám suy nghĩ miên man.

Yêu và không yêu. Chính Tiêu Thu Phong cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Chỉ là ngày đó nghe được nhân vật chính là Thiên Nhan Duyệt, hắn lập tức quên đi. Bọn họ chỉ là bạn bè bình thường.

Về phần quan tâm có lẽ đã vượt xa tình bạn.

Mà giết chóc lúc này bởi vì Thiên Nhan Duyệt đã bị ủy khuất. Tiêu Thu Phong chưa bao giờ tức giận như lúc này. Hắn muốn giết tất cả những kẻ đã làm nhục nàng.

“Tiểu Duyệt, em đã lớn rồi, không nên tùy tiện nói như trẻ con, miễn cho mọi người hiểu lầm” Tiêu Thu Phong có thể tiếp nhận Ruth, cũng có thể tiếp nhận Phượng Hề, thậm chí có thể tiếp nhận Thanh Bình Nhi mới chỉ gặp một lần. Nhưng Thiên Nhan Duyệt quá hồn nhiên, ngây thơ. Hắn không muốn làm nàng đau khổ.

Có lẽ chỉ là cảm xúc trong nháy mắt, nhưng cả đời rất dài.

Nước mắt không thể kìm nổi mà rơi ra. Nhìn gương mặt bình tĩnh của Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt thật sự không thể nghĩ ra. Nàng đã bỏ đi sự xấu hổ của một cô gái, nói rõ cho hắn biết. Nàng yêu hắn, tại sao hắn lại không có một chút xúc động nào, hoặc là vui mừng gì. Chẳng lẽ nàng không đáng được hắn yêu sao?

Nàng là Thiên Hoàng mà, được vô số người theo đuổi.... Nhưng trong lòng nàng lại rất cô đơn. Trong giấc mơ mỗi đêm của nàng chỉ có một bóng hình. Hơn một năm qua nàng luôn sống trong giấc mơ đó, nàng vẫn bị dày vò hành hạ.

“Tiêu đại ca, em đã lớn, biết mình đang làm gì. Anh có thể không yêu em, nhưng anh không có quyền cấm em không được yêu anh. Tiêu đại ca, cảm ơn anh đã làm nhiều điều như vậy vì em. Cho dù không thể ở bên cạnh anh, nhưng trong lòng em vĩnh viễn chỉ có mình anh”

Thiên Nhan Duyệt cố không làm cho nước mắt chảy xuống, khuôn mặt thê lương có đôi chút vô lực, nàng từ từ rời khỏi lồng ngực ấm áp đó. Nàng cố gắng mỉm cười nói: “Mọi người nhất định có chuyện muốn nói. Em vào phòng trước”

Vẻ buồn bã của nàng làm cho Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa đã mở miệng an ủi. Nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng. Nhìn theo bóng lưng của nàng, cánh cửa đã đóng lại. Mùi hương trên cơ thể nàng vẫn còn đây, nhưng tâm trạng của nàng đã khác.

Tất cả mọi người có chút e ngại, người mở miệng đầu tiên chính là Ruth: “Ông xã, Nhan Duyệt có gì không tốt chứ. Sao anh lại làm cho cô ấy đau khổ như vậy?”

Người đàn ông này đúng là người mà nàng yêu nhất. Nhưng đáng tiếc, người đàn ông này thật sự không biết được lòng dạ phụ nữ. Có đôi lúc làm như vậy sẽ làm cho người phụ nữ đau khổ nhưng càng yêu nhiều hơn. Tâm trạng của Thiên Nhan Duyệt lúc này, nàng có thể hiểu.

Tư Mã Lạc cau mày, mặt nhăn nhó như mướp đắng. trong lòng đang tự hỏi nếu như có một cô gái như Thiên Nhan Duyệt nói yêu hắn, thì đừng nói là vợ hắn mà dù cho tất cả mọi người trên thế giới này không đồng ý, hắn cũng sẽ không từ chối. Cho dù mất đi tất cả những người phụ nữ như Thiên Nhan Duyệt có thể làm cho đàn ông chấp nhận trả giá. Nhưng Tiêu Thu Phong sao lại từ chối.

Đám Lý Cường Bình và Thiết Trụ cũng đang thầm than trong lòng. Nhưng bọn họ không có quyền lên tiếng.

Tiêu Thu Phong cười hào sảng, nói: “Bởi vì cô ấy quá thiện lương, quá tốt, cho nên anh hy vọng cô ấy sống hạnh phúc cả đời. Ruth, em cũng biết anh có không ít phụ nữ mà”

Mọi người trầm ngâm không nói. Nếu như lý do này mà buông tha một người phụ nữ như vậy thì không biết có bao nhiêu người đàn ông có thể làm được.

“Tiêu thiếu gia, chúng tôi lần này mang theo hơn một ngàn người đến đây, chia làm ba đợt tiến vào. Nhóm cuối cùng muộn nhất là chiều mai có thể đến được Seoul. Anh muốn chúng tôi làm gì?”

Thiết Trụ đã mở miệng. Lúc trước cả người hắn đầy sát khí, giờ đã dần dần biết mất. Điều này đại biểu hắn đã tiến bộ.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại nhìn Tư Mã Lạc: “Đã tìm được địa điểm chưa?”

Tư Mã Lạc trả lời: “Đương nhiên đã tìm được. Chẳng qua nghe nói những người này rất mạnh. Thu Phong, mày có chắc chắn không?”

Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối chắc chắn cả. Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói: “Thử là sẽ biết”

Ruth thấy Tiêu Thu Phong sắc đá như vậy, không khỏi hừ một tiếng, không tham dự vào việc này mà tiến tới gõ cửa phòng Thiên Nhan Duyệt.

Thiên Nhan Duyệt đang ngồi bên cạnh cửa sổ, quay lưng về phía cửa. Giờ phút này thân thể mềm mại yếu ớt của nàng đang không ngừng run lên. Không cần đi tới, Ruth đã biết Thiên Nhan Duyệt đang khóc. Thực sự gặp phải chuyện này thì dù là nàng cũng sẽ khóc.

Tiếng mở cửa Thiên Nhan Duyệt cũng nghe được. Nàng nhanh tay lau nước mắt. Nàng không muốn làm khó Tiêu Thu Phong. Chỉ cần hân vui vẻ, nàng có thể thừa nhận tất cả.

Nhưng khi nàng quay mặt lại, vì nước mắt nên mặt nàng trông rất bơ phờ. Nàng càng ra vẻ kiên cường thì càng là cho người ta thương xót.

“Chị Ruth, em không sao đâu. Chị yên tâm, mai mọi chuyện đều sẽ ổn”

Ruth lắc đầu bất đắc dĩ, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nàng, nói: “Được rồi, Nhan Duyệt, muốn khóc thì khóc đi. Nhìn mặt em thế này còn có thể giấu được ai chứ. Năm đó chị cũng vậy, bị người đàn ông xấu xa này hành hạ bao năm”

Nghĩ lại bọn họ từ đối thủ trở thành tình nhân, quá trình đó đã trải qua vô vàn sóng gió mới có thể có được. Đến lúc đó Ruth mới hiểu thì ra trước kia trong lòng nàng đã có hình bóng của người đàn ông này. Chỉ là tính cách đáng hận đó làm cho nàng không muốn thừa nhận mà thôi.

Thiên Nhan Duyệt lắc đầu: “Không em không khóc, không khóc... hu...”

Nàng đã cố gắng kìm nén nhưng cuối cùng vẫn không thể khống chế sự đau lòng. Giống như một thiên sứ đang vui vẻ trong nháy mắt bị từ chối, bị đẩy vào trong địa ngục. Cuộc sống tương lai chỉ là một màu đen tăm tối.

Ruth vỗ vỗ vai nàng, nói: “Nhan Duyệt, đừng quá đau lòng. Thực ra không phải Phong không thích em. Chỉ là cảm thấy không thể mang đến cho em những điều em muốn. Anh ấy còn chưa hiểu được mong muốn của em”

Thiên Nhan Duyệt ngẩn người. Nàng cần gì? Nàng chỉ cần tình yêu.

“Em cũng biết. Trong nhà, Phong còn có Liễu Yên Nguyệt, ở đây còn có chị. Nghe nói còn có Phượng Hề và Vũ. Chị không quan tâm, nhưng em phải suy nghĩ cẩn thận”

Nước mắt của nàng lại rơi lên đôi má. Thiên Nhan Duyệt nói: “Chị Ruth, từ lúc em thích Tiêu đại ca đến nay, em vẫn không mong ước gì nhiều. Em chỉ hy vọng anh ấy để ý đến em, mà em cũng có thể thường xuyên nhìn thấy anh ấy, ở bên anh ấy, chăm sóc cho anh ấy là đủ rồi. Em thật sự không nghĩ nhiều như vậy”

“Em sẽ không hối hận...”

“Sao em lại hối hận chứ. Chẳng qua bây giờ hối hận hay không cũng có tác dụng gì nữa?” Tiêu đại ca căn bản không thích nàng. Đến tận bây giờ chỉ là tình yêu đơn phương của nàng.

Ruth cười nói: “Vẫn có cơ hội. Nhan Duyệt, nếu như thật sự em đã quyết định, vậy hãy làm cho mình không còn đường lui đi”

Khi Ruth nói ra suy nghĩ của mình, Thiên Nhan Duyệt giật mình hỏi: “Như vậy có thể được không? Tiêu đại ca có thể giận em không?”

“Không, Phong lúc đầu sẽ hơi giận nhưng nghĩ ra sẽ khác. Hơn nữa, chuyện này ông già kia nhất định sẽ giúp em. Ông ấy còn là bác của ông xã, rất có trọng lượng. Chẳng qua như vậy em sẽ phải mất đi rất nhiều thứ”

Thiên Nhan Duyệt gật đầu. Nàng biết rõ hậu quả nếu làm như vậy, nói: “Không sao. Thực sự em cũng đã không còn muốn làm một siêu sao. Nếu như thật sự có thể ở bên cạnh Tiêu đại ca. Em hy vọng mình sẽ là một người phụ nữ bình thường”

“Được rồi. Chúng ta gọi điện thương lượng với ông già một chút. Chờ sau khi giải quyết xong chuyện ở đây, truyền tin tức ra ngoài. Sau đó em nhất định phải mặt dày đi theo Phong. Tốt nhất là cứ ở lại trong Tiêu gia không chịu đi, như vậy không phải là xong sao”

Thiên Nhan Duyệt không khóc nữa. Nhưng chuyện này đúng là xấu hổ. Hơn nữa nếu như để người nhà biết được nàng lại tự động dâng tặng cho một người đàn ông. Không biết người nhà có mắng nàng là đồ không biết xấu hổ không?

Suy nghĩ rất nhiều khả năng nhưng sức hấp dẫn đó vẫn làm nàng gật đầu đồng ý. Đây là nàng đánh cuộc cho tương lai của mình. Trong lòng nàng vẫn luôn tin rằng Tiêu đại ca nhất định quan tâm đến mình.

Ở bên ngoài, Tư Mã Lạc đã lấy ra một tấm bản đồ đặt lên bàn. Đây là bản đồ về nơi ở của cao thủ dị năng nước M. Tất cả các tuyến đường, đường hầm đều được thể hiện rõ ràng.

Thực ra theo ám chỉ của Tư Mã Lạc, đẳng cấp lập biệt sắp đối phó với những người này cũng rất hưng phấn. Nếu như đám cao thủ này bị giết thì tình hình sẽ càng lúc càng xấu đi. Kết quả cuối cùng, tổng thống sẽ làm chuyện này càng lúc càng to lên, mất đi lòng dân.

Cho nên ngoại trừ bản đồ còn đưa ra đề tương đối. Đương nhiên đề nghị này Tư Mã Lạc đều nói hết ra cho Tiêu Thu Phong.

Còn có làm như vậy hay không đương nhiên phải do Tiêu Thu Phong quyết định: “Tổ dị năng tuyệt đối đều là cao thủ. Lực lượng của bọn họ cũng rất thần bí. Cho nên lúc đối địch, các anh nhất định phải cẩn thận. Phải một đao giết chết, không được dùng đao thứ hai”

Gần người chém giết, đám cao thủ dị năng có lẽ không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng là đám dị năng được nước M coi trọng nhất đúng là có điểm lợi hại. Ví dụ như thân thể nhẹ như yến, nhảy cao ba trượng. Mà có những dị năng có thể luyện hóa hỏa nguyên tố, toàn thân toàn lửa, nếu bị dính vào không chết cũng bị lột da.

261. Chương 261: Dị Năng Chi Chiến

Thần binh chiến đội gồm ba mươi người, nhưng lần này chỉ có mười người đến đây. Trung Đông gần đây cũng không quá yên bình. Mặc dù Ma Quỷ lúc này hoàn toàn xứng đáng là thế lực lớn nhất ở đây. Thực lực bành trướng đến độ ngay cả Tanks cũng không dự đoán nổi. Nhưng còn hai đối thủ lớn đang nằm đó, đây là mối nguy hiểm rất lớn.

Tiêu Thu Phong đã nói qua: “Người không ngăn ta, ta không ngăn mày” Cho nên Ma Quỷ ở Trung Đông đều lấy tám chữ đó làm phương châm, chỉ chú trọng phát triển mà không gây sự.

Chẳng qua đội ngũ do mười người bọn họ dẫn đến đây lại là tinh anh cường hãn nhất của Ma Quỷ. Lấy một chống mười tuyệt đối không có vấn đề gì. Hành động tối nay chỉ thuộc về bọn họ. Cao thủ dị năng của nước M là một trong ba vệ đội cấp đặc biệt đứng đầu thế giới. Dù là tinh anh lính đánh thuê Ma Quỷ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Hơn nữa trận chiến này cần tốc chiến tốc thắng. Tiêu Thu Phong không để bọn họ tham gia mà ở đây đợi lệnh, chuẩn bị sẵn sàng. Vài ngày sắp tới bọn họ nhất định sẽ không buồn chán.

“Thu Phong, chúc mày thành công. Tao sẽ chuẩn bị mấy chai rượu chờ mày về ăn mừng” Đêm nay, Tư Mã Lạc tuyệt đối không thể nào ngủ được. Thực ra từ lúc thấy những cao thủ mạnh mẽ như Lý Cường Bình và Thiết Trụ, Tư Mã Lạc vô cùng hưng phấn.

Mặc dù hắn không biết hai người này cường đại như thế nào. Nhưng theo hắn thấy hai người này còn mạnh hơn nhiều so với vương giả trong quân đội. Hơn nữa mấy người đàn ông đi theo sau bọn họ trông rất bình thường nhưng mỗi người đều đầy sát khí. Lực lượng đó đã vượt qua sự nhận thức của hắn.

Hơn nữa sau khi nói chuyện với những người này, hắn đã biết được một vài thứ. Ở Trung Đông, Tiêu Thu Phong còn có một lực lượng càng cường đại hơn.

Nếu như đêm nay bọn họ có thể đánh bại cao thủ dị năng của nước M. Tư Mã Lạc biết có vài điều hần lập tức phải báo về cho gia tộc biết. Muốn cho ông biết rằng Tiêu Thu Phong chỉ có thể làm bạn, tuyệt đối không thể trở thành kẻ thù. Bởi vì không ai có thể đánh bại Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong đương nhiên không biết suy nghĩ của Tư Mã Lạc. Đối với hần mà nói, cao thủ dị năng nước M là ân oán của cuộc đời. Lần này có được cơ hội, hần nhất định không thể bỏ qua.

Trong lúc vô ý lộ ra tin tức, Tiêu Thu Phong chính là muốn cho Tư Mã Lạc biết để báo về cho gia tộc. Để cho Tư Mã gia tộc lựa chọn và biết được hậu quả nếu như đối đầu với hần.

Hành động lần này Ruth vốn bị gạt ra bên ngoài. Nhưng Ruth rất kiên trì, bởi vì Đồ Thần năm trước có ba sát thủ đỉnh cấp chết trong tay đội dị năng. Nàng là thủ lĩnh của Đồ Thần, mối thù này đương nhiên phải trả. Cho nên nàng từ chối ý tốt của Tiêu Thu Phong.

Thực ra Ruth là sát thủ đứng thứ ba trên thế giới, lực lượng được Thiên Mệnh truyền lại. Nếu so sánh với đám Lý Cường Bình và Thiết Trụ, nàng tuyệt đối không cần quá lo lắng. Nhưng nàng lại là người phụ nữ của Tiêu Thu Phong. Trong lòng Tiêu Thu Phong, hần quan tâm nàng nhiều hơn.

“Ông xã, anh yên tâm, em nhất định không làm vướng bận anh. Anh cứ việc làm chuyện của mình”

Lực lượng vệ đội đứng đầu thế giới, ngoại trừ tổ dị năng của nước M, lang nhân của nước E. Long Tổ của Trung Quốc cũng coi như một trong số đó.

Tiêu Thu Phong biết dù không địch lại thì chạy trốn cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa nếu nàng đã nói đến như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không còn gì để khuyên nữa, chỉ có thể đồng ý.

Bóng đêm tầm tối, gió mát thổi qua mang theo mùi của biển. Đêm nay không có trăng, không có sao, ở nơi tầm tối như dưới đáy vực sâu này có mười mấy bóng người đột nhiên xuất hiện rồi biến mất. Nhưng không kinh động bất cứ ai. Ngay cả mật thám giám sát suốt ngày đêm cũng không cảm nhận được gì.

Theo bản đồ, mấy người đã đi tới địa điểm tập hợp dự kiến. Đội viên Thần binh chiến đội đã sớm đến nơi, chuẩn bị triển khai hành động.

Không cần bịt mắt, chỉ cần giết chóc, tốc chiến tốc thắng.

Để được cao thủ dị năng hỗ trợ, nước H đã dùng rất nhiều ưu đãi. Một trang viện, sáu biệt thự, mười mấy cao thủ dị năng đều ở hết nơi đây.

Ngoại trừ các trạm canh gác ở cửa, nơi này rất yên tĩnh. Xem ra có lẽ tự tin vào bản thân nên những người này không cần nhiều người bảo vệ.

Mấy lính gác chỉ trong vòng vài giây đồng hồ đã bị thần binh giết hết, không có một âm thanh nào phát ra.

Mắt Thiết Trụ lóe lên, động tác nhanh nhất. Hần là người đầu tiên nhảy lên tường. Một cơn gió bất thường đột nhiên xuất hiện. Tiêu Thu Phong không kịp cảnh báo. Trong đầu hần truyền đến một loại rung động mãnh liệt. Xem ra đám cao thủ này không hề đơn giản. Bọn chúng không ngờ lại bố trí kết giới không khí cao cấp. Chỉ cần có vật lạ xâm nhập sẽ xuất hiện âm thanh cảnh báo. Mà âm thanh này chỉ có người bố trí mới cảm nhận được.

Cho nên Thiết Trụ vừa hạ xuống đất, trong một căn biệt thự gần đó đã xuất hiện một người đàn ông cao to, con mắt hờn lại như người chết. Hần nhìn chăm chăm vào Thiết Trụ, quát lớn: “Ai?”

Thiết Trụ mặc dù đã rất cẩn thận nhưng hần vẫn không cảm nhận được kết giới rung động. Thấy mình đã bị phát hiện liền không buồn giấu diếm, nhảy ra, hét lên: “Đưa mày lên gặp thượng đế”

Lời nói vừa ra nhưng thân hình như bị kim hãm lại. Giống như trước người xuất hiện một cái lưới vô hình ngăn cản Thiết Trụ đi tới. Thân hình khẽ mượn lực nhảy lên thật cao đến tận lan can. Nhưng người đàn ông kia đã không thấy đâu.

Không chỉ có như vậy, Thiết Trụ cảm nhận không khí rất nóng. Tiêu Thu Phong từ xa đã hét lên: “Đó là nguyên tố chi lôi, xuống mau”

Ngay khi Thiết Trụ bay lùi lại, lan can đã nổ tung, đá vụn bay khắp nơi. Biển trang viên yên tĩnh này trở nên náo nhiệt.

Lúc này trong căn biệt thự đã xuất hiện mười mấy người. Về mặt lạnh lùng một ít nhưng không khác gì người bình thường. Nhưng Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được các loại lực lượng khác nhau trên cơ thể bọn họ.

“Mày là ai, không ngờ lại biết nguyên tố chi lôi?” Người đàn ông vừa đứng trên lan can giật mình nói. Tài liệu về tổ dị năng, cả đất nước chỉ có mình tổng thống mới được quyền kiểm tra. Người ngoài không thể nào biết được.

Tiêu Thu Phong đương nhiên không biết tài liệu đó. Nhưng hắn biết là do hắn đã từng ném qua nguyên tố chi lôi.

“Nếu như tao không đoán sai, bọn mày chính là nguyên nhân làm cho Seoul hỗn loạn. Hôm nay bọn mày tự chui đầu vào lưới làm tao bớt phiền phức. Nguyên tố chi giới, không cho chúng thoát.

Trong đám cao thủ dị năng có một lão già thân hình gầy gò đi ra. Nhìn không ra hắn rốt cuộc già như thế nào, người cao có một mét sáu, cầm cây gậy gỗ trong tay trông khá uy nghiêm.

“Diệt thể chi tượng” Tiêu Thu Phong cảm nhận được cây gậy này chính là vũ khí dị năng suýt lấy mạng hắn năm nào.

Lão già cười đắc ý, đôi mắt như không có con ngươi nhìn chằm chằm vào Tiêu Thu Phong, âm trầm nói: “Người tuổi trẻ, mày biết không ít đó. Chẳng qua đêm nay bọn mày có đến mà không có về”

“Là mẹ mày đó” Lý Cường Bình tức giận, thân hình như điện, vung tay thành quyền. Quyền này đánh thẳng lên trên đầu lão già như thiên lôi, sắc bén không gì sánh nổi.

Cây gậy của lão già hơi động, vung lên trên đỉnh đầu. Một quyền của Thiết Trụ dù là một tấm thép dày chục phân cũng có thể phá vỡ, không ngờ đánh vào cây gậy cứng rắn này lại như đánh phải thiên thạch, không có một chút tác dụng nào. Mà ngược lại, Lý Cường Bình bị lực phản chấn cường đại làm cho lui lại hơn mười bước.

Một chiêu này chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được sự huyền diệu của lực lượng dị năng này. Thân hình lóe lên hóa thành gió, gió không một tiếng động, giọng nói của hắn vang lên: “Giết”

Tiêu Thu Phong thật không ngờ tối nay lại gặp phải Phú Lâm Ba là người được toàn bộ tổ dị năng cung kính xưng là dị năng chi phụ.

Dị năng mặc dù đều là trời sinh, hơn nữa sau này còn trải qua khổ luyện nhưng cũng có mạnh có yếu. Có dị năng không có lực sát thương. Giống như nguyên tố lực vừa rồi toàn bộ chỉ dùng để vây khốn kẻ địch chứ không thể nào làm cho kẻ địch bị thương.

Mà lực lượng của Phú Lâm Ba lại rất cường đại. Nếu như nói trong Long Tổ, Tam Long Thần Tướng là tông sư. Vậy Phú Lâm Ba chính là tông sư của tổ dị năng nước M.

Cây diệt thể chi tượng kia, có người nói còn chưa từng thất bại.

Mười thần binh đã xông vào. Mà Ruth cũng rút tể kiếm ra, bay lượn xung quanh, tìm được đối thủ của nàng. Đó là một dị nhân với ngón tay như chó sói. Mỗi một chiêu đều mang theo sát khí ngập trời, đầy hung tàn và dã tính.

Tiêu Thu Phong lần đầu tiên biết được thân pháp của Ruth linh hoạt đến như vậy. Có lẽ vì là sát thủ nên thân thể của nàng thay đổi rất quỷ dị, ẩn giấu trong bóng đêm nên căn bản không thể nắm bắt hành tung của nàng. Khiến cho mọi công kích của tên dị năng kia không có tác dụng.

Mới qua mấy chiêu tên dị năng đã bị thương mấy chỗ. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng người đầy máu, trông rất ghê rợn.

thôi nghĩ về ăn cơm đã

262. Chương 262: Dị Năng Đấu Võ Thuật Trung Quốc

Bởi vì có rất nhiều cao thủ dị năng sau mỗi lần lực lượng bộc phát đều cần có thời gian. Mặc dù loại lực lượng đặc biệt này không dễ đối phó nhưng có thể cho hắn cơ hội phát ra dị năng.

Trong những người này có hai cao thủ ngũ hành. Thân hình như gió, cuốn lấy Lý Cường Bình và Thiết Trụ. Lực lượng dị năng này không quá cường đại nhưng bởi vì không nắm bắt được thân hình bọn họ nên mỗi một chiêu cũng không đánh được vào ai.

Một loại quang mang màu nhũ từ từ tiết ra, bao phủ thân hình nhỏ gầy của Phú Lâm Ba. Hắn lúc này trông như một pho tượng bằng ngọc thạch. Mà Diệt thể chi trượng trong tay ông ta cũng mang theo lực lượng hủy diệt cường đại, đọng lại trong không trung làm cho người ta hô hấp khó khăn.

Tiêu Thu Phong không hề khách khí, thân hình đến gần. Hai lực đạo tâm đã tiện tay phát ra. Phú Lâm Ba vung trượng lên đỡ. Mặc dù không bị thương nhưng thân hình hắn cũng lui về phía sau ba bước. Xem ra nếu như không phải dựa vào cây trượng này thì hắn sẽ càng chật vật hơn.

Hiện trường truyền ra một tiếng kêu thảm thiết biểu hiện một cao thủ dị năng đã bị giết.

Phú Lâm Ba cũng cảm nhận được. Hắn hừ lên một tiếng, vung trượng lên, phát ra lực dị năng bài sơn đảo hải giống như một chiếc quạt máy cuốn bay cỏ trong trang viện vào cơn lốc xoáy. Cây cối gãy đổ, ngay cả cánh cổng gần đó cũng bị gió tập kích làm cho vỡ nát. Thân hình Tiêu Thu Phong chuyển động ngược lại, vũ phách chi lực đã được đưa vào trong tay, ngay cả tay áo cũng bị kim quang bao phủ. Tay nắm lại thành quyền, lực lượng kinh thiên động địa được phát ra.

Một quyền này đánh mạnh lên trên thân trượng. Thân trượng đúng là cực phẩm, năng lực chống cự kinh người. Nhưng Tiêu Thu Phong lại dùng đến chiêu Cách sơn đả ngư, không tạo thành lực phản chấn mà cổ lực lượng cường đại lại này thông qua cây trượng truyền lên người Phú Lâm Ba.

Hai chân lún vào sâu trong đất. Phú Lâm Ba mặc dù không lùi lại nhưng hai chân đã mất đi cảm giác. Lực lượng của Tiêu Thu Phong, Lý Cường Bình vĩnh viễn không thể nào sánh bằng. Mới tiếp một quyền này, Phú Lâm Ba đã phân ra cao thấp.

Cây trượng trong tay được vung lên, biến thành liễu kiếm, biến thành dây thừng. Nó có thể biến thành bất cứ vũ khí nào mà Phú Lâm Ba nghĩ ra. Làm cho kẻ thù bị thương ở giây phút không ngờ đến nhất.

Nếu như không phải là Tiêu Thu Phong thì đúng là không ai có thể còn mạng thoát khỏi cây trượng trong tay hắn. Sự lợi hại của lão già này hầu như đã vượt quá phạm trù dị năng. Hắn được xưng là dị năng chi phụ không phải không có lý.

Một tiếng nổ lớn vang lên, nơi đây trở nên lộn xộn. Âm thanh truyền đi rất xa. Tiêu Thu Phong biết không bao lâu nữa sẽ có rất nhiều quân đội đến đây. Mà Phú Lâm Ba quần lấy hắn, đúng là nhằm vào chỗ khó của người. Hướng hồ nơi này bị lưới nguyên tố bao quanh nên người bình thường khó có thể đột phá.

Nếu như không nhanh chóng thu thập bọn họ, đến lúc bị quân đội bao vây càng khó thoát thân hơn.

“Long Phá Thiên” Tiêu Thu Phong hét lên một tiếng, tránh khỏi thế công mãnh liệt của Phú Lâm Ba, nhảy vút lên cao. Phú Lâm Ba dựa vào khả năng của mình nên thân pháp cực nhanh, gần như có thể ngự phong mà động. Đây là một trong những người lợi hại nhất mà Tiêu Thu Phong từng gặp.

Tâm pháp Long biến tam tuyệt vừa động, thân thể Thần Long không cho Phú Lâm Ba đuổi theo. Hắn không còn cách nào khác là dùng hai tay chắn trước mắt để tránh bị kim quang làm tổn thương, thân hình lui lại, ngẩng đầu lên. Một con Kim Long đang vung trảo, lớn tiếng rít gào lao về phía hắn.

“Long Thần” Long Thần một trong tam long thần bí và cường đại nhất của phương Đông, không ngờ lại được gặp ở nơi này. Nhìn người này còn rất trẻ, tuyệt đối không phải Long Thần. Nhưng lực lượng cường đại này chỉ mạnh hơn chứ không hề kém Long Thần.

Là dị năng thần bí nhất trên thế giới, hắn đương nhiên biết lực lượng nào trên thế giới có thể gây uy hiếp cho mình. Thần Long vừa xuất hiện, hắn đã kêu lên sợ hãi.

Tuy rằng chưa có cơ hội đánh một trận với Long Thần. Nhưng có rất nhiều tài liệu về Long Thần. Hắn vẫn tin rằng Long Thần là đối thủ lớn nhất của hắn. Mà bây giờ, tất cả kỳ tích không ngờ lại xuất hiện trên người Tiêu Thu Phong.

Vũ khí trong tay đã biến thành cây trượng dài ba trượng, biến ra các nhánh, rồi biến thành một cây xanh biếc. Thần Long chưa đến, Phú Lâm Ba đã biến mất trong thân cây.

Tiêu Thu Phong không hề suy nghĩ, thân hình vòng quanh gốc cây, ngọn lửa nóng rực thiêu đốt tất cả sinh cơ. Lá xanh không ngừng rơi xuống, mùa xuân chỉ diễn ra trong nháy mắt rồi hóa thành cuối thu. Không gian giữa hai người đã bị chia cách với bên ngoài, tiếng giết chóc ầm ĩ bên ngoài, bọn họ không hề nghe thấy.

Ở nơi đây chỉ có bọn họ.

Lá xanh rụng hết, thân cây chỉ còn cành trơ trụi. Khi Tiêu Thu Phong chuẩn bị đốt cháy thân cây thì cành cây đã biến thành kiếm, đón gió mà động, hình thành liễu kiếm.

Đây đúng là lực lượng dị năng như ảo thuật mà lần đầu tiên Tiêu Thu Phong nhìn thấy.

Mặc dù không cường đại nhưng lại rất quý dị làm người ta khó có thể đề phòng.

Long trào vung lên, trong không gian không ngừng phát ra tiếng “Đinh đinh” Những thanh kiếm bị đánh rơi liền biến thành cành khô rồi hóa thành tro bụi.

Mà giờ phút này, khí tức cường đại của Long Diệt Thiên đã cắn nuốt tất cả sinh mệnh. Lực lượng vũ chi phách của Tiêu Thu Phong được dung nhập vào trong long hình. Lực lượng Thần Long tăng lên, mỗi một chiêu, mỗi một thế đều được tăng cường vô tận.

Đây là đặc điểm tiềm tàng của vũ chi phách, có thể hấp thu lực lượng cần thiết từ trong chiến ý.

Kiếm bị đánh tan, thân cây biến mất. Đứng trước mặt vẫn là Phú Lâm Ba cầm cây trượng trong tay. Nhưng mặt hắn lúc này rất khó coi. Mái tóc dài đã bị đốt cháy một phần phát ra mùi khét lẹt. Nhìn qua rất chật vật.

Nhưng tia hận thù trong mắt càng thêm nồng nặc. Tiêu Thu Phong không thèm để ý đến sự oán hận đó. Lực lượng Long Diệt Thiên lại lao về phía Phú Lâm Ba. Cơn sóng cao vạn trượng trong nháy mắt bao phủ thân hình gầy yếu của lão già.

Nhưng cây trượng của hắn đã biến thành một con thuyền nhỏ. Phú Lâm Ba đứng im trên thuyền bất động. Nhưng hắn đã quên, Tiêu Thu Phong đã hóa thành Thần Long. Tất cả nơi này đều do Tiêu Thu Phong nắm giữ.

Sóng lớn không ngờ không đổ xuống, nó như bị một cái đinh giữ lại. Phú Lâm Ba bị cơn sóng biển đè lên không khỏi nặng nề rơi xuống.

Mà tam tuyệt của Long biến tam tuyệt là Long Biến đã hình thành Thủy Hỏa Chi Long, từ hai phía kéo tới, khí thế cường đại.

Cây trượng biến thành tám chấn. Phú Lâm Ba vốn bình tĩnh đã trở nên nôn nóng, mở miệng hét lớn.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, không gian của hai người bị nổ tung. Mấy người ở gần đó bị bắn bay ra ngoài. Ngay cả Lý Cường Bình cũng phải lui lại sáu bảy bước. Qua đó có thể thấy không gian do bọn họ hình thành cường đại đến mức nào.

Sau khi giao chiến với Tiêu Thu Phong, cả người Phú Lâm Ba run lên, miệng trào máu. Đôi mắt không còn người đen ngòm, hình thành một vẻ mặt quỷ quái.

Mặc dù không biết lão già muốn làm gì. Nhưng có thể khẳng định tiếp theo nhất định là một chiêu liều chết. Bởi vì vẻ điên cuồng đó làm cho Tiêu Thu Phong biết nguy hiểm đã cận kề.

Ảnh Tử thân pháp được thi triển đến mức tận cùng. Tiêu Thu Phong đã thấy được sự lợi hại của lão già này nên sẽ không cho hắn cơ hội. Đối với cao thủ dị năng mà nói giao chiến cận thân thì bọn họ giống như đứa trẻ, không chịu nổi một kích.

Phú Lâm Ba đang nhỏ giọng đọc chú ngữ. Một loại lực lượng màu lam nhẹ nhàng khởi động. Nhưng Ảnh Tử thân pháp của Tiêu Thu Phong đã được thi triển, lực lượng dung hợp đao tâm đã như những đóa hoa đào rơi xuống nhuộm đỏ những thanh đao, từng đợt, từng đợt phát ra.

Phú Lâm Ba phải né tránh nên không có thời gian đọc chú ngữ. Quang mang màu lam lập tức biến mất. Mà Tiêu Thu Phong đã tới trước mặt hắn, lực lượng căn bản nhất đã trực tiếp công kích, không ngừng nghỉ.

Dị năng là mượn lực lượng để sử dụng. Khi sử dụng đều cần một quá trình, dù cho có tác dụng của vũ khí dị năng thì Phú Lâm Ba cũng không thể nào nhanh như Tiêu Thu Phong. Chỉ sau mấy chiêu hắn đã thở hổn hển.

Máu không ngừng trào ra khoe miệng, bên dưới cổ nhiễm đầy máu.

Mà lực đao tâm không ngừng để lại những vết thương trên người hắn. Tầm chắn trong tay hắn liên tục ngăn cản cũng không kịp. Ngoài dị năng, hắn cũng chỉ được coi như cao thủ nhất lưu. Có lẽ lão già này đã quên lúc chiến đấu thì không có ai chờ hắn niệm chú ngữ.

263. Chương 263: Tự Hối

Cây trượng giơ lên mấy lần nhưng không có cơ hội sử dụng. Bởi vì chú ngữ vừa động, đao khí vô hình đã đánh tới. Hắn dù gan lớn đến đâu cũng không dám đón đỡ đao khí này.

Ngực đã trúng phải một quyền. Một quyền này làm lực phủ ngũ tạng của hắn đau nhức. Một ngụm máu phun ra, hắn biết mình đã bị thương.

Chỉ đáng tiếc lúc này tổ dị năng đã trở nên hỗn loạn, không ai có thể đến cứu viện. Huống hồ trong lòng bọn họ, Phú Lâm Ba được xưng là Dị năng chi phụ. Lúc này bọn họ đang trông đợi hắn giết chết đối thủ rồi đến giúp mình mà.

Tiêu Thu Phong thấy Phú Lâm Ba có ý bỏ chạy, đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội này. Hơn nữa đã nghe thấy tiếng súng ở phía xa xa, quân đội sắp đến nơi. Tiêu Thu Phong không thể kéo dài thời gian nữa.

Long Biên đối với Tiêu Thu Phong mà nói chỉ là tiện tay là phát ra được. Đây không giống như vũ khí dị năng cần phải mượn chú ngữ. Long thân vừa hiện, Phú Lâm Ba kêu lên kinh hãi, vội vàng niệm chú ngữ.

Nhưng lúc này Tiêu Thu Phong lại quá nhanh. Thân hình gầy yếu đã bị bốc lên, chuyển động như một con rối. Máu bắn tung tóe như nước.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ thân thể đang bay lượn kia. Đến khi Tiêu Thu Phong dừng lại thì Phú Lâm Ba đã biến mất đầu, người bị chém nát, vô cùng thê thảm.

Dùng hết toàn lực cuối cùng cũng giết chết lão già này. Tiêu Thu Phong vừa ổn định thân hình thì một đạo sấm sét đã đánh tới. Một cao thủ dị năng lôi lực tức giận xông tới. Bởi vì hắn ở gần Tiêu Thu Phong nhất nên thấy rõ tổ trưởng Phú Lâm Ba của mình đã chết rất thê thảm.

Tiêu Thu Phong hừ lạnh một tiếng. Có kinh nghiệm đối phó với Phú Lâm Ba nên hắn biết phương pháp đối phó với những cao thủ dị năng này. Thân hình vừa động, lôi lực chưa đến, hắn đã chặt đứt cổ tên này. Người khổng lồ đã chết, sấm sét không cần ngăn cản đã tự tiêu tan, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Mười mấy cao thủ dị năng trong nháy mắt đã chết mấy người. Ruth vẫn lo lắng cho người mình yêu, lúc này thấy Tiêu Thu Phong đã thoát hiểm, nàng vùng mạnh thanh kiếm trong tay lên. Tất cả móng vuốt của tên cao thủ dị năng đầu với nàng đã bị chém đứt.

Hơn nữa kiếm sắc bén trong nháy mắt đã đâm thủng yết hầu hắn. Máu phọt ra, mấy tiếng “Chi chi” khó hiểu vang lên. Tên cao thủ này đã ngã xuống.

“Đi” Một tiếng quát khê vang lên, ba cao thủ dị năng cuối cùng không dám đánh tiếp, chuẩn bị chạy trốn. Lý Cường Bình và Thiết Trụ lập tức đuổi theo.

Chỉ là những cao thủ dị năng này đã quên, xung quanh chiến trường đã được bố trí kết giới. Ba người bọn họ vừa xông tới, thân hình đột nhiên ngừng lại. Hơn nữa vừa quay người lui lại đã bị Lý Cường Bình đá trúng lưng, chết tại chỗ.

Mà người bị trúng quyền của Thiết Trụ không kêu lên một tiếng, nhưng miệng học máu, mắt đầy căm hận, từ từ ngã xuống. Có lẽ nội tạng đã bị quyền này đánh nát.

Cao thủ dị năng cuối cùng hoảng sợ đến độ quên cả sử dụng dị năng. Hắn bị ba thần binh vây công đánh chết.

“Bao vây trang viện, không cho bất cứ kẻ nào xông ra ngoài” Bên ngoài đã vang lên tiếng mệnh lệnh.

Tiêu Thu Phong như một cơn gió cuốn lên, đao thân hợp một, tất cả lực lượng dồn vào tứ chi hóa thành thanh đao tuyệt thể. Thân đao lướt qua đầu, tất cả kết giới phòng ngự đã bị phá tan.

“Cường Bình, Thiết Trụ, hai anh theo tôi. Ruth, em dẫn bọn họ rời đi”

Trong Thần binh chiến đội chỉ có Lý Cường Bình và Thiết Trụ là mạnh nhất. Dù cho là ở trong thiên quân vạn mã cũng không cần lo lắng. Chỉ cần muốn chạy, không ai có thể lưu bọn họ lại.

Ruth gật đầu, nàng vung tay lên, mấy thần binh đã đi theo phía sau nàng. Mọi người lặng lẽ rời đi. Tiêu Thu Phong nhìn chằm chằm vào đám binh lính đang xông tới, lạnh lùng nói: “Giết một số người”

Vừa dứt câu, thân hình đã biến mất tại chỗ. Lý Cường Bình và Thiết Trụ hiểu ý Tiêu Thu Phong, hai người không dám chậm trễ lập tức giết chóc đám binh sĩ.

Hơn một vạn binh lính được trang bị vũ khí đã vây quanh phía trước trang viện, rất nhanh xông về phía sau. Tiêu Thu Phong lao lên trước tiên, động tác cực nhanh, tuyệt đối không làm cho binh lính thấy được hắn. Sáu tên binh lính kêu lên thảm thiết. Giết những kẻ này đối với hắn mà nói không khác gì giết một con kiến.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, đám binh lính càng kéo đến đây nhiều hơn. Điều này làm cho Ruth và Thần binh chiến đội có cơ hội rời đi. Lý Cường Bình và Thiết Trụ như hai con hổ lạc bầy cừu, tàn sát đám binh sĩ không kịp nể sợ.

Chỉ trong vòng mấy phút, người kéo đến càng lúc càng nhiều, nhưng số người chết đã tăng lên trăm người. Những người này sao có thể so sánh với cao thủ dị năng. Mỗi một quyền đánh xuống đều có rất nhiều người chết.

Binh lính dần dần không dám tiến vào mà lui lại phía sau. Những binh lính gia nhập sau này đã không phải là binh sĩ bình thường mà là những cao thủ của bộ Quốc An.

Tiêu Thu Phong biết mục đích đêm nay đã đạt được, khẽ quát lên một tiếng: “Đi” Hai đao tâm chém về phía đám người vây quanh Lý Cường Bình và Thiết Trụ. Chân đạp vào vai bọn họ, nhảy lên cao. Đám binh sĩ đang cầm súng chưa kịp có phản ứng thì ba người đã biến mất.

Đêm nay, cả thành phố Seoul rất náo nhiệt. Quân chính phủ bắt đầu giới nghiêm và lục soát trên quy mô lớn. Bạo lực và giết chóc giống như khi cục cảnh sát Seoul bị phá hủy đã diễn ra. Làm cho cả thành phố đều có mùi máu.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã rời đi. Mà lúc Tiêu Thu Phong trở lại khách sạn đã là hơn hai giờ đêm, không ai có thể nhận ra hành tung của hắn. Tư Mã Lạc vẫn chưa ngủ. Một mình ngồi ở trong phòng đợi hắn về. Bởi vì điều này đối với hắn mà nói chính là sự lựa chọn khó khăn.

Trong lòng hắn rất hy vọng Tiêu Thu Phong thất bại. Như vậy sẽ cho thấy Tiêu Thu Phong không phải là vô địch, có người khống chế được hắn. Nhưng khi Tư Mã Lạc ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Thu Phong đang ngồi đối diện với mình.

“Thu Phong, mày đã về?”

“Sao, mày nghĩ tao không về được sao?” Tiêu Thu Phong cười cười đầy thâm ý, nói: “Dị năng đúng là có bản lĩnh làm chậm trễ thời gian. Những người đến đây cũng khá lợi hại. Mày nghe nói đến người tên là Phú Lâm Ba chưa?”

Với Thu Phong của Tư Mã Lạc vẫn chưa đủ tư cách biết. Hắn lắc đầu nói: “Có thể được mảy cho là lợi hại đương nhiên đó không phải người bình thường. Chẳng qua cuối cùng vẫn không phải đối thủ của mảy. Nào, Thu Phong, tao mời mảy một chén. Tao chỉ biết mảy nhất định thắng lợi trở về”

Tiếng súng bên ngoài đã làm cả Seoul kinh động. Tư Mã Lạc đương nhiên không thể nào không biết.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã trở về an toàn. Như vậy có thể thấy rằng cao thủ dị năng nước M đã thất bại. Về phần kết quả cụ thể không cần hỏi ngày mai hắn cũng sẽ biết.

Tiêu Thu Phong uống một chén thẩm giọng, cười nói: “Tư Mã Lạc, hy vọng chúng ta mãi là bạn. Rượu mảy chuẩn bị ngon thật”

Uống cạn hai chén, Tiêu Thu Phong đã đứng lên.

“Muộn rồi, nên đi ngủ thôi” Giọng nói bình tĩnh nhưng lại làm Tư Mã Lạc mất đi vẻ trầm tĩnh vốn có. Hắn cảm thấy một áp lực nặng nề. Có vài thứ trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Người đàn ông này căn bản không cho Tư Mã gia cơ hội lựa chọn.

Thuận tao thì sống, nghịch tao thì chết.

Tuy rằng đang cười, nhưng trong tiếng cười lại ẩn chứa sát khí vô tận.

Trong căn phòng, Tư Mã Lạc gọi điện thoại về nhà. Mặc dù lúc này đang là ban đêm, Thái gia không tức giận vì hắn đã quấy nhiễu. Hơn nữa gọi vào lúc này đương nhiên phải có chuyện quan trọng.

“Chuyện gì?” Thái gia vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng trong giọng nói lại hơi thân thiết.

“Cậu ta đã về. Nếu cháu không đoán sai, cao thủ dị năng nước M đã chết hết” Không thể đợi được đến ngày mai mới thông báo. Tư Mã Lạc có thể nghĩ ra như vậy bởi vì Tiêu Thu Phong không hề bị thương một chút nào.

Thái gia suy nghĩ một lát, lẩm bẩm nói: “Xem ra, đánh bại Long Thương cũng không phải hư cấu. Người đàn ông này có lực lượng đó”

Trận chiến đó được lưu truyền trong thế giới ngầm nhưng không có mấy người biết đến. Thái gia nghe nói qua. Nhưng chuyện này quá kì diệu nên ông ta không thể tin.

“Thái gia, ông có nghe qua cao thủ dị năng tên là Phú Lâm Ba không?” Tư Mã Lạc nhẹ nhàng hỏi.

“Phú Lâm Ba...” Thái gia luôn luôn bình tĩnh như núi Thái Sơn, nhưng lúc này lại kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy, cậu ta nói vì đối phó người này nên chậm trễ thời gian. Hơn nữa còn nói người này khá lợi hại”

Thái gia cười khỏ một tiếng, sau đó thở dài nói: “Nếu như chỉ lợi hại thì đã không là Dị năng chi phụ. Người đàn ông họ Tiêu này quá cường đại”

264. Chương 264: Điều Kiện

Thái gia trầm ngâm một lát, nhỏ giọng nói: “Được rồi nếu đã không khống chế được thì thôi. Người này muốn gì, chỉ cần cháu có thể làm được thì cho cậu ta. Chuyện này, ông cũng sẽ giúp cháu”

Buông điện thoại, Tư Mã Lạc đã hiểu Thái gia thực ra đã có quyết định. Đó chính là trở thành bạn của Tiêu Thu Phong. Nhưng trong giọng nói của Thái gia có chút bất đắc dĩ.

Tiêu gia chỉ là một thương gia, coi như có chút danh tiếng ở Đông Nam. Nhưng Thái gia cũng không đặt bọn họ vào mắt. Nhưng sự xuất hiện của Tiêu Thu Phong đã đánh vỡ thế cân bằng vốn có. Không ai biết tình hình sắp tới sẽ phát triển đến mức nào. Nhưng dựa vào biểu hiện của Tiêu Thu Phong ở nước H, Tư Mã gia không thể không hợp tác cùng hắn.

Ngay cả Phú Lâm Ba cũng có thể đánh bại, đúng là không ai có thể ngăn cản hắn giết chóc.

Cái gì là đạo lý, cái gì là quan hệ, đại chiến diễn ra tất cả đều không quan trọng. Quan trọng chính là kết quả. Dù cho quan hệ của Tư Mã gia rộng đến mức nào nhưng không thể nào ngăn cản được phương pháp giải quyết trực tiếp đó.

Chiến tranh là biện pháp tốt nhất để giải quyết tranh chấp, cũng là biện pháp nhanh nhất.

Cường giả vi tôn, kẻ yếu phải chết, đây là đạo lý. Nếu như Thái gia không nhìn thấu được điều này thì ông ta đã sống uống bảy mươi năm.

Tiêu Thu Phong không để ý đến chuyện của Tư Mã Lạc. Ruth đã sớm tắm rửa và nằm ở trên giường. Nàng mặc một chiếc áo ngủ hai dây mỏng tang, da thịt tuyết trắng lộ ra, trông vô cùng quyến rũ.

Sau mỗi lần giết chóc, hắn đều muốn phát tiết.

Những âm thanh rên rỉ rất nhanh vang lên. Đôi nam nữ trên giường đã quên đi tất cả, vùi đầu vào trong trò chơi ân ái này. Bọn họ vui sướng nhưng Thiên Nhan Duyệt ở phòng bên cạnh lại giật mình tỉnh giấc. Nàng trùm kín chăn nhưng vẫn không thể ngủ được.

Hôm sau, lúc Tiêu Thu Phong dậy thì Ruth vẫn trần truồng ngủ say. Bị Tiêu Thu Phong vầy vò cả đêm, nàng mệt bã người. Hơi thở thơm tho truyền tới, khuôn mặt xinh đẹp đầy khuê ngạo nhưng không thiếu vẻ đáng yêu.

Ra khỏi phòng Tiêu Thu Phong đã phát hiện đã gần trưa. Thiên Nhan Duyệt đang lẳng lặng ngồi đó, đang cầm một cuốn tiểu thuyết. Nàng đang chăm chú đọc, dù cho không có bất cứ động tác nào nhưng trông vẫn rất mê người.

Tiếng bước chân của Tiêu Thu Phong làm cho nàng giật mình, bỏ quyển tiểu thuyết xuống. Thiên Nhan Duyệt đứng lên, dịu dàng nói: “Tiêu đại ca, anh đói chưa. Em đã bảo khách sạn chuẩn bị bữa sáng. Anh ăn chút bánh cho đỡ đói, lát nữa sẽ ăn trưa”

Thực ra hôm qua khi Ruth nói ra biện pháp, Thiên Nhan Duyệt đã chấp nhận. Nàng không hề hối hận cho nên trong lòng nàng bắt đầu học tập cách làm một người vợ ngoan hiền.

Tiêu Thu Phong cảm nhận tâm trạng của nàng. Hắn vốn cho rằng bởi vì mình từ chối nàng hôm qua sẽ làm cho nàng đau khổ. Nhưng sự dịu dàng này không có một chút nào khác thường, trong lòng không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ Thiên Nhan Duyệt đã nghĩ ra và biết mình không phải là chỗ dựa tốt nhất dành cho nàng?

Sự ân cần của nàng làm Tiêu Thu Phong không thể nào từ chối. Cười cười cầm lấy đĩa bánh, nhét vào miệng. Nói thật, hắn đúng là hơi đói.

“Tiêu đại ca, ăn từ từ thôi, có ai tranh với anh đâu” Đưa một cốc nước tới, Thiên Nhan Duyệt hờn dỗi mở miệng bảo hắn. Trong đó lộ ra vẻ quyến rũ kết hợp với đôi mắt ngập nước làm nàng như một thiên sứ trong trắng, thánh khiết.

Tiêu Thu Phong giơ tay xin hàng, nói: “Được, được, anh ăn từ từ. Đúng, Tiểu Duyệt, sáng nay không có việc gì chứ”

Thiên Nhan Duyệt cười vui vẻ nói: “Hình như có người muốn gặp anh nhưng bị Tư Mã Lạc đuổi đi. Tiêu đại ca, tên Lý Nghệ Dương hôm qua đưa thiệp tới mời em đi dự tiệc. Anh thấy em có nên đi hay không?”

“Đương nhiên không thể đi. Tiểu Duyệt, em là một người nổi tiếng, phải phân biệt được đâu là tốt, đâu là xấu. Dù muốn làm bạn thì tuyệt đối cũng không nên tìm những tên đàn ông gian trá đó. Về Trung Quốc, anh sẽ giới thiệu cho em”

Thiên Nhan Duyệt quá hồn nhiên ngây thơ. Mà Lý Nghệ Dương cũng nhìn ra điểm này. Tiêu Thu Phong lo lắng nàng sẽ bị người ta lừa.

Thực ra Thiên Nhan Duyệt không thêm để ý đến, lập tức từ chối. Nhưng nàng vẫn muốn hỏi để xem phản ứng của Tiêu Thu Phong. Dù cho không phải là tình yêu, nhưng Tiêu Thu Phong có thể quan tâm đến nàng, chú ý đến nàng, nàng cũng đã hạnh phúc rồi.

Không có được thì sự quan tâm đó cũng làm cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

Lúc này Tiêu Thu Phong nói như vậy, Thiên Nhan Duyệt đương nhiên rất hài lòng. Nàng mừng rỡ nói: “Tiêu đại ca, em lừa anh đó. Em sao có thể để ý đến người như vậy. Dù là muốn tìm bạn trai cũng phải tìm người như anh đó”

Không chỉ có đẹp trai như nhau, khí chất cũng phải giống nhau, ngay cả lỗ chân lông trên người cũng phải giống nhau. Bởi vì ngoại trừ Tiêu Thu Phong, nàng không thích một người đàn ông nào khác.

Tiêu Thu Phong thở phào nhẹ nhõm, đồng dạc nói: “Yên tâm, có rất nhiều người tốt hơn anh. Sau khi về nước, anh nhất định giúp Tiểu Duyệt tìm được một người bạn trai như ý”

“Tiêu đại ca, anh nói đó. Anh không được lừa em đâu đây” Hắc hắc, đến lúc đó nàng có thể dùng lý do này để thi triển ***.

Bởi vì sự kiện lần này nên Thiên Nhan Duyệt không có cách nào ra ngoài. Có chuyện gì đều do Tiểu Cầm và Tiểu Phương xử lý. Khi hai người đang vui vẻ nói chuyện, Tiểu Cầm đã mang thức ăn lên.

Ruth lúc này cũng đã dậy. Ba người cùng nhau ăn. Hai nàng ở hai bên Tiêu Thu Phong, mặt mũi tươi rói, trông rất hạnh phúc.

Có lẽ được Ruth quan tâm nên Thiên Nhan Duyệt khá hòa hợp với người chị xinh đẹp này. Hơn nữa đều đã biết suy nghĩ của nhau nên không có gì e ngại.

Tiêu Thu Phong không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ là nghĩ Thiên Nhan Duyệt có thể hiểu ra là rất tốt. Cô bé này thực sự đã trưởng thành, biết lựa chọn con đường tương lai của mình.

Tư Mã Lạc đi đến, nhìn thấy Tiêu Thu Phong được hai mỹ nữ chăm sóc, không khỏi ước ao. Hắn ghen tị nói: “Lão đại, mày thật hạnh phúc. Tao ở bên ngoài làm bia đỡ đạn cho mày. Mày lại ở đây hưởng phúc, thật đúng là quá bất công”

“Ồ, có việc thì nói, quấy rầy người khác ăn uống là rất không lễ phép đó” Ruth trừng mắt hạnh nhìn Tư Mã Lạc, lạnh lùng quát.

Lễ phép? Tư Mã Lạc cảm thấy buồn cười. Trước mặt Tiêu Thu Phong, hắn thật đúng là không biết cái gì là lễ phép. Hơn nữa Tiêu Thu Phong cũng đã bao giờ lễ phép với hắn đâu.

Chẳng qua hắn không dám đối đầu với Ruth. Ai bảo người ta là sát thủ Phong Linh đại danh鼎鼎 lẫy. Nếu làm cho nàng ta tức giận, có lẽ mai hắn không dậy nổi. Tư Mã Lạc nói: “Thu Phong, chính phủ nước H phái người đến nói có chuyện muốn bàn với mày” Chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay đã nằm ngoài suy đoán của bọn họ. Thật không ngờ một minh tinh nhỏ nhoi lại có lực lượng cường đại như vậy. Làm cho cả Seoul hỗn loạn, mà bọn họ lại không tìm ra bất cứ sơ hở nào.

Mấy ngày nay rất nhiều mật thám đều giám sát nơi này. Nhưng không phát hiện được gì khác thường. Người trong khách sạn không hề ra ngoài khi mọi chuyện diễn ra.

Người của bọn họ sao có thể thấy được Tiêu Thu Phong chứ.

“Ồ, bàn về chuyện gì?” Nếu như người do Tư Mã Lạc tiếp đón vậy không cần phải nói hắn đã biết ý đồ sơ bộ.

Tư Mã Lạc trở nên bình tĩnh, nói: “Còn không biết điểm mấu chốt của bọn họ. Chẳng qua người đến nói muốn gặp mày rồi mới bàn bạc cụ thể. Đó là một nhân vật tương đối quan trọng trong chính phủ nước H. Mày cũng nên đi gặp mặt ông ta”

Thân phận của người này, Tư Mã Lạc đương nhiên hiểu rõ. Hơn nữa còn có không ít người cung cấp tình báo cho hắn mà.

Nhưng Tiêu Thu Phong nghe xong chỉ cười nhạt nói: “Không cần. Tư Mã Lạc, chuyện này mày hẳn đã rõ, yêu cầu của tao mày cũng đã biết. Ngoại trừ tra ra tất cả quan chức liên quan đến chuyện lần này, và tổng thống nước H tự mình xin lỗi Nhan Duyệt, trả lại sự trong sạch cho cô ấy. Cho nên mày cứ việc làm theo ý của tao là được, không cần khách khí”

Nếu đã giết chóc đến mức này, Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không giữa đường ngừng lại. Nếu như bọn họ không đáp ứng thì càng hợp ý hắn. Trận đánh ở Yokohama Nhật Bản vẫn còn chưa đủ náo nhiệt. Lần này mấy ngàn lính đánh thuê đến Seoul, sẽ có một màn kịch lớn hơn nữa, kích thích hơn nữa.

265. Chương 265: Máu Nhuộm Seoul

Tiêu Thu Phong không ra mặt. Tư Mã Lạc đưa ra yêu cầu lại không được đáp ứng. Bọn họ rất chú trọng đến thể diện của mình. Mà điểm mấu chốt chỉ là tuyên bố trên các phương tiện truyền thông nói Thiên Nhan Duyệt trong sạch. Các quan chức liên quan đến chuyện này không thể bị bắt hoặc thẩm tra. Tổng thống càng không thể tự mình công khai xin lỗi.

Nếu Tiêu Thu Phong đã đưa ra như vậy, Tư Mã Lạc đương nhiên không nhân nhượng. Người của chính phủ chỉ có thể mất hứng rồi đi. Tin rằng yêu cầu của hắn rất nhanh sẽ được đưa đến cho người cấp cao hơn.

Bây giờ cần phải cho bọn họ một chút thời gian. Tiêu Thu Phong không phải là người giỏi chờ đợi. Người của chính phủ tuyệt đối không nghĩ ra cơ hội lần này đối với bọn họ mà nói rất quý giá. Nhưng bọn họ đã bỏ qua.

Bàn bạc không có kết quả mà ngược lại xung quanh khách sạn càng có thêm nhiều người hơn. Khi bạo lực ở Seoul ngày càng mạnh hơn, số người ở nơi này đã tăng lên gấp ba.

Không chỉ có vậy, theo tin mà Tư Mã Lạc nhận được, quân đội tiến vào Seoul càng lúc càng nhiều.

Xem ra những người này chưa thấm thía bài học đã nhận được. Phá hủy cục cảnh sát, giết chết cao thủ dị năng nước M mà bọn họ vẫn không cảm thấy đau lòng. Phải dùng dao đâm vào cơ thể bọn họ thì may ra mới biết thế nào là đau đớn.

Trong bầu không khí khẩn trương, báo chí không ngừng đưa tin. Điều này làm người dân Seoul hoảng loạn. Rất nhiều công ty, trường học đã tạm thời đóng cửa. Chờ đến khi chính phủ khống chế được tình hình.

Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được bọn họ định chơi một ván bài được ăn cả ngã về không. Binh lực hùng mạnh đã biến Seoul thành một pháo đài. Mỗi một cứ điểm quan trọng, mỗi một vị trí chiến lược đều tăng thêm gấp hai lần số người canh gác. Tất cả chỉ vì đối phó những kẻ giết người không rõ hành tung.

Lý Cường Bình đã gọi điện tới. Cảnh sát đã ba lần lục soát chỗ ẩn thân của bọn họ. Lý Cường Bình vội vã hỏi hành động tiếp theo.

Tư Mã Lạc cũng có chút nôn nóng chạy vào. Lúc này mặt hắn hơi tái lại, dường như có chuyện nghiêm trọng. Tiêu Thu Phong ngừng điện thoại, chưa kịp đặt câu hỏi thì Tư Mã Lạc đã nói: “Thu Phong, lần này bọn họ đã quyết đến cùng. Tao vừa nhận được tin tức, tổng thống tự mình ký vào lệnh Tuyệt Sát”

“Đối tượng chính là Thiên Nhan Duyệt và mọi người bên cạnh nàng. Mà tao cũng mới nhận được giấy trục xuất của bọn họ. Bọn họ muốn tao trước năm giờ chiều phải rời khỏi nước H”

Quả nhiên là đã rất nguy cấp. Không ngờ chuẩn bị chôn vùi tất cả chứng cứ, không để lại một người sống sót.

Tiêu Thu Phong không hề nôn nóng, nhìn Tư Mã Lạc rồi hỏi: “Mày nói chưa hết, sao không nói tiếp?”

Thực ra tin tức này đối với nước H mà nói là tuyệt mật. Tư Mã Lạc tại sao biết được. Đương nhiên là từ đảng đối lập. Tổng thống mặc dù là người đứng đầu nước H. Nhưng người kia cũng là thế lực ngấp trời, có một số ghế nhất định trong chính phủ. Nếu không sao ông ta dám mơ tưởng đến chiếc ghế tổng thống chứ.

Tổ dị năng nước M bị tiêu diệt hoàn toàn làm cho người này sợ hãi. Ông ta cảm thấy phải tận dụng thời cơ. Cho nên trong nháy mắt khi tổng thống ký văn kiện đó, tin tức đó lập tức biến thành ngòi nổ thay đổi chính quyền.

Ông ta hiểu rằng đối phương có lực lượng cường đại, căn bản không sợ hãi bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì. Chuyện này càng mâu thuẫn không thể phá giải. Như vậy giết chóc đã không thể tránh. Mà ông ta cũng nghĩ ra một phương pháp có thể thu lợi trong cuộc chiến tranh này.

Tư Mã Lạc khẽ cười, nói: “Thu Phong, mày nói không sao. Tao đúng là có hẹn với người. Ông ta đưa ra một đề nghị cho tao, là làm cả Seoul, cả nước H thay đổi. Nhưng đây lại là lợi dụng mày”

Tiêu Thu Phong gật đầu. Giữa người và người chỉ khi nào cả hai bên cùng có lợi thì mới có thể là bạn. Khi bọn họ lợi dụng lẫn, lẫn chưa từng và cũng không cần lợi dụng bọn họ.

“Nói nghe xem?”

“Chỉ có một từ, giết....”

Giết, đúng là chỉ có một chữ. Nhưng giết chóc cuồng loạn như vậy sẽ có thể làm cho dân chúng Seoul hoảng loạn. Không khí chiến tranh lan tràn khắp Seoul. Như vậy lệnh giới nghiêm của chính phủ sẽ tăng lên. Khi đạt đến trạng thái chiến tranh thì uy tín của chính phủ sẽ không còn nữa.

Mà người kia sẽ nhân cơ hội này đứng ra tuyên bố thành lập chính phủ giải quyết nguy cơ lúc này. Đương nhiên ngoại trừ đám người Tiêu Thu Phong, sau lưng người kia cũng có một lực lượng quân đội không nhỏ ủng hộ. Nhưng không thể phủ nhận, giết chóc lần này đã tạo cơ hội cho ông ta đoạt lấy ghế tổng thống.

“Chỉ cần người này đáp ứng yêu cầu của tao thì không có vấn đề gì. Nói mục tiêu cho tao”

Trong lòng Tiêu Thu Phong hiểu rõ nếu như lực lượng xã hội đen của nước H thuộc về hắn. Thì Tư Mã Lạc cũng đạt được rất nhiều lợi ích từ chuyện lần này. Ít nhất biến nước H thành phụ thuộc vào Trung Quốc, công lao này đủ để sánh bằng cả đời hắn phấn đấu.

Chuyện tốt đẹp đối với tất cả mọi người như thế này, hắn không có lý do gì mà không đáp ứng. Tiêu Thu Phong cũng không lo lắng người kia thất hứa. Người này nếu biết lợi dụng cơ hội như thế, như vậy ông ta phải hiểu rõ. Chỉ cần không hợp tác cùng hắn thì ngay sau đó sẽ có một người có cơ hội chiếm lấy ghế tổng thống.

Mà Tư Mã Lạc cũng không phải kẻ ngu ngốc. Hắn đương nhiên cũng có điểm nắm chắc. Điểm này không cần Tiêu Thu Phong phải dạy.

Mục tiêu đã xác định chính là ở trong một doanh trại quân đội nhỏ bên ngoài thành phố Seoul. Nói là doanh trại quân đội bởi vì nơi này do quân đội quản lý. Nhưng số người lại không nhiều, chỉ có ba bốn trăm người. Nhưng tác dụng quan trọng nhất của nó chính là điểm tập hợp vũ khí của quân đội.

Chuyện đầu tiên mà Tiêu Thu Phong làm chính là san bằng doanh trại quân đội này, sau đó thiêu hủy vũ khí, vật tư. Tiếp theo là dẫn quân đội rời khỏi Seoul, làm rối loạn trật tự trị an, giết người cướp của, đốt phá, chiếm đất làm vua. Những chuyện làm cho dân chúng hoảng loạn đều có thể làm.

Mặc dù Tiêu Thu Phong không phải người lương thiện gì. Nhưng khi thấy bản kế hoạch này, hắn không thể không nói người này đúng là một kẻ hùng. Vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Đối với Seoul mà nói, vị trí được bảo vệ nghiêm ngặt nhất chính là phủ tổng thống, hầu như đã chiếm hơn phân nửa binh lực. Mà ngoại ô thành phố lại biến bỏ ngõ. Tiêu Thu Phong ra lệnh một tiếng, cuộc chiến đẫm máu được bắt đầu từ doanh trại quân đội nhỏ bé này.

Binh chia làm hai đường. Khi Lý Cường Bình dẫn người tấn công doanh trại, Thiết Trụ đã gây hỗn loạn trong thành phố. Mà những nơi này, binh lực lại trống rỗng. Nếu không không có người trong nội bộ chính phủ chỉ dẫn, đúng là không dễ dàng như vậy.

Tiêu Thu Phong không đi đâu hết mà chỉ ở trong khách sạn chỉ huy từ xa. Mặc kệ cái lệnh tuyệt sát kia là thật hay không. Sự an toàn của Thiên Nhan Duyệt phải đặt lên hàng đầu. Cho nên ngoại trừ hắn, ngay cả Ruth cũng ở lại khách sạn để đề phòng tình huống đột nhiên phát sinh.

Khi tiếng súng vang lên trên bầu trời Seoul, Tư Mã Lạc cũng đang cẩn thận quan sát. Lần này không chỉ quan hệ đến Tiêu Thu Phong, mà còn quan hệ đến cuộc đời sự nghiệp của hắn.

Thành và bại, ảnh hưởng đến cả cuộc đời hắn.

Doanh trại quân đội có mấy trăm người không thể nào chống nổi. Ngoại trừ hơn mười binh lính chạy thoát còn hầu hết đều bị bắn gục. Máu nhuộm đỏ khắp nơi. Một ngọn lửa lớn bùng lên, nửa bầu trời Seoul chìm trong khói đen dày đặc.

Vật tư bị hủy, vũ khí bị cướp. Trang bị của đám lính đánh thuê càng thêm hiện đại.

Thiết Trụ cũng đã chiếm được con phố thứ ba. Ba con phố phần hoa tấp nập nhất Seoul. Điều bọn họ cần làm chính là phá hoại.

Thiết Trụ cũng không phải động vật máu lạnh, nhưng đối với nước H này, hắn không có chút cảm tình. Hơn nữa xung đột quốc gia, đám người này quá tiện, hèn hạ. Chính phủ bọn họ liên tục ra các mệnh lệnh giết lính đánh thuê. Mà lính đánh thuê lại là những sát thủ máu lạnh. Bọn họ chỉ biết chấp hành mệnh lệnh mà chưa bao giờ cần biết người bị giết là ai? Báo động đã tăng lên một cấp. Cả phủ tổng thống trở nên hoảng loạn. Mấy nhân viên thư ký không ngừng chạy ra chạy vào văn phòng tổng thống báo cáo tin tức.

Tổng thống là một người hơn sáu mươi tuổi, thân hình bình thường. Nói thật ra nếu không không phải bởi vì vẻ bình thường của ông ta thì ông ta đã không thể nào ngồi lên ghế tổng thống.

Nói đến đây để biết ông ta cũng chỉ là một con rối. Một con rối chỉ có một chút tự do.

“Tổng thống, doanh trại quân đội ba sáu chín bị đốt, ba trăm sáu mươi chín người bị giết”

“Tổng thống, phố phía Tây đã bị chiếm, tử thương vô số, con số cụ thể vẫn chưa thể thống kê”

“Tổng thống, hơn một ngàn dân chúng đã vây quanh phủ tổng thống, mạnh mẽ yêu cầu chính phủ nhanh chóng xử lý chuyện này”

Mặt tổng thống đầy mồ hôi, hoảng sợ đứng lên, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện này sao lại lớn đến vậy?”

Mấy tên thư ký đều lộ ra vẻ thương xót. Tổng thống quốc gia mà đến nông nổi này quả thực quá chua xót.

266. Chương 266: Diệt Vệ Đội

Người này chính là bộ trưởng nội vụ, nhưng cũng là đại biểu của tập đoàn Tam Tinh ở chính phủ. Tổng thống sở dĩ có thể lên ngôi ở vị trí này là bởi vì có tập đoàn Tam Tinh chống lưng phía sau. Điều này đối với cả nước H mà nói là một bí mật động trời. Đám người ngu ngốc này đâu biết rằng chính phủ chỉ là công cụ của một tập đoàn?

Mà Mạch Hà lão mà hắn vừa nói chính là chủ tịch của tập đoàn Tam Tinh hiện nay. Quyền lực của ông ta trong nước H đã nằm ngoài tưởng tượng của rất nhiều người. Ông ta chính là chính phủ, nắm giữ quyền lực của một nửa đất nước. Đây có lẽ chính là nguyên nhân có người muốn phản loạn.

Tổng thống là một người nhu nhược, hỏi: “Như vậy có thể sao?”

Bộ trưởng nội vụ cười nhạt, nói: “Không thể cũng phải làm. Tổng thống, ông cho rằng mình còn có lựa chọn sao?”

Đúng vậy, ông ta đã không còn lựa chọn.

Một loạn trầm loạn, trên đời không ít người muốn thừa dịp loạn mà hôi của. Thiết Trụ và Lý Cường Bình làm loạn khiến cả Seoul hỗn loạn, biến nơi đây thành thế giới đầy bạo lực. Binh lính canh giữ các vị trí quan trọng cũng chỉ đứng đó mà thôi. Bởi vì đối mặt với dân chúng, bọn họ không dám tùy tiện nổ súng.

Nhưng kỷ luật của quân đội không thể nào lơ lửng, rất dễ bị người lợi dụng. Một viên đạn lạc bay ra bắn phải một người đàn ông ở phía trước, lập tức tình hình càng thêm hỗn loạn. Trong một góc khuất, một người đàn ông đang cười cười đắc ý, nhỏ giọng nói: “Như vậy sẽ thành công”

Dù cho có nhiều quân lính hơn nữa, giờ phút này cũng không có bao nhiêu tác dụng. Bởi vì lực lượng dân chúng rất khổng lồ. Theo phát súng vừa nãy đã khơi dậy áp lực mấy ngày qua. Không biết là có phải có người cố ý xúi giục hay không mà tình hình đã không thể thu thập.

Mà giờ phút này, hơn trăm cao thủ vệ đội mạnh nhất của phủ tổng thống đang cầm lệnh mới được ban ra đến vây quanh khách sạn của Thiên Nhan Duyệt. Bọn họ chỉ có một câu nói: “Bắt Thiên Nhan Duyệt, bắt cứ ai chống lại, giết không tha”

Thực ra trước đó Tư Mã Lạc cũng đã nhận được tin tức. Lúc này cả khách sạn đã trống trơn để chờ đón bọn họ.

Không chỉ có những cao thủ này. Ngay cả những người giám thị xung quanh cũng tập trung xông vào. Số mệnh của bọn họ chỉ là đoạt lấy tính mạng của mục tiêu. Nhưng bọn họ không biết đây là lần cuối cùng thực thi nhiệm vụ trong đời bọn họ.

Ngoại trừ Tiêu Thu Phong và Ruth, ở đây còn có hơn mười Mị Ảnh. Nếu như chỉ coi bọn họ là những người phụ nữ bình thường thì quá sai lầm. Phương pháp giết người của các nàng không thua kém bất cứ một sát thủ nào. Bởi vì người huấn luyện các nàng là Phong Linh.

Trong nháy mắt khi bọn họ xông vào, giết chóc đã diễn ra. Không cần mục tiêu, bất chấp thủ đoạn, mệnh lệnh của Tiêu Thu Phong chỉ có một câu nói: “Giết chết bọn họ, tất cả”

Giọng nói lạnh lùng phát ra. Ngay cả Tư Mã Lạc cũng cảm thấy sát khí trong đó, người không khỏi run lên.

Đến lúc này dù có giết thêm bao nhiêu người nữa cũng không có vấn đề gì. Nên Tư Mã Lạc không hề khách khí. Ông chủ khách sạn cũng là một người Trung Quốc. Lúc này ông ta đã đi vào giao lại nơi này cho Tiêu Thu Phong.

So sánh với tiền, tin rằng không ai nghĩ có tiền mà không có mạng để dùng.

Hơn nữa Tư Mã Lạc đã nói cho ông ta dù khách sạn tổn thất bao nhiêu, tương lai ông ta sẽ được nhiều hơn thế.

Những người này không phải là người bình thường. Điểm này ông chủ khách sạn nhìn một cái là nhận ra. Ông ta gần như không hề do dự, gật đầu đáp ứng ngay lập tức.

Bên ngoài đã thay đổi, mà khách sạn cũng bắt đầu tiến hành giết chóc. Hơn trăm cận vệ của tổng thống cùng với hơn trăm đặc công xung quanh tạo thành đội ngũ hơn ba trăm người. Những đợt công kích cuồng loạn bắt đầu trong tiếng súng dày đặc.

Thiên Nhan Duyệt rất nghe lời. Có lẽ cảm nhận được bầu không khí bất an nên khi Tiêu Thu Phong nói cho nàng biết ở yên trong phòng không nên đi ra ngoài. Nàng không hề hỏi lại mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Cùng với Tiểu Cẩm và Tiểu Phương đi vào trong phòng. Mà sáu vệ sĩ lại đứng canh cửa cho nàng.

Tám người bọn họ chỉ bảo vệ cho một mình Thiên Nhan Duyệt. Còn lại chỉ là giết chóc, đối với Tiêu Thu Phong và Ruth mà nói, bọn họ không hề nường tay với kẻ thù.

“Lão đại, mạng của tao giao cho mày” Tư Mã Lạc kích động đứng lên nói: “Mày phải cẩn thận đó. Cả Tư Mã gia chỉ có một mình tao là cháu đích tôn”

Mẹ nó, Triệu gia không phải cũng có một mình Triệu Nhược Minh sao. Bây giờ hắn vẫn đang ở Trung Đông, hàng ngày đều đấu tranh vì sự sống của mình đó.

“Yên tâm, không có Phong cho phép thì anh không thể chết được” Ruth quay đầu lại nhìn Tư Mã Lạc đầy khinh bỉ. Hình như rất coi thường sự sợ hãi của Tư Mã Lạc.

Điều này sao có thể trách Tư Mã Lạc. Hắn không trải qua huấn luyện tàn khốc. Một người bình thường khi đối mặt với cái chết đương nhiên sẽ sợ hãi.

Tiêu Thu Phong không quay đầu lại: “Bằng những người này, còn chưa đủ”

Nếu như một vệ đội nho nhỏ còn có thể xông qua Mị Ảnh, Ruth và hắn thì tuyệt đối có thể xưng là lực lượng đứng đầu thế giới. Bởi vì tổ dị năng cường đại nhất thế giới cũng chưa chắc có thể làm được.

Trong hành lang đã có rất nhiều xác chết. Thang máy đã bị phá hủy. Vệ đội tổng thống chỉ có thể tiến lên từng tầng một. Mị Ảnh quá quý dị, mỗi lần xuất hiện lại lấy đi hai mạng người. Mà mỗi khi tìm bọn họ lại không thấy đâu hết.

Khi đến được tầng mười, đội ngũ ba trăm đã có hơn trăm người mất mạng. Tốc độ giết người càng lúc càng nhanh hơn. Bởi vì bọn họ đã sắp đến tầng mà Thiên Nhan Duyệt ở.

Chẳng qua bọn họ càng thêm cẩn thận. Ba người một tổ, hai tổ một đội, trước sau chiếu cố lẫn nhau. Đội hình như vậy đã làm Mị Ảnh khá phiền toái.

Kỹ thuật ám sát của Mị Ảnh rất cao. Nhưng bây giờ là giữa ba ngày ban mặt hơn nửa lại phải ngay mặt đối đầu với kẻ địch khiến cho hiệu quả của bọn họ giảm đi rất nhiều.

Các nàng không thể nào so sánh với Lý Cường Bình và Thiết Trụ. Đối với cao thủ chân chính mà nói, bọn họ không sợ súng. Bởi vì tốc độ của bọn họ đã vượt qua tốc độ của đạn.

Tiêu Thu Phong và Ruth đã xuất hiện. Sự xuất hiện của bọn họ đã làm cho giết chóc tăng lên.

“Cẩn thận...” Hai chữ vừa phát ra, người kêu lên đã chết. Bởi vì hắn là người đầu tiên nhìn thấy Tiêu Thu Phong. Mà Tiêu Thu Phong không lùi mà tiến, nhảy vào trong đội ngũ. Lưỡi dao sắc bén mang theo khí tức cường đại trong nháy mắt cuốn tới đã cắt đứt yết hầu sáu cao thủ.

Bọn họ đã không thể tiến tới. Bởi vì Ruth cũng đã xuất hiện. Tốc độ bắn súng của nàng thực sự quá nhanh. Điểm này dù là Tiêu Thu Phong cũng phải khen ngợi.

Tay trái cầm súng, tay phải cầm tế kiếm, hai tay cùng sử dụng. Người chết trên tay nàng còn nhiều hơn cả Tiêu Thu Phong.

Mị Ảnh không chịu thua kém. Cả khách sạn đã biến thành lò đồ sát. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng không ngừng vang lên. Máu chảy thành sông rơi xuống. Đối với Mị Ảnh mà nói, những người này không phải là người, mà là súc sinh chờ giết.

Người vệ đội cuối cùng bị Baby dùng dao đâm thủng yết hầu, miệng trào máu mà chết.

Baby tức giận rút dao ra, còn đá cho người này một cước bay ra ngoài cửa sổ. Bởi vì người này trước khi chết đã giết một đội viên Mị Ảnh.

Xác chết không cần dọn dẹp. Bởi vì tàn cuộc sẽ có người thu thập. Trên TV đã truyền ra lời kêu gọi thành lập chính phủ lâm thời. Tất cả những điều kiện đã có đủ, bây giờ sẽ có người đứng ra thu thập tàn cục.

Trong nháy mắt khi TV phát ra lời tuyên bố kia, giết chóc từ từ ngừng lại. Điều này làm cho dân chúng hi vọng. Càng ngày càng nhiều người bắt đầu chấp nhận sự thật này. Đối với dân chúng mà nói, bọn họ chỉ hy vọng sống bình yên. Âm mưu và chính trị không phải điều bọn họ quan tâm.

Chỉ cần ai có thể làm bọn họ sống yên ổn, bọn họ sẽ ủng hộ người đó. Seoul hỗn loạn làm cho bọn họ lo sợ, không muốn tiếp tục như vậy nữa. Cho nên chính phủ lâm thời vừa thành lập đã được dân chúng ủng hộ.

Chính phủ lâm thời được quân đội ủng hộ nên đã hoàn toàn thay thế phủ tổng thống trước đây. Bọn họ bắt đầu toàn lực xử lý các cuộc bạo loạn chống đối.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã rút khỏi. Đến lúc này chính phủ bắt đầu thu thập hiện trường, thu thập các xác chết. Đương nhiên cũng bao gồm cả khách sạn mà Tiêu Thu Phong đang ở.

267. Chương 267: Yêu Sẽ Không Hối Hận

Không chỉ có vậy, các công ty đại diện của Tam Tinh trên toàn thế giới cũng bị bắt đóng cửa. Hơn nữa Tư Mã Lạc còn truyền tin tức nhạy cảm này cho phóng viên các quốc gia, nên Tam Tinh trở thành kẻ địch của cả thế giới. Dù cho những nước không cài cắm người, bọn họ cũng bị quốc gia đó hạ lệnh đóng cửa.

Một tuần sau, tổng thống mới nhậm chức thực hiện đúng lời hứa. Công khai xin lỗi chuyện vừa qua, tất cả quan chức chính phủ liên quan đến vụ việc này đều bị điều tra. Đương nhiên, các loại suy đoán trên báo chí là không thể tránh khỏi. Sau khi Thiên Nhan Duyệt được làm rõ là mình trong sạch, danh tiếng càng tăng lên.

Sức hấp dẫn của một minh tinh đối đầu với cả một đất nước hãm hại, cuối cùng còn có thể làm cho tổng thống tự mình đứng ra xin lỗi, lực lượng đó không một minh tinh nào có thể sánh bằng.

Sự kiện bạo lực đáng sợ cũng đi đến hồi kết khi lời xin lỗi được đưa ra. Đương nhiên phải có kẻ đứng ra chịu tội, Seoul hỗn loạn như vậy nên phải có người gánh chịu hậu quả. Chẳng qua chuyện này không có quan hệ gì với Tiêu Thu Phong.

Thực ra ngày bạo loạn thứ hai, Tiêu Thu Phong đã để cho Lý Cường Bình và Thiết Trụ trở về Trung Đông. Ruth vốn cũng phải rời đi, nhưng bởi vì nhớ nhung nên xin xỏ Tiêu Thu Phong được phép ở lại vài ngày. Chờ cho tất cả mọi người rời khỏi nước H rồi mới từ biệt.

Chính phủ chỉ làm mỗi một việc, nhưng mặc kệ là thật hay là giả vẫn có công bình ổn loạn lạc. Đó là điều mà bọn họ làm nên dân chúng rất tin tưởng.

Tân tổng thống nhậm chức, Seoul liền khôi phục bình tĩnh. Cuộc chiến làm hơn vạn người chết và bị thương dần dần trôi vào quên lãng.

Mà Thiên Nhan Duyệt cũng hết bị bó buộc trong khách sạn, tiếp tục tiến hành công việc. Tư Mã Lạc rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Kinh nghiệm mà hắn trải qua trong mười mấy ngày qua có thể nói là từ địa ngục đến thiên đường. Cuộc giết chóc ở khách sạn hôm đó, hắn đã nhìn lén qua. Sau đó hắn sợ đến độ ba ngày không ngủ được.

Dù nghị lực kiên cường đến mấy nhưng nhìn khắp nơi đều là xác người, hắn không nôn ngay tại chỗ đã là cố gắng lắm rồi.

Nếu chuyện đã chấm dứt, Tiêu Thu Phong cũng chuẩn bị rời đi. Nhưng Thiên Nhan Duyệt đã giữ hắn lại nói: “Tiêu đại ca, nước H đã là điểm công diễn cuối cùng vòng quanh thế giới của em. Hai ngày nữa em sẽ về nước, anh lúc đó về cùng em nhé. Cuộc biểu diễn cuối cùng của em là ở Thượng Hải”

Không chỉ tiến hành ở Thượng Hải, hơn nữa còn là lần cuối cùng. Những điều này nàng đã bàn bạc với Ruth, hơn nữa cũng đã được đại bá đồng ý. Bây giờ bọn họ đã bắt đầu triển khai kế hoạch.

Tiêu Thu Phong cảm thấy cũng đúng, mình đã ở đây hơn nửa tháng, hai ngày nữa cũng không có gì. Cho nên hắn cũng không từ chối. Tiêu Thu Phong gọi điện báo về nhà rồi ở lại. Cũng coi như là sự chiếu cố đến Thiên Nhan Duyệt, hỗn loạn mới được ổn định, hắn sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ruth lại nhân cơ hội này muốn Tiêu Thu Phong đưa đi chơi khắp nơi. Thực ra nàng không có hứng thú gì mấy với phong cảnh nơi này, nhưng như vậy hai người sẽ gần bó với nhau hơn. Ngày bên cạnh nhau, đêm ôm nhau ngủ, nàng đã biến thành người phụ nữ của Tiêu Thu Phong.

Lúc này mặc dù không có nhiều thời gian nhưng có thể cảm nhận một chút cũng đã hạnh phúc rồi. Hơn nữa nàng là người thực hành kế hoạch của Thiên Nhan Duyệt nên đương nhiên phải kết thúc trách nhiệm này.

Ngày mai đã phải rời khỏi, tối nay đúng là đêm Thiên Nhan Duyệt tuyên bố tin tức cuối cùng. Tiêu Thu Phong cũng bị Ruth kéo đi. Thiên Nhan Duyệt lần đầu tiên công khai lộ diện, đương nhiên làm rất nhiều phương tiện truyền thông chú ý, tin rằng nàng có rất nhiều lời muốn nói.

Nhưng Tiêu Thu Phong không biết cuộc họp báo tuyên bố tin tức này. Nhưng tin tức mà Thiên Nhan Duyệt sắp tuyên bố tuyệt đối là một cơn động đất với làng giải trí.

“Đây là điểm công diễn cuối cùng trên thế giới của tôi. Xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ tôi trong suốt những năm qua. Buổi biểu diễn cuối cùng của tôi sẽ được diễn ra ở Thượng Hải Trung Quốc. Tại đây tôi xin trân trọng tuyên bố với mọi người, sau buổi biểu diễn ở Thượng Hải, tôi sẽ rút khỏi làng giải trí”

Bầu không khí lập tức trở nên huyền ảo. Danh tiếng của Thiên Nhan Duyệt rất vang dội, có thể là ngôi sao hàng đầu thế giới. Nhưng khi danh tiếng đang lên đến đỉnh cao, không ngờ nàng lại tuyên bố giải nghệ. Điều này hầu như không ai dám tin tưởng.

Tất cả các loại vấn đề đều được đặt ra. Tất cả các phóng viên đều muốn biết nguyên nhân là gì.

Ngay cả Tiêu Thu Phong cũng kinh hãi. Mấy hôm nay Thiên Nhan Duyệt không đề cập đến chuyện này. Tương lai đang tốt đẹp như vậy, không ngờ nàng lại giải nghệ. Chẳng lẽ nàng thực sự không còn niềm tin vào sự nghiệp của mình sao?

“Vầng hào quang một ngày nào đó cũng tàn phai, nhưng hạnh phúc lại là vĩnh viễn. Tôi vui mừng nói với mọi người, tôi đã tìm được người đàn ông mà mình yêu. Vì anh ấy, tôi sẵn sàng vứt bỏ tất cả, làm một người phụ nữ sau lưng anh ấy, sinh con cho anh ấy”

Đây là tuyên bố vì tình yêu. Giờ phút này tất cả phóng viên đều hiểu được tại sao Thiên Nhan Duyệt lại cười hạnh phúc đến vậy.

Sau lúc thất vọng, mọi người đều dành những lời chúc phúc cho nàng. Thiên Nhan Duyệt có quyết định như vậy, có thể nói là dùng cả cuộc đời để yêu. Chỉ riêng dũng khí đó đã đủ để mọi người khen ngợi.

Tiêu Thu Phong nghe nói như vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi, người run lên. Hắn đang định rút đi nhưng Ruth cứ quẩn lấy hắn. Quả nhiên, Thiên Nhan Duyệt đã nói cho mọi người một tin mừng. Tay nàng đã chỉ vào Tiêu Thu Phong: “Tôi biết mọi người rất tò mò. Cho nên hôm nay tôi sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người. Người đàn ông mà tôi yêu cả cuộc đời này chính là anh ấy”

Nàng đứng lên, rời khỏi sân khấu, trực tiếp đi về phía Tiêu Thu Phong. Mấy trăm ánh mắt đều nhìn theo nàng. Tiêu Thu Phong thầm kêu khổ trong lòng.

Chẳng qua hắn biết chuyện này đã được lên kế hoạch từ trước. Ngay cả Ruth cũng là một người trong đó. Không phải nàng kéo hắn đến đây, sau đó lại quẩn lấy hắn không cho hắn chuồn đi sao. Làm cho hắn lúc này dù muốn chạy cũng không được.

Không biết mở miệng nói gì, Thiên Nhan Duyệt đã đi tới trước mặt hắn. Nàng cầm tay hắn, nói: “Tiêu đại ca, Nhan Duyệt sẽ không hối hận vì quyết định này. Em biết, tương lai của em sẽ rất hạnh phúc”

Hạnh phúc mẹ gì, chuyện lớn như vậy không ngờ lại gài hắn vào bẫy. Cảm giác bị ép trúng thưởng quả thực không thích thú gì. Nhìn về mặt của Tiêu Thu Phong, Ruth đã nói: “Ông xã, không nên có bộ mặt dọa người này. Nhan Duyệt yêu anh như vậy, đây là may mắn của anh mà”

Không sai, Thiên Nhan Duyệt là minh tinh hàng đầu thế giới. Mọi hành động của nàng đều được hàng vạn người chú ý. Lúc này nàng công khai tuyên bố chuyện tình cảm của mình, đối với tất cả đàn ông trên đời đều rất hạnh phúc.

Theo như mọi người nói, người đàn ông mà Thiên Nhan Duyệt yêu, nhất định được Thượng Đế chiếu cố.

Ruth đẩy một cái, Tiêu Thu Phong đã đi lên một bước, đứng sát vào Thiên Nhan Duyệt, bên dưới đã truyền đến tiếng kêu huyền ảo: “Hôn nhau đi, hôn nhau đi”

Đây đúng là một cảnh tuyệt đẹp. Nếu như chỉ nói không thì vĩnh viễn không ai tin. Nhưng nếu hôn thì đây sẽ là kinh điển. Thiên Nhan Duyệt được thế giới xưng là nữ thần Đông Phương, rốt cuộc cũng tìm được chỗ dựa cho cả đời mình.

Đám lao phải theo lao, Tiêu Thu Phong khẽ cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên mặt nàng một cái. Lúc này hắn không thể nào mở miệng giải thích. Chuyện này, người phụ nữ này thật sự không cho hắn cơ hội đó.

Tiếng vỗ tay vang lên. Thiên Nhan Duyệt hạnh phúc dựa đầu vào ngực Tiêu Thu Phong, ôm chặt lấy hắn. Điều này làm cho tất cả mọi người biết nàng đã tìm được hạnh phúc của đời mình.

Trong một trang viện ở nước M, Bàn Tay Vàng đang ngồi trước máy vi tính, nhìn nữ minh tinh xinh đẹp, rốt cuộc nói được tình cảm của mình. Ông ta rất hưng phấn, lớn tiếng nói với mấy người đang đứng sau lưng mình: “Truyền tin tức này ra, càng huyền ảo càng tốt”

“Vâng, ông chủ”

Nhưng những người ở đây có người vui mừng, nhưng có người đau lòng, nàng chính là Lâm Thu Nhã.

“Chị Thu Nhã, hình như chị không được vui?” Trong Long Đằng, người có thể gọi Lâm Thu Nhã như vậy đương nhiên chỉ có một người, đó chính là Trác Ngưng Tuyết – Tulip trong Đông Nam tam hoa, cũng là đệ tử kiệt xuất nhất mà Bàn Tay Vàng bồi dưỡng ra. Lúc này đã là con gái nuôi của ông.

Đi ra nước ngoài, có cùng tình cảm làm hai nàng trở thành bạn bè thân thiết nhất.

Trác Ngưng Tuyết biết người đàn ông này nhưng không rõ tại sao cha nuôi lại làm nhiều việc cho hắn như vậy. Về phần quan hệ giữa Tiêu Thu Phong và Bàn Tay Vàng, lúc này vẫn là bí mật, không có bao nhiêu người biết.

Có thể nói người có thể đến được đây chỉ có là người Tiêu gia, người phụ nữ của Tiêu gia.

268. Chương 268: Không Thế Nào Kim Nén Tình Yêu

Trác Ngưng Tuyết cũng không phải một người nhiều chuyện, nhưng nàng lại là một người phụ nữ thông minh. Nếu không như vậy nàng cũng không thể kế thừa y bát của Bàn Tay Vàng.

“Chị Thu Nhã, người đàn ông kia, chắc là chị cũng biết. Chị có thể giới thiệu một chút với em không. Thực ra em rất nghi ngờ tại sao bố nuôi lại giúp anh ta như vậy. Theo em biết, người đàn ông này là một người ăn chơi trác táng, bị người gọi là cao thủ phong lưu, không phải người tốt mà”

Lâm Thu Nhã xoay người lại, trên mặt xuất hiện một vẻ mờ ảo. Vì vấn đề này làm cho nàng nhớ lại lần đầu tiên khi mình gặp Tiêu Thu Phong. Trước đây nàng cũng nghĩ hắn là người như vậy, có lẽ còn tệ hơn.

“Thiên Nhan Duyệt, em cũng đã gặp. Đó là một người phụ nữ rất đẹp. Với danh tiếng của cô ấy trên thế giới, muốn gả vào một nhà giàu cũng không phải việc gì khó. Cô ấy lại chọn một người đàn ông như vậy, một người chỉ biết dựa vào ông bố. Chị Thu Nhã không lo lắng gì sao?”

Lâm Thu Nhã ngẩng đầu lên nhìn Trác Ngưng Tuyết một cái, nói: “Ngưng Tuyết, em nói không sai. Anh ta đúng là người ăn chơi trác táng, nhưng điều này không thể che giấu sự ưu tú của anh ấy, cũng không thể ngăn cản những người phụ nữ yêu anh ấy. Thực ra bên cạnh anh ta không chỉ có một mình Liễu Yên Nguyệt. Nhưng không có một ai rời đi, bởi vì anh ta là một người đáng giá để mọi người phụ nữ yêu thương” Trác Ngưng Tuyết quay đầu lại nhìn xung quanh một chút, tay đã cầm lấy tay Lâm Thu Nhã, vội vàng nói: “Chị Thu Nhã, em thực ra cũng chỉ là tò mò mà thôi. Chúng ta mau về phòng thôi không bố nuôi biết lại nói em”

Lâm Thu Nhã đỡ khóc đỡ cười. Trác Ngưng Tuyết được xưng là thiên tài cũng không quá, khả năng khống chế kinh tế rất giỏi, đến ngay cả nàng cũng phải kính nể vài phần. Nhưng đối với tình cảm lại là con số không. Cho nên nàng rất thích nghe chuyện tình yêu, các chuyện xưa. Những lúc đó, Trác Ngưng Tuyết như một đứa trẻ hiếu động.

Ngồi trên giường, Trác Ngưng Tuyết trông rất chăm chú.

“Chị Thu Nhã, nếu như em không đoán sai, nhất định chị cũng có chuyện với anh ta. Không biết chừng chị cũng là người thích anh ta. Có phải không?”

Trác Ngưng Tuyết đương nhiên không ngốc, chỉ là nàng chưa có kinh nghiệm gì với chuyện tình cảm mà thôi. Ở bên cạnh Bàn Tay Vàng, tất cả đều là các ông già mắt xanh, da trắng. Nên nàng không có hứng thú gì. Mà Lâm Thu Nhã là người phương Đông, nàng đã tiếp xúc nhiều nhất.

Lâm Thu Nhã lúc này đang rất xấu hổ. Tất nhiên, tình cảm đó từ khi nàng rời khỏi Tiêu gia đã không ngừng nảy nở trong lòng nàng.

Bởi vì ở đây, nàng gần như đã quên tất cả mọi chuyện trước kia. Tất cả tinh lực đều đặt vào công tác chuẩn bị Long Đăng. Nhưng khuôn mặt của Tiêu Thu Phong, hàng đêm lại xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Khẽ gật đầu, Lâm Thu Nhã không phủ nhận. Bởi vì tình cảm giấu kín trong lòng, nàng muốn tìm cách phát tiết. Nói ra có lẽ làm cho nàng dễ chịu hơn chút.

“Em đoán không sai, chị đúng là có chuyện không thể nào quên với anh ta. Giống như cảm giác của em vậy. Lần đầu tiên khi gặp người đàn ông này, cũng từng cho rằng anh ta chỉ là kẻ ăn chơi trác táng, kẻ háo sắc, kẻ luôn tìm gái đẹp như mọi người đồn đại. Nhưng ngày đó, anh ấy trước mặt đông người đã đánh một người quấy rầy Liễu Yên Nguyệt”

Chuyện tiếp theo rất nhẹ nhàng, rất ấm áp, nhưng theo như Lâm Thu Nhã nói, Trác Ngưng Tuyết cũng chìm trong niềm hạnh phúc đó. Thật giống như nàng cũng được trải qua cảnh tượng đó. Lúc vui lúc buồn,

lúc đau khổ, lúc hạnh phúc, nhập tâm vào trong đó. Đúng là có thể cảm hóa nội tâm của mọi thiếu nữ: “Thì ra là thế, thì ra là thế. Chị Thu Nhã lúc nghe được tin tức này thì vừa vui lại vừa buồn. Có phải là nghĩ mình có cơ hội phải không?”

Lâm Thu Nhã lắc đầu mà nói: “Ngưng Tuyết, em hiểu lầm rồi. Chị không nghĩ như vậy, chỉ là có chút mất mát mà thôi. So với Nhan Duyệt, chị chỉ là một người nhu nhược trong tình yêu”

Trác Ngưng Tuyết lập tức khuyên: “Chị Thu Nhã

“VẬY còn em, vì sao không tìm một người đàn ông nào. Hình như chị không nghe nói em có bạn trai nào mà?”

Trác Ngưng Tuyết xấu hổ, nhăn nhó nói: “Người theo đuổi em có không ít. Nhưng không ai có thể làm em cảm động như chị nói. Hơn nữa bố nuôi không cho em bại lộ thân phận. Hơn nữa năm đó em cũng đã hứa với bố, cả đời này làm người Tiêu gia, không bao giờ phản bội”

Lâm Thu Nhã cả kinh nói: “Ngưng Tuyết, vậy em định cả đời không lấy chồng sao?”

“TRƯỚC đây em cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng khi bố nhận em làm con nuôi đã nói cho em biết em sẽ lấy một người. Nhưng đến bây giờ em vẫn chưa gặp người đàn ông đó”

Lâm Thu Nhã càng kinh ngạc nói: “Em đã đồng ý? Nếu người đàn ông đó quá kém thì sao?”

Nhưng thật không ngờ, Trác Ngưng Tuyết lại cười nói: “Sao có thể chứ. Em dù ai cũng không tin thì vẫn mãi luôn tin bố nuôi. Bố được xưng là thần buôn bán, ánh mắt rất chuẩn, điều này người bình thường sao có thể sánh bằng. Người đàn ông mà bố để mắt đến sao có thể kém cỏi được chứ. Yên tâm đi, em dám đánh cược, người mà bố nhìn trúng nhất định không kém hơn người đàn ông của chị”

Lâm Thu Nhã cười nói: “Trong tim chị, đã không có người đàn ông nào xuất sắc hơn anh ấy”

Nhưng Trác Ngưng Tuyết không tán thành. Người đàn ông đó được Lâm Thu Nhã nói tốt như vậy, cũng chỉ là trong mắt người yêu mà thôi.

Hôm sau, Tiêu Thu Phong và Thiên Nhan Duyệt đã về đến Thượng Hải. Mà Ruth dù không muốn vẫn phải rời đi. Mặc dù không đành lòng từ biệt, nhưng nàng cũng hiểu bây giờ chưa phải thời gian đoàn tụ. Ở Trung Đông còn có rất nhiều chuyện cần đến nàng.

Chỉ cần vì Tiêu Thu Phong, dù khổ cực, dù vất vả hơn nữa, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện, không thấy khổ.

Chẳng qua trước khi đi, nàng đã đặc biệt bảo Thiên Nhan Duyệt, những điều có thể giúp nàng đã làm. Những điều còn lại phải dựa vào chính Thiên Nhan Duyệt. Dù như thế nào cũng không được lùi bước, kết quả nhất định không có vấn đề gì.

Đến sân bay Hồng Kông, mọi người vừa xuống máy bay, Tiêu Thu Phong đã mở miệng nói: “Tiểu Duyệt, em lâu như vậy còn chưa về nhà nhà, em mau về đi. Anh sẽ điện cho em sau”

Biểu hiện yêu thương trên đường làm hấn cảm thấy không quen. Hấn không quyết tâm tiếp nhận tình cảm này nên mọi điểm phúc đều khá xấu hổ.

“KHÔNG đúng, Nhan Duyệt tiểu thư, cô không phải đã lớn tiếng tuyên bố quan hệ với Thu Phong sao, vậy phải đến Tiêu gia trước chứ” Tư Mã Lạc chuyển này đã lập công lớn, được Thái gia biểu dương nên tâm trạng đang rất vui vẻ. Biểu hiện của Thiên Nhan Duyệt, hấn thấy rõ ràng nên đương nhiên hiểu ngay.

Tiêu Thu Phong trừng mắt một cái, Thiên Nhan Duyệt đã lớn tiếng nói: “Đúng thế, anh không nói em cũng quên mất”

Nói xong, nàng xoay người lại, phản phó: “Tiểu Cẩm, Tiểu Phương, chúng ta trước hết đến Tiêu gia, mang hành lý đến Tiêu gia”

Tiêu Thu Phong nóng nảy nói: “Tiểu Duyệt, điều này không tốt đâu. Dù không có chuyện gì, em cũng cũng phải nói với trong nhà một tiếng chứ. Nếu không họ lại tưởng rằng anh lừa con gái mình thì sao?”

Nhà Thiên Nhan Duyệt cũng ở Thượng Hải, hơn nữa cũng được coi như nhà giàu có, có quan hệ kinh doanh với Lâm gia. Cho nên nàng mới quen biết Lâm Thu Nhã.

“Không cần, Tiêu đại ca, đến nhà anh thì em sẽ gọi điện về nhà thông báo một tiếng. Hơn nữa em đã quyết định, em nếu đã tuyên bố chuyện này thì em phải giải thích với chị Yên Nguyệt. Tránh cho lúc đó, chị ấy lại trách anh”

Mà trong lòng lại hừ một tiếng, nghĩ: “Anh còn không thừa nhận. Anh nếu không làm gì con gái nhà người ta, thì ai lại không biết xấu hổ mà tự đến nhà anh chứ?”

Cũng không biết kế sách của chị Ruth có tác dụng gì không, cũng không biết người Tiêu gia có chào đón mình không. Thực ra Thiên Nhan Duyệt đang rất lo lắng.

Chẳng qua đã đến nước này nàng đã không hề nghĩ gì nhiều nữa. Dù cho Tiêu gia là một biển lửa, nàng cũng sẽ liều mình nhảy vào.

“Bây giờ mới đúng đó. Thu Phong, tao về trước, không quấy rầy mày với người đẹp Thiên Nhan Duyệt. Hai ngày nữa tao sẽ đến gặp mày” Tư Mã Lạc trêu chọc, rồi rời đi.

Tiêu Thu Phong nhìn vẻ quật cường của Thiên Nhan Duyệt, biết có phản đối cũng không được.

“Được rồi, trước hết về nhà chơi mấy ngày đã, chơi chán rồi mới về”

Em không bao giờ chán, sẽ ở đó cả đời.

Thiên Nhan Duyệt đổi mặt thật nhanh, hiền dịu khoác tay Tiêu Thu Phong, không nói gì. Mấy phóng viên đi theo bọn họ lập tức chụp ảnh. Ngày mai báo chí lại có tin tức hay rồi đây.

“Đi thôi, Tiêu đại ca, chúng ta về nhà thôi” Cảm giác này thực sự rất tốt. Có lẽ đây là cảm giác hạnh phúc khi về nhà, bởi vì bọn họ quay về gia đình của mình.

269. Chương 269: Lần Đầu Tiên Tới Cửa

“Tiểu Phong, con đó, vừa đi đã hơn nửa tháng, thật sự không biết quý trọng gia đình gì hết. Đợi Phượng Hề và Yên Nguyệt về sẽ cho con biết mặt”.

Điền Phù cầm tay Tiêu Thu Phong, quan sát hắn, thấy con trai vẫn bình yên lúc này mới lớn tiếng mắng. Hai người con dâu xinh đẹp, ngoan ngoãn phải ở nhà cô đơn, thằng này còn bỏ được, nó còn luyến tiếc gì nữa?

Tiêu Viễn Hà đương nhiên cũng quan tâm nói: “Tiểu Phong, con cũng thật là. Thời gian gần đây nước H xảy ra chính biến, con lại chạy đến đó mà chơi. Thực sự là con làm cho mẹ con và Yên Nguyệt chết khiếp. Nếu như không phải Phượng Hề an ủi chúng ta, chúng ta sợ là đã gọi con về rồi”

Ở Tiêu gia cũng chỉ có Phượng Hề biết hắn làm gì bên ngoài. Cho nên để cho hắn không lo lắng về người nhà, Phượng Hề phải cố gắng an ủi Tiêu gia, làm bọn họ tin tưởng Tiêu Thu Phong nhất định sẽ bình an trở về.

“Bố, biết làm sao được ạ, con gặp phải sự việc đó là con đen đủi thôi?” Tiêu Thu Phong cười nói: “Không phải con đã bình an trở về sao. Bố mẹ nhìn xem này, con không có việc gì mà, hình như còn béo lên chút đó”

Điền Phù vỗ nhẹ lên đầu Tiêu Thu Phong, nói: “Béo cái đầu con... ồ, Tiểu Phong, đây là. Đừng nói, mẹ thấy quen quen”

Thiên Nhan Duyệt và Tiểu Cầm, Tiểu Phương từ từ đi vào cửa Tiêu gia. Điền Phù cẩn thận quan sát, bà cảm thấy rất quen mắt nhưng lúc nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Thiên Nhan Duyệt” Nhưng Tiêu Viễn Hà ở phía sau đã đột nhiên kêu lên. Không có biện pháp, Tv đã nói về nàng rất nhiều. Chuyện ở nước, ngay cả các phương tiện truyền thông của quốc gia cũng nói đến, ông rất có ấn tượng.

Điền Phù lập tức nhận ra, vỗ tay nói: “Đúng, đúng, là Thiên Nhan Duyệt” Bà bỏ qua cho Tiêu Thu Phong, chạy vọt tốt trước mặt Thiên Nhan Duyệt, kích động hỏi: “Thiên tiểu thư, không ngờ, không ngờ cô lại xuất hiện ở đây. Cô đến quay phim sao, có thể ký một chữ giúp tôi không?”

Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa thì ngất xỉu. Mẹ lớn như vậy nhưng thật không ngờ lại hâm mộ ngôi sao, thật hài hước.

Hơn năm qua, Thiên Nhan Duyệt nổi tiếng như cồn, ban đầu nàng chỉ là ngôi sao ca nhạc hạng ba trên thế giới, đến bây giờ trải qua cuộc công diễn qua hơn mười quốc gia, có thể nói nàng từ một con Ma Tước biến thành Phượng Hoàng. Vàng hào quang của nàng quá chói mắt, Điền Phù thấy cũng có chút kích động.

Thiên Nhan Duyệt rất xấu hổ, trước khi đến nàng rất khấn trương, nàng nghĩ đến rất nhiều khả năng. Nhưng chỉ không ngờ bố mẹ Tiêu Thu Phong lại nhờ nàng ký tên.

“Cháu chào bác gái. Hôm nay cháu đến thăm hai bác. Tiêu đại ca chắc chưa nói với hai bác, cháu là bạn gái của anh ấy”

Điền Phù chưa hiểu ra, hỏi: “Bạn gái?”

“Mẹ, Tiểu Duyệt là bạn của con, đến nhà chúng ta ở vài ngày. Mẹ muốn chữ ký, rất dễ, mẹ muốn bao nhiêu tờ” Tiêu Thu Phong vội vàng giải thích cho nàng, không muốn mẹ bị kích thích một lần nữa.

Tiêu Viễn Hà lấy lại bình tĩnh trước tiên, nhiệt tình nói: “Hoàn nghênh, hoan nghênh. Thiên tiểu thư là bạn của Tiểu Phong, muốn ở bao lâu cũng được”

Điền Phù cũng lập tức nói: “Đúng, đúng, đại minh tinh muốn ở Tiêu gia chúng ta, đây là điều mà rất nhiều người ao ước. Tiểu Duyệt đúng không, không sao, chỉ cần cháu thích thì muốn ở bao lâu cũng được”

Thiên Nhan Duyệt mừng ra mặt. Thật không ngờ bố mẹ Tiêu Thu Phong lại thân thiết đến vậy. Hơn nữa hai người rất nhiệt tình.

“Cảm ơn bác, nếu như Tiêu đại ca không đuổi cháu đi, cháu muốn ở đây cả đời”

Điền Phù lại càng sững sốt hơn, lời này cũng nói ra vậy chẳng lẽ lời Tiểu Phong nói lúc trước đã ứng nghiệm sao. Thiên Nhan Duyệt thực sự thích con trai mình sao?

Tiêu Viễn Hà cũng sững sốt, nhưng ông ta không hiểu rõ nên còn tưởng rằng Thiên Nhan Duyệt chỉ nói đùa như vậy mà thôi, nên cười nói: “Được đó, chỉ cần thích, cháu ở đây cả đời cũng được”

Tiêu Thu Phong đang định mở miệng nói, Thiên Nhan Duyệt đã cười ngọt ngào, nói với hắn: “Tiêu đại ca, anh xem, bác trai đã đồng ý rồi. Anh không đuổi em đi đó chứ”

Điền Phù lập tức cầm lấy tay Thiên Nhan Duyệt, nói: “Được rồi, Tiểu Duyệt, cháu và Tiểu Phong từ xa mới về chắc là cũng đã mệt, không nên đứng ở đây. Chúng ta vào nhà rồi hãy nói tiếp. Ông xã, anh cũng đừng đứng chờ ở đó làm gì, mau báo cho Yên Nguyệt và Phượng Hề biết Tiểu Phong đã về, để cho hai con lập tức trở về, hôm nay không cần đi làm”

Điều này còn cần phải nói sao. Khi Tiêu Thu Phong về, hai nàng đương nhiên sẽ tự động nghỉ việc.

Điền Phù vừa sai nhà bếp nấu ăn, vừa giải vây cho Tiêu Thu Phong. Minh tinh đột ngột đến nhà như vậy, không ngờ còn muốn ở lại đây. Nhìn người xách hành lý đi theo phía sau Thiên Nhan Duyệt, hình như định ở lại đây lâu dài. Điều này không phải là chuyện nhỏ, bà đương nhiên muốn biết rõ.

“Tiểu Duyệt, cháu và Tiểu Phong đã xảy ra chuyện gì. Nó đã có vợ mà” Thật sự có chút hoảng sợ, Điền Phù mặc dù hy vọng Tiêu gia con cháu đầy đàn, huyết mạch hưng vượng. Nhưng con trai bà đã có không ít người phụ nữ, có lẽ là đã rất nhiều. Cho nên bây giờ nói ra cũng không che giấu như trước nữa.

Thiên Nhan Duyệt áy náy nhìn Tiêu Thu Phong một cái, khấn thiết nói: “Bác, bác không nên tức giận, chuyện này không liên quan đến Tiêu đại ca. Là cháu thích anh ấy, muốn cho mình một cơ hội. Chuyện này cháu sẽ tự mình giải thích cho chị Yên Nguyệt. Nếu như chị ấy trách Tiêu đại ca, cháu sẽ rời đi”

Tiêu Viễn Hà cũng đã hiểu, kinh ngạc hỏi: “Thiên tiểu thư, cháu nói cháu muốn làm người của Tiểu Phong?”

“Bác, bác gọi cháu là Tiểu Duyệt là được ạ. Bác nói đúng, cháu yêu Tiêu đại ca, cho nên cháu hy vọng có thể ở bên anh ấy. Chị Yên Nguyệt cũng biết mình không thể nào chiếm trọn anh ấy được”

Điền Phù thở dài nói: “Tiểu Duyệt, cháu là một cô gái tốt sao lại phải chịu thiệt thòi như thế. Cháu nếu đã biết Tiêu Phong không chỉ có một người phụ nữ thì càng không nên làm như vậy”

Thiên Nhan Duyệt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Điều bác nói cháu cũng biết. Nhưng có những chuyện không phải cháu muốn là có thể làm được. Tiêu đại ca nhiều lần cứu cháu, nếu như không có anh ấy thì đã không có Thiên Nhan Duyệt như ngày hôm nay. Cháu đã nói, sau buổi biểu diễn ở Thượng Hải lần này, cháu sẽ rút khỏi làng giải trí, làm một người phụ nữ bình thường”

Điền Phù cảm động hỏi: “Tiểu Duyệt, cháu thực sự đã quyết định như vậy chứ?”

Thiên Nhan Duyệt lập tức gật đầu. Nếu như không phải đã hạ quyết tâm, thì sao nàng lại không giữ lại đường lui cho cả mình chứ?

Tiêu Viễn Hà cũng cảm động. Một mình tinh được cả thế giới hâm mộ, cô gái vô cùng xinh đẹp không ngờ lại vì con trai của mình mà tuyên bố giải nghệ, bỏ qua vàng hào quang vô hạn. Điều này cần dũng khí lớn đến như thế nào.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Rất nhanh hai khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Phong. Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt cùng chạy tới.

“Ông xã...” Hai nàng không hẹn mà cùng kêu lên. Nổi nhớ nhung mãnh liệt. Đặc biệt là Phượng Hề, nàng rất lo lắng cho Tiêu Thu Phong. Ở cả Tiêu gia, chỉ có nàng mới biết được, Tiêu Thu Phong đến nước H có mục đích gì.

Thấy hân hạnh yên trở về, nỗi lo lắng trong lòng cũng tan biến đi. Đối với nàng mà nói như vậy đã rất hạnh phúc rồi.

Liễu Yên Nguyệt không nhịn nổi mà chạy tới nhào vào lòng Tiêu Thu Phong. Có lẽ do tính cách của nàng nên nàng rất yếu đuối, cần được hân che chở.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Yên Nguyệt, em càng lúc càng thon thả, không phải mẹ bỏ đói em đó chứ”

“Không đâu, anh đi nửa tháng liền, em và chị Phượng sao có thể ăn ngon được chứ. Tất cả là vì anh đó, còn nghĩ sai cho mẹ, mau xin lỗi đi” Giơ tay lên, nàng ngẩng đầu lên, vẻ quyến rũ đó làm cho người ta xao động.

Điền Phù cũng mắng: “Thằng ranh này, thật là có vợ quên mẹ, còn sợ mẹ ngược đãi Yên Nguyệt nữa chứ”

“Mẹ, đừng nghe anh Phong nói bậy. Anh ấy không ở nhà, sao biết mẹ tốt với bọn con thế nào” Phượng Hề ở bên cạnh cũng nói xen vào. Thực ra mọi người đều biết đây chỉ là trò đùa mà thôi. Nhưng mọi người đều thích bầu không khí vui vẻ này.

“Thực sự là phí công đối tốt với con. Thằng nhóc này, may là chỉ sinh có một mình con. Nếu không mẹ không phải thành Trư Bát Giới sao. Vậy làm sao có thể ra ngoài gặp người chứ”

Tiêu Viễn Hà ở bên cạnh cười nói: “Đừng lo, bà xã. Dù có biến thành Trư Bát Giới, anh cũng vẫn sẽ đối xử tốt với em”

Điền Phù xấu hổ, quát: “Đi chết đi, lão già này, không được nói xằng bậy trước mặt các con” Tuy rằng mắng như vậy, nhưng ai cũng có thể nhìn ra bà đang rất vui.

“Mẹ, mẹ yên tâm, dù cho mẹ như thế nào, trong lòng bố, mẹ đều là người đẹp nhất” Liễu Yên Nguyệt dựa vào lòng Tiêu Thu Phong, hạnh phúc nói. Trong lòng nàng vẫn luôn mong muốn dù mình biến thành như thế nào thì trong lòng Tiêu Thu Phong, mình vẫn là đẹp nhất.

270. Chương 270: Thổ Lộ Tất Cả

Đi theo Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt vào nhà, đương nhiên còn có mấy cô nàng Lâm Ngọc Hoàn. Các nàng mặc dù cũng rất nhớ Tiêu Thu Phong, nhưng giờ phút này lại đang kỳ quái nhìn chằm chằm vào Thiên

Nhan Duyệt.

“Trông quen thật, hình như đã gặp ở đâu rồi đó” Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất nhìn nhìn Thiên Nhan Duyệt một lát mới thốt lên.

Phượng Hề nghe thấy thế liền xoay người lại, cười nói: “Yên Nguyệt, chúng ta quá thất lễ, trong nhà có khách mà quên không chào”

Đúng thế, Liễu Yên Nguyệt lập tức rời khỏi lòng Tiêu Thu Phong, hưng phấn đi đến bên cạnh Thiên Nhan Duyệt, có chút không tin nói: “Nhan Duyệt, em là đại minh tinh, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến Tiêu gia làm khách vậy?”

“A, em biết rồi, em không nhìn lầm, cô ấy chính là Thiên Nhan Duyệt siêu sao hàng đầu thế giới” Thi Diễm lớn tiếng hét lớn. Bốn cô nàng lập tức chạy lại gần Thiên Nhan Duyệt, mặt đầy hưng phấn.

“Thiên tiểu thư, có thể ký một chữ cho em không?” Chiêu Tuệ mở miệng năn nỉ.

“Thiên tiểu thư, có thể chụp một bức ảnh lưu niệm với tôi không. Tôi rất thích nghe cô hát, rất hâm mộ cô” Thi Diễm cũng mở miệng nói.

“Thiên tiểu thư, nghe nói cô gặp một chuyện không may ở nước H, bây giờ không có việc gì rồi chứ” Vẫn là Lâm Ngọc Hoàn không bị hâm mộ quá đáng mà quên đi tất cả, nàng quan tâm hỏi.

“Ồ, em nhớ ra rồi. Tiêu thiếu gia lén lút đến nước H như vậy, không phải là vì Thiên tiểu thư chứ. Nhất định là vậy, Tiêu thiếu gia lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt rồi”

Lời của Ngọc Thiển mang theo vài phần ghen tuông. Liễu Yên Nguyệt là người đầu tiên không nhin được, cười hì một tiếng, nói: “Nhan Duyệt, không nên nghe mấy cô bé này nói lung tung. Đi, chị em chúng ta vào phòng nói chuyện. Chị rất tò mò với những chuyện đã qua của em”

Nhiều người vây quanh mình như vậy, Thiên Nhan Duyệt có chút không thích ứng. Nghe thấy Yên Nguyệt nói, nàng chần chờ một chút, mặt đỏ lên, xấu hổ nói: “Yên Nguyệt, em xin lỗi, có chuyện em muốn nói ở đây”

Liễu Yên Nguyệt ngăn người không rõ lắm. Nhưng Phượng Hề lại nhìn Tiêu Thu Phong một cái, tức giận chu miệng nên. Bởi vì chuyện xảy ra ở nước H, nàng đã được báo cáo rõ ràng. Thật không ngờ một siêu sao lại vì tình yêu mà tuyên bố như vậy.

Mà hai người già cũng rất xấu hổ. Bọn họ biết Thiên Nhan Duyệt muốn nói gì. Ngay cả Tiêu Thu Phong đứng ở bên cũng không nói gì. Đối với hắn, Thiên Nhan Duyệt như một người em, hắn thật sự không quá nghĩ ngợi.

“Nhan Duyệt, có chuyện gì thì em nói đi, chị nghe” Liễu Yên Nguyệt khẽ mỉm cười, dịu dàng mở miệng nói.

Nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt như vậy, Thiên Nhan Duyệt càng thêm xấu hổ. So sánh với Yên Nguyệt, nàng quá ích kỷ.

Căn môi, trong lòng nàng đang giao chiến với nhau, rốt cuộc nàng thở mạnh một hơi, ngẩng đầu lên nói: “Chị Yên Nguyệt, em biết chị yêu Tiêu đại ca, cũng là người Tiêu đại ca yêu nhất, xin chị cho em một cơ hội, một cơ hội được yêu Tiêu đại ca”

Không khí lập tức trở nên quỷ dị. Mấy cô nàng đều trợn mắt há mồm nhìn Thiên Nhan Duyệt. Về mặt hâm mộ lúc này đã biến thành kinh ngạc. Người phụ nữ nổi tiếng như vậy, không ngờ lại thích Tiêu thiếu gia, còn không biết xấu hổ mà tự tìm tới cửa.

Tiêu Thu Phong toát mồ hôi, đi đến bên cạnh Thiên Nhan Duyệt, xấu hổ nói: “Tiểu Duyệt, em lại nói đùa rồi, không phải này em nói ở đây mấy ngày sao”

Thiên Nhan Duyệt sắp khóc.

Liễu Yên Nguyệt cũng đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, thở dài một hơi. Nàng vô lực nói: “Tiểu Duyệt, thực ra em tuyên bố ở nước H, chị cũng đã nghe nói qua. Nhưng thật không ngờ đến em lại làm như vậy. Chị thật không biết nói gì nữa”

Phượng Hề ghen nói: “Ông xã, cô ấy không phải đang nói bậy. Với thân phận của cô ấy, vô duyên vô cớ chạy đến Tiêu gia cùng anh, danh tiếng sẽ bị người ta hủy hoại. Nếu như không phải thích anh, thì sao cô ấy lại làm như vậy”

Ngày đó khi nàng hạ quyết tâm đến Tiêu gia, cũng là bởi vì không có đường lùi. Mặc dù nàng được xưng là Đông Nam đại tỷ, nên không để ý đến danh tiếng cả.

Diên Phù không biết nên khuyên bảo thế nào: “Yên Nguyệt, Phượng Hề, đây là chuyện của các con, các con tự mình xử lý đi. Mẹ vào bếp nấu ăn”

Tiêu Viễn Hà cũng nghĩ nghĩ rồi nói: “Bố còn chưa đọc hết quyển sách, bố về đọc nốt đây. Mấy con cứ từ từ nói”

Gặp phải tình huống này bọn họ cũng chỉ có thể tránh né, đẩy sang cho người trẻ tuổi.

Tiêu Thu Phong xấu hổ cười nói: “Anh cũng...”

Nhưng còn chưa nói ra, Phượng Hề đã trừng mắt nhìn hắt một cái, quát: “Anh đó, định chuồn sao, mang phiên phức về đây cho mọi người rồi định bỏ mặc sao. Anh ngồi xuống”

Liễu Yên Nguyệt cười, cầm tay Thiên Nhan Duyệt, nhìn thấy nàng bất an liền nói: “Nhan Duyệt, em là một cô gái dũng cảm. Chị Yên Nguyệt rất bội phục em. Chị Phượng, không nên dọa Nhan Duyệt như vậy, lại đây, mọi người cùng ngồi xuống, dễ tâm sự”

Phượng Hề tức giận ngồi ở xa xa, Lâm Ngọc Hoàn coi như biết ý, rót một chén trà cho Tiêu Thu Phong, nhưng lại bị Tiêu Thu Phong kéo xuống ngồi bên cạnh mình. Có người thứ nhất như vậy, mấy nàng Thi Diễm cũng chạy tới, vây quanh Tiêu Thu Phong.

Mặc dù không phải quá xinh đẹp, nhưng bốn nàng được mọi người xưng là tứ đại công chúa của Hoàng Kim Thủy Thành, nên đương nhiên đều đẹp cả. Liễu Yên Nguyệt thấy Thiên Nhan Duyệt đang nhìn chằm chằm vào bốn người, nói: “Nhan Duyệt, em cũng thấy đó, anh Phong có rất nhiều phụ nữ. Em khẳng định đây là quyết định của cả đời mình sao?”

“Yên Nguyệt, em nói sai rồi. Tên xấu xa này còn có rất nhiều người nữa ở bên ngoài” Phượng Hề tức giận nói, ở Tiêu gia cũng chỉ có nàng mới biết Tiêu Thu Phong còn có Ruth ở Trung Đông, Thanh Bình Nhi ở Hongkong.

Chẳng qua cũng may Liễu Yên Nguyệt không hỏi sâu, nàng nói lời này chỉ là để cho Thiên Nhan Duyệt biết tình hình thực sự ở Tiêu gia. Có những thứ nàng có thể chấp nhận, nhưng người phụ nữ khác chưa hẳn đã được như vậy.

Thiên Nhan Duyệt cúi đầu xuống.

“Nếu như bây giờ đổi ý vẫn còn kịp. Thiên tiểu thư nổi tiếng trên toàn thế giới như vậy, sao lại phải chịu như vậy?” Thấy dáng vẻ của Thiên Nhan Duyệt, Phượng Hề lạnh nhạt nói. Nàng hy vọng người phụ nữ này biết khó mà lui. Tiêu Thu Phong có quá nhiều người phụ nữ, nếu như không thể hòa hợp, nàng không hy vọng sau này trong nhà không hòa thuận.

Tiêu Thu Phong hôn lên má Lâm Ngọc Hoàn một cái. Hắn làm như vậy là để cho Thiên Nhan Duyệt biết mình không hoàn mỹ như nàng tưởng. Người ta nói tình đầu khó quên, hắn muốn cho nàng kích thích, sau đó tỉnh táo lại.

“Tiểu Duyệt, em ở đây mấy hôm rồi về nhà đi. Dù xảy ra chuyện gì, anh vẫn là Tiêu đại ca của em”

Thiên Nhan Duyệt cười khổ, nàng nhìn Tiêu Thu Phong một cái rồi xoay người về phía Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề. Giờ phút này nàng biết, ngoại trừ Yên Nguyệt, Tiêu đại ca cũng có không ít người phụ nữ khác.

Nhưng dù cho lúc trước nếu có biết, nàng có thể trốn tránh được tình cảm của mình không?

Nàng không làm được.

Không hề có bất cứ chút kích động nào, nàng cảnh sát này bình tĩnh như mặt nước, không có một chút rung động.

“Một năm trước, lần đầu tiên em gặp Tiêu đại ca là lúc em trốn đám phóng viên và người hâm mộ nên đã vô tình lên xe anh ấy. Tiêu đại ca đã đưa em đến học viện Bắc Hải, sau đó anh ấy lấy em năm nghìn”

Chuyện này Liễu Yên Nguyệt biết.

Thiên Nhan Duyệt không để ý đến mọi người, chỉ kể lại chuyện của mình.

“Sau đó ở Hongkong, Tiêu đại ca được chị Thu Nhã nhờ chiếu cố đến em, em bị công ty giải trí hãm hại, rơi vào tuyệt vọng, nhưng vẫn có thể đứng dậy. Em gia nhập Anh Hoàng, em ca hát, nhưng trong lòng em chỉ có một mình Tiêu đại ca”

“Chuyện lần này xảy ra làm em đau đớn không muốn sống. Nếu như không phải có Tiêu đại ca, thì có lẽ em không thể chịu nổi mà tự tử. Là Tiêu đại ca cho em hy vọng sống. Thiên Nhan Duyệt em vẫn cứ kìm nén tình cảm của mình, em sẽ hối hận cả đời”

“Tất cả mọi thứ em có đều do Tiêu đại ca ban cho. Em yêu Tiêu đại ca, cho dù mọi người có coi em là người phụ nữ xấu, em vẫn yêu anh ấy. Vì anh ấy, em có thể vứt bỏ mọi thứ, dù cả đời này không gặp anh ấy nữa, em cũng sẽ không thích người đàn ông nào khác”

Trong không khí quỷ dị này, tình cảm được thổ lộ. Ngay cả Phượng Hề đang tức giận cũng trầm ngâm suy nghĩ. Bởi vì nàng cũng đã trải qua, nên đương nhiên hiểu nỗi khổ trong lòng cô gái này.

271. Chương 271 : Chấp Nhận Nàng Gia Nhập

Thiên Nhan Duyệt bắt đầu thuật lại chuyện xưa, kể ra những chi tiết của tình yêu, cho đến hôm nay, đã trở thành một tình cảm sâu đậm, không cần hoài nghi, ngay cả Tiêu Thu Phong bên cạnh cũng phiền muộn, cùng với người con gái này trải qua rất nhiều sóng gió. Liễu Yên Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Phượng Hề, cười hỏi : “Chị Phượng, chị nghĩ sao?” Bây giờ, ở Tiêu gia không chỉ có một nữ chủ nhân nữa rồi, có một số việc, cần mọi người thương lượng giải quyết. Mà đặc biệt là nàng đối với Phượng Hề vô cùng tôn trọng.

Phượng Hề đứng dậy, nói : “Thiên tiểu thư, nếu em thật sự có thể làm như những lời em nói, bọn chị cũng sẽ không làm khó dễ em. Bất quá chị phải nhắc nhở em rằng, bất luận khi ở đâu, chúng ta luôn hướng về Tiêu gia, yêu một người, thì không nên tạo cho người đó quá nhiều phiền phức, em nói có đúng không?”

Trên gương mặt đau thương của Thiên Nhan Duyệt đã xuất hiện sự vui mừng, nghe ngữ khí của hai người này, tựa hồ như đã có dấu hiệu chấp nhận nàng.

“Chị Phượng, em nhất định sẽ không làm khó dễ Tiêu đại ca, bởi vì em biết, chỉ cần có thể ở bên cạnh Tiêu đại ca, em cũng đã mãn nguyện lắm rồi”

“Được rồi, tạm thời em cứ ở đây đi, mọi người ở chung cũng tốt lắm. Chị làm sao có thể cự tuyệt em? Người lớn của Tiêu gia rất cô đơn, có nhiều chị em trong nhà, cũng là chuyện tốt”

Thiên Nhan Duyệt cũng đứng lên, cảm động, cúi đầu xuống chào hai nàng, nói : “Cảm ơn hai chị, tiểu Duyệt nhất định sẽ không để cho hai chị thất vọng”

Phượng Hề đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, nghiêm túc nói : “Bọn chị thất vọng hay không cũng không quan trọng, quan trọng là em đừng để cho ông xã thất vọng. Tiểu Duyệt, em đã có tâm rồi, vậy hãy dùng mọi lực đặc biệt của em, để làm cho anh ấy yêu em”

Tiêu Thu Phong nhìn Thiên Nhan Duyệt vô cùng lạnh nhạt, Phượng Hề đương nhiên biết điều này, nếu cô bé này muốn gia nhập Tiêu gia, thì cần phải cố gắng nhiều.

Thiên Nhan Duyệt cũng đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, chậm rãi ngồi xuống, nắm lấy tay hắn, ôn nhu nói : “Tiêu đại ca, anh nhất định sẽ yêu em, đúng không?”

Tiêu Thu Phong sờ sờ đầu, chịu hết nổi nhú mày một cái, cảm thấy vô cùng khó hiểu, nói : “Tiểu Duyệt, em học của ai vậy, lá gan ngày càng lớn hơn, ngay cả da mặt cũng dày hơn rồi, yêu hay không yêu, em phải tự hỏi mình, sao lại đi hỏi anh, người nhà em mà biết thì mắng anh chết mất”

“Thật ra thì anh vẫn chỉ xem em như một người em gái, nếu em đã kiên quyết như vậy, thì cứ ở Tiêu gia vài ngày, những thứ khác đều là do duyên phận cả. Anh cũng không chắc rằng đến bao giờ mới có tình cảm với em”

Thiên Nhan Duyệt cúi người xuống, hôn lên mặt Tiêu Thu Phong một cái, tự tin nói : “Em rất tin tưởng em, bất luận thế nào, em cũng sẽ cố gắng”

Liễu Yên Nguyệt bên cạnh đã không nhịn được, khẽ cười nói : “Tiểu Nguyệt, đừng có khen hấn nữa, trong lòng hấn bây giờ đang cực kỳ đắc ý đó. Nhiều mỹ nữ bên cạnh như vậy, còn cái gì không hài lòng nữa. Ông xã, em thật sự bội phục số đào hoa của anh”

Tiêu Thu Phong cười khỏ, nhưng Phượng Hề vẫn chưa buông tha : “Không cần nhú mày, nói đi nói lại anh cũng không chịu thiệt. Tiểu Duyệt là một minh tinh nổi danh thế giới, ánh hào quang của nàng, cũng đã làm cho biết bao nhiêu kẻ xin bám váy. Hiện tại em nó vì chân tình này mà phải trả giá như thế, ông xã, anh nên thỏa mãn đi!”

“Hơn nữa, còn các chị em chưa đến đông đủ, một khi đã đến, mọi người tụ tập lại, chỉ có anh phiền thôi, nên bây giờ anh không cần phải làm mặt khó, biết chưa?”

Liễu Yên Nguyệt không biết nhiều lắm, cứ nghĩ là Vũ ở kinh thành thôi. Nàng không biết rằng Phượng Hề ám chỉ là đông đủ chị em thì sẽ như thế nào.

“Chị Phượng, bất kể là ai, chỉ cần nàng ta toàn tâm với Tiêu gia, em đều không ngại. Yên Nguyệt hy vọng mọi người cũng không ngại, mọi người cùng yêu một người đàn ông, cùng sống chung một nhà, cũng là một phúc phận. Chúng ta hấn là nên quý trọng nhau. Phong còn có nhiều chuyện cần phải làm, chúng ta không nên gây phiền phức cho anh ấy, bằng không tình cảm này sẽ không được trọn vẹn”

Liễu Yên Nguyệt vẫn giữ vẻ ôn nhu. Cho đến tận giây phút này, Thiên Nhan Duyệt mới hiểu được, vì sao người chị này, lại là người phụ nữ mà Tiêu đại ca yêu mến nhất. Chỉ với biểu hiện bên ngoài cùng với sự xinh đẹp của nàng, khí độ cùng trí tuệ, cũng đã không có đối thủ.

“Chị Yên Nguyệt, em nhất định sẽ học theo chị, để đủ tư cách trở thành người của Tiêu gia”

Phượng Hề nhéo mũi nàng, nói : “Được, được rồi, học theo Yên Nguyệt, để cho tên kia phóng túng, sợ là đến lúc đó hấn lại tìm thêm vài người về, lúc đó Tiêu gia hết phòng ngủ đấy”

Cùng lúc đó, Điền Phù đã lo xong chuyện nấu nướng, đi ra, nghe Phượng Hề nói vậy, chạy nhanh lại tiếp lời : “Không đủ phòng để ở cũng không sao, để mẹ lập tức kêu người xây thêm vài chỗ. Dù sao trang viên cũng rất rộng, có thể xây được rất nhiều chỗ”

Phượng Hề đỡ khóc đỡ cười, nhìn Điền Phù một cái, cười nói : “Mẹ, mẹ chiều Thu Phong quá vậy, có chúng con còn chưa đủ sao, còn khuyến khích hấn tìm thêm vài người mới”

Điền Phù nhất thời xấu hổ, nói : “Phượng Hề à, mẹ cũng là phụ nữ, biết các con chịu ủy khuất, nhưng xem ra không còn cách nào khác, các con nhìn tiểu Duyệt đi, thích tiểu Phong đến đáng thương. Các con có thể cự tuyệt được sao. Được rồi, tiểu Duyệt thì không nói, nhưng về sau nếu có những người còn đáng thương hơn nó thì sao, các con phải làm sao bây giờ, mẹ chuẩn bị trước không phải tốt hơn sao?”

Tiếng cười lại vang lên, nếu hai nữ chủ nhân của Tiêu gia đã đồng ý tiếp nhận Thiên Nhan Duyệt, thì cũng có nghĩa là, người con gái nàng đã trở thành một nửa của Tiêu gia. Tất cả mọi người không cần khách khí, đã bước vào Tiêu gia, sẽ nhanh chóng hòa nhập với bầu không khí vui vẻ của Tiêu gia.

Lâm Ngọc Hoàn và Thi Diễm các nàng lần lượt giới thiệu, Ngọc Thẩm đi ra, nói là đồ ăn đã chuẩn bị xong, có thể dùng cơm.

“Tôi vừa đi ra đã có thể dùng cơm. A đúng rồi, bà xã, chuyện của tiểu Duyệt, mọi người nên xử lý thế nào, kỳ thật tiểu nha đầu này thoát nhìn rất dễ thương”

Tiêu Viễn Hà từ phòng đọc sách đi ra, vừa nghe được có cơm, liền nói. Nhưng lời của ông làm cho chúng nữ sửng sốt. Mà Điền Phù đã nghiêm mặt lại nói : “Tiểu Duyệt quả thật rất dễ thương, nhưng lão già ông nhìn cho rõ một chút, rốt cuộc là ông muốn tiểu Phong cưới bao nhiêu vợ?”

Lời này vừa này là Phượng Hề hỏi mà.

Tiêu Viễn Hà lập tức nhìn Thiên Nhan Duyệt một cái, nói : “Mọi người cự tuyệt sao? A, thật là đáng tiếc, vừa rồi vừa đang nghĩ đến, nếu hiện tại phòng không đủ dùng, nên chuẩn bị đi kêu người đến trùng tu lại, xem ra không cần”

Tiếng cười vừa dừng lại khi này, lập tức lại vang lên, ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng cảm thấy buồn cười, đựng đến loại cha mẹ yêu thương con cái kiểu này, các nàng thật sự là hết chỗ nói.

Phượng Hề lại dở khóc dở cười tập hai : “Cha, người không cần thở dài, chúng con không cự tuyệt, tiểu Duyệt đã muốn ở lại. Người cũng nên trùng tu lại nhà cửa đi, Thu Phong nói là mấy ngày nữa sẽ chuẩn bị sắp xếp cho vài người nữa đến, nhất định không để cho người thất vọng”

Chúng nữ đều cười, Điền Phù thì có chút ngượng ngùng nói : “Các con đều là những cô gái tốt, có thể trở thành người của Tiêu gia, cũng là tổ tiên Tiêu gia có đức. Những người già của Tiêu gia luôn đơn bạc, cho nên chỉ muốn quan tâm một chút. Yên tâm, chỉ cần các con có cháu, là hai lão già này sẽ không quan tâm nữa”

Nghe tiểu Duyệt muốn ở lại, Tiêu Viễn Hà không hỏi cũng biết kết quả, cũng không buồn bực việc bị trêu chọc, nói : “Việc này về sau chậm rãi nghiên cứu, bây giờ đi ăn cơm thôi ...”

“Chờ con một chút, chờ một chút ...” Mọi người đều chuẩn bị an vị, đang sắp dùng cơm, thì Liễu Yên Hồng ngoài cửa xông vào, đưa chìa khóa xe cho Ngọc Thẩm, nói : “Mọi người, dừng mạnh động, con đi rửa mặt một cái, mọi người không được nhúc nhích”

Hình như ở Tiêu gia quá lâu rồi, nên Liễu Yên Hồng quên là mình chỉ là một cô em vợ, thật sự cứ nghĩ mình là tiểu thư của Tiêu gia.

Không đến một phút đồng hồ, Liễu Yên Hồng đã vọt ra, đứng bên cạnh Tiêu Thu Phong, đẩy hắn ra, nhếch miệng nói : “Vị trí này là của em, anh rể, thức thời một chút, đừng tranh với em”

Hành động thất lễ này, Liễu Yên Hồng muốn mở miệng, nhưng Điền Phù đã quát : “Phong, nhanh lên, con không được chiếm chỗ của tiểu Hồng, con ngồi bên cạnh ba con đi”

Điền Phù thích tiểu nha đầu này, cho nên, mỗi lần dùng cơm đều dành chỗ bên cạnh bà.

Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ dời chỗ, thật sự là sợ tiểu nha đầu này luôn, chỉ có một bữa cơm mà cũng phải giành chỗ.

“Tiểu Hồng, không phải nói em tan học rồi về nhà sao, sao lại còn chạy đến đây làm gì?” Có thể hỏi một câu không cần khách khí như vậy, đương nhiên chỉ có Liễu Yên Nguyệt. Nha đầu này càng ngày càng quá phận, nàng phải dạy dỗ lại một chút.

Liễu Yên Hồng đã có lão phu nhân của Tiêu gia Điền Phù làm chỗ dựa, tuyệt đối không sợ ai, chỉ là tò mò nhìn Thiên Nhan Duyệt xa lạ kia, rồi mới trả lời chị gái : “Ngày mai là sinh nhật của em, anh rể còn chưa nói sẽ tặng quà gì cho em, nên em muốn đến đây xem một chút”

“Anh rể, anh tặng cho em lễ vật gì vậy, em nói cho anh biết, nếu không hài lòng sẽ không tính”

Nhiều ngày vậy rồi mà cô bé này vẫn còn nhớ rõ vậy sao? Lúc đi nước H gây hỗn loạn này nọ, chém giết um sùm, thật sự hắn đã đem chuyện này vứt vào cái xó nào lâu lắm rồi!

272. Chương 272 : Quà Sinh Nhật Của Tiểu Nha Đầu

Phượng Hề đã nhìn sắc mặt của Tiêu Thu Phong, vì thế quay sang nói với Liễu Yên Hồng : “Tiểu Hồng, anh rể của em làm sao quên được, em xem, nàng là ai?”

Giờ phút này, Liễu Yên Hồng vẫn còn đang nghi hoặc.

“Thì ra là em gái của chị Yên Nguyệt, tiểu Hồng, thật xinh đẹp, nghe nói là hoa hậu của học viện Bắc Hải, xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền” Nếu muốn bước chân vào Tiêu gia, thì đương nhiên phải biết người của Tiêu gia, hoặc là bằng hữu và người thân.

Cách thân thiết này, tựa hồ đã vượt xa giới hạn của bằng hữu, Liễu Yên Hồng thật sự đoán không ra, hoặc là cho dù có đoán được, nàng cũng sẽ không tin, nhưng các nàng kia lại cười trộm, không nói cho nàng biết đáp án.

“Chị là ...?”

“Chị là Thiên Nhan Duyệt, chúng ta đã gặp mặt nhau, em hẳn là phải nhận ra chị chứ”

“Thiên Nhan Duyệt, Thần Nữ Thiên Hậu cũng tên là Thiên Nhan Duyệt, hai người nhìn có vẻ giống nhau. Chị là bạn của chị em, tại sao em chưa gặp chị bao giờ?” Nếu có một người bạn là minh tinh, hẳn là sẽ không quên, nàng nhìn thấy người này và Thiên Nhan Duyệt được vạn người sùng mến, quả thật rất giống.

Liễu Yên Nguyệt nhìn thấy em gái mình cứ ngơ ngác, không nhận được cười, nói : “Tiểu Hồng, cái gì mà giống, chị ấy chính là Thiên Nhan Duyệt, siêu sao Thiên Hoàng, là đại minh tinh mà các em tối ngày sùng bái đó”

Liễu Yên Hồng cả kinh, không thể tin được, nhìn Thiên Nhan Duyệt hỏi : “Chị ... chị thật sự là thần nữ Thiên Nhan Duyệt, là người của bữa tiệc lần trước?”

Một năm không gặp, Thiên Nhan Duyệt quả thật đã thay đổi quá nhiều, nếu như nói lần yến hội lúc trước, nàng vẫn còn là một cô gái quê mộc mạc, thì trải qua một năm làm siêu sao cùng với sóng gió, nàng thật sự đã lột xác, làm cho người ta nhìn thấy, có một loại khí chất cao quý không dám khinh nhờn.

Cho nên, Liễu Yên Hồng nhìn đến vài lần, trong đầu vẫn còn suy nghĩ, không dám nói ra đáp án này.

“Thiên tiểu thư, thật rất cao hứng, em thật thích các bài hán của chị, đặc biệt là bài “Cả một đời chờ đợi anh”, quả thật quá tuyệt vời”

Nhìn thấy nét mặt hưng phấn của Liễu Yên Hồng, Phượng Hề bên cạnh nói : “Tiểu Hồng, em thấy anh rể của em tốt không. Để mừng sinh nhật cho em, đặc biệt mời Thiên Nhan Duyệt đến cùng dự sinh nhật của em, một ca khúc,

Với giá trị của Thiên Nhan Duyệt bây giờ, mỗi ca khúc đều có giá trên trời, đừng nói chi là đặc biệt đến đây tặng quà sinh nhật cho nàng. Liễu Yên Hồng bĩu môi, nói : “Chỉ là vô tình ghé qua thôi. Thiên tiểu thư, cảm ơn chị có thể đến tham gia sinh nhật của em. Bất quá, chị không cần khách khí, anh rể của em có tiền mà, dù chị có rao giá cao cách mấy, anh ấy vẫn có thể mua được, em sẽ ủng hộ chị”

Thiên Nhan Duyệt ngượng ngùng nhìn Tiêu Thu Phong, mặt đỏ bừng lên, trong lòng nghĩ, chỉ cần Tiêu đại ca thích, mỗi ngày nàng đều nguyện ý hát cho hắn nghe.

“Tiểu Hồng, chị không dám nhận tiền của anh ấy, bằng không sẽ bị đuổi ra khỏi Tiêu gia thôi. Đúng rồi, khó lắm mới có một cơ hội như vậy, hai mươi tuổi chính là lễ trưởng thành, em muốn cái gì, chị sẽ mua cho em”

“Hắn dám, hừ, có bá phụ và bá mẫu ở đây, trong nhà không đến phiên hắn làm chủ, chị Nhan Duyệt, chị không phải sợ, hắn là người xấu, chúng ta không cần để ý đến hắn là được”

Liễu Yên Nguyệt bên cạnh lắc đầu, cô em gái này không cách nào quản được, có hai người lớn này làm chỗ dựa, nàng cũng bó tay luôn.

Cái sinh nhật này, giống như là mọi người đang thiếu nợ nàng, cơ hồ có cái gì đó quý giá, đều phải tặng cho nàng, chỉ cần nàng mở miệng, cơ hồ như mọi người sẽ mua cho nàng, trước đó vài ngày đã mua một chiếc xe thể thao nhập khẩu, có khoảng tám triệu chứ bao nhiêu. Liễu Yên Nguyệt đã khuyên rất nhiều, chỉ cần chút tiện nghi là được, nhưng hai người kia không nghe còn nói cái gì mà con người có một lần sinh nhật năm hai mươi tuổi, không được qua loa.

Phượng Hề cũng tặng một cái vòng cổ kim cương, mặc dù không có phát sáng đủ màu và ít giá trị, nhưng cũng hơn bốn triệu. Ngược lại chỉ có bà chị này thuộc dạng keo kiệt, tối qua đã tặng nàng hai bộ quần áo

mới, chẳng qua hai bộ này cũng hơn ba mươi vạn, cho nên cũng đã thỏa mãn rồi.

Giờ phút này có Thiên Nhan Duyệt gia nhập, cái này không phải là quá cưng chiều nàng sao??

“Chị Nhan Duyệt, chị có thể đến là lẽ vật tốt nhất rồi, nếu cần gì, em sẽ kêu tên xấu xa kia mua, người của Tiêu gia ai cũng biết, hiện tại hắn là một đại tài chủ, không có thứ gì mà hắn không thể mua được”

Lúc Liễu Yên Hồng nói những lời này, đã trừng mắt liếc nhìn Tiêu Thu Phong, thật ra thì cũng không thể trách nàng được, bởi vì nàng đã phát hiện ra một bí mật, phải nói là một bí mật kinh thiên động địa.

Chỉ là phút lơ đãng, nàng nhìn thấy trên tay của Phượng Hề và tứ công chúa có những chiếc nhẫn kim cương giống nhau. Chiêu Tuệ vốn rất nhiều chuyện, chỉ cần vài câu là khai sạch sẽ, càng làm cho nàng biết thêm, Lâm Ngọc Hoàn cũng là người phụ nữ của thằng anh rể đáng giận kia, hơn nữa mấy cái này đâu có rẻ, mười triệu một chiếc, nhưng đối với nàng lại keo ơi là keo, vất chày ra nước luôn, còn đối với những người bên ngoài, lại vô cùng hào phóng.

Bất kể là thù tư hay thù riêng hay thù chung, hay là vì chị gái đòi lại công bằng, dù sao chỉ cần có cơ hội, nàng sẽ làm cho tên xấu xa này không được sống yên thân.

Tiêu Thu Phong đâu biết tiểu nha đầu trong lòng đang điên tức, liều mạng chống đối hắn, lúc này, hắn chỉ biết im lặng ăn cơm, không hề mở miệng, nhưng ngọn lửa chiến tranh vẫn lan đến người hắn.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Liễu Yên Hồng một cái, nhẹ giọng hỏi : “Yên Nguyệt, mấy ngày nay tiểu Hồng không có việc gì làm, xem ra cục tức lên đến nào rồi, chắc là do mấy ngày nay không có thằng nào chạy đến lớp học của em nó phủ đầy hoa tươi rồi tỏ tình thì phải!”

“Không, không được nói, không được lặp lại nữa ...”Chỉ một lần thôi mà nàng đã mệt muốn chết, hiện tại toàn bộ học viện ai cũng biết là nàng đã có vị hôn phu, hơn nữa lại còn ở cùng nhau. Ngay cả vài thầy cô cũng chạy khắp nơi tìm nàng, nói là phải cẩn thận một chút này nọ, không được để cho bụng bự lên, tại vì sắp tốt nghiệp rồi, không nên làm ầm ĩ lên.

Nàng vừa tức, vừa vội lại vừa thẹn, đúng là phong cách giang hồ một đồn mười, nàng oan ức quá ... Aaaa, đáng hận nhất chính là ngay cả quyền giải thích nàng cũng không có, chỉ có thể xấu hổ nghe người khác bàn luận,

Chuyện này là tâm bệnh của nàng, không thể nói cho người khác nghe, người ta đang bàn luận với nhau, nhìn thấy nàng vội vã rời đi, Điền Phù bắt đầu an ủi : “Tiểu Hồng, không cần nghe anh rể của con nói lung tung. Tính tình con tốt như vậy, lại xinh đẹp nữa, có nam sinh theo đuổi cũng là chuyện bình thường, không phải lỗi của con”

Phượng Hề bên cạnh cũng cười nói : “Thu Phong, hình như anh chưa bao giờ tặng hoa hồng cho em. Nói thật, em cũng muốn được giống như tiểu Hồng, muốn được kinh hỉ như vậy! Hoa hồng đầy đất, mùi thơm ngập trời, giống như trong mộng vậy, con gái ai cũng thích”

Liễu Yên Hồng lập tức khuyên bảo : “Chị Phượng, ngàn vạn lần đừng nghĩ vậy, chỉ có loại nam sinh nhảm chán mới lại ra những chuyện này. Cầm tiền trong nhà tiêu xài hoang phí, hắn có tiền, thì mời người khác ăn cơm, thấy còn có lợi ích thực tế hơn”

Quả nhiên là lợi ích thực tế, lợi ích thực tế về đến nhà.

Chỉ cần là lời nói của tiểu nha đầu này, mặc kệ đúng hay sai, với hai người lớn kia, đều là đúng. Tiêu Viễn Hà cũng mở miệng cười nói : “Không tồi, không tồi, tiểu Hồng thật sự đã trưởng thành, cũng hiểu biết được nên tiêu xài thế nào, nói không chừng cũng là một thiên tài kinh doanh. Tiểu Hồng, con cố gắng lên, bá phụ xem trọng con”

Cưng chịu kiểu này, sao có thể không để cho nàng hư được chứ ?

Trong lòng Liễu Yên Nguyệt kỳ thật chỉ hy vọng rằng, em gái có thể bình đạm mà hạnh phúc cả đời, về phần có phải là thiên tài hay không, thật sự không cần thiết. Nàng không thèm để ý, có lẽ do quá quan tâm đến em gái, làm cho nàng quên mất thân phận thật sự, nàng chính là chị của tiểu Hồng, không phải là mẹ.

Điền Phù lại có thêm một hành động quá đáng hơn, ôm lấy tiểu nha đầu này, nói : “Mặc kệ tiểu Hồng là cái gì, bá mẫu đều thương con”

Liễu Yên Hồng giang tay ra, ôm lấy Điền Phù một cách thân thiết, vui vẻ nói : “Con biết mà, bá mẫu đối với con tốt nhất trên đời, con muốn ở lại đây không đi”

Nhìn hai người này thân thiết như vậy, Tiêu Thu Phong thậm chí có chút hoài nghi, nhà này họ Tiêu hay họ Liễu vậy? Sao mình là chủ mà lại có cảm giác như đang làm khách của nhà người ta vậy.

“Ngày mai, ba ghé đây, tiểu Hồng, em phải chú ý một chút, chị không quản em, nhưng ba nhìn thấy em như vậy, nhất định sẽ tức giận. Chị nói rồi, ở trước mặt ba, không được vô lễ như vậy” Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng, nói cho nàng biết tin tức này.

Vốn dĩ Liễu Tùy Phong chuẩn bị đón hai người con gái về nhà, sau đó người trong nhà tổ chức tiệc chúc mừng, nhưng Liễu gia hiện tại không ai ở, mấy người con gái thì toàn chạy hết sang nhà người ta, mà Liễu Tùy Phong vừa mới đi du lịch về, cũng có chút mệt, cho nên, nếu tổ chức tại nhà Tiêu gia, người ở đây cũng nhiều, làm việc cũng nhanh, mà chủ yếu là náo nhiệt hơn so với Liễu gia.

Mà Liễu Tùy Phong dù rất yêu thương hai cô con gái, nhưng gia giáo rất nghiêm khắc, mà tính cách lại bảo thủ hơn Tiêu Viễn Hà, tin chắc rằng khi thấy Liễu Yên Hồng phóng túng như vậy, nhất định sẽ buồn bực, điểm này, hai chị em Liễu gia ai cũng biết.

“Không phải sợ, có bá phụ của con chống đỡ thì sợ cái gì, ngày mai tiểu Hồng cứ mời bạn của con đến đây, mọi người đến càng đông thì càng vui. Tiêu gia đã rất nhiều năm chưa có náo nhiệt như vậy, bá mẫu muốn có cơ hội vui vẻ như thế”

Khó mà có được một ngày vui như vậy, Điền Phù đương nhiên không hy vọng bởi vì Liễu Tùy Phong đến mà hai chị em chúng mất hứng, cho nên phải mở miệng nói giúp.

273. Chương 273 : Quân Anh Hội Tụ

Sáng ngày hôm sau, Lâm Ngọc Hoàn nằm trong lòng ngực của Tiêu Thu Phong đã sớm dậy, chỉ là do quá lao lực nên hơi mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng rời giường, nói là đã hẹn với mọi người đi mua sắm, để chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật của Liễu Yên Hồng.

Thật ra thì ... cũng chẳng mời ai cả. Tất cả đều là người của Tiêu gia, nhưng vì muốn long trọng, hai người lớn của Tiêu gia đã dụng tâm thu xếp, nào là các loại đèn màu rồi khói sáng, và mấy thứ linh tinh trong tiệc party cũng không thiếu, ngay cả Ngọc Thẩm cũng được điều ra ngoài mua đồ ăn số lượng lớn.

“Tiêu thiếu gia, anh mau rời giường đi, tiểu Hồng thích nhất là chống đối anh mà, đối ngược lại, những lúc anh không ở nhà, không khí rất im lặng, không hề náo nhiệt. Hôm nay khó có được một ngày vui vẻ như vậy, anh cũng nên rời giường để giúp vui đi”

Tiêu Thu Phong là trụ cột của Tiêu gia, cũng chính là niềm vui của mọi người, là sức sống và là sự cổ vũ. Mỗi khi không có hắn ở nhà, trong Tiêu gia suốt ngày cứ rầu rĩ thương nhớ, cứ bình lặng trôi đi, thiếu mất sự vui vẻ như vậy.

Tiêu Thu Phong chuyển người lại, lười nói : “Em đi đi, không cần lo cho anh, anh không có hứng thú chơi với nha đầu điên đó”

Lâm Ngọc Hoàn cười cười, nói : “Được rồi, Tiêu thiếu gia, anh không cần vì tiểu Hồng mà tức giận. Thật ra nàng ta cũng rất quan tâm anh, tại anh không biết đấy thôi. Khi nghe nói nước H phát sinh phản loạn, em vô tình nghe được nàng ta ở hoa viên cầu nguyện, nói với ông trời phù hộ cho anh trở về bình an”

Tiêu Thu Phong sửng sốt, nhìn bộ dáng của Lâm Ngọc Hoàn, không giống nói dối : “Nó thật sự tốt như vậy sao?”

Lâm Ngọc Hoàn lại cười, nói : “Đúng vậy, vì thế anh nên chịu thiệt thòi một chút, khi tiểu Hồng đấu võ mồm với anh, cũng là lúc nàng ta vui nhất. Anh đã làm cho nàng ta rất vui”

Ngay cả Lâm Ngọc Hoàn bây giờ cũng có suy nghĩ như vậy, Tiêu gia quả nhiên là thiên hạ của tiểu nha đầu này rồi.

Bị kéo khỏi giường, thời điểm Tiêu Thu Phong đi ra, trong nhà ngoại trừ người hầu, tất cả đã ra ngoài, ngay cả hai người già kia cũng đi luôn, xem ra có vẻ chỉ có hần là nhân rồi.

Gọi điện thoại cho Lý Hưng, bên đầu dây kia, giọng nói đầy cung kính của hần vang lên : “Tiêu thiếu gia, Lý Hưng nghe, mời người phân phó”

Cho đến tận bây giờ, Tiêu Thu Phong rất ít quản lý thế lực ngầm ở Đông Nam, toàn quyền đều giao cho Phương Hề. Rất nhiều thuộc hạ chỉ mơ hồ biết được rằng có một vị Tiêu thiếu gia tồn tại, không biết được hình dáng mặt mũi cụ thể ra sao, với bọn họ, Phương Hề là người lãnh đạo tối cao.

Lý Hưng và Quan Dao cùng vài người có hiểu biết đương nhiên nhận thức được, cho nên khi Tiêu Thu Phong gọi điện đến, tất cả đang vô cùng căng và thẳng. Tiêu Thu Phong gọi đến cho họ, đương nhiên là có chuyện quan trọng cần dặn dò.

Thấy Lý Hưng cúp điện thoại, Quan Dao vội vã hỏi : “Lý Hưng, Tiêu thiếu gia có chuyện gì muốn chúng ta làm?”

Mấy ngày trước đây, mặc dù đi đến đất nước của đám bông tử một chuyến, nhưng vô cùng thoải mái, cướp bóc mấy giờ, phải nói là kiếm không biết là bao nhiêu. Cái chuyện như vậy, đối với những tên lưu manh, ai mà không muốn làm nhiều lần.

Lý Hưng kỳ quái lắc đầu, nói : “Tiêu thiếu gia muốn chúng ta giúp người gom một xe hoa hồng đến trang viên, không biết người muốn gì?”

Quan Dao cười ha hả nói : “Lý Hưng, sao mày đột nhiên ngu quá vậy, hoa hồng, đương nhiên là thứ phụ nữ thích rồi. Phỏng chừng Tiêu thiếu gia lại coi trọng người nào nữa đó. Đây là đại sự, chúng ta không thể để cho Tiêu thiếu gia đợi lâu”

Đã đi theo Tiêu Thu Phong một thời gian, Quan Dao biết rằng một phút cũng không thể trễ, vì thế vội vàng quay đầu lại nói với mấy tên đầu mục : “Có nghe chưa, phái mọi người ra, đến các cửa hàng bán hoa gom hoa hồng về, con mẹ tui mày, nhanh lên cho tao, làm lỡ đại sự của Tiêu thiếu gia, tao chém chết hết”

Lý Hưng cũng cười nói : “Ê Quan Dao, tao chưa từng đi Tiêu gia bao giờ, lần này đem hoa hồng đến, phải đi nhìn một chút, chắc hẳn đại tỷ không trách chúng ta đâu”

Phương Hề đã có nghiêm lệnh, những thứ của Tiêu gia, đều phải tuyệt đối giữ bí mật, không được quấy rầy, cho nên, dù biết rõ vị trí của Tiêu gia, bọn họ cũng không dám đi đến cửa.

Quan Dao gạt đầu một cái, nói : “Đó là chuyện đương nhiên, giờ đang chán chết mẹ, xem Tiêu thiếu gia tán gái, cùng Tiêu thiếu gia đánh nhau, cái con mẹ nó tao đều thích cả. Đúng rồi, gọi Tiểu Lục ca đến, à, dặn mọi người, nhớ mặc đồ tây vào, đừng dọa người khác như thế”

Tiêu Thu Phong đang ở nhà, thì đã có người đến, người này chính là Liễu Tùy Phong, sinh nhật của con gái, mặc dù tổ chức ở Tiêu gia, nhưng thân làm cha, đương nhiên cần phải đến sớm một chút.

Không chỉ đến mà còn cầm theo rất nhiều lễ vật, đều là những thứ mua trong chuyến du lịch lần này, từ các quốc gia đem về, mỗi nước vài thứ, cái gì cũng có.

“Chú Liễu, đến sớm vậy, ngại quá, mọi người đã ra ngoài dẫn tiểu Hồng đi dạo phố rồi, chú ngồi chờ ở đây một lát, chút nữa họ sẽ về”

Liễu Tùy Phong có lẽ đã trút được tất cả các gánh nặng và công việc, cho nên vô cùng nhàn hạ, thân thể lại cường tráng hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa tinh thần vô cùng minh mẫn, giống như một người trẻ tuổi. Nghe vậy cảm thấy ngượng, cười nói : “Tiểu Phong, tiểu nha đầu này tổ chức sinh nhật, lại còn làm phiền Tiêu gia của con, để nó về chú nói với nó”

Tiêu Thu Phong cảm thấy choáng váng, cái này chỉ là một vấn đề nhỏ, bây giờ tiểu nha đầu này hiện tại còn giống như là chủ nhân của Tiêu gia hơn, không thể đắc tội được.

“Không sao đâu chú, tiểu Hồng ở đây, cha mẹ của con cũng rất vui vẻ, đâu có làm phiền, giúp cho mọi người có việc để làm, tâm tình cũng thoải mái lên, cái này đối với người lớn tuổi rất có lợi”

Liễu Tùy Phong gật đầu nói : “Đúng rồi, Yên Nguyệt gần đây thế nào, chú đã gọi cho nó mấy lần, lần nào nó cũng nói đang bận. Chú nói con này, con cũng thật là, một tập đoàn khổng lồ như vậy, con lại không hỗ trợ, toàn bộ đặt lên người nó, như vậy làm sao được?”

“Chú Liễu, con đã nói rồi, kêu Yên Nguyệt mời vài người về quản lý giúp, nhưng nàng ta không chịu, nói là nếu mỗi ngày quá rảnh rỗi, thì lại sinh ra nhàm chán, cái này chắc phải đợi chú khuyên thôi!”

Liễu Yên Nguyệt vô cùng vất vả, mặc dù lần trước hấn tự đến tập đoàn rồi, rồi dặn dò nàng giảm bớt công việc, nhưng mà chuyện của tập đoàn vẫn nhiều như cũ, cái này, Tiêu Thu Phong cũng bó tay.

“Vậy con có thể kêu nó làm việc khác, ba mẹ của con tuổi đã cao, các con không nghĩ đến việc sinh cho họ một đứa cháu sao, để bọn họ bằng một cái?”Thật ra đây cũng là suy nghĩ trong lòng ông, Liễu gia chỉ có hai người con gái, ông rất hy vọng, sau này có một đứa cháu mang họ Liễu, để thừa kế nhan đề Liễu gia.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Chú Liễu, con và Yên Nguyệt còn trẻ, chú yên tâm, chúng con đã tính rồi”

“Này, có khách đến, mọi người ra nghênh đón một chút đi, chị hai, sao vô tâm quá vậy, như vậy không phải phép đâu”Trong lúc hai người đang trò chuyện, bên ngoài có một âm thanh quen thuộc truyền đến, Tiêu Thu Phong nghe ra, là chú hai Tôn Khánh Dục, cục trưởng đại nhân đến.

Tiêu Thu Phong đứng dậy, nhìn Tôn Khánh Dục đang xông đến, cười nói : “Được rồi, chú hai, không cần mỗi lần đến lại cứ làm như khách đến, chú không biết như vậy khó coi lắm sao? Người một nhà không à, thôi vào trong ngồi uống một chén trà đi”

Tôn Khánh Dục cười hả hả, nói : “Chú quả thật không tính là khách, như Triệu Tư Lệnh thì phải tính là khách chứ!”Ông xoay lại, chỉ vào Triệu Quang Bình từ xa đi đến.

Triệu Quang Bình so với ông có vẻ thân thiết hơn, cười nói : “Tôn cục trưởng, cái này là ông nói, chứ tôi không nói gì cả. Tới nơi đây, tôi chưa bao giờ xem mình là khách cả, bằng không sẽ không đến sớm như vậy”

Triệu Quang Bình cũng đến, sau lưng ông còn có vài binh lính đang khuân một vài cái hộp.

“Thu Phong, nghe nói trong nhà con có tổ chức sinh nhật cho tiểu mỹ nữ, chú tìm cơ hội đến giúp vui, được không?”Triệu Quang Bình quả nhiên thân thiết, không hề khách khí bước vào, kêu đám lính để mấy hộp quà chất đầy trong phòng.

Tiêu Thu Phong nói : “Chú Triệu, chú cũng quá khách khí, đến là được rồi, còn mua nhiều quà vậy làm gì?”

Triệu Quang Bình lắc đầu cười khổ, nói : “Tiểu Phong, ngày thường đến đây toàn đi tay không đến, hôm nay khó lắm mới có cơ hội này, chú mà không đưa nhiều, tiểu nha đầu lại nói chú là lão già keo kiệt. Yên tâm đi, chỉ là một chút lòng thành, không tốn bao nhiêu đâu”

Đường đường là quà tặng của người đứng đầu Triệu gia, cho dù là chút lòng thành, cũng không phải một hai vạn có thể mua được.

“Vị này là ...”Liễu Tùy Phong cũng đứng dậy, ông đương nhiên biết Tôn Khánh Dục, nhưng lão già mặc trước mắt này, còn có đại đội binh lính hộ tống, ông không biết là ai.

“Chú Liễu, vị này là gia chủ Triệu gia, Triệu Quang Bình tư lệnh. Chú Triệu, đây là cha của Yên Nguyệt, là nhạc phụ đại nhân của con”

Tiêu Thu Phong giới thiệu xong, hai người đã bắt tay hàn huyên.

Bất quá trong lòng Liễu Tùy Phong đã vô cùng khiếp sợ, đường đường là nhân vật có thế lực cực lớn ở Đông Nam, vậy mà lại chạy đến Tiêu gia để chúc mừng sinh nhật cho con mình. Cái này quả thật rất là nể mặt, mặt mũi còn phải lớn hơn lão già này.

“Này, này, có ai không? Không có thì tôi về đó”Lần này, bên ngoài truyền đến một giọng nói rất văn nhã, Tiêu Thu Phong vừa nghe, đã lắc đầu cười khổ, Tư Mã Lạc đã đến.

Không ai trả lời, cũng không ai ngênh đón, mọi người đều sững sốt, Tư Mã Lạc đối với bọn họ, có vẻ rất xa lạ. Bởi vì những lần đến Tiêu gia, bọn họ chưa gặp mặt nhau.

274. Chương 274 : Dung Hợp

Tư Mã Lạc cũng giống như Tôn Khánh Dục, không ai ra đón, liền tự mình đi vào. Những người này, Tiêu Thu Phong đã dặn dò đám bảo vệ, không cần cản trở, muốn vào lúc nào cũng được.

“Tư Mã Lạc, có chuyện gì vậy?” Hắc vừa vào đến nhà, chưa kịp mở miệng thì Tiêu Thu Phong đã hỏi trước.

Tư Mã Lạc nhìn mọi người một cái, cũng có chút kinh ngạc, bởi vì Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục đều đến, hắc biết, hai người này là nhân vật rất có tiếng tăm ở Đông Nam.

“Này, lão đại, chú cũng thật là, nhà có chuyện vui, thế mà lại không báo với anh em một tiếng, có phải khinh thường anh hay không? Được rồi, ông nội thu được tin tức, liền kêu anh chuẩn bị quà, bằng không thì thật sự quá thất lễ”

Triệu Quang Bình đương nhiên biết Tư Mã Lạc, còn Tôn Khánh Dục thì khỏi nói, tứ đại công tử năm đó, biết cục cảnh sát thành nhà nghỉ, ông không muốn cũng phải biết.

Nhưng Liễu Tùy Phong lại không biết.

“Chú Liễu, đây là một kẻ ăn chơi trác táng, mặt vô cùng dày, thiếu gia Tư Mã Lạc, là bạn của con” Khúc đầu giống như đang chửi xéo, nhưng câu là bạn của con khúc cuối, đã làm cho Tư Mã Lạc rất nở mặt.

“Vị này chính là chú Phong của Liễu gia, gia phụ là Tư Mã Vân Thiên, xin chú chiếu cố nhiều hơn” Tư Mã Lạc đương nhiên biết Liễu Tùy Phong, muốn làm bạn với Tiêu Thu Phong, có một số việc, đương nhiên phải điều tra một chút.

“Tư Mã thiếu gia cũng đã tới, thấy chưa, tôi đã nói rồi, ở đây thế nào cũng sẽ rất náo nhiệt mà. Lão Triệu, làm vài ván đi, lần trước thua tức quá, bây giờ phải tìm cơ hội báo thù” Tôn Khánh Dục lập tức mở miệng, nói với Triệu Quang Bình.

Tư Mã Lạc sợ đã biết Triệu gia và Tiêu gia có quan hệ, nên lúc này đương nhiên cũng muốn thân thiết một chút, liền cười nói : “Thật không ngờ Triệu tư lệnh cũng ở đây, Gia phụ mấy ngày trước trở về, chuẩn bị đến Triệu gia để bái phỏng bác Triệu, nhưng đột nhiên có việc phải giải quyết,, cho nên làm chậm trễ. Con chỉ có thể thay mặt gia phụ hỏi thăm bác Triệu, gia phụ có nói rằng, khi nào có dịp, mời bác Triệu đến nhà làm khách”

Quân đội và thương nhân là hai khái niệm khác nhau, hơn nữa lúc bình thường, bên trong cũng không có quan hệ gì, mà Triệu Quang Bình cũng không có nhiều bạn bè làm doanh nhân, giờ phút này, dụng ý của Tư Mã Lạc đã rất rõ ràng, Ông nhìn thoáng qua, rồi cười nói : “Tư Mã lão đệ quá khách khí, a Lạc, con về nói với cha của con, khi nào có cơ hội, mọi người cùng đi ăn bữa cơm, bác làm chủ, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi”

“Nhất định, nhất định, cảm ơn bác Triệu” Trong quan trường, cũng có vài điều rất bí ẩn, mà Tư Mã Lạc đã nắm rõ điều đó trong tay.

Tôn Khánh Dục cũng cười nói : “Lão Triệu, chuyện tốt như vậy, đến lúc đó nhớ mời tôi một phần. Ông cũng biết đó, tôi đối với mấy thứ kia không có hứng thú, đi ăn để hiểu biết thêm một chút”

Một là cục trưởng đại nhân, một là tư lệnh của Đông Nam, một là Tư Mã gia một tay che trời, nhưng người này đều đến vì sinh nhật của tiểu nha đầu. Liễu Tùy Phong đã toát đầy mồ hôi lạnh, loại chuyện này, thật sự là làm cho ông bị shock.

Nhưng câu nói tiếp theo còn làm cho Liễu Tùy Phong chấn động hơn.

“Tư Mã Lạc, anh đến không đúng lúc rồi, hôm nay trong nhà tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu nha đầu, nếu lễ vật của anh không làm cho nàng ta hài lòng thì có gì anh chịu hết mọi trách nhiệm, đến lúc đó đừng trách tôi không nói trước với anh”

Tư Mã Lạc cũng cười nói : “Lão thái gia đã nói rồi, ở đây sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu nha đầu kia. Chú đã nhắc nhở thì anh cũng không giấu, anh thật sự cũng sợ nàng ta”

Tất cả mọi người đều thương nàng, Tư Mã Lạc không dám đắc tội.

Một bảo vệ đi đến, lúc này thấy không phải người quen đến, vì vậy vào thông báo : “Tiêu thiếu gia, ngoài cửa có mấy chiếc xe, còn có rất nhiều hoa hồng, nói là do người chuẩn bị, không biết là để ở đâu?”

“Hoa hồng? Thu Phong, chú không phải là muốn tái diễn chuyện ở học viện Bắc Hải một lần nữa hả? Quên đi, anh nghĩ anh nên đi thôi, nếu tiểu nha đầu kia trở về thấy cảnh này, anh sợ anh sẽ biến thành một vật thí mạng”

“Nhìn anh vậy mà nhát gan thế? Cái này là của Yên Nguyệt, tôi đã nói sẽ tặng cho nàng mà chưa có dịp, lần này tranh thủ làm luôn một lần, đi, chúng ta ra xem” Trong nhà chỉ có hắc là chủ nhận, Tiêu Thu Phong cảm thấy ngượng khi phải để ba người ở lại, nên đành phải rủ ba người ra chung.

Tôn Khánh Dục nói : “Tiểu Phong, con trở nên lãng mạn như vậy khi nào thế, đi, để chú hai nhìn xem, thuận tiện cho con vài cái góp ý”

Hai chiếc xe tải nhỏ, chất đầy hoa hồng, bây giờ cả trang viên đã đầy mùi thơm, từ xa cũng có thể ngửi được.

“Tiêu thiếu gia ...” Khi đám người Tiêu Thu Phong đến gần, vài người đàn ông to con đã đứng xếp hàng ngay thẳng, đồng loạt gọi tên.

Tiêu Thu Phong vừa nhìn thấy, lập tức kinh ngạc, kêu lên : “Tiểu Lục Tử, Lý Hưng, Quan Dao, sao các người lại ở đây, không có chuyện gì làm à ?”

Lý Hưng thúc tay, đẩy Tiểu Lục Tử lên, Tiểu Lục Tử cũng bị Quan Dao thúc dục, đành gạt đầu nói : “Tiêu thiếu gia, nghe nói hôm nay là sinh nhật của tiểu thư tiểu Hồng, bọn em muốn đến đây xem một chút, có gì cần hỗ trợ không. Vả lại dạo gần đây mọi người cũng rảnh rỗi, nên cũng muốn đến đây chơi chút”

Tiêu Thu Phong buồn cười lắc đầu, cười nói : “Các người thật biết tìm cơ hội, được rồi, để tôi nói với Phượng Hề, cho các người nghỉ phép hôm nay, đúng rồi, đem hoa hồng này trải dài từ cửa vào hành lang, nếu đã đến rồi, không thể để cho các người rảnh rỗi được”

Quan Dao hưng phấn xoa tay, có thể gần gũi với Tiêu thiếu gia, bọn họ đương nhiên cao hứng, bởi vì tại thế giới ở Đông Nam, người này là một vị thần, cao cao tại thượng, không thể tiếp cận được.

“Tiêu thiếu gia, người yên tâm, chúng tôi sẽ thu xếp ổn thỏa, nhất định không để cho người thất vọng” Quan Dao cười, vung tay lên, mấy tên thuộc hạ ăn mặc chỉnh tề lập tức hành động, bắt đầu rải hoa ra.

Triệu Quang Bình bên cạnh cũng cười nói : “Tiểu Phong thật sự đã tốn nhiều tâm tư, gọi đến đây nhiều sự hỗ trợ như vậy, nên chuẩn bị sớm một chút, để cho các nàng trở về, nhất định sẽ rất mừng”

Vài tên binh lính cũng đến hỗ trợ. Cái gì thế này, hắc bạch không có ranh giới, binh và tặc có thể cùng đứng chung dưới mái hiên?? Thậm chí còn hút chung điếu thuốc??

Tôn Khánh Dục nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng thấy rất an ủi, cái này nói lên là vấn đề trị an đã yên ổn, cục trưởng cũng có được một phần công lao.

Vài người đứng chỉ trở, còn đám Tiểu Lục Tử Lý Hưng thì rải hoa khắp nhà, mọi người ai cũng thích thú, ngay cả Triệu Quang Bình cũng chỉ điểm vài chỗ, đây là một cơ hội hiếm, mấy đại gia tộc của Đông Nam cùng ở chung một chỗ, toàn tâm toàn ý làm một chuyện.

Trái ngược với sự vui vẻ ấy, Liễu Tuy Phong đang rất trầm ngâm, có phải là do không đi ra ngoài suốt nửa năm hay không, mà cái thế giới này trở nên khác thường quá. Tiêu gia ông đã đến không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa từng thấy qua, chỉ vì tổ chức sinh nhật cho một đứa nhỏ mà lại có nhiều đại nhân vật đến đây ủng hộ.

Tất cả hoa hồng đã được xếp thành một hàng dài, trong nhà đã khác hẳn khi nãy, Tư Mã Lạc cầm lấy hai bó hồng, đưa cho Tiêu Thu Phong nói : “Thu Phong, có cả một hành lang rồi, còn thiếu chút thành ý, cái này để cho chú, khi các nàng trở về, đưa cho người nào, cam đoan người đó sẽ vui mừng hết sức”

Nhiều hoa hồng như vậy, nhìn giống như là trại hoa hồng. Liễu Tùy Phong hít một hơi thật sâu, nói với Tiêu Thu Phong : “Thu Phong, con lãng phí quá vậy, cho dù là tặng quà sinh nhật cho tiểu Hồng cũng không cần lãng phí như thế!”

Cái này mà là lãng phí? Đợi đến lúc ông nhìn thấy tiểu nha đầu kia mặc cái gì, mang cái gì, và đi xe gì thì ông sẽ biết, thế nào mới gọi là lãng phí thật sự!!!

Cái này mà phí, thì mấy cái kia gấp mấy trăm lần!

“Chú Liễu, không sao đâu, chỉ cần mọi người vui là được rồi, con không ở nhà thường xuyên, khó mà có cơ hội tốt lấy lòng các nàng, chỉ cần các nàng thích, một chút tiền không đáng là bao”

“Tiêu thiếu gia, họ đã về” Theo lời nói của Tiểu Lục Tử, cửa lớn bắt đầu mở ra, một chiếc xe tiến vào, chính là chiếc xe thể thao mà tiểu Hồng thích, được Điền Phù tặng cho nàng.

Theo sau là vài chiếc khác nữa, sáu bảy cô gái, tựa hồ như đang rất vui vẻ. Tin chắc rằng chuyến dạo phố lần này, các nàng thu hoạch không ít.

“Cha ...” Xe dừng lại, Liễu Yên Hồng cũng đã bước ra, lao vào lòng của Liễu Tùy Phong, đã mấy tháng rồi cha con không gặp nhau.

Nhưng mà, Liễu Tùy Phong đang trừng mắt nhìn chiếc xe thể thao kia, còn có mấy món trang sức trên người, trời ơi ... mấy cái đó làm ông choáng đến nỗi chưa hồi phục tinh thần.

“Cha, người đến rồi!” Liễu Yên Nguyệt cũng xuống xe, đi theo sau là Phượng Hề phong tình vạn chủng cùng Thiên Nhan Duyệt thanh thuần vô cùng, đang bước lại chỗ Tiêu Thu Phong.

“Tiểu Nguyệt, sao lại thế này, tiểu Hồng mua xe thể thao khi nào. Sao lại không nói cho cha biết, còn nữa, con xem trên người nó, những món trang sức đó, toàn là hàng cao cấp, chị em các con, tại sao lại trở nên xa xỉ thế này?” Liễu Yên Nguyệt đoán không sai, cha vừa nhìn thấy em gái, đã vô cùng mất hứng.

275. Chương 275 : Hạnh Phúc Nhân Sinh

Sắc mặt Liễu Yên Hồng đã trở nên đỏ bừng, nhìn về phía Điền Phù liên tục, mà Điền Phù vừa thấy, đã biết rằng tiểu nha đầu này rất sợ bị mắng, đang hướng về mình cầu cứu. Bà liền quay lại trừng mắt với Tiêu Viễn Hà, lúc này, người lớn mới có chỗ hữu dụng.

Nhận được ánh mắt của Điền Phù, Tiêu Viễn Hà cười ha hả, cũng bước lại, nói : “Lão Liễu, những món này đều là tôi mua cho tiểu Hồng, nha đầu này ở Tiêu gia bồi tiếp hai lão già chúng tôi, tôi đã muốn đem nó trở thành con dâu của mình, ông không ngại chứ!”

Con gái lớn thì thành vợ của Tiêu gia, mà con gái nhỏ thành có thể làm cho Tiêu gia yêu thương, hơn nữa còn có nhiều nhân vật ghê gớm đến đây chúc mừng sinh nhật, làm cha như ông cũng rất có mặt mũi. Tiêu Viễn Hà đã mở miệng, ông cũng phải nể mặt vài phần thôi.

Liễu Yên Nguyệt cũng ở bên cạnh lên tiếng : “Cha, sinh nhật hai mươi của em nó, coi như là lễ trưởng thành, để cho nó vui vẻ một chút đi, về sau con sẽ quản nó lại”

Dù sao cũng là chị em a. Liễu Yên Nguyệt tuy rằng vẫn phê bình hành vi phóng túng của cô em, nhưng giờ phút này đối mặt với cha, nàng vẫn vì em mà lên tiếng.

“Cha, con sắp tốt nghiệp rồi, cũng nên cảm thụ cuộc sống xã hội một chút, còn việc đi làm kiếm tiền, con cũng đã nghĩ kỹ rồi, sau khi tốt nghiệp xong sẽ đến phụ giúp chị gái. Không để cho chị phải làm lụng vất vả” Nhìn thấy có nhiều người nói giúp như vậy, nàng ta đã bắt đầu trở lại bình thường.

“Tùy Phong, hôm nay cao hứng như vậy, ông cũng sẽ không trách cứ tiểu Hồng mãi chứ. Nha đầu này mang đến cho chúng tôi rất nhiều niềm vui, chỉ cần nó thích, mua vài thứ thì có quan hệ gì, hơn nữa lại là cái lễ trưởng thành vô cùng quan trọng, đương nhiên là phải càng thêm long trọng”

Lúc này Điền Phù cũng lên tiếng, dù sao bà cũng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy không khí hôm nay.

“Được rồi, tiểu Hồng, xem bá phụ bá mẫu nói tốt cho con, cha cũng sẽ không trách cứ con. Về sau con phải ngoan một chút, biết không? Không được gây chuyện, bằng không bên ngoài lại nói Liễu Tùy Phong không biết dạy con” Có thể cho con gái những điều nó muốn, những nhu cầu tất yếu, nhưng trong phương diện cuộc sống, ông là một người nghiêm khắc.

Tiêu Thu Phong rốt cục đã thấy được sự ngạc nhiên này, tiểu nha đầu luôn không biết sợ trời sợ đất, thế mà lại gật đầu nghe lời, không dám phản kháng. Xem ra thiên hạ này vẫn còn người có thể trị được nàng!!

“Cha, con biết rồi, chị không phải đã nói sau, về sau cứ xem con, cha yên tâm đi!”

“Yên tâm cái gì, nếu con có được một nửa cái nghe lời của chị, là cha cũng an tâm rồi. Được rồi, chị của con nhất định cũng không quản được con, về sau ...” Liễu Tùy Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua mọi người, thấy Tiêu Thu Phong liền nói : “Về sau để cho anh rể của con giám sát con, nếu con không nghe lời, hần nhất định sẽ dạy dỗ con. Thu Phong, về sau con giúp chú coi chừng tiểu nha đầu này, đừng để nó làm loạn”

Liễu Yên Hồng vừa nghe, sắc mặt tái nhợt, để cho tên bại hoại này quản nàng, vậy chẳng phải bảo hần khi dễ nàng??

“Chú Liễu, chú yên tâm, con nhất định ... nhất định sẽ quản nàng thật tốt!” Hai chữ nhất định lập lại một lần, hơn nữa còn nghiêng răng ken két, hắc hắc, tiểu nha đầu này về sau còn dám ăm ỉ không. Hần đã mượn được lệnh bài của thái thượng lão quân để trấn áp nàng rồi, xem về sau còn dám tranh luận với hần không.

“Cha, không muốn ... con ...”

“Cái gì, con không muốn cái gì, quyết định vậy đi, về sau cha sẽ thường xuyên liên lạc với Thu Phong” Giải quyết dứt khoát, chú Liễu quả thật rất anh minh.

Liễu Yên Hồng còn muốn nói gì nữa, nhưng bị Điền Phù kéo lại, nói nhỏ bên tai cái gì đó. Liễu Yên Hồng nghe xong trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, rồi không mở miệng nữa. Xem ra mẹ hần đã âm mưu cái gì đó rồi.

Thật ra thì ... Tiêu Thu Phong cũng không rảnh làm việc vợ vãn như vậy, có chuyện gì cũng phải báo cáo với Liễu Tùy Phong, nhảm nhí!!! Hần chỉ muốn thừa dịp này dạy dỗ tiểu nha đầu thôi.

“Được rồi, không cần đứng đây nữa, chúng ta thật sự thất lễ quá. Mọi người vào trong phòng đi, cảm ơn mọi người hôm nay đã đến Tiêu gia chung vui. Càng nhiều người càng tốt”

Điền Phù vừa nói, tất cả mọi người đã quay vào, đám tứ công chúa Thi Diễm đã vọt vào, hưng phấn kêu lên : “Oa, đẹp quá, thật sự quá đẹp, ai làm ... là ai làm vậy ...”

Mọi người bây giờ mới chú ý đến hành lang hoa hồng, một không gian đầy ắp hoa hồng, mang theo một mùi hương thoang thoảng trong không khí, tình cảnh nơi đây, khiến cho người ta có một hạnh phúc không nói nên lời.

“Đến, đến đây, các vị tiểu thư xinh đẹp, xin tha thứ cho sự nông nổi nhất thời của anh. Vì muốn xin lỗi thật nhiều, còn có một tình yêu sâu đậm, mong mọi người có thể nhận phần lễ vật này của anh, hy vọng mọi người có thể thích!”

“Thật sự quá hấp dẫn, anh rể, không phải cái này cho em sao!” Liễu Yên Hồng là người đầu tiên lao đến, hai tay cầm lấy những cánh hồng tung lên trời, vui sướng cười thành tiếng, đối với nàng, những bông hồng nơi đây, so với cái lần được tên nam sinh kia tặng, tuyệt đối không thể so sánh được.

Tiêu Thu Phong không chút nề tình, nói : “Ngại quá, nếu tiểu Hồng thích, về sau nhất định sẽ có nam sinh tặng cho em, lần này là dành tặng cho các chị”

Một bó hoa kiều diễm đã đưa đến trước mặt Liễu Yên Nguyệt, Tiêu Thu Phong mang theo vẻ thâm tình vô cùng, nhẹ nhàng nói : “Tiểu thư mỹ lệ, những đóa hồng nơi đây, có thể đổi lấy một nụ hôn của nàng không?”

“Ông xã ...” Đầu chỉ là một nụ hôn, Liễu Yên Nguyệt nhanh chóng bị cảm động đến nỗi muốn khóc, vừa hôn một cái, đã bổ nhào vào lòng ngực hần, cảm động ngượng ngùng.

“Này, không được công bằng, còn mọi người đâu?” Phía sau mọi người, Phượng Hề và Thiên Nhan Duyệt đều đang ngượng ngùng, nhưng đám Thi Diễm Chiêu Tuệ đã lên tiếng, các nàng mặc kệ cái gì gọi là mặt mũi, thời khắc hạnh phúc như vậy, làm đàn bà ai cũng muốn.

Liễu Yên Nguyệt coi như là đủ phần rồi, lập tức rời khỏi Tiêu Thu Phong, cười nói : “Có, có, tất cả mọi người đều có ...”

“Phượng Hề tiểu thư thân ái, em luôn xinh đẹp như bông hoa hồng này, tồn tại vĩnh viễn trong lòng anh!” Âm thanh của Tiêu Thu Phong đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nói : “Phượng Hề, cảm ơn em, vì anh mà em phải trả giá nhiều như vậy, anh sẽ làm cho em cả đời hạnh phúc”

Đối với Phượng Hề, nàng luôn khao khát loại hạnh phúc như vậy, nhưng nó thật sự rất ít. Cuộc sống hạnh phúc như bây giờ, nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Sau đó là Thiên Nhan Duyệt ngượng ngùng hôn một cái, Lâm Ngọc Hoàn ôm một cái, rồi đến ba cô công chúa của Hoàng Kim Thủy thành, trên mặt của Tiêu Thu Phong đã dính đầy môi son, bốn phía tràn đầy tiếng cười hạnh phúc. Không ai là không bị bầu không khí nơi đây cuốn hút, ngay cả Tiểu Lục Tử, người chiến sĩ mang tâm lý giết chóc, cũng bị niềm vui và sự phấn khởi vậy lấy.

Quả nhiên, xem Tiêu thiếu gia tán gái, cũng phê y như lúc nhìn Tiêu thiếu gia giết địch.

Tất cả các cô gái đều có, chỉ còn lại Liễu Yên Hồng, nàng đã kìm lòng không được, vọt lên, nói : “Anh rể, anh rể, của em đâu, em cũng muốn có hoa hồng”

Có lẽ bị bầu không khí nơi đây cuốn hút, trong lòng tràn ngập khát vọng, có lẽ bởi vì hâm mộ, nhưng đáng tiếc là nguyện vọng của nàng không được Tiêu Thu Phong để ý.

“Được, nếu em thích, thì cứ tự lấy đi, anh tặng cho em”

Liễu Yên Hồng làm sao mà đồng ý, lập tức kéo áo Tiêu Thu Phong nói : “Không được, em muốn anh tặng cho em” Nàng cũng không phải đứa ngốc, không có cô gái nào tự tặng hoa hồng cho mình.

“Cùng lắm là em chịu thiệt một chút, hôn anh một cái” Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, tiểu nha đầu cũng không e lệ, bởi vì ở học viện Bắc Hải, nàng cũng đã hôn qua, giờ phút này cũng có nghĩa lý gì.

Vẫn là Liễu Tùy Phong đến giải vây, trừng mắt nhìn Liễu Yên Hồng một cái, nói : “Không được vô lễ như thế, đối với anh rể phải biết tôn trọng, đừng nói là sinh nhật mà có thể tùy tiện”

Điền Phù thấy không ổn, cũng tiến đến quát : “Tiểu Phong, tiểu tử thú này, mau lấy một đóa hoa hồng tặng cho tiểu Hồng đi, hôm nay là sinh nhật của nó, có phải không nể mặt hay không, có phải ngay cả lời của mẹ cũng không nghe”

“Thu Phong, đừng làm khó tiểu Hồng, nàng ta cũng là người lớn rồi, đương nhiên là cũng thích hoa hồng, nhanh, tặng nàng một đóa đi!”

Đàn bà trong nhà ai cũng có, tiểu nha đầu này nhìn bằng ánh mắt hâm mộ, nếu không có được, nàng sẽ cảm thấy vô cùng mất mát.

Tiêu Thu Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra cho dù có lấy được thượng phương bảo kiếm, nhưng dưới sự che chở của các nàng, tiểu nha đầu này vẫn không sợ.

“Tiểu nha đầu nghịch ngợm, tặng em một đóa, nhớ đấy, chỉ lần này thôi, lần sau không được lấy lý do khác ra đòi!”

Liễu Yên Hồng còn không kịp cao hứng, Liễu Tùy Phong cũng bắt đầu dĩ cười nói : “Tiêu huynh, các người cứ như vậy, thật sự là làm hư tiểu nha đầu này” Đến giờ phút này, ông mới biết được, vì sao tiểu nha đầu không thích ở nhà, bởi vì ở Tiêu gia, nàng thật sự được thương yêu, vui đến mức quên cả lối về.

Tư Mã Lạc cũng đi lại, nói nhỏ bên tai Tiêu Thu Phong : “Thu Phong, điềm phúc của chú thật lớn a. Người ta nói là phù sa không thể để chảy ra ruộng người ngoài, phỏng chừng chú cứ nhất tiễn hạ song điều đi”

Lúc hắn nói, đôi mắt nhìn về hướng Liễu Yên Hồng và Liễu Yên Nguyệt, phỏng chừng là có ý này.

Tiêu Thu Phong khinh bỉ nhìn hắn một cái, ngay cả nói cũng lười, đưa ngón giữa dựng lên.

276. Chương 276 : Quan Hệ Giữa Cô Em Vợ Và Anh Rể

Vốn tiệc sinh nhật được tổ chức vào buổi tối, hơn nữa đã liên hệ với đầu bếp của khách sạn, nhưng thật không ngờ, sớm như vậy mà đã có nhiều khách.

“Tiểu Lạc, chuyện ở nước H, bác cũng nghe nói, làm không tồi, thiếu niên đầy hứa hẹn, tin chắc rằng tiền đồ của con rộng mở” Thật ra Triệu Quang Bình đã biết, người đứng sau lưng chuyện này là Tiêu Thu Phong, Tư Mã Lạc chỉ ở lại dọn tàn cuộc, tin chắc rằng Tư Mã gia phải trả cái giá cũng cao lắm.

Với sự tham gia của Tư Mã Lạc hôm nay, Triệu Quang Bình trong lòng cảm thấy, Tư Mã gia muốn lôi kéo quan hệ với Tiêu gia, rất có thể, tương lai mọi người sẽ trở thành người một nhà, vì thế giờ phút này nói lời dễ nghe, vì ngày mai tươi sáng.

Tư Mã Lạc xấu hổ một chút, thật ra chuyện ở nước H, to chuyện như vậy, những người có tâm đương nhiên hiểu được sự tình, nhưng công lao lại đổ lên đầu hắn. Hắn cũng phải đành tiếp nhận thôi, dù sao Tiêu Thu Phong cũng không cần cái danh dự này.

“Bác Triệu, đừng cười con mà, người trong nhà cả, có một số việc ai cũng biết rõ, nếu không có Thu Phong, con làm sao có thể trở về bình an, vấn đề này, người cũng đừng làm khó con nữa”

Sự kiện làm phản lần này, tin chắc rằng đảng bảo thủ của đám bổng tử sẽ xử lý rất nhiều, quan hệ trong và ngoài nước sẽ phải xem xét cẩn thận.

Lập uy cho nước nhà, thật sự là một công lao to lớn.

Tôn Khánh Dục có thể hiểu, Tiêu Thu Phong cũng có thể hiểu, nhưng Liễu Tùy Phong lại cảm thấy mê man, ông chỉ ngồi nghe một bên, cùng Tiêu Viễn Hà tâm sự về chuyện nhà. Chuyện thiên hạ, Tiêu Viễn Hà không hề nhắc đến, Tiêu gia có việc, đều để cho con trai giải quyết, ông đã về hưu rồi.

“Anh không cần khách khí, anh có thể làm được như vậy, tương đối là không tồi. Bất quá tôi cũng nhắc nhở anh, Nhược Minh hiện tại đang cố gắng gấp trăm lần, anh cũng phải cố gắng, bằng không đến lúc đó, anh gặp lại hắn lại tự ti”

Sắc mặt Triệu Quang Bình mừng rỡ, lời nói của Tiêu Thu Phong đúng với tâm ý của ông, là người thừa kế của Triệu gia, ông đương nhiên hy vọng con trai mình có thể trở thành rồng trong loài người, làm rạng rỡ tổ tông.

“Chú yên tâm, Nhược Minh vẫn chỉ là lão tứ, anh nói thế nào cũng sẽ không bại dưới tay hắn. Bằng không làm gì còn mặt mũi” Tư Mã Lạc không phục, nói.

Triệu Quang Bình cũng cười, khiêm tốn nói : “ Tiểu Phong, con không cần khen tiểu tử này quá lợi hại, tính tình của nó chú biết rõ mà. Chỉ cần nó có thể thu liễm chính mình, không gây chuyện sinh sự khắp nơi, làm cha như chú cũng đã thấy thỏa mãn rồi. Đến lúc đó nhất định phải cảm ơn con thật nhiều”

Tiêu Thu Phong chỉ nhẹ nhàng gật đầu : “ Chú Triệu, chú yên tâm, tin chắc rằng chú sẽ không thất vọng ...”

“Này, nói chuyện nghiêm túc đủ chưa. Đi làm nói còn chưa đủ hay sao, mà những lúc nhàn rỗi như vậy lại lôi ra nói hảm? Thu Phong, có hứng thú chơi với chúng ta không, ai, thật sự là thiếu tính khiêu khích”

Tôn Khánh Dục bên cạnh không vui mở miệng, lãng phí thời gian quá, đến đây ngồi nói chuyện nhàm chán như vậy, càng nghe càng thấy chán.

“Tốt, con ủng hộ, các chị ơi, ra chơi đánh bài thôi” Liễu Yên Hồng bên cạnh cũng đã nhảy dựng lên, kỳ thật nàng cũng đã có ý tưởng này từ lâu, nhưng cha già ở bên cạnh cứ nhìn, làm cho nàng phải thực nữ một chút, không dám làm loạn.

Lập tức ba sòng bài nổi lên, Liễu Tùy Phong nhìn có chút mơ hồ, hỏi Tiêu Viễn Hà : “ Tiêu huynh, nhà của anh đã thành sòng bạc khi nào vậy, sao có nhiều bài thế?”

Tiêu Viễn Hà cười nói : “ Liều lão đệ, bài ở nhà tôi rất nhiều, đây là niềm vui của mọi người, hôm nay ông cũng thử một lần đi, về sau có thời gian rảnh cứ qua đây chơi, đánh bài với tiểu nha đầu này, ông có thể trẻ đi mười tuổi đó”

Mỗi lần chơi bài với tiểu nha đầu, nàng rất thích quýt nợ, còn đấu võ mồm với nhau, thật đúng là trẻ lại theo năm tháng, có loại cảm giác ấm áp.

Tư Mã Lạc cũng đứng lên nói : “ Tôn cục trưởng, chú đừng nói thế, con là cao thủ bài bạc, hôm nay nhất định sẽ thông sát tứ phương, cho chú thua một cách tâm phục khẩu phục”

Tôn Khánh Dục nói : “ Như vậy mới đúng, còn chờ cái gì nữa, lão Triệu, Thu Phong, chúng ta làm một sòng đi, làm vài ván chờ ăn cơm”

Triệu Quang Bình có chút buồn cười, nói : “ Tôn cục trưởng, ông thật sự là ngại có nhiều tiền, muốn cống hiến một chút phải không, tôi toàn thành cho ông”

Tiêu Thu Phong đối với loại trò chơi này không có hứng thú, nhưng mọi người vui vẻ như vậy, hắn cũng không thể không phụng bồi, cười nói : “ Đi, mọi người chơi thôi, con vừa mới học nghề, mọi người cứ chỉ điểm”

Bị Tiêu Viễn Hà lôi kéo, Liều Tùy Phong cũng không cự tuyệt, đứng lên, quay đầu lại nói với tiểu Hồng : “ Tiểu Hồng, con không cần chơi, bưng trà rót nước đi”

Liều Yên Hồng nghe được, sắc mặt trầm xuống, hôm nay là sinh nhật mà, bắt mình phải châm trà rót nước sao?

Tiêu Thu Phong nghe được, cũng cười nói : “ Tiểu Hồng, anh cũng hơi khát một chút, rót cho mỗi người một chén trà đi, cảm ơn em”

Liều Yên Hồng vừa muốn kháng nghị thì Tiêu Thu Phong đã ném đá xuống giếng rồi.

Thiên Nhan Duyệt cũng cười nói : “ Em đi đây, Tiểu Hồng, không đủ người rồi, em phải chịu khó thôi”

Liều Tùy Phong, Tiêu Viễn Hà, còn có Thi Diễm và Chiêu Tuệ thành một sòng, cùng chơi tứ lư khờ. Mà Lâm Ngọc Hoàn và Thiên Nhan Duyệt tự giác bưng trà rót nước đến cho mọi người.

Liều Yên Hồng tức giận vênh miệng lên, vốn muốn cùng Lâm Ngọc Hoàn, Thiên Nhan Duyệt và Ngọc Thiên làm một sòng, nhưng uống trà cái gì, sao không tự mình đi lấy đi!!!

“ Đây, ăn cơm chưa, mọi người thật sự là thần nhân rồi, sao, tiểu Hồng, sao con lại không chơi?” Điền Phù dành thời gian đi ra ngoài, nhìn sòng bài bên ngoài, rồi lại nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Liều Yên Hồng, kỳ quái hỏi, tiểu nha đầu này không phải là thích đánh bài với mình sao, thế sao hôm nay lại không chơi nhỉ?

Liều Yên Hồng mang vẻ mặt ủy khuất, kéo tay Điền Phù, chỉ chỉ vào cha, nhưng không dám mở miệng, Điền Phù cũng đã hiểu được, cười cười an ủi nói : “ Không sao đâu, bá mẫu đang làm cơm cho con đó, cơm nước xong, chúng ta làm một bàn, cam đoan làm cho tiểu Hồng biết mùi”

“Vẫn là bá mẫu tốt nhất, so với cha còn tốt hơn” Ôm lấy Điền Phù, còn hôn lên mặt bà một cái, Liều Tùy Phong chỉ biết lắc đầu, hai đứa con gái này, thật sự muốn thành người của Tiêu gia luôn sao, xem ra không thể giữ được rồi.

“ Thật sự là nuôi con lâu như vậy, bây giờ lại bị chê ... “ Con gái được người khác yêu thương, làm cha hẳn là phải cao hứng mới đúng, nhưng cuối cùng con gái vẫn phải gả đi, trong lòng ông vẫn có vài phần phiền muộn.

Tiêu Viễn Hà khuyên nhủ : “ Lão Liều, ông lớn tuổi rồi, không nên chấp nhất con nít. Ông xem tiểu Hồng đi, tuy rằng đã trưởng thành, nhưng tâm tính vẫn chưa ổn, cần phải được dạy dưỡng, yên tâm, tôi tin rằng một ngày nào đó, nó sẽ thành một Yên Nguyệt thứ hai, một lựa chọn hoàn hảo”

Trong mắt hai lão già này, Liều Yên Nguyệt là một người phụ nữ hoàn hảo, có thể lấy được nàng, chính là hạnh phúc.

Mà Thiên Nhan Duyệt ở bên cạnh đã đem những lời này khắc ghi vào trong lòng, từ khi bước vào Tiêu gia, nàng đã thích ứng, hòa hợp với gia tộc này và cảm thấy hạnh phúc hơn. Ngoài ra còn lấy Liễu Yên Nguyệt làm gương để học tập, để cho hạnh phúc này kéo dài.

Liễu Tuy Phong nói : “ Tôi cũng hy vọng như thế, chỉ đáng tiếc là, Tiêu gia chỉ có một đứa con, bằng không hai đứa con của tôi gả vào đây, tôi thật sự rất yên tâm”

Trên đời này kiếm một gia đình giống như Tiêu gia đã khó, mà còn được những người lớn quan tâm như vậy thật sự không nhiều, thấy hai cô con gái có thể nở nụ cười hạnh phúc tại Tiêu gia, ông có thể cảm thụ được.

Tiêu Viễn Hà xấu hổ, trong lòng nghĩ, vợ vẫn, con trai tuy có một, nhưng lại có nhiều vợ, không thấy sao. Không biết là lão này biết xong sẽ tức giận đến mức nào.

Ngọc Thiên đến bên cạnh Liễu Yên Hồng, nhỏ giọng nói : “ Tiểu Hồng, thật ra chuyện này cũng không khó, người ta cũng nói rồi, em vợ cũng có thể là vợ, không bằng em dụ dỗ anh rể của em đi. Dù sao anh rể của em cũng không chỉ có một mình chị Yên Nguyệt, cho dù có thêm em, cũng không là chuyện gì to tát”

Điền Phù cũng nghe được, cả mặt đỏ bừng lên, mà Liễu Yên Hồng cũng không chịu nổi, khuôn mặt xinh đẹp đồng lòng người, so với hoa hồng nở rộ còn tươi đẹp hơn, tức giận nói : “ Chị Ngọc Thiên, chị cũng không biết ngượng, lời này mà cũng nói được, hừ, hừ, dám không tốt với em, em sẽ méc chị ... hửn “

Lời còn chưa thì một bàn tay đã đưa tới, làm ra một động tác thiết thực.

Cái chuyện này, nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ, mấy cô bé này, cứ lôi ra nói. Ngay cả Điền Phù cũng chịu không nổi, nắm lấy tay tiểu Hồng nói : “ Đi, tiểu Hồng, vào phòng bếp cùng bá mẫu, con gái nên học nấu nướng một chút, điểm này, con nên học tập chị của con một chút”

Thật ra chỉ cần bước vào cửa Tiêu gia, đã đều chậm rãi lĩnh ngộ khẩu vị của con trai, tựa như Yên Nguyệt và Phượng Hề, hiện tại cũng đã biết làm vài món bình thường, nhưng rất hợp khẩu vị của con trai.

Điểm này, đối với Điền Phù, cũng là một việc an ủi. Nói cách khác, cho dù có một ngày bà mất rồi, thì con trai cũng có người chăm sóc.

277. Chương 277 : Liễu Tuy Phong Phát Hiện

Vào buổi trưa, những cô bạn tốt của Liễu Yên Hồng đã đến, Tiêu gia càng thêm náo nhiệt, mặc dù đã đến Tiêu gia không ít lần, nhưng với Liễu Tuy Phong đây là lần đầu tiên có được sự vui vẻ như vậy, cũng là lần đầu tiên nở nụ cười.

Nhìn cô bé Chiêu Tuệ khả ái trong sòng bài, không chút gì gọi là nhường nhịn người lớn tuổi, nhưng lại làm cho ông cảm thấy an ủi, nhớ lại tư vị khi còn trẻ, ôn lại những cái tưởng chừng đã mất.

“Lão Liễu, không phải tôi đã nói rồi sao, Tiêu gia bây giờ rất đông vui, không phải chỉ vì hôm nay là ngày sinh nhật của tiểu Hồng, mà ngày thường cũng không ít người đến chơi” Có nhiều người trên thế giới, chỉ cần những lúc có nhiều người, thì tất cả sẽ bị cuốn vào một niềm vui chung. Liễu gia bình thường luôn vắng vẻ, đương nhiên không có được niềm vui như vậy.

Người nói vô tâm nhưng người nghe lại có ý, Liễu Tuy Phong đã hoài nghi, những cô gái này thoát nhìn có vẻ như có quan hệ rất tốt với Tiêu gia, nhưng tuyệt đối không phải người thân này nọ, cuối cùng các nàng vì ai mà đến.

Thiên Nhan Duyệt đương nhiên là người được hoan nghênh nhiều nhất, nàng là một ngôi sao nổi danh, luôn làm cho người khác hâm mộ, mấy cô nữ sinh, cơ hồ như đã quên rằng hôm nay là sinh nhật của Liễu Yên Hồng, cứ dính vào Thiên Nhan Duyệt, vừa xin chữ kí, vừa chụp ảnh này nọ, nhắc mãi cũng không rời, đến nỗi làm cho Liễu Yên Hồng tức giận mắng các nàng không có nghĩa khí.

Bài hát “Chúc bạn vui vẻ” được vang lên, bắt đầu cho bữa tiệc sinh nhật, nhìn bốn phía đầy những người thân, Liễu Yên Hồng vui mừng đến nỗi cười không muốn nghỉ.

Lần đầu tiên trong đời, sinh nhật của nàng được nhiều người đến chúc mừng như vậy, nhiều người đến chúc phúc cho nàng. “Bài hát này hát tặng cho tiểu Hồng đáng yêu, hy vọng tiểu Hồng mãi mãi xinh đẹp,

vĩnh viễn được vui vẻ hạnh phúc, đây là món quà nhỏ mà chị Nhan Duyệt tặng cho em, hy vọng em có thể thích”Cái này là một món quà quá lớn đối với Liễu Yên Hồng. Bởi vì bài này khi Thiên Nhan Duyệt còn làm với Anh Hoàng đã đạt một cú hit, và giá trị bài hát cũng vượt quá một trăm vạn.

“Chị Nhan Duyệt, cảm ơn chị”

Liễu Yên Hồng ôm lấy Thiên Nhan Duyệt, cao hứng hôn một cái, rồi mấy cô bé kia cũng bu quanh lại. Những tiểu mỹ nữ này nở những nụ cười thanh thuần động lòng người, phát ra vẻ diễm lệ mê người.

“Mỹ nữ tiểu Hồng, anh cũng có quà cho em ...”Tư Mã Lạc móc ra một cái hộp nhỏ, bên trong là một viên trân châu màu trắng rất lớn, nhìn sơ là biết không phải vật thường.

“Tư Mã Lạc, đúng là nhìn không thể đoán được, Lam Điền Hàn thạch không hề rẻ chút nào”Triệu Quang Bình nhìn thấy viên châu, cười nói.

“Cái này có đáng là bao, vì một nụ cười của mỹ nhân, một chút tiền thì sao lại ngại. Mỹ nhân Hồng Hồng, có thể hôn anh một cái được không?”

Liễu Yên Hồng quả thật rất thích viên châu này, cao hứng nhận lấy, nói : “Lẽ vật nhận, nhưng hôn thì không có. Bất quá bạn học của em chưa có bạn trai, anh có thể tự mình đề cử, nếu hợp ý, em sẽ làm mai cho”Điền Phù cũng cười nói : “Tiểu Hồng nhà bác chưa có bạn trai, sao có thể tùy tiện hôn người khác. Tư Mã thiếu gia xem ra đã uống phí tâm tư”

Tư Mã Lạc xấu hổ cười, nhưng trong lòng lại nghĩ, chỉ một nụ hôn thôi, có gì mà quý giá vậy, tiểu nha đầu này không biết đã hôn thằng ku Thu Phong bao nhiêu lần rồi. Tại sao những thứ tốt đẹp trên đời này, để rớt xuống đầu hần hết vậy???

Lễ vật đã nhận xong, Liễu Yên Hồng phóng đến một cái hộp lễ vật cực lớn, nàng ta không thấy được gì, chỉ có Liễu Tuyền Phong là đã kinh tâm, cho dù là đại thọ năm mươi đi nữa, lúc mở tiệc chiêu đãi bằng hữu, ông cũng không có được một lễ vật xa hoa như vậy.

Một cái bánh kem mười tầng được người của khách sạn đẩy vào, vì muốn tươi nguyên, chuyên gia làm bánh của họ đã làm ngay trong này, vừa mới ra lò. Mùi thơm của bánh còn mới nguyên, đã tràn ngập đại sảnh, hấp dẫn sự thèm ăn của mọi người.

Rượu sâm banh, pháo hoa, cũng được chuẩn bị, sâm banh mở ra, pháo hoa thì đốt ngoài trang viên, khung cảnh đẹp như mơ. Cái trò này là do đám Tiểu Lục Tử chuẩn bị, giờ phút này nhìn bọn họ, cứ như là những đứa trẻ đang chơi đùa.

Nhìn pháo hoa trên bầu trời, Liễu Yên Hồng cảm động muốn khóc, nhưng không biết vì cái gì, nàng không giống như lúc bình thường. À, bình thường thì lao vào lòng ngực của Điền Phù, nhưng lần này thì lại nhào đến ôm lấy Tiêu Thu Phong, hần vốn hồn nhiên đứng ngắm cảnh, có biết cái quái gì đâu.

“Này, lại muốn làm gì?”Tiêu Thu Phong không biết tiểu nha đầu này muốn làm trò quỷ gì, nhưng chắc chắn rằng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt, chậm rãi ngẩng lên, tiểu nha đầu không hề tức giận vì câu nói đó, ngược lại nhẹ nhàng cười : “Anh rể, cảm ơn anh, mặc dù anh cưới chị em, quả thật rất là tiện nghi cho anh, nhưng em cũng rất may mắn, vì chị lấy được người như anh, ngay cả em cũng có thể hưởng thụ loại hạnh phúc như vậy”

Thật sự là ... choáng quá! Tiểu nha đầu này bình thường miệng mồm ăn nói rất là ghê, nhưng lại nói ra những lời làm cho người ta cảm động.

“Không tệ nha, xem ra tiểu Hồng đã trưởng thành, nói chuyện rất giống người lớn, ừ, rất giỏi”

Chân nhón lên, một nụ hôn, dừng lại trên mặt của Tiêu Thu Phong : “Nè, vì anh tặng hoa hồng cho em, nên em hôn anh một cái, hi hi ... ba ngày không cần rửa mặt nha!”

Nàng ta nở nụ cười, nước mắt chưa khô, nhưng đã toát ra sự xinh đẹp nhất, thanh xuân vốn là giây phút xinh đẹp nhất, giờ phút này, Liễu Yên Hồng thật sự rất đẹp.

“Ai, thật không công bằng, một đóa hoa hồng thì có bao nhiêu tiền, viên châu của anh giá trị đến mấy trăm vạn lạng mà” Tư Mã Lạc lắc đầu nói, mọi người đều nở nụ cười, ai cũng nghĩ đây là một trò đùa.

Chỉ có Liễu Yên Hồng lặng lẽ đỏ mặt xấu hổ, nàng biết, trong lòng của nàng, chỉ thích được vì người anh rể này, mặc dù hai người hay cãi nhau, tranh giành nhau. Nhưng những khi hấn ra ngoài, nàng luôn len lén cầu mong cho hấn bình an. Chỉ là, sự nhớ nhung như vậy, nàng luôn để trong lòng, chưa từng biểu hiện ra bên ngoài.

Ăn, uống, chơi đùa, ca hát, cái gì cũng có, mặc dù mọi người rất vui. Nhưng bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn, lúc mọi người rời đi, ngoại trừ Liễu Tùy Phong, đều được ân cần giữ lại.

Nhìn hai người con gái, Liễu Tùy Phong đã rất an ủi, giờ phút này, ông đã không còn thẹn với lời hứa của vợ, nuôi dưỡng hai người con gái trưởng thành, để cho chúng hưởng thụ một cuộc sống hạnh phúc đầy tiếng cười.

“Cha, hôm nay người có vui không?” Liễu Yên Hồng quẩn quít lấy cánh tay của Liễu Tùy Phong, mặc kệ là ông đối với nàng nghiêm khắc cỡ nào, ông vẫn là người cha thân yêu nhất của nàng.

Liễu Tùy Phong gật đầu, cười nói : “Cha hôm nay rất vui vẻ, nhìn chị em các con có thể trưởng thành, có một cuộc sống vui vẻ, cha đã không còn lo lắng”

Liễu Yên Nguyệt cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Cha, người yên tâm, con và em, nhất định sẽ sống thật vui vẻ, sẽ không để cho người phải lo lắng”

Liễu Tùy Phong lặng lẽ thở dài, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Bất quá, Liễu Yên Hồng đã cảm ứng được, lập tức hỏi : “Cha, người có tâm sự gì à, nói ra đi, con và chị sẽ giúp người đuổi phiền nhiễu đi”

Liễu Tùy Phong nhìn Liễu Yên Nguyệt một cái, nói : “Yên Nguyệt, con hẳn là có chuyện để nói với cha mới đúng, Tiêu gia và Liễu gia cũng giống nhau, người lớn trong nhà rất đơn bạc, bây giờ có nhiều người như vậy, đương nhiên rất vui rồi, nhưng mà, các nàng là ai, có quan hệ gì với Tiêu gia? Con có thể nói cho cha biết được không?”

Trong lòng hai nàng chấn động, rốt cục cha già đã nhìn ra.

Liễu Yên Hồng trong khoảng thời gian trước, cũng không thể chấp nhận chuyện này, nhưng mà, nghĩ mãi vẫn không ra, vì sao chị lại ngu như vậy, chia sẻ người đàn ông của mình cho người phụ nữ khác. Nhưng rồi, ở Tiêu gia một thời gian, suy nghĩ đó dần dần biến mất, sau đó dung nhập vào, cho đến bây giờ không ai nhắc lại, bọn họ cũng không nhớ ra chuyện này.

Im lặng không tiếng động, Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng : “Cha ...”

Nhưng lúc này, Liễu Tùy Phong đã hiểu được, gơ tay chặn lại nói : “Được rồi, cha hiểu. Tiểu Phong không chỉ có một mình con, đúng không?”

“Cha, không phải như người nghĩ đâu, kỳ thật chị rất hạnh phúc, thật mà, người đừng hiểu lầm” Liễu Yên Hồng mở miệng giải thích, nhưng càng làm cho Liễu Tùy Phong bất ngờ, bởi vì cô em này, luôn khinh bỉ chị mình, nói chị rất ngu mà.

Liễu Yên Nguyệt cũng thấy rằng rất khó mở miệng nói, nắm lấy tay của cha, ôn nhu nói : “Cha, người nói không sai, Thu Phong quả thật không chỉ có một mình con, nhưng người thấy đấy Tiêu gia vẫn vui vẻ hạnh phúc như cũ, không phải sao? Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của con, con biết nên xử lý như thế nào. Cha, người chỉ cần biết rằng, con gái làm vợ của Tiêu gia, cũng đã đủ rồi”

Hai người lớn của Tiêu gia tính tình như thế nào, Liễu Tùy Phong đương nhiên rất rõ, đối với một nhà giàu có như Tiêu gia, Tiêu Thu Phong ở bên ngoài có vài người đàn bà cũng không phải là chuyện gì lớn, đàn ông mà, đều không thể chịu được sự hấp dẫn, nhưng cái vấn đề là dẫn về nhà, thì cuối cùng lại không ổn.

Bất quá ông không rõ là, tại sao con gái lại không tỏ vẻ gì.

“Yên Nguyệt, con thật sự không thấy thiệt thòi sao?”

Lắc đầu ... Liễu Yên Nguyệt cười, nói : “Con gái không có thiệt thòi gì, ba mẹ đối với con đều tốt, ngay cả các nàng cũng vậy, hơn nữa Thu Phong vô cùng yêu con. Mọi người đều cùng nhau bảo vệ nhà này, cùng

nhau cố gắng, cùng nhau đồng cam cộng khổ, cuộc sống rất hạnh phúc, không chỉ có con hạnh phúc, tất cả người của Tiêu gia, ai ai cũng cảm nhận được loại hạnh phúc này, cha, người nói, con như vậy có thỏa mãn chưa”

278. Chương 278 : Cha Mẹ Của Thiên Nhan Duyệt

Nhìn thấy Liễu Tuy Phong còn trầm tư, Liễu Yên Hồng lại mở miệng, giúp chị gái giải vây, bởi vì ở Tiêu gia một thời gian dài như vậy, nàng đã cảm nhưng được hạnh phúc khi yêu là như thế nào, nên cũng không hy vọng cha có điều gì bất mãn, mà bắt chị rời khỏi Tiêu gia. Nàng hy vọng cuộc sống hạnh phúc như vậy, có thể tiếp tục mãi mãi, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Liễu Tuy Phong nhìn biểu tình của hai cô con gái, lại lặng lẽ thở dài, nói : “Yên Nguyệt, con đường này là do con chọn, cha biết, không cách nào khuyên được con, chẳng qua, nếu đã lựa chọn, mặc kệ là đúng hay sai, tương lai con đều phải chấp nhận, con hiểu chứ?”

“Cha, con hiểu, con cũng tin tưởng, Thu Phong sẽ chăm sóc cho con cả đời”

“Tốt lắm, chuyện của con, người già như cha không nên nói cái gì hết, chỉ cần con sống tốt là được rồi, tiểu Hồng, con cũng trưởng thành rồi, chị của con đã không hối hận vì lựa chọn này, vậy còn con, có phải thật sự muốn ở Tiêu gia cả đời không?”

Liễu Yên Hồng sững sốt, thật không ngờ, vừa mới nói đến chị, bây giờ lại quay sang nói nàng. Nghe vậy, thấy khó hiểu, nói : “Cha, nơi này thật sự quá thoải mái, cho dù thật sự sống ở đây cả đời cũng không sao cả”

Liễu Yên Nguyệt ôn nhu cười nói : “Tiểu Hồng, sao em ngốc qua vậy, ý của cha là, sớm muộn gì em cũng phải tìm nơi nương tựa, cũng giống như chị vậy, tìm một gia đình thuộc về mình, tìm một người đàn ông yêu thương mình, biết không?”

Liễu Yên Hồng đỏ mặt nói : “Chị, chị không cần nói những chuyện đau đầu đó, chị thì may mắn rồi, gặp phải anh rể là một người đàn ông tốt, cả đời không cần lo. Đâu phải như em, những kẻ theo đuổi em, toàn là những tên không thể tự nuôi sống mình, quên đi, để sau này tính, duyên phận là thứ mà không phải muốn là có”

Liễu Tuy Phong cười nhẹ nhàng, nhưng vẫn khó hiểu hỏi : “Nghe nói con và anh rể không được hòa thuận lắm, sao lại nói tốt cho người ta vậy?”

Trước mặt người nhà, Liễu Yên Hồng cũng không biết xấu hổ là gì, mở miệng nói : “Hắn tốt lắm, rất vĩ đại, nhưng ai kêu hắn mỗi lần nhìn con, đều cứ coi con như là con nít vậy, rồi làm phiền hắn nữa chứ”

“Cha, người nhìn quà sinh nhật của con nè, thật thích quá đi, nghe bá mẫu nói, chỉ vì anh rể không lên tiếng, nếu không càng có nhiều người đến. Có đôi khi, con nghĩ mãi không ra, tại sao anh rể mỗi ngày chỉ đi qua đi lại, mà tại sao lại có nhiều người nể mặt anh ấy vậy” Thấy cha và chị gái tò mò nhìn mình, nàng ta xấu hổ nói : “Đều là do bá mẫu nói, người nói những kẻ đến chúc mừng sinh nhật cho con, đều là muốn đến nịnh bợ anh rể, con cũng chỉ là một cái cờ mà thôi”

Liễu Tuy Phong hôm nay đã chứng kiến tận mắt. Cho dù là thân thích như Tôn Khánh Dục, nhưng làm một cục trưởng, có thể tặng quà đến đã là nể mặt lắm rồi, không cần phải đến sớm như vậy, mà còn chơi đến khuya mới về, giống như là lúc chơi bài, mọi người ai cũng hăng hái, nói không chừng là đang tìm quan hệ để đút tiền, vì đang lo không có đường để đi chăng?

“Yên Nguyệt, Thu Phong đã không còn làm việc ở Phong Chánh, vậy thời gian của hắn dùng để làm cái gì?” Điểm này, không chỉ có Liễu Tuy Phong tò mò, ngay cả Liễu Yên Hồng cũng rất quan tâm. Nhưng Điền Phù luôn yêu thương nàng cũng không bao giờ nói cho nàng biết nguyên nhân.

“Đúng vậy, chị, anh rể thường xuyên ra ngoài, mấy tháng mới về, cuối cùng là anh ấy đang làm gì, hỏi này em nghe mấy người bạn nói, hôm nay Lý Hưng ở nhà bưng nước pha trà, hình như là lão đại của hắc bang Thượng Hải, nhưng em thấy không giống, hẳn trước mặt anh rể, cứ như là con rùa rụt đầu”

Liễu Tuy Phong trừng mắt nhìn Liễu Yên Hồng một cái, nói : “Tiểu nha đầu, nói chuyện lịch sự một chút, Yêu Nguyệt, con có biết tiểu Phong đang làm gì không?”

Liễu Yên Nguyệt vốn dĩ mặc kệ chuyện này, nhưng dù sao nàng cũng là người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, cho nên có một số việc cũng biết ít nhiều.

“Cha, em gái nói không sai, Thu Phong quả thật là đang làm đại sự, một Thượng Hải nho nhỏ, đối với anh ấy thật sự quá bé, Thiết Huyết đoàn ở Đông Nam lúc trước, bởi vì cần tiền, muốn thu luôn tập đoàn Phong Chánh, đã bị Thu Phong thu thập, việc này trước kia con cũng không biết, chỉ là trong lúc nói chuyện với chị Phượng, vô tình nghe được, bình thường Thu Phong không nói với con, vì sợ con lo lắng”

“Phượng Hè là người phụ nữ của Thu Phong ...?” Đông Nam Nhất Tỷ, Liễu Tuy Phong đương nhiên nghe qua, đó không phải là người phụ nữ bình thường, Hoàng Kim Thủy thành vang danh khắp Đông Nam, đương nhiên không ai dám đắc tội với nàng, đủ để biết rằng nàng ghê gớm cỡ nào.

Liễu Yên Nguyệt không giấu diếm, khẽ gật đầu, giờ phút này, Liễu Tuy Phong đã hiểu được, Tiêu Thu Phong để con gái ở tập đoàn Phong Chánh, bởi vì không muốn nàng dính vào thế giới ngầm, nếu ông đoán không sai, cái thế giới ngầm này, là Phượng Hè quản lý giúp hắn.

“Cha, con không biết anh rể đang làm gì, nhưng anh ấy rất lợi hại, người chưa thấy thôi, anh ấy một đấu một trăm tên, oa, bây giờ nhớ lại, máu trong người lại bắt đầu nóng lên, nếu anh ấy không phải là anh rể của con, con nhất định sẽ theo đuổi anh ấy”

Tiêu Thu Phong không biết rằng, trận chiến đó đã làm cho hắn trở thành hắc mã hoàng tử trong lòng các cô bé, ngay cả Đinh Mỹ Đình, hoa hậu giảng đường cũng muốn lấy thân báo đáp, nếu không phải vì người nhà của nàng ngăn cản, có lẽ giờ phút này, Tiêu gia đã có thêm vài tiểu nữ chủ nhân rồi.

“Không được ở đây nói nhảm, tiểu nha đầu, càng lớn càng không biết ngượng” Liễu Tuy Phong tức giận, bắt quả vẫn giữ được bình tĩnh, nói : “Được rồi, đã trễ vậy, các con cũng nên trở về nghỉ ngơi. Nếu các con thấy ở Tiêu gia thoải mái, vậy cứ việc hưởng thụ cuộc sống. Nhưng bất luận là ở đâu, khi nào, chỉ cần cha con sống, các con đều có thể trở về nhà”

Hai chị em không hẹn mà cùng một lời, nói : “Cảm ơn cha!”

Ngày hôm sau, Liễu Tuy Phong cáo từ, bởi vì có nhiều người, nên ông thấy không được thoải mái, ông đã thích cuộc sống bây giờ, đối với một người đàn ông đã mất vợ nhiều năm mà nói, ông đã quen với cuộc sống của một người độc thân, hưởng chỉ thân thể của ông vẫn chưa đến thời điểm bất động mà. Chỉ là trước khi đi, ông vẫn dặn dò hai cô con gái, nhớ quay về thăm ông.

Ăn xong bữa sáng, mọi người thương lượng với nhau, ngày hôm qua chơi đùa mệt mỏi quá, nên hôm nay khỏi cần làm, cũng không muốn đi ra ngoài, nghỉ ngơi một ngày. Nhưng đã bị âm thanh của người bảo vệ làm rối loạn kế hoạch.

“Thiếu gia, có khách đến, bọn họ nói là người nhà của Thiên tiểu thư”

Thiên Nhan Duyệt đang cùng với Liễu Yên Nguyệt giúp Ngọc Thẩm dọn dẹp, nghe vậy, trên mặt vui vẻ, kêu lên : “Ba mẹ em đến rồi, Tiêu đại ca, anh có thể giúp em ra nghênh đón họ không?”

Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng, Điền Phù đã lên tiếng : “Đúng vậy, Nhan Duyệt mặc dù ở đây, nhưng cũng phải báo cho ba mẹ một tiếng, bằng không chẳng phải là danh bất chính, ngôn bất thuận sao?”

Phượng Hè cũng đến, nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong nói : “Đi thôi, nói không chừng em Duyệt thật sự quyết định làm vợ của Tiêu gia đó, cha mẹ của nàng chắc cũng là cha mẹ vợ của anh, không thể thất lễ như vậy được”

Tiêu Thu Phong nhìn vẻ mặt mong chờ của Thiên Nhan Duyệt, bất đắc dĩ đứng dậy, nói : “Tiểu Duyệt, đi thôi, có câu người ta đến làm khách thì cũng nên hoan nghênh một chút, hắn là không sai”

Thiên Nhan Duyệt mong chờ được gặp cha mẹ, nhưng không tốt đẹp như tưởng tượng, bởi vì bọn họ không phải đến thăm con gái, mà là đến tìm, bộ dáng nổi giận đùng đùng, nhìn Tiêu Thu Phong mà không cần che giấu sự tức giận.

Đôi vợ chồng trung niên thoạt nhìn còn rất trẻ, người mỹ phụ kia phong vận dư âm, Thiên Nhan Duyệt có ba phần giống bà, mà người đàn ông trung niên kia, chính là cha của Thiên Nhan Duyệt, giờ phút này mặt mày căng thẳng, nhìn giống như là đang rất tức giận.

Gương mặt hạnh phúc đầy xấu hổ của Thiên Nhan Duyệt, nhìn thấy tình hình rất bất thành linh, khuôn mặt biến sắc, lộ ra vẻ buồn bã, cha mẹ tựa hồ như vì mình ở Tiêu gia mà tức giận.

Tâm tình của Tiêu Thu Phong lập tức bị phá hư, không phải bởi vì cha mẹ của Thiên Nhan Duyệt, mà là người đàn ông phía sau họ, là một tên rất quen thuộc, nhưng làm cho người khác chán ghét, Lâm Khải Duyệt.

Có vài người thấy kỳ quái, mặc dù chỉ mới gặp lần đầu, nhưng mang trên người cái khí chất làm cho người ta vừa nhìn đã thấy ghét rồi.

“Ba, mẹ, các người đã đến, mau tiến vào ngồi!”

Có lẽ hôm nay sẽ là một ngày không vui, nhưng Thiên Nhan Duyệt vẫn giữ sự bình tĩnh trong lòng, đã biết từ khi lựa chọn rồi, nên dù phát sinh chuyện khó khăn gì, nàng cũng sẽ không lùi bước.

Nơi này chính là hạnh phúc cả đời nàng, nàng đã quyết định như thế.

“Chào em, Nhan Duyệt, bá phụ bá mẫu đến đây, không phải làm khách, bọn họ đến để đưa em về, ông nội của anh đã đến nhà em cầu hôn, ba mẹ em đã đáp ứng, hiện tại em có thể xem như là vợ chưa cưới của anh”

Trên đời này khá nhiều thằng vô sỉ, nhưng vô sỉ kiểu như Lâm Khải Duyệt, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thiên Nhan Duyệt và Lâm Thu Nhã là bạn tốt, đương nhiên không xa lạ với Lâm Khải Duyệt, chẳng qua mọi người chỉ quen biết, không có giao tình gì. Bởi vì Lâm Thu Nhã đối với cậu em họ này, vốn không có hảo cảm, đương nhiên không để Thiên Nhan Duyệt tiếp cận người này.

“Lâm thiếu gia, mời anh chú ý lại lời nói của mình. Tôi là đã là người của Tiêu gia, Người đàn ông của tôi đang đứng trước mặt anh, không phải tôi không nhắc anh trước, tính tình của anh ấy không được tốt cho lắm”

Thiên Nhan Duyệt vô cùng tỉnh táo, người đàn ông này thật sự quá dày mặt, không thể dày hơn được nữa rồi, tính cách lại vô sỉ, mở mồm ra nói nàng là vợ chưa cưới, sao không kiểm cái gương nào đó soi lại xem mình như thế nào?

279. Chương 279: Kiên Quyết Phản Đối

Thiên Nhan Duyệt biến sắc, thoáng cái nhào vào lòng mẹ, vội vàng nói: “Mẹ, mẹ xem bố kia. Chuyện lớn như vậy tại sao không thương lượng với con một chút. Con đã vào Tiêu gia ở, thành người của Tiêu gia. Hai người làm như vậy không phải đẩy con vào cảnh vô tình vô nghĩa sao?”

Là mẹ, đương nhiên thương con. Càng hướng chỉ ở bên con gái thì ít, xa cách lại nhiều. Ngày bình thường đều chôn giấu trong lòng, giờ phút này cả nửa năm không gặp, dù có muốn trách cũng có chút không đành lòng.

“Nhan Duyệt, con cũng biết không bàn bạc với con sao. Con đó, một cô gái lại đến nhà người đàn ông khác ở. Chuyện như vậy nếu nói ra bố mẹ rất mất mặt”

Tiêu Thu Phong vốn còn định nói mấy câu vui vẻ, nhưng nhìn bộ dạng của người trong nhà này lập tức không có hứng thú. Giờ phút này lại càng không có ý nói chuyện. Bọn họ muốn nghĩ thế nào cũng được, theo ý bọn họ cũng tốt. Dù sao cũng là con gái Thiên gia, hơn nữa chỉ ở trong Tiêu gia hai ngày. Thật sự cũng không có nhiều liên hệ với Tiêu gia.

Nhưng Tiêu Viễn Hà và Diên Phù đi cùng cũng không thể nào thất lễ, họ tự hỏi trong lòng. Nếu như Thiên Nhan Duyệt là con gái của mình, bọn họ cũng sẽ giận. Cho nên cũng chỉ có thể cười cười lấy lòng, chào hỏi người Thiên gia.

“Thiên lão đệ, chú không nên hiểu lầm. Cô bé Nhan Duyệt cũng chỉ đến Tiêu gia hai ngày thôi, tham gia bữa tiệc sinh nhật Tiểu Hồng, không làm chuyện gì khác, hai người không nên giận”

Tất cả mọi người đều là thương nhân ở Thượng Hải, mặc dù không mấy khi gặp gỡ. Nhưng đương nhiên cũng đã gặp mặt.

“Đúng vậy, Thiên phu nhân, Tiểu Duyệt rất ngoan. Vừa nãy không phải còn nói chuẩn bị lát nữa sẽ về thăm hai người sao?” Điền Phù cũng mở miệng nói, nói tốt cho Thiên Nhan Duyệt. Mặc kệ như thế nào, con gái người ta cũng bị con trai mình bắt cóc, chiếm tiện nghi chính là Tiêu gia.

“Tiêu chủ tịch, xin lỗi, hôm nay đã đến quá rầy. Thực ra chuyện này không quan hệ đến Tiêu gia. Sinh đứa con gái như vậy, tôi rất mất mặt, làm hai người cười chê” Mặc dù lời nói không nóng không lạnh. Nhưng vẻ mặt của ông ta làm cho mọi người rõ ràng cảm nhận được không muốn có quan hệ với Tiêu gia.

Người vợ hơi bực, hình như trách ông xã nói hơi quá. Thiên Nhan Duyệt dù có làm sai hơn nữa cũng là con gái của mình. Trước mặt người khác mà nói như vậy, không có thể thống gì.

Nhưng người đàn ông trung niên lại có chút tức giận quát: “Tôi không nói gì sai. Bây giờ bạn bè tôi đều nói này nói nọ sau lưng. Nói con gái Thiên gia không có gia giáo, không ngờ làm tình nhân của người khác. Mày, lập tức về cho tao. Sau này không cho phép đến Tiêu gia nữa”

Lòng tự tôn của Thiên Nhan Duyệt bị đả kích, không nhịn được khóc rống lên: “Bố, con không có. Con chỉ theo người đàn ông con yêu. Con chỉ theo đuổi hạnh phúc của mình”

“Không có, không có. Mày nhìn xem cái gì đây?” Một quyển báo đã bị ném vào người Thiên Nhan Duyệt. Trên bìa tờ báo, cảnh hai người Thiên Nhan Duyệt và Tiêu Thu Phong đang ôm nhau.

“Siêu sao quốc tế Thiên Nhan Duyệt, tuyên bố giải nghệ, trở thành tình nhân”

Chỉ là một bức ảnh đơn giản mà có thể có hiệu quả như vậy. Thật sự bởi vì Thiên Nhan Duyệt và Tiêu Thu Phong quá nổi tiếng. Tiêu Thu Phong một trong tứ đại công tử ăn chơi trác táng của Đông Nam, sớm đã có Liễu Yên Nguyệt ở trong nhà. Điều này không phải là bí mật trong giới thượng lưu Đông Nam.

Cho nên chụp được cảnh hai người thân mật, cho dù không phải thì những tờ báo lá cải cũng có thể biên ra.

Nhìn thấy những lời này trên tờ báo, không khác gì đổ dầu vào lửa càng làm cho hai vợ chồng Thiên gia thêm tức giận.

Người Tiêu gia có thể chấp nhận, nhưng không có nghĩa người khác có thể chấp nhận. Ít nhất đối với bố mẹ Thiên Nhan Duyệt mà nói, hai người không thể chấp nhận được. Con gái của mình, siêu sao quốc tế, có vô số công tử con nhà giàu tới nhà xin cưới, sao lại lưu lạc đến độ làm tình nhân của người khác chứ.

Thiên Nhan Duyệt đau khổ muốn chết. Nàng biết đây là ảnh chụp ở sân bay. Giây phút đó, nàng bởi vì cảm thấy hạnh phúc nên đã ôm Tiêu Thu Phong một chút. Nhưng thật không ngờ lại trở thành chủ đề trên báo.

“Đúng, bố mẹ nói không sai. Tiêu đại ca đúng là không chỉ có một người phụ nữ là con. Nhưng con yêu anh ấy. Bố, mẹ, xin hai người tôn trọng sự lựa chọn của con, có được không?”

Người đàn ông thở hổn hển, nói: “Tiểu Duyệt, mày thực sự ngoan cố. Đến lúc này con còn mắc thêm một lỗi nữa. Dù cho người đàn ông này không có người phụ nữ nào khác, bố cũng không đồng ý gả con vào Tiêu gia. Chẳng này là đồ bại hoại, ăn chơi trác táng, người ta gọi nó là công tử phong lưu. Tao sẽ không để con gái mình rơi vào vũng bùn, cả đời cũng không thể đứng dậy”

Nói rất lảm liệt, nhưng Phượng Hề ở bên cạnh đã hơi tức giận. Từ khi đi vào Tiêu gia, nàng đã là người của Tiêu gia. Giờ phút này có người chửi bới Tiêu gia. Hai lão xấu hổ không tiện mở miệng. Nhưng nàng lại khác. Nàng vốn là một người phụ nữ có nhiều tiếng tăm, thật sự không bị khắc chế.

“Thiên tiên sinh, mời ông chú ý lời nói của mình một chút. Tiêu gia chúng tôi mặc dù không được coi là danh môn vọng tộc đỉnh cấp, nhưng không cho phép người khác nói ba nói bốn. Hơn nữa tôi cũng thấy Nhan Duyệt thật đáng thương. Có loại bố mẹ như hai người, đúng là một sự không may mắn”

Nếu bọn họ không nể mặt, Phượng Hề đương nhiên cũng không dễ chọc vào. Huống chi phía sau nàng còn có rất nhiều người em.

“Đúng vậy, chị Nhan Duyệt, hạnh phúc là chuyện cả đời. Nếu như chị gả cho kẻ bất lực này của Lâm gia, vậy đâu có hạnh phúc. Em vẫn chưa nói với chị. Chị Thu Nhã hình như bị tên chết tiệt này còn có một lão già chết tiệt bức đến độ phải rời khỏi Lâm gia. Người như thế, thật sự không cần để ý đến. Nếu không tối nhất định không thể ngủ được”

Giữ gìn vinh quang của Tiêu gia, mỗi người đều có trách nhiệm. Ngay cả Liễu Yên Hồng cũng mở miệng nói. Nàng biết tỷ tỷ dịu hiền, dù cho bị thiệt cũng chỉ có thể nhẫn nại. Nên nàng phải ra mặt thay cho chị.

“Gặp phải loại bố mẹ này, tốt hơn hết là không có còn hơn” Thi Diễm bên cạnh cũng tức giận nói.

Lâm Khải Dực đã không thể chịu nổi, quát: “Này, tôi nói các người không nên chuyển chủ đề. Hôm nay tôi không muốn đến đây gây chuyện. Các người không nên đổ chuyện lên đầu tôi. Là chú Thiên tới tìm Thiên tiểu thư, tôi chỉ dẫn đường mà thôi”

Tính cách của người này là như thế nào, ngay cả Liễu Yên Nguyệt là người phụ nữ khoan dung nhất cũng biết. Dẫn đường? Sợ là hắn không có lòng tốt như vậy.

Đã nói đến nước này coi như đã không còn khả năng thay đổi. Phụ nhân cầm tay Thiên Nhan Duyệt nói: “Nhan Duyệt đây là chuyện quan hệ cả đời. Con nếu như không nghĩ cẩn thận, sẽ không có đường lui đâu”

Thiên Nhan Duyệt gần như không hề suy nghĩ, chỉ gật đầu kiên định.

“Mẹ, con đã suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa đã suy nghĩ rất lâu. Nếu như không có Tiêu đại ca sẽ không có Thiên Nhan Duyệt ngày hôm nay. Con tin vào lựa chọn của mình, cũng tin rằng Tiêu đại ca có thể là chỗ dựa cả đời của con. Mẹ, mẹ cho con cơ hội lựa chọn nhé”

Liễu Yên Nguyệt vẫn không nói gì đã mở miệng. Ở Tiêu gia, ngoại trừ hai lão, chuyện này nàng có quyền lên tiếng nhất. Giờ phút này nàng đã muốn nói gì đó.

“Chú Thiên, dì, Tiểu Duyệt là con gái hai người. Hai người yêu em ấy, điểm này không có gì phải nghi ngờ. Mặc dù hai người giận em ấy lựa chọn một tương lai không sáng suốt. Nhưng cháu rất muốn nói với hai người một câu. Nếu như hai người thật sự kiên quyết ép Tiểu Duyệt phải cưới người đàn ông này, cháu có thể cam đoan với hai người. Tương lai của em ấy nhất định sẽ không hạnh phúc”

Dù Thiên Nhan Duyệt thật sự không thể trở thành người phụ nữ của Tiêu Thu Phong. Nhưng Lâm Khải Dực quá tiện, vô sỉ, giống hệt bố hắn, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn. Lâm Thu Nhã là ví dụ tốt nhất, không cần phải chứng minh nữa.

Phụ nhân hình như đã bị đánh động, nhẹ nhàng nói với chồng: “Ông xã, việc này chúng ta hãy bàn bạc lại...”

“Chú Thiên, chú nhìn xem người nhà bọn họ đó, không hề nói lý. Nhan Duyệt ở đây sẽ bị bọn họ làm hư hỏng. Chúng ta không cần phải nói nhiều với bọn họ. Mang Nhan Duyệt đi thôi”

Lâm Khải Dực lập tức khuyên bảo. Cơn giận của bố Thiên Nhan Duyệt là do hắn khơi lên, đương nhiên không thể làm cho nó bị tắt.

“Nhan Duyệt, lập tức đi theo bố”

“Xin lỗi, bố. Con bây giờ không thể đi theo bố. Ngoại trừ Tiêu đại ca, con sẽ không thích bất cứ ai. Nếu như bố muốn con gả cho người này, con nhất định không về”

Phụ nhân thương con, lại sợ chồng tức, vội vàng nói: “Tiểu Duyệt, con nghe lời đi, về trước, chuyện này chúng ta sẽ bàn lại...”

“Không cần bàn lại, chuyện này cứ quyết định như vậy. Tiểu Duyệt, mau đi theo bố. Nếu không sau này mày không phải con bố”

Thiên phụ khư khư cổ chấp, rút cuộc ra thông điệp cuối cùng.

280. Chương 280: Không Kết Hôn

Những lời này vừa ra, không chỉ Thiên Nhan Duyệt biến sắc, mọi người ở Tiêu gia cũng rất tức giận. Thật không ngờ Thiên phụ lại không phân biệt được tốt xấu, không ngờ lại dùng thủ đoạn đoạn tuyệt quan hệ để uy hiếp. Nếu như vì tốt cho Thiên Nhan Duyệt, mọi người cũng không có gì để nói. Nhưng người Tiêu gia đã thấy rõ được bộ mặt thật của Lâm Khải Dực. Nên càng thêm tức giận vì sự cố chấp của Thiên phụ.

“Người ta nói bố mẹ đều nghĩ tốt cho con. Tôi xin ông lão đó, ông mở to mắt ra mà nhìn thế nào mới là vùng bùn. Thật sự ko nghĩ có bố mẹ như vậy. Chị Nhan Duyệt, không phải về, việc gì phải về. Bố mẹ như vậy, ko có còn hơn” Liễu Yên Hồng là người khó chịu nhất. Nàng mặc dù được nuông chiều quen, nhưng lại phân định rạch ròi trắng và đen. Tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt. Nàng chán ghét tên Lâm Khải Dực kia.

Một câu ông lão làm Thiên phụ mặt đỏ tận mang tai. Ông ta thật không ngờ người của Tiêu gia lại vô lễ như thế. Đây là chuyện của Thiên gia, không cần người khác xen vào.

“Mấy người quá can rỡ. Đây là chuyện của Thiên gia, không đến lượt các người nhiều chuyện. Nhan Duyệt, nghe bố em nói đi, mau về thôi. Em là siêu sao quốc tế, danh tiếng quan trọng như thế nào, không phải em không biết. Việc gì phải vì những người này mà đánh mất danh dự của mình, lại còn làm cho chú và dì tức giận?”

Tiêu Thu Phong vẫn không nói gì, thật sự cũng không có hứng mở miệng nói. Nhưng hắn rất chán ghét tên Lâm Khải Dực. Đột nhiên tiến lên một bước, trên mặt lộ ra nụ cười: “Lâm công tử, nói hay thật. Nếu đây là chuyện của Thiên gia, anh đâu có quyền nói vào. Tiêu gia không chào đón anh. Anh có thể đi. Tin rằng anh không cần người mời mới đi chứ”

Tiêu Thu Phong vừa nói, mấy bảo vệ lập tức xông vào. Ở Tiêu gia tất cả do Tiêu Thu Phong làm chủ. Điểm này trên dưới Tiêu gia đều rõ ràng. Tiêu thiếu gia nói, tuyệt đối phải tuân theo.

Lâm Khải Dực mặc dù không biết Tiêu Thu Phong lợi hại như thế nào, nhưng hai người là Bành công tử ở Bắc Kinh và Hạng Phi Đông Nam đều bị Tiêu Thu Phong đánh bại. Tiêu Thu Phong đương nhiên không dám nể thử, có chút lo sợ lui về phía sau một bước, nhìn về phía Thiên phụ.

Thiên phụ tiến lên một bước nói: “Tiêu công tử, cậu nói không có đạo lý gì hết. Lâm gia bây giờ đã có ăn hỏi với Thiên gia. Lâm Khải Dực cũng xem như con rể của Thiên gia. Hôm nay đến đây cũng không phải gây chuyện, mà là vì Nhan Duyệt. Chỉ cần Nhan Duyệt đi theo chúng tôi, chúng tôi không có hứng thú ở lại đây thêm một giây. Thiên gia không muốn có quan hệ gì với Tiêu gia”

Thấy Thiên phụ càng nói càng quá quắt, mọi người Tiêu gia mặt đỏ lên, dường như đều muốn mở miệng mắng. Có thể nói là như vậy, nếu như hai người này không phải bố mẹ Thiên Nhan Duyệt, có lẽ sớm nhận một cước vào mặt rồi. Chứ ai phí lời với bọn họ làm gì: “Nhan Duyệt, em lại đây...” Tiêu Thu Phong hít vào một hơi thật sâu, cố lấy bình tĩnh, nhẹ nhàng gọi. Nhưng người thân biết hắn đã tức giận.

Thiên Nhan Duyệt đang nắc, đau khổ thừa nhận áp lực của người nhà. Nàng vốn định kiên trì như vậy, hạnh phúc sẽ thuộc về nàng. Nhưng đâu ngờ rằng vấn đề lớn nhất không phải là ở Tiêu gia, mà lại là bố mẹ mình.

Từ từ đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong, nàng có chút sợ hãi run lên. Nàng là một cô gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ cãi ý bố mẹ. Giờ phút này, nếu như người đàn ông này mở miệng nói nàng đi. Nàng thật sự không thể nào chịu đựng được nữa. Có những việc nàng muốn một bờ vai để dựa, một bờ vai che chở và ủng hộ nàng.

“Tiêu đại ca...”

“Nhan Duyệt, không cần nói, tình cảm của em anh biết. Từ trước đến nay, anh đều mong em hạnh phúc, cho nên chưa bao giờ dám có suy nghĩ khác đối với em. Nhưng nếu như để em gả cho người như thế kia, thật sự mà nói tốt hơn hết hãy ở lại bên cạnh anh. Được rồi, chỉ cần em quyết định, em cứ ở lại đây. Cả đời làm người Tiêu gia, anh sẽ đối xử tốt với em”

Lần đầu tiên Tiêu Thu Phong trước mặt đám đông tuyên bố như vậy, mặc dù thiếu sự dịu dàng, nhưng Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề cũng hơi hâm mộ. Tiêu Thu Phong chưa bao giờ tuyên bố trước mặt người khác đối với các nàng như thế.

Thiên Nhan Duyệt thật không ngờ vào lúc này Tiêu Thu Phong lại đồng ý. Đây là giấc mơ của nàng. Vì giấc mơ này, nàng đã lựa chọn bỏ qua rất nhiều thứ.

Phụ nhân cũng không thể nhịn được nữa, mở miệng nói: “Tiểu Duyệt, nếu như con thật sự đã chọn đường đi của mình, vậy hãy chọn đi. Mẹ ủng hộ con”

Có lẽ vì nghĩ tốt cho con gái, nên khi Lâm gia đến xin hỏi, bà cũng không phản đối. Là một người mẹ, đương nhiên muốn tìm một chỗ tốt cho con gái. Lâm gia cũng là một trong những nhà giàu có bậc nhất Đông Nam. Hơn nữa Lâm thái gia tự mình ra mặt, bà đương nhiên sẽ không phản đối.

Nhưng giờ phút này thấy con gái đau lòng như vậy, hết lòng yêu người đàn ông kia. Bà cũng là phụ nữ, biết yêu một người cả đời sẽ không thay đổi. Mặc dù trong lòng bà vẫn có chút lo lắng, nhưng sống bên người mình yêu dù chỉ một tháng, cũng tốt hơn sống bên người mà mình không yêu cả một đời.

“Đàn bà biết gì mà nói, đứng sang một bên. Chuyện này tôi làm chủ” Chủ nghĩa đại nam tử không có gì không tốt. Nhưng vợ chồng phải có sự tôn trọng nhau. Nhưng thấy con gái không nghe, vợ lại ủng hộ, Thiên phụ đã có chút giận dữ.

“Thật sao, Tiêu đại ca, anh thực sự sẽ quan tâm, chăm sóc, yêu thương em cả đời. Làm cho em hạnh phúc sao?” Thiên Nhan Duyệt mỉm cười. Hạnh phúc chợt đến làm nàng quên đi nỗi đau.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu.

“Vậy Tiểu Duyệt gả cho anh, cả đời này chỉ yêu anh, dù sinh lão bệnh tử cũng chỉ yêu một mình anh” Lời nói hạnh phúc vang lên, Thiên Nhan Duyệt nhào vào trong lòng Tiêu Thu Phong, hôn một nụ hôn ngọt ngào nhất. Hai người hôn nhau, quên đi tất cả.

Thiên phụ lửa giận dâng trào, mà Liễu Yên Hồng cũng rất kinh hãi, toát mồ hôi, đây không phải vở kịch đó chứ, giả lại thành thật sao. Lúc mới bắt đầu, nàng còn tưởng rằng mọi người muốn dùng cách này để giúp Thiên Nhan Duyệt thoát khỏi hôn ước kia. Nhưng thật không ngờ hai người bọn họ lại hôn nhau, làm cho người ta ghen ghét.

“Nhan Duyệt, sau này con chính là người của Tiêu gia. Nhớ, Tiêu gia chúng ta không có truyền thống, không có gia quy gì, chỉ cần vui vẻ là được rồi. Cho nên không cần biết con thích làm gì, mẹ sẽ ủng hộ con. Được rồi, Nhan Duyệt, có phải con nên đổi sang gọi mẹ không?”

Điền Phù mặc dù là người bề trên, vì lễ nghĩa của Tiêu gia không dám để lại ấn tượng xấu cho người. Nhưng nếu mọi người đã trở mặt, bà cũng không cần khách khí. Thiên gia thì sao chứ, Lâm gia thì sao chứ? Tiêu gia phải sợ bọn họ sao?

Con dâu tốt như vậy, có quỳ mới có thể cho người khác.

Việc đã đến nước này, Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề mặc dù có chút không thoải mái nhưng cũng không thể nào thay đổi được. Thiên phụ ép như vậy làm Nhan Duyệt không có đường lui.

Mang theo vài phần xấu hổ, vài phần hạnh phúc, Thiên Nhan Duyệt nở nụ cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mẹ”

Đang xấu hổ, Điền Phù đã đeo vòng ngọc trên tay bà cho Thiên Nhan Duyệt, cười nói: “Tốt lắm, đây là chứng minh của con. Nhan Duyệt, sau này con chính là con dâu của Tiêu gia”

Phụ nhân hiền hậu nhìn con gái. Mặc dù chỉ có mấy phút đồng hồ, nhưng bà có thể cảm nhận được con gái rất hạnh phúc. Nhưng Thiên phụ mặt lại đỏ bừng, quát lớn với Tiêu Viễn Hà: “Tiêu chủ tịch, đây là truyền thống Tiêu gia các người sao. Làm con dâu Tiêu gia, ngay cả cha mẹ cô gái cũng không cần nói một tiếng”

Tiêu Viễn Hà không tức giận, ngược lại cười cười nói: “Thiên lão đệ. Tiêu gia chúng tôi thực sự không có truyền thống gì. Chỉ cần con cái đồng ý, vui vẻ, lão già này cũng không quan tâm. Nói thật ra, tôi rất thích

cô bé Nhan Duyệt này. Nhan Duyệt làm con dâu Tiêu gia chúng ta, tôi giờ hai tay đồng ý. Vừa nãy bố mẹ hai bên cũng thấy, bây giờ lễ đã thành, sao lại nói là không nói tiếng nào?”

Hiếm khi Tiêu Viễn Hà trở nên giao hoạt như vậy, nói với Điền Phù: “Bà xã, hôm nay trong nhà có một chuyện vui, mau sai nhà bếp làm một chút món ăn ngon. Chúng ta cũng nên chúc mừng một chút. Được rồi, Thiên lão đệ, nếu có hứng thú, ở lại dùng bữa”

Thiên phụ tức đến run lên, Lam Khải Dực mấy lần định mở miệng nhưng bị Tiêu Thu Phong trừng mắt nên lại không dám nói. Trong lòng hắn, hắn rất sợ tên Tiêu Thu Phong ăn chơi trác táng này.

“Tiểu Duyệt, con thật sự không về cùng bố sao, muốn đoạn tuyệt quan hệ bố con sao?” Thiên phụ vô cùng tức giận quát lớn.

“Ông Thiên, bỏ đi. Chuyện của con, hãy cho con tự mình lựa chọn đi. Nếu Tiểu Duyệt thích Tiêu Thu Phong, vậy để cho con nó gánh chịu mọi hậu quả. Con nó đã hai mươi bốn tuổi rồi, chúng ta không cần lo lắng nữa”

Phụ nhân vừa mở miệng, Thiên phụ không những không bớt giận mà còn vung tay tát mạnh vào mặt phụ nhân.

“Mẹ” Thiên Nhan Duyệt đau lòng, lập tức đi tới kéo phụ nhân lại.

“Bố, bố thật quá đáng. Tất cả lỗi đều là do con làm ra, không có quan hệ gì với mẹ. Con đã là dâu của Tiêu gia, sẽ không về nữa. Bố về đi”

Vốn định an ủi vài câu, nhưng thấy bố tức giận đối xử với mẹ như vậy, Thiên Nhan Duyệt thật sự không chịu nổi, cũng không có tâm trạng nói.

281. Chương 281: Đông Nam Lại Khởi Phong Ba.

Trên mặt phụ nhân thêm vài phần ủy khuất, nhưng lại thấy con gái đang lo lắng, cố gắng nở nụ cười: “Tiểu Duyệt, không nên lo lắng cho mẹ. Mẹ sẽ chiều cổ cho mình. Chỉ cần con có thể hạnh phúc, mẹ đã rất vui”

“Mẹ, nếu không mẹ ở lại đây với con. Tin rằng Thu Phong sẽ không để ý đâu” Thiên Nhan Duyệt thật sự không muốn mẹ rời đi, cố gắng xin.

“Đúng đó, em, Tiểu Duyệt đã là con dâu của Tiêu gia, chúng ta cũng là người một nhà. Em nếu như vậy muốn thì ở đây đi” Điền Phù cũng lập tức mở miệng nói, chuyện của con dâu đương nhiên cũng chính là chuyện của Tiêu gia.

Phụ nhân lắc đầu nói: “Cảm ơn mọi người, không cần. Lão Thiên vẫn rất thương tôi. Hôm nay anh ấy chỉ vì giận nên mới thế. Không có gì, không có gì, mọi người không cần lo lắng cho tôi”

Vừa nói, phụ nhân đã xoay người nói với Tiêu Thu Phong: “Tiêu thiếu gia, nếu Tiểu Duyệt lựa chọn làm bạn cả đời với cháu. Cô là mẹ cũng không nói gì hơn. Chỉ hy vọng cháu có thể đối xử tốt với nó. Tiểu Duyệt không phải chịu khổ, hay được nuông chiều. Cháu nhất định phải thông cảm cho nó”

“Con sẽ, con sẽ đối xử tốt với Tiểu Duyệt, không làm cô ấy ủy khuất” Tiêu Thu Phong nói.

“Ừm, cô yên tâm rồi. Tiểu Duyệt, con không còn là một đứa trẻ nữa, nhớ sau này không được ngang bướng, nghe lời mẹ chồng, sống tốt với mọi người. Biết không, bố con, mẹ sẽ từ từ khuyên nhủ, rất nhanh có một ngày con có thể về nhà”

Phụ nhân tha thiết nói xong rồi đi. Mặc dù bị đối xử không công bằng, nhưng nhiều năm sống bên nhau như vậy, bà không thể nào chia lìa được. Cho dù ủy khuất hơn nữa, Thiên gia vẫn là chỗ ở cả đời của bà.

Nhìn phụ nhân rời đi, chúng nữ thảm than trong lòng. So với Thiên phụ, Tiêu Thu Phong đúng là đã cho các nàng rất nhiều.

“Ông xã, sau này anh không được như vậy với bọn em đó. Nếu không bọn em nhất định sẽ bỏ nhà rời đi, không bao giờ để ý đến anh” Liễu Yên Nguyệt lo lắng mở miệng nói. Bởi vì một khắc khi trở thành người

Tiêu gia, nàng cũng giống như Thiên Nhan Duyệt đã không có đường lùi. Nếu như có một ngày thật sự chịu khổ như vậy, nàng sợ rằng mình không thể chịu nổi.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Yên tâm, nhiều người như vậy, anh bây giờ chỉ hy vọng mấy người không đứng về một phía khi dễ với anh, nào dám vô lễ với mọi người”

“Yên tâm đi, Yên Nguyệt. Con ở Tiêu gia lâu như vậy, cũng không phải không biết tính tình của Thu Phong. Nó không phải người như vậy. Các con yêu nó, phải tin tưởng nó, có đúng không?”

Điền Phù an ủi, gia đình bạo lực như Thiên gia, tuyệt đối không xảy ra ở Tiêu gia.

“Anh rể dám sao. Chị, chị không phải sợ. Em sẽ giúp chị trông chừng anh ấy. Hừ, thách anh ấy cũng không dám tạo phản” Vốn không phải chuyện của Yên Hồng, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại đứng ra đầu tiên, làm Tiêu Thu Phong có chút bất đắc dĩ.

Hắn sẽ không tạo phản. Nhưng thật ra mà nói hắn có chút lo lắng, cô bé này sẽ tạo phản với mình.

“Con tin tưởng Phong...” Phượng Hề nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Em cũng tin tưởng Tiêu đại ca” Đây đương nhiên là giọng nói của Thiên Nhan Duyệt.

Tiêu Viễn Hà nói: “Được rồi, không có việc gì, mọi người về phòng nghỉ thôi. Còn có Tiểu Duyệt, con không phải nói còn có một buổi biểu diễn cuối cùng sao. Nhớ không được làm việc quá mệt, đến lúc đó cả nhà sẽ đi ủng hộ con”

“Bố, cảm ơn bố” Thiên Nhan Duyệt đỏ bừng mặt, mặc dù nàng có chút không vui vì bố mẹ mình. Nhưng nàng đúng là thích gia đình mới này.

Tiêu Viễn Hà vui vẻ gật đầu nói: “Không sai, không sai, bố rất thích người khác gọi mình là bố. Tiểu Duyệt, không nên khách khí, con muốn món quà gặp mặt gì, cứ việc nói. Chỉ cần muốn là bố có thể cho, không keo kiệt đâu”

Thiên Nhan Duyệt sờ sờ vòng ngọc trên tay, hạnh phúc nói: “Không cần đâu ạ. Bố, mẹ cho con vòng ngọc này đã rất quý giá”

Thực ra chiếc vòng này cũng không đáng giá lắm, nhưng ý nghĩa của nó lại khác thường, đại biểu cho giấc mơ của nàng đã thành sự thật.

“Bố, Tiểu Duyệt nói đúng. Bọn con có thể trở thành người Tiêu gia, gặp bố mẹ tốt như hai người đã rất hạnh phúc rồi, không cần gì nữa ạ”

Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề đều có cảm giác này. Người của Tiêu gia đúng là có thể làm cho người ta hạnh phúc.

Mọi người nói chuyện một lát rồi về phòng mình nghỉ ngơi một lát. Ở Tiêu gia, đó là một chuyện bình thường. Giống như Điền Phù nói, không có quy củ, một đương nhiên ngủ.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại không ngủ, mà là đi đến phòng Phượng Hề. Phượng Hề đang nằm trên giường, trang trí móng tay của mình. Thấy Tiêu Thu Phong, lại không hề ngạc nhiên nói: “Em biết anh sao lại đến tìm em. Nói đi, anh chuẩn bị đối phó với Lâm gia như thế nào?”

Chuyện của Lâm Thu Nhã, Tiêu Thu Phong đã rất mất hứng. Nhưng trước khi Lâm Thu Nhã đi đã giao phó đó là chuyện của riêng nàng, không cần Tiêu Thu Phong xử lý. Nàng nhất định phải bằng năng lực của mình, trở về Lâm gia để mọi người ở đây, kể cả Thái gia biết ai mới không hổ là con cháu Lâm gia.

Nhưng tất cả lại là do tên Lâm Khải Dực. Nhìn thấy người này thật sự quá chán ghét. Mặc dù bây giờ không thể giết hắn, nhưng ít nhất cũng phải đá hắn đi thật xa, không nhìn thấy. Chờ Lâm Thu Nhã trưởng thành, làm cho nàng giẫm đạp hắn.

“Bà xã thật thông minh. Có bà xã thông minh như vậy, thật sự hạnh phúc” Tiêu Thu Phong làm trò cười, đi về phía giường.

Phượng Hề trừng mắt nhìn hấn nói: “Được rồi, không nên nói những lời dễ nghe đó. Trong lòng anh có phải đang nghĩ, phụ nữ quá thông minh sẽ rất phiền phức. Sau này tán gái ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm phải không?”

Tiêu Thu Phong có chút xấu hổ. Vợ quá thông minh, điều này đối với đàn ông mà nói có chút không được tự nhiên, hấn cũng không ngoại lệ.

“Chỉ biết đàn ông các người đều có tính này. Yên tâm, em không đến mức nhàm chán như vậy, dùng Thiên võng của mình đi dò xét chuyện tốt đẹp của anh. Yên Nguyệt cũng không có gì. Nói đi, muốn đối phó với Lâm gia như thế nào?”

Tiêu Thu Phong biến sắc, lạnh lùng nói: “Mặc dù anh đã đồng ý với Thu Nhã không thương tổn đến người Lâm gia, tất cả do cô ấy về xử lý. Nhưng ở Đông Nam, anh không muốn nhìn thấy cha con Lâm gia nữa. Không cần biết dùng biện pháp gì phải làm bọn họ rút đến phương Bắc, sau này mới thu thập bọn họ”

Nói đến chuyện chính, Phượng Hề cũng trở nên lạnh giá, liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy. Anh sẽ làm cho Yên Nguyệt toàn lực thu mua sản nghiệp của Lâm gia ở Đông Nam. Tiêu gia tuyệt đối không thể có bất cứ kẻ địch nào ở Đông Nam, anh không thể nào mạo hiểm được”

Lời này người bình thường không biết nhưng Phượng Hề có thể hiểu. Nàng khẽ gật đầu nói: “Anh yên tâm, Đông Nam em sẽ nhìn, bất cứ khuôn mặt lạ nào cũng không thể tới gần Tiêu gia. Chuyện này để Yên Nguyệt phụ trách, em ấy có thể xử lý tốt không?”

Không phải nói Yên Nguyệt không có năng lực, chém giết trên thương trường không hề thua kém thực tế. Nhưng với tính cách nhu nhược của Liễu Yên Nguyệt, nàng có thể hạ thủ được sao?

“Lãnh Phong của tập đoàn Phong Chính đã học được không ít. Bây giờ có tiếng là Tiểu tài đồng Đông Nam, không để cho anh ta cơ hội thực hành, chẳng phải là chôn vùi tài năng của anh ta sao. Chỉ ở Đông Nam, anh ta có thể đối phó” Nếu như ngay cả một Đông Nam cũng không xử lý được, vậy thực sự sẽ làm hấn thất vọng.

Mặc dù tập đoàn Phong Chính Đông Nam đối với Tiêu Thu Phong mà nói chỉ là một con thuyền nhỏ bé. Nhưng cũng không thể nào làm cho nó có kẻ thù.

Bất cứ quyết định gì của Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Nguyệt đương nhiên sẽ không phản đối. Mà Lãnh Phong sau khi nhận được lệnh, rất là hưng phấn. Sau khi từ Trung Đông trở về, hấn phát hiện mình quả thực khác hẳn so với trước kia, không khác gì trời và đất. Mặc dù mỗi lần thao tác đều rất hoàn mỹ, nhưng chưa bao giờ tiến hành công kích khổng lồ như vậy.

Sản nghiệp của Lâm gia rất khổng lồ, mặc dù chuyện lần trước làm bọn họ tổn thất không ít. Nhưng thâm căn cố đế vẫn không phải dễ dàng đối phó.

Đại chiến như thế nào mới là cơ hội để hấn dương danh.

Động tác của tập đoàn Phong Chính, Lâm gia đương nhiên cảm nhận được. Hơn nữa Lâm Bắc Dân còn không dám nói cho Lâm thái gia. Bởi vì lỗ mất mấy ngàn triệu lần trước ông ta đã phải cố gắng che giấu. Hơn nữa cũng dùng sức kiểm lại. Nhưng số tiền khổng lồ như vậy không phải chuyện ngày một ngày hai.

“Bố, Tiêu gia quá ghê tởm, dám có chủ ý với Lâm gia chúng ta. Lần này nhất định phải cho bọn họ một bài học” Trong lòng Lâm Khải Dực vẫn rất tự hào nhớ kỹ lời Lâm thái gia nói: “Kinh doanh ở Đông Nam là thiên hạ của Lâm gia” Cho nên hấn tin Lâm gia ở Đông Nam có thể làm cho bất cứ tập đoàn và xí nghiệp nào phải chết.

Nhưng Lâm Bắc Dân không thoải mái như vậy. Nếu như dùng toàn bộ tài lực của Lâm gia để đánh với Tiêu gia, ông ta đương nhiên không sợ. Nhưng lỗ nặng lần trước làm cho ông ta lo sợ. Giờ phút này chuyện lần trước chưa im đi, ông ta rất lo lắng sẽ bị Thái gia phát hiện.

“Mày là đồ phế vật, lần trước lỗ mấy ngàn triệu, mày không hiểu ra sao. Bây giờ tài chính lưu động của Lâm gia đâu có nhiều như vậy. Hơn nữa tài sản của Phong Chính đã hơn ngàn ngàn triệu. Mày cho rằng

là đang đối phó với một công ty nhỏ sao. Bảo tập đoàn Phong Chính đóng cửa, mày đi làm coi”

Lâm Khải Được bị mắng té tát, nhưng lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Bố, không bằng lợi dụng Thiên gia đi. Lão già kia đang rất tức Tiêu gia, tức đến đổ bệnh. Nếu như chúng ta liên hợp đối phó Tiêu gia, ông ta nhất định sẽ đáp ứng”

282. Chương 282: Hấp Dẫn Và Lừa Gạt.

Lâm Bắc Dân nở nụ cười âm u, đối với đề nghị này ông ta thật sự không ngờ. Nếu như có thể kéo Thiên gia vào phe cánh mình, buôn bán kiếm lời là của mình. Mà nếu như thua lỗ vậy chỉ là Thiên gia xui xẻo, ông ta thật sự không cần.

Thiên gia mặc dù chỉ đứng thứ mười trong mười tập đoàn lớn nhất Đông Nam, nhưng tám trăm triệu hân là cũng có.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt lão già, Lâm Khải Được biết kế hoạch này đã được chấp nhận.

“Bố, vì làm lão quỷ đó tin, bố phải tự mình đi thăm một lần, nhất định có thể làm cho ông ta mắc câu”

Thiên phụ từ Tiêu gia về liền đổ bệnh, tính tình càng thêm nóng nảy. Nhìn Thiên mẫu chăm sóc, ông ta không chỉ không có cảm giác cảm ơn, mà còn không ngừng lớn tiếng mắng mỗ. Đối với Thiên Nhan Duyệt như vậy, ông ta coi như chưa hề có con.

“Ông Thiên, ông không nên tức giận. Chuyện nếu đã xảy ra, ông chấp nhận đi vậy. Tập đoàn Thiên Phát chúng ta còn cần ông chống đỡ. Ông nhất định phải giữ sức khỏe” Lâm bàn với nhau ba mươi năm vượt qua bao khó khăn, Thiên mẫu đã bão hòa, chỉ hy vọng sống bình yên, chịu ủy khuất một chút cũng không sao.

“Mẹ hiền hại con. Tiểu Duyệt có ngày hôm nay đều là bị bà dạy dỗ. Bà còn không biết xấu hổ nói như vậy. Cút đi cho tôi, đừng cho tôi thấy bà” Vừa nói, tức giận khó có thể nín nhịn, ném chén thuốc trong tay xuống đất. Ông ta vốn luôn là vua trong nhà, tuyệt đối không ai dám cãi lời ông ta. Ở Tiêu gia, ông ta lần đầu tiên cảm nhận mình mất đi uy nghiêm. Tiểu Duyệt lựa chọn như vậy, chính là một sự nhục nhã đối với Thiên gia. Mỗi lần nghĩ đến con gái của mình là tình nhân của tên đàn ông ăn chơi trác táng kia. Ông ta không thể nào nhịn được giận.

Quản gia vội vàng tiến vào, nhìn thấy không khí không ổn trước mặt, sợ đến độ cả người run lên. Hắn đang định rời đi, Thiên phụ đã quát: “Chuyện gì, hoảng hoảng hốt hốt có thể thống gì?”

“Gia chủ, Lâm Bắc Dân con trưởng Lâm gia đang đứng ở cửa, nói đến thăm. Không biết gia chủ có muốn gặp hay không?” Quản gia vội vàng mở miệng, sợ thấy người không vừa mắt, gia chủ sẽ lại mắng.

“Lâm Bắc Dân?” Thiên phụ lẩm bẩm, bình tĩnh nói: “Mau mời vào, mời ông ta đến phòng làm việc”

Nhìn thoáng qua Thiên mẫu đang ngồi xuống nhặt mảnh vỡ. Ông ta không an ủi lấy một câu, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Trong phòng làm việc, vẻ mặt tức giận của Thiên phụ dần dần tan đi. Phát uy với người trong nhà như thế nào cũng không sao. Nhưng Lâm gia dù ở Bắc Kinh cũng là một đại gia tộc. Vốn có thể làm thông gia với Lâm gia, sẽ rất có lợi cho sự phát triển của Thiên gia, có rất nhiều chỗ tốt, bây giờ bốc hơi hết rồi. Ông ta đương nhiên muốn xin lỗi một tiếng, miễn sau này gặp mặt lại khó khăn.

“Thiên lão đệ, nghe nói chú không được khỏe. Thái gia gửi lời hỏi thăm. Chú không sao chứ” Mấy câu khách sáo, Lâm Bắc Dân bước nhanh tới, hai người hành lễ nói chuyện, hình như rất thân thiết.

Mặc dù Lâm Thu Nhã và Thiên Nhan Duyệt là bạn bè tốt, đây cũng không phải là bí mật ở Lâm gia. Nhưng trong mấy anh em Lâm gia đều xa rời tập thể, vốn không thể dung hợp. Cho nên bạn của mày, tức là kẻ thù của tao. Nếu như không phải bây giờ đang gặp nguy cơ, bọn họ cũng chỉ xem nhau như người xa lạ.

Lâm Bắc Dân khách khí làm cho Thiên phụ xấu hổ không ít, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, xin lỗi: “Lâm huynh, xin lỗi, làm phiền anh phải tự mình đến chỗ tôi. Thái gia quá khách khí. Lần này, con gái tôi có phúc không biết hưởng. Thiên tôi không có mặt mũi gặp người Lâm gia”

“Thiên lão đệ, chú nói quá rồi. Mặc dù không làm thông gia được, nhưng hai nhà chúng ta vẫn có thể làm bạn mà. Thiên lão đệ, tôi không nói quanh co nữa. Lần này đến đây ngoại trừ thăm chú, Thái gia còn phân phó tôi cho Thiên lão đệ cơ hội giải hận”

Thiên phụ vừa nghe, khó hiểu hỏi: “Lâm huynh, sao lại nói vậy?”

Lâm Bắc Dân đứng lên, ra vẻ cảnh giác nhìn xung quanh một chút. Thiên phụ lập tức nói: “Lâm huynh, anh yên tâm. Nơi này là nơi cấm trong nhà, người bình thường chưa được gọi sẽ không thể tiến vào. Anh cứ việc nói”

Lâm Bắc Dân ngồi xuống, kéo ghế lại gần một chút, nhỏ giọng nói: “Thiên lão đệ, tin rằng lần này chú bị Tiêu gia làm cho tức giận, bị thiệt thòi không ít. Thực ra Tiêu gia cũng không có quan hệ tốt với Lâm gia chúng tôi. Bọn họ mấy lần có ý đồ công kích Lâm gia. Chỉ là Thái gia tuy biết nhưng không tìm được chứng cứ. Lần này, họ còn đoạt con gái chú, rõ ràng chính là không nể mặt Lâm gia chúng ta. Thái ra rất giận, cho nên...”

Thiên phụ dường như đã hiểu, vội vàng hỏi: “Cho nên sao?”

“Cho nên Lâm gia chuẩn bị ra tay với Tiêu gia, công kích tập đoàn Phong Chính của bọn họ” Thấy đã đánh động được đối phương, Lâm Bắc Dân mới nói ra.

Thiên phụ sửng sốt, kích động nói: “Lâm huynh, Thái gia thật sự quyết định như vậy sao? Nhưng Tiêu gia được xưng là tập đoàn mạnh nhất Đông Nam, thực lực không bình thường. Nếu như nổ ra chiến tranh, Lâm gia có lẽ sẽ lỗ không ít”

Lâm Bắc Dân cười nói: “Thiên lão đệ, điểm này chú không cần lo lắng. Lâm thái gia chúng ta đã nói, chú sao còn phải suy nghĩ chứ. Lâm gia chúng ta là một đại tập đoàn trong cả Trung Quốc, có thể tập hợp tài chính khổng lồ mà chú không thể tưởng tượng nổi. Cho dù chúng ta cũng thua lỗ như tập đoàn Phong Chính, nhưng chúng ta hoàn toàn vẫn có thể thừa nhận”

“Đúng thế, đúng thế. Với thực lực của Lâm gia đối phó một tập đoàn Phong Chính, nếu như không so đo được mất, vậy tập đoàn Phong Chính không ngã cũng không được” Thực lực kinh doanh của Lâm gia, tất cả mọi người đều biết rõ. Nhưng Thiên gia không biết đó chỉ là bề ngoài. Đại tập đoàn Lâm gia đã chia năm sẻ bảy.

“Thái gia muốn làm thông gia với Thiên gia, chúng ta vốn có thể thành người một nhà. Nghe nói chú rất tức giận khi bị Tiêu gia đối xử như vậy, cho nên Thái gia đặc biệt dặn dò để Thiên lão đệ cùng tham gia. Cho chú tiết hận, chơi người Tiêu gia một vỏ, hơn nữa...”

“Hơn nữa Thái gia cũng đã nói, mặc kệ thắng thua cũng sẽ không làm Thiên gia thua lỗ. Thua lỗ, Lâm gia sẽ bồi thường. Thắng, tất cả lợi nhuận hai nhà chúng ta chia đôi. Tôi cũng không nghĩ ra, Thái gia luôn luôn là một người nghiêm cẩn, sao lại ưu đãi Thiên gia như vậy. Thiên lão đệ, điều này đối với Lâm gia mà nói chính là lần đầu tiên”

“Cảm ơn Thái gia đã để mắt đến. Thiên tôi thật sự muốn đi cảm ơn người” Kiếm tiền đối với Thiên phụ mà nói đã không còn quan trọng. Quan trọng là có thể giải cơn hận trong lòng. Nếu như có thể, ông ta còn muốn người Tiêu gia quỳ xuống xin lỗi mình.

“Chuyện này quá dễ. Chờ khi mở tiệc chúc mừng, nhân lúc Thái gia cao hứng, chú có thể đi gặp người. Tin rằng người chắc chắn sẽ chiều cổ Thiên gia nhiều hơn” Lâm Bắc Dân kiêu ngạo mở miệng, làm cho Thiên phụ không có một chút nghi ngờ.

So sánh với Lâm gia, Thiên gia đúng là yếu hơn khá nhiều. Hơn nữa chuyện này lại có Thái gia đặc biệt chiều cổ. Ông ta sao lại không đáp ứng chứ. Như vậy không phải mất lòng tốt của Thái gia sao?

“Được, Lâm huynh, khi nào chuẩn bị bắt đầu, muốn tôi chuẩn bị bao nhiêu tài chính?”

“Ngày mai. Về phần tài chính, Thiên lão đệ tự mình làm. Nếu muốn Tiêu gia chết nhanh một chút, đương nhiên càng nhiều càng tốt. Chú cũng biết, đầu tư càng nhiều, kiếm được càng nhiều”

Sức hấp dẫn này đối với Thiên phụ mà nói là một giấc mơ không thể từ chối.

Ông ta thậm chí không nói với Thiên mẫu một câu đã toàn lực huy động tài chính của tập đoàn, chuẩn bị đánh lớn một trận.

Lâm Bắc Dân vừa về đến nhà đã bị người ngăn lại. Người Quan Đạo phái ra đã đến đây, trên ngực đeo dấu hiệu đặc biệt, đó chính là lực lượng của Tiêu thiếu gia.

“Ông chủ Lâm, xin lỗi. Lão đại của chúng tôi bảo tôi nói với ông một câu. Mời ông và công tử của mình trong vòng ba ngày phải rời khỏi Đông Nam. Nếu không hậu quả tự mình gánh chịu”

Trong lời nói mang theo sự uy hiếp. Lâm Bắc Dân tức giận đến độ suýt nổi điên. Với địa vị của Lâm gia ở Đông Nam, đã bao giờ bị một tên lưu manh uy hiếp đâu.

Trước kia khi vẫn còn Thiết Huyết Đoàn, bọn họ hàng năm vẫn đóng tiền bảo kê, không có một chút ngăn cản nào ở Đông Nam. Bây giờ thì tốt rồi, sau khi Thiết Huyết Đoàn bị diệt, rất nhiều thứ đã không thấy. Ông ta cũng không biết thế giới ngầm ở Đông Nam rốt cuộc đang do ai nắm giữ. Dù muốn đưa tiền cũng không biết đưa cho ai.

Nhưng trên mặt ông ta vẫn ra vẻ ngạc nhiên, nói: “Người anh em này, anh không phải nghe lầm đó chứ. Lâm gia chúng tôi không bao giờ gây chuyện, về điểm đó làm cũng rất tốt. Nếu như lão Đại kia có bất mãn, xin mời mở miệng nói. Có yêu cầu gì, Lâm Bắc Dân tôi nhất định sẽ làm được”

Ý của ông ta là muốn dùng tiền mua chuộc những người này. Nhưng người đàn ông mặc âu phục đã cười nhạt một tiếng, nói: “Ông chủ Lâm, chúng tôi biết Lâm gia có tiền, nhưng xin lỗi đây là ý cấp trên. Chúng tôi chỉ có trách nhiệm chuyển lời. Nếu như có thể, tôi còn muốn nói với ông chủ Lâm một câu, tốt nhất đi được bao xa thì đi bấy nhiêu”

Hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa nên đâu dám cầm tiền của Lâm gia. Mặc dù bọn họ có đôi lúc sẽ giúp đám nhà giàu xử lý một vài chuyện khó giải quyết, lấy một ít chỗ tốt. Nhưng rất rõ ràng, lần này khi cấp trên truyền lệnh xuống đã mang theo sát khí. Bọn họ không dám có bất cứ quan hệ gì với Lâm gia.

Hơn nữa nghe đồn Lâm gia đắc tội Tiêu thiếu gia không ít. Nói đùa, người đắc tội Tiêu thiếu gia còn ai sống lâu được đâu?

283. Chương 283: Hắc Bạch Cùng Quản.

Phượng Hề lúc này đang ở trong Hồng Lô, trên tấm thảm nhung thuê một loài hoa đại không tên. Nàng lẳng lặng nhìn, bởi vì trên thế gian này, hẳn cũng như loài hoa đại này, lục bình tung bay, lãng phong ngạo cốt, vui thú hồng trần. Mà hôm nay nàng đã tìm được cuộc sống hạnh phúc đó.

Chỉ cần nàng còn sống một ngày sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư Tiêu gia.

Quan Đạo nhẹ nhàng đi tới trước cửa, cung kính kêu lên một tiếng: “Phượng tỷ”

Lực lượng của cả Đông Nam bây giờ đều nằm trong tay người phụ nữ này. Mọi người tôn trọng nàng, không chỉ vì nàng là người phụ nữ của Tiêu thiếu gia, mà nàng còn là một người phụ nữ đầy nghĩa khí, làm cho tất cả mọi người ở bên đều có cảm giác dựa dẫm.

Phượng Hề khẽ run lên, ánh mắt từ mông lung trở nên lạnh lùng, lạnh như băng hỏi: “Lời nói đó đã truyền đi chưa?”

Quan Đạo ngay cả cửa cũng không dám bước vào, lớn tiếng nói: “Đã truyền đến. Chẳng qua theo như người truyền tin nói, Lâm Bắc Dân hình như không quá để ý”

Phượng Hề nghiêm mặt, ngẩng đầu lên. Đột nhiên nàng nở nụ cười, nụ cười rất quyến rũ. Nhưng Quan Đạo có thể cảm nhận được sát ý trong nụ cười đó.

Ở Đông Nam, bất cứ ai đối đầu với Tiêu gia, kết quả chỉ có một chữ “Chết”

Nếu như không phải Tiêu Thu Phong nhiều lần nhắc nhở, Lâm gia sẽ giao cho Lâm Thu Nhã xử lý, thì có lẽ từ rất lâu rồi Lâm gia đã không thể đặt chân ở Đông Nam.

“Được rồi, rất tốt. Ba ngày này mọi người chuẩn bị một chút. Nếu như có người không biết tốt xấu, vậy cho hắn chết”

Lời của Phương Hề, Quan Đạo có thể hiểu. Từ sau khi Thiết Huyết Đoàn bị diệt, Quan Đạo cũng không phải kẻ đơn giản năm đó, tiến bộ rất nhanh. Cho nên đến hôm nay, ở Đông Nam này hắn có thể ngồi cùng vị trí với Lý Hưng. Dù cho Bộ Xà thực sự xuất hiện, hắn cũng không hề sợ hãi. Bởi vì hắn đã thấy lực lượng của Tiêu thiếu gia, làm cho hắn vô cùng tin tưởng.

Tiêu thiếu gia là bất bại. Trên đời này không có ai là đối thủ của Tiêu thiếu gia.

Mà hắn, là người của Tiêu thiếu gia.

Đối với Quan Đạo mà nói, đây là sự vinh dự vô hạn.

“Phương tỷ yên tâm, em biết làm như thế nào” Có lẽ hắn không có thân thủ như Tiểu Lục Tử, không thể nào đấu với cao thủ nổi danh trên thế giới. Nhưng nếu như đối phó với một thương nhân, hắn có thể nghĩ ra hàng trăm biện pháp. Làm cho đối phương muốn sống không được, muốn chết không xong. Bởi vì hắn cũng không phải người tốt.

Chẳng qua hắn tuyệt đối trung thành. Trong lòng Quan Đạo, ý chí này rất kiên định.

Trong tập đoàn Phong Chính, Liễu Yên Nguyệt theo lời Tiêu Thu Phong, gọi Lãnh Phong. Trong phòng làm việc chỉ có hai người bọn họ. Đương nhiên còn có ba cô thư ký đứng ngoài cửa.

Ở chung với Liễu tổng nhiều ngày như vậy, các nàng có thể từ mỗi một động tác, mỗi một vẻ mặt của Liễu Yên Nguyệt mà biết được ý tứ của nàng. Đó là bản lĩnh quan trọng nhất của thư ký, hiểu như không nói, nhưng phải lập tức đi làm.

Tiểu Duyệt nhỏ giọng nói: “Em dám đánh cược, tập đoàn Phong Chính nhất định có hành động lớn”

“Nói đùa. Chị dùng mộng cũng có thể biết. Hai người nhìn vẻ mặt của Liễu tổng xem, chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy. Nhưng lại còn gọi Lãnh tổng lên. Không có chuyện lớn sao lại phải nói chuyện lâu như vậy” Tiểu Hoa hình như lớn lên một ít, lên tiếng cũng có lý, xem ra được huấn luyện rất tốt.

Dương Dương khó chịu nói: “Hai người thông minh. Có bản lĩnh thì nghĩ xem tập đoàn chúng ta chuẩn bị làm gì?”

Tiểu Duyệt đưa tay lên miệng, nói: “Chuyện lớn như thế này, tuyệt đối bí mật. Liễu tổng không nói, chúng ta không được đoán, không được quan tâm. Còn phải giúp Liễu tổng quan sát mọi động tĩnh của tập đoàn Phong Chính. Không cho bất cứ ai gây bất lợi cho chị ấy. Đó là trách nhiệm của chúng ta”

“Điều này còn cần em nói à. Lần trước khi Tiêu tổng đến, chị đã bị lão già huấn luyện. Yên tâm, đánh hai ba thằng đàn ông không có vấn đề gì. Sau này chúng ta không nói được, sẽ do chị dùng bạo lực giải quyết. Hừ hừ, ai dám ý kiến với mệnh lệnh của Liễu tổng, chị cho hắn đẹp mắt”

Dương Dương giơ nắm tay lên, thật đúng là có khí thế của một cao thủ.

Trong phòng làm việc, Lãnh Phong đứng nghiêm trang, Liễu Yên Nguyệt khẽ gật đầu, một loại khí thế đè nặng lên người đàn ông gần đây rất nổi tiếng. Tiêu Thu Phong đã nói, đối với người tài như thế, phải dùng tâm khổng chế. Nếu như ta không thể sử dụng, phải hủy diệt.

Thương trường như chiến trường, điểm này Tiêu Thu Phong biết rõ hơn bất cứ ai.

Không ngừng thắng lợi sẽ làm cho người ta có chút kiêu ngạo. Lãnh Phong cũng không ngoại lệ. Thậm chí lúc nằm mơ, hắn đều nghĩ Phong Chính đối với hắn mà nói có phải quá nhỏ bé không. Hoặc là thế giới bên ngoài mới thích hợp cho hắn giương cánh tung bay.

“Lãnh Phong, anh có thể đi đến ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì. Tôi vẫn biết anh là một nhân tài nên mới giao chuyện này cho anh làm chủ. Hy vọng anh có thể nắm lấy cơ hội này. Đừng cho Phong Chính thất vọng. Đương nhiên cũng đừng làm anh ấy thất vọng”

Anh ấy, đương nhiên là chỉ Tiêu Thu Phong.

Lãnh Phong chấn động trong lòng, giống như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu, sự kiêu ngạo lập tức tan đi, cẩn thận nói: “Vâng, Liễu tổng yên tâm. Tôi sẽ tận lực hoàn thành phân phó của cô, không làm cho Tiêu tổng tài thất vọng”

Có lẽ đã lâu rồi không gặp người đàn ông đó. Nhưng hần lại phát hiện sâu trong lòng mình có một loại sợ hãi với người đàn ông này. Có vài thứ, cả tập đoàn Phong Chính chỉ là một bí mật mà hần biết. Chuyển đi đến Trung Đông, hần biết được rất nhiều thứ.

Lực lượng mà người đàn ông này nắm giữ vượt qua tưởng tượng của mọi người. Tất cả những thứ mà hần có ngày hôm nay đều do Tiêu Thu Phong ban tặng. Lãnh Phong hiểu rõ, nếu như mình không còn tác dụng. Vậy hủy diệt hần, đối với người đàn ông đó mà nói không phải chuyện khó.

“Con đường phía trước còn rất dài. Lãnh Phong, tôi hy vọng anh có thể đi thật xa. Tương lai của tập đoàn Phong Chính không phải là điều mà anh có thể tưởng tượng được. Anh phải cố gắng gấp trăm lần, biết không?”

Lãnh Phong không dám kiêu ngạo nữa, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, Lãnh Phong hiểu. Liễu tổng, tôi nhất định sẽ cố gắng”

Cho dù mình cao đến đâu, có thành thần trong mắt người đời. Nhưng có người cả đời hần đều không thể vượt qua, đó chính là Tiêu thiếu gia. Trước mặt Tiêu thiếu gia, quyền lực duy nhất của hần chính là sùng bái.

“Anh đi đi, lập tức tiến hành công kích với sản nghiệp của Lâm gia ở Đông Nam, chỉ cần anh muốn tôi sẽ cung cấp hết”

Lãnh Phong hành lễ rồi rời đi. Đến khi đóng cửa phòng lại, hần mới không tự chủ lau mồ hôi trán. Chỉ cần người đàn ông kia vẫn còn tồn tại, hần vĩnh viễn chỉ là một tổng giám đốc của tập đoàn Phong Chính.

Đông Nam, Lãnh Phong tài năng vượt trội, vừa triển khai hành động được mất giờ, cả chiến trường kinh doanh Đông Nam đã xảy ra biến hóa. Một sự bạo động trước cơn mưa bão làm người ta khó có thể đoán định. Sau cuộc chiến cổ phiếu lần trước lại diễn ra một cuộc đào thải.

Thiên phụ rất cố gắng thu gom tài chính, một ngàn hai trăm triệu đây là tất cả những gì ông ta có. Ông ta không phải một người ngu ngốc, nhưng ông ta sùng bái một cách mù quáng với Lâm thái gia.

Lâm thái gia đúng là người mà bất cứ thương nhân nào ở Đông Nam kính trọng. Bởi vì sự vận hành, kinh doanh của tập đoàn, ông ta đều có tác dụng rất quan trọng.

Thiên phụ tính tình nóng nảy, rất dễ xúc động. Nhưng ông ta không biết Lâm thái gia đã già. Có một số việc Lâm thái gia không thể làm chủ được.

“Bố, thằng Lãnh Phong này thật lợi hại. Chỉ trong ba tiếng ngắn ngủi đã làm cho chúng ta tổn thất ba trăm triệu, cứ tiếp tục như vậy là không được. Hay là để Thái gia xử lý” Nhìn tài chính giảm mạnh, Lâm Khải Dực toát mồ hôi. Ba trăm triệu, hần dùng cả đời không hết.

Lâm Bắc Dân châm điếu xì gà, phun ra một làn khói, không hề lo lắng cười nói: “Tiểu Dực, con lo lắng làm gì. Lãnh Phong công kích, bỏ vào rất nhiều tài chính. Dù tổn thất một ít cũng là tiền của Thiên gia. Tốt nhất là thua hết một ngàn hai trăm triệu đi. Để bọn họ không có thời gian đối phó chúng ta. Như vậy chỉ cần hơn nửa năm, chúng ta sẽ phát cờ trở lại làm tập đoàn Phong Chính chết không có chỗ chôn”

“Hơn nữa, Tiêu gia đối phó Thiên gia, càng kích thích thù hận giữa bọn họ. Thiên gia ngã, tin rằng Tiêu gia cũng không yên ổn. Để cho bọn họ không yên ổn, chính là chuyện bố muốn làm bây giờ. Bố hy vọng trận đánh này càng kịch liệt càng tốt. Dùng năm ngàn triệu đoạt lấy một ngàn hai trăm triệu. Bố xem tập đoàn Phong Chính có thể làm gì?”

Lâm Khải Dực vẫn lo lắng nói: “Bố, bố không sợ lão Thiên kia tức giận đến Lâm gia làm âm ỉ, làm Thái gia biết chuyện sao?”

“Biết thì sao chứ. Thái gia tin lời lão ta sao. Chúng ta không làm gì mà. Thậm chí con gái Thiên gia làm Thái gia rất tức giận. Nói không chừng Thái gia còn hy vọng như vậy đó”

Lâm Khải Dực đã hiểu, gật đầu nói: “Bố, bố thật cao minh. Chuyện này ngoại trừ bố và lão Thiên kia biết, thì không có một nhân chứng. Lão dù có chết cũng chỉ có thể tức chết mà thôi”

284. Chương 284: Cần Cho Một Bài Học

Lãnh Phong được xưng là Đông Nam tài đồng, đương nhiên cũng nhận ra sự dị thường trong tài chính Lâm gia, lập tức cần thận điều tra. Nhưng lại phát hiện số tài chính đó lại thuộc về tài khoản ngân hàng của tập đoàn Thiên Phát.

Hắn lập tức truyền tin tức này cho Liễu Yên Nguyệt. Đối thủ của bọn họ lần này không chỉ có riêng Lâm gia, còn có Thiên gia nữa.

Sự phối hợp đó thực sự không hợp thời. Liễu Yên Nguyệt cũng biết được nguyên do trong đó. Không cần phải nói, Thiên phụ chung sức với Lâm gia, đương nhiên là bởi vì ngày đó bị giều cột ở Tiêu gia. Mặc dù đối phó tập đoàn Thiên Phát cũng không khó khăn gì. Nhưng Thiên gia lại là nhà của Thiên Nhan Duyệt, cần phải xử lý cẩn thận.

Liễu Yên Nguyệt không muốn giữa chị em có sự ngăn cách, không muốn có mâu thuẫn gì trong Tiêu gia. Cho nên nàng lập tức gọi điện cho Tiêu Thu Phong, nói chuyện này cho hắn biết.

“Ông xã, anh xem chuyện này nên xử lý thế nào. Có nên nói cho Nhan Duyệt biết không?”

Tiêu Thu Phong lắng lắng nghe điện thoại, vẻ mặt khá khó coi. Với tính cách của Lâm Bắc Dân và Lâm Khải Dực, hắn không cần nghĩ cũng biết hai người bọn họ muốn Thiên gia làm kẻ thế mạng.

Bọn họ hèn hạ vô sỉ như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không thấy sao hết. Nhưng Thiên phụ lẫn lộn thương trường nhiều năm nhưng lại quá tin người như vậy. Thật không biết có nên nói ông ta quá ngây thơ không.

“Yên Nguyệt, nói cho Lãnh Phong biết anh chỉ cần kết quả. Làm cho Lâm gia biến mất khỏi Đông Nam, dùng bất cứ biện pháp gì anh không quan tâm” Đây là câu trả lời của Tiêu Thu Phong, rất lạnh lùng, rất băng giá, có một loại vô tình và tàn khốc.

Nhưng Liễu Yên Nguyệt đã rõ.

“Ông xã, em biết. Em sẽ bảo Lãnh Phong xử lý”

Nếu không cần hỏi quá trình, như vậy cho thấy tất cả người hoặc vật ngăn cản đều sẽ bị hủy diệt, không cần biết đó là Thiên gia gì đó. Về phần Thiên Nhan Duyệt, Liễu Yên Nguyệt tin rằng ông xã tự có biện pháp xử lý.

Nàng không đoán sai. Tiêu Thu Phong vừa bỏ điện thoại xuống, Thiên Nhan Duyệt đã bưng canh gà đi vào. Mặc dù một tuần nữa nàng sẽ có buổi biểu diễn cuối cùng. Nhưng nàng không có một chút khẩn trương. Ngoại trừ đến tập theo lịch, nàng đều tận dụng thời gian hàng ngày quán lấy Điền Phù, để bà dạy nấu ăn.

Sống ở Tiêu gia mấy ngày, mỗi lần nhìn thấy Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt vào bếp, rất nhanh làm ra một bàn thức ăn ngon miệng, đưa đến trước mặt Tiêu Thu Phong. Nghe thấy người đàn ông này khen ngợi, nàng rất khát vọng cuộc sống như vậy. Cho nên cũng hy vọng mình cũng có thể làm ra các món ăn làm cho người đàn ông mình yêu hài lòng.

“Tiêu đại ca, canh gà vừa nấu xong. Anh xem còn bỏ thêm thuốc bắc vào nữa. Mẹ nói vừa bỏ thận vừa bổ não, rất có lợi cho anh. Mau uống nhân lúc còn nóng, nếu không đủ em sẽ nấu thêm”

Mặc dù được mọi người Tiêu gia chấp nhận, nhưng cách gọi Tiêu đại ca nàng vẫn chưa sửa. Ở trong lòng, Thiên Nhan Duyệt hy vọng người đàn ông này vĩnh viễn che chở nàng như một người anh, thương yêu nàng, thay nàng ngăn cản mọi gió mưa.

Tiêu Thu Phong khẽ cười, cầm bát, một mùi hương thơm ngát phả vào mũi. Canh gà nấu rất vừa vặn, liên tục uống hai ngụm.

“Tiểu Duyệt, rất ngon. Nếu có lợi cho thân thể, em cũng uống một chút đi”

Thiên Nhan Duyệt cười ngọt ngào, nói: “Tiêu đại ca, đây là phương pháp mà mẹ dạy cho em. Chỉ cho một mình anh uống, anh không được lãng phí”

Một siêu sao, bỏ đi vàng hào quang quanh người, tiến vào Tiêu gia, cố gắng như vậy làm cho Tiêu Thu Phong rất cảm động.

“Tiểu Duyệt, em không nên quá khổ cực. Trong nhà có nhiều đầu bếp như vậy, còn có Ngọc thẩm, em muốn ăn gì, uống gì bảo bọn họ làm là được. Em đã đáp ứng với mẹ em, không làm cho em khổ”

Thiên Nhan Duyệt đã đi đến gần, khoác tay Tiêu Thu Phong, rất hạnh phúc nói: “Tiêu đại ca, em không khổ. Chỉ cần có thể làm chút chuyện cho Tiêu đại ca, Tiểu Duyệt rất vui”

Tiêu Thu Phong uống vài ngụm hết bát canh, đặt bát lên bàn, vươn tay ra, dùng sức ôm Thiên Nhan Duyệt vào lòng.

“Tiểu Duyệt, anh biết, em nhất định là người phụ nữ tốt nhất trên đời. Ai có thể lấy được em, đó là may mắn của người đó”

Thiên Nhan Duyệt xấu hổ cúi đầu xuống. Thật không ngờ chỉ một bát canh gà, Tiêu Thu Phong lại khen ngợi nàng như vậy, làm cho trong lòng nàng có chút bối rối.

“Chỉ cần Tiêu đại ca thích, Tiểu Duyệt nhất định sẽ cố gắng. Giống như chị Yên Nguyệt nói, muốn cho mọi người Tiêu gia đều vui vẻ” Tiêu Thu Phong véo véo mặt nàng, thật mềm mại, thật mịn màng. Mặc dù hai người trước kia không phải chưa ở gần nhau. Nhưng lần này cảm giác rất khác. Thiên Nhan Duyệt thậm chí nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, đợi Tiêu Thu Phong sẽ cúi người xuống, hôn nàng.

Nhưng rất đáng tiếc, Tiêu Thu Phong không làm như vậy, mà khẽ thở dài một hơi nói: “Tiểu Duyệt, có một chuyện em phải được biết...”

Thiên Nhan Duyệt ngẩn người, khó hiểu nói: “Tiêu đại ca, anh có chuyện nên tìm Phượng tỷ và chị Yên Nguyệt chứ. Bọn họ giỏi như vậy, nhất định có thể giúp anh. Tiểu Duyệt ngoại trừ hát, thật sự không biết gì hết”

“Tiểu Duyệt, thực ra chuyện này phải nói là có liên quan đến Thiên gia. Gần đây anh bảo Yên Nguyệt đối phó với sản nghiệp của Lâm gia ở Đông Nam. Nhưng vừa nãy Yên Nguyệt có gọi điện cho anh, Thiên gia dường như liên hợp với Lâm gia, đối đầu với công kích của chúng ta”

Thiên Nhan Duyệt đứng là không hiểu nhiều. Nhưng nghe nói bố mình không ngờ lại liên hợp với Lâm gia đối phó Tiêu gia, nàng hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Tiêu đại ca, tình huống bây giờ như thế nào. Tiêu gia không có việc gì chứ. Em, em lập tức gọi điện cho bố, bảo bố không nên làm loạn”

Không ngờ nàng lại suy nghĩ cho Tiêu gia trước. Tiêu Thu Phong cười cười trấn an nàng: “Ngốc ạ, Tiêu gia đương nhiên không có chuyện gì. Lực lượng của Tiêu gia chúng ta, người khác sao có thể chống lại. Anh nói cho em, là bởi vì anh chuẩn bị cho bố em chịu chút đau khổ”

Trên mặt rõ ràng có chút chấn động, Thiên Nhan Duyệt khẽ cắn môi, có chút đáng thương nhìn Tiêu Thu Phong. Nhưng nàng lại không nói gì. Bố là như thế nào, nàng rất rõ ràng. Lần này liên hợp với Lâm gia, không cần phải hỏi vì hôm đó bố mất mặt ở Tiêu gia, nên bây giờ muốn đòi lại thể diện.

Bố vốn là một người rất coi trọng thể diện.

“Tiểu Duyệt, mặc dù bây giờ anh còn không biết Thiên gia và Lâm gia liên hợp với nhau bằng hình thức gì. Nhưng có một điều, anh dám khẳng định nói cho em biết. Bố em nhất định bị Lâm Bắc Dân lừa. Nói đơn giản một chút, bố em bây giờ bị biến thành kẻ thế mạng. Một ngàn hai trăm triệu ông đầu tư vào có lẽ sẽ biến thành bọt nước”

Nghe nói như thế, mặt Thiên Nhan Duyệt càng khó coi hơn. Thiên gia có bao nhiêu, nàng đại khái cũng biết. Một ngàn hai trăm triệu này có lẽ là toàn bộ. Nếu như biến mất, không cần phải nói, Thiên gia nhất định sẽ biến mất ở Đông Nam.

“Tiêu đại ca... anh.... anh”

Tiêu Thu Phong sớm biết Thiên Nhan Duyệt sẽ nói gì. Nhưng thật không ngờ nàng lại không nói ra, có lẽ là sợ mình tức giận.

Thực ra khi Thiên phụ quyết định hợp tác với Lâm gia, ông ta nhất định sẽ phải nhận một bài học.

“Em có phải muốn anh giúp đỡ”

Thiên Nhan Duyệt không giả bộ, gật đầu, nói: “Tiêu đại ca, mặc dù bố em là người rất sĩ diện, cũng nóng nảy và hay xúc động. Nhưng bố không phải người xấu. Một ngàn hai trăm triệu này là toàn bộ tài chính của Thiên gia. Nếu như biến mất, Thiên Phát tập đoàn sẽ xong hết. Em sợ bố không chịu nổi đả kích này”

Mặc kệ Thiên phụ ngoan cố như thế nào, nhưng ông vẫn là bố nàng. Điểm này Thiên Nhan Duyệt không thể nào phủ nhận.

“Trận chiến này đã không thể tránh nổi. Một ngàn hai trăm triệu này của Thiên gia tuyệt đối không thể thu hồi” Tiêu Thu Phong lạnh nhạt trả lời. Nhưng Thiên Nhan Duyệt lại nắm chặt tay hắn, nàng đang run lên chực khóc.

“Chẳng qua, ai kêu cô bé Tiểu Duyệt xinh đẹp đáng yêu lại là người phụ nữ của anh. Anh đương nhiên phải giúp. Dù như thế nào bọn họ cũng là bố vợ mẹ vợ của anh. Anh sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?”

Không nói gì đã hôn. Thiên Nhan Duyệt rất hưng phấn, vui mừng ôm Tiêu Thu Phong nói: “Tiêu đại ca, em biết anh nhất định có biện pháp. Hơn nữa sau chuyện lần này, bố em cũng có thể thấy được bộ mặt thật của Lâm gia. Sau này tuyệt đối sẽ không có bất cứ quan hệ gì với Lâm gia”

“Trận chiến này nhiều nhất chỉ cần ba ngày. Tiểu Duyệt anh sẽ bảo Yên Nguyệt cho em một tờ chi phiếu, tuyệt đối không làm cho tập đoàn Thiên Phát đóng cửa. Chẳng qua, đây là tiền bán thân của em. Cả đời này em không thể nào rời khỏi Tiêu gia”

Lúc Thiên Nhan Duyệt xấu hổ, má đỏ hồng lên, nhẹ nhàng liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói: “Người ta không đi, bán thân cho Tiêu đại ca, Tiểu Duyệt đồng ý. Chờ Tiểu Duyệt diễn nốt lần này, sẽ toàn tâm toàn ý làm người của Tiêu đại ca”

Vừa nói, nàng dấn sát đầu vào tai Tiêu Thu Phong, lý nhí nói: “Tiêu đại ca, hôm đó, Tiểu Duyệt sẽ mở cửa phòng chờ, cũng bán thân cho Tiêu đại ca. Tiểu Duyệt sẽ không giữ lại bất cứ thứ gì. Tiêu đại ca muốn em chứ?”

285. Chương 285: Các Hoài Tâm Tư

Vì đối phó Lâm gia vẫn giấu ở đằng sau, hần quả thực đã tìm không ít công phu, không công kích trên quy mô lớn mà đổi thành thâm thấu. Chờ Lâm Bắc Dân giết tới, tổn thất là không thể tránh khỏi. Mấy sản nghiệp của Lâm gia ở Đông Nam thoáng cái đã bị phá vỡ.

Thiên gia toàn quân bị diệt. Lâm Bắc Dân cũng không chiếm được chỗ tốt. Bởi vì Lãnh Phong luôn luôn nhớ đến lời nhắc nhở của Tiêu thiếu gia. Lần này đối phó Lâm gia, phải đuổi Lâm gia khỏi Đông Nam.

Chỉ một đợt công kích, ít nhất làm cho hơn trăm tập đoàn hoặc công ty bị ảnh hưởng. Các thế lực hàng đầu Đông Nam không cần phải nói cũng một lần nữa thay đổi thứ hạng. Xảy ra chuyện lớn như vậy, toàn Lâm gia gần như đã biết. Lúc này Lâm thái gia đã biết chuyện.

“Thái gia, dã tâm của đám Tiêu gia là muốn chiếm lấy cả Đông Nam. Người nhất định không thể cho hắn thực hiện được. Nếu không không biết có bao nhiêu xí nghiệp và công ty nhỏ bị bọn họ bách hại. Thái gia, xin người”

Đến lúc này, Lâm Bắc Dân vẫn còn nói được như vậy. Chuyển sự ích kỷ của mình thành đại công, vẻ mặt đầy chính nghĩa. Quả trượng trong tay Lâm thái gia đã vung xuống.

“Câm mồm. Bắc Dân, đến tận lúc này mà vẫn không biết sai. Một mình điều động tài chính khổng lồ của Lâm gia, tổn thất mấy ngàn triệu. Chuyện lớn như vậy không ngờ còn dám giấu tao. Bây giờ tất cả sản nghiệp Đông Nam đều đã phải đóng cửa. Ôi, tao đã tin lầm mày”

Con trai trưởng tự tư tự lợi, điểm này ông ta không phải không biết. Nhưng ngoại trừ ích kỷ, năng lực buôn bán của Lâm Bắc Dân rất mạnh. Cho nên Lâm thái gia hy vọng hẳn có thể chống đỡ cả Lâm gia.

Lâm Thu Nhã cũng rất giỏi. Nhưng đáng tiếc nàng là con gái, sớm muộn gì cũng thành con người khác. Là Lâm thái gia, ông ta không hy vọng những thứ của Lâm gia rơi vào tay người khác. Cho nên tác dụng của Lâm Thu Nhã chỉ là thông gia, tăng thực lực của gia tộc lên mà thôi.

“Thái gia, Tiêu gia diều võ dương oai ở Đông Nam, không ai sánh được, hơn nữa còn xa lánh các tập đoàn nhỏ, làm cho dân chúng oán than. Bố con là thay dân mà làm, muốn cho Tiêu gia một bài học. Nhưng thật không ngờ bọn họ quá hèn hạ vô sỉ, đánh lên sản nghiệp của chúng ta. Thực ra đây không phải lỗi của bố con”

Lâm Khải Dực mở miệng nói. Nhưng lại làm cho Thái gia thổ hổn hển. Ông ta không trách bất cứ ai, chỉ trách bản thân mình, bởi vì đám bắt tài này là con cháu ông ta.

“Thái gia, người không nên giận quá sẽ có hại cho thân thể. Chuyện đã xảy ra rồi, mọi người nghĩ biện pháp giải quyết là được mà” Lâm Bắc Cường mặc dù luôn nhàn hạ, cũng không muốn để ý đến chuyện kinh doanh của Lâm gia. Nhưng thấy Thái gia tức giận như vậy, tuổi lại đã cao, nên mở miệng khuyên.

“Đúng vậy, đúng vậy. Thái gia, người xem, cả Lâm gia chỉ có đàn ông của nhà con là liều sống liều chết tranh đấu cho Lâm gia. Dù có thua thiệt một ít, tổn thất một ít cũng tốt hơn nhiều so với kẻ suốt ngày ngồi không mà ăn”

Có thể nói như vậy đương nhiên là vợ của Lâm Bắc Dân, con dâu trưởng của Lâm gia. Nói xong còn liếc nhìn Lâm Bắc Cường một cái, coi như ám chỉ.

Vợ Lâm Bắc Cường thường xuyên đau ốm, cũng không quan tâm đến chuyện Lâm gia. Nhưng thấy chị dâu chỉ vào chồng mình, đương nhiên không thoải mái, lập tức kêu lên: “Bắc Cường, anh không cần quan tâm. Chuyện này, anh cả và Thái gia tự nhiên biết nên xử lý như thế nào. Em đói rồi, chúng ta về ăn cơm thôi”

Lão đại Lâm gia, lợi dụng các thủ đoạn đoạt quyền Lâm gia. Điểm này trong lòng mấy anh em đều biết. Không phải bọn họ không muốn quản, mà Lâm Bắc Dân rất biết cách châm chọc. Cho nên mỗi khi hội nghị gia tộc diễn ra, bọn họ đều bị Thái gia mắng cho không đáng một đồng. Dần dần mọi người cũng không muốn quản, giao hết chuyện của Lâm gia cho một mình Lão đại.

Mặc dù mọi người là anh em, nhưng vợ của Lâm Bắc Dân so với vợ của Lâm Bắc Cường lại không khác gì một quý phu nhân và một nông phụ.

Trong tay đeo hai sợi xích không nói, còn đeo hai chiếc nhẫn, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền. Mà người kia, ngoại trừ nhẫn cưới ra gần như nghèo rớt mồng tơi. Ngay cả quần áo mặc trên người cũng rất đơn giản, không hề xa hoa.

“Em à, nói cũng không thể nói như vậy. Đây là chuyện con gái yêu của em làm ra, hai người sao lại không có chút trách nhiệm gì chứ. Mặc dù nó làm nhục gia phong Lâm gia, bị Thái gia đuổi ra khỏi Lâm gia. Nhưng tóm lại cũng là con cháu Lâm gia, không biết báo đáp lại còn mang phiền phức đến cho Lâm gia. Thật sự không biết người như thế nào mới sinh ra đứa con gái không biết xấu hổ đó”

Lâm Bắc Cường tức giận, nhưng phụ nhân đã giữ tay ông lại nói: “Chị cả, lời chị nói đúng đó. Bởi vì thượng bất chính hạ tất loạn. Thu Nhã nhà em mặc dù bất hiếu nhưng tốt xấu cũng tìm được một người đàn ông nó yêu. Nhưng có một số người, dù bụng lớn tướng lên cũng không biết là của ai. Nếu có con gái như vậy, em đã sớm tự tử, đâu dám vác mặt ra dọa người”

Đại tẩu này không nhịn được như vợ chồng Lâm Bắc Cường. Con gái chưa lấy chồng đã chửa, thậm chí không biết là của ai. Đây đúng là nỗi nhục lớn nhất Lâm gia. Bà ta nói đến người khác đều kể xấu người ta. Nhưng người khác không được nói xấu mình.

“Cô nói gì, đồ không biết xấu hổ...” Đại tẩu rất tức giận mở miệng mắng.

“Câm mồm, câm mồm hết cho tao. Mấy người muốn làm gì, làm gì. Tao còn chưa chết, cút đi cho tao, cút ngay” Thái gia rốt cuộc không nhịn nổi, vung trượng gõ lên sàn, tức giận đến độ cả người run lên. Cũng may có người đỡ, nếu không ông ta không thể nào đứng nổi.

Mặc dù Thái gia đã già, nhưng uy thế của ông ta vẫn còn. Chỉ cần chưa chia tài sản, không ai dám làm càn trước mặt ông ta. Tất cả người Lâm gia đều không dám lên tiếng, lặng lẽ rời đi.

“Tam, con ở lại” Đột nhiên, Thái gia gọi Lâm Bắc Cường lại. Phải biết rằng, Lâm Bắc Cường là người rảnh rỗi nhất Lâm gia. Nếu như không phải bởi vì có Lâm Thu Nhã, ông ta có lẽ là người được Lâm gia hoan nghênh nhất, không tranh chấp với đời.

Khẽ gật đầu với vợ, Lâm Bắc Cường đáp: “Vâng, Thái gia”

Trong mắt Lâm Bắc Dân lóe lên một tia âm hiểm, trong lòng rất tức giận. Bởi vì ông ta bắt buộc phải có được quyền nắm giữ Lâm gia, không cho phép bất cứ kẻ nào xen vào. Nếu như Thái gia thật sự có ý với Lâm Bắc Cường, vậy Lâm Bắc Dân phải sớm có dự tính.

Tất cả mọi người đã rời đi, ngoại trừ hai bố con Thái gia và Lâm Bắc Cường, Lâm gia ngũ bá cùng với lão quản gia cùng lớn lên với Thái gia.

“Bố, bố có chuyện gì cần phân phó?” Lâm Bắc Cường không có suy nghĩ gì khác. Tất cả mọi người đều biết ông ta không có ý tranh đoạt, càng không cần Thái gia cho mình thứ gì. Cung kính với Thái gia, tất cả đều vì đó là bố mình.

Thái gia khẽ thở dài, hỏi: “Bắc Dân, Tiểu Nhã gần đây có tốt không?”

Nếu chuyện này không dính dáng đến Tiêu gia, thì Thái gia sẽ vĩnh viễn sẽ không hỏi. Lâm Thu Nhã là người cháu gái Thái gia yêu thương nhất, nhưng cũng làm ông ta thất vọng nhất.

“Thái gia, con cũng lâu rồi không liên lạc với Tiểu Nhã. Chẳng qua nghe nói nó không còn ở trong nước, đã ra nước ngoài được nửa năm. Tình huống cụ thể con cũng không rõ” Thực ra cũng không phải Lâm Bắc Cường không quan tâm, mà Lâm Thu Nhã chỉ nói cho vợ chồng họ một vài điều cơ bản nhất. Các chuyện khác không hề nhắc đến. Bọn họ cũng không hỏi, chỉ cần nàng bình an là tốt rồi. Thái gia sững sốt, hỏi: “Ra nước ngoài? Chẳng lẽ Tiêu gia còn có sản nghiệp ở nước ngoài sao?”

Lâm Bắc Cường trả lời: “Thái gia, không phải con muốn giấu người. Chuyện này con không nghe Tiểu Nhã nhắc đến”

Thái gia gật đầu nói: “Được rồi, Tam, tính của con thế nào, ta hiểu rõ, chỉ là quá mềm yếu, lương thiện. Ôi. Nếu như Tiểu Nhã là trai, có lẽ ta không vất vả như vậy. Đáng tiếc, đáng tiếc, Lâm gia không có ai kế nghiệp rồi”

Lâm Bắc Cường rất muốn nói: “Cháu gái thì có sao chứ. Trên đời này đều là người có năng lực nắm giữ. Nếu như Tiểu Nhã thật sự có bản lĩnh đó, cho dù giao Lâm gia cho nó cũng có sao đâu”

Nhưng ông ta cũng không nói ra. Thái gia cũng giống như ông ta, rất ngoan cố, khuyên cũng chẳng có tác dụng gì.

“Thái gia, người thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi. Đám con cháu vô dụng bọn con cần người che chở. Hơn nữa có đại ca duy trì, Lâm gia nhất định sẽ huy hoàng như trước”

Những lời này Thái gia thích nghe, Bắc Cường liền nói.

Nói ra những lời Thái gia thích nghe, nhưng Lâm Bắc Cường cũng không phải là dối trá.

“Tam, con nói thật xem, ân oán với Tiêu gia rốt cuộc là như thế nào?”

Lâm Bắc Cường trầm tư một lát, bất đắc dĩ nói: “Thái gia, nếu người hỏi ý kiến con. Con chỉ có thể nói oan gia nên cỗi không nên kết. Không bằng mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện. Cùng là người Đông Nam, sao phải tàn sát lẫn nhau”

Thái gia mặt không đổi sắc, hỏi: “Tam, con muốn Lâm gia chúng ta cúi đầu sao?”

Với địa vị của Lâm gia ở Đông Nam, Thái gia chưa từng cúi đầu trước bất cứ ai. Mà Lâm Bắc Cường nói như vậy chính là làm cho Lâm gia phải cúi đầu.

286. Chương 286: Bái Phỏng Tiêu Gia.

“Thái gia, người nói không sai. Lần này Lâm gia chúng ta phải cúi đầu, tìm thời gian hòa giải với người Tiêu gia. Con nghĩ thiếu gia cũng không phải người không nói lý, có chuyện gì cũng có thể thương lượng”

Thái gia trầm tư một lát, có chút uể oải nói: “Tam, con nói chuyện này bố bảo Đại làm, nó có thể làm tốt không?”

Lâm Bắc Cường không hề suy nghĩ đã nói: “Không thể, với tính cách của anh cả, con có thể khẳng định nói chuyện này càng hỏng hơn. Đến lúc đó sợ rằng không thể cứu vãn được nữa”

Thấy Thái gia đang nhìn mình đầy thâm ý, Lâm Bắc Cường lập tức nói thêm: “Thái gia, người không nên nhìn con như vậy. Chuyện này con cũng không xử lý được. Không phải Thái gia thì không thể”

Thái gia cúi đầu, hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu như Tiêu gia ép người quá đáng, Lâm gia ta sẽ bất kể giá nào cùng chết với chúng”

Đến lúc này thấy Thái gia vẫn còn vì sĩ diện, Lâm Bắc Cường cười khổ. Lực lượng của Tiêu gia lớn đến mức nào ông ta không biết. Nhưng Lâm Thu Nhã đã ám chỉ cho ông ta biết, nàng đang nắm giữ một phần ở Tiêu gia, đã lớn hơn Lâm gia nhiều.

Lâm Thu Nhã cũng không phải người nói không thành có. Cho nên Lâm Bắc Cường rất tin. Tiêu gia mà bọn họ thấy bây giờ chỉ là một góc mà thôi. Lâm gia không phải đối thủ của Tiêu gia. Huống chi Tiêu gia còn nắm giữ thế lực ngầm của Đông Nam.

“Nếu như Thái gia thật sự quyết định như vậy. Thứ Bắc Cường to gan, bị hủy diệt nhất định là Lâm gia”

Thái gia ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Cường: “Con biết được điều gì, nói ra đi”

“Thiết Huyết Đoàn bị diệt, mọi người đều thấy Đông Nam rất yên bình. Nhưng lực lượng chính thức đều nằm trong tay một người”

Thái gia hơi biến sắc, người run lên, hỏi: “Là ai?”

“Công tử Tiêu gia, Tiêu Thu Phong”

“Con khẳng định?”

“Khi Thu Nhã quản lý Đông Nam, nó đã từng chú ý hành tung của người đàn ông này. Hơn nữa mấy tay anh chị Đông Nam bây giờ. Bố xem đám Quan Dao, Lý Hưng có quan hệ rất gần với Tiêu gia. Mặc dù con không biết rõ, nhưng không có lửa làm sao có khói. Con nghĩ chuyện này không cần nghi ngờ”

“Thì sao chứ. Dù cho Tiêu gia thực sự có thể khống chế thế lực ngầm cả Đông Nam, nhưng tà không thể thắng chính. Muốn đối phó bọn họ, bố có rất nhiều biện pháp. Với thanh danh của chúng ta ở Đông Nam, bạn bè có binh có quyền cũng có không ít”

Thái gia không phục nói xong, lại nhẹ giọng mà nói: “Chẳng qua con nói không sai, oan gia nên cớ không nên kết. Lão già này sẽ cho Tiêu gia mặt mũi. Ngày mai, con và Bắc Dân đi cùng bố đến Tiêu gia. Chuyện này giải quyết như vậy đi”

Lâm Bắc Cường đáp lời, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. Nhìn bộ dạng này của Thái gia, hình như không chấp nhận buông bỏ. Như vậy mà đi đến Tiêu gia sợ là có vấn đề. Nhưng thấy Thái gia chuẩn bị rời đi, ông ta đành phải nhịn lại, hy vọng ngày mai mọi chuyện tốt đẹp.

Nghe xong Lâm Bắc Cường nói, bà vợ có chút khinh thường nói: “Bắc Cường, không phải em nói anh. Chuyện này anh không xen vào là tốt nhất, đỡ làm cho Thu Phong khó xử. Mặc dù nó và Tiểu Nhã vẫn chưa kết hôn. Nhưng dù sao nó vẫn là con rể tương lai của chúng ta. Bác cả nói thật dễ nghe, nhưng nhân phẩm bác cả, anh không phải không biết. Nhất định là bác cả đã chọc giận Tiêu gia, bây giờ xảy ra chuyện, anh việc gì phải thay người dọn rác chứ. Hơn nữa nếu Thu Phong có bản lĩnh dạy cho bác cả một bài học, em cũng có thể hả giận. Gả cho anh mấy chục năm, mỗi ngày đều bị người khiêu khích. Em cho anh là khúc gỗ sao”

“Bà xã, biết em thiệt thòi. Được rồi, anh đáp ứng em, chỉ cần Tiểu Nhã lấy chồng. Anh nhất định mang em đi du lịch khắp thế giới, không ở nhà nữa, được không?”

“Ồ, lời này anh nói nhiều năm lắm rồi. Đàn ông mấy người đều nói không giữ lời. Em cảnh cáo anh, chuyện ngày mai, cho dù anh đi cũng không được phép xen vào chuyện khác. Hơn nữa, nhân cơ hội này anh có thể đi xem hoàn cảnh Tiêu gia có tốt không, xem người nhà đó có dễ tính không. Chuyện này anh phải tìm hiểu thật kỹ. Em không muốn con gái mình bị ủy khuất”

Phụ nữ và đàn ông suy nghĩ không giống nhau. Lâm Bắc Cường rất lo lắng cho cuộc gặp ngày mai. Mà bà vợ lại lo lắng con gái mình sau này làm dâu Tiêu gia sẽ bị thiệt thòi.

Có lẽ đúng là đàn ông hướng ngoại, đàn bà hướng nội. Ngoại trừ đại chiến thế giới, những việc trong nhà đều do phụ nữ trông nom.

Tới nhà hòa giải, đối với Lâm Bắc Dân mà nói rất không muốn. Nhưng Thái gia đã có quyết định, ông ta cũng không thể nào sửa đổi được. Chẳng qua ông ta muốn đem Lâm Khải Dực theo, Thái gia cũng đáp ứng.

“Người Tiêu gia giỏi thật. Bắc Dân, mai đi, dùng Thái gia đè bọn họ. Em muốn xem xem con ranh đó tìm được thằng chồng nào mà dám đối xử với Lâm Khải Dực nhà ta như vậy” Tóc dài kiến thức ngắn, vợ Lâm Bắc Dân hận chết vợ chồng Lâm Bắc Cường.

Lâm Khải Dực khuyên nhủ: “Mẹ, lần này Thái gia mang bố con đi để xin lỗi giải hòa. Bố và con đâu dám xằng bậy”

Lâm Bắc Dân âm trầm, suy nghĩ một lúc nói: “Tiểu Dực, thực ra cũng không thể nói như vậy. Lần này có Bắc Cường đi cùng. Trên danh nghĩa, Bắc Cường là thông gia với Tiêu gia, bọn họ dù vô lễ đến đâu cũng không thể không nể mặt. Hơn nữa Thái gia cũng đi, đây là sự vinh dự như thế nào. Chúng ta không cần quá khách khí”

“Hơn nữa nếu như làm cho Thái gia tức giận với Tiêu gia, chính thức dùng tất cả lực lượng của Lâm gia đối phó Tiêu gia. Đến lúc đó sợ là càng hấp dẫn. Chúng ta sẽ có nhiều chuyện để làm”

Bà vợ cười độc ác nói: “Không sai, Thái gia là người rất sĩ diện. Nếu như hai bố con có thể làm người Tiêu gia chống đối một chút, có lẽ sẽ không hòa giải được. Mọi người chịu khổ một chút, chỉ cần Thái gia tọa trấn, Đông Nam có ai không nể mặt chứ. Còn sợ Tiêu gia kia sao?”

Lâm Khải Dực vẫn có chút lo lắng: “Bố, chúng ta thật sự muốn làm như vậy sao?”

“Không sai, nếu như thật sự hòa giải với Tiêu gia, vậy người có lợi chính là chú ba của con. Không biết chừng chức vụ gia chủ sẽ về tay nó. Con cũng biết chúng ta luôn bất hòa với chú ba con. Chuyện này tuyệt đối không thể để nó đạt chức gia chủ được”

“Bố, con biết nên làm như thế nào”

Một chuyến bốn người dưới sự hộ tống của mấy vệ sĩ đi tới Thượng Hải, thậm chí không báo trước mà trước tiếp đi tới Tiêu gia. Lâm Khải Dực đã đến đây hai lần, đương nhiên rất quen thuộc.

“Xin lỗi, mời mấy vị chờ một chút, chúng tôi vào thông báo”

“Được, cảm ơn” Lâm Bắc Cường mở miệng nói. Nhưng Lâm Bắc Dân phía sau có chút khinh thường: “Ngay cả Thái gia tới, không ngờ còn phải chờ. Tiêu gia giỏi thật”

Thái gia không hề tức, chỉ nhỏ giọng nói: “Bắc Dân, lần này chúng ta đến để hòa giải. Con chú ý thái độ của mình”

Tiêu Thu Phong thực ra đã nhận được tin tức của Phượng Hề, Thái gia của Lâm gia đã đến Thượng Hải, nhưng thật không ngờ ông ta lại đến Tiêu gia.

“Mời các vị vào, thiếu gia chúng tôi đang đợi các vị trong phòng khách”

“Này, anh có nói rõ không, Thái gia Lâm gia tôi đến nhà, thiếu gia không có ai ra đón là sao?” Lâm Khải Dực tiến lên một bước, tức giận nói với bảo vệ.

“Tôi đã nói Thái gia Lâm gia đến thăm. Thiếu gia đang đợi mấy vị ở trong phòng khách, xin mời...” Ở Tiêu gia, không có lệnh của Tiêu thiếu gia, bọn họ không nể mặt bất cứ ai.

Lâm Bắc Dân mở miệng nói: “Không có gì, Thái gia, chúng ta vào thôi”

Là cột chống trời của cả Đông Nam, đương nhiên rất có phân lượng. Tiêu Viễn Hà chấp chưởng Phong Chính nhiều năm nên rất kính trọng Thái gia. Cho nên nghe Tiêu Thu Phong nói, ông ta lập tức ra cửa đón.

“Lâm thái gia, khách quý khách quý, mời vào, mời vào...” Tiêu Viễn Hà đi ra đón.

“Ông chủ Tiêu, xin lỗi, hôm nay đến quá muộn, thật sự có chút đường đột. Ông không trách tội là tốt rồi”
Mấy lời khách sáo, mọi người đương nhiên không thiếu được.

Nhưng sau khi Tiêu Viễn Hà chào hỏi Thái gia xong, không nhìn Lâm Bắc Dân một cái, nhiệt tình nắm tay Lâm Bắc Cường, cười nói: “Bắc Cường lão đệ, chú thật sự là quá câu nệ. Tiểu Nhã là con gái nuôi của tôi. Chú là bố mà không nghe không hỏi, có phải là không có trách nhiệm không?”

“Vâng, vâng, Tiêu huynh, thật xấu hổ. Tiểu Nhã còn làm phiền anh chị chiều cố, tôi thật sự không biết nói như thế nào mới tốt. Ân tình này, tôi nhất định ghi nhớ trong lòng, về sau tất báo đáp”

Thái gia đi trước, Tiêu Viễn Hà và Lâm Bắc Cường theo sau. Mà bố con Lâm Bắc Dân như là không khí, không có ai để ý đến. Tiêu Viễn Hà mặc dù hiểu đời nhưng nói thật cũng không thích hai kẻ bại hoại trên thương trường này. Mặc dù nể mặt Lâm thái gia nên không đuổi hai người này đi. Nhưng muốn nhiệt tình, không có cửa.

Bốn người này đối với Tiêu gia mà nói, nhiệt tình tiếp đón chỉ có Lâm Bắc Cường. Bởi vì ông ta là bố của Lâm Thu Nhã. Về phần Thái gia, giờ phút này cũng không tính là khách, chỉ có thể xem như người bạn bình thường.

287. Chương 287: Càng Giải Càng Kết.

Tiêu Thu Phong lẳng lặng ngồi trên ghế, gác chân lên, trong tay cầm một chén trà, mùi trà tỏa ra bốn phía, làm cả phòng khách thơm mùi trà, rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Uống một hớp, sau đó nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận hương trà thơm ngát, giống như nằm trong vườn hoa, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

“Tiểu Phong, Thái gia đến còn không mau lên chào” Không nói đến ân oán giữa hai nhà, Thái gia già như vậy, truyền thống cơ bản nhất là yêu trẻ kính già là phải giữ.

Tiêu Thu Phong đứng lên, thân thiết nói: “Lâm Thái gia, mời ngồi”

Mặc dù không quá nhiệt tình nhưng lễ phép cơ bản hẳn vẫn phải làm. Hơn nữa thật ra nhìn thấy bố con Lâm Bắc Dân, thật sự không có hứng thú.

“Lâm thúc, mời chú ngồi, hoan nghênh chú đến làm khách. Vừa nãy cháu có gọi điện cho Tiểu Nhã, cô ấy nhờ cháu hỏi thăm cô chú. Cô chú không cần lo lắng, cô ấy rất tốt”

Khách khí với Lâm Bắc Cường như vậy, thực sự làm cho ông ta ngượng ngùng. Bởi vì hôm nay Lâm Thái gia mới là chủ khách.

“Tiểu Phong, hôm nay Thái gia đến đây là muốn hòa giải hai nhà chúng ta. Mọi người đều là người Đông Nam, đáng lẽ nên chung sống hòa bình với nhau, cùng phát triển. Cháu nói có đúng không?”

Tiêu Thu Phong khẽ cười nói: “Lâm thúc nói đúng, đương nhiên là như vậy mà”

Thái gia có chút không thoải mái với thái độ của người Tiêu gia, lại thấy thái độ nhiệt tình của Tiêu gia đối với Lâm Bắc Cường, trong lòng càng thêm bức tức. Nói như thế nào thì hôm nay ông ta cũng là người cầm đầu. Hơn nữa với thân phận Lâm Thái gia của ông ta, ở cả Đông Nam này đều là tâm điểm chú ý. Nhưng đến Tiêu gia, ông ta đã mất đi vàng hào quang đó.

“Ông chủ Tiêu, hôm nay mạo muội đến nhà, thật sự là vì giữa chúng ta có chuyện hiềm lằm. Không bằng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, bỏ qua đi” Thái gia lập tức mở miệng nói. Nhưng lời này lại là nói với Tiêu Viễn Hà.

Tiêu Viễn Hà có chút sững sốt, nói: “Thái gia, thật xin lỗi. Ông nói cái gì, tôi thực sự không biết. Tiêu gia bây giờ toàn bộ do Tiểu Phong xử lý. Nếu như mọi người có việc muốn bàn, vậy nói với Tiểu Phong đi. Tôi bây giờ đã là một lão già nhàn rồi”

“Tiêu huynh, anh đâu đã già vậy mà dừng cảm rút lui. Thật sự người bình thường không thể sánh được. Tiêu huynh thật kiên định”

Nếu đã tới, đương nhiên phải nói đến công việc. Lâm Bắc Cường nghĩ trước hết phải làm cho bầu không khí dễ chịu chút. Như vậy khi mọi người thương lượng cũng dễ hơn nhiều.

Nhưng Lâm Thái gia lại không nhận được nữa. Lâm Bắc Dân ở phía sau cũng cảm thấy thế, lập tức quát lên: “Lão tam, chúng ta hôm nay đến đây là để hòa giải, không phải nói chuyện phiếm. Nếu chú có hứng thú chờ xong chuyện, mấy người có thể ngồi nói đến sáng mai”

Không khí vốn rất tốt lập tức thay đổi. Tiêu Viễn Hà có chút xấu hổ nói: “Tiểu Phong, nếu mọi người đã muốn nói đến công việc vậy không có phần của bố. Lắm lão đệ lát nữa ở lại dùng bữa, mọi người nói chuyện với nhau”

Nói xong, không chờ Lâm Bắc Cường nói, ông đã xoay người rời đi. Nơi này chỉ còn lại bốn người Lâm gia và một mình Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong vẫn rất bình tĩnh, từ từ uống trà, im lặng liếc nhìn bốn người. Vẻ mặt của mọi người đều nằm trong mắt hắn.

“Tiêu Thu Phong, lần này anh công kích sản nghiệp Lâm gia chúng tôi, làm cho Lâm gia chúng tôi tổn thất nghiêm trọng. Nhưng Thái gia thấy mọi người đều là người Đông Nam, thật sự không nên làm cho Lương bại câu thương, cho nên chỉ cần Tiêu gia các người bồi thường, chuyện này sẽ không truy cứu nữa”

Người nói lời này là Lâm Bắc Dân. Chẳng qua hắn không dám tiến lên, mà đứng sau lưng Thái gia. Đường như hắn vẫn rất sợ Tiêu Thu Phong. Nếu như không phải có Thái gia ở đây, hắn sao dám nói như vậy.

“Tiểu Dực, không nên vô lễ như vậy. Lâm gia chúng ta đâu cần chút tiền đó làm gì. Thái gia vẫn dạy chúng ta, tiền là vật ngoài thân mà. Chỉ cần Tiêu công tử dùng số tiền này làm việc thiện, tin rằng Thái gia cũng cao hứng”

Lâm Khải Dực vừa nói xong, Lâm Bắc Dân đã xen miệng vào, một bên lấy lòng Thái gia, một bên lại có ý xem thường Tiêu gia.

Lâm Thái gia nói: “Tiêu công tử, chuyện buôn bán không cần nói ra. Từng đó tiền, Lâm gia chúng tôi không để ý. Chỉ hy vọng sau này không xảy ra chuyện như vậy nữa. Lâm gia và Tiêu gia đều là thế lực lớn, một khi đánh nhau không ai tốt đẹp gì. Không bằng bỏ qua chuyện này, mọi người cùng ở Đông Nam, thực ra nên hỗ trợ nhau mới phải”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, nhìn Thái gia, nhẹ nhàng nói: “Thái gia, hôm nay các đến thực sự là hòa giải sao?”

“Tiêu công tử, cậu nói lời này là có ý gì. Thái gia chúng tôi có thân phận ra sao, tự mình đến nhà hòa giải đã là rất nể mặt Tiêu gia các người. Cậu cho rằng như vậy còn chưa đủ sao?” Lâm Bắc Dân tức giận quát: “Cậu phải biết rằng, chúng tôi chỉ là không muốn lớn chuyện. Nếu chiến tranh, Lâm gia tôi cũng không sợ Tiêu gia các người”

Lâm Bắc Cường ở bên rất sốt ruột. Lão đại thực sự không nên nói như vậy. Lần này mọi người đang thương lượng, có chuyện gì không thể giải quyết chứ. Ông còn muốn ra oai ở đây, thật sự là đến nhầm chỗ rồi.

Tiêu Thu Phong không nhìn đối phương lấy một lần, từ từ nhấp trà, nói: “Thái gia, ông chưa hỏi rõ mọi chuyện đã đến đây giảng hòa. Nói thật ra, ông là ông của Tiểu Nhã, tôi đúng là nên nể mặt ông. Nhưng ông thật sự không nên mang theo hai người này đến. Bởi vì nhìn bọn họ làm người ta không muốn ăn”

“Người làm sai sẽ luôn bị trừng phạt. Mặc kệ người đó là một người bình thường, hay là con cháu của Lâm Thái gia ông. Ngày đó, Lâm gia các người liên hợp với Bàng gia và Hạng gia đối phó Tiêu gia tôi, ép Tiêu gia vào tuyệt cảnh còn ném đá xuống giếng. Bởi vì Thu Nhã, nên tôi chỉ làm cho Lâm Bắc Dân tổn thất mấy ngàn triệu, con số lẻ đó cũng không đáng quan tâm”

Thái gia quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Dân một cái, dường như có chuyện muốn hỏi. Nhưng Lâm Khải Dực đã vội vàng quát lên: “Tiêu Thu Phong, mày không nên ngậm máu phun người. Lâm gia tao luôn đường đường chính chính, sao lại làm chuyện trộm gà trộm chó đó được. Ân oán giữa mày và Bàng gia đều vì bà chị Thu Nhã mà ra. Đâu có quan hệ gì với Lâm gia tao?”

Tiêu Thu Phong không hề tức giận, thật sự không tức. Tức giận với người như thế này thật sự mất thân phận của hắn. Cùng lắm đá cho một cước, hoặc chặt đứt chân chó của đối phương, như vậy còn được.

“Lần này, các người lợi dụng sự tin tưởng của Thiên gia, muốn gia chủ Thiên gia đầu tư một ngàn hai trăm triệu giúp các người ngăn chặn phong Chính. Nhưng lại nói mặc kệ thắng thua đều sẽ trả lại một ngàn hai trăm triệu, không biết có chuyện này không?”

Tiêu Thu Phong vừa nói, mọi người cùng biến sắc. Lâm Bắc Cường xoay người lại, có chút tức giận nói: “Lão đại, thực sự có chuyện này sao?”

“Không có, Tiêu công tử, chuyện này sao có thể nói như vậy. Buôn bán cổ phiếu đó là có lãi có lỗ, dựa vào ý trời. Gia chủ Thiên gia cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, chẳng lẽ tôi nói một chút ông ta sẽ tin sao. Cậu quá coi thường gia chủ Thiên gia rồi”

Chuyện này, đương nhiên có đánh chết cũng không thừa nhận. Lâm gia bây giờ đã thất bại thảm hại ở Đông Nam. Nếu như lại bồi thường một ngàn hai trăm triệu, không cần phải nói sản nghiệp ở Đông Nam nhất định sẽ kết thúc. Mà Lâm Bắc Dân đương nhiên cũng bị Thái gia bỏ mặc, vĩnh viễn không có cơ hội xuất đầu.

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Thực ra ông có thừa nhận hay không cũng không quan trọng. Một ngàn hai trăm triệu đó đã trả lại túi Thiên gia. Chẳng qua phần lãi tôi đương nhiên muốn lấy từ trên người Lâm gia”

“Tiêu công tử, có câu tha người được thì nên tha. Sao cậu phải ép người quá đáng?” Thái gia biết hai chuyện này rất có thể là thật. Nhưng trong lòng ông ta vẫn che chở người nhà mình. Đây là trách nhiệm của gia chủ. Dù có sai cũng phải để về nhà mới xử lý.

“Nước sông không phạm nước giếng. Nhưng có người làm tôi không thoải mái, tôi cũng không cho người đó sống yên. Tin rằng các người cũng đã nhận được cảnh cáo. Ngày mai nếu các người còn không rời khỏi Đông Nam, vậy cả đời cũng không thể nào đi ra được”

Thái gia và Lâm Bắc Cường đều không biết, nhưng Lâm Bắc Dân đã tức giận xông tới, lớn tiếng quát: “Là mày, là mày làm. Hừ, mày cho rằng tìm người uy hiếp bắt tao rời khỏi Đông Nam, tao sẽ sợ sao. Lâm Bắc Dân tao bây giờ có thể nói cho mày biết. Mày đừng có mơ, mày có giỏi thì giết tao đi”

Tiêu Thu Phong khinh thường nhìn Lâm Bắc Dân một cái: “Giết ông? Chỉ như giẫm chết một con kiến mà thôi. Nếu như không phải để cơ hội cho Lâm Thu Nhã, ông cho rằng mình bây giờ còn có thể lớn tiếng nói trước mặt tôi sao. Ông yên tâm, tôi sẽ không giết ông. Nhưng sẽ làm cho ông ăn năn cả đời, điều này có thể đó”

“Tiêu công tử, cậu quá càn rỡ”

Thái gia đã đứng lên, mặt đầy tức giận. Tất cả dường như đã không còn đường sống. Lâm Bắc Cường tuy không đứng lên mà vẫn ngồi đó, nhưng tâm như tro tàn. Điều mà ông ta không hy vọng thấy nhất rốt cuộc đã xảy ra.

“Thái gia, ông đã già, hơn nữa còn có chút hồ đồ. Ngay cả thẳng và cong cũng không phân biệt được, thật sự nên nghỉ ngơi đi” Tiêu Thu Phong vẫn ngồi, trên mặt mang theo một vẻ không hề sợ hãi, nhìn nhìn Thái gia đang rất tức giận.

288. Chương 288: Trò Chơi Chứa Kết Thúc.

Lâm Bắc Cường lại rất lo lắng, thậm chí ba người kia rời khỏi phòng khách, ông ta còn đi chậm một bước: “Tiểu Phong, mặc dù chú biết bởi vì quan hệ với Tiểu Nhã nên cháu mới đối tốt với mình. Nhưng chú có một việc muốn xin cháu, dù cạnh tranh trên thương trường đến mức nào, chú cũng hy vọng cháu không nên có sát ý”

Tiêu Thu Phong nghe thấy nhưng chỉ lắc đầu: “Cháu ghét nhất chính là ruồi bọ, suốt ngày bay tới bay lui bên tai. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là đập chết. Thế giới sẽ yên tĩnh hơn”

Lâm Bắc Cường trầm xuống. Chuyện thật sự đã không thể cứu vãn. Ai, tiếp theo tuyệt đối không phải là điều Lâm gia muốn thấy. Thái gia cố chấp như vậy sẽ hại rất nhiều người.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Bắc Cường, Tiêu Thu Phong cười nói: “Lâm thúc, chú không nên lo lắng. Lần này cháu chỉ muốn kết thúc sản nghiệp của Lâm gia ở Đông Nam, và không muốn thấy bố con Lâm Bắc Dân nữa. Cháu không nghĩ sẽ diệt trừ Lâm gia. Chẳng qua Thái gia lại tự cho mình cao cả, cháu sẽ cho ông ta một bài học”

“Thu Phong, thực ra mỗi người lui một bước có phải tốt hơn không. Cháu việc gì phải làm lớn chuyện như vậy chứ?”

“Lâm thúc, chú là bố của Tiểu Nhã. Có một số việc cháu cũng không dấu chú. Ở Đông Nam, cháu không hy vọng thấy bất cứ lực lượng nào có thể uy hiếp đến Tiêu gia. Hơn nữa Lâm gia nhà chú đã suy bại. Chú không nghĩ là cần phải cắt xương cắt thịt để chữa thương sao?”

Lời này Lâm Bắc Cường có thể hiểu, khê gật đầu. Ông ta cũng không nói nữa, bởi vì chuyện đã đến nước này ông ta thực sự không thể khuyên giải. Thiếu gia và Lâm gia, ở Đông Nam giống như hai con hổ vậy, chỉ có thể một con còn sống sót.

“Thay chú xin lỗi bố cháu một tiếng, hôm nay không thể ở lâu. Sau này có cơ hội chú sẽ đến nhà xin lỗi” Lâm Bắc Cường nói xong cũng rời đi, đuổi theo Thái gia. Mặc dù biết chuyện này Thái gia xử lý không thỏa đáng. Nhưng Lâm Bắc Cường tốt xấu gì cũng là người Lâm gia. Dù cho không thể giúp được gì nhưng ít nhất cũng muốn gánh chịu cùng gia tộc.

Mấy người rời đi, Tiêu Viễn Hà và Điền Phù đã từ trong đi ra. Lâm Thái gia đến nhà nói chuyện, đương nhiên không phải chuyện đùa. Cho nên Điền Phù rất tò mò, liền kéo Tiêu Viễn Hà nghe trộm.

“Tiểu Phong, con bây giờ làm lớn chuyện với Lâm gia, con định làm gì?” Tiêu Viễn Hà hỏi.

“Có gì chứ, bình đến thì ngăn lại, nước đến thì đắp đập. Nhìn cái vẻ tinh tướng của bọn họ, thật không thoải mái. Tiêu gia chúng ta tại sao phải sợ Lâm gia bọn họ. Tiểu Phong, dạy cho bọn họ một bài học, cho bọn họ biết sự lợi hại của Tiêu gia chúng ta”

Phụ nữ căn bản đều là như vậy. Tiêu Viễn Hà lắc đầu bất đắc dĩ. Mà Tiêu Thu Phong cũng đã quen với tính mẹ như vậy, cười nói: “Vẫn là mẹ hiểu biết, việc gì phải sợ Lâm gia bọn họ chứ” Đối với kinh doanh, Điền Phù không biết một chút nào. Nhưng nghe thấy con trai khen mình nên rất hưng phấn, vui vẻ nói: “Tiểu Phong, chờ Phượng Hề và Yên Nguyệt về, con bàn với hai đứa một chút. Mẹ làm món ăn ngon cho các con, phải có thể lực, không được thua Lâm gia”

Nổi hận với Lâm gia đã tích lũy khá lâu. Lâm Thu Nhã bị Lâm gia đuổi khỏi nhà lại là con gái nuôi của bà, điểm này Điền Phù đương nhiên rất tức giận Lâm gia.

Điền Phù vào trong bếp, Tiêu Viễn Hà ngồi xuống. Ông nhìn Tiêu Thu Phong một cái, cười nói: “Tiểu Phong, con thực sự muốn đấu với Lâm gia sao. Lực lượng sau lưng bọn họ không nhỏ đâu, nghe nói...”

Tiêu Thu Phong giơ tay lên ngăn không cho Tiêu Viễn Hà nói tiếp: “Bố, bố không cần lo lắng. Điều con biết nhất định nhiều hơn bố. Bố yên tâm, việc này con sẽ xử lý ổn thỏa”

Tiêu Viễn Hà cũng không nói nhiều, gật đầu: “Được rồi, bố không làm phiền con. Bây giờ con đã hiểu chuyện, biết mình đang làm gì”

Lâm gia là vua trên thương trường Đông Nam, điểm này không có một ai nghi ngờ. Mà bây giờ đối mặt với vị vua đó Tiêu Thu Phong lại bình tĩnh như vậy, làm cho Tiêu Viễn Hà rất yên tâm. Mặc kệ thắng hay bại, khí thế chừng chắc đó cũng đủ làm cho người khác bội phục.

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt về, Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng nói chuyện người Lâm gia đến cho các nàng biết. Điều này với các nàng mà nói cũng là một bài kiểm tra nho nhỏ.

“Lâm gia ở Đông Nam căn bản không duy trì lực lượng liên tục. Nếu như quả thực muốn liều mạng với chúng ta, chuyện đầu tiên khi Lâm thái gia về sẽ là điều động tài chính” Liễu Yên Nguyệt mở miệng nói. Mấy ngày nay nàng vẫn mật thiết chú ý tình huống của Lâm gia.

Hơn nữa nàng còn phái không ít người điều tra tin tức về Lâm gia.

Phượng Hề đảo đảo mắt, nhìn Tiêu Thu Phong đầy quyến rũ: “Ngoại trừ điều động tài chính, quan trọng nhất là kéo bè kéo cánh, thành lập đồng minh ở Đông Nam. Nhưng ông già này rất nhanh sẽ biết những mối quan hệ trước kia của mình, bây giờ đã không còn dùng được nữa”

Nếu đối phó người khác thì có lẽ có rất nhiều người giúp ông ta. Nhưng Tiêu gia hôm nay đã khác xa ngày xưa. Một khi tiếng gió lộ ra, rất nhiều người sẽ lựa chọn trung lập. Tiêu gia mấy lần rơi vào cơn giông bão vẫn đứng vững không đổ. Điểm này ngoại trừ may mắn đương nhiên còn có nguyên nhân mà người ngoài không biết.

Dù sao, không đến lúc bắt đắ dĩ thì không ai muốn là địch với Tiêu gia. Tập đoàn Phong Chính đứng đầu Đông Nam không phải dễ chọc vào.

“Thời gian cho bọn họ đã tới, bắt đầu hành động theo kế hoạch. Có những người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” Tất cả đã được lên kế hoạch từ trước. Nếu Lâm gia muốn xem nắm tay của hắn lớn như thế nào, vậy sẽ cho bọn họ thử một lần.

“Tiêu đại ca, Tiêu đại ca” Theo tiếng gọi đầy lo lắng, Thiên Nhan Duyệt đã chạy vào. Mọi hôm nàng mặc quần áo bình thường, hôm nay lại mặc váy biểu diễn, hào quang tỏa ra bốn phía mang theo vẻ đẹp thanh xuân.

“Tiểu Duyệt, em không phải đang diễn thử sao. Còn hai ngày nữa là biểu diễn sao lại khẩn trương như vậy, có chuyện gì sao?”

Phượng Hề mở miệng hỏi trước. Bởi vì thân phận của Thiên Nhan Duyệt lúc này đã khác xưa, cho nên ngoại trừ tám vệ sĩ là đám người A Cầm và A Lan, Phượng Hề còn âm thầm an bài không ít người, phải đảm bảo buổi biểu diễn này được an toàn. Những người đó còn có tác dụng hơn đám cảnh sát giữ trật tự của Tôn Khánh Dục nhiều.

“Không phải, không phải. Tiêu đại ca, bố em, bố em tự tử không thành. Bây giờ đang nằm trong bệnh viện cấp cứu. Xin anh, anh cứu bố em” Thiên Nhan Duyệt sắp khóc đến nơi. Nàng đương nhiên biết bố làm như vậy đều là vì một ngàn hai trăm triệu điều động từ tập đoàn đã thua lỗ hết. Mà Lâm Bắc Dân lại vô tình trở mặt, không ngờ lại nói không biết ông ta. Làm cho người đàn ông luôn luôn cao ngạo này giận đến mức ngất xỉu.

Khó khăn lắm mới về được đến nhà, nhưng lại suy nghĩ miên man, nên uống một vỉ thuốc ngủ. Nếu như không phải Thiên mẫu kịp thời phát hiện có lẽ bây giờ đã về Thiên Quốc.

Tiêu Thu Phong cũng hoảng hốt. Thật không ngờ gia chủ Thiên gia lại nhu nhược đến vậy, không hề có trách nhiệm. Phạm phải sai lầm lại không có dũng khí gánh vác. Nếu như ông ta mà chết, thì hậu sự sẽ đặt lên vai mẹ con Thiên Nhan Duyệt.

“Lâm Bắc Dân xấu xa kia sẽ chết không được tử tế. Tiểu Duyệt em không cần lo lắng. Bố em nhất định không có việc gì đâu” Liễu Yên Nguyệt luôn luôn dịu dàng nhưng lúc này cũng không nhịn được mà mắng Lâm Bắc Dân: “Phong, đây là tờ chi phiếu mà anh bảo em viết. Anh cầm lấy rồi cùng với Tiểu Duyệt đến bệnh viện. Nếu như không giải quyết được tâm bệnh của chú ấy. Thì dù chú Thiên có được cứu sống cũng sẽ tiếp tục tự tử”

Nhìn vẻ ai oán đáng thương của Thiên Nhan Duyệt, Tiêu Thu Phong thật sự là rất tức lão già Thiên phụ. Ngoan cố, lại uống là một người đàn ông, muốn cho vợ và con đau khổ.

“Được rồi, đến bệnh viện. Tiểu Duyệt, em không cần lo lắng. Anh sẽ khuyên chú”

Có lời của Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt dần bình tĩnh lại, trên mặt hiện lên vẻ yên tâm. Trong lòng nàng, người đàn ông này không gì không làm được. Nếu như hắn đã đáp ứng, vậy nhất định sẽ làm được. Điểm này nàng rất tin.

Trong bệnh viện, Thiên phụ đã được rửa dạ dày, lúc này đã tỉnh lại. Nhưng đang nhắm mắt, ông ta như một người đã chết, không rên một tiếng, chỉ mong sớm được chết.

Một ngàn hai trăm triệu, đây là tâm huyết cả đời ông. Trong vòng ba ngày lại bị thua sạch không còn một mảnh. Thiên Phát sắp phải tuyên bố đóng cửa, ông ta không dám đối mặt với thảm cảnh này, cũng không có mặt mũi đối mặt với người đời, càng không có mặt mũi nhìn thấy vợ con.

Hôm đó khi vợ biết chuyện này đã ra sức khuyên can, nhưng ông ta lại tát vợ một cái, tức giận rồi đi, không nghe khuyên bảo mà mạnh mẽ điều động tài chính được ăn cả ngã về không. Vốn tưởng rằng có Lâm gia bảo đảm, có thể làm cho Thiên gia tiến thêm một bước. Nhưng đâu biết rằng đó chỉ là một âm mưu. Bây giờ tất cả đã biến thành nước, xong hết rồi.

Mặc dù bị ủy khuất như vậy, vợ vẫn không hề oán giận chăm sóc cho mình, không hề nói gì, không hề mắng chửi. Tất cả làm cho Thiên phụ vô cùng đau đớn. Giờ phút này, ông ta rốt cuộc mới biết thế nào là hối hận, là ai mới tốt với mình.

289. Chương 289: Hối Hận.

Cho dù bố con không hòa hợp, giữa bọn họ vẫn có chung một dòng máu, không thể nào vứt bỏ được. Nhìn thấy vẻ chán chường của bố, Thiên Nhan Duyệt thật sự rất đau lòng.

Thiên mẫu từ từ đỡ lấy nàng, nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Duyệt, con không nên quá lo lắng, bố con không sao. Bác sĩ vừa rửa dạ dày cho ông ấy, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là bình phục”

“Ông Thiên, con gái đến thăm ông, ông mở miệng nói chuyện đi, không nên mãi buồn bực trong lòng làm gì. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, sẽ có cách giải quyết thôi. Lúc tôi lấy ông không phải cũng là hai bàn tay trắng sao. Không có gì, sống thế nào tôi đều chấp nhận được”

Thiên mẫu lương thiện, tất cả phẩm chất cao đẹp đều được di truyền sang cho Thiên Nhan Duyệt. Dù cho Thiên phụ phạm sai lầm gì, bà đều có thể tha thứ.

“Đúng ạ. Bố, chúng ta là người một nhà, có khó khăn mọi người sẽ cùng nhau gánh vác. Chuyện công ty, bố không cần lo lắng. Phong nói sẽ giúp Thiên gia, tập đoàn Thiên Phát nhất định sẽ không bị đóng cửa”

Thiên Nhan Duyệt đã cầm lấy tay bố, quan tâm nói. Bọn họ là người một nhà, vĩnh viễn đều là như vậy. Cho nên phải cùng nhau đối mặt mọi cơn dông bão.

Thiên phụ từ từ mở mắt ra. Ông ta nhìn vợ con mình, sống với nhau mấy chục năm, giờ phút này ông ta mới thật sự cảm nhận được thứ quý giá nhất trên đời đối với mình chính là sự quan tâm như nước của vợ con.

“Bà xã, xin lỗi. Tôi đã sai, tôi đáng chết vạn lần, tôi đã không nghe lời khuyên của bà, còn tát bà. Tay này của tôi nên chặt nó đi. Không, tôi không có mặt mũi mong bà tha thứ. Để tôi chết đi, đó sẽ là sự giải thoát tốt nhất”

Người biết sai muốn hối cải, không bao giờ là muộn.

Nếu như trải qua chuyện này, Thiên phụ có thể hiểu được điều gì mới là quan trọng nhất đối với mình, đối với ông ta mà nói cũng không phải chuyện không tốt.

“Ông Thiên, ông nói gì vậy. Chúng ta là vợ chồng đã mấy chục năm, tôi đã bao giờ trách ông đâu. Thực sự là cho đến bao giờ tôi cũng không hề nghĩ sẽ trách ông. Gia đình mình sống yên ổn hạnh phúc với nhau là

tốt nhất” Thiên mẫu nói. Đúng là có người mẹ như bà mới có thể nuôi nấng được con gái thiện lương như Thiên Nhan Duyệt.

Thiên phụ có chút kích động hét lên: “Một ngàn hai trăm triệu, là một ngàn hai trăm triệu. Bà, bà nói tôi sống còn tác dụng gì nữa, còn có thể làm gì cho hai người nữa. Tôi bao giờ chỉ là một kẻ ăn hại”

Thấy Thiên phụ nóng nảy, Tiêu Thu Phong vội vàng đi tới, đưa tay lên giữ ông ta lại, lớn tiếng quát: “Nếu đã biết sai, vậy hãy nghĩ cách đền bù. Chú cho rằng mình chết đi, mẹ con Tiểu Duyệt sẽ vui mừng sao? Chú sai rồi, hai mẹ con Tiểu Duyệt sẽ giống như chú, sẽ cảm thấy nhục nhã”

“Chú không xứng là gia chủ Thiên gia. Chú chỉ là một người nhu nhược” Tiêu Thu Phong không hề lưu tình, giọng nói càng lúc càng lớn: “Chú cũng không phải một người đàn ông. Cái gì gọi là đàn ông chú có biết không. Đó là có can đảm gánh vác mọi thứ. Cô đã chịu đựng chú mấy chục năm còn được. Mà chú lại không thể chịu nổi một thử thách nhỏ nhoi này. Nếu như chú không phải là bố Tiểu Duyệt. Chú cho dù chết, cháu cũng không nhìn đến một lần”

Mặt Thiên Nhan Duyệt trắng bệch, kéo mạnh Tiêu Thu Phong nói: “Tiêu đại ca, anh không nên nói bỗ như vậy. Bố, bố là người tốt, thật đó. Lần này chỉ là bị người xấu của Lâm gia lừa, bố biết mình sai rồi”

Tiêu Thu Phong nói: “Bị người lừa một lần đã muốn tự tử, thật sự là nhu nhược. Tiểu Duyệt, đưa chi phiếu cho bố em. Nếu như bố em còn muốn tự tử thì để mặc đi, không việc gì phải cứu. Em không cần lo lắng, sau này anh sẽ có trách nhiệm chăm sóc em và mẹ em, nhất định tốt hơn kẻ nhu nhược này”

Mặt Thiên phụ tái mét. Cả đời này ông ta một mình phấn đấu, thành lập tập đoàn Thiên Phát. Mặc dù vất vả nhưng cũng có thành tích đủ làm cho ông ta kiêu ngạo. Ông vốn quen nghe người ta nịnh nọt mình, có bao giờ bị mắng nặng lời như vậy đâu.

Tiếng khóc đau đớn truyền ra. Thiên phụ bưng mặt chúi đầu vào lòng Thiên mẫu. Rốt cuộc không để ý đến tôn nghiêm của một người đàn ông, khóc như một đứa trẻ. Thiên mẫu hiểu người bị áp lực luôn cần được phát tiết.

Thiên Nhan Duyệt đang định mở miệng khuyên bố nhưng đã bị Tiêu Thu Phong kéo lại, lắc đầu. Lúc này thật sự không nên quấy rầy. Người luôn có lúc phải khóc, đàn ông cũng là người mà.

Quả nhiên tiếng khóc nhỏ đi. Thiên phụ ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã tốt hơn nãy khá nhiều, có lẽ đã nghĩ ra.

“Bà, cảm ơn bà, cảm ơn bà vẫn luôn ủng hộ tôi, không bỏ mặc tôi. Tôi xin thề sau này sẽ sống tốt hơn, nghe lời bà, không làm cho bà đau lòng nữa” Thiên phụ nhẹ nhàng nói. Thiên mẫu mặc dù chịu khổ rất nhiều nhưng lúc này bà đang kích động đến độ nước mắt chực trào ra ngoài.

Thiên phụ dựa vào thành giường, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Nhan Duyệt và Tiêu Thu Phong.

“Tiểu Duyệt, lần này bố đã sai, tin Lâm gia. Thiếu chút nữa là cho bố con tàn sát nhau. Mặc dù lúc này bố vẫn không muốn con tìm một người đã có vợ. Nhưng bố có thể hiểu, chỉ cần còn theo đuổi hạnh phúc của mình, bố sẽ không phản đối con nữa”

Thiên Nhan Duyệt vui mừng ra mặt, hưng phấn cầm tay Thiên phụ, nói: “Bố, cảm ơn bố, được bố chúc phúc, con sẽ rất hạnh phúc”

Tình thân và tình yêu, là người không thể thiếu hai thứ này. Cả hai dung hòa với nhau, không thể thiếu một thứ. Nếu như Thiên phụ vẫn phản đối, thì dù được Tiêu Thu Phong yêu, cả đời không lo lắng nhưng trong lòng nàng vẫn có sự nuối tiếc.

Nhưng lúc này vấn đề đó đã không còn tồn tại.

“Tiêu thiếu...” Vừa định nói ra khỏi miệng nhưng có lẽ cảm thấy không đúng, Thiên phụ nói: “Nếu Tiểu Duyệt quyết lấy cháu, vậy chú sẽ gọi cháu là Thu Phong. Thu Phong, cảm ơn cháu. Cháu nói không sai, chú đúng là một người nhu nhược, nực cười là trước kia lại luôn kiêu ngạo, không thấy rõ bản thân mình. Bây giờ chú mới biết mình nhu nhược đến cỡ nào. Cháu mừng như vậy đã làm chú thức tỉnh”

“Chú yên tâm, chuyện như vậy sau này sẽ không xảy ra nữa. Số tiền đó, cháu cũng không cần trả lại cho chú. Mặc dù cháu có thể trở thành con rể Thiên gia, nhưng con gái Thiên gia không thể nào dùng tiền mà

đánh đổi. Cho nên chú không chiếm tiện nghi của cháu”

Có thể nói ra như vậy, mọi người đương nhiên đã yên tâm. Tiêu Thu Phong cũng rất vui nói: “Được rồi, coi như cháu cho chú vay. Chẳng qua không cần tính lãi, lãi cháu sẽ đòi lại từ người Lâm gia”

Đến lúc này, Thiên phụ đương nhiên biết lần này mình chỉ là một quân cờ bị Lâm gia lợi dụng.

“Thu Phong, Tiêu gia cháu có phải là có ân oán với Lâm gia. Nếu không Lâm Bắc Dân cũng không hận Tiêu gia như vậy?”

“Việc này một lời không thể hết. Chẳng qua chú cũng có thể nhìn ra tính cách hèn hạ của người Lâm gia. Cũng đã biết Lâm gia không xứng với danh hiệu vua thương trường Đông Nam. Chuyện này còn chưa xong, cháu còn muốn đuổi Lâm gia ra khỏi Đông Nam. Hơn nữa cũng không muốn thấy bố con Lâm Bắc Dân nữa. Lâm gia bởi vì bọn họ nên mới trở nên như vậy”

Thiên phụ nghe Tiêu Thu Phong nói, hoảng sợ kêu lên: “Thu Phong, cháu muốn đối phó Lâm gia? Đây không phải trò đùa đâu. Đông Nam ở Lâm gia rất bình thường. Nhưng bọn họ có sự hậu thuẫn rất lớn ở trong nước, thực lực không thể tưởng tượng. Hơn nữa chú còn nghe nói, Lâm gia còn có người cấp trên chiếu cố. Cháu tốt nhất là nên bàn với bố cháu trước, không nên làm càn”

Bị thiệt một lần mà còn có thể tỉnh táo như vậy, ngoại trừ Thiên phụ đã bình tĩnh lại còn bởi vì Lâm gia quả thực không bình thường. Ông ta sợ Tiêu Thu Phong hành động theo cảm tính, tự tìm phiền toái, làm cho Tiêu gia bị dấn kích.

“Bố, bố không cần lo lắng cho Phong. Chuyện này bố mẹ con mặc kệ. Bố cũng không cần hỏi. Phong đã quyết định. Hơn nữa còn có chị Phụng và chị Yên Nguyệt giúp anh ấy, không có gì đâu ạ”

Thiên Nhan Duyệt không biết Tiêu gia rốt cuộc có bao nhiêu thực lực. Nhưng tập đoàn Phong Chính đứng đầu Đông Nam, nói như thế nào cũng không yếu được. Hơn nữa, nàng sùng bái Tiêu Thu Phong một cách mù quáng, nên cho rằng trên đời không có gì có thể làm khó hắn.

Thấy con gái mở miệng, biết Tiêu gia và Lâm gia đã không thể hòa giải, Thiên phụ vẫn lo lắng nói: “Thu Phong, cháu bây giờ muốn cạnh tranh với Lâm gia, lại cho chú mượn nhiều tiền như vậy, lấy đâu ra tài chính luân chuyển. Hay là cháu cầm tiền về, chờ mọi chuyện ổn định cho chú mượn lại cũng được. Tập đoàn Thiên Phát vẫn còn có thể chống đỡ mấy ngày nữa mà”

“Được rồi, chú, chú không cần lo lắng. Đối phó Lâm gia không đáng sợ như chú nghĩ đâu. Chỉ cần chú không nghe lời người ta đến phong tỏa tài chính Tiêu gia, chỉ cần Tiểu Duyệt không còn khóc lóc đến cầu cứu cháu, chỉ cần mọi người bình yên. Tất cả không có vấn đề gì, cháu tự biết xử lý”

“Ông Thiên, ông không cần lo lắng. Chuyện này chúng ta không giúp được gì đâu. Nghe Thu Phong nói đi. Hơn nữa người đàn ông mà con gái chúng ta yêu, phải có vài phần bản lĩnh chứ. Ông yên tâm đi”

Thiên phụ thở dài, gật đầu nói: “Thu Phong, vậy cháu phải cẩn thận. Lâm gia không hề đơn giản đâu. Nếu cháu cần giúp đỡ, chỉ cần chú làm được chú sẽ làm. Cháu không cần khách khí, biết không?”

Thiên phụ có thể tiếp nhận Tiêu Thu Phong, có thể tiếp nhận Tiêu gia như vậy. Người cao hứng nhất đương nhiên là Thiên Nhan Duyệt. Nàng nhào vào lòng Thiên phụ, vui vẻ nói: “Bố, bố thật tốt”

290. Chương 290: Nói Chuyện Phong Lưu.

Trước khi đi, Thiên phụ nói một câu mà ông vốn nghĩ sẽ không bao giờ nói ra: “Chăm sóc tốt cho Tiểu Duyệt, làm cho nó hạnh phúc”

Chỉ vài lời đơn giản, nhưng trải qua kiếp nạn lần này, Thiên phụ đã hiểu ra rất nhiều.

Thiên Nhan Duyệt như một con chim nhỏ bám vào tay Tiêu Thu Phong, khuôn mặt đầy hạnh phúc. Bây giờ đối với nàng mà nói, nàng có hai gia đình hạnh phúc.

Về đến Tiêu gia, mọi người đang lo lắng chờ tin tức. Thấy hai người bọn họ, tất cả mọi người đều chạy ra.

“Mẹ, con nói rồi mà, Phong đã ra tay có chuyện gì không giải quyết được chứ. Mẹ xem mình kia, lo lắng đến thế này cơ mà” Liễu Yên Nguyệt đỡ Điền Phù đang rất khấn trương. Nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của Thiên Nhan Duyệt liền biết mọi chuyện đã được giải quyết một cách êm đẹp.

Thiên Nhan Duyệt đã chạy vọt đến, đỡ tay kia của Điền Phù: “Mẹ, xin lỗi đã làm mẹ lo lắng. Bây giờ không có việc gì rồi ạ. Bố con còn nói sau này sẽ không phản đối con ở Tiêu gia nữa”

Lời này vừa ra làm tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Điền Phù thở dài một hơi, gật đầu nói: “Vây là tốt rồi, Tiểu Duyệt, con còn nói. Mẹ nghe Yên Nguyệt nói, sợ đến chết đi được, tim còn đang đập thình thịch đây này”

Tiêu gia khấn trương như vậy, chỉ có mình Phượng Hề là bình tĩnh một chút. Ngoại trừ sự tin tưởng dành cho Tiêu Thu Phong, đương nhiên cũng bởi vì tính cách của nàng kiên cường hơn những người phụ nữ khác. Sự dịu dàng của nàng chỉ dành cho Tiêu Thu Phong. Hơn nữa chuyện của Thiên gia, gieo gió gặt bão, không trách ai khác được.

Nếu như người đàn ông đó không phải là bố của Thiên Nhan Duyệt mà dám đối với Tiêu gia như vậy. Thì cho dù ông ta không tự sát, nàng cũng phái người đến giết. Cho nên sâu trong lòng nàng, thực sự không hề lo lắng.

“Không có gì là tốt rồi. Có thể thấy rõ bộ mặt thật của người Lâm gia, cũng là một chuyện hay. Cũng may Tiêu gia chúng ta vẫn chống chọi được. Nếu không... Tiểu Duyệt, ông bố ngoan cố của em sẽ không công kích Tiêu gia nữa chứ?”

“Phượng tỷ, xin lỗi làm mọi người phiền phức. Chuyện đó sau này nhất định sẽ không xảy ra nữa” Bị lừa một lần, Thiên Nhan Duyệt biết bố đã hiểu ra ai là bạn, ai là địch.

Tiêu Viễn Hà cũng cười nói: “Tốt rồi, nếu đã là quá khứ, vậy không cần nhắc đến nữa. Mọi người chắc cũng đói rồi, bụng bố đói lâu lắm rồi. Nếu không ăn, bố có thể vào viện mắt”

Đúng vậy, bởi vì chuyện của Thiên phụ, mọi người đều lo lắng. Bây giờ mọi việc đã xong, Tiêu Viễn Hà mới phát hiện mình đã rất đói.

Điền Phù cũng cười nói: “Mấy con xem, mẹ quên mất. Được rồi, ăn cơm thôi, ăn thôi”

Chuyện của Thiên gia hóa thành hư vô trong bữa ăn thân mật. Thiên Nhan Duyệt nâng chén cảm ơn mọi người Tiêu gia đã quan tâm. Nàng lại bị Điền Phù mắng cho một trận. Nàng lúc này đã là người Tiêu gia. Người một nhà đương nhiên không có gì phân biệt. Cho nên mọi người giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên, không cần cảm ơn.

“Tiểu Duyệt, mẹ nói không sai. Em bây giờ đã là người Tiêu gia, là chị em với bọn chị, tuyệt đối không được như vậy. Em biết truyền thống của Tiêu gia rồi đó. Mọi người vui vẻ là được, không được xa cách”

Trong lòng Phượng Hề, Thiên Nhan Duyệt cũng chỉ là một cô em gái, giống như Liễu Yên Hồng vậy, cần người quan tâm chăm sóc. Nhìn vẻ cẩn thận của nàng, trong lòng Phượng Hề không khỏi có chút động lòng.

“Lại có thêm một cô em siêu sao xinh đẹp đáng yêu. Tiêu gia sau này sẽ càng náo nhiệt hơn, chỉ là càng tiện nghi cho Phong. Chúng ta phải nghĩ biện pháp không cho anh ấy tốt quá. Phượng tỷ, chị hay có biện pháp nhất. Sau này Phong sẽ giao cho chị quản lý”

Liễu Yên Nguyệt phá trò, Phượng Hề trong lòng lại thầm kêu khổ. Nàng mặc dù tự nhận mình thông minh, tâm tư mẫn tiệp. Nhưng muốn quản lý người đàn ông này đâu phải dễ như vậy. Hơn nữa nàng vào Tiêu gia, toàn tâm toàn ý vì Tiêu gia, chưa bao giờ sẽ nghĩ ước thúc Tiêu Thu Phong.

“Không đâu, Yên Nguyệt, em không phải đã nói chị em càng nhiều càng tốt sao. Chị còn đang định bảo Phong mang chị Vũ mà em nói về đây, để cho chị gặp”

“Đúng rồi, còn có Ruth. Chị Yên Nguyệt, Phượng tỷ, mọi người có biết Ruth không?” Thiên Nhan Duyệt cũng mở miệng tiết lộ bí mật của Tiêu Thu Phong. Liễu Yên Nguyệt sững sốt, quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái: “Sao lại không biết. Ruth còn ở lại đây mấy ngày. Khi đó Phong nói với chị, Ruth rất điệu ngoa ngang ngạnh, rất xấu, ồ, thì ra là gặt người ta”

Thiên Nhan Duyệt lập tức cười nói: “Không phải đâu, chị Ruth rất dịu dàng, lại rất biết chăm sóc người khác. Chị ấy rất tốt với Tiêu đại ca, sao lại nói chị ấy điêu ngoa ngang ngạnh chứ?”

“A, chị biết rồi, nhất định là Tiêu đại ca vì lấy lòng chị Yên Nguyệt, nên cố ý nói xấu chị Ruth. Tiêu đại ca, anh xong rồi. Lần sau em gặp chị Ruth, nhất định sẽ nói những lời này cho chị ấy biết”

Về chuyện của Ruth, có lẽ chỉ Phượng Hề mới biết. Thiên Mệnh đã chết, Bạch Sắc thối lui. Bây giờ sát thủ đứng đầu thế giới chính là Phong Linh.

“Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi. Tiểu Duyệt, em cái tốt không học, hết lần này đến lần khác lại nói xấu anh” Tiêu Thu Phong vừa ăn vừa mở miệng nói. Thực ra thấy ba nàng hòa hợp với nhau như vậy, hẳn rất cao hứng. Diễm phúc không bằng đàn ông nào không muốn. Nhưng có thể hưởng thụ, lại không bị phiền toái, không phải người đàn ông nào cũng có thể làm.

Điền Phù cũng nói: “Thằng ranh này, chuyện mình làm còn sợ Tiểu Duyệt nói ra. Tiểu Duyệt, không phải sợ, mẹ ủng hộ con. Tiểu Phong chỉ cần làm chuyện gì xấu, con cứ nói ra. Chúng ta sẽ bắt Tiểu Phong sửa lại”

Phượng Hề thở dài một hơi, nói: “Mẹ, sửa nhà thì còn được. Tốt nhất mẹ bảo bố mau xây thêm phòng đi. Con lo là sau này Tiêu gia chúng ta sẽ chật chội đó”

Tiêu Viễn Hà lắc đầu nói: “Phượng Hề, chuyện của con, bố sẽ xử lý ổn thỏa? Nói cho các con một tin tức tốt, trang viện bên cạnh bố đã mua xong. Bây giờ đang thiết kế, chuẩn bị sửa chữa lại hoàn toàn. Chờ sau khi có bản thiết kế, các con cho ý kiến, thích nhà như thế nào, cũng không có vấn đề gì”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Bố, nơi này đủ lớn rồi, ở hơn trăm người cũng được. Sao bố phải lãng phí như vậy?”

“Đây không phải là lãng phí. Tiểu Phong, con có thể không biết. Tiêu gia luôn luôn đơn truyền. Bây giờ con coi như không chịu thua kém, chỗ ở của Tiêu gia có thể mở rộng nói rằng người Tiêu gia nhiều lên. Chuyện tốt này sao có thể là lãng phí chứ. Chỉ cần mọi người vui vẻ, bố sẽ có biện pháp mua tiếp trang viện còn lại, đảm bảo làm các con hài lòng”

Thật không ngờ, Tiêu Viễn Hà đã sớm ra tay. Xem ra ông còn khắt khe hơn bất cứ ai. Trang viện Tiêu gia đã rất lớn, bây giờ lại muốn mở rộng gấp đôi, chẳng lẽ muốn xây Hoàng cung sao?

Chẳng qua vừa nhắc đến con cái, Liễu Yên Nguyệt liền nghĩ đến em bé, tâm trạng trở nên buồn bực.

Phượng Hề thấy, mà Tiêu Thu Phong cũng thấy.

Buổi tối, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng chui vào phòng Liễu Yên Nguyệt. Biết cô nàng này có suy nghĩ, hẳn là chồng phải an ủi nàng một chút.

Nhưng vừa đến cửa phòng ngủ, bên trong lại truyền ra giọng nói. Thì ra trước khi hắn đến, Phượng Hề đã đến đây.

“Phượng tỷ, chị nói đây là sao. Em với Phong đã hơn năm, nhưng bụng vẫn như thế. Mỗi lần thấy mẹ nhìn bụng mình, em rất xấu hổ. Bây giờ còn sợ nữa”

Phượng Hề khuyên nhủ: “Yên Nguyệt, chuyện này không phải một người là có thể làm được. Em không hỏi tên xấu xa đó, hay là vấn đề ở anh ấy?”

Liễu Yên Nguyệt lập tức nói: “Phượng tỷ, em không dám hỏi. Nếu thật sự là em không thể sinh em bé thì làm sao giờ. Em sợ lắm”

Phượng Hề có chút không đành lòng cười nói: “Yên Nguyệt, em không nên dọa mình làm gì. Có thể là do em quá khắt khe, không thả lỏng nên mới không có bầu. Hay là em thử lại một lần xem”

“Phượng tỷ, chị không nên cười em. Em đã sớm thử rồi, còn tính cả ngày nhưng vẫn không có phản ứng gì”

“Không nên lo lắng. Chị vào Tiêu gia cũng đã ba tháng mà vẫn không có động tĩnh gì. Không sao, chờ Tiểu Duyệt xem sao. Nếu như Tiểu Duyệt không có phản ứng, vậy chúng ta phải bắt Tiểu Phong đi kiểm tra. Yên Nguyệt, em không biết hai ngày trước mẹ cũng hỏi chị. Xem ra mẹ rất sốt ruột”

Nói đến đây, hai nàng đều lo lắng.

Tiêu Thu Phong đứng ở ngoài cửa, nghe hai nàng nói chuyện đúng là dở khóc dở cười. Có chuyện hần vẫn không nói gì. Thực ra sinh hoạt với Liễu Yên Nguyệt đã hơn năm nay mà không có.

291. Chương 291 : Phương Pháp Sinh Con

Còn bây giờ, tu luyện Long Biến Tam Tuyệt, còn có Võ Chi Phách, hần đã bước vào Vô Phong Chi Cảnh, nên muốn làm cho phụ nữ thụ thai, cũng đã tự khống chế được.

Chẳng qua nhìn hai nàng với bộ dạng buồn bã, trong lòng Tiêu Thu Phong chợt xuất hiện loại tà niệm, thật ra thì ... chỉ cần thân thể hai nàng bình thường, muốn để cho hai nàng thụ thai, hiện tại đối với hần, đã không còn là chuyện khó khăn gì.

Hần nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ, cố ý phát ra tiếng chân, làm cho hai nàng đều sợ hãi. Một người gọi ông xã, người kia thì kêu là Phong, nhưng cả hai đều hoảng sợ.

“Ông xã, sao anh lại vào đây, còn làm như kẻ trộm vậy?” Liễu Yên Nguyệt lập tức bước từ trên giường xuống, nắm lấy tay của hần, nhìn trái nhìn phải, có chút lo lắng, người đàn ông này mặc dù không chạy ra ngoài hái hoa hay đại loại như thế, nhưng ở Tiêu gia bây giờ đã không chỉ có riêng mình nàng và Phương Hề, mà còn có chúng nữ Lâm Ngọc Hoàn cùng em gái.

Phương Hề cũng đứng lên, mặt đầy nghi vấn, hỏi : “Ông xã, không phải anh đi hái trộm hoa sao? Sao thế, không thành công à, hay là tiểu Duyệt e lệ không đáp ứng vậy?”

Tiêu Thu Phong xấu hổ cười cười, nói : “Sao các em lại có thể nghĩ anh xấu xa như vậy chứ?”

“Không phải như thế sao, ông xã” Liễu Yên Nguyệt cười, mang theo vài phần ôn nhu.

Tiêu Thu Phong lấy tay nhéo vào cái mũi xinh đẹp của nàng, nói : “Yên Nguyệt, lúc sáng, anh thấy em không được vui, cho nên muốn đến thăm, mà anh lại lười gõ cửa. Đương nhiên, nếu được thì sẵn hái luôn hoa, cái này là nhất định rồi, trên đời này còn có bông hoa nào xinh đẹp hơn các em chứ?”

“Nói chuyện không đứng đắn, ông xã, có phải vừa rồi anh nghe em và chị Phương nói chuyện không? Bọn em đang rất lo lắng” Liễu Yên Nguyệt lại nhớ chuyện phiền lòng kia, lập tức không còn tươi cười.

“Không thành vấn đề, chúng ta cứ tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ thành công, ông xã cam đoan với em mà” Nếu hai nàng đã có khát vọng như vậy, Tiêu Thu Phong cảm thấy rằng hần cần phải thỏa mãn tâm nguyện của hai nàng.

Phương Hề bên cạnh cũng liếc nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Được rồi, Yên Nguyệt, các người cứ cố gắng, chị không ở đây làm bóng đèn dầu”

Nhìn Liễu Yên Nguyệt ngượng ngùng giấu đầu trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, xuân ý mênh mông, Phương Hề cũng không ngốc, thời khắc động tình này, nàng đương nhiên biết phải để cho hai người một khoảng không gian riêng.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã lên tiếng : “Phương Hề, tối nay em không cần đi, ở lại đây giúp anh!”

Vùng thịt bên hông đã báo lên bộ não cảm giác đau, không cần phải nhìn, cũng biết là Liễu Yên Nguyệt trong lòng ngực phản đối.

Phương Hề trước giờ vẫn rất là phong tình, đứng trước mặt Tiêu Thu Phong không hề cố kỵ, sáng khoái nói : “Ông xã à, nếu anh muốn em lưu lại, đương nhiên là không sao rồi, chỉ cần Yên Nguyệt đồng ý là được”

Mặc dù Phương Hề không phải loại phụ nữ dâm dăng gì, nhưng trong những người phụ nữ đã từng ăn nằm với Tiêu Thu Phong, chỉ có nàng lúc trên giường mới khiến cho hần sáng khoái, nói nàng là ưu vật, tuyệt đối không sai.

Hơn nữa, nàng cũng hiểu rõ cá tính của Liễu Yên Nguyệt, cho dù Tiêu Thu Phong có tìm người phụ nữ khác cũng không sao, nhưng nàng sẽ không từ bỏ thể diện, để cùng người phụ nữ khác ngủ chung giường hầu hạ hần, cho nên, cái này không phải là vấn đề, mà chắc chắn làm không có khả năng xảy ra

Liều Yên Nguyệt xấu hổ đến đỏ mặt, nhỏ giọng nói : “Hay quá ha, muốn em thì cứ ở lại, còn nếu muốn chị Phượng thì đến phòng của chị ấy, lần hai phòng ba, đừng đi nhầm”

Tiêu Thu Phong cười cười, làm ra vẻ rất thành khẩn nói : “Yên Nguyệt, không phải em muốn có baby sao? Anh muốn cho Phượng Hề ở lại, cũng chỉ vì nghĩ cho em”

Vừa nói đến đứa nhỏ, vẻ mặt đỏ bừng của Liều Yên Nguyệt lập tức tỉnh táo, hỏi : “Ông xã, anh chỉ biết nói vậy, chị Phượng ở lại đây, thì có liên quan gì đến việc em có thai?”

“Yên Nguyệt, không cần nghe hắn nói lung tung, hắn muốn chiếm tiện nghi của chị em mình đó. Hừ, anh đừng đắc ý, có bọn em rồi còn chưa đủ sao, còn muốn ở chung một chỗ nữa, có phải là muốn thử 3P không?”

Phượng Hề quả nhiên không hổ danh là bà chủ Hồng Lâu, đối với chuyện này biết rất rõ. Còn Liều Yên Nguyệt mặc dù hiền lành ngây thơ, nhưng đối với tâm lý của đàn ông, nàng cũng thấu hiểu ít nhiều.

Tiêu Thu Phong vội vàng giải thích : “Hai vị mỹ nữ, là thật đấy. Hai em cứ nghỉ đi, vì sao lâu như vậy mà chưa có động tĩnh gì, do lúc nhỏ anh đã tu luyện công pháp, cho nên rất lâu ra, hai em không thể làm cho dương tinh của anh xuất ra, thì làm sao có thể sinh con? Yên Nguyệt, cứ mỗi lần như vậy em đều ngủ mê mết, có phải là không quá bình thường không?”

Loại chuyện này, Tiêu Thu Phong chỉ thuận miệng nói đại, nhưng hai nàng nghe như sấm ngang tai, còn Liều Yên Nguyệt thì đỏ mặt cúi đầu, hình như có chút tin.

Nắm lấy tay Phượng Hề, giống như là muốn nói cái gì đó trong lòng vậy.

Phượng Hề thật sự không ngờ, Liều Yên Nguyệt khờ dại như vậy, thế mà có khát vọng mãnh liệt đến nỗi quên cả ngưỡng chừng, cầu xin Phượng Hề thử một lần.

“Chị ơi, cầu xin chị, Phong nói rất đúng, chúng ta cứ thử một lần đi, dù sao tiện nghi thì cũng bị chiếm hết rồi, chiếm thêm một ít nữa, cũng không sao đâu. Chỉ cần có thể làm cha mẹ yên lòng, dọa người thì cứ dọa người, ai kêu chúng ta là vợ Tiêu gia, đây là trách nhiệm của chúng ta mà!”

“Yên Nguyệt, em không nên để tên vô lại kia lừa, hắn nhất định là xem những thứ biến thái kia, rồi muốn trêu đùa với chúng ta, ngàn vạn lần đừng mắc mưu”

“Chị Phượng, ông xã nói không sai đâu, em thật sự không chịu nổi, mỗi lần như vậy, em đều mệt đến nỗi ngủ luôn. Có lẽ đây là nguyên nhân, bất kể thế nào, chúng ta cũng phải vượt qua thôi. Chị Phượng, coi như chị vì Tiêu gia hy sinh một lần đi, cùng lắm thì em đến trước, dù sao làm xong em cũng không biết gì đâu”

Thật ra, vấn đề này, đã dày vò Liều Yên Nguyệt từ rất lâu, Điền Phù luôn hy vọng, nhưng ... một lần rồi lại một lần nữa ... nàng đã rất mệt mỏi, tâm lực tiêu tụy, cho nên, dù xấu hổ nàng cũng phải thử một lần.

Tâm của Phượng Hề cũng đã động dậy, cùng với người đàn ông này trên giường, cái tư thế nào, các dụng cụ ra sao, bọn họ đều đã thử qua, nhưng chị em ở chung một phòng, trong lúc hoan ái, lại bị người thứ ba nhìn chằm chằm, cái tư vị này, thật đúng là làm người ta xấu hổ muốn chết.

“Anh là người xấu, rốt cục lời anh nói có phải là sự thật không? Nếu em và Yên Nguyệt cùng làm với anh, thật sự được sao?” Phượng Hề cũng đã mất kiên nhẫn, thật ra mà nói, nếu lời của hắn mà là sự thật, cho dù xấu hổ đến chết, nàng cũng sẽ làm. Chỉ sợ tên xấu xa này cố ý chơi đùa người khác.

Tiêu Thu Phong giơ tay lên thề, nói : “Nhất định được, cách này anh nghĩ mãi mới nghĩ ra được đó”

Phượng Hề cắn môi anh đào, sau đó thấp giọng lên tiếng : “Yên Nguyệt, tắt đèn đi, chúng ta tối ngủ chung với hắn, nếu hắn dám gạt chúng ta, đến lúc đó cho hắn ngủ một mình ba tháng”

Loại chuyện tốt như vậy, Tiêu Thu Phong đã suy nghĩ rất nhiều lần, nhưng vẫn không dám mở miệng, trong lòng của hắn, luôn nghĩ rằng Phượng Hề là người cởi mở, còn Liều Yên Nguyệt thì theo đúng kiểu truyền thống, nhưng tình huống bây giờ, Yên Nguyệt lại cầu xin Phượng Hề phối hợp.

Bất quá, ai cầu ai cũng không qua trọng, quan trọng là tối nay ... nhất tiễn hạ song điều.

Đêm nay, nhu tình mật ngữ ai oán triền miên, thanh thanh không dứt, ngay cả chúng nữ bốn phía cũng đầy xuân mộng, lần nữa rồi lần nữa. Còn ba người trên giường, đã lâm vào bế tắc cuồng loạn, Tiêu Thu Phong

tận tình phun trào, năng lượng sinh mệnh, hóa thành mầm móng của sự sống, dừng mãi đi vào cơ thể của hai nàng.

Buổi sáng, Lâm Ngọc Hoàn theo thói quen đi gọi Phượng Hề dậy, nhưng thật ra trong lòng đã hiểu rõ, tối qua nàng ta ở cái phòng ồn ào nhất, cho nên, sáng sớm, đó là khu vực cấm, mà Lâm Ngọc Hoàn khi đến phòng nàng ta, chỉ thấy nơi đây im ắng, thậm chí chân cũng thẳng tắp, căn bản là không ai đụng vào.

“Nguy rồi, nguy rồi, không thấy chị Phượng đâu hết” Lập tức, bốn nha đầu cũng đến, đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai thấy hành tung của Phượng Hề.

Thiên Nhan Duyệt cũng rời giường, nhìn bộ dáng khẩn trương của bốn nàng, buồn cười nói : “Tiêu gia có nhiều bảo tiêu như vậy, còn ai dám xông vào ban đêm, yên tâm đi, không chừng chị Phượng đang đi dạo trong hoa viện, mọi người xem thử đi”

Bốn nha đầu lao đi như tên lửa, rồi cũng lao về như tên lửa.

“Bên ngoài không có, mình nói rồi, hôm qua lúc nhìn thấy chị Phượng, chị ấy nói là muốn cùng chị Yên Nguyệt nói chuyện phiếm, các người lại không tin” Thi Diễm bủ môi, khó chịu nói, nàng đã nói chị Phượng ở trong phòng chị Yên Nguyệt, đáng tiếc là chẳng ma nào tin.

Chiêu Tuệ nói : “Chị Thi Diễm à, không phải là mọi người không tin, nhưng chị cũng biết, tối hôm qua trong phòng ấy rất ồn ào, triển miên không dứt, chị nói đi, làm sao chị Phượng lại có thể ở trong đó?”

Ngọc Thiên nhú mày, thì thầm : “Các chị em, có khi nào hai chị ấy, cùng nhau ... bồi tiếp Tiêu thiếu gia???”

Ba nàng nghe xong, nhất thời kêu lên : “Không thể nào ...”

Loại chuyện xấu hổ như vậy, đừng nói là nghe, nghĩ đến cũng cảm thấy khó chịu rồi.

292. Chương 292 : Con Người, Ai Cũng Có Bí Mật

Trái phải Tiêu Thu Phong đều là mỹ nữ, đương nhiên không sao cả, nhìn thấy hai nàng xấu hổ như vậy, hần sáng khoái đuổi người, cười nói : “Xem ra thời tiết hôm nay không tệ, ở trên giường không cần dậy”

Một đêm ngưng ngưng, còn chưa đủ sao, hai nàng làm sao mà chịu được, Phượng Hề trợn mắt, thân thể quặn rũ đầy phong tình, mang theo sự mệt mỏi do lao lực của đêm qua, quát : “Đêm qua mặt mũi của bọn em đã mất hết rồi, anh chưa hài lòng sao, bây giờ là ban ngày mà anh cũng không buông tha cho bọn em sao?”

Liễu Yên Nguyệt cũng ngưng ngưng ngồi dậy, xấu hổ nhìn thân thể của Phượng Hề, giải thích : “Chị Phượng, thật xin lỗi, đều là vì em nên chị mới như vậy, chị yên tâm, chỉ ba tháng, thật sự chỉ ba tháng”

Đến lúc này, đầu óc của Liễu Yên Nguyệt còn chưa tỉnh táo, Phượng Hề bắt đầu lắc đầu, cô em Yên Nguyệt này, quá dễ để lừa, cái chuyện như vậy, có lần đầu, sẽ có lần hai, lần ba ... lần n ... Huống chi là ba tháng ài, hình như kiếp trước, chị em nàng thiếu nợ người đàn ông kia.

Nhìn thấy trời sáng rồi, bắt chặp ngưng ngưng, hai nàng chống lại sự nghịch ngợm của Tiêu Thu Phong, mặc quần áo vào, hai thân thể xinh đẹp, đặc sắc và quặn rũ, chỉ cần nhìn thôi, cũng đã là một loại hưởng thụ.

Nhưng Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề không ngờ, bốn cô bé kia đã đứng trước cửa, các nàng vì muốn tránh khỏi ma thủ của Tiêu Thu Phong, vội mở cửa phòng chạy ra, khi đó, bốn cô bé đồng thời kêu lên : “Chị Phượng, chị Yên Nguyệt, chào buổi sáng”

“Các em ... các em sao ở đây?” Yên Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Thi Diễm cười gian xảo nói : “Bọn em đến đây để mời hai chị đi ăn sáng, bá mẫu đã chờ rất lâu rồi, thật không ngờ chị Phượng lại ở chung, mọi người nói có kỳ quái không?”

“Cái này có gì mà kỳ, chị Phượng và chị Yên Nguyệt là chị em tốt, tâm sự với nhau, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, cũng rất bình thường thôi” Lâm Ngọc Hoàn mở miệng, tùy ý nói.

Chiêu Tuệ kêu lên : “Này, các người cũng già nên quáng gà hả? Không biết đếm số hay sao? Không biết Tiêu thiếu gia ở bên trong không?”

“Các này không đơn giản rồi, Chiêu Tuệ, giúp chị Nguyệt đi dọn dẹp giường đi, nói nhiều quá”Ngọc Thiên nói xong, Chiêu Tuệ đã muốn mở cửa phòng.

Phượng Hề đã ở chung với mấy cô bé này nhiều năm, làm sao mà không hiểu rõ tính cách của các nàng, thấy các nàng hợp sức trêu chọc mình, chỉ biết là phỏng chừng đã bị đoán được.

“Tiểu Tuệ, thật dũng cảm nha, chị ủng hộ em. Em vào phòng đi, không chừng đêm nay sẽ thành 4P đó. Nhưng mà đừng kêu lớn quá, ảnh hưởng đến chúng ta dùng điểm tâm đó”

Chiêu Tuệ nghe xong, sợ hết hồn, chuyện xấu hổ như vậy, nàng không dám làm, đẩy Thi Diễm vào, nói : “Chị Thi Diễm, loại vinh quang này, đương nhiên để chị làm, đi thôi, đi thôi, chị chuẩn bị lâu như vậy, chắc là không sao đâu”

Liễu Yên Nguyệt tựa hồ như hiểu được ý của Phượng Hề, vì thế đã không còn khẩn trương nữa, nắm lấy tay Phượng Hề, cười nói : “Bằng không mọi người cùng vào đi, các em thật là dũng cảm nha, thôi, bọn chị không làm bóng đèn đâu”

Lâm Ngọc Hoàn nhìn ba người kia, nhỏ nhẹ cười khi thấy ba nàng cùng nhìn mình, lập tức cười nói : “Đừng nhìn chị, chị không vào đâu”Sau đó nhỏ giọng nói : “Tiêu thiếu gia nói tối nay sẽ đến tìm chị, chị không cần đi làm chuyện mất mặt”

Ba cô bé này, bây giờ không ai dám vào, vì lời nói của Phượng Hề thật sự có tính uy hiếp, nếu vào phòng, rồi bị Tiêu thiếu gia abc xyz rồi này nọ tùm lum hết ... nói không chừng là mất cả chì lẫn chày, không có lời.

Mọi người đi xuống không bao lâu, Tiêu Thu Phong cũng bước xuống, nhìn thấy vẻ mặt cũng mấy tiểu nha đầu này, cảm thấy hối hận, nói : “Thi Diễm, các em nhất quá, vừa rồi anh còn tưởng là được chiếm tiện nghi nữa chứ”

Chúng nữ nói chuyện, đương nhiên là hẳn nghe được.

“Không được chiếm tiện nghi của em, người ta còn chưa trưởng thành, Tiêu thiếu gia, nếu muốn thì anh cứ chiếm của chị Diễm đi, chị ấy 23 tuổi rồi, làm lúc xinh đẹp nhất, cam đoan là chị ấy không phản kháng, cũng không kêu cứu gì đâu”

Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất, nói chuyện không cần suy nghĩ, nhưng những lời này vừa ra, toàn bộ chấn động, Thi Diễm đuổi theo nàng làm ầm ĩ, điểm tâm sáng còn chưa vào bụng, mà lòng người đã đầy áp sự ầm ập.

Trải qua một đêm điên cuồng, Tiêu Thu Phong đã có thể toàn tâm toàn ý đối phó Lâm gia, sáng nay, hẳn đã nhận được nhiều tin tình báo hữu dụng.

Lâm thái gia lúc này, đã mở cuộc họp hội đồng quản trị lại, tập hợp lực lượng để trở thành cường đại, đương nhiên ông cũng phát hiện ra chuyện Lâm Bắc Dân thua lỗ, nhưng lại phần nộ với Tiêu gia, cho nên tạm thời không xử lý hẳn, đánh bại Tiêu gia đã trở thành chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Lâm gia luôn là cây đại thụ trong thương trường ở Đông Nam, Lâm thái gia chữa mũi nhọn vào đây, đã làm cho nhiều thương nhân chú ý, Đông Nam bây giờ, đã bắt đầu xuất hiện mưa gió.

“Yên Nguyệt, em để cho mọi người ra ngoài, bây giờ, Tiêu gia và Lâm gia, không chết thì không ngừng, đồng thời, báo cho Lãnh Phong biết, tăng mạnh công kích, đừng để Lâm gia có cơ hội nghỉ ngơi”Nếu Lâm thái gia đã muốn như vậy, thì phải chơi một trận ra trò, nếu không thì sẽ rất mất hình tượng.

Liễu Yên Nguyệt gật đầu, nói với ba cô thư ký, giăng bát quái đầy trời.

Tiêu Thu Phong nhìn về Phượng Hề, nói : “Phượng Hề, em có thể động thủ, thuận tiện giám thị nói chút, những người có quan hệ với Tiêu gia, chỉ cần bọn chúng có dị động, lập tức diệt trừ, không cần suy nghĩ”

Phượng Hề cũng lạnh lùng gật đầu, người nào dám gây bất lợi với Tiêu gia, nàng đương nhiên không cần khách khí.

Tin tức của Tiêu gia được truyền ra, làm cho thế cục ở Đông Nam trở nên rất quỷ dị. Tiêu Thu Phong cùng Lâm gia, người nào cũng không dễ đụng vào. Những kẻ đã đáp ứng với Lâm thái gia, bắt đầu lùi bước, những người này không phải kẻ ngốc, không ai tự nguyện tìm đường chết. Chỉ có một kẻ không biết trời đất là gì, đương nhiên là Lâm Khải Dực, nói thật ra, Lâm bắc Dân mặc dù vì tư lợi, tâm nguyện lớn nhất cả đời hắn là kiếm thật nhiều tiền, nhưng không biết dạy dỗ Lâm Khải Dực nên người, để cho hắn chỉ biết rượu và gái, gái và rượu, chỉ thế thôi.

Lời nói của Tiêu Thu Phong, cho đến bây giờ, chưa từng nói giỡn.

Hai đùi của hắn đã bị chặt đứt, hơn nữa còn gãy xương cả đời không lành lại, không cần ngủ trên giường, ngồi xe lăn cũng được rồi.

Đối với vài người, Lâm gia đã là kẻ địch, vì Lâm gia đối đầu với Tiêu gia, không cần nương tay, huống chi đối với một người như Lâm Khải Dực, ý vào Lâm gia, làm ra không biết bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, giờ phút này có cơ hội giáo huấn hắn, đương nhiên ai mà không muốn.

Ngay cả tám tên bảo an của hắn, cũng bị phé chung với nhau.

Cảnh sát Dương Châu thu được tin, lập tức đến hiện trường, cũng chỉ để thu dọn tàn cuộc, loại chuyện đánh nhau ẩu đả này, đánh cho người ta tàn phế, rất khó xử lý, bởi vì ngay cả một nhân chứng cũng không có, loại sự tình này, không ai rảnh rỗi, cũng chẳng ai đủ can đảm đi làm nhân chứng cả.

“Ông, ông, là Tiêu gia là, nhất định là Tiêu Thu Phong làm, con phải báo thù, con phải báo thù...” Hai chân đã không còn, Lâm Khải Dực không thể chấp nhận sự thật này. Ai ... trên đời này có những con người, chỉ khi nào đau đớn xảy ra trên thân thể chúng, chúng mới biết như thế nào gọi là ĐAU.

Trước kia, hắn cũng đã thương không ít người, nhưng chỉ cần vung tiền ra là yên chuyện, căn bản không để trong lòng.

Bàn tay già khô của Lâm thái gia nắm chặt thành quyền, phát ra tiếng “Rắc rắc...” ngày hôm qua mấy tập đoàn có thực lực liên minh lại, hôm nay đã rút lui hết, ông thật không ngờ, những người này vừa nghe đối phó với Tiêu gia, đã bắt đầu nao núng. Hơn nữa khuyên bảo, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, loại sự tình này nên giải hòa thì tốt hơn.

Chỉ bằng cái thái độ kiêu ngạo của Tiêu gia, ông đã nuốt không trôi rồi, ông muốn cho tất cả mọi người biết, Lâm gia mới chính là bá chủ ở Đông Nam.

“Lão gia, kinh thành có điện báo” Lão quản gia Ngũ Bá nhẹ nhàng đi đến bẩm báo.

Lâm thái gia cả kinh, sau đó vui vẻ, quát : “Bắc Dân, chăm sóc Khải Dực, con cũng phải cẩn thận một chút, mấy hôm nay nếu không có việc thì đừng ra ngoài, các người yên tâm, Tiêu gia sẽ không tồn tại được lâu đâu, ta sẽ làm cho bọn họ, có bao nhiêu nợ trả hết một lần”

Trong kinh thành gọi điện thoại đến, đương nhiên không phải người thường, đây là bí mật của Lâm gia, hoặc là, toàn bộ Lâm gia, chỉ có Lâm thái gia là biết, nếu không phải đến lúc sinh tử, ông cũng không muốn đòi lại phần nhân tình này.

“Nói, muốn tôi làm gì?” Một âm thanh rất lạnh lùng, nhưng ngữ khí lại vô cùng cao ngạo.

Cho dù là Lâm thái gia, cũng trở nên cung kính, không dám phóng túng.

“Tiêu gia ở Đông Nam, tôi muốn ông giúp tôi đối phó với Tiêu gia” Lâm thái gia cũng không che dấu, lập tức đưa ra điều kiện, nhân tình hai mươi năm trước, hôm nay rốt cục đã có chỗ dùng.

“Lại là Tiêu gia, lão Lâm, ông đã già nên hồ đồ rồi, không biết Tiêu gia có bao nhiêu lực lượng sao? Nếu dễ dàng đối phó như vậy, đã không cần chờ đến ngày hôm nay”

Với cá tính của Lâm thái gia, người khác nói có lẽ ông không tin, nhưng người này nói, ông nhất định phải tin.

Giờ phút này, ông mới biết, ông đã xem thường Tiêu gia.

293. Chương 293: Đánh Giá Phía Sau

Người kia đáp ứng tất cả các yêu cầu của ông, gia tăng tài chính, hơn nữa còn hỗ trợ người, chỉ đưa ra một điều kiện duy nhất, là hạn định thời gian : “Ông có mười ngày, nếu mười ngày này không giải quyết được, tôi cho ông đề nghị, rời khỏi Đông Nam”

Mặc dù Lâm thái gia không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng mười ngày này, với lực lượng cường đại như vậy, có thể thổi bay cả Đông Nam, muốn đưa Tiêu gia vào chỗ chết thì vô cùng dễ dàng, ông tin tưởng rằng, trong vòng mười ngày, có thể tiêu diệt tận gốc Tiêu gia.

Chẳng qua, Lâm thái gia không biết, đề nghị của người kia, chính là một lối thoát, chỉ là giờ phút này, ông rất tự đại, tin tưởng bản thân.

Kinh thành, người kia buông điện thoại xuống, một người đàn ông trung niên đeo kính bước vào, không nghe đón tiếp gì, chỉ nhẹ nhàng nói : “Lúc này ở kinh thành đang hỗn loạn, gia chủ lại đáp ứng viện trợ cho Lâm lão đầu, không phải là tổn thất đến thực lực của chúng ta ở kinh thành sao?”

Vị gia chủ sáu mươi tuổi này, hờ hững không đáp, trầm lặng một lúc, rồi ngẩng đầu lên, mang theo một sự âm trầm, làm cho người khác phải sợ.

“Ông thật sự cho rằng, ta vì ân huệ năm đó mà giúp lão sao?” Lão già lộ ra một nụ cười, nói : “Ba nhà ở trong kinh, kỳ thật đều muốn nhìn thấy chuyện này, dù sao ở chung với cạp, tuyệt đối không dễ chịu. Đến bây giờ vẫn không ai biết, người đàn ông kia của Tiêu gia cuối cùng có bao nhiêu lực lượng. Không tìm người khác thử một lần, thì làm sao mà biết được?” Người đàn ông trung niên sững sốt, tiếp theo nở một nụ cười gian trá trên mặt : “Gia chủ, ý của người là, Lâm gia chính là một con cò, để thử sức với Tiêu gia?”

“Không sai, nếu lão Lâm thật sự tin tưởng vào những lời hứa khi xưa của ta, nợ Lâm gia một nhân tình, thì sẽ tin tưởng ta, cho dù Lâm gia bị diệt, cũng là do sự ngu xuẩn của lão tạo thành” Lão già nói đến đây, khoe miệng lộ ra một nụ cười khinh thường.

“Chỉ cần người đàn ông đó càng dùng nhiều lực lượng, chúng ta càng biết nhiều. Giá điều quá giang long, một ngày nào đó, nếu hấn thật sự đến đây, thì mọi người ở đây sẽ bị hủy diệt, người có hiểu không?”

Người đàn ông trung niên đương nhiên không hiểu, nhưng lão già không giải thích. Quay đầu nhìn về hướng cửa sổ, nhẹ giọng nói : “Kỳ thật, có một số việc, ta cũng không biết rõ, vì sao No.1 lần này lại chọn nam tuần?”

Nói đến No.1, người đàn ông trung niên không dám hé mồm, mặc dù ở kinh thành, hấn cũng là một nhân vật có tiếng, nhưng người này, đã vượt qua khả năng nghị luận của hấn. Loại chuyện này, biết càng nhiều, chết càng nhanh. Hấn là người thông minh, đương nhiên cũng hiểu được quy tắc này.

“Phong, No.1 Nam tuần. Em tin chắc rằng đây không phải là chuyện đơn giản. Bất luận thế nào, anh và Lâm gia phải chấm dứt, quá trình này không thể vượt quá mười ngày, bằng không, khi lão Miêu tham gia, anh muốn giải quyết hậu quả, phỏng chừng không dễ dàng như vậy”

Bọn họ là Long Tổ, ở Long Tổ, ai ai cũng là cao thủ, bọn họ có khả năng tiếp xúc với cơ mật của quốc gia, tuyệt đối là đã đứng trên đỉnh mọi người.

Nhưng lão Miêu, lại là một bí mật không tồn tại.

Vũ không biết nói sao, cũng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, mà Tiêu Thu Phong biết được, bởi vì từ Vũ, lão Miêu là một danh hiệu, cái này đại diện cho bao nhiêu người, không ai biết được. Bọn họ chỉ biết, đây chỉ là một mật danh.

Vũ đọc phần tư liệu đó, khúc dưới đã bị người ta dùng mật mã bí mật xóa bỏ, cho nên, Vũ biết, sau lưng Long Tổ, còn có lão Miêu tồn tại.

Mặc dù từ trước đến giờ, lão Miêu chưa từng xuất hiện, không ai biết họ là ai, ngay cả Long Tổ cũng không thể tìm ra được. Nhưng có một người có liên quan đến, đó chính là No.1

Vũ và Tiêu Thu Phong cùng có cảm giác này, đây là một cao thủ chưa từng biết bại, khi bọn họ còn bên cạnh No.1, ít nhất cũng ngang ngửa cao thủ trong tam long.

Mà bây giờ, hần Nam tuần, trước giờ hần làm gì, đều có lý do, đều có mục đích, không hỏi ai, cũng không tỏ vẻ gì. Tiêu Thu Phong cũng muốn biết, lý do lần này là gì, nhưng đáng tiếc là, cho dù là Vũ, cũng không thể cho hần đáp án.

Buông điện thoại xuống, Liễu Yên Nguyệt đã truyền đến một tin tức : “Lãnh Phong đã nói cho em biết, vừa rồi có một lượng lớn tài chính tiến vào, vượt khỏi kế hoạch đối phó với Lâm gia của chúng ta, hần đã không thể không chế được, cần trợ giúp”

Lâm gia ở kinh thành có người chống đỡ, chuyện này Tiêu Thu Phong đã biết từ lâu, nhưng hần không ngờ, cái chỗ dựa này tưởng chừng như chỉ là trang sức lại thật sự ra tay giúp đỡ.

Lâm gia cũng không quá quan trọng như trong tưởng tượng, những người đó đều là những tuyệt đại kiêu hùng, bọn họ đồng ý hỗ trợ, đương nhiên chỉ có thể vì ưu đãi cũng như sự lợi dụng. Lâm lão, chu dù kiêu nhạo, đứng trước mặt họ cũng chỉ là một quân cờ.

Hành trình lên kinh còn chưa bắt đầu, ở đây, đã bắt đầu nổ súng.

Thương trường như chiến trường, mà cái vấn đề này để cho bác giải quyết, người không phải là thần kinh doanh sao?

“Tiểu Phong, xem ra con càng ngày càng gây ra nhiều phiền toái rồi. Lần này có thể đổ một lượng lớn tài chính vào Thượng Hải, chắc chắn không phải là một nhân vật tầm thường, con phải cẩn thận một chút!”

Tiêu Thu Phong đáp : “Con biết rồi bác, con sẽ cẩn thận. Những người này giấu đầu giấu đuôi, không dám gặp người, cũng chỉ biết sử dụng những thủ đoạn này, nếu đã hào phóng cho tiền như vậy, chúng ta cũng không thể cự tuyệt, đúng không?”

“Được rồi, chuyện này ta sẽ xử lý. Đúng rồi, Long Đằng đã chuẩn bị gần xong, trước khi vận hành, ta đã đưa mọi người đến Trung Đông, con cũng phải tìm thời gian đến đây một chuyến, ta nghe người ta báo, nơi đó dù an toàn, nhưng vẫn tồn tại gian nan, cái này phải dọn dẹp lại một lần nữa”

Mặc dù nói không rõ ràng, nhưng Tiêu Thu Phong đã hiểu được, cớ để làm cho Ma Quỷ cảm thấy bị uy hiếp, đương nhiên chỉ có Tiêm Thú và Vương Bài, chờ xử lý xong chuyện ở Đông Nam, hần muốn nhanh chóng đến xem thư, nếu bọn họ quả thật không biết an phận, vậy thì gạch tên ra khỏi Trung Đông cũng được.

Dù sao Ma Quỷ ở Trung Đông vẫn là trùm cuối, trùm cuối thì phải sợ ai? Ai không phục thì giết kẻ đó.

Trác Ngưng Tuyết từ thư phòng đi ra, thấy Lâm Thu Nhã đang chờ nàng bên ngoài cùng dùng cơm, trên mặt lập tức mang vẻ ưu sầu, bởi vì nàng thật không ngờ, lúc này thế lực mà cha nuôi muốn đối phó, lại là Lâm gia của chị Thu Nhã, giờ phút này, nàng không biết mở miệng thế nào.

“Tiểu Tuyết, sao vậy? Bị ông chủ chửi?” Tại trụ sở của Long Đằng, mọi người gọi vị thần kia là ông chủ.

Khuôn mặt trắng mịn của Trác Ngưng Tuyết lập tức ngượng ngùng đỏ lên, sau đó lắc đầu, nhẹ nhàng nói : “Chị Thu Nhã, thật xin lỗi, lần này cha nuôi muốn em đối phó với Lâm gia, em ... em không muốn ...”

“Đối phó Lâm gia ...” Âm thanh kinh hãi kêu lên, nhưng chưa dứt thì điện thoại vang lên, là điện thoại của Tiêu Thu Phong, nếu chuyện này đã đến tai của bác, thì Lâm Thu Nhã không thể không biết, tuy rằng đã đáp ứng nàng, đợi đến khi nào nàng đủ năng lực quay về đối phó Lâm gia, thì vẫn không đụng đến Lâm gia, nhưng tình thế trước mắt, đã không thể cải thiện được nữa.

Về mặt kinh ngạc, rồi lại mang theo sự bình thản, cũng không tốn nhiều thời gian, Lâm Thu Nhã nhỏ giọng tiếp điện thoại, lúc nàng cúp máy, trên mặt nàng đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Tò mò nhìn Trác Ngưng Tuyết, cười nói : “Tiểu Tuyết, nếu cha nuôi của em đã lên tiếng, thì em cứ cố gắng hết sức, yên tâm, chuyện này, chị đã biết rồi”

Trác Ngưng Tuyết sững sốt, Lâm gia bị công kích, nhưng người chị này lại không chút biểu hiện gì, giống như là mặc kệ mọi chuyện, đột nhiên nàng như nhớ ra cái gì đó, vội nói : “Chị Thu Nhã, không phải là người kia gọi đến chứ?”

Lâm Thu Nhã biết nàng muốn hỏi cái gì, cũng không giải thích, khẽ gật đầu, nói : “Là điện thoại của hần, hần giải thích chuyện này”

“Không thể nào, chị Thu Nhã, chị mù quá quá vậy, đây là Lâm gia của chị, chị không thể vì hần mà không để ý đến gia tộc chứ?”

Lâm Thu Nhã nhìn Trác Ngưng Tuyết, gương mặt thoáng buồn, cười nói : “Tiểu Tuyết, có một số việc, em không hiểu được đâu. Chị quả thật họ Lâm, nhưng Lâm gia bây giờ như miếng thịt đã thối rữa, nếu không cắt bỏ phần thịt đó đi, thì Lâm gia thật sự hết hy vọng. Mặc dù có chút đau, nhưng đây là biện pháp cứu mạng duy nhất, em hiểu không?”

Trác Ngưng Tuyết nhìn Lâm Thu Nhã bằng ánh mắt nghi hoặc, nói : “Nếu chị đã nói, em sẽ làm, chẳng qua, em nghe cha nuôi nói, Lâm gia của chị vì muốn đối phó Tiêu gia, đã mời rất nhiều cao thủ đến, còn có một lượng tài chính khổng lồ, thao tác sự thật rất cẩn thận, em quả thật rất có hứng thú, muốn so tài với họ một phen”

“Chỉ là em không rõ, cha nuôi vì sao lại trợ giúp cho Tiêu gia, chẳng lẽ cha cũng là người của Tiêu gia, nhưng mà hình như không phải, bởi vì em nghe nói cha nuôi đã hai mươi năm rồi chưa trở về Trung Quốc, sao có thể là người của Tiêu gia chứ?”

Càng nghĩ càng không hiểu, Trác Ngưng Tuyết muốn biết, nhưng càng tìm hiểu thì càng mơ hồ.

Mặc kệ là nàng thông minh tuyệt đỉnh cỡ nào, nhưng cái vấn đề như vậy, ai mà có thể nghĩ ra được??

294. Chương 294 : Dựng Ý Của Lão Già.

Lâm Thu Nhã cũng không tức giận, kế hoạch Long Đằng này do người đàn ông kia khởi động, hơn nữa còn cầu nàng hỗ trợ, mặc kệ là thừa nhận hay không, nàng vẫn sẽ tiếp tục giúp đỡ. Vị thần trong giới kinh doanh, bàn tay vàng, đến cuối cùng có quan hệ như thế nào với người đàn ông kia, điều này làm cho nàng rất là tò mò.

Ở đây ba tháng, đã làm cho nàng cảm nhận được, học tập ở đây, so với những năm tháng về trước, đều hữu dụng và thực tế hơn. Giờ phút này, nàng cũng không rõ, cái này chỉ là một khảo nghiệm với nàng.

Cửa mở, lão già bước vào, Trác Ngưng Tuyết cung kính gọi : “Cha nuôi!”

Tiêu Hào Vân gật đầu, trên mặt rất hiếm khi lộ ra một nụ cười, nói : “Tiểu Tuyết, con làm gì ở đây? Sao không làm việc đi?”

“Vâng, cha nuôi, con lập tức làm ngay!” Rồi quay sang nháy mắt với Lâm Thu Nhã một cái, chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã ...”

Tiêu Hào Vân đột nhiên mở miệng, nói : “Lâm Thu Nhã, hành động đối phó với Lâm gia lần này, cháu cũng tham gia chấp hành đi. Nhớ, đừng để ta thất vọng, cũng đừng làm nó thất vọng, rõ chưa?”

Nó, đương nhiên là nói Tiêu Thu Phong rồi, nếu không phải vì Tiêu Thu Phong, Lâm Thu Nhã đã không đến đây. Tiểu Tuyết mở miệng hỏi : “Cha ơi, nó là ai vậy? Người nào có thể so sánh với cha thế?”

Tiêu Hào Vân cốc đầu Trác Ngưng Tuyết một cái, cười nói : “Con bé này, bây giờ công việc càng lúc càng nhiều mà còn tò mò nữa, đi làm đi, có một số chuyện, sau này con sẽ biết”

Bởi vì, chỉ có người của Tiêu gia, mới biết được, ông và Tiêu Thu Phong có quan hệ gì.

“Ông chủ, người yên tâm, con sẽ cố gắng” Nàng đương nhiên không để cho người đàn ông kia thất vọng.

Tập đoàn Phong Chánh, Lãnh Phong đã không ngủ hai ngày, hai mắt đỏ ke, nhưng lại mang theo sự xúc động mãnh liệt, loại chiến tranh kinh tế siêu cấp này, đúng là cơ hội luyện tập tốt nhất của hần, cái này có thể giúp hần một bước lên trời, nhưng hần đã cố gắng cũng không ngăn được trận đại hồng thủy kia.

Hần đau khổ, nhưng cũng rất vui, hần thích cuộc sống như vậy, cái này giống cuộc sống của một kẻ điên.

Dù đã đánh sâu vào lương tài chính kia, nhưng sau lưng nó, còn vài ngọn núi hùng vĩ, lù lù bất động, hẳn đã dùng rất nhiều phương pháp khiêu khích, dụ dỗ, cạm bẫy, nhưng đối phương cũng là cao thủ, hai ngày nay, đã làm cho Phong Chánh bị tổn hao vượt quá mức cho phép, nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ tập đoàn sẽ bị đánh bại.

Nhưng hôm nay, tình hình đã có thay đổi, bức tường tài chính khổng lồ kia đã bắt đầu có hành động lớn, pháp phòng dao động, chọt cao chọt thấp, nhưng là đã bị kích thích ở đâu đó, một cái lỗ thủng đã xuất hiện, mở đường cho tập đoàn Phong Chánh đang bị vây khốn, bức tường kia từ từ tan rã. Trác Ngưng Tuyết đang vô cùng hưng phấn, hai tay gõ như bay trên bàn phím, mắt nhìn không chớp, vừa tao nhã vừa xinh đẹp động lòng người. Lâm Thu Nhã quay đầu lại nhìn, đã bị cảnh tượng này làm cho chấn động, không khỏi quay lại nhìn vài lần.

Khác với vẻ hồn nhiên ngây thơ ngày thường, Trác Ngưng Tuyết bây giờ mới bộc lộ ra tiềm năng của bản thân. Kỳ thật, nàng rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho Lâm Thu Nhã có một suy nghĩ, nghĩ rằng nếu nàng là đàn ông, chắc chắn sẽ không thể kim lòng trước người này.

“Từ lúc cha nuôi tuyên bố em xuất sư, em vẫn luôn tìm kiếm các cao thủ tài chính trên đời, nhưng nói thật ra, những người này còn chưa đủ trình độ để làm đối thủ của em. Bất quá em cũng hài lòng, vì có thể được tập luyện, cũng là một chuyện rất sáng khoái”

Đấu kinh tế, cũng giống như chiến tranh mặt đất, không chế được tất cả, cảm giác này, chỉ có người đứng trên đỉnh mới có thể cảm nhận được, mà Trác Ngưng Tuyết lại được thừa kế tất cả từ Tiêu Hào Vân, có thể gọi nàng là nữ thần thương nghiệp.

“Chẳng qua, có một chuyện em không thích, cha nuôi mỗi lần giúp Tiêu gia, đều không lấy tiền, tất cả tiền đều chuyển cho Tiêu gia, nếu em có cơ hội trở lại châu Á, nhất định phải lấy lại phần đó từ họ”

Làm đại sự dĩ nhiên là đại nhân rồi, nhưng cách nói chuyện của Trác Ngưng Tuyết vẫn chỉ là một đứa trẻ.

“Nếu có cơ hội, chị sẽ đưa em đến Tiêu gia, nói cho em nghe, mẹ nuôi của chị là một cao thủ nấu ăn, hương vị tuyệt đối không làm em thất vọng” Mặc dù chỉ ở Tiêu gia trong mười ngày ngắn ngủi, nhưng sự hạnh phúc nơi đó, vẫn tồn tại trong lòng nàng, không hề biến mất.

“Được nha, chị Thu Nha, chị càng nói, em càng có hứng thú, có thể đi gặp người đàn ông kia, có thể nhìn thấy được người đàn ông có Thiên Nhan Duyệt, tin chắc rằng cả thế giới đều hâm mộ”

Vừa nhắc đến Thiên Nhan Duyệt, trong lòng Lâm Thu Nhã lại cảm thấy buồn bực, thở dài nói : “Tiểu Tuyết, vài ngày nữa, chị sẽ đến Trung Đông, nghe ông chủ nói, Long Đằng chuẩn bị khởi động, phỏng chừng không còn cơ hội rồi”

Ngón tay thon dài của Trác Ngưng Tuyết, dừng lại trên bàn phím, do dự nói : “Cha nuôi làm việc, cho dù là em cũng không dám hỏi. Trung Đông ngày nào cũng có chiến tranh, lúc nào cũng bạo loạn. Không biết gì sao cho nuôi lại đem tổng bộ đặt ở Trung Đông. Người nên biết, một khi Long Đằng khởi động, đối mặt với kinh tế của thế giới, không thể đùa được”

Lâm Thu Nhã gật đầu nói : “Lúc chị nhìn thấy kế hoạch Long Đằng, chị còn tưởng mình đang nằm mơ, thật không ngờ, kế hoạch này có thể hoàn thành”

Trác Ngưng Tuyết kinh ngạc hỏi : “Chị Thu Nhã, chị đã xem qua bản kế hoạch của Long Đằng”

Không ai có thể rõ bằng nàng về chuyện này, bản kế hoạch đó, không phải do một mình cha nuôi của nàng viết ra, mà đã tập hợp ba mươi sáu cao thủ tài chính kinh tế lại, mỗi người một hạng mục nghiên cứu, tốn hết hai mươi năm thời gian, mới có thể hoàn thành.

Việc mà cha nuôi của nàng làm, là đem ba mươi sáu bản kế hoạch riêng lẻ này, tập hợp lại, hình thành Long Đằng. Có thể nói, thiên thời, đại lợi, nhân hòa, ba yếu tố này, không thể thiếu một. Cho nên, bản kế hoạch đó phải tuyệt đối giữ bí mật, luôn do cha nuôi tự quản lý, cho dù nàng may mắn được nhìn qua, cũng chưa chắc đã hiểu được gì.

“Chị chỉ xem qua, nhưng không có nội dung, chỉ toàn là chữ. Nghe hẳn nói, bản kế hoạch đó, là do ông chủ cho hẳn. Bởi vì hẳn không có hứng thú, cho nên nhờ chị xem giúp”

Trác Ngưng Tuyết nghi ngờ chính lỗi tại mình, nhìn Lâm Thu Nhã : “Chị Thu Nhã, bây giờ em rất nghi ngờ, người đàn ông của Tiêu gia kia, có phải là con trai của cha nuôi không. Bởi vì từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện, mà bây giờ mới tìm được”

Lâm Thu Nhã cười nói : “Điểm này, em không cần nghi ngờ, nghe cha chị nói, Tiêu gia chỉ có một người con, hơn nữa còn có thể chứng minh được xuất thân”

Trác Ngưng Tuyết thất vọng tràn trề, vô lực nói : “Cái vấn đề này thật khó hiểu, chắc chắn em sẽ bị mất ngủ, không được, em phải đi hỏi cha nuôi mới được”

Khi Trác Ngưng Tuyết đem vấn đề này đi hỏi, kỳ lạ ở chỗ là, lão già không hề tức giận, ngược lại còn có chút dở khóc dở cười, nói : “Tiểu Tuyết, cái này không giống tính cách của con, con không phải là người hiếu kỳ mà”

“Cha nuôi, từ khi người đàn ông kia xuất hiện, người cũng thay đổi, con cảm thấy bây giờ, người làm chuyện gì, tất cả đều vì hẳn. Long Đằng khởi động, con cũng rất mơ hồ, thật tình không có cách nào bình tĩnh được, cho nên, người nói cho con biết đi!”

Tuy rằng đứa nhỏ này rất thẳng thắn, nhưng cuối cùng, lão già vẫn không đáp ứng tâm nguyện của nàng.

“Ta cho con một tuần, con đi gặp hẳn, sau đó ta sẽ quyết định có nên nói cho con biết đáp án không. Tiểu Tuyết, con phải dùng tâm để nhìn”

Câu nói kia, cũng giúp cho Tiểu Tuyết nhà chúng ta được nghỉ phép. Trận chiến giữa Phong Chánh và Lâm gia, để cho Lâm Thu Nhã phụ trách, đương nhiên ngoại trừ Lâm Thu Nhã ra, cũng có rất nhiều nhân tài phối hợp, thủ hạ của bàn tay vàng, ai ai cũng có thể được gọi là thiên tài ở phương diện này.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của Lâm Thu Nhã, cũng là lần khảo nghiệm trực tiếp, cái này không những liên quan đến sự lựa chọn của lão già, mà còn quyết định vận mệnh của Lâm Thu Nhã.

Trác Ngưng Tuyết không hiểu lắm, nhưng nếu cha nuôi đã nói vậy, tất cả đáp án, chỉ cần gặp người đàn ông kia, thì sẽ biết được, nàng đương nhiên phải quay về Trung Quốc, về Thượng Hải.

Ngoại trừ lão già ra, kỳ thật, người mà Trác Ngưng Tuyết nghe nhiều nhất, chính là người đàn ông đó, Tiêu gia Tiêu Thu Phong. Cho nên, gặp người đàn ông đó, cũng vì muốn thỏa mãn sự tò mò trong lòng nàng.

Một cô gái xinh đẹp, cách ăn mặc thanh xuân động lòng người, giống như một viên ngọc, duyên dáng yêu kiều, vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Nhưng mà, trên người cô gái ấy, có một sự tinh khiết tự nhiên, làm cho người khác vừa nhìn, nha đầu ngốc này, không thể làm tổn thương được, nếu không sẽ rất có lỗi với bản thân.

Tài năng thiên phú về kinh doanh, cùng với sự si ngốc về kinh nghiệm cuộc sống, Trác Ngưng Tuyết có thể tính là một thiên tài ngốc nghếch.

Nếu không phải người lái xe là nữ, thì giờ phút này, không chỉ là giật tiền, mà còn muốn cướp sắc.

295. Chương 295 : Nhìn Thuận Mắt Một Chút.

“Chúng ta có cần hiện thân không?” Trong bóng đen, một giọng nói của đàn ông vang lên nhẹ nhàng.

“Không cần, ông chủ đã dặn, chỉ cần không gây nguy hiểm đến tính mạng của Tuyết nhi tiểu thư, thì hành trình này, tiểu thư sẽ tự mình xử lý”

Trong tầm mắt của họ, Trác Ngưng Tuyết bị lái xe đạp xuống khỏi taxi, lẻ loi một mình, hai tay trống không, chậm rãi đi về hướng phố xá sầm uất. Cô gái lái xe khi này nhìn hiền hòa, thật không ngờ là một nữ lưu manh, tay cầm dao đã làm cho nàng hoảng sợ.

Giờ phút này, không có một đồng dính túi, ngay cả hành lý cũng bị lấy đi, Trong lòng Trác Ngưng Tuyết chỉ biết đem người đàn ông kia ra chửi mắng, tiếc là, nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng chửi ai, nhưng nói mấy từ đại loại như xấu xa, đê tiện, bỉ ổi này nọ ... cũng làm cho nàng thoải mái.

Bất quá đến lúc gặp mặt, không biết nàng có thể tra tấn như vậy hay không?

Rừng nào thì cộp đó, đáng tiếc là nàng chưa gặp mặt ai bao giờ, đã lâu rồi chưa từng về đây, giờ phút này, nhìn Trác Ngưng Tuyết như một đứa bé lạc đường, đứng ven đường ngó qua ngó lại, giống như bị lạc mất phương hướng, trong lòng nàng thật sự hối hận, gặp phải tình cảnh chẳng được hay ho.

Mặc dù xe trên đường chạy qua chạy lại rất nhiều, nhưng Trác Ngưng Tuyết không dám đón xe, chỉ hy vọng có thể đi đến khu phố kia, để tìm sự giúp đỡ.

Tiêu Thu Phong lái xe, sáng khoái hưởng thụ gió đêm, hẳn thật không ngờ, lão thái gia của Tư Mã gia lại chọn thời điểm này để gặp hắn, hơn nữa lại còn gặp ở Hoàng Kim Thủy thành, quả nhiên là cao nhân, cao nhân luôn làm chuyện quái lạ, có vẻ không giống người thường.

Giờ phút này, đương nhiên trên xe còn có cái đài phát thanh Tư Mã Lạc rồi, từ Hoàng Kim Thủy thành đi ra, cái miệng của hắn chưa lần nào đóng lại, chẳng qua Tiêu Thu Phong không để ý.

“Lão đại, không cần kỳ quái, Hoàng Kim Thủy thành, đối với đàn ông luôn có sức mê hoặc, mà không nên xem thường ông tao đã lớn tuổi, lúc trẻ bằng tuổi tui mình, ông vô cùng phong lưu, nghe ông già tao nói, chỉ nuôi dưỡng tình nhân thôi, cũng đã hai mươi mấy người”

Tiêu Thu Phong khinh bỉ liếc nhìn hắn, loại chuyện này, hắn còn lấy ra khoe được.

“Chẳng qua không thể so sánh với mày, mày hiện tại được xưng là đại tình thánh ở Đông Nam, ngay cả Thiên Nhan Duyệt cũng thu vào tay được, thật sự là hâm mộ nha, có đôi khi, tao cũng thấy ghen tỵ với mày”

Thằng điên này mặc dù nói hơi nhiều, nhưng cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt, hắn đưa Tư Mã gia đến làm liên minh, chiến đấu chống Lâm gia, mặc dù còn chưa phân thắng bại, nhưng hai bên chiến đấu tại Đông Nam, đã xuất hiện rõ trận địa.

Hơn nữa, lão thái gia còn mang đến tin tức, quả thật rất hữu dụng, Tiêu Thu Phong đoán rằng, Lâm lão bây giờ cũng chỉ là một con cờ.

“Này, lão đại, chúng ta bây giờ cũng có thể coi là đồng minh, ngồi chung một chiếc thuyền. Mày không thể nhiệt tình với tao một chút sao? Dạy tao vài chiêu tán gái đi, chỉ cần thành công, Tư Mã gia sẽ có ưu đãi thật to”

Cũng giống như Triệu Quang Bình, ông già của Tư Mã Lạc cũng nói một câu lúc chia tay : “Học tập Tiêu thiếu gia một chút, dặt về cho tao mấy đứa tôn tử, dù không phải là rồng phượng gì, nhưng tao không hy vọng nó là chuột”

Lão thái gia quả thật dự đoán như thần, tên Tư Mã Lạc này nhìn giống chuột ghê, chuyên đi đào khoét.

Đàn bà của hắn ít? Theo tư liệu của Phượng Hề, bên cạnh hắn cũng ít nhất mười mấy người, chẳng qua nhan sắc không thể so sánh với Liễu Yên Nguyệt hay Thiên Nhan Duyệt, không có cửa được như vậy.

“Dừng xe, dừng xe ...”Tiêu Thu Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, thật sự nhâm nhí hết sức, thằng khốn này, muốn đập một cái lộn xe ghê, trước giờ không phát hiện ra, tên vô lại này, nếu không mở miệng lăm lăm nhâm nhâm, thì lại hét âm lên.

“Không biết nơi nào mà dừng xe, Tư Mã thiếu gia”Tiêu Thu Phong phải dừng lại, không hồn giận nói.

“Lão đại, mày là ai chứ, động nào còn có chỗ nào mà mày không thể dừng xe, cho dù cảnh sát giao thông có thấy, cũng tự động bỏ qua thôi”Tư Mã Lạc mở cửa xe, nói : “Tao vừa nhìn thấy một em rất xinh tươi, nói không chừng vận may của tao đến, mày không được làm phiền”

Xuyên qua kiếng chiếu hậu, quả thật có một bóng người bước đến, đây là một người con gái. Trong lòng Tiêu Thu Phong, có chút hoài nghi, không biết người con gái này có bị gì ở thần kinh không, nửa đêm khuya

vậy rồi mà còn lang thang ngoài đường, hơn nữa còn đi ở đường cao tốc ngoại ô này, quả nhiên không được bình thường.

Không xuống xe, cũng phù hợp với tâm ý của hắn, loại chuyện này, hắn không có hứng thú.

“Cận thận chút, coi chừng gặp nữ quỷ”

“Nữ quỷ xinh đẹp như vậy, tao chết cũng can tâm” Đường đường là Tư Mã đại thiếu gia, lời này nói ra, thật sự rất mất mặt, người khác không biết, còn tưởng thằng này mới ra trại, lâu rồi không thấy đàn bà hay sao ấy.

Âm thầm, không chút táo bạo, hơn nữa, ngày càng gần, nhưng sự cảnh báo trong lòng Tiêu Thu Phong vừa động, đầu nhảy số liên tục, thật không ngờ, tất cả mục tiêu, đều hiện lên trên thân ảnh kia.

Đây không phải là một cô gái đơn giản.

Nhưng Tư Mã Lạc đã vọt đến.

“Mọi người chú ý, có một người đàn ông đang tiến đến gần tiểu thư, ý đồ tổn thương tiểu thư, lập tức giết không tha”

Tư Mã Lạc kinh ngạc thất thần, cứ như Colombus phát hiện ra châu Mỹ vậy, người con gái này xinh đẹp lộng lẫy như nàng công chúa Bạch Tuyết vậy, mùi hương thơm ngát, so với Bạch Hợp càng thấm lòng người, trong một đêm khuyên lạnh lẽo như vậy, càng có sự dụ hoặc hơn.

Mái tóc đen tuyền, theo gió phất động, khuôn mặt tuyệt mỹ, cứ như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, mày liễu tinh mâu, sâu như núi xa, cặp mắt như thiểm diệt, linh động vô cùng, cái miệng nhỏ nhắn ướm át, đáng người nhỏ xinh lung linh, mang theo sự run động do gió lạnh, làm cho người ta nhìn thấy đã muốn che chở yêu thương.

Hai tay ôm lấy người, vẽ mặt khấn trương, nàng nhìn người đàn ông đang đi đến, lạnh lùng quát : “Anh muốn làm gì?”

“Tiểu thư, đêm khuya thế này còn đi dạo, rất nguy hiểm, để tôi tiễn em một đoạn” Ánh mắt của Tư Mã Lạc đã bị mê hoặc, miệng thì nói, nhưng mắt đã cuồng nhiệt, đây là bản tính của đàn ông, nhìn Trác Ngưng Tuyết, một đại mỹ nhân diễm lệ, không ai có thể bình tĩnh.

Trác Ngưng Tuyết dừng chân, nói : “Không cần, tôi thích tự đi” Thật ra thì ... chân nàng đã muốn đóng thành băng rồi, nhưng vì bảo vệ chính mình, không thể để cho người khác phát hiện.

“Tiểu thư, tôi thật sự có ý tốt mà, nơi đây quả thật rất lạnh, để tôi cởi áo ra cho em khoác” Trời đất chứng giám, Tư Mã Lạc chỉ vì ái mộ mà sinh ra sự quan tâm, cũng là có ý tốt.

“Cút, cút ngay, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát” Người không có đồng nào dính túi, ngay cả điện thoại cũng bị cướp, có thể báo đã báo rồi, nhưng nhìn người đàn ông này bắt đầu cởi áo, làm cho nàng quả thật bị dọa.

Tư Mã Lạc lập tức giải thích : “Tiểu thư, tôi thật sự có ý tốt, em không cần hiểu lầm” Cũng chỉ vì đại mỹ nhân như vậy, hắn mới hy sinh chính mình, cho nàng sưởi ấm.

Khi hắn bước đến một bước thì nàng lại lui một bước, miệng không ngừng kêu : “Không được lại đây, không được ...”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, tên Tư Mã Lạc, sắc đảm bao thiên, mấy cây súng nhắm về hướng hắn, nói không chừng, một giây sau, hắn đã là người thiên cổ. Ngay mai báo chí sẽ đăng tin, không biết nên cười hay nên khóc, vì một người con gái mà bị ngộ sát.

Xe từ từ lui lại, chặn đầu súng, Tiêu Thu Phong đã mở cửa sổ xuống, nhìn người con gái kia, cũng khá là xinh đẹp, tinh khiết nhu hòa, làm cho hắn trong nháy mắt cũng kinh ngạc, mặc dù bên cạnh đã có không ít cực phẩm, nhưng người con gái giữa đêm khuya này, quả thật là cho người ta thương cảm.

“Tư Mã Lạc, đi thôi, người ta đã có người quan tâm, không cần mày tự mình đa tình” Tiêu Thu Phong mở miệng, Trác Ngưng Tuyết xoay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt kia, có vẻ rất quen thuộc, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu.

Không sai, tuyệt đối không sai, đây chính là người đàn ông của Tiêu gia, là mục đích của nàng đến Thượng Hải, nhưng thật không ngờ, bọn họ lại gặp nhau dưới tình huống này.

Tư Mã Lạc cảm thấy hối tiếc, loại cực phẩm như vậy rất khó gặp, thế mà lại không được cảm kích, ngay cả giao tiếp một chút cũng không có.

“Chờ một chút ...” Giọng nói của con gái, làm cho Tư Mã Lạc kinh ngạc.

“Không phải gọi anh, này, tôi gọi anh đó” Làm cho Tư Mã Lạc thất vọng, người con gái kia lại kêu Tiêu Thu Phong, nói : “Hành lý của tôi bị cướp rồi, bây giờ không có tiền, anh chở tôi đi một đoạn đi”

Khi Tư Mã Lạc và Tiêu Thu Phong còn đang kinh ngạc, thì người con gái này không cần mời, tự động mở cửa xe, ngồi vào chỗ lái.

Mẹ kiếp, cái này không công bằng, lão tử nói nhiều như vậy, không ai tin, thằng kia thò đầu ra, người con gái ngay cả hỏi cũng không cần, tự động mở cửa xe, chẳng lẽ mặt của hắn xấu đến như vậy sao?

“Này, tiểu thư, em hiện tại không sợ nguy hiểm sao, hắn rất nguy hiểm đó”

Tư Mã Lạc ức chế nói.

Trác Ngưng Tuyết làm sao mà không biết, không cần nhìn Tư Mã Lạc, nói : “Tôi biết, không cần anh nhắc nhở, chẳng qua, hắn tựa hồ như nhìn thuận mắt hơn anh một chút!”

296. Chương 296 : Không Phải Chạy Ra Từ Bệnh Viện Sao.

Tiêu Thu Phong cảm thấy áp lực bốn phía, không muốn gặp phiền toái, nhưng người con gái này quá trực tiếp, làm cho hắn không khỏi lưu ý, nàng muốn làm gì?

“Tiểu thư, nàng đi đâu, chúng tôi đưa nàng đi” Nếu đã lên xe, bất kể thế nào cũng phải lịch sự, hỏi nàng một tiếng.

Nhưng lời nói của nàng, làm cho cả hai chấn động.

“Đi đến nhà của anh, ở vài ngày!” Người con gái này vừa nói xong, không hề chớp mắt một cái, trên mặt cũng không có biểu tình gì, giống như đây là một chuyện rất bình thường, hơn nữa, ngữ khí tựa hồ như là bạn bè lâu năm vậy.

Tư Mã Lạc nhìn Tiêu Thu Phong bằng ánh mắt kỳ quái, nói lấy lòng : “Tiểu thư, không bằng đi đến nhà của tôi ở vài ngày đi, trong nhà của hắn còn có cạp mẹ, đừng gây hiểu lầm”

Tên Tư Mã Lạc này thật không biết sơ nguy hiểm, một người con gái xa lạ, mà cũng dám dẫn về nhà, chẳng qua, người con gái kia thoát nhìn có chút quen mắt, chẳng lẽ đã gặp ở đâu rồi. Có lẽ chỉ với những người con gái hấp dẫn như vậy, phần lớn đàn ông đều nghĩ như vậy, đã gặp trong mộng.

“Tiểu thư, cô xác định cô không nói nhầm chứ?” Tiêu Thu Phong hỏi.

Người con gái quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt nghi hoặc, giống như là hắn đang có vấn đề, sau đó gật đầu nói : “Đúng vậy, anh không nghe lầm, tôi đến nhà anh ở vài ngày, có vấn đề không?”

“Không vấn đề, tiểu thư, nhưng trước khi đến nhà tôi, tôi có thể hỏi một chút không? Cô chạy từ cái bệnh viện nào ra vậy?” Giữa đêm ở đường cao tốc, mà lại tùy tiện theo đàn ông về nhà, người con gái này không bình thường rồi.

“Lão đại, nàng ta không giống như bị thần kinh đâu!” Mỹ nữ xinh đẹp như vậy, nếu quả thật bị thần kinh, Tư Mã Lạc sẽ hối tiếc cả đời.

Trác Ngưng Tuyết cũng không hiểu lời Tiêu Thu Phong nói, giờ phút này khi Tư Mã Lạc nói ra, nàng mới hiểu được ý đó, lập tức xoay cả người lại, nói với Tiêu Thu Phong : “Tên xấu xa, anh mới bị bệnh thần kinh, anh là tên xấu xa, tôi bị hại thê thảm như vậy, cũng đều do anh cả”

Tư Mã Lạc trong lòng thầm kêu : “Không phải tôi nói, muốn mắng thì đừng có lôi tôi ra chứ!”

Tiêu Thu Phong cảm thấy, người con gái này hình như có quen hẵn, nhưng lục tung cả trí nhớ lên, hẵn có thể thế, người con gái này, hẵn nhất định chưa gặp bao giờ, một mỹ nữ như vậy, chỉ gặp một lần, cả đời không thể quên, chỉ cần là đàn ông, đều như nhau.

“Cô biết tôi?”

“Đúng vậy, tiểu thư, có phải là lão đại đã kua cô, rồi vứt bỏ cô, nên cô trở về báo thù không?”

Tư Mã Lạc nhìn có vẻ ngu ngốc, Trác Ngưng Tuyết bây giờ vừa đói vừa mệt, thật sự không muốn đấu võ mồm với hai người này, nói : “Tôi không biết anh, nhưng tôi đã nghe qua, anh là Tiêu Thu Phong, đúng không? Tôi quen với Thiên Nhan Duyệt, các anh biết Thiên Nhan Duyệt không?”

“Cô ...” Tư Mã Lạc lại muốn hỏi.

“Bây giờ tôi vừa đói vừa mệt, không rảnh trả lời câu hỏi của anh, hơn nữa tôi cũng không muốn trả lời, Tiêu Thu Phong, chúng ta về thôi, anh có chuyện gì, cứ đợi tôi ăn no rồi hỏi”

Tư Mã Lạc bĩu môi, ông trời thật không có mắt, rõ ràng là hẵn nhìn thấy trước, bây giờ con nhỏ này lại lôi kéo thẳng kia về nhà, mỹ nữ và đàn ông ở chung, cái này ... khó nói quá.

Tiêu Thu Phong đưa ngón giữa lên, hồn nhiên không nói gì, nếu không phải vừa rồi Tiêu Thu Phong chặn xe, bây giờ trên người hẵn đã đầy lỗ.

Tiêu Thu Phong không hỏi nhiều nữa, nhưng nếu cô bé này biết Thiên Nhan Duyệt, hơn nữa Thiên Nhan Duyệt lại là người của mình, phỏng chừng có chút lai lịch, có lẽ nàng nói thật, hành lý thật sự bị người ta cướp. Chẳng qua, chuyện này mà cũng có thể phát sinh, chắc chắn là do cô bé này không quá thông minh.

“Không cần tiền tao, hai người trở về cứ báo một tiếng, lão đại, nhớ đó, mày thiếu tao một em xinh tươi, lần sau có thời điểm thích hợp, phải để lại cho tao, cái này coi như tặng cho mày”

“Vô sỉ ...” Có lẽ do gặp nhiều chuyện không may, nên Trác Ngưng Tuyết bực mình mở miệng chửi liên tục. Cứ như là những câu chửi này đã ngấm vào trong máu của nàng, chẳng qua, nghĩ lại cũng thấy may mắn, giữa đêm khuya thế này mà có thể gặp hẵn, quả thật này nàng phải xem cho rõ, người đàn ông này có thật sự là Tiêu Thu Phong hay không? Ngày thường nghe rất nhiều chuyện về hẵn, nhưng chưa bao giờ gặp mặt, tạm thời tin tưởng chị Thu Nhã vậy, biến người này thành quân tử.

Khi về đến nhà, đã hơn mười hai giờ, thật sự phải đi ngủ, Tiêu Thu Phong dừng xe, Trác Ngưng Tuyết tự đi xuống, sau đó kêu lên : “Tiêu Thu Phong quả thật có tiền, khó trách ở chỗ xa hoa như vậy”

Mỗi lần Tiêu gia có việc, cha nuôi đều đưa ưu đãi cho hẵn, nói không chừng nơi này có một nửa ”là công lao của nàng.

“Tiểu thư, cô còn chưa nói cho tôi biết, cô tên gì?” Tiêu Thu Phong không để ý đến lời nói của nàng, cô bé này thần bí quá, nếu đã đưa đến Tiêu gia, thì hẵn phải thẩm vấn một chút, còn phải cho Thiên Nhan Duyệt ra nhận biết, không thì mang trở lại bệnh viện, mặc dù Tiêu Thu Phong biết cái chuyện kia khó có thể xảy ra.

Người con gái này cũng không để ý đến lời nói của hẵn, hỏi : “Thiên Nhan Duyệt có ở đây không? Hoặc là Liễu Yên Nguyệt cũng được, ở chung với anh, chắc chắn sẽ không an toàn, ai biết anh có phải là một tên dê xồm hay không?”

Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa đã đáp cho nàng một cái, nếu hẵn là tên dê xồm, thì đã để nàng ra tiền đâm hậu sát, còn mang nàng về nhà làm gì?

Đèn sáng lên, cửa xuất hiện một thân ảnh, một cái áo khoác dài phủ từ trên xuống dưới, là Điền Phù, đó là thói quen của bà, chỉ cần con trai ra ngoài, cho dù không nói, bà cũng sẽ lặng lẽ chờ cửa, nếu không có âm thanh của người, phỏng chừng bà đang chờ Tiêu Thu Phong trở về, nhưng âm thanh này làm cho bà thấy kỳ quái.

“Thu Phong, đêm khuya thế này, sao con không nghỉ ngơi đi, đang nói chuyện với ai vậy?”

“Mẹ, sao mẹ chưa ngủ, đã trễ rồi, mau đi ngủ đi, không có việc gì, hồi nãy trên đường con lượm được một cô bé, đang chuẩn bị nhờ Ngọc Thẩm an bài cho nàng”

Điền Phù nghe nói như thế, lập tức hết buồn ngủ, trên đường lượm được một cô bé??? Đứa con này thật to gan, còn dám dẫn về nhà, không sợ bị Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề nhìn thấy sao?

Trác Ngưng Tuyết đứng sau lưng Tiêu Thu Phong, từ chỗ âm u đi ra, Điền Phù vừa nhìn thấy, lập tức kinh ngạc, người con gái này quả thật rất đẹp, khó trách con trai lại mang nàng về, quả thật không kém hơn các bà vợ của nó trong nhà.

Nhưng cho dù là vậy, cũng không thể tùy tiện mang về nhà, càng huống chi bây giờ không có gì rõ ràng.

“Tiểu Phong, vị tiểu thư này là ai? Sao chưa từng nghe con nhắc đến? “

“Không biết ...”

“Cô ...”

“Nếu con đoán không sai, đây chính là bá mẫu Tiêu gia, kỳ thật, con cũng được người khác nhờ vả, đến thăm hỏi người, chị Thu Nhã nói chị ấy là con gái của người, không biết có phải không?”

“Lâm Thu Nhã?” Điền Phù sửng sốt, người con gái này quen biết Thu Nhã, chắc chắn không phải người xấu!

Giờ phút này, Tiêu Thu Phong vì sao biết vừa gặp người con gái này rất quen mắt, giống như là đã gặp ở đâu đó. Không phải đây là đặc điểm chung của đàn ông khi thấy gái đẹp, mà hẳn xác thật là đã thấy qua, chẳng qua, là thấy trên ảnh chụp.

“Cô là Trác Ngưng Tuyết?” Tiêu Thu Phong nhẹ giọng hỏi : “Cô là Tulip trong Đông Nam tam hoa, Trác Ngưng Tuyết, phải không?”

Vừa nhắc đến Lâm Thu Nhã, không khỏi khiến cho Tiêu Thu Phong nhớ đến bác, thật ra người quen của bác cũng không nhiều, mà Phượng Hề đã từng nói, tulip có quan hệ với bác. Mặc dù bức ảnh đó chụp từ thời đại học, nhưng sức quyến rũ đó, vẫn còn ẩn nhập trong tim hắn, thật không ngờ cho đến bây giờ vẫn không quên.

“Không ngờ nha, nhìn anh cũng thông minh đó, tôi còn nghĩ là phải gặp Thiên Nhan Duyệt rồi mới nói cho anh biết, không ngờ anh đã đoán được. Anh hẳn là có điều tra tư liệu của tôi phải không? Có phải có mưu đồ gì với tôi không?”

Người con gái này, nói chuyện thẳng thắn quá, làm cho Tiêu Thu Phong có chút xấu hổ.

“A, thì ra là bạn, Trác tiểu thư, mời vào, ngại quá, là tôi hiểu lầm”

Ba người cùng tiến vào, trên lầu đã vang lên nhiều tiếng bước chân, Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề cùng nhau đi xuống, hiện tại bây giờ cả hai đã chấp nhận chuyện ngủ chung giường, dù sao cũng vì hoàn thành trách nhiệm của một người vợ, các nàng đành phải cam chịu.

Hai người vừa xuất hiện, ánh mắt đã chăm chú nhìn Trác Ngưng Tuyết, một sự ngạc nhiên thật lớn, xuất hiện trên mặt nàng, bởi vì mỗi lần Tiêu Thu Phong mang gái về, chắc chắn không phải là người bình thường, tư sắc tựa hồ không kém các nàng là bao.

297. Chương 297 : Thực Hiện Lời Hứa Khi Xưa.

Phượng Hề thì không giống như vậy, mắt nhìn chăm chú người con gái xinh đẹp kia, đột nhiên bước lại gần hỏi : “Tiểu thư, tựa hồ như chúng ta đã gặp nhau?”

Trác Ngưng Tuyết cũng không nhận ra Phượng Hề, lắc đầu nói : “Xin lỗi, chúng ta chưa từng gặp nhau”

Tiếp theo nhìn Liễu Yên Nguyệt, cười ngọt ngào, đưa tay lên chỉ : “Nếu em đoán không sai, đây chính là Bách Hợp Liễu Yên Nguyệt, em đã nghe chị Thu Nhã nhắc đến. Xin chào, em là Trác Ngưng Tuyết, vài năm trước có người gọi em là Tulip”

“Quả nhiên là cô, Trác tiểu thư, đêm khuya thế này cô đến Tiêu gia làm gì?” Phượng Hề bây giờ cũng nhớ đến phần tư liệu kia, nhìn Tiêu Thu Phong gật đầu với nàng, tin tưởng lời nói của người con gái này, chính là Tulip.

Đông Nam tam hoa, Bách Hợp đã thành vợ Tiêu gia, Hoa Hồng thì có quan hệ mờ ám với Tiêu Thu Phong, mà bây giờ Tulip cũng tự mình đến cửa. Phượng Hề thật không ngờ, nhân vật trong truyền thuyết, tất cả lại tập trung tại đây.

Trên lầu lại truyền đến tiếng chân, mang dép lê, mắt còn chưa tỉnh ngủ, Thiên Nhan Duyệt lười biếng lê xuống, ngay cả nhìn cũng không có, mở miệng nói : “Các chị, xảy ra chuyện gì vậy? Đã trễ thế này mà không ngủ, làm cho em bị đánh thức luôn”

Điền Phù lập tức kêu lên : “Tiểu Duyệt, con đến đúng lúc lắm, có bạn đến thăm nè”

“Bạn của con?” Thiên Nhan Duyệt là một siêu sao, người quen đương nhiên rất nhiều, nhưng nàng quen lại thì rất ít, thậm chí ngay cả bạn cũng không nhiều.

Nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt, tâm tình Trác Ngưng Tuyết rốt cục đã thả lỏng, nhìn thấy người quen, thì vấn đề an toàn đã không cần lo. Thiên Nhan Duyệt, thật sự ở Tiêu gia, hơn nữa còn ở chung với vị hôn phu này.

“Nhan Duyệt, không nhớ chị sao...”

Thiên Nhan Duyệt mở to mắt, đột nhiên kêu lên : “Chị Tuyết Nhi, sao lại là chị? Không phải chị ở nước M sao? Sao lại chạy về đây, hơn nữa làm sao chị tìm được đến đây?”

Lộ ra một nụ cười khổ, Trác Ngưng Tuyết nói : “Nhan Duyệt, từ từ rồi nói. Đây là nhà của em phải không? Kiếm cái gì cho chị ăn đi, rồi cho chị mượn một bộ quần áo, ai, số chị thật là khổ”

“Mẹ, đây là chị Tuyết Nhi, hồi trước lúc diễn ở nước M, chị đã chiếu cố cho con. Trong nhà còn gì ăn không?” Thiên Nhan Duyệt vừa mở miệng, Điền Phù cũng yên lòng, thật không ngờ, con trai vô ý mang gái về nhà, lại là bạn của vợ.

“Có, có, mẹ lập tức đi chuẩn bị. Để cho Trác tiểu thư ăn đỡ đói” “Mẹ, vậy làm phiền mẹ, chị Tuyết Nhi, vào phòng của em đi, rửa mặt chải đầu lại một chút, rồi xuống ăn. Chị Yên Nguyệt, chị Phượng Hề, các chị cứ ngủ trước đi, để em chiêu đãi chị Tuyết Nhi cho”

Trác Ngưng Tuyết gật đầu, nói : “Dạ, cảm ơn bá mẫu, đợi con thay đồ xong sẽ xuống ăn, con đói quá rồi ...”

Phượng Hề cũng khoát tay nói : “Chúng ta cũng có hứng thú nghe chuyện của các em. Dù sao cũng không ngủ được rồi, mọi người tâm sự một chút đi!”

Tiêu Thu Phong thay áo ngủ xong, Trác Ngưng Tuyết đã ôm một bát cơm lớn, nhồi nhét vào miệng, mà bên cạnh, Thiên Nhan Duyệt đang chăm sóc cho nàng, còn hai cô chị kia thì đang ngồi nghe nàng nói về chuyện xưa”

Uống hết ly nước, Trác Ngưng Tuyết cuối cùng đã thỏa mãn, nói với Điền Phù : “Bá mẫu, cơm của người nấu quả thật rất ngon, khó trách chị Thu Nhã lúc nào cũng nói, tay nghề của người là số một. Chị ấy quả thật không lừa con”

“Tiểu Tuyết có thể nói rồi, tốt lắm, con cũng ăn no rồi, thanh niên các con cứ tiếp tục tán gẫu, mẹ không làm phiền nữa, về phòng ngủ trước, có gì sáng mai gặp lại!” Điền Phù cảm thấy rằng, bây giờ đã hết việc của bà, mở miệng nói đi ngủ, không bằng cứ nói là không cản trở nữa, để cho mọi người có không gian trò chuyện.

“Chị Tuyết Nhi, nói đi, vì sao chị đột nhiên quay về Thượng Hải vậy? Hơn nữa sao chật vật quá vậy?” Đây là điều mọi người muốn biết, nên Thiên Nhan Duyệt hỏi.

Trác Ngưng Tuyết đưa tay chỉ về hướng Tiêu Thu Phong, nói : “Đương nhiên đều là vì hắn, hành lý và điện thoại của chị, đều bị cướp cả rồi, chẳng qua trong lúc xui gặp may, gặp phải hắn, may là đã xem ảnh của hắn trước, không là tối nay chị thảm rồi”

Tiêu Thu Phong không lên tiếng, dù sao tối nay không gặp hắn, thì nàng vẫn có cao thủ bảo hộ, xem ra cũng có người chăm sóc cho nàng. Bất quá hắn cảm thấy kỳ quái, tại sao một đứa con gái ngọc ngà như vậy, bác lại cho đến Thượng Hải?

“Trác tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một câu, cô nói cô đến Thượng Hải vì ông xã của tôi, không biết có chuyện gì?” Liễu Yên Nguyệt mở miệng.

Trác Ngưng Tuyết nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, trịnh trọng hỏi : “Tiêu thiếu gia, anh nhất định có quen biết với cha nuôi của tôi, tôi muốn biết anh và cha nuôi của tôi có quan hệ gì?”

Thiên Nhan Duyệt hỏi : “Chị Tuyết Nhi, cha nuôi của chị là ai, có quan hệ gì với Tiêu đại ca?”

Tiêu Thu Phong giơ bàn tay lên, giặt giặt ngón tay, hỏi : “Cha nuôi của cô là nó ?”

“Không sai, cha nuôi của tôi ...”

Trác Ngưng Tuyết còn chưa nói xong, điện thoại trong túi Tiêu Thu Phong đã vang lên, quả nhiên là vừa kịp lúc, điện thoại của bác gọi đến.

“Tiểu Phong, quả nhiên là nhân duyên ngàn dặm, các con có thể gặp nhau, đây là thiên ý rồi, tốt lắm đưa điện thoại cho tiểu Tuyết, ta có vài lời muốn nói với nó” Tiêu Thu Phong không có cơ hội mơ miệng, bên trong điện thoại vang ra âm thanh rất vui mừng.

Nghe thuộc hạ báo cáo, lão già cũng kinh hãi, trên đời này cũng có chuyện trùng hợp vậy sao???? Nha đầu kia vừa xuống máy bay đã bị cướp, vốn định nhờ cơ hội này mà dạy dỗ nàng một chút kinh nghiệm sống, thật không ngờ nàng đã gặp mặt Tiêu Thu Phong, xem ra, đây là ý trời rồi.

“Trác tiểu thư, điện thoại của cô...”

Trác Ngưng Tuyết nghi hoặc tiếp điện thoại, cũng kinh hỉ kêu lên : “Cha nuôi, là người, làm sao biết con ở đây? Người xem, con đã gặp hần, người nói cho con biết được không?”

Có một số việc, quả thật cần nói ra.

“Tiểu Tuyết, con nói con đã nhìn thấy được Thu Phong, có cảm giác gì, điều này rất quan trọng, con hiểu không?”

Trác Ngưng Tuyết ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn Tiêu Thu Phong, ánh mắt trở nên kỳ quái, làm cho chúng nữ rất khó hiểu, nha đầu này quả thật rất thất lễ.

“Bộ dáng cũng không tệ, có da có xương, ừ, tính cách cũng được, mặc dù không kém cõi giống như con tưởng tượng, nhưng không được tốt đẹp như chị Thu Nhã nói. Cái này, 60 điểm là miễn cưỡng lắm rồi”

Không biết lão già hỏi cái gì, mà Trác Ngưng Tuyết cứ vừa nhìn Tiêu Thu Phong vừa báo cáo với người nghe điện thoại, mà lúc nàng hình dung cùng với cho điểm, làm cho ba nàng đỏ khốc đỏ cười.

Nụ cười của người đàn ông này làm nàng thấy chán ghét, mà lúc gặp mặt, lại làm cho nàng không thoải mái, dù sao cũng không có gì đặc biệt. Nhưng ba nàng biết, người đàn ông này có mị lực làm say mê lòng người. Xem ra Trác Ngưng Tuyết đánh giá không sai, quả thật phải thừa nhận điểm này.

“Được rồi, chỉ cần đạt tiêu chuẩn là được, Tiểu Tuyết, bây giờ cha nuôi nói cho con biết, đã đến lúc con thực hiện lời hứa của mình, ta đã nói sẽ tìm một người chồng cho con, mà người đàn ông trước mặt con, chính là người đó, rõ chưa?”

Gả cho ai không qua trọng, trong lòng Trác Ngưng Tuyết, cả đời này, nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến cho “Tiêu gia”, để báo đáp lại ân tình của cha nuôi đối với nàng, nhưng mà ...

“Cha nuôi à, không được đâu. Người đàn ông này có rất nhiều vợ rồi, con sao có thể ở cùng với hần được nữa. Mà cũng không phải người thứ ba, nói không chừng là người thứ năm, thứ sáu gì rồi...”

Trong điện thoại lại truyền đến âm thanh, làm cho Trác Ngưng Tuyết ngây người ra, sau đó vẻ buồn thảm xuất hiện trên mặt, bất đắc dĩ nói : “Cha nuôi, con biết rồi, lời của người con nhất định sẽ nghe. Dạ, con sẽ làm theo lời của người”

Giờ phút này, Trác Ngưng Tuyết rốt cục đã biết người đàn ông này có quan hệ thế nào với cha nuôi, cũng biết gì sao cha nuôi không nói cho nàng biết trước, mà phải đợi đến khi gặp mặt hần.

Nhớ lại những lời của cha nuôi nói : “Bí mật này, chỉ có người của Tiêu gia được biết, bây giờ con đã biết, thì phải trở thành người của Tiêu gia”

Đưa trả điện thoại, nhìn ba người đàn bà kia đang rất tò mò, Trác Ngưng Tuyết lại thần nhiên nói : “Thật ngại quá, cha nuôi vừa nói cho em biết, sau này em cũng sẽ làm vợ của Tiêu gia, cho nên, em chuẩn bị ở đây một thời gian, tin chắc mọi người sẽ không để tâm”

Ba nàng vừa nghe xong, không tin vào cái lỗ tai của mình nữa, không biết cha nuôi của nàng là ai nữa, mà cách nói chuyện giống như là chủ nhân của Tiêu gia, chứ không phải là người tác chủ.

298. Chương 298 : Quên Đi Chuyện Xưa.

Trong ba nàng, chỉ có Thiên Nhan Duyệt là biết Tiêu Thu Phong có quan hệ với lão già kia, chẳng qua nàng cũng không ngờ, ngoài các chị em ở ngoài ra, bác của Tiêu đại ca lại tìm cho anh ấy một người vợ khác, hơn nữa người này lại là Trác Ngưng Tuyết.

“Khi xưa, em đã lập lời thề với cha nuôi, cả đời này sẽ làm người của Tiêu gia, cho nên, cha nuôi muốn em làm gì, em đều phải vâng theo, anh có chán ghét em cũng không sao, nhưng xin anh cho em ở lại”

Lúc này, Tiêu Thu Phong đã rõ ràng, người con gái này bị bác lừa về Thượng Hải vì cái gì rồi. Long Đăng sắp khởi động, bác cần một người chịu trách nhiệm toàn bộ, quản lý tất cả Long Đăng, cho nên bác cần phải xác định lại mục tiêu cuối cùng.

Trong nhiều người con gái, bác có hy vọng rất lớn với cô học trò cũng như con nuôi này, cho nên nàng mới được phê chuẩn, một mình trở về Thượng Hải.

Chẳng qua, bác nhất định không biết, dù bác có nhìn trúng thiên tài kinh doanh, nhưng lại là một người ngốc nghếch trong cuộc sống, vừa xuống máy bay đã gây ra chuyện động trời như vậy, may mắn là gặp phải Tiêu Thu Phong nên mới đến được Tiêu gia.

Trên giường, Tiêu Thu Phong cảm thấy mệt mỏi, nhưng hai người vợ của hắn lại không chịu để yên, mỗi người một tay, làm phiền thân người của hắn.

“Ông xã, anh còn nhiều chuyện giấu chúng em quá. Anh và bàn tay vàng trong truyền thuyết, cuối cùng có quan hệ gì?”

Hai người tuy bất đồng, nhưng cuối cùng như đã hợp nhất, đều muốn biết sự thật, Tiêu Thu Phong không biết nên mở miệng thế nào.

“Tư liệu của em quả nhiên không sai, Trác Ngưng Tuyết thật sự là học trò của bàn tay vàng, nhưng tại sao lại tự nhiên đưa đến Tiêu gia, nhất định không đơn giản. Anh hẳn là có chuyện nên nói với em và Yên Nguyệt”

Phượng Hề quản lý Thiên Vĩng, nhiều sự việc, nàng đương nhiên biết nhiều hơn Yên Nguyệt, nhưng đối với quan hệ giữa Tiêu Thu Phong và bàn tay vàng, vô luận là dùng phương pháp nào, nàng cũng không thể điều tra.

Bởi vì nàng tuyệt đối không biết được, Tiêu Thu Phong không phải là Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong ngồi dậy, bắt đầu dĩ nói : “Được rồi, các em đã muốn biết, vậy anh sẽ nói. Kỳ thật, bàn tay vàng chính là bác của anh Tiêu Hào Văn, Tiêu gia chỉ có một đứa con trai, bác giúp anh cũng là một chuyện rất đương nhiên”

Phượng Hề lập tức nói : “Không được nha, Phong, em đã điều tra tư liệu của Tiêu gia, ba của anh không có anh em, chỉ là con một, vậy người bác này ở đâu ra?”

“Đúng vậy, em ở Tiêu gia lâu như vậy, còn chưa nghe ba mẹ nhắc đến, ông xã, có phải anh lừa hay không?”Liễu Yên Nguyệt từ hồi học đại học, đã có quan hệ với Tiêu gia, nhưng chưa bao giờ nghe nói Tiêu gia lại có thêm một người bác, ngày đó nghe Tiêu Thu Phong gọi là lão ca, lúc đó cũng bắt đầu hoài nghi, bây giờ thì biến thành bác.

“Bởi vì căn bản anh không phải là Tiêu Thu Phong thật ...”

Những lời này vừa nói ra, làm kinh động tinh thần, Liễu Yên Nguyệt đang ôm hân, đột nhiên tung chăn ra, quát : “Người ... người không phải là Tiêu Thu Phong, người ... vậy người là ai???”

Ngược lại, Phượng Hề vẫn không cử động, chỉ là, đôi mắt nàng chớp chớp, nhẹ nhàng hỏi : “Quả nhiên, anh có rất nhiều bí mật, nói ... nói mau ...”

Tiêu Thu Phong đưa tay ra, kéo Liễu Yên Nguyệt lại, cười khở, nói : “Được rồi, mặc kệ anh là ai, thì cũng là ông xã của em, cái này không hề giả, anh còn nhớ rõ buổi chiều đầu tiên, em còn cắn anh một cái trên vai, bây giờ vẫn còn dấu nè”

Liễu Yên Nguyệt cả kinh, lập tức kéo áo ngủ của Tiêu Thu Phong xuống, nhìn thấy dấu tích của mình để lại, vừa khóc vừa mừng, mắng : “Ông xã, anh thật là xấu xa, dám hù em, anh chính là Tiêu Thu Phong, là người đàn ông em yêu thương nhất, anh có thể nói rõ ràng cho em biết không?”

Phượng Hề cười nói : “Yên Nguyệt, em không cần lo lắng, để anh ấy từ từ nói”

“Yên Nguyệt, kỳ thật, Tiêu Thu Phong mà em ghét, thật sự đã chết, em còn nhớ cái tai nạn xe lần trước không, từ đó về sau, Tiêu Thu Phong đã không còn là Tiêu Thu Phong, hoặc các em có thể gọi anh là ... Ảnh Tử”

Phượng Hề chấn động, hai tay ôm lấy thân, cẩn thận nhìn vẻ mặt của Tiêu Thu Phong, hỏi : “Ông xã, cuối cùng anh là ai?”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh rõ ràng là Tiêu Thu Phong, em không lầm đâu. Chẳng qua từ sau vụ tai nạn đó, tính cách của anh đã thay đổi rất nhiều, quả thật không giống”

“Các em có biết chuyện linh hồn dịch thể không?” Tiêu Thu Phong cười nói : “Thật ra thì ... anh cũng không ngờ, anh có thể sống lại, thân phận thật của anh, chính là thành viên Long Tổ của quốc gia, biệt danh của anh là Ảnh Tử, có một lần, vì hoàn thành nhiệm vụ, anh đã đơn độc vào căn cứ ...”

Tất cả chuyện xưa, Tiêu Thu Phong từ từ kể lại, chậm rãi ...

Hai người phụ nữ không nói gì, chỉ có chút khấn trương nhìn Tiêu Thu Phong, sợ rằng càng nghe càng kinh động, nếu không phải cảm nhận được sự ấm áp trong lòng, các nàng đều cho rằng, đây là một giấc mơ. Linh hồn dịch thể, là một chuyện vô cùng huyền bí, nhưng lại có thể phát sinh ở hiện thực.

“Vũ cũng là một thành viên của Long Tổ, cũng là người con gái đầu tiên anh thích, chẳng qua, nàng ta thông minh hơn các em, đã nhìn ra thân phận thật của anh từ lâu. Cha của anh tên là Tiêu Mại Phi, là một trong những người sáng lập ra Long Tổ, người mà các em gọi là Bàn Tay Vàng, chính là bác của anh, tên thật là Tiêu Hào Vân, bây giờ các em đã rõ chưa?”

Liễu Yên Nguyệt nắm chặt lấy tay của Tiêu Thu Phong, nói : “Ông xã, nói như vậy, anh không có chút quan hệ với “Tiêu gia”, phải không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói : “Không, anh là người của Tiêu gia, mặc kệ là kiếp này hay kiếp trước, anh vẫn là người của Tiêu gia, các người có thể xem anh là Tiêu Thu Phong. Cha mẹ ruột của anh đã qua đời, bước vào Tiêu gia, anh đã muốn dung nhập vào đó. Nếu các em không ép hỏi, loại chuyện huyền diệu như vậy, anh cũng không muốn nói ra. Kỳ thật đã từ lâu, anh cũng đã xem mình là người của Tiêu gia, cuộc sống sau này không có Ảnh Tử, chỉ có Tiêu Thu Phong”

“Ông xã, vậy anh sẽ không mặc kệ chúng em chứ? Em và chị Phượng là vợ của anh, anh đừng rời bỏ chúng em” Người đàn ông này là ai, giờ phút này đối với các nàng đã không còn quan trọng, quan trọng là hân vẫn tồn tại trước mắt, không muốn mất hân.

Tiêu Thu Phong cười cười, vỗ vỗ đầu Liễu Yên Nguyệt, nói : “Sao lại thế được, các em là người quan trọng nhất trên đời của anh. Sao anh lại nhẫn tâm rời bỏ cá em, yên tâm đi, chuyện đó, sẽ không bao giờ xảy ra”

Phượng Hề cũng nở một nụ cười thoải mái, nói : “Cũng khó trách, anh làm việc luôn luôn thần bí, hơn nữa từ một kẻ ăn chơi trác táng, trở thành một nhân vật thần bí, thì ra anh đã thật sự thay đổi. Ông xã, mặc kệ anh là ai, em vẫn sẽ là vợ của anh”

“Em cũng vậy” Liễu Yên Nguyệt lập tức nhích lại gần, hai nàng đưa đầu dựa vào lòng ngực hắn.

“Đây là bí mật của chúng ta, anh quyết định nói cho các em, vì các em là người anh tin tưởng nhất, nên anh không muốn lừa các em. Chuyện này, cứ chôn chặt dưới đáy lòng, ngày mai, anh vẫn là Tiêu Thu Phong, là con trai của Tiêu Viễn Hà và Điền Phù, là đại thiếu gia của Tiêu gia, hạnh phúc của chúng ta, sẽ tiếp tục cả một đời”

Cuộc sống của hai người đã đan vào nhau, Tiêu Thu Phong gánh vác tiền đồ của hai nhà, điểm này, hiện tại hắn đã không thể cự tuyệt được.

Bất kể kiếp trước là Vũ, hay kiếp này là chúng nữ Yên Nguyệt, đều là những người con gái hắn yêu thương nhất. Hắn sẽ bảo vệ các nàng, yêu thương các nàng, cho các nàng hạnh phúc cả đời.

Hai nàng đều gật đầu, chuyện này, vĩnh viễn trở thành bí mật, đối với bọn họ, tình yêu sâu đậm, cùng một nhịp đập con tim, cùng hướng về nhau, mới là điều quan trọng.

Sáng hôm sau, Tiêu Thu Phong rời giường, hai người vợ của hắn đã thức dậy, đi đến đại sảnh, chuẩn bị đồ ăn, chỉ có một người đang ăn như cạp ở đó, làm cho mọi người rất buồn cười.

“Bá mẫu, điểm tâm này quá ngon, con ở nước M lâu như vậy rồi, trừ bánh mì là ăn được ra ... ai... hoài niệm hương vị của tổ quốc”

Cũng không biết vì cái gì, mà bầu không khí hôm nay đã không còn sự xấu hổ hôm qua, Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cả hai đứng dậy kêu : “Ông xã, đang chờ anh đó, nhanh lên, bằng không em Tuyết Nhi ăn sạch hết phần của anh đó”

Không biết là khi nào, mà từ “cô” trở thành “em” lạ vậy. Trong lòng Tiêu Thu Phong đã biết, hai người phụ nữ thân cận nhất của hắn, đã chấp nhận sự thật này, và bây giờ chấp nhận tất cả mọi chuyện.

“Ngại quá, chị Yên Nguyệt ơi, em vẫn còn chưa no, phải ăn nhiều một chút. Hơn nữa do bá mẫu nấu ăn ngon quá, em không chịu nổi hấp dẫn, chị không được cười em”

“Được rồi, thích thì sao này cứ đến đây, mọi người đều hoan nghênh em” Ngay cả Phượng Hề cũng nói vậy, làm cho hai người lớn Tiêu gia thấy kỳ quái, không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, vì sao thái độ của chúng nữ lại thay đổi 180 độ vậy.

“Cảm ơn chị Phượng Hề, thật ra em rất ngại, đột nhiên chạy đến Tiêu gia, còn muốn làm vợ Tiêu gia, nhưng cha nuôi đã nói thế, em phải nghe lời, dù không thích hắn, em cũng phải gả cho hắn” Trác Ngưng Tuyết bất đắc dĩ nói : “Em thẹn với chị Phượng, thẹn với chị Yên Nguyệt, với em Nhan Duyệt, đương nhiên, còn có chị Thu Nhã, bây giờ không biết nên ăn nói thế nào với chị ấy, thì ra người mà cha nuôi chọn cho em, lại là người chị ấy thích”

299. Chương 299: Thiên Tài Ngư Ngốc.

Trác Ngưng Tuyết không có một tia hàm súc trong lời nói, làm cho người ta phải xấu hổ giùm, Điền Phù cười nói : “Tuyệt nhiên, Thu Nhã là con gái nuôi của chúng ta, nó thích Tiêu gia cũng là một chuyện rất bình thường, con không cần hiểu lắm”

Điền Phù vì muốn chuyển hóa bầu không khí nơi đây, nhưng Trác Ngưng Tuyết lại rất thẳng thắn, có thể nói nàng quá ngốc, nên không thể hiểu được ý của Điền Phù.

“Không phải đâu bá mẫu, chị Thu Nhã làm việc chung với con, khi có thời gian rảnh, chị ấy luôn lấy hình của hắn ra xem, bằng không làm sao con có thể nhận ra hắn, hơn nữa, con cũng hỏi qua chị ấy, chị cũng thừa nhận, lời con nói là thật mà”

Chúng nữ không biết nàng có nói thật hay không, nhưng dù là thật, thì cũng phải nhìn trời nhìn đất khi nói chứ, cứ nói khơi khơi ra như vậy.

Nhìn mọi người đều bất đắc dĩ, Tiêu Thu Phong cười nói : “Trác tiểu thư, cô còn công việc phải làm, khi nào thì trở về?”

Trác Ngưng Tuyết suy nghĩ rồi nói : “Lúc nào cũng được, nhưng phải được cha nuôi cho phép, cha nuôi kêu em thích ứng với Tiêu gia, phỏng chừng trong thời gian này, em phải ở đây”

Nói chuyện không cần vòng vo, nàng giống như là một cô gái không biết ngượng ngùng, có lẽ vì quá thông minh, thông minh quá mà trở nên ngu ngốc....

Mọi người của Tiêu gia đều bị choáng, Thiên Nhan Duyệt chờ Trác Ngưng Tuyết ăn cơm xong, liền dẫn nàng lên lầu, ngày mai là buổi biểu diễn cuối cùng, nàng cần phải làm quen với sân khấu, đến diễn tập một lần, mà sau đó là phải đi shopping, để mua cho chị Tuyết Nhi của nàng những đồ dùng cá nhân.

Chờ cho các nàng rời đi, Điền Phù vừa thở dài vừa thấy buồn cười, nói : “Thật đúng là ... vật hợp theo loài, mình cứ nghĩ rằng tiểu Duyệt đã hồn nhiên ngây thơ nhất trên đời rồi, là cô bé có tính cách trẻ con nhất rồi, không ngờ gặp phải một người còn ghê gớm hơn... ai, đứa nhỏ này, chắc chỉ trốn trong phòng, rất ít khi ra ngoài”

Tiêu Viễn Hà khó hiểu hỏi : “Tiểu Phong, cha nuôi của nàng là ai, tiểu Tuyết tựa hồ như rất nghe lời người đó. Vì sao người đó lại đem tiểu Tuyết đến Tiêu gia, hơn nữa còn nhất định phải đính hôn với con?”

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt lập tức mất tự nhiên, nhìn Tiêu Thu Phong, tuy rằng các nàng đã biết chân tướng sự việc, nhưng không biết giải thích với hai người kia thế nào, bí mật này, vốn dĩ nên quên đi.

Tiêu Thu Phong nghe xong, nhẹ nhàng cười : “Cha, mẹ, cha nuôi của Trác tiểu thư, là nhân vật thần bí mà mọi người muốn biết nhất, bàn tay vàng. Thật ra thì lúc trước, con có quen biết với ông ấy, ông ấy nói, trừ người thân ra, con là người tốt nhất với ông ấy. Vì cả đời không kết hôn, nên ông ấy đã xem con như con ruột, con vẫn kêu ông ấy bằng bác, chẳng qua, do thân phận của ông ấy đặc biệt quá, cho nên con không dám tiết lộ, mọi người đừng trách con ...”

Điền Phù lập tức nói : “Đứa nhỏ này, có người chiều cổ con như vậy, chúng ta phải cao hứng mới đúng, làm sao mà trách con được. Bất quá, tại sao ông ấy lại kêu Tuyết Nhi đến đây làm gì?”

“Trác Ngưng Tuyết kỳ thật cũng là người Đông Nam, trước kia người ta gọi nàng là Tulip trong Đông Nam tam hoa, chỉ là trước khi tốt nghiệp đại học, được bác thu nhận làm đồ đệ, rồi di cư ra nước ngoài, có lẽ bác muốn dạy cho nàng phương pháp kinh doanh, cho nên quên huấn luyện về phần giao tiếp xã hội, vì thế nàng trở nên như vậy. Hồi trước con có gặp mặt bác một lần, bác có nói với con về việc đính hôn, con còn tưởng bác nói giỡn. Thật không ngờ, bây giờ bác thật sự đưa người đến, chẳng qua, ba, mẹ, hai người không cần lo lắng, con sẽ nói với bác một tiếng, để cho Trác Ngưng Tuyết nhanh chóng rơi khỏi, nề không sẽ rất nhiều phiền toái ...”

Tiêu Viễn Hà nói : “Thì ra là như vậy, hèn chi con kinh doanh đều thuận lợi như thế, thì ra có bàn tay vàng, truyền thuyết trong giới kinh doanh hỗ trợ. Mà chuyện này cũng khó trách, nếu để cho người khác biết Tiêu gia được bàn tay vàng hỗ trợ, phỏng chừng sẽ gặp không ít phiền toái. Con không nói cũng tốt, được rồi, cha cũng không trách con”

“Tiểu Phong, Tuyết Nhi kỳ thật cũng đáng thương, một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, đáng lý phải hưởng thụ thanh xuân mới đúng, con xem, nàng ta đối nhân xử thế còn không ngơ ngác. Nếu có thể, để nàng ta ở Tiêu gia vài ngày đi, chúng ta sẽ dạy dỗ nàng ta lại, để cho nàng ta học những phương pháp xử sự và thái độ làm người”

Điền Phù nói ra những lời của một người lớn đầy yêu thương, tuy rằng chỉ mới gặp mặt người con gái kia, nhưng mỹ nữ là mỹ nữ, thấy được siêu cấp đại mỹ nữ như vậy, cũng trở thành ngơ ngác. Điền Phù chỉ hy vọng được giúp nàng, chỉ cần có người Tiêu gia hỗ trợ, tin chắc rằng Trác Ngưng Tuyết sẽ nhanh chóng trưởng thành.

“Ông xã, nề bác đã giao đãi cho anh, tin chắc rằng không phải có ý xấu, để cho nàng ở Tiêu gia vài ngày đi” Kỳ thật, nhận Trác Ngưng Tuyết cũng không vì bản thân nàng, mà vì người bác kia. Hiện tại, nàng và Phượng Hề đã biết được bí mật kinh thiên động địa, người đàn ông mà nàng yêu, chỉ có một người thân duy nhất là người bác ruột kia. Cho dù không nói ra, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút tôn trọng.

Phượng Hề cũng nói : “Thu phong, anh không phải hối tiếc sao. Đông Nam tam hoa vẫn chưa hội tụ đủ. Bây giờ Yên Nguyệt đã thuộc về anh, ngay cả Thu Nhã cũng chỉ nghĩ về anh, chỉ cần làm cho Tuyết Nhi

ngốc nghếch kia thích anh, thì giấc mộng của anh sẽ trở thành sự thật rồi”

Tiêu Thu Phong bắt đắc dĩ cười nói : “Phượng Hề, lúc trước còn ngây thơ không biết gì, chỉ nói giỡn thôi. Em thật sự nghĩ là anh muốn sao!”

“Thì có quan hệ gì đâu, dù sao có một số việc, cũng do ông trời định đoạt. Bằng không đêm hôm khuya khoắc, em Tuyết Nhi lại may mắn đến thế, có thể vô tình gặp được anh sao?”

Tiêu Thu Phong lại nói : “Thế thì còn gặp cướp thì sao?”

Điền Phù nhìn thấy hai bà vợ đã đáp ứng, trong lòng vui vô cùng, lập tức quyết định : “Được, chuyện cứ tính như thế, mọi người nhất định phải quan tâm Tiểu Tuyết một chút, để cho nó biết, như thế nào là hạnh phúc gia đình”

Lúc hoàng hôn, Thiên Nhan Duyệt và Trác Ngưng Tuyết trở về, phía sau là Tiểu Cầm và Tiểu Phương đang cầm một đồng túi xách to nhỏ, tin chắc rằng lần dạo phố này, các nàng đã dọn sạch các shop “Tiểu Duyệt, cuộc sống ở đây khá giả quá. Ngày mai mình tiếp tục đi dạo đi. Chị muốn đi khắp phố lớn hẻm nhỏ ở Thượng Hải cho biết, trước giờ toàn đọc sách, người ta bảo chị là con một sách, đi nước M rồi, cha nuôi ngày nào cũng huấn luyện chị, mười năm như một ngày, hôm nay mới biết được, thì ra đi mua sắm lại thú vị như thế”

Nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, thật đúng là lần đầu tiên đi mua đồ.

“Bất quá, đều là em trả tiền, thật là ngại!” Nói đến đây, nàng cảm thấy có lỗi, thật là hiếm thấy ghê. Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, nàng đã vọt đến trước.

“Này, Tiêu Thu Phong, em đến Thượng Hải, chúng ta cũng có thể coi như là đã đính hôn. Bây giờ em là vị hôn thê của anh, cuộc sống của em, hẳn là do anh phụ trách, phí sinh hoạt của em anh nên trả mới đúng”

Tiêu Thu Phong ngây người, cô bé này, mở miệng câu đầu tiên là tiền tiền tiền, làm như hán keo kiệt lắm vậy, không thể trả cho nàng sao?

Cái gì mà phí sinh hoạt, nói thật ra, hẳn cũng cảm thấy xấu hổ. Cái gì mà không cho, hay là tại không biết đây trời.

Điền Phù lập tức đi đến, cười nói : “Được rồi, được rồi, người của Tiêu gia mà còn khách khí vậy sao, con kêu một tiếng mẹ, mẹ sẽ cho con tiền lì xì, cam đoan không ít”

Tiêu Thu Phong đỏ mặt lên, mẹ này, cái gì cũng làm thật náo nhiệt.

Trác Ngưng Tuyết chỉ vào Tiêu Thu Phong nói : “Anh là chồng tương lai của em, bá mẫu là mẹ của chồng, đương nhiên phải gọi rồi”

Trời ơi là trời !!!! Trác Ngưng Tuyết còn muốn nói tiếp, Thiên Nhan Duyệt đã nhin không được cười, nói : “Vậy còn phải nói sao, đương nhiên là phải gọi là mẹ rồi”

“Ồ, đúng là vậy, nhưng mẹ của chị trước kia đã dạy chị, không thể tùy tiện xưng hô như vậy” Thật ra thì ... Trác Ngưng Tuyết cũng rất đáng thương, mặc dù được giúp đỡ khổng lồ, nhưng ý thức về mẹ vẫn chưa rõ ràng, cái này không thể cứu được rồi. Suốt ngày cứ cúi đầu vào đọc sách thì ... không thể thay đổi ngay được.

Có lẽ lão già cảm thấy được thiếu sót này, cho nên mới cho Trác Ngưng Tuyết một chuyến lữ trình tập luyện như vậy.

“Con làm người của Tiêu gia, là vợ của con ta, đương nhiên phải gọi ta một tiếng mẹ. Nếu để cho cha nuôi con biết, chắc là không cần nói nữa”

Vừa nhắc đến cha nuôi, tâm trạng của Trác Ngưng Tuyết lập tức trở nên nặng nề, ngẩng đầu lên nói : “Lời hứa với cha nuôi, đương nhiên con phải giữ. Cha nuôi muốn con làm vợ của Tiêu gia, con nhất định sẽ nghe theo”

Sau đó, ngữ khí trở nên không quá tự nhiên, gọi Điền Phù một tiếng : “Mẹ ...”

Trên đời này còn có một cô gái dễ lừa như vậy, thật đúng là phúc khí của đàn ông.

Trong lòng Điền Phù thật hưng phấn, cũng may hai bà vợ một và vợ hai không ở đây, tiếng gọi mẹ này, với mọi người ở đây, hẳn là không cần xấu hổ. Dù sao tiểu nha đầu này, cái gì cũng không hiểu, như vậy cũng tốt, cho dù Phượng Hề các nàng biết, cũng sẽ không trách nàng được.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó Tư Mã Lạc xuất hiện.

“A, tiểu thư mỹ lệ, không biết em ở Tiêu gia có tốt không? Có cần anh giúp em tìm một chỗ không?”Giác mơ đẹp qua đi rồi, biến thành sự hối tiếc, trong lòng hắn không cam tâm, nên chạy đến Tiêu gia xem.

“Này, tôn trọng một chút, bây giờ tôi là gái có chồng, không cần anh quan tâm”

Tư Mã Lạc choáng váng xém ngã. Nhưng Tiêu Thu Phong nhìn hắn, nhún vai, mang theo sự bất đắc dĩ, tựa hồ như muốn nói : Tao có biết gì đâu, toàn bị ép buộc cả.

Tư Mã Lạc rất muốn, thật sự rất muốn, đắm một quyền vào mặt người đàn ông của Tiêu gia này, muốn phát tiết cơn giận trong lòng.

300. Chương 300 : Chiến Đấu Trong Tiếng Cười Khoái Hoạt.

Mọi người nhìn nhau, cũng không đặc biệt để ý đến lễ nghi gì cả, Tư Mã Lạc nhìn Điền Phù cười nói : “Bá mẫu, tay nghề của người là số 1, cho dù không có thời gian rảnh, con cũng sẽ kiếm thời gian mà đến”

Thiên Nhan Duyệt đã lên tiếng hỏi : “Tư Mã thiếu gia, nghe nói đêm qua anh gặp chị Tuyết Nhi, không phải là muốn chạy đến Tiêu gia để tiếp cận chị ấy chứ? Em nói cho anh biết, anh đã hết cơ hội rồi, về sau không cần làm phiền chị ấy nữa”

Tư Mã Lạc khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Thu Phong, tự giễu nói : “Anh tự biết người biết mình, để Thu Phong nhìn thấy cô bé này, xác định rõ ràng là không có phần của anh, yên tâm, anh đến đây vì để ủng hộ tinh thần cho Thiên Nhan Duyệt tiểu thư mà, hy vọng buổi trình diễn của em sẽ thành công rực rỡ, thuận tiện đến kiếm chút gì để ăn”

“Tiểu Duyệt, không cần để ý đến hắn, chúng ta đi thu xếp đồ thôi, mẹ, chúng con đi trước”Trác Ngưng Tuyết nói xong, rồi quay lại nói với Điền Phù một tiếng mẹ, sau đó đợi Điền Phù gật đầu mới đi lên lầu, làm cho Tư Mã Lạc tức giận muốn học máu.

“Bá mẫu, xin người thương xót, kêu Thu Phong thu liễm một chút, vợ của hắn đã quá nhiều rồi, không cần lấy thêm, chừa cho tụi trẻ chúng con một con đường sống”Thật là muốn nhào lên bóp cổ thằng kia ghê.

Điền Phù xoa đầu lại nói : “Tư Mã thiếu gia, cậu có biết nàng ta là ai không? Là Tulip của Đông Nam tam hoa Trác Ngưng Tuyết, bá mẫu bỏ thì làm sao người khác bỏ được, đây là chưa nói việc nàng đã đính hôn với Tiểu Phong, Tiểu Duyệt không phải đã nói rồi sao, cậu đừng lộn xộn nữa, vả lại nàng ta cũng gọi ta là mẹ rồi, chắc chắn là chạy không thoát được”

“Oa oa ... Ông trời, ông không công bằng, Thu Phong, tao quyết đấu với mày, tao muốn đánh bại mày ...”

Cửa lại mở ra, không phải là Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt đi làm về, mà là Liễu Yên Hồng, sau lưng nàng, còn có mấy cô bạn nữa, thoát nhìn khá là quen mắt, có lẽ là những cô bạn thân chung học viện thì phải.

“Chỉ với sức của Tư Mã thiếu gia, không cần phải tự tìm mất mặt, một ngón tay của anh rể em cũng đủ đánh ngã anh”Đây là giọng của Liễu Yên Hồng, nàng vừa đến gần, đã nghe tên Tư Mã Lạc đòi quyết đấu với anh rể, thật sự làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

“Không chỉ bị đánh gục, mà còn mê man ba ngày ba đêm chưa tỉnh nữa”Một người nữ sinh khác đã lên tiếng, ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng không có, ôm lấy Tiêu Thu Phong đang ngơ ngác, hôn một cái thật mạnh lên mặt hắn.

Liễu Yên Hồng tức giận, không chú ý đến Tư Mã Lạc nữa, lớn tiếng kêu lên : “Này này, các người ... các người làm gì đó, xuân tâm nhộn nhạo rồi à? Cứ thấy là lại quán quít lấy anh rể của mình, có phải là không muốn đến Tiêu gia chơi nữa không”

“Tiểu Hồng, bạn giữ anh rể của bạn như của riêng vậy, người khác không biết, còn tưởng là chồng của bạn ấy chứ? Ngược lại, nhóm chúng ta tự đưa đến cửa, không phải lỗi của anh rể, bị chiếm tiện nghi, ai cũng đều nguyên ý”

Một nữ sinh nhìn vẻ mặt khẩn trương của Liễu Yên Hồng, lập tức trêu đùa nàng, hoa hậu vang danh của học viện Bắc Hải, lại quản lý anh rể của mình thật chặt, so với chị gái ruột còn cẩn thận hơn, không thể không làm cho các nàng sinh ra ý tưởng xấu được.

Nhìn thấy nhiều nữ sinh đáng yêu xinh đẹp, thanh xuân diễm lệ như vậy, trong lòng Tư Mã Lạc vứt bỏ chuyện của Trác Ngưng Tuyết, tiêu sái ngồi xuống ghế, trầm giọng nói : “Các vị tiểu mỹ nữ, anh cũng là đại soái ca, còn chưa có bạn gái, không biết có hứng thú không?”

“Anh đừng có giả bộ, anh Phong có thể một đấu một trăm, nếu anh có thể một đấu một trăm như vậy, đêm nay em sẽ hiến thân cho anh, có gì mà không dám!” Một nữ sinh khác lại mở miệng, âm thanh ngọt ngào, cố ý cởi áo khoác ra, để lộ ra một chút da thịt, câu dẫn Tư Mã Lạc : “Người ta còn chưa có bạn trai, vẫn là xử nữ đó nha!”

Tư mã Lạc trong lòng ngứa ngáy, thèm khát nhìn nữ sinh kia, nhưng nhất thời nhục chí, nói : “Quên đi, các em cứ tiếp tục quần quít lấy hần, anh không có diễm phúc này”

Một đấu một, còn có thể miễn cưỡng, một đánh mười, chắc chắn là bị đánh thành đầu heo, còn một với một trăm, hần còn muốn lưu lại cái mạng nhỏ này để kéo dài huyết mạch của Tư Mã gia, loại chuyện tốt này, hần không có phúc để hưởng.

Điền Phù từ bếp đi ra, Liễu Yên Hồng, nhìn thấy, lập tức vọt lại, cả người ôm lấy Điền Phù, hưng phấn kêu lên : “Bá mẫu, con thật sự muốn chết ghê. Ai, cái báo cáo tốt nghiệp kia, làm con cả tuần không về nhà”

“Được rồi, Tiểu Hồng, con quả thật gầy không ít, vừa lúc, bá mẫu nấu không ít thuốc bổ, để cho con uống nè, cam đoan không quá ba ngày, con sẽ trở lại như cũ, đúng rồi, bạn học của con, ở lại đây chơi cả đêm sao?”

Một nữ sinh lập tức buông Tiêu Thu Phong ra, đứng lên nói : “Bá mẫu, ngại quá, hôm nay không thể ở đây rồi, tối nay chúng con muốn đi xem chị Nhan Duyệt trình diễn. Đây là buổi trình diễn cuối cùng của chị ấy, giá vé đều lên đến trời rồi, con không muốn bỏ qua cơ hội như vậy”

“Bá mẫu, người yên tâm, bây giờ chúng con đi xem buổi hội, ngày mai nhất định sẽ chơi với người nguyên ngày... hắc hắc, lúc đó, con bắt bọn họ mang tiền đến trả, có lẽ sẽ ăn rất nhiều tiền đây”

Tư Mã Lạc đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, nói : “Thu Phong, chúng ta là anh em, may nhất định phải chữa cho tao một chỗ đó, ngày mai tao sẽ rủ lão Tôn và bác Triệu đến chơi, không sợ người nào dám đến đây bắt cả!”

Tiêu Thu Phong cười nói : “May đúng là chơi riết điên rồi, chuyện tao nhờ may tra, may đã tra chưa?”

Nếu đã cùng Tư Mã gia liên hợp, mọi người gắn bó cùng tồn tại, Tiêu Thu Phong đương nhiên không muốn để ngồi không hưởng lợi như vậy, giờ phút này, đối đầu với Lâm gia, người sống kẻ chết, chỉ là tiểu nha đầu đó không cảm nhận được mùi thuốc súng, nhìn thấy trên mặt của mẹ biểu tình vui vẻ, Tiêu Thu Phong không nói ra chuyện này với gia đình, xem ra cũng là một lựa chọn chính xác.

Tư Mã Lạc cẩn thận móc trong ngực ra một trang giấy, nhét vào lòng ngực Tiêu Thu Phong, trên mặt lộ ra một nụ cười âm trầm, cười nói : “Cái đó là đương nhiên, chúng ta là bạn tốt mà, chuyện của may cũng tức là chuyện của tao. Rồi, tao đã tra ra, Lâm gia tổng cộng có ba mươi sáu nhà liên minh, bắt quá tao không muốn để cho lão già đó làm phiền may nhiều, cho nên đã âm thầm xử lý hai mươi nhà, còn lại mười sáu nhà, để Tiêu thiếu gia tự xử lý “

Tiêu Thu Phong tiếp nhận tờ giấy, không cần nhìn, đưa cho hần một phong bì, quả thật Tư Mã gia đã có thành ý, hần cũng phải nhiệt tình mới đúng : “Được rồi, ngày mai mọi người cứ chơi đùa thoải mái, để tao đi dặn dò người làm tổ chức tiệc, để chúc mừng cho Tiểu Duyệt”

“Tiêu đại ca, anh xem chúng em có xinh đẹp không?” Thiên Nhan Duyệt và Trác Ngưng Tuyết trên lầu đi xuống, giống như hai bông hoa thuần khiết, khí chất lãnh diễm nhân nhạ kia, giống như thần thánh, không

thể xâm phạm, bước chầm nhẹ nhàng, chậm rãi đi xuống.

Tư Mã Lạc nắm chặt lấy tay của Tiêu Thu Phong nói : “Lão đại, tao ghen tị quá !!!!”

Thiên Nhan Duyệt xinh đẹp, có nét hấp dẫn đúng kiểu phương Đông điển hình, điểm này, cả thế giới đều công nhận, nhưng Trác Ngưng Tuyết không hề kém hơn, có lẽ trước giờ biết cách tự bảo vệ, nên thần thái của nàng, không mang theo một sự ô nhiễm phạm trần nào, nhu tình mật ngọt đầy phong tình, cơ hồ như làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy tự ti.

“Dạ, chị Duyệt, chị gái xinh đẹp kia là ai vậy?” Liễu Yên Hồng cũng bị người con gái có khuôn mặt tuyệt thế kia làm cho rung động, vội vàng hỏi.

Không biết có phải là bị Thiên Nhan Duyệt ảnh hưởng hay không, Trác Ngưng Tuyết ngẩng đầu lên, tiến lại từng bước, tự giới thiệu : “Xin chào mọi người, mình là Trác Ngưng Tuyết, là bà xã tương lai của hần”

Tiêu Thu Phong vừa nghe xong, ngụm trà vừa uống vào miệng đã phun cái vèo ra, không phải mẹ đã dặn nàng rồi sao, lúc tự giới thiệu, phải văn nhả một chút, cái gì mà bà xã tương lai của hần, hần đáp ứng sao???

“Trác tiểu thư, em ...”

“A, em biết rồi ... anh ... có phải anh ở bên ngoài phong lưu nữa không? Tìm thêm một người vợ nữa!” Liễu Yên Hồng vừa nghe xong, đã tức giận chửi ầm lên : “Tên vô lại này, có phải là thấy chị em quá dễ dãi, anh càng lúc càng xằng bậy!”

Trác Ngưng Tuyết không biết mình sai ở chỗ nào, thấy Liễu Yên Hồng tức giận chửi, khó hiểu hỏi : “Em gái này, em không phải là vợ của hần sao? Em tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại xinh đẹp thế này, sao lại không tìm một chỗ tốt hơn, em hần là còn cơ hội chọn lại lần nữa mà, chị là do không còn cách nào khác nên đành chấp nhận” Câu nói an ủi của Trác Ngưng Tuyết làm cho đám nữ sinh cười ầm lên.

“Chị Tuyết Nhi, chị hiểu lầm rồi, đây là tiểu Hồng, là em gái của chị Yên Nguyệt, là em vợ của anh Phong, chẳng qua nàng ta thích đối đầu với anh ấy, hai người mà ở chung với nhau, thì không thể bình yên được, chị không cần lo lắng cho bọn họ, cứ để bọn họ ầm ĩ đi!”

Đi vào Tiêu gia, bất kể là hòa thuận vui vẻ, hay là cãi nhau ầm ĩ này nọ như tiểu Hồng, đối với những người phụ nữ Tiêu gia, cũng đều là một loại hạnh phúc!

301. Chương 301: Buổi Biểu Diễn Cuối Cùng

“Ở nhà náo nhiệt quá, chào mọi người, chào mừng mọi người đến Tiêu gia” Phượng Hề vừa vào cửa đã mở miệng chào hỏi.

Liễu Yên Nguyệt thấy Liễu Yên Hồng, nói: “Tiểu Hồng, sao thế. Thấy em bĩu môi, không phải là lại gây chuyện với anh rể em đó chứ. Có cần chị hỏi Phong một chút không?”

Liễu Yên Hồng vừa nghe, bực bội nói: “Chị, chị không nên suốt ngày nhân nhượng anh ta. Chị xem, lần này anh ta lại mang một cô gái nữa về. Mỗi lần đều như vậy, sau này chị làm sao có thể ở Tiêu gia được nữa”

Trác Ngưng Tuyết vừa nghe, xấu hổ đỏ mặt, nhưng một lần nữa phát huy tính cách hồn nhiên của nàng, rõ ràng giải thích: “Em này, em hiểu lầm rồi, chị không phải anh ta... ồ, không phải anh rể em mang về. Chị tự mình đến mà”

Tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng như vậy. Trên đời không ngờ lại có cô gái như vậy, nàng trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

“Tiểu Duyệt, con sắp đến giờ rồi. Con nhìn kia, mấy cô Tiểu Cẩm, Tiểu Phương đang đợi con đó” Điền Phù vội vàng chuyển đề tài. Mặc dù bây giờ mới là năm giờ, buổi biểu diễn của Thiên Nhan Duyệt phải đến tám giờ mới bắt đầu, nhưng nàng cần đi chuẩn bị.

“Đúng đó, Tiểu Duyệt, con yên tâm lát nữa cả Tiêu gia chúng ta sẽ đi ủng hộ con” Tiêu Viễn Hà được Điền Phù ra hiệu, cũng mở miệng nói.

Triệu Nhược Thần không hề xấu hổ, cầm tay Thiên Nhan Duyệt nói: “Tiểu Duyệt, cũng như trước kia, đừng lo lắng, chị tin em nhất định sẽ thành công”

Mấy lần biểu diễn ở nước M, Trác Ngưng Tuyết luôn động viên Thiên Nhan Duyệt như vậy. Cho dù bây giờ đến Đông Nam, lời nói của nàng vẫn thế, trong sự ủng hộ mang theo vẻ quan tâm của người chị.

Thiên Nhan Duyệt đi trong vòng vây của tám vệ sĩ và rất nhiều nhân viên công ty giải trí, rời khỏi Tiêu gia. Điền Phù vội vàng phân phó: “Được rồi, mọi người tận dụng thời gian, đầu tiên là ăn cơm, sau đó mọi người đi rửa mặt. Chúng ta không nên làm Tiểu Duyệt đứng trên sân khấu chờ chúng ta”

Liễu Yên Hồng cũng gia nhập trong này, ngay cả Tư Mã Lạc cũng không ngoại lệ. Bàn tiệc đầy người, hình như mỗi người vào Tiêu gia đều sẽ dung hợp vào, như cùng một gia đình.

“Tiểu Phong, buổi biểu diễn này, con là nhân vật chính đó. Tiểu Duyệt nói sau lần này nó sẽ giúp chồng dạy con, không đi diễn nữa. Ai, nó đã hy sinh cho con rất nhiều. Con phải đối xử tốt với nó.

“Yên tâm đi mẹ. Con không dám đối xử không tốt với Tiểu Duyệt. Mẹ không xem xem, bây giờ có bao nhiêu người nhìn con chứ” Điền Phù cho dù không nói, Tiêu Thu Phong cũng rất quan tâm thương yêu cô bé này. Đã hơn năm qua, trong trái tim nàng đã biểu hiện rõ ràng, không cần hoài nghi. Mà hẳn cũng không phải người có trái tim sắt đá, đương nhiên cũng bị cảm động.

Trác Ngưng Tuyết hình như lại nghĩ gì đó, sau đó có chút mất mát nhìn Điền Phù, nói: “Mẹ, xin lỗi, con có thể kém Tiểu Duyệt, cho nên bố nuôi bảo con ở đây một thời gian, sau này con còn rất nhiều công việc. Bây giờ còn không thể dừng lại giúp chồng dạy con. Chẳng qua con hy vọng có một ngày mẹ nhìn thấy con sinh con, chờ sau khi gặp bố, con sẽ thương lượng lại với người:

Điền Phù cười không nói gì, mà Tiêu Viễn Hà ở bên cạnh ngưỡng ngừng cười nói: “Không có gì, không có gì, thời gian có nhiều mà. Chúng ta không sốt ruột đâu” Dù có sốt ruột, có hai người Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hê đã đủ rồi. Đối với Trác Ngưng Tuyết, hai vợ chồng ông bà không có bất cứ hy vọng gì.

Liễu Yên Hồng ghé sát miệng vào tai chị, nhỏ giọng hỏi: “Chị, trên đời sao lại có cô gái như thế này, em chết mất”

Liễu Yên Nguyệt trừng mắt nhìn em một cái: “Không nên nói lung tung. Tuyết Nhi là một cô gái tốt, chỉ là không hiểu nhân tình thế thái. Chẳng qua chỉ cần ở Tiêu gia một thời gian, cô ấy sẽ hiểu ra”

Cảm giác của nàng đối với Trác Ngưng Tuyết cũng giống như Tiêu Thu Phong khi lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, không biết từ trong viện tâm thần nào chạy ra.

Chẳng qua bởi vì những hành vi ngây thơ của nàng, làm cho Tiêu Thu Phong không đành lòng từ chối yêu cầu của đại bá, cho nên cuối cùng vẫn quyết định cho Trác Ngưng Tuyết ở lại. Giống như Ruth lúc trước, cho nàng hưởng thụ cuộc sống của người bình thường.

Ăn cơm xong, mọi người vệ sinh qua, uống ít nước, lập tức cả nhà rời đi. Tiêu gia cũng không có bao người, nhưng giờ phút này số người lại không ít. Chỉ mấy cô nữ sinh đã đủ để náo nhiệt rồi, huống chi là cả một đồng đội, toàn bộ đều ngồi ở bàn khách quý, đương nhiên làm cho người ta chú ý.

Không chỉ có như thế, những người có tiếng tăm như Triệu Quang Bình, Tôn Khánh Dục; Tư Mã gia còn mời tới một vài nhân vật chính phủ cao cấp, làm cho buổi biểu diễn này rất đáng chú ý.

“Tiêu lão ca, Tiểu Duyệt nói cho tôi biết nó ở Tiêu gia rất hạnh phúc. Tôi là bố mà cho nó quá ít, thật sự cảm ơn mọi người” Bị một lần thua thiệt, đương nhiên sẽ học được một lần, Thiên phụ đến từ sớm, thấy Tiêu Viễn Hà lập tức đi tới chào hỏi. Bây giờ ông ta đã hiểu Tiêu gia mới là người đáng kết giao.

Tiêu Viễn Hà cười nói: “Thiên lão đệ, chú quá khách khí rồi. Tiểu Duyệt hiểu chuyện như vậy, hai người chúng tôi rất thích nó. Hơn nữa Tiểu Duyệt hiểu thuận như vậy, chúng ta sao lại không yêu thương nó chứ?”

Hai lão đang hàn huyên, chúng nữ phía sau đã theo thứ tự ngồi xuống, chỉ có Liễu Yên Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt tùy ý của Trác Ngưng Tuyết, rất khó chịu. Nghe được hai người già nói, càng khó chịu hơn, nàng nói với Yên Nguyệt: “Chị, chị nhìn bác trai, bác gái đó, chỉ cần thấy thích cô gái nào là muốn kéo vào nhà mình. Cũng không xem mình sinh mấy người con chứ?”

“Hong Hong, không phải bà đang ghen chứ. Chị Yên Nguyệt còn không có ý kiến, bà ý kiến lắm làm gì. Anh rể ưu tú như vậy, nhiều cô gái thích anh ấy là chuyện rất bình thường. Hơn nữa một đại gia tộc như Tiêu gia, có mấy cô gái cũng không phải chuyện gì lớn. Bà xem bố tôi đó, nhiều tuổi như vậy còn đi tìm sáu bà dì cho mình đó”

Có thể làm bạn với Liễu Yên Nguyệt đương nhiên đều có chút thân phận. Sống trong gia đình giàu có, đàn ông phần lớn đều hào sảng, tập mãi thành quen. Chỉ có Liễu Yên Hồng không nhìn thấu. Bởi vì bố nàng là một người rất yêu vợ, vợ đã mất hơn mười năm mà vẫn không tái hôn.

Có thể vì tuyên bố lần trước nói đây là buổi biểu diễn cuối cùng của Thiên Nhan Duyệt, nên người xem rất đông. Sân vận động sáu vạn chỗ gần như không còn ghế trống. Nghe mấy cô nữ sinh nói, giá vé đã tăng gấp mười lần, có tiền cũng không mua nổi.

Rất nhiều người không mua được vé, đành phải đứng ở bên ngoài.

Các nàng may mắn quen biết Tiêu gia, đi với thân phận khách quý, không biết làm bao người hâm mộ đến chết.

So sánh với khi ở Hongkong một năm trước, Thiên Nhan Duyệt đã không còn là một cô bé nữa, nàng trông vô cùng xinh đẹp, dưới ánh đèn sân khấu chiếu rọi càng tỏa ra vẻ hào quang sáng rực, giống như một tiên nữ, cả người mang theo khí tức thánh khiết.

Thiên Nhan Duyệt vừa đi ra, khán giả không ngừng vỗ tay. Bộ váy hoàn hảo tôn lên dáng người lung linh. Buổi biểu diễn này kéo dài hơn ba tiếng, hơn mười bộ quần áo đều là do nhà thiết kế nổi tiếng nhất trên thế giới may theo dáng người của nàng, có thể nói là hoàn mỹ.

Tiếng vỗ tay từ từ ngừng lại, Thiên Nhan Duyệt là một thần tượng, mọi cử động của nàng đều làm người ta chú ý.

“Bài hát đầu tiên ngày hôm nay, tôi muốn cảm ơn tất cả những người bạn của mình, cảm ơn mọi người đã đi cùng tôi. Dù trong tương lai tôi không đứng trên sân khấu, tôi vẫn rất trân trọng và nhớ đến mọi người”

Bài hát “Người bạn trên đường” theo tiếng nhạc du dương vang lên, tạo thành một bức tranh u tĩnh. Tiếng hát của Thiên Nhan Duyệt như một ngọn nến trong đêm tối, mặc dù yếu ớt nhưng lại là ánh sáng dẫn lối cho người.

Tiếng hát du dương thấm vào lòng người. Tất cả người xem đều bị đưa vào một huyền cảnh. Tiếng hát của nàng đúng là đã đạt đến cảnh giới ba ngày không tiêu tan, làm cho người ta mê say.

“Tiếng hát tuyệt vời như vậy, bắt đầu từ ngày mai sẽ không vang lên nữa, thật quá đáng tiếc” Liễu Yên Hồng nhập tâm, thực sự hy vọng giờ phút này vĩnh viễn đọng lại.

“Hong Hong, không phải quá dễ sao. Sau này nếu bà muốn nghe không phải nói một câu là được sao. Chỉ có bọn tôi là thảm. Ôi, chờ bà gả cho người, chúng ta không có lý do gì đến Tiêu gia nữa. Có lẽ sau này chỉ nghe chị Thiên Nhan Duyệt hát qua đĩa mà thôi”

“Có gì khó chứ, nếu như Hong Hong làm con dâu Tiêu gia, chúng ta không phải lúc nào muốn đến cũng được sao. Hong Hong, bà hy sinh một chút. Dù sao bà cũng nói, trên đời rất khó tìm được người đàn ông như anh rể bà. Ở lại Tiêu gia luôn đi, không đi nữa”

Tiêu Thu Phong nhìn Liễu Yên Hồng, trong lòng thật sự có chút an ủi. Cô bé này bây giờ đang từ từ phát hiện ra chỗ tốt của hắn. Xem ra sau này sẽ không lạnh lùng với hắn nữa rồi.

302. Chương 302: Người Khách Thần Bí Mang Theo Bảo Táp

Phượng Hề thấy tất cả trong mắt, thở dài một hơi bất đắc dĩ. Người đàn ông này đúng là yêu tinh hại người, không biết muốn xúc động trái tim bao nhiêu thiếu nữ nữa. Yên Hồng cứ ở bên cạnh hắn như vậy, thật sự quá nguy hiểm.

Mà giờ phút này, trong một căn phòng yên tĩnh ở sân vận động, có hai người ngồi đó. Bọn họ ngồi sát cửa sổ, quan sát cuộc biểu diễn của Thiên Nhan Duyệt.

Hai người một nam, một nữ, một già một trẻ. Trên khuôn mặt bình thường của lão già hiện ra vẻ mơ ước như nhớ lại, nhìn Thiên Nhan Duyệt trên sân khấu, khẽ gật đầu, ôn hòa mở miệng nói: “Không sai, đúng là một ngôi sao rất tuyệt”

Người phụ nữ kia cũng rất đẹp, nếu như Đinh Mỹ Đình ở đây nhất định kinh ngạc gọi ra tên của nàng, đó chính là Mộng Thanh Linh.

Không ai biết tại sao nàng lại đến Đông Nam, cũng không ai biết người ngồi cạnh nàng là...

“Lão gia gia, người không phải nói cho con, người cũng là fan của ngôi sao đó chứ” Mộng Thanh Linh không khỏi cười một tiếng, vẻ quyến rũ làm cho căn phòng thêm tươi đẹp: “Người bảo con giúp người lên đi ra ngoài, không phải vì buổi biểu diễn này chứ?”

Lão già lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải, hành trình mười ngày này của ta, mặc dù rất bí mật nhưng có không ít người biết. Bây giờ có lẽ rất nhiều người đang che giấu. Không ai có thể nghĩ ra, ta lúc này đã đến Đông Nam. Thực ra, ta làm như vậy cũng chỉ là muốn nhìn thế giới chân thật một chút”

Mộng Thanh Linh nhìn lão già không uy mà giận. Nàng không có một tia e dè, cười nói: “Người dù muốn lên rời đi, cũng có rất nhiều biện pháp. Không cần con phải giúp người. Hơn nữa người cũng có thể biết. Bây giờ rất nhiều người đang đoán quan hệ giữa hai chúng ta”

Lão già dường như sớm đã biết, lắc đầu hình như có chút bất đắc dĩ, sau đó lấy một điều thuốc trong túi ra, châm lên, nói: “Ồ Bắc Kinh có rất nhiều người cho rằng con là con gái của ta, có phải không?”

“Thực ra ta cũng không hề để ý, lần này đi ra ngoài ta đúng là có tư tâm muốn Thanh Linh đi cùng ta, người già luôn phải có người đi cùng”

Mộng Thanh Linh cũng lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Người muốn có người đi cùng, có rất nhiều người mong muốn, tại sao lại tìm con. Người cũng biết con bận như vậy, hơn nữa con rất không thích những nơi này”

Lão già thở dài một hơi, hình như có chút tiếc nuối nói: “Ta đã đáp ứng với bố con, chăm sóc cho con. Lần này ra ngoài đương nhiên sẽ không làm con chịu thiệt. Ta sẽ giới thiệu cho con một người đàn ông rất thú vị. Thanh Linh, con hình như không còn nhỏ nữa”

Mộng Thanh Linh che miệng cười nói: “Lão gia gia, người không phải rảnh rỗi như vậy chứ, làm bà mối cho con, giới thiệu đối tượng cho con nữa”

Lão già không nói gì, mà gọi về phía cửa: “Sáu”

Cửa không mở, nhưng trong căn phòng có ánh sáng mờ mờ này đã xuất hiện một thân hình khô gầy. Đó là một lão già rất bình thường nếu như đi trên đường. Nếu như không phải đứng trong căn phòng này, không ai biết ông ta lại là thành viên Lão Miêu.

Ông ta không nói, chỉ nhẹ nhàng thi lễ với lão già, rồi lẳng lặng đứng ở đó, chờ chỉ thị.

“Nói một chút chuyện của cô gái này, ta rất có hứng thú, thích nghe lại một lần nữa” Lão già nhìn Thiên Nhan Duyệt đang hát bên dưới, ra lệnh nói.

Điều này làm cho Mộng Thanh Linh là cô gái rất thông minh cũng không biết ý của lão già này.

Nhưng số sáu đã từ từ nói: “Thiên Nhan Duyệt, hai mươi ba tuổi, con gái duy nhất của Thiên gia Đông Nam. Tập đoàn Thiên Phát của gia tộc có một ngàn năm trăm triệu”

Theo giọng nói từ từ chậm rãi đã kể ra rất nhiều chuyện mà chưa ai biết: “Chuyện ở Hongkong chấn động cả thế giới, Thiên Nhan Duyệt được xưng là nữ thần chống khủng bố. Mà chuyện lần đó đã khiến Hoắc gia biến mất khỏi các gia tộc giàu có ở Hongkong”

“Chuyện cuối cùng là sự kiện ở nước H” Số sáu chưa nói xong, Mộng Thanh Linh đã cắt ngang ông ta, nói: “Chuyện ở nước H không cần nói nữa. Tư Mã lão thái gia đã báo cáo hết mọi chuyện, tin rằng còn rõ hơn cả điều ông nói. Bởi vì Tư Mã Lạc cháu ông ta hình như là nhân vật chính của chuyện lần đó”

Lão già khoát tay, số sáu lại biến mất không thấy tăm hơi. Đối với chuyện quỷ dị này, Mộng Thanh Linh hình như đã thấy nhiều nên không kỳ quái. Chỉ nhìn lão già, khó hiểu hỏi: “Lão gia gia, con không có hứng thú với chuyện này. Người nói xem, rốt cuộc muốn nói gì?”

Lão già từ từ rút một hơi thuốc, cười nói: “Vậy nói chuyện con hứng thú. Cô em gái tốt nhất của con, cô bé Đinh gia, nghe nói nó thích một người đàn ông đã có vợ, có việc này không?”

Mộng Thanh Linh toát mồ hôi, chuyện này mà lão già cũng biết, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Lão gia gia, người nghe ai nói vậy. Chuyện tình cảm bí mật đó cũng truyền đến tai người, quá lợi hại”

Lão già nói: “Thực ra cũng không phải bí mật, rất nhiều người đều biết. Chỉ là mọi người không lên tiếng trước mặt lão Đinh mà thôi. Ta hôm nay muốn nói với con cũng không phải Thiên Nhan Duyệt, cũng không phải cháu gái lão Đinh. Mà là người đàn ông mà ta giới thiệu cho con”

Mộng Thanh Linh rốt cuộc cũng hiểu ra, kinh ngạc hỏi: “Tiêu Thu Phong của Tiêu gia Đông Nam”

“Một cao thủ phong lưu ăn chơi trác táng. Thật không ngờ lão gia gia lại chú ý đến hắn. Chẳng lẽ hắn thực sự lợi hại như vậy sao?”

Về mặt lão già trở nên nghiêm trọng, nói: “Hắn không chỉ lợi hại, mà là rất lợi hại. Nếu như con thực sự hiểu được người đàn ông này, con sẽ biết dù Long thần Tiêu Mại Phi năm đó sống lại, chưa chắc đã sánh được với hắn”

Mộng Thanh Linh chưa được gặp Tiêu Mại Phi, nhưng nàng biết Long Tương và Long Thương. Truyền thuyết và tên tuổi của hai người này ở Bắc Kinh có thể nói là không ai có thể sánh bằng. Mà Tiêu Mại Phi lại đứng đầu trong ba người, ngoại trừ võ học gần như vô địch thiên hạ, thân thể thần bí. Chỉ là nghe nói hai mươi lăm năm trước ông ta đã chết, rất nhiều người coi đó là một hồi ức.

“Ta đã cho người dựng lên tài liệu bí mật về hắn. Hiện nay chỉ có mình ta mới có quyền xem tài liệu này, hơn cả Long Tổ. Con bây giờ cũng nên biết, ta tại sao lại nhìn trúng người thanh niên đó”

Sự lợi hại của Long tổ, tin rằng những người hơi có thể lực ở Bắc Kinh đều biết. Mộng Thanh Linh đương nhiên không ngoại lệ.

“Thiên Nhan Duyệt này chỉ là một cô ca sĩ nhỏ nhen, từ một ngôi sao hạng ba chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi biến thành truyền thuyết phương đông nổi tiếng toàn thế giới. Thực ra tất cả đều liên quan đến người đàn ông đó. Chuyện ở Hongkong, chuyện ở nước H, nhân vật chính đều là người đàn ông họ Tiêu đó”

“người đàn ông họ Tiêu? Lão gia gia, người đàn ông này cũng họ tiêu, không phải cùng Tiêu Mại Phi, ồ, có quan hệ với Long thần đó chứ. Không đúng, Đinh lão đã tra xét tài liệu của người này. Nghe nói hắn có bố có mẹ, gia thế rất trong sạch, không có gì là không đúng”

Lão già cười giảo hoạt, nói: “Đó là nguyên nhân mà ta muốn Thanh Linh đi cùng. Thông tâm thuật của con có lẽ có đất dụng võ”

Đến lúc này, Mộng Thanh Linh mới biết được ý đồ của lão già. Lừa nàng đến Đông Nam, thì ra là để nàng hỗ trợ. Nàng lúc trước vẫn cho rằng lão già đi một mình buồn chán nên muốn có người đi cùng chứ.

Mộng Thanh Linh xuất thân không thần bí. Nhưng đối với Mộng gia, cũng không có bao nhiêu người biết, Mộng gia các nàng có một công pháp kỳ diệu được kế thừa, đó chính là thông tâm thuật.

Chỉ cần máu hai người hòa hợp vào nhau, nàng có thể đi vào trong não người đó, khai thác thế giới nội tâm người đó. Có lẽ lần này đến Đông Nam, ngoại trừ muốn biết sự thật ở nơi này, lão già còn muốn biết rõ mọi nghi ngờ trong lòng.

Sáu lại xuất hiện, lần này chưa gọi đã đến tin rằng có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

“Đông Nam xuất hiện rất nhiều cao thủ. Theo tin tức, bọn họ đều từ Bắc Kinh mà tới”

Lão già sững sờ, có chút kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ hành tung của ta đã lộ?”

Sáu mặt không cảm tình, nói: “Không có khả năng, theo người theo dõi báo lại, những người này hình như có quan hệ với Lâm gia. Nếu như không ngoài dự đoán, trong vòng mười ngày bọn họ sẽ đến đây”

Lão già cười đầy hưng phấn, lẩm bẩm nói: “Xem ra sau khi Thiết Huyết Đoàn bị hủy diệt, Đông Nam lại một lần nữa nổi lên bão tố. Có lẽ là một vở kịch hay. Lập tức điều tra cho ta xem những người đó thuộc gia tộc nào” Sáu nhận lệnh, lặng lẽ rời đi.

Khi buổi biểu diễn sắp kết thúc, Phượng Hề nhận được điện của Tiểu Lục Tử, rất nhiều người xa lạ đang tiến vào Thượng Hải. Hơn nữa trong đó có không ít cao thủ, bọn họ hình như đều đang hướng về phía Tiêu gia.

Phượng Hề lập tức nói tin tức này cho Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong không nói gì, nhưng Tư Mã Lạc bên cạnh hắn lại nhướng mày, tiếp cận, bí ổi nói: “Lão đại, không cần hỏi cũng biết đây chính là người của lão già ở Bắc Kinh phái tới. Thái gia nói qua, những kẻ đó coi trời bằng vung, luôn tự coi mình là thiên hạ vô địch. Bây giờ có trò hay, mày không nên bỏ tao lại đó”

303. Chương 303: Ly Biệt

Vũ báo tin cho hắn vẫn còn quanh quẩn bên tai. Hắn thật sự không có nhiều thời gian mà lãng phí.

“Chỉ cần bọn chúng dám coi thường vọng động, vậy tiêu diệt hoàn toàn”

Tiêu Thu Phong truyền lại cho Phượng Hề một loại sát ý. Đông Nam là đại bản doanh của hắn, không ai được diễu võ dương oai ở đây. Dù cho có chỗ dựa lớn đến đâu cũng không thể. Nếu như Lâm thái gia đã dám làm như vậy, trận chiến này hắn phải chơi lớn.

Buổi biểu diễn đã đến lúc kết thúc. Cùng với tiếng vỗ tay như sấm, bản nhạc từ từ nhỏ đi, có cảm giác buồn bã như ly biệt. Giờ phút này mọi người đều cảm thấy như vậy. Một người đứng dậy hét vang tên Thiên Nhan Duyệt, rồi hai người... sau đó tất cả cùng đứng lên.

Nước mắt đã rơi, trên khuôn mặt xinh xắn của nàng đã đầm lệ, làm mọi người đều rơi lệ.

“Nếu cô ấy yêu sân khấu, vì sao lại rời đi... cô ấy sinh ra đã thuộc về sân khấu” Mộng Thanh Linh mặc dù bị xưng là Kinh trung nhất mộng, ngày thường luôn lạnh lùng và kiêu ngạo như chim công. Nhưng nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt như một con phượng hoàng trùng sinh trong lửa đỏ, không khỏi có vài phần không muốn.

Lão già lẳng lặng nhìn, không trả lời câu hỏi của nàng. Nhưng Thiên Nhan Duyệt trên sân khấu đã nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tôi không muốn từ biệt, không muốn rời xa mọi người. Tôi biết, mọi người hy vọng tôi tiếp tục đứng trên sân khấu. Trước kia, tôi luôn cho rằng sân khấu là kiếp sống, là chỗ dựa cả đời của mình. Tôi đứng ở đây, sẽ mãi đi cùng các bạn”

“Tôi có rất nhiều vinh dự, rất nhiều danh hiệu, rất nhiều người hâm mộ. Tôi cũng có vô số sự ủng hộ, hôm nay tôi lựa chọn tình yêu. Sân khấu là tính mạng của tôi, không có mọi người, tôi sẽ mất đi sự tươi đẹp trong đời. Mà tình yêu lại là linh hồn của tôi. Là điều mà cuộc đời tôi luôn tìm kiếm”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ mình là một người rất vĩ đại. Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, có tình cảm như mọi người, khi đạt được sẽ buông tha tất cả. Vì anh ấy, tôi có thể buông tha tất cả, kể cả tính mạng của mình”

“Bài hát này dành tặng cho người đàn ông mà tôi yêu nhất, cũng tặng cho tất cả mọi người đã ủng hộ tôi” Giọng nói từ từ bình tĩnh, bài hát mà nàng mới sáng tác: “Kiếp này yêu nhau, kiếp sau tiếp tục” đã theo bản nhạc du dương hình thành giai điệu ngọt ngào.

Tiếng cười, tiếng vỗ tay, tiếng khóc làm cho cả sân vận động hỗn loạn. Mọi người dung nhập vào trong tình yêu âm nhạc, quên đi bản thân.

Sau khi lời ca cuối cùng vang lên, Thiên Nhan Duyệt không có lui về hậu trường, chỉ nhìn toàn trường thật sâu, sau đó nói lời tạm biệt. Khi nói lời tạm biệt, nàng buông micro xuống, mang theo nụ cười kiên định từ từ đi xuống, lặng lẽ ngã vào lòng người đàn ông mà nàng yêu. Thiên Nhan Duyệt đã khóc.

Chưa có ai rời đi, bọn họ đang chúc phúc và hâm mộ người đàn ông kia.

Đêm nay, Thượng Hải không hề yên tĩnh, rất nhiều rất nhiều người mất ngủ.

Trả giá nhiều như vậy, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn. Tất cả những điều nàng làm đều đáng giá.

“Đừng khóc, anh chỉ muốn thấy em cười, cuộc sống tương lai em sẽ luôn cười”

Liễu Yên Hồng ngăn Tiêu Thu Phong lại, ôm Thiên Nhan Duyệt đang rơi lệ đầy mặt vào lòng, thương xót nói: “Chị Thiên Nhan Duyệt, em quá cảm động, rất, rất cảm động.... cho em ôm chị nhé”

Mọi người không nhịn được phì cười. Điền Phù lắc đầu nói: “Được rồi, được rồi, chúng ta về nhà thôi. Tiểu Hồng, cháu thích, tối nay cháu có thể ôm Nhan Duyệt mà ngủ”

Bọn họ lặng lẽ rời đi, nhưng tiếng vỗ tay vẫn chưa chấm dứt.

Lão già và Mộng Thanh Linh còn chưa rời đi. Bọn họ đang nhìn lên sân khấu trống trải đó, dường như đang nhớ lại giây phút kỳ diệu vừa rồi.

Sáu lẳng lẳng xuất hiện: “Bọn họ bố trí mai phục trên đường Tiêu gia quay về”

Lão già thở dài, lắc đầu bất đắc dĩ: “Ai, thực là kinh hồn”

Mộng Thanh Linh ngẩng đầu nhưng lại không nói gì. Trong lòng nàng đã bị Thiên Nhan Duyệt hấp dẫn. Hy vọng một ngày có thể gặp được Thiên Nhan Duyệt, thấy cô gái như phượng hoàng. Bởi vì có những thứ hai người rất giống nhau, hai người có thể trở thành bạn thân.

Tư Mã Lạc nghe được tin tức này rất hoảng sợ, tay đưa vào trong túi, nói: “Không được, tao phải gọi cho bác Triệu. Bảo bác điều người tới, ** quá hèn hạ. Lão Đại không nên khách khí với chúng”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Không cần, bọn chúng có ba mươi sáu người, không nên quá phô trương. Đây là địa bàn của tao, sẽ do tao làm chủ”

Đây là chỗ tối nhất trên đường về, tuyệt đối không đến hai trăm mét. Bây giờ đang là giữa đêm, trên đường càng không có ai qua lại. Đoàn xe của Tiêu gia từ từ dừng lại.

Tiêu Thu Phong xuống xe, từ trong bóng tối có một người đi ra. Tiểu Lục Tử như quỷ mị xuất hiện. Mà phía sau hắn là Lý Hưng và Quan Dao, nhưng bọn họ không đi tới mà lẳng lặng đứng ở một bên.

“Bọn họ có ba mươi sáu người, mỗi người đều là cao thủ. Tiểu Lục Tử không nắm chắc có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Tiêu thiếu gia, xin lỗi”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, nói: “Không có vấn đề, rất nhanh cậu có thể đi”

Quan Dao ở phía sau cũng mở miệng nói: “Tiêu thiếu gia, bọn chúng có vũ khí nóng, vì đảm bảo cho đoàn xe an toàn, không thể đi tiếp.

Mọi người đều biết vị trí của những người này trong lòng Tiêu thiếu gia. Lý Hưng cũng nói: “Tiêu thiếu gia, ở quanh đây chúng ta có một vạn huynh đệ. Chỉ cần người ra lệnh một tiếng, tôi đảm bảo dù chết bao nhiêu người, một người trong bọn chúng cũng không thể thoát”

Chỉ cần vì Tiêu thiếu gia, bất cứ ai trong bọn họ đều có thể chết. Bọn họ cam tâm tình nguyện, hi sinh vì thần tượng của mình, đó là một sự sùng bái, là một sự giải thoát, một sự vinh quang.

Nhưng Tiêu Thu Phong không cho bọn họ cơ hội này. Lắc đầu cười nói: “Chỉ bằng những kẻ đó còn chưa có tư cách để huynh đệ ta mất mạng”

“Tiểu Phong, sao thế, sao xe lại dừng lại?” Điền Phù đã hạ cửa kính xuống, nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ, phía trước có chút phiền phức, mọi người chờ chút, con đi xử lý”

Liễu Yên Hồng vừa nghe rất hưng phấn nói: “Anh rể, không phải anh lại muốn biểu diễn một chọi trăm đó chứ. Có thể cho em đi xem một chút không?”

“Lần này không được” Lần này đâu phải một trò chơi, đám côn đồ bình thường dù gan lớn đến đâu cũng không dám mang theo vũ khí. Nhưng những người kia rõ ràng là đối phó Tiêu gia, đó là điều chắc chắn. Hắn không thể để mọi người mạo hiểm.

Liều Yên Hồng tức giận chu miệng lên, khó chịu định phản đối. Tiêu Viễn Hà ở bên đã nhẹ giọng nói: “Tiểu Hồng, không nên có tính khí trẻ con như vậy. Bây giờ đã muộn rồi, để Thu Phong xử lý mau đi. Bác hơi mệt rồi, muốn về nghỉ”

“Tiểu Phong, con cẩn thận một chút” Tiêu Viễn Hà cũng không phải kẻ ngu, thấy Tiểu Lục Tử, lại thấy Lý Hưng và Quan Dao ở phía sau. Ông ta đương nhiên nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Tiêu Thu Phong đã xoay người, nhìn ngã tư âm u cách đó không xa, trên mặt xuất hiện một khí tức giết chóc nồng nặc. Từ nước H trở về, hẩn nghỉ ngơi cũng đủ rồi.

“Các người canh chỗ này. Tiểu Lục Tử, đi theo ta” Ở Đông Nam, cũng chỉ có Tiểu Lục Tử coi như là cao thủ. Lý Hưng và Quan Dao chỉ coi là mạnh. Đối với người bình thường thì đánh ngã bảy tám tên không khó. Nhưng đối phó với những cao thủ đã được huấn luyện đặc biệt, không có bao nhiêu tác dụng.

Lý Hưng và Quan Dao không nói gì, chỉ nặng nề gật đầu. Trên khuôn mặt ngăm đen của Tiểu Lục Tử, lộ ra hàm răng trắng muốt khi hẩn cười. Tiểu Lục Tử đang rất vui mừng, có thể cùng chiến đấu với Tiêu thiếu gia, là giấc mơ của mỗi người trong bọn họ.

Quan Dao giơ tay lên, búng tay một cái, trong bóng đen xuất hiện hai nhóm vệ đội mặc quần áo đen. Bọn họ đã sớm đứng ở đây. Giờ phút này chỉ là bảo vệ sự an toàn của đoàn xe. Lệnh của Tiêu thiếu gia, bọn họ tuyệt đối chấp hành.

Trong xe, Thiên Nhan Duyệt có chút lo lắng hỏi: “Phượng tỷ, có vấn đề gì không?”

Phượng Hề quay đầu lại cười an ủi: “Không cần lo lắng. Chỉ là Lâm gia không biết tự lượng sức mình. Thu Phong vốn chỉ muốn đuổi hai bố con đáng ghét kia ra khỏi Đông Nam. Thật không ngờ lão già không biết sống chết kia lại muốn liều mạng. Nếu ông ta đã có can đảm đó, hủy diệt tiếp theo, Lâm gia bọn họ phải có dũng khí đón nhận”

Giọng nói của Phượng Hề trở nên lạnh lùng: “Ở Đông Nam, Tiêu gia tuyệt đối không thể có bất cứ kẻ thù nào tồn tại, tuyệt đối không thể”

304. Chương 304: Chém Giết.

Ba mươi sáu người, chia làm mười tám vị trí, ẩn thân trong tòa nhà sáu tầng. Mà vị trí, Tiểu Lục Tử đã sớm biết. Hẩn không có động, bởi vì hẩn không chắc chắn có thể diệt trừ toàn bộ ba mươi sáu người này.

Nếu như để những kẻ đó chạy trốn vậy sẽ nguy hiểm. Trách nhiệm đó, hẩn không thể nào gánh nổi. Cho nên cần Tiêu Thu Phong tự mình ra tay.

Tiếng súng vang lên, Tiêu Thu Phong đã bẻ gãy cổ hai tên. Thực ra nếu như hẩn muốn giết hai tên đó cũng không để lộ ra một tiếng động nào. Đây là hẩn cố ý đánh răn động cỏ.

Tiểu Lục Tử cũng đã giết chết hai người, cầm lấy điện thoại của kẻ vừa chết lên, nói: “Xin lỗi, bọn họ không thể nào đáp ứng mày”

Đoàn xe Tiêu gia dừng ở đó, mà người của bọn họ liên tiếp tổn thất hai tổ. Hành động như tập kích này lại không có bao nhiêu tác dụng với Tiêu gia. Thủ lĩnh nghĩ đến mệnh lệnh mà gia chủ giao cho, một khi không được phải lập tức rút lui. Bọn họ lần này đến đây cũng không phải vì giúp Lâm gia, mà là đối phó Tiêu gia, hoặc là làm Đông Nam hỗn loạn.

“Lập tức rút lui...” Tiêu Thu Phong nghe thấy giọng nói truyền tới qua điện thoại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tức cười, muốn đối phó đối thủ phân tán sẽ tốn thời gian. Nhưng một khi rút lui, bọn chúng sẽ tự động đưa đến trước mặt hẩn.

Ở ngã tư đường này, bọn họ có ba phương án rút lui. Điểm này, đối với Tiêu Thu Phong có nhiều năm là đặc công mà nói, liếc mắt một cái là có thể thấy được. Mà hai đường rút lui, bây giờ đã có rất nhiều người canh giữ. Mà con đường này chỉ có một mình hẩn, nhưng lại là con đường chết.

Tiêu Thu Phong đứng đó, giống như một pho tượng, đứng im không nhúc nhích, giống như đã tồn tại ở đây từ rất lâu, không có một tia sinh khí.

Thủ lĩnh là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, không che mặt. Người phía sau hắn cũng không che mặt. Giờ phút này đang khấn trương theo sát hắn, mang theo một sự kinh hãi. Người đàn ông này thật sự không thể tưởng tượng hành động chưa diễn ra, bọn họ đã thất bại.

Giờ phút này dù là ba mươi người vây lấy một mình hắn, lại giống như bị một mình hắn bao vây. Sát khí nồng nặc bay lên, bao phủ lấy mỗi người trong bọn họ. Bọn họ dù muốn cử động một chút cũng rất khó khăn.

“Đông Nam Tiêu Thu Phong...” Mắt tên thủ lĩnh sáng rực lên, mở miệng nói ra thân phận của Tiêu Thu Phong. Điều này cũng không kỳ quái, hắn lần này đến Đông Nam chỉ là vì đối phó Tiêu gia. Nhưng lời đồn căn bản không thể nào sánh với thực tế. Lúc này, hắn mới biết người đàn ông đó đáng sợ như thế nào.

Tiêu Thu Phong từ từ quay đầu lại, nhìn mọi người trước mắt, nhẹ nhàng cười nói: “Là ta, bọn mày thực ra không nên đến đây. Dù cho hắn muốn cho bọn mày chịu chết cũng không nên đưa nhiều người đến đây như vậy. Hắn hẳn phải biết, chỉ bằng bọn mày không có chút tác dụng gì”

Lời nói ngông cuồng đó, bất cứ ai cũng không thể chịu nổi. Huống hồ đối với những kẻ được coi là tinh anh như bọn họ. Ánh mắt của Tiêu Thu Phong mang theo vẻ khinh thường, đã làm tổn thương lòng tự tôn của bọn họ.

Bọn họ đúng là có thể được coi là tinh anh. Nhưng giờ phút này, chỉ có thể coi như là tinh anh chịu chết.

“Chưa chắc” hai từ này vừa ra, tên thủ lĩnh đã động. Hắn vừa động, tính mạng của hắn đã đến cuối cùng.

Tiêu Thu Phong cười hoạt động hai tay, mười ngón tay duỗi ra, sau đó thân hình vừa động, biến mất, trong không khí truyền đến âm thanh kinh hồn: “Bọn mày còn không xứng làm đối thủ của tao”

Tiếng súng vang lên, nhưng lại không có chút tác dụng với Tiêu Thu Phong. Đầu tên thủ lĩnh trúng một quyền, máu văng tung tóe. Người xung quanh có thể rõ ràng nghe thấy tiếng đầu hắn vỡ vụn ra, như tiếng gọi của tử thần. Chỉ kịp kêu lên một tiếng, hắn đã ngã xuống mặt đất.

“Giết chết hắn, mọi người cùng lên...” Không ai biết là người nào nói, khi tất cả mọi người cùng lên, hắn lại lui lại phía sau. Dường như muốn cho những người đó dùng mạng cuốn lấy Tiêu Thu Phong, mà hắn có bỏ chạy.

Tinh anh thì sao chứ, đối mặt với sinh tử tồn vong, con người kiểu gì cũng sẽ sợ hãi.

Hai tám người xông lên, không thể không nói bọn họ đúng là tinh anh đã được huấn luyện đặc biệt, thân thủ không sai. Chỉ đáng tiếc, bọn họ gặp phải Tiêu Thu Phong.

Liên tiếp giết chết sáu người, sự tàn sát kinh tâm động phách đó, hai mươi hai người còn lại chỉ dám phòng thủ, không ai dám tấn công. Trong mắt bọn họ đều có vẻ sắc bén nhưng lại không có chút tác dụng gì. So sánh với Tiêu Thu Phong, lực lượng của bọn họ quá yếu.

Một cơ thể bay lên, “Bịch” ngã xuống đất, không thể đứng lên nữa. Mà ngũ quan của hắn máu chảy ra như suối, một người đang sống sờ sờ bị trọng lực đánh vào, chảy máu trong mà chết.

Người này chính là người vừa có ý bỏ chạy.

“Một tên, hai tên, ba tên...” Tiểu Lục Tử đến, rất hài lòng gật đầu nói: “Tiêu thiếu gia, em vừa xử lý xong hai đường kia, cùng với tên vừa định bỏ chạy, tổng cộng ba mươi hai người”

Bốn người ở lại trên tầng, số còn lại vừa đúng ba mươi hai người, không một ai có thể rời đi.

“Bắt tài thực ra không đáng giận. Nhưng biết rõ mình bắt tài còn muốn làm anh hùng, đúng là làm cho người ta chán ghét” Nhìn tên vừa chết đi, Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát: “Không để lại bất cứ ai”

Tiểu Lục Tử đã sớm không kịp đợi, trên mặt lộ rõ sự hưng phấn, như được thưởng lớn vậy. Bây giờ chỉ có lúc tham gia giết chóc, đối với hắn và Thần binh chiến đội là một loại vinh quang. Ngay cả hai đại đội trưởng đều rất hâm mộ.

Tiểu Lục Tử thích dùng cứng đối cứng, mỗi một người rơi vào trong tay hắn, chỉ cần không mạnh bằng cơ thể hắn, kết quả chỉ có một đó chính là chết. Mà Tiêu Thu Phong lại như quỷ mị, không ai có thể tìm ra vị trí của hắn. Từng xác chết ngã xuống sau lưng bọn họ.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

“Mày đã giết người không nên giết. Tiêu Thu Phong, sẽ có người báo thù thay cho bọn tao” Có thể đã biết hôm nay bọn họ không thể nào may mắn thoát khỏi, nên những người này đều lớn tiếng gào lên.

Tiêu Thu Phong cười lạnh, nói: “Trong mắt hắn, các ngươi không khác gì con kiến. Không ai báo thù cho các ngươi. Cái chết của các ngươi chỉ vô ích”

Một quyền từ phía sau đánh tới, người này bị trúng đòn của Tiểu Lục Tử, gân mạch vỡ hết mà chết.

“Chết thì chết, nói nhảm nhiều quá” Tiểu Lục Tử không thích có người nói chuyện với Tiêu thiếu gia như vậy. Trong lòng bọn họ, người đàn ông này chính là thần. Thần không thể nào bị uy hiếp và nhục mạ.

Hắn chỉ nghe lệnh của Tiêu Thu Phong. Về phần đối thủ là ai, thật sự không quan trọng. Hắn chỉ là một chiến sĩ. Sứ mệnh của chiến sĩ là hoàn thành nhiệm vụ.

“Tiêu thiếu gia, đã xử lý xong, không một tên nào chạy thoát”

Cả người đầy máu mang theo một cỗ nhiệt huyết mê mông. Mỗi lần chém giết, tất cả Thần binh chiến đội đều tiến bộ.

Tiêu Thu Phong không hề động, nghe Tiểu Lục Tử nói, khẽ cười: “Thực ra chúng ta còn để lọt một người, một cao thủ chân chính”

Thân hình đang bình tĩnh của Tiêu Thu Phong đột nhiên sinh ra một loại nghịch lưu, thân hình không gió mà động, hai tay như điện, hai đạo đao tâm như hình trăng lưỡi liềm phát ra bên ngoài cơ thể, đánh về phía một góc tối.

“Ầm ầm” hai tiếng vang lên, trong bóng tối khói bụi mờ mịt, từ từ tiêu tán. Một người đột nhiên hiện ra, đó là một lão già, một lão già hơn bảy mươi tuổi, khuôn mặt hơi tái đi mang theo nụ cười bình tĩnh.

“Quả nhiên không hổ là Đông Nam Tiêu Thu Phong, lần này chúng ta đến thật đúng lúc”

Thần thái phản phác quy chân làm cho Tiêu Thu Phong biết lão già này tuyệt đối là cao thủ chân chính. Nếu không cũng không thể nào dễ dàng tiếp được hai đạo tâm của hắn.

Khí kình của Tiểu Lục Tử trong nháy mắt dâng lên, sát ý hiện lên. Nhưng Tiêu Thu Phong đã nhẹ nhàng mở miệng: “Ông ta không cản đường, đi thôi”

Cao thủ cấp tông sư, vẻ mặt kiêu ngạo đó đương nhiên sẽ không thể trở thành thủ hạ của gia chủ nào đó. Điểm này Tiêu Thu Phong hiểu rõ, bởi vì hắn cũng là cao thủ.

Tiêu Thu Phong xoay người lại, Tiểu Lục Tử đương nhiên cũng tán đi cương kình, đi theo phía sau. Chỉ cần Tiêu thiếu gia nói chính là chân lý, hắn chỉ có nghe theo, không cần hỏi tại sao. Hắn không có một chút nào tò mò.

Lão già hơi động, đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong, nói: “Người trẻ tuổi, quả nhiên không sai, có phong thái vương giả. Yên tâm, tôi tuyệt đối không là kẻ địch của cậu. Hơn nữa hy vọng có một ngày chúng ta có thể là bạn. Quên nói cho cậu, tôi và lão Hầu có quan hệ mấy chục năm”

Vừa nhắc đến lão Hầu, Tiêu Thu Phong giật mình, trong mơ hồ dường như bắt được gì đó.

Nếu là bạn mấy chục năm với lão Hầu, vậy nói rõ người này vẫn ở Bắc Kinh. Hơn nữa với địa vị của lão Hầu, người bình thường không thể nào có quan hệ được. Xuất hiện lão già như vậy, rất kỳ quái.

305. Chương 305: Làm Phụ Nữ Phải Nghe Đàn Ông Nói

Siêu cấp cao thủ như vậy trên đời đã không còn nhiều. Lão già đột nhiên xuất hiện, cùng với nói ra mình ở Bắc Kinh đến, nói rõ ông ta có mục đích. Mà mấy đại gia tộc trong kinh, trong đầu Tiêu Thu Phong lại không có ấn tượng về người này.

“Lão miêu? Ông ta có thể là lão miêu hay không, rất khó” mặt Tiêu Thu Phong hơi đổi.

Cầm điện thoại gọi, là gọi cho Vũ. Lúc này, nàng đáng lẽ đã ngủ, nhưng vừa có tín hiệu, lập tức có người nhận. Nhận ra là điện của Tiêu Thu Phong, đương nhiên không phải là chuyện bình thường.

“Thu Phong, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh hình như thấy thành viên lão miêu” Đối với Vũ, cho dù chuyện gì cũng không cần giấu. Tiêu Thu Phong lập tức nói nghi vấn trong lòng ra với nàng.

Vũ ngăn người, dụi dụi mắt nói: “Không có khả năng. Lão miêu là tuyệt đối bí mật. Hơn nữa bọn họ không bao giờ rời khỏi Bắc Kinh. Anh cũng biết trách nhiệm của lão miêu là gì mà”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, giờ phút này hẳn dường như đã nghĩ thông suốt: “Bình thường thì sẽ không. Nhưng nếu như mục tiêu của bọn họ động, vậy cũng không kỳ quái”

Vũ hiểu ra, cả kinh nói: “Thu Phong, anh nói là ở Đông Nam? Hơn nữa còn sớm đến từ trước?”

“Bây giờ xem ra đó là cách giải thích duy nhất”

Vũ hít vào một hơi, nói: “Bây giờ nên làm thế nào bây giờ. Anh không thể tiếp tục ở lại Đông Nam nữa, như vậy sẽ rất nguy hiểm”

Tiêu Thu Phong trầm ngâm một lát nói: “Vừa nãy anh giết chết mấy chục cao thủ từ Bắc Kinh đến Đông Nam, có lẽ là do Lâm gia mời tới. Chuyện này, có một lão miêu xuất hiện ở hiện trường. Bây giờ tiếp tục hay không tiếp tục, dường như không khác nhau gì mấy. Chẳng qua em không cần lo lắng. Còn có rất nhiều chỗ không rõ, em chú ý giúp anh”

“Em biết, Thu Phong, anh chú ý một chút, lão miêu không dễ đối phó đâu” Cao thủ hơn cả Long Tổ đương nhiên không dễ đối phó. Điều này Vũ biết, Tiêu Thu Phong càng biết rõ.

Nếu không đến lúc bắt đắc dĩ, hẳn cũng không muốn tranh chấp với lão miêu. Hơn nữa phía sau lão miêu là gì, hẳn rất rõ ràng, đó là lực lượng của quốc gia.

Mặc dù lực lượng bây giờ rất mạnh, nhưng Tiêu Thu Phong còn không có ngông cuồng đến độ tưởng rằng có thể đối đầu với lực lượng của các quốc gia.

Ngắt điện thoại, Tiêu Thu Phong không về phòng ngủ của mình. Mặc dù có Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt đang chờ. Hắn cũng không đến phòng Thiên Nhan Duyệt, mặc dù nàng đã nói tối nay sẽ mở cửa phòng vì hắn.

Tiêu Thu Phong đi tới trước cửa phòng Trác Ngưng Tuyết, nhẹ nhàng gõ cửa. Nhưng rất kỳ quái, lúc này đã tối đêm mà cánh cửa rất nhanh lại được mở ra.

Một người phụ nữ mặc chiếc áo ngủ mỏng dính, dáng người yếu điệu mang theo vài phần quyến rũ, tính cách của nàng mặc dù như trẻ con nhưng cơ thể của nàng đã thành thực, ít nhất không hề thua kém Thiên Nhan Duyệt. Mà vẻ đẹp tinh khiết của nàng, mang theo vài phần quyến rũ của cơ thể càng tăng thêm sự hấp dẫn. Nụ cười ngọt ngào hồn nhiên như đứa trẻ mới sinh, làm cho Tiêu Thu Phong không dám có suy nghĩ đó trong đầu.

“Là anh, Tiêu thiếu gia, muộn thế này anh có việc gì vậy?” Khẽ cười, người phụ nữ này không ngờ không cảm thấy đường đột chút nào.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Yên tâm, anh không phải dê xồm, không có ý đồ xấu với em”

Trác Ngưng Tuyết nói: “Mời vào, điểm này em không nghi ngờ. Mỹ nhân như Nhan Duyệt anh cũng không chiếm tiện nghi, nói rõ anh có vài phần tốt. Em nghĩ tài nhìn người của bố nuôi coi như còn giữ được vài phần”

Có lẽ Thiên Nhan Duyệt đã tâm sự với cô gái này. Nếu không nàng sao biết được Thiên Nhan Duyệt không bị chiếm tiện nghi. Chẳng qua nghĩ lại, Tiêu Thu Phong cũng bội phục bản thân mình. Siêu sao phương đông xinh đẹp như vậy, ở bên cạnh mình hơn nửa tháng không ngờ chưa hề có một động tác vuốt ve mơn trớn nàng. Hắn thật sự quá thuần khiết.

Có lẽ bởi vì Thiên Nhan Duyệt quá dịu dàng, vẻ mặt ngượng ngùng làm cho Tiêu Thu Phong không dám có suy nghĩ quá phận.

Tình thế thay đổi, Tiêu Thu Phong giờ phút này cũng không có tâm trạng trêu đùa các cô gái. Lần này đến đây hẳn có việc muốn Trác Ngưng Tuyết đi làm.

“Vừa nãy anh có điện thoại cho bố nuôi em. Nếu muốn trong thời gian ngắn nhất hoàn toàn phá hủy Lâm gia, phải giáp công từ hai phía. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, em đến tập đoàn Phong Chính làm. Anh không muốn tốn nhiều thời gian vào trò chơi này” Ngay cả lão miêu cũng đã xuất hiện ở đây, thật sự sẽ có rất nhiều biến cố. Lâm gia ở cả Đông Nam không tính là chuyện lớn, nhưng ảnh hưởng lại rất lớn. Hơn nữa giờ phút này Tiêu Thu Phong muốn toàn lực đối mặt nguy cơ mới tới, không có thời gian dây dưa với Lâm gia.

Cách ra lệnh lạnh lùng này làm cho Trác Ngưng Tuyết rất bất mãn, chu miệng lên, hờn giận phản đối: “Này, thái độ của anh là gì vậy. Bây giờ là anh nhờ tôi, có phải nên nói khác đi không?”

Tiêu Thu Phong nhìn nàng từ đầu đến chân. Ừm, đáng người không tệ, quan trọng nhất là đáng về bậc bội của trẻ nhỏ nhưng lại có bộ ngực sữa no đủ, bờ mông tròn trịa. Giờ phút này càng thể hiện rõ ràng dưới chiếc áo ngủ mỏng manh.

“Em hình như quên thân phận của mình?” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói.

Trác Ngưng Tuyết trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, hình như rất bất mãn với ánh mắt không lễ phép của hắn, quát: “thân phận gì?”

“Em là người của Tiêu gia, vậy phải biết nghe lời đàn ông nói mới có lợi”

“Anh không nên nghĩ sai. Bố nuôi chỉ bảo tôi đính hôn với anh, không nói tôi nghe lời anh. Anh không nên ảo tưởng. Anh căn bản không phải là người tốt. Lừa nhiều cô gái như vậy, còn muốn tôi nghe lời anh. Tôi nói cho anh, không có cửa đâu”

Tiêu Thu Phong vừa động, không nói gì hết mà đã đè Trác Ngưng Tuyết xuống giường, người đè lên bộ ngực mềm mại, co dãn của nàng. Lúc nàng giãy giụa càng ma sát nhau, thật thích.

Trác Ngưng Tuyết luôn lạnh nhạt, mặt đỏ bừng lên. Nàng che ngực, sợ hãi kêu lên: “Anh muốn làm gì?”

Tiêu Thu Phong cười tà nói: “Em nói đó. Em có biết nam nữ sau khi đính hôn, có thể ngủ chung một giường. Nam nữ ngủ chung một giường sẽ có thể làm rất nhiều chuyện”

Cho dù Trác Ngưng Tuyết ngây thơ đến đây, nàng vẫn biết chuyện này, sợ đến độ luống cuống tay chân, vội vàng kêu lên: “Đừng, đừng, em nghe lời anh, tất cả nghe anh. Em, em ngày mai sẽ đến Phong Chính làm việc”

Rượu mời không uống mà lại thích uống rượu phạt. Tiêu Thu Phong không hề khách khí véo véo khuôn mặt mềm mại, trắng nõn của nàng. Thật sự không biết cô gái này chăm sóc làn da như thế nào mà như da trẻ em.

“Nhớ kỹ, nếu ở Tiêu gia thì phải nghe lời. Nếu không anh lột sạch quần áo của em, đuổi em ra ngoài” Đối xử với người chưa thành thục, đầu tiên đương nhiên là phải dọa.

Trác Ngưng Tuyết chưa từng thấy ai thô lỗ như vậy, sợ đến độ nước mắt trào ra, trùm chăn kín đầu, trốn vào trong đó. Ánh mắt u oán giống như bị người sàm sỡ vậy.

Giờ phút này nàng mới biết được người đàn ông này đúng là một người đàn ông xấu xa.

Về đến phòng, hai người phụ nữ hình như còn chưa ngủ, đang nhỏ giọng nói chuyện. Thấy Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Nguyệt ngồi dậy đầu tiên, kéo chăn xuống lộ ra bộ ngực rất lớn của Phượng Hề.

“Ông xã, sao anh lại quay về. Tiểu Duyệt không phải nói hôm nay anh phải chúc mừng em ấy sao?”

Nếu như không có giết chóc, tối này đúng là giây phút nhâm nháp sự xinh đẹp đó. Nhưng đối với Tiêu Thu Phong mà nói, lúc này hẳn muốn phát tiết dục vọng.

Hắn không muốn để lại ám ảnh cho Thiên Nhan Duyệt trong lần đầu tiên. Nên dù biết rõ cửa chỉ khép hờ, hắn vẫn không đẩy cánh cửa đó ra.

Lửa dục vọng trong người Tiêu Thu Phong đã bốc lên trên cơ thể Trác Ngưng Tuyết, lại nhìn thấy hai cơ thể xuân sắc, đầy quyến rũ đó, sao có thể chịu được chứ, gờ tay ra, nhảy lên giường, vén chăn lên. Đêm nay, nhất định sẽ rất mãnh liệt.

Nhưng bọn họ cũng không biết, hai cô gái phòng ở cạnh nhau cũng không ngủ được.

Thiên Nhan Duyệt thật vất vả đuổi được Liễu Yên Hồng đi nằm ngẩn người một đêm, mãi cho đến tận bình minh mới nhắm đôi mắt đẹp lại. Người đàn ông đó không vào làm nàng rất thất vọng.

Mà Trác Ngưng Tuyết lại sợ hãi, chỉ cần vừa nhắm mắt lại liền thấy người đàn ông đó lên vào phòng mình, lập tức tỉnh lại, không ngừng lặp lại.

Thì ra muốn chính thức làm một người phụ nữ, nàng còn phải qua rất nhiều cửa ải khó khăn.

Hôm sau, Trác Ngưng Tuyết và Thiên Nhan Duyệt lúc rời giường, mắt đỏ lên, nhưng được Điền Phù quan tâm đều không nói ra chuyện gì hết. Chuyện đó, các nàng chỉ có thể chôn vào trong lòng. Chẳng qua Thiên Nhan Duyệt sau khi ăn sáng xong liền về phòng nghỉ ngơi. Trác Ngưng Tuyết đáng thương chỉ có thể lộ ra dáng vẻ một người vợ trẻ bị khi dễ, bị ánh mắt lạnh lùng tàn khốc của Tiêu Thu Phong ám chỉ cho biết phải đi làm với Liễu Yên Nguyệt.

Chuyện còn lại, đương nhiên phải thương lượng với Phượng Hề.

306. Chương 306: Bài Học Thảm Thiết Nhất Trên Đời

Chuyện đúng là vượt qua tường tượng của Phượng Hề. Nhân vật siêu cấp đó đã tới Đông Nam, cho dù không làm gì hết cũng sẽ nhắc lên một cơn cuồng phong.

“Em bảo với bên dưới phải cẩn thận. Nếu như không cần thiết, thời gian này dừng mọi hoạt động, chờ chuyện này qua đi rồi nói.

Tiêu Thu Phong nói, Phượng Hề đương nhiên làm theo, nhưng nàng lập tức ngắt đầu lên hỏi: “Chuyện của Lâm gia thì sao, cứ như vậy dừng lại sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Chuyện Lâm gia, anh sẽ tự mình phụ trách. Em đừng lo, nếu lão miêu cũng đã biết, giấu diếm cũng không có tác dụng gì mấy. Tốt hơn hết là dựa theo kế hoạch, đuổi Lâm gia ra khỏi Đông Nam”

Phượng Hề cảm thấy không ổn nhưng không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn. Tình hình trước mắt chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Gần một tiếng sau, Triệu Quang Bình, Tôn Khánh Dục và Tư Mã Lạc đã tới. Lần này ba người bọn họ được Tiêu Thu Phong gọi tới. Chuyện lớn này thực sự cũng cần cho mấy người này biết.

Triệu Quang Bình vừa nghe, đầu đầy mồ hôi lạnh. Ông ta đã nhận được tin tức, bắt đầu chĩnh đốn. Nhưng thật không ngờ nhân vật đó đã ở Đông Nam, căn bản không cho ông ta kịp ứng phó.

“Chú cũng đã đặt ra phương án tuần sát mới, đang chuẩn bị cuối tuần áp dụng, thật không ngờ... xem ra, chú phải lập tức tiến hành” Tôn Khánh Dục cũng không dễ dàng gì, thân là người đứng đầu lực lượng cảnh sát nơi này, trách nhiệm của ông ta không ít hơn Triệu Quang Bình là bao. Mặt Tư Mã Lạc cũng khó coi, tin tức này của Tiêu Thu Phong đối với bọn họ mà nói thật sự khiếp sợ. Có thể nói một khi truyền ra ngoài không thua gì động đất.

“Thu Phong, mày thực sự điều tra rõ ràng rồi chứ. Chuyện này không phải chuyện đùa” Đông Nam cũng là đại bản doanh của Tư Mã gia, khổ tâm kinh doanh nhiều thế hệ. Có những thứ đương nhiên không thể để người ngoài nhìn thấy.

Tiêu Thu Phong không hề giải thích rõ, chỉ nói: “Cái cần nói tao đã nói, mọi người tự mình làm, tốt nhất không nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Có chuyện, mọi người nhớ liên lạc với nhau”

Ba người không còn tâm trạng chơi đùa như trước nữa, lập tức đứng dậy ra về. Chuyện này quan hệ đến vinh nhục cả đời, không ai dám lấy nó ra mà đùa cợt.

Tiêu Thu Phong cũng không rõ thành viên lão miêu lúc đó hoàn toàn có thể rời đi, không cần để lộ thân phận. Nhưng tại sao lại để hắn làm lộ. Chẳng lẽ lão hầu bảo ông ta đến hỗ trợ mình?

Lão già này là số tám, giờ phút này đang lẳng lặng đứng trước mặt lão già, lẳng lẽ như một lão tăng trăm năm.

“Tám, cảm thấy thế nào?” Lời nói của lão già rất bình thường, nhưng con người lấp lánh hào quang. Nhìn số tám một cái, nhẹ nhàng hỏi.

Dù là có thể thả lỏng trước mặt Tiêu Thu Phong, nhưng trước mặt lão già này, Tám tuyệt đối tôn trọng.

“Hắn là người chấp hành kế hoạch đó, không ai có thể thích hợp hơn hắn” Tám mở miệng nói, giọng nói rất khẳng định.

Lão già trầm ngâm một lát, hình như đang suy nghĩ gì đó, sau đó nhấp một ngụm trà, nói: “Ta còn muốn ở lại đây vài ngày, bây giờ chưa có đáp án. Lần này để anh hiện thân là muốn cho hắn cảm thấy áp lực. Nếu như hắn thông minh hắn là có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện. Hành động tiếp theo của hắn, ta rất có hứng thú”

Tám đã hiểu rõ ý của lão già, đây là một bản kiểm tra đối với người đàn ông họ Tiêu, hơn nữa dường như mới bắt đầu mà thôi.

Trác Ngưng Tuyết mặc dù là một người kém hiểu biết trong tình cảm, nhưng năng lực kinh doanh lại rất giỏi. Dưới sự hợp tác của nàng và Lâm Thu Nhã ở xa xôi, Lâm gia gần như không có cơ hội chống trả, cũng làm cho Lâm gia một lần nữa cảm nhận được lực lượng vương giả.

Ba ngày sau, tất cả tài chính từ nước ngoài rót vào đã bị phá hủy. Mà Lâm gia càng rơi vào tuyệt cảnh, chuyện làm lớn. Lần này không riêng gì lực lượng của Lâm gia ở Đông Nam, liên lụy đến tài sản của Lâm gia trong cả nước thối lui, quả thực đạt đến một tình trạng khó có thể hình dung.

Lâm gia sau trận chiến này đã không còn tia sinh khí.

“Thái gia, Thái gia, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện” Quản gia Lâm gia, Ngũ Bá mặc dù đã hơn bảy mươi nhưng giờ phút này vẫn chạy như bay về phía đại đường.

Mấy ngày nay, từng tin tức bất hạnh không ngừng truyền tới. Thái gia đã nghe thành quen, nên mặt không chút biểu cảm, hỏi: “Lại có chuyện gì?”

“Đại gia, đại gia bị đánh”

Thái gia vừa nghe, đứng bật dậy khỏi ghế thái sư, lớn tiếng quát: “Nói cái gì, Bắc Dân ra ngoài?” Từ sau khi tuyên bố tuyệt giao với Tiêu gia, cũng đã ra lệnh người Lâm gia nếu không được ông ta cho phép không được ra ngoài. Lâm Khải Dực chính là một ví dụ. Ông ta không muốn chuyện này lặp lại một lần nữa.

Ngũ Bá gật đầu nói: “Đại gia hôm qua nhận đượ thiệp mời, nói là muốn tham gia một bữa tiệc. Lúc đó tôi đã nói lời của Thái gia cho cậu ta nghe. Cậu ta nói sẽ không đi. Nhưng thật không ngờ sáng sớm đã không tìm được cậu ta. Vừa nãy mới phát hiện ra cậu ta người đầy máu đang nằm ở cửa”

Thái gia không nói một câu, vội vàng đi ra ngoài. Lâm Khải Dực đã thành phế nhân. Ông ta không dám tưởng tượng con mình lúc này như thế nào.

Không có nước mắt, hoặc là nước mắt đã chảy hết vào trong. Lâm Bắc Dân nằm trên giường, đôi mắt lạnh lợi đầy giả hoạt đã không còn nữa, lúc này chỉ như tro tàn. Giờ phút này hắn mới hiểu được, trong mắt người đàn ông kia, hắn không đáng gì cả. Những lời người đó nói cũng không phải để dọa唬.

Lâm gia có tiền, có thế, ở Đông Nam có thể muốn làm gì thì làm. Đám con cháu Lâm gia dưới vầng sáng của Thái gia gần như chưa gặp bất lợi, chưa từng chịu đả kích như vậy. Đả kích này làm cho hắn hoàn toàn suy sụp.

Thái gia chạy vào, cầm tay bác sĩ, vội vàng hỏi: “Thế nào, thế nào rồi?”

Bác sĩ già áy náy nói: “Thái gia xin lỗi, gân chân của đại gia đã bị cắt đứt, cậu ta không thể đứng lên được nữa”

“Ha ha ha...” Có người đắc ý cười lớn, cười đến điên cuồng: “Rốt cuộc cũng có bạn. Người Lâm gia đều sẽ biến thành như vậy. Người không cần thương tâm, chúng ta sẽ có nhiều người bạn hơn nữa”

Có thể nói ra những lời ngu ngốc như vậy đương nhiên là Lâm Khải Được thần kinh không ổn định. Từ lúc hai chân bị đánh gãy, hắn vẫn trốn ở trong phòng không ra. Lúc này ngồi xe lăn, xuất hiện trước mặt bố già, nhìn thăm trạng của ông bố. Hắn dường như cảm thấy được an ủi.

Không có ai dám nói chuyện, chỉ là trong lòng rất sợ hãi. Người đàn bà mắt để trên trán giờ phút này đang quỳ mọp dưới đất, không còn vẻ kiêu ngạo nữa, mà là cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi. Trên mặt vừa đau đớn, vừa hưng phấn, hình như thần kinh không bình thường.

Ngoại trừ Thái gia, không có ai buồn đau vì bọn họ. Bốn người em của Lâm Bắc Dân lúc này cũng ở đây. Nhưng sự nhẫn tâm của Lâm Bắc Dân đã làm cho tình cảm anh em mất hết. Nhìn hai chân Lão Đại đã bị đánh gãy, trong lòng bọn họ mơ hồ có một loại hưng phấn, thích thú. Áp lực bao năm rốt cuộc có thể phát tiết.

Chỉ có Lâm Bắc Cường từ từ đi lên, đỡ lấy Thái gia đang run rẩy, nhỏ giọng an ủi.

Cảnh ngộ của Lâm gia như một cơn ác mộng. Mà Lâm gia bị thương nặng cũng ảnh hưởng đến rất nhiều người. Sau khi Lâm Bắc Dân thành kẻ tàn phế, mấy gia tộc trong liên minh vội vàng rời khỏi vây cánh. Lâm gia đã không còn hy vọng, nhưng bọn họ vẫn còn muốn sống.

Gọi điện, điện đến Bắc Kinh, nhưng không phải giọng nói trong tưởng tượng, một người đàn ông ngạo mạn nghe điện nói: “Lâm Thái gia, gia chủ có việc ra ngoài. Ân tình của Lâm gia, người đã trả lại, chuyện còn lại thực sự không giúp được ông. Mời ông tự xử lý”

Ở bên cạnh người vừa nói là một lão già mắt đầy tức giận, mắt lấp lánh hào quang. Mấy chục cao thủ còn chưa kịp ra tay đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Thật không ngờ Lâm gia kinh doanh ở Đông Nam mấy chục năm lại không có một chút căn cơ. Ông ta rất thất vọng, hoàn toàn thất vọng.

Chết thì chết, có quan hệ gì đến ông ta?

Lâm Thái gia ném điện thoại xuống đất, sau đó ông ta ngất đi. Lâm gia được xưng không bao giờ suy sụp, sau khi cột trụ chống trời là Thái gia ngã xuống, đã mất đi sự sắc bén năm xưa.

Hôm sau, báo chí thông báo Lâm gia tuyên bố rời khỏi Đông Nam. Trận chiến không khói này mới từ từ kết thúc. Lâm gia húng bá Đông Nam, bá chủ kinh doanh vĩnh viễn mất đi trong dòng sông lịch sử, ngã xuống không kèn không trống.

Nhưng ký ức đau lòng này, có rất nhiều người nhớ. Nhiều năm sau vẫn nhớ đến cơn ác mộng này.

Mặc kệ là ai chỉ cần phạm sai lầm đều phải bị trừng phạt. Sự kiêu ngạo của Lâm Thái gia đổi lại bài học thấm thiết nhất trên đời này. Kết quả này, người của Lâm gia không ai muốn thấy.

Mà qua chuyện lần này, Tiêu gia ở Đông Nam là một thế lực không thể chống lại. Những người liên quan đến chuyện này đều rất rõ ràng.

Cho nên những người không biết cụ thể chuyện xảy ra cũng đã bắt đầu lấy lòng Tiêu gia, còn hướng cả về Thiên gia. Đó là vì quan hệ giữa Thiên Nhan Duyệt và Tiêu gia, khiến Thiên gia làm tâm điểm chú ý.

307. Chương 307: Kiều Khách Tới Nhà

Tiêu Thu Phong không hề che dấu hành tung của mình. Một tuần sau hắn quyết định sẽ tổ chức tiệc mừng vì Thiên Nhan Duyệt. Điều này coi như tạo cơ hội cho những người muốn lấy lòng Tiêu gia mà không có cửa.

Chẳng qua chuyện này không cần Tiêu Thu Phong xử lý. Phượng Hề có thể chỉnh lại quan hệ ở Đông Nam gọn gàng ngăn nắp lại. Tất cả kẻ chống đối đều bị bóc hơi, bị giẫm chết. Giống như nàng đã nói, ở Đông Nam Tiêu gia không có bất cứ kẻ địch nào.

Nếu như Tiêu Thu Phong có thể vung đao chém núi vậy Phượng Hề chính là trợ thủ tốt nhất của hắn, xử lý các việc nhỏ nhặt giúp hắn.

Bốn nàng Lâm Ngọc Hoàn cũng bị gọi về. Bởi vì tôn trọng ý kiến của vợ chồng Tiêu Viễn Hà, bữa tiệc chúc mừng này sẽ được cử hành rộng rãi. Không chỉ là tăng thêm không khí vui mừng, chủ yếu hơn là làm cho Thiên Nhan Duyệt biết Tiêu gia coi trọng nàng như thế nào.

Thiên Nhan Duyệt khác với Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề. Nàng chỉ là một ngôi sao, ngoại trừ lúc trên sân khấu trông rất rực rỡ đó, nàng ở trên đó rất cô đơn. Nhưng không có mấy người có thể biết được nàng sau khi bỏ vầng hào quang đó đi, còn lại chỉ là một trái tim đang yêu, không thể giống như Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt cống hiến rất nhiều cho Tiêu gia.

Mấy hôm nay Thiên Nhan Duyệt không ca hứng, có lẽ có chút mất mát. Tất cả đều là do đêm đó Tiêu Thu Phong không đến đúng hẹn. Các cô gái đều là như vậy, mỗi lần đàn ông sơ sẩy, các nàng đều suy nghĩ miên man. Hơn nữa càng nghĩ càng quá.

Tiêu đại ca chỉ thương hại mình, anh ấy không yêu mình, phải không?”

Trên sân khấu, nàng lộng lẫy xinh đẹp trước mặt mọi người. Nhưng ở trong nhà, sắc đẹp của nàng lại chỉ có sự tinh khiết. Một chút buồn phiền hiện lên trong mắt nàng, làm cho khi người khác nhìn nàng có chút đau lòng.

Được mấy cô nàng nhiệt tình giúp đỡ, một bộ váy trắng muốt kết hợp với dáng người thon dài của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười gượng. Nhưng lại làm cho người ta mê say. Người phụ nữ như thế này chính là kiệt tác của ông trời, không gì sánh nổi.

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt cũng là phụ nữ, tâm sự này của Thiên Nhan Duyệt, bọn họ rất rõ ràng. Nhưng các nàng có giải thích cũng không có bao nhiêu tác dụng. Mà Phượng Hề càng không thể nào nói chuyện trong lòng Tiêu Thu Phong ra được. Thiên Nhan Duyệt quá thiện lương, quá dịu dàng. Mọi người ở Tiêu gia đều chỉ muốn làm cho nàng vui vẻ, hạnh phúc như một đứa trẻ.

“Chị Duyệt, chị thật đẹp. Nếu như em là con trai, nhất định theo đuổi chị” Liễu Yên Hồng vĩnh viễn không muốn buồn chán, nhìn người trong gương, nhìn khí chất thánh khiết đó, nàng rất hâm mộ. Nếu như có một ngày nàng có thể siêu phàm thoát tục như Thiên Nhan Duyệt, đó chính là điều rất hạnh phúc.

Hắc hắc, mình cũng có thể cho anh rể thấy mình không còn là đứa trẻ. Mình có thể hấp dẫn bất cứ người đàn ông nào.

“Đương nhiên, phải xem Nhan Duyệt là ai chứ. Chị có thể cam đoan, để Thu Phong thấy em, nhất định sẽ thất hồn lạc phách. Hôm nay Nhan Duyệt là nhân vật chính, không ai có thể đoạt lấy danh tiếng của em” Phượng Hề cũng rất đẹp, đó là khí chất cao quý người bình thường không có, dung hợp với sự lạnh lùng. Có thể nói chỉ có trước mặt người đàn ông đó mới thể hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn của mình.

Thiên Nhan Duyệt khẽ cười, quay đầu nhìn mình ở trong gương. Đó chính là nàng, sự xinh đẹp đó nàng không hề kiêu ngạo, không mơ ước xa vời. Trong lòng nàng, chỉ cần được Tiêu Thu Phong nhìn với ánh mắt trìu mến, có thể đã làm nàng thỏa mãn. Được Tiêu Thu Phong ôm làm cho nàng cảm thấy mình từ bỏ tất cả cũng sẽ không hối hận.

Liễu Yên Nguyệt ở bên cạnh cũng rất đẹp. Nhưng nàng lại mặc bộ quần áo truyền thống, làm cho sắc đẹp của nàng được che đi. Hoặc là chỉ có khi ở trong lòng Tiêu Thu Phong, khi mê loạn trong tình yêu người phụ nữ này mới thể hiện ra sắc đẹp của mình. Vẻ đẹp đó chỉ có một người có thể hưởng.

Trác Ngưng Tuyết là người thiết thời nhất. Bởi vì trong lòng nàng rất sợ Tiêu Thu Phong. Nàng biết, theo bố nuôi, nàng là con dâu Tiêu gia, là một người đã có chồng. Cho tới bây giờ thật sự không nghĩ ra nó sẽ như thế nào. Nhưng Tiêu Thu Phong quá tà ác, vượt xa tưởng tượng của nàng.

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười thâm đặng của hắn đối với mình, nàng có một cảm giác như bị nhìn khắp cả thể xác và tinh thần. Cảm giác trần trụi đó không hề dễ chịu. Đến Tiêu gia hơn mười ngày nàng gầy đi. Dù cho Điền Phù thương yêu, quan tâm, mua thuốc bổ cho nàng uống. Nàng vẫn không thể béo lên, đây là tâm bệnh, không thuốc nào có thể chữa khỏi.

Người đến thực sự không ít, vượt quá dự tính của Tiêu Viễn Hà. Điền Phù lập tức gọi điện đến khách sạn Phù Dung của bà, bảo đưa người đến giúp. Mà Phượng Hề cũng bảo Quan Dao điều không ít người đến duy trì trật tự, tránh cho có mấy tên không biết điều đến quấy rối.

Lại nói chuyện náo nhiệt hôm nay, mọi người đều tham gia. Mặc dù Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục không rõ vào lúc quan trọng như thế này mà Tiêu Thu Phong còn giống trống khua chiêng như vậy làm gì. Nhưng bọn họ tin rằng nhất định có lý do.

Tư Mã Lạc sau khi truyền tin tức này cho Thái gia, Tư Mã gia lập tức hành động. Những điều Tiêu Thu Phong nói, không có lửa làm sao có khói. Bọn họ tin rằng đó là sự thật.

Hôm nay Tư Mã gia cũng đưa quà tới, cho dù sợ đến đâu, lo lắng đến đâu, có những thứ cũng không thể thay đổi. Tư Mã thái gia nhìn trúng suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, trên đời này không có chuyện gì là không giải quyết được, khó khăn gì hắn cũng có thể gánh vác. Dù khi đó đủ để làm cho người ta nể phục.

Quá xếp thành núi, đương nhiên do Tiêu Viễn Hà phụ trách tiếp đón. Bản tính con người là vậy, nghèo ở thành phố không ai hỏi, giàu ở tận núi cao cũng có người đến thăm. Với danh tiếng của Tiêu gia, cả Đông Nam có ai có thể sánh bằng. Người đến lấy lòng, nịnh nọt đương nhiên không dứt. Điều này làm cho Tiêu Viễn Hà biết được người lấy lòng cũng không phải dễ chịu.

Tiêu Thu Phong đương nhiên là người nhàn hạ nhất. Dù cho mọi người thấy hắn, cũng rất ít người dám đến trò chuyện. Bởi vì đối với kẻ ăn chơi trác táng như hắn, người quan hệ với hắn thực sự không nhiều lắm. Trước kia mọi người càng khinh bỉ hắn hơn. Huống chi mặt hắn lúc nào cũng lạnh lùng băng giá làm cho người ta không dám tới gần. Nếu so sánh thì Tiêu Viễn Hà vẫn nhiệt tình hơn nhiều.

Các nàng xuất hiện, không khí lập tức được đẩy lên cao trào. Anh Hoàng cũng phái ra không ít người tham gia yến hội này. Tuyên bố một ít phần thưởng, vinh dự, nhân vật trong năm, thành tựu trọn đời gì đó... có mười mấy hạng mục, đều là các vinh dự khá lớn trong làng giải trí.

Cũng may Thiên Nhan Duyệt đã tuyên bố rời khỏi làng giải trí, nếu không chắc chắn sẽ có vô số lời tán tụng, chúc mừng nàng, những phần thưởng đó thực sự rất mê người.

“Tiêu thiếu gia, ngoài cửa lại có khách tới” Một vệ sĩ vội vàng đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, nhỏ giọng nói: “Cô ta không phải người ở Đông Nam, cũng không có thiệp mời. Nhưng cô ta nói đến chúc mừng Thiên tiểu thư”

Tư Mã Lạc ở bên cạnh cười nói: “Điều này có gì kỳ lạ chứ. Với uy danh của Tiêu gia ở Đông Nam, có mấy người muốn đến quan hệ cũng là rất bình thường.

Nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong lại không cho rằng như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Mời cô ta vào, tôi ra gặp”

Rất nhanh, mấy người từ từ đi theo vệ sĩ tiến vào. Bọn họ hấp dẫn ánh mắt của hầu hết mọi người. Bởi vì người đi đầu là một cô gái rất đáng chú ý. Sắc đẹp của nàng gần như vượt qua các từ ngữ có thể hình dung. Giờ phút này này ngay cả mấy nàng Phượng Hề cũng bị cướp đi vầng hào quang.

Điều này cũng khó trách vệ sĩ liếc mắt là có thể nhìn ra bọn họ không ở Đông Nam. Sắc đẹp tuyệt mỹ này tuyệt đối không phải bình thường. Cho dù không nhìn thấy thì cũng nghe nói qua, không thể nào không nhận ra.

Giống như Đông Nam tam hoa, ngoại trừ Trác Ngưng Tuyết thần bí, thì Liễu Yên Nguyệt và Lâm Thu Nhã ở Đông Nam có lẽ không có mấy người không nhận ra.

Tư Mã Lạc kinh hãi kêu lên một tiếng, có chút lắp bắp nói bên tai Tiêu Thu Phong: “Kinh trung nhất mộng”

Tiêu Thu Phong cười khở. Hắn và người phụ nữ đã biết nhau từ lâu. Nhưng thật không ngờ khi gặp lại, cảnh còn người mất.

Chẳng qua làm cho hắn có chút kinh ngạc không phải là sự xuất hiện của Mộng Thanh Linh. Mà là hai lão già đi sát theo bảo vệ nàng. Nếu như không đoán sai, bọn họ chính là thành viên lão miên. Bởi vì Tiêu Thu Phong cảm nhận được trong thân thể bình thường của bọn họ có một lực lượng siêu nhiên.

Lão miên không ngờ lại là vệ sĩ của nàng. Xem ra lời đồn thổi về nàng có lẽ là thật.

Tư Mã Lạc mồm mép lanh lợi trở nên có chút câu nệ, nhìn người phụ nữ này hắn nói chuyện cũng trở nên khó khăn: “Mộng... tiểu thư, chào cô. Tôi là Tư Mã Lạc, chúng ta... chúng ta đã gặp nhau”

“Tư Mã công tử, chào anh, đã lâu không gặp. Không mờ mà đến tin rằng Tiêu gia là chủ nhân sẽ không trách chứ” Nàng mỉm cười dịu dàng như một cơn gió thoảng thơm ngát thổi qua, người cảm nhận được đều say mê.

Phượng Hề và các nàng đều đã đi tới. Người nói đầu tiên lại là Liễu Yên Hồng. Nàng nhìn chăm chăm vào Mộng Thanh Linh. Mặc kệ người phụ nữ này đẹp thế nào, Liễu Yên Hồng cũng là phụ nữ nên sẽ không để ý đến.

308. Chương 308: Dò Xét

“Anh rể, đây không phải là một người phụ nữ của anh nữa đó chứ. Anh giỏi thật đó” Mấy hôm trước có thêm Thiên Nhan Duyệt. Cũng tốt, từ tình cảm và sự dịu dàng của Thiên Nhan Duyệt, còn là thần tượng trong lòng nàng nên có thể miễn cưỡng chấp nhận. Mấy hôm trước, lại có thêm một Trác Ngưng Tuyết đến hôm nay không biết thật giả. Trong lòng Liễu Yên Nguyệt đang rất buồn bực.

Giờ phút này hay rồi, lại tới một người nữa. Cũng không biết là quá khứ của Tiêu Thu Phong quá kém. Hay là Liễu Yên Hồng giống như Điền Phù, tập mãi thành quen. Bây giờ cứ cần có một cô gái hơi đẹp một chút đến Tiêu gia, họ lại có suy nghĩ này trong đầu.

Phượng Hề và Liễu Yên Hồng cẩn thận quan sát người phụ nữ kia một chút. Thực ra vấn đề này các nàng cũng rất muốn biết.

Tư Mã Lạc vừa nghe, kêu khở trong lòng. Chẳng lẽ thật sự là có chuyện này sao. Các cô gái bị thằng này nhìn thấy, đều không thể thoát khỏi tay hắn sao? Đây là Kinh trung nhất mộng, không có một vạn tên công tử theo đuổi thì cũng có tám ngàn. Không chỉ bởi vì sắc đẹp của nàng, mà bởi vì thân thể thần bí của nàng càng làm cho người ta ham muốn.

Nụ cười dịu dàng, khí chất như hoa lan thơm mát làm cho người ta say lòng. Mộng Thanh Linh có chút buồn cười liếc nhìn mấy người phụ nữ trước mặt, trong lòng cũng thầm ngạc nhiên. Tiêu Thu Phong này quả thực quá diễm phúc. Khó trách mình đến làm cho người ta hiểu lầm.

“Em gái, lần này em đoán sai rồi. Chị lần này đến đây thật đúng là muốn biết anh rể em một chút. Mỹ Đình đòi sống đòi chết vì anh ta, xem anh ta rốt cuộc là người đàn ông như thế nào?”

“Mộng tiểu thư có thể đến Tiêu gia làm khách, thực sự là vinh hạnh của chúng tôi. Anh rể của cô bé này là một người đàn ông, một người đàn ông rất bình thường có hai mắt, một mũi, một mồm, chỉ là sắp xếp hơi thỏa đáng. Thoạt nhìn đẹp trai hơn đám đàn ông bình thường, xuất sắc hơn một chút, cho nên có nhiều cô gái thích. Những thứ khác hình như không có gì khác nhau”

Nghe thấy người phụ nữ này không quen biết Tiêu Thu Phong, chỉ có quan hệ với Mỹ Đình mà thôi, lần này chỉ nghe danh mà tới. Tâm trạng mấy nàng tốt hơn. Liễu Yên Hồng bị lời nói này của Tiêu Thu Phong làm cho phì cười.

“Anh rể, mấy điểm đó của anh đã cực kỳ nghiêm trọng, không nên thổi phồng biết không. Anh tại sao không nói mình háo sắc hơn những người khác một chút, còn vô lại một chút. Nếu không, sao em bây giờ càng lúc càng có lảm chệ?”

Liễu Yên Hồng vừa nói ra, mấy nàng không khỏi che miệng cười, ngay cả Mộng Thanh Linh cũng như vậy. Người đàn ông này đúng là khá đẹp trai. Nhưng nàng đã thấy nhiều người còn đẹp trai hơn hẳn. Từ bề ngoài thì thấy cũng không có gì đặc biệt. Chẳng qua không khí ở đây làm cho nàng rất thích.

“Tôi nghe người ta nói một câu rất kinh điển: Đàn ông không xấu, đàn bà không yêu. Bây giờ xem ra cũng có lý” Mộng Thanh Linh vừa nói đã đi tới vài bước, đưa tay ra, nhẹ nhàng nói: “Tôi là Mộng Thanh Linh, không mời mà đến, xin Tiêu đại công tử thứ lỗi. Thực sự rất tò mò muốn gặp anh”

Tiêu Thu Phong cầm tay nàng, ba giây đã bỏ ra, khoe miệng xuất hiện nụ cười: “Tôi là Tiêu Thu Phong, bây giờ Mộng tiểu thư đã được gặp. Hy vọng không làm cho cô thất vọng”

“Tôi thất vọng cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần anh không làm cho bọn họ thất vọng mới là quan trọng nhất. Thế nào, có thể giới thiệu cho tôi một chút được không. Lần này đến đây, tôi cũng vì ngôi sao Thiên Nhan Duyệt mà đến. Tiêu đại công tử không thể để tôi tay không mà về chứ”

Phượng Hề ở phía sau lập tức nói, tay đưa về phía Mộng Thanh Linh: “Tôi là Phượng Hề, đây là Liễu Yên Nguyệt, còn có Thiên Nhan Duyệt mà cô muốn gặp”

Nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt, Mộng Thanh Linh đang định vui mừng mở miệng nói. Liễu Yên Nguyệt ở bên cạnh lại giới thiệu: “Còn có một cô em, Trác Ngưng Tuyết, có lẽ tương lai cũng là một thành viên của Tiêu gia”

Có chút nhăn nhó liếc nhìn Tiêu Thu Phong, Trác Ngưng Tuyết không dám lên tiếng.

Mộng Thanh Linh đang rất nhiệt tình với Thiên Nhan Duyệt, sau khi cẩn thận quan sát Trác Ngưng Tuyết, mặt không khỏi nghiêm lại trong nháy mắt. Bởi vì nàng đã nhận ra cô gái câu nệ và xấu hổ này.

Được xưng là gia tộc lớn nhất Trung Quốc, nếu như ngay cả bí mật này cũng không tra ra được, vậy quả thực là thất bại. Cô gái tên Trác Ngưng Tuyết này chính là đệ tử nhỏ nhất trong năm đệ tử của Bàn Tay Vàng.

Cô ta tại sao ở Tiêu gia. Tư liệu không phải cô ta vẫn ở nước M, nắm giữ động thái tài chính thế giới, chưa bao giờ rời đi sao?

Nếu như trước kia nàng không để tâm nghiên cứu tập đoàn Bàn Tay Vàng. Cô gái hay xấu hổ trước mặt này, chắc chắn sẽ bị nàng coi là thiên kim trong nhà nào đó, chưa hề trải qua sự đời.

Thực ra Mộng Thanh Linh không nghĩ được rằng, Trác Ngưng Tuyết mặc dù có thể nói là nữ vương trên thương trường, nhưng đúng là chưa trải sự đời, thậm chí ngay cả những bữa tiệc khổng lồ cũng không hề tham gia. Ngày bình thường nàng tiếp xúc nhiều nhất chỉ có bố nuôi và bốn sư huynh. Ngoại trừ bọn họ, tất cả đều là xa lạ.

“Thật vui được biết cô” Ngoại trừ Tiêu Thu Phong, Mộng Thanh Linh lần thứ hai chủ động đưa tay về phía Trác Ngưng Tuyết. Nhưng Trác Ngưng Tuyết đáng thương chưa hề tiếp xúc với người lạ bao giờ. Vào Tiêu gia một thời gian, nàng còn chưa biết hết người ở Tiêu gia. Giờ phút này Mộng Thanh Linh nhiệt tình như vậy, nàng đầu tiên là nhìn Tiêu Thu Phong một chút, không thấy hắn ra hiệu, nàng mới đưa tay ra bắt.

“Tôi cũng vậy, Một tiểu thư thật đẹp” Một câu nói rất đơn giản, sau đó lui lại, không cho Mộng Thanh Linh một cơ hội nào để tiếp xúc. Đối với người lạ, Trác Ngưng Tuyết vẫn bài xích như cũ. Đó là điều mà Bàn Tay Vàng vẫn dạy bảo nàng.

Thiên Nhan Duyệt lúc này mới có cơ hội nói chuyện: “Thật không ngờ Nhan Duyệt đã rút khỏi làng giải trí mà vẫn còn có người thích tôi. Chị Mộng, cảm ơn chị”

Mộng Thanh Linh nắm tay Thiên Nhan Duyệt, ra vẻ thân thiện, cười nói: “Nếu như ngay cả em cũng có thể quên, trên đời không có ai là người đẹp. Đáng tiếc, em đã có buổi biểu diễn cuối cùng. Chị nghĩ sẽ có hàng triệu người suốt đời sẽ nhớ giây phút đó”

“Ít mới đáng quý, thứ mình không có được thì mới quý trọng. Tôi ủng hộ quyết định của Tiểu Duyệt” Tiêu Thu Phong nói, mang theo sự quan tâm và thương yêu vô hạn. Tình cảm đó, Thiên Nhan Duyệt có thể rõ ràng cảm nhận được.

Mộng Thanh Linh liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái. Nàng rất muốn từ trên mặt người đàn ông này để biết được suy nghĩ trong lòng hắn. Nhưng rất đáng tiếc nàng không thấy gì hết. Ngay cả thông tâm thuật chưa bao giờ thất bại hình như cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nàng không tìm được tin tức mình muốn.

“Người có thể có được Thiên Nhan Duyệt, đó chính là người đàn ông may mắn nhất trên đời”

Tiêu Thu Phong gật đầu đồng ý: “Tôi cũng cho là như vậy”

“Anh rể, em không cho rằng như vậy. Cho dù có chị Phượng, chị gái em, chị Tiểu Duyệt, anh hình như vẫn còn thấy chưa đủ. Không biết là anh sinh ra đã háo sắc, hay là chị gái em đen đủi. Hoặc là nói đời trước nợ anh nên dù cho không thích anh cũng không có lựa chọn nào khác”

Một người nữa lại gia nhập, Liễu Yên Hồng hình như hơi ghen. Không có cách nào, mỗi người phụ nữ ở đây đều rất xuất sắc. Nếu như muốn nàng chọn một người trong đó, nàng cũng sẽ rất khó chọn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vũ, nàng mạnh mẽ phản đối. Lần thứ hai Phượng Hề gia nhập, nàng mắng cho một trận. Bây giờ đến lượt Thiên Nhan Duyệt, nàng phát hiện nàng không biết nói gì, hoặc là nàng không còn gì để nói.

Làm cho tỷ tỷ yêu hắn, không hề hối hận, hoặc là bị người này lừa gạt. Nhưng nhìn những người phụ nữ xuất sắc đều đến Tiêu gia, Liễu Yên Hồng biết một điều ông anh rể này quả thực rất ưu tú. Nàng có lẽ không hiểu, nhưng người phụ nữ như Phượng Hề không có gì là không hiểu.

Dần dần, nàng bắt đầu cảm nhận được chỗ tốt của ông anh rể này, hơn nữa nàng thích cảm giác này.

Ý đồ đến đây của Mộng Thanh Linh đương nhiên không đơn giản. Dù cho là nàng nghĩ đơn giản, nhưng hai lão già đi sau nàng cũng tuyệt đối không đơn giản. Rất lâu trước kia, Long Tương từng nói ở Bắc Kinh có bốn người không thể đắc tội. Mà Mộng Thanh Linh này là một trong số đó.

Tiêu Thu Phong và nàng đã từng gặp nhau. Nhưng tin rằng người phụ nữ này không thể nào nhớ được hắn, càng không thể nói là biết được Tiêu Thu Phong hôm nay chính là Ảnh Tử năm đó.

Tất cả mọi người đều cười, Tiêu Thu Phong cũng ra vẻ tùy tiện. Mặc dù Tư Mã Lạc lặng lẽ lấy lòng Mộng Thanh Linh, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Thực ra, Tiêu Thu Phong cũng cảm thấy đáng thương cho Tư Mã Lạc. Hắn đã rất cố gắng thể hiện. Nhưng ai bảo ông trời sinh ra hắn lại không có bề ngoài được người thích chứ.

Bữa tiệc rất vui vẻ, bên cạnh Tiêu Thu Phong đúng là tâm điểm chú ý. Bởi vì ở đây có hơn mười cô gái rất xinh đẹp. Các nàng có nói có cười, thi thoảng pha trò, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mà mấy cô nữ sinh đi cùng Liễu Yên Hồng đương nhiên hỏi Mộng Thanh Linh về tình hình của Đình Mỹ Đình lúc này, nghe nói nàng liều mạng làm cho mình trưởng thành, không muốn gả cho người khác. Mấy cô nữ sinh đều mở miệng mắng, điều này không phải là không cho bọn họ một cơ hội sao.

Tiếp nhận một người, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng. Mộng Thanh Linh rõ ràng là một mỹ nữ siêu phàm thoát tục, huống chi nàng lại dịu dàng, thông minh, không có một chút kiêu ngạo, rất dễ dàng được mọi người chấp nhận.

Mặc dù nàng không mời mà đến nhưng rất nhanh đã dung hợp vào trong đó. Có lẽ ngoại trừ Tiêu Thu Phong và Phượng Hề, tất cả mọi người đều coi nàng là bạn.

309. Chương 309: Ký Ức Sâu Trong Lòng

Trong một ngôi biệt thự hào hoa, Mộng Thanh Linh khẽ thở dài, ngồi xuống trước mặt lão già.

Lão già bỏ chiếc chén Long tinh trên tay xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sao, không thuận lợi?”

Mộng Thanh Linh còn chưa mở miệng nói, lão già đã nói với lão miêu phía sau nàng: “Các người nói trước đi”

Một người trong hai lão miêu trả lời: “Là một cao thủ, chúng tôi không thể xác định sâu cạn của hắc. Xem ra Đinh lão nói hắc từng đánh bại Hầu lão cũng không phải là giả vờ. Thực lực của hắc, tuyệt đối không dưới tam long”

Lão miêu còn lại cũng nói: “Có mấy người rất quen mặt. Những người này đều là nhân vật cấp cao ở Đông Nam. Tiêu gia đầu tiên là khổng chế xã hội đen, bây giờ ăn cả hắc lẫn bạch”

Lão già trầm ngâm không nói gì, khoát tay, hai lão miêu lập tức rời đi.

Mộng Thanh Linh nhìn lão già một cái, cười cười nói: “Lão gia gia có phải lo lắng người đó sẽ gây phiền toái cho người? Người yên tâm, con có thể đảm bảo, hắc sẽ không”

Lão già hơi sững sốt, kỳ quái hỏi: “Tại sao?”

“Bản tính”

“Bản tính?” Lão già cười khó hiểu, nói: “Nói nghe xem nào”

Mộng Thanh Linh lập tức trở nên nghiêm chỉnh, nói: “Đều nói bản tính con người rất phức tạp, có tốt có xấu. Thực ra theo con thấy, bản tính con người đều là tham lam, hơn nữa đời người chỉ theo đuổi có mấy thứ, đó chính là tiền tài, quyền lực và phụ nữ”

Lão già hơi chấn động, sau đó cười bất đắc dĩ. Điều này với ông ta mà nói là rất quen thuộc. Chỉ là mỗi câu nói của ông ta sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Cho nên ông ta không thể giống như Mộng Thanh Linh, không hề kiêng nể.

“Hắc đã khống chế cả Đông Nam, có quyền lực tuyệt đối. Điều này đối với hắc mà nói cũng đã đủ. Mặc dù con cũng không hiểu về hắc. Nhưng có thể nhìn ra, hắc không phải một người quá ham mê quyền lực. Mà đối với tiền tài, tin rằng cả đời này hắc tiêu thế nào cũng không hết”

Lão già hỏi: “Tiêu gia có tài lực lớn như vậy sao?”

“Tiêu gia có tài lực này hay không, con không biết. Nhưng Tiêu gia có thể đuổi Lâm gia ra khỏi Đông Nam, cũng đã để lộ ra vài thứ. Hôm nay con gặp một người ở Tiêu gia, cô ấy là đáp án cho tất cả câu hỏi của con”

“Ai?”

“Ngón út trong năm ngón tay, nghe nói hình như là một trong những người phụ nữ của hắc”

Ánh mắt lão già có chút kinh ngạc, như lẩm bẩm nói một mình: “Tiêu gia có quan hệ với Bàn Tay Vàng. Tiêu gia tại sao lại có quan hệ với Bàn Tay Vàng. Chẳng lẽ hai Tiêu gia thực sự có điểm tương đồng sao?”

Lão già nói: “Thanh Linh, con có biết không, Bàn Tay Vàng thần bí trên thế giới thực ra có tên thật là Tiêu Hào Vãn, là anh ruột của Long tương Tiêu Mại Phi. Bọn họ... bọn họ bây giờ chắc không còn con cái. Vì sao lại có quan hệ với Tiêu gia?”

Mộng Thanh Linh biết Bàn Tay Vàng, cũng biết Long tương. Nhưng chưa hề nghĩ đến hai người lại là anh em ruột.

“Bọn họ đều là những người ưu tú nhất trên đời, tại sao lại không có con cái. Ai, đây thực sự là tổn thất của quốc gia. Lão gia gia, thực ra bọn họ ưu tú như vậy, có rất nhiều người thích bọn họ, tại sao lại không kết hôn?”

“Long tương có vợ, không chỉ có vậy, vợ ông ta còn là nhân viên tình báo xuất sắc nhất quốc gia. Nhưng rất đáng tiếc, năm đó khó sinh mà chết. Mà lúc ấy Long tương đang chấp hành nhiệm vụ bên ngoài. Cái chết của ông ta bây giờ là một trong những tài liệu tuyệt mật, là một vụ án mà người ta không thể giải thích”

“Vốn tưởng rằng thằng bé kia có thể kế thừa ý bát của Long tương, chỉ là...”

Mộng Thanh Linh cả kinh hỏi: “Long tương có con. Vì sao con chưa nghe ai nhắc đến người này?”

Lão già nói: “Đương nhiên không ai dám nhắc đến. Huyết mạch Tiêu gia có một thể chất kỳ lạ, được xưng là phách, có thể từ từ thành thực theo sự trưởng thành của cơ thể. Con nhìn Bàn Tay Vàng hôm nay, cùng với Long tường năm đó, cũng biết khả năng đó xuất sắc như thế nào. Đó giống như một thanh đao, người biết đều muốn nắm giữ nó trong tay. Đương nhiên càng ít người biết càng tốt”

Mắt Mộng Thanh Linh đảo đảo, cầm lấy tay lão già, có chút nũng nịu nói: “Lão gia gia, người có thể nói cho con biết đứa trẻ đó là ai không. Cũng đã hơn hai mươi năm rồi, hẳn chắc là đã trưởng thành mà” Lão già thở dài: “Bây giờ nói cho con cũng không sao. Bởi vì hẳn đã chết, con cũng biết”

Mộng Thanh Linh ngẩn người sau đó có chút sợ hãi nhìn lão già, miệng há hốc, trong cổ họng phát ra tiếng kêu lí nhí: “Là tên con trai đáng ghét đó...”

“Tất nhiên, là nó. Thực ra cái chết của nó lúc này đang được xếp vào hàng tuyệt mật, cũng là vụ án không có lời giải”

Mộng Thanh Linh kích động hỏi: “Lão gia gia, chẳng lẽ, chẳng lẽ hẳn có uy hiếp với ai đó nên có người giết hẳn?”

Lão già gật đầu, đây chỉ là suy đoán, nhưng rất có thể.

Ánh mắt lão già có chút thương tiếc, nói: “Thanh Linh, cũng may con ghét hẳn. Nếu như con thích hẳn, chẳng phải cả đời này sẽ oán hận ta sao. Ôi, thực ra ta đã tính sai, không bảo vệ được hẳn. Hẳn căn bản không hề hay biết gì về thân thể của mình, không hề đề phòng, nếu không cũng sẽ không dễ bị hãm hại như vậy. Con cũng biết, trong huyết mạch Tiêu gia có một lực lượng tương tự như huyết mạch Mộng gia con, có miễn cảm trời sinh, bấy rập bình thường không hề có tác dụng với hẳn”

“Hơn nữa cứ một thời gian, lão Hầu đều trình lên báo cáo của các thành viên Long tổ. Ông ta rất chú ý đến người này. Long Tổ lúc đó, hẳn xuất sắc nhất”

Mộng Thanh Linh lâm vào trầm tư, mà lão già nói thêm: “Nếu không vì quyền lực, không vì tiền tài, vậy phụ nữ...”

“Con nhìn những người phụ nữ bên cạnh hẳn, có thể nói người đàn ông dù háo sắc đến đâu, sau khi có được bọn họ cũng đã cảm thấy thỏa mãn” Mộng Thanh Linh nói mang theo sự khẳng định.

Đông Nam nhất tỷ Phượng Hề, Bách hợp trong Đông Nam tma hoa Liễu Yên Nguyệt và Tulip Trác Ngưng Tuyết. Còn có siêu sao quốc tế Phương đông thần nữ Thiên Nhan Duyệt. Có một người trong số đó đã là quá đủ, người đàn ông này còn có tất cả bọn họ. Đối với hẳn mà nói vậy là đủ rồi.

Lão già gật đầu, biết Mộng Thanh Linh nói có lý. Nhưng nếu như không có ham muốn gì, vậy một loạt động tác của hẳn rốt cuộc là vì sao?

“Bây giờ ta chỉ muốn biết hẳn rốt cuộc là ai”

Một kẻ ăn chơi trác táng đột nhiên bay lên, đó không phải là truyền kỳ mà là thần thoại. Lão già giờ phút này chỉ muốn biết điều gì tạo nên thần thoại đó.

“Con hôm nay đã thử qua, không có tác dụng gì, không dò xét được gì hết. Thông tâm thuật của con có chút bài xích đối với hẳn. Giống như trên người hẳn có cấm chế với thông tâm thuật. Người không nên nói con không giúp người, không có cách nào ạ. Trừ phi người có thể lấy được máu của hẳn.

Lão già cười nói: “Tin tức ta rời đi đã được truyền ra, có lẽ trong vòng ba ngày Đông Nam sẽ rất náo nhiệt. Những người đó ở Bắc Kinh lâu như vậy, tin rằng đến Đông Nam sẽ rất phóng túng. Đông Nam là địa bàn của hẳn, tin rằng hẳn sẽ rất bận. Tìm cơ hội lấy một ít máu của hẳn, chắc là có thể”

Mộng Thanh Linh tinh nghịch đứng lên, cười nói: “Theo con thấy, người đàn ông này rất khó đối phó. Lão gia gia, người nghĩ thì nghĩ, nhưng tuyệt đối không được để hẳn hiểu lầm nếu không sẽ rất phiền phức. Nếu như con đoán không sai, người muốn hẳn giúp người làm chuyện gì đó, vậy càng phải xử lý cẩn thận”

Mộng Thanh Linh rời khỏi phòng khách, đi vào phòng ngủ. Người như một quả bóng hết hơi, vô lực ngã xuống giường. Trước mặt lão già nàng đã phải vất vả chống đỡ.

Từ trong cổ áo, từ từ lấy ra một chiếc vòng cổ kỳ quái. Thứ này, nàng luôn mang theo bên người, người không biết còn tưởng rằng vật báu hiếm có trên thế giới. Nhưng chỉ nàng mới biết đó chỉ là một chiếc cúc bình thường. Chỉ là sau khi được nàng tỉ mỉ trang sức, nó đã biến thành hình trái tim.

Nàng nắm lấy nó, vốn tưởng rằng theo thời gian tâm sự đó sẽ từ từ quên đi. Nhưng nàng căn bản không nghĩ tới, thì ra nàng căn bản chưa từng quên, mà nó nằm sâu trong lòng nàng. Lão gia gia vừa nhắc lại, trí nhớ đó đã không thể kiểm chế.

Lệ tuôn ra như suối, từ từ rơi xuống, tay từ từ vuốt ve chiếc cúc, nàng rất hối hận, hối hận một lần gặp gỡ cả đời âm dương cách biệt. Nếu sớm biết như vậy, nàng đã cho hắn chiếm tiện nghi.

Chỉ đáng tiếc, dù thông minh đến đâu nàng cũng không thể thấy được tương lai.

Nàng hận người đàn ông đó, trước kia hận, bây giờ vẫn hận.

Trước kia hận hắn vô lễ, hận hắn phóng túng không biết thương hương tiếc ngọc. Bây giờ hận hắn nhẫn tâm, hận hắn còn chưa trả nợ mình mà đã rời bỏ nàng.

“Anh đã nói, chỉ cần tìm được anh, có thể dùng chiếc cúc này đòi bất cứ thứ gì tôi muốn? Người đàn ông đáng ghét, anh nuốt lời. Anh căn bản không phải là đàn ông. Không ngờ lại đi gạt phụ nữ. Tôi hận anh, hận anh, cả đời này đều hận anh”

310. Chương 310: Quần Lót Phong Ba

Tức thì tức, nhưng Trác Ngưng Tuyết ở Tiêu gia cũng đã học được rất nhiều điều. Hơn nữa trong tập đoàn Phong Chính cũng có quan hệ rất tốt với ba nữ thư ký. Đương nhiên cũng học được thuật ma nữ chính người. Tiêu Thu Phong đương nhiên là người xui xẻo đầu tiên. Cô gái này to gan lớn mật, không ngờ nghe ba thư ký xúi bẩy, thừa lúc Tiêu Thu Phong đi tắm, trộm quần áo của hắn.

Tiêu Thu Phong còn tưởng rằng là Liễu Yên Nguyệt hoặc là Phượng Hề, sao có thể nghĩ nhiều như vậy. Cuối cùng chờ hắn quần khăn tắm đi ra khỏi phòng tìm quần áo. Ngoài cửa đã có một đồng người đứng đó. Hình như ngoại trừ Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề, tất cả các cô gái trong nhà đều đông đủ.

“Ồ, anh rể, cơ thể anh cường tráng thế, không nghĩ đến anh đã rèn luyện cơ thể?” Liễu Yên Hồng cũng không biết lấy đâu ra lá gan, đi tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, đôi mắt như kẻ trộm nhìn đến xuất thần. Cô nữ sinh thuần khiết đã biến thành cô gái háo sắc.

Tiêu Thu Phong đỡ khóc đỡ cười: “Này, mấy người có thấy quần áo của anh đâu không?”

Lâm Ngọc Hoàn che miệng hình như muốn nói, nhưng bị Thi Diễm ngăn lại: “Không có, Tiêu thiếu gia, chúng ta là những cô gái thuần khiết. Khi anh cởi sạch ra mà tắm, có ai dám tiến vào phòng anh chứ”

Chiêu Tuệ cũng thề thốt: “Tuyệt đối không phải em cầm. Tiêu thiếu gia, anh thật cường tráng. Bây giờ mà anh đi thi người mẫu, nhất định sẽ hấp dẫn rất nhiều cô gái háo sắc”

Cho dù Tiêu Thu Phong háo sắc đến đâu, da mặt dày hơn tường, lúc này cũng đã không chịu nổi. Cởi quần áo trước mặt một cô gái đó là chiếm tiện nghi. Nhưng cởi quần áo trước nhiều cô gái như vậy, hình như hắn bị thiệt.

Cũng không biết Thiên Nhan Duyệt tại sao lại trở nên nghịch ngợm như các cô nàng kia. Lúc này đã đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, đưa tay lên sờ ngực hắn, khuôn mặt xinh xắn đỏ hồng lên, nhưng lại ra vẻ nói: “Tiêu đại ca, anh mới có thân hình của một người đàn ông chân chính. Được anh ôm nhất định cảm thấy an toàn”

An toàn cái rắm, Tiêu Thu Phong bây giờ có cảm giác bị người hại.

“Này, mấy người không nói, anh sẽ cởi quần áo. Thôi, mọi người đã muốn chiếm tiện nghi vậy anh nhường một lần” Tiêu Thu Phong vừa nói, cau mày, tay run lên, đã kéo một góc khăn tắm, hình như muốn cởi khăn tắm ra.

Thiên Nhan Duyệt sợ đến độ lui về phía sau, Liễu Yên Hồng cũng sợ mà lui lại. Mà các nàng kia mặt cũng đỏ bừng, thật không ngờ Tiêu Thu Phong lại mặt dày như vậy, dám làm thế.

Trác Ngưng Tuyết bị đẩy lên trên cùng, tay chân luống cuống. Không cần hỏi, nàng nhất định là làm chuyện xấu, hơn nữa bị người ta bắt được, về mặt khẩn trương đã bán đứng nàng.

“Đừng, đừng cởi, quần áo trong phòng em”

Dù là bị ba thư ký xúi bẩy, chuyện này nàng cũng không có gan làm. Nhưng nàng quá ngây thơ, tưởng rằng có mấy cô gái phía sau thì sẽ không có việc gì. Nhưng thật không ngờ lúc này mấy người đáng lẽ là chỗ dựa của nàng, lại đẩy nàng đến trước mặt người đàn ông này.

Nàng vốn đã sợ Tiêu Thu Phong, lúc này lại bị hắn nhìn chằm chằm, chân run lên, sao dám nói dối nữa.

“Em to gan nhỉ”

Tiêu Thu Phong vừa nói, Trác Ngưng Tuyết đã sợ hãi kêu lên: “Không phải em, không phải em, là bọn họ bảo em làm” Mà người đã trốn ra phía sau mọi người, chỉ thò cái đầu ra ngoài, thật đúng là sợ Tiêu Thu Phong nở nụ cười dâm dăng đối với mình. giờ phút này cũng khó trách nàng lại phản bội.

Tiêu Thu Phong đẩy cửa phòng Trác Ngưng Tuyết ra, quả nhiên quần áo đều ở hết bên trong. Không chỉ không thiếu thứ gì mà thậm chí còn nhiều hơn hai cái. Chờ hắn mặc xong quần áo, trong tay vẫn còn hai thứ.

Nhìn xem nào.

Quần lót màu trắng, ba mảnh của phụ nữ, trông rất gợi cảm, không cần hỏi, chủ nhân của chiếc quần này là Trác Ngưng Tuyết.

“Anh rể, anh không nên tức giận. Bọn em chỉ đùa với anh một chút thôi. Anh là đàn ông không nên nhỏ mọn thế chứ” Liễu Yên Hồng thấy Tiêu Thu Phong đi ra, liền nói. Trong mọi người, nàng nhỏ tuổi nhất, lại có quan hệ với Tiêu Thu Phong khác mọi người, nên lúc nói chuyện cũng phóng túng hơn.

Tiêu Thu Phong đầy phong độ cười nói: “Anh không dễ giận như vậy đâu. Nhớ sau này không nên cầm quần áo của anh. Nếu như mọi người thích nhìn vậy trực tiếp đi vào phòng tắm. Anh cam đoan không làm mọi người thất vọng, có thể nhìn thoải mái” Đương nhiên lúc nhìn hắn thì cũng phải công bằng một chút, để cho hắn nhìn lại.

Mấy nàng không khỏi nở nụ cười, có mấy cô đã gọi hắn là đồ háo sắc.

Tiêu Thu Phong đưa tay lên, mở ra, có chút khó hiểu nói: “Chiếc quần này hình như không phải của anh. Đây mấy người có phải cầm nhầm không đó”

Tất cả mọi người đều thấy rõ, là một chiếc quần lót gợi cảm của phụ nữ, ba mảnh là một hiện nay, cũng là bí mật của phụ nữ. Nhưng thật không ngờ lúc này lại bị Tiêu Thu Phong cầm trong tay.

Không có ai dám mở miệng, mặt đỏ lên, xấu hổ không chịu được. Đây rõ ràng là đồ lót của chị em nào đó, không phải của hắn. Đàn ông có ai lại mặc đồ lót trong suốt gợi cảm như vậy chứ?

Trác Ngưng Tuyết vừa sợ, vừa xấu hổ chạy vọt ra. Người đàn ông này quá xấu xa, quần lót này là của nàng, lúc này lại bị hắn cầm ở trên tay, như một cuộc triển lãm để tất cả mọi người thấy.

“Chị Tuyết nhi, quần lót này là của chị, hình như không giống. Em còn tưởng rằng chị rất bảo thủ, thật không ngờ lại gợi cảm đến vậy” Người sợ thiên hạ không loạn mãi vẫn là Liễu Yên Hồng.

Trác Ngưng Tuyết không dám quay đầu lại, tức giận đến độ nước mắt sắp rơi ra, tay đưa ra đoạt lấy chiếc quần lót, tức giận nói: “Anh là đồ xấu xa, khi dễ tôi...” Nàng đưa chân lên đá thật mạnh, có lẽ là rất tức, đá vào đùi Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong còn chưa cảm thấy đau, nàng đã chạy vào phòng, “Bịch” một tiếng đóng cửa lại.

Tiếng cười, lúc này không thể nhìn được mà vang lên. Về ủy khuất đáng thương của Trác Ngưng Tuyết quả thực làm cho các nàng cảm thấy buồn cười. Một chiếc quần lót có gì đâu. Nếu Tiêu Thu Phong thích tặng cho hắn mấy cái cũng còn được. Chỉ có cô bé Trác Ngưng Tuyết mới có vẻ như bị người chiếm tiện nghi.

Chỉ là các nàng không nghĩ đến, các nàng ở Tiêu gia lâu như vậy nên đã quen. Mà Trác Ngưng Tuyết mới bắt đầu mà thôi.

Lúc ăn cơm tối, được hai bà chị Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt ra sức an ủi, Trác Ngưng Tuyết mới xuống ăn cơm. Chẳng qua nhìn hai mắt đỏ ửng của nàng, có lẽ đã khóc rất nhiều.

Tiêu Thu Phong không có cách nào, muốn cô gái này thích ứng với cuộc sống thường ngày trong gia đình, có lẽ không phải chuyện dễ dàng.

“Tiểu Tuyết, không có gì đâu. Tiểu Phong cũng không cố ý, con không nên giận. Mẹ vừa giáo huấn nó một trận. Nào mau ăn cơm thôi, con gầy như vậy, mẹ rất đau lòng đó”

Thực ra vừa nghe mấy cô nàng mồm năm miệng mười kể chuyện, Điền Phù không nhịn được cười. Mấy cô bé trong nhà đều có ý với con mình, không cần phải nói bà cũng có thể nhìn ra. Cầm nhầm một chiếc quần lót thôi mà, thực ra cũng không phải chuyện gì lớn. Nhưng giờ phút này nhìn vẻ đáng thương của Trác Ngưng Tuyết vẫn có chút đau lòng. Đối với một cô gái có tính cách trẻ con này, bà đương nhiên chỉ có thể lừa.

Bĩu môi, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái. Trác Ngưng Tuyết hạ quyết tâm nhất định phải nói tất cả tội ác của hắn cho chị Thu Nhã biết người đàn ông này ghê tởm đến thế nào. Nàng vì lời hứa của bố nuôi, không thể nào thay đổi. Dù là lò lửa nàng cũng phải nhảy vào. Nhưng Lâm Thu Nhã tuyệt đối không được thích người đàn ông này.

Hắn quả thực là người xấu, không ngờ lại nhìn lên đồ lót của nàng, xấu đến mức biến thái.

Phượng Hề đã đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, rất hấp dẫn nói: “Ông xã, nếu như anh muốn nhìn đồ lót của các cô gái. Chị em bọn em cũng không khó khăn gì. Có cần em đưa cho anh mấy cái, nhét vào trong túi mang theo không”

Nói ra những lời này trước mặt đông người, Tiêu Thu Phong có chút chịu không thấu. Cũng may lão già không ở đây. Nếu không hắn sẽ rất khó làm kẻ cầm điếu, không nghe thấy gì hết.

Có bà chị hào phóng này ở đây, khó trách mấy cô gái như Yên Hồng và Chiêu Tuệ đều biến thành người xấu.

Thiên Nhan Duyệt đang không nói gì, mặt đỏ ửng, xinh đẹp ướt át, cũng đi tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, kề sát tai vào miệng hắn, nhẹ nhàng nói: “Tiểu đại ca, em cũng có một bộ đồ lót rất ngọt cảm. Tin rằng anh nhất định sẽ thích. Tối nay em mặc cho anh xem”

Thân hình vừa động, cái mông khê lướt qua cánh tay Tiêu Thu Phong. Sau đó nhìn hắn đầy quyến rũ, vẻ quyến rũ đó, cùng với dáng người nóng bỏng dường như đang phát ra yêu cầu với hắn.

Bộ đồ lót này, Thiên Nhan Duyệt đã chuẩn bị từ rất lâu, chính là vì muốn chon Tiêu đại ca thấy. Bởi vì nàng trong lúc vô tình nghe thấy Tiểu Cẩm và Tiểu Phượng nói chuyện, đàn ông thấy các cô gái mặc đồ lót ba mảnh đều bị hấp dẫn, không rời mắt.

Mà nàng muốn dùng phương pháp này để hấp dẫn người đàn ông mình yêu.

311. Chương 311: Hoa Tươi Nở Rộ.

Ít nhất Lãnh Phong cũng đã xem nàng như là thần rồi, cũng có sự sùng bái giống như bàn tay vàng, thừa dịp nàng ở Phong Chánh, hắn khiêm tốn lãnh giáo thêm, đương nhiên là thu hoạch không ít, càng làm cho hắn hiểu rằng, ngạo khí trước kia chẳng là gì, chỉ là một trò cười thôi.

Vũ gọi điện thoại đến, thông báo cho Tiêu Thu Phong một tin : Tin tức Nam Tuấn đã truyền ra, rất nhiều người muốn đến Đông Nam rồi, tìm kiếm hành tung của No.1, ngay cả Long Tổ cũng đã xuất toàn lực, Vũ cũng sẽ đến Đông Nam, bây giờ phong ba ở Đông Nam càng lúc càng lớn.

Tiêu Thu Phong đương nhiên là xem thường chuyện này, nhưng đối với việc Vũ đến Đông Nam lại vui mừng không thôi, nghe vậy cười nói : “Vũ, đến lúc đó, chúng ta gặp gỡ ngàn dặm, anh thật sự rất nhớ em”

Vũ âm thầm cười, hỏi : “Thu Phong, nghe nói Thiên Nhan Duyệt đã vào Tiêu gia, anh còn có thời gian để nhớ đến em sao?”

“Cho dù bên cạnh anh có nhiều người phụ nữ đi nữa, vị trí của em trong lòng anh, mãi mãi sẽ không có người nào có thể cướp được, Vũ, tin tưởng anh”

Giọng của Vũ trở lại bình thường, tràn đầy sự hạnh phúc, vui mừng trả lời : “Em tin!”

Đối với Tiêu Thu Phong, Vũ là một sự tồn tại khác biệt.

Vũ đã đến, Long Tổ toàn thể xuất động, cơn bão lần này, chắc chắn sẽ rất lớn. Tiêu Thu Phong biết, bản thân mình phải đối mặt với cái gì.

Chỉ còn còn lão già kia, Đông Nam sẽ không bình yên, nhưng Tiêu Thu Phong suy nghĩ vài ngày rồi mà vẫn chưa hiểu, lão già kia vì sao lại đến Đông Nam, lại còn muốn cải trang vi hành?

Đẩy cửa phòng ngủ ra, hai nàng đang cùng trò chuyện với nhau, chẳng qua, nghe tiếng cười của hai nàng, ra xem không phải đang bàn luận chuyện gì đó nghiêm chỉnh.

“Ông xã, hình như anh đến nhầm chỗ rồi”Phượng Hề ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập xuân ý, cái áo ngủ mỏng manh kia, căn bản là không che được cảnh xuân trước ngực. Mặc dù không được “đồ sộ”như của Lâm Ngọc Hoàn, nhưng sự đầy đặn này, người phụ nữ bình thường cũng đã khó có được.

Tiêu Thu Phong nhìn xung quanh bằng cặp mắt khó hiểu, hỏi : “Anh đi nhầm sao? Hình như đây là phòng anh mà?”

“Hi hi”Liễu Yên Nguyệt cũng cười, nói : “Ông xã, anh nhầm thật rồi, quên nói cho anh biết, em Duyệt đang mặc một bộ đồ gợi cảm nằm trên giường chờ anh đó”

Tiêu Thu Phong sửng sốt, mặt đỏ lên, giọng của Thiên Nhan Duyệt rất nhỏ, làm sao các nàng nghe được?

Phượng Hề trừng mắt nhìn hắn một cái, nói :”Có phải anh đang thắc mắc là tại sao chúng em biết không?”

“Ông xã, em Duyệt nhất định không ngờ được, Tuyết Nhì có năng lực đặc biệt, nàng có thể đọc khẩu ngữ. Nên chỉ cần miệng vừa động, là Tuyết Nhi có thể biết nàng ta đang nói gì”Liễu Yên Nguyệt nói đến đây, làm cho Tiêu Thu Phong hiểu được, tất cả đều là do Trác Ngưng Tuyết gây họa, chuyện này lại đem đi nói lung tung.

“Được rồi, không cần làm bộ dáng chính nhân quân tử nữa, đừng để người ta nói em hẹp hòi, không chấp nhận anh thích người khác. Cuối cùng lại ảnh hưởng đến em”Phượng Hề làm ra vẻ không để ý, nhưng rõ ràng là, trong lòng nàng vẫn có vài phần ghen tuông.

Liễu Yên Nguyệt cũng nói : “Ông xã, em Duyệt mấy ngày nay rất mất hứng, cũng bởi vì anh thất hứa, không vào phòng của nàng, người ta đường đường là một ngôi sao quốc tế, có bao nhiêu người sùng bái, đã cam tâm vứt bỏ tất cả vinh dự, ủy thân cho Tiêu gia, anh còn không biết làm gì cho tốt. Được rồi, đừng làm người ta khổ sở nữa, cố gắng an ủi nàng ta một chút đi”

Mặc dù không có biện pháp an ủi để làm tâm tình Thiên Nhan Duyệt tốt lên, nhưng các nàng đã hiểu rằng, một lời hứa của người đàn ông này, đã bằng với trăm ngàn câu nói hay. Tuy rằng, vợ của Tiêu gia ngày càng nhiều, nhưng các nàng cũng không thể thay đổi được hiện thực, Thiên Nhan Duyệt là một người con gái không bình thường, vì tình yêu mà hi sinh rất nhiều, đã làm rất nhiều người cảm động.

Cửa khép, bên trong tràn ngập sự ấm áp. Chiếc đèn ngủ mờ nhạt, trên giường mà một tiểu mỹ nhân tuyệt mỹ, ôn nhu tiên tư, đang ngồi sâu sắc, nàng vẫn chưa ngủ, bây giờ vẫn cầm một quyển sách, lặng lẽ đọc.

Tóc đen thẳng mượt, như một dòng suối chảy dài trên vai, nhẹ nhàng khoan khoái, khí chất dịu dàng mềm mại, thật sự làm cho người ta xúc động, nếu đem so với Liễu Yên Nguyệt, người con gái này, càng thêm nhẹ nhàng và mềm mại hơn.

Có lẽ bị tiếng bước chân là giật mình, Thiên Nhan Duyệt ngẩng đầu lên, quyển sách trong tay tự rơi xuống, vô lực, biến sắc, xấu hổ, rung động, tất cả đều hiện lên trên vẻ mặt. Giọng nói cũng có thêm vài phần kích động, nhẹ nhàng kêu lên : “Tiêu đại ca ... anh đến rồi à?”

Thiên Nhan Duyệt trong phương diện tình cảm, tuyệt đối là một con người dũng cảm. Nhưng bây giờ, ngay trước mặt Tiêu Thu Phong, tim nàng đã biết nhảy điệu tango. Mặc dù yêu rất sâu đậm, nhưng chuyện này đối với nàng, cũng là lần đầu tiên.

Cả người không tự chủ rung lên một cái, vẫn ngưỡng chừng khiếp đảm. Không ai lên tiếng, nhưng khi Tiêu Thu Phong đến giường, nàng đã không khống chế được chính mình, trong nháy mắt, đã nhào đến lòng ngực hắn.

“Tiểu Duyệt chờ Tiêu đại ca đã lâu lắm rồi, Tiêu đại ca, rốt cục anh đã đến” Khát vọng ... tựa hồ như đã kìm nén rất lâu. Bây giờ, nhưng muốn phá xiềng vượt ngục, không gì có thể ngăn cản được, cơn lũ bắt đầu chảy. Dựa vào đầu ngực, dùng sức mà ôm lấy, những nơi có tiếp xúc, đã phát sinh sự ma sát.

Tiêu Thu Phong cầm lấy tay nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, trong mắt hiện ra vài phần ôn nhu, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, nói : “Tiểu Duyệt, em không hối hận chứ?” Cự tuyệt, rồi lại cự tuyệt. Không phải vì cô bé này không đủ vĩ đại, mà là quá vĩ đại. Tiêu Thu Phong không muốn tiếp nhận nàng, nắm giữ cuộc sống về sau của nàng, bởi vì vợ của hắn đã quá nhiều rồi. Thiên Nhan Duyệt có chút mất mát, nói : “Tiêu đại ca, đến tận bây giờ anh vẫn không rõ lòng của Tiểu Duyệt sao, chẳng lẽ, em từ bỏ hết tất cả, cũng không thể làm anh tin tưởng sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, vội vàng nói : “Không phải, Tiểu Duyệt, là Tiêu đại ca không quá tin tưởng. Em đã trả giá vì anh rất nhiều. Em phải biết rằng, em là một ngôi sao sáng trên bầu trời đêm, không thể chiếm được. Bây giờ có em, làm cho anh hoài nghi, có phải là đang nằm mộng hay không?”

Trên mặt xuất hiện nụ cười, tựa hồ như Thiên Nhan Duyệt đã thỏa mãn với biểu hiện của Tiêu Thu Phong. Hai tay chậm rãi cởi áo ngủ ra, áo ngủ chậm rãi rơi xuống, không phải vì áo ngủ của nàng là một bộ đồ tình xảo, mà bởi vì chính thân thể tuyệt mỹ kia đã tôn nét đẹp của nàng lên. Làn da trắng mịn, mềm mại dịu dàng, nhẹ nhàng khoan khoái.

Rời khỏi vòng tay của Tiêu Thu Phong, Thiên Nhan Duyệt cười khiêu khích, bộ đồ ngủ kia làm cho cảnh xuân tùy ý bại lộ. Giờ phút này, thân thể chuyển động nhẹ nhàng, bộ ngực sữa đầy đặn căng tròn, bụng bằng phẳng, đùi thon dài ... tất cả đều hiện rõ trong mắt hắn.

Nếu như nói, Phượng Hề là một ưu vật nóng bỏng, còn Liễu Yên Nguyệt là một thiếu phụ hiền thực, thì Thiên Nhan Duyệt chính là một bông hoa chưa nở, mang theo những giọt sương tinh khiết, so với bất kỳ phong cảnh nào cũng tuyệt đối làm mê người.

“Tiểu Duyệt, em thật xinh đẹp!” Tất cả những gì đang diễn ra trong mắt hắn, không ai có thể tưởng tượng được. Thiên Nhan Duyệt danh chấn thế giới, lại ở trước mặt một người đàn ông, mặc một bộ đồ khiêu gợi, có những hành động gợi tình dụ dỗ dục vọng của hắn.

Tiêu Thu Phong đã say mê, thưởng thức tiểu mỹ nhân động lòng người này. Đây là một sự thưởng thụ vô thượng, mà bây giờ mới bắt đầu.

Thiên Nhan Duyệt hai tay che trước ngực, vụng trộm liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, có chút hờn dỗi kêu lên : “Tiêu đại ca, anh còn chờ cái gì vậy, chuyện như vậy, đàn ông các anh phải động thủ trước mới đúng, người ta ...”

Chỉ cần là đàn ông, không ai có thể chịu đựng nổi. Cho dù sau này phải tiến vào địa ngục, cũng không ai quan tâm. Tiêu Thu Phong từng bước tiến lại, ôm người con gái này vào lòng ngực, hôn xuống cặp môi hồng nhuận kia, khí tức phân phương, như nước bắt đầu khởi động.

Tay, đặt lên trên đỉnh núi kia, một cảm giác mềm mại khó tả, Tiêu Thu Phong quen tay tìm kiếm mục tiêu, trong hơi thở, dần dần mang theo dục vọng, hai người lao vào vòng xoáy của tình yêu.

Quần áo, từng lớp từng cái được bỏ ra, nhưng vẫn không ngăn được lửa nóng ... quá trình chinh phạt, bắt đầu tại đây, cũng kết thúc tại đây, chỉ còn lại những cơn sóng hạnh phúc cao trào, từng đợt, từng đợt ...

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt đã ngủ, không hề bị âm thanh kia làm phiền, bởi vì các nàng đã thành thói quen. Chỉ có Trác Ngưng Tuyết là mất ngủ, nàng nghe thấy âm thanh kỳ quái, âm điệu phập phồng, thân thể lúc nóng lúc lạnh, mặt xấu hổ đến nổi đỏ bừng.

Nhưng tối hôm nay, không chỉ có Trác Ngưng Tuyết bị dày vò, mà còn có Liễu Yên Hồng, có lẽ bởi vì sùng bái ngôi sao, và muốn lôi kéo làm quen, nàng ở sát vách phòng của Thiên Nhan Duyệt, loại xuân ý nỉ non này, nàng nghe rất rõ ràng, rất rõ ràng.

Tuy rằng đã trùm kín chắn lại, nhưng không ngăn được, loại chuyện này đánh sâu vào.

312. Chương 312: Tình Thế Lại Biến Đổi.

Sắc mặt tràn đầy hồng nhuận, Thiên Nhan Duyệt bây giờ, tuyệt đối là người đẹp nhất Tiêu gia, xuân sắc tràn trề. Chuyện vừa rồi, đã làm cho tinh thần và thể xác của nàng dịu đi, làm sao mà không khoái trá được, rất ưa thích, từng cái mỉm cười đều có sự hấp dẫn nhiệt tình.

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt đương nhiên biết rõ, Trác Ngưng Tuyết cũng biết, cho nên khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cũng trừng mắt lạnh lùng, tựa hồ như vô cùng tức giận, nàng nghĩ mãi cũng không rõ, vì sao cha nuôi lại muốn gả nàng cho hắn, còn nói cái gì là, hắn là người ưu tú nhất.

Chỉ có một người làm cho mọi người kỳ quái nhất, chính là Liễu Yên Hồng, tiểu nha đầu này luôn luôn nhiều chuyện, vậy mà bây giờ, lại im lặng như tờ, làm cho trong lòng Điền Phù cũng cảm thấy lạ, đưa tay lên sờ trán nàng vài lần, quan tâm hỏi : “Tiểu Hồng, con không thoải mái sao, tại sao không nói chuyện”

Liễu Yên Hồng thật ra vô cùng xấu hổ, thật ra không phải nàng không nói chuyện, mà chuyện của nàng quả thật rất chấn động, cho nên không dám mở miệng. Buổi sáng thức dậy, quần lót của nàng đã ướt đầm, cái chuyện này sáng sớm đã xảy ra ... thật là không dám nhìn mặt người khác.

Con gái và con trai, đều giống nhau cả, lần đầu tiên đều như thế, cái này nói rằng, nàng đã trưởng thành, đã có cảm giác biết yêu là gì.

“Không sao đâu, không có việc gì, bá mẫu, đến giờ con phải đi rồi, các người từ từ ăn” Bị Điền Phù hỏi, thần sắc của Liễu Yên Hồng càng trở nên khác thường, hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Liễu Yên Nguyệt là chị em đồng tâm với nàng, đương nhiên cả cảm thấy không đúng, bước lại gần, nắm lấy tay nàng hỏi : “Tiểu Hồng, em không sao chứ. Nếu không thoải mái vậy thì nghỉ ngơi vài ngày đi. Nghỉ vài ngày ở trường cũng không sao đâu”

Lơ đãng nhìn lướt qua phòng, cũng chỉ nhìn Tiêu Thu Phong, trong khoảng khắc, làm chúng nữ sinh nghi. Mà Trác Ngưng Tuyết đã hờn dỗi kêu lên : “Buổi tối âm thanh của anh có thể nhỏ lại hay không, nhất định là tiểu Hồng đêm qua bị làm cho mất ngủ rồi. Ngủ không ngon giấc, mọi người xem, vành mắt của em nó đều đen tím”

“Ặ” Một tiếng, Phượng Hề xém tí nữa đã phun hết sữa trong miệng ra, bây giờ, nàng đã hiểu được, dưới sự nhắc nhở của Trác Ngưng Tuyết, nàng nhớ ra phòng của Liễu Yên Hồng kế bên phòng của Thiên Nhan Duyệt, đêm qua hai người làm chuyện tốt, không cần phải nói, nha đầu này chắc chắn đã được nghe trực tiếp.

Liễu Yên Nguyệt còn chưa kịp hiểu, nhưng Liễu Yên Hồng đã không chịu được, giấy tay của chị ra, chạy ra ngoài, không lâu sau, tiếng xe vang lên, tiểu nha đầu này, rất chật vật rời đi.

Phượng Hề nói nhỏ vài câu bên tai của Liễu Yên Nguyệt, làm cho nàng ta cũng xấu hổ đỏ mặt, mắt tự nhiên nhìn về Thiên Nhan Duyệt. Tất cả mọi người trong lòng đều đã rõ, ngay cả Điền Phù cũng cảm nhận được, ngượng ngùng nói : “Được rồi, mẹ ăn nọ rồi, các con cứ từ từ ăn”

Hai người lớn rời đi, lập tức nghe sau lưng vang lên tiếng cười. Còn Thiên Nhan Duyệt trong tiếng cười đó, đã dựa đầu vào ngực Tiêu Thu Phong, có mây mưa gì, nàng đều cần một chỗ dựa, mà người đàn ông này, là toàn bộ sinh mệnh của nàng, đương nhiên làm nũng cũng chỉ kiếm hắn mà thôi.

Mặc kệ là ngượng ngùng đi nữa, nhưng chúng nữ vẫn chúc phúc cho nàng. Bởi vì nàng đã thực hiện được khát vọng của mình, vứt bỏ tất cả, lấy được thứ mình mong muốn, bây giờ, nàng đã danh chính ngôn thuận, trở thành người của Tiêu gia, cùng hưởng thụ sự hạnh phúc này.

“Phượng Hề, hôm nay Vũ sẽ đến Thượng Hải, các em không cần đi ra ngoài, ở nhà chuẩn bị đồ ăn đi”Tiêu Thu Phong cười, vượt vượt đầu Thiên Nhan Duyệt, chấp nhận người phụ nữ này, là chấp nhận toàn bộ, mặc kệ là nàng vui hay buồn, là xấu hay đẹp, thì hẳn đều yêu.

Liễu Yên Nguyệt vừa vui vừa mừng kêu lên : “Phong, anh nói chị Vũ sẽ đến sao. Chị ấy không phải nói là sẽ gặp anh ở kinh thành sao?”

Phượng Hề đương nhiên đã biết, mà nàng cũng cảm nhận được, người đàn ông này đối với người con gái tên Vũ có một tình yêu thật sâu đậm, trong lòng cũng tò mò, không biết người con gái kia như thế nào.

Chuyện bí mật như vậy, chỉ cần một mình Phượng Hề biết đã đủ, Tiêu Thu Phong cười nói : “Nàng đến Đông Nam có chuyện cần xử lý, anh sẽ bảo nàng ta ở lại vài ngày”

“Ông ... ông xã, chị vũ xinh đẹp lắm sao?”Tiếng gọi “ông xã’ đã là khát vọng từ lâu của Thiên Nhan Duyệt, lần đầu tiên nghe Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt gọi như thế, nàng đã vô cùng hâm mộ, giờ phút này, nàng đã có thể quang minh chính đại dùng cách gọi này, bây giờ mới biết, đây là một cách nói thân thiết như thế nào...

Phượng Hề nói : “Được rồi, cần phải nói sao, các người nghĩ hẳn là ai, người con gái bình thường, hẳn sẽ chú ý đến sao?”

Liễu Yên Nguyệt cũng cười nói : “Chị Vũ tuyệt đối là người con gái đẹp nhất trên đời, em cũng muốn học tập chị ấy, ông xã, anh yên tâm, em sẽ chiều đãi chị ấy thật tốt, thật sự hy vọng chị ấy có thể lưu lại, có lẽ chỉ có chị Vũ mới có thể quản được anh”

Vũ chưa bao giờ quản hẳn, hoặc cái kiểu trông nom này, gọi là quan tâm thì thỏa đáng hơn. Chỉ cần hẳn muốn làm, Vũ đều ủng hộ, dùng tình yêu của một người con gái để thỏa mãn tinh thần và thể xác của hẳn. Bất luận là phương diện nào, Vũ đều có thể trả giả cho hẳn bằng tình yêu của mình.

“Thật ... thật sao... em muốn gặp chị ấy quá”Thiên Nhan Duyệt hạnh phúc đuổi người, rời lòng ngực của Tiêu Thu Phong ra, vẻ mặt đầy hạnh phúc, cuộc sống như thế, quả thật giống như một thiên đường trong mơ.

Thiên Nhan Duyệt từng lo lắng, một người đàn ông có quá nhiều vợ, nhất định sẽ có cảnh ta tranh người đoạt, mọi người không ai nhường ai, cho nên đã vì hẳn, chỉ cần làm người phụ nữ của Tiêu đại ca, mỗi ngày mở mắt đều được thấy hẳn, nàng cũng đã vui vẻ. Nàng nguyện ý cả đời làm người sau lưng hẳn, cả đời không cần tiếng tăm gì, vì hẳn chờ đợi ...

Giờ phút này, có thể được như thế, với Thiên Nhan Duyệt, quả thật như một giấc mộng đẹp.

Điện thoại vang lên, là của Triệu Quang Bình.

“Thu Phong, bây giờ con có rảnh không?”Tiêu Thu Phong đáp : “Chuyện gì, nói đi!”Cách nói chuyện này, đương nhiên là xảy ra việc rồi. Bởi vì quan hệ với Triệu Nhược Thần, chỉ cần Triệu gia có việc, hẳn đương nhiên sẽ ra sức hỗ trợ, điểm này, không cần hỏi nguyên do.

Triệu Quang Bình nhỏ giọng nói : “Có vài người muốn gặp con, nếu có thời gian rảnh, thì con đến chỗ bác một chuyến”

Quả thật là không có chuyện gì, nhưng Triệu Quang Bình không thể cự tuyệt, nhưng người này muốn gặp hẳn, thân phận đương nhiên không thể để cho ông cự tuyệt yêu cầu.

“Được rồi, con sẽ đến liền”Tiêu Thu Phong cũng không hỏi, có chuyện gì, đi rồi sẽ biết.

Hắn đứng dậy, nói :”Anh có việc, phải ra ngoài, các em ở nhà chuẩn bị đi, gần đây Đông Nam có biến động, rất nhiều đại nhân vật đến, nếu không có chuyện gì quan trọng, không cần ra ngoài”

“Vì sao phải nghe lời anh, đại nhân vật đến thì có liên quan gì đến chúng em, em còn muốn đi dạo phố cơ”Bị Tiêu Thu Phong đùa giỡn với bộ ngực, lá gan của cô bé này cũng đã lớn hơn, dám làm trái lời hẳn, xem ra... có tiến bộ.

Ánh mắt của Tiêu Thu Phong biến đổi, không kiên nhẫn gì nhìn nàng, ánh mắt thâm dục nhìn chằm chằm bộ ngực của nàng, làm cô bé này sợ đến mức trốn sau lưng Thiên Nhan Duyệt, mặc dù nàng có bao nhiêu

dùng khí, cũng không dám hứng chịu ánh mắt kia, bởi vì từ trước đến giờ, chưa ai nhìn nàng bằng cặp mắt như thế.

... Địa điểm gặp mặt, không phải quân doanh, mà là ở một biệt thự trong khu quy hoạch đặc biệt của quân khu. Đây là nơi ở cũng quan chỉ huy cao cấp của Đông Nam, tất cả biệt thự đều được ngăn cách, có thủ hộ nghiêm mật, không có giấy thông hành đặc biệt của quân khu, không được phép cho người ngoài tiến vào.

Khi Tiêu Thu Phong đến, trạm canh gác ngoài cửa đã nhận được mệnh lệnh của Triệu Quang Bình, trực tiếp cho vào, hơn nữa, bây giờ Tiêu Thu Phong ở Đông Nam ho một tiếng cũng thành bảo, nên không ai là không nhận ra hẳn.

Còn chưa thấy chủ nhân thì đã gặp vài tên Quân Thần lạnh lùng gác cửa, Tiêu Thu Phong đã biết ai muốn gặp hẳn, trừ thủ trưởng quân bộ Đinh Bồn Quân ra, còn ai có thể dùng Quân Thần làm vệ sĩ.

“Tiêu thiếu gia, thủ trưởng đang chờ anh bên trong, mời vào ...” Có lẽ cường giả đều có uy nghiêm, lần trước ở Tiêu gia, Tiêu Thu Phong và lão Hầu đầu một trận long trời lở đất, Quân Thần đều có thể tự thể nghiệm. Giờ phút này, mặc dù vẻ mặt của Tiêu Thu Phong rất dễ thương, nhưng không ai dám khinh thị, ngược lại còn tôn trọng hơn.

Bởi vì bọn họ hiểu được, dưới gương mặt tươi cười kia, tồn tại một lực lượng vô địch.

Triệu Quang Bình đứng chờ ở cửa, nhìn thấy Tiêu Thu Phong đến, cười nói : “Thu Phong, lão thủ trưởng muốn gặp con, không làm tốn nhiều thời gian của con đâu”

Đinh Bồn Quân đến Đông Nam, người đầu tiên ông muốn gặp là hẳn, Triệu Quang Bình cũng hiểu được, có vài thứ, cảm nhận thôi cũng đã rõ ràng.

Từ trận chiến hôm trước đến hôm nay, đã hơn nửa năm, nhưng Đinh Bồn Quân vẫn không thay đổi, chẳng qua sự lạnh lùng trên mặt, đã có chút ôn hòa, lần trước là xa lạ, còn lần này, coi như là người quen...

313. Chương 313: Anh Thiếu Tôi Một Món Nợ.

Đinh Bồn Quân đã đứng lên, đưa tay nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, cười nói : “Tiêu thiếu gia, đã lâu không gặp, phong thái của anh càng tiêu sái hơn trước”

Tiêu Thu Phong cũng không hiểu gì, đành khách sáo nói : “Đinh thủ trưởng chẳng phải cũng vậy sao, tinh thần chấn hưng thân thể khỏe mạnh, bây giờ càng trẻ hơn”

Đinh Bồn Quân cười, nói : “Tiêu thiếu gia khí kình nhược hư, một thân công phu, lại tiến vào cảnh giới cao diệu hơn. Ngày đó lão hủ thật đúng là có mắt như mù, đây, Tiêu thiếu gia, mời ngồi, hôm nay lão hủ mời, có chút đường đột, hy vọng anh bỏ qua”

“Đinh thủ trưởng mời, là vinh hạnh của Thu Phong, không biết Đinh thủ trưởng có gì muốn nói?”

Đinh Bồn Quân mời Tiêu Thu Phong ngồi xuống, rồi làm ra vẻ thân quen nói : “Tiêu thiếu gia, việc ngày đó, lão hủ xử lý thật không thỏa đáng, hôm nay ở đây xin lỗi anh một tiếng, cứ gọi ta là Đinh lão được rồi, đừng kêu thủ trưởng này thủ trưởng nọ, làm như Đinh Bồn Quân ta cậy già lên mặt vậy”

Triệu Quang Bình cũng đỡ lời : “Thu Phong, nếu Đinh lão đã có tâm ý này, con cũng không cần khách khí, bác đã dặn phòng bếp chuẩn bị mấy món điểm tâm, còn có rượu ngon để hai người ăn uống thoải mái”

Rượu, là thứ duy nhất mà Đinh Bồn Quân ham muốn, Triệu Quang Bình đương nhiên không bỏ qua cơ hội lấy lòng.

Tiêu Thu Phong cười, mặt mũi của Triệu Quang Bình đương nhiên phải nể, vì thế nói : “Được rồi, thứ cho Thu Phong vô lễ, Đinh lão, khó có dịp ông đến Đông Nam, nếu có thời gian, tôi nguyện ý làm chủ, mọi người tụ hợp một phen, ông cũng là người của Tiêu gia, cũng không cần phải khách khí”

Thấy Tiêu Thu Phong pha trò, Đinh Bồn Quân lại càng lo lắng, nói : “Tiêu thiếu gia, vô sự không đăng tam bảo điện, lần này đến Đông Nam, thật sự là có việc cần Tiêu thiếu gia hỗ trợ”

Tiêu Thu Phong hơi sững sốt, khó hiểu hỏi : “Đình lão, tôi không nghe nhầm chứ. Với lực lượng của Đình lão, cần gì tôi hỗ trợ nữa, chẳng qua, Đình lão đã mở miệng, tôi đương nhiên sẽ không thoái thác, có việc gì ông cứ phân phó đi”

Đình Bồn Quân nhìn Tiêu Thu Phong một cái, xấu hổ cười nói : “Tiểu thiếu gia, anh không cần phải giả bộ, chuyện này anh nên biết mới đúng, Quang Bình là người thông tri, anh không cần khách khí vậy đâu”

Triệu Quang Bình bắt đầu nhìn Tiêu Thu Phong, kỳ thật ông cũng bị ép buộc, mệnh lệnh của thủ trưởng, ông không thể không nghe.

“Anh cũng đừng trách hần, là ta buộc hần nói, Tiểu thiếu gia, anh cũng biết chuyện này không phải nhỏ, một khi xử lý không ổn, hậu quả nghiêm trọng đến mức không ai tưởng được”

Đến lúc này, Tiêu Thu Phong đã không thể giả điên được nữa. Thật ra, hần cũng không trách Triệu Quang Bình, nói với Đình Bồn Quân, thật ra thì ... chuyện này cũng không quá âm ỉ, cho dù hần không biết, giờ phút này gặp lại, hần cũng sẽ nói, chỉ cần kéo dài thời gian thôi.

“Đình lão, nếu như vậy, tôi cũng không giấu nữa, thật ra một tuần trước, tôi đã biết ...” Tiêu Thu Phong nói chưa hết, Đình Bồn Quân đã mở miệng : “Một tuần trước? Anh làm sao biết? Nhìn thấy hần?”

“Không, tôi chỉ gặp một lão già, hoài nghi ông ta là thành viên của lão Miêu”

Lão Miêu tồn tại, Tiêu Thu Phong không có khả năng biết, sắc mặt Đình Bồn Quân càng kỳ quái, nhưng ông không hỏi. Tiêu Thu Phong đã giải thích : “ông nhất định muốn hỏi vì sao tôi biết lão Miêu, đúng không? Đây là một việc ngoài ý muốn, còn cụ thể thế nào, tôi không giải thích”

“Thật không ngờ, ngay cả lão Miêu anh cũng biết, Tiểu thiếu gia, ta thật đúng là cần phải xem xét lại thân phận của anh một lần nữa” Đình Bồn Quân vừa nói xong, Triệu Quang Bình vốn định hỏi lão Miêu là gì, thì lập tức nuốt lại vào cổ họng.

Nghe giọng nói của Đình lão, lão Miêu hình như không thể hỏi.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Nếu Đình lão có hứng thú, thì cứ tự nhiên. Bất quá tôi nói cho ông biết, tôi cũng không biết hành tung của họ. Nói thật ra, tôi cũng không muốn biết hành tung của họ, như vậy sẽ ít phiền toái hơn. Ngoài ra, tôi cũng báo cho ông biết, Mộng Thanh Linh đã ở đây”

Lúc Mộng Thanh Linh rời đi, Tiêu Thu Phong từng nghĩ rằng tự mình theo dõi, nhưng ngẫm lại, hần vẫn bỏ qua. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, loại đại sự quốc gia như vậy, hần không muốn để ý đến. Cho nên biết hay không biết cũng như nhau.

“Thanh Linh đã ở đây?” Tin tức này, vượt qua dự đoán của Đình Bồn Quân, nhưng ngẫm lại, ông liền nở nụ cười : “Tiểu thiếu gia thật thông minh, không đếm xỉa đến chuyện khác, so với kẻ khác đều mạnh hơn. Người bình thường, phỏng chừng đều rất ngạc nhiên. Tiểu thiếu gia chẳng lẽ không muốn biết vì sao hần lại đến Đông Nam à?”

Tiêu Thu Phong không phủ nhận, nói : “Tôi muốn biết, nhưng không ai nói cho tôi đáp án. Cho nên không còn hứng thú, chẳng qua, cũng không có tác dụng gì, không biết Đình lão có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi không?”

Đình Bồn Quân cũng lắc đầu nói : “Nói thật ra, tôi ... cũng không biết vì sao lại Nam Tuấn, trừ bản thân hần ra, không ai biết vì sao, bây giờ tôi phải tìm hần nhanh một chút, Tiểu thiếu gia, mời anh hỗ trợ”

“Vì sao, có lão Miêu ở đây, tôi không cho rằng trên đời này có gì có thể gây tổn thương đến hần. Đã có mục đích, sớm muộn gì cũng sẽ biết, tất cả sẽ khôi phục lại bình thường, Đình lão vì sao phải lo âu?”

Đình Bồn Quân gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu, nói : “Anh nói không sai, lực lượng của lão Miêu, quả thật không ai có thể sánh bằng, nhưng trên đời có nhiều chuyện ngoài ý muốn, chuyện gần đây, đã oanh động rất nhiều, tuy rằng đã liệt vào hàng bí mật quốc gia, dân chúng sẽ không biết, nhưng anh đã biết, hần cũng đã biết, tôi muốn làm, chính là bảo đảm sẽ không phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn”

Tiêu Thu Phong hỏi : “Tôi có thể giúp gì cho Đình lão, Đình lão hần là không thiếu nhân thủ?”

Đinh Bốn Quân nói : “Nhân thủ đương nhiên không thiếu, nhưng, Đông Nam là địa bàn của anh, nếu anh giúp, chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều. Tin chắc là từ cao thủ như anh, tôi có thể xử lý chuyện này. Cũng sẽ làm không ít công to, theo tình báo bí mật của tôi. Có rất nhiều người trong kinh đã đến Đông Nam, rồi cũng không ít thế lực Phương Tây đã tiến vào Đông Nam, chúng ta nên hợp tác mới đúng”

Tiêu Thu Phong còn trầm tư, Đinh Bốn Quân lại tiếp tục nói : “Hơn nữa, anh thiếu tôi một món nợ, cũng nên trả cho tôi”

Lần đầu tiên gặp lão già này, chỉ nói mấy câu, thật sự không biết thiếu cái gì, nhưng nếu tính luôn chuyện của Đinh Mỹ Đình, là lão thiếu hẳn mới đúng.

“Tôi giúp anh chiếu cố người đàn bà của anh, ngay cả Long Tương cũng gây chuyện, phần nhân tình này, tôi nghĩ hẳn là không nhẹ!”

Vừa nói ra, Tiêu Thu Phong đã biết, người mà lão già này chiếu cố, chính là Triệu Nhược Thần, nhận được tin của Dạ Ứng, Triệu Nhược Thần quả thật được chăm sóc đặc biệt. Ít nhất là ở Đặc Chiến Đại Đội, đã không ai dám làm phiền nàng.

Tiêu Thu Phong cười, cái này quả thật là một phần nhân tình lớn.

“Nói đi, muốn tôi giúp thế nào?”

“Đinh lão, Thu Phong, đồ ăn đã chuẩn bị xong, thoát nhìn không tệ lắm, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, tin rằng ở Đông Nam, không chuyện gì là không thể giải quyết”

Đến bàn rượu, về mặt Đinh Bốn Quân trở nên không tự nhiên, phần khởi quá nhiều, có lẽ cả đời nhập ngũ, rượu trở thành một thứ đam mê. Ngửi thấy mùi rượu ngon của Đông Nam, đã không thể kìm chế được, hưởng chi Tiêu Thu Phong đã hứa đáp ứng, nên tâm tình càng tốt hơn.

Trong thời gian đó, ba người thương lượng vài phương án, rượu cũng hết vài chai. Chẳng qua, tửu lượng của ai cũng không tồi, không bị say, bất quá, khi Tiêu Thu Phong rời đi, Đinh Bốn Quân thoải mái nói : “Thu Phong, chỉ cần chuyện này giải quyết xong, chúng ta lại làm một bàn, không say không về”

Mặc kệ là lão già kia có mục đích gì, với tích cách của ông, đã có sự ngay thẳng của quân nhân, tốt là tốt, không tốt là không tốt. Chỉ bằng cái tính phân biệt rõ thị phi này, cũng đã làm cho người ta tôn kính.

Tiêu Thu Phong về nhà, bên trong đã ấm ỉ, bởi vì Vũ đã lâu không gặp, rốt cục cũng đã đến.

Dáng người thon dài, đường cong thon thả, Vũ, bất luận là đứng đâu, đều toát lên vẻ nhẹ nhàng khoan khoái thoát tục. Thành thực lưu loát, mái tóc đen phiêu tán, bởi vì Tiêu Thu Phong thích, nên nàng vẫn giữ lại, giờ phút này thả ra, tản ra mị nhu chi ý nồng đậm.

“Ông xã, cuối cùng anh đã về, ai, em Vũ quả thật rất đẹp, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, cũng khó trách anh ngày nhớ đêm mong, lúc ở cùng với em, còn kêu tên của em Vũ”

Phượng Hề đứng dậy, kéo tay Tiêu Thu Phong lại bên người Vũ, còn Liễu Yên Nguyệt cũng đứng sau lưng Vũ đẩy tới, hai người ôm nhau, đứng lặng trong đại sảnh.

Nỗi nhớ này, quả thật phải chịu dày vò rất lâu.

Vũ vẫn còn vài phần ngượng ngùng, lần trước đến Tiêu gia, chỉ có cha mẹ cùng với chị em Liễu Yên Nguyệt, nhưng lần này đến, trong nhà đã có nhiều người, các cô bé rảnh rỗi như Chiêu Tuệ Thi Diễm cũng đến, đứng bên cạnh hò hét.

“Tiêu thiếu gia, cửu biệt trọng phùng, nên hôn một cái đi ... đúng vậy, Tiêu thiếu gia nên hôn đi ...”

“Hôn đi ...”

Tiêu Thu Phong không để cho các nàng thất vọng, cúi đầu, đoạt lấy đôi môi đỏ mọng của Vũ, trước mặt mọi người, tuyên bố tình yêu sâu đậm của hắn.

314. Chương 314: Cơn Bão Bất Đầu.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ, sao vậy?”

Chúng nữ tiến lại vây quanh Điền Phù, bà gác điện thoại xuống, quay đầu về hướng Tiêu Thu Phong nói : “Tiểu Phong, Tiểu Duyệt gặp phiền toái, con qua đó nhanh lên, ở Nghiễm Tiên đại thương đường Văn Mang”

Tiếp theo, điện thoại của Phượng Hề vang lên, lúc nàng nghe xong, sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm, điện thoại của Quan Dao gọi đến, cũng là chuyện này.

“Ông xã, bọn người Quan Dao đã ở đó, anh qua đó nhanh lên. Xem ra, thái tử ở kinh thành phóng túng đã quen, đến Đông Nam rồi vẫn không sửa được tật xấu đó”

Tiêu Thu Phong đã lên xe rồi đi, còn về chúng nữ tò mò, đã có Phượng Hề giải đáp.

Đã đặc biệt dặn dò, những ngày gần đây Đông Nam không bình yên, không cho đi ra ngoài, vậy mà cô bé này cố tình không nghe, bây giờ liên lụy đến Thiên Nhan Duyệt cùng gặp phiền toái. Hai thiên chi kiều nữ như vậy, đã bị công tử Ca nhìn trúng, quả thật vô pháp vô thiên.

Mà Phượng Hề đã cẩn thận để bọn Quan Dao âm thầm bảo hộ, Ở Đông Nam, mà lại có người dám gây chuyện với Tiêu gia, quả thật lá gan không nhỏ.

Hắn vốn muốn giáo huấn Trác Ngưng Tuyết một chút, nhưng khi gặp mặt nàng, Tiêu Thu Phong thật không nở mắng, nhìn thấy nàng sợ hãi núp phía sau Thiên Nhan Duyệt, nhìn giống như một chú chim nhỏ bị thương, làm người ta không nở lòng trách mắng.

Họa đều do nàng tự gây ra, do xinh đẹp như hoa, mấy tên thiếu gia nhìn thấy vị tiểu thư xinh đẹp thế này, liền giở trò chọc ghẹo, kết quả là ăn một cái tát. Rồi sau đó đảo khách thành chủ, yêu cầu giải thích này nọ, rồi muốn chiếm tiện nghi đây.

Tiêu Thu Phong ở ngoài cửa Thương Hạ đã gặp Quang Dao, trên mặt Quan Dao đã có vài phần khẩn trương và lo âu. Vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, nhất thời thở phào, mắng: “Mấy thằng chó đẻ này, có tin lão tử chém chết mẹ không. Dám gây phiền toái cho Thiên tiểu thư, Tiêu thiếu gia, thật xin lỗi, Chị Phượng đã dặn do chúng tôi phải kiềm chế, không được gây thêm phiền thoái cho Tiêu thiếu gia...”

Tiêu Thu Phong khoát tay, ý bảo biết rồi. Cái này là hắn kêu Phượng Hề truyền lệnh xuống. Bây giờ, Đông Nam tập hợp đại nhân vật, hắn đương nhiên phải giữ bình yên, có thể không gây chuyện, đương nhiên là không cần gây. Quan Dao làm vậy là không sai, nhưng những tên này dè lên đầu hắn, hắn đương nhiên không muốn chịu nhục.

Chỉ là : Nhịn không phải là nhục, như cự là đục. Hắn muốn cho tất cả những kẻ tiến vào Đông Nam biết chuyện này.

Ông chủ của Thương Hạ, tựa hồ như nhận ra Thiên Nhan Duyệt, bây giờ đang cố gắng thu xếp, một bên bảo vệ hai cô gái không bị tổn thương, bên kia ra sức lấy lòng.

Thương Hạ vốn là khu mua sắm, đây là tầng thứ ba, có một chỗ nghỉ ngơi, mua sắm mệt, có thể vào đây uống chút gì đó, nghỉ ngơi một chút. Vốn im lặng vô cùng, nhưng bây giờ lại trở nên náo nhiệt ồn ào. Bởi vì có một tên điên khùng hết cỡ không ai bì nổi,

“Cút ngay, con mẹ mày, lão tử đếch có hứng thú với lão già, kêu hai con nhỏ đó lại đây” Một thằng mập mập to béo, khí thế lừng lừng, nói xong không ngừng tát cho quản lý hai cái bạt tai, đánh ngã ông ta làm cho tứ chi ngửa lên trời.

“Cô bé, lại đây, Sinh ca của chúng ta bây giờ tâm tình không tốt, đừng để anh ấy không biết thương hoa tiếc ngọc, vậy rất khó coi. Uống hết bình rượu này, xem như giải thích, rồi đi dạo phố với Sinh ca, để cho anh ấy bớt giận, sẽ không có vấn đề gì, yên tâm, không bạc đãi hai em đâu”

Thằng béo nói xong, mấy cặp mắt phía sau nhìn càng chăm chú hơn, ở kinh thành, bọn chúng dựa thể cha chú, phóng túng đã quen, đến Đông Nam rồi, cũng quen mùi cứt ngựa, nhìn thấy Thiên Nhan Duyệt và Trác Ngưng Tuyết, hai siêu cấp mỹ nữ như vậy, làm sao mà nhần nại được.

Trác Ngưng Tuyết không dám nói gì, chỉ trốn phía sau Thiên Nhan Duyệt, còn Thiên Nhan Duyệt đang giả dạng, áo len dài, kính mát, còn có áo choàng quần cổ, để cho người ta không nhận ra nàng. Bởi vì cho dù đã rút lui khỏi làng giải trí rồi, nhưng những kẻ sùng bái nàng còn rất nhiều.

Cũng bởi vì vậy, mà tên kia không nhận ra Thiên Nhan Duyệt.

“Sinh ca, thật không ngờ ở Đông Nam lại có nhiều em xin tươi như vậy, xem ra anh có thể nhất tiễn hạ song điều rồi” Tên Sinh ca gì đó đánh ông quản lý rồi, cũng tiêu sái ngồi xuống, tựa hồ như tất cả không có liên quan đến hắn, nhưng con heo mập sau lưng lại tán dương, làm cho hắn thấy thỏa mãn.

“Tôi nói cho các người biết, rượu này tôi không uống, những kẻ vô sỉ như các người, thật đáng đánh, tôi không ngại đánh thêm vài cái” Thiên Nhan Duyệt lớn tiếng mở miệng, không chút sợ hãi, bình thường đều có tiểu Phương và tiểu Cầm đi theo hỗ trợ, nhưng hôm nay vì Vũ đến, nên để hai nàng ở nhà giúp đỡ, thật không ngờ, vừa ra cửa đã gặp chuyện không vui này.

“Đúng, là các người đụng tay tôi trước, hơn nữa còn cố ý, tôi nhìn thấy” Trác Ngưng Tuyết đưa đầu ra ngoài, âm thanh trẻ con, thuần mỹ thiên nhan, thân thể thành thực, cùng gương mặt khờ dại, làm cho đàn ông trở nên xúc động, huấn chi là tên Sinh ca gì đó.

Tuy rằng nàng lớn tuổi hơn Thiên Nhan Duyệt, nhưng bây giờ thoát nhìn, nàng giống như là cô em nhỏ, cần được che chở.

Người quản lý bị đánh, vội vàng kêu lên : “Mau, báo cảnh sát, ở Thương Hạ có người gây chuyện...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị một đập một mặt, quản lý nhất thời kêu lên một tiếng, rồi ngất đi, mà lúc đó, Tiêu Thu Phong cũng đã đến.

Bảy người, tên Sinh ca mập mập đang ngồi, nhìn giống như là trời có sập xuống cũng không liên quan đến hắn, chỉ là hai con mắt như kẻ trộm, lơ đãng liếc nhìn hai cô em kia.

Đàn bà như vậy, quả thật là cực phẩm trong nhân gian, gặp rồi đương nhiên không bỏ qua, hơn nữa, ở kinh thành hắn là một kẻ ác bá, đi đến Đông Nam rồi, cái địa phương nhỏ bé này có ai dám đối nghịch với hắn?

Con gái đúng là con gái, miệng thì chữ mắng dữ dội, có thể càn quấy một phen, nhưng khi đánh nhau rồi, các nàng không dám ho nữa. Trác Ngưng Tuyết ngay cả cái đầu nhỏ cũng rút trở về, chuyện bạo lực như vậy, từ nhỏ đến giờ nàng chưa thấy qua, kinh hãi quá trời, xém tí nữa đã khóc.

Thiên Nhan Duyệt cũng kinh hoảng, chuyện này, đối với phụ nữ mà nói, không cách nào xử lý được. Nhưng nhìn thấy Tiêu Thu phong, Thiên Nhan Duyệt đã hưng phấn nhảy dựng lên.

“Chị Tuyết Nhi, được rồi, được rồi, ông xã đến rồi” Thiên Nhan Duyệt nói xong, kéo tay Trác Ngưng Tuyết, vọt đến hướng của Tiêu Thu Phong, nhìn thấy người đàn ông này, cho dù bầu trời có sập xuống, nàng cũng sẽ không sợ.

“Làm tôi sợ muốn chết, sao bây giờ anh mới đến, tôi bị người ta khi dễ, anh có biết không, thật không biết đàn ông kiểu gì nữa” Không dám trách mắng cô bé này, mà ngược lại còn bị nàng nói móc. Tiêu Thu Phong thật biết nên mở miệng nói cái gì.

Đơn giản, cái gì cũng không nói, một cái tát đã xuất hiện, ịch trên mông Trác Ngưng Tuyết, tuy rằng không nặng lắm, nhưng không ít người thấy, nước mắt của nàng lập tức trào ra như thủy triều vỡ đê. Tiếp theo là đau đớn cùng xấu hổ, trước mặt nhiều người như vậy, lại bị một người đàn ông đánh vào mông, mặt mũi còn đâu?

“Ông xã, đừng trách chị Tuyết Nhi, là bọn chúng, những kẻ xấu xa đó, muốn chiếm tiện nghi của bọn em, bọn em vì muốn lấy lòng chị vũ, mua ít lễ vật, chuẩn bị trở về, bọn họ liền cố ý đụng vào tay của chị Tuyết Nhi, còn muốn động tay động chân, chị Tuyết Nhi liền cho tên mập kia một cái tát, bọn họ liền kiếm chuyện, ngăn bọn em tại đây”

“Không phải anh đã nói rồi hay sao, không có chuyện gì thì đừng ra ngoài, gần đây có rất nhiều chó, heo cùng súc sinh chạy đến đây. Cho dù không bị cắn, nhưng nếu gặp rồi cũng không phải chuyện tốt gì, ai kêu các em không nghe lời anh” Tiêu Thu Phong không nhìn mấy tên kia một cái, quay sang dạy dỗ hai nàng, xong rồi nói : “Đi, về thôi!”

Tên mập Sinh ca nháy mắt một cái, một tên thủ hạ đã bước ra, ngăn cản Tiêu Thu Phong cùng hai nàng : “Người anh em, con đàn bà của anh đắc tội với Sinh ca của chúng tôi, bỏ đi như vậy, có phải rất không nể tình không?”

Tiêu Thu Phong tò mò hỏi : “Sinh ca? Là thằng nào ?”

“Mẹ kiếp, mày bị mù hả, Sinh ca đang ngồi ở đây nè, nhìn cho rõ đi. Người của Đông Nam quả nhiên là mắt để dưới đất hết, không biết lớn nhỏ, ngay cả Sinh ca cũng không biết lợi hại, thật là buồn cười”

Lời này nói ra, mười phần lưu manh, à không, cái này không có được nhân phẩm của lưu manh, đánh không đánh, nói không biết, chỉ biết mượn oai cộ, nghênh ngang khoáng lạc.

Tiêu Thu Phong cười cười, cùng một nụ cười, nhưng nếu là người quen, nhất định sẽ biết, nụ cười này mang theo sát ý, nếu bây giờ quỳ xuống dập đầu xin tha mạng, may ra còn giữ được cái mạng chó về.

Nhưng mấy tên này không như vậy, tựa hồ như chưa giác ngộ. Nhìn thấy Tiêu Thu Phong xoay người chào đón, hắn còn nói : “Xem ra mày còn thức thời, chỉ cần xin lỗi Sinh ca một tiếng, chúng tao sẽ không trách mày, nói không chừng còn kết bằng hữu với mày”

315. Chương 315: Rác Rưởi.

Tiêu Thu Phong tàn ác như vậy, ngoài dự đoán của mọi người, bất kể là chữ bậy hay đùa giỡn, chỉ cần ra mếu, thì không khí liền trở nên khác lạ.

Trác Ngưng Tuyết càng sợ hãi hơn, bị Thiên Nhan Duyệt nắm chắc tay, cơ hồ phát run, giờ phút này, nàng mới biết được, người đàn ông này hung ác, một quyền đã đánh cho người ta ra mắt. Nàng chống đối hắn nhiều lần như vậy, không biết hắn có đánh nàng không?

Bốn tên bảo vệ đã vọt lên, mà tên mập Sinh ca đã trừng mắt nhìn, làm bọn họ lập tức dừng lại, còn hắn cũng đứng dậy.

“Bằng hữu đủ mạnh mẽ, không biết xưng hô thế nào?” Mặc dù là kẻ ăn chơi trác táng, nhưng thằng mập này không có vẻ ngu, ra tay hung ác thế này, người bình thường không làm được, nói cách khác, người kia cũng có chút phân lượng, hắn đương nhiên cần tìm hiểu một chút. Hơn nữa, đánh mù mắt một người, cũng không cần làm cho hắn đau.

Tiêu Thu Phong đã đối mặt với hắn, cười nhạt, nói : “Dạy dỗ rácưởi, mày cũng không phải tốt lành gì, tao với mày tuyệt đối không có quan hệ, cũng không muốn tạo lập quan hệ, bây giờ, bọn mày có thể rút, tốt nhất là rút khỏi Đông Nam, nếu không thì không còn cơ hội trở về”

Sinh ca biến sắc, trở nên điên cuồng, cười âm hiểm một tiếng, nói : “Mày nhất định không biết tao là ai, bằng không, mày sẽ hối hận vì những lời đã nói ra”

“Công tử của chúng ta là kinh thành ...” Một tên bảo tiêu kiêu ngạo mở miệng, muốn đem thân phận tên này nói ra.

Tiêu Thu Phong không cho hắn cơ hội, cũng không cho hắn động tác gì, đứng trước mặt tên đó, giơ tay nắm cổ hắn lên, sau đó ném mạnh xuống.

“Rầm” một tiếng, cả thân người đụng trúng cái bàn gỗ, bàn gãy làm hai, mà tên bảo tiêu này, một tiếng rên cũng không có, trực tiếp ngất đi.

Lần này, chấn động đó nhập vào tâm trí chúng, mấy tên chó theo đuôi cũng sợ đến mức câm miệng, lúc này, bọn họ đã gặp phải một động vật máu lạnh, trên mặt không một tia thương hại.

“Tao không muốn biết bọn mày là ai. Chỉ muốn chúng mày cút đi. Biến mất trước mặt tao, tự giác một chút, được không?”

“Khốn kiếp ...”Tên mập Sinh ca lập tức quát : “Đánh chết nó cho tao, tất cả trách nhiệm tao chịu”Quả nhiên cường hãn, đánh chết người không cần đèn mạng. Phỏng chừng ông già thằng này cũng là quan lớn, bằng không hẳn làm sao kiêu ngạo như vậy được?

Ba tên bảo tiêu lao lên, tên mập mập khô ngô cũng đánh tới, mang theo sự độc ác vô cùng. Hắn chưa từng chịu sỉ nhục như vậy, nếu để cho người đàn ông kia rời đi, Sinh ca về sau còn mặt mũi gì nữa?

“Tiểu Duyệt, đánh ... đánh nhau rồi, mau tìm người hỗ trợ đi”Giờ phút này, Trác Ngưng Tuyết từ cả kinh đã hồi phục tinh thần, nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, vội vàng nắm chặt tay Thiên Nhan Duyệt, lo lắng nói.

Thiên Nhan Duyệt lại không hề lo lắng, năng lực của Tiêu Thu Phong, nàng đã chứng kiến qua. Năm đó ở HongKong, ông xã cũng đã đối phó với những tên như vậy, không tốn một chút lực nào, chỉ bằng đám phế vật này, làm sao có thể gây hại cho anh ấy?

“Chị Tuyết Nhi, không cần sợ, ông xã rất lợi hại, chị nhìn đi, những tên này đều không phải là đối thủ của anh ấy, chị yên tâm đi”

Vừa nói xong, giữa sân chỉ còn một mình Tiêu Thu Phong, đương nhiên là trừ hai nàng ra, còn có hai thằng sợ đến mức rùng mình, xem ra cũng là bạn của tên súc sinh kia.

“Mày ... mày thật to gan, ngay cả con trai của bộ trưởng cũng dám đánh. Mày nhất định sẽ trả giá, mày nhất định sẽ chết”Hai người bị dọa, nhưng vẫn làm ra vẻ cứng miệng, còn dám đe dọa, thật sự không biết cái gì là : Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Vốn không muốn gây chuyện, nhưng có kẻ muốn thử, Đông Nam không phải là nơi muốn làm gì thì làm. Nên hắn cần phải giáo huấn một chút, mặc kệ là ai, đánh trước nói sau.

“Bốp ...bốp ...”vài tiếng, răng của hai thằng đó đều bị đánh bay vài cái, muốn mở miệng nói cái gì nữa, nhưng đã không phát ra tiếng.

“Trở về nói với ông già của mày, tao là Tiêu Thu phong, còn nữa, đừng để tao nhìn thấy bọn mày, Đông Nam không chào đón thứ rác rưởi như chúng mày”Tiêu Thu Phong nói xong, xoay người lại, đột nhiên đá vào tên Sinh ca mập mập kia một cái, toàn bộ thân thể hắn bay đi, đụng vào cái bàn gỗ, bàn vỡ làm đôi, còn hắn thì không thể lên tiếng.

Không ai dám lên tiếng, cho dù là bị gãy tay gãy chân hay đau đớn tận xương tủy cũng không dám hó hé. Bọn họ tuy rằng ý thể hiếp người, nhưng cũng biết người đàn ông này, còn độc ác hơn bọn họ.

“Nói cho quản lý các anh biết, tôi thiếu ông ta một nhân tình”Có thể trợ giúp hai nàng, Tiêu Thu Phong đương nhiên cần phải chiếu cố một chút, mà người quản lý vừa thức tỉnh kia, nghe được câu nói đó, cả người chấn động, lập tức đẩy hai người phục vụ đang đỡ đây, vọt đến trước mặt Tiêu Thu Phong.

“Cảm ơn, cảm ơn Tiêu thiếu gia, hoan nghênh Tiêu thiếu gia quang lâm”

Mặt đầy máu, nhưng lại vô cùng hưng phấn, bộ dáng kỳ quái của quản lý, làm cho người xung quanh khẽ cười, nhưng ông ta không quan tâm, vì ở Đông Nam, có thể để Tiêu Thu Phong nói là thiếu một nhân tình, chỉ có một mình ông, ông quả thật đáng để kiêu ngạo, ở Đông Nam, ông có thể coi là thuận buồm xuôi gió rồi.

Đông Nam, không ai là không dám nể mặt Tiêu thiếu gia.

Dẫn hai nàng rời khỏi Thương Hạ, quản lý thì ở bên cạnh ân cần lấy lòng, Tiêu Thu Phong cũng không cự tuyệt, chỉ phân phó Quan Dao, dọn mấy thằng đó đi, ném ra ngoài đường lớn, đừng quấy rầy việc kinh doanh của người khác, về phần tổn thất, hắn đương nhiên bồi thường gấp đôi.

“Này, anh kia, anh vừa rồi độc ác quá vậy, bọn họ chưa làm gì mà!”Thật không ngờ, lời này từ trên miệng của cô bé bị dọa cho xanh mặt, Trác Ngưng Tuyết, trời ơi, tại sao nàng lại đi lo lắng cho những kẻ muốn

chiếm tiện nghi của nàng. Không biết làm cho Tiêu Thu Phong nên nói thế nào, là nàng quá thiện lương, hay là quá ngu nhĩ???

Thiên Nhan Duyệt nói : “Những kẻ đó giữa ban ngày ban mặt dám làm xằng làm bậy, có thể tưởng tượng rằng bọn họ đã làm ra bao nhiêu chuyện đáng giận, ông xã giáo huấn một chút, cũng là thay trời hành đạo. Để cho bọn họ biết sợ hãi, sau này biết cách làm người”

Ác nhân cần có ác ma trị, mà Tiêu Thu Phong trong lòng Trác Ngưng Tuyết, đã trở thành một ác ma.

“Sao em ngu quá vậy, người ta muốn chiếm tiện nghi của em, em còn lo lắng cho họ, em có não hay không?” Tiêu Thu Phong nhìn Trác Ngưng Tuyết, tức giận mắng.

Trác Ngưng Tuyết sững sốt, hốc mắt lại ướt, nhìn giống như là một đứa bé ngây thơ vô số tội.

“Bọn họ... bọn họ chỉ muốn ... chưa có chiếm được ... anh liền ghê tởm như vậy, trước mặt nhiều người đánh tôi ... mẹ tôi còn chưa đánh tôi bao giờ, anh thật ghê tởm, tôi nhất định phải nói cho cha nuôi biết, nói cho người biết anh là một kẻ xấu xa”

Nói chuyện với con nhỏ này làm Tiêu Thu Phong tức muốn chết. Lười đáp trả, nhún ga, tăng tốc, phóng nhanh về Tiêu gia. Nhưng cô em Thiên Nhan Duyệt, đã bắt đầu giảng giải cho Trác Ngưng Tuyết về thị phi cùng với đạo lý của hắc bạch, không biết là có tác dụng hay không, dù sao Tiêu Thu Phong cũng không để ý.

Về đến nhà, mọi người của Tiêu gia liền tụ tập lại, Trác Ngưng Tuyết nhìn thấy Điền Phù, lại khóc ào lên, nói là bị tổn thương gì đó này nọ, rồi thương tâm gì đó. Cả đời chưa chịu ủy khuất như vậy bao giờ, hôm nay đã nếm được mùi vị đó.

Chúng nữ bây giờ mới biết, người làm cho nàng thương tâm, không phải người ngoài, mà chính là Tiêu Thu Phong, bởi vì hắn không nhìn trời mà đánh nàng.

Cũng may là tâm tình của Trác Ngưng Tuyết như một đứa bé, được mọi người khuyên nhủ một hồi, rồi cũng dừng khóc lại, trở lại bình thường. Nếu đổi lại là Phượng Hề hay Liễu Yên Nguyệt hoặc em khác, bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, phỏng chừng là tự giam mình trong phòng, vài ngày cũng không dứt mặt ra gặp người.

Trong lúc đó, ở một nơi nào đó của Đông Nam, tên Sinh ca mập mập được người ta mang về, bác sĩ sau khi kiểm tra xong, báo lại rằng, trên người có mười sáu vết thương nặng nhẹ, tứ chi bị gãy, trong đó có một chân bị thương quá nặng, có thể sẽ ảnh hưởng về sau, nói đơn giản, hắn đã trở thành phế nhân.

Bốn tên bảo tiêu, tỉnh lại ba, còn một đang hôn mê, sống chết chưa biết, chẳng qua tên bị mù đã thanh tỉnh, không biết vì tức giận hay sợ hãi, mà lúc bác sĩ băng bó vẫn không kêu lên gì cả.

Một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi, nhìn tên mập đang nằm trên giường, gân xanh đầy trán, thân thể chấn động, lên tiếng : “Là ai làm?”

Tên lưu manh không dám chậm trễ, lập tức nói : “Đái Trương, người nhất định phải lấy lại công đạo cho Sinh ca, để cho thằng đó chết không được tử tế ...”

Người đàn ông trung niên chuyển mình, lạnh lùng hừ một tiếng, tên lưu manh hoảng sợ, biết người này nghe mình nói nhầm, vội vàng dừng lại một chút, rồi nói : “Hắn họ Tiêu, hình như tên là Tiêu Thu Phong!”

“Đông Nam Tiêu gia, Tiêu thiếu gia Tiêu Thu Phong!” Người đàn ông trung niên nghe xong, không tự chủ kêu lên tên này, Đông Nam Tiêu gia ở kinh thành, từ lâu đã không còn xa lạ, chỉ cần là người có quyền lực một chút, đều biết Tiêu gia tồn tại.

316. Chương 316: Không Phải Người, Mà Là Thần...

Vũ đến Đông Nam, cũng giống như tất cả các thành viên của Long Tổ, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, đề phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hoặc giữ gìn sự bình an cho Đông Nam, tránh cho những kẻ có dã tâm thừa gây thương tổn đến thủ trưởng No.1

Năm người ngồi cùng một chỗ, Tiêu Thu Phong và Vũ, đương nhiên còn có Dạ Ứng, Túy Quỷ, còn có Dâm Tặc. Giờ phút này gặp lại, không khí rất hòa hợp, hoặc là có vài phần nhàn nhạt. Bởi vì trong ba người, chỉ có Dạ Ứng mới biết được thân phận thật của Tiêu Thu Phong.

Thời gian Túy Quỷ tỉnh rượu cũng không nhiều, giống như bây giờ, đồ ăn còn chưa lên, mà hắn đã cầm bình rượu nốc lia lịa. Còn Dâm Tặc, cái mạng nhỏ của hắn là do Tiêu Thu Phong cứu về, giờ phút này đương nhiên rất khách khí, tuyên bố như đinh đóng cột, có chết cũng phải báo đáp, đại khái là cứu hắn một mạng thì hắn sẽ lấy mười để báo đáp.

“Thu Phong, tuy rằng anh đã cứu tôi một mạng, nhưng Vũ thần của Long Tổ lại bị anh cướp đi, nói cái gì tôi cũng không cam lòng. Đừng nói tôi không nhắc anh trước, chỉ cần có cơ hội, tôi nhất định không bỏ qua” Ở Hồng Kông, nhìn trúng Thiên Nhan Duyệt nhưng lại không có cơ hội, sau đó nàng tiến vào Tiêu gia, còn Vũ, một người con gái lạnh lùng cao ngạo, giờ phút này lại thâm tình chân thành, tản ra sự ôn nhu chưa từng có.

Trong lòng Dâm Tặc quả thật rất khó chịu, y chang Tư Mã Lạc, cảm thấy rằng tất cả cực phẩm trong thiên hạ, đều chạy về một mình tên Tiêu Thu Phong này.

Vũ cười, vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng trong nụ cười nhẹ nhàng đó, có một loại ôn nhu, có một loại ký thác, làm cho Túy Quỷ đang say cũng phải mở miệng : “Dâm Tặc, từ bỏ đi, Vũ tuyệt đối sẽ không cho mày cơ hội đâu. Nếu mày còn quần quít lấy nàng, đừng nói Túy Quỷ tao không nhắc nhở trước, bị người ta đánh cũng đừng chạy đến khóc lóc với tao”

Nốc một ngụm cuối cùng, bình đã trống không, Túy Quỷ khó chịu ngồi thẳng dậy, ánh mắt đục ngầu nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Thu Phong, Túy Không Quyền của tôi đã lâu không dùng, anh có thể cho tôi cơ hội không?”

Không ai biết, Túy Quỷ, một kẻ luôn biết kìm chế, cuối cùng lại muốn tỷ thí với Tiêu Thu Phong.

Dâm Tặc vỗ tay, nói : “Không tồi, không tồi, Dâm Tặc tao mặc dù chỉ là một tên cùi bắp, nhưng Túy Không Quyền của Túy Quỷ lại là ngành công phu. Thu Phong, nghe nói anh là cao thủ siêu cấp, đấu một trận với lão Hầu, hôm nay phải cho anh em chiêm ngưỡng”

Đối với cao thủ như họ, bước lên một tầng cao mới không dễ dàng, bởi vì khi đã đến đỉnh rồi, cho dù có khổ công cách mấy, cũng không thể ngẫu nhiên đột phá được. Đó là cơ duyên, không có cơ duyên thì cho dù hao tổn tâm tư cơ nào, cũng không thể bước đi được.

Vô học, chính là một điều vô cùng kỳ diệu.

Vũ tựa hồ như muốn nói gì, nhưng Tiêu Thu Phong đã nở nụ cười sang sảng, nói : “Túy Quỷ, mọi người đều nói Dạ Ứng là kẻ khôn khéo nhất. Nhưng tôi thấy rằng, ở Long Tổ, anh mới là người thông minh nhất, được rồi, nếu anh đã mở miệng, sao tôi có thể không đáp ứng được?”

Dạ Ứng tựa hồ đã hiểu, nhưng Túy Quỷ lại không có một tia dị động, chỉ mở một bình rượu ra, tiếp tục uống, cái loại rượu quý này đối với hắn mà nói, giống như là nước lã vậy, thật là lãng phí.

Cửa phòng mở ra, Tôn Khánh Dục khẩn trương đi vào. Nhìn Tiêu Thu Phong một cái, ra một dấu hiệu có chuyện cần thương lượng, để hắn đi ra ngoài.

“Chú hai, ngồi đi, ở đây đều là bằng hữu của con. Không sao đâu, đã xảy ra chuyện gì, chú nói đi!” Tiêu Thu Phong nói xong, xoay người lại giới thiệu : “Đây là chú hai của tôi, là trưởng cục của một cục cảnh sát, coi như là một ông quan nho nhỏ, nhớ đó, về sau có chuyện tốt gì, phải chiếu cố một chút”

Theo biểu tình của những người này, Tôn Khánh Dục đã cảm nhận được, bọn họ không phải người bình thường, bất quá ông có thói quen là, những người tiếp xúc với thằng cháu của mình, chẳng ai là người bình

thường cả.

Nếu Tiêu Thu Phong đã không muốn tránh đi, vậy thì có đạo lý, ông cũng không quản, ngồi xuống, nói : “Thu Phong, chú vừa nhận được mật lệnh, là nói về con, con xem trước đi”

Dâm Tặc đã nở nụ cười, trêu tức : “Chú đồng chí, chú lấy chuyện công là việc tư rồi, trái với kỷ luật, xem ra, tôi có thể kiếm được một số tiền thưởng lớn rồi”

Vũ lơ đảng liếc nhìn Dâm Tặc, nhàn nhạt cười cười, nói : “Dâm Tặc, chỉ sợ anh vừa nói ra, liền mất mạng, vậy thì đáng tiếc lắm”

Về mặt Dâm Tặc cả kinh, như bị tổn thương nặng vậy, ôm lấy lòng ngực nói : “Vũ thần, em chính là công chúa trong mộng của anh, vì sao em lại hết lần này đến lần khác làm anh bị thương tổn” Dạ Ứng thì không được sự nhâm nhí như Dâm Tặc, nói : “Người nào phát lệnh?”

Có Tiêu Thu Phong ngồi kế bên, Tôn Khánh Dục cũng không sợ hãi, lập tức đáp : “Tổng cục Đái bộ trưởng, nghe nói mật lệnh này, chỉ có phân khu Đông Nam nhận được, đã có vài người bằng hữu hỏi ý của tôi, Thu Phong, con xem chưa?”

Túy Quý bắt đầu dĩ lắc đầu, nói : “Sáng nay tôi mới nhận được tin tức, con trai Đái Quán Sinh của Đái lão già bị người ta đánh cho tàn phế, xem ra là anh làm”

Vũ bây giờ cũng đã hồi phục tinh thần, quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong hỏi : “Là kẻ làm phiền Thiên Nhan Duyệt hôm qua?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nhớ lại thằng khốn bị tát mấy cái, hình như là họ Đái, đúng là không tồi, tốc độ của chúng quả không chậm.

Dạ Ứng thấy Tiêu Thu Phong gật đầu, biết chuyện này không giả, liền nói : “Không vấn đề gì, Đái gia còn không lên mặt được bao lâu, dám khi dễ thường dân, thật là mạnh bạo, là chúng không phải, không cần chú ý đến”

Túy Quý nói : “Cái tên Đái Quán Sinh kia, vốn là một tên rác rưởi, dọn dẹp một tên rác rưởi, cũng là vì nước nhà làm một chuyện tốt. Thu Phong, có cần tôi giúp anh ...” Bọn họ thân là thành viên Long Tổ, tuy rằng cơ cấu chấp hành bí mật, nhưng ở kinh thành lẫn lộn nhiều năm, cho nên quan hệ giữa người với người cũng không đơn giản.

Nhưng, Tôn Khánh Dục bên cạnh, nghe xong liền toát mồ hôi, thoát nhìn những người này tuổi không lớn lắm, nhưng không biết là loại người gì. Đái bộ trưởng trong mắt của những người như ông là thái thượng hoàng, mạng sống của họ đều nằm trong tay hắn, không ai dám đối đầu với hắn.

Nhìn bộ dáng bình thản của họ, biểu tình khinh thường, căn bản là không để tên bộ trưởng kia vào mắt.

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên, chậm rãi nói : “Không cần, về sau còn nhiều chuyện cần mọi người hỗ trợ hơn. Chuyện này, để tôi tự xử lý, Đông Nam cần phải giết một con gà, để nhắc nhở những kẻ tự cho là đúng, nơi đây không phải chỗ để chúng làm càn”

Tất cả mọi người không nói gì, vì lời nói của Tiêu Thu Phong đã rất rõ ràng, mà tên Đái bộ trưởng kia, chỉ là một con gà.

Túy Quý đứng dậy, vội vã nói : “Đừng để chuyện này quấy rầy ước định của chúng ta, đi thôi, Túy Không Quyền của ta thiếu chút nữa đã quên, Thu Phong, hôm nay cứ tự nhiên, đừng khách khí”

Tiêu Thu Phong cười, cười đến quỷ dị, gật đầu nói : “Đương nhiên, đối với anh, tôi chưa từng khách khí”

Người bình thường hoặc là kẻ không biết Túy Quý, nhưng kẻ đã đồng sinh cộng tử hơn mấy năm như Tiêu Thu Phong, trong lòng căn bản đã hiểu được, nhìn Túy Quý mơ hồ lơ đãng, như đã biết được thân phận của hắn, chỉ là chưa hoàn toàn xác định, vẫn còn chút hoài nghi.

Vũ biến hóa, chính là minh chứng lớn nhất.

Từ nhỏ, Vũ đã lớn lên tại Long Tổ, mọi người đều biết nàng là ai, nàng nhất định sẽ không tùy tiện yêu một người, mà khi yêu rồi, nhất định là cả đời. Cái này, mọi người đều tin tưởng. Mà bây giờ, tình yêu của

nàng, tất cả đã dâng hết, chỉ vì một người tên Tiêu Thu Phong, cái này đã nói rõ nhiều vấn đề ... Trong một khu rừng gần nhà, năm người, à không, sáu người chứ, Tôn Khánh Dục cũng theo tới. Tuy là không ai mời, nhưng không ai phản đối, ông tự mình đi đến, bởi vì ông rất ngạc nhiên.

“Túy Không Quyền của tôi đã không còn xa lạ với anh, cho nên tôi cũng không nhiều lời, Thu Phong, tiếp chiêu ...” Túy Quỷ uống ngụm rượu cuối cùng, bình rượu trên người hắn bạo toái, hương say nồng đậm, mang theo khí kinh nạng nề, không khí lưu động như hồng, giờ phút này, khí tức đã thành chiến ý.

Chiến đấu cùng Túy Quỷ, không phải là lần đầu tiên, đối với Túy Không Quyền, trên đời này, trừ Túy Quỷ ra, quen thuộc nhất chính là Ảnh Tử.

“Ha ha ha... Túy Quỷ, đến đây” Tiêu Thu Phong tựa hồ như dưới tác động của thời gian, trí nhớ bị phai mờ, bây giờ, trong kí ức xuất hiện những đoạn phim ngắn, cái loại vô ưu vô lự khoái hoạt nảy lên trong lòng, tràn đầy tư vị hạnh phúc.

“Túy Quỷ, cố gắng lên, đừng làm mất mặt mọi người, chúng ta toàn bộ ủng hộ mày” Dâm Tặc cuối cùng cũng mặc kệ, mặc dù thân thủ của hắn không tồi, nhưng cuối cùng cũng chỉ là bàng môn tà đạo, so với công phu chân thật thì còn kém xa Túy Quỷ nhiều.

Tôn Khánh Dục từ lâu đã nghe Tiêu thiếu gia thân thủ nhất lưu, nhưng rốt cục thế nào, lại không tận mắt chứng kiến. Nhìn hai cái bóng giữa sân vụt qua vụt lại, ông không khỏi ngơ ngác, đứng lặng ở nơi đó, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Đây là người sao?

Giờ phút này, ông mới biết được, vì sao địa vị của Tiêu gia ở Đông Nam tiến triển cực nhanh, vì sao người đàn ông này có thể khống chế được tất cả thế lực ở Đông Nam, vì sao không ai dám đối địch với hắn.

Bởi vì, căn bản hắn không phải là người, mà là thần!!!

317. Chương 317: Đối Phó Với Tiễn Chiêu Của Túy Quỷ.

“Thu Phong có thể thắng sao?” Tôn Khánh Dục nhẹ nhàng tiến lại gần Vũ., lo lắng hỏi.

Trong những người này, chỉ có duy nhất người con gái này là ít nói, hơn nữa nhìn bộ dáng của hai người, Tôn Khánh Dục đương nhiên biết, người con gái này thuộc về Tiêu Thu Phong.

Vợ của thằng ku này cũng nhiều rồi, cho nên thêm một người nữa thì người làm chú như ông cũng không kỳ quái.

“Ông không cần lo lắng, Thu Phong sẽ không sao” Mặc dù không nhiệt tình lắm, nhưng cũng có thể an ủi tâm tình của Tôn Khánh Dục.

Túy nhập không, không nhập hư cảnh. Không thể không nói, hai năm nay, công phu của Túy Quỷ đề cao không ít, đã tiến vào Tiên Thiên Chi Cảnh, bắt đầu bước vào Vô Phong Đạo Thần, chỉ là che dấu thực lực của mình, người ngoài nhìn vào, chỉ thấy hắn suốt ngày trầm mình trong hũ rượu, nghèo túng thất hồng, không có khả năng làm chuyện gì.

Nhìn thấy chiêu thức của Túy Quỷ càng lúc càng sắc bén, Dạ Ưng đột nhiên giật mình, tên khốn nạn này, ngay cả người anh em như mình cũng lừa, công phu đạt cảnh giới như thế, còn thường xuyên giả bộ trước mặt hắn, thật là ... khiến cho hắn buồn bực trong lòng.

Túy Không Quyền lúc ban đầu là từ truyền thuyết Bát Tiên Huyền Hóa mà thành, nhưng bộ Túy Không Quyền của Túy Quỷ, đã siêu thoát khỏi Túy Quyền. Chiêu thức vô hình vô diệt, sinh sinh bất tận, hoàn toàn không giảm, động tác nhanh như thiểm điện, công kích như lôi đình vạn quân, làm cho người ta không kịp nhìn.

Cao thủ đánh nhau, dựa vào chiến ý, nhưng hai người là luận bàn, nên mất đi loại chiến ý mệnh mông đó, điểm này, cả hai đều biết, bọn họ không phải là sinh tử chi chiến.

Song chưởng luân khởi, ngừng tụ bằng đại chân lực, nổ tung, “Ầm” như tiếng sấm rền, hai đợt trắng non, bàn đao chi tâm, đã muốn thổi xán và ra. Trong khu rừng âm hiểm này, phát ra ánh trắng bốn phía.

Dâm Tặc lập tức kêu to : “Chết tiệt, thằng khốn nạn, đợt phá được Tiên Thiên Chi Cảnh rồi, còn phải chờ đường cho tao sống với”

Túy Quỷ hét lớn : “Hay lắm ...” Hai tay cứng ngắc kia, liền giống như thái cực, nhu chuyển bách biến, hình thành một cỗ nhu kinh nội gia, che ở trước người. Đao khí đến, làm sóng triều chấn động, mọi người trở mắt nhìn đao khí xâm nhập, sau đó chậm rãi biến mất.

Hai cái Đao Tâm này, mặc dù không phát huy đến cực hạn, nhưng Túy Quỷ cũng nhẹ nhàng tiếp được, làm cho Tiêu Thu Phong hơi bất ngờ. Bây giờ, Túy Quỷ xưng là cao thủ đệ nhất ở Long Tổ, cái này tuyệt đối đủ thực lực.

Tiếp nhận đao khí, Túy Quỷ mừng rỡ trong lòng, thân hình không lùi mà tới, Túy Không Quyền mang lực lăng nhiên, căn bản không để cho Tiêu Thu Phong có một tia cơ hội.

Thân pháp Ảnh Tử, cùng với Vô Chi Phách, hành tung quỷ dị, phiêu lãng như lá rụng không trung. Không để lại dấu vết, mặc dù Túy Quỷ trái đánh phải đánh, nhưng cũng không đụng được đến người Tiêu Thu Phong, chỉ càng làm cho không khí bốn phía ngưng tụ, càng thêm dung hợp, một tiếng nổ mạnh, không gì sánh kịp.

Với lực lượng như vậy, nếu Tiêu Thu Phong sống lại không có thể chất dị biến, hoặc là thừa kế Long Biến Tâm Pháp của Tiêu gia, thì muốn đánh bại Túy Quỷ, quả không dễ dàng.

Đao Tâm, Vô Chi Phách, Long Biến, tam kinh hợp nhất. Tiêu Thu Phong mặc dù chưa biến thân, nhưng thân thể tự nhiên xảy ra biến hóa, một ánh kim quang, đã phát ra bốn phía từ hân, tạo thành một vòng tròn. Giờ phút này, gương mặt anh tuấn của hân, mang theo vẻ anh nhiên vô cùng, khoe miệng chợt hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, quát nhẹ một tiếng.

“Túy Quỷ, cẩn thận một chút THIÊN NỮ TÁN HOA!!!!”

Thiên địa như muốn thay đổi, lá tàn úa bốn phía đều được cuốn lên, hình thành một không gian mật vũ, không ai có thể thấy rõ hai người bên trong giao thủ như thế nào, bên trong chỉ có tiếng keng keng, sau đó truyền ra tiếng chữmắng của Túy Quỷ : “Mẹ kiếp, tên khốn nạn, mày lại dùng chiêu này, lão tử có cừu oán với nó!”

Dạ Ứng nhìn Dâm Tặc, hai mắt dò xét, đây là lời của Túy Quỷ nói, bọn họ không nghe lầm, bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ như bọn họ không bị lãng tai, cái câu chữmắng kia, đúng là do Túy Quỷ nói.

Lá rừng rơi xuống, chậm rãi khôi phục lại yên tĩnh, tam kích hợp thành một kích, cỡ như Túy Quỷ, cho dù là cao thủ cấp độ nào, cũng khó mà tiếp được chiêu Thiên Nữ Tán Hoa này, cũng là chiêu mà Tiêu Thu Phong dùng để đối phó với mãnh khố của Túy Quỷ, nhiều năm trôi qua rồi, mà lần nào hân cũng chữmắng bởi chiêu này, thật sự làm cho người ta dở khóc dở cười.

Thật ra thì ... cái chiêu Thiên Nữ Tán Hoa này, cũng là do Tiêu Thu Phong vô tình xuất ra, thật không ngờ, Túy Quỷ đã phản xạ có điều kiện, mỗi khi nghe đến bốn chữ này, khí kinh liền tan biến, không đánh mà tự bại.

Lần này thì thảm rồi, bị Tiêu Thu Phong đá cho một cước vào mặt, chờ khi lá khô rơi xuống hết, mọi người chỉ thấy Túy Quỷ đang gục ở chỗ này, trên mặt còn in nguyên một dấu chân to, nói cho người ta biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

“Ha Ha Ha” Dâm Tặc vừa thấy, đã cười đến vỡ bụng, một kẻ cao ngạo như Túy Quỷ, lại có thời điểm chật vật như thế này, hân quả thật rất vui, về sau không ai dám chế cười ai nữa, ngang tài ngang sức rồi.

“Túy Quỷ, không sao chứ?” Dạ Ứng cũng cười, nhưng xem ra vẫn còn chút lương tâm, thuận miệng hỏi thăm, hai người là chiến hữu lâu năm, đương nhiên là không có việc rồi, chỉ là bộ dáng của Túy Quỷ bây giờ, quả thật có chút xấu hổ.

Túy Quỷ quả nhiên rất xấu hổ, hơn nữa động tác rất chậm, tựa hồ như khá là đau, cho dù là đứng, cũng vô cùng bất tiện.

“Tiểu tử, mày khôn nạn lắm, tao đã nhìn thấu mày rồi, thì ra cái chiêu khôn nạn này mày vẫn chưa quên” Những lời này nói ra, cũng đã chứng minh rằng, hắn đã xác định thân phận của Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong không hề khách khí, còn cười vô sỉ nói : “Mày đã nói rồi, không cần khách khí, khó mà có được cơ hội đá mày như vậy, và lại tao cũng thấy chân tao cũng thích hợp, nếu không đá mày, thì tao sẽ thấy rất có lỗi với bản thân”

Cái cảm giác quen thuộc này, không chỉ riêng trong lòng Tiêu Thu Phong nhớ đến, mà Túy Quỷ đương nhiên cũng không quên, bốn mắt nhìn nhau cười, có vài chuyện, trong lòng bọn họ đã hiểu rõ.

Tình cả anh em của đàn ông, không hề giống như tình cảm chị em của phụ nữ. Bọn họ không cần dùng từ để diễn tả, chỉ cần dụng tâm là có thể hiểu nhau.

“Thu Phong, tao bây giờ vẫn chưa hiểu, cuối cùng mày mạnh cỡ nào, tiểu tử mày quả thật là một quái thai” Dạ Ứng cũng bước lại, hăm mộ nói, tuy rằng đã cùng phát triển với người đàn ông này, nhưng với tốc độ thế này, quả thật khiến cho người ta không thể tin tưởng, trận chiến ở Hồng Kông lần trước, cho đến bây giờ, thực lực của hắn, đã tăng lên rất nhiều rồi.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Dạ Ứng không cần hăm mộ, nếu mày muốn đột phá, tao có thể cho mày một ít ý kiến, chúng ta là huynh đệ, sao có thể không để cho mày có chỗ tốt được chứ?”

Vũ rất hài lòng với biểu hiện của người đàn ông nàng yêu, tuy rằng nàng đã trải qua giai đoạn sùng bái, tình yêu sâu đậm trong lòng nàng, sẽ không thay đổi vì bất cứ cái gì, nhưng sự cường đại của Tiêu Thu Phong, sự ngạo nghễ của hắn, uy lực của hắn, cũng làm cho nàng kiêu ngạo, cái đó, chứng minh rằng ánh mắt của nàng không sai, người đàn ông này, là người ưu tú nhất trên đời.

“Được rồi, được rồi, các người không cần quần quít lấy Phong, chúng ta phải về, dù sao cũng không ở đây một ngày, vẫn còn có cơ hội . “Phong, chúng ta đi!”

Túy Quỷ và Dạ Ứng đương nhiên không muốn bỏ qua, nhưng không dám hó hé với ý kiến của Vũ, ở Long Tổ, Vũ là công chúa, không một ai dám cãi lại mệnh lệnh của nàng. Có nhiều khi, lời của nàng, còn có trọng lượng hơn so với tổ trưởng. Ba người rời đi, Tiêu Thu Phong nhìn về mặt rung động và ngáy ngốc của chú hai, không khỏi cười nói : “Chú hai, có cần con tiễn một đoạn không?”

“Không cần, không cần, chú phải quay về cục. Cái mật lệnh này, chú sẽ cho chúng một câu trả lời thuyết phục, chú biết nên làm thế nào, con yên tâm, sẽ không phiền đến con đâu. Tiểu Phong, con thật sự có nhiều chuyện giấu chú, có thời gian, phải ngồi trình bày cho chú rõ lại nha”

Tôn Khánh Dục giật mình, nhưng vẫn còn biết nói giỡn, xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay lại nói : “Tiểu Phong, chuyện bên dưới chú có thể xử lý, nhưng chuyện của Đái bộ trưởng, con cũng cần nhân nhượng một chút, tránh cho binh tôm tướng tép như chú phải khó xử, biết chưa?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, đáp : “Yên tâm đi, con biết xử lý mà”

Tôn Khánh Dục rời đi, Tiêu Thu Phong dẫn Vũ lên xe, trở về Tiêu gia. Lúc này, vì Vũ mời, nên đến gặp vài chiến hữu khi xưa, và cũng làm cho hắn thu hoạch được rất nhiều thứ, ít nhất là hành trình đến kinh thành ngày sau, cũng đã có đồng minh.

Vũ đã sớm không khống chế được cảm xúc của mình, giờ phút này, nàng trở nên rất phóng túng, toàn bộ thân thể ôm chặt lấy Tiêu Thu Phong đang lái xe, giọng nói nỉ non mang theo sự hấp dẫn đặc biệt của một người con gái, nhẹ nhàng nói : “Phong, em biết anh là người đàn ông ưu tú nhất”

Nếu cái cảnh này bị ba thành viên của Long Tổ nhìn thấy, nhất định là hai tròng mắt sẽ rớt xuống đất, đây là Vũ thần lãnh diễm băng sương sao?????

Tiêu Thu Phong cười đắc ý, nói : “Đó là đương nhiên, bằng không sao có thể kua công chúa Vũ mỹ danh vang xa đến tay chứ?”

“Xấu xa, anh ... người ta mới không bị anh kua ... hi hi... anh mà không đối xử tốt với em ... em sẽ bỏ đi cho coi, hừ, phải xem biểu hiện của anh đó”

Vươn tay ra, ôm chặt nàng vào lòng, trộm cười, một nụ hôn, dán sát vào môi nàng, mỗi liên kết như vậy, tin chắc rằng nàng sẽ không thể bỏ đi được!!!

318. Chương 318: Nói Hết Chuyện Cũ.

Nếu là hợp tác, Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không cảm tấm khiên gỗ siêu cấp này ra dùng, đối với lão già Đinh Bốn Quân được xếp vào hàng ngũ đại thủ trưởng, mặc dù ngày thường không quá cẩn trọng, nhưng một khi đã trông nom chuyện nào, thì khi sử dụng quyền lực sẽ khiến cho người ta sợ hãi “Được rồi, chuyện này, ta sẽ cho người điều tra, nếu anh nói không sai, chuyện này không có vấn đề gì. Đúng rồi, sự kiện kia có rõ ràng hay chưa?” Đối với Đinh Bốn Quân, bây giờ không có chuyện gì quan trọng bằng hành tung của No.1. Mặc dù ông đã phái ra hết hững người trong tay, nhưng vẫn chưa thu được tin tức.

Tiêu Thu Phong cười khỏ, nói : “Đinh lão, bọn họ là lão Miêu đó, nếu nói về khả năng ẩn thân, cho dù là bản thân tôi, cũng khó có thể kiếm được họ, không thể trong thời gian ngắn nhất mà kiếm được. Chẳng qua, ông cứ yên tâm, không có tin tức gì, chính là tin tốt nhất, chỉ cần an toàn, tất cả đều không là vấn đề”

Đinh Bốn Quân thở dài, có chút tức giận nói : “Được rồi, được rồi, tôi cũng nói cho anh biết, chuyện này phải được quan tâm nhiều hơn, không được qua loa, bằng không ảnh hưởng không chỉ có riêng Tiêu gia của anh, biết chưa?”

Tiêu Thu Phong biết lão già này, cả đời cách mạng, đương nhiên rất cố chấp, nhưng tâm ưu thiên hạ của ông, người bình thường khó mà sánh bằng. Nên cũng không cười được nữa, ngượng ngùng nói : “Tôi xin cam đoan với Đinh thủ trưởng, thể sống chết cũng hoàn thành nhiệm vụ này”

Những lời này không làm cho Đinh Bốn Quân bất ngờ, mà ngược lại tâm tình rất thoải mái, bởi vì với địa vị của ông, chỉ cần một câu nói, cũng có thể lập thành nhiều quân lệnh trịnh, ông lập tức trở nên hài lòng, nói : “Được, Thu Phong, tôi chờ tiệc rượu mừng của anh”

Tiệc rượu? Tửu lượng của lão già này, có phải do mấy bàn tiệc rượu kia mà ra không. Tiêu Thu Phong thầm nghĩ trong lòng.

Thật ra thì ... sau khi đã thương lượng với lão già hôm trước, ngay lập tức hắn đã hạ lệnh cho Đông Nam bí mật tìm kiếm, mà Quan Dao và Tiểu Lục Tử cũng biết rằng, phải tìm một đám người rất lợi hại. Về mục đích thực sự, Tiêu Thu Phong đương nhiên không tiết lộ, bởi vì đối với bọn họ, lão Miêu mới chính là mục tiêu mà mọi người chú ý, cho nên tìm kiếm cũng tiện hơn nhiều.

Tiêu Thu Phong cúp điện thoại, Vũ đã thả người ra, trong mắt hiện ra vẻ tán dương, ngạc nhiên kêu lên : “Thu Phong, anh đúng là lợi hại nha, tạo lập quan hệ với Đinh lão khi nào vậy. Khó trách anh không biết sợ là gì, thì ra là có núi lớn chống lưng nha”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Bà xã đại nhân, không cần cười anh, anh cũng không tin mà, anh và Đinh lão lần đầu tiên gặp nhau, còn là kẻ thù của nhau nữa, vì cháu gái của ông, xem tí hai người đã trở mặt rồi”

Vũ tức giận lấy tay nhéo vào vùng thịt bên hông hắn, mắng: “Thì ra là anh, nếu có chuyện gì của con gái, hình như đều có liên quan đến anh. Cả đời Đinh lão thiết diện vô tư, nhưng lại yêu thương người cháu gái kia nhất, cũng không có biện pháp. Anh biết không, Đinh Mỹ Đình nói muốn đến trường, ông ấy đã ra một lệnh hành chính đối với viện trưởng của Hoa Thanh học viện, anh nói xem là như thế nào”

Nghe xong, Tiêu Thu Phong cũng giật mình, Đinh lão đầu lại yêu thương đứa cháu gái này, nhưng thương đến kiểu này thì hơi quá. Cũng may, cả đời ông thanh liêm, hơn nữa, chuyện này cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, cho nên cũng không ai đem chuyện này ra trách cứ ông. Chẳng qua, cũng làm cho người khác biết được tính tình của lão già này.

“Tiểu nha đầu Mỹ Đình gần đây có khỏe không?” Vũ không giống như Mộ Thanh Linh, tuy rằng ngày đó, hắn muốn hỏi thăm tình hình của Mỹ Đình, nhưng vì không muốn để cô bé kia hoài nghi, cuối cùng hắn

vẫn không mở miệng, nhưng đối với Vũ, hắn không cần lo lắng cái gì, Vũ là người hần tin tưởng nhất, cũng giống như Phương Hề vậy.

Tuy rằng đối với việc Tiêu Thu Phong quan tâm đến người con gái khác có chút khó chịu, nhưng Vũ vẫn thành thật trả lời : “Em chưa gặp qua, chẳng qua, nghe người ta nói, tướng mạo của em ấy rất được, hơn nữa lại có giao tình với đệ nhất mỹ nhân trong kinh Mộng Thanh Linh. Nói thế nào em ấy cũng phải có vài phần phong phạm. Anh không cần lo lắng, Ngoại trừ anh, còn có rất nhiều người quan tâm đến, ngay cả Quân Thần cũng phải đi làm bảo vệ từ xa cho, anh nghĩ nàng ta còn có thể có chuyện gì sao?”

Không có chuyện gì là tốt rồi. Ngày đó từ biệt, hắn đã lạnh lùng chấm dứt giấc mộng của nàng. Thật ra, cũng bởi vì Đình gia miệt thị Tiêu gia, quan trọng hơn là, hắn không muốn đẩy tiểu nha đầu này vào trong vòng xoáy của tình yêu. Con đường tương lai của nàng, vẫn còn tràn ngập ánh mặt trời và hy vọng, chuyện tình yêu, đối với nàng, quả thật còn rất sớm.

Thấy Tiêu Thu Phong không lên tiếng, Vũ tựa hồ như để lộ ra một chút âm mưu, dựa sát thân hình vào người hắn, hỏi nhỏ : “Thu Phong, anh đã gặp qua Mộng Thanh Linh, nàng ta thật xinh đẹp phải không. Nhưng em có một việc nghĩ mãi vẫn chưa rõ, anh có thể thỏa mãn tò mò của em không?”

Tiêu Thu Phong cầm tay lái, nhẹ nhàng nói : “Chỉ cần là Vũ hỏi, cho dù là bí mật quốc gia. Anh cũng sẽ nói ra tất cả, không hề dấu diếm, hỏi đi!”

“Vào cái ngày anh được tuyên bố tử vong, em phát hiện ra có người thông qua đủ mọi cách, để tìm hiểu về tin tức của anh, mà người này, theo điều tra của em, lại chính là Mộng Thanh Linh, Thu Phong, anh có thể nói cho em biết không, rốt cục là chuyện gì?”

Chuyện này, kỳ thật Vũ đã sớm phát hiện, nhưng, người đã chết hết, cho nên Vũ cũng không truy cứu nữa, hoặc là, người yêu đã chết, thì tất cả mọi chuyện đã không còn ý nghĩa. Nàng đã không còn tâm tình để tìm hiểu bất cứ chuyện gì.

Cơ thể Tiêu Thu Phong hơi rung lên, cái này trong trí nhớ của hắn, tuy rằng là bí mật tận đáy lòng, nhưng hôm nay, hắn sẽ không giấu diếm, với Vũ, hắn không giấu bất kỳ chuyện gì.

Thân mình nhích lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Thu Phong, Vũ nói : “Được rồi, Thu Phong, chỉ là nói đùa với anh thôi, thật ra em không hề tò mò, chỉ cần ở bên cạnh anh, Vũ tuyệt đối đã thỏa mãn”

Quan tâm, chăm sóc nhiệt tình, chu đáo ôn nhu, dịu dàng, vĩnh viễn chỉ có Vũ mới có thể làm được điều này cho hắn.

“Em còn nhớ sự kiện ngôi sao sáu cánh không?” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, bắt đầu mở miệng.

Sự kiện “Ngôi sao sáu cánh” tuy rằng rất bí mật, nhưng Vũ làm sao có thể quên. Hơn nữa, tất cả sự kiện về sở hữu ký linh, toàn bộ đều do nàng chỉnh lý, mặc dù không tự mình trải qua, nhưng hiểu biết của nàng, cũng không hề kém bất kỳ kẻ nào.

Bắt đầu nhớ lại, trên mặt Tiêu Thu Phong đã có vài phần khát khao : “Em cũng biết rằng, trong sự kiện đó, anh là diễn viên chính, nhưng không ai biết rằng, ngoại trừ anh, trong Lục Mang Tinh Trận, còn có một người con gái bị nhốt ...”

Vũ thật sự sợ hãi, cái này tuyệt đối là một bí mật kinh thiên động địa, vội hỏi : “Người con gái kia chính là Mộng Thanh Linh?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Thật ra, cho đến hôm nay, anh vẫn không hiểu, vì sao Lục Mang Tinh Trận lại vây khốn hai người bọn anh, có lẽ trên người của bọn anh, có cái gì đó giống nhau, nhưng cái đó là gì, cho đến bây giờ anh vẫn chưa biết”

“Hai người ở trong trận một nhọc ba ngày, hẳn là đã xảy ra những chuyện khó quên, bằng không nàng ta cũng không vội trộm đi điều tra về anh, Thu Phong, anh sẽ không làm chuyện gì đó xấu xa với người ta chứ?”

Thật sự là đã phá hư bầu không khí lãng mạn này, Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn nàng, nói : “Anh xấu xa vậy sao? Yên tâm, không phát sinh chuyện gì cả, chỉ là, em cũng biết rồi, Mộng Thanh Linh là con gái,

thân thể suy yếu, ba ngày không ăn uống, chịu không nổi. Một người hữu duyên cùng bị nhốt trong tình trạng đó, anh cũng không muốn nàng ta phải chết, cho nên ... cho nàng ta một chút máu”

Vũ vừa nghe, lập tức nhớ ra cái gì đó, vội nói : “Thu Phong, chẳng lẽ đây là nguyên nhân về ba vết thương ở cổ tay của anh. Thì ra anh không hôn mê, mà là nói dối em. Làm hại em lo lắng muốn chết. Thì ra, anh vì một người con gái mà làm vậy, thật là quá đáng”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng lắc đầu, bây giờ mới ghen, không phải quá muộn rồi sao.

Vươn tay ra, kéo cổ áo lên, ba miệng vết thương hiện ra, Vũ cầm lấy tay hắn, thất kinh nói : “Thu Phong, không có khả năng, anh trọng sinh lại, sao có thể mang theo dấu vết này, hơn nữa lại giống như trước kia?”

“Đừng hỏi anh, anh cũng không biết đâu. Từ khi Võ Chi Phách được kích phát, anh mới cảm thấy rằng, thân thể của Tiêu Thu Phong trước kia bị anh dung hợp, bây giờ cơ hồ không thể cảm thụ được. Hơn nữa, ba vết thương này, khi nhìn thấy Mộng Thanh Linh mới hiện ra, cho nên anh vẫn không tìm ra đáp án”

Vũ chậm rãi cúi đầu, hôn vào ba vết thương đó, nói : “Thu Phong, còn đau không?”

Mặc dù người đàn ông này thay đổi ra sao, biến hóa cái gì, cũng không quan trọng nữa, trong lòng của nàng, vĩnh viễn là người nàng yêu nhất. Vũ không hỏi lại, chỉ dùng nhu tình cùng với tình yêu để cảm nhận.

“Đau, đương nhiên là đau, Vũ, anh yêu em từ tận tằm lòng, cả đời này đều yêu em, em biết không?”

Vũ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thân thể dựa sát vào nơi ấm áp này, trong sự hạnh phúc đã bao phủ lấy nàng, cả đời này, nàng chỉ yêu một người đàn ông này thôi.

Về đến nhà, Tiêu Thu Phong phát hiện ra tình hình trong nhà không có náo nhiệt như cũ, Điền Phù ngồi ở chỗ kia, tựa hồ như có chút thương nhớ ai đó, làm cho người ta khó hiểu.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy, có phải gặp chuyện khó khăn gì không?” Nếu đã có quan hệ, Vũ cùng nhất trí với mọi người, đem Điền Phù trở thành thân nhân, đem Tiêu gia trở thành nhà mình.

“Ai, là Tuyết Nhi, tiểu nha đầu này nói, hôm nay nhận được tin của cha nuôi, ngày mai rời khỏi, mẹ thật sự không nở” Những cảnh chia ly trong cuộc đời, vốn là chuyện bình thường, nhưng người già lại luôn đặc biệt để ý, nhưng Điền Phù không biết, cái hành động của bà, đã vượt quá mức quan tâm bình thường.

319. Chương 319: Lại Ly Biệt.

Tiểu nha đầu Trác Ngưng Tuyết này phải đi?

Tiêu Thu Phong sửng sốt, bác chưa nói với hắn, có lẽ là quyết định lâm thời?

Trong lúc đó, Trác Ngưng Tuyết dưới sự che chở của chúng nữ, chậm rãi xuống lầu, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, nàng cười rất đắc ý, nói : “Anh kia, bây giờ anh đã không còn cách nào khi dễ tôi, ngày mai là tôi đi rồi. Hừ, xấu xa”

Cô bé này thù dai thật, chỉ vì đánh mông nàng có một cái, mà đã muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

“Ồ, thật sao, vậy cũng tốt, tối nay anh đến phòng em” Tiêu Thu Phong cười nói : “Cha nuôi đã có thịnh tình này, làm sao anh có thể cự tuyệt được, tâm nguyện của người, anh nhất định phải hoàn thành”

Trác Ngưng Tuyết sửng sốt, nhất thời sợ đến mức mặt đỏ hồng, muốn há mồm ra mắng, nhưng không biết mắng cái gì, người đàn ông này hư hỏng như vậy, mắng cũng lãng phí nước miếng, nàng kéo Liễu Yên Hồng lại, giữ chặt tay nàng, nói : “Tôi không sợ, đêm nay tôi sẽ ngủ chung với Hồng Hồng, anh có bản lĩnh, cứ việc qua, Hồng Hồng sẽ tiễn anh!”

Người nói thì không sao cả, nhưng chúng nữ nghe xong không khỏi nhin cười. Mà Liễu Yên Hồng cũng đỏ mặt vô cùng, cái này là do nàng dạy, nhưng nàng cũng chỉ là nói thôi, không cần thiết phải làm ... a, mà anh rể đối với nàng cũng rất có nguyên tắc, nàng chỉ có cơ hội nói vậy thôi.

Liễu Yên Nguyệt trừng mắt nhìn cô em gái, đều là do nàng ta dạy hưng, tâm tình của Trác Ngưng Tuyết như một đứa con nít, nào biết mấy chuyện này. Tức giận mắng : “Tiểu Hồng, kêu em chơi với Tuyết Nhi, em lại dạy hư chị ấy, xem em dạy chị ấy những cái vớ vẩn gì thế?”

Vốn cảm thấy không ổn, Liễu Yên Hồng còn đang xấu hổ, nghe được chị gái trách cứ, không phục nói : “Cái gì mà vớ vẩn, em dạy chị Tuyết Nhi, mấy cái đó đều dùng được hết. Chị Tuyết Nhi xinh đẹp như vậy, nếu có người muốn chiếm tiện nghi của chị ấy, đương nhiên không thể khách khí”

“Em còn dám nói” Liễu Yên Nguyệt tức giận.

Điền Phù thấy tình thế không ổn, vội vàng kêu Liễu Yên Nguyệt lại, khuyên nhủ : “Được rồi, không sao đâu, không sao đâu, còn người mà, tốt xấu gì cũng phải học một chút, cũng đừng trách Hồng Hồng, chỉ cần Tuyết Nhi có thể hiểu là được”

Phượng Hề đi đến bên cạnh nói : “Tuyết Nhi, không phải em vẫn nói là phải trở thành vợ của Tiêu gia sao, ông xã muốn lên giường với em, là một chuyện rất bình thường. Nếu không thì làm sao em có thể kéo dài huyết mạch của Tiêu gia, sinh con dưỡng cái được chứ?”

Để cho một cô gái tràn ngập tính khí của trẻ con vì Tiêu gia sinh một đứa con, cái này thật sự không là điều không tưởng. Ngay cả Điền phù cũng không nhin được lắc đầu, một người vợ như vậy, không phải giống như đang nuông chiều một đứa cháu gái sao. Bà làm sao dám hy vọng xa vời.

Tiêu Thu Phong không có hứng thú nói nhảm với các nàng, bấm điện thoại cho bác, Trác Ngưng Tuyết nói là sự thật, mọi chuyện ở Long Đằng đã chuẩn bị xong, bây giờ đang chuẩn bị di dời đến Trung Đông. Mà Trác Ngưng Tuyết lại chấp hành phần lớn công tác. Kế hoạch Long Đằng sắp triển khai, Trác Ngưng Tuyết đã không còn nhiều thời gian để tiêu phí.

“Tiểu Tuyết không phải là một đứa biết chuyện. Tiểu Phong, ta cũng muốn để cho nó ở Đông Nam thêm một chút , nhưng kế hoạch không đợi người, ta phải nhanh chân thực hiện. Thành lập Long Đằng, là giấc mộng sinh thời của bác. Hoàn thành tâm nguyện của Tiêu gia, đem vương quốc kinh doanh này giao cho con”

Nhìn thấy vẻ mặt hồn nhiên cùng tâm tình thiện lương chất phác của Trác Ngưng Tuyết, Tiêu Thu Phong trong lòng không khỏi hiện lên sự quan tâm chân thành. Một kế hoạch lớn như vậy, thì cực khổ vất vả thế nào, hẳn đương nhiên biết. Mà Trác Ngưng Tuyết nhỏ bé mỏng manh, vẫn yên lặng đứng vững. Mặc dù bác đã cải biến vận mệnh của nàng, nhưng lại muốn nàng dùng hạnh phúc cả đời để trả lại. Cuối cùng là ... không biết ai nợ ai.

“Tiểu Phong, bác cũng không muốn gây phiền thêm cho con, nhưng mấy ngày nay, con cũng biết tính cách của Tiểu Tuyết rồi, một tiểu nha đầu cần phải được chở che và yêu thương, ta không thể tìm được nơi nào tốt nhất cho nó, nhưng trong lòng của ta, con lại là lựa chọn lý tưởng nhất, hy vọng con không cự tuyệt”

Tiêu Thu Phong không cự tuyệt, nhưng hẳn cũng không đáp ứng, nói : “Yên tâm đi bác, con nhất định sẽ chăm sóc cho nàng, về chuyện của người nói, cứ tùy duyên thôi!”

“Vậy cũng tốt, ta cũng không còn trọng trách gì nữa, dù sao chuyện của tiểu nha đầu đó, cũng đã có con phụ trách. Còn nữa, Tiểu Phong, chuyện ở Trung Đông, con cũng nên gia tăng chuẩn bị đi. Kế hoạch này đã không còn đường lui, cũng không được có sai sót, con phải dành thời gian đến Trung Đông một chuyến, biết không?”

Tiêu Thu Phong đương nhiên đáp ứng, chỉ đợi việc ở Đông Nam giải quyết xong, hẳn sẽ đi đến Trung Đông hội hợp với bác, hoàn tất việc khởi động Long Đằng, kiến tổ vương quốc kinh doanh này. Đây là chuyện chân chính đầu tiên của “Tiêu”gia, hẳn đương nhiên cũng giống bác, không để cho bất kỳ kẻ nào phá rối, cho dù là chính phủ Trung Đông, nếu ngăn cản, hẳn sẽ hủy diệt toàn bộ. Vùng Trung Đông, vốn là thiên hạ của Ma Quỷ.

Buông điện thoại xuống, Tiêu Thu Phong mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng ra vẻ vui tươi. Nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp và ngây thơ của Trác Ngưng Tuyết, trong lòng tự nhiên thấy có lỗi, người con gái này ở Tiêu gia hơn mười ngày, hẳn chưa từng đối đãi tốt với nàng, bây giờ nàng phải đi, hơn nữa vì Long Đăng mà lao lực, hẳn đương nhiên phải chiều cổ một chút.

“Tiểu Tuyết, ngày mai em đi rồi, hôm nay, mọi người cùng nhau đi shoppig đi, em muốn mua cái gì, anh sẽ mua cho em” Khó có được sự hòa nhã với nàng, và điều này làm cho Trác Ngưng Tuyết thấy không ổn, người đàn ông này không phải tối nay muốn vào phòng mình sao?

“Vì sao anh lại tốt như vậy?”

Vũ có thể đã thấy rõ tâm tư của Tiêu Thu Phong, vội vàng nói : “Đi thôi, mẹ, hôm nay mẹ cũng đi chung đi, chúng ta làm một cú mua sắm lớn. Mọi người thích gì cứ mua, dù sao cũng là do Phong trả tiền mà, không cần nề nang hay khách khí gì cả, có phải không?”

“Tốt, tốt, anh rể, hôm nay nhất định phải làm anh học máu” Liễu Yên Hồng mới bị chị gái giáo huấn, vừa nghe anh rể muốn tiêu tiền, vì có thể chiếm tiện nghi, nàng đã quên nỗi đau kia, tâm tình tự nhiên tốt lên.

“Tiêu thiếu gia, bọn em sẽ không khách khí đâu. Cũng đúng lúc mấy hôm nay đồ trang điểm của em hết, anh cũng không nên keo kiệt!” Thi Diễm trời sinh là cái loại người có tiện nghi mà không chiếm thì rất là có lỗi với bản thân. Mặc dù nàng không nghèo, nhưng so với lão già keo kiệt nhất còn đáng sợ hơn, tiền của mình luôn chia ra làm hai nửa mà xài.

Chiêu Tuệ nhỏ tuổi nhất cũng vui vẻ kêu lên : “Tiêu thiếu gia, anh thật sự tốt quá, em gần đây nghe nói mới bán con gấu trúc panda rất dễ thương, em chỉ mua một con thôi, tiết kiệm cho anh, anh thấy không, em là người hiền nhất mà”

Ủ, đúng rồi, một con gấu bông có mấy chục vạn à, đủ hiền rồi!!!

Lâm Ngọc Hoàn lại là người nhu hòa nhất, mặc dù ở Tiêu gia, không có thân phận gì. Nhưng được Tiêu Thu Phong quan tâm, làm cho nàng biết, nàng là người của Tiêu gia, tất cả mọi chuyện, cái đầu tiên nghĩ đến, chính là Tiêu gia, nên khi Liễu Yên Nguyệt hỏi, nàng chỉ lắc đầu.

“Không cần, em không có gì để mua, ở đây đủ dùng rồi” Ăn của Tiêu gia, dùng của Tiêu gia, với nàng đã đủ rồi.

Ngay khi nàng nói xong, Vũ với sự miễn cảm của phụ nữ, đã hiểu được vấn đề. Trong bốn chị em, đây là thái độ khác thường nhất, nói lên nhiều vấn đề rõ ràng, người con gái ôn nhu lẳng lặng kia, với người đàn ông này, quan hệ nhất định không bình thường.

Vũ cố ý mở miệng nói một câu vui đùa : “Xem kìa, cô em gái này quan tâm đến Thu Phong rất nhiều, biết thay hẳn tiết kiệm. Yên Nguyệt, xem ra chúng ta nên học tập theo nàng mới đúng”

Chuyện của Lâm Ngọc Hoàn, Điền Phù đương nhiên biết, chỉ là không công khai ra ngoài, chỉ cần mọi người vui vẻ, bà đương nhiên cũng không nhiều lời.

Phượng Hề cũng có chút xấu hổ, chuyện này, nàng chưa từng nói với Liễu Yên Nguyệt, nhưng với sự thông minh của Yên Nguyệt, chắc chắn sẽ biết. Nhưng mà tất cả mọi người hiểu lòng không hết, thật không ngờ, Vũ mới đến, cũng đã phát hiện ra vấn đề bên trong, so với Thiên Nhan Duyệt các nàng quan sát còn tỉ mỉ hơn, giờ phút này đã khơi dậy vấn đề.

Tiêu Thu Phong cũng không che giấu, không khách khí kéo tay Lâm Ngọc Hoàn lại, cười nói : “Sao vậy, không có việc gì lấy Ngọc Hoàn ra trêu ghẹo à, nàng là người ngoan nhất Tiêu gia đó”

Nói xong, hắn quay sang Lâm Ngọc Hoàn nói : “Ngọc Hoàn, không cần tiết kiệm cho anh, em thích cái gì, anh sẽ mua cho em”

“Không cần, không cần, thật sự không cần mà. Tiêu thiếu gia, đồ dùng trong nhà anh cho em còn chưa dùng hết, cần gì, em sẽ tự mua”

Những lời này, chúng nữ Thi Diễm đương nhiên không kỳ quái, bởi vì các nàng đã sớm biết, nhưng nghe xong cũng trợn mắt há mồm. Liễu Yên Hồng từ xa bước lại, kêu lên : “Anh rể, anh lại làm chuyện xấu rồi,

lại dám làm chuyện xấu xa với chị Ngọc Hoàn, người ta thường nói : Thỏ không ăn cỏ gần hang, kẻ xấu xa như ăn, lại dám ăn ngay trong hang. Thật không ngờ, đồ gia dụng cũng không, sao không thấy anh cho em tiền tiêu vặt nhĩ, thật không công bằng”

Lời này nói ra, làm Lâm Ngọc Hoàn biết nàng đã nói sai, trên mặt đã xuất hiện nước mắt cùng sự xin lỗi : “Tiêu thiếu gia, xin lỗi, thật xin lỗi, không phải em cố ý đâu, anh đừng tức giận”

Nàng thật sự có chút lo lắng, lỡ làm cho người đàn ông này mất hứng, về sau không để ý đến nàng, thì cuộc đời nàng cũng sẽ chấm dứt.

“Không sao đâu, em nói cũng đúng, không có gì có thể giấu mãi được. Đi thôi, các vị đại mỹ nữ, hôm nay là đại tiệc mua sắm, tận dụng thời cơ, thua lỗ rỗng mà chịu nha, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?” Nói xong, kéo tay Lâm Ngọc Hoàn còn đang ngượng ngùng bước nhanh ra cửa.

320. Chương 320: Tình Cảm Dung Hợp

Trác Ngưng Tuyết cuối cùng cũng đi, Điền Phù quả thật có chút thương tâm, tuy rằng chỉ gặp gỡ trong mười ngày, nhưng sự tinh khiết cùng bản chất lương thiện của cô bé này, đã làm cho người của Tiêu gia tiếp nhận nàng, làm cho nàng trở thành một cô em đáng yêu, mọi người đều thương.

Đặc biệt là Thiên Nhan Duyệt và Liễu Yên Hồng, nước mắt đầm đìa, làm cho Trác Ngưng Tuyết trong khoảng thời gian ngắn, bị cuốn vào bầu không khí kia, hốc mắt sưng đỏ, tựa hồ như xúc động muốn khóc, và làm cho nàng quên luôn cái chuyện trốn tránh người đàn ông này, là hy vọng từ lâu của nàng.

Trước khi nàng kịp khóc, Tiêu Thu Phong đã đẩy cả người nàng vào trong xe, tình cảnh thật là đáng thương, lại khóc, đây ko phải biến thành người người oán trách sao. Ko cho các nàng có thời gian từ biệt, phóng xe ra thẳng sân bay.

Bởi vì Thiên Nhan Duyệt đã ở lại Tiêu gia, cho nên Tiểu Phương và Tiểu Cẩm đều phải trở về báo cáo, vì thế lúc này bảo hộ Trác Ngưng Tuyết đồng hành. Cuộc sống tương lai, chắc hẳn các nàng sẽ trở thành người bảo vệ cho cô bé này. Trung Đông vốn ko phải là một nơi an toàn.

Trong nhà ko có cô bé đáng yêu đó, giống như mất đi một phần náo nhiệt, Vũ lại tiếp tục an ủi, giúp cho Điền Phù vượt qua giai đoạn này.

Tiêu Viễn Hà đương nhiên cũng tràn đầy cảm xúc, nhìn thấy vợ ko thể chấp nhận, cười nói : “ Bà già, bà ko cần lo lắng, ko lâu sau, Tiểu Tuyết sẽ trở về, bà xem Vũ kia, mặc dù chỉ gặp gỡ trong chốc lát, nhưng ko phải là ko gặp lại đâu, tôi tin rằng có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại Tiểu Tuyết”

Điền Phù nhất thời thả lỏng tinh thần, cũng gật đầu nói : “ Vũ, mẹ biết rồi, con ko cần khuyên nữa, chỉ là Tiểu Tuyết vừa đi, nhất thời ko thích ứng được, ngủ xong thức dậy sẽ ko có việc gì nữa”

Liễu Yên Hồng đã vọt lại, làm nũng với Điền Phù : “ Bá mẫu, người mau đến xem đi, mấy chị đó lấy đồ của con, hu hu, đều là của anh rể mua cho con mà”

Ngày hôm qua đi dọn shop, vì là người lớn nhất trong nhà, nên hẳn được chọn trước. Giờ phút này, nàng đi rồi, mấy cô bé kia nhào đến tranh đoạt vật phẩm, cướp lấy thứ mình thích. Liễu Yên Hồng hình như ko đoạt được, nên bây giờ tức giận.

Điền Phù bắt đầu dĩ cười, nháy mắt đã quên mất, ở nhà này ko thích những cô bé như thế. Ai ai cũng cần bà yêu thương, nghe vậy lập tức quát : “ Các chị ấy thật to gan, dám lấy thứ Tiểu Hồng thích, tốt, để bá mẫu giúp con cướp về!”

Liễu Yên Nguyệt cũng đi đến, nhìn thấy em gái và mẹ bày trò, dở khóc dở cười nói : “ Mẹ, em ko cần chiều Tiểu Hồng như thế, nha đầu này, càng ngày càng kỳ cục, trong nhà ko thiếu thứ gì, vậy mà vẫn tranh đoạt với người khác, thật là xấu hổ!”

“ Cái gì mà xấu hổ. Ba chị ấy hợp nhau ăn hiếp một mình em mà! Em ko chịu đâu, vẫn là chị Ngọc Hoàn tốt nhất, chưa bao giờ giành với em cái gì. Hừ, Chiêu Tuệ xấu xa, em muốn cái gì, chị ấy cũng muốn cái đó. Chuyên làm trái ngược với em. Thật sự là tức chết đi được”

Chiêu Tuệ xấp xỉ tuổi với Liễu Yên Hồng, ở Tiêu gia, cũng được nhận hết tình yêu thương của chúng nữa. Lần này, Điền Phù thật ko biết nên giúp ai.

Vũ cười, nói : “ Tiểu Hồng, có gì đâu mà phải tức giận, nếu em có bản lĩnh, thì cứ đi kiếm anh rể đi. Hắn lập tức sẽ giúp em mua toàn bộ trở lại, bảo đảm còn tốt hơn cái cũ”

Vừa nhắc đến Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Hồng lại càng tức giận hơn : “ Ko nhắc đến tên bại hoại kia, hắn tệ lắm, dám làm luôn cả chị Ngọc Hoàn, vừa nhìn đã biết, là hắn bức ép chị Ngọc Hoàn, chị Ngọc Hoàn mảnh mai như vậy, nói chuyện cũng ko dám lớn tiếng, nào dám phản kháng. Hừ, chờ hắn trở về, em nhất định phải dùng đại hình tra khảo, làm cho hắn khai cung”

Sau khi đã thu xếp xong đồ đạc, Phượng Hề và Lâm Ngọc Hoàn cũng đến đây, Lâm Ngọc Hoàn nghe vậy, biến sắc, người đàn ông này đối với nàng rất tốt, là nàng cam tâm tình nguyện, ko một chút miễn cưỡng. Lúc đó, vì để có được điều này, nàng chấp nhận trả giá, ko hối hận, nhưng ko muốn làm cho người ta hiểu lầm hắn.

“Tiểu Hồng, em đừng hiểu lầm Tiêu thiếu gia. Ngọc Hoàn lưu lạc phong trần, nếu ko có chị Phượng chiêu cổ, có thể đã chết đi ko ai biết, làm sao xứng với Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia ko hề ép buộc chị, anh ấy muốn chị, chị vui vẻ còn ko kịp, làm sao dám cự tuyệt”

Liễu Yên Hồng đương nhiên ko phục lời của Lâm Ngọc Hoàn, lớn tiếng nói : “ Chị Ngọc Hoàn, chị ko cần sợ, ở đây có bá phụ, bá mẫu,còn có nhiều chị như vậy, anh rể của em ko dám tạo phản đâu. Chị cứ nói thật đi, bọn họ sẽ làm chủ cho chị”

Đây là một kiểu con gái luôn muốn gây chuyện theo kiểu điển hình. Đáng tiếc Tiêu Thu Phong ko ở nhà, nếu ko hắn đã đánh cho nàng vài cái vào mông.

Lâm Ngọc Hoàn chậm rãi tiến đến, gom hết tất cả dũng khí trong người ra, nhẹ nhàng nói : “ Đúng vậy, Tiêu thiếu gia trong lòng của Ngọc Hoàn, giống như một vị thần. Ở Đông Nam, anh ấy muốn người nào mà ko được, chỉ cần một câu nói của anh ấy, sẽ có trăm ngàn người con gái tốt hơn chị nguyện ý ngủ với anh ấy. Chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy, cũng đã là phúc khí của chị, Tiểu Hồng, Tiêu thiếu gia là người đàn ông vĩ đại nhất trên đời, em ngàn vạn lần đừng vì chị mà hiểu lầm anh ấy, chị ko muốn anh ấy ko vui”

Một người phụ nữ, tự ti đến mức đáng thương, giao phó bản thân, thể mà lại ko hề oán hận, làm cho mọi người cảm động. Người của Tiêu gia ko nói gì, chỉ dựa vào những câu nói của người phụ nữ này, ko có người đàn ông nào mà ko yêu thương nàng, quý trọng nàng.

“ Tên vô lại kia phúc khí thật lớn, thật ko ngờ, người ngốc giống chị thật ko ít. Ngọc Hoàn, em ko cần làm ra vẻ xa lạ, những cái chị có, em sẽ có, đừng tự ti như vậy nữa. Chỉ cần thật tâm, chân thành, em sẽ ko thua kém bất kỳ người nào, biết ko?”

Liễu Yên Nguyệt là người đầu tiên mở miệng, tiếp nhận người phụ nữ tự ti cùng tấm lòng của nàng, khi chị Vũ đến, nàng lại một lần nữa bị làm cho cảm động.

“ Chị nói với nó nhiều rồi, tiểu nha đầu này vẫn luẩn quẩn trong đầu. Ngọc Hoàn, bây giờ em cũng thấy đó, cũng ta ko phải là ác phụ, thích một người ko hề sai, ko ai sẽ trách em. Yêu, vốn dĩ ko cần lý do” Phượng Hề cũng vui vẻ nói. Trong bốn đứa em, Lâm Ngọc Hoàn là đứa nhát gan nhất, cũng là đứa có khí chất để cho người ta triu mến, có được sự che chở của người đàn ông này, thật sự là chuyện hạnh phúc nhất.

Liễu Yên Hồng buồn bực vô cùng, thấy mọi người đều gật đầu, nàng cũng ko biết nên nói cái gì, chỉ biết khinh bỉ kêu lên : “ Tốt, mọi người đều mù quáng hết rồi, bây giờ ... một ... hai ... ba ... bốn ... năm... em ko đếm được nữa rồi. Xem ra ko bao lâu, vợ của Tiêu gia có thể lập thành quân đoàn”

“Vậy cũng đúng, chị đề cử chị Vũ làm đoàn trưởng” Nhìn em gái nói hươu nói vượn, Liễu Yên Nguyệt hung hăng trừng mắt liếc một cái.

Tiêu Viễn Hà bây giờ cũng mở miệng : “ Lão già ta cũng biết các con nhất định chịu ủy khuất, nhưng có những chuyện, làm cha mẹ như ta ko nên xen vào, thật sự ko còn cách nào khác, chuyện tình cảm này, các con tự mình xử lý, thật ra lão già ta cũng thấy ko đúng, nhưng ngấm lại, từ Vũ, đến Phượng Hề, rồi Tiểu Duyệt, Tiêu gia ko thể dứt bỏ người nào, hoặc là, đây đều là số mệnh của các con!”

Tiêu gia đồng thời có Liễu Yên Nguyệt và Vũ, sau đó Phượng Hề, một người yêu đến sống chết, rồi tiếp theo là Thiên Nhan Duyệt ko nơi nương tựa. Ko phải người đàn ông này hoa tâm, mà thật sự ko có biện pháp kháng cự, các nàng đều hiểu được, mất đi người đàn ông này, ko bằng có được hạnh phúc hiện tại.

“Mẹ, người ko cần lo lắng, thật ra con cũng rất hạnh phúc. Chúng con đều hiểu được, chúng con đều ko thể sở hữu riêng Phong” Lời nói của Liễu Yên Nguyệt, chính là tiếng nói lòng của chúng nữ.

Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, nói : “ Cha mẹ ko cần lo lắng chúng con sẽ cãi nhau, mọi người tương thân tương ái, đều quý trọng từng giờ từng phút này. Làm sao mà gây phiền toái cho Phong được, cho dù chỉ lấy được một phần, cũng còn tốt hơn là mất đi toàn bộ, chúng con đều hiểu rõ chuyện này”

“ Cha, mẹ, hai người yên tâm, con nhất định sẽ ko cãi nhau với các chị, cho dù các chị có mắng con, con cũng sẽ ko tranh luận” Thiên Nhan Duyệt trong chúng nữ, tự nhiên là nhỏ tuổi nhất, cho nên trong mắt của Tiêu Thu Phong, cũng là nhu thuận nhất.

Phượng Hề vỗ vỗ đầu nàng, nói : “ Cảm tình thật tốt, về sau chị ko sao liền khi dễ em, xem em có thể chịu được bao lâu”

“ Sẽ ko đâu, em biết chị Phượng là người tốt nhất trên đời, nhất định sẽ yêu thương em” Thiên Nhan Duyệt nắm lấy tay Phượng Hề, người chị thông minh tháo vát này, toàn tâm toàn ý vì Tiêu gia, làm sao có thể khi dễ nàng, cho nên, nàng ko sợ.

“Chị Phượng vốn là người tốt nhất trên đời mà, ko bao giờ khi dễ em của mình, chúng ta đã sống với chị ấy nhiều năm rồi, được chị ấy đối đãi tốt nhất” Chiêu Tuệ đã mở miệng, tuy rằng ko cha ko mẹ, nhưng bên cạnh Phượng Hề, nàng đã có thể cảm thụ được tình cảm ấm áp.

Mà ở Tiêu gia, các nàng càng có thể cảm thụ được tình cảm gia đình, cũng đã sớm xem Tiêu gia như nhà mình, ko để cho bất kỳ kẻ nào phá hư.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều tràn đầy tình cảm, không khí có vẻ hòa hợp.

Điền Phù vui vẻ nói : “ Nhìn các con như vậy, mẹ cũng thật cao hứng, gia đình bình yên, chỉ cần các con có thể hòa đồng với nhau, toàn tâm toàn ý vì một mục tiêu mà cố gắng, trên đời này ko có gì mà ko làm được, Tiêu gia về sau, đã có thể dựa vào các con”

“Mẹ, người yên tâm, chúng con biết nên làm thế nào” Vũ nhẹ nhàng đến gần, ôn nhu mở miệng, biểu đạt cho ý nguyện của chúng nữ.

321. Chương 321: Hành Động Thanh Tảo

Mà lúc này Đông Nam đang loạn, trong một căn nhà xảy ra ác đấu có mấy người chết. Ngay cả cảnh sát tới cũng chết ba người. Cuối cùng vẫn do Triệu Quang Bình phái ra ba ngàn quân đội, những người đó mới rút lui, thật sự rất cường hãn.

Theo biên bản của cảnh sát, những người này thân như sắt thép, không sợ đạn, động tác nhanh như điện, căn bản không thể nào tới gần, không phải đám cường đạo bình thường. Hơn nữa trải qua điều tra, những người đó không phải người Châu Á.

Trận ác chiến đó làm cho Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục cảm nhận đủ loại lực lượng đang lan đến Đông Nam, không thể không đề nghị Đinh lão tăng cường quản lý ở Đông Nam. Nếu như bị tập kích bất ngờ, sẵn sàng chi viện.

Đinh Bồn Quân thực sự rất giận, đám người phương Tây đó như ruồi bọ, chỉ cần có một chút điểm tốt, bọn họ sẽ nhào vào, như một đàn ong kêu o o, thật sự làm người ta chán ghét.

“Bảo Thu Phong lại đây, tôi có việc khác nhờ cậu ta” Đông Nam bố trí một quân khu mấy chục vạn người là để phòng xâm nhập từ biển, bảo vệ lãnh thổ quốc gia. Nếu như lãng phí binh lực vì đám ruồi nhặng này thật sự không đáng. Hơn nữa những kẻ đó đều là cao thủ, dù là phái binh đến cũng không có tác dụng gì lớn.

Tiêu Thu Phong thực sự không muốn gặp lão già này. Chưa tìm được tung tích của lão miêu, hắn muốn tiếp tục, nhiệm vụ chưa hoàn thành hắn đâu dám về.

Mặt Đinh Bồn Quân rất khó coi, nói: “Việc tìm lão miêu, cậu cứ tiếp tục, chẳng qua đồng thời tôi có một chuyện quan trọng muốn giao cho cậu. Chuyện này cậu xử lý sẽ dễ dàng hơn bất cứ ai”

Không tìm được lão miêu, nếu như có thể giúp Đinh lão làm một việc khác, coi như bù lại một chút nhân tình. Cảm giác nợ người thật không thoải mái lắm.

“Đinh lão, ông nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được”

“Tình báo cho thấy đặc công của ít nhất mười sáu nước đã len vào Đông Nam. Tôi đã cho người mật thiết giám sát, vốn tưởng rằng có thể làm cho bọn chúng thấy khó mà lui. Nhưng thật không ngờ những kẻ đó thật sự quá điên cuồng, không thấy quan tài chưa rơi lệ. Thu Phong hạ sát thủ đi. Những kẻ đó, không bị giết, bọn chúng không sợ”

Khi tìm kiếm Số một, ông ta còn phải tận lực duy trì Đông Nam khỏi hỗn loạn. Đám người ảnh hưởng đến an toàn, đều phải bị diệt trừ. Nơi này là Đông Nam, là đất của người Trung Quốc, không cho phép kẻ bên ngoài vào làm càn.

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Cho tôi vài người, một mình tôi không thể nào làm được nhiều việc như vậy”

“Không có vấn đề, tôi cho cậu mượn Quân thần. Chẳng qua cậu phải biết rằng đây là hành động của chính cậu, không liên quan gì đến tôi, không quan hệ gì với quân đội, quốc gia. Biết không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Quân thần tốt nhất Đinh lão giữ lại cho mình đi. Tôi muốn Long tổ”

Đinh lão cười khở một tiếng. người đàn ông này biết đúng là không ít. Từ chuyện Dạ Ứng giúp Triệu Nhược Thần thì thấy có lẽ bọn họ đã sớm có liên lạc với nhau. Chẳng qua không sao, chỉ cần bọn họ thật sự có thể làm được việc, điều khác không quan trọng.

“Được, ngày mai sẽ báo lại cho cậu”

Không chỉ là báo lại, còn mang theo cả tài liệu nữa. Điệp viên của mười mấy nước đều đã xông vào các vị trí ở Đông Nam. Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, lập tức giao các vị trí này cho Lý Hưng, để bọn họ phái người điều tra địa hình, quan sát động tĩnh của đám gián điệp, chỉ là dặn dò bọn họ, không được đánh rần động cỏ.

“Tao đường đường là tinh anh Long Tổ, không ngờ phải nghe một thằng ăn chơi trác táng chỉ huy, thật sự trời không có mắt. Ai, quan trường đen tối, tai họa ngàn năm”

Vũ trừng mắt, quát: “Dâm Tặc, anh mà nói nhảm nữa sẽ hủy tư cách của anh trong hành động lần này, cho anh lập tức trở lại Bắc Kinh, về cố thủ”

Dâm Tặc vừa nghe, nhìn Vũ một cái, khuôn mặt động lòng người, phong vận quyền rũ, khí chất cao quý, chỉ đáng tiếc mỹ nữ thân cấp này là hoa đã có chủ.

“Các người là một, Vũ, em không được quên chúng ta là chiến hữu vào sinh ra tử”

“Dâm Tặc, mày không được kêu. Tao cũng ủng hộ đá mày đi, miễn có mày làm xấu chuyện. Mày với Vũ chỉ là chiến hữu, người ta là vợ chồng, ngoại trừ cùng chung chăn gối, còn có tâm linh tương thông? Kém nhau quá xa” Dạ Ứng mở miệng. Để người đàn ông đó chỉ huy, hắn không có lý do phản đối. Mặc kệ từ phương diện nào, người đàn ông này cũng là xuất sắc nhất.

Túy Quỷ hiếm khi nở nụ cười, nói: “Tao nghe A Phong, thực ra chúng ta có đánh cuộc, hần thắng, hần làm chỉ huy là chuyện đương nhiên, không có gì để nói cả. Dâm Tặc có ý kiến, có thể cứt”

Dâm Tặc thật sự không còn chút mặt mũi, chẳng qua hần lại có chút không rõ, người đàn ông họ Tiêu đó cho đồng bọn của mình uống thuốc gì để cho bọn họ không để ý đến tình huynh đệ.

Dạ Ưng và Túy Quỷ nhìn nhau cười. Ánh mắt của hai người nhìn vào Vũ, hoặc là cũng chỉ có Vũ mới biết đánh cuộc đó là gì?

Đó là Long Tổ lúc nhàm chán chọn nàng làm vật đánh cuộc, đánh cuộc xem ai là Lão Đại.

“Vũ chọn ai, đó là người đứng đầu, không được phép nói nhiều” Nghe tổ trưởng nói câu này, mười mấy người của Long Tổ đều cố gắng lấy lòng nàng, khiến cho cảnh sát của nàng biến thành công chúa, quà tặng nhận không hết. Dù sao không nhận thì phí, hơn nữa những kẻ đó cũng không phải người nghèo, nàng cũng không khách khí.

Chỉ là nàng chưa từng hẹn với ai. Hiếm khi được đi cùng người đàn ông đó ra ngoài, nhưng lại làm nàng rất tức giận. Một khắc đó, nàng thật sự hận chết hần. Tình cảm nhiều năm đối với hần, hần lại giả vờ như không biết. Khiến cho nàng nghi ngờ chẳng lẽ mình không hấp dẫn sao.

Chẳng qua tất cả đã là quá khứ, nàng luôn tin, giấc mơ hôm nay đã thành sự thật, nàng đã có được tình yêu của mình. Ánh mắt của hai người làm cho nàng biết, lựa chọn hạnh phúc từ khi bắt đầu đã được quyết định. Nàng yêu, đến tận cuối cùng chỉ có một mình hần.

Thấy ba người nhìn nhau, Dâm Tặc không biết, nhưng ba người lại dạy cho hần một bài học, thiếu số phục tùng đa số.

“Dâm Tặc, tao nói cho mày biết, mày mà không tiến bộ, không biết chừng rất nhanh sẽ bị người thay thế. Chỉ huy mày cũng không phải chuyện vui vẻ gì. Tao có không ít đàn em mạnh hơn mày”

Dâm Tặc bĩu môi không phục. Nhưng lần này hần biết khôn, không nói gì, tránh bị ba người đổ tội do hần không đúng.

Tiêu Thu Phong nhìn bốn người, nói: “Hành động rất đơn giản. Từ giờ phút này, các người không là Long Tổ nữa, không phải đặc công của quốc gia. Các người giống như tôi, không có thân phận, chỉ cần giết là được. Bọn họ ai cũng tự nhận mình mạnh nhất. Chúng ta trước hết giết vài tên, hy vọng bọn chúng biết khó mà lui, nếu không tiếp tục giết”

Nếu Đinh lão đã nói, hần cũng không cần khách khí.

Vũ đương nhiên không muốn tự mình ra tay. Thế mạnh của nàng là tình báo và liên lạc. Hơn nữa còn cả do ý của Tiêu Thu Phong nữa, không muốn để nàng thấy quá nhiều cảnh chết chóc. Điểm này ngay cả Dâm Tặc cũng không có ý kiến.

Long Tổ ngoài bốn người bọn họ, còn có mười mấy cao thủ hợp tác. Những người này bình thường không ra mặt, không có hành động đặc biệt, bọn họ cũng không thể hiện thân phận Long Tổ của mình.

Mục tiêu đầu tiên mà Tiêu Thu Phong muốn đối phó chính là đặc công nước M. Lần này bọn chúng đến không ít người, lực lượng khá mạnh. Trận đánh ở nước H lần trước đã giết chết mười mấy cao thủ dị năng của bọn họ, cũng phế Dị năng chi phụ. Thật không ngờ bọn họ còn dám điều võ dương oai như vậy.

Có lẽ do tài cao gan lớn, bọn họ gần như không hề che dấu hành tung, chỉ có thân phận đổi thành khách du lịch. Nhưng không ai có dũng khí làm gì bọn họ. Một khi bọn họ động thủ, đúng là rất khó có người nắm được nhược điểm của bọn họ, bọn họ đều tùy tâm làm việc, căn bản không để lực lượng bảo vệ Đông Nam vào mắt.

Mục tiêu đầu tiên mà Tiêu Thu Phong lựa chọn chính là đám dị năng cao thủ này.

Đối với cao thủ dị năng, thành viên Long Tổ đương nhiên cũng không lạ gì. Ba vệ đội mạnh nhất thế giới, dị năng tổ và Long Tổ có thể nói là tương đương, thực lực tương đương. Bọn họ biết cái gì đáng chú ý, có kinh nghiệm hơn Thiết Trụ và Lý Cường Bình nhiều. Điểm này Tiêu Thu Phong không cần lo lắng.

“Ra tay tàn nhẫn, đánh nhanh thắng nhanh, giết được bao nhiêu giết từng đó, sau đó rút” Nếu như thế lực nước ngoài ở Đông Nam không quá nhiều, Tiêu Thu Phong tuyệt đối nắm chắc giết hết những người này. Nhưng hắn phải xử lý rất nhiều nhóm, hy vọng qua lần giết chóc này sẽ làm cho bọn chúng sợ hãi, biết điều rút khỏi Đông Nam.

Trước hết phải đảm bảo an toàn, cái khác nói sau. Cho nên không thể thoả cái giải quyết vấn đề. Lúc này không gì quan trọng hơn sự an toàn của Số một.

Dưới bầu trời đêm, mắt Dạ Ưng sáng rực nhìn vào chỗ ở của đám cao thủ dị năng, lạnh lùng nói: “Chỉ hy vọng bọn chúng có thể thông minh một chút. Nếu không tao không ngại giết thêm mấy người”

Đối mặt đám cao thủ dị năng này, Dạ Ưng đã động sát ý.

322. Chương 322: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Tiêu Thu Phong cũng không thêm để ý, cao thủ tổ dị năng mặc dù mạnh mẽ nhưng đối với hắn có vũ phách, Long biến tam tuyệt mà nói cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhiệm vụ phân công thỏa đáng, Dâm Tặc hành động đầu tiên. Hắn như một con khỉ leo cây, thoả cái đã không thấy đâu.

Túy Quỷ nói: “Thằng này ngoại trừ mồm miệng quá nhiều, thật ra cũng có tài” Thực ra mọi người đều biết có thể đi vào Long Tổ đều có tài năng thực sự. Chỉ là Dâm Tặc ăn nói tùy tiện, không được lòng người, cho nên mỗi lần được chút công lao đều bị gạt đi.

Mắt Tiêu Thu Phong sáng rực lên, nhìn mấy bóng đèn mờ nhạt trên cửa sổ, nói: “Được rồi, hành động đi, nhớ đánh nhanh thắng nhanh” dứt lời không đợi hai người gật đầu, Ảnh Tử Thần pháp của hắn đã được vận chuyển. Dạ Ưng và Túy Quỷ nhìn nhau nhưng không lập tức hành động.

Dạ Ưng cười nói: “Túy Quỷ, bây giờ biết cái gì là trời còn có trời cao hơn chưa. Thằng đó chỉ có hơn hai năm ngắn ngủi đã kinh khủng như vậy. Không biết nó tiến bộ như thế nào?”

Túy Quỷ lại rất hiểu, nói: “Nếu như mấy ngày nào cũng đứng trên bờ vực sinh tử, mấy cũng tiến bộ như vậy. Chẳng qua tao hy vọng mình không bao giờ phải trải qua cuộc sống như vậy. Bình an là phúc, bình an là phúc” Một người tiến bộ, ngoài hận chính là giãy giụa.

Tiêu Thu Phong hôm nay bình thản như vậy, không nhìn ra một tia sát khí, nói rõ hắn đã giãy dụa giữa sống và chết nên mới cười đại như hôm nay. Dạ Ưng gật đầu đồng ý, nói: “Đúng vậy, có chịu khổ mới thành người. Thằng đó bây giờ thực sự làm cho người ta hâm mộ, gần như có được tất cả, thật sự hi vọng hắn có thể thỏa mãn. Không nên có một ngày làm huynh đệ chúng ta phải đối đầu nhau, đó tuyệt đối là một chuyện đau lòng nhất”

Túy Quỷ bỏ bình rượu vào trong lòng, nói: “Không có ngày đó. Hắn nếu như muốn làm, nhất định là chuyện động trời, không phải mấy, tao có thể ngăn cản. Được rồi, không nên nói nhảm, chấp hành mệnh lệnh đi” Thân hình Túy Quỷ như điện, như ảo ảnh di động trong không trung, rất nhanh đã biến mất.

Dạ Ưng cười bất đắc dĩ, lẩm bẩm: “Tao cũng biết, ai, hi vọng ngày mai sẽ tốt hơn. Làm bạn của hắn vẫn là chuyện thoải mái” Vừa dứt lời, hắn đã biến mất, mà giết chóc đã được diễn ra chỉ sau đó một giây Tiêu Thu Phong rất kinh ngạc, mang theo sự cuồng động mãnh liệt.

Khi hắn nhìn thấy Boott, thật không ngờ được rằng người đàn ông phương Tây nho nhã này lại là thủ lĩnh tổ dị năng. Mà trên người hắn căn bản không cảm nhận được một tia dị năng ba động. Điều này chỉ có hai nguyên nhân. Một, người đàn ông này căn bản không phải là một dị năng. Hai người này đã đột phá cực hạn dị năng, phản phác quy chân.

Giống như cao thủ võ công, khí kinh nội liễm, hóa thành hư vô. Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân làm cho Tiêu Thu Phong kinh ngạc. Bởi vì khuôn mặt này đối với hắn mà nói là rất quen thuộc. Đó

là người đàn ông mà hắn đã thấy trên màn hình ở căn cứ đó . Từ lúc gặp Vũ đến nay , hắn vẫn điều tra người đàn ông này , nhưng không ngờ đối phương lại là cao tăng của tổ dị năng bước M .

Bảo sao cả Long Tổ cũng không tra được tư liệu về hắn . Boott đeo một chiếc kính thật to , đang đọc sách , gương mặt bình tĩnh giống như nơi này là nhà mình . Mà Tiêu Thu Phong mới là kẻ xâm nhập . Nhìn bộ mặt đầy trí thức của hắn , nhả nhận đến cực điểm , mà đang cầm quyển bách khoa toàn thư trong tay càng tăng thêm vài phần văn nhã . Nếu như không phải đã từng gặp nhau , Tiêu Thu Phong có lẽ cũng bị đối phương lừa .

Một tia kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt . Sự xuất hiện của Tiêu Thu Phong tuyệt đối làm người ta ngạc nhiên . Bởi vì có thể thoát khỏi hư không ngưng vật của hắn , trên đời đã không có bao nhiêu người . “ Anh bạn , anh hình như đến nhầm chỗ thì phải ”

Boott nhẹ nhàng ngẩng đầu lên , vẻ mặt hiền hòa , thành ý mở miệng nói . Tiêu Thu Phong không hề thả lỏng một chút nào , trực tiếp tiến lên đứng cách đối phương ba mét , sau đó nhẹ nhàng nói : “ Khi ánh sáng đến , Ánh Tử sẽ biến mất , chúng ta kiếp sau gặp lại . Ông Boott , những lời này ông còn nhớ không ? ”

Lúc này Boott không hề che dấu sự ngạc nhiên của mình , đứng bật dậy , quát : “ Mày là ai ? ” Boott đương nhiên không thể nào quên . Người đó mặc dù đã chết nhưng cơn ác mộng đầy ấn tượng vẫn in hằn trong lòng hắn . Bởi vì đó là kẻ địch mạnh nhất mà hắn từng gặp . Mất hơn ngàn triệu , bố trí một cạm bẫy như vậy , dùng vô số người , cuối cùng còn có hơn trăm nhà khoa học hàng đầu thế giới chôn cùng mới giải quyết được đối phương .

Mà chuyện này là bí mật nhất , sau khi căn cứ bị hủy , bọn họ liền tiến hành chính sách diệt tuyệt , những người biết mà còn sống không có đến mười người , không thể nào tiết lộ ra ngoài . “ Nếu muốn không biết trừ phi không làm . Boott , câu này là câu ngạn ngữ cổ xưa của Trung Quốc . Chắc là mày hiểu , tao là ai không quan trọng , quan trọng nhất là bọn mày sẽ bị trừng phạt ”

Trên khuôn mặt nho nhã có thêm vài phần lạnh lùng , mặt nạ đã được Boott gỡ xuống , cười điên cuồng , khinh thường nhìn Tiêu Thu Phong một cái , nói : “ Chỉ bằng mày ? ”

Khí thể Tiêu Thu Phong phát ra , khí phách sắc bén cũng thay đổi : “ Đối phó mày , một mình tao là đủ rồi ”

Boott không hề sợ hãi , đắc ý nói : “ Mày biết càng nhiều , chết càng nhanh . Nếu như tao là mày , nhất định sẽ tìm một chỗ mà trốn , không bao giờ xuất hiện ”

Tay vỗ lên mặt bàn , quyển bách khoa toàn thư như là có ma thuật bay lên không trung , hóa thành một vầng sáng tỏa ra bốn phía . Tiếp theo , vầng sáng này càng lúc càng lớn , hình thành những tia sáng trong không khí , rất đẹp mắt . Đẹp đến quỷ dị , mang theo độc tính . Hoa rất đẹp nhưng có độc .

Thân hình Tiêu Thu Phong cũng đã biến mất , mà chỗ hắn vừa đứng liền tiếp van lên tiếng nổ lớn . Dị năng cường đại của Boott đúng là nằm ngoài sự suy đoán của Tiêu Thu Phong . Bởi vì ba hệ nguyên tố , không ngờ hắn có thể vận dụng hoàn hảo đến như vậy . Hoặc là như lúc đầu nhận thấy , hắn đã vượt qua cảnh giới dị năng , tiến vào phạm trù lực lượng mạnh hơn nữa .

Xem ra muốn đánh bại hắn cũng không dễ dàng gì . Khí kinh vừa động , trong căn phòng vang lên tiếng “ Rắc rắc ” không chịu nổi lực lượng mạnh mẽ này ăn mòn , từng mảnh tường rơi xuống .

Mặc dù lúc này hai người chưa động , nhưng khí tức cường đại đã cho bọn họ biết , đối phương là cao thủ . “ Tao thật sự xem thường mày . Thật không ngờ ở Đông Nam nhỏ bé này còn có thể gặp được cao thủ như mày ”

Boott vừa nói , hai tay đã giơ lên . Theo tay hắn , tất cả vật dụng trong phòng đều như di động trong nước , bay lên không trung . “ Hoắc ” một tiếng , các vật thể dung hợp lực lượng dị năng lao về phía Tiêu Thu Phong .

Thân thể vũ hồn chi lực của Tiêu Thi Phong , vận tới tứ chi , đao tâm lực sắc bén đột nhiên phát ra , như ánh trăng trên bầu trời đêm , không gì sánh nổi . Trong cơn cuồng loạn bị bỏ ra một khoảng không , Tiêu Thu Phong theo khoảng không đó bay ra , một loại chân kinh cường đại đập vào mặt , mang theo khí tức chết chóc lao về phía Boott .

Người này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài , Tiêu Thu Phong không hề nương tay . Không chế hấn , hoặc là giết hấn đều có thể . Cao thủ này , thật sự không thể cho hấn chạy thoát , nếu không sẽ là mối tai họa rất lớn . Đôi tay kia như thần thủ có thể nắm giữ mọi thứ .

Tiêu Thu Phong hai lần áp sát đều bị đẩy lùi . Đó không phải là chân khí hộ thể , mà là một cỗ khí tức sắc bén , ba hệ nguyên tố dung hợp , lực lượng tăng lên gấp ba . So với dị năng chi phụ gặp ở nước M , người này còn khó đối phó hơn . Một bức tường đã đổ sụp xuống , âm thanh kinh thiên động địa . Tin rằng bên ngoài cũng đang diễn ra cuộc giết chóc dữ dội . Tiêu Thu Phong không muốn tốn thời gian , hai tay hợp lại , giọng nói lạnh lùng mang theo sự tức giận : “ Long Phá Thiên Biến”

Thân hình đã biến ảo , biến thành Long , Long phá bầu trời , ngao du tận trời cao . Căn phòng đang tối đen đột nhiên phát ra vạn đạo ánh sáng . Boott đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai . Tiêu Thu Phong không cho đối phương một tia cơ hội . Long Diệt Thiên đã được phát động . Sự sắc bén của Long biến tam tuyệt , người bình thường sao có thể ngăn cản . Thời gian này , Tiêu Thu Phong không ngừng làm cho tâm pháp tiến hóa . Long Diệt Thiên vừa ra như sấm sét , cả căn phòng nổ tung , ánh sáng chói lóa . Người xung quanh nghe thấy tiếng nổ lớn , căn nhà đã biến thành đất bằng

323. Chương 323: Tội Nay Làm Vợ Của Anh

Những giọt máu này như từ trên trời rơi xuống . Tiêu Thu Phong tuy không nhìn thấy ai nhưng hấn vẫn có một giây do dự và nghi ngờ , thân hình như như tên bắn , tay hóa thành trào , bay vút lên , mắt khẽ nhắm lại nhưng vẫn cảm nhận thấy sinh mệnh ba động trong làn bụi .

Không sai , đó là Boott , hấn đã bị thương , đang chuẩn bị lợi dụng bóng đêm và làn bụi để bỏ chạy . Nếu như không phải có những giọt máu , Tiêu Thu Phong có lẽ đã phạm sai lầm . Cận chiến , đối với những cao thủ dị năng này có thể nói là điểm yếu chết người . Tay Tiêu Thu Phong mang theo áp lực cực lớn , trong khi không khí truyền đến mấy tiếng kêu trầm muộn , một khuôn mặt từ mơ hồ trở nên rõ ràng .

Ẩn thân thuật cao cấp đến đâu , bị dị năng áp chết cũng sẽ hiện ra nguyên hình . Nhìn bộ mặt đang vặn vẹo của Boott , lực lượng trong tay Tiêu Thu Phong càng tăng lên , không cho phép kháng cự . “ Nếu như muốn chết một cách nhẹ nhàng , thoải mái , vậy nói cho tao những gì mày biết ” Tiêu Thu Phong lạnh như băng , nói rõ ra . Cho dù mày nói , tội nay cũng không còn lý do mà sống .

Chỉ có chết thoải mái hay không mà thôi . Trong mắt lóe lên một tia quật cường , mặc dù không mở miệng nhưng Tiêu Thu Phong biết hấn có ý gì . Bàn tay đang nắm lấy cổ Boott buông ra , nhưng đồng thời một tay Boott đã rơi xuống đất , bị lực lượng cực mạnh xé rách , xương lòi ra , máu chảy đầm đìa .

Miệng run lên mấy cái , trán đầy mồ hôi lạnh , mặt Boott vặn vẹo , nhưng không ngờ lại cười . “ Tao đã biết mày là ai . Thật không ngờ mày vẫn còn sống . Chẳng qua rất đáng tiếc , tao sẽ không nói cho mày bất cứ chuyện gì , xin lỗi ”

Đối mặt với cái chết không ngờ hấn còn bình tĩnh như vậy . Tiêu Thu Phong không cảm thấy một tia ba động của hấn . Lúc nói ra những lời này , trong mắt hấn phát ra những tia sáng làm người ta khó hiểu .

Những tia sáng đó không có sự lạnh lùng , ác độc , rõ ràng là ảm áp và hiền lành . “ Hani , con của ta , gặp lại ”

Nụ cười đó đột nhiên ngừng lại khi nói xong những lời này , giống như thời gian và không gian đều ngừng lại , từ từ ngã xuống , sau đó cơ thể từ từ phân giải . Khi Tiêu Thu Phong , nhìn thấy hấn , bộ mặt bọn chúng trở nên mơ hồ . Chỉ là lúc này không phải bỏ chạy mà là hủy dung .

Gần như chỉ trong nửa phút ngắn ngủi , Boott đã biến thành xác chết , đến tự phân hóa mình , chỉ còn lại bộ xương trắng mà thôi , lặng lẽ nằm trên bãi cỏ . Hấn tình nguyện chết đi , cũng không bao giờ nghĩ sẽ dùng bí mật đó để đổi lấy mạng sống của mình . Xem ra hấn cũng chỉ là một quân cờ đáng thương , không nắm giữ được vận mệnh của mình .

Mặc dù người này chết trong tay Tiêu Thu Phong , nhưng không thể phủ nhận hấn là một người bố xứng đáng . Tiêu Thu Phong dường như có thể hiểu , hấn chấp nhận cái chết chính là vì để cho con hấn được

sống tốt hơn .

Phía sau vang lên tiếng bước chân , đám Dạ Ưng người đầy máu đi tới

“ Đại , mày không phải định đứng bên xác chết mà suy nghĩ , phát biểu cảm thán chứ . Chúng ta bí mật hành động , có phải đã đến lúc rút đi không ? ” Dâm Tặc mở miệng trên , đối với việc Tiêu Thu Phong làm Lão Đại , hẳn rất khó chịu .

Chỉ là Dạ Ưng , Túy Quỷ ủng hộ , còn có đề nghị của cấp trên làm cho hẳn không thể không phục tùng . Tiêu Thu Phong khẽ thở dài một hơi , nói : “ Chiến đấu thế nào ? ” “ Giết chết mười sáu tên , ba mươi bốn thằng bỏ chạy , tự nhiên sẽ có người theo sát , ngày mai sẽ biết động tĩnh của chúng ”

Dạ Ưng nhìn Tiêu Thu Phong , thấy trên mặt hẳn có vài phần thương xót , trong thời gian ngắn cũng không biết là do nguyên nhân gì . Tiêu Thu Phong gật đầu nói : “ Rút , nơi này giao cho cảnh sát xử lý ”

Dứt lời , hẳn đã xoay người . Mặc dù giết Boott , nhưng âm mưu đó vẫn chưa có một chút manh mối gì . Đến tận hôm nay , mới chỉ có một suy đoán của Bàn Tay Vàng về chuyện lần đó . Đối phương lo lắng vô chỉ phách Tiêu gia của hẳn sẽ có uy hiếp . Nhưng nguyên nhân chính thức thì không ai biết .

Phía sau cạm bẫy này ruốc cuộc có âm mưu gì nữa ? Hành động lần này xem như đã đạt được mục tiêu dự tính , đã thành công , giết chóc đã bắt đầu . Bây giờ phải xem đặc công của các nước mà tiến hành bước tiếp theo . Nếu bọn chúng vẫn không hiểu , vậy giết chóc vô tình sẽ lập tức phủ xuống đầu bọn họ . “ Thu Phong , mày có phải có chuyện muốn nói với tao ? ” Trong Long Tổ , ngoại trừ Vũ , Dạ Ưng biết bí mật về cạm bẫy năm đó nhiều nhất .

Thấy được tâm trạng lúc này của Tiêu Thu Phong , hẳn đương nhiên cảm thấy gì đó . Cho nên khi Túy Quỷ và Dâm Tặc rời đi , hẳn lưu lại một lát . “ Tên thủ lĩnh mà tao giết gọi là Boott , cũng là kẻ hợp tác với Dao năm đó . Đáng tiếc hẳn không cho tao bất cứ câu trả lời nào . Dao đã chết , bây giờ Boott cũng đã chết , chỉ có hai đầu mối giờ đã bị cắt đứt ”

Dạ Ưng vừa nghe không khỏi sửng sốt , tiếp theo trên mặt hiện lên nụ cười thần bí : “ Chưa chắc , Thu Phong , dù chuyện bí ẩn đến đâu , cuối cùng cũng sẽ có ngày tìm ra manh mối . Mày quên rồi sao , hôm xảy ra chuyện đó , Hắc Dạ đã là một tổ chức rất lớn . Hơn nữa mày cho tao một quân địch , mặc dù không thể nào xác định như phạm vi nhỏ đi rất nhiều ”

“ Có được một trăm lẻ sáu người đó , nhưng với sự cường đại của Hắc Dạ , muốn nắm trong tay những người đó đương nhiên phải có lực lượng cường đại hơn . Cho nên một tiêu của tao chỉ có tám người . Mà tám người này , Long Tổ chúng ta không thể nào điều tra . Chẳng qua với thân phận của mày , vẫn có thể tự do tìm được đáp án mày muốn ”

“ Điều này đã vượt qua khả năng mà một người có thể đạt được , có lẽ đáng đáng đến cả quốc gia . Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của tao ” Dạ Ưng biết rất nhiều chuyện , hẳn có thể liên lạc những việc này lại , từ từ tạo thành đường nét thô sơ , nhưng về chi tiết thì phải chứng minh từng chút một . Quả nhiên không hổ là người thông minh nhất Long Tổ , Tiêu Thu Phong được hẳn nhắc nhở mới phát hiện đầu mối chẳng những không đứt , mà càng lúc càng nhiều .

Hắc Dạ là một đầu mối không bao giờ đứt , bởi vì nó thực sự tồn tại , hơn nữa nhất định có quan hệ với việc đó.

“ Một ngày nào đó , ta muốn Hắc Dạ sẽ bị ánh mặt trời xâm nhập , xem bộ mặt tà ác của chúng . Dạ Ưng , chuyện này mày tiếp tục giúp tao ” Dạ Ưng cười nói : “ Yên tâm , chúng ta là huynh đệ mà . Chuyện này tao nhất định sẽ tìm được kẻ chủ mưu đứng sau . Thu Phong , tao có một dự cảm mãnh liệt , người này không biết chừng là người quen thuộc nhất đối với chúng ta ” Đây hình như chỉ là một câu nói đùa , nhưng Tiêu Thu Phong không cười , vì vui đùa sẽ làm cho người ta đau lòng .

Về đến nhà , dưới ánh trăng dịu nhẹ , Tiêu Thu Phong lẳng lặng ngồi trên bãi cỏ , các nàng đã ngủ , có một số việc hẳn muốn một mình suy nghĩ . Nhưng trong nhà rất ấm áp , đều là tình cảm thương yêu dành cho hẳn . “ Phong , mệt lắm sao , em ngồi cùng anh ” Vũ từ phía sau từ từ đi tới .

Hành động của Tiêu Thu Phong , nàng từ đầu tới cuối vẫn chăm chú quan sát . Dù là năm đó , hoặc là bây giờ , nàng ngoại trừ lo lắng cho chiến hữu , thì càng thêm lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Thu Phong

. Cầm tay nàng , Tiêu Thu Phong mỉm cười với nàng , cho biết mình vẫn ổn . “ Vũ , có những lúc , anh thật sự nghĩ không để ý đến bất cứ chuyện gì , chỉ ôm em và mọi người sống hạnh phúc bên nhau ”

Vũ mỉm cười , nói : “ Ngốc ạ , việc này có gì khó chứ . Dù anh ở đâu , làm gì , bọn em cũng cùng anh , không bao giờ rời xa anh . Vũ là người phụ nữ của anh , anh có thể cảm nhận nó ”

Tiêu Thu Phong rất vui , cười nói : “ Vũ , anh biết em là người phụ nữ tốt nhất trên đời , cũng là người vợ tốt nhất ” “ Ông xã , trên đời không chỉ có chị Vũ là tốt , em và Phượng tỷ cũng không kém , còn có Nhan Duyệt đang nằm trên giường . Em ấy chờ anh đến độ mệt quá mà thiếp đi đó ”

Hai thân hình thơm ngát từ từ đi ra . Lúc này , không ngờ Liễu Yên Nguyệt cũng chờ đợi hần . Phượng Hề mặt đầy quyến rũ , chạy tới trước mặt Tiêu Thu Phong . “ Ông xã , anh hiếm khi có tâm trạng sa sút như lúc này , có phải gần đây an ủi anh không đủ , hôm nay dưới ánh trăng , có muốn kéo cả Vũ gia nhập , cùng lấy lòng , lấy lòng anh ”

Áo ngủ Phượng Hề cố ý run lên , nửa bờ vai lộ ra , da thịt trắng nõn . Phượng Hề hiểu rõ tâm trạng Tiêu Thu Phong lúc này . Mỗi một lần sau khi giết chóc đều muốn phát tiết , mà cơ thể và sự dịu dàng của các nàng là cách tốt nhất . Vũ cũng không từ chối , trên khuôn mặt dịu dàng mang theo một tia xúc động , nhỏ giọng nói : “ Phong , nếu anh thực sự muốn Vũ . Vũ đêm nay sẽ là vợ anh ”

324. Chương 324: Anh Ôm Tôi Một Lát

Đêm nay, Tiêu Thu Phong cũng chỉ ôm lấy hai nàng Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề, tận tình phát tiết dục vọng. Bởi vì hần nhớ rõ khát vọng của Vũ, khi hai người không phải chia lìa nữa, mới là lúc nàng thiêu đốt tình cảm mãnh liệt của mình. Hần không muốn dục vọng phá vỡ cảm giác hạnh phúc đó.

Vũ vì hần nhiều như vậy, đây là điều duy nhất hần có thể làm cho nàng, mang đến hạnh phúc cho nàng.

Tất cả tâm trạng được phát tiết, được giải thoát, hai nàng tận lực dâng hiến, làm cho càng thêm hạnh phúc, càng thêm triệt để, tiếng rên rỉ kéo dài suốt đêm, mãi không tiêu tan.

Hôm sau khi Tiêu Thu Phong tỉnh lại đã là giữa trưa. Hai nàng đã sớm dậy, hơn nữa cũng đã dọn dẹp chiến trường. lúc này nhìn qua trong phòng ngoại trừ chút không khí, thì nơi này rất bình tĩnh, không có một chút bừa bãi.

Cửa mở ra, Phượng Hề bước vào, nhìn Tiêu Thu Phong đang trợn trừng mắt nằm trên giường, khẽ mỉm cười nói: “Ông xã, em đang nghĩ xem có nên đánh thức anh không. Vừa hay, Mộng tiểu thư xuất hiện”

Mộng tiểu thư đương nhiên đó là Mộng Thanh Linh. Khi truy tìm lão miêu, Tiêu Thu Phong đã cố ý nhắc nhở Phượng Hề phải chú ý hành tung của nàng. Bởi vì so sánh với lão miêu, cô gái này dễ tìm hơn nhiều.

Tiêu Thu Phong không hề do dự, lập tức bật dậy, vừa mặc quần áo, vừa vội vàng hỏi: “Ở đâu?”

“Công viên Hải Tân”

Mười phút sau, Tiêu Thu Phong đã đến nơi. Hần nhớ mình đã vượt ba đèn đỏ, phóng một trăm hai mươi Km trong nội thành, chạy như điên, Đã hơn một tuần rồi, đây là lời hứa của hần với Đinh lão, cũng là để đáp lại ân tình của đối phương, không thể bỏ qua cơ hội này.

“Tiêu thiếu gia, ngoại trừ chúng tôi, hình như còn có ba nhóm người đang theo dõi” Người này Tiêu Thu Phong không nhận ra, nhưng đối phương lại biết Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong vừa xuất hiện, hần đã tự động ra mặt, báo cáo tình huống. Tiêu Thu Phong không nói, không hỏi, nhưng các thành viên cốt cán hần đều biết.

Nhưng người này lại không có chút ẩn tượng gì. Có lẽ là thành viên Thiên võng của Phượng Hề.

Tiêu Thu Phong gật đầu, bởi vì hần đã nhìn thấy Mộng Thanh Linh. Chỉ cần thấy nàng, tất cả không có vấn đề gì, nàng sẽ không bị thương tổn khi có mặt hần ở đây.

Chỉ là kết quả cuộc giết chóc hôm qua rất cuộc là như thế nào, hẳn thực sự muốn hỏi. Những người này giống như không sợ chết, nếu không truy tìm Mộng Thanh Linh sẽ không có ba đám người nữa. Xem ra những kẻ này cũng không phải ngu ngốc, biết nên ra tay từ Mộng Thanh Linh.

“Người không sợ chết thực sự không ít. Hôm qua sau khi giết mấy thành viên tổ dị năng, có một vài quốc gia rút đi. Bây giờ ở Đông Nam ít nhất còn có đặc công của tám nước đang đợi lệnh. Mà nước M hình như ẩn đi, giống như đang chờ cứu viện. Có lẽ giết chóc vẫn phải tiếp tục”

Tiêu Thu Phong không trả lời, mà nói: “Bọn mày đến công viên Hồ Tân đi, hình như có đầu mối, thuận tiện quét sạch nơi này, nhiều đuôi quá”

Không đợi Dạ Ứng hỏi thêm câu gì, hắn đã ngắt điện thoại di động, bước tới.

Mộng Thanh Linh đứng một mình, dáng người tuyệt đẹp, cho dù chỉ nhìn từ phía sau đã có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đường cong tuyệt mỹ với tỷ lệ hoàn hảo, vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Chỉ có tận mắt nhìn thấy nàng mới biết được thế nào là khuynh quốc khuynh thành.

Trời khá âm u, tiêu điều, trong không khí mang theo hơi lạnh, mang theo một chút bi thương. Mộng Thanh Linh đứng tại đó nhìn ra biển, lẳng lặng như một bức tượng nữ thần, không nhúc nhích.

Cô độc, tĩnh mịch, hoặc là nỗi buồn không muốn ai biết. Tiêu Thu Phong từ phía sau nhìn nàng, cảm nhận sự đau lòng vô hạn của nàng. Nếu như hắn không đoán sai, lúc này nàng đang khóc.

Vì tình, vì đau lòng, cô gái đẹp tuyệt trần này không ngờ lại đau buồn như vậy, Tiêu Thu Phong nghĩ mãi không ra.

Chỉ mười mét ngắn ngủi, chỉ trăm bước, mưa đã rơi, như những giọt nước mắt.

Gần đến, nhưng Tiêu Thu Phong không thể nào đi tới được nữa. Bởi vì hai lão già đã cản đường đi của hắn. Mái tóc hoa râm bay trong gió. Hai lão già này như đã hơn trăm tuổi, như một khúc gỗ, không một tia biểu cảm, không một tia sinh khí, như xác ướp vậy.

“Anh bạn, mời anh dừng lại. Tiểu thư đây không muốn bị người quấy rầy”

Tiêu Thu Phong mỉm cười thân thiện, thành viên lão miêu không chỉ có một người, cho nên không phải ai cũng biết hắn. Đối với trưởng bối siêu cấp này, hắn rất lễ phép.

“Mộng tiểu thư, tôi là Tiêu Thu Phong, có thể gặp cô không?” Mặc kệ bọn họ đã từng có gì, nhưng lúc này hắn và nàng là người xa lạ, đây mới là lần gặp nhau thứ hai.

Rất rõ ràng, Tiêu Thu Phong cảm nhận vai của nàng hơi động vài cái, sau đó giơ tay lên lau mặt, nói: “Hai bác, để cho anh ta đến đây đi, cháu đang muốn tìm người nói chuyện”

Bọn họ là lão miêu chỉ là bảo vệ, không có bất cứ kiến nghị gì, đó là nhiệm vụ của bọn họ, nhưng cũng không có bất cứ quyền lực gì.

Lão miêu lui lại, Tiêu Thu Phong đi tới, mưa bắt đầu trở nên nặng hạt, mà thân hình trong mưa đó càng thêm xinh đẹp, yếu đuối làm cho người ta trù mến.

Mặc dù rất muốn biết tại sao nàng lại đau buồn, nhưng Tiêu Thu Phong không có thói quen xen vào chuyện riêng của người, đi tới bên cạnh nàng, quan tâm nói: “Mộng tiểu thư, mưa rất lạnh, cô thật sự không nên chà đạp thân thể mình như vậy, tìm một chỗ trú mưa đi”

“Tôi thích cảm giác mưa rơi trên người. Tiêu thiếu gia, nếu anh không ngại thì cùng tôi đứng trong mưa”

Từ đầu đến cuối, nàng cũng không hề quay lại nhìn Tiêu Thu Phong một cái. Dù lúc này nói như vậy, nàng vẫn nhìn về phía xa xa. Nhìn nghiêng nghiêng, đôi mắt nàng sáng lên, hai hàng lông mi hơi vểnh lên, thật sự đẹp đến cùng cực. Giờ phút này, Tiêu Thu Phong như đang nhớ lại.

Hình ảnh đó, hắn đã từng thấy mấy lần.

“Được, người đẹp đã muốn, dù lên núi đao, xuống chảo dầu, tôi cũng không nhú mày nhăn trán. Mặc dù lá gan tôi rất nhỏ, trái tim đang đập mạnh đây” Tiêu Thu Phong vừa nói đã đến gần nàng hơn một chút, cố gắng chắn mưa cho nàng. Cô gái này nhỏ nhắn như vậy, thật sự rất cần che chở.

Mộng Thanh Linh cũng cảm nhận được nhưng không hề từ chối. Đây là lần đầu tiên nàng để một người đàn ông khác đến gần mình như vậy.

“Vậy anh có đồng ý cả đời đều ở bên cạnh tôi như thế nào, bảo vệ và che chở cho tôi không?” Không ai biết tại sao Mộng Thanh Linh lại hỏi như vậy, quả thực là muốn mạng người khác.

Nếu lúc này là Tư Mã Lạc đứng bên cạnh nàng, đương nhiên lập tức mừng như điên mà đồng ý, đừng nói là cả đời, mà muôn đời hẳn cũng đồng ý.

Nhưng rất đáng tiếc, Tiêu Thu Phong vĩnh viễn không vì một người phụ nữ. Bởi vì trong lòng hắn có rất nhiều người và việc không thể từ bỏ. Cho dù nàng ưu tú đến đâu, hắn cũng không mãi đứng bên nàng, bảo vệ nàng được.

“Xin lỗi, Mộng tiểu thư xinh đẹp, trong nhà tôi còn có vợ hiền, thật sự không có cách nào cả đời bên cạnh bảo vệ cô. Chẳng qua đứng bên cô mấy giờ thì có lẽ vẫn dành thời gian ra được”

“Phi” Một tiếng, cô gái vừa nãy còn đang rất đau lòng không ngờ lại cười. Tiêu Thu Phong đau hết cả đầu, chẳng lẽ bản lĩnh làm cho các cô gái vui lên của hắn đã tăng tiến sao?

Mộng Thanh Linh quay đầu lại, nàng nhìn Tiêu Thu Phong, rất cẩn thận, đánh giá một cách cẩn thận, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tiêu thiếu gia, anh đúng là một người đàn ông tốt hiếm thấy, bảo sao Mỹ Đình lại yêu anh như vậy, lại kiên định như vậy. Nếu như có thể gặp nhau cách đây hai năm, không biết chừng tôi cũng sẽ thành người của Tiêu gia. Cũng giống Mỹ Đình gả cho một người đã có vợ, truyền ra ngoài sẽ làm rất nhiều người sợ hãi”

Có cùng cảm giác, nhưng đáng tiếc hắn lại không phải người đàn ông nàng muốn tìm. Người đàn ông đó đã chết, để lại trong lòng nàng là nỗi đau da diết. Bọn họ không hẹn mà gặp ở trong mưa. Giờ phút này trong cơn mưa nàng mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

“Tiêu thiếu gia, Thanh Linh có một thỉnh cầu rất nhỏ, anh có thể thỏa mãn tôi không?”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Thỉnh cầu rất nhỏ đương nhiên không có vấn đề. Chỉ cần không phải hẹn cả đời gì đó, tôi rất vui lòng được giúp cô”

Bao nhiêu người đàn ông ông muốn được một nụ cười của nàng mà tổn hết tâm trí. Mà trên người đàn ông này lại có một tia chính khí ngạo nghễ, có lẽ bởi vì như vậy nên dù hắn là kẻ ăn chơi trác táng mà vẫn có nhiều phụ nữ yêu hắn như vậy.

“Anh có thể ôm tôi một lát, chỉ một lát, có được không?”

325. Chương 325: Tình Cảm Của Mộng Thanh Linh

Nói là ôm không bằng dựa vào. Tiêu Thu Phong không dám giơ tay lên, hai người dựa vào nhau, từ xa nhìn lại giống như một đôi tình nhân đứng dưới mưa, thật hạnh phúc, thật tình cảm. Nhưng Tiêu Thu Phong lại biết bọn họ không nói gì hết.

Cách đó không xa, đám Dạ Ứng và Túy Quý cũng đã tới, mấy người thu thập đám đặc công xung quanh, đứng một bên chờ đợi, không dám phá vỡ hai người. Dạ Ứng cũng không rõ, Tiêu Thu Phong bảo hắn vội vàng chạy đến công viên này, chẳng lẽ chỉ vì đuổi đi đám nhìn trộm, để hắn thoải mái yêu đương sao?

Mặc dù không thấy khuôn mặt của cô gái kia, nhưng với nhãn lực của Dạ Ứng đương nhiên có thể nhận ra đáng người đó tuyệt đối không phải người phụ nữ nào mà Tiêu Thu Phong đang có.

“Này, hắn có làm không vậy. Lão Đại cũng không thể dùng việc công làm việc tư chứ, trộm tình cũng không nên bảo chúng ta làm vệ sĩ chứ. Không được, tao phải đi hỏi”

Dâm Tặc luôn là người táo bạo nhất. Nhưng chưa kịp di chuyển đã bị Túy Quý kéo lại: “Dâm Tặc, nếu mày muốn tìm chết thì cứ việc, đừng nói tao không nhắc mày”

“Mẹ, có gì đặc biệt chứ, tao sợ hấn sao. Một thằng ăn chơi trác táng, cứu tao một mạng liền bắt tao đi theo xách giấy sao, tao cho hấn đẹp mắt” Dâm Tặc ra vẻ khinh thường, tránh khỏi sự ngăn cản của Túy Quý, định tiến lên hỏi rõ ràng.

Mắt Dạ Ứng lóe lên, quát với Dâm Tặc: “Câm mồm, mày là đồ con lợn. Mày cho rằng mình có thể qua khỏi cửa hai lão già kia sao, không biết tự lượng sức”

Từ trước đến nay, bốn cao thủ Long Tổ sau khi Ảnh Tử hy sinh đều do Dạ Ứng cầm đầu. Mặc dù Dạ Ứng luôn xử lý công bằng, chưa bao giờ lấy thân phận Lão Đại đe người, nhưng trên người hấn có một cỗ uy nghiêm. Lúc này hấn quát lên, làm cho Dâm Tặc ngẩn người.

Túy Quý uống một ngụm rượu lớn, nói: “Nó đã muốn mất mặt, chúng ta việc gì phải để ý. Có chút người, còn có thể cho rằng chúng ta có ý khác?”

Dâm Tặc cuối cùng vẫn không động nữa, nhưng có chút không phục nói: “Hai lão già đó thực kỳ quái, trời mưa mà đến công viên đi dạo, đầu óc có vấn đề. Tao thấy chẳng có gì đặc biệt cả”

Túy Quý say rượu nhưng đầu rất thanh tỉnh: “Dâm Tặc, tao có thể cá với mày, hai lão già đó, người nào cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của mày, tao cũng không kỳ quái. Tao bây giờ chỉ lạ là cô gái mà Thu Phong ôm là thế nào mà có cao thủ này làm vệ sĩ”

Dạ Ứng không nói gì chỉ đứng lẳng lẳng ở đó nhìn hai lão già kia. Hấn không nghĩ gì. Cho dù bị Tiêu Thu Phong gọi tới nơi này khi đang mưa, hấn cũng sẽ không hề oán hận. Bởi vì bọn họ cảm nhận được cao thủ rất đáng sợ.

Mộng Thanh Linh hình như đã quên hết tất cả, từ từ nhắm mắt lại, sau đó chìm vào trong ảo tưởng. Những chuyện năm đó lại trở về, hơn nữa lại rất chân thật.

Nhưng hấn đã đi, vĩnh viễn rời xa nàng.

“Đừng... đừng đi” mộng đẹp đến cuối cùng đã biến mất. Mộng Thanh Linh vẫn chưa từ trong ảo tưởng tỉnh lại, đột nhiên nàng cầm lấy tay Tiêu Thu Phong, lớn tiếng kêu lên.

“Thằng ranh đó thật biết tán gái, trong nhà bao cô, bên ngoài lại còn có nữa. Cô gái này nhìn qua cũng là cực phẩm” Thân thủ tuy kém, nhưng đánh giá các cô gái, Dâm Tặc còn không quá kém. Điểm này Túy Quý và Dạ Ứng rất tin, nên không phản đối.

Tiêu Thu Phong cả kinh, vội vàng ôm lấy vai Mộng Thanh Linh, lắc lắc: “Mộng tiểu thư, Mộng tiểu thư”

Trong đôi mắt đẹp của nàng, nước mắt một lần nữa hiện ra, nhưng giọng nói của Tiêu Thu Phong đã làm nàng thức tỉnh. Nàng từ từ trở nên tỉnh táo: “Xin lỗi, Tiêu thiếu gia, thật sự xin lỗi, tôi hình như có một giấc mộng, anh không sao chứ”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Không có việc gì, chẳng qua có thể thấy Mộng tiểu thư hình như không quá thoải mái, có phải gặp ác mộng không. Xem ra là tôi không đúng, ngay cả mỹ nữ ở bên cạnh cũng gặp ác mộng”

Mộng Thanh Linh ngẩng đầu lên, khuôn mặt rất buồn bã từ từ giảm đi, nói: “Tiêu thiếu gia hiểu lầm rồi, chuyện này không liên quan đến anh. Hôm nay cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cùng tôi đứng trong mưa, làm cho tôi có thể vĩnh viễn chôn vùi tình cảm đó, vậy là đủ rồi, đã đủ rồi”

Quay mặt đi, Mộng Thanh Linh lại nhìn về phía bờ biển, trông rất bi thương.

Trong lòng Tiêu Thu Phong có chút nuối tiếc, cô gái này hình như có tâm sự trong lòng. Mà hấn lại không phải đối tượng nàng có thể thổ lộ. Hấn rất hâm mộ người đàn ông kia, có thể trở thành người đàn ông của Kinh trung nhất mộng.

“Tiêu thiếu gia, anh tìm tôi có việc gì?” Giấc mơ đã hết, Mộng Thanh Linh đã chôn sâu tâm trạng vào trong lòng, khi nàng quay đầu lại, nàng chính là Mộng Thanh Linh trước đây, toàn thân tràn ngập sự dịu dàng và tự tin, ánh mắt lạnh lợi làm cho người ta thấy đúng là Kinh trung nhất mộng.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Đứng bên cô dưới mưa lâu như vậy, sau đó lại cho cô dựa lâu như vậy. Mộng tiểu thư, tôi bây giờ có thể nhờ cô giúp một chút không?”

Trên mặt nàng đột nhiên hiện lên nụ cười rất đáng yêu, nói: “Tiêu đại thiếu gia, Mộng Thanh Linh tôi cho anh đến gần mình, anh lại coi đó là một ân tình, chẳng lẽ Tiêu thiếu gia chưa bao giờ cảm thấy đó là điểm phúc sao, thật sự tính ra thì phải là anh nợ tôi mới đúng”

Dù là Mộng Thanh Linh lanh lợi, Phương Hề bá đạo, các nàng cuối cùng vẫn là phụ nữ. Phụ nữ đều rất dễ thay đổi, nếu như không phải Tiêu Thu Phong vừa tự mình thể nghiệm qua, không ai tin rằng Mộng Thanh Linh lại có lúc buồn đau như vừa này.

“Mộng tiểu thư, dù là ai nợ ai, tôi tìm cô đương nhiên có mục đích mà đến. Cô cũng có thể biết, Đông Nam bây giờ đã không an toàn. Thân phận của ông ta, ảnh hưởng thực sự quá lớn. Hy vọng cô có thể nói cho tôi biết ông ta đang ở đâu. Tôi được người ủy thác tìm ông ta, và phải bảo vệ ông ta”

Mộng Thanh Linh trở nên thần bí, nói: “Tiêu thiếu gia, chuyện này tôi không thể giúp được anh. Anh cũng biết thân phận của người có ảnh hưởng quá lớn. Vậy cũng nên biết hành tung của ông không thể để cho bất cứ ai biết”

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết. Với thân phận của hắn không thể nào làm cho người phụ nữ này chấp nhận. Nhưng thành viên Long Tổ thì có thể. Đưa tay chỉ vào ba người cách đó không xa, hắn còn nói thêm: “Mộng tiểu thư, cô nhìn bọn họ kia. Long Tổ Dạ Ứng, Túy Quỷ, còn có Dâm Tặc. Bọn họ đều đang ở đây, tôi không cần cô nói ra vị trí, chỉ cần cô mang ba người bọn họ về, tôi coi như hoàn thành sứ mệnh”

Mộng Thanh Linh khẽ cười một tiếng, nói: “Xem ra, anh quan hệ rất rộng, ngay cả mấy đại cao thủ của Long Tổ cũng là bạn của anh. Yên tâm, tôi biết mấy người này, tôi tin bọn họ. Chẳng qua anh muốn tôi dẫn bọn họ về, phải xem anh có bao nhiêu bản lĩnh”

“Cô muốn tôi làm gì?”

“Nghe nói thân thủ của anh rất lợi hại. Như vậy đi, đánh bại hai bá bá của tôi, tôi dẫn bọn họ về. Nhớ là không được làm bọn họ bị thương” Mộng Thanh Linh rõ ràng không cho hắn cơ hội từ chối, vừa nói liền xoay người giống như chuẩn bị rời đi.

Mà hắn vừa định tiến lên, hai lão già đã ngăn hắn lại.

“Nếu như anh không có bản lĩnh đó, tôi sẽ rời đi. Tiêu thiếu gia, hẹn gặp lại” Thật không có đạo lý, không có lý do, giống như thật sự không thể không đánh. Tiêu Thu Phong thật sự không thể nghĩ ra, với tính cách cao quý của Kinh trung nhất mộng, không có lý do gì mà lại giống như một cô bé ép hắn làm chuyện ngây thơ này. Hơn nữa làm cho hắn không thể không làm. Bởi vì bỏ qua cơ hội này, hắn không biết còn có khả năng tìm được lão miêu không.

Dạ Ứng bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Túy Quỷ, hình như có trò hay để xem. Tao bây giờ thực sự muốn biết Thu Phong mạnh như thế nào”

“Ngoại trừ điều này, tao càng muốn biết hai lão già này là ai?” Đó là giọng của Túy Quỷ.

Nhưng Dâm Tặc ngơ ngác không mở miệng nói gì, người này luôn luôn nói trước không ngờ lại không có một lời nào. Hai người quay đầu lại thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào cô gái kia không chớp mắt.

“Không sai, không sai, chính là cô ấy, bọn mày cẩn thận một chút, cô ấy chính là Kinh trung nhất mộng”

Túy Quỷ cả kinh, vừa này thật sự không quá chú ý, cô gái này đúng là Kinh trung nhất mộng Mộng Thanh Linh. Chỉ là lúc này quần áo đã bị ướt, mái tóc đen che khuất một bên mặt, không còn phong thái như ngày thường. Chủ yếu nhất chính là bọn họ không giống Dâm Tặc, chưa bao giờ quá cẩn thận nhìn một cô gái.

Tim Dạ Ứng đập mạnh, nói: “Tao hiểu rồi, Mộng Thanh Linh nhất định biết vị trí của thủ trưởng. Bọn mày chắc cũng đã nghe truyền thuyết kia. Có lẽ lúc này Mộng Thanh Linh cùng thủ trưởng đến Đông Nam. Thu Phong đúng là có biện pháp, không ngờ biết xuống tay từ cô ta” Thấy hai người vui mừng như vậy, Dâm Tặc tức giận nói: “Thằng ranh xấu xa đó, đoạt Vũ công chúa không nói, lại đoạt em Thiên Nhan Duyệt, bây giờ còn đoạt ngay cả Kinh thành nhất mộng trong lòng tao. Tao nguyên rửa hắn, lát nữa bị đánh thành đầu heo”

326. Chương 326: Kịch Thích Lực Lượng Tiến Hóa

Nàng không phải một cô gái ngây thơ muốn làm khó người đàn ông này, hoặc là làm cho hắn mất mặt. Đó không phải ý đồ thực sự của nàng, nàng bắt hắn đấu với hai lão bá chỉ vì một suy nghĩ.

Nàng nhớ rất rõ, khi bọn họ rời khỏi tinh mang trận, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, người đàn ông kia vì nàng liên tiếp giết hai cao thủ. Giờ phút này này nàng chỉ muốn thấy lại cảnh năm đó, nhớ lại một lần cuối cùng.

Tiêu Thu Phong bị ép, là bởi vì hắn làm cho Mộng Thanh Linh nhớ lại, tất cả như là thật, một lần nữa diễn ra.

Có lẽ đây là lần cuối cùng nàng thả lỏng bản thân. Trong lòng Mộng Thanh Linh rất đau đớn.

“Anh bạn trẻ, cậu có biết mình đang định làm gì không?” Cảm nhận được chiến ý, một trong hai lão già lạnh lùng mở miệng, thoáng cái nhắc nhở người thanh niên này. Lão miêu là một bí mật, cũng không cho phép ai xâm phạm.

Tiêu Thu Phong cười khổ nói; “Tôi thực ra vẫn rất tò mò với sự tồn tại của các vị. Hôm nay có cơ hội được tự mình thử cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của mình. Hai vị, thật sự xin lỗi, tôi xin thất lễ”

Đối mặt với lão miêu, mình ra tay trước cũng không phải thất lễ. Nếu như để đối phương ra tay trước, đó là một sự sỉ nhục.

Trong một căn biệt thự bí ẩn, Số một đang lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn trời mưa, trong lòng đang suy nghĩ miên man. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

“Vào đi”

Theo giọng nói, một lão già khí định thần nhàn, thân hình gầy yếu đi vào, nói: “Thủ trưởng, Mộng tiểu thư bảo hắn đấu với lão miêu. Chúng ta có nên đi ngăn cản không?”

Lão già sừng sốt, trong mắt bắn ra một tia nóng rực, giống như đang từ đáy vực vọt thành hưng phấn, vội vàng quát: “Không cần, truyền hình ảnh đến đây, ta rất hứng thú với trận chiến này”

Lão già nói xong, lại nghiêm giọng nhắc nhở: “Trận chiến này phải tuyệt mật, không cho ai được phép tiến vào khu vực đó”

Lão già gạt đầu, hành lễ rồi xoay người rời đi. Mà trên màn hình TV của lão già xuất hiện công viên Hải Tân trong cơn mưa. Tiêu Thu Phong, Mộng Thanh Linh và hai tuyệt đại cao thủ lão miêu cũng xuất hiện.

Tiêu Thu Phong động, ra tay trước, nhưng chỉ là một hư chiêu. Hắn rất tôn trọng đối với lão miêu.

“Rất hiếm khi có thể gặp phải kỳ tài như thế này, xem ra người chính là người đàn ông họ Tiêu trong truyền thuyết. Số bảy, trận này, ta trước” Một trong hai lão già, chiến ý nồng đậm nhất. Bởi vì ông ta cảm nhận được sự cường đại của Tiêu Thu Phong từ khí kinh mà hắn ngưng tụ. Ông ta cũng không thể nào nhận được.

Đưa tay ra mời, một tay đặt sau lưng, đây không phải là kiêu ngạo, mà là tiêu sái: “Lão bá, xin mời”

“Được, được, rất được. Tiếng lão bá này, ta nhận” Chiến ý của lão già bốc lên, sắc bén kêu. Thân hình đã biến ảo trong cơn mưa. Cao thủ có thể được mời tiến vào lão miêu, đương nhiên bọn họ có tuyệt kỹ trong người. Mà Kinh hạc chi hình của lão già này đã đạt đến mức đăng phong tạo cực.

Nói ông ta đứng đầu về kỳ công này tuyệt đối không quá đáng. Tiêu Thu Phong đã gặp qua loại võ công này, nhưng chưa ai đạt đến cảnh giới của lão già.

“Lão già này thật lợi hại, may mà vừa này không tới” Mắt Dâm Tặc sáng lên, còn kích động hơn khi nhìn Mộng Thanh Linh, trong lòng thầm kêu may mắn. Nếu như không phải vừa này Dạ Ưng và Túy Quỷ kêu đứng lại, có lẽ người bị đánh thành đầu heo chính là hắn.

Chẳng qua nhìn thấy Tiêu Thu Phong liên tục lui lại phía sau, Dâm Tặc có chút mừng như điên. Hắc hắc, có thể thấy thằng họ Tiêu này biến thành đầu heo, hẳn nhất định phải chụp lấy, coi như kỷ niệm trong đời.

Trọng quyền phát ra, quyền trảo va chạm, một loại khí lưu cường đại phát ra trong cơn mưa, phá mưa, đánh cho hoa cỏ xung quanh rung lên. Thân hình nhỏ gầy của lão già như bóng với hình, thoáng cái lui lại hơn mười bước, di chuyển trên mặt nước, rất phiêu dật.

“Không tệ, anh bạn trẻ, tiếp tục” Theo lực lượng Tiêu Thu Phong dung hợp và tăng lên, lão già dường như lại thấy Tiêu Thu Phong mạnh lên, lực lượng bộc phát rất cường hãn. Ông ta càng thêm hưng phấn, hạc bay lên trời cao, hét lên một tiếng quét ngang cơn mưa, khí kinh như cơn sóng, sóng sau cường đại hơn sóng trước.

Lão già thay đổi, biến thành hạc, cánh hạc tung bay, hạc trảo múa trong mưa, sắc bén vô cùng.

Gặp mạnh sẽ càng mạnh hơn. Tiêu Thu Phong lớn tiếng cười lớn, hiếm khi được giao chiến với cao thủ như vậy, thực sự làm người ta khoái cảm. Hắn có thể từ đó lĩnh ngộ ra tinh hoa càng nhiều hơn, có tác dụng rất lớn đối với việc đề cao của mình. Hắn phải tận dụng thời cơ.

“Lão bá, người cẩn thận đó” Thân hình Tiêu Thu Phong đứng yên giữa không trung, hắn vừa động, đao tâm chi lực đã bộc phát. Chỉ là lúc này bị sự cường đại của đối thủ kích thích, đao tâm đã thay đổi, biến thành ba đạo đao khí.

Dưới ánh mặt trăng, như xuất hiện ba vầng trăng nữa.

Tiêu Thu Phong từ Chân long quyết biết được, bất cứ lực lượng nào đều sẽ hợp thành sáu cánh liên hoa, sẽ dung hợp, mà hai đạo đao tâm hóa thành ba đạo, nói rõ hắn đã tiến bộ.

“Ba đạo...” Đối với cao thủ như lão già mà nói, vừa ra tay liền biết lợi hại. Đao tâm chi lực, phải đạt đến cảnh giới tiên thiên. Mà từ một đạo, hai đạo đến ba đạo, mỗi khi tăng lên một đạo phải mất hơn mười năm, hoặc là cả đời cũng không đạt đến cơ duyên này. Thật không ngờ người này đã đạt đến trình độ này.

Ba đạo đao tâm, ba vầng trăng, lão già hét lên một tiếng: “Hạc biến...” Hạc lại thay đổi, biến thành khổng tước, lông đuôi dựng đứng lên, hình thành một cầu vòng chói mắt.

Áo ánh như tia chớp, vang lên ba tiếng nổ “Ầm ầm ầm”, mưa hóa thành không khí, không khí hóa thành sương mù. Chỉ trong nháy mắt thân hình hai người đã biến mất, mọi người chỉ thấy một vùng mờ mịt.

Lão già đã xuất hiện, sau đó phải lui lại phía sâu, một chân chìm sâu vào trong mặt đá, khó khăn lắm mới ổn định lại được. Lực lượng của Tiêu Thu Phong thật sự quá cường đại. Lão già bởi vì dùng sức quá độ nên có hơi run lên. Chỉ là ông ta không biết nếu như không phải vì Tiêu Thu Phong cố ý tránh làm bị thương, thì ba đạo đao tâm chi lực đã đủ làm ông ta bị thương.

“Số bốn, xem ra ông không chống nổi cậu ta. Ta đến giúp ông. Thấy các người đánh nhau thống khoái như vậy, trong lòng ta cũng thấy ngứa ngáy, thật khó chịu” Lão già được xưng là Số bảy đã tiến lên, nhìn Tiêu Thu Phong đang rất thoải mái, khen một câu thật lòng: “Anh bạn trẻ, cậu rất cường đại. Cường đại đến độ làm cho lão già này không thể tin nổi”

Lão già Số bốn đã vận công bình ổn khí kinh trong cơ thể, nói: “Số bảy, ông không nên coi thường. Anh bạn trẻ này đã vượt qua lực lượng của Long Tương. Ngày bình thường, chúng ta đã xem thường người thiên hạ. Anh bạn trẻ này đúng là kỳ tài”

“Được hai vị lão bá dạy bảo là vinh hạnh của Thu Phong. Xin hai lão bá cẩn thận” Nhìn mưa càng lúc càng nặng hạt, không có dấu hiệu gì sắp tạnh. Tiêu Thu Phong không muốn đợi nữa, thêm một lão già gia nhập, chiến ý của hắn càng nồng đậm.

Mặc dù bị ép chiến, nhưng có thể gặp được cao thủ thế này, thực sự quá sướng khoái và hưng phấn.

Đám Dạ Ưng và Túy Quỷ đã đi khỏi chòi tránh mưa, cho dù nước mưa rơi trên người vẫn không cảm thấy gì. Bởi vì toàn bộ tinh thần của bọn họ đã bị trận đại chiến này hấp dẫn. Mà tiếp theo Tiêu Thu Phong sẽ đối mặt với hai người thì càng thêm đặc sắc. Cho nên bọn họ đi đến gần, hy vọng thấy rõ hơn một ít.

Nhưng Mộng Thanh Linh được lão già nhắc nhở đã lui về phía sau hơn mười bước.

Lúc này Tiêu Thu Phong không sử dụng đao tâm chi lực nữa. Đối với hai cao thủ này, không có tuyệt đối áp chế cuộc chiến sẽ trở nên giằng co, không có ý nghĩa gì hết.

“Long biến...” Theo tiếng gầm nhẹ, thân hình Tiêu Thu Phong biến đổi. Mặc kệ là hạc biến của Số bốn, hay là Mê tung tiến hóa của Số bảy, trong mắt long đều có thể nhìn ra. Chỉ có long mới là thần.

“Long biến tâm quyết” Mắt Số bảy sáng rực lên, hình như Long biến thân pháp của Tiêu Thu Phong đã vượt qua sức tưởng tượng của ông ta. Nghe nói năm đó sau khi Long Thần chết đi, Long tâm quyết đã thất truyền. Hơn nữa không phải ai cũng có thể tu luyện Long tâm quyết, mà cần phải có một loại thể phách đặc biệt, điều này không khỏi làm cho hai người bọn họ kinh ngạc.

Số bốn mặc dù kinh hãi, nhưng càng vui mừng hơn, nói: “Năm đó không được đánh một trận với Long thần. Nhưng thật không ngờ hôm nay lại có thể thấy lại tâm quyết của Long Thần, dù có chết cũng không còn gì tiếc nuối”

Long thân đã hiện hình, di động trong mưa, trời đất đã biến thành thế giới của Tiêu Thu Phong. Mưa, chính là lực lượng của hắn.

Trong mơ hồ, Tiêu Thu Phong cảm nhận có một loại lực lượng khác lạ, đó là Long biến đã lại tiến hóa, giống như có thêm một thứ gì đó dung hợp vào đó, cường đại đến độ ngay cả hắn cũng kinh ngạc. Kinh lực cuồng động, tay chân hắn có vẻ như không thể khống chế, lực lượng xa lạ đã nhập vào cơ thể.

“Cẩn thận...” Hai lão già cùng kêu lên, không phải lui mà là tiến lên. Khắp cả thiên hạ tuyệt đối không có kẻ nào mà hai lão miêu hợp lực lại còn thấy kinh hãi như vậy, dù là có nhưng bọn họ vẫn chưa từng gặp qua.

Mưa trong nháy mắt bao phủ, không ai thấy rõ gì hết, hai lão già đã bị đẩy lùi lại. Lần này không phải là lui lại mà bị khí kinh cường đại chấn bay, “Bịch, bịch” rơi xuống đất.

327. Chương 327: Sứ Giả

Có lẽ mộng mãi là mộng, không thể nào dung hợp với hiện thực, nàng thật sự quá cường cầu.

“Mộng tiểu thư, không có gì, không có gì, ha ha” Thấy vẻ mặt hoảng sợ của Mộng Thanh Linh, Số bảy vừa cười vừa nói.

Số bốn cũng rất vui mừng, giống như không hề cảm thấy buồn bực vì bị thương. Mà ngược lại nhiều năm như vậy họ thấy rất hưng phấn vì trận chiến ngày hôm nay.

“Anh đã nói, không làm bọn họ bị thương” Mộng Thanh Linh rõ ràng có chút tức giận quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong.

Nhưng tâm tư của vũ giả, Mộng Thanh Linh chỉ là một cô gái sao có thể hiểu được. Làm hai lão già bị thương, cũng không phải điều nàng muốn thấy.

“Hai lão bá, thực sự xin lỗi, tôi không muốn làm hai người bị thương”

Số bốn từ từ đứng lên, nói: “Tiêu thiếu gia, cậu đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Thấy cậu, chúng ta thực sự đã già. Thế giới này đã là thiên hạ của cậu. Yên tâm đi, chúng ta sẽ không trách cậu. Nếu cậu muốn có lẽ đã giết chúng ta”

“Có thể đánh bại sự liên hợp của chúng ta trong vòng ba chiêu, cho dù nói cậu là người mạnh nhất cũng không quá đáng. Mộng tiểu thư, chúng ta bị thương, nhưng không liên quan đến Tiêu thiếu gia. Mong cô không trách cậu ta” Số bảy mở miệng nói. Hai lão già đều đồng tình, đương nhiên không phải là giả.

Mộng Thanh Linh không rõ, hai lão già này rõ ràng bị thương nhưng trên mặt không có một tia đau đớn, người lại rất vui mừng.

Trong thế giới vũ giả, cao thủ đạt đến đỉnh cao như bọn họ muốn tiến bộ một chút đã rất khó. Nhưng trận chiến hôm nay tuyệt đối là cơ duyên hiếm có trong đời bọn họ. Giờ phút này bọn họ dù bại cũng cảm thấy vui mừng, trong lòng chỉ đang cảm ơn Tiêu Thu Phong.

Mộng Thanh Linh nói: “Anh đã làm được. Để ba người bọn họ lại đây. Tôi thực hiện lời hứa với anh”

“Hai vị bá bá, chúng ta về thôi”

Không nói một câu gặp lại, ba người đã nhẹ nhàng xoay người rời đi. Mà ba người Dạ Ứng đã theo sát phía sau. Mặc dù thái độ của cô gái này làm cho người ta hơi khó chịu, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn thở dài một hơi. Ân tình mà hân nộ rốt cuộc đã đáp lại.

Quan trọng là trận chiến với hai lão già này, hân cũng tăng lên không ít. Lúc này nên về luyện hóa lực lượng tiến hóa này.

Không gọi điện cho Đinh Bốn Quân, vừa về đến nhà liền trực tiếp điều tức khí kinh đang bắt đầu khởi động của mình. Nếu tam đại cao thủ Long Tổ đã hội hợp với thủ trưởng. Vậy Đinh lão nhất định biết được hành tung của ông ta, không biết chừng bây giờ đang gặp nhau. Những chuyện còn lại, Tiêu Thu Phong không cần lo lắng.

Chẳng qua giám sát và khống chế Đông Nam, Tiêu Thu Phong không thể buông lỏng. Lực lượng các quốc gia ẩn giấu ở nơi này có rất nhiều người đã rời đi, nhưng không thiếu phần tử đang chờ đợi. Cho nên hôm thứ hai khi Tiêu Thu Phong đang luyện hóa thể năng, Đông Nam lại xảy ra giết chóc.

Lại có rất nhiều cao thủ nước khác bị giết một cách khó hiểu. Chẳng qua khi Tiêu Thu Phong nhận được tư liệu ở hiện trường, thì thấy nhân viên hành động ngoại trừ Long Tổ, còn có lão miêu. Có lẽ đám người theo dõi, tìm kiếm bọn họ đã làm người ta không chịu nổi, đành phải giết.

Lực lượng Trung Quốc không ai có thể khinh thường.

Chẳng qua làm cho người ta kỳ quái đó là đến tận hôm nay Số một vẫn chưa bị bại lộ. Ở Đông Nam đang có rất nhiều người đang tìm chỗ trú thân của ông ta. Mà những người này đương nhiên đều là lực lượng đến từ Bắc Kinh. Hơn nữa lại khá khổng lồ, xem ra mấy gia tộc siêu cấp ở Bắc Kinh đã bắt đầu chú trọng vào chuyện lần này.

Mấy hôm nay Tiêu Thu Phong dành hơn phân nửa thời gian luyện hóa nội kinh của mình. Ngoại trừ mấy cô nàng gần gũi, ngay cả vợ chồng Tiêu Viễn Hà cũng hiếm khi thấy hân. Giờ phút này, Phượng Hề và Vũ đều đẩy cửa bước vào.

Trong lực lượng mà Tiêu Thu Phong tích súc được đều có hai người bọn họ. Liễu Yên Nguyệt và Thiên Nhan Duyệt chỉ là những người phụ nữ bình thường. Chuyện như thế này, các nàng đương nhiên không cần tham gia. Mà các nàng cũng rất tự giác coi như không biết.

Trong lòng các nàng luôn con mình là con dâu Tiêu gia, đó là điều duy nhất.

“Ông xã, trong nhà có rất nhiều khách, đều là những vị khách không bình thường” Phượng Hề cười cười nói, rồi cầm lấy một chiếc khăn ướt ân cần lau cho hân.

Vũ lập tức nói: “Sứ giả Hoàng gia ở Bắc Kinh đến, bọn họ muốn gặp anh”

Hoàng gia, Tiêu Thu Phong hơi biến sắc. Hoàng gia không ngờ sẽ đến tìm hân. Năm đó hân không cho nhà này chút mặt mũi này, càng huống chi Hoàng gia còn định đoạt người phụ nữ của hân. Triệu Nhược Thần không phải suýt bị gả cho Hoàng gia sao?

“Người này, anh muốn gặp” Tiêu Thu Phong cầm lấy khăn, lau mặt rồi nói. Nhân vật cường đại đó tại sao lại muốn gặp hân. Chẳng lẽ cũng vì chuyện của Số một.

Vũ là thành viên Long Tổ, đã gặp mặt các nhân vật ở Bắc Kinh. Nàng đương nhiên không thích hợp xuất hiện. Cho nên cùng xuất hiện với Tiêu Thu Phong chỉ có Phượng Hề. Mặc kệ là lúc nào, có Phượng Hề đi cùng, Tiêu Thu Phong rất có mặt mũi. Mà Phượng Hề cũng chưa bao giờ làm cho Tiêu Thu Phong mất mặt.

Dù là sắc đẹp, quần áo, cách làm việc đều không ai có thể sánh bằng.

Đó là một người đàn ông trung niên xa lạ, khoảng trên dưới năm mươi tuổi, nhìn qua thì hơi béo, khuôn mặt hiền hòa, làm cho người ta có cảm giác rất dễ gần.

“Tôi là Tiêu Thu Phong, không biết ông là?” Tiêu Thu Phong rất tùy ý ngồi xuống, không nhắc tới người này có phải là người nào ở Hoàng gia. Dù cho là có, hắn cũng không hề khách khí. Bởi vì ở đây hắn mới là chủ.

Người này cũng không ngại, khẽ cười, trầm thấp nói: “Tiêu thiếu gia, cậu đúng là rất đẹp trai, vẫn nghe nói đến tên của cậu, hôm nay mới được gặp. Xem ra lời đồn không giả. Tôi là Tục Nhân, chỉ là một quản gia nhỏ nhoi trong Hoàng gia ở Bắc Kinh. Lần này được gia chủ sai phái đến Đông Nam làm vài việc. Vì ngưỡng mộ Tiêu thiếu gia đã lâu nên đặc biệt đến thăm”

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết đó chỉ là lời khách sáo. Mặc kệ là quan trường hay là thương trường rất nhiều người đều thích như vậy. Mà người quản gia này nhất định đã sống trong cảnh đó quá lâu. Nên khi nói chuyện cũng mang theo sự dối trá đó làm cho người ta khó chịu.

“Quản gia, không cần khách sáo. Nếu có việc ông cứ nói ra. Tôi nghĩ nhân vật lớn như ông không có việc gì sẽ không đến Tiêu gia”

“Tiêu thiếu gia quá khiêm tốn, lần này đến đây gia chủ nghe thấy Tiêu thiếu gia là anh hùng hào kiệt, hy vọng làm bạn với cậu”

Quản gia rất có khí chất, lại rất nhẫn nại. Dù Tiêu Thu Phong có thái độ gì, hắn vẫn có thể duy trì sự bình ổn.

“Gia chủ của ông quá khách khí. Tiêu Thu Phong tôi rất thích kết bạn. Nhưng có thể trở thành bạn với Hoàng gia các người hay không lại khó nói. Chẳng qua tâm tư này của Hoàng gia, tôi xin nhận. Nếu như có thể đến Bắc Kinh một chuyến, tôi nhất định đến nhà chơi”

Thấy Tiêu Thu Phong không hề phản đối, quản gia rất vui, lập tức nói: “Tiêu thiếu gia, gần đây kinh thành có tin đồn, thủ trưởng Sở một đột nhiên mất tích, làm cho tình hình càng không thể khống chế. Lần này chúng tôi đến Đông Nam, đều chỉ vì bảo vệ sự an toàn của thủ trưởng. Nếu như Tiêu thiếu gia có thể hỗ trợ thì tốt quá” “Tôi cũng muốn giúp ông, nhưng nói thật tôi không biết gì hết. Chẳng qua tôi có chút khó hiểu tại sao các người lại tìm tôi. Tôi chỉ là một doanh nhân nhỏ nhoi, kiếm được chút tiền sống qua ngày. Nhân vật như các vị cách tôi quá xa. Quản gia, ông tìm lầm người rồi”

Quản gia vừa nghe không hề tức giận, mà chỉ hơi cười nói: “Nếu như nói Tiêu thiếu gia chỉ là một doanh nhân nhỏ, vậy cả Đông Nam không ai ra gì hết. Mấy hôm trước, Tiêu thiếu gia đánh một trận với hai lão già ở công viên Hải Tân, mặc dù không có mấy người biết nhưng tôi vẫn nghe nói qua. Tiêu thiếu gia hẳn là biết thân phận của hai lão già đó không hề đơn giản. Hơn nữa lúc ấy Mộng tiểu thư cũng có đấy. Xem ra cậu cũng đã biết vị trí của thủ trưởng”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Nếu như các người biết được chi tiết như vậy, vậy cũng nên biết tôi đánh với hai lão già kia chỉ là vì nhìn trúng cô gái đó, muốn đùa giỡn cô ấy một chút. Chẳng qua tôi thực sự không biết hai lão già đó lợi hại như vậy, nghĩ lại cuối cùng vẫn rút lui. Chuyện cái được không bằng cái mất, tôi không bao giờ làm”

Đi một vòng, Tiêu Thu Phong không muốn cho quản gia một tia hy vọng.

Quản gia suy nghĩ một chút, suy nghĩ rất nhiều khả năng, cuối cùng hắn đứng lên, nụ cười vẫn không biến mất.

“Tiêu thiếu gia, đã như vậy tôi cũng không quấy rầy nữa. Chẳng qua gia chủ của tôi có câu muốn nhờ tôi nhắc lại với cậu. Làm bạn với chúng tôi sẽ dễ dàng hơn nhiều so với làm kẻ thù của chúng tôi”

Tiêu Thu Phong không nói gì, cũng không thể hiện gì, chỉ khẽ đưa tay lên ra vẻ tiễn khách. Nhưng Phượng Hề ở phía sau có chút tức giận. Quản gia mặc dù khách khí, nhưng câu nói cuối cùng rõ ràng là có ý uy hiếp.

Tiêu gia không cho phép ai uy hiếp.

328. Chương 328: Quần Hùng Tụ Đông Nam

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Nói thật anh cũng không hề để ý. Bởi vì quần gia Hoàng gia cho anh rất nhiều tin tức. Thực ra anh phải cảm ơn hẳn mới đúng”

“Rất nhiều tin tức?”

“Không sai, em xem quần gia vừa mới nói, hình như rất rõ hành tung của Số một, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay. Giờ phút này ông ta đột nhiên đến Đông Nam, thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ, bọn họ rất lo lắng. Nếu không cũng không đến chỗ anh, anh là vua ở đây mà”

Phượng Hề hỏi: “Điều này đâu phải tin tức gì?”

“Đương nhiên có, ít nhất nói rõ Hoàng gia bọn họ có rất nhiều chuyện không muốn người biết. Tục ngữ nói không làm chuyện mờ ám, không sợ quỷ gõ cửa. Bọn họ coi trọng việc này như vậy, anh thấy không phải là coi trọng an toàn của thủ trưởng”

“Thứ hai, nếu tìm anh vậy nói rõ bọn họ còn chưa tìm được vị trí của thủ trưởng, cho nên anh rất yên tâm”

Phượng Hề nói: “Ông xã, anh nói nhân vật lớn đó đột nhiên đến Đông Nam, làm cho mọi người hoảng sợ. Ông ta rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Thu Phong cười khỏ, nói: “Anh cũng rất muốn biết. Nhưng đáng tiếc có lẽ ngoài chính ông ta thì không ai biết được nguyên nhân”

Hai người nói chuyện trong phòng làm việc, Liễu Yên Nguyệt đã chạy vào, vội vàng nói: “Ông xã, có người đến xin gặp anh. Hình như người này nói là ở Bắc Kinh tới. Đúng rồi, là Long gia gì đó”

“Long gia” Phượng Hề sững sốt, trong ba đại gia tộc ở Bắc Kinh, Long gia mặc dù không phải cường đại nhất, nhưng không thể phủ nhận, Long gia nổi tiếng nhất. Bởi vì gia chủ của bọn họ chính là Long tương Long Phi.

Tiêu Thu Phong có chút sững sốt, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Thật sự không ngờ Long gia lại tìm đến mình. Không biết nghĩa phụ có phải đã đến Đông Nam không.

Lúc này, ngay cả Phượng Hề cũng lui ra, tiếp khách chỉ có một mình Tiêu Thu Phong. Khi người này tiến vào phòng làm việc, Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa kêu lên sợ hãi. Vì người này đối với hắn mà nói thực sự rất quen thuộc.

Nhị thúc (Chú hai) trước khi sống lại Tiêu Thu Phong mỗi lần đến Long gia đều gọi lão già này như vậy.

Mấy năm không gặp, Nhị thúc này hình như khỏe mạnh hơn trước, vẻ mặt tươi cười chưa bao giờ thay đổi.

“Tiêu thiếu gia, mạo muội đến quấy rầy thật sự thất lễ. Tôi là đại quản gia của Long gia Bắc Kinh. Hôm nay đến gặp Tiêu thiếu gia là có việc muốn nhờ, mong Tiêu thiếu gia giúp đỡ”

Tiêu Thu Phong trầm nghĩ hiếm khi nghĩa phụ lại cảm thấy hứng thú với hành tung của thủ trưởng, hoặc là trong lòng ông cũng có bí mật gì đó. Nghe bác nói, trước khi bố chết, bên người chỉ có một mình nghĩa phụ này. Đây là chuyện mà trước đây hắn không bao giờ dám nghĩ đến.

Nhưng là con của Long Thần, Tiêu Thu Phong biết chuyện này sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm ra.

Vô cùng bình tĩnh, Tiêu Thu Phong tùy ý hỏi: “Thì ra là người của Long gia Bắc Kinh, đúng là khách quý, không biết lão quản gia đến đây là có chuyện gì muốn nhờ. Chỉ cần Tiêu gia tôi có thể giúp đỡ, nhất định sẽ không từ chối”

Năm đó mặc dù được Long Tương nhận làm con nuôi, nhưng cũng chịu không ít thiệt thòi. Mà Nhị thúc này đối xử với hắn rất tốt. Nếu như hắn gặp khó khăn, ông ta nhất định sẽ giúp hắn.

Nhị thúc thoát nhìn rất lo lắng, trên mặt có vài phần vui mừng, nói: “Tiêu thiếu gia, thiếu gia nhà chúng tôi mất tích, tôi phái người tìm kiếm khắp nơi, không có bất cứ tin tức gì. Mà chuyện này thực sự không thể để nhiều người biết. Nghe nói Tiêu thiếu gia rất có năng lực ở Đông Nam, có thể giúp tìm thiếu gia nhà chúng tôi. Ân tình này ngày khác Long gia sẽ báo đáp”

“Thiên Hành mất tích?” Tiêu Thu Phong vừa nói ra liền cảm thấy không đúng. Hắn là Tiêu Thu Phong, đối với Long Thiên Hành vốn là người xa lạ.

Nhị thúc quả nhiên có chút kỳ quái hỏi: “Tiêu thiếu gia, cậu biết thiếu gia nhà tôi?”

Tiêu Thu Phong cười cười giải thích: “Lão quản gia, thiếu gia nhà các người tôi không biết. Nhưng con trai của Long Tương là Long Thiên Hành, tôi đương nhiên đã được nghe. Chẳng qua ông nói cậu ta mất tích là chuyện gì đã xảy ra. Có phải là cậu ta ham chơi nên đến đâu đấy vui đùa không?”

Bản tính của Long Thiên Hành không ai hiểu rõ bằng hắn. Năm đó được Long Tương nhận làm con nuôi, Long Thiên Hành thích nhất là tìm hắn gây phiền phức. Chỉ là người này trước mặt thế này, sau lưng thế khác. Long Tương sinh ra người con như vậy, thực sự là hổ phụ sinh khuyển tử, mèo sinh con chuột.

Nhị thúc vừa nghe vội vàng nói: “Tiêu thiếu gia, cậu có điều không biết. Lần này thiếu gia nhà tôi nhận lệnh của gia chủ đến Đông Nam làm việc, cậu ấy không dám sơ sẩy. Hơn nữa mấy ngày nay cậu ta cũng không ra ngoài. Biệt thự mà chúng ta ở cũng có cao thủ bảo vệ, thiếu gia không có khả năng ra ngoài mà chúng ta không phát hiện ra. Tiêu thiếu gia, cậu rất quen thuộc ở Đông Nam, xin cậu nhất định giúp đỡ. Gia chủ chúng ta nhận được tin tức cũng đang chạy đến đây”

Tiêu Thu Phong đột nhiên đứng dậy, thật không ngờ Long Tương thực sự sẽ đến. Chẳng lẽ những việc cần giải quyết trong chuyến đi đến Bắc Kinh sắp tới sẽ được giải quyết hết ở Đông Nam sao.

“Lão quản gia, ông yên tâm. Chuyện này tôi có thể giúp ông tìm hiểu xem. Ông để lại cách liên lạc, chỉ cần có tin tức, tôi sẽ thông báo cho ông”

Cúi đầu nói lời cảm ơn. Tiêu Thu Phong miễn cưỡng khống chế bản thân mới có thể tiễn Nhị thúc đi. Hắn có chút mệt mỏi ngồi trên ghế. Sống ở Long gia hơn mười năm, gặp lại những người này, hắn phải cố gắng lắm mới khống chế được mình.

Vũ từ từ đi đến, nhìn dáng vẻ của Tiêu Thu Phong cũng không có gì kỳ quái, mà dịu dàng nói: “Thu Phong, trong lòng anh có chút hoài nghi, một ngày nào đó anh phải đối mặt với tướng quân. Một bên là tình dưỡng dục, một bên có thể là hung thủ. Anh thật sự phải kiên định. Nếu không anh vĩnh viễn không hoàn thành được tâm nguyện này”

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, nói: “Vũ, em nói không sai. Với ánh mắt của nghĩa phụ Long Tương, có thể nói chỉ cần anh vừa ra tay, ông ta có thể phát hiện ra thân phận. Bởi vì thể mạch vũ chi phách của anh vĩnh viễn không thể nào thay đổi được. Chẳng qua anh lúc này thực sự không thể nào đối mặt được với ông ta”

Vũ cười nói: “Ông xã, em rất tin anh. Trên đời này không có việc gì có thể làm khó anh. Chỉ cần anh quyết định làm gì, em và mọi người sẽ ủng hộ anh. Chẳng qua anh bây giờ muốn làm không phải là đối mặt với Long Tương, mà là xử lý chuyện thủ trưởng Số một. Không chỉ người Bắc Kinh khẩn trương, anh cũng phải chú ý một chút. Lần đến Đông Nam này quá kỳ lạ, em lo lắng sẽ có ảnh hưởng đến Tiêu gia và anh”

Vừa nhắc tới Tiêu gia, ánh mắt của Tiêu Thu Phong liền thay đổi. Nếu như vừa trọng sinh, hắn không cảm thấy gì, hắn vốn chỉ là mượn xác, thật sự không tính là người Tiêu gia, cho dù có làm sao cũng không đau lòng. Nhưng bây giờ hắn đã mọc rễ ở Tiêu gia, nơi này có người thân nhất với hắn, có người phụ nữ mà hắn yêu nhất, hắn sẽ không để bất cứ ai gây bất lợi cho Tiêu gia.

“Vũ, em nói không sai. Yên tâm, anh sẽ không làm em thất vọng, cũng không làm cho những người thương yêu anh thất vọng. Anh là người Tiêu gia, nhất định không cho bất cứ ai uy hiếp Tiêu gia. Anh sẽ chú ý chuyện này”

Tìm được thủ trưởng lâu như vậy, hắn thực sự cũng nên đi gặp Đình lão. Lần đến Đông Nam này, nhân vật đó rốt cuộc muốn làm gì?

Hiệu quả làm việc của Phượng Hề quả là làm cho người ta hài lòng, rất nhanh truyền đến tin tức liên quan tới Long Thiên Hành.

“Biệt thự mà Long Thiên Hành ở được phòng thủ rất chu đáo, nhưng không đến mức một con muỗi không thể lọt vào. Em đã bảo Tiểu Lục Tử thử qua, an toàn tiến vào, cũng có thể an toàn lui ra. Cho nên chỉ cần

là cao thủ, muốn dẫn người ra cũng không có gì là khó khăn. Theo em điều tra, Long Thiên Hành mặc dù là con trai của Long Tương, nhưng lại rất kém cỏi”

Thật không hổ Lão Đại Thiên võng, chuyện gì cũng có thể điều tra được. Nhưng đây không phải điều Tiêu Thu Phong muốn biết. Bởi vì việc này hắn hiểu rất rõ. Chỉ là vẫn không có cơ hội nói với Phượng Hề mà thôi.

“Buổi tối hôm Long Thiên Hành mất tích, có người phát hiện một chiếc xe đặc biệt”

Tiêu Thu Phong hỏi: “Xe đặc biệt, đặc biệt chỗ nào?”

“Biển số xe đó làm cho người ta nhìn một cái là sẽ nhớ kỹ. Em đã tìm, xe đó là xe của văn phòng nước M ở Thượng Hải. Em bây giờ đã phái người giám sát văn phòng đó. Đó chỉ là một cơ sở của chính phủ, hơn nữa có không ít cao thủ canh gác, em tạm thời không có cách nào biết được tình huống bên trong”

“Em định nói có thể Long Thiên Hành ở đó?”

Thân phận của Long Thiên Hành mặc dù chỉ là một tên ăn chơi trác táng. Nhưng sau lưng hắn lại là Long Tương, việc này không hề đơn giản. Nếu những người đó dám bắt Long Thiên Hành đi, đương nhiên cũng hiểu rõ thân phận của hắn. Bọn chúng làm như vậy rốt cuộc là để làm gì?

Lực lượng của Long Tương, người cường đại đến đâu cũng phải e ngại. Những người đó không sợ sao?

Hơn nữa lại có liên hệ với nước M, có phải là thành viên tổ đội năng bắt đi. Nhưng nhiệm vụ của bọn họ lại là đối phó thủ trưởng, có quan hệ gì với Long Tương?

Trong lúc nhất thời nghĩ đến mấy vấn đề này, Tiêu Thu Phong thực sự không thể tìm ra đáp án.

“Có khả năng, nhưng em không thể xác định” Nơi đó được canh phòng rất nghiêm ngặt, Phượng Hề không thể nào tiến vào. Đặc biệt trong thời gian ngắn như vậy, nàng cũng không kịp.

329. Chương 329: Âm Mưu Nổi Lên

Ngay cả Triệu Quang Bình là tư lệnh quân khu Đông Nam cũng không dám nhận mũi nhọn, khi nhận được lệnh cũng phải phái ra rất nhiều binh lực, gần như bao vây cả Thượng Hải.

Tiêu Thu Phong không ra mặt, nhưng cẩn thận chú ý tình thế phát triển. Trong vòng một ngày, Thượng Hải đã biến đổi, uy vọng và quyền lực của Long Tương đứng là không bình thường.

Ông ta không hổ được xưng là Long, có lực lượng bài sơn đảo hải.

Chẳng qua có chút kỳ lạ, Đỉnh lão giống như mất tích vậy. Ngay cả ba cao thủ Long Tổ cũng mất tích, điện thoại không được, cũng không có bất cứ tin tức gì truyền đến. Thượng Hải bởi vì Long Tương đi tìm con trai nên sắp có giông bão diễn ra.

“Tướng quân có hành động lớn như vậy hình như có hơi quá. Long Thiên Hành mất tích hình như làm ông ta mất lý trí” Vũ nói mang theo vài phần khí hiểu. Người ta là tướng quân, là một người mà năng kính trọng. Nếu như không phải chuyện của Tiêu Thu Phong, nàng cũng không nghĩ ông ta là kẻ chủ mưu đứng phía sau.

Tiêu Thu Phong cũng không tin, Long Tương hơn nửa đời trải qua mưa gió, có việc gì chưa trải qua chứ. Không thể nào vì con trai mất tích mà trở nên như vậy. Trong đầu ông ta rốt cuộc đang ẩn chứa điều gì?

“Phượng Hề, báo tin cho vị quản gia kia, nói địa điểm văn phòng của nước M cho bọn họ” Nếu Long Tương đã tới, như vậy hắn nhúng tay vào là thừa. Cung cấp tin tức là đủ rồi, hơn nữa hắn muốn xem Long Tương sẽ làm gì.

Phượng Hề gật đầu, tin tức lập tức được truyền đến cho Nhị thúc. Đương nhiên cũng rất nhanh được truyền đến cho Long Tương. Buổi chiều hôm đó văn phòng này của nước M bị người mạnh mẽ phá hủy. Hai mươi sáu nhân viên, ngoại trừ mười hai người ra ngoài công tác, còn lại mười bốn người đều bị giết.

Nhìn tư liệu trong tay, Tiêu Thu Phong cũng có chút kinh ngạc. Không cần hỏi việc này do nghĩa phụ Long Tương làm, hơn nữa còn chém tận giết tuyệt, không lưu hậu hoạn. Nhìn hiện trường đầm máu đó làm cho người ta có thể cảm nhận vô cùng tàn khốc.

Nhưng Long Thiên Hành lại không có ở đó, mặc dù giết chóc bạo lực như vậy nhưng vẫn không làm cho ai sợ hãi. Hơn nữa sau đó Phượng Hề nhận được tin tức nghe nói Long Tương đã nhận được thư mật, bắt đầu tiến hành đàm phán với kẻ bắt cóc. Có lẽ mục đích của những người đó khi bắt Long Thiên Hành chính là như vậy.

Uy hiếp Long Tương, làm việc cho bọn họ.

Sau chuyện đó, người của Long Tương bắt đầu đặc biệt tìm tòi, tìm khắp cả Đông Nam. Đông Nam trong mắt bọn họ không chỗ nào không thể đi vào. Bất cứ nơi nào bị nghi ngờ, lúc nào cũng có thể bị lục soát. Ngay cả văn phòng của cục trưởng Tôn Khánh Dục cũng không ngoại lệ.

Điều này làm ông tức giận nhưng không làm gì được. Quân đội làm việc vốn không cần lý do. Huống hồ là lệnh của Long Tương, dù cho phá hủy cả cục cảnh sát, ông cũng không làm gì được. Bởi vì Đinh lão không có ở đây, ngay cả Triệu Quang Bình cũng phải nghe lệnh làm việc. Chỉ có chút kỳ quái, vào lúc quan trọng thế này mà người có thể ra mặt lại không thấy đâu.

Đông Nam vì sự mất tích của con trai Long Tương nên không được bình yên.

“Ông xã, em thấy Long Tương làm như vậy không giống là tìm con, hình như là...” Phượng Hề lúc suy nghĩ mang theo vài phần lo lắng. Nhiều nhân vật lớn tập trung ở Đông Nam, thật sự ảnh hưởng đến sự an toàn của Tiêu gia. Càng quan trọng hơn là nàng không có cách nào thấy rõ chân tướng, không biết bọn họ muốn làm gì?

Tiêu Thu Phong cười nói: “Em là nói ông ta tìm hành tung của Số một hả. Đây đúng là lý do tốt nhất. Có lẽ sự mất tích của Long Thiên Hành chỉ là được vẽ ra. Ngay cả chúng ta cũng là một quân cờ bị lợi dụng”

Vũ lo lắng hỏi: “Ông xã, anh nói Long Tương thực sự có mưu đồ, tất cả chỉ là một âm mưu. Đông Nam náo loạn như vậy, anh không làm gì sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu bất đắc dĩ: “Anh bây giờ có thể làm được gì. Ông ta muốn làm thế nào thì tùy, dù sao tổn thất cũng không phải là anh. Bây giờ có người còn sốt ruột hơn chúng ta, các em yên tâm”

Phượng Hề hơi thả lỏng, gật đầu cười nói: “Ông xã, anh nói không sai. Đúng thế, bây giờ có người còn khẩn trương, lo lắng hơn chúng ta”

“Ông xã, mẹ bảo em gọi anh xuống dưới. Trong nhà có khách tới” Theo giọng nói người đi vào không phải Liễu Yên Nguyệt mà là Thiên Nhan Duyệt. Bỏ đi vầng hào quang, nàng rất mềm mại, ngoan hiền, giống như người vợ trẻ động lòng người nhất, vô cùng quan tâm đến Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Mấy ngày nay quá nhiều khách. Đi nào, xem xem lần này là khách gì” Mà tay đã ôm eo Thiên Nhan Duyệt, thân thể mềm mại thơm tho đã bị ôm lấy.

Mặc dù tình yêu giao hòa không phải một hai ngày, nhưng sự ngưỡng ngùng của phụ nữ vẫn không thể kìm nổi. Lúc này trước mặt hai chị em Tiêu Thu Phong chiếm tiện nghi như vậy, nàng vẫn thẹn thùng, không dám ngẩng đầu nhìn người.

Xuống dưới thấy lão già kia, Tiêu Thu Phong cũng không cảm thấy kỳ quái. Bởi vì hần vừa nãy đã nói, Đông Nam trở nên hỗn loạn có người còn sốt ruột hơn hần, lão già trước mặt này chính là như vậy.

“A, đúng là khách quý. Đinh lão sao lại rảnh rỗi đến Tiêu gia vậy” Tiêu Thu Phong khách sáo nói: “Yên Nguyệt, bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn ngon, hôm nay có khách quý, không thể chậm trễ”

Biểu hiện này của Tiêu Thu Phong, có mấy người không nhận nổi mà ôm miệng cười. Đinh Bồn Quân có chút xấu hổ. Lần này ông ta đến đây là có chuyện muốn nhớ, cũng không phải là rảnh nên đến Tiêu gia

làm khác. Mặc dù không rõ ý của Số một, nhưng thủ trưởng nói là phải nghe, cho nên Đinh Bồn Quân mới mất tích liền mấy hôm.

“Thu Phong, Đinh lão lần này đến đây là có chuyện quan trọng muốn bàn với mày, mày xem...” Dạ Ứng mở miệng, coi như giải vây cho thủ trưởng. Dù nói như thế nào, ông ta cũng là cấp trên của Long Tổ.

Tiêu Thu Phong ngồi xuống, nhận chén trà mà Thiên Nhan Duyệt đưa cho, thoải mái uống một ngụm, rồi nói: “Đinh lão, có việc cứ phân phó là được mà. Đúng rồi, tôi quên mất, ân tình của ông, tôi đã trả lại. Giữa chúng ta cần phải rõ ràng. Bây giờ có việc cần tôi làm, phải có thù lao”

Đinh Bồn Quân rất tức, thẳng ranh này có phải biết mình có việc muốn nhờ nên cố ý trêu mình.

“Thu Phong, cậu thấy đó, thời gian này Đông Nam rất hỗn loạn, cuộc sống của cậu cũng không tốt phải không?” Cố ý dùng lời nói này là muốn cho Tiêu Thu Phong tức giận, sau đó nói chuyện sẽ dễ hơn nhiều. Chỉ đáng tiếc, Tiêu Thu Phong lại không tỏ vẻ gì hết.

“Không thoải mái? Đinh lão nghĩ sai rồi. Thời gian gần đây tôi sống rất được, có người đẹp làm bạn, kiếm được tiền, cuộc sống này đã rất hạnh phúc. Hơn nữa tôi còn hy vọng cuộc sống này tiếp tục như vậy” Cho dù là Long Tương làm cho Đông Nam như thế nào, người bị thiệt cũng không phải là hắn.

Thấy Tiêu Thu Phong không mắc câu, Đinh Bồn Quân không thể làm gì khác hơn là nghiêm chỉnh nói: “Thu Phong, có chuyện chúng ta không tiện ra mặt. Cho nên hy vọng cậu có thể giúp đỡ. Đương nhiên chỉ cần hoàn thành, sẽ không thiếu phần cậu”

Cái khác không nói, chỉ có thể cho chỗ tốt. Tiêu Thu Phong quá cường đại nhưng lại có bản tính của con buôn, thực sự làm Đinh Bồn Quân bất đắc dĩ. Chưa bao giờ Tiêu Thu Phong làm chuyện gì mà không có lợi cả.

Tiêu Thu Phong cười hài lòng: “Chuyện có lợi đương nhiên có thể thương lượng. Đinh lão, ông nói trước đi”

Đinh Bồn Quân không lập tức mở miệng, mà nhìn xung quanh một chút, hình như muốn giữ bí mật. Tiêu Thu Phong thấy, nói: “Ông yên tâm, mọi người ở đây đều có thể tin, các nàng đều là người Tiêu gia”

Đinh Bồn Quân cười cười, nhìn Vũ một cái đầy thâm ý, nói: “Thu Phong, xem ra cậu không chỉ có thân thủ cường đại, khả năng tán gái cũng đứng đầu thiên hạ. Ngay cả Vũ cũng biến thành người Tiêu gia, không ngờ được anh bạn trẻ lại có bản lĩnh như vậy”

Vũ dịu dàng đi tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, nàng đặt tay ngọc lên vai hắn, không hề che dấu nói: “Không có biện pháp, Thu Phong thực sự quá ưu tú. Ngoại trừ anh ấy, tôi không thấy mình thích ai hết. Nên trở thành người Tiêu gia là sự lựa chọn duy nhất”

“Không biết Thu Phong định xử lý Triệu Nhược Thần như thế nào?” Lão già này chuyện gì khác không nói, lúc này lại nhắc đến Triệu Nhược Thần. Chuyện này Tiêu Thu Phong chưa nói với các nàng.

Vũ vừa nghe, hứng thú hỏi: “Đinh lão, Triệu Nhược Thần mà ông nói có phải là con gái của Triệu Quang Bình, Triệu gia Đông Nam?”

Thấy Đinh Bồn Quân gật đầu, Vũ nhìn vào Thiết Trụ, có chút ghen tuông nói: “Thu Phong, anh không phải từng nói qua là có quan hệ gì với Nhược Thần mà. Không đúng, năm đó khi Nhược Thần ở Thượng Hải, em ấy hận anh chết đi được. Hai người có quan hệ từ bao giờ?”

Thiên Nhan Duyệt từ trong bếp đi ra, còn chưa nghe rõ là chuyện gì đã vội vàng nói: “Chị Vũ, ông xã có phải lại tìm người phụ nữ nữa hay không. Anh ấy, đúng là không chịu yên, có chúng ta mà còn thấy chưa đủ. Anh ấy còn muốn tìm bao nhiêu người nữa?”

330. Chương 330: Thật Giả Khó Phân

“Thu Phong, chỉ cần cậu giúp tôi chuyện này, chuyện cậu với cháu gái tôi cũng có thể thương lượng. Cậu cũng biết cháu gái tôi mặc dù nhỏ tuổi, nhưng vẫn là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, phải không?”

Ông giỏi lắm, Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa tức đến nổ phổi. Có việc thì nói, có rắm thì phóng, kéo người phụ nữ của tôi vào làm gì, ngại tôi sống quá hạnh phúc hả?

“Ha ha, Đình lão, chuyện ông nói thực sự cần phải bàn bạc một chút. Như vậy đi, chúng ta vào văn phòng. Yên Nguyệt, bọn em chuẩn bị chút đồ ăn để mời khách” Tiêu Thu Phong không cho các nàng cơ hội mở miệng, vội vàng kéo Đình Bồn Quân chạy nhanh ra khỏi phòng khách.

Đương nhiên theo kịp chỉ có ba người Dạ Ứng. Chúng nữ mặc dù rất khó chịu, nhưng khi đàn ông bàn việc, các nàng cũng phải biết rõ. Cho nên mặc dù đều chu miệng lên nhưng coi như vẫn nghe lời.

Vào phòng, Tiêu Thu Phong không hề khách khí, quát với lão già: “Này, tôi nói lão bá. Ông có chuyện gì thì nói ra, đừng có xen vào chuyện riêng của tôi. Còn có chuyện nói với ông, tôi không có suy nghĩ gì với cháu gái Mỹ Đình của ông, ông không nên nói lung tung. Như vậy rất dễ làm cho người khác hiểu lầm”

“Lão Đại, những mỹ nữ xinh đẹp đó, một mình hưởng hết cũng không phải tốt lắm đâu. Bây giờ biết sự lợi hại rồi chứ” Dâm Tặc sớm không nhịn được cười, lúc này đi vào trong phòng sao còn nhịn được nữa. Đây là lần đầu tiên hắn thấy vẻ mặt khó coi của Tiêu Thu Phong, đương nhiên rất thoải mái.

Túy Quý uống một ngụm rượu rồi nói: “Dâm Tặc, mày rõ ràng là hâm mộ người ta mà. Nếu như tao cũng có bốn mỹ nữ tuyệt sắc như Tiêu Thu Phong, thì dù phiên chết tao cũng nguyện ý”

Thật sự là người không thể dựa vào bề ngoài mà đánh giá, Tửu Quỷ luôn lạnh nhạt cũng có thể nói ra những lời đó. Chẳng qua các nàng ở Tiêu gia đều nghiêng nước nghiêng thành. Đặc biệt là Vũ, sớm đã là công chúa trong lòng mọi người ở Long Tổ. Giờ phút này cả thể xác và tinh thần đều thuộc về Tiêu Thu Phong, điều này sao không làm bọn họ đổ kị chứ.

“Thu Phong, điều này cũng không thể trách ta, ta chỉ nói thật mà thôi. Chuyện Triệu Nhược Thần, ta cũng không nói quá mà. Cậu phải cho Nhược Thần một danh phận. Lại nói đến cháu gái ta, lâu như vậy nó vẫn không chịu về, đây không phải là họa mà cậu gây ra sao. Nói cậu vài câu, coi như tiện nghi cho cậu”

Phong lưu quá, thực đúng là làm cho Tiêu Thu Phong có chút đau đầu. Có một số việc hắn không hề muốn mà.

“Được rồi, không nói nữa. Việc này để sau hãy nói. Đình lão đầu, nếu như ông không có việc gì xin cứ tự nhiên. Tôi không có thời gian tiếp ông”

Thấy Tiêu Thu Phong thực sự không nhịn được nữa, mấy người mới im. Đình Bồn Quân nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta nói vào chuyện chính. Thu Phong, lần này đến tìm cậu, để cậu nghĩ biện pháp không cho Long Tương làm Đông Nam thêm hỗn loạn nữa. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều người, ảnh hưởng đến hình ảnh của chính phủ”

Tiêu Thu Phong sững sốt, có chút khó hiểu nhìn Đình lão: “Đình lão, ông có nói nhầm không thể, chuyện này không phải quá đơn giản sao. Long Tương mặc dù ngông cuồng nhưng không phải người đứng đầu. Một câu nói của ông không phải xong sao?”

Đình Bồn Quân cười khổ nói: “Cậu cho rằng dễ dàng như vậy sao. Người ta có lý do vì con trai, nên dù có hơi quá một chút ta cũng không thể mạnh mẽ ra lệnh. Hơn nữa mệnh lệnh của ta, ông ta không nhất định đã nghe”

“Vậy còn ông ta, ông ta ra lệnh không phải ai cũng nghe sao” Tiêu Thu Phong tin rằng trong quốc gia không có một ai không nghe lệnh Số một.

Đình Bồn Quân gật đầu nói: “Cậu nói không sai. Mệnh lệnh của Số một đúng là có thể làm cho Long Tương thu lại. Nhưng như vậy sẽ để lộ hành tung. Cậu cũng biết, đến Đông Nam là có mục đích, bị người phát hiện không phải phí công vô ích sao. Thủ trưởng nói cần một thời gian nữa. Cho nên chuyện này ông ta không thể ra mặt”

Chuyện này bảo hắn đi, xin lỗi, hắn cũng đang muốn tìm lý do không chạm mặt với Long Tương mà.

“Xin lỗi, người như Long Tương, tôi thực sự không có cách nào. Các người tự mình xử lý đi” Tiêu Thu Phong thực sự không muốn quản chuyện này.

Đinh Bồn Quân nháy mắt ra hiệu. Dạ Ứng tiến lên một bước nói: “Thu Phong, chuyện này đúng là cần mảy hỗ trợ. Chúng ta nghi ngờ con trai Long Tương không bị bắt cóc. Ông ta làm nhiều như vậy chỉ là tạo ra chứng cứ giả, lấy một lý do để làm loạn Đông Nam mà thôi”

Tiêu Thu Phong cả kinh nói: “Các người khẳng định?”

Túy Quỷ cũng nói: “Chúng ta phát hiện ra mấy nơi mà Long Thiên Hành có thể ẩn náu. Nhưng cao thủ bên cạnh Long Tương thực khó đối phó. Trừ mảy, hình như ở Đông Nam chúng ta không tìm được ai thích hợp hơn. Chỉ cần tìm được Long Thiên Hành, như vậy Long Tương sẽ không có cơ tiếp tục gây loạn nữa”

Tiêu Thu Phong hơi chấn động, nói: “Có phải Long hành bát sứ đều đã đến đây?”

Dạ Ứng khẽ gật đầu. Bên cạnh Long Tương, cường đại nhất chính là Long hành bát sứ. Mỗi một người đều là cao thủ, tuyệt đối có thể một đấu một với Túy Quỷ. Tám người này, Tiêu Thu Phong rất quen thuộc. So với tám người này, mặc dù Long Tương là nghĩa phụ nhưng còn xa lạ hơn.

Hắn hoặc là chưa từng gần gũi với nghĩa phụ.

Đinh Bồn Quân nói: “Long hành bát sứ, bọn Dạ Ứng cũng không thể đối phó nổi. Nhưng đó chỉ là những điều mà các người thấy. Lực lượng ngầm của Long gia tuyệt đối vượt qua phỏng đoán của các người. Cho nên dù như thế nào, Thu Phong, dù là vì chính cậu, hoặc là vì quốc gia. Có một số việc cậu không được lẩn tránh”

“Hơn nữa tôi có thể đảm bảo với cậu, những điều cậu làm hôm nay, tương lai sẽ được bồi thường gấp bội. Cậu hãy tin ta” Đinh Bồn Quân nghiêm mặt nói. Với khí chất quân nhân của ông ta, không hề giả vờ. Điều này Tiêu Thu Phong có thể nhìn ra được.

“Được rồi, chuyện này tôi sẽ hỗ trợ. Chỉ cần Long Thiên Hành thực sự tồn tại, tôi nhất định sẽ kéo được hắn ra” Dù là thật hay giả, mục đích của hai người chỉ có một, đó chính là Long Thiên Hành. Nếu như Đinh lão nói là thật, vậy coi như là cho ông ta một phần ân tình.

Chẳng qua lần này có lẽ hắn sẽ phải đối mặt với người mà hắn không muốn nhất.

Có câu trả lời vừa ý, Đinh Bồn Quân đương nhiên lập tức rời đi, nói đợi có kế hoạch cụ thể sẽ báo lại cho Tiêu Thu Phong.

Chẳng qua trước khi rời đi, Đinh Bồn Quân rất cảm kích cầm tay Tiêu Thu Phong: “Thu Phong, chỉ cần hoàn thành việc này, chuyện giữa cậu và cháu gái ta, ta chắc chắn sẽ ưu tiên cậu. Cậu yên tâm”

Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa định đá cho lão già một cái. Lão già này rất thích lăm nhảm. Không biết mấy cô nàng đi theo đang nhìn chăm chăm vào mình sao?

Về phần Tiêu Thu Phong giải thích về Triệu Nhược Thần và Đinh Mỹ Đình như thế nào, đương nhiên là phải đóng cửa lại, mở tòa án gia đình. Ngay cả Liễu Yên Hồng cũng bị cấm cửa không cho vào.

Mà gần tiếng sau đi vòng vòng rất lâu, Đinh Bồn Quân đã về đến một nơi rất bí mật, đây là chỗ ở tạm thời của Số một.

Lão già hình như đang đợi Đinh Bồn Quân về. Thấy ông ta, lập tức vội vàng hỏi: “Thành công chứ?”

Đinh Bồn Quân cười nói: “Được rồi, Lão Đại. Chuyện ông gia cho, không phải nói là đối phó với một tiểu hồ ly sao. Cho dù trùng phong hãm trận, tôi đã có lần nào chưa hoàn thành nhiệm vụ đâu”

Lão già vừa nghe, mỉm cười nói: “Hắn có nghi ngờ gì không?”

“Không có, chẳng qua Lão Đại lần này tôi bị thiệt. Vì làm cho hắn tin, tôi phải bán cả cháu gái mình đó”

Lão già sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười nói: “Lão Đinh, đây không phải hợp ý lão sao. Anh bạn trẻ đó, dù ta vẫn chưa có quyết định sử dụng, nhưng với biểu hiện của cậu ta bây giờ, nếu lấy cháu gái ông nhất định sẽ không thua thiệt. Yên tâm, nhiều nhất lúc việc vui của bọn họ, ta tặng một món quà”

Đinh lão nhân cơ hội: “Lão Đại, ông rốt cuộc muốn hắn làm gì, vì sao không ngừng muốn thử hắn?”

Lão già khoát tay nói: “Ông không cần hỏi, đến lúc đó sẽ biết. Bây giờ phải lập tức đặt ra phương án hành động, tôi cần phải mau chóng biết kết quả”

Đinh Bồn Quân mặc dù khó hiểu nhưng không hỏi nữa, quát với Dạ Ứng: “Dạ Ứng, Long Tổ và Quân thần ta đều có thể cho anh chỉ huy. Hành động lần này nhất định phải thành công. Tiêu Thu Phong chỉ là dự bị, nếu như không có gì đáng ngại, ta sẽ không cho cậu ta cơ hội ra tay. Anh hiểu chứ?”

Trước mặt lão già làm người ta kinh ngưỡng này, Dạ Ứng không dám nhiều lời: “Vâng, Đinh thủ trưởng”

Đinh Bồn Quân rất hài lòng, nhưng lão già bên cạnh lại khẽ thở dài. Long Tổ và Quân thần đều là nhân tài hàng ngàn người có một, nhưng đều không phải điều ông ta muốn. Lão miêu lại quá già. Nhiệm vụ nặng nề này không ai có thể kham nổi. Bây giờ chỉ hy vọng Tiêu Thu Phong có thể tạo ra kỳ tích, đừng làm cho ông ta thất vọng.

Nhưng Tiêu Thu Phong thực sự có thể sao? Lão già thở dài một hơi, trong lòng hình như có rất nhiều chuyện, không thể phát tiết.

331. Chương 331 : Có Một Số Việc Cần Phải Đối Mặt

Bị tiếng chuông chói tai làm cho thức giấc, Tiêu Thu Phong trợn mắt nhìn, trời còn chưa sáng mà, là điện thoại của lão già Đinh Bồn Quân, mang theo ngữ khí trên tức, cái lão già này làm cho người ta khó hiểu, đã đặt một chân xuống mộ rồi, mà sao vẫn còn cái kiểu đùa nhí nhảnh như con nít thế này?

“Thu Phong, có phải đang quấy rầy xuân mộng của cậu không, này, hành động bắt đầu rồi, thừa dịp hừng đông đánh cho chúng không kịp trở tay. Cậu cũng không nên nhàn hạ quá, đi nhanh đi, Dạ Ứng đang chờ kia!” Lão già làm liên hồi, căn bản là không cho Tiêu Thu Phong có cơ hội nói chuyện, vừa nói địa chỉ ra liền cúp điện thoại.

Theo tin tình báo cho biết, thì trong biệt thự của Long gia tại Đông Nam, bọn họ nhìn thấy một bóng người, rất giống với Long Thiên Hành, chỉ đáng tiếc là, bọn họ không thể đến gần, cho nên Đinh Bồn Quân nghe xong liền lập ra kế hoạch tấn công, không hổ là quân nhân, nói là làm liền, không hề mề chạp.

Thật ra thì, Tiêu Thu Phong cũng hiểu, lão già này cũng chỉ nhận lệnh hành sự thôi.

Thượng Hải, đương nhiên không có chỗ nào mà Tiêu Thu Phong không quen thuộc, vô cùng bất đắc dĩ buông người vợ đẹp trong lòng ra, miễn cưỡng đứng dậy, cái lão già này, không có việc là lại tìm việc cho hắn làm, muốn trốn cũng không xong, thật là làm phiền người ta muốn chết.

“Tiêu thiếu gia, anh đi nhanh về anh, em chờ anh, anh cẩn thận một chút, không được đi hái hoa nữa, bằng không lần sau em sẽ không nói chuyện với anh”

Được người đàn ông này yêu thương, Lâm Ngọc Hoàn cũng biết ghen rồi, giờ phút này cả nửa thân trên để lộ bộ ngực cao ngạo nghệ ra, xuân sắc bị lộ trầm trọng, cho dù ra ngoài có hoa để hắn hái, chưa chắc hắn đã vui lòng. Thử nghĩ trên đời này có bao nhiêu người phụ nữ có được cảnh xuân tuyệt đẹp như vậy?

“Bây giờ anh chưa rảnh, chờ trở về anh sẽ trừng phạt em” Tiêu Thu Phong duỗi tay ra, hung hăng nhéo một cái lên ngực của nàng, nở nụ cười đầy thâm ý, nhanh chóng chuẩn bị trước khi bắt gặp ánh mắt tràn đầy sự mê ly và hờn dỗi của nàng.

Khi thấy Dạ Ứng, đương nhiên cũng thấy Túy Quỷ và Dâm Tặc, ba người này nhìn không quá thuần khiết, chắc chắn cũng cùng một dạng với lão già kia, trong ánh mắt của họ ám chỉ điều gì đó.

“Lão đại, thật xin lỗi, quấy rầy mày với người đẹp, song tức song tê, nhưng nếu chỉ cần động tác nhanh một chút thì mày lại có thể về ôm vợ đẹp rồi” Nụ cười dâm đãng xuất hiện trên mặt của Dâm Tặc, hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ làm kẻ đứng đắn, lời này rõ ràng bộc lộ bản tính vô sỉ của hắn.

Tiêu Thu Phong lười biếng nhìn hắn một cái, không thèm để ý đến, hỏi Dạ Ứng : “Tình hình bây giờ ra sao? Chuẩn bị thế nào?”

Túy Quỷ uống một ngụm rượu, nói : “Đã xong hết rồi, bọn tao phóng hỏa, mày giết người, hành động thì đương nhiên càng nhanh càng tốt”

Tiêu Thu Phong nhìn sau lưng bọn họ cất giấu không ít đồ chơi, cười nói : “Phóng hỏa không cần nhiều người như vậy, không bằng bọn mày đi với tao, để cho hắc phóng hỏa là được”

Dạ Ứng khó xử, lắc đầu nói : “Thu Phong, không phải là bọn tao không muốn đi, nhưng chuyện này, Bát hành long sử, còn ít nhất bốn người bên trong, bọn tao dù đi vào, cũng không giúp ích được gì cho mày, nói không chừng còn làm vướng chân mày. Mày cũng biết, hành động lần này, tuyệt đối không thể lộ hành tung, đây, cái mặt nạ này của mày, chúc mày thành công”

Trời đất, chuyện tốt đều không có phần mình.

Long gia ở Đông Nam cũng có vài sản nghiệp, nếu Long Thiên Hành tự mình dừng chân, bọn họ còn có thể giải quyết được, nhưng nơi này cũng là chỗ Long Tương ở. Hơn nữa còn có Long Sử, bọn họ không đủ năng lực để lên đem Long Thiên Hành ra ngoài.

“Cái lũ khốn nạn chúng mày, bị lão già kia làm cho hư não hết rồi, mọi chuyện trời đất gì cũng đổ lên đầu tao, nửa đêm gọi tao dậy vì mấy cái chuyện vớ vẩn này, xem ra, cháu gái lão xem ra không đủ vốn rồi, phải buộc lão đem kinh thành nhất mộng cho tao luôn, chờ xong chuyện, tao phải tìm lão mới được”

Dâm Tặc sửng sốt, nhưng kỳ quái lại, hắc lại không tức giận, che miệng cười trộm. Bây giờ làm bộ dáng vô cùng thuần khiết, nói : “Lão đại, Mộng tiểu thư là công chúa trong mộng của đàn ông trong kinh, mày dám nói xấu nàng thì sẽ làm nhiều thằng không vui đó”

Tiêu Thu Phong giận điên đầu, làm gì mà lo lắng đến việc lưu khẩu đức, tức giận mắng : “Công chúa trong mộng thì sao, không lập gia đình à, sớm muộn gì cũng lên giường với đàn ông, rồi sinh con đẻ cái, có gì khác biệt. Lười nói nhảm với bọn mày quá, càng nói càng giận” Tiêu Thu Phong sự thật đã rất tức giận, đeo mặt nạ lên, thân hình biến mất trong bóng đen.

Mà ở biệt viện kia, Đinh Bồn Quân và số Một đang trợn mắt nhìn màn hình, trên đời này còn có người không biết xấu hổ vậy sao, thô lỗ đến mức làm người ta không nói nên lời.

Đinh Bồn Quân xấu hổ nói : “Lão đại, ông đừng tức giận, tiểu tử này trời sinh đã là một tên cứng đầu, hơi thô lỗ một chút, nhưng vẫn có chút bổn sự”

Số Một làm một chuyện khiến người ta không ngờ, nở nụ cười, người đàn ông này hợp với tính của lão, lão chính là cần những người như vậy, không sợ hãi, coi trời bằng vung, ngạo khí ngút trời.

“Đúng là không thể nói được, chẳng qua cũng không sao đâu, lão Đinh, thu đoạn phim này lại, tìm cơ hội, cho Thanh Linh xem, nếu nó có tâm, chúng ta liền giúp hắc”

Đinh Bồn Quân chớp mắt nhìn số Một, không thể tin được, loại chuyện này, nói như vậy, chỉ có lão già này mới thích làm, thật không ngờ, lão đại lại cứ như là con nít vậy, còn chơi mấy trò này.

“Lão đại, ông thật sự có suy nghĩ giống tôi rồi, nếu việc này để cho Thanh Linh biết, với sự thông minh của nàng, phỏng chừng người đàn ông này sẽ ném mùi đau khổ, sắt thép trên đời này, cứng rắn cỡ nào cũng không chạy thoát được sự mềm yếu, có lẽ đó là biện pháp đối phó tốt nhất với tiểu tử này, bây giờ tôi thật sự muốn xem thử, hai người này va chạm sẽ thế nào”

Với những việc này, Tiêu Thu Phong đương nhiên hoàn toàn không biết, hắc nào biết rằng, mình đã bị ba tên đồng đội khốn nạn ngày xưa bán đứng, bản chất thô lỗ nhất của đàn ông đã vô tình lộ ra.

Trước kia tiến vào, Tiêu Thu Phong đã đem tất cả các vị trí của biệt thự xem xét, thăm dò một lần. Khi màn đêm biến mất, Dạ Ứng lạnh giọng ra lệnh : “Đả thảo kinh xà, đi”

Đứng trên góc tối của nóc nhà, Tiêu Thu Phong chờ người phóng hỏa để dụ cao thủ bốn phía, nào ngờ đâu, một tia lửa cũng không thấy, chỉ nghe vài tiếng súng, sau đó đèn của biệt thự đều được mở lên, mà mấy tên gây nhiễu loạn cũng không thấy bóng dáng.

Mấy thằng chó này, dám làm chuyện như vậy.

Dâm Tặc vừa rút lui, vừa nói : “Lão Ứng, mặc dù kẻ này tự cao tự đại, hơi bị chó má, nhưng cuối cùng vẫn là chiến hữu của chúng ta, bỏ hắc như vậy thì ắt không có nghĩa khí!”

Dạ Ưng trừng mắt liếc hắt một cái, trầm giọng nói : “Đây là mệnh lệnh của thủ trưởng, mày dám không nghe, coi chừng tao giết mày tại đây”

Vốn dựa theo chỉ thị của Đinh lão, kế hoạch lần này, nếu không có gì bất đắc dĩ, thì không cần người đàn ông này ra tay, nhưng trong lúc chờ đợi, thì số Một trầm tư cái gì đó, rồi đột nhiên ra lệnh, một mệnh lệnh trái ngược, bọn họ không cần nhúng tay vào, chỉ cần lừa người đàn ông của Tiêu gia này vào trong kia rồi rút lui.

Tuy rằng Dạ Ưng cũng không hiểu gì, nhưng hắt vẫn có lòng tin với Tiêu Thu Phong, dù đối diện với Long Tương, nếu hắt muốn chạy, phỏng chừng trong thiên hạ, không người nào có thể giữ hắt lại.

Tiêu Thu Phong thì lại không thoải mái như Dạ Ưng đã nghĩ, có lẽ vì trong lòng tồn tại chút nghi hoặc, nên làm cho hắt không cách nào toàn tâm ứng chiến.

Nhìn thấy bóng người lao đi trong phòng, Tiêu Thu Phong tuy rằng không nhìn rõ người, nhưng người có tốc độ và thân pháp này, tuyệt đối chỉ có Long Tương, nghĩa phụ của hắt.

“Thiên Hành thế nào?” Ông lạnh giọng hỏi, trong bóng đêm, xuất hiện hai người đàn ông trung niên cường tráng, không cần phải đụng chạm thực tế, chỉ cần nhìn thể trạng của họ, đã biết được lực lượng của họ thế nào rồi, không cần phải đoán.

Không sai, hai người này trong Bát hành long sử, cái mà hai người này bảo vệ, chính là phòng ngủ của Long Thiên Hành.

“Bẩm tướng quân, thiếu gia không sao!” Dựa vào những lời này, trong lòng Tiêu Thu Phong liền cảm thấy mát từng cơn. Quả nhiên Long Tương tìm cho mình một cái cơ rất là xác đáng, khoa trương bốn phía, không cần che dấu, tìm con trai của mình, là tình thương của người cha, căn bản là không người nào dám ngăn cản chứ.

Mặc dù không hy vọng chuyện này là thật, nhưng Tiêu Thu Phong cuối cùng vẫn phải thừa nhận, Đinh Bồn Quân nói, Phượng Hề suy đoán, quả nhiên không sai.

Long Thiên Hành muốn đi ra ngoài.

Hắt xoa xoa hai mắt, chậm rãi bước ra ngoài, mắt bình tĩnh nói : “Cha, xảy ra chuyện gì, con nghe giống tiếng súng quá”

“Được rồi, không có gì, cha đã phái người xử lý rồi. Nhớ kỹ lời của cha, không có lệnh, không được phép bước ra ngoài, rõ chưa?” Cho dù là con trai ruột của mình, ông vẫn không có chút ôn hòa, vẫn vô cùng nghiêm khắc

332. Chương 332 : Đả Đoạn Ái Ân

Long Thiên Hành không phải kẻ ngu, hắt có bao nhiêu bản lĩnh chính mình biết rõ, nếu không có cha già chống lưng, ở cái nơi ngọa hổ tàng long như kinh thành, hắt chẳng là cục cứt gì, người ta nịnh hót hắt, đơn giản vì hắt là con trai của Long Tương.

Long Tương xoay người lại, nói với thuộc hạ : “Toàn lực điều tra, có dị trạng gì, giết ngay tại chỗ”

Vài bộ hạ khom mình hành lễ, rồi đi, Long Tương nói với hai tên bảo vệ cửa : “Mặc kệ là phát sinh chuyện gì, hai người cũng không được rời đi, rõ chưa?”

Lưỡng long hành sử xác nhận, thân hình đứng thẳng như tùng, không nhúc nhích.

Khi Long Tương rời đi, trên mái hiên, Tiêu Thu Phong lần đầu tiên có cảm giác sợ, từ khi Võ Chi Phách dung hợp, còn có sự tiến hóa của Long Biến Tâm Quyết, hắt đã không còn sợ hãi, nhưng đối với nghĩa phụ, hắt vẫn còn chút khiếp đảm, cái này cũng là do có mười mấy năm quan hệ!

Chẳng qua, nếu đã thấy Long Thiên Hành, nhiệm vụ này, không thể không làm.

Mười mấy phút đồng hồ sau, âm thanh bốn phía từ từ nhỏ lại, thân ảnh của Tiêu Thu Phong trong đêm đã động, biến mất trên không trung, theo cửa sổ xâm nhập vào phòng ngủ của Long Thiên Hành, tiếng thủy tinh nứt ra vang lên trong đêm, vô cùng ồn ào.

Tiếp theo, một tiếng hét chói tai, cơ hồ kinh động mọi người, hai tên Long Sử ở cửa là nhanh nhất, khi tiếng vỡ thủy tinh vang lên, đã đẩy cửa vọt vào, nhưng khi chúng bước vào phòng, chỉ nhìn thấy một bóng đen nhảy ra ngoài cửa sổ, mà trên giường thì hỗn độn, Long Thiên Hành đã không thấy.

“Bất thích khách ...” Một tiếng hét to, hai người ngay lập tức không nghĩ nhiều, lập tức rượt theo, lại có tiếng vang lên : “Thiếu gia bị bắt cóc, báo cho tướng quân”

Long Phi đương nhiên nghe được, ông nổi giận dùm dùm, trong lúc này bị mấy tên làm phiền, rồi giờ thì con trai bị lại cướp. Ông đương nhiên tức giận rồi, tuy rằng không lo lắng cho an toàn của đứa con, nhưng kế hoạch này không thể bị bỏ lỡ, nên đã đuổi theo sau hai Long Sử.

Nhưng Long Phi cũng không ngờ, lúc này, ông cũng bị lừa, ngay sau khi tất cả đều truy kích. Trong phòng ngủ của Long Thiên Hành lại xuất hiện một bóng người mang mặt nạ, người này đương nhiên là Tiêu Thu Phong.

Thật ra, hắn tiến vào, đánh Long Thiên Hành bất tỉnh, sau đó nhét dưới giường, rồi ôm cái gối bỏ chạy. Nhưng tình thế cấp bách, hai Long Sử làm sao phát hiện thật giả, cứ nghĩ là Long Thiên Hành bị cướp đi, bọn họ càng không ngờ, Tiêu Thu Phong bây giờ còn dám quay lại.

Kéo Long Thiên Hành ra từ dưới giường, nhìn hắn như một con cá chết rồi. Tiêu Thu Phong chuyển thân, phóng như điện về hướng ngược lại, nhưng rất thông dong rời đi.

Có những việc, không phải lúc nào cũng dùng bạo lực. Thật ra thì, Tiêu Thu Phong hiểu rằng, bây giờ hắn không muốn đối mặt với Long Tương, có một số việc, hắn cũng cần thời gian.

Khi Long Phi biết mình bị lừa, tất cả đã không còn cách nào挽回, Long Thiên Hành thật sự đã biến mất khỏi tầm mắt của ông.

Thượng Hải, một giáo đường cổ, đã có từ rất lâu, có đỉnh tháp hơn ba mươi mét. Bây giờ, tất cả mọi người đều đang thấy một cảnh tượng rất kỳ quái, trên đỉnh tháp, đang có một người đàn ông bị treo lên, và được lột sạch đồ, thứ duy nhất còn chừa lại trên người chính là cái quần lót bầy màu.

Phóng viên đến, ngay cả cảnh sát cũng đến, cuối cùng là người của Long Tương đến, thân phận của người này đã được cảnh sát công bố, chính là con trai độc nhất của Long Tương ở kinh thành, Long Thiên Hành, sau một tuần bị mất tích, rốt cục đã được phóng thích.

Long Phi nhận được tin này, tức giận đập nát cái bàn gỗ, hạ lệnh cho mọi người tăng sự tìm kiếm. Từ sáng chuyển vào tối, hơn nữa, người cần tìm không chỉ là một, mà là hai.

Nếu để cho ông tìm được người kia, nhất định sẽ làm cho người đó chết không tử tế.

Nhưng mà, thật là đáng tiếc, chẳng ai nhìn thấy được người bắt cóc kia, ngay cả đương sự Long Thiên Hành, cũng chỉ nhìn thấy cái mặt nạ sắt, những thứ khác không kịp nhìn, đã bị người ta đánh bất tỉnh.

Trong biệt thự bí mật, Đỉnh Bốn Quân nhìn các tờ báo, cười khổ, công khai một chút là được rồi, cần gì phải làm rùm beng lên vậy, mất mặt vô cùng! Lần này, Long Tương nổi giận, thế cục kinh thành rối loạn, ài, xem ra càng khó thu thập rồi.

Tiểu tử này, hình như trời sinh thích gây chuyện chú ý.

“Lão đại, ông có cần nghỉ ngơi một chút không?” Đỉnh Bốn Quân nhìn vẻ mặt trầm tư của số Một, đề nghị. Sự hiện hữu của người này, là bảo trì sự ổn định của quốc gia, thật không ngờ, chỉ vì một việc nhỏ như vậy, đã làm cho dư luận xôn xao.

Lão già mở mắt ra, trong đó có chứa sự thỏa mãn vô cùng, nói : “Không cần, có một số việc, luôn tự phát sinh, đến trễ không bằng đến sớm một chút. Lão Đỉnh, ông chuẩn bị cho tôi, tôi muốn gặp người này”

Đinh Bốn Quân khó xử, nhìn lão già một cái, nói : “Lão đại, tôi nghĩ lần này, nên để Thanh Linh giúp tôi cùng đi. Tránh bị hấn vợ vết tài sản của tôi, tính nhẫn nại của tiểu nha đầu này rất tốt, vô tình nhìn thấy cảnh này, cũng không hề có phản ứng”

Lão già nở nụ cười, tựa hồ như nghĩ đến chuyện gì buồn cười, cười trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, thân nhiên nói : “Được, để Thanh Linh đi với ông, nhớ kỹ, xuất hành không cần dây dưa”

Đinh Bốn Quân gật đầu.

Mặc dù Đông Nam đã náo nhiệt vô cùng, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn không có hứng thú để ý, hần lười biếng làm trò bậy bạ trên người Lâm Ngọc Hoàn, sắc trời đã muốn sáng rồi, mà hần vẫn chưa có ý định rời giường.

“Tiêu thiếu gia, dậy thôi, nếu không em sẽ bị mấy chị ấy trêu chọc mất”Nhu tình ân ái, là hạnh phúc trong lòng của Lâm Ngọc Hoàn. Nhưng cái loại hạnh phúc trần trề này, quả thật nàng chịu không nổi, bây giờ tâm lực đã cạn, lại bị trêu chọc thêm lần nữa, thân thể như mềm nhũn, ngay cả lực kháng cự cũng không có.

Tiêu Thu Phong làm bộ đương nhiên, nói : “Có gì để cười, vợ chồng ân ái với nhau trên giường là chuyện rất bình thường, đến đây, Ngọc Hoàn, chúng ta tiếp tục”

Lâm Ngọc Hoàn nhìn bộ ngực đỏ hồng của mình, cười khổ nói : “Tiêu thiếu gia, xin anh, đêm nay sẽ cùng anh ...”

Nhưng tay của Tiêu Thu Phong lại bắt đầu tác quái, làm cho sự cự tuyệt của Lâm Ngọc Hoàn biến thành tiếng rên rỉ, nàng cảm thấy thật xấu hổ, nhưng phản ứng sinh lý đến thật mãnh liệt, thật sự làm cho nàng xúc động, cam tâm chết trong lòng ngực người đàn ông này.

“Tiêu thiếu gia, Ngọc Hoàn chết mất!”

Ngay khi âm mưu của Tiêu Thu Phong chuẩn bị thành công, đang muốn hưởng thụ thành quả chiến thắng, thì “rầm rầm rầm”tiếng cửa phòng vang lên, là giọng của Liễu Yên Hồng : “Này, anh rể, rời giường, em nhận lệnh của các chị, gọi anh dậy, nếu anh không dậy nổi, em sẽ phá cửa”

Không biết là tại sao, khi tiểu nha đầu này đến Tiêu gia, liền trở nên chanh chua, da mặt dày không nói, ngay cả lá gan cũng lớn hơn. Phòng ngủ của hần cũng dám xông vào.

Vốn vẻ mặt đỏ bừng, xuân ý nhộn nhạo, Lâm Ngọc Hoàn vừa nghe thấy giọng nói này, không biết khí lực từ đâu đến, lập tức giãy dụa trong vòng tay của Tiêu Thu Phong, gấp gáp kêu to : “Tiêu thiếu gia, không được, không được, Hồng Hồng sẽ xông vào, mau... mau rời giường đi”Nhìn Lâm Ngọc Hoàn hốt hoảng rời giường, kích động tìm kiếm quần áo của mình, Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa biến thành sắc lang, tính dâm lén phía sau, nhưng tiếng gõ cửa phòng, lại một lần nữa phá hủy bầu không khí này, con nhỏ Liễu Yên hồng cứ kêu la làm cho người ta tức giận, phiền muốn chết đi được.

Mở cửa ra, Tiêu Thu Phong tóm lấy con nhỏ này, không nói một câu, đánh liên tiếp ba cái xuống mông của nàng. Đây quả thật làm cho người ta tức giận, Tiêu Thu Phong muốn cho tiểu nha đầu này biết, về sau chuyện như vậy, không cần làm nữa.

“Oa oa, đánh người... đánh người ...”Hai tay Liễu Yên Hồng che ở sau, trốn sau lưng Ngọc Hoàn, tức giận mắng : “Anh rể xấu xa, có người tìm anh, em có lòng tốt gọi anh dậy, thế mà anh lại đánh em, hừ, em muốn đi méc bá mẫu”

“Tiểu nha đầu, lần sau còn phá hư chuyện tốt của anh, anh sẽ lột quần em ra mà đánh. Thử xem anh có dám hay không”Tiêu Thu Phong hung hăng trợn mắt liếc nàng, tức giận đi rửa mặt.

Còn Liễu Yên hồng thì bị dọa thật rồi, mặc dù trước giờ vẫn làm cho hần tức giận, nhưng chưa bao giờ thấy hần có phản ứng như thế, còn lần này, lại khác.

“Chị Ngọc Hoàn, anh rể sao vậy?”

Lâm Ngọc Hoàn kích động đập chần lên người, bên trong chỉ mặc đồ lót thôi, nàng không muốn để cho tiểu nha đầu này nhìn thấy, bởi vì dấu vết sau khi hoan ái vẫn còn có thể thấy rõ ràng.

Nhưng vẻ mặt cùng bộ dáng ngượng ngùng, có chút nao núng không tự chủ, làm cho Liễu Yên Hồng tò mò, thừa dịp nàng không chú ý, kéo cái chăn xuống, toàn bộ hiện trường lộ ra, còn nữa, dấu vết trên ngực vẫn còn đỏ hồng, rõ ràng vô cùng.

Liễu Yên Hồng cũng xấu hổ vô cùng, lập tức đứng lên, bước đi ra ngoài, đột nhiên quay lại nói : “Chị Ngọc Hoàn, em biết rồi, hai người đang làm chuyện xấu!”

333. Chương 333 : Lệnh Triệu Kiến

Đình Bồn Quân đương nhiên ngồi nói chuyện với hai người lớn của Tiêu gia, còn Mộng Thanh Linh thì túm lại với chúng nữ, ngày đó tại yến hội của Thiên Nhan Duyệt, mọi người đã làm quen với nhau, bây giờ gặp lại, giống như chị em thân thiết, không khí thân thiện.

Đình Bồn Quân đến, Tiêu Thu Phong tuyệt đối không kỳ quái, nhưng Mộng Thanh Linh cũng đến, làm cho hắn bất ngờ, ngày đó ấu trĩ bắt hắn đánh với lão Miêu, bây giờ lại muốn làm gì?

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, chúng nữ ngẩng đầu lên, mà Thiên Nhan Duyệt cũng vọt đến lòng ngực của Tiêu Thu Phong, đôi mắt đẹp chuyển, diễn trò : “Ông xã, có phải đêm qua ra ngoài làm chuyện xấu không? Sao bây giờ ngủ dậy trễ vậy?”

Liễu Yên Hồng bên cạnh đã lên tiếng : “Anh rể làm chuyện xấu, nhưng không có đi ra ngoài, mà làm ngay tại nhà”

Tiêu Thu Phong nhìn nàng, cười nói : “Tiểu nha đầu không biết sợ, bị trừng phạt chưa đủ hay sao? Vừa rồi ăn đòn chưa đã hả?”

Vũ cũng đứng dậy, đi về hướng Liễu Yên Hồng, hỏi : “Hong Hong, không phải em nghịch ngợm bị anh rể đánh đấy chứ?”

Phượng Hề cũng cười nói : “Ông xã, Hong Hong không phải con nít nữa, sao anh lại đánh người ta, về sau làm gì còn mặt mũi để nhìn người?”

Liễu Yên Hồng nghe mọi người ở đây giễu cợt, chịu không nổi nhiệt, lập tức vọt đến chỗ Điền Phù, ôm lấy tay của bà, hờn dỗi nói : “Bá mẫu, người xem, anh rể thật xấu, chỉ biết ăn hiếp con, người phải báo thù cho con”

Điền Phù nghe xong, lập tức gạt đầu, mắng Tiêu Thu Phong : “Tiểu Phong, con thật đáng đánh. Con mà dám khi dễ tiểu Hồng một lần nữa, mẹ sẽ không để yên cho con”

Người lớn thường chỉ nói mà thôi, nhưng Liễu Yên Hồng cũng hết sức đắc ý, quay sang tác quái với Tiêu Thu Phong, bốn phía nhìn thấy nàng đều bật cười, trong nhà có tiểu khả ái như vậy, trong lòng mọi người không thể buồn được.

Nhìn thấy tình cảm gia đình hạnh phúc như vậy, Đình Bồn Quân thật sự có chút hâm mộ, cũng đã hơn nửa năm rồi, mà đứa cháu gái yêu thương nhất của ông, nói chuyện với ông, dùng mười ngón tay có thể đếm được số lần. Ai, thật sự là người so với người tức chết đi được!

“Thu Phong, Mộng tiểu thư đến đây, nàng nói mấy ngày nữa sẽ về kinh, cho nên đến từ biệt một tiếng. Anh lại đây trò chuyện đi!” Vũ đứng lên, mở miệng nói, rồi kéo Thiên Nhan Duyệt ra khỏi người hắn, cùng nhau đi.

Nhìn người con gái này, không biết vì sao, trong đầu Tiêu Thu Phong lại nghĩ đến rất nhiều thứ. Đôi lúc không thật, đôi lúc như mộng.

Khác xa so với lần “tắm mưa” kia, giờ phút này, Mộng Thanh Linh thanh thuần điềm tĩnh hơn nhiều, khí thế như tiên tử siêu thoát, đôi mắt lạnh nhạt, không dính một tia tục khí của trần gian.

“Mộng tiểu thư, nghe nói cô là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, thật không ngờ, cô cũng nể tình thật. Đến Tiêu gia ngồi chơi, thật vinh hạnh, vinh hạnh!”

Với loại mỹ nữ cực hạn này, hưởng thức một chút, cũng đã thoải mái. Tiêu Thu Phong bây giờ đang hồi hận, ngày đó trong mưa, hắn được ôm cứ ôm, chiếm chút tiện nghi cũng được rồi. Bây giờ, phỏng chừng không có cơ hội đó.

“Thật sao?” Về mặt của Mộng Thanh Linh bình tĩnh như nước, nhưng không ai biết trong lòng nàng đã cuồng động đến mức nào. Sự tức giận này, cần phải tiêu hao rất lớn tính nhẫn nại để không phát tiết ra : “Tiêu thiếu gia thật sự cảm thấy vinh hạnh sao? Tôi vẫn cho là, trong mắt của Tiêu thiếu gia, đàn bà tồn tại chỉ vì muốn sinh và nuôi con cho đàn ông các anh chứ?”

Trời, sao mấy câu này, nghe quen quen. Cái ót của Tiêu Thu Phong chợt đổ mồ hôi lạnh.

“Chị Mộng, chị sao vậy, tại sao lại đánh giá phụ nữ như thế. Tên nào nói vậy, em sẽ không tha cho hắn” Thiên Nhan Duyệt đã tức giận kêu lên.

Tiêu Thu Phong không khỏi nhìn về phía Đinh Bồn Quân, lão già này, hai mắt chớp liên tục, không dám đối mắt với hắn. Phỏng chừng chuyện tốt này do lão làm ra. Tiêu Thu Phong bây giờ mới nhớ ra, vì sao đêm qua, Dâm Tặc lại có lòng tốt như vậy, thì ra toàn bộ là cái bẫy.

“Tiểu Duyệt, em đáng yêu như vậy, lại nhỏ nhắn nữa, đương nhiên là cần có người đến yêu thương, chăm sóc. Chẳng qua, trên đời này có vài người, ngoại trừ việc sinh con cho đàn ông ra, thật sự không biết gì là tình thú”

Lửa giận phun mạnh trong hai mắt, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, thậm chí càng ôn nhu quyến rũ hơn. Mộng Thanh Linh nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong, lạnh giọng hỏi : “Tiêu thiếu gia, anh nói vài người, không biết có Mộng Thanh Linh ở trong đó không?”

Chúng nữ đều kỳ quái, ông xã chỉ tùy tiện nói ra những lời này, mà Mộng tiểu thư của kinh thành, lại để ý quá đáng?

Vũ cười nói : “Mộng tiểu thư, chị đương nhiên không phải rồi, ở kinh thành, có biết bao anh đẹp trai lại giàu có không ngừng theo đuổi chị. Vì một nụ cười của chị, bọn họ dù núi đao chảo dầu cũng đi. Sao lại nói là không có tình thú, lần này, là do Thu Phong nói sai”

Mộng Thanh Linh chuẩn bị ép cung tiếp, thì Tiêu Thu Phong đã cười ha ha, đứng dậy nói : “Đúng rồi, Đinh lão, ông đến đây chắc chắn có chính sự để bàn với tôi, đi, chúng ta đổi chỗ thôi”

Đinh Bồn Quân không chút giác ngộ, rõ ràng còn đang giả bộ, uống một ngụm trà, nói : “Không vội, không vội, mọi người cứ từ từ tâm sự” Chiến sự còn chưa xảy ra, trò hay còn chưa bắt đầu diễn, ông phải chờ thêm một chút nữa.

Tiêu Thu Phong không cho ông cơ hội đó, cũng không cho Mộng Thanh Linh cơ hội đó luôn, đã ân cần đỡ lấy tay của Đinh Bồn Quân, cái này, đương nhiên có kỹ xảo trong đó, chỉ làm cho ông ta không thể không đi.

“Được được, chúng ta bàn chính sự a, thằng lỏi con, nhẹ chút ...”

Nhìn Tiêu Thu Phong rời đi, vẻ “bình tĩnh” ức chế trên mặt của Mộng Thanh Linh đã lộ ra nét hờn dỗi tức giận, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng tất cả đều lọt vào tầm mắt của Vũ.

Từ khi nghe Tiêu Thu Phong công khai chuyện Tình mang trận năm đó, nàng cũng đã hiểu, người con gái này và Ảnh có quan hệ dây dưa, chỉ cần là con gái, ở trong lúc nguy hiểm, gặp được cứu tinh, đương nhiên sẽ ghi nhớ thật sâu. Đừng nói chỉ là Ảnh còn cho người con gái này uống máu tươi của hắn, nhưng, Ảnh đã biến thành Tiêu Thu Phong. Ánh mắt của người con gái này, làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, lúc nào cũng theo đuổi người đàn ông kia, coi hắn như là bức tường chắn gió to lớn. Nhưng đối với Tiêu Thu Phong, lại có sự khác biệt rất lớn, tuy rằng lơ đãng, nhưng trong lòng Vũ cũng đã cảm nhận được rõ ràng.

Mộng Thanh Linh, ở trên người Tiêu Thu Phong, cảm nhận được một tình cảm quen thuộc.

“Mộng tiểu thư, bỏ qua cho Thu Phong, hắn hay nói bậy lắm, nhưng bản chất lại là một người đàn ông tốt. Nếu hắn nói cái gì khiến chị tức giận, em sẽ thay hắn xin lỗi chị” Liễu Yên Nguyệt cuối cùng đã mở miệng, vô luận là chuyện gì, nàng đều chỉ vì người đàn ông này, là sinh mạng của đời nàng.

Mộng Thanh Linh hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt lắc đầu, nói : “Không có việc gì, chỉ là một trò đùa thôi” Nhưng trong lòng nàng, đã không cách nào yên ổn được. Ngay cả nàng cũng không hiểu nổi, ở trong kinh, nàng đã nghe được những lời khó nghe hơn, nhưng cũng không có cảm giác gì. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông này, chỉ một câu nói của hắn, đã làm cho nàng cả đêm mất ngủ, trong lòng nhất thời sinh ra xúc động.

Cái này, giống như nàng lúc ngày thường.

Trong phòng, Tiêu Thu Phong khép cửa lại, nổi giận quay sang Đinh Bồn Quân nói : “Lão già, ông đến là được rồi, kéo Mộng Thanh Linh đến làm gì?”

Đinh Bồn Quân lại không hề tức giận, tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, tùy ý nói : “Không phải cậu đã nói rồi sao, cháu gái của ta dùng không đủ, cho nên muốn có cả Mộng Thanh Linh, cậu xem, ta là người giữ lời, lập tức mang người đến cho cậu”

Không cần hỏi, hành động đêm qua của hắn, chần chẫn đã bị ghi hình. Tiêu Thu Phong xấu hổ cười cười, nói : “Đinh lão, ông không cần chơi tôi, vợ tôi đủ nhiều rồi, thôi được rồi, coi như tôi sợ ông, ông đi đi, đem cháu gái ông và Mộng Thanh Linh đi, việc của tôi đã nhiều rồi, để cho tôi sống bình yên đi”

Đinh Bồn Quân lắc đầu, sự đùa giỡn trên mặt đột nhiên thay bằng nét nghiêm chỉnh, nói : “Thu Phong, kỳ thật, ta muốn nói cho cậu biết, có những chuyện, không thể dừng lại, hoặc là, chỉ vừa mới bắt đầu”

Tiêu Thu Phong sửng sốt, không thể nào, cái lão già chết tiệt này lại muốn hắn làm gì?

“Không cần nhìn ta như vậy, số Một có việc muốn gặp cậu. Cậu có gì muốn nói, đi gặp người mà nói. Đường nhiên, nếu cậu muốn theo đuổi Mộng Thanh Linh, tôi nghĩ, người sẽ cho cậu cơ hội”

Nghe nói số Một muốn gặp mặt, Tiêu Thu Phong nhìn mặt của Đinh Bồn Quân, hỏi : “Hắn gặp tôi làm gì? Nghe danh đã lâu không bằng gặp mặt hả?”

“Đừng hỏi ta, vì ta cũng không biết, chẳng qua, nếu cậu đi, không chừng sẽ biết, mục đích của người xuôi Nam là gì. Tôi có dự cảm rằng, cậu sẽ nhận một nhiệm vụ rất lớn”

“Tiêu rồi, ngày tháng yên lặng đã mất, tôi để ý nhiều như vậy để làm gì? Xin lỗi, các người phải rõ ràng một chút, tôi chỉ là một tiểu thương, có chút tiền lời, có vài cô vợ đẹp, không có ý kiến chuyện của các người, vì sao lại muốn gây phiền phức cho tôi. Ghen tị cũng không cần phải thế”

Đinh Bồn Quân đứng lên, nói : “Đừng nói nhảm nữa, địa điểm gặp mặt ở đây, cậu cầm đi. Có đi hay không, là do cậu quyết định. Nhưng hậu quả cậu cũng nên suy nghĩ đi, số Một tùy tiện nói một câu, Tiêu gia của cậu sẽ bị lột da”

Con mẹ nó, uy hiếp đây sao?

334. Chương 334 : Kế Hoạch Trọng Sinh

Nhớ kỹ lời dặn của Đinh Bồn Quân, Tiêu Thu Phong cẩn thận tránh đám đông, nhưng thật không ngờ, ở Đông Nam, lại có người dám theo dõi hắn, từ Tiêu gia đi ra, phía sau còn có cái đuôi, dứt mãi không bỏ được.

Nếu người bình thường, chắc chắn sẽ không được như vậy. Có thể theo đuôi hắn, chỉ có thể là Long hành bát sử, khả năng ngụy trang cũng khá, nếu không phải từng quen thuộc, Tiêu Thu Phong sẽ không thể nhận ra.

Địa hình ở Thượng Hải hắn khá là quen thuộc, mấy cái ngã tư, vài con hẻm nhỏ, quẹo qua quẹo lại, cuối cùng hai tên Long Sử đã bị hắn dẫn cho lú lẫn đầu óc. Tiêu Thu Phong chỉ chạy thoát khỏi tầm mắt của họ, chứ không ra tay hạ sát, hắn không hy vọng về sau sẽ có thêm kẻ địch.

Dựa theo bản đồ, lúc đi đến địa điểm, Tiêu Thu Phong mới phát hiện ra, nơi cất dấu một đại nhân vật tầm cỡ, lại nằm ở một khu phố mua bán sầm uất. Nhưng cái này là cửa hông, còn cửa chính chẳng bao giờ thấy mở.

Còn chưa kịp gõ, cửa đã mở ra, Tiêu Thu Phong chậm rãi bước vào, người đầu tiên nhìn thấy là Dạ Ưng, hắn đã hóa trang thành một ông già, làm người canh cửa cho căn nhà. Thật đúng là, nếu không phải là Tiêu Thu Phong, thì chẳng ai để ý đến, đường đường là cao thủ Long Tổ, lại trở thành một người giữ cửa già nua.

“Mời vào, mời vào, Tiêu thiếu gia, thật đúng giờ. Đỉnh thủ trưởng đang chờ trên lầu, tự mình đi lên đi!” Dạ Ưng đóng cửa lại, lộ ra vẻ tươi cười trên mặt. Không biết vì sao, nhưng khi cùng làm việc với người đàn ông này, hắn liền có cảm giác an toàn.

Trong đại sảnh, không chỉ có Đỉnh Bồn Quân, còn có vài lão già đang ngồi uống trà, Tiêu Thu Phong nhận biết được hai người trong số đó, hai người đã đánh với hắn ở công viên.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, một lão già đứng lên, cười nói : “Tiểu tử, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại. Nghe nói cậu đánh bại lão Tứ và lão Thất của chúng ta, không tệ lắm, thanh niên bây giờ, hậu sinh khả úy a!”

“Lão Tam, bớt nói đi, thủ trưởng đang chờ hắn, tôi đưa hắn lên, muốn nói chuyện gì, lát chờ người xuống rồi tự tiện!” Một lão già khác lên tiếng, là số Bảy, đã đánh với Tiêu Thu Phong ngày đó.

“Tiêu thiếu gia, đi thôi, tôi dẫn anh lên lầu, thủ trưởng đang đợi anh”

Nhìn những người này, Tiêu Thu Phong mới biết vì sao cao thủ Long Tổ như Dạ Ưng lại cam tâm làm người gác cửa. Bọn họ đều là thành viên lão Miêu, mỗi người đều là cao thủ tuyệt thế, có thể gác cửa cho họ, rất nhiều người cầu còn không được.

Mặc dù ở đây không có trạm gác ngầm, nhưng có mấy lão già này ở đây, tuyệt đối là nơi an toàn nhất.

“Thủ trưởng, người tới” Lão già gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói rất uy nghiêm : “Vào đi”

Cửa mở, không phải là do lão già mở ra, mà bên trong đã có người mở. Là Đỉnh Bồn Quân, ông vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cười nói : “Thu Phong, ta còn tưởng cậu không dám tới chứ, xem ra cậu còn biết thức thời, vào đi!”

Tiêu Thu Phong thoáng thu liễm tâm tình của mình, nơi này không phải Tiêu gia, không phải chỗ nói giỡn. Hắn vào, liếc nhìn một lão già gầy khô dưới ánh đèn vàng.

Khuôn mặt quen thuộc, nhẹ nhàng tản ra khí thế, mặc dù không nói gì, nhưng ngồi ở chỗ kia, giống như một ngọn núi cao. Đồ sộ bất động, không khỏi làm cho người ta kính sợ.

Khuôn mặt này đã thấy ở nhiều nơi, không chỉ một lần, nhưng quả thật có chút khác lạ.

“Lão đại, người đã đến, có một số việc, ông cũng nên nói đi, để buồn phiền trong lòng, thế nào cũng sinh bệnh” Đỉnh Bồn Quân một mặt vừa quan tâm thân thể của lão già, mặt khác cũng muốn lão nói ra để thỏa mãn trí tò mò.

Nhưng thực đáng tiếc, lão già nói, nhưng câu đầu tiên lại là : “Lão Đỉnh, ông ra ngoài trước, kêu lão Miêu dọn sạch bốn phía, tôi không hy vọng có người quấy rầy tôi”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của lão già, cho dù là một người cường thế như Đỉnh Bồn Quân, cũng không dám cãi lời, nhẹ nhàng đáp một tiếng, một câu dư thừa cũng không nói, xoay người ra ngoài, ông hiểu rằng, ở cùng với vị lão đại này, biết khi nào nói giỡn, khi nào rõ ràng. Bây giờ, không phải là lúc nói giỡn.

Đỉnh Bồn Quân đi ra ngoài, cửa cũng đã đóng lại, lão già mới nhẹ nhàng nhìn Tiêu Thu Phong, gật đầu, sau đó mới lên tiếng : “Tiêu Thu Phong, anh ngồi xuống đi, ngồi gần tôi một chút”

“Thủ trưởng, như vậy có được không?” Làm thủ trưởng cao cấp nhất, luôn bận khoăn về vấn đề an toàn, luôn quan trọng hóa vấn đề lên, có nhiều mặt lệnh ghê gớm, ví dụ như gần năm bước trong vòng cấm, có thể bắn.

Lão già khoát tay, nói : “Xem ra anh biết không ít quy định, yên tâm, bây giờ chỉ có tôi và anh, không có việc gì, lại đây, anh có lẽ không biết, chuyện của anh tôi biết còn nhiều hơn anh tưởng, tôi tin anh”

Tiêu Thu Phong khó hiểu, nhưng vẫn tiến lại, im lặng ngồi xuống, ay da, cái này là lần đầu tiên hắn có quy tắc nhất từ khi sống lại đến giờ.

“Xem hồ sơ này đi, đây là hồ sơ tuyệt mật của anh, phần tin tức này, chỉ có một mình tôi được đọc, tin chắc rằng anh sẽ biết, lời của tôi sẽ không khuếch đại”

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị, nhưng lúc nhìn thấy đồng hồ sơ, vẫn làm cho Tiêu Thu Phong thất sắc, bởi vì ngay cái nhìn đầu tiên, hắn đã thấy chữ, ANH, thân phận của hắn, nhưng đối với lão già này, không phải là bí mật gì.

Từ vụ án Thiết Huyết Đoàn năm đó, đến hắc bang ở HongKông, rồi chiến đấu với Sơn Khẩu Minh của Nhật Bản, trong tập hồ sơ này, tất cả đều được ghi lại, vô cùng chi tiết, có thể sưu tập công phu như vậy, cũng đã làm cho hắn kinh ngạc.

“Nghe nói anh ở Trung Đông cũng rất có thể lực, thành lập quân đoàn Ma Quỷ, chàng thanh niên, mỗi một việc anh làm, đều rất kinh thế hãi tục, làm cho người ta sợ hãi không thôi. Tôi thật bội phục đảm lược của anh, chẳng qua, thân phận thật của anh, tôi cũng mới biết hôm qua, anh cũng không cần trách các chiến hữu đó, có một số việc, nếu là sự thật, thì mới có thể tồn tại được, không cần phải nói”

Lão già nói xong, lấy lại tập hồ sơ, sau đó châm lửa, ném vào thùng rác.

Từ lúc bước vào cửa gặp lão già này, cho đến lúc lão thiêu hủy tập hồ sơ kia, đã không còn giống nhau, nhưng Tiêu Thu Phong có thể hiểu được.

“Đây không phải là uy hiếp, chỉ làm cho anh biết, tôi tin tưởng anh, giống như tôi đã từng tin tưởng Long Thần, bởi vì anh là con của hắn. Lần này Nam tuần, phần lớn nguyên nhân, cũng chỉ vì kiếm một người, mà bây giờ đã xác định, anh là người đó”

Tiêu Thu Phong hít một hơi thật sâu, nói : “Thủ trưởng, người có biết, tôi bây giờ đã không còn là trước đây, tôi là Tiêu Thu Phong, là con trai của Tiêu gia Đông Nam, có một số việc, tôi không muốn lặp lại nữa”

“Nếu anh không phải là con của Long Thần, mặc kệ anh là ai, tôi cũng sẽ không để ý, nhưng đáng tiếc, có một số việc, đã là số mệnh. Cha của anh chưa hoàn thành sứ mạng, sẽ có anh tiếp tục, Thu Phong, đây là nghĩa vụ của anh, anh không thể kháng cự” Lão già nói xong, đứng dậy, chuyển thân ra ngoài cửa sổ.

“Khi tôi biết thân phận của anh, cũng đã từng nghĩ qua, anh đã không còn như xưa nữa. Nhưng, tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có anh là người thích hợp hoàn thành kế hoạch dở dang của cha anh, anh trọng sinh, là số mệnh, vì vậy, tên của kế hoạch, cũng là trọng sinh!”

“Kế hoạch trọng sinh!” Tuy rằng từ bác biết thân phận của mình, nhưng đáng tiếc là, hiểu biết về chuyện của cha, thật sự quá ít, hơn nữa, nhiều năm như vậy, hắn chưa từng nghe qua, cái gì là kế hoạch trọng sinh!

Lão già chậm rãi xoay người lại, trong mắt đã có sát khí : “Nếu muốn trọng sinh, thì phải hủy diệt. Thu Phong, đây là tất cả anh cần biết, đây là bí mật Nam tuần của tôi, tất cả đều ở trong này. Anh xem đi, xem xong liền hủy bỏ, phần tư liệu này không thể để lại, chỉ có thể ghi nhớ trong đầu”

Tiêu Thu Phong cầm lấy phần tư liệu, nhưng không nói gì, lão già lại tiếp tục : “Đây là di hối của cha anh, bây giờ tôi giao lại cho anh, về phần anh muốn làm hay không, tôi không ép buộc, nhưng tôi hy vọng, tương lai không xa, có thể gặp lại anh ở kinh thành”

Ấn cái chuông cửa một cái, cửa mở, Đinh Bồn Quân vội vã đi vào, phía sau ông, còn có Mộng Thanh Linh.

“Bàn bạc xong chưa? Lão đại, các người bàn luận có vẻ hòa hợp!”

Lão già không trả lời, chỉ nói : “Thu Phong, từ giờ trở đi, anh có việc gì có thể liên hệ với lão Đinh. Lão Đinh, về sau, chỉ cần Thu Phong yêu cầu, mặc kệ là chuyện gì, ông đều phải giúp hắn làm thỏa đáng. Cho dù hắn thật sự muốn cháu gái của ông làm vợ, ông cũng phải thỏa mãn hắn”

Đinh Bồn Quân sửng sốt, kêu lên : “Lão đại, sao lại khoa trương thế này”

Trên mặt lão già vẫn còn vài phần nghiêm nghị, lạnh giọng nói : “Đây là mệnh lệnh của tôi với ông”

“Được, được, tôi nhất định làm theo”Thật không ngờ, chỉ nói chuyện với nhau nửa giờ, làm cho người đàn ông của Tiêu gia trở thành thần. Đình Bồn Quân thật không rõ, nhưng giờ phút này không cách nào mở miệng, lão đại nói xong liền cho ông đi ra ngoài, rõ ràng không muốn cho ông biết, hỏi cũng như không hỏi.

Nhưng cuối cùng là chuyện gì, mà làm cho vị thủ trưởng số Một này lại trọng dụng người đàn ông của Tiêu gia chứ, ông thật sự muốn biết

335. Chương 335 : Tương Lai Không Biết Trước

Tiếp theo lại phân phó : “Thanh Linh, con không cần đi với chúng ta, ở lại Tiêu gia, ba ngày sau trở về, ta sẽ để Long Tổ ở lại giải quyết hậu quả, đến lúc đó, bọn họ sẽ bảo vệ con trở về”

Lão già nói xong, lại nhìn về phía Tiêu Thu Phong, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn, nhưng trong hai mắt, có thiên ngôn vạn ngữ, nên không cần phải dùng miệng.

“Thu Phong, anh cũng đi đi, mang Thanh Linh về, chúng ta sẽ gặp lại ở Kinh thành”

Mọi người rời đi, Tiêu Thu Phong cùng Mộng Thanh đi đến cửa lớn, nơi này đã giống như một căn nhà bỏ hoang, đến như gió, đi như ảnh, có lẽ đối với những lão già đó, trên đời này đã không còn gì lưu luyến nữa.

Mộng Thanh Linh không nói gì, bởi vì Tiêu Thu Phong bây giờ đang làm mặt lạnh, trên đó có viết rõ mấy chữ : Đừng đến gần. Chuyện xảy ra như vậy, thật sự đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn, số Một đến Nam, lại chỉ vì tìm một người tiếp tục kế hoạch trọng sinh, mà người được chọn, là hắn!

Về đến Tiêu gia, tuy sắc trời đã tối, nhưng khi Mộng Thanh Linh đến, lại làm cho chúng nữ tò mò, lần trước nửa đêm canh ba dẫn Trác Ngưng Tuyết về, bây giờ lại mang theo Mộng Thanh Linh, các nàng không thể không cảm thán về vận đào hoa của ông xã mình, tùy tiện ra ngoài một chút là dẫn theo người đẹp về.

Nhưng Tiêu Thu Phong đang có tâm sự, chúng nữ vội vàng thu xếp chỗ ở cho Mộng Thanh Linh, rồi vây chung quanh người Tiêu Thu Phong, nhỏ giọng an ủi.

“Ông xã, xảy ra chuyện gì vậy? Có thể nói cho chúng em nghe được không?”Liễu Yên Nguyệt ôm lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong , khuôn mặt ôn nhu, có vài phần lo lắng, bởi vì, nàng ở chung với hắn đã biết bao nhiêu lâu rồi, mà lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt sầu muộn của hắn, tin chắc rằng chuyện gặp phải không được bình thường.

Điền Phù cũng đi đến, nói : “Tiểu Phong, mặc kệ là chuyện gì, toàn bộ Tiêu gia đều ủng hộ con. Con cứ yên tâm đi làm chuyện mình muốn đi, chúng ta đều tin tưởng con”

Tiêu Viễn Hà đi đến, kéo Điền Phù, nói : “Bà à, được rồi, Tiểu Phong có nhiều người quan tâm như vậy, còn cần chúng ta sao, ngủ đi, để tụi nhỏ tâm sự với nhau là được”

Lúc này, cơ hội hiếm có, Phượng Hề, Liễu Yên Nguyệt, Vũ, còn có Thiên Nhan Duyệt, tất cả đều ngồi trên giường. Bởi vì đây là do Tiêu Thu Phong phân phó. Nếu ngày thường, với khuôn mặt tươi cười, thì các nàng đương nhiên sẽ không nghe, nhưng tối nay, các cô vợ thông minh cảm nhận được nội tâm bất ổn của chồng mình, tất cả nhìn nhau, nhưng không ai phản đối.

Tiêu Thu Phong làm như vậy, không phải vì sắc tâm nổi lên, mà có vài chuyện, thật sự phải nói cho chúng nữ, bởi vì hắn đã quyết định chấp nhận kế hoạch trọng sinh, không chỉ vì cha, mà còn vì việc sinh tồn của mình, lão già ấy nói không sai. Đây là số mệnh của hắn, hắn không thể trốn được. Kế hoạch trọng sinh, cũng giống như những gì hắn trải qua, chết rồi mới sống lại. Tuy có nguy hiểm, nhưng những việc này, cuối cùng vẫn phải có người làm.

“Đêm nay anh đi ra ngoài, chỉ vì gặp một người”Tiêu Thu Phong tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, bốn cô vợ non mềm, kiều mỵ phong tình, giờ phút này ngồi vây quanh hắn, thân thể muốn ôm chặt vào nhau.

Vũ mở miệng : “Số Một?!”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Đúng vậy, các em cũng đã biết thân phận của anh, lần này, số Một xuống Nam, nguyên nhân lớn nhất là muốn tìm anh, muốn anh chấp hành nhiệm vụ dở dang của cha anh năm đó”

“Ông xã, có nguy hiểm không?” Liễu Yên Nguyệt vội vàng hỏi.

Phượng Hề cũng khẩn trương lên, nói : “Ông xã, anh đã không còn là Ảnh của năm đó, bây giờ anh là ông xã của chúng em, là Tiêu Thu Phong, anh có thể cự tuyệt mà”

“Phượng Hề, em nói không sai, anh quả thật có thể cự tuyệt, nhưng cuối cùng anh vẫn là con trai của Long Thần, có một số việc, anh phải đi làm!”

Vũ cũng nói : “Thu Phong, mặc kệ anh là Ảnh Tử hay là Tiêu Thu Phong, em vẫn yêu anh, giống như mẹ đã nói, chỉ cần anh muốn làm gì, em đều ủng hộ anh”

“Ông xã, em cũng vậy” Loại chuyện này, đương nhiên Liễu Yên Nguyệt dứt khoát rồi, nhưng nếu ủng hộ, thì nàng có thể làm được.

Phượng Hề thở dài, nói : “Anh bây giờ là nhất gia chi chủ, lời anh nói, chúng em có thể không nghe sao, yên tâm, trên đời này còn chuyện gì có thể gây khó dễ cho Tiêu gia chúng ta sao, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, sẽ không có chuyện gì không làm được, ông xã, anh không cần lo lắng quá”

Tiêu Thu Phong không nhịn được cười, nói : “Có lẽ, cả đời này, anh có thể kiêu ngạo, cũng bởi vì các em”

Thiên Nhan Duyệt cũng cười, nhỏ giọng nói : “Đương nhiên, anh nghĩ đại mỹ nữ như chúng em, trên đời có mấy người?”

Nàng nói không sai, giống ngôi sao siêu cấp thế giới Thiên Nhan Duyệt, ở Trung Quốc, chỉ có một mình nàng.

Liễu Yên Nguyệt cũng ngại ngừng cười, nói : “Ông xã, anh làm chuyện gì, cũng có thể kiêu ngạo, chúng em đều vinh hạnh”

Phượng Hề cười quyền rũ một cái, nhìn Tiêu Thu Phong nói : “Ông xã, hình như bây giờ anh lại muốn làm chuyện kiêu ngạo hơn phải không? Em Yên Nguyệt đang đợi anh kìa, anh nhìn xem”

Liễu Yên Nguyệt đã muốn lắm rồi, lại bị Phượng Hề khiêu khích thêm vào, ngã vào lòng ngực Tiêu Thu Phong, mà Vũ cũng nhảy xuống giường, nói : “Mọi người làm chính sự, em sẽ không quấy rầy, chị Phượng, tối nay giường này để lại cho hai chị em họ, chúng ta về giường nói chuyện thôi”

Phượng Hề gật đầu, nói : “Tiểu Duyệt, không phải em vẫn hay hỏi chị cảm giác ngủ chung giường là như thế nào sao? Bây giờ em đã có cơ hội đó rồi đấy, thử nghiệm tốt một chút, ngày mai nói cho chị biết mùi vị như thế nào”

Hai người đi rồi, cũng không phải do thẹn thùng, mà có chút việc, cần hai người làm. Tối nay, các nàng phải nghiên cứu thật kỹ phần tư liệu do Tiêu Thu Phong cầm về, tất cả tư liệu về kế hoạch trọng sinh, điều này không phải vì gạt Liễu Yên Nguyệt, mà vì muốn bảo vệ các nàng.

Hoặc, chỉ có Vũ và Phượng Hề mới hiểu được, chuyện này kinh hãi như thế nào, biết càng ít càng an toàn.

Thật ra thì, ngay cả Tiêu Thu Phong sau khi xem xong, đều kinh hoàng thất thố, chứ đừng nói người khác.

Tiêu Thu Phong nhận nhiệm vụ này, cũng biết rằng, tất cả chuyện này cần phải lấy toàn bộ lực lượng của mình ra để hoàn thành, cho dù có Đỉnh Bồn Quân tương trợ, nhưng cũng cần có điều kiện tiên quyết, thì hẳn mới có thể sống lại.

Ngày hôm sau, Đông Nam lại truyền ra tin tức, rối loạn nửa tháng, rốt cục đã trở lại bình yên, Long Tương đã đem người về kinh, có thể ông đã nhận được tin của số Một.

Không bao lâu, Tư Mã Lạc, Triệu Quang Bình cùng Tôn Khánh Dục đều đến, mấy ngày nay sốt đầu mề trán, bây giờ vừa yên bình, đương nhiên phải đi xem một chút, nhìn xem bước tiếp theo nên làm cái gì.

Không chỉ thế, bọn Dạ Ưng cũng đến, vào trong biệt viện của Tiêu gia, chờ Mộng Thanh Linh ba ngày sau về kinh.

“Mộng tiểu thư, khó có dịp em đến Đông Nam, không bằng để anh dẫn em đi tham quan, ra ngoài mua sắm, thế nào?” Tư Mã Lạc ân cần hỏi, đối với một bông hoa xinh đẹp tuyệt đại như Mộng Thanh Linh, một tia kháng cự mỏng manh cũng không có.

Tiêu Thu Phong nhìn Mộng Thanh Linh, rồi nói : “Tư Mã Lạc, xin lỗi, Mộng tiểu thư không thể nhận lời mời của mày, ba ngày nay, tao nhận lệnh phải bảo vệ nàng, nếu mày có lòng theo đuổi, thì đi đến kinh thành đi!”

Mộng Thanh Linh vốn không có ý này, hơn nữa cũng không muốn ra ngoài đạo, nàng không rõ, vì sao ông lại muốn nàng ở Tiêu gia ba ngày rồi mới được về. Ông sợ trên đời trở về gặp nguy hiểm sao? Hoặc lo lắng trên đường còn mục tiêu khác, nên để nàng ở lại để khỏi bị nghi ngờ.

“Tiêu thiếu gia, tựa hồ anh có chút hơi quá, tuy rằng tôi tá túc ở Tiêu gia, nhưng anh không có quyền can thiệp vào đời tư của tôi, Tư Mã công tử, tôi nhận lời mời của anh”

Nàng thấy bộ dáng khó chịu của người đàn ông này, nói cái gì hần không cho phép, dựa vào cái gì? Cho dù không muốn, nàng cũng phải làm khó hần một lần.

Không đấu với đàn bà, Tiêu Thu Phong nhìn Tư Mã Lạc, nói : “Nếu mày không muốn bị tao đập chết, thì an phận một chút đi”

Khó thấy được ngữ khí lạnh lùng cứng rắn của Tiêu Thu Phong, Tư Mã Lạc nuốt nước miếng, xấu hổ gãi đầu nói : “Mộng tiểu thư, anh thấy dễ lần sau thì tốt hơn, thằng khốn này nói được làm được, anh không muốn bị đập văng ra ngoài cửa Tiêu gia, về sau làm gì còn mặt mũi ở Đông Nam, lần sau, lần sau đi, nhất định anh sẽ mời em đi chơi”

Cho dù Mộng Thanh Linh hấp dẫn cỡ nào, Tư Mã Lạc cũng không dám lơ mãng, hần không phải kẻ ngu, đương nhiên nhìn ra, Tiêu Thu Phong làm vậy vì có nguyên nhân, hai người chiến tranh với nhau, hần không muốn quả, hơn nữa, hần đã tập thành thói quen, trước mặt Tiêu Thu Phong mà xuất hiện gái đẹp, thì người đó không thuộc về hần. Vả lại, hần cũng không muốn trở thành vật hy sinh của cuộc chiến này, nên không dám nhiều lời.

“Thu Phong, không phải con có ý đồ với Mộng tiểu thư chứ!” Tôn Khánh Dục nhẹ nhàng hỏi một câu.

Thân thể Mộng Thanh Linh rung lên, vành tai, nhưng quay mặt đi, thờ ơ, thật ra đối với đáp án này, nàng rất có hứng thú.

“Con gặp số Một” Câu trả lời này của Tiêu Thu Phong, tuy không đúng đáp án, nhưng lại làm ba người kia có hứng thú hơn.

“Tư Mã Lạc, nhớ kỹ lời tao, tình thế chuyển biến, mày về nói với ông của mày, cẩn thận một chút, sắp có bão rồi, có thể quét sạch cả trái đất!”

336. Chương 336 : Đánh Con Gái, Hình Như Là Không Tốt

Từ khi mấy người này liên hợp lại, mỗi lần Tiêu Thu Phong nói với vẻ chân thật như vậy, hơn nữa lại dặn rất rõ ràng. Chỉ duy nhất lần này, hần nói rất mơ hồ, làm người nghe không hiểu được.

Nhưng, Tiêu Thu Phong không giải thích, ngữ khí trở nên nhẹ nhàng : “Không cần giải thích, tao chỉ có thể nói một câu, mày về nói với ông mày chuẩn bị tốt, về phần tin hay không, đó là chuyện của mọi người”

Sắc mặt Triệu Quang Bình đã mất tự nhiên, hỏi : “Thu Phong, vậy chúng ta phải chú ý những cái gì?”

“Tu thân dưỡng tính, hám nhiên bất động” Nhìn thấy ông còn muốn hỏi, Tiêu Thu Phong nói tiếp : “Mấy ngày nữa, con phải đi xa, sau đó, có lẽ con sẽ vào kinh”

Vào kinh là một kế hoạch rất dài, nhưng Tiêu Thu Phong quyết định phải làm trước, bởi vì trong kế hoạch trọng sinh, cần hần phải làm như vậy, một đêm trầm tư, Tiêu Thu Phong biết mình phải đi thế nào, cùng đi chung con đường của cha năm đó.

Tư Mã Lạc không dám ở lại, nói : “Nếu đã như vậy, tao cần đem chuyện này nói với ông tao, Thu Phong, chúng ta là bạn bè, mày nhớ đó, có chuyện gì, cứ nói trước một tiếng, mẹ ơi, làm bạn với mày, lâu lâu mày lại làm ra những chuyện động trời”

Oán giận thì oán giận, nhưng Tư Mã Lạc biết cân nhắc nặng nhẹ, chửi bậy vài câu, là người đầu tiên cáo từ, rồi Triệu Quang Bình cũng đi, cuối cùng là Tôn Khánh Dục, nếu Tiêu Thu Phong đã nói là sẽ có bão, bọn họ cũng cần phải chuẩn bị tránh hoặc chống bão. Liên minh với Tiêu gia lâu như vậy, bọn họ chưa từng hoài nghi lời nói của Tiêu Thu Phong.

“Này, anh thật dọa người, vài câu nói đã làm cho các đại nhân vật Đông Nam sợ đến mức mặt tái nhợt, quả nhiên không hổ là Tiêu thiếu gia”Mộng Thanh Linh tuy rằng quản lý kinh tế ở kinh thành, nhưng cuối cùng nàng vẫn chỉ là một người con gái, cùng với mấy cô vợ ở Tiêu gia, không khác nhau lắm, hồn dỗi tức giận, không phải vì nàng là kinh thành nhất mộng mà trở nên điềm tĩnh lại.

“Anh dọa ai chứ. Không cho tôi đi ra ngoài, tôi càng muốn đi. Dạ Ứng ...”

Thật ra thì ... không cho con nhỏ này ra ngoài, cũng bởi vì lo lắng cho an toàn của nàng, bây giờ Đông Nam tuy đã bình yên, đó là vì mục tiêu đã biến mất, nhưng các lực lượng phức tạp của các quốc gia khác vẫn tồn tại, ai biết được bọn họ sẽ làm nhưn gì. Số Một mới đi, mà Mộng Thanh Linh lại có quan hệ rất tốt với số Một, rất nhiều người muốn biết. Hắn không muốn để nàng mạo hiểm.

Dạ Ứng chạy vào, khi hắn vào, còn có chúng nữ. Liễu Yên Hồng thì đang chuẩn bị tốt nghiệp, vì đang làm bài luận nên bình thường không ở nhà, còn bốn nàng công chúa thì quay trở về tiếp tục kinh doanh ở Hoàng Kim Thủy Thành, đương nhiên phần lớn thời gian ở Hồng lâu, trong nhà chỉ có bốn nàng Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt...

“Mộng tiểu thư, có việc gì thế?”Dạ Ứng nhận lệnh của số Một, bảo hộ cho Mộng Thanh Linh an toàn quay về kinh, đương nhiên phải tận tâm tận lực rồi.

“Tôi muốn ra ngoài mua sắm, anh đi với tôi”Người con gái này lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Phong, trong lòng vô cùng ủy khuất, chưa ai dám đối đãi với nàng như vậy, chưa ai dám khống chế nàng.

Dạ Ứng đi đến, cảm nhận được sự lạnh lùng và tức giận của người đàn ông kia, trong lòng hắn đột nhiên khiếp sợ, hỏi : “Mộng tiểu thư, hay là để cho Tiêu thiếu gia cùng đi với cô, như vậy an toàn hơn”

Mộng Thanh Linh nói : “Không cần, chuyện của tôi, tự tôi làm. Không cần nhìn mặt người khác. Tôi chỉ ở nhờ, tôi không phải là người của Tiêu gia, không cần nghe lời người ta”

Chúng nữ nhất thời cảm thấy không đúng, người con gái này không phải rất thích nói chuyện với ông xã hay sao. Thiên Nhan Duyệt lập tức bước lại khuyên : “Chị Mộng, bây giờ cơm đã chuẩn bị xong rồi, hay là chờ ăn xong rồi đi. Nghe nói Thu Phong còn phải bảo vệ chị, chị bây giờ còn chưa an toàn mà”

Vũ cũng nói : “Mộng tiểu thư, Thu Phong làm vậy cũng chỉ vì tốt cho cô, cô không nên tức giận”

Tiêu Thu Phong ngồi ở kia, giờ phút này đang nghĩ đến tương lai mờ mịt, còn không biết nên giải quyết kế hoạch trọng sinh thế nào, hắn thật sự rất đau đầu, không có tâm tình hầu hạ vị đại tiểu thư này. Kỳ thật, yêu cầu của Mộng Thanh Linh không có gì lớn, nhưng trong lòng nàng chỉ muốn một khuôn mặt tươi cười mà thôi. Đáng tiếc là, nàng gặp phải Tiêu Thu Phong suốt ngày khó chịu cau có, lúc này, một yêu cầu nhỏ nhỏ cũng không được thỏa mãn.

“Chúng ta đi”Mộng Thanh Linh căn bản không nghe lời chúng nữ khuyên, cố ý làm càn, nhưng khi nàng vừa nói xong, thân hình của Tiêu Thu Phong đã động.

“Bốp!”một tiếng, một bàn tay, đã dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, âm thanh thật ra cũng không quá lớn, nhưng tất cả người ở đây, kể cả Dạ Ứng cũng trợn mắt nhìn, trời đất ơi, người đàn ông này đánh cả kinh thành nhất mộng.

Việc này nếu truyền ra ngoài, toàn bộ đàn ông trong thành sẽ xách đao đến Đông Nam chém tên khốn này!

Tay che mặt, cảm giác đau đau, rát rát. Làm cho Mộng Thanh Linh ngây dại, nàng chưa bao giờ biết, có một ngày, nàng sẽ được ném hương vị tát tay này.

“Anh đánh tôi... anh ... anh dám đánh tôi... tên khốn nạn dám đánh tôi, tôi liều mạng với anh”Sau khi nói ra, hình như Mộng Thanh Linh đã quên mất thân phận của mình, quên luôn vẻ tao nhã ngày thường.

Con gái cái gì, đây mới là bản chất thật đó!!

Thiên hạ tuyệt mỹ, phương hương khuynh thành, kinh thành nhất mộng, thế nhưng lại giống một người con gái hung dữ, bước lại, hai tay giơ ra, nắm lấy Tiêu Thu Phong, nước mắt ào ạt đổ ra, bắt đầu tiết mục âm ỉ tên là nước mắt đàn bà!!!

Cả cái trán của Dạ Ứng đã đầy mồ hôi, ngay cả Dâm Tặc và Túy Quỷ vừa bước vào cũng thế. Túy Quỷ vừa uống một ngụm rượu vào miệng, thấy cảnh này xong, rượu trong miệng chảy ngược ra ngoài, thấy được cảnh này, so với ban ngày gặp quỷ còn đáng sợ hơn nhiều, làm cho người ta không thể tin được, đây là Mộng Thanh Linh, là kinh thành nhất mộng.

“Cần hỗ trợ không?” Dâm Tặc hỏi.

Mặt Dạ Ứng tối sầm lại, hỏi : “Giúp ai?”

“Đương nhiên là giúp Mộng tiểu thư rồi, thủ trưởng ra lệnh cho chúng ta bảo hộ cho nàng”

Túy Quỷ nuốt rượu xuống, nói : “Gấp cái con mẹ gì, Thu Phong có chừng mực, chỉ là giáo huấn cho bà nương nàng thôi, không có việc gì, chúng ta chỉ xem là được. Nếu mày muốn, thì cứ vào đi, còn tụi tao sẽ ủng hộ về mặt tinh thần cho mày”

Dâm Tặc xấu hổ, ủng hộ tinh thần cái cứt chó gì, biết rõ là hắn không đánh lại tên kia mà.

Ba người không hẹn mà cùng lui về sau ba bước, trốn ngoài hành lang, không muốn giúp, nhưng bọn họ vẫn muốn xem phim.

Tuy rằng, cho đến bây giờ, Tiêu Thu Phong vẫn hay trêu ghẹo chúng nữ, cũng là cho chúng nữ thương âm, nhưng từng có người nào dám abc này nọ kiểu này với hắn.

Chúng nữ bên cạnh, cũng xấu hổ không thôi. Mộng tiểu thư này, tính tình thế mà hung dữ thật, căn bản là không chịu nổi một chút ủy khuất, các nàng có khuyên bảo gì, cũng không có tác dụng.

Tiêu Thu Phong thật sự là phiền muốn chết đi được, nhắc con nhỏ này lên, không cần nghĩ nhiều, bàn tay to đập xuống, đánh liên tục mấy cái vào mông của Mộng Thanh Linh, thật sự, Tiêu Thu Phong không có ham mê này, chỉ là giận quá quên luôn kiêng kị.

Tiêu Thu Phong không có cảm giác, nhưng người xem bốn phía đã quá sợ hãi, còn Dâm Tặc thì há to mồm, đường đường là đệ nhất mỹ nữ của kinh thành, lại bị một người đàn ông đánh đòn theo kiểu của con nít, hắn quá kích động rồi, đến nỗi hồn nhiên quên luôn cái trách nhiệm bảo vệ của mình.

Lại thêm một cái đánh vào mông nữa, Mộng Thanh Linh đã uất ức đến chết, nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, cắn một cái thật mạnh, máu tươi lập tức phọt ra, vài giọt máu đã chảy vào miệng nàng, một cảnh tượng hư ảo chột hiện, trong nháy mắt, chột biến mất.

Một hình ảnh khác lại xuất hiện, Thông Tâm Thuật của Mộng Thanh Linh, tựa hồ như gặp phải sét đánh, phản phệ chi lực, mạnh mẽ đánh tới, nàng chưa kịp hồi phục lại tinh thần, hét thảm một tiếng, sau đó cả người liệm đi.

Thông Tâm Thuật là tham cảm bản lĩnh trời sinh trong dòng máu của Mộng gia, trong thời điểm bình thường, chỉ cần đến gần một người, tâm tư, ý niệm của người đó từ trước đến giờ, Mộng Thanh Linh đều biết được. Cho nên, nàng biết, loại người nào có thể tiếp cận, loại này không thể tiếp cận, hoặc cần rời hay, hay tránh xa.

Lần đầu tiên gặp Tiêu Thu Phong, không thu hoạch được gì. Lần thứ hai, hai người ôm nhau, Mộng Tâm Thuật của nàng cũng không có tác dụng, biến nàng thành người mù, giống như khi đi vào trong suy nghĩ của người đàn ông Tiêu gia này, gặp phải một lực kháng cự mạnh mẽ, làm cho nàng không cách nào thông tâm hai người được.

Máu là con đường cuối cùng, nhưng Mộng Thanh Linh tuyệt đối không bao giờ nghĩ đến, cho dù nàng cường ngạnh thi triển Thông Tâm Thuật cỡ nào, kết quả lại nhận được một lực phản kích rất mạnh, khiến cho nàng kêu lên rồi ngất đi. Cái này không phải do Tiêu Thu Phong đánh, chắc chắn là vậy. Do tự cô ta làm ra.

Nhưng mà... người xung quanh thì lại cho rằng, đây là lỗi của Tiêu Thu Phong, làm cho cô gái này xấu hổ đến nỗi ngất xỉu.

“Nguy rồi, ông xã, Mộng tiểu thư hôn mê rồi” Chúng nữ vọt lại, đỡ lấy Mộng Thanh Linh, Thiên Nhan Duyệt khẩn trương kêu lên.

“Không sao đâu, không có việc gì, có thể do khí cực công tâm, chúng ta dìu nàng đi nghỉ ngơi một chút. Chờ nàng tỉnh lại, chúng ta khuyên nàng. Thật không ngờ, Mộng tiểu thư như hoa như ngọc mà tính tình lại chẳng hiền lành tí nào” Phượng Hề cũng đến, xem xét Mộng Thanh Linh một chút, rồi nói.

“Vũ, nhốt nàng vào nhà, coi chừng nàng, ba ngày nữa, đuổi nàng ta đi!” Tiêu Thu Phong lạnh giọng quát, cũng xoay người đi vào trong, cảm nhận được trong cơ thể có một biến hóa mới, khí kinh dao động, hẳn cần phải bình ổn lại một chút.

337. Chương 337 : Cuồng Long Chi Lộ

Loại lực lượng này, rất khác, khác hoàn toàn so với Long Biến Tâm Quyết và Võ Chi Phách, là một cá thể tồn tại độc lập. Tiêu Thu Phong không thể tượng được, loại lực lượng này, cuối cùng là từ đâu mà có?

Không chỉ trong lòng Tiêu Thu Phong có nghi hoặc, mà Mộng Thanh Linh cũng thế, tuy rằng bị Thông Tâm Thuật phản phệ lúc sáng, nhưng cũng đã chậm rãi tỉnh lại. Nàng vẫn nhớ rõ tình tiết xảy ra lúc đó, chỉ là, trong lòng không có hứng thú đi tìm kẻ vô sỉ vô lễ kia tính sổ, nàng chỉ muốn biết, Thông Tâm Thuật có thể bắt nguồn từ máu, nhưng lại xuất hiện nguyên nhân thất bại.

Bọn họ đều không hiểu, không rõ bên trong là gì. Nhưng, lực lượng này, đã tồn tại từ rất lâu, huyết mạch linh thể của Mộng gia, cùng với Võ Chi Phách của Tiêu gia, chính là chiếc chìa khóa mở ra chiếc hộp bí mật.

Nằm trên giường, Mộng Thanh Linh không ngồi dậy nổi, một nửa là do bị tên xấu xa kia đánh cho sững lên, không còn mặt mũi nhìn người, nửa kia là vì suy nghĩ về bí mật của Thông Tâm Thuật. Sau khi cẩn thận an ủi, thấy nàng cũng đã bình tĩnh lại, chúng nữ cũng không ép buộc nữa.

Ba ngày, nàng vốn sẽ không gặp mặt Tiêu Thu Phong. Thật ra trong lòng, nàng vẫn rất rất muốn gặp người đó. Nhưng, là con gái, cuối cùng vẫn phải giữ một chút thể diện.

Vũ cùng chúng nữ đến, nhìn thấy trên gương mặt đẹp kia đầy vẻ u sầu, Thiên Nhan Duyệt tiến lại, ngồi xuống giường bên cạnh Mộng Thanh Linh, bắt đầu dĩ nói : “Chị Mộng hôm nay chị phải đi, thật sự không thể ở thêm vài ngày sao?”

Mộng Thanh Linh giống như là tự mình đa tình, những người con gái này biết mình phải đi nên cố ý giữ lại. Nhưng Liễu Yên Nguyệt đã không nhìn được ôm lấy Vũ, nói : “Chị Vũ, Yên Nguyệt thật sự không muốn để cho chị đi, Tiêu gia không có chị, sẽ mất đi nhiều niềm vui”

Thiên Nhan Duyệt cũng quay đầu lại nói : “Hy vọng chị Mộng có thể ở lâu thêm vài ngày, vậy chị Vũ cũng có thể ở thêm vài ngày” Trời ơi, thì ra giữ nàng lại, bất quá chỉ là một cái cớ, nàng không phải là người của Tiêu gia, ai mà thêm nhớ đến nàng?

“Mộng tiểu thư, thời gian không còn sớm lắm, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi” Âm thanh của Dạ Ứng từ cửa truyền vào, hôm nay chính là kỳ hẹn ba ngày.

Mộng Thanh Linh mặc dù trong lòng có chút mất mát, nhưng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, vuốt mặt Thiên Nhan Duyệt nói : “Tiểu Duyệt, kinh thành cách nơi này không xa, chỉ cần muốn gặp, lúc nào cũng có thể. Nếu mọi người muốn gặp Vũ, có thể lên kinh thành chơi, yên tâm, thân là chị, nhất định sẽ hoan nghênh mọi người”

Vũ cũng an ủi : “Được rồi, mọi người không cần đau buồn, tin chắc rằng không bao lâu nữa, chị em chúng ta lại có thể gặp lại. Mọi người xuống lầu đi, Thu Phong đang ở sảnh chờ chúng ta”

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt là nữ chủ nhân của Tiêu gia, nên thu xếp đưa tiễn cho Mộng Thanh Linh rất tốt. Mọi người phụ một tay, rồi tất cả ra đại sảnh. Tiêu Thu Phong đã ngồi ở đó từ lâu, bây giờ đang

lặng lặng uống trà, cả người toát lên vẻ im lặng lạnh lùng kỳ lạ. Nội kinh kỳ quái này, có thể thay đổi cả bản chất hần, ngay cả chính hần cũng không ngờ.

“Lão đại, hy vọng không lâu sau chúng ta có thể gặp lại ở kinh thành. Mặc dù tao không phục, nhưng tóm lại là, mày là người mà Dâm Tặc tao kính nể nhất. Không người nào dám cuồng ngạo với Mộng tiểu thư như thế, hắc hắc ...”

Câu đầu thì còn nghe giống người, câu sau lại hiển thể sự dâm dăng, đúng là bản chất đặc thù của hần rồi, nhìn là thấy khinh.

Mộng Thanh Linh đi vào đại sảnh, nghe được những lời này, liền biết. Nhục nhã xấu hổ ở Tiêu gia, tuyệt đối không thể bù đắp lại, bởi vì, đã có rất nhiều người chứng kiến.

Một cái nhìn cũng không có về hướng Tiêu Thu Phong, Mộng Thanh Linh lạnh lùng nói : “Chúng ta đi ...”

“Vũ, các con thật sự phải đi rồi, ai, mẹ thật sự nhớ các con!” Điền Phù và Tiêu Viễn Hà cùng bước vào, nói : “Vũ à, hy vọng con có thể sớm trở về, về sau không cần rời đi nữa. Sức ép như vậy, mẹ thật sự không chịu nổi”

Tiêu Viễn Hà lại khách khí nói với Mộng Thanh Linh : “Mộng tiểu thư, thật sự xin lỗi, cô ở đây ba ngày, lại bị tiểu Phong làm cho mất hứng, xin cô không nên tức giận, tôi thay nó xin lỗi cô, chúc cô thuận buồm xuôi gió”

Chỉ tức giận với hần, nhưng với hai người lớn của Tiêu gia, Mộng Thanh Linh lại thấy rằng mình rất thất lễ, ngượng ngùng nói : “Bá phụ, người nói quá lời, là Thanh Linh nói xin lỗi mới đúng. Vô cớ quấy rầy mọi người, chịu ân tình của Tiêu gia, con xin ghi nhớ trong lòng”

“Không có việc gì, Mộng tiểu thư là thiên chi kiêu nữ, có thể đến Tiêu gia, bà già này hoan nghênh còn không kịp, về sau nếu Mộng tiểu thư có cơ hội đến Đông Nam, nhất định phải ghé Tiêu gia ngồi chơi, tôi nhất định sẽ vui mừng hoan nghênh” Điền Phù cũng mở miệng, mặc dù có chút khách sáo, nhưng cũng làm cho Mộng Thanh Linh cảm kích.

“Nhất định, nhất định”

Tiêu Thu Phong đứng lên, đi đến trước mặt người khinh thường hần nhất, nói : “Mộng tiểu thư, có duyên gặp nhau, âu cũng là ý trời. Tuy rằng giữa hai ta có chút bất đồng, nhất tôi cũng chúc cô lên đường bình an. Đương nhiên, thuận miệng nói một câu, Mộng tiểu thư là người được vạn người theo đuổi, nhưng rồi cuối cùng vẫn chỉ là một cô gái. Ngày đó đánh nặng tay vậy, nhưng cũng hy vọng nhờ vào cái tát này, có thể làm cho Mộng tiểu thư hiểu được, như thế nào là một người con gái chân chính”

Về thư thái khi đối mặt với hai người lớn, bây giờ đã không còn, sắc mặt của Mộng Thanh Linh đổi màu như tắc kè, tức giận nghiến chặt răng, tên khốn nạn này, đánh nàng mà còn nói lý lẽ.

“Đừng, đừng, Mộng tiểu thư, đi thôi, đi thôi, trễ giờ rồi” Vũ thấy tình thế không ổn, lập tức ngăn cản hai người, nhón chân lên hôn vào mặt của Tiêu Thu Phong một cái : “Thu Phong, ông xã, mau đến tìm em, không được để em chờ lâu nha!”

Kéo Mộng Thanh Linh ra cửa, những chiếc xe ngoài đó, đã chuẩn bị thỏa đáng hết rồi.

Chu dù là xe đã chạy, nhưng xuyên qua cửa xe, Tiêu Thu Phong vẫn có thể cảm nhận được hận ý nồng đậm của Mộng Thanh Linh, chuyện xưa của bọn họ, vẫn chưa kết thúc, hay là, đây chỉ là sự khởi đầu.

“Chị Vũ thật sự đi rồi” Liễu Yên Nguyệt đỡ lấy cánh tay của Điền Phù, thê lương thở dài.

Tuy rằng không đành lòng, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn mở miệng : “Cha, mẹ, con cũng muốn đi ra ngoài một thời gia” Xoay người lại, chúng nữ nghe được những lời hần nói, hốc mắt đã đầy nước, nhưng tất cả mọi người đều cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

Phượng Hề cuối cùng vẫn cười nói : “Không sao đâu, chị em bọn em làm bạn với nhau, một ngày trôi qua cũng không quá buồn, nếu anh có chuyện chưa làm thì cứ làm đi, bọn em sẽ chờ anh”

Trong một ngày mà phải ly biệt mấy lần, cả Tiêu gia được bao phủ trong bầu không khí u ám, một đêm điên cuồng này, nhất định là xuân ý dào dạt. Lúc sáng, khi chúng nữ tỉnh dậy, ngoại trừ xuân ý nhộn nhạo, thì người đàn ông mình yêu, đã không thấy.

Còn trong trang viên của Tiêu gia, lại xuất hiện rất nhiều người.

“Chị Phượng, Tiêu thiếu gia dặn dò, từ hôm nay trở đi, Thiết Huyết Vệ đội có nhiệm vụ, bảo vệ cho trang viên Tiêu gia” Tiểu Lục Tử nói thật, bởi vì từ đó đến giờ Tiêu Thu Phong chưa bao giờ nghiêm khắc ra lệnh cho hắn.

Khi cơn bão bắt đầu, cái mà Tiêu Thu Phong quan tâm đầu tiên, chính là người của Tiêu gia.

Trải qua nhiều tháng huấn luyện, Thiết Huyết Vệ đội cũng không kém gì Huyết Sát tổ của Thiết Huyết Đoàn năm đó, hơn nữa nhân số nhiều hơn, chỉ là, thông minh hơn, tàn ác hơn, mạnh mẽ hơn. Lý Hưng cùng Quan Dao đã bố trí lực lượng trong nơi ở của Tiêu gia, nhưng lực lượng này, tạm thời ẩn thân.

Trừ những việc này ra, kế hoạch tương lai mà Tiêu Thu Phong giao lại cho Phượng Hề chỉ vồn vện hai chữ : “Bắc Công!”

Phượng Hề có thể hiểu, khi cơn bão hình thành, hoặc cơn mưa bắt đầu, có thể ảnh hưởng đến người đàn ông mình yêu. Sát khí, sẽ tràn ngập cả thế giới.

Không hủy diệt, làm sao có thể hồi sinh. Phượng Hề biết, người đàn ông này sở dĩ nhận kế hoạch trọng sinh, không chỉ vì hoàn thành tâm nguyện của cha, mà theo từng bước trong đó, có thể tìm được nguyên nhân tử vong của Long Thần.

Có vài người, có một số việc, đều đã bắt đầu nhúc nhích.

Ba ngày sau, Tiêu Thu Phong đã đến Trung Đông, ở trong thành phố, hắn nhìn giống một người Ả Rập chính gốc, khăn quần đầu, quần áo thô sơ, một người tịch liêu. Gia đình rất hạnh phúc, nhưng hành trình của con người, lại vẫn tiếp tục xoay, cho dù hắn không muốn, nhưng vẫn phải tiếp tục bước đi.

Vài tháng không thấy, cái thành phố này đã chuyển mình rất nhiều, trên đường, nhiều cửa hàng hơn, mà các tòa nhà cao tầng cũng đã và đang mọc lên. Làm cho cái thành phố có phong cách cổ xưa này tăng thêm vài phần hiện đại.

Nhưng, có điều làm cho Tiêu Thu Phong rất kỳ quái, trên đường, rõ ràng rất ít lính đánh thuê, so với lần đầu tiên đến đây, lính đánh thuê tràn ngập ra đường, thì bây giờ lại yên lặng hơn rất nhiều. Nhưng ở giữa sự yên lặng này, lại tồn tại hơi thở của giết chóc.

Lần trước, bác gọi điện báo, tình hình của Trung Đông bây giờ không sáng sủa lắm, có nhiều người tâm địa bất chính, làm ảnh hưởng đến sự khởi động Long Đăng, làm thành sự uy hiếp. Mà bây giờ, Tiêu Thu Phong đến Trung Đông, chính là muốn bình định hết tất cả chương ngại, bất kể là Tiêm Thử hay Vương Bài, cũng theo con đường : Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Khi âm thanh ly trà bị vỡ vang lên, bồi bàn xoay người lại nhìn, thì trên bàn chỉ còn lại tờ tiền, khách đã không thấy đâu.

338. Chương 338 : Chủ Nhân Của Quân Đoàn

Trong sân tập, dưới ánh mặt trời, mấy chục tổ của một trăm người đang huấn luyện, hạng mức khác nhau, nhưng nhìn về mặt của mỗi người, ai ai cũng đều tràn ngập chiến ý ngút trời, rồi Ma Quỷ lâu như vậy, nhưng sự tiến bộ của nó, quả thật làm cho Tiêu Thu Phong rất hài lòng.

Tank cùng với Lý Cường Binh không làm cho hắn thất vọng, binh doanh của Ma Quỷ tựa hồ đã khuếch trương không ít, bây giờ bên ngoài truyền đến tiếng ầm ầm, kiến trúc đại hình, đột ngột mọc lên từ mặt đất, đây là phương tiện di chuyển do Triệu Nhược Minh phụ trách!

Tank xuất hiện, sắc mặt vội vàng, tựa hồ như gặp phải vấn đề gì đó khó khăn, bây giờ mặt mày cau có, sau lưng hắn, bốn binh lính cường tráng, đang theo sau bảo hộ an toàn.

Một cơn gió thổi qua người Tiêu Thu Phong, rồi, hẩn biến mất. Một đao ảnh hình mặt trăng, hóa thành đao tâm chi lực, thần nhiên đánh tới chỗ Tank. Bây giờ nhìn hẩn, khăn trắng thì quần đầu, cả người thì trùm kín, trừ ánh mắt, hẩn chỉ để lộ sát khí ra thôi.

“Có thích khách ...”Không thể không nói, bốn binh lính kia tựa hồ có thực lực của binh vương, tốc độ phản ứng khiến cho Tiêu Thu Phong bất ngờ, tuy rằng ra tay đã nhượng bộ, nhưng bốn người liên hộ, làm cho hẩn rung động. Sức mạnh này, con người này, chính là những cái hẩn khát cầu. Thân hình Tiêu Thu Phong vừa động, đao khí trong tay, lại tăng thêm hai phần kinh lực, khí thể mạnh mẽ. Lại thêm một đợt tăng cường, binh lính bốn hướng bổ tới, động tác cực nhanh, cơ hội chỉ trong một giây, bọn họ ngay cả cơ hội rút súng cũng không cần.

Tank hoảng sợ, thừa dịp có khe hở, lách mình ra sau, lớn tiếng kêu lên : “Người đâu, người đâu, có thích khách ...”

Ba giây, tuyệt đối chỉ có ba giây, xuất hiện đầu tiên là Thiết Trụ, lực lượng nội liễm mệnh mông, theo sự xuất hiện của hẩn, cái trần ngập không gian nơi đây, chính là nắm đấm của hẩn, cũng là vũ khí lợi hại nhất của hẩn, không những nhanh, mà còn tàn độc, có xu thế khai thiên phá địa, rất khó đỡ nổi.

“Dám đụng đến binh đoàn Ma Quỷ, giết không tha!”Thiết Trụ lạnh giọng hét to, thân hình vọt lên, mạnh như hổ, ác như lang, hướng về phía Tiêu Thu Phong đánh tới, công kích sắc bén, cơ hồ không cho đối phương một con đường sống.

Tiêu Thu Phong không dùng đao tâm chi lực, cũng không dùng Võ Chi Phách, càng không đụng đến Long Biên Tam Thức, cái hẩn dùng, chính là cái mới dung hợp không lâu, một lực lượng xa lạ.

Thiết Trụ dùng quyền, quyền của hẩn đại diện cho sức mạnh. Tiêu Thu Phong không lui, cũng không né, mà đưa quyền tới, hai quyền chạm nhau, cả bầu không khí như ngừng chuyển động, trong một giây, lập tức nổ tung ra. Toàn bộ quân doanh đều kinh động, càng lúc càng nhiều binh lính được võ trang đầy đủ, từ xa vọt đến, hành động rất nhanh chóng.

Nhưng ... “Ầm...”một cái, khi hai lực lượng cường đại kia đụng nhau, làm cho thân hình Thiết Trụ văng thẳng ra sau, đập thẳng vào cây cột, lực quá mạnh, làm cho cả cây cột rung rinh rất bụi xuống.

Thân hình Tiêu Thu Phong mượn lực này, phi thân thoát lui, nhưng một giọng nói khác vang lên : “Còn muốn chạy, không dễ dàng vậy đâu”Lý Cường Bình rốt cục đã xuất hiện, so với sự cuồng ngạo của Thiết Trụ, Lý Cường Bình đã có phong phạm của cường giả, hẩn không lập tức ra tay, mà đang tập trung khí thể, lặng nhiên đối mặt với Tiêu Thu Phong.

Không những mạnh hơn Thiết Trụ, mà còn vô sỉ hơn nhiều, trong lúc Tiêu Thu Phong đang chờ hẩn ra tay, thì hẩn lại hét lớn một tiếng : “Loạn thương bắn phá ...”

Tiếng súng vang lên, làm cho Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, tuy rằng Lý Cường Bình vô sỉ, nhưng không thể trách được, trên chiến trường, không có cái gì gọi là đạo đức hay khách sáo cả, chỉ có sống hoặc chết, cho nên, chỉ có người sống, mới là tất cả, về phần dùng thủ đoạn gì, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nếu là người bình thường, thì quả thật sẽ chịu không nổi, nhưng người này, là Tiêu Thu Phong.

Khi tiếng súng vang lên, Tiêu Thu Phong cũng đã biến mất, khi mọi người còn đang dụi mắt, thì hẩn đã đến trước mặt Lý Cường Bình, làm cho quân thần đệ nhất Trung Đông Lý tướng quân đã không thể khống chế chính mình.

Hẩn đã động.

Tiêu Thu Phong không công, chỉ với sách lược này, làm cho Lý Cường Bình động thủ công kích, hẩn một mặt thủ, một mặt lui, nhưng bất kể thế nào, khoảng cách giữa hai người, luôn luôn không đổi, làm cho binh lính bốn phía không có cơ hội nổ súng.

“Gi thế, Lý Cường Bình, không phải mày vẫn tự nói mình là người đứng đầu Trung Đông sao? Cho lão tử thưởng thức chút coi, bây giờ ngay cả thích khách cũng không đối phó được, không bằng tao lấy pháo oanh tạc cho lệ”Có thể nói ra lời này, đương nhiên chỉ có Lang Nha, thằng ku này bây giờ rất đặc biệt, nằm trong

tay toàn bộ mối kinh doanh súng đạn ở Trung Đông, ai cũng biết, ở một cái nơi luôn có lửa và khói như Trung Đông, súng ống là thứ dễ chơi nhất.

Hai thanh chủ thủ sắc lạnh đột nhiên xuất hiện, như là u linh vậy, cơ hồ mang theo sự giết chóc trí mạng. Tinh thần Tiêu Thu Phong cả kinh, hai mắt nhú lại, muốn bắt giữ loại ám sát kỳ lạ này lại, nhưng, chủ nhân của hai thanh chủ thủ này, lại là hai thiếu niên.

Labus và Lang Khuyển, rốt cục bọn họ đã trưởng thành, ra tay đủ tàn độc.

Cương khí hộ thân phát ra tiếng “Keng ... keng ...” Hai thanh chủ thủ không thể đâm vào được nữa, khuôn mặt hai người thất sắc, nhưng không chờ chúng suy nghĩ, Tiêu Thu Phong đập hai cái, hai người thấy biến, lập tức né ra.

Cũng may, hai thằng này còn tỉnh táo, bằng không, với một đập này, ít nhất cũng nằm trên giường ba ngày. Thủ pháp lợi hại, nhưng thể chất thì chưa đủ đạt đến đỉnh, cho nên cuối cùng vẫn chưa có cơ hội lấy cứng đối cứng.

“Thiết Trụ, liên thủ!” Lý Cường Bình hét lớn một tiếng, nhưng trên mặt vô tình lại xuất hiện một nụ cười, đối với sự cười nhạo của Lang Nha không thèm để ý đến, bởi vì lúc này, hắn đã biết, tên thích khách này chính là người đàn ông đó, là Tiêu thiếu gia của họ.

Kỳ thật, khi vừa chạm mặt, hắn đã cảm nhận được sự cường đại của người này, đây là sự cảm thụ của cường giả với cường giả, sâu không lường được, nhưng cứ hết lần này đến lần khác Tiêu Thu Phong nhượng bộ cùng lưu tình, cái loại giết chóc giả bộ này, cũng không thể che dấu được ánh mắt của Lý Cường Bình. Hắn biết, cao thủ như vậy, nếu thực sự muốn giết Tank, thì tên đó đã chết, chứ chẳng có cơ hội hò hét gì đâu.

Thiết Trụ còn đang tức giận, ở Trung Đông hai năm, trong hai năm này, hắn chưa bao giờ đụng được một đối thủ khó xơi như vậy, thậm chí còn dùng quyền đối quyền với hắn, sức mạnh của người này, đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Cao thủ như vậy, tại sao lại làm thích khách, chẳng lẽ Thiên Mệnh năm đó sống lại???

Tank đối với võ học không tinh thông, nhưng hắn cũng cảm nhận được sức mạnh của người kia, thấp giọng nói : “Triệu tập Thần Binh Chiến Đội, vây công tiêu diệt, không cần thủ đoạn, chỉ cần mục đích”

Ở cái chỗ như Trung Đông, nếu muốn sinh tồn, thì cần phải đem những cái như đạo đức gì đó, vứt con mẹ nó hết đi.

Chẳng qua, tâm tình của Tiêu Thu Phong rất tốt, Lý Cường Bình và Thiết Trụ có thể so sánh với Túy Quỷ Dạ Ưng rồi, tốc độ tiến bộ này, quả thật rất đáng khen, có thuộc hạ là nhân tài như vậy, về sau có thể giúp hắn giải quyết nhiều chuyện.

“Bôn Lôi ...” Thiết Trụ quát, thân hình bạo tiến, Lý Cường Bình và hắn hợp tác đã lâu, tâm linh tương thông, cùng nhau quát một tiếng : “Bạo ...”

Thân hình hai người như hư ảnh, trái phải giáp công, tốc độ uy lực gia tăng gấp đôi, làm người xung quanh chóng mặt hoa mắt, chân chính nhìn thấy uy lực cường đại của hai giáo quan siêu cấp này, nhưng nhìn sức mạnh của người xa lạ kia, càng làm cho bọn họ khiếp đảm.

Thần Binh Chiến Đội đã dừng mãnh xông vào, tất cả binh lính đều lui về phía sau, kiểu chiến loạn này, không thể nổ súng, chỉ có thể phòng hộ bốn phía.

Giữa sân, sát khí cường hãn, áp lực trầm trọng, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được. Bầu không khí bốn phía, tựa hồ đã lạnh hơn rất nhiều, càng lúc càng có nhiều người nhìn, hắn chuẩn bị chấm dứt cuộc chiến này.

Ba người giao hòa, hình thành một cảnh khá giống một cuộc ẩu đả thông thường, nếu muốn đánh giá chính xác, thì phải là người trong cuộc mới cảm nhận được. Tiêu Thu Phong bắt đầu khởi động lực lượng Vô Chi Phách, lực lượng của Long Biến Tam Thức, như sóng triều khởi động, đột nhiên phát ra.

“Ầm ... Ầm” Một tiếng nổ lớn, khăn trùm đầu của Tiêu Thu Phong bị cái loại lực lượng quá mạnh này, làm cho rách nát tả tơi, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn. Lộ ra trước mặt mọi người một sức mạnh kinh khủng, áp

ché làm cho tiến lùi đều không được, khiến cho Lý Cường Bình và Thiết Trụ xấu hổ vô cùng.

Cái trán ứa đầy mồ hôi lạnh, khổ không thể tả, giống như một con tàu giữa hai đợt sóng, căn bản là không thể di chuyển được. Tùy ý để cho Tiêu Thu Phong chơi đùa.

Tiếng nổ vang lên, thân hình của Lý Cường Bình và Thiết Trụ bị cái sức mạnh kinh khủng đó đánh văng ra ngoài, bay xa mấy mét, toàn thân đau đớn.

Còn Lang Nha đã gào lên theo đúng kiểu sói tru : “Lão đại, tao biết là cuối cùng cũng sẽ gặp lại mày mà, I Love U!!!!!!!!!!!!”

Giang hai cánh tay ra, hướng đến chỗ Tiêu Thu Phong. Bây giờ, mọi người mới biết được, người này, chính là, chủ nhân lớn nhất của quân toàn Ma Quỷ!

339. Chương 339 : Nơi Đây Cũng Là Một Gia Đình

“Ông xã, rốt cục anh đã trở lại” Ruth kích động, hưng phấn, căn bản quên đi cái gọi là thẹn thùng, trước mặt đồng người, không kiêng nể gì, nhào vào lòng Tiêu Thu Phong.

Tank ở bên cạnh không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ phất tay, ý bảo mọi người rút lui, rất nhanh, nơi này chỉ còn lại các tổ trưởng của binh đoàn Ma Quỷ, đương nhiên cũng chính là Thần Binh Chiến Đội, bọn họ từ rất lâu về trước, đã trở thành chiến hữu cùng giành lấy quyền lực với Tiêu Thu Phong.

Từ biệt hơn nửa năm, nước mắt Ruth rơi xuống, sắc mặt vui mừng, có yêu thương, có tưởng niệm, nàng mới biết được cái gì gọi là hạnh phúc, khát vọng như thế nào. Trên đời này, trừ người đàn ông này ra, nàng hoàn toàn không cần gì hết.

“Tiêu thiếu gia, anh thật khách khí, vừa gặp mặt đã tặng chúng tôi lễ vật lớn như vậy” Thiết Trụ đứng dậy, cũng tiến lại bên cạnh Tiêu Thu Phong, xấu hổ đỏ mặt kêu lên.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hôn lên mặt Ruth, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, xoay người về hướng Thiết Trụ và Lý Cường Bình, gật đầu nói : “Tôi làm như vậy, chỉ để xem những ngày tôi không ở đây, các anh có nhàn hạ hay không. Được, rất khá, các anh tiến bộ rất nhanh, tôi rất hài lòng”

“Hai em ...” Tiêu Thu Phong chỉ tay về hướng Labus và Lang Khuyển đang âm thầm chuồn đi, làm cho hai tiểu tử này trở thành tâm điểm của mọi người, nói : “Labus và Lang Khuyển, cũng có tiến bộ rất lớn, tôi rất xem trọng hai em, mọi người cố gắng lên, rất nhanh, chúng ta sẽ có đại sự phải làm”

“Tiêu thiếu gia, anh yên tâm, bọn em sẽ cố gắng” Quay đầu lại nhận lời khen của Tiêu Thu Phong, hai nhóc đã không kìm hãm được vui sướng, ai cũng biết, ở Ma Quỷ, lời nói của Tiêu Thu Phong, tuyệt đối có quyền uy, khen ngợi hay phê bình, đều rất rõ ràng, giờ phút này thái độ của hắn, nói rằng bọn họ thật sự tiến bộ.

Sứ mệnh của Tank chính là phát triển lực lượng của Ma Quỷ, sau đó cố gắng để Tiêu Thu Phong không gặp phiền phức, trình độ quản lý của hắn không có vấn đề, ổn định có thừa, tiến bộ tăng thêm, chỉ là thiếu một chút đảm lược.

“Tiêu thiếu gia, người đến thật đúng lúc, gần đây quân đoàn đang gặp một chút phiền phức nhỏ. Tôi đang muốn cùng lão nhân gia thương lượng một chút” Lão nhân gia, đương nhiên là bác của Tiêu Thu Phong, Tiêu Hào Vân. Từ khi Trác Ngưng Tuyết trở về, bọn họ đã dời tổng bộ đến Trung Đông, chờ cho tòa nhà Long Đằng xây xong.

Địa thế Trung Đông rất khác, cái gọi là tòa nhà, cũng chỉ có mười tầng, bây giờ đã xây xong, chỉ là đang trang hoàng, còn toàn bộ kiến trúc đã triển khai đầu vào đấy.

Tiêu Thu Phong khoát tay, nói : “Được rồi, triệu tập tất cả lại. Để tôi đi gặp bác trước, rồi đến lượt các người”

Ruth nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong kéo đi, xông ra ngoài. Tuy rằng, đã ở đây lâu như vậy, nhưng bản tính của Ruth vẫn không thay đổi, hoạt bát hiếu động, so với sự lạnh lùng trước kia thì bây giờ đáng yêu hơn nhiều. Mà ... thủ hạ của nàng, Mị Ảnh, cũng có không ít mỹ nữ, và trở thành một biểu tượng độc đáo ở Ma Quỷ.

Trong một biệt thự cao cấp ở Ma Quỷ, có một biệt viện riêng biệt, đây là nơi ở của Tiêu Thu Phong. Từ khi lão già kia đến, Ruth cũng vào ở chung, nàng hưng phấn nói : “Ông xã, gần đây có hai mỹ nữ xinh đẹp vô cùng, anh nhất định sẽ chấn động cho coi”

Thật ra ... cái này cũng không có gì giật mình, khi Tiêu Thu Phong tiến vào, người nghênh đón hẳn chính là hai nàng, Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã.

Một năm không gặp Lâm Thu Nhã, bây giờ đôi mắt, một sự tưởng niệm không hiểu nổi, nhẹ nhàng hòa tan trong lòng, không kích động, không biến sắc, nhưng sự vui vẻ, hưng phấn, tràn ngập trong lòng.

“Thu Nhã, đã lâu không gặp, gần đây em có khỏe không?”

Sự nhớ nhung yêu thương cùng khát vọng của Lâm Thu Nhã, cuối cùng đã không đè nén được, trái tim cuồng động, chậm rãi tiết lộ, nàng lập tức vọt đến trước mặt Tiêu Thu Phong, ba giây, trong thời gian ba giây bất động đó, hai tay giang ra, ôm lấy cổ của Tiêu Thu Phong.

“Thu Phong, em rất nhớ anh ...”

Loại tiếp xúc thân mật đột ngột này, hình như không đúng?! Nhưng Tiêu Thu Phong không kháng cự, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng cho người con gái này thời gian, để làm cho nội tâm của nàng bình tĩnh lại, cái cảm giác rõ ràng này, không một chút giả dối, nàng tưởng niệm là thật, tưởng niệm người trong nhà.

Hai người buông ta, Lâm Thu Nhã toàn thân thả lỏng, tinh thần dễ chịu hơn, đã có vài phần ngượng ngùng, vừa thấy mặt, nàng đã không khống chế được tình cảm của mình, trong lúc vô ý để lộ ra ngoài, nghĩ đến Ruth và Trác Ngưng Tuyết đang nhìn, chắc chắn đã biết.

“Ngưng Tuyết mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau, xem ra gần đây em rất tốt, càng lúc càng hấp dẫn” Tiêu Thu Phong cười cười hỏi : “Không biết Ngưng Tuyết mỹ nữ xa anh lâu vậy, có nhớ đến anh không?”

Khuôn mặt ngọc trắng nõn của Trác Ngưng Tuyết trong nháy mắt đỏ lên, thẹn thùng ướm át, cắn chặt hàm răng, nói : “Không, không có, tôi không nhớ anh đâu, anh là người xấu”

Thật ra thì nàng có nhớ, thậm chí là lúc nhắm mắt lại, nàng cũng nhớ. Tuy rằng, nàng đã khống chế bản thân rất nhiều, không cho người đàn ông xấu xa này đi vào giấc mộng của nàng, nhưng dù là thế đi nữa, nàng lại nhớ, nhưng mỗi đêm trong giấc mộng, đều xuất hiện hình ảnh của hắn, đều là nụ cười xấu xa của hắn.

“Tôi nói cho anh biết, cha nuôi đã nói qua, hôn nhân đại sự của tôi, sẽ do tôi quyết định, cha sẽ không ép buộc tôi nữa. Hừ, anh còn dám cười với tôi như vậy, cả đời tôi sẽ không để ý đến anh” Tuy rằng nói là tự quyết định, nhưng trong đầu Trác Ngưng Tuyết lại không có ý định cự tuyệt, ý nói rằng, trong lòng nàng, vẫn còn cho Tiêu Thu Phong hy vọng.

Ruth nhìn thấy Tiêu Thu Phong chọc ghẹo hai cô gái kia, ủ rũ nói : “Ông xã, thì ra anh đã biết trước rồi, có quen biết với tiểu Tuyết, hừ, em còn tưởng sẽ cho anh một điều bất ngờ chứ”

Tiêu Thu Phong lại mỉm cười, ôm nàng vào lòng, nói : “Anh hôm nay rất là bất ngờ ...” Âm thanh nhỏ dần nhỏ dần : “Em xem, hình như bộ ngực của em đã lớn hơn rồi, ông xã sao không bắt ngờ chứ?”

Ruth đỏ mặt, mặc dù nàng luôn luôn to gan lớn mật, nhưng những lời xấu hổ như vậy vẫn là lần đầu tiên nghe được, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nói trả lời thế nào, mà trong lòng lại rất vui mừng, không khỏi cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, nhìn xem có thật sự lớn hơn không?

Bước vào cửa tình, thân thể của con gái lại phát dục một lần nữa. Vốn thân hình của Ruth đã rất mê người rồi, bây giờ lại được xúc tiến phát triển, được ăn no ngủ đủ, những đường cong chết người đương nhiên là càng lúc càng khủng hoảng hơn.

“Được rồi, Thu Phong, anh đừng chọc các nàng nữa, đi, đi gặp ông chủ thôi!” Lâm Thu Nhã đến gần, ôm lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong, làm nũng : “Thu Phong, anh giới thiệu cho ông chủ về em một chút đi, ông ấy hình như lo em không phải là người một nhà”

Nói xong, đôi mắt quyến rũ mềm nhẹ chuyển, âm thanh cũng trở nên hấp dẫn hơn : “Thu Phong, kỳ thật em cũng là người của Tiêu gia, đúng không?”

Tiêu Thu Phong cười, nói : “Đương nhiên, đương nhiên là vậy, mẹ gọi em là con gái nuôi, ai nói em không phải người một nhà, anh oán cho phù mả”

“Không phải, ý em là ...” Tuy rằng Tiêu Thu Phong đã thừa nhận, nhưng Lâm Thu Nhã vẫn bất mãn, đây không phải là do nàng muốn, dù rằng lúc ở tiêu gia, nàng vô lực biểu đạt, nhưng sau khi đã ra ngoài rồi, nàng đã nghĩ thông suốt, có một số việc, nàng cần phải có dũng khí đối mặt, huống chi, đây là hạnh phúc cả đời nàng.

Cái ngày bị Lâm gia đuổi đi, cha mẹ cũng đã giao nàng cho người đàn ông này, trong khoảng khắc đó, nàng đã trở thành người của Tiêu gia, không phải sao?

Nhưng, nàng không kịp có cơ hội nói nữa, cửa sổ trên lầu mở ra, gương mặt mộc mạc của Tiêu Hào Vân hiện ra một nụ cười, đơn giản là vì sự xuất hiện của Tiêu Thu Phong.

“Thằng nhóc này, lâu như vậy mới ghé đây, có phải muốn bị đòn không, nhanh lên, lên đây, nói cho ta nghe mấy ngày nay con làm cái gì đi”

“Tiêu gia” chỉ còn hai người, tuy rằng là chú cháu, nhưng tình cảm đã dung nhập, vượt qua tất cả, có lẽ bởi vì huyết mạch của “Tiêu gia”, làm họ không còn lựa chọn, nương tựa nhau là phương pháp duy nhất.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đi, chúng ta lên, anh mà đi lên một mình, chắc bị bác đánh chết”

Trác Ngưng Tuyết tuy rằng chu mỏ chê môi biểu hiện sự không vui, nhưng nhìn thấy Ruth và Lâm Thu Nhã ân cần, nàng đành phải đi theo, thật ra đã lâu rồi, nàng vẫn còn chưa rõ, cha người và Tiêu gia có quan hệ gì. Bây giờ nhìn thấy người đàn ông xấu xa này và cha nuôi có cảm tình vô cùng tốt.

Hai nam ba nữ, ngồi ở sảnh, ba nàng chỉ có Ruth là quen thuộc cả hai, quan hệ thân mật không ít, nên thường xuyên nói đôi lời, còn Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết thì chỉ lẳng lặng nghe, nghe bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất, thoải mái cười, không khỏi cảm nhận được sự ấm áp nơi này.

Trác Ngưng Tuyết cuối cùng không nhịn được, quay lại hỏi : “Cha nuôi ơi, tên hư hỏng này, là con của cha sao? Vì sao cha lại tốt với hắn hư vậy, còn tốt hơn so với con nữa!”

340. Chương 340 : Có Một Số Việc, Không Thể Kháng Cự

Ruth tựa hồ như hiểu cái gì đó, trừng mắt nhìn Trác Ngưng Tuyết, nói : “Tiểu Tuyết, em nói kẻ hư hỏng, không phải là hắn chứ?!”Hắn, chính là Tiêu Thu Phong chứ ai

Trác Ngưng Tuyết khó chịu gật đầu, đáp : “Chính là hắn, chị Ruth, hắn là người xấu, chị đừng để bị lừa, em cho chị biết...”

Ruth buồn cười lắc đầu, chặn lời nàng, nói : “Tiểu Tuyết, em không cần nói, hắn xấu xa, chị hiểu rõ hơn ai hết, lừa tiền của chị không nói, còn gạt thân của chị, chị biết, hắn là người đàn ông xấu xa nhất”

Thật vất vả mới tìm được một đồng minh, Trác Ngưng Tuyết mừng rỡ nói : “Chị Ruth, chị đã biết rồi, vì sao lại còn tốt với hắn như vậy, đàn ông như vậy, chúng ta nên khinh bỉ hắn mới đúng”

“Chị cũng muốn lắm, nhưng thật đáng tiếc, chị không chỉ bị hắn lừa tiền lừa thân, mà ngay cả tâm cũng đã bị hắn lừa, không tốt với hắn, thì chị còn có thể làm gì bây giờ?”Trên mặt rõ ràng chẳng có một chút gì gọi là đau khổ khi bị lừa, ngược lại, còn làm cho Trác Ngưng Tuyết thấy được tình yêu chân thành. Ruth yêu, biểu lộ ra căn bản không cần phải nói.

Biết bị bà chị này lừa, Trác Ngưng Tuyết quay sang Tiêu Hào Vân, nói : “Cha nuôi, con bây giờ là con gái duy nhất của người, lại còn có bí mật giấu con, hơn nữa con cũng đã ở Tiêu gia nửa tháng, coi như cũng có một nửa là người của Tiêu gia, người nói cho con biết đi, con nhất đi sẽ giúp người giữ bí mật”

Tiêu Hào Vân ngửa đầu cười, sau đó nhìn Lâm Thu Nhã bên cạnh không nói gì, hỏi : “Tiểu Nhã, có phải con cũng muốn biết không?”

Sống cùng lão già này hơn một năm, mà lâu lâu mới có dịp gặp mặt, nhưng nàng cũng rõ tính nết của lão, chưa bao giờ nhiều lời, vô nghĩa, hơn nữa, trong một năm này, nàng đã học rất nhiều thứ, trừ cái phương diện kinh doanh thương nghiệp và kính nể, giữa nàng và lão, kỳ thật vẫn còn rất xa lạ.

Bí mật của Tiêu gia, hơn nữa còn liên quan đến Tiêu Thu Phong, nàng đương nhiên muốn biết, lập tức cười gật đầu, đáp. Chẳng qua vẻ mặt lại vô cùng vui sướng, nhưng cũng không tránh được ánh mắt của mọi người, ai cũng hiểu rằng, muốn biết bí mật này, nhất định phải là người của Tiêu gia.

Lão già lại cười, rồi nắm lấy vai của Tiêu Thu Phong nói : “Ta chính là bác của tiểu Phong, cái này không phải là giả, ta và cha của hắn là thân huynh đệ. Hàng thật giá thật, hơn nữa, cả đời ta không kết hôn, nên đã xem tiểu Phong là con trai ruột của mình, hôm nay, ta làm nhiều chuyện như vậy, tất cả đều vì hắn, tương lai của Long Đằng, cũng là của hắn”

Trác Ngưng Tuyết giật mình nhìn Tiêu Hào Vân, không tin nói : “Cha nuôi, người và cha của kẻ xấu này không giống nhau, người ngàn vạn lần đừng mắc sai lầm, bằng không lại tiện nghi cho hắn”

Về điểm này, Tiêu Hào Vân đương nhiên không giải thích, bởi vì Trác Ngưng Tuyết nói không sai, lão và Tiêu Viễn Hà quả thật không phải là huynh đệ. Huynh đệ của lão là Tiêu Mại Phi, là Long Thân.

Tiêu Thu Phong lập tức đáp : “Không tiện nghi cho anh, chẳng lẽ tiện nghi cho em. Long Đằng về sau để em quản lý nha. Dù sao em cũng đã thề cả đời làm người của Tiêu gia, hơn nữa phải làm trâu làm ngựa nha”

Trác Ngưng Tuyết tức giận vênh miệng lên, quay sang hướng Tiêu Thu Phong nói : “Ai làm trâu làm ngựa cho anh. Trước kia là do cha nuôi làm, cho nên không tính là tôi. Hừ, từ giờ trở đi, tôi muốn lãnh lương, tôi còn muốn nghỉ ngơi, tôi còn muốn tiền thưởng cuối năm và nghỉ phép. Không được thiếu cái nào hết, nếu không tôi sẽ không làm”

Lâm Thu Nhã kích động không thôi, bây giờ, nàng đã hiểu được, bàn tay vàng là người của Tiêu gia, hơn nữa, tất cả những gì lão làm, đều là vì người đàn ông này, nói cách khác, vương quốc kinh tế siêu đẳng thế giới Long Đằng, chính là của Tiêu gia, nếu nàng đã quyết định trở thành người của Tiêu gia, vậy cái này cũng có phần của nàng.

Nàng đã khắc chế được kích động trong lòng, nói : “Thu Phong, em biết anh không thích quản lý nhiều chuyện phức tạp, anh yên tâm, về sau em sẽ giúp anh, không để cho anh thất vọng, không để cho ông chủ thất vọng!”

Tiêu Hào Vân gật đầu, nói : “Tiểu Nhã, nếu đã biết bí mật này, cũng đừng nói là ta không giao đãi cho con, con nên biết làm thế nào. Về sau sửa lại cách xưng hô luôn, gọi một tiếng Bác đi, giống như tiểu Phong vậy, cho thân thiết một chút”

Lâm Thu Nhã không kìm hãm được, lập tức kêu lên : “Bác, nghe lời người”

Điều này, đại biểu cho sự tiến bộ của nàng, không phải sao? Chỉ là, nghĩ đến Tiểu Duyệt đang ở Tiêu gia, còn có Liễu Yên Nguyệt, Lâm Thu Nhã có chút lo lắng, giờ phút này đành ích kỷ theo đuổi hạnh phúc, không biết về sau khi gặp lại các nàng, sẽ không biết cầu xin các nàng tha thứ thế nào. Thật sự, nàng thật sự không nghĩ đến, nhưng nàng không không chế được bản thân.

Một năm tra tấn đã đủ, nàng không muốn chịu đựng thêm nữa.

Tiêu Thu Phong thật đúng là không có nghĩ nhiều như vậy, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Lâm Thu Nhã, lập tức cười nói : “Thu Nhã, anh đã nói rồi, em là người của Tiêu gia, không ai nói em là không phải cả, đúng không? Em xem, bây giờ bác cũng đã thừa nhận rồi”

“Đúng đúng, em biết, em biết rồi” Lâm Thu Nhã mặt đáp lời, mặt kia còn đang say sưa, bởi vì nàng đang đắm chìm trong khát vọng hạnh phúc của mình.

“Lão đại, lão đại, các người tán gẫu đủ chưa vậy, tao nhớ mày muốn chết luôn nè, ra đây an ủi anh em cái coi!” Ở Ma Quỷ, có thể hô to gọi nhỏ như vậy, không ra thể thống gì, đương nhiên là Lang Nha, tiểu tử này, trời sinh đã thô lỗ, trừ khi đứng trước mặt Tiêu Thu Phong là còn thành thật một chút, còn ngoài ra, quên đi, tại sao phải nề tình?!

Tiêu Thu Phong ly khai hơn nửa năm, hẳn được tự do, nên không kiêng nể gì.

Ruth đã lên tiếng : “Con sói này, thật sự rất đáng ghét, ông xã, bây giờ anh về, cần phải trông nom hẳn thật tốt” Ngày thường, người hay làm trái ý nàng nhất, chỉ là con sói đó đó, không có biện pháp, Lang Nha trời sinh đã không phục người khác, cả cuộc đời chỉ nghe lời của một mình Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Được nha, tiểu tử này nếu không nghe lời, anh sẽ đánh đến khi hẳn không nhận ra mình”

Năm người ra cửa, trong đại sảnh biệt viện, đã có không ít người, trừ Thần Binh đội viên ra, Lý Cường Binh và Thiết Trụ đương nhiên cũng đến, còn có các trưởng quan của các bộ, đương nhiên Tiêu Thu Phong cũng nhìn thấy Triệu Nhược Minh.

Ở cái nơi đầy súng và đạn này hai năm, Triệu Nhược Minh quả thật đã trưởng thành, mặc dù lực lượng của hẳn không mạnh mẽ như Lý Cường Binh, nhưng so với trước kia, cũng đã mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong, hẳn vẫn còn sự nhiệt tình, hay có thể gọi đó là xúc động.

“Lão đại, mày thật là ghê, vừa nói đi một cái là gần một năm, làm anh em ở đây nhớ mày muốn chết. Tao có rất nhiều chuyện muốn nói với mày”

Tiêu Thu Phong cười vui vẻ, nói : “Nhược Minh, tao biết mày có rất nhiều lời để nói với tao, tao tin rằng, những người ở đây đều có rất nhiều việc để nói với tao, tuy rằng tao không biết mọi người tiến bộ thế nào, nhưng khi tao tiến vào, cũng nhìn thấy được, mày làm rất tốt, vừa rồi bác còn khen mày, nếu thấy mày bây giờ, tin tưởng rằng, ông già mày nhất định sẽ rất vinh hạnh”

Đó cũng là một lời khen, đối với Triệu Nhược Minh, cũng là một khẳng định, hẳn thực thỏa mãn.

Mọi người ngồi vào bàn cơm, Tiêu Thu Phong đương nhiên ngồi ở chỗ của chủ, Tiêu Hào Vân ngồi bên cạnh, đó là do lão cố ý, mặc dù là bác của hẳn, nhưng lão muốn cho mọi người biết, Tiêu Thu Phong mới chính là chủ nhân chân chính ở đây, tuyệt đối tồn tại. Mọi người ổn định chỗ ngồi xong, đều muốn mở miệng, đều rất xúc động, nhưng Tiêu Thu Phong đã mở miệng nói : “Tank, ông thân là đoàn trưởng, tin chắc rằng có nhiều đại sự cần phải nói với tôi, ông nói trước đi, chuyện tốt chuyện xấu đều nói hết. Mấy ngày nay, thành tích của ông, là mồ hôi của mọi người cùng đổ, tôi tin tưởng ông”

Tank cảm động đến nỗi xém quỵ xuống, hẳn là đội trưởng của binh đoàn ma quỷ, nhưng hẳn rõ thân phận của hẳn hơn ai hết, hẳn chỉ là một tên nô lệ, bởi vì, từ lâu hẳn đã đem mạng của mình, tất cả bán cho người đàn ông này, bán cho Tiêu thiếu gia.

Cho đến hôm nay, hẳn vẫn không hề hối hận vì quyết định lúc trước, bởi vì hẳn đã có được giấc mộng cả đời rồi, vinh dự tôn nghiêm, còn có sự tin tưởng ở tương lai, ở Trung Đông, người nào thấy hẳn mà không gọi hẳn một tiếng đội trưởng đâu. Hẳn cũng đã cảm thấy đủ rồi.

“Tiêu thiếu gia, trong năm nay, nhân số của binh đoàn Ma Quỷ đã đạt đến mười vạn người, những người có sức chiến đấu là sáu vạn ba ngàn, những người khác đều là người của bộ phận hậu cần. Mọi người đều huấn luyện nghiêm khắc, dưới sự hướng dẫn của Lý tổng giáo, bọn họ đều đã thông qua ba tiêu chuẩn huấn luyện, bây giờ ở Trung Đông, tuy rằng là nơi lính đánh thuê tập hợp, nhưng Ma Quỷ được xưng là nhất, tuyệt đối không cần nghi ngờ!”

Cái này, mọi người của Ma Quỷ đương nhiên đều biết, từ khi Ma Quỷ được sinh ra hai năm trước, ngay lúc tranh bá vị trí đứng đầu, trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng mọi người đều đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng tồn tại đến giờ.

“Tiêu thiếu gia, có lẽ do năng lực của Tank có hạn, gần đây Tiêm Thứ và Vương Bài đang có xu thế liên hợp, bọn họ tựa hồ không kiêng nể và khách khí như lúc xưa, tôi nghĩ nhất định là sau lưng họ, còn có một chỗ dựa vững chắc, một tháng này, bọn họ đã âm thầm chống đối chúng ta nhiều lần. Vì thế, chúng ta đã tổn thất ba mô dầu, Tank đang rất lo lắng, vì không xử lý được cục diện này rồi!”

341. Chương 341 : Quét Sạch Mọi Chương Ngại

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn Lang Nha, cười nói: “Lang Nha, nghe nói gần đây mày luyện mấy tuyệt thủ, đợi mọi người tập trung đủ, chúng ta thử một chút nhé?”

Lý Cường Bình nói thêm: “Tiêu thiếu gia, cậu nói đúng. Lang Nha mấy hôm trước nói cho chúng tôi biết, hắn có mấy chiêu tán thủ được xưng là khoáng cổ tuyệt kim, thiên hạ vô địch. Cậu không thử một lần thật đúng là đáng tiếc. Tôi ủng hộ cậu, nhất định phải thử một chút”

Lang Nha biến sắc, có chút không tự nhiên nói: “Lão Đại, mấy thứ này của tao, mày cũng không phải không biết, không việc gì phải thử. Thật sự không thể nào so với mày. Mày mới là thiên hạ vô địch”

Ngoại trừ thô bạo, Lang Nha đương nhiên còn có một sở thích khác đó là khoe khoang. Ngày thường hắn được vũ trang đến tận răng, trên vai còn mang rocket. Ai dám làm gì hắn chứ. Trong Ma quỷ binh đoàn, hắn chính là đại gia. Ngoại trừ Tiêu Thu Phong, hắn là Lão Đại.

Thiết Trụ cũng trở nên nghiêm chỉnh nói: “Lang Nha, mày không nên khiêm tốn. Mấy chiêu tán thủ của mày rất lợi hại, để cho Tiêu thiếu gia kiến thức một chút, cũng là một chuyện làm mọi người hưng phấn. Không biết chừng sau này mọi người càng bội phục mày hơn”

Lần này, bộ mặt luôn kiêu ngạo của Lang Nha trở nên đỏ bừng, gấp đến độ như trẻ con, kêu lên: “Không cần, không cần. Lão Đại, mày không nên đùa tao. Tao nhận sai với mày, đây là tao khoe khoang được chưa? Khoe khoang hình như không phạm pháp mà”

Nhìn điệu bộ của Lang Nha lúc này, tất cả mọi người đều cười. Hiếm khi có người chế trụ được đại gia này, coi như là chuyện vui.

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn hắn một cái: “Không có bản lĩnh đừng giả làm đại gia, sau này thành thật một chút đi. Đúng, vũ khí của quân đoàn mày bổ sung thế nào rồi?”

Lang Nha không dám lên tiếng. Không có cách nào, trên đời này hắn có thể là coi trời bằng vung, nhưng chỉ sợ người đàn ông này. Bởi vì hắn hiểu rõ dù mình cố gắng đến đâu cũng không thể so sánh được với người này. Bởi vì trong lòng binh sĩ Ma Quỷ, người đàn ông này chính là thần.

Mà hắn cũng thừa nhận như vậy. Thần chỉ để thờ phụng, không được tiết độ.

Chẳng qua nói đến quân bị, hắn lập tức hưng phấn, có lẽ đây là điều duy nhất hắn có thể kiêu ngạo: “Lão Đại, việc này mày yên tâm. Vũ khí của Ma quỷ binh đoàn chúng ta đều là hàng cao cấp nhập khẩu từ nước M, không hề thua kém bất cứ đám lính đánh thuê nào, hơn nữa có rất nhiều cực phẩm, những người khác không thể có. Tao coi như lập công lớn rồi chứ”

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói: “Được, coi như mày làm không sai. Lần này để lại, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ thử vậy”

Nếu như người khác dám nói như vậy, hắn nhất định sẽ trở mặt ngay. Nhưng lời này của Tiêu Thu Phong làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không phải đối mặt với Tiêu Thu Phong, hắn sẽ thành tiểu cường đánh không chết, không gì phải sợ.

“Ông xã, vậy sẽ xử lý Tiêm Thứ và Vương Bài như thế nào. Anh cũng biết Long Đằng sắp khởi động, tuyệt đối không cho phép có sai lầm. Những người đó sẽ là mối uy hiếp rất lớn” Ruth nhân lúc không ai nói cũng xen vào. Trung Đông bây giờ mặc dù các thế lực lính đánh thuê rất phức tạp, nhưng lực lượng chính hạn chế Ma Quỷ chính là hai đoàn lính đánh thuê có hai quốc gia làm chỗ dựa.

Lâu rồi không có động tác gì lớn, xem ra Lang Nha cũng đã không chịu nổi. Hắn lập tức hỏi: “Đúng vậy, Lão Đại, hai thằng đó rõ ràng muốn thôn tóm chúng ta. Chúng ta cũng không thể khách khí”

Tiêu Thu Phong thấy mọi người đều đang nhìn mình, liền biết khí thế của đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ lúc này đang rất cao, tất cả mọi người đều muốn chiến. Đối với lính đánh thuê mà nói, cuộc sống quá an nhàn cũng không tốt, dễ làm lực chiến đấu giảm xuống.

“Tank, cho tôi tất cả tình báo về hai đoàn lính đánh thuê này, điều tra xem sau lưng bọn chúng đang là ai. Là ai lớn gan dám đối đầu với Ma Quỷ. Mọi người chuẩn bị chiến tranh. Lần này đến đây, tôi muốn dọn

sạch tất cả chương ngại ở Trung Đông. Có rất nhiều chuyện muốn làm, tôi không có nhiều thời gian để chơi trò mèo vờn chuột với chúng”

Mặc dù không có quyết định giết chóc gì, nhưng mọi người có thể cảm nhận được sát khí trong lời nói của Tiêu Thu Phong. Lý Cường Bình và Thiết Trụ đương nhiên biết, nơi Tiêu thiếu gia đến nhất định sẽ không bình tĩnh, cũng sẽ không để kẻ địch sống yên. Nhịn lâu như vậy, huấn luyện đã lâu rồi cuộc cũng có đất dụng võ.

Tiêu Hào Vân vẫn không nói gì. Nhưng lúc này cảm nhận được chiến ý nồng hậu, nhiệt huyết sôi trào, dường như cũng bị lây, cười nói: “Tiểu Phong, cháu đã tới, tất cả kế hoạch của bác cũng sẽ bắt đầu khi cháu quét sạch Trung Đông. Lúc đó Long Đằng sẽ tung cánh. Bác chờ cháu”

Mặc dù đây không được coi là hội nghị chính thức, hoặc nói đúng ra chỉ là gặp nhau ngồi nói chuyện vui. Nhưng mấy câu nói của Tiêu Thu Phong đã làm mọi người hiểu rõ. Tank lập tức sửa sang lại tư liệu về hai đoàn lính đánh thuê, mà Ruth cũng phái Đồ Thần đi dò xét, bắt đầu tìm kiếm tin tức mà Tiêu Thu Phong muốn.

Mà Lý Cường Bình và Thiết Trụ khí thế càng cao. Luyện binh ngàn ngày, dùng chỉ trong giây lát. Bọn họ đương nhiên đã truyền chiến ý này cho tất cả binh lính. Chỉ có trong ngọn lửa chiến tranh, bọn họ mới thể hiện được giá trị của mình.

Giờ phút này chỉ còn Triệu Nhược Minh lưu lại. Da hắc đã đen đi rất nhiều, thân thể cường tráng tàn mất ra khí tức mạnh mẽ. Xem ra ngoại trừ quản lý, hắc cũng có tiến bộ. Hắc có thể đạt được như vậy là bởi vì hắc sinh ra trong quân đội, lớn lên trong đó, là một vua binh trời sinh.

“Lão Đại, cảm ơn mày, nếu như không có mày, tao tin rằng hôm nay mình vẫn là một thằng ăn chơi trác táng. Ở Trung Đông, tao tìm được phương pháp tăng cường lực lượng của mình. Tao cũng biết, một thằng đàn ông phải có trách nhiệm. Tao tin rằng, dù tương lai khó khăn thế nào, tao cũng sẽ hiên ngang mà đứng”

Một thằng lỗ mãng ngày nào không ngờ có thể nói ra lời như vậy, đúng là làm cho Tiêu Thu Phong vui mừng, cười nói: “Không sai, nếu như chị mày biết mày biến thành như vậy, nhất định sẽ cao hứng. Công lao của tao, cô ấy cũng không thể nào gạt đi”

Vừa nói đến Triệu Nhược Thần, Triệu Nhược Minh có chút xấu hổ, hỏi: “Lão Đại, lần này mày về có gặp chị không, chị ấy có khỏe không?”

Tiêu Thu Phong vỗ vỗ vai hắc, nói: “Không, chẳng qua mày yên tâm, tao đã âm thầm nhờ nhờ chiếu cố cô ấy, nhất định không để cô ấy bị làm sao. Điểm này tao đảm bảo với mày”

Triệu Nhược Thần là người phụ nữ của hắc, dù nàng ở đâu, không một ai có thể khi dễ nàng.

Nghe được lời này, Triệu Nhược Minh nửa mừng nửa lo: “Lão Đại, mày và chị đã lâu không gặp, đây cũng không phải chuyện hay. Cứ đợi như vậy nữa, chị tao già mất”

“Xử lý xong chuyện ở Trung Đông, đến Bắc Kinh, tao tin rằng thời gian cũng không lâu nữa. Nhược Minh, đến lúc đó mày về cùng tao, làm cho tất cả hỗn loạn, làm cho những người đó biết thế nào là Trường Giang sóng sau đè sóng trước”

Đây không chỉ là khát vọng của Tiêu Thu Phong, mà cũng là khát vọng của Triệu Nhược Minh. Hắc hưng phấn nói: “Lão Đại, tao đã sớm mong có ngày này. Mày không biết, mỗi lần nghe tin tức của mày, đều là chấn động thế giới. Tao thực sự rất hâm mộ. Giống như nước H vậy, tao cũng muốn đi, nhưng các việc đang làm lại không thể bỏ được, đáng tiếc, thật quá đáng tiếc”

“Lần này mày nhất định được chơi thỏa thích” Tiêu Thu Phong nhìn về phía trước, nói: “Hơn nữa sẽ rất kích thích”

Đó là số mạng của hắc, tràn ngập giết chóc. Chuyến đi đến Bắc Kinh này nhất định sẽ không nhàm chán.

Đêm đó, Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng không cô đơn, có Ruth làm bạn, xuân ý mãnh liệt. Mấy người phụ nữ bên cạnh Tiêu Thu Phong, nếu nói về quyến rũ, Phượng Hề đứng thứ nhất, nhưng nói về bản lĩnh trên giường thì không ai có thể so sánh với Ruth.

Nàng thả lỏng bản thân, làm cho hần nhấp nhấp được sức hấp dẫn của bảo bối phương Tây này.

Có lẽ không muốn quấy rầy thế giới của người trẻ, Tiêu Hào Vân rời khỏi căn nhà này. Ngoại trừ Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã, lúc này mấy trăm người của Long Đằng cũng đã được điều đến đây, bố trí ở các khu vực cố định, tiến hành bảo vệ nghiêm ngặt. Mặc dù thoạt nhìn rất yên tĩnh, nhưng bọn họ đang làm việc cật lực dưới lòng đất.

Kế hoạch do Bàn Tay Vàng dung hợp với hơn mười đại sư hàng đầu thế giới, tạo thành kết cấu của Long Đằng vương quốc. Nhưng một mình ông cũng không thể làm hết được, ở mỗi một nhánh đều cần phải có nhân tài kinh doanh, tạo thành một Kim tự tháp quyền lực, quản lý mọi hoạt động của Long Đằng.

Cho nên các nhân viên được điều đến đây đều không nhàn nhã gì.

Ngay cạnh phòng Tiêu Thu Phong đương nhiên là Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã. Có lẽ mới đến lạ chỗ, hai nàng ngủ chung một phòng, có bạn sẽ không cô đơn.

Ruth thoải mái, âm thanh đương nhiên lớn hơn một chút. Cho nên hai người phụ nữ chưa ngủ cũng nghe được, hơn nữa cũng không xa lạ. Chỉ là so sánh với Lâm Thu Nhã thì Trác Ngưng Tuyết trẻ con hơn một ít.

Không thể ngủ được, trong lòng nàng càng lúc càng tức, hướng hồ ban ngày nghĩa phụ đối xử rất tốt với tên xấu xa đó, làm cho nàng khó chịu. Lúc này tức giận kêu lên: “Tên xấu xa đó, chỉ biết làm chuyện xấu. Ở Tiêu gia như thế này, ở đây cũng vậy. Chị Ruth cũng thật là, kêu lớn như vậy, không biết xấu hổ sao? ”

342. Chương 342 : Tin Tức Của Hắc Dạ

Vươn tay ra kéo thân hình nhỏ bé của Trác Ngưng Tuyết lại. Lâm Thu Nhã cười nói: “Tiểu Tuyết, em không phải nói muốn làm con dâu Tiêu gia sao, việc này em sẽ trải qua đó”

Trác Ngưng Tuyết ngẩn người, đúng, buổi sáng vì làm nghĩa phụ nói bí mật với mình, trong lòng đã thừa nhận làm người của Tiêu gia. Dù sao chỉ là trên danh nghĩa, nàng không cho tên xấu xa kia chiếm tiện nghi của mình, cửa cũng đóng mớ.

“Chị Thu Nhã, em đã nói mà, tên xấu xa đó dám làm chuyện xấu với em, em mặc kệ hắn. Nhưng chị Thu Nhã, chị không phải thích Tiêu Thu Phong sao. Nếu như hắn lên vào phòng làm chuyện xấu với chị, chị có đồng ý không?”

Lâm Thu Nhã rất mong đến ngày đó, đợi đã lâu, giết mình, có chút xấu hổ và vui mừng. Nhưng nàng trừng mắt nhìn Trác Ngưng Tuyết, quát: “Cô bé này, suy nghĩ lung tung gì thế, người không biết còn tưởng em động tình đó”

Đáp án coi như là đồng ý, nhưng Lâm Thu Nhã sẽ không nói ra, không cho ai biết.

Sáng hôm sau, Trác Ngưng Tuyết rời giường với đôi mắt thâm quầng. Nhưng ngược lại với nàng, Lâm Thu Nhã lại nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, giống như ngủ rất ngon. Đối với tiếng rên rĩ đó, các nàng một người chấp nhận, một người phản kháng nên mới có kết quả khác nhau như vậy.

Lúc Tiêu Thu Phong đi ra, Ruth bám vào tay hắn, một đêm ngọt ngào làm nàng rất thỏa mãn, như nắng hạn gặp mưa, vẻ quyến rũ làm cho mọi người mê say.

“Tiêu thiếu gia, tài liệu cậu muốn tôi đã sửa lại, mời cậu xem” Tank mặc dù không phải một người quản lý thích hợp nhất, nhưng sự trung thành của hắn làm cho Tiêu Thu Phong yên tâm giao Ma Quỷ cho hắn. Không cần công lớn, không cần khen thưởng, đây là tiêu chuẩn làm người của hắn.

Bữa sáng do Mị Ảnh chuẩn bị, Ruth vì bảo vệ sự an toàn của các nhân viên Long Đằng, nên người có thể ở đây ngoại trừ cao tầng của đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ thì cũng chỉ có Mị Ảnh. Mấy trăm Mị Ảnh toàn bộ đều do Ruth huấn luyện, không dám làm trái mệnh lệnh của nàng. Phụ nữ luôn cẩn thận hơn đàn ông một chút. Cho nên phái Mị Ảnh chăm sóc người đàn ông mình yêu quý, coi như là dùng việc công vào việc tư.

Nhưng trong cả doanh trại lính đánh thuê không một ai dám có ý kiến với hành động này. Bởi vì người đàn ông đó là Tiêu thiếu gia, là chủ nhân ở đây. Truyền thuyết như thần về Tiêu Thu Phong đương nhiên đã

truyền khắp doanh trại lính đánh thuê Ma Quỷ, gần như là thần thoại. Làm cho Mị Ảnh vô cùng vui mừng, mừng nói là hầu hạ cuộc sống hàng ngày, mà ngủ cùng có lẽ cũng không từ chối.

Tiêu Thu Phong vừa ăn sáng vừa đọc tư liệu về hai đoàn lính đánh thuê kia, từ năm thành lập đến nhân số, các thứ muốn xem đều có. Xem ra lần trước nhắc qua, Tanks đã bắt đầu chú ý. Nếu không trong một đêm không thể nào sửa và tập trung được nhiều tư liệu như thế này.

Bỏ tài liệu trong tay xuống, Tiêu Thu Phong nhìn Tank đang đứng một bên, hỏi: “Tank, tư liệu này tin rằng trong lòng anh cũng biết. Tôi hỏi anh, nếu như Ma Quỷ chúng ta lấy một đánh hai, muốn diệt trừ hai đoàn lính đánh thuê đó, anh có cảm thấy có gì không ổn không?”

Nói là hỏi, thực ra đó là kiểm tra, học là qua cách này làm cho Tank tiến bộ. Là một người quản lý cần phải có đầu óc, nhân cách.

Tank đương nhiên không ngu, mấy vấn đề này hắn đã sớm tính đến ưu khuyết điểm. Hắn lập tức trả lời: “Tiêu thiếu gia, với thực lực của Ma Quỷ chúng ta, lúc này nếu như một kích phá tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng hai nhà liên hợp lại, binh lực hơn mười vạn, còn có quốc gia tài trợ, chúng ta muốn diệt trừ bọn chúng cũng không dễ dàng gì”

“Nhưng đó không phải vấn đề tôi lo lắng nhất. Dù cho hai nhà liên hợp, chúng ta vẫn nắm chắc năm thành thắng lợi. Bởi vì chúng ta có cao thủ cường đại nhất Trung Đông. Tôi lo lắng đó kẻ đứng sau hai đoàn lính đánh thuê này. Bọn họ khác với quốc gia, không phải chỉ nói mà thôi, bọn họ tài trợ là sự thật. Chỉ đáng tiếc đến tận bây giờ tôi vẫn không tìm ra đầu mối”

Điện thoại vang lên, Ruth hơi động, trong nháy mắt trở nên trầm trọng. Vì số điện thoại này là số tuyệt mật của Đồ Thần, người biết không nhiều.

Chờ nàng nghe xong, vẻ mặt càng lạnh lùng hơn. Nhìn về phía Tiêu Thu Phong, nàng có chút tức giận mở miệng nói: “Ông xã, Hắc Dạ, thì ra là người của Hắc Dạ. Người của em phát hiện tung tích của Hắc Dạ ở Trung Đông”

Hắc Dạ là kẻ thù lớn nhất của Tiêu Thu Phong. Nhưng vì bọn họ giấu quá kỹ, lâu như vậy vẫn không tìm ra vị trí. Hơn nữa Dạ Ưng từng nói, kẻ cầm đầu Hắc Dạ, hoặc là do hắn suy nghĩ chính là một trong số mấy Lão Đại ở Bắc Kinh.

Lúc này nghe Ruth nói, Tiêu Thu Phong không giận mà vui, hơn nữa còn phá lên cười. Biến động ở Đông Nam vừa rồi làm cho tâm cảnh của hắn thay đổi, hắn không còn nhần nại nữa. Bây giờ Hắc Dạ xuất hiện đã mang cơ hội đến cho hắn.

Nụ cười trên mặt không làm cho người ta cảm thấy hắn đang vui mừng, đó là sát khí.

Tiêu Thu Phong thôi cười, lạnh lùng hạ lệnh: “Tank ra mệnh lệnh tử vong với Tiêm Thứ và Vương Bài, cho bọn họ một tuần rút khỏi Trung Đông. Đồng thời nói cho tất cả các đoàn lính đánh thuê khác, thành phố này thuộc về Ma Quỷ, trong vòng ba ngày tôi không muốn thấy bất cứ đoàn lính đánh thuê nào khác ngoài Ma Quỷ”

Tank toát mồ hôi trán, thân hình trở nên cương cứng, có chút sợ hãi: “Tiêu thiếu gia, cậu thật sự quyết định làm như vậy, điều này sẽ làm chúng ta đối mặt với tất cả lính đánh thuê” “Muốn đánh phải đánh cho vang dội. Trận đánh của trẻ con có thú vị gì chứ. Tank, tôi nói chẳng lẽ không nghe ra” Tiêu Thu Phong uống một cốc sữa dê, nhưng không thèm nhìn Tank, hoặc là căn bản không nghe hắn nói.

“Vâng, Tiêu thiếu gia”

Ý của Tiêu Thu Phong, không ai có thể thay đổi, xem ra lần này đã hạ quyết tâm. Tank gật đầu, không dám chậm trễ một giây nào, hắn muốn truyền tin tức này đến cho tướng lĩnh các binh đoàn, để bọn họ chuẩn bị ứng chiến.

Ruth vẫn dựa vào người Tiêu Thu Phong, sát khí mang theo chiến ý, không chỉ có riêng Tiêu Thu Phong, mà cả nàng nữa. Bởi vì nàng là một cao thủ chấn động cả thế giới. Ma Quỷ thuộc về Tiêu Thu Phong, mà Tiêu Thu Phong lại thuộc về nàng.

“Ông xã, em sẽ điều động toàn bộ lực lượng của Đồ Thần đến Trung Đông. Trận chiến này, có lẽ Ma Quỷ chúng ta sẽ đánh một trận điên cuồng. Trung Đông sẽ thuộc về chúng ta, không ai có thể thay đổi”

Tiêu Thu Phong gật đầu. Mặc dù Trung Đông là nơi nghèo khó nhất thế giới. Nhưng lại là chỗ để Ma Quỷ, Long Đằng tung hoành. Hắn muốn biến cả Trung Đông, thành phố này làm thế ngoại đảo viên.

Khi Tank lấy danh nghĩa đoàn trưởng đưa ra thông báo này, chiến ý đã truyền khắp mọi ngõ ngách thành phố. Vô số tiếng trống chửi đã vang lên khắp Trung Đông.

Nhưng sự tồn tại của Ma Quỷ lại giống như tên của nó. Không phải dũng sĩ thì không ai dám đối mặt với Ma Quỷ. Ngoại trừ gia nhập Ma Quỷ vậy chỉ có một con đường có thể đi. Đó chính là rời khỏi thành phố này. Mấy chục đoàn lính đánh thuê, có một bộ phận không thể chịu nổi áp lực này nên phải chuyển đi. Một bộ phận khác ở lại quan sát tình hình.

Bọn họ đang quan sát, bởi vì trong thông báo ngoại trừ bọn họ, còn có hai đoàn lính đánh thuê siêu cấp là Tiêm Thử và Vương Bài. Bây giờ bọn họ muốn nhìn xem hai đoàn lính đánh thuê đó có phản ứng gì. Bọn họ cũng muốn tìm được không gian sống trong phản ứng đó.

Nói là nói, nhưng muốn làm sẽ phải đối mặt rất nhiều thứ. Long Đằng đối với Ma Quỷ, đối với Tiêu Thu Phong, đối với bất cứ người nào của Tiêu gia đều rất quan trọng. Tiêu Thu Phong không dám lấy nó ra làm trò đùa.

Ba ngày trôi qua, đêm hôm đó có hơn một ngàn sáu trăm người mất mạng. Sáu đoàn lính đánh thuê ngoan cố chống cự bị phá hủy. Mà đây mới chỉ là một lời chứng minh của Ma Quỷ, bọn họ nói không phải là nói chơi.

Hôm sau, thành phố này ngoại trừ Ma Quỷ đã không còn bất cứ bóng dáng một tên lính đánh thuê nào khác. Đối phó đám lính đánh thuê hạng ba này thực sự không mất bao nhiêu sức. Chỉ trong một đêm, cả thành phố đã rơi vào tay Ma Quỷ.

Nhưng đây mới là bắt đầu mà thôi, khí tức của thành phố tràn ngập sát khí. Tiêm Thử và Vương Bài nhận được thư ra lệnh đã mấy ngày nhưng không có một động tĩnh gì, giống như tất cả mọi người đều đã chết vậy.

Nhưng Tiêu Thu Phong biết, bọn họ đang chuẩn bị, chuẩn bị đấu phân cao thấp với Ma Quỷ. Bọn họ đã chiếm giữ Trung Đông hơn mười năm, sao lại cam tâm rời đi chứ.

Tất cả mật thám đã được phái ra, nhưng không có tin tức tốt gì trở về hết. Bởi vì chính phủ lâm thời ở Trung Đông hình như không thích hành động này của Ma Quỷ. Đối phó hai đoàn lính đánh thuê, đối với Tiêu Thu Phong mà nói chỉ là ân oán cá nhân. Nhưng một khi chính phủ Trung Đông can thiệp vào sẽ biến thành sự kiện quốc tế. Sẽ có rất nhiều người nhân cơ hội xuống tay.

Tiêu Thu Phong không muốn chuyện này xảy ra.

343. Chương 343 : Đồng Minh

Tiêu Thu Phong chuẩn bị ngủ. Ruth vừa tắm và mặc áo ngủ lúc này đang nằm ở trên giường. Da thịt trắng như tuyết đầy khêu gợi bộ ngực sữa cao vút đầy khiêu khích, bức tranh động lòng người lọt vào mắt hần. Ruth lúc này như một nữ thần dâm đẳng, làm cho người ta không thể nhìn được.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của chiến sĩ Babi Mị Ảnh. Mặc dù tính cách hơi nóng nảy, nhưng ở trong tòa nhà này, giọng của nàng vẫn rất ngọt ngào: “Tiêu thiếu gia, Tank đoàn trưởng có việc muốn bẩm báo”

Có việc đương nhiên tìm Tiêu Thu Phong. Nhưng nếu là ban đêm mà tìm hần, vậy sẽ không phải chuyện nhỏ.

Mặc dù người đẹp trước mặt nhưng Tiêu Thu Phong vẫn lạnh lùng nói: “Anh ra ngay” Babi bên ngoài lui ra, mà Tiêu Thu Phong thừa lúc nhét tay vào bên trong áo ngủ, đặt lên vú, dùng sức vôn về chỗ mềm mại tuyệt vời đó.

Ruth cười đầy quyền rũ, đôi môi đỏ mọng phả ra hương thơm mê người, cười nói: “Ông xã, đi đi. Tank nhất định có việc gấp, em sẽ cởi quần áo nằm trên giường chờ anh. Anh trốn không thoát đâu”

Tiêu Thu Phong đi xuống tầng, Tank đang đi đi lại lại chờ đợi. Chuyện mà ngay cả hắn cũng không xử lý được đương nhiên không phải bình thường. Thấy Tiêu Thu Phong, hắn vội vàng đi tới, không có một tia khách sáo. Trong Ma Quỷ, tất cả mọi người đều như người một nhà, chỉ có tôn kính, không có đối trá.

“Người của tướng quân General đến, bọn họ muốn nói chuyện với đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ chúng ta. Tiêu thiếu gia có muốn gặp hắn không?” Mặc dù Ma Quỷ có lực lượng tuyệt đối ở Trung Đông, nhưng ai cũng biết lính đánh thuê chỉ thuộc về lực lượng tư nhân, không liên quan gì đến chính phủ. Chính phủ Trung Đông không ngừng thay đổi, làm cho các thế lực lính đánh thuê mở rộng, đây là điều không có cánh nào khác.

Chẳng qua làm lính đánh thuê, tất cả mọi người đều không muốn quan hệ gì với chính phủ. Mà là chính phủ, tao đóng thuế, chỉ như vậy mà thôi. Nếu không một khi chuyện dính dáng đến quốc tế như vậy sẽ mang đến rất nhiều phiền phức không cần thiết. Điểm này Tank nhớ kỹ.

Nhưng lần này lại không giống. Theo điều tra, chính phủ Trung Đông đang gây bất lợi cho hành động của Ma Quỷ. Mà vị tướng quân General này lại là kẻ thù của chính phủ Trung Đông. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Đạo lý đơn giản này, Tank đương nhiên hiểu.

Tiêu Thu Phong vừa nghe liền biết Tank đang nghĩ gì, không trả lời, mà lại hỏi: “Người đâu?”

“Ở cửa, không có lệnh của Tiêu thiếu gia, tôi không dám dẫn bọn họ vào”

Tiêu Thu Phong gật đầu: “Để bọn họ vào, có một số việc, tôi cần phải suy nghĩ” Đối với chính phủ Trung Đông Tiêu Thu Phong không quá để ý đến. Tiêu Thu Phong cũng không phải người đứng đầu quốc gia, không có xung đột gì với quốc gia. Nếu như chính phủ lúc này không có động tác khác thường, hắn cũng không gặp những người này. Người đã đi vào, chỉ có ba người, đi theo sau là Mị Ảnh được võ trang hạng nặng.

Ba người, hai béo một gầy. Người gầy đi ở giữa, nhưng nhìn qua rất rõ ràng là người Trung Đông. Mặc dù Tiêu Thu Phong cũng có nghe đồn vị tướng quân General này nắm trong tay hầu hết phía Bắc Trung Đông, nhưng hắn vẫn không thèm để ý đến. Ngay cả chính phủ bên cạnh còn không có hứng thú, huống hồ tên tướng quân bị chính phủ coi là phần tử phản loạn.

Tiêu Thu Phong xua tay, Mị Ảnh tự động rút lui. Cả đại sảnh chỉ còn lại ba người đối phương và Tiêu Thu Phong, Tank.

“Nếu bốn tướng quân không nhìn lầm, ngài đây chính là Tiêu thiếu gia ông chủ thực sự của Ma Quỷ” Truyền thuyết về Tiêu Thu Phong, ở Trung Đông cũng không hiếm thấy. Mặc dù rất nhiều người chưa gặp hắn, nhưng lại có thể hình dung ra, trong suy nghĩ của bọn họ, Tiêu Thu Phong là thần.

Truyền thuyết này rất dễ dàng thần thoại hóa, mà Tiêu Thu Phong là ví dụ điển hình nhất.

Nói chuyện là người đàn ông gầy gò, mặc dù hắn mặc quần áo bình thường, nhưng xem ra hắn chính là tướng quân. Bởi vì người nói chuyện đầu tiên chính là hắn.

“Đây chính là Tiêu thiếu gia. Tiêu thiếu gia đây chính là tướng quân General Garro, ông ta lần này đến đây là muốn” Ý đồ Tank cũng biết, nhưng Tiêu Thu Phong không cho hắn nói ra.

Cắt ngang lời Tank: “Tướng quân Garro, từ xa tới là khách, mời ngài ngồi”

Tướng quân không khách khí, ngồi xuống ngay trước mặt Tiêu Thu Phong. Mà Tiêu Thu Phong gác chân lên, không nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi nói tướng quân Garro, không phải là đối với ông. Trong quân đoàn Ma Quỷ, người có thân thủ như ông không có một ngàn cũng có tám trăm. Bằng ông còn không xứng nói chuyện với tôi.

Người đàn ông gầy gò này biến sắc, tức giận: “Tiêu thiếu gia tiên sinh, ngài quá cần rõ, Garro tôi có thành ý đến đây, nhưng ngài lại nói lời sỉ nhục. Xem ra chúng ta không có cơ hội hợp tác”

Tiêu Thu Phong không hề kinh động, bưng chén trà lên nói: “Thành ý? Ba vị, đây không phải trò đùa, nếu như đây là thành ý của các người, Tank, tiền khách”

Tank sững sốt, không hiểu gì hết. Nhưng lệnh của Tiêu Thu Phong, hắn chỉ biết phục tùng: “Ba vị, mời”

“Ha ha ha, rất tốt, quả nhiên không hổ là Tiêu thiếu gia danh chấn Trung Đông. Đúng là không phải người bình thường có thể sánh bằng. Không ngờ chỉ nhìn một cái đã nhận ra thân phận thực của tôi, bội phục, bội phục”

Một trong hai người béo như vệ sĩ của người gầy đi ra, hắn mới thực sự là Garro.

“Xin lỗi, Tiêu thiếu gia, Garro không có ý muốn lừa ngài. Ngài cũng biết, tôi đến đây lần này rất nguy hiểm, không thể không cẩn thận. Hơn nữa một mình đi vào doanh trại lính đánh thuê Ma Quỷ của ngài, tôi không biết có thể trở ra hay không. Cho nên đã đổi thân phận với vị trợ lý này. Đây chỉ là đề phòng bình thường, xin thứ lỗi”

Lúc này Tank mới biết ngay từ đầu mình đã bị tướng quân Garro lừa. Thì ra người béo mới là Garro. Tank khẽ nhìn Tiêu Thu Phong một cái, mặc dù không bị trách gì, nhưng hắn vẫn xấu hổ đỏ mặt. Tiêu thiếu gia chính là Tiêu thiếu gia, chuyện này vừa nhìn đã biết thật giả.

Có vài thứ, người bình thường chỉ có thể thấy được vẻ bề ngoài, nhưng đối với cao thủ đã mở tâm hải chỉ nhãn như Tiêu Thu Phong mà nói lại rất dễ dàng. Người đàn ông gầy đóng giả rất được, khí thế rất giống. Nhưng khí chất bên trong không thể đóng giả được.

Tiêu Thu Phong không để ý đến chuyện này, mà nghiêm chỉnh nói: “Điều này ông yên tâm. Chỉ cần các người quang minh chính đại đi vào, cho dù là kẻ thù của tôi, tôi cũng sẽ cho ông an toàn rời đi”

“Tiêu thiếu gia quả nhiên sáng khoái, xem ra Garro đã lấy dạ tiểu nhân ngờ quân tử rồi” Garro ngồi xuống, mà người đàn ông gầy đã về vị trí của mình, đứng bên cạnh Garro. Hắn vốn chỉ là một trợ lý.

Tiêu Thu Phong xua tay nói: “Không cần, ông có thể đến doanh trại Ma Quỷ gặp tôi, đương nhiên có chuyện, nói ra đi”

Garro cuối cùng cũng bỏ bộ mặt dối trá đi, trên mặt xuất hiện vẻ lạnh lùng, nói: “Tiêu thiếu gia, Ma quỷ binh đoàn của ngài là số một ở Trung Đông, tôi muốn liên hợp với Tiêu thiếu gia, hai bên cùng có lợi” Đây mới là lời nói thật, đừng nói cái gì mà làm bạn... ở đây lợi ích đứng thứ nhất, đứng theo câu kia. Hai bên cùng có lợi.

“Tôi muốn gì?” Tiêu Thu Phong lạnh nhạt hỏi.

“Ngài muốn một không gian, một không gian do ngài làm chúa tể. Mà tôi có thể cho ngài” Garro rất thông minh, nhìn một cái là biết tình thế của Trung Đông. Biết với lực lượng của quân đoàn Ma Quỷ, muốn lấy một không gian rất dễ dàng, nhưng vĩnh viễn không thể danh chính ngôn thuận làm được. Bởi vì lực lượng mạnh đến đâu cũng không thể đại biểu chính phủ Trung Đông, cũng không thể đại biểu đó là ý nguyện của dân Trung Đông.

Tiêu Thu Phong động tâm, hỏi: “Vậy ông muốn gì?”

“Chính quyền” Garro có chút kích động nói: “Tôi luôn muốn làm gì đó cho người dân Trung Đông. Xin ngài tin tưởng tôi, đó không phải là ham muốn của tôi”

“Tôi tin ngài” Tiêu Thu Phong nói: “Giống như lời ông nói, chỉ cần ông có thể cho tôi điều tôi muốn, tôi đương nhiên giúp ông. Hơn nữa tôi cũng muốn nói cho ông, tôi đến đây không phải vì cướp đoạt”

Garro hưng phấn đứng lên, nói: “Được, chỉ cần có lời này của ngài, tôi có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu nào. Bởi vì tôi tin ngài”

Tiêu Thu Phong cười, đối mặt với chính phủ lâm thời Trung Đông đang có động thái xấu, hắn đúng là muốn một đồng minh, mặc dù đó chỉ là đồng minh tạm thời.

Garro nói: “Tiêu thiếu gia, nếu chúng ta có ý nguyện đó, có chuyện tôi cần nói với ngài. Yaaz mấy ngày nay liên tiếp liên lạc với một tổ chức hắc ám. Bọn họ cũng từng tìm tôi, nhưng rất đáng tiếc, bọn họ không có cùng ý nguyện, nên tôi đã từ chối”

“Không chỉ có thể, bọn họ còn liên hợp hai đoàn lính đánh thuê siêu cấp Tiêm Thứ và Vương Bài, chuẩn bị cho Ma Quỷ của ngài một kích trí mạng. Cho nên tình hình của Ma Quỷ lúc này không lạc quan lắm”

Xem ra chủ nhân Trung Đông tương lai biết không ít chuyện”

344. Chương 344 : Chiến Vân Rậm Rạp

Garro xấu hổ nói: “Tiêu thiếu gia, tôi không phải xem thường lực lượng của ngài. Chỉ là Tiêm Thứ và Vương Bài liên hợp cũng không thể xem nhẹ. Cùng với quân chính phủ Yaaz, Ma Quỷ bị ba lực lượng này công kích, nhất định sẽ thương vong nặng nề. Chúng ta cần phải thương lượng một kế hoạch khả thi nhất, ngài thấy thế nào?”

Ngay cả động tĩnh của Yaaz cũng rõ ràng, Tiêu Thu Phong không cần nghĩ cũng biết Garro là một người thông minh, sớm có đối sách. Chỉ là muốn thực thi kế hoạch đó cần phải có sự tham dự của Ma Quỷ mà thôi.

“Được rồi, tướng quân Garro nói ra kế hoạch của mình đi. Chỉ cần ông có thể thực hiện lời hứa của mình, tôi sẽ giúp ông” Tiêu Thu Phong không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Nếu muốn hợp tác, đương nhiên phải có sự tin tưởng tối thiểu vào nhau, bọn họ lúc này đúng là có cùng kẻ thù.

Garro nói: “Tiêu thiếu gia, về yêu cầu của ngài, tôi đã sớm nghĩ đến. Ở đây có một phương án hợp tác, mọi người có thể lưu lại giấy tờ chứng minh. Ngài biết Garro tôi không phải người nói mà không làm. Chờ chuyện hoàn thành, chúng ta có thể ký hiệp ước cuối cùng. Tin rằng đến lúc đó Tiêu thiếu gia sẽ hài lòng”

Tank cầm lấy phương án đó, nhìn một lát rồi gật đầu với Tiêu Thu Phong, nói không có vấn đề gì. Quả nhiên Garro có chuẩn bị mà đến.

“Tôi thích hợp tác với người thông minh. Garro tướng quân, hy vọng chúng ta có thể hợp tác tốt. Ma Quỷ rất nhanh sẽ có hành động đối phó Tiêm Thứ và Vương Bài. Ông cũng cần phải nhanh chóng làm xong công việc của mình. Tôi không muốn thấy Yaaz có cơ hội điều binh đi. Điểm này, ông nhất định phải chắc chắn”

Hai người bắt tay nhau, Garro cười nói: “Yên tâm, trong vòng một tuần, ngoại trừ vệ binh của quân chính phủ, tôi sẽ không để cho bất cứ binh lính nào của bọn họ có thể trở về. Hắn cũng không dám điều về”

Khu vực của Garro mặc dù nghèo khó, nhưng lại chiếm đến hơn bảy mươi phần trăm dân số của Trung Đông. Không có cách nào, bất cứ quốc gia nào, bất cứ nơi nào, người nghèo luôn chiếm đa số.

Hai người đạt thành hiệp ước, Garro đã hoàn thành sứ mạng. Ngoại trừ một phần phương án, còn có tín nhiệm rất lớn vào nhau. Bởi vì bọn họ có cùng lợi ích, có thể trở thành bạn.

Garro muốn trở thành chính phủ duy nhất của Trung Đông, như vậy hắn nhất định phải nhờ sự trợ giúp của Ma Quỷ. Mà Tiêu Thu Phong muốn danh chính ngôn thuận quản lý thành phố này, như vậy cần được chính phủ đồng ý. Điều này đối với hai bên mà nói là hợp tác hai bên cùng có lợi, tất cả mọi người không có lý do gì mà từ chối cả.

Đội bọn họ rời đi, Tank vui mừng nói: “Tiêu thiếu gia, có tướng quân Garro đối phó với quân chính phủ, chúng ta có thể toàn lực đối phó hai đoàn lính đánh thuê kia. Tin rằng có thể thành công”

Tiêu Thu Phong cười cười, hỏi: “Anh thật sự tin Garro như vậy?”

Tank sững sốt, sau đó cao giọng nói: “Không, tôi chỉ tin tưởng Tiêu thiếu gia. Quyết định của Tiêu thiếu gia chưa bao giờ sai”

Quả nhiên, ngay cả Tank cũng coi hắn là thần. Tiêu Thu Phong có chút bất đắc dĩ. Hắn cũng là người, mà người sẽ có lúc phạm sai lầm. Nhưng lúc này, hắn thật không nghĩ ra Garro có gì mà phải lừa hắn cả. Nếu không người chết chắc chắn sẽ là Garro.

Tất cả kẻ phản bội đều phải chết.

Tình hình rất khẩn trương, không chỉ ảnh hưởng đến Trung Đông, mà làm cho rất nhiều quốc gia và các tập thể chú ý đến Trung Đông. Đặc biệt là kẻ đứng sau lưng Tiêm Thứ và Vương Bài. Ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng của mệnh lệnh, trên bầu trời Trung Đông đã xuất hiện rất nhiều máy bay ném bom.

Hành vi này vốn là sự xâm phạm chủ quyền không phận của Trung Đông. Nhưng ngay cả mặt đất cũng không thu thập được, chính phủ lâm thời làm còn tinh lực mà đi quản lý chủ quyền không phận. Cho nên cũng chỉ phát biểu mấy lời kháng nghị không có mấy tác dụng, nhưng không có hành động thực tế gì.

Hơn nữa gần đây Garro không ngừng chống phá, tất cả tinh lực của bọn họ đều hướng về phía đó, không chú ý phòng ngự thành phố nữa. Ngay cả lời hứa trợ giúp hai đoàn lính đánh thuê cũng chỉ có thể kéo dài, thật sự không thể điều động binh lực lại được.

Đối mặt với những máy bay chiếm giữ không trung kia, Tiêu Thu Phong biết đối phó hai đoàn lính đánh thuê phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa cần phải nhanh chóng tác động chính phủ lâm thời Yaaz, lấy danh nghĩa chính phủ Trung Đông kêu gọi quốc tế hỗ trợ. Thế giới này không thiếu chiến tranh, nhưng cũng có rất nhiều nước hy vọng hòa bình.

“Tiểu Phong, thực ra cháu không cần quá lo lắng. Những chiếc máy bay ném bom đó chỉ để uy hiếp. Bọn chúng chưa chắc đã dám nổ súng. Dù sao lính đánh thuê thuộc về tổ chức cá nhân, không có liên hệ trực tiếp với quốc gia. Một khi nổ súng, sẽ trở thành quốc gia xâm nhập, tội này không nhẹ. Hơn nữa bác còn có một biện pháp, có thể giảm bớt ưu thế không trung kia” Tiêu Hào Vân thấy Tiêu Thu Phong lo lắng, đã bắt đầu khuyên.

“Làm cho Trung Đông, không làm cho thành phố này biến thành nơi mù thông tin. Trong tay bác không chế hai vệ tinh, có thể cho cháu mượn để sử dụng. Mặc dù không nhất định không chế được hoàn toàn, nhưng vẫn có một chút tác dụng”

Không cần biết có tác dụng hay không, trận chiến này đã không thể tránh khỏi. Nếu như quốc gia đó quá đáng, hẳn không ngại đến nước bọn chúng một chuyến.

Tiêu Thu Phong đang suy nghĩ, Tiêm Thứ và Vương Bài cũng không yên tĩnh. Từ vài ngày trước, tướng quân Shimufu của Tiêm Thứ và đội trưởng Vương Bài đã ngồi cùng nhau, bàn biện pháp đối phó Ma Quỷ.

Từ lúc bắt đầu, bọn họ cũng chấp nhận sự tồn tại của Ma Quỷ, chung sống hòa bình. Nhưng trải qua Hắc Dạ khuyên, sự uy hiếp đó được tăng lên rất cao. Cuối cùng chấp nhận yêu cầu của bọn họ, gia nhập trận chiến đối phó Ma Quỷ.

Hai đoàn lính đánh thuê siêu cấp liên hợp, lực lượng đương nhiên rất khổng lồ, có thể liều mạng với Ma Quỷ. Nhưng chủ yếu chính là rất nhiều nhân lực của Hắc Dạ đã gia nhập, làm cho thực lực của bọn họ tăng lên rất nhiều. Bởi vì người của Hắc Dạ đều là cao thủ.

Trong Ma Quỷ có rất nhiều cao thủ, đây là điều mà Shimufu lo lắng nhất. Nhưng những cường giả này của Hắc Dạ làm cho bọn họ tin tưởng. Huống chi sau lưng bọn họ lại có rất nhiều quốc gia hỗ trợ, lúc này đều gọi điện đến cổ vũ và ủng hộ.

Chỉ là bọn họ không biết nói và làm là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Tiêu Hào Vân nhận được tin tức này, chỉ nói một câu với Trác Ngưng Tuyết: “Làm cho mấy quốc gia đó trở nên hỗn loạn, càng loạn càng tốt”

Mà mấy quốc gia đó lại có liên hệ với Tiêm Thứ và Vương Bài. Đối phó với một quốc gia có đôi khi không cần dựa vào quân sự, kinh tế cũng có thể.

Trung Đông đều là sa mạc, không thích hợp mai phục. Nhưng sát thủ Đồ Thần không phải người bình thường. Bọn họ có thể ẩn núp trong sa mạc, không ăn không uống, bất động hai mươi bốn tiếng.

Từ khi có lệnh hạn chế đến bây giờ, cái chết đã bao phủ hai đoàn lính đánh thuê siêu cấp này. Kế hoạch tâm lý của Tiêu Thu Phong đã được bắt đầu. Hắn muốn một loại không khí, một loại bóng ma, làm cho người của hai đoàn lính đánh thuê này sợ hãi, như chim sợ cành cong.

Ruth ra lệnh một tiếng, mấy trăm sát thủ siêu cấp như u linh, chỉ cần có lính đánh thuê ra ngoài một mình đều bị giết chết. Mấy trăm người bắn lên từ xa.

Khi thần kinh bọn chúng trở nên sắp hỏng, đây là bước thứ nhất của kế hoạch, lúc này người ta rất dễ dàng xúc động.

Trụ sở Long Đằng mặc dù được lập ở thành phố Trung Đông, nhưng ánh mắt lại ở khắp thế giới. Mà hành động này của Trác Ngưng Tuyết chỉ là một bài kiểm tra nho nhỏ. Mấy chục năm tích lũy vô số tài chính, bất cứ một động tác nào cũng ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Ngày hôm sau, mấy quốc gia ở Châu Âu xuất hiện mấy cuộc bão kinh tế quy mô nhỏ, giống như những cơn sóng, nhẹ nhàng tạo thành rung động. Sang hôm sau, cơn sóng bắt đầu mở rộng, hình thành sóng gió. Ngày tiếp theo, sóng gió này biến thành nguy cơ về kinh tế.

Các quốc gia này phát ra lệnh khẩn cấp, cứu quốc gia mình. Tiêu Hào Văn chỉ muốn lợi dụng không khí khẩn trương này để cho bọn họ suy nghĩ đối sách với Trung Đông. Trong nước không yên bình, bọn họ không có nhiều tinh lực lo lắng đến lợi ích ở nước ngoài.

Con số mà Ruth nhận được, trong ba ngày hai đoàn lính đánh thuê đã có hơn ngàn người bị ám sát, hầu hết là nhân viên hậu cần. Đoàn lính đánh thuê Vương Bài thảm hại hơn, cả một đội quân đi mua đồ đều bị diệt, cơm trưa mãi đến tối mới được ăn.

Tình hình này chính là muốn chuyển từ bị động sang chủ động. Chỉ cần hai đoàn lính đánh thuê siêu cấp này động, Tiêu Thu Phong sẽ có cơ hội tiêu diệt bọn họ. Mà trong hoàn cảnh này, bọn họ dù muốn cố thủ, nhưng vẫn không thể không động.

Người không thể nào chịu đối được.

“Chúng ta từ hai phía giáp công, cho dù Ma Quỷ mạnh đến đâu cũng không thể chống nổi mười vạn lính đánh thuê tấn công. Sau đó cao thủ Hắc Dạ lên vào trong đánh lên. Như vậy trong ngoài đều loạn, nước lửa sôi trào. Chúng ta muốn thế nào cũng được mà” Trong bóng tối là một người, một người hận Tiêu Thu Phong thấu xương, hẳn chính là Hà Hướng Nam một trong tứ đại công tử Đông Nam.

Đúng vậy, hẳn còn chưa chế.

Lần trước thất bại ở Nhật Bản, Sư Tông về bị cực hình, nhưng hẳn vẫn sống.

345. Chương 345 : Công Kích Từ Nhiều Hướng

Chẳng qua đây chỉ là điều bọn họ nghĩ, mà có thể làm được hay không lại là việc khác.

Nửa đêm, khi tiếng súng đầu tiên vang lên, cuộc chiến ảnh hưởng đến rất nhiều người đã bắt đầu.

Shimufu ngồi trên một chiếc xe Jeep quân dụng, nghe được tiếng súng cảm thấy không đúng. Bởi vì đó không phải là vị trí doanh trại Ma Quỷ.

“Tướng quân, theo tiếng súng, với mật độ dày đặc đó, ít nhất có hơn năm vạn người” Là một quân tiền trạm, hẳn đoán thường không bao giờ sai. Giờ phút này trong thành phố còn có khoảng năm vạn người, ngoại trừ Vương Bài chính là Ma Quỷ.

“Tướng quân, cơ hội tốt. Xem ra Ma Quỷ đã xuất binh ngăn chặn đoàn trưởng Comman của Vương Bài” Hà Hướng Nam như quỷ mị đột nhiên từ phía sau xuất hiện. Giờ phút này hẳn có chút hưng phấn, sinh sự, gây hẳn chính là sở trường của hắn.

Shimufu vẫn có chút sợ hãi. Thật lâu trước kia, Luo đã nói, người đàn ông Ma Quỷ kia là không thể chiến thắng. Nếu như không phải Trung Đông quan hệ đến vinh quang cả đời hắn, hẳn sẽ không muốn cùng mưu với Hắc Dạ, không muốn là địch với hắn. Chẳng qua bây giờ nghĩ đến đã chậm, hẳn đã không có đường lui.

“Có thể không?”

Hà Hướng Nam đương nhiên rất rõ suy nghĩ của lão già lúc này. Mặc dù thực lực của Tiêm Thứ không kém, nhưng hẳn rất khinh thường tên tướng quân này. Con chuột mà lại giả làm hổ, hơn nữa giả mấy chục năm.

“Đương nhiên có thể, tướng quân, cao thủ Hắc Dạ chúng tôi sẽ mở đường cho ngài. Chỉ cần bọn họ giết vào doanh trại Ma Quỷ, chúng ta sẽ trong ngoài giáp công. Bọn họ phải ngăn cản đội trưởng Vương Bài, ít nhất

phải có năm vạn quân. Cho nên tôi có thể đảm bảo, trong doanh trại Ma Quỷ lúc này nhiều nhất cũng chỉ có ba vạn người. Chúng ta có thể ăn được chúng”

Mắt Shimufu lóe lên một tia tàn độc, vẻ cay độc mơ hồ hiện lên trên mặt. Trầm ngâm suy nghĩ một lát, hắn đứng trên xe, lớn tiếng quát: “Tao ra lệnh, đi tới với tốc độ cao nhất, tấn công doanh trại Ma Quỷ, kẻ trốn chạy giết”

Mình không có đường lui, hắn cũng muốn cho tất cả lính đánh thuê không có đường lui, chảy đến giọt máu cuối cùng vì hắn. Bởi vì mạng của đám lính đánh thuê này thuộc về hắn.

Rất kỳ lạ, ánh đèn ở Ma Quỷ mờ nhạt hơn trước rất nhiều. Trong bóng tối, Lang Nha đã sớm ẩn thân khó hiểu hỏi: “Lão Đại, đây là chuyện gì. Tao còn tưởng rằng có thể mạnh mẽ xuất kích. Thật không ngờ bọn chúng lại tử thủ, chán quá”

Nếu như lần này người chỉ huy là ai khác có lẽ Lang Nha đã sớm xông ra. Cuộc chiến này không thú vị gì hết. Nhưng đáng tiếc đây lại là lệnh của Tiêu Thu Phong. Cả Ma quỷ binh đoàn không có ai dám không nghe.

“Tao không cần mày, nhưng trái lệnh của Tiêu thiếu gia, dù mày còn sống trở về, có lẽ sau này cũng không thể làm người” Lý Cường Bình lạnh lùng nói, không có chút tình cảm. Chiến tranh không phải trò chơi. Là một quân nhân, hắn đương nhiên biết quân lệnh như sơn. Dù trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, hắn vẫn chấp hành.

Tiêu thiếu gia nghĩ gì, hắn không cần phải biết. Lý Cường Bình lúc này giống như tất cả những người khác, hắn chỉ là một chiến sĩ. Tiêu thiếu gia chỉ tay về phía nào, hắn sẽ nhắm về phía đó.

Lang Nha bực mình, nhưng chỉ bĩu môi không dám nói nữa. Trước kia làm vua Tam Giác Vàng, trong lòng hắn còn có chút kính trọng. Nhưng ở Trung Đông này, sự kính trọng đó đã trở thành kính sợ. Đây là sự thật không thể nào thay đổi.

“Lão Tử cũng chỉ nói một chút thôi, lại không làm thật, lệnh của Lão Đại không bao giờ sai. Tao tin, đợi lát nữa nhất định có trò hay để xem”

Lang Nha còn chưa nói xong, trạm gác đã truyền tin đến: “Đoàn lính đánh thuê Tiêm Thứ đã đến gần thành phố, gần như là dùng toàn quân”

Tin tức này cũng đã được truyền đến tai Tiêu Thu Phong. Vương Bài bị chặn lại không phải là lực lượng của Ma Quỷ, mà là quân đội của Garro. Nhiệm vụ của bọn họ chỉ là chặn lại chứ không phải là tiêu diệt. Như vậy cũng tiện cho việc thu thập Tiêm Thứ. Cho nên Tiêu Thu Phong rất thoải mái, không hề khẩn trương.

Hắn sợ dĩ không chủ động xuất kích cũng là có nguyên nhân. Bởi vì hắn rất muốn biết Hắc Dạ lần này dồn bao nhiêu lực lượng vào Trung Đông. Nếu như đánh lén, cao thủ Hắc Dạ rất dễ dàng chạy thoát. Cho nên hắn dẫn những người đó vào nhà. Chỉ cần bọn chúng đến, muốn chạy sẽ không dễ như vậy. Xung quanh Ma Quỷ đã bày ra thiên la địa võng, vô số tầng phòng ngự chờ bọn họ đến.

“Tiêu thiếu gia, có rất nhiều người áo đen xông vào, những người đó đều là cao thủ” Một đội viên thân binh vội vàng đi vào, tập luyện lâu như vậy, tối nay sẽ được thoải mái đánh một trận. Lúc nói đến cao thủ Hắc Dạ, trên mặt hắn rõ ràng hiện lên vẻ vui mừng.

Tiêu Thu Phong không mở miệng, ngay lúc này, lại có một tin tức từ trạm gác truyền vào: “Tiêm Thứ đã tiến vào vòng vây. Tiêu thiếu gia, xin có chỉ thị tiếp theo”

Đến lúc này, ngay cả Ruth cũng rung động. Tiêu Thu Phong mới nhẹ nhàng gật đầu: “Còn chờ gì nữa, ra lệnh giết”

Ba đợt đạn pháo tín hiệu màu đỏ bắn thẳng lên bầu trời. Ngay sau đó tiếng súng vang lên, không khí giết chóc trong nháy mắt tăng lên đến cực điểm. Trận chiến tập trung toàn bộ lực lượng rốt cuộc đã diễn ra.

Tiêu Thu Phong không động. Hắn chỉ nhìn bản đồ rộng lớn của thành phố được đặt trên bàn, sau đó mỗi khi nhận được tin tức truyền về liền đánh dấu trên bản đồ. Một vòng vây màu đỏ từ từ hình thành.

Loạn chiến thế này Lang Nha thích nhất. Thân hình cường tráng của hắn nâng một súng đĩa quét ngang, mà vẫn còn chưa đã, mỗi khi bắn, hắn lại hét lên một tiếng. Hình như chưa phát tiết hết lực lượng, giống như một con trâu mộng thời kỳ động **

Lúc này không phải mấy trăm người, không phải mấy ngàn người mà là mấy vạn người, đây không phải chiến đấu của cá nhân. Ma Quỷ được huấn luyện ở cường độ cao rồi cuộc phát huy hiệu quả. Quân đội của Tiêm Thứ bị công kích không thể chống trả. Ngón tay Tiêu Thu Phong chỉ vào chỗ nào trên bản đồ, người của Ma Quỷ liền tấn công vào chỗ đó. Thành phố như một cũi vây thú.

Babi lao vào, vội vàng báo cáo: “Tiêu thiếu gia, tướng quân Garro truyền tin đến, quân chính phủ đã nhận được hành động lần này, đã điều động rất nhiều quân đội về thành phố. Hắn nhiều nhất chỉ có thể chặn Vương Bài trong một tiếng nữa”

Chỉ một tiếng, nhưng lại là mấu chốt quyết định thắng bại của trận chiến này.

“Ruth, Mị Ảnh của em bảo vệ nơi này. Anh muốn phát động công kích mạnh nhất, nhất định phải hủy diệt Tiêm Thứ trong vòng một tiếng” Thật không ngờ đám chính phủ cũng biết nghĩ, nhanh như vậy đã phát hiện động tĩnh của quân đội Garro. Điều này làm cho hắn không còn thời gian xem kịch hay. Tiêu Thu Phong cần phải tự mình ra tay.

Ruth gật đầu: “Ông xã, anh cẩn thận, nơi này có em bảo vệ, không ai có thể xông vào”

Tiêu Thu Phong không có thời gian đáp lời nàng, đã biến mất. Về quan tâm của Ruth chỉ sau một giây đã trở nên lạnh như băng: “Babi, ra lệnh cho tổ Mị Ảnh, lập ba phòng tuyến ở nơi này. Nói cho bọn họ, kẻ xông vào, giết không tha”

Babi ứng tiếng, tổ Mị Ảnh đã được điều động.

Ở nơi này, có hơn trăm người ưu tú nhất của Long Đằng, bọn họ là tài sản quan trọng nhất của Ma Quỷ. Điểm này Ruth hiểu rõ hơn bất cứ ai. Lực lượng của Ma Quỷ đều là tinh nhuệ, nhưng cao thủ Hắc Dạ đã vượt quá phạm trù chiến sĩ. Bọn họ đều là cao thủ vô hình. Mặc dù số người không nhiều, chỉ có hơn trăm người đến, nhưng làm cho người ta khó có thể đề phòng. Bọn họ mỗi lần hiện thân trong bóng đêm sẽ có rất nhiều binh lính Ma Quỷ ngã xuống.

Trong nháy mắt khi Tiêu Thu Phong xuất hiện, một thân hình từ trong bóng đêm đã tập kích hắn từ sau lưng. Bọn họ nhận được lệnh xông vào doanh trại Ma Quỷ, gặp người là giết, giết hết thì thôi.

Thân hình vừa động, cao thủ Hắc Dạ phát hiện thân hình đó đột nhiên không thấy đâu, bên tai truyền đến tiếng gió, nhưng không đợi hắn né tránh, Tiêu Thu Phong đã đá trúng vào đầu hắn.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Tên cao thủ đáng thương này, ngay cả mặt Tiêu Thu Phong như thế nào cũng không thấy rõ đã vỡ đầu mà chết.

Chiến ý dâng lên trong lòng Tiêu Thu Phong, sát khí mãnh liệt.

“Tiêu thiếu gia...” Lý Cường Bình xuất hiện, nhìn những vết máu trên người hắn, vẻ lạnh lùng đó, chỉ biết hắn giết chết không ít người.

Mà phía sau hắn là mười mấy đội viên thân binh siêu cấp. Mỗi người đều đầy máu, chém giết cao thủ Hắc Dạ xâm nhập.

Đội ngũ hơn trăm người Hắc Dạ phân tán xâm nhập doanh trại Ma Quỷ, thực sự khó thể đề phòng. Tiêu Thu Phong không có thời gian để lưỡng lự, quát lên với Lý Cường Bình: “Cường Bình, anh lưu lại đối phó cao thủ xâm nhập, không cần người sống”

Lý Cường Bình gật đầu, tay vung về phía sau, thân hình biến mất trước mặt Tiêu Thu Phong. Ngay sau đó, đội viên thân binh cũng rời đi, toàn tâm đối phó kẻ địch xâm nhập.

Chiến sự bên ngoài thành phố càng thêm mãnh liệt.

346. Chương 346 : Mệnh Lệnh Cuối Cùng

Nếu như không phải quân do thám của chính phủ nhận được tin tức mà điều quân đến. Chỉ cần cho hắn một canh giờ, Tiêu Thu Phong có lẽ sẽ không ra tay, ngồi im. Hắn cũng muốn nhìn xem hai năm qua Ma Quỷ rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng.

Thành phố này đã biến thành chiến trường. Tiêu Thu Phong lưu hai vạn lính đánh thuê bảo vệ doanh trại Ma Quỷ, năm vạn quân chủ lực được bố trí ở bốn cửa ngõ thành phố, đội Tiêm Thử tiến vào.

Lúc hắn đến, bốn cửa ngõ thành phố đều đang giao chiến kịch liệt. Nhưng nói về tiến độ, đội quân do Lang Nha dẫn đầu xâm nhập sâu nhất. Mặc dù về võ công hắn kém đám Lý Cường Bình rất nhiều. Nhưng nói về chiến tranh, hắn chính là tổ tông.

Trên chiến trường, hắn làm cho Tiêu Thu Phong vô cùng tin tưởng.

“Lão Đại, thú vị, thú vị” Thấy Tiêu Thu Phong xuất hiện, hắn hưng phấn không biết nói gì mới thể hiện được nội tâm đầy kích động của mình. Một bên ra lệnh cho quân đội tấn công, một bên cấp tốc tiến tới, lướt đến đâu, xác chết ngã xuống, máu chảy thành sông. Lúc ở Tam Giác Vàng, hắn bị đám trùm buôn thuốc phiện xưng là Bạo Quân giết người không nường tay.

“Lang Nha, tao không có nhiều thời gian dành cho mày, chỉ có một tiếng là quân chính phủ sẽ đến giúp quân địch. Trong vòng một tiếng phải chấm dứt chiến đấu. Mày hiểu chứ?”

Về mặt hưng phấn của Lang Nha trở nên cứng đờ. Chỉ một tiếng, có làm không, năm sáu vạn người đó. Chỉ là đứng yên cho hắn giết, cũng không giết hết.

“Lão Đại, quân chính phủ có gì phải sợ chứ. Mày cho tao một ngàn người. Chỉ cần có Lang Nha tao ở đây, tao sẽ ngăn bọn chúng bên ngoài thành phố, không cho bọn chúng tiến vào một bước”

Sự cường đại của Lang Nha trên chiến trường, Tiêu Thu Phong đã sớm thấy. Nhưng đối đầu với quân đội chính phủ, lại là bước cuối cùng. Không phải đến lúc đó, hắn sẽ không muốn tiến hành. Trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát: “Một tiếng nữa rồi nói tiếp. Bây giờ mày thi triển thân thủ đi, giết được bao nhiêu cứ giết. Mai tao sẽ khen thưởng mày”

“Yên tâm, Lão Đại, Lang Nha tao có thể bao giờ kém cỏi đâu. Nhất định không làm mày thất vọng”

Tiêu Thu Phong cười cười vui vẻ, thân hình vừa động đã biến mất như quỷ mỵ trước mặt Lang Nha. Mà Lang Nha đã gờ súng lên, quát lớn: “Anh em, Tiêu thiếu gia chỉ cho chúng ta một tiếng để giết sạch đám chó Tiêm Thử này. Mọi người cố lên, muốn được tiền thưởng phải tăng lực”

Tất cả chiến công đều là tiền tài. Đối với những lính đánh thuê bán mạng mà nói, làm tất cả chỉ vì cho người nhà sống sót. Bọn họ rất muốn tiền thưởng, đương nhiên không hề phản kháng được sức hấp dẫn của tiền.

Mệnh lệnh đó được truyền đến cho chỉ huy của bốn cửa ngõ thành phố. Bọn họ càng tăng cường tấn công. Một tiếng một lát sẽ qua. Bọn họ không muốn bỏ rơi cơ hội đoạt được chiến công này.

Mà Shimufu đang bị vây lại sợ đến tái mét mặt mày, đợt tấn công thứ nhất đã tổn thất hơn một ngàn người. Sau khi tiến vào thành phố, không những không tiến được thêm, ngược lại còn bị ép lui về phía sau. Không chỉ có vậy, đại quân cũng truyền tới tin tức có quân đội của Ma Quỷ. Xem ra bọn họ đã bị bao vây.

“Hà tiên sinh. Chúng ta đã bị bao vây. Cao thủ Hắc Dạ của anh sao không có động tĩnh gì vậy. Chúng ta có nên đột phá vòng vây không?” Có lẽ là do nỗi sợ hãi với Ma Quỷ, Shimufu vừa nghe được tin tức đó đã nghĩ đến phá vòng vây mà bỏ chạy.

Hà Hướng Nam rất nghiêm túc nói: “Tướng quân Shimufu, không thể. Tôi vừa nhận được tin tức, Vương Bài bị cản ở bên ngoài, ngăn cản là loạn quân của Garro. Lúc này tướng quân Yaaz đã tự mình dẫn hơn mười vạn quân tinh nhuệ hành quân về đây trợ giúp. Chúng ta chỉ cần cầm cự hai tiếng, Ma Quỷ sẽ bị diệt. Cơ hội này sao thể bỏ lỡ”

“Tướng quân, bên phải chúng ta đã bị Ma Quỷ đột phá, quân ta tổn thất nặng nề” Một lính đưa tin vội vã thông báo chiến sự. Bên phải bọn họ chính là đội quân do Lang Nha chỉ huy. Mặc dù lực chiến đấu tương

tự như các cánh quân khác nhưng khí thế mạnh mẽ, do sức hấp dẫn của tiền thưởng, gần như là không thể chống nổi.

Shimufu còn chưa mở miệng, Hà Hướnɡ Nam ở bên cạnh đã lạnh lùng ra lệnh: “Ra lệnh cho quân lính, thu hẹp phạm vi phòng ngự, chờ cứu viện”

Lính đưa tin nhìn hẩn một cái, nhưng không có lên tiếng. Đây là Tiêm Thứ, Shimufu mới là tướng quân. Không có lệnh của Shimufu, không một ai có thể thay đổi kế hoạch tác chiến của quân đội.

Đến lúc này, Shimufu cũng không thể nghĩ được cách nào khác, chỉ có thể tin Hà Hướnɡ Nam, nói: “Nghe anh ta, thu hẹp phạm vi phòng ngự”

“Vâng, tướng quân” Lính đưa tin vội vàng rời đi. Hà Hướnɡ Nam mở bản đồ thành phố ra, ngón tay từ từ di động trên đó, ngón tay rớt cuộc cũng ngừng lại.

“Tướng quân Shimufu, ông xem, quân đội Yaaz ở đây, cách thành phố tám mươi cây. Có lẽ chỉ một tiếng, quân tiên phong sẽ đến được Khảm Cầu. Ông liên lạc với đội trưởng Vương Bài một chút, chỉ cần kiên trì thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta”

Có Hà Hướnɡ Nam bày mưu, Shimufu trở nên bình tĩnh. Lúc trẻ, hẩn cũng đánh qua chiến tranh cục bộ, nhưng đó là chuyện ba mươi năm trước. Shimufu bây giờ đã già, hơn nữa gan cũng nhỏ đi.

Quân bốn phía đã vượt qua tổng số quân lực của Shimufu. Mặc dù Tiêm Thứ chết rất nhiều người, nhưng bọn họ cũng có mấy vạn người, một tiếng không thể giết hết. Mà thành phố hỗn loạn, mấy tiếng không thể nào khôi phục. Nếu như đại quân Yaaz vào thành, không cần phải hỏi kẻ đầu tiên mà bọn họ đối phó chính là Ma quỷ binh đoàn.

Bởi vì chiến dịch này, ShaYansi cũng biết chính phủ lâm thời và Ma quỷ binh đoàn đã không thể sống chung. Mà không chết thì tao chết.

Mưa bom bão đạn đang tiếp tục. Nhưng Tiêu Thu Phong đã rút điện thoại gọi cho Garro, lúc này kế hoạch phải thay đổi một chút.

“Tiêu Thu Phong, tình huống của ngài thế nào rồi. Chúng tôi không thể nào chặn được bao lâu nữa. Quân tiên phong của Yaaz chỉ còn cách chúng tôi năm mươi Km, nửa tiếng, nhiều nhất là nửa tiếng nữa, ngài mau khởi động đi”

Garro lập tức nói lên trong điện thoại. Trận chiến này quan hệ đến thế cực lực lượng lính đánh thuê trong thành phố. Dựa vào thương lượng lúc trước của bọn họ, chỉ là vì đối phó Tiêm Thứ và Vương Bài. Mà Yaaz tham gia đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của bọn họ.

Lực lượng của Garro tuyệt đối không thể nào trực diện đối đầu với lực lượng chính phủ lâm thời. Điểm này Tiêu Thu Phong và Garro đều hiểu rõ. Nếu không bọn họ cũng không có cơ hội trở thành đồng minh.

Tiêu Thu Phong trầm ngâm một lát, Garro chỉ nghe thấy tiếng thở, vội vàng hỏi: “Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, có nghe thấy không, mau trả lời, mau trả lời”

“Tướng quân Garro, trận chiến này chúng ta đã không thể lui. Nếu như để mười vạn quân Yaaz tiến vào thành phố, vậy tất cả giấc mộng chỉ là giấc mộng, không thể nào thành hiện thực”

Trong lòng Garro trầm xuống, giọng nói trở nên tỉnh táo, hỏi: “Tiêu thiếu gia, ngài có kế sách gì?”

“Ba tiếng” Giọng nói của Tiêu Thu Phong không thể kháng cự: “Tôi cần ba tiếng. Cho nên dù thế nào ông cũng phải ngăn cản Vương Bài và quân đội Yaaz trong ba tiếng”

Garro gấp đến độ lớn tiếng kêu lên: “Ngài điên rồi. Ba tiếng. Tiêu thiếu gia, ngài biết bọn họ có bao nhiêu người không. Quân chính phủ Yaaz có mười vạn đều là tinh binh, trang bị rất tốt. Cùng với năm vạn lính đánh thuê của Vương Bài. Tôi có bao nhiêu, chỉ là năm vạn quân ô hợp. Chẳng lẽ ngài muốn tôi bị bọn họ giết sạch sao?”

“Không, nói đúng ra các người có sáu vạn. Tôi sẽ điều động một vạn lính đánh thuê cho ông. Chẳng qua ông phải hạ tử lệnh, thành phố cần ba tiếng. Tướng quân Garro hãy nghĩ đến giấc mộng của mình, nghĩ đến hy vọng cả đời ông. Có lẽ đêm nay sẽ thành hiện thực, chúng ta không có đường lui”

Trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở, im lặng. Hai người không nói gì, rớt cuộc một tiếng thở dài vang lên. Garro nói: “Tiêu thiếu gia, tôi đặt hết hy vọng vào ngài. Ngài đừng làm tôi thất vọng”

Điện thoại dừng, một trưởng quan cả người là máu tiến vào báo cáo với Garro: “Tướng quân, quân tiên phong của Yaaz chỉ còn cách chúng ta ba mươi Km. Nếu bây giờ không rút lui, chúng ta sẽ phải tử thủ. Xin tướng quân hạ lệnh rút lui”

Garro ngẩng đầu lên, như đang tự nói với mình: “Matt, chúng ta đã không còn lựa chọn nữa, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Anh cũng biết tôi chưa bao giờ hạ quyết tâm như lúc này”

“Tướng quân” Matt nghe không rõ, kêu lên một tiếng.

Khuôn mặt lạnh nhạt của Garro trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng quát: “Matt, nói cho tất cả binh lính, tối nay chúng ta sẽ đối mặt với đám quân Yaaz chó má kia. Chúng ta đã chịu đựng quá lâu, từ tối nay, chúng ta không nhịn nữa”

Matt biến sắc, nhưng Garro không cho hắn cơ hội nói: “Đây là lệnh của tôi. Có lẽ đây là lệnh cuối cùng”

Kích động không kìm nổi nước mắt, Matt định nói chuyện nhưng thấy Garro như vậy nên không nói nữa, cung kính hành lễ, sau đó lớn tiếng nói: “Tuân lệnh, tướng quân”

347. Chương 347 : Chiến Sự Kịch Liệt

“Lang Nha, mày về doanh trại điều động một vạn lính đánh thuê cấp tốc đến Khảm Câu chi viện cho tướng quân Garro. Nhớ, trước khi chúng ta chưa giải quyết xong đoàn lính đánh thuê Tiêm Thứ, mày không được cho bất cứ một tên quân chính phủ nào vượt qua”

Lang Nha gật đầu, không có một tia do dự, lập tức rời đi. Hắn đương nhiên biết ngăn cản quân đội Yaaz sẽ làm cho chiến sự ở thành phố càng thêm tàn khốc. Mà Lang Nha chính là chuyên gia chiến tranh trời sinh.

Cùng đi theo hắn còn có hơn trăm thân binh. Hơn trăm người này là do hắn mang từ Tam Giác Vàng về. Dù ở đâu, bọn họ đều đi cùng nhau.

Lang Nha không làm cho Tiêu Thu Phong thất vọng, lần này cũng sẽ không.

Mà phía bên phải lúc này do đích thân Tiêu Thu Phong chỉ huy. Tiêu Thu Phong nhìn Tiêm Thứ đang thu hẹp đội hình lại, chỉ cười lạnh nói: “Mọi người chỉ cần nhớ kỹ một chữ đó chính là giết”

Giết sạch tất cả người của Tiêm Thứ.

Quyết định này của Tiêu Thu Phong làm cho thành phố trở thành một vành đai bằng sắt, càng thêm nóng bỏng. Tin tức bị đột phá không ngừng truyền đến chỗ Shimufu. Đại quân năm sáu vạn từ từ giảm đi. Trong thành phố, khắp nơi đều là xác người, máu chảy thành sông.

“Hà tiên sinh, chúng ta đã rất nguy cấp, rất cần cứu viện, rất cần cứu viện. Quân đội Yaaz sao còn chưa tới?”

Hà Hương Nam vẫn rất bình tĩnh, nói: “Hai mươi Km, tướng quân Shimufu người cần khẩn trương không phải là chúng ta. Ông xem, nhìn bầu trời kia, không lâu nữa chúng ta có thể uống say một trận trong doanh trại Ma Quỷ”

Uống say, Shimufu không muốn. Hắn bây giờ chỉ muốn giữ lấy mạng của mình. Dù là đám lính đánh thuê này chết sạch, hắn cũng không hề thương xót. Bởi vì từ trước đến nay, hắn luôn coi bọn họ là nô lệ. Mạng của bọn họ là do hắn dùng tiền mua được.

Tiêu Thu Phong đã động, động tác của hắn nhanh như điện, gần như mỗi một phòng tuyến đều không thể chịu nổi khí kinh cường đại của hắn công kích. Ở thành phố này, muốn ẩn thân thực sự rất dễ dàng.

Lướt đến đâu, máu bay tung tóe, như những đóa hoa bắn ra. Mạng người trong hoàn cảnh này không đáng một đồng, không ngừng ngã xuống, không ngừng chết.

Vòng vây càng lúc càng bị thu hẹp, gần như chỉ tập trung trong một quảng trường và mấy con đường. Tiêu Thu Phong đã nghe được tiếng khóc không ngừng vang lên. Tiếng kêu thảm thiết trước khi chết, chiến sự từ lúc bắt đầu đến giờ chưa dừng lại.

“Ầm ầm” Rốt cuộc tiếng pháo vang lên ở phía chân trời. Không phải là thành phố, mà là Khảm Cầu cách thành phố mấy Km. Quân tiên phong của Yaaz đã bắt đầu công kích quân ô hợp của Yaaz, nơi đó càng thêm tàn khốc.

Phạm vi càng nhỏ, tốc độ tiến lên càng chậm. Mấy chục loạt đạn đan xen vào nhau, mỗi lần công kích của Ma Quỷ đều có một số lượng lớn ngã xuống. Tiêu Thu Phong làm ra một quyết định điên cuồng. Mà Tiêm Thứ gặp phải hiểm cảnh nên cũng đã phản kháng mãnh liệt. Người ai cũng muốn sống cả.

“Đến, rốt cuộc đã đến. Tướng quân Shimufu, viện binh mà chúng ta chờ rốt cuộc đã tới. Mười vạn quân tinh nhuệ của chính phủ nhất định là vô địch. Ông có thể hạ lệnh, chỉ cần bọn họ vào thành, chúng ta lập tức có thể phản công, tối nay là lúc Ma Quỷ bị tiêu diệt”

Shimufu vừa mừng vừa sợ, không ngừng ra lệnh: “Tử thủ, chống lại cho tao...” Dù sao hắn chỉ có thể dùng vô số tính mạng tạo thành hàng phòng ngự ngăn cản Ma Quỷ tấn công, đổi lấy thời gian chờ quân cứu viện.

Tiếng súng đạn không ngừng vang lên, Shimufu đứng ngồi không yên, không ngừng nhìn qua cửa sổ nhìn về phía Khảm Cầu. Nhưng đáng tiếc điều hắn muốn thấy vẫn không xuất hiện.

“Reng reng” Điện thoại vang lên, là điện thoại của đội trưởng Vương Bài.

Shimufu vui mừng, nhưng tin tức mà đối phương truyền đến cho hắn, lại làm hắn vô cùng hoảng sợ: “Tướng quân Shimufu, ngài nhất định phải đứng vững. Đoàn lính đánh thuê Vương Bài của chúng tôi và mười vạn đại quân của tướng quân Yaaz đang bị chặn lại, lúc này đang mạnh mẽ đột phá, nhưng cần thời gian, cần thời gian”

“Nhanh, nhanh, nhanh” Liên tiếp ba chữ nhanh, Shimufu không còn cách nào khác, trợn địa hai bên đều đang cố gắng duy trì. Bây giờ xem ai cầm cự được lâu hơn.

Hà Hường Nam cũng nhận được tin tức. Mười vạn đạn quân mà hắn cho là tinh nhuệ đã bị đám quân ô hợp của Garro chặn lại, có lẽ phải tốn một thời gian, điểm này hắn thực sự đã tính lầm.

Hắn biết rõ về Garro. Ở một nơi nghèo đói, tập hợp một đám dân nghèo tạo thành quân ô hợp, không có sức chiến đấu gì. Hơn nữa nhân số chỉ có hơn năm vạn, vũ khí cũ kỹ, thiếu thốn. Giờ phút này không ngờ lại hạ quyết tâm như vậy, dám đối đầu trực diện với quân chính phủ có lực lượng cường đại, đây rõ ràng là muốn chết.

Nếu là bình thường, bọn họ có làm như thế cũng không liên quan gì đến hắn. Nhưng giờ phút này hắn đang đợi Yaaz đến cứu, Hà Hường Nam đang thầm chờ mười tám đời Garro.

Tên phế vật Shimufu chưa chắc đã cầm cự được đến khi Yaaz đến cứu viện. Hắn phải đi trước một bước.

Hà Hường Nam có một cảm giác nguy cơ trời sinh. Cho nên mỗi lần đều có thể thoát nạn. Mà đám cao thủ Hắc Dạ lên vào trong doanh trại Ma Quỷ cũng không có tin tức. Hắn không thể đợi thêm nữa, nếu không hắn rất có thể sẽ chôn cùng đám nô lệ Tiêm Thứ này.

Trong chiến sự hỗn loạn này muốn rời khỏi đương nhiên càng ít người càng tốt. Hà Hường Nam dẫn theo hơn mười cao thủ Hắc Dạ bảo vệ hắn, từ trong nhà đi qua một đường hầm dưới đất, lặng lẽ thoát khỏi vòng vây của Ma Quỷ. Nhưng đáng tiếc khi bọn hắn mới từ dưới đường hầm chui ra đã bị lính tuần tra của Ma Quỷ phát hiện.

Nương theo bóng tối, mười mấy cao thủ vừa đánh vừa lui, vừa vấp bị Lý Cường Bình vừa từ trong doanh trại Ma Quỷ lao ra gặp phải. “Người Hắc Dạ” Lý Cường Bình tức giận quát lên một tiếng: “***, đám chó má này, chết hết đi cho ông”

Hơn trăm cao thủ Hắc Dạ đúng là mang đến cho Ma Quỷ không ít phiền phức. Lý Cường Bình dẫn theo mười mấy thần binh, toàn lực truy sát trong doanh trại Ma Quỷ, đến lúc này mới diệt hết bọn chúng. Thật sự đúng theo lời Tiêu Thu Phong, không còn một ai sống sót. Hơn nữa đáng hận nhất là có những tên không biết sống chết xông vào trong ngôi nhà quan trọng nhất.

Nếu như không phải Ruth ngăn lại, có lẽ Ma Quỷ dù chiến thắng thì cái được cũng không bù nổi cái mất. Bởi vì trong căn nhà đó có mấy trăm nhân tài của Long Đằng, những người này không thể bị tổn thất.

Cho nên mấy cao thủ Hắc Dạ cuối cùng cũng bị bắt sống, nhưng làm cho Lý Cường Bình điên lên.

Mười mấy thần binh, đối phó mấy cao thủ Hắc Dạ đương nhiên không có vấn đề gì. Lý Cường Bình không hề suy nghĩ, thân hình vừa động, khí kinh cường đại phát ra. Hắn là người đầu tiên xông lên, người mà hắn đối phó chính là Hà Hướn Nam đang được bảo vệ.

“Ngăn nó lại”

Hà Hướn Nam cũng như Shimufu, bọn họ đều rất quý tính mạng của mình. Mặc dù hiểu rõ những người này rất cường đại, người của mình không phải đối thủ, nhưng hắn vẫn hạ lệnh này.

Hai cao thủ Hắc Dạ không dám chậm trễ, lập tức hành động. Hà Hướn Nam là thủ lĩnh, bọn họ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất, đương nhiên không dám không nghe. Hơn nữa nếu như thủ lĩnh chết, dù trở về cũng bị xử cực hình. Bọn họ ngăn cản thể công cường hãn của Lý Cường Bình. Mà Hà Hướn Nam không hề suy nghĩ xoay người bỏ chạy. Nhưng rất đáng tiếc tiếng súng đã vang lên.

Hà Hướn Nam lão đảo, kêu lên một tiếng thảm thiết, người ngã xuống, ôm chân. Có thể thấy phát đạn đó còn chưa lấy mạng hắn.

Mười mấy cao thủ Hắc Dạ đã bị giết. Ba người bị chặt gãy cổ, nằm dưới đất kêu lên đau đớn. Cuối cùng bị đội viên thần binh giẫm nát cổ. Mấy người còn lại đều bị nội kinh đã thương kinh mạch, ngũ quan chảy máu, trông rất thê thảm.

Lý Cường Bình nhảy lên, chân ngừng tụ lực lượng, từ trên cao đá xuống nhằm thẳng vào ngực Hà Hướn Nam. Một cước này không khác gì lưỡi hái tử thần đối với Hà Hướn Nam.

“Lý ca, dừng tay...” Một thần binh đột nhiên ra tay ngăn lại. Lý Cường Bình khó hiểu, chân ngừng lại. Mà thần binh đó đã nhảy đến trước mặt Hà Hướn Nam: “Thằng này tôi biết. Đúng, nó chính là Hà Hướn Nam công tử Hà gia một trong tứ đại công tử Đông Nam. Tiêu thiếu gia sẽ rất vui khi thấy nó”

Hà Hướn Nam đúng là rất thông minh, mỗi lần chấp hành nhiệm vụ hắn đều lên kế hoạch chi tiết. Nhưng người tính không bằng trời tính, lần nào cũng chạy thoát cũng không có nghĩa may mắn luôn đi theo hắn.

Cuộc chiến với Thiết Huyết Đoàn năm đó, Lý Cường Bình không xa lạ gì với bố con Hà gia. Nhưng ba năm qua Hà Hướn Nam đã thay đổi quá nhiều. Nếu như đội viên đó không nhắc nhở, hắn đã bỏ sót.

Chân vẫn đá xuống, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong tiếng kêu đó còn có tiếng gãy xương.

“Cảnh cáo mày một chút thôi. Bây giờ mày nghĩ xem nên dùng cách nào để Tiêu thiếu gia tha cái mạng chó của mày”

348. Chương 348 :tiêm Thứ Bị Diệt

Vì bảo vệ lợi ích quốc gia, trong mấy căn cứ quân sự bí mật gần Trung Đông đều có máy bay ném bom hiện đại nhất. Shimufu nghĩ nếu quân đội thực sự phải máy bay ném bom giúp mình, vậy binh lính của Ma Quỷ trong thành phố sẽ thương vong vô số.

Nhưng câu trả lời làm hắn rơi vào tuyệt vọng: “Quốc gia hỗn loạn, tổng thống ra lệnh cấm trong lúc này không được phép can thiệp vào xung đột quốc tế, để tránh cho sự hỗn loạn đó ảnh hưởng cả nước, thậm chí không thể dẹp loạn”

Chẳng qua nhớ đến lợi ích đã nhận được trước kia, quan lớn ở căn cứ nói chỉ cần hắn đến được căn cứ, quốc gia có thể bảo vệ hắn như công dân. Hắn trong mắt quốc gia lúc này chỉ là một công dân. Tướng quân đoàn lính đánh thuê chỉ là hành vi của riêng hắn.

Có lợi mọi người cùng chia, có việc do mình hắn gánh chịu.

Một tin tức, một tin tức tốt không ngừng truyền đến cho Shimufu, hân tít đến độ mặt đỏ lên, không nói gì, nhưng trong nháy mắt đã trở nên vô lực, xua tay nói với tất cả quan chức đang chờ đợi: “Đầu hàng, chúng ta đầu hàng”

Tướng quân đoàn lính đánh thuê Tiêm Thứ không ngờ lại vô sỉ đầu hàng, chấm dứt cả cuộc đời vinh quang của mình, thực sự là đáng tiếc.

Giờ phút này Shimufu nghĩ tới lời Luo nói, người đàn ông này không thể chiến thắng. Có lẽ những lời này là đúng, nhưng đáng tiếc Shimufu nhận ra quá muộn.

Không đến ba tiếng, chiến sự với Tiêm Thứ đã chấm dứt. Hơn một vạn người theo lệnh của Shimufu mà đầu hàng, một bộ phận khác bỏ chạy, chết một bộ phận, còn đâu là thương tích.

Thu vũ khí, tất cả công việc còn lại đều giao cho Tank. Tiêu Thu Phong dẫn theo bốn vạn tinh binh không hề chậm trễ một giây phút nào đi đến chi viện Khảm Cầu. Không ai hiểu rõ hơn hân về áp lực mà Garro và Lang Nha đang phải chịu. Mười lăm vạn đại quân thay nhau công kích không phải trò đùa.

Hoặc là Yaaz cũng hiểu rõ trận chiến này không đơn giản là của riêng lính đánh thuê nữa, đã liên quan đến quyền lực của chính phủ Trung Đông. Hân càng điên cuồng phát lệnh công kích, thể muốn giết hết đám loạn quân và lính đánh thuê Ma Quỷ.

Máu chảy thành sông, trong Khảm Cầu như một vùng bùn, tất cả đều là máu tươi tạo thành. Nhưng chiến đấu vẫn không chấm dứt. Nếu như không phải Lang Nha mang theo một vạn tinh binh Ma Quỷ ngoan cố chống cự, có lẽ quân đội Garro đã sớm bị đánh tan.

Trong lòng thâm cảm kích, Garro cũng một lần nữa cảm nhận được lực lượng của Ma Quỷ, thật quá cường đại.

Lang Nha dùng đều là vũ khí tân tiến nhất, thuốc nổ, lựu đạn được ném ra ngoài như không cần tiền. Ba ngọn đồi ở Khảm Cầu đều bị phá vỡ đỉnh, có thể thấy chiến sự mãnh liệt đến mức nào.

Không biết có bao nhiêu người ngã xuống. Bên cạnh Lang Nha đều là xác của huynh đệ. Mất trọn trùng lên như một con sói, cắn chặt răng ra lệnh cho binh lính cố thủ. Mặc kệ là bị trúng đạn, hay là nổ mà bị thương, chỉ cần còn một hơi thì phải cầm súng bắn.

Mấy chục khẩu súng máy gần như điên cuồng phát ra. Công kích điên cuồng của Yaaz và Vương Bài không ngừng bị đánh lui. Điều này làm cho Yaaz tự mình chỉ huy bực mình đến hộc máu.

Mười vạn đại quân là tất cả những gì hân có. Giờ phút này ngay cả mấy thằng lính đánh thuê cũng không thu thập được, hân làm sao có thể lập uy. Rất nhiều khẩu pháo đang không ngừng công kích. Nhưng công kích vẫn bị ngăn cản, lúc này hân đang hoài nghi đối phương có phải là mấy vạn quân ô hợp không?

Đội trưởng Vương Bài đi vào lều chỉ huy, mặt tái nhợt. Dưới tình huống này không ai có thể nở nụ cười được.

“Tướng quân Yaaz, Tiêm Thứ xong rồi, bọn họ đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Nếu như tôi đoán không sai, Ma quỷ binh đoàn sẽ đến đây chi viện. Chúng ta có phải nên lui lại chính trang một chút, binh lính rất mệt”

Yaaz là một người đàn ông trung niên có bộ mặt âm hiểm, có lẽ là do ít gặp ánh mặt trời, mặt hân nhìn trông có vẻ tái nhợt. Lúc này tức giận đánh một quyền lên mặt bàn, quát: “Tao đường đường có mười vạn đại quân không ngờ không thu thập được một quân đoàn lính đánh thuê, thành phố này thuộc về Yaaz tao, không ai có thể cướp đi”

“Tao ra lệnh toàn lực tấn công, không cần biết trả giá thế nào, hôm nay tao cũng muốn tiêu diệt Ma Quỷ. Tao muốn Ma Quỷ biến mất khỏi Trung Đông”

Lính đánh thuê tồn tại hợp pháp ở Trung Đông. Trong lòng Yaaz, hân muốn đối phó nhất chính là Garro. Bởi vì chỉ có hân mới gây nguy hiểm đến chính phủ lâm thời. Nhưng Ma Quỷ quá cường đại làm cho hân điên cuồng.

Ở Trung Đông không ai dám chống đối hân.

Likes(Đội trưởng Vương Bài) sợ hãi, không đồng ý với quyết định của Yaaz, nói: “Nếu tướng quân kiên trì, Vương Bài của tôi sẽ rời khỏi chiến đấu, hy sinh binh lính thế này là không thể”

Yaaz cười, trên mặt đầy vẻ khinh bỉ, lạnh lùng nhìn Likes một cái, nói: “Đội trưởng Likes, tao nghĩ mày đã nghĩ sai, đây không phải sự kiên trì của tao, mà là chúng ta cùng kiên trì. Nếu mày rời đi. Tao có thể nói cho mày, trừ phi mày rời khỏi Trung Đông, nếu không dù ai thắng ai thua, mày cũng sẽ không thể sống yên ở nơi này”

“Ma quỷ binh đoàn sẽ không, tao cũng sẽ không” Điều này đại biểu Vương Bài của Likes sẽ bị tuyệt diệt.

Chạy hai trăm Km về thành phố này, Yaaz đúng là đã dồn hết toàn lực, mười vạn đại quân đánh cho Garro sắp bại đến nơi. Nhưng người của hắn cũng đang ở bờ vực, bọn họ cũng đang sắp không chịu nổi.

Trung Đông mặc dù là nơi lính đánh thuê tụ tập, nhưng Yaaz rất ít khi coi trọng bọn họ. Bởi vì hắn mới là chủ nhân của vùng đất này, lúc này quyền uy bị khiêu khích, hắn không thể chịu được.

Dù là chiến đấu chỉ có một mình hắn, chỉ cần thắng, hắn vẫn là vua. Mười vạn đại quân này cũng không phải toàn bộ lực lượng của hắn. Cho nên hắn tiêu hao hết được, thời gian kéo dài càng lâu, viện quân của hắn sẽ càng nhiều, cho nên hy sinh một ít binh lính hắn cũng không cần lo lắng.

Lực chiến đấu của quân chính quy, hắn rất tự tin.

Sáu bảy vạn người, bị mười lăm vạn đại quân thay nhau công kích chỉ còn chưa đến một vạn, phòng ngự của Khảm Câu đã rất nguy hiểm. Yaaz đã nói như vậy Likes không thể nào lựa chọn nữa. Rời khỏi Trung Đông, đoàn lính đánh thuê của hắn chỉ có một kết quả là giải tán. Mà hắn cũng đánh mất tất cả vinh quang. Ở tình huống này hắn chỉ còn cách liều mạng.

Đúng lúc này, Tiêu Thu Phong đã tới, bốn vạn quân chia thành ba đội, từ mấy phương hướng bắt đầu tiêu diệt binh lính của Vương Bài và Yaaz.

Chiến sự tăng lên một cấp độ mới. Garro và Lang Nha ở tiền tuyến lúc này mới mệt mỏi ngã xuống, thở phào. Viện quân đã đến, phải không?

“Dù trận chiến này thắng hay bại, Tiêu thiếu gia, Yaaz nhất định sẽ chết. Nếu không với quân đội của hắn, thành phố này không thể mãi mãi thuộc về chúng ta”

Đây là câu nói của Garro trước khi ngắt đi. Ngoại trừ Tiêu Thu Phong thì không ai nghe thấy được.

Yaaz không chết, lúc nào hắn cũng có thể phát cờ trở lại. Bởi vì hắn đại biểu cho chính phủ. Chỉ có hắn chết, chính phủ mới được lập lên, đám bộ đội lưu vong đó mới có thể bị ép thuần phục. Về phần quá trình lúc này cũng không cần lo lắng. Chính phủ lâm thời của Trung Đông không phải lần một lần hai lập lên, mọi người đều đã quen rồi.

“Thiết Trụ, thông báo với mọi người tăng cường tấn công. Cường Bình, anh đi theo tôi, chúng ta đi giết Yaaz, không thể để Yaaz còn sống rời khỏi thành phố”

Tiêu Thu Phong hiểu chuyện này chỉ có thể do chính hắn đi làm.

Thiết Trụ đương nhiên không đồng ý, vội vàng nói: “Tiêu thiếu gia, để tôi đi theo với”

Tiêu Thu Phong lắc đầu từ chối: “Anh phải hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, tạo cơ hội tốt cho chúng ta xông vào. Chuyện này không hề đơn giản đâu. Được rồi, bắt đầu hành động”

Nhìn Tiêu Thu Phong và Lý Cường Bình biến mất trong bóng đêm, Thiết Trụ không dám chậm trễ, quát lớn với mấy người bên cạnh: “*** nghe rõ cho Lão Tử, dùng hết tất cả vũ khí có thể sử dụng, đánh mạnh, giết mạnh, giết chết bọn *** này”

Hắn khác với Lý Cường Bình, bản tính thô lỗ không cần che giấu. Nhưng trong loại thô lỗ này có sự quan tâm. Sự quan tâm đối với Tiêu Thu Phong và Lý Cường Bình.

Giết một người, đối với Tiêu Thu Phong mà nói thực ra cũng không khó. Nhưng đối phương là người cường đại nhất chính phủ của Trung Đông, bên người nhất định sẽ có vô số cao thủ bảo vệ. Điểm này dùng cái thông minh cũng biết được.

Cho nên đối với Thiết Trụ mà nói điều duy nhất có thể làm là hấp dẫn sức chú ý của quân đội, giảm bớt sự ngăn cản đối với hành động của hai người.

Hành động của Tiêu Thu Phong đương nhiên kích thích tất cả mọi người của Ma quỷ binh đoàn. Đám trưởng quan bị Thiết Trụ mắng đều dùng giọng nói kích động, hung dữ phát ra lệnh tử vong. Dùng tính mạng làm vũ khí công kích, đẩy cuộc chiến này đến mức nóng bỏng nhất.

Mà quyết định trận chiến này lại là dựa vào hành động của Tiêu Thu Phong và Lý Cường Binh, có thể giết chết Yaaz hay không.

349. Chương 349 : Âm Sát

“Ra lệnh quân đội, tấn công bốn phía, chỉ cần bọn chúng có gan, tao sẽ đáp lại” Ma Quỷ nhiều nhất có mấy vạn, mà hãn có mười vạn đại quân, lúc nào cũng có thể tập kết đến cứu viện, cho nên Yaaz không việc gì phải sợ.

Theo binh lực lúc này Yaaz vẫn chiếm ưu thế. Mười lăm vạn người mặc dù trải qua nửa đêm kịch chiến, dù thương vong nặng nề, nhưng lúc này còn hơn mười vạn.

Ngay lập tức, mười vạn người chia thành mấy bộ phận, tấn công bốn phía xung quanh Khảm Câu, pháo hỏa âm âm, tiếng súng dày đặc như mưa, làm cho nơi này biến thành nơi tàn khốc nhất Trung Đông. Mấy vạn binh lính sẽ mất mạng ở nơi đây.

Nhân lúc trời tối nhất trước bình minh, Tiêu Thu Phong và Lý Cường Binh một trước một sau, dựa vào thân pháp nhanh như điện rất nhanh tiến vào trụ sở chỉ huy của tướng quân Yaaz. Nhưng có một số việc lại nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Trụ sở chỉ huy được dựng trên một vùng đất bằng phẳng, một căn lều cực lớn, xung quanh không có một chỗ ẩn thân. Nếu như muốn tiến vào lều chỉ huy chỉ có một phương pháp đó là xông vào.

Nhưng bốn phía xung quanh ngoại trừ hơn ngàn binh lính đứng ngoài chỗ sáng tạo thành nhiều phòng tuyến, ở bên trong còn có mấy trăm đại hãn cường tráng, đứng im không nhúc nhích bảo vệ xung quanh căn lều, một con chim cũng không thể bay vào: “Tiêu thiếu gia, xem ra, tôi phải ôm thuốc nổ mới được” Lúc này chỉ có cứng đối cứng. Lý Cường Binh nhìn hàng phòng ngự trước mặt, biết bọn họ không có cách nào khác.

Trời lập tức sẽ sáng, Tiêu Thu Phong không có nhiều thời gian mà suy nghĩ phương pháp, quay đầu lại nói với Lý Cường Binh: “Anh cho dù muốn chết cũng phải xem có thể đối phó được bao nhiêu người, có thể dẫn được bao nhiêu người đi, còn lại bao nhiêu người, quay đầu lại còn phải đối mặt với quân đội nữa”

Muốn vũ khí thật sự quá đơn giản. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, mấy quả lựu đạn và một khẩu súng đã đến tay, Lý Cường Binh nói: “Lão Đại, đây là một ngàn quân địch, cậu phải yểm hộ tôi đó”

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn hãn một cái, đến lúc này mà còn nói nhảm được sao. Một giây sau tiếng súng vang lên, phát ra lưới lửa, đã có mười mấy binh lính ngã xuống. Tất cả vệ đội của Yaaz đều động, vừa kêu có địch, bắt đầu tổ chức công kích với hai người.

Khẩu súng này có hỏa lực không sai, một phút đồng hồ đã có hơn trăm người ngã xuống. Mà Tiêu Thu Phong chỉ có thể dùng lựu đạn làm ám khí, chuyên nhằm vào đầu quân địch mà ném, nổ một cái, có mấy người ngã xuống.

Chẳng qua làm cho Tiêu Thu Phong hơi thất vọng đó là binh lính vây công, nhưng những cao thủ mạnh mẽ lại thu hẹp phạm vi phòng ngự, căn bản không có dấu hiệu gì sẽ tham gia truy kích. Xem ra những người này luôn theo sát Yaaz.

Ba quả lựu đạn được ném hết, hơn ngàn binh lính bên ngoài đã có phân nửa bị ngã xuống. Tiêu Thu Phong cảm nhận được tiếng bước chân từ bốn phía truyền tới, liền quát lên: “Cường Binh, anh dẫn dụ bọn chúng rời đi, nơi này giao cho tôi. Nhớ phải cẩn thận một ít, tương lai chúng ta còn có rất nhiều phải làm”

Lý Cường Bình vốn định nói vài câu nhưng miệng há ra không nói được gì. Giờ phút này đúng là không phải lúc nói chuyện. Bàn tay giơ lên, vác súng lên, hơn trăm cân như không khí, khí thế kiêu ngạo quét ngang toàn quân.

Mặc dù so sánh với Lang Nha, Lý Cường Bình thu liễm hơn nhiều. Nhưng hấn vốn là một đặc công, không xa lạ gì đối với vũ khí và chiến tranh. Chỉ là không thích ra oai như Lang Nha mà thôi.

Khi Tiêu Thu Phong biến mất, Lý Cường Bình đã xoay người bắn loạn, hấp dẫn chú ý của đám lính, làm cho tiếng súng từ từ đi xa. Tiêu Thu Phong xuất hiện, hơn nữa cũng thay một bộ quân phục của Yaaz, vội vàng chạy về phía lều chỉ huy.

“Tướng quân, tướng quân, có quân tình khẩn cấp cần báo”

Tiêu Thu Phong vốn tưởng rằng có thể đóng giả mà thuận lợi thông qua, nhưng thật không ngờ khi hấn còn cách căn lều không xa, một người đã lạnh lùng hét lên: “Khẩu lệnh...”

*** thật không ngờ, ngay cả người của mình cũng phải có khẩu lệnh mới đến gần Yaaz được. Trong lúc vội vàng hấn đâu thể chú ý nhiều như vậy, nếu không đã sớm tìm người mà ép hỏi. Nhưng đáng tiếc bây giờ đã muộn. Tên đại hấn kia đã ngăn hấn lại, khí tức sắc bén trên mặt, hấn đã tức giận. Trong quân đội, khẩu lệnh là phương pháp duy nhất phân biệt địch ta, hấn rất bất mãn với thái độ không hợp tác của Tiêu Thu Phong.

Khẩu con mẹ mày đó. Tiêu Thu Phong tát một cái, tên này chưa kịp kêu lên đã bị Tiêu Thu Phong đá bay ra ngoài, khí kinh cường đại nhập vào cơ thể hấn, máu bay tung tóe. Thân thể bị lực lượng này đánh bay ra mấy chục mét, rơi xuống trước cửa lều, phát ra tiếng “Bịch”

“Bảo vệ tướng quân” Thủ lĩnh đội cận vệ quân lập tức phát hiện ra dị dạng, hét lên một tiếng, thân hình vừa động. Hấn là người đầu tiên đánh vào Tiêu Thu Phong. Phía sau hấn, mấy trăm tên dũng sĩ đầy kinh nghiệm cũng vội vàng chạy tới. Tiêu Thu Phong không thể không đột phá mà xông vào.

Tâm động, đao hiện, ba vầng trăng lưỡi liềm như kỳ tích xuất hiện trong không trung, nhưng lại chỉ phát ra hai tiếng kêu thảm thiết. Đôi tay cứng rắn của thủ lĩnh kia không ngờ đỡ được đao tâm. Không ngờ rằng vùng đất nghèo khó Trung Đông này lại có cao thủ như vậy.

Chẳng qua sau một chiêu, tên thủ lĩnh rất sợ hãi. Trong chính phủ Yaaz, hấn được xưng là người mạnh nhất. Nhưng thật không ngờ đao khí mà người đàn ông kia tùy ý phát ra đã làm hấn bị thương, máu trào ra miệng.

“Gọi binh cứu viện, thông báo tướng quân mau chóng rút lui, người này quá lợi hại”

Không thể không nói, người này thật có kinh nghiệm, chỉ ngăn cản một chiêu mà hấn đã thấy nhiều nhiệm vụ y. Lúc này vội vàng ra lệnh cho cấp dưới. Đội tên đại hấn kia quay vào báo cáo, hấn đã chỉ huy cận vệ vây công người đàn ông này.

Cao thủ mạnh đến đâu cũng không thể chống được thiên quân vạn mã. Cho nên sau khi hấn biết không thể địch nổi đã chuẩn bị dùng số đông chặn Tiêu Thu Phong. Chỉ cần quân đội quay lại cứu viện, cho dù người đàn ông này có ba đầu sáu tay hấn cũng không việc gì phải lo lắng.

Cận vệ của Yaaz đều được lựa chọn trong quân chính phủ, được hấn huấn luyện cẩn thận, mỗi người đều có thể lấy một địch mười. Hơn nữa ở hoàn cảnh ác liệt như Trung Đông này, cơ thể những người này rất mạnh.

Huống chi Tiêu Thu Phong không có nhiều thời gian, nếu như nói chỉ đối phó mấy trăm người này, có lẽ hấn không hề sợ hãi. Vấn đề là quân đội lúc nào cũng có thể về cứu viện. Đừng nói một vạn, chỉ đến một ngàn, súng bắn loạn hấn cũng không thể nào chịu được.

Năm đó ở Đông Nam, hấn từng lấy một địch trăm. Nhưng trận chiến hôm nay lại khác, áp lực nặng nề, làm cho Tiêu Thu Phong không thể không ra tay tàn độc, một chiêu lấy mạng, tuyệt đối không cho đối thủ cơ hội đứng dậy.

Nhưng như thế vẫn còn chưa đủ.

Thân pháp Ảnh Tử được vận dụng đến mức cực hạn, nhưng người cản hấn thực sự quá nhiều. Hơn nữa bọn họ biết mục tiêu của Tiêu Thu Phong là Yaaz, cho nên chỉ cần ngăn một hướng, Tiêu Thu Phong không thể nào tránh nổi.

“Long Biến...” Theo tiếng quát này, Ảnh Tử thân pháp của Tiêu Thu Phong đã biến thành hình Long, Kim long khổng lồ, giương nanh múa vuốt làm cho nơi này vốn đã sáng như ban ngày càng thêm chói mắt.

Mấy chục tên cận vệ ở gần nhất ngã xuống, lớn tiếng kêu thảm thiết. Nhưng lúc này không ai có thời gian để ý bọn họ.

Tiếng bước chân đã truyền đến, chẳng qua chỉ là mấy phút đồng hồ. Vệ đội canh gác xung quanh đã nhận được tin tức lúc này đều đang vội vàng chạy về. Tiêu Thu Phong không thể kéo dài thời gian nữa.

Long thân chuyển động, không ai, không lực lượng nào có thể ngăn cản hấn. Tiêu Thu Phong rút cuộc đã đến được trước lầu, chân lực cường đại trên người tạo thành cơn gió cuốn bay căn lầu, sau đó xé thành mảnh nhỏ, như lá rụng rơi trong vầng sáng chói mắt.

Nhưng rất đáng tiếc, Yaaz không có trong căn lầu, xuyên qua làn sương mù, ở cách đó không xa có mấy người đang bỏ chạy. Tiêu Thu Phong đã từng mấy lần gặp Yaaz nên không xa lạ gì đối phương. Trong mấy người, có một người được bảo vệ đó chính là Yaaz.

Yaaz nghe được đại tướng cận vệ báo cáo đương nhiên không dừng lại một giây, sớm biết Ma quỷ binh đoàn có không ít cao thủ phương Đông. Lần này bị tập kích, ngay cả cận vệ cũng không thể ngăn cản, đương nhiên là những người này.

Cho nên suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là hợp lại với quân đội. Cao thủ mạnh đến đâu cũng không thể chống nổi thiên quân vạn mã của hấn.

Tiêu Thu Phong đuổi theo Yaaz, thân hình lóe lên đã đến phía sau hấn. Mà mấy cận vệ theo sát Yaaz, không phải Tiêu Thu Phong không muốn giết bọn họ, chỉ là hấn không có thời gian để ý đến những binh lính không có tác dụng này.

“Bảo vệ tướng quân, bảo vệ tướng quân” Phía trước, phía sau đều truyền lên tiếng gầm đầy phẫn nộ, phía trước đương nhiên là viện quân, phía sau là những cao thủ cận vệ.

350. Chương 350: Trời Trung Đông Thay Đổi

Tiêu Thu Phong dùng thần thoát trong truyền thuyết chứng minh sự tồn tại của Ma Quỷ. Đó là Thần Long trong truyền thuyết phương Đông, đời đời bất diệt, giờ phút này đã hiện ra trước mặt mọi người.

“Ngăn hấn lại...” Thủ lĩnh đội cận vệ hét lên một tiếng. Hấn rất sợ hãi với lực lượng cường đại này, nhưng tâm trí của hấn đám binh lính của hấn không thể so sánh được.

Chỉ là hấn hét lên quá muộn, cũng lại cách khá xa. Tiêu Thu Phong chỉ đảo người hai cái đã đuổi kịp Yaaz được đám cận vệ che chở. Lần này không có sự lựa chọn nào hết, trong lòng hấn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là hủy diệt, hủy diệt tất cả.

Lực lượng Vô phong chi cảnh dưới lực công kích vượt qua sức mạnh của trời đất này, giống như một tia sét nổ lớn, sương mù bay lên. Mà trong đám bụi mù mịt này vang lên mấy tiếng thét chói tai, hình như là tiếng thét trước khi chết. Yaaz trong đám bụi mù, dù là đám bộ đội chạy tới cũng không dám nổ súng.

Từ từ mọi người vây quanh làn bụi, sương mù, làn bụi dần dần tản ra, mặt trời mọc lên từ phía Đông mang theo ánh sáng dịu dàng, tất cả dưới ánh mặt trời trở nên trong sáng. Nhưng khi làn bụi tan đi lại có mấy cái xác nằm dưới đất. Chỉ có mình Yaaz là đứng vững.

“Tướng quân, tướng quân” Thủ lĩnh là người đầu tiên lao tới, hấn rất vui. Nhưng Yaaz phun ra một ngụm máu, sau đó cơ thể như không xương ngã xuống. Thủ lĩnh kiểm tra thấy tim không còn đập, không khí còn hô hấp, đau đớn kêu lên: “Tướng quân đã chết, tướng quân đã chết”

Tiêu Thu Phong giết Yaaz trong thiên quân vạn mã, hoàn thành cuộc đối đầu này, hơn nữa nhân lúc bụi mờ đã lắng mình rời đi. Tất cả chỉ diễn ra trong giây lát, hơi chậm một chút có thể sẽ rơi vào vòng vây.

Tiếng súng mặc dù vẫn kịch liệt, nhưng sau khi Yaaz bị giết, đại quân Yaaz rõ ràng không còn điên cuồng như trước, sức chống cự từ từ yếu đi. Dần dần càng nhiều người biết được tin tức này, bắt đầu nghĩ đến bỏ chạy. Tướng quân đã chết làm cho bọn họ không còn niềm tin.

Đội trưởng Likes của Vương Bài không phải thằng ngu. Không có Yaaz, hẳn không việc gì phải bán mạng cho đám quân đội này. Hẳn là người đầu tiên bỏ chạy, như vậy làm cho tất cả quân đội đều bỏ chạy/

Khi bình minh đến, tiếng súng đã im đi, gió buổi sáng rất mát. Nhưng mỗi một binh lính Ma Quỷ đứng trên cát, cơ thể đều nóng rực, ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng bọn họ. Bởi vì trận chiến này, bọn họ đã thay đổi lịch sử Trung Đông, độc chiến hai đoàn lính đánh thuê siêu cấp cùng với mười vạn quân Yaaz tinh nhuệ.

Tiêu Thu Phong đứng ở trước mắt mọi người, vẫn tiêu sái như vậy, tấm áo choàng bay trong gió, thể hiện khí thế cường đại và sự uy nghiêm của hắn. Dù là Lý Cường Bình cũng sùng bái hắn.

“Tiêu thiếu gia vạn tuế, Ma Quỷ vạn tuế”

Trong không khí yên tĩnh đó đột nhiên truyền đến tiếng kêu to rõ đó, khi mọi người quay đầu lại thì thấy Garro đã tỉnh lại. Hẳn nghe thấy quân đội Yaaz thất bại bỏ chạy, hưng phấn nhảy bật lên.

Một người, hai người, ba người, sau đó là cả sườn núi, tất cả người còn sống đều hô lên như vậy, âm thanh đó truyền vào trong thành phố, vang vọng của Trung Đông.

Mặc dù Ma Quỷ thắng, nhưng thắng rất thảm. Mặc dù diệt ít nhất sáu bảy vạn quân địch, nhưng Ma Quỷ cũng có hai vạn ba người bị chết. Chiến tranh tàn khốc như vậy đó.

Thương vong nặng nề nhưng thu hoạch cũng rất lớn. Ít nhất ở Trung Đông, Ma Quỷ đã không còn đối thủ. Mà Garro lúc này cũng đã thực hiện được bước đầu tiên của giấc mơ. Mặc dù năm vạn quân ô hợp của hắn gần như chết hết trong trận chiến này.

Thu dọn chiến trường, quay vào trong thành phố, tất cả khôi phục bình thường.

Vương Bài mặc dù đã đi, nhưng Trung Đông cũng không có chỗ cho hắn đặt chân nữa. Cùng ngày Garro đã tuyên bố khắp thế giới thành lập chính phủ, truy nã Likes.

Quân đội không can thiệp vào chính trị, hoặc là nói bọn họ chỉ là một loại công cụ, phục tùng chính phủ, phục tùng nhân dân. Mà Yaaz bị giết cũng không có bao nhiêu người đau lòng vì hắn. Bởi vì hắn không phải kẻ làm cho nhân dân yêu quý.

Dù tin tức chính phủ mới được thành lập cũng có một số người phản đối. Nhưng dưới bàn tay sắt của Ma Quỷ, thành phố dần dần trở lại bình yên. Đối với Garro mà nói, trước mắt vẫn cần phải dựa vào lực lượng của Ma Quỷ.

Mặc dù trong hiệp ước không ghi, nhưng Tiêu Thu Phong cũng cảm kích Garro, dùng năm vạn mạng người để đổi lấy thời gian quyết định thắng lợi, dùng khí đó đáng được hắn hỗ trợ. Cho nên chính phủ có yêu cầu gì hắn đều đáp ứng. Hơn nữa hắn tin, nỗ lực lúc này, trong tương lai sẽ được lợi gấp bội.

Thu dọn chiến trường là việc mà Tank thích nhất. Mặc dù rất mệt nhưng chỉ cần có thể thu được tiền, hẳn vui đến quên cả trời đất, phòng ngự của Ma quỷ binh đoàn đã được thay đổi, hơn nữa hai vạn nhân viên hậu cần thu dọn chiến trường, duy trì trật tự trong thành phố. Giờ phút này thành phố này mới thực sự thuộc về Ma Quỷ.

Mà tất cả binh lính tham chiến đều được cho nghỉ, trận chiến này Ma Quỷ gần như đã dùng hết lực lượng, ngay cả ba mươi thần binh cũng rất mệt mỏi thiếu chút nữa ngất đi. Có hai thần binh xông vào giữa quân địch, bị thương muốn tỉnh đường.

Tiêu Thu Phong đi vào trong nhà phát hiện nơi này rất lộn xộn, xem ra đêm qua ở đây cũng không yên tĩnh. Nhưng nhìn Mị Ảnh đứng trước cửa, còn có người ngồi trên ghế đá, hẳn rốt cuộc đã hết lo lắng.

“Tiêu thiếu gia” Tiếng gọi của Mị Ảnh làm cho Ruth đang đề phòng cao độ rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm. Người đã từ trên ghế đá nhảy dựng lên. Mặc dù cao thủ Hắc Dạ đêm qua xâm nhập vào đã bị Lý

Cường Binh dẫn Thần binh chiến đội đuổi đến đây nhưng bọn chúng không một ai có thể tiến vào trong một bước.

Đã rất lâu rồi không giết người, nhưng thủ pháp giết người của nàng vẫn không mai một. Hôm qua trước cửa căn nhà, nàng giết chết ít nhất mười tên cao thủ Hắc Dạ, xác chết đã mang đi, nhưng huyết khí đến tận lúc này vẫn chưa tan đi.

Khi thấy Tiêu Thu Phong, Ruth chạy tới, trận chiến hôm qua không lúc nào nàng không lo lắng, kể cả lúc đối chiến với cao thủ Hắc Dạ. Trong lòng nàng không có gì làm nàng lo lắng hơn sự an toàn của người đàn ông này.

“Ông xã, anh đã về, em xem anh một chút ạ” Thấy người đàn ông này, Ruth cả đêm không ngủ nhưng không hề thấy mệt gì hết. Phụ nữ có đôi khi kiên cường hơn cả đàn ông.

Tiêu Thu Phong khẽ cười, vuốt mái tóc nàng, nói: “Không sao đâu, chỉ hơi mệt thôi”

Tất cả mọi chuyện không cần nói ra, chỉ một câu mệt, Ruth đã có thể tưởng tượng ra. Trận chiến hôm qua rất kịch liệt, nàng hiểu rất rõ sự cường đại của Tiêu Thu Phong, trên đời không có bao nhiêu chuyện có thể làm hắn mệt.

Từ thành phố đến Khảm Câu, đặc biệt là lúc ám sát Yaaz, đối mặt với thiên quân vạn mã, Tiêu Thu Phong gần như đã dùng hết toàn lực, sử dụng Long biến tâm quyết là cường giả cao nhất mà hắn có thể nắm giữ. Bây giờ đại chiến đã chấm dứt, hắn đương nhiên sẽ mệt vì dụng công quá độ.

“Nghỉ ngơi đi, ông xã, đi nghỉ đi”

Trước cửa căn nhà có hai người quen thuộc đứng đó. Đúng là Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết. Lệnh của Tiêu Thu Phong không cho phép bọn họ rời khỏi cửa một bước. Nhưng các nàng rất lo lắng, nằm trên giường nghe thấy tiếng súng nổ không ngớt, nên không thể ngủ được.

Mắt hai người lúc này đều sưng đỏ, mắt đi vàng hào quang hàng ngày, đặc biệt là Lâm Thu Nhã. Sự quan tâm của nàng có thêm một phần dịu dàng, lại có một sự ai oán, trông rất đáng thương.

“Thu Phong, em đã chuẩn bị nước nóng cho anh và Ruth, mấy người đi tắm đi, ở đây bọn em nhìn cho”

Mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này, hắn đều rất thoải mái, tự tin. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn mệt mỏi như vậy, Lâm Thu Nhã có chút đau lòng.

Không cần ai nói, nàng đã tiến lên một bước đỡ tay Tiêu Thu Phong. Mà Trác Ngưng Tuyết hình như cũng cảm nhận được sự khác thường của đêm qua, cũng đỡ tay Ruth: “Chị Ruth, em cũng đỡ chị, chị cẩn thận một chút, đêm qua mệt lắm hả”

So sánh với Tiêu Thu Phong, Ruth cũng không mệt lắm. Giết mười mấy cao thủ Hắc Dạ, nhưng nàng cũng đã được nghỉ ngơi một lát. Nhưng chẳng qua canh giữ nơi này, lại còn phải lo lắng cho Tiêu Thu Phong nên cũng không dễ chịu gì.

Nằm trong làn nước ấm áp, ngửi mùi hương thơm ngát, xoa tan sát khí trong lòng, Tiêu Thu Phong thở dài một hơi, phát tiết mọi áp lực trong lòng.

Nhưng hắn rất mệt, khi Lâm Thu Nhã nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Tiêu Thu Phong đã thiếp đi trong bồn tắm.

Mang theo vài phần xấu hổ, Lâm Thu Nhã đi tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng ngồi xuống, đặt tay lên mặt hắn, trong mắt hiện lên vẻ yêu thương, gọi: “Thu Phong, Thu Phong, dậy đi, lau người, về phòng ngủ. Nào, em đỡ anh ”

351. Chương 351: Phát Triển Sau Thắng Lợi

Nhưng Lâm Thu Nhã rất kiên trì, không chỉ ở bên cạnh giúp hắn, lại ân cần quá mức thân mật, đi tắm có thể giảm mệt mỏi, lại còn không cần tự mình động thủ, có mỹ nữ hầu hạ, điều này làm đàn ông thàng nào dám từ chối? Cho dù Tiêu Thu Phong có ý định kháng cự, nhưng dưới sự hầu hạ thoải mái như vậy, sự kháng cự cũng bỏ nhà ra đi.

Khuôn mặt trắng xinh đã xấu hổ đến nổi đỏ bừng, nhưng tiếc một điều là, nàng núp sau lưng Tiêu Thu Phong, không ai phát hiện, vừa rồi nàng dùng tay chạm vào thân thể đầy nam tính của hắn, cái này đối với nàng, vốn là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên nắm tay, người đàn ông đầu tiên tiếp xúc thân thể, hoặc tất cả các lần đầu tiên của nàng, đều thuộc về người đàn ông này.

Một mỗi ngã lên giường, trong đầu Tiêu Thu Phong cơ hồ như chẳng muốn nghĩ chuyện gì, lập tức ngủ thiếp đi, trong lúc mơ hồ, cảm thấy một sự ấm áp phát qua ngực mình, hắn muốn lưu lại cái cảm giác ảo mộng đó, thân thể nháy mắt, động ...

Khi Trác Ngưng Tuyết dẫn Ruth về phòng ngủ xong, rồi lại phòng của Lâm Thu Nhã kiểm tra, cơ hồ như nàng không thể tin vào hai mắt của mình, Lâm Thu Nhã đang bị tên xấu xa kia ôm vào trong ngực, dùng đùi đè xuống, mặt nàng xấu hổ vô cùng, cắn chặt răng kháng cự.

Thật sự là sắc đảm bao thiên, cho dù muốn chiếm tiện nghi của người khác, nhưng ít ra cũng phải đóng cửa phòng lại trước chứ, hơn nữa, chị Ruth còn đang ở kế bên, Trác Ngưng Tuyết tức giận, muốn mở miệng hét to, nhưng không biết rằng Tiêu Thu Phong căn bản đã mệt muốn chết, nằm xuống là ngủ, còn biết cái quái gì đâu. Nhưng một bàn tay của Lâm Thu Nhã đã đặt lên miệng, vĩnh môi lên, nhỏ giọng “Suyt ...” một tiếng.

Trác Ngưng Tuyết nhất thời khó hiểu, chị Thu Nhã giống như không muốn nàng làm ồn, không khỏi nhìn theo hướng tay chỉ chỉ của nàng, là người đàn ông nằm trên giường.

Lâm Thu Nhã nhìn khuôn mặt sát bên cạnh mình, trong lòng có một sự vui vẻ nhẹ nhàng, lắc lắc đầu, sau đó khoát tay với Trác Ngưng Tuyết, ý bảo không cần đánh thức người đang ngủ say như chết này.

Trác Ngưng Tuyết cuối cùng cũng hiểu được ý của Lâm Thu Nhã, chỉ cảm thấy khó chịu trừng mắt nhìn người trên giường, không cam lòng rời đi, nhưng vẫn đóng cửa phòng giúp họ.

Lâm Thu Nhã cũng có chút mệt mỏi, nhìn khuôn mặt anh khí tuấn tú của người đàn ông này, nàng có một khát vọng, nếu có thể ôm hắn mãi như vậy, thì tốt biết mấy.

Không biết là bao lâu rồi, thân thể hư thoát của Tiêu Thu Phong, bắt đầu có tri giác, mệt mỏi do dùng sức quá độ, đã từ từ khôi phục lại. Long Biến Tâm Quyết dưới sự cổ động của cổ lực lượng xa lạ kia, bắt đầu sống lại, ở tứ chi hình thành năng lượng như thủy triều tràn về kinh mạch khắp nơi.

Hồi này thì như cành cây khô, bây giờ nhìn giống như một mầm non tỏa sáng.

Một mùi thơm nhàn nhạt, khi vừa hít vào, đã làm cho người ta thấy thoải mái, Tiêu Thu Phong chỉ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng trong phòng chỉ còn lại một mình hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không nhớ là đã có ai ở lại làm bạn với hắn trong này.

Một ngày trôi qua, bây giờ lại là lúc hoàng hôn, khi hắn đẩy cửa phòng ra, từ hành lang truyền đến nhiều tiếng bước chân, Ruth với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, đã xuất hiện.

“Ông xã, anh dậy rồi” Trên mặt đầy niềm vui, đương nhiên tuyệt đối là chân tình, nhìn Tiêu Thu Phong tỉnh lại, nàng đã buông xuống tất cả mọi lo lắng, cười nói : “Ông xã, em còn tưởng rằng anh sẽ giống như trước kia, ngủ ba ngày chứ”

Năm đó vì trợ giúp cho Đồ Thần, đối phó với hắc dạ và các cao thủ do hắc dạ mời đến, hắn đã dụng công quá độ, ngủ suốt ba ngày sau mới tỉnh, cái tình huống như vậy, ở Hồng Kông đã phát sinh ra một lần, nhưng lúc này, Tiêu Thu Phong cảm thấy khí bình hồi phục rất nhanh, giống như là do cổ lực lượng xa lạ kia đã sáng tạo kỳ tích.

Tiêu Thu Phong mỉm cười, bước lại, ôm lấy Ruth nói : “Tại vì anh sợ em lo lắng quá độ, nên đã tự gọi mình tỉnh dậy đó, em thấy chưa, anh đâu có nhàn hạ đâu!”

Dù chỉ là một câu nói đùa, nhưng Ruth vẫn rất cảm động, hôn lên mặt Tiêu Thu Phong một cái, nói : “Ông xã, anh thật tốt”

Tiêu Thu Phong trêu đùa : “Ruth, anh biết em rất gợi cảm, nhưng bây giờ ông xã của em đang đói bụng, muốn có vận động tình cảm mãnh liệt thì sẽ tiêu phí rất nhiều thể lực, đợi đến tối rồi làm!”

Ruth nghe được những lời này liền nở nụ cười, cười rất vui vẻ, bởi vì thần thái phóng đảng như vậy, chỉ thuộc về người đàn ông của nàng, và hắn đã trở lại, mỗi lần tưởng niệm trong mộng, nàng đều nhìn thấy bộ dáng đáng giận này, rồi càng làm cho nàng yêu hơn.

Bây giờ nàng đã có thể hiểu được hoặc cảm thụ được người con gái phương đông với tình yêu là như thế nào, cho dù trước mắt là một cái hố, nàng vẫn sẽ bước tới trước, cùng đi theo hắn, đi qua nhân sinh, chấp mê bất hối.

Tin tức Tiêu Thu Phong rời giường, rất nhanh đã truyền ra ngoài, khi hắn còn chưa kịp uống xong bát cháo, thì bên ngoài đã có rất nhiều người muốn gặp, cái giọng nói thô lỗ của Lang Nha, đã muốn làm điếc lỗ tai những người đang đứng ở đây.

“Lão đại, tao là Lang Nha nè, tao muốn gặp mày một chút, mày không thể thiếu tay thiếu chân ...” Còn chưa nói xong thì “A!” một tiếng, Lang Nha giống như là bị người ta đập một cái bay thẳng ra ngoài, xém tí là phi thẳng chi hậu.

Ruth rất tức giận, đang muốn ra tay dạy dỗ cái miệng của Lang Nha, thì bị Tiêu Thu Phong ngăn lại, trời sinh tính tình của Lang Nha đã là như thế, chỉ cần không phạm sai lầm, thì không cần phải so đo, hơn nữa, ngày hôm qua đối phó với sự công kích của mười lăm vạn quân, hắn cũng là một trong những người cổ thủ đầu tiên, cũng xuất ra không ít lực.

“Đừng tức giận, để bọn họ vào đi!” Tiêu Thu Phong vừa nói, Ruth đã khó chịu hừ một tiếng, đi ra ngoài cửa, thông báo.

“Cháo ngon lắm, rất ngon, ai làm vậy, lại đây, lấy cho anh thêm bát nữa!” Lời này đương nhiên nói với hai người con gái bên cạnh hắn.

Nhưng cặp mắt lạnh lùng của Trác Ngưng Tuyết trừng mắt nhìn hắn, trong đó không có một cái gì gọi là thân thiện, nói : “Còn ai vào đây, ngoại trừ chị Thu Nha, ai có thể hiện tuệ như vậy, nấu cháo cho một người đàn ông hư hỏng như anh, muốn ăn thì tự mà đi lấy, không phải anh không có việc gì sao?”

Thật ra thì ... đêm qua, lúc Tiêu Thu Phong trở về, Trác Ngưng Tuyết cũng rất lo lắng, tuy rằng thường xuyên có mâu thuẫn với người này, nhưng nàng lại là con gái, hơn nữa tâm địa lương thiện, đương nhiên không hy vọng hắn bị thương.

Khi thấy Tiêu Thu Phong trở về, vẻ mặt mệt mỏi, bộ dáng uể oải, nàng cũng có chút đau lòng, nhưng mà, tất cả cảm động gì gì đó, khi nhìn thấy Tiêu Thu Phong xấu xa đang ôm lấy Lâm Thu Nhã, toàn bộ đều được ném sạch vào thùng rác, người đàn ông này, máu dê đã ăn vào đến tận xương tủy, bị thương như vậy, mà cũng không quên chiếm tiện nghi, thật sự quá phẫn.

Giờ phút này, Tiêu Thu Phong đương nhiên không biết mình đang bị hiểu lầm, nếu không đã hét thật to rằng : Oan ức quá!!!

Lâm Thu Nhã bước lại, cầm lấy bát của Tiêu Thu Phong, cười nói : “Thu Phong, đừng nghe tiểu Tuyết nói bậy, anh thích ăn thì ăn nhiều một chút, khi nào đói bụng thì em sẽ làm nhiều đồ ăn ngon hơn nữa cho anh, để anh có đồ ăn khuya”

Loại ôn nhu này, làm những công việc của một người vợ này, là mẫu hiền thê lương mẫu này, Tiêu Thu Phong bây giờ mới phát hiện ra rằng, thì ra đóa hoa Hồng lãnh diễm kia, kỳ thật trong nội tâm cũng có ôn tình của phụ nữ.

Trác Ngưng Tuyết xinh đẹp thì có xinh đẹp rồi, nhưng đầu óc thì cứ như con nít, thật sự là biết thiếu hụt cái loại ý nhị của phụ nữ rồi.

Khi Lâm Thu Nhã mang bát cháo lại, thì mọi người đã tràn vào, người đầu tiên, đương nhiên là Lang Nha.

“Lão đại, lão đại, mày không sao chứ, ề, hình như mày không sao cả, nghe Mị Ảnh nói, sắc mặt của mày tái nhợt, tứ chi vô lực, mày làm tao sợ muốn chết”

Quả nhiên là cái miệng thúi, nhưng Tiêu Thu Phong cũng lười tức giận, nói : “Sao, có phải mày muốn thử với tao một chút không?”

Lang Nha lùi lại mấy bước, đem vị trí đứng đầu giao cho người khác, nói : “Lão đại, miệng tao thúi lắm, coi như chưa nói gì”

Lý Cường Bình tiếp lời : “Mọi người ở đây ai cũng biết miệng mày thúi sẵn rồi, chỉ là lần sau, nhớ đánh răng đó, không thấy Tiêu thiếu gia đang dùng cơm hay sao?”

Đây là những thứ người gì vậy, Ruth đã muốn nổi điên, mà Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết đều cảm thấy buồn cười, những con người này, thô lỗ chẳng cần nhìn sắc trời, nếu như là các nàng, khẳng định sẽ vứt của chạy lấy người rồi.

Tiêu Thu Phong thì coi như còn tốt, loại chuyện này, chỉ coi như là chưa nghe thấy gì, hơn nữa, hắn đang đói !!

Lão già Tiêu Hào Vân cũng đã ngồi xuống, nhìn thấy Tiêu Thu Phong vui mừng nói : “Tiểu Phong, nhìn thấy con không sao, ta thật sự yên tâm! Tuy rằng hy sinh lần này có chút lớn, nhưng cuối cùng rất đáng giá, con làm việc, luôn không làm cho ta thất vọng, ngày khởi động Long Đằng, ta đã quyết định, chính là thứ hai này”

Không chỉ có Tiêu Hào Vân thở phào nhẹ nhõm, mà hình như Tiêu Thu Phong cũng y như thế, Tiêm Thứ và Vương Bài, vẫn luôn là một mối đe dọa, nhưng giờ phút này, đe dọa đã hết, làm mọi người đều cảm thấy rất thoải mái.

Tank cũng bước lại, cầm văn kiện để trước mặt Tiêu Thu Phong nói : “Tiêu thiếu gia, đây chính là số liệu cùng với thống kê của trận chiến đêm qua, anh xem một chút đi”

Mất mát khá nhiều, tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng Tiêu Thu Phong biết, lần hy sinh này, thật sự quá lớn.

Số người tử vong : Hơn hai vạn bảy ngàn người.

Số người bị thương : hơn năm ngàn người.

Cơ hồ đây chính là một nửa Ma Quỷ.

Nhưng so sánh với số thương vong tam vạn của kẻ địch, cũng có thể làm cho bất kỳ người còn sống nào của Ma Quỷ phải hoan hô, đừng nói là tiêu diệt hai quân đoàn lính đánh thuê đứng đầu Trung Đông, hơn nữa chính phủ cũng đã trở thành đồng minh của Ma Quỷ, bây giờ, so với chính phủ, Ma Quỷ còn có lực uy hiếp hơn .

352. Chương 352: Long Đằng

“Nhược Minh” Tiêu Thu Phong nhìn thấy Triệu Nhược Minh trong đám người đó, tiểu tử này bình thường rất nóng tính, vậy mà hôm nay lại có vẻ lén lút bất thường.

Tiêu Thu Phong vừa mở miệng, mọi người trước mặt tự động tách ra, Triệu Nhược Minh thấy không còn chỗ trốn, miếng băng gạc trên cánh tay, đã lộ ra trước mắt mọi người, tiểu tử này đã bị thương.

Có chút xấu hổ bước ra, Triệu Nhược Minh nói : “Lão đại, xin lỗi, tao bị người ta đả thương, thật sự rất vô dụng” Mọi người trong trận chiến ấy, anh dũng vô cùng, chiến ý hừng hực, lại cảm thấy được luyện hóa, đầu là địch, đầu là bạn, chỉ một cái liếc mắt là rõ ràng, nhưng hắn lại bị thương, cũng đồng dạng của biểu hiện vô năng.

Tiêu Thu Phong có thể cảm nhận được tâm tình của hắn, cười cổ vũ nói : “Không chịu mưa gió, làm sao thành đại thụ, Nhược Minh, biểu hiện của mày, đã rất dũng cảm, cũng có thể coi là đàn ông đích thật. Yên tâm, về sau sẽ không ai xem mày là con nít nữa, đại chiến lần này, mọi người vì Ma Quỷ lập công lớn, ai ai cũng có phần thưởng, đặc biệt là mày và Lang Nha, công lao lớn nhất”

Với năng lực của triệu nhược minh, có thể không chế được phương diện kiến thiết đầy đủ, quả thật đã làm khó hấn. Đối mặt với cao thủ của Hắc Dạ, hấn dừng mãnh không lui, luôn hỗ trợ cho Lý Cường Bình, thật sự là dũng khí khả giai, rất đáng khen ngợi.

Hai người được Tiêu Thu Phong khen ngợi, cũng quên mất sự xấu hổ trong lòng, vênh mặt lên trời. Ai ... tính tình.

Cũng may, mọi người coi như không thấy gì, đối với bản tính của Lang Nha ai cũng đã hiểu rõ, cũng không để ý đến cái mặt mo của hấn, dù sao mọi người cũng là huynh đệ vào sinh ra tử, nhận hấn, ngoại trừ ưu điểm của hấn, cũng nhận luôn khuyết điểm của hấn. Hơn nữa, biểu hiện của hấn quả thật rất anh dũng, một vạn quân ma quỷ, đến cuối cùng, không còn đến một ngàn người, nhưng đã làm cho hơn mười lăm vạn quân chính phủ không thể tiến thêm bước nào.

“Tank, anh thông báo xuống. Ma Quỷ chúc mừng ba ngày, thứ hai, chúng ta cử hành nghi thức khởi động Long Đăng, chuẩn bị các thứ cần thiết đầy đủ, anh phải chú ý từng cái một, không được có sơ sót, hiểu chưa?” Thân là đội trưởng, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm của một đội trưởng, thời điểm binh lính chúc mừng nhau, thì hấn cần phải nghĩ xa hơn.

Tank không thấy mệt, đây là giấc mộng của hấn, hấn thích cuộc sống như thế.

“Tiêu thiếu gia yên tâm, Ma Quỷ sẽ toàn lực phối hợp”

Một ngày, khi Tiêu Thu Phong trở ra, Tư thành đã khôi phục lại sự bình tĩnh, trường hợp náo nhiệt ngày xưa, lại tái hiện. Đối với cái thành phố luôn có bão kinh phong sương, thì thiếu đi cái đó chính là sự chịu đựng. Nhưng cũng chỉ hy vọng cái sự bình yên có thể gần bó lâu dài một chút.

Chiến tranh, không phải là mong muốn của con người, chính phủ lâm thời Garro được thành lập ngày hôm sau, cũng đã nhận được thư nguyện trung thành của bộ phận quân đội. Đó là điều bình thường ở Trung Đông, tuy rằng bây giờ binh lực của Garro khan hiếm, nhưng hấn đại biểu cho chính phủ, tỏ thái độ nắm quyền hướng ra thế giới.

Chẳng qua tiếp nhận thư hàng này, đám bộ đội đó cũng không dám tùy ý điều nhập so với Tư thành, cho nên bây giờ, chỉ có thể vào ma quỷ để làm đội chấp pháp, duy trì trật tự của Tư thành, nói là hiệp trợ, nhưng thật ra chuyện gì cũng giải quyết.

Sau chiến tranh, chính phủ trở nên nghèo và đói, Garro vốn là đại biểu cho nhân dân nghèo khó, cho nên Tiêu Thu Phong cũng hào phóng một lần, tài trợ 10 tỷ USD, hy vọng chính phủ khởi động, có thể giống như Long Đăng, hỗ trợ lẫn nhau.

Các công tác trưng binh, đã triển khai, Garro sửa lại một số điều luật, lấy xúc tiến dân sinh làm phồn vinh, mặc dù có vài chuyện không thể ngày một ngày hai là có thể hoàn thành, nhưng hấn ít nhất cũng muốn bước từng bước lại mục tiêu, dốc sức xây dựng cho nhân dân Trung Đông một gia viên yên vui.

Bất kể thế nào, chính phủ Garro thành lập, cũng khơi dậy sự hưởng ứng của nhân dân vùng Trung Đông, ngay cả các quốc gia lân cận cũng không dám chấy nhà hôi của, mà các quốc gia trung lập, đã thừa nhận chính phủ Garro, tình thế chuyển biến, từ trong bể khổ nhất đã dần dần trở nên tốt hơn.

Garro còn biết hấn chỉ là một cái thùng rỗng, rất nhiều phương diện đều phải dựa vào quân đoàn ma quỷ, càng biết một khi Long Đăng khởi động thì mỗi năm có thể đóng một số thuế trên trời cho chính phủ, đây chính là nhu cầu cấp bách của hấn bây giờ.

“Tiêu thiếu gia, ngoại trừ quyền lực đối ngoại ở Tư thành ra, tôi giao hết tất cả cho anh quản lý, hy vọng Tư thành có thể phát triển, có thể tạo thành hiệu ứng hỗ điệp, làm cho Trung Đông có một cục diện mới”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Cho Trung Đông một cục diện mới, đó là điều tôi muốn làm. Chẳng qua, tổng thống Garro không cần lo lắng, dã tâm của tôi không quá lớn đâu, chỉ hy vọng có một chỗ yên phận ở Trung Đông, về phần tương lai, chúng ta liên thủ sáng tạo, cuộc sống tốt đẹp sẽ cách chúng ta không xa”

Ba ngày, trong ba ngày này, quân đoàn ma quỷ tràn đầy vui sướng thắng lợi. Thứ hai, tòa nhà Long Đăng đã được sửa sang lại sạch sẽ, cờ màu khắp nơi bay lên, binh lính khắp nơi, càng làm rực rỡ hấn lên, vì an

toàn của Long Đằng, Tiêu Thu Phong hạ lệnh xây dựng Long Đằng vệ đội, nhân số phải hơn sáu ngàn người, chuyên trách bảo vệ cho Long Đằng, triển khai huấn luyện ngay.

Tổng thống Garro của chính phủ Trung Đông, đương nhiên đáp ứng lời mời dự diễn lễ khởi độ, một con cự long hơn năm trăm tấc từ mặt đất từ từ bay lên cao, vạn pháo trỗi lên, vạn đóa tiên hoa được thả trước cửa Long Đằng. Tiêu Thu Phong, Tiêu Hào Vân, và Garro cùng cất bằng khánh thành, tất cả tiếng hoan hô như muốn vang khắp địa cầu.

Hai phút sau, tin tức về vương quốc thương nghiệp Long Đằng đã tràn ngập khắp thế giới, trên internet, mỗi trang web tài chính của Long Đằng, đều có một bức hình Long Đằng Phi Vũ, cái này tượng trưng cho chúc mừng và chúc phúc

Sau khi cử hành thắng lợi, Tiêu Thu Phong tổ chức một tiệc rượu siêu lớn, trừ cán bộ cao cấp của Ma Quỷ, quan viên của Garro, tất cả đều tham gia, đương nhiên còn có một số nhân vật nổi tiếng của Tư thành, đều được mời tham gia. Long Đằng cấp thế giới, đặt tổng bộ ở Trung Đông, mặc kệ là với ai, đều cũng có nhiều chỗ tốt. Tiêu Hào Vân lập tức tuyên bố, ký hợp đồng với chính phủ Garro, giá trăm tỷ, bán đứt quyền khai thác dầu mỏ.

Không chỉ như thế, kiến thiết Tư thành, cũng có kế hoạch mới, Long Đằng xuất hiện, sẽ làm cho Tư Thành thành một hoa viên xinh đẹp, hình ảnh quy hoạch, đừng nói là Tiêu Thu Phong, ngay cả Garro cũng kinh động không thôi.

Đối mới quốc gia, Long Đằng thành lập là một vương quốc không thể phá huỷ, có thể khống chế tài chính thế giới, nhưng đối với chính phủ Garro lúc bây giờ mà nói, thì cũng là cứu tinh, tài chính khổng lồ, có thể đem tất cả các ngành sản xuất kiếm ra tiền ở Trung Đông khai phá ra, mọi người đều có việc làm, đều có thể kiếm tiền nuôi gia đình, như vậy đã đủ rồi.

Vùng Trung Đông chắc chắn sẽ trở thành bảo địa của thế giới đào vàng kế tiếp.

Bởi vì ở bên dưới, có chôn dấu trân bảo của thế giới, nhiều vô số kể, một phần năm lượng dầu mỏ thế giới, theo bước đầu tính toán, có thể khai thác trong vòng trăm năm, mà tài nguyên khoáng sản lại phân bố vô cùng phong phú, đặc biệt là mỏ kim cương, quặng kim loại hết, nhất định có thể hấp dẫn rất nhiều thương nhân đến đầu tư.

Đối với Long Đằng mà nói, đều cần thiết nhất chính là nguyên bộ phương tiện kiến thiết, chỗ tu kiến cách doanh trại của quân đoàn Ma Quỷ hai mươi km, bây giờ đã bắt đầu xanh hoá, cải thiện hoàn cảnh, đầu tư rất lớn vào chỗ này, không cần hỏi, tương lai sẽ có hồi báo rất lớn.

So với bên trong Tư Thành, các toà cao ốc bắt đầu mọc lên, xây dựng các khu giải trí siêu cấp tại Trung Đông, kể có tiền để Trung Đông đầu tư, đương nhiên cũng muốn ăn tốt, uống tốt, và chơi tốt. Tất cả, đều nằm trong bản kế hoạch năm năm.

Ban đêm, nhìn toà nhà Long Đằng hùng cứ một phương, toả sáng hơn toàn bộ các bóng đèn trong Tư thành, Tiêu Thu Phong có thể thấy được ngày mai tươi sáng ở đây.

Một cơn gió thổi nhẹ qua, Tiêu Thu Phong đột nhiên có sự vui mừng nhẹ nhàng, cố gắng lâu như vậy, hôm nay cuối cùng cũng đã được đứng trên đỉnh cao nhất của Trung Đông, tuy rằng còn có nhiều chỗ khó khăn, nhưng Tiêu Thu Phong tin rằng, tất cả sẽ tốt đẹp, sẽ không còn quá xa.

Con sông dài trong Tư hành, giờ phút này cũng phá lệ thanh nhã, mang một sự yên tĩnh nhu hoà giữa hoang mạc. Đến Trung Đông lâu như vậy, Tiêu Thu Phong lần đầu tiên cảm nhận được nơi đây thật sự xinh đẹp động lòng người.

“Ruth, nơi này đẹp không?”

Nhưng Ruth lắc đầu, nói : “Ông xã, em không có được tâm hồn thi nhân như anh, vùng đất cũ nát không chịu nổi chiến tranh, có cái gì mà đẹp?”

“Chẳng qua, nơi này có anh, Ruth rất hạnh phúc”

Nàng không thèm để ý đến cảnh đẹp, chỉ cần nơi nào có hắn, nơi đó chính là thiên đường.

“Ai, về sau phải ở nơi này cả đời, cha nuôi quyết định cứ như là tuyên án tử hình vậy” Làm một trong những người đứng đầu Long Đăng, Trác Ngưng Tuyết không thể trốn tránh trách nhiệm, để duy trì cho Long Đăng vận hành bình thường, nàng không có được tâm tình tốt đẹp như Ruth, cảm thấy nơi này như địa ngục.

353. Chương 353: Hạnh Phúc Đến Muộn

Trác Ngưng Tuyết ngẩn ngơ, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, nói : “Cho tôi tự do, hừ, anh tự lo chuyện của anh trước đi, chuyện của tôi, không cần anh quan tâm”

Nói xong, Trác Ngưng Tuyết đã muốn quay người chuẩn bị đi, nhưng đột nhiên quay đầu lại, hướng về chỗ Lâm Thu Nhã, nói : “Chị Thu Nhã, kẻ xấu này chiếm tiện nghi của chị, hắn là phải cho chị một lời hứa, thừa dịp bây giờ, chị cũng nên tranh thủ đi”

Lúc này, nàng đã không lưu lại, thật sự rời đi, trả lại không gian yên tĩnh cho ba người.

Tiêu Thu Phong, Ruth, còn có Lâm Thu Nhã.

Ruth cười, nắm chặt tay hắn nói : “Ông xã, có muốn em rời đi không, để anh và chị Thu Nhã từ từ tâm sự?”

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn nàng, sau đó ôm lấy thân nàng, quay đầu lại hỏi Lâm Thu Nhã : “Thu Nhã, anh chiếm tiện nghi của em khi nào? Sao anh không nhớ gì hết?”

Lâm Thu Nhã nào dám nói, cái chuyện như vậy, xấu hổ quá nên đành giấu trong lòng, mọi người mà biết, nhất định sẽ cười chết.

Nhưng Ruth đã dùng sức rất nhiều, xoay tay vào phần thịt bên hông của Tiêu Thu Phong, tức giận nói : “Ông xã, anh thật có bốn sự, ngay cả trong thời điểm mê man, cũng biết lôi kéo một đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy, em thấy kỳ quá, Lang Nha vẫn luôn ngưỡng mộ anh như vậy, sao anh lại không kéo hắn ngủ chung?”

Tiêu Thu Phong đỏ mặt hơi lạnh, trong đầu hiện ra hình dáng của Lang Nha, trời ơi, cho con xin! Hắn nắm lấy tay nàng, vẫn là mùi thơm đậm ngọc của mỹ nhân là thoải mái nhất.

Cảm giác lơ đãng trong lòng nổi lên, Tiêu Thu Phong cúi đầu nhìn khuôn mặt thẹn thùng kia, tình thái đó làm hắn trong nháy mắt bị say người, Lâm Thu Nhã cao ngạo và cường ngạnh, hắn đã thấy qua, nhưng cái kiểu đặc biệt ôn nhu như vậy, cho đến vài ngày gần đây hắn mới cảm nhận được.

Nhìn nàng, Tiêu Thu Phong thấy được hình dáng của Liễu Yên Nguyệt, lúc trước chọn nàng xử lý Long Đăng, xem ra cũng thật thoải đáng, trong nội tâm của Lâm Thu Nhã, cũng không giống như vẻ kiên cường thoát nhìn.

“Đêm đó là em ...”Tiêu Thu Phong vừa mở miệng, chưa kịp nói hết. Lâm Thu Nhã đã ngượng ngùng nhìn Ruth, thấy nàng không chút tức giận, mới nói : “Không có việc gì, khi đó anh đang ngủ, em chỉ ngồi bên cạnh một lát thôi”

Ruth có chút phẫn nộ nói : “Cái gì mà một lát, chị Nhã, khi em tỉnh dậy, chị vẫn bị hắn ôm, em còn nhớ rõ, tay của hắn hình như đặt không đúng chỗ”

“Ruth, đừng nói nữa, em ... em nhìn nhầm rồi”Cái gì mà nhầm? Nhãn lực của Ruth mà có thể nhìn nhầm? Quả thật trong thời điểm đó, nàng đã bị người đàn ông này sờ mó.

Nhưng nàng không muốn nghĩ đến, chỉ nói rằng bồi hấn ngủ. Một người mê man thì còn làm được gì, nhưng thật không ngờ, Tiêu Thu Phong lại có một khát cầu vô thức, cho dù là thật sự ngủ, nhưng cũng không sửa được, đưa tay đến ngực của nàng mò bóp ... Cái này cũng không thể trách hắn, chỉ là thói quen, thói quen thôi!

Ruth mặc dù không nói tiếp, nhưng Tiêu Thu Phong đã hiểu được, bắt quá, chuyện này đối với hắn không chút ẩn tượng. Chẳng qua, giờ phút này, ánh mắt của hắn đã thay đổi, ngực của Lâm Thu Nhã, quả thật rất lớn, chỉ đáng tiếc là, hôm qua lại bỏ lỡ.

Thấy ánh mắt lại cứ nhìn chăm chăm lên ngực mình, Lâm Thu Nhã đương nhiên biết hẳn đã nghĩ gì, tức giận lên, quát : “Nhìn cái gì, có cái gì đẹp, hừ, xem ra tiểu Tuyết nói không sai, anh thật sự xấu xa, ngay cả khi ngủ, cũng không quên chiêm tiện nghi của người ta”

Ruth cười : “Chị Nhã, đừng tức giận, dù sao chị cũng chuẩn bị làm người của Tiêu gia, chuyện này không phải sớm muộn sao. Không bằng thừa dịp bây giờ, hai người đối nguyệt minh ước, thề non hẹn biển đi!”

Trăng nhô cao, gió mát xuy phất, mùi hoa thơm từ cửa khẩu của Long Đằng lan bốn phía, quả thật là một cảnh rất đẹp dưới ánh trăng, Lâm Thu Nhã nhìn đến ngơ ngác, trở nên ngây ngốc.

Đối với tình cảm, nàng chưa bao giờ dám mộng tưởng, bởi vì làm người của Lâm gia, căn bản là nàng không thể không chế vận mệnh của mình, nếu không có người đàn ông này, năm đó nàng cũng đã không đủ dũng khí như vậy, dám cãi lại mệnh lệnh của Lâm lão, rồi bị đuổi ra khỏi nhà. Trong giây phút đó, nàng đã đem mình trở thành người của Tiêu gia rồi.

“Thu Phong, anh có thích em không?” Nhu tình nhẹ nhàng, ôn nhu kiều diễm. Vấn đề này, Lâm Thu Nhã đã hỏi từ rất lâu, Tiêu Thu Phong vẫn chưa trả lời, thân thể nàng có chút rung động, có lẽ là khẩn trương, có lẽ là do sợ, sợ rằng cái đáp án này chính là điều nàng không muốn nghe nhất.

“Em thích anh từ lâu lắm rồi, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Lúc đó có Nhan Duyệt, lần đó, anh đã khắc thật sâu ấn tượng của anh trong em, tuy rằng trước đó chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng hình tượng của anh, giống như đã tồn tại trong đầu em từ nhiều năm...”

“Khi anh nắm tay em, đưa mắt nhìn về phía mọi người, anh có biết rằng, trong giây phút đó, tâm tình của em kích động biết bao, chỉ là, cho đến bây giờ, anh vẫn chưa từng đến thăm em, đúng không?”

“Mỗi lần nhìn thấy Yên Nguyệt, em liền cảm thấy áy náy, bởi vì em biết rằng, mình đã thích một người không nên thích, Yên Nguyệt là chị em với em, em thích anh là không đúng, cho nên, em đành phải đem cảm giác ấy, chôn sâu trong lòng”

“Khi em biết gia tộc em muốn chuẩn bị đám hỏi, biết vì sao em lại chạy đến Tiêu gia không? Bởi vì trong giây phút đó, người em muốn gặp nhất chính là anh, bởi vì chính anh đã cho em dũng khí để đối mặt với tất cả, cho dù bị đuổi ra khỏi Lâm gia, em cũng không oán không trách”

“Em nghĩ rằng, những ý niệm này, sẽ trôi theo dòng thời gian, chậm rãi phai mờ, nhưng em thấy em đã sai rồi, từ khi chia xa lâu như vậy, anh đã là vương bận duy nhất trong em, em cũng không biết, từ lúc nào, anh đã chiếm cứ lòng em, đoạt lấy tư tưởng em, để cho em nhăm nháp sự dày vò khổ sở vì tương tư trong cuộc sống”

Trong lời nói đưa tình, mang theo sự ôn nhu nồng đậm, Lâm Thu Nhã tự thuật lại câu chuyện trong lòng mình, những từng câu từng chữ trong lòng, đều hàm chứa sự kháng cự vô lực, yêu một người, không cần lý do, cũng không thể kháng cự.

Lâm Thu Nhã xoay người lại, rất là dũng cảm đối mặt với Tiêu Thu Phong : “Thu Phong, xin lỗi ...”

Không ai biết vì sao Lâm Thu Nhã lại nói xin lỗi.

“Em biết, người thích anh rất nhiều, lời của em lại cho anh áp lực”

Ruth nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiêu Thu Phong, đã không thể không chế được chính mình : “Ông xã, em thật sự quá cảm động, nếu như vậy mà anh không đáp ứng, em cũng cảm thấy rằng anh là người đàn ông vô tình nhất trên đời”

Vô tình ??

Tiêu Thu Phong vô lực cười khổ, nếu hẳn vô tình, Ruth đã không có được ngày hôm nay, hoặc là, hạnh phúc của Tiêu gia, đã không tồn tại đến bây giờ, trong tim hẳn, thủy chung chỉ có một mình Vũ.

“Ai, Thu Nhã, kỳ thật, những lời này, em hẳn là nên nói sớm cho anh biết” Tiêu Thu Phong thở dài : “Hoa Hồng phương diễm Đông Nam, thích một người, thế mà lại không dám nói ra ... thật đúng là làm cho người ta khó tin”

“Ông xã, đừng nói những câu vô nghĩa như vậy, nghiêm chỉnh một chút đi, một câu, đáp ứng hay không đáp ứng?” Ruth đã bực mình, phương thức biểu đạt của người phương Đông, quả thật rất phiền!

Tiêu Thu Phong nhìn biểu tình khát khao của Lâm Thu Nhã, khát vọng từ lâu, cười nói : “Anh có thể cự tuyệt được sao?”

Lâm Thu Nhã không biết nên khóc hay nên cười, hỏi : “Anh ... anh ... Thu Phong, anh thật sự đồng ý nhận em sao?”

“Thật ra, giấc mộng này anh đã mơ từ lâu, đem hết Đông Nam tam hoa ôm vào lòng, là giấc mộng của biết bao chàng trai, mà anh có thể có được ba đứa em, làm sao mà có thể cự tuyệt được? Anh cũng đâu có điên đến mức đó, chỉ là, em thật sự quyết định như vậy sao, đây là chuyện của cả đời đấy”

Lâm Thu Nhã không một giây do dự : “Em đồng ý, thật sự đồng ý, người ta mà không muốn, thì làm sao mà quán quít lấy mẹ của anh gọi mẹ nuôi chứ?”

“Này, hai người cứ nói mãi thế, ôm đi chứ. Trên TV đều diễn như vậy mà, bây giờ ôm rồi hôn nhau thăm thiết đi!”

Ruth bên cạnh nhắc nhở, Tiêu Thu Phong đã thật sự vươn hai tay ra, cái ôm này, tựa hồ như đến chậm một chút, nhưng đối với Lâm Thu Nhã, đây là sự bồi thường cho tất cả những gì nàng khát khao, nàng chờ đợi.

Ôm, sau đó nhẹ nhàng hôn, đến lúc này, Tiêu Thu Phong rốt cục đã cảm nhận được bề dày trước ngực của Lâm Thu Nhã, vụng trộm nói bên tai nàng : “Thu Nhã, nơi này của em quả thật không nhỏ, anh hỏi em, hôm đó anh thật sự có sờ qua nơi này sao?”

Mặt của nàng đỏ hồng lên, cúi đầu vào ngực hắn, làm sao có thể ngẩng lên chứ.

“Ông xã, anh xấu quá, không giống như chúng ta năm đó, cứ trực tiếp đưa lên giường” Ruth bên cạnh bắt măn kháng nghị, nàng chưa được hưởng sự lãng mạn như vậy, nên rất bất măn.

Tiêu Thu Phong cười xấu xa nói : “Thu Nhã, hay là chúng ta rút ngắn quá trình, tối nay động phòng trước đi”

Vừa rồi xấu hổ đến mức không chịu được, thế nhưng bây giờ Lâm Thu Nhã lại nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn về cười mờ ám của Tiêu Thu Phong, nhưng không tức giận, ngược lại nhẹ nhàng cười quyến rũ, nhẹ giọng ôn thuận nói : “Tuỳ anh ...”

Loại hấp dẫn như vậy, thật đúng là muốn lấy mạng người đây!

354. Chương 354: Người Mà Giống Chó Là Không Thể Sống

Ở đây vài ngày, bộ dáng Hà Hướng Nam có vẻ rất mệt mỏi, hơn nữa ăn đấm ăn đá không ngừng, giờ phút này chỉ còn nửa cái mạng, nhưng khi Tiêu Thu Phong xuất hiện, lại làm cho hắn hưng phấn lên.

“Lão tam, lão tam, là mày, thật sự là mày ...” Hắn giãy dụa đứng lên, tựa hồ như muốn thân thiết với Tiêu Thu Phong, giống như là quên đi bọn họ căn bản là kẻ địch thù không đội trời.

Nhưng Thần Binh chiến đội đã tách hẳn ra, Tiêu Thu Phong ngồi xuống, cặp mắt lạnh lùng, mang theo một sự tức giận không nói nên lời, từ biệt ở Đông Nam, giờ phút này gặp lại, thế mà thành kẻ thù sống chết, phần cảm xúc này, thật sự làm cho người ta cảm thán.

Đông Nam tứ đại công tử, Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc đã thành bằng hữu Tiêu gia, chỉ còn người này, một người đàn ông âm độc làm cho người ta phải sợ hãi, ngày thường kết giao, không có một chút tình nghị.

Sau lưng Tiêu Thu Phong chính là Triệu Nhược Minh, nhìn bộ dáng khổ sở của Hà Hướng Nam, hắn cũng không nói gì. Đã trải qua cuộc sống tàn khốc tại Trung Đông, hắn đã hiểu được, muốn sống, mà tàn nhẫn, cuộc sống là chiến tranh, sẽ không ai hạ thủ lưu tình cả.

Cho đến hôm nay, từ miệng Tiêu Thu Phong, hắn mới biết người gọi là sứ giả của Hắc Dạ, chính là Hà Hướn Nam, từng là huynh đệ của bọn họ.

“Lão tứ, mày cũng đến, thật sự tốt quá, nhìn thấy các người, tao thật sự cao hứng” Khóc lóc um sùm, nhưng lại không làm cảm động bất kỳ ai, trong mắt Lý Cường Bình và Thiết Trụ, chỉ có khinh bỉ.

Tiêu Thu Phong nhìn hắn, không thương hại, chỉ có tức giận.

“Ở HongKong, tập kích trên cầu vượt, đến Sơn Khẩu Minh của Nhật Bản, Hướn Nam, chúng ta có thể xem như là bạn, lại không ngờ, từ biệt ba năm, hôm nay gặp lại ở Trung Đông, thật sự là “nhân sinh hà xử bất tương phùng”, nhìn thấy mày, tao cũng rất vui”

Hà Hướn Nam lập tức khóc lóc nói : “Lão tam, mày cũng đừng tức giận, tao làm vậy, cũng là do bất đắc dĩ. Ông già tao là thành viên của Hắc Dạ, bọn họ bức tao gia nhập, tao làm sao có thể cự tuyệt, mày đã từng đấu với Hắc Dạ, đương nhiên cũng biết sự cường đại của nó, tao không nghe lời, chắc chắn sẽ chết”

“Cảnh Trường là ai?” Tiêu Thu Phong không muốn nghe nói nhảm nữa, lạnh giọng hỏi.

Hà Hướn Nam sừng sốt, không dám che giấu, hoặc là hắn biết, trước mặt người đàn ông này, lừa gạt sẽ không có chút tác dụng nào. Tuy rằng vẫn ẩn thân ở chỗ tối, nhưng cuối cùng vẫn là kẻ địch. Hắn hiểu biết về người đàn ông này hơn bất luận kẻ nào.

“Tao không biết, thật sự. Mỗi lần nhận nhiệm vụ, cũng chỉ liên hệ qua điện thoại. Ngày thường bọn tao chỉ cần hướng thân sĩ báo cáo. Cảnh Trường bình thường không trực tiếp liên hệ với tao”

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu, nhẹ nhàng hỏi : “Vậy à, vậy mày đối với tao không có chút tác dụng gì?”

Hà Hướn Nam xanh mặt, vội vàng nói : “Tao... tao biết một căn cứ huấn luyện của Hắc Dạ ở Trung Đông, đại khái có hơn ngàn người. Chuyên phụ trách huấn luyện tử sĩ. Trước đó hai ngày, còn có một nhóm khoảng chừng năm trăm tử sĩ được chở đi, hình như là đưa đến Trung Quốc..”

Vì mạng sống, cái gì Hà Hướn Nam biết đều nói ra.

“Thật ra, tuy tao chưa gặp mặt Cảnh Trường, nhưng tao có thể xác định, hắn là người Trung Quốc, bởi vì ngữ khí nói chuyện của hắn, không giống như là đã qua sự đổi giọng. Hơn nữa, trong lúc vô tình, tao đã nghe thân sĩ nói, Cảnh Trường là một người rất có quyền thế, tao nghĩ rằng muốn tìm hắn cũng không khó”

“Lão nhị, cảm ơn mày” Tiêu Thu Phong đứng dậy, cái gì cần biết, hắn đã biết.

Hà Hướn Nam khẩn trương, ý muốn nắm lấy chân Tiêu Thu Phong, nhưng lại bị Lý Cường Bình đá cho một cước, Triệu Nhược Minh bên cạnh hình như có chút không đành lòng, cúi đầu lúi lúi bước đi.

“Giết hắn ...” Tiêu Thu Phong không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói.

Hà Hướn Nam không để ý đến đau đớn trên người, hét to : “Tiêu Thu Phong, mày gạt tao, những cái tao biết tao đều nói. Mày không thể giết tao, mày vô sỉ”

“Mày gạt tao rất nhiều lần, mà tao chỉ gạt mày một lần. Nói cho cùng, cũng là mày có lỗi với tao” Tiêu Thu Phong đã rời đi, thân ảnh phiêu nhiên, nhưng sát khí trầm trọng.

Thiết Trụ nhếch miệng, động thủ, tay nắm lấy cổ Hà Hướn Nam, kéo hắn lên. Hai mắt hắn trợn trắng, chân không ngừng run rẩy, miệng tựa hồ như muốn chửi mắng, nhưng lại không nói nên lời, Thiết Trụ chuyển mình, thiết quyền đâm thẳng vào đầu hắn, máu tươi phun mạnh ra, óc trắng văng tung toé. Đối với một người bạo lực như Thiết Trụ, thật sự rất ít người có thể chịu được thiết quyền của hắn.

“Rác rưởi!” Đánh vỡ đầu tên vô sỉ này, Thiết Trụ còn nhổ một bãi nước miếng, cũng chưa hết giận, mắng : “Đem cho chó ăn!”

Những Thần Binh cùng chinh chiến với Tiêu Thu Phong đều biết, bọn họ mấy lần bị Hắc Dạ công kích, đều là do tên này gây họa.

Nếu đầu đao đầu súng thật, cho dù chết, trong lòng Thiết Trụ vẫn sẽ có sự tôn kính, nhưng đối với những tên chỉ biết trốn phía xa mưu hại người khác, hắn khinh thường nhất. Cho nên đã chết, cũng thành một đồng rác rưởi làm cho người ta chán ghét.

Triệu Nhược Minh có vẻ trầm mặc, Tiêu Thu Phong nhìn hắn nói ; “Đối với loại người như vậy, không cần nói danh dự, thật ra nó có nói hay không nói cũng đều phải chết, tao không muốn để nó có cơ hội làm hại tao nữa”

Bên cạnh hắn, càng lúc càng có nhiều thân nhân và bằng hữu, vì để bảo vệ họ, Tiêu Thu Phong sẽ không nương tay với bất kỳ kẻ địch nào.

“Tao biết, lão đại, mày không cần an ủi tao. Tao chỉ cảm thán thôi. Dù thời điểm ở Đông Nam, mọi người tuy không đồng tâm, nhưng cũng phong lưu khoái hoạt, tán gái, uống rượu, tiêu dao, ai... Con người trưởng thành rồi suy nghĩ quá nhiều việc. Con mẹ nó, thật sự muốn cả đời không lớn lên”

Biết rõ điều này là không thể, nhưng Triệu Nhược Minh vẫn mơ ước về cuộc sống đó, thậm chí có phần trầm trọng. Lúc nhỏ, thì khát vọng lớn lên, đỉnh thiên lập địa, nhưng khi đã trưởng thành thực sự, lại hy vọng có thể trở thành đứa nhỏ, vô ưu vô lự ... con người, luôn luôn ước mơ.

“Nếu muốn có cuộc sống của kẻ mạnh, đầu tiên phải đối mặt với mọi chuyện, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Nhược Minh, đi thôi, hành động lần này, mày cũng nên đi học hỏi một chút, về sau mày sẽ biết, để được sống, tao không quan tâm sẽ giết bao nhiêu người”

Nếu đã biết căn cứ huấn luyện của Hắc Dạ, Tiêu Thu Phong đương nhiên không bỏ qua, hơn nữa, về phần cái tên thân si kia, hắn cũng muốn nhanh chóng tra ra hành tung, thật sự muốn biết, thủ lĩnh Hắc Dạ, người được xưng là Cảnh Trường kia, cuối cùng là ai.

Bởi vì tâm tình bị làm phiền, nên Tiêu Thu Phong đến lúc khuya rồi cũng không đến tìm Lâm Thu Nhã, tình cảm tuy rằng vừa xác định, nhưng nàng vẫn cần một chút thời gian để làm lắng đọng lại, Tiêu Thu Phong không hy vọng chỉ vì một hành động điên rồ mà phá hư tình yêu mỹ cảm.

Đám Lý Cường Bình đã xuất phát, ngay cả Triệu Nhược Minh cũng thu xếp công việc mà đi theo, ba ngày qua, Tiêu Thu Phong đã bắt đầu đánh chế lại tương lai của quân đoàn Ma Quỷ, có tài lực khổng lồ từ Long Đằng, có quân lực cường đại từ Ma Quỷ, ở Trung Đông, bọn họ còn sợ ai?

Garro lên ghế tổng thống, đối với quyền khống chế lãnh thổ, càng thêm tinh tế, chỉ trong vòng một tuần, năm vạn quân tự vệ đã tổ kiến xong, cái này đương nhiên có Lang Nha hỗ trợ, rất nhiều vũ khí hạng nặng được rót vào Trung Đông, những tên trùm buôn bán vũ khí lậu phương Tây đã trở thành bạn của Lang Nha.

Đối với bọn họ, người có thể thu rất nhiều hàng vào như vậy, đương nhiên là thần tài, bọn họ chỉ cần tiền, nên mặc kệ những người này dùng súng đạn để phát động chiến tranh hay là cướp của giết người.

Phần lớn tinh hoa vẫn chuyển vào Ma Quỷ, dù sao vẫn phải bảo trì lực chiến đấu lớn nhất của Ma Quỷ, đây là điều Tiêu Thu Phong quan tâm.

Mặc dù không có người đem chiến thành làm trò chơi, nhưng chiến tranh lại là biện pháp giải quyết tranh chấp trực tiếp nhất, dùng võ định thiên hạ, thời đại nào cũng đều là thế.

Ma Quỷ tổn thất rất nhiều người, nhưng cũng bổ sung được một đám, nhân số lên đến hơn mười vạn, bắt đầu phát triển hoàn mỹ, bây giờ trong Tư thành đã không ai tranh đoạt nguồn tuyển người của họ, đương nhiên có thể chọn những người ưu tú.

Mà sáu ngàn Long Đằng vệ đội cũng bắt đầu triển khai huấn luyện bảo an chặt chẽ, ngoại trừ sức chiến đấu cường hãn ra, phải khống chế an toàn Long Đằng, bố trí giống như một căn cứ quân sự trọng yếu, nhân viên không có giấy thông hành, không thể tiến vào trong. Hơn nữa, hệ thống bảo vệ tối tân nhất trên thế giới cũng được lắp đặt, theo dõi trong phạm vi vài dặm, cơ hồ như rất cẩn thận.

Ba ngày sau, Lý Cường Bình đã trở về, xem ra không có gì gọi là tin vui, thì ra, khi bọn họ đến địa điểm kia, căn cứ này đã bị phá hủy, mọi người đều không biết làm gì nữa. Xem ra, khi biết Hà Hướng Nam mất tích, những người này cảm nhận nguy hiểm, cho nên rút lui khẩn cấp.

Lại một lần nữa mất đi cơ hội đả kích Hắc Dạ, mặc dù có chút hối tiếc, nhưng Tiêu Thu Phong đã lệnh cho thám tử Đồ Thân, trong phạm vi thể giới, toàn lực truy tìm hành tung của Hắc Dạ, chỉ cần phát hiện chỗ

nào, lập tức huỷ diệt chỗ đó, không cần lưu tình, mà Lý Cường Bình, cũng trở thành thủ lĩnh đoàn quân viễn chinh, không ngừng tìm và giết Hắc Dạ.

355. Chương 355: Chuyện Quan Trọng Nên Làm

Điểm này chính là mị lực đặc biệt của người con gái phương Đông, Ruth tuy rằng cũng thâm tình tương hứa, nhưng nếu so với Lâm Thu Nhã thì cầu thả hơn nhiều, chẳng qua, bất kể là loại gì, cũng đều yêu Tiêu Thu Phong sâu đậm.

Trước kia là khinh dương của Vũ, đến u liên Liễu Yên Nguyệt, rồi Phượng Hề quyến rũ, cùng Thiên Nhan Duyệt tuyệt đại, mỗi một loại phong tình, đều không có gì sánh kịp, trên con đường mà Tiêu Thu Phong bước đi, hai bên vĩa hè tràn ngập phong cảnh.

So với Ruth, tay nghề nấu nướng của Lâm Thu Nhã được Tiêu Thu Phong yêu hơn nhiều, nên nàng bỏ thời gian quản lý Long Đằng, bận rộn trong phòng bếp, tuy rằng lần nào Trác Ngưng Tuyết cũng kháng nghị, nhưng vô pháp thay đổi được khát vọng của mọi người phụ nữ : Nhìn người đàn ông mình yêu ăn những món ăn do chính mình nấu, tất cả phụ nữ đều có một cảm giác tự hào.

Lợi dụng những ngày rảnh rỗi gần đây, ngoại trừ chú ý hành tung của Hắc Dạ, Tiêu Thu Phong đem tất cả tinh lực tập trung tìm hiểu cổ lực lượng xa lạ thần bí kia.

Tuy rằng đạm nhược hư vô, nhưng mỗi lần lơ đãng xuất hiện, thì đều kích động khí kinh trong người, giống như một vầng thái dương, trong một màn đêm u tối, khi nó dâng lên, cả thế giới đều tràn ngập ánh nắng.

Mặc dù không biết rõ cổ lực lượng này là gì, nhưng hẳn biết, cái này, và Mộng Thanh Linh có quan hệ rất lớn, hẳn nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao mỗi lần đến gần cô gái ấy, thì lại kích thích cổ lực lượng xa lạ trong cơ thể hẳn.

Mà sự cường đại của nó, cũng đã vượt qua suy nghĩ của hẳn, tựa hồ như là tiềm lực vô hồn thể mạch, chỉ đáng tiếc là, dùng nhiều thời gian tìm hiểu như vậy mà hẳn vẫn không thu lại được gì.

Một mùi thơm quen thuộc, đã tràn ngập trong không khí, làm cho Tiêu Thu Phong có cảm giác như đang ở Tiêu gia, bát canh gà này, trước kia, là do mẹ là, sau đó đến Liễu Yên Nguyệt, chỉ cần nàng có thời gian rảnh, đều tự mình làm cho hẳn, rồi tự mình mang đến cho hẳn, có khi còn tự mình dứt cho hẳn ăn.

Mà bây giờ, nơi đây, Lâm Thu Nhã đã kế thừa cái truyền thống vẻ vang đó. Sau khi nấu xong bát canh gà, mùi thơm nồng đậm tản ra, làm cho mọi người trong nhà bị hấp dẫn không chịu nổi, nhưng đáng tiếc là họ không có lộc ăn.

“Thu Phong, anh đã luyện công bảy tám giờ rồi, nghỉ ngơi chút đi, đừng để bị mệt” Lâm Thu Nhã không hiểu cái gì là võ công, nhưng nàng là một người con gái thông minh, sau khi được chấp nhận, nàng sống trong hạnh phúc của một người vợ, hy vọng có thể hầu hạ người đàn ông này chu đáo, khiến hẳn thoải mái.

Nhưng nàng không biết là, đàn ông mà càng chiều, thì càng hư !?_?!

Nhàn nhạt, không mỡ, hương vị cũng không kém trong nhà là bao, xem ra Lâm Thu Nhã đã nhận được chân truyền của mẹ, đem cái kỹ năng này đến Trung Đông.

Tiêu Thu Phong uống xong bát canh, hai người nhỏ giọng tâm tình với nhau, cửa bị người đẩy ra, Ruth hấp tấp xông vào, nhìn bọn họ, cười xấu xa, nói : “Sao vậy, em có làm gì đâu, thật là... chuyện thân thiết, hẳn là nên để tối mới làm, đúng không chị Nhã? Bằng không chị sẽ dạy hư anh ấy mất”

Ruth vẫn như trước, làm cái đại sự của nàng, huấn luyện Mị Ảnh, tuy rằng lúc này đã không còn chiến tranh cho Mị Ảnh tham dự, nhưng không khí lãng nhiên, mọi người đều cảm nhận được, Ruth cũng hy vọng Mị Ảnh có thể tiến thêm một bước, chân chính trở thành một phần trong quân đoàn Ma Quỷ, là lực lượng đặc ý nhất.

Quân trang vải thô, tóc cột lên, mồ hôi chảy không ngừng, không cần hỏi, nhất định là vừa mới diên cuồng trên giáo trường.

Lâm Thu Nhã đỏ mặt nói : “Ruth, chị mới nấu canh này, em lại đây uống đi, tốt lắm đó”

Tuy rằng vừa rồi vừa rồi không làm chuyện gì xấu hổ, nhưng mỗi lần cùng người đàn ông này ở chung, nàng luôn có cảm giác sợ hãi, nụ cười tà mị của hắn, giống như là muốn lột sạch quần áo của nàng.

Mặc dù ngược, nhưng không hiểu tại sao lại có chút chờ mong, tựa hồ như những người đàn bà đã kết hôn, vào ban đêm, luôn có giấc mộng xuân hạnh phúc mỹ diệu.

“Đương nhiên, canh do chị Nhã nấu, em có thể bỏ qua sao, đúng rồi, ông xã, không được ở chỗ này lâu hương nha, bác đang ở dưới lầu chờ anh kia, hình như tìm anh có việc, em đi tắm trước, mệt quá”

Có lẽ Ruth biết, cả đời này nàng không có khả năng độc chiếm người đàn ông này, bởi vì trước khi có nàng, người đàn ông này, đã có vợ, nhưng không sao cả, nàng cũng giống như Lâm Thu Nhã, đều cảm thấy những ngày này rất hạnh phúc, tại sao nàng phải đuổi theo một giấc mộng vỡ vụn.

So với sự mất cảm độc đáo của con gái phương Đông, cuộc sống của Ruth, rất thoáng, ở chung với nàng, Tiêu Thu Phong không hề có áp lực, bởi vì, nàng rất dễ dàng thỏa mãn.

Hai người xuống lầu, bác đang ngồi bắt chéo chân, uống một tách trà Hồng Bào mang từ trong nước theo, hít mát, giống như đang hưởng thức sự khoái hoạt thần tiên, nghe được tiếng bước chân, đầu chậm rãi quay lại.

“Tiểu Phong, tuy rằng hương khói “Tiêu” gia chúng ta rất quan trọng, nhưng con cũng phải bảo trọng thân thể, loại chuyện này, ta biết là gấp cũng không được” Trời đất, thật không ngờ, lão già này đang nghĩ cái quái gì, mà lúc mở miệng ra, phán một câu như đúng rồi thế!

Lâm Thu Nhã không chịu nổi, liếc mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, trong ánh mắt toát ra một loại u oán, nếu mà có làm thật thì dù có bị người ta nói, nàng cũng thừa nhận, nhưng rõ ràng bọn họ hai người vẫn còn chưa có abc gì cả, nhưng những người này đã nghĩ bậy cái gì rồi?

Dù sao, càng giải thích, càng làm cho người ta hiểu lầm, giờ phút này, chỉ có trong lòng hai người biết mà thôi.

Tiêu Thu Phong cười, coi như chấp nhận.

“Có chuyện gì vậy bác?”

Tiêu Hào Vân run đùi, nói : “Sao, có việc mới được đến tìm con à, lâu lắm rồi ta mới được hưởng thụ như vậy, trà ngon lắm, canh ngon lắm, tiểu tử này thật biết hưởng thụ”

“Đáng tiếc, lão già ta đã không còn nhiều thời gian nữa, Long Đằng khởi động, phạm vi là tài chính toàn cầu, ta chuẩn bị điều chỉnh vài cái, tiểu Phong, mục tiêu kế tiếp ta đặt trọng điểm ở châu Á, những năm gần đây, kinh tế châu Á phát triển rất nhanh, ta muốn tăng đầu nhập nhiều, tập trung những tư nhân lẻ lại, hình thành một vòng kinh tế mới, hy vọng có thể đưa Long Đằng càng lúc càng cao”

“Về địa điểm ở châu Á, ta lựa chọn HongKong, để tránh các chính sách của các quốc gia làm ảnh hưởng, quấy rầy Long Đằng vận hành, con phải chuẩn bị tâm lý, sau khi kinh tế châu Á tan ra thế giới, sẽ có một dao động mới, nghe nói con chuẩn bị hành trình lên kinh, coi như đây là ta hỗ trợ cho con”

Có lão già bên cạnh, lại luôn nghĩ xa như vậy, Tiêu Thu Phong có thể xem là một chiến tướng vô địch, là nhân vật lãnh tụ trời sinh, nhưng muốn chứng thực quản lý, hay xử lý mấy chuyện phức tạp, thì kêu hắn đập đầu vào tường còn dễ hơn, may mà Tiêu Hào Vân còn tồn tại, nên ngồi vào cái ghế trống đó.

Ngoài ra, bây giờ ông đang tích cực huấn luyện nhân tài đời sau, giống như Trác Ngưng Tuyết, Lâm Thu Nhã, đã chậm rãi tiếp nhận nghiệp vụ Long Đằng, chỉ đợi các nàng có đủ lực để gánh vác nợ này, Tiêu Hào Vân mới có thể buông tay.

Tiêu Thu Phong gật đầu : “Chỉ đợi lực lượng của Hắc Dạ ở Trung Đông bị phá, con sẽ trở về, có một số việc, cũng đến lúc phải làm, bác, cái chết của cha con, nhiều năm như vậy vẫn còn là một bí mật. Lần này, con nhất định phải biết rõ”

Vẫn luôn hy vọng Tiêu Thu Phong quyết chí tự cường, nhưng Tiêu Hào Vân lúc này lại lộ ra thần thái u sầu, bất đắc dĩ thở dài : “Tiểu Phong, chuyện con muốn làm, ta đều ủng hộ con, chỉ là lúc này, hành trình lên kinh, ta còn có chút phiền phức. Về chuyện của cha con, ta cũng biết ít nhiều, nhưng nếu ông ta đã được

xưng là Long Thần, con cũng biết lực lượng của ông ta cường đại cỡ nào, nhưng rồi cũng phải chết không minh bạch, thì con đã biết đối thủ có lực lượng như thế nào”

“Nếu có thể, ta thật sự hy vọng con có thể sống bình an, tất cả ân oán đều bỏ qua, bây giờ con đã có được tất cả khát vọng của một thằng đàn ông, tài phú tiêu sài không hết, những cô vợ xinh đẹp, còn có lực lượng cường đại của Ma Quỷ, ở Trung Đông, con hoàn toàn có thể trở thành vua của những vị vua”

Làm một lão già, Tiêu Thu Phong đã là hy vọng duy nhất của ông, hoặc có thể có chút ích kỷ. Nhưng không ai có thể trách ông.

Tiêu Thu Phong cũng không thể.

“Bác, con biết bác quan tâm con, nhưng con là một người đàn ông, có cái nên làm có việc không nên làm, nếu ở trong lòng đã có một trái bom, con sẽ châm cho nó nổ. Tất cả ân oán, cũng chấm dứt luôn một thể, bằng không, cả đời con sẽ không thể hưởng được một cuộc sống hạnh phúc chân chính”

Cái chuyện này, lão già làm sao mà không biết, cười nói : “Ta biết, con sẽ không thay đổi tâm ý, cho nên, có một số việc muốn nhắc nhở con, còn nhớ năm đó, cha của con có nói với ta mấy câu: ‘Mấy đại gia tộc trong kinh cũng không đáng sợ, kẻ đáng sợ nhất, chính là đây. Con vĩnh viễn không bao giờ có khả năng nhìn thấy’. Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa hiểu, nhưng ta nghĩ Tiêu Phong con có thể hiểu”

“Nếu có thể, đi gặp ông bà của con đi, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng ta nghĩ, bọn họ vẫn có thể giúp con”

Tiêu Thu Phong không hề biết rằng, trên đời này, lại có ông và bà, nếu nói về cha, hẳn có thể biết chút chút, nhưng nói về mẹ, hẳn hoàn toàn không biết cái gì.

356. Chương 356: Đoàn Khảo Sát Đã Đến

Một bức điện báo nằm trong tay Tiêu Thu Phong, nội dung rất đơn giản, nhắc nhở Garro, có người muốn ám sát hắn, hy vọng hắn chú ý một chút.

Hoặc là vì một nguyên nhân gì đó nên muốn hắn phải cẩn thận.

“Không cần hoài nghi, bức điện báo này là thật, tuy rằng tôi chỉ là một chính phủ lâm thời, địch nhân tuy nhiều nhưng bằng hữu cũng có vài người” Nhìn về mặt lạnh nhạt suy tư của Tiêu Thu Phong, Garro đã muốn mở miệng khẳng định : “Tiêu thiếu gia, tôi cần sự bảo hộ của anh”

Với lực lượng của chính phủ lâm thời, đối phó với người bình thường thì còn được, nhưng đối phó với thích khách có lực lượng cường đại thì phỏng chừng không có tác dụng gì. Tiêu Thu Phong lấy sức của một người, độc chiến với mấy trăm người bảo vệ của Yaaz mà vẫn giết hắn giữa thiên quân vạn mã, đây là một ví dụ tốt nhất.

Giờ phút này, quân đoàn Ma Quỷ và chính phủ lâm thời có thể coi là người một nhà, đối với an toàn của Garro, hẳn đương nhiên phải được bảo vệ, Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn Garro, nói : “Chuyện này, tôi sẽ giúp ông, chỉ cần đám người này dám đến, tôi sẽ làm cho bọn họ không còn mạng rời đi, ông chỉ cần tránh ra ngoài, không cho chúng cơ hội, có tình huống gì, lập tức báo tôi biết”

Ở Trung Đông, chiến tranh liên miên, may không giết người thì sẽ bị người giết. Trong hoàn cảnh đó không ai thích hợp để sinh tồn hơn là Đồ Thần, cho nên toàn bộ Trung Đông, đã trải rộng lực lượng của Đồ Thần, mà từ lúc Ruth đến Trung Đông, càng đẩy nhanh sự xâm lấn, bây giờ, trừ đại bản doanh ở Trung Đông, lực lượng của Đồ Thần tại Trung Đông cũng không thể khinh thường.

Chuyện này có liên quan đến sát thủ, đương nhiên muốn mượn lực lượng của Đồ Thần để giúp sức.

“Vậy tôi đi trước, Tiêu thiếu gia, tất cả nhờ anh” Garro biết đây là việc riêng, mặc dù càng lúc càng nhiều quân đội đã tiếp nhận sự chỉ huy của hắn, nhưng hắn vĩnh viễn không thể tìm được một bảo vệ có lực lượng cường đại như người đàn ông trước mặt, cho nên, đối với người này, hắn rất tin tưởng.

Garro rời đi, Ruth xuất hiện, trong ba nàng, Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết chỉ phụ trách chuyện của Long Đằng, chưa bao giờ nhúng tay vào việc của Ma Quỷ, cho dù là Long Đằng vệ đội, các nàng cũng ít khi đến, cần cái gì thì liên lạc với người quản lý của vệ đội là được.

Còn Ruth đã xuất hiện khi quân đoàn Ma Quỷ thành lập, có thể xem là một trong những người đầu tiên, và một phần vì có quan hệ với Tiêu Thu Phong, bây giờ trong quân đoàn, địa vị tuyệt đối cao, có nhiều chuyện cần xử lý, tank đều đến hỏi ý kiến của nàng.

“Có thể lớn mật hành động như vậy ở Trung Đông, tuyệt đối không phải là sát thủ phe em, bọn họ có hành động gì, cũng không có khả năng chạy thoát tầm mắt của em, ông xã, chuyện này, em sẽ thay anh điều tra, để tránh cho bọn họ làm ảnh hưởng đến đại cục ở Trung Đông”

Người Ruth quan tâm nhất, đương nhiên là Tiêu Thu Phong, Tiêu Thu Phong lo lắng cái gì, nàng ta đều rõ, nàng đều giúp hắn giải quyết. càng lúc nàng càng giống như phượng hê, vì Tiêu Thu Phong, nàng sẵn sàng trở nên tàn nhẫn.

Garro ở Trung Đông là một trong những yếu tố ổn định, nếu hắn thật sự có gì bất trắc, thì cái chính phủ mới vừa dựng lên, sẽ lập tức sụp đổ, bọn họ thật sự quá mỏng, gần như là không tốn sức để đẩy ngã.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Lần này, anh còn muốn điều vài Thần Binh đi bảo đảm an toàn cho chính phủ, Ruth, em nói với tank, ra giới lệnh cấp ba cho Tư thành, ai muốn tiến vào đều phải nghiêm khắc thẩm tra, hơn nữa, đội tuần tra chỉ cần phát hiện ra dị trạng, lập tức bắt giữ, không cần khách khí”

Đã cố gắng một thời gian dài như vậy, Tiêu Thu Phong không muốn chỉ vì một Garro mà lại lâm vào hỗn loạn lúc trước.

Trung Đông chiến loạn nhiều năm như vậy, đã trở nên rất rất mục nát, người dân nơi đây, ai cũng hy vọng có thể sống một cuộc sống an bình, không còn chiến tranh.

Ngày hôm sau, có nhiều tin tức vào tay của Tiêu Thu Phong hơn, ba nước ở châu Âu hợp thành một đoàn khảo sát, mà theo Ruth phỏng đoán, người bọn họ cần tìm nằm trong đoàn khảo sát này.

Đoàn khảo sát mang ý đầu tư, đã mời Garro đến thương thảo, hơn nữa, với tình huống của Trung Đông bây giờ, cần rất nhiều đầu tư, đương nhiên là không thể cự tuyệt, vì thể dọc đường đi, không chỉ có lực lượng của Đồ Thần ẩn thân, mà còn có quân chính phủ của Garro, tất cả đều không thể can thiệp vào hành trình của những người này, vì chúng là thần tài!

Mà sát thủ lẫn vào trong đó, cũng không thuộc quản chế của Đồ Thần, mà thuộc về một tổ chức khác, được phái đi để quấy phá tình trạng cân bằng ở Trung Đông, cho dù Tiêu Thu Phong có biết, cũng không thể có hành động gì với chúng.

“Nếu bọn họ đã có gan đến, vậy thì cứ để cho chúng đi vào. Ruth, điều tra từng thành viên của đoàn khảo sát này, anh muốn xem thử chúng mang ích lợi gì đến cho Trung Đông”

Loại chuyện này, không cần tốn nhiều thời gian lắm, rất nhanh, bản danh sách của thành viên đoàn khảo sát đã trong tay Tiêu Thu Phong, dựa vào danh sách này, thật sự không nhìn thấy vấn đề gì, trừ một số tùy tùng, tất cả đều là đại nhân vật, mỗi người đều là hàng tỷ phú trở lên, nếu như lời nói là sự thật, bọn họ đến Trung Đông để khảo sát, vậy đối với chính phủ lâm thời mà nói, quả thật có lợi ích rất lớn, cho nên, dưới tình huống như vậy, Garro càng không thể cự tuyệt.

Tính luôn cả các tùy tùng, bao gồm có 103 người, mà sát thủ có thể là một, hoặc là hai trong số đó, tuy rằng với lực lượng của Ma Quỷ, có thể xử lý toàn bộ 103 người này, nhưng mà đoàn khảo sát này có ảnh hưởng quá lớn, toàn bộ châu Âu đều đang quan sát, Tiêu Thu Phong không muốn chặt đứt nguồn tài nguyên của Trung Đông.

Ba ngày trôi qua, Garro đã gọi điện đến, đoàn khảo sát 103 người này đã đến Tư thành, chính phủ đã muốn ra ngoài tiếp đãi, bây giờ đang an bài trong khách sạn Phương Đông nghỉ tạm, buổi tối có một yến hội tiếp đãi, hy vọng Tiêu Thu Phong cũng có thể tham gia.

Garro hy vọng Tiêu Thu Phong có thể tham gia, với mục đích, là có thể bảo đảm an toàn của mình, tuy rằng yến hội đã có an bài thỏa đáng, nhưng trong lòng Garro, vẫn chỉ tin tưởng một mình Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong không từ chối, tình hình như vậy, hắn đương nhiên không thể vắng mặt.

“Tham gia yến hội, có muốn em cùng đi không?” Tiêu Thu Phong cũng không rõ là có chuyện gì, nhưng có thể cùng với người đàn ông này tham gia yến hội, nàng vẫn sẽ đồng ý, tuy rằng con người của nàng không

thích xã giao, cảm thấy rằng những chuyện như vậy, đều rất giả dối.

Tiêu Thu Phong vẫy tay, kêu nàng đến gần, đưa tay ra ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, mùi thơm từ da thịt trắng mịn, nhàn nhạt tràn đầy, làm cho người ta không khỏi muốn ...

Vài ngày gần đây có vài việc, làm cho Tiêu Thu Phong vẫn chưa trấn an tâm tình của nàng, cái lời hứa động phòng kia, đã hơn nửa tháng vẫn chưa thực hiện.

“Thu Nhã, yến hội lần này không an toàn, để Ruth theo anh, anh thu được tình báo, có sát thủ ẩn giấu trong đoàn khảo sát đó, anh sợ hấn sẽ làm khó dễ, khó đối phó” Có thể từ ngàn dặm xa xôi phát đến đây, sát thủ đó đương nhiên cũng không bình thường.

Trên mặt có chút mất mát, nhưng Lâm Thu Nhã cố gắng che dấu tâm tình của mình, tuy rằng nàng không tức giận, nhưng rồi trong lòng vẫn không thấy thoải mái, bởi vì chuyện của nàng và Tiêu Thu Phong, tựa hồ như có cảm giác lén lút, vì ở Ma Quỷ người biết chuyện vẫn không nhiều.

Trong cái tình hình nàng, một người thuần khiết lạnh nhạt như nàng, cũng chỉ hy vọng mối tình này, có thể nhận được sự chúc phúc của mọi người, càng cần có một cơ hội để thông báo cho cả thế giới biết.

Chỉ là lời nói của Tiêu Thu Phong đã chấm dứt cơ hội tham dự yến hội của nàng, cũng làm cho nàng không thể biểu hiện tình cảm của mình ra ngoài.

“Dạ, không sao đâu, vậy hai người đi cẩn thận, Thu Phong, em chỉ muốn có cơ hội cùng anh khiêu vũ một lần, nếu lần sau có cơ hội như vậy, anh nhất định phải cho em, nhớ nha”

Tiêu Thu Phong cảm nhận được tâm tình của nàng, nhẹ nhàng gật đầu, cho dù không có cơ hội như vậy, hấn cũng sẽ sáng tạo ra cơ hội khác cho nàng, cười nói : “Không cần phải chờ, tối nay anh có thể cho em, em ngoan ngoan chờ anh”

Trên mặt hiện lên một vẻ tươi cười, Lâm Thu Nhã không hỏi gì, chỉ ngoan ngoãn gật đầu đáp : “Dạ, em chờ anh”

Một người luôn luôn mạnh mẽ đối mặt với cuộc sống như nàng, thế mà cũng có khát vọng được quan tâm, giờ phút này, nàng tựa hồ như đã không còn giống chính mình.

Khách sạn Phương Đông, cũng thuộc về Ma Quỷ, là một trong những đại lâu do Ma Quỷ xây nên, chỉ có mười ba tầng, nhưng so với một cái tư thành lạc hậu, nhưng cái khách sạn này, xem như đã có kiến trúc rất đặc sắc.

Cách bài trí thật sự rất xa hoa, toàn bộ mặt tiền, đều có những ánh đèn neon màu hồng, dàn chào khách là những mỹ nữ có khuôn mặt điểm lệ ở Trung Đông, cũng có vài cô là tha hương dị quốc.

Với một quốc gia chiến loạn tại Trung Đông như vậy, thì tài nguyên về gái đẹp thật sự khá là phong phú, nên đi vào trong khách sạn, những cô gái thanh xuân bên trong, tư sắc không hề kém hơn Hoàng Kim Thủy thành một chút nào.

Trang phục thống nhất, cách huấn luyện thống nhất, cái này do một nhân tài phụ trách huấn luyện, còn những người con gái này, công việc ở đây, có thể giúp các nàng thoát khỏi vận mệnh lưu lạc, cho nên ai cũng dụng tâm làm việc, mỉm cười phục vụ, so với các nơi khác, đều rất là nhiệt tình hơn nhiều, thân thiện hơn nhiều,

Khi Tiêu Thu Phong xuất hiện, càng làm kinh động nhiều người, đại đường quản lý là người đầu tiên bước tới, nàng tuyệt đối là người ưu tú nhất trong chúng nữ, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, tựa hồ như trong ánh mắt đã có sự túy bái vô tận.

357. Chương 357: Sát Thủ Người Chim

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, gật đầu, xem như tiếp đón, từ trong thang máy bước ra một bóng người, chạy lại hướng của hấn, cung kính gật đầu : “Tiêu thiếu gia, tổng thống đang chờ anh, mời anh theo tôi, yến hội có thể tuyên bố bắt đầu rồi”

Mặc dù ở đây, Ruth vô tình bị xem nhẹ, nhưng nàng không tức giận, nhìn thấy vẻ ngạo khí lảng nhien, anh tuấn tiêu sái của người yêu, cái khí thế hào hùng kia, vô tình như làm tan chảy trái tim của Ruth, cơ hồ như đã làm nàng quên mất mình là Phong Linh, là sát thủ thần thoại trong truyền thuyết, nàng từ bỏ vinh quang, chỉ vì hắn mà yên lặng chờ đợi.

Quay đầu lại hướng Ruth nhẹ nhàng cười, tất cả, đều không cần dùng từ để diễn tả, tâm ý của họ vốn tương thông, yến hội bắt đầu, những người khách mà bọn họ cần phải tiếp đãi, đều là những người khách từ xa đến.

Cửa thang máy đóng lại, sau lưng bức màn xuất hiện hai cái đầu nhỏ, nếu Tiêu Thu Phong ở đây, chỉ cần nhìn một cái là có thể kêu tên của họ, Labus, Lang Khuyển, hai thằng nhóc này chạy đến đây làm chi?

Nữ quản lý đại sảnh kia, dẫn Tiêu Thu Phong đi, rồi mới quay đầu lại, hướng về chỗ hai người kêu lên : “Được rồi, ra đi, Tiêu thiếu gia đã lên lầu, nhớ nha, lần sau muốn ăn vụng, phải chọn thời gian, bằng không chị sẽ không giúp các em giấu mãi được”

Hai đứa nhóc được Tiêu Thu Phong coi trọng, cũng được người của Ma Quỷ yêu thích, sự quan tâm của mọi người, đã không còn giống bình thường, mà hai người này cũng không chịu thua kém, trong đội ngũ huấn luyện vạn người, luôn luôn là nhân vật chính trong đội quân danh dự, có tác dụng như là một sự ủng hộ.

Nhưng bản chất vẫn chưa phát triển hết, tham ăn đương nhiên không thiếu, khách sạn Phương Đông vốn do Ma Quỷ giám sát, hai thằng nhóc này đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt, thường đến đây ăn vụng rất nhiều, dù sao trong Tư thành, người biết cũng không ít, chỉ là ai cũng một mắt nhắm một mắt mở mà thôi.

“Hay quá, hay quá, nếu để Ruth tiểu thư nhìn thấy, thì cái lỗ tai của tao lại bị lãi nhãi nửa ngày rồi” Lang Khuyển đưa đầu lên, rồi từ từ bỏ ra, hồn nhiên đến mức quên luôn khi này do quá sợ hãi nên chui xuống dưới bàn.

Còn Labus đã chạy đến bên cạnh cô gái này, cười nói : “Chị, cảm ơn chị, nếu bị Tiêu thiếu gia nhìn thấy, về sau sẽ không còn cơ hội đến đây ăn rồi, hi hi, bọn em đi trước, có đồ ăn ngon, chị nhớ để dành cho bọn em”

Ping bắt đầu cười, thân nhân duy nhất trên đời chỉ còn cậu em trai này, bọn họ trải qua sóng gió rất nhiều, cùng nhau có được những ngày hạnh phúc như vậy, đã rất thỏa mãn, mỗi ngày cùng nói chuyện với em, từ trong miệng hắn, đã biết được, người đàn ông được xưng là Tiêu thiếu gia, hôm nay vừa gặp, quả nhiên làm cho tinh thần người khác chấn động bằng sự uy nghiêm dị thường của anh ấy.

Người đàn ông này, quả thật có phong phạm của thần trong truyền thuyết, chỉ có thể nhìn, không thể tới gần.

“Được rồi, đi thôi, chị còn phải làm việc” Nàng có được công việc như vậy, đều dựa vào cậu em trai này, có nhiều lúc, nàng cũng cảm thấy hổ thẹn.

Hai đứa vừa quay đầu lại, không kịp né ra, Labus đã thất lễ đụng vào một người đàn ông trung niên.

“Buồn cười, tiểu tử không có mắt đi đường kia, dám đụng vào tước sĩ của chúng ta, nhanh chóng xin lỗi” Người đàn ông không nói gì, nhưng tên tùy tùng phía sau lại la hét um sùm lên.

Ping bước lại, làm một quản lý sảnh, xử lý những chuyện này, đương nhiên phải hạ nhiệt độ và trấn an.

“Thật xin lỗi tiên sinh, tôi là quản lý của khách sạn, thay mặt cho hai em xin lỗi ngài, hai người từ xa đến Trung Đông, tôi thay mặt cho khách sạn Phương Đông hoan nghênh hai người”

Tên tùy tùng kia còn muốn ý kiến, nhưng người đàn ông đã khoát tay, nở một nụ cười làm cho người ta không quá thoải mái : “Không có việc gì, chúng tôi đến tham gia yến hội của tổng thống, không biết cô có thể dẫn đường cho chúng tôi không?”

“Cảm ơn tiên sinh đã khoan hồng độ lượng, yến hội của tổng thống ở lầu ba, tôi dẫn đường cho các người, mời” Ping quay lại nháy mắt với hai thằng nhóc, tựa hồ như kêu chúng rời đi, còn mình thì xoay người lại, mỉm cười và dẫn hai vị khách này đi.

Còn Labus đã bị Lang Khuyển kéo đi.

“Labus, người này có vấn đề, trên người của hắn, có khí tức của dã thú, tựa hồ k quá thân thiện”Lang Khuyển trời sinh đã có khứu giác mẫn cảm, điểm này, Labus đương nhiên biết.

“Tiêu thiếu gia đã ra lệnh co tất cả phải chú ý những người tiến vào Tư thành, Lang Khuyển, chúng ta cùng xem đi, những người này bắt chước của tao dẫn đường, tao thấy không yên tâm”

Lang Khuyển lo lắng nói : “Đây là yến hội của tổng thống Garro, bốn phía có nhiều cao thủ phòng hộ, chúng ta cùng vào đi”

Labus vỗ ngực nói : “Cái này có gì khó, Thần Binh chiến đội là thủ lĩnh của vệ đội, chúng ta đi báo với họ một tiếng, để cho bọn họ chú ý một chút. Nếu những người này thật sự có vấn đề, chúng ta sẽ khống chế hắn, chắc chắn sẽ có công lớn, chỉ cần có tiền thưởng nữa, tao có thể mua đồ cưới cho chị”

Ở Trung Đông, con gái muốn gả cho con trai, thì phải xem mình có bao nhiêu đồ cưới, không có cách nào, đây là truyền thống từ lâu.

Tiêu Thu Phong phái sáu Thần Binh đội viên chuyên phụ trách an toàn của Garro, cho nên trừ hai bảo tiêu bên cạnh, còn có bốn giám thị đội cận vệ Garro, mọi người tùy thời hỗ trợ lẫn nhau, để cho lần hội đàm thương nghiệp này có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

“Hai nhóc, đi chơi đi, đừng quấy rầy công chuyện của bọn anh”Đối với mệnh lệnh của Tiêu thiếu gia, hia người này không giống bình thường, tùy tiện ứng phó bảo vệ an toàn cho Garro, vì hắn liên hệ đến cục diện của Trung Đông, không thể để cho bị tổn thất, bọn họ đương nhiên không muốn để phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Garro có chết cũng chẳng ai chú ý, nhưng bọn họ không muốn để cho Tiêu thiếu gia thất vọng.

Hai người nhìn nhau cười, chờ những lời này thôi. Có lão đại mở miệng, thành viên vệ đội nào dám mở miệng ngăn cản họ tiến vào hội trường?

Yến hội đã bắt đầu, người chủ trì đang giới thiệu các đầu tư hạng mục của Trung Đông, cùng với các kế hoạch phát triển lâu dài... Vị tước sĩ kia đến, 103 người, đã đến đông đủ.

“Tiếp theo xin mời tổng thống Garro đọc diễn văn, mọi người hoan nghênh”Sau khi nói một tràng phát biểu dài ơi là dài, rốt cục cũng nhường sân khấu lại cho nhân vật chính, vì ở Trung Đông, chỉ có lời của hắn, mới có sự cam đoan.

Làm thương nhân, không ai không hy vọng kiếm tiền, nhưng ngoài kiếm tiền, bọn họ càng hy vọng bình an.

Tiêu Thu Phong ngoài mặt như không có việc gì, liếc mắt đưa tình với Ruth, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ, thăm dò khí tức của mọi người trong sảnh, thật ra rất khó khăn, những hộ vệ từng tùy của họ, đương nhiên cũng có không ít cao thủ, cho nên trong quá trình tìm kiếm, Tiêu Thu Phong gặp rất nhiều khó khăn.

Labus và Lang Khuyển đã tìm được một góc tường không làm người ta chú ý, tập trung ánh mắt lên người tước sĩ kia, đương nhiên cũng có những tùy tùng bên cạnh hắn, dù không có khí tức của dã thú, nhưng lại làm cho Lang Khuyển có cảm giác nguy hiểm.

“Các vị là khách từ xa đến, yến hội hôm nay, chính là tâm ý của chúng tôi, bây giờ chính phủ công bố vài hạng mục lớn, nếu mọi người có hứng thú, có thể ra giá tại đây, tin tưởng rằng tương lai tuyệt đối sẽ không làm cho mọi người thất vọng”

Garro đã làm xong nhiệm vụ của mình, còn việc ra giá, đương nhiên là do chuyên gia phụ trách, nếu có thương nhân tỷ phú nào muốn gặp hắn, thì để tính sau.

Đột nhiên, đèn trong sảnh đột nhiên tắt hết.

“Xì xào xì xào”những tiếng hô tiếng nói tiếng la ... Đột nhiên có tiếng hét : “Có thích khách ...”Làm tất cả mọi người giật mình, đều cúi đầu gục xuống.

Ánh mắt Tiêu Thu Phong như điện, trong giây phút đèn vụt tắt, một cái bóng màu đen đã từ trong đám đông lao về phía Garro, hai thần binh cũng không phản ứng, trong không khí truyền đến tiếng “âm âm”giòn vang, nội kinh trần áp bốn phía.

“Người chim!”Ruth đột nhiên kêu lên sợ hãi, cái thân ảnh kia, quả nhiên có một đôi cánh rất lớn, đúng là bộ tộc người chim luôn đối đầu với Đồ Thần ở châu Âu.

Lúc ở HongKong năm đó, Tiêu Thu Phong đã giết vài người chim như vậy, nhưng người này, khí kinh mạnh hơn rất nhiều, lực lượng không thể so với trước kia, ngay cả hai thần binh liên thủ cũng không thể đỡ được, thân hình bị chấn lui lại, còn đối phương trong lúc đó đã bay người ra ngoài, loại thân pháp mượn lực đánh lực của đám người chim này quả thật rất tà mị.

“Mang Garro rời đi” Tiêu Thu Phong vừa nói ra, thân hình như điên, thân pháp ảnh tử trong nháy mắt khởi động, tên người chim vừa đẩy lui hai thần binh, chưa kịp nghỉ ngơi, lại bị Tiêu Thu Phong ngăn đón, mà chung quang tên người chim đó, lại xuất hiện thêm vài tên khác.

Xem ra, lần này đến ám sát Garro, thật sự không chỉ có một con chim.

Quyền thế mạnh mẽ như lôi đình, quyền kinh của Tiêu Thu Phong vừa động, đã xuất hiện một đạo cương khí, còn tên người chim kia, hai cánh đã động, toàn thân vụt chuyển, hai chân mang theo móc sắt, như lôi đình đánh úp xuống, trong bóng đêm, ánh sáng chớp động, sát khí lăng nhiên.

358. Chương 358: Yên Hội Kết Thúc Không Kết Quả

Hơn nữa, đầu lĩnh của đám người chim này, có thực lực rất thần bí, vượt khỏi thể năng cực hạn của một người chim bình thường, hẳn có thể nghịch chuyển, hai chân như móc câu, quang mang sắc bén, trong màn đêm mang theo sự giết chóc trí mạng.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng hừ một tiếng, một con chim nho nhỏ mà cũng dám đến Trung Đông kiêu ngạo, thật không biết tự lượng sức mình, không xem Ma Quỷ ra cái gì sao?

Thân hình như điện, không chút do dự, trong tay Tiêu Thu Phong là ba đạo tân nguyệt mạnh mẽ lao ra, mang theo vũ hồn chi lực, không kiêng nể gì, trong ánh trăng kia, khuôn mặt tuần dật, man heo hơi thở lạnh lùng, như thiên thần hàng thế, uy nghiêm vô cùng, khi đám người chim này nhìn thấy, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Hai tiếng hét thảm, hai tên người chim đã bị chém dưới đao của Tiêu Thu Phong, còn đao khí thứ ba kia, đã bị tên người chim mạnh nhất ngăn trở, đôi cánh bị đánh cho bị thương, thân thể văng về phía sau, trúng vào trong bức tường “Rầm” một tiếng, rớt xuống.

Hai thanh chủ thủ sắc bén xuất hiện, đâm dưới nách của tên người chim, nhưng đáng tiếc là, trong đêm tối truyền ra một tiếng hét : “Tước sĩ cẩn thận ...”

Gặp phải sinh tử chi cảnh, tên tước sĩ không dám sơ sẩy, hai cánh vừa động, mang theo khí kinh của hắn, nổi lên xu thế cuồng phong, lập tức đánh ngã hai tên tập kích, mà thân hình của hắn, đã phá vỡ cửa sổ nhảy ra, trong nháy mắt đã biến mất.

Hai bóng người tập kích tên tước sĩ kia, đương nhiên là Labus và Lang Khuyển, nhưng bọn họ không biết rằng, khi họ xuất hiện đã chặn Tiêu Thu Phong lại, bằng không làm sao tên người chim đó có thể thoát dễ dàng như vậy.

Chẳng qua, lá gan của Labus và Lang Khuyển cũng khá lớn, với cao thủ cường đại như vậy, mà cũng dám ra tay tập kích, nếu không phải vì tình hình nguy hiểm, bọn họ căn bản là không đỡ được ba chiêu của hắn.

Đèn sáng, vài tên người chim chưa kịp đào thoát đã bị thần binh đội viên đánh gục, máu tươi nhuộm đỏ hội trường, còn Garro thì không có việc gì, bất quá với lần tập kích này, sắc mặt của hắn đương nhiên không tốt.

“Đã xảy ra một chút vấn đề, nhưng không sao cả, các vị không cần lo lắng, lực lượng của chính phủ có thể ứng phó với tất cả nguy cơ” Trước mặt mọi người, Garro cần phải tỏ thái độ ngay.

“Tổng thống, những người này ẩn thân trong đoàn khảo sát, chúng tôi đã biết bọn họ là Phi Điều bang ở Đông Âu, chẳng qua tổng thống có thể yên tâm, tổ chức này sẽ nhanh chóng biến mất”

Lần gây chuyện này, mang đến cho Tiêu Thu Phong rất nhiều phiền toái, hắn không thể phát tiết ra được, bây giờ giết chóc đã tràn đầy nội tâm.

Những người này phần lớn đến từ châu Âu, đương nhiên có nghe nói qua Phi Điểu bang, nhưng cái tổ chức này, cường đại vô cùng, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn cao ngạo, làm cho mọi người cảm thấy không đúng.

“Các vị, đây là cổ vấn cao cấp của chính phủ chúng tôi, lời của anh ta, chính là đại biểu cho ý kiến của tôi. Bất luận là tập đoàn gì, quốc gia nào, chỉ cần vô lễ với Trung Đông, chúng tôi sẽ đòi lại gấp đôi, thật xin lỗi đã quấy rầy mọi người, nếu mọi người còn hoài nghi thực lực của chúng tôi, có thể ở lại vài ngày để tự nghiệm chứng”

Bởi vì Phi Điểu xuất hiện, cái hội đàm thương nghiệp này làm cho mọi người hoảng sợ, Garro biết, nếu chính phủ không làm được như lời nói, sẽ rất khó làm cho những người này tin tưởng. Cho nên, hắn cũng thuận theo lời nói của Tiêu Thu Phong, cho mọi người một niềm tin.

Bởi vì sát thủ của Phi Điểu xuất hiện, nên cái yến hội này không có kết quả tốt đẹp, không chỉ có Garro, Tiêu Thu Phong cũng rất tức giận, những người khách bước vào khách sạn phương Đông, trong người đều mang theo lý tưởng đầu tư, cho nên không ai lập tức rời đi, bọn họ cần phải ở lại Trung Đông vài ngày.

Kỳ thật, bọn họ đến đây, không chỉ vì chính phủ lâm thời, mà phần lớn đều tập trung về hướng Long Đằng.

“Tiêu thiếu gia, cảm ơn anh, nếu không có anh, phỏng chừng tôi không còn mạng ...” Trong lòng đang rất sợ hãi, Garro đối với Tiêu thiếu gia của Ma Quý, đã càng thêm kính trọng.

“Bây giờ chúng ta đang ngồi chung một chiếc thuyền, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, việc này, những người này, tôi sẽ xử lý, Phi Điểu bang, thế giới tuy lớn, nhưng tôi sẽ làm cho chúng không có chỗ dừng chân”

Mặc dù biết mình không thể cho được sự giúp đỡ gì nhưng Garro vẫn nói : “Tiêu thiếu gia, anh cần tôi giúp gì, chỉ cần mở miệng, chỉ cần vì Trung Đông, tôi có thể trả giá tất cả”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, Garro mặc dù không đủ tư cách làm tổng thống, nhưng tâm nguyện của hắn, cũng là của nhân dân Trung Đông, chỉ với điểm này, cũng có thể làm cho người ta tôn kính.

Garro được Thần Binh đội viên tiễn về, còn trong hội trường, chỉ còn lại vài người, đương nhiên, trong đó có hai đứa nhỏ không dám động.

Tiêu Thu Phong rốt cục đã đối mặt với chúng, lạnh giọng hỏi : “Các em tại sao lại ở đây?”

“Tiêu thiếu gia, thật xin lỗi, là lỗi của em, em phát hiện ra trên người tước sĩ có khí tức của dã thú, cho nên mới theo dõi đến đây, Labus đến giúp em”

Ruth cũng thấy vừa rồi rất mạo hiểm, vừa rồi hai thằng nhóc này quá to gan, tức giận quát : “Vì sao không cho mọi người biết?”

Lang Khuyển ngượng ngùng cúi đầu, nói : “Ruth tiểu thư, em không thể xác định người này là ai, hơn nữa hắn ta lại là người trong đoàn khảo sát, em sợ tính sai, sẽ làm cho mọi người chê cười”

Tiêu Thu Phong cũng không muốn trách mắng họ, xét đến cùng, hai đứa nhóc này cũng chỉ vì muốn giữ gìn an toàn cho Tư thành, ngoài ra, bọn họ có thể phát hiện ra khí tức của tên người chim kia, tương đối là khá.

“Chuyện hôm nay, coi như bỏ qua, lần sau nếu có chuyện gì nhớ tìm mọi người tính toán trước” Chuyện quan trọng nhất mà Tiêu Thu Phong cần làm bây giờ, chính là truy tìm tên người chim đã chạy trốn kia, bằng không chờ hắn hồi phục thương thế, thì sẽ chơi trò mèo vờn chuột tiếp, thật đáng ghét, hơn nữa võ công của hắn rất cao, nếu để hắn ở Tư thành, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Ruth giống như đã cảm nhận được suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, nói : “Người chim bị thương, nếu muốn hồi phục nhanh, sẽ phải hút máu người, hơn nữa phải là máu của xử nữ, sợ là khó tìm”

Khó tìm cũng phải tìm, Tiêu Thu Phong không muốn nghĩ, nói : “Tối nay ra lệnh cấm nghiêm, kêu thần binh chiến đội tự mình ra trận, tiến hành lục xét toàn diện, gặp ở đâu, lập tức giết không tha”

Cánh cửa hội trường mở ra, hai người lính đang cố gắng ngăn cản một cô gái.

“Cho tôi vào, xin các anh, tôi chỉ muốn gặp mặt em của tôi ... Labus ... Labus ...”

Lúc Tiêu Thu Phong quay đầu lại, Labus đã vọt đến trước, hơn nữa, cách xưng hô của hắn, cũng làm cho Ruth có vài phần kinh ngạc.

“Chị, chị, em không sao, thật sự không sao, chị không cần lo lắng”

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ khoát tay, hai người lính kia đã buông cô gái ra, tuy rằng hắn biết cô gái này, rõ ràng chính là quản lý của khách sạn phương đông, nhưng nếu nhìn kỹ lại, cũng không có uy hiếp gì.

Ping không muốn tốn thời gian, lập tức xông lại, ôm lấy Labus, vừa rồi nghe người nói, trong hội trường có tiếng súng, mà em trai của nàng cũng ở đây, nàng nhất thời sợ đến xanh mặt, vội vàng bỏ tất cả công việc, chạy đến đây, cả đời này, nàng chỉ còn có một người thân duy nhất.

“Thì ra cậu nhóc này không phải là cô nhi, còn có một người chị” Tiêu Thu Phong trong lòng thầm nghĩ, năm đó tiểu tử này bán mạng, chẳng phải là vì chị sao?

Hai người đi đến, Labus lập tức đưa tay ra giới thiệu cho Tiêu Thu Phong : “Tiêu thiếu gia, đây là chị của em, Ping, chị ấy đang làm việc tại khách sạn phương đông luôn”

Mặc dù đã trải qua huấn luyện chính quy, nhưng đối mặt gần gũi với Tiêu Thu Phong như vậy, Ping vẫn khá khấn trương, người đàn ông này, được mọi người xưng là thần, là thần!

“Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, cảm ơn anh, bởi vì có anh, chúng ta mới có thể sống trong hòa bình, chúng ta đều tin tưởng, Tiêu thiếu gia trong lòng chúng ta chính là một vị thần, Labus có thể ở bên cạnh anh, em rất yên tâm”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, trên đời này được người thân quan tâm, chính là hạnh phúc, Labus chắc hẳn sẽ thỏa mãn.

“Ở bên cạnh anh, cũng không có nghĩa là an toàn, ngược lại, bên cạnh anh chỉ có giết chóc và cái chết. Có lẽ có một ngày, Labus sẽ giống như những chiến sĩ Ma Quỷ đã hy sinh, máu chảy đầu rơi”

Lời này có vẻ rất tàn khốc, nhưng trước mặt hai chị em này, lại không có dị trạng gì.

“Tiêu thiếu gia, em không sợ, mạng của em vốn thuộc về Tiêu thiếu gia, em biết, dù có chết, các anh chị em trong Ma Quỷ cũng sẽ chăm sóc cho chị của em, chỉ cần chị có thể sống tốt, em lúc nào cũng có thể chết”

Trên mặt có khí khái anh hùng, Tiêu Thu Phong không thể không nói, hắn thật sự rất hài lòng.

Nhưng trên mặt Ping đã xuất hiện sự thống khổ chưa xót, nước mắt còn chưa rơi, đã xuất hiện sự thương tâm vô cùng, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười này, có sức hút rất lớn, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không khỏi bị hấp dẫn.

“Nếu vận mệnh thật sự đã an bài như vậy, vậy thì em vẫn sẽ tiếp tục sống, hy sinh vì một vị thần, cho dù em có mất em trai, em vẫn sẽ kiên cường sống”

Thời khắc cảm động vì tình chị em, Lang Khuyển cũng nhẹ nhàng tiến đến gần Tiêu Thu Phong, nhẹ giọng nói : “Tiêu thiếu gia, em phát hiện trên người nàng có khí tức đã thức rất quen thuộc”

Nàng, chính là Ping

359. Chương 359: Dụ Cá Lọt Lưới

Rời khỏi những con đường ồn ào náo nhiệt, Ping quẹo vào một con hẻm nhỏ, nơi này như hoàn toàn tách biệt ra khỏi cái thế giới ồn ào bên ngoài, đêm khuya bây giờ mới bắt đầu, Ping chưa bao giờ tiếp xúc với cuộc sống như thế. Cho dù vất vả thế nào, nàng cũng chấp nhận, thà bán máu chứ không bán mình.

Bây giờ, tất cả đã thay đổi, nàng có thể đi làm tại khách sạn phương Đông, trong cuộc sống tuy còn chỗ vất vả, nhưng rất nhiều người đã nhìn nàng bằng con mắt hâm mộ.

Một cái bóng giống như con dơi, xẹt qua trên trời, trong nháy mắt đã không thấy, Ping cũng không cảm giác được, chỉ thấy rằng, cuộc sống hạnh phúc vừa mới bắt đầu, nàng nhẹ nhàng khẽ hát bài ca của Trung Đông trong miệng, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, tiếng hát vang xa.

Một nơi nào đó, trên cao, một bóng đen, khuôn mặt xanh trắng, dưới ánh trăng lộ vẻ tro tàn, khóe miệng không khỏi run rung, mắng người đàn ông phương Đông chết tiệt kia.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một nhiệm vụ nho nhỏ, thật không ngờ, ở cái nơi nghèo khổ như Trung Đông này, thế lại là long đàm hổ huyết, hoặc là người ra nhiệm vụ, căn bản là che dấu đi chuyện thật, chính phủ Garro, cũng không vô dụng như lời họ nói.

Tức giận thì tức giận, nhưng giờ phút này hắn cần phải chữa lành tổn thương của thân thể, bằng không đừng nói trở về, trong Tư thành đang giới nghiêm, sợ rằng ngay cả mạng cũng giữ không được.

Nhìn xuống người con gái trẻ, tước sĩ có một loại dự cảm, kỳ thật, lần đầu tiên nhìn cô ta, hắn đã có xúc động này, vì trên người cô ta, đã có một cổ mị cốt chi tức, rất hợp với khẩu vị của hắn, cho nên trong giây phút đó, hắn đã để lại trên người nàng một hơi thở đặc biệt.

Vốn chuẩn bị biến nàng thành phần thưởng thắng lợi trở về, thật không ngờ, là biến thành vật chữa thương, làm phi điều, bọn họ có được cánh chim, bởi vì được phẩm sinh vật kích thích. Khi bị thương, luôn cần máu của gái trinh để bổ dưỡng, bởi vì hắn có thể hưởng thụ được sức sống thanh xuân của cô gái, có thể làm tăng lực lượng lên phong phú.

Hắn cũng có chút hối tiếc, người con gái này hắn đã chằm làm nô lệ tình dục của mình, nhưng vì mạng sống, hắn không thể không hút máu của nàng, đối mặt với khốn cảnh, chỉ có thể đợi hồi phục thương thể, hắn mới có thể chiếm được thể chủ động. Nếu muốn chạy, trong Tư thành, không ai có thể cản được hắn.

Theo đuôi cô gái này, tước sĩ không muốn kinh động bất kỳ kẻ nào, vốn chờ nàng đi vào một con đường vắng vẻ. Khi nàng vừa quẹo vào, tước sĩ không chút do dự, hắn giống một con chim bình thường, từ trên trời lao xuống, móng vuốt sắc bén, đã đánh úp xuống Ping.

Đôi cánh dưới tiếng gió, phát ra tiếng vang soàn soạt, Ping tò mò ngẩng đầu, nhất thời cả kinh ngây ngốc, cả người đứng lặng ra, như đang đợi cái chết đến gần.

Bầu trời có người chim!

Tước sĩ mừng rỡ, tốc độ bay xuống nhanh hơn, cô gái này, có thể chữa lành vết thương của hắn, hắn đã có chút khẩn trương.

Ping kinh hãi, không phải là giả bộ, bởi vì nàng thật sự không biết, trên đời này có người kỳ quái. Tuy rằng nàng đã cố gắng bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy cảnh trước mắt, đã vượt quá tưởng tượng của nàng

Trên mặt tựa hồ như cảm nhận được cái lạnh đến tận sống lưng.

“Ngu quá, em nên chạy đi thì đúng hơn...”Tiêu Thu Phong đã kéo cô bé bị dọa đến ngây người vào lòng ngực, có chút tức giận mắng, mà một tay đã xuất hiện quang mang, loại hào quang này, xuất hiện liền như muốn trói buộc hai chân của tước sĩ.

Khí kình lộ ra, tước sĩ cũng cảm nhận được lực lượng cường đại, mắt vừa thấy, cũng giật mình, người bảo vệ cô gái kia, lại chính là người làm hắn bị thương.

Tâm sinh cảnh giác, không dám chậm trễ một phút, hai cánh mở ra, đã giảm tốc độ bay xuống, thân hình chấn động run lên, rồi cả người bay đi, hắn biết rõ, bản thân bình thường không phải là đối thủ của người này, chứ đừng nói là bây giờ lại bị thương rất nặng.

Rất kỳ quái, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng ôm lấy Ping, không truy kích. Trong lòng tước sĩ đang chuẩn bị hô may mắn, thì trước mặt hắn, đã xuất hiện vài người, cơ hồ không cho hắn thời gian suy nghĩ, trong đó hai người đã động.

Hai người này là cao thủ, tuy rằng tước sĩ có cánh, nhưng giờ phút này tốc độ không nhanh bằng bọn họ, đôi cánh lớn của hắn, đã bị hai người giữ chặt.

Sau đó, tước sĩ liền thấy máu, máu của chính mình, một bên cánh đã bị bẻ gãy, bên tai truyền đến âm thanh đùa cợt : “Mẹ kiếp, cánh này lớn thật, không biết nướng lên ăn sẽ như thế nào”

Sau đó, cánh bên kia cũng phát ra tiếng”Răng rắc”toàn bộ thân thể hắn, bây giờ giống như một con gà con, từ trên trời rơi xuống.

Người chim không có cánh, căn bản là không giống một con gà nữa là.

Vừa rơi xuống đất, còn chưa kịp hồi phục sau chấn động kịch liệt, trên mặt đã trúng mấy đá, hơn nữa, càng làm cho hấn tức giận hơn là người đá hấn, là đứa nhóc đã đâm lén hấn, giờ phút này trong mắt của hấn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiếp theo, hấn lại nhận theo một đá thật mạnh, chờ cho thân thể của hấn rơi xuống đất, là đã dưới chân người đàn ông kia.

“Tiêu thiếu gia, tiểu tử Lang Khuyển có cái mũi dùng tốt thật, bằng không thì chúng ta không cách nào bắt được con chim này cả, chim mà có cánh, quả thật rất khó bắt”

Hai người bẻ cánh của hấn, chính là Thiết Trụ và Lý Cường Bình, trước đó Lang Khuyển đã gửi được cái mùi này, bọn họ biết, tước sĩ muốn chữa thương, thì lựa chọn đầu tiên là Ping, cho nên cố ý ở đây giăng một cái bẫy, chờ cho hấn chui vào, bằng không tại sao Tiêu Thu Phong lại hờ hững cho hấn bay lên?

Nhờ cái mũi cực nhạy trời sinh của Lang Khuyển, có công rất lớn, bằng không làm sao dễ dàng tìm được hấn. Nếu không có cái mùi trên cơ thể của Ping, Labus đã thật sự mất đi người thân duy nhất trên đời, cho nên giờ phút này Labus vô cùng tức giận, đá liên tục mấy cái.

Kỳ thật, bây giờ đã an toàn, nhưng Ping vẫn nắm chặt cánh tay của Tiêu Thu Phong, cả người trốn sau lưng hấn, vụng trộm đưa cái đầu ra, sau khi sợ hãi xong, có chút tò mò nhìn hình dáng của người chim.

“Nói cho tao biết tổng bộ của Phi Điều bang ở đâu, tao sẽ cho mày chết vui vẻ!” Không nói nhảm nhiều, Tiêu Thu Phong làm chuyện gì cũng quyết đoán rõ ràng.

Tước sĩ oán hận nhìn Tiêu Thu Phong, xoay đầu về một bên, tựa hồ như không muốn nói chuyện.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại cười, hấn thân thiện, nhưng không có nghĩa là lúc nào cũng vui vẻ, một đạp lên lưng của tước sĩ, làm hấn bay thẳng vào bức tường, mà đúng lúc này, Labus đã đem chủy thủ sắc bén đâm một đường lên chân của tước sĩ, sau đó dùng lực rút ra, máu tươi phun mạnh, rất nhanh đã nhuộm đỏ ống quần hấn.

Trên khuôn mặt thống khổ tro tàn của tước sĩ, xuất hiện đầy mồ hôi lạnh, nghiêng chặt răng lại, không phát ra tiếng động nào.

Lang Khuyển bước lại, cười hi hi nói : “Không nói cũng sao, chúng ta có thể chặt cánh của hấn, sau đó từ từ xẻ thịt dưới chân hấn, rồi để dưới nắng cho mặt trời nướng chín, nhìn thể năng của hấn phỏng chừng cũng chịu được ba ngày mới chết”

Đáng tiếc, hấn không cho mọi người cơ hội này, tuy rằng hai cánh đã bị bẻ gãy, nhưng hai tay hấn vẫn còn xài được, đột nhiên, hai tay hấn chống xuống đất, dùng lực thật mạnh, đập thẳng đầu vào bức tường bên cạnh, máu tươi phun ra, trong miệng thì nguyền rủa : “Phi Điều bang vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho các người, các người sẽ phải chết ..”

Thiết Trụ tính nóng võ công cao, không muốn nghe nói nhảm nữa, đạp một cước vào đầu hấn, dùng kinh lực thật mạnh, ép cả đầu dính vào trong tường, không còn có cơ hội sống.

“Mẹ kiếp, chết thì chết đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nhìn tước sĩ chết, không một tia thương hại, Phi Điều bang không bỏ qua cho hấn, hấn cũng không nghĩ đến việc buông tha cho chúng, chỉ cần Thiên Vọng của Phượng Hề có tin tức của Phi Điều bang, người của hấn, sẽ nhanh chóng đến tàn sát, để xem cuối cùng là ai chết.

Bất quá khi hấn quay đầu lại, phía sau hấn, hai người đang đứng, một là Ruth với vẻ mặt lạnh băng, hai là thần sắc lạnh nhạt của Ping, các nàng đều có vẻ rất bình tĩnh.

“Em không sợ ?” Tiêu Thu Phong nhẹ giọng hỏi.

Ping lắc đầu, ở Trung Đông, chém giết chết chóc, nàng đã thấy rất nhiều, nàng từ nhỏ đã lớn lên trong máu và lửa, nếu nàng không phải là con gái, có lẽ cũng có thể trở thành chiến sĩ siêu cấp vùng Trung Đông.

Ruth cũng gật đầu : “Nha đầu này rất tốt, để làm việc cho khách sạn thật sự quá lãng phí, ông xã, tìm việc khác cho nàng làm đi”

Ping vừa nghe, lập tức vui mừng nói : “Tiêu thiếu gia, em muốn gia nhập quân đoàn ma quỷ, chuyện gì em cũng làm được”Chỉ cần có thể ở chung với em trai, nàng không sợ vất vả gì.

“Được rồi, trở về doanh trại với anh, nhà của anh hình như còn thiếu một quản gia xuất sắc, có lẽ em sẽ làm được”

Bất kể là vì biểu hiện tối nay hay là vì nàng là chị của Labus Tiêu Thu Phong đều cảm thấy phải chiều cố nàng tốt một chút.

360. Chương 360: Tặng Lễ Vật Cho Lâm Thu Nhã

“Tiêu thiếu gia, anh đã trở lại, thứ anh muốn, tôi đã chuẩn bị xong”

Ruth chấn động, nhìn Tiêu Thu Phong rất khó hiểu, có chuyện gì, mà ngay cả nàng cũng không biết.

Tiêu Thu Phong cười khỏ, vốn tưởng rằng chỉ là một cái yến hội, sẽ không mất bao nhiêu lâu, mà đám người chim lại xuất hiện, hơn nữa còn đuổi bắt, là tốn khá nhiều thời gian rồi. Không biết món lễ vật được chuẩn bị tí mỉ này, Lâm Thu Nhã có tâm tình để nhận hay không.

“Ruth, bọn em đi chuẩn bị với Tank đi, anh vào một chút, rồi sẽ ra gặp mọi người”

Không giải thích, Tiêu Thu Phong bước đi, xông vào nội viện, mà Ruth thì nhìn tank, ngơ ngác hỏi : “Chuyện gì?”

Tank cũng khó hiểu nói : “Tôi cũng không rõ, Tiêu thiếu gia kêu tôi chuẩn bị vài ngọn đuốc, hình như là làm vũ hội gì đó?”

Bên trong nội viện, vẫn như cũ, vẫn tĩnh lặng, chỉ có một sự cô độc. Tiêu Thu Phong bước nhanh lên lầu, đang chuẩn bị mở cửa, thì phát hiện ra, cửa chỉ khép lại, còn trên chiếc giường rộng kia, đang có một thân ảnh mềm mại.

Quần áo màu xanh tươi đẹp, đều không có cởi, cứ như vậy nằm nghiêng trên giường, nhột nhột đang ngủ, mũi anh thần, mùi hương lan tỏa, nhưng trên khuôn mặt trắng xinh kia, đã có hai hàng nước mắt lơ đãng chảy xuống, hình như, người con gái này, đã khóc!

Lần đầu tiên vì một người đàn ông mà ăn diện, thế mà người ta lại lỡ hẹn, chuẩn bị rất nhiều thứ, Lâm Thu Nhã chỉ hy vọng, sự xinh đẹp của hần, có thể được hần thưởng cho một nụ hôn, một cái ôm ôn hòa.

Trạng thái ngủ không tiếng động này, làm Tiêu Thu Phong liền cảm nhận được sự trù mến trong lòng.

Tất cả đã không còn quan trọng, chỉ cần nàng mỉm cười hạnh phúc là đủ, trong lòng Tiêu Thu Phong âm thầm thề, ngày sau, sẽ không làm cho nàng thương tâm.

Chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo chăn đang đắp trên người ra, nhìn người con gái này. Trước yến hội, nhìn thấy người con gái này hy vọng và chờ đợi, Tiêu Thu Phong quyết định thỏa mãn tâm nguyện của nàng, cùng khiêu vũ với nàng dưới bầu trời đầy sao, trên sân khấu, chỉ có hai người cùng nhảy, hàng ngàn hàng vạn người sẽ chăm chú nhìn họ.

Nhưng thật không ngờ, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm cho bây giờ lỡ hẹn.

Động tác kia, làm cho Lâm Thu Nhã kinh động, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, thế mà hai tay đột nhiên mở ra, ôm lấy hần, nhẹ nhàng quan tâm : “Thu Phong, không sao đâu, yến hội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em thật sự lo lắng cho anh”

“Không sao, em thấy đó, anh vẫn khỏe như trâu, Thu Nhã thật xin lỗi, vốn muốn tặng cho em một lễ vật thật lớn, thế mà lại bị lỡ, em đang mệt, vậy ngủ đi, lần sau sẽ tặng cho em!”

Lâm Thu Nhã lập tức ngồi dậy, không vui nói : “Không, em muốn. Đây là lễ vật đầu tiên của anh tặng em, em không thể bỏ qua cơ hội này, Thu Phong, em không mệt đâu, lễ vật đâu?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Em thật sự không mệt ?”

“Thật mà, không mệt”

“Được rồi, không phải em đã nói là muốn khiêu vũ với anh dưới sao trời à. Đi, thừa dịp trời chưa sáng, chúng ta còn có cơ hội này. Nói không chừng còn được ngắm cảnh mặt trời mọc, cảnh sắc này, tuyệt đối không kém hơn sao trời đâu”

Khiêu vũ dưới ánh sao, Tiêu Thu Phong đã muốn tặng cho nàng, nhưng không ngờ, vì chuyện của đám người chim, làm lỡ thời gian, đành phải đổi sao trời thành mặt trời mọc.

Thật ra thì ... sao trời hay mặt trời mọc, thì với Lâm Thu Nhã cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là có thể cùng người đàn ông này mà thôi.

Lúc đi vào đại sảnh, tắt cả đèn đều tắt, ánh sáng bình minh tiến vào, trong giây phút đó, Lâm Thu Nhã có chút khẩn trương kéo tay Tiêu Thu Phong. Bầu không khí im lặng này, làm cho người ta quái dị, quân đoàn Ma Quỷ luôn có binh lính tuần tra, mà bây giờ đột nhiên như mất tích.

Trong bóng đêm, đột nhiên, một ánh lửa sáng lên đúng vậy, là cây đuốc được đốt lên, một cây ... hai cây ... ba cây, sau đó toàn sảnh đều được vây quanh bởi ánh lửa. Tất cả mọi người đều đang nhìn hai người.

“Tiểu thư mỹ lệ, anh chân thành hy vọng, có thể mời em nhảy một điệu, em có đồng ý nhận lời mời của anh không?” Giọng của Tiêu Thu Phong ôn hòa vang lên, chậm rãi mở miệng, rất có phong thái của một thân sĩ, một tay chấp sau lưng, thân người khom xuống, một tay đưa ra mời Lâm Thu Nhã.

Lâm Thu Nhã kích động, trong mắt đột nhiên cảm thấy đầy nước, nàng cố gắng để lộ ra một nụ cười tinh khiết, đó là tư vị của hạnh phúc, như mưa rào trong nắng hạ, tựa hồ như trong giây phút đó, đã được bồi thường gấp trăm lần.

Ngọc thủ nâng lên, đặt trong tay của Tiêu Thu Phong, Lâm Thu Nhã hưng phấn gật đầu : “Đương nhiên là đồng ý, Thu Phong, em muốn anh cả đời đều phải nắm lấy tay em, không được buông tay, anh đồng ý không?”

“Đương nhiên là không đồng ý” Tiêu Thu Phong nở nụ cười quái dị : “Chỉ nắm tay thôi là không đủ, anh còn muốn ôm em, muốn hôn em”

Một nụ hôn rất cực đã hạ xuất, nơi đây, đã trở thành thế giới của bọn họ, là thế giới của hoàng tử và công chúa.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, đây là ca khúc do Tiêu Thu Phong tỉ mỉ chọn lựa, ánh lửa, bóng đêm, còn có âm nhạc động tình, bất kể là cô gái nàng đều phải cảm động.

Ruth cùng mọi người đứng bên ngoài, nhìn hai người đang khiêu vũ giữa sân, có chút bất mãn nói : “Cái tên xấu xa này, đối với cô gái nào cũng tốt, cũng khó trách con gái bên cạnh ngày càng nhiều”

Đáng tiếc là, loại hạnh phúc lãng mạn kiểu này, nàng chưa từng được hưởng qua, Ruth nghĩ, một ngày nào đó, nàng phải bắt hắn làm những thủ đoạn đối xử với một cô gái yêu hắn và được hắn đáp trả lại, làm với nàng, nàng phải hưởng thụ cảm giác hạnh phúc và sự che chở của người khác.

“Thủ đoạn tán gái kiểu này, chỉ có lão đại mới có thể nghĩ ra, đốt vài cây đuốc, nhảy một bài, là có thể kua được cực phẩm mỹ nữ đến tay” Lang Nha đối với Tiêu Thu Phong tuyệt đối kính trọng, không chỉ vì thân thủ của hắn, mà còn là thủ đoạn tán gái của hắn.

Không thể không nói, loại phương pháp không tốn nhiều tiền này, mà có thể làm cho con gái cảm động, thật sự chỉ có tình thánh mới nghĩ ra được.

Dưới vầng hào quang của vô địch chiến thần, Tiêu Thu Phong còn có thêm vinh quang của tình thánh.

Ping năm nay mới hai mươi hai tuổi, từ lúc sinh ra đến giờ, lần đầu tiên nàng mới nhìn thấy phương thức tổ tình lãng mạn như vậy, tuy rằng đối phương không phải là nàng, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được, mình đã cảm động.

Tình yêu nam nữ ở Trung Đông, chỉ cần được tặng một bó hoa tươi, cũng đã là hạnh phúc, nhưng giờ phút này, không cần hoa tươi, không cần những lời nói yêu thương, chỉ có âm nhạc và vài cây đuốc, hai người đang khiêu vũ với nhau, nhưng trong mắt của nàng, cũng đã là người hạnh phúc nhất trên đời.

“Thì ra tỏ tình cũng có thể lãng mạn như vậy, chị Ruth, Tiêu thiếu gia thật lợi hại”

Labus cười nói : “Chị, Tiêu thiếu gia thật lợi hại, chỉ một món quà nhỏ như vậy, mà có thể kua được mỹ nữ. Chỉ cần anh ấy muốn, trên đời này không có ai là không kua được, nghe Trác tiểu thư nói, vợ của Tiêu thiếu gia, dùng hai tay cũng đếm không hết”

Ping sững sốt, lập tức quay đầu lại nhìn Ruth, phát hiện ra, yêu mị đại tỷ này, tựa hồ như không nghe thấy câu chuyện của họ, chỉ say sưa thưởng thức âm nhạc, tựa hồ như đã lâm vào trong tình yêu mê loạn, cả người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, không thể tự khống chế.

Vũ khúc chậm rãi chấm dứt, hai người ôm nhau, vẫn không buông ra, chỉ ôm chặt lấy nhau, tất cả hạnh phúc như vậy, đối với Lâm Thu Nhã mà nói, chỉ hy vọng cả đời không bao giờ kết thúc.

“Thu Phong, cảm ơn anh, về sau em sẽ không còn hối tiếc” Lâm Thu Nhã chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy khát khao và hạnh phúc.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đương nhiên, anh cũng sẽ không cho em hối tiếc gì, từ khi em rời khỏi Lâm gia, cha mẹ của em đã giao em cho anh, anh đương nhiên phải tuân thủ lời hứa của mình, cả đời chăm sóc cho em”

Một chiếc nhẫn tràn đầy tinh quang, đã im lặng xuất hiện trong tay của Tiêu Thu Phong, tuy đó không phải là tinh phẩm, nhưng dưới tình cảnh này, tất cả giá trị đã không quan trọng, quan trọng nhất là Tiêu Thu Phong đã cho nàng, đáp ứng được giấc mộng của Lâm Thu Nhã.

Ngay cả nghĩ cũng không muốn, nàng đã khấn trương đưa tay ra.

Tiêu Thu Phong cười, nói : “Đây là xiềng gông, sẽ trói buộc em cả đời”

“Em sẽ không chạy trốn, Thu Phong, Lâm Thu Nhã em xin thề, sẽ dùng cả đời này kiếp này để yêu anh”

Lần này là nữ chủ động, hai tay để lên cổ của Tiêu Thu Phong, đưa cặp môi thơm tới, một nụ hôn thân mật.

Mà tiếng vỗ tay cũng đã vang lên từ bốn phía, sắc trời đã bắt đầu sáng, mặt trời hướng đông chậm rãi dâng lên ... một ngày mới bắt đầu.

Lâm Thu Nhã quay đầu nhìn lại, tất cả mọi người trong sân, trừ đám Lý Cường Bình tới qua không ngủ, cũng có hơn ngàn vạn người, bọn họ đều đứng đây, đều chứng kiến màn tỏ tình này.

Nhưng trong một góc, Trác Ngưng Tuyết đã rơi lên, không biết là do kích động hay là thương tâm, nhìn hai người hai giữa sân, nàng chỉ nhẹ nhàng xoay người đi, yên lặng chúc phúc cho họ.

“Chị Thu Nhã, rốt cục chị đã tìm được hạnh phúc của mình, còn em, người đàn ông đáng giận này, chưa bao giờ đối xử tốt với em, em ... em sẽ không thích hắn, khẳng định sẽ không”

361. Chương 361: Kịch Tình

Tiêu Hào Vân đứng ở trên tầng bị những người này đánh thức. Giờ phút này ông vẫn đang mặc áo ngủ, chẳng qua nhìn đôi nam nữ đang hôn và ôm nhau, ông rất vui. Ông rất coi trọng Lâm Thu Nhã, giờ phút này trái tim nàng đã có chỗ dựa, vừa lúc có thể cho nàng giống như Tiểu Tuyết, toàn lực khống chế mọi hoạt động của Long Đằng.

Người già luôn nghĩ nhiều một chút. Tiêu Hào Vân cũng không ngoại lệ. Mặc dù bị người xưng là Bàn Tay Vàng, nhưng trên thực tế ông cũng là một con người, có sinh lão bệnh tử.

Có người kế thừa, chỉ cần đó là con cháu Tiêu gia, ông dù có chết cũng không nuối tiếc.

Khi Tiêu Thu Phong và Lâm Thu Nhã về phòng, nàng vẫn đang rất hưng phấn, ôm chặt lấy Tiêu Thu Phong. Giống như muốn đem cả thân hình mềm mại cho người đàn ông này.

“Thu Phong, em rất hạnh phúc” Lời này nàng đã nói rất nhiều lần. Nhưng tâm trạng kích động làm cho nàng cứ muốn nói mãi.

Trên mặt Tiêu Thu Phong hiện lên một vẻ tà quái, cười nói: “Thực ra còn có chuyện hạnh phúc hơn nữa mà chúng ta chưa làm”

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ kiều diễm utor át. Lâm Thu Nhã không phải Trác Ngưng Tuyết, nàng sao không hiểu rõ chứ. Hơn nữa người đàn ông này chính là đang định làm chuyện xấu.

Vừa mừng vừa sợ, Lâm Thu Nhã buông Thu Phong ra, chạy vào phòng ngủ, âm thanh ngọt ngào truyền ra: “Giữa ban ngày, anh không xấu hổ, em cũng không cho?”

Nhưng động tác của Tiêu Thu Phong còn nhanh hơn. Gần như đúng lúc Lâm Thu Nhã chuẩn bị đóng cửa, nàng đã rơi vào trong lòng hắn: “Em đã quyết định thì sao phải chờ đến tối mới làm chuyện này chứ. Làm vào ban ngày không phải càng thích hơn sao?”

Một bên muốn nghênh đón, một bên xâm nhập mạnh, Lâm Thu Nhã sao còn có thể chống cự, xuân ý bắt đầu dấy lên. Chiếc quần dài đã bị cởi xuống, thân hình thon dài tuyệt mỹ như một đóa hoa hồng nở rộ, bộ ngực trắng nõn cao vút, vòng eo thon nhỏ, bờ mông tròn trịa đầy đặn, giống như cảnh đẹp nhất trên đời.

Tay đang phản đối, lại ngóng trông. Mấy hôm nay trong đầu nàng đã nghĩ đến chuyện này bao lần. Rốt cuộc đã trở thành sự thật, diễn ra trên cơ thể nàng.

Hôn, trở nên nóng bỏng, thân hình hai người cuốn lấy nhau, trên khuôn mặt đỏ bừng mang theo xuân triều như nước, từng cơn sóng đánh vào phòng tuyến cuối cùng. Trước mặt là đóa hoa hồng kiều diễm trong Đông Nam tam hoa, có người đàn ông nào mà không động lòng chứ?

“Thu Phong, xấu chết đi được, không sạch sẽ, không cho anh chạm vào em” Bịt cía mũi nhỏ xinh xắn, trên khuôn mặt đáng yêu hiện lên vẻ dịu dàng và hiền thực, như làm nũng, giống như một người vợ trẻ mới về nhà chồng.

Tiêu Thu Phong cười ha hả, ôm chặt lấy nàng, dục vọng dâng lên, hắn không thể nào buông nàng ra được.

“Chúng ta tắm chung nhé. Có lẽ sẽ có một số việc làm ở nơi khác sẽ càng thú vị hơn?”

Lâm Thu Nhã xấu hổ, lấy tay che mặt không dám để cho Tiêu Thu Phong thấy, kêu lên: “Đồ dê xồm, em không, em không...”

Bây giờ mới nói không có phải là đã muộn không. Tiêu Thu Phong cười đắc ý, giống như một tên háo sắc thực hiện được âm mưu. Làm cho tất cả mọi người ở gần phòng này đều biết Lâm Thu Nhã đã bị xâm chiếm.

Lúc Tiêu Thu Phong rời giường thì đã là gần giữa trưa. Hắn rất hưng phấn, nhưng Lâm Thu Nhã nằm trên giường hơi thắm, vẻ mặt ai oán, dù là nàng đang ngủ thì cũng làm cho người ta trù mến. Lần đầu tiên ân ái của một người phụ nữ, nhưng trải qua những đợt cuồng phong gió bão, nàng đương nhiên không chịu nổi chinh phạt.

Cảm giác này có lẽ phải ngủ đến chiều muộn.

Tòa nhà này là chỗ ở của Tiêu Thu Phong, cũng là nhà của hắn ở Trung Đông. Ngày bình thường không có việc gì thì nơi này rất yên tĩnh, cũng sẽ không có ai đến quấy rầy. Dù là Mị Ảnh cũng chỉ là tuần tra. Nhưng lúc này trong nhà có thêm một quần ra trẻ tuổi xinh đẹp.

“Tiêu thiếu gia, anh đã dậy, đã chuẩn bị xong món ăn Trung Quốc, anh có muốn mang ra không?” Mặc dù thiên tài đã đến nhưng Ruth vẫn nói thói quen ăn uống của Tiêu Thu Phong cho nàng. Là một quần gia đương nhiên phải tận tâm hầu hạ chủ của mình. Đối với Ping mà nói, đây là sự vinh hạnh của nàng.

Tiêu Thu Phong có chút kỳ quái. Tiêu Hào Vân có chỗ ở riêng, nên không ở trong nhà này, bình thường cũng không quấy rầy hắn. Trong nhà này cũng chỉ có hắn và mấy người phụ nữ. Nhưng rất kỳ quái, Ruth bình thường cứ đến giờ ăn là xuất hiện, sao lại không ở đây nhỉ.

“Ruth tiểu thư đến nhà ăn. Chị ấy nói hôm nay ở đó có canh gà. Tiêu thiếu gia, xin lỗi, Ping không biết nấu canh đó...” Thấy Tiêu Thu Phong xua tay, nàng mới nói tiếp: “Tuyệt nhỉ tiểu thư cũng đi. Là do Ruth tiểu thư kéo chị ấy đi”

Trác Ngưng Tuyết mặc dù đơn thuần nhưng trong cuộc sống vẫn rất có bổn phận. Ruth thì lại khác, ngày bình thường hoạt bát như một đứa trẻ tinh nghịch. Đương nhiên đây cũng bởi vì có Tiêu Thu Phong nên nàng mới thế. Trước khi thành người của hắn, nàng là sát thủ thứ ba trên thế giới.

“Cơm hôm nay là em làm?” Đồ ăn trong nhà trước kia đều do người của doanh trại làm, bây giờ có quân gia thực sự là khác nhau.

Ping xấu hổ gật đầu nói: “Đúng vậy, Tiêu thiếu gia, Ping sẽ cố gắng”

Ping mặc dù sống cuộc sống khổ cực nhưng rất thông minh lanh lợi, học rất nhanh. Ít nhất là học nấu ăn rất được.

“Không tệ, sau này học nấu thêm các món ăn Trung Quốc nữa. Em hẳn đã nghe nói ăn ở Trung Quốc là một sự hưởng thụ?” Ở Trung Đông mà có thể ăn được món ăn Trung Quốc khá ngon, đúng là hiếm có. Xem ra cô Ping này học được khi làm ở nhà hàng phương Đông.

“Tiêu thiếu gia, em biết, em sẽ cố gắng học tập. Anh, anh có thể không đuổi em được không?” Từ lâu rồi nàng đã muốn vào doanh trại Ma Quỷ. Không nói đến việc ở đây có thể kiếm tiền nhiều hơn nhà hàng Phương Đông, quan trọng hơn là nàng có thể ở bên Labus, mỗi ngày đều có thể gặp nhau.

“Đuổi em?” Tiêu Thu Phong khó hiểu hỏi, ai đuổi nàng đi chứ?

“Tanks đội trưởng nói nếu em không thể làm Tiêu thiếu gia hài lòng sẽ phải ra khỏi Ma quỷ binh đoàn. Ping thích ở đây, xin Tiêu thiếu gia đừng đuổi em”

Tiêu Thu Phong cười cười. Tank nói như vậy cũng chỉ là tạo động lực cho tất cả mọi người trong Ma quỷ binh đoàn mà thôi, không nên bê trễ công việc của mình.

“Sau này em là thành viên của Ma quỷ binh đoàn, không ai đuổi em đi, không nên lo lắng”

Ping rất vui vẻ cảm ơn Tiêu Thu Phong. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của nàng, giống như thực sự rất thích ở lại trong Ma quỷ binh đoàn vậy.

Thực ra lúc trước Ma Quỷ tuyển nữ binh, Ping cũng đã đến thử, nhưng bị đào thải. Nàng mặc dù thông minh nhưng không có tư chất trở thành nữ binh. Đây có thể là cơ hội duy nhất của nàng, nàng không thể nào bỏ lỡ.

Lúc này Tiêu Hào Vân đi tới.

“Sống được đó, còn có món ăn Trung Quốc, bác phải ăn thử mới được” Xoay người lại thấy Ping đứng một bên, Tiêu Hào Vân hỏi: “Cô này là ai?”

“Ping, cô ấy bây giờ là quân gia trong nhà...” Tiêu Thu Phong chưa nói xong đã bị lão già cắt ngang.

“Quân gia? Bác còn tưởng rằng cháu mua một cô gái. Cô bé này rất được, cháu có thể khai quật một chút” Thật là thua lão già này, lớn tuổi như vậy mà còn không suy nghĩ nghiêm chỉnh.

Ping mặc dù không đọc nhiều sách, thậm chí không hiểu lời Tiêu Hào Vân nói, nhưng nàng lại thấy được ánh mắt của lão, xấu hổ đến đỏ mặt, lập tức lấy bát cho lão già.

Thấy vẻ mặt của Tiêu Thu Phong, Tiêu Hào Vân cười nói: “Cái này cũng không có gì, người phương Tây vẫn có việc này. Người có tiền, ai chẳng nuôi mấy cô gái. Đáng tiếc bác đã quá già, ai, không thể nào làm cho thời gian quay lại. Nếu không bác cũng bắt chước cháu”

Tiêu Thu Phong thật không chịu được lão già, hỏi: “Bác, bác có phải nghĩ đến mùa xuân thứ hai không. Chỉ cần bác nói, cháu có thể giúp bác”

Tiêu Hào Vân xua tay, nói: “Quên đi, bác chỉ sợ không có diễm phúc đó. Hơn nữa đám phụ nữ của cháu còn chưa thể lo hết mọi chuyện, bác đâu có thời gian rảnh chứ. Nếu cháu có ý đó vậy hãy làm mấy người

phụ nữ của cháu cố gắng. Bác rất hy vọng có thể tìm một nơi có núi có sông, có hoa có cỏ ở đó, tu tâm dưỡng tính sống nốt quãng đời còn lại”

Cố gắng cả đời đến tận hôm nay, Tiêu Hào Vân đã dồn hết tâm lực của mình. Mà Long Đằng chính là tất cả tâm huyết của ông.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Tiểu Phong, bác tìm cháu là muốn nói cho cháu biết đoàn khảo sát muốn hợp tác với Long Đằng của chúng ta. Bác đã phân phó xuống dưới, chiều nay sẽ gặp bọn họ. Việc này sẽ do Thu Nhã xử lý. Cháu nhớ không được để Thu Nhã đến muộn” Tiêu Thu Phong gật đầu. Tiêu Hào Vân nói thêm: “Mai bác sẽ rời khỏi Trung Đông đi Châu Á. Tiểu Phong, bao giờ thì cháu về?”

“Mấy hôm nữa ạ, cháu còn có mấy chuyện chưa xử lý xong”

Tiêu Hào Vân đặt bát xuống, chuẩn bị rời đi nhưng lại quay đầu: “Tiểu Phong, Tuyết Nhi mấy hôm nay rất không vui. Nếu có thời gian cháu đi an ủi nó chút. Một mình nó ở lại Trung Đông, đúng là làm khó nó”

362. Chương 362: Hành Tung Của Phi Điều

Tốn rất nhiều công sức mới làm Lâm Thu Nhã dậy, thân thể trần trụi dựa vào người Tiêu Thu Phong, mặt đỏ ửng, nàng không muốn mở mắt ra. Đêm qua lo lắng cả đêm, sáng nay hoa hồng hé nở, bị người đàn ông xấu xa này chơi vài lần, giờ phút này nàng rất mệt.

“Thu Nhã mau dậy thôi, hôm nay có vụ làm ăn lớn, xử lý xong, tối anh sẽ cùng em” Vừa dứt câu, Lâm Thu Nhã đã mở mắt ra, liếc hẳn một cái, sau đó oan ức nói: “Buổi tối anh còn tới?”

“Tối nay anh đi tìm Ruth đi, em không chịu được đồ háo sắc nhà anh đâu. Người ta mệt muốn chết, nếu như anh không đồng ý, em ngủ tiếp không dậy” Chưa từng ân ái, cùng với người đàn ông mình yêu, có thể làm cho tình yêu thăng hoa, tận tình thổ lộ, không một tia che giấu.

Tiêu Thu Phong không có cách nào đành phải gật đầu. Người phụ nữ này bình thường rất thành thực, nhưng chỉ trong một đêm lại như đứa trẻ, hẳn phải lừa nàng.

Không dễ dàng gì mặc quần áo vào, Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng hỗ trợ, thuận tiện trêu nàng một chút. Nụ cười của nàng rất quyến rũ, có một số chuyện nếu có lần đầu tiên thì phụ nữ còn phóng dăng hơn cả đàn ông.

Chẳng qua cũng may tất cả chỉ diễn ra trong phòng. Vừa ra ngoài, Lâm Thu Nhã đã khôi phục vẻ kiêu ngạo, lạnh nhạt vốn có. Ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không dám tin đây là vật làm người ta muốn chết ở trên giường kia sao?

Đối với chính phủ Trung Đông, đoàn khảo sát không quá tin tưởng. Chẳng qua đối với Long Đằng, mọi người đều rất tò mò về sự thần bí của nó. Theo Lâm Thu Nhã phân phó, đầu tiên mang những người này đi thăm một chút. Mấy trăm người tạo thành Long Đằng cũng chỉ là quy mô ban đầu. Nhưng mỗi quốc gia trên thế giới hầu như đều có sản nghiệp của Long Đằng. Tin rằng một ngày không xa Long Đằng sẽ làm cho thành phố này trở thành thành phố lớn nhất thế giới.

“Các vị, có chuyện tôi muốn nói trước với mọi người. Long Đằng là một đế quốc kinh doanh, không trực tiếp hợp tác với ai. Nhưng mọi người từ xa ngàn dặm đến đây, rất có thành ý. Cho nên đặc biệt phá lệ một lần. Nhưng chỉ hợp tác trong Trung Đông. Bất cứ vấn đề gì hợp tác ngoài Trung Đông đều không nhận. Mong mọi người hiểu cho”

Để Lâm Thu Nhã đại biểu Long Đằng đối diện với thế giới là bởi vì nàng là người thích hợp nhất. Tiêu Hào Vân đã già, hơn nữa thân phận Bàn Tay Vàng của ông không thể tiết lộ, nếu không sẽ mang đến rất nhiều phiền phức cho Long Đằng. Tiêu Thu Phong cũng không được, hẳn chỉ là ông chủ trên danh nghĩa. Chuyện cụ thể đều do Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã quản.

Trác Ngưng Tuyết thực ra cũng có thể đại biểu cho Long Đằng. Nhưng tính cách của nàng quá hồn nhiên, không thích hợp quan hệ với đám gian thương này. Cho nên Lâm Thu Nhã là sự lựa chọn duy nhất và thích hợp nhất.

Trụ sở chính của Long Đằng đã được thành lập, có thể nói là được người ủng hộ trong giới kinh doanh. Trong mấy nước lớn, sản nghiệp của Long Đằng đều có vị trí không nhỏ, bất cứ doanh nghiệp nào cũng muốn hợp tác với Long Đằng, đây là làm ăn chỉ lãi không lỗ. Lâm Thu Nhã cũng là thiên tài kinh doanh. Về điểm này đương nhiên hiểu rất rõ. Cho nên sau khi bàn với Tiêu Thu Phong, ngoại trừ đầu tôm, còn đâu không cần hợp tác với quá nhiều người. Thực lực của Long Đằng đủ để làm được điều đó mà không cần đồng minh. Hợp tác ở riêng Trung Đông cũng có thể hạn chế khá nhiều điều kiện.

Mặc dù chỉ là như vậy những doanh nghiệp Châu Âu vẫn rất có hứng thú. Đầu tư ở đâu cũng không quan trọng, chỉ cần có thể kiếm được tiền là được rồi. Doanh nhân đều vì tiền cả mà.

Thấy ánh mắt hưng phấn của mọi người, Lâm Thu Nhã lập tức đưa ra chín kế hoạch lớn của Long Đằng. Đây là tất cả những vấn đề liên quan đến phát triển Trung Đông, chỉ cần những doanh nghiệp này gia nhập, Long Đằng có thể tranh thủ được rất nhiều tiền, không cần phải lấy từ chính bản thân mình, không cần lãng phí tinh lực, chỉ cần giám sát là được.

“Lần này các tập đoàn hợp tác với Long Đằng, ở bất cứ nơi nào trên thế giới đều được ưu tiên hợp tác với Long Đằng. Xin mọi người nghĩ kỹ” Lâm Thu Nhã nói thêm, tăng thêm sức hấp dẫn.

“Lâm tiểu thư, xin hỏi một chút. Cô có quyền hạn gì ở Long Đằng, lời cô nói có phải là ý của ông chủ Long Đằng?” Doanh nhân đứng là doanh nhân, sự lựa chọn quan hệ đến lợi ích cá nhân này đương nhiên phải rõ ràng.

Lâm Thu Nhã khẽ cười nói: “Vị tiên sinh đây, ông có thể yên tâm. Tôi mặc dù không phải người có quyền quyết định tối cao trong Long Đằng, nhưng lại là người chấp hành các quyết định. Hoặc mọi người có thể gọi tôi là người phát ngôn, người phát ngôn của Long Đằng”

Lại có một người đứng lên: “Lâm tiểu thư, tình hình ở Trung Đông rất bất ổn, Long Đằng các vị có gì đảm bảo không?”

“Có, bất cứ đối tượng nào hợp tác với Long Đằng, ông chủ tôi đều hứa một câu, tuyệt đối làm cho mọi người có đủ lợi nhuận. Hoặc là có thể nói lần hợp tác này là Long Đằng chúng tôi muốn kết bạn một chút, các vị hiểu rõ rồi chứ?”

Có quyền lực tuyệt đối, lời Lâm Thu Nhã mang theo sức hấp dẫn không thể chối từ. Giống như một người phụ nữ cứng rắn, làm cho mọi người thần phục.

Nàng cũng thích cảm giác này. Bản tính của nàng từ lúc sinh ra đã là người phụ nữ mạnh mẽ. Tất cả sự dịu dàng của nàng chỉ thể hiện trước mặt người đàn ông đó.

Con người đều kỳ quái như vậy. Nếu không phải Long Đằng, bất cứ ai nói ra lời này đều bị bọn họ coi thường. Kinh doanh trên đời, có lẽ phải có lỗ, không thể đảm bảo lãi một trăm phần trăm. Nhưng Long Đằng có quyền nói ra như vậy.

Bởi vì Long Đằng cường đại, cường đại đến mức mà không một tập đoàn nào có thể so sánh.

Ngay lập tức mấy doanh nhân lớn mật đã mở miệng chọn hạng mục hợp tác. Có mấy người dẫn đầu, gần như tất cả đoàn khảo sát đến đây, mang theo tất cả tài chính đều đã có hiệp định hợp tác.

Nâng chén chúc mừng, Lâm Thu Nhã dẫn tổ công tác tham gia một bữa tiệc nhỏ, ký hiệp định.

“Các vị, mọi người đều đã là bạn của Long Đằng. Mọi người nếu gặp bất cứ khó khăn gì ở Trung Đông, Long Đằng đều sẽ giúp đỡ. Tin rằng tổng thống Garro cũng như vậy, sẽ coi mọi người là bạn của nhân dân Trung Đông. Hy vọng mọi người vui vẻ khi ở Trung Đông”

Lâm Thu Nhã nói mang theo sự tự tin và quyền uy vô hạn. Mặc dù chưa quản lý Ma Quý nhưng là nàng biết ở Trung Đông này, Ma Quý cường đại nhất, ngay cả chính phủ Garro cũng phải dựa dẫm vào Ma Quý.

Có quân lực của Ma Quý, có tài lực của Long Đằng, Trung Đông gần như đã là thiên hạ của bọn họ, là thiên hạ của Tiêu Thu Phong.

Không ai không thích hợp tác với người cường đại, cũng không ai không thích người bạn cường đại cả.

Tiêu Thu Phong không tham gia vào bữa tiệc, hắn chỉ đưa Lâm Thu Nhã đến tòa nhà Long Đằng sau đó về doanh trại Ma Quỷ. Nhưng khi Lâm Thu Nhã về lại mang theo một người khách, hơn nữa còn đưa đến tòa nhà của hắn.

“Đây là Rustle tiên sinh, muốn gặp anh. Tiên sinh có gì muốn nói, bây giờ có thể nói được rồi đó” Lâm Thu Nhã đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong.

Thì ra sau khi bữa tiệc kết thúc, Lâm Thu Nhã chuẩn bị rời đi thì một người đàn ông phương Tây đến tìm nàng. Nói nếu đã thành bạn của Long Đằng vậy phải chân thành với nhau. Cho nên có một số việc hắn muốn gặp người phụ trách Ma quỷ binh đoàn nổi tiếng nhất ở Trung Đông này, sau đó sẽ nói.

“Chào ngài, chào ngài, Tiêu tiên sinh, tôi đã nghe tên ngài đã lâu. Nghe nói ngài có một quân đoàn cường đại ở Trung Đông, hùng bá một phương. Hôm nay vừa thấy đúng là danh bất hư truyền” Trên đường đến đây hắn đã thấy sự cường đại của Ma quỷ binh đoàn, trong lòng rất mong chờ nói.

Tiêu Thu Phong không cười. Hắn thực sự không nghĩ ra một doanh nhân có thể mang gì đến cho mình.

“Tiên sinh Rustle không nên khách khí. Anh muốn gặp tôi là có chuyện gì?”

“Là thế này, vừa nãy tôi thay mặt gia tộc tiến hành đầu tư mấy hạng mục lớn với Long Đằng, không ngờ lại có người quấy nhiễu ở Trung Đông. Đêm qua tổng thống Garro bị tập kích. Tôi nghe được Tiêu tiên sinh giống như muốn tìm Phi Điểu bang. Mà trùng hợp là tôi lại biết địa điểm của Phi Điểu bang. Không biết có tác dụng với ngài không?”

Tiêu Thu Phong hơi để tâm đến, lập tức đứng lên nói: “Đương nhiên có tác dụng. Rustle tiên sinh, nếu như có thể diệt trừ Phi Điểu bang, sau này tôi sẽ cho anh một ít đặc quyền ở Trung Đông”

Rustle vui mừng, lập tức nói: “Như vậy rất cảm ơn Tiêu tiên sinh, chẳng qua Phi Điểu bang rất cường đại. Người của bọn họ có hơn ngàn, rất nhiều thế lực đều có quan hệ với bọn họ, không biết...”

Tiêu Thu Phong khoát tay nói: “Rustle tiên sinh, anh chỉ cần nói cho tôi là được, chuyện còn lại sẽ do tôi xử lý. Anh không cần lo lắng”

Nếu như không phải vừa vặn gặp được một doanh nhân biết Phi Điểu bang, mạng lưới tình báo của Tiêu Thu Phong cường đại đến đâu cũng không thể nào tìm được vị trí của bọn họ dễ như vậy.

Tiến Rustle đi, Tiêu Thu Phong không hề suy nghĩ, lập tức gọi Lý Cường Bình và Thiết Trụ vào. Với lực lượng của Thần binh chiến đội bây giờ, đối phó một Phi Điểu bang chắc không có vấn đề gì.

“Các người lập tức hành động, diệt trừ Phi Điểu bang với tốc độ nhanh nhất. Tôi sẽ bảo Đồ Thần hỗ trợ. Nhớ không được để tôi thấy một Điểu nhân nào xuất hiện trên bầu trời”

Lý Cường Bình và Thiết Trụ gật đầu. Mà Tiêu Thu Phong đã đảo mắt nhìn sang Triệu Nhược Minh nói: “Nhược Minh, mày tiến hành được rồi chứ?”

Triệu Nhược Minh gật đầu.

“Đây là cơ hội huấn luyện cuối cùng của mày. Mày nhất định phải quý trọng. Tao sẽ tận dụng thời gian này chấn chỉnh lại Ma quỷ binh đoàn, tiến hành diễn tập lớn, tăng lực chiến đấu lên. Chỉ cần bọn mày về, chúng ta sẽ lập tức về nước. Đó mới là cuộc chiến sinh tử đúng nghĩa”

363. Chương 363: Tin Thắng Lợi

Mà Tiêu Thu Phong cũng không nhàn rỗi, Ma quỷ binh đoàn từ khi thành lập đến nay hắn chưa từng chính thức ra tay huấn luyện. Bây giờ trước khi trở về hắn muốn diễn tập quy mô khổng lồ một lần với Ma Quỷ.

Chuyện này quân chính phủ cũng tham gia hỗ trợ, phát ra lời thông báo với thế giới.

Thực ra Tiêu Thu Phong đã bảo Lang Nha mua các vũ khí tiên tiến từ lâu. Giờ phút này hai máy bay trực thăng vận chuyển đến, vừa vận tham gia cuộc diễn tập.

Sau khi mệnh lệnh được truyền ra, Tank lập tức bận rộn. Thần binh chiến đội đã được điều hết đi, tất cả hành động đều do hắn giám sát. Các quan chức đều vội vàng với nhiệm vụ của mình. Cả doanh trại Ma Quỷ, mấy vạn quân đội chia làm mấy đại binh đoàn, được điều đến các khu vực cố định.

Lang Nha là người chỉ đạo cuộc diễn tập lần này, đi theo phía sau Tiêu Thu Phong. Không có Thần binh chiến đội làm vệ sĩ, chỉ có Labus và Lang Khuyển làm nhiệm vụ này.

Tiến hành diễn tập ở nơi khắc nghiệt như Trung Đông, đúng là có thể thể hiện toàn bộ quân lực. Ngay cả Garro đứng bên quan chiến cũng kinh ngạc. Lực lượng của Ma quỷ binh đoàn không ngờ còn cường đại hơn cả quân đội chính quy phương Tây, càng có thể thích ứng với khí hậu khắc nghiệt ở Trung Đông, không hề lộn xộn, lâm nguy không loạn.

Mặc dù bổ sung không ít tân binh nhưng Ma quỷ binh đoàn từ khi thành lập vẫn chưa hề thư giãn. Đầu tiên là trận đánh với đoàn lính đánh thuê Thiên Không bằng cách lấy ít thắng nhiều, đặt trụ cột của Ma Quỷ ở tập đoàn. Sau đó Tiêm Thứ, Vương Bài và quân chính phủ liên hợp lại, có thể nói là cuộc đấu giữa sống và chết, từ từ phát triển, cả đội quân tràn ngập khí tức giết chóc.

Hơn nữa trong lòng bọn họ còn có một vị thần. Dưới sự giám sát của Tiêu Thu Phong, không ai dám chậm trễ. Bất cứ lệnh công kích nào được phát ra, bọn họ đều anh dũng xông lên.

“Tiêu thiếu gia, tôi nhận được tin tình báo mà thám tử truyền về, tàn dư của Vương Bài lúc này đang ở xung quanh thành phố Paper Machine. Chúng ta có nên nhân dịp này tiêu diệt bọn chúng?”

Garro vội vàng tìm được Tiêu Thu Phong đang quan sát cuộc diễn tập, hưng phấn nói. Các đoàn lính đánh thuê lớn đã rời khỏi thành phố, không tập trung được lại, không có bao nhiêu sức uy hiếp. Nhưng Vương Bài lại là một đoàn lính đánh thuê lớn, dù chiến bại ở Khảm Cầu nhưng vẫn không chết, ít nhất còn hai ba vạn người.

Đang lo không tìm được bia ngắm, trên mặt Tiêu Thu Phong hiện lên một loại tàn nhẫn và máu lạnh, giơ tay lên, ra lệnh: “Tất cả quân đội hành quân về thành phố Paper Machine với tốc độ nhanh nhất, bao vây thành phố. Toàn lực tấn công tàn dư Vương Bài. Biến Vương Bài thành kết quả cuộc diễn tập này của chúng ta”

Đám binh lính Ma Quỷ khí thế ngất trời đang lo không tìm được lỗ hổng phát tiết. Lúc này Vương Bài xuất hiện đã tạo cơ hội cho bọn họ. Mấy sĩ quan chỉ huy các đội đều muốn được làm tiên phong. Hai ba vạn binh lính thua trận, trong mắt binh lính Ma quỷ binh đoàn thật sự không có gì đáng nói.

“Không cần kế hoạch, không cần lệnh. Biến Vương Bài thành con mồi, tôi tuyên bố đây là hành động săn thú. Thành bại của hành động phụ thuộc vào việc săn được bao nhiêu con mồi. Bây giờ, hành động”

Dưới tình huống này, Tiêu Thu Phong cũng không chỉ đạo bọn họ mấy. Là sĩ quan chỉ huy các đội, hiển nhiên sẽ tự mình suy xét, hắn không cần can thiệp vào. Tiêu Thu Phong chỉ cần kết quả.

Mấy sĩ quan chỉ huy biết đây là Tiêu thiếu gia để cho bọn họ tự do phát huy, nên tất cả đều mừng rỡ. Không hề dừng lại một giây, mau chóng về đơn vị, ra lệnh tiến công, thế phải săn được càng nhiều con mồi, giết chết Vương Bài trong thành phố Paper, diệt trừ hậu hoạn.

“Tiêu thiếu gia, có cần quân chính phủ của tôi hỗ trợ không?” Trong không khí chiến tranh nồng nặc này, Garro không muốn yếu thế, muốn dùng quân đội chính phủ mới thành lập hỗ trợ.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Thực lực quân chính phủ của ông quá kém, cần phải huấn luyện nghiêm khắc. Bây giờ không cần đâu. Dùng chỉ huy sinh vô ích mà thôi, sự tiến bộ của quân lực không phải một bước là thành. Tổng thống Garro, chuyện này không thể gấp được”

Garro ngượng ngùng nói: “Tôi không thể luôn dựa vào Tiêu thiếu gia hỗ trợ. Nếu như Tiêu thiếu gia có hứng thú, tôi sẽ nhường lại chức tổng thống. Chỉ cần người có bản lĩnh, nghĩ cho Trung Đông, thì sẽ là bạn của tôi”

Tiêu Thu Phong lắc đầu: “Tôi không muốn làm tổng thống, bởi vì tâm trí của tôi không ở đây. Chẳng qua làm một người bạn thì có thể”

Lúc này ở xa xa đã vang lên tiếng pháo nổ. Xem ra quân tiên phong đã xung đột với đội ngũ Vương Bài.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi xem chút. Không biết chừng có thể gặp người quen cũ”

Tiêu Thu Phong không nói sai. Vương Bài bị Ma quỷ binh đoàn làm cho sợ hãi. Mặc dù được nhiều quốc gia sau lưng hỗ trợ nhưng trái tim đã vỡ, thực sự không thể nào thay đổi cục diện ở Trung Đông. Vũ khí và tài chính trợ giúp chỉ làm lợi cho Ma quỷ binh đoàn mà thôi.

Hai ba vạn người, gần như không có sức chống cự. Năm vạn đại quân không ngừng tấn công, Vương Bài để lại vô số xác chết, bỏ chạy. Hành động sấn thủ của Ma Quỷ chính thức bắt đầu. Một chọi một, tiến hành bắn tỉa.

Ngoại trừ bị giết chỉ có đầu hàng. Bởi vì người của Ma quỷ binh đoàn đã sớm vây kín thành phố này. Bốn cửa thành đều bị trọng binh canh gác. Lần này ngay cả đội trưởng Likes cũng không có cơ hội chạy thoát, bị binh lính giải đến trước mặt Tiêu Thu Phong.

Garro cười nói: “Đúng là người quen cũ, chỉ là nhìn bộ dạng của nó, sống rất thảm đây”

Nhìn Likes bị binh lính giải đến, hắn đã không còn sự kiêu ngạo vốn có, mái tóc rối loạn che kín mặt, căn bản không ai nghĩ đến đội trưởng Likes của Vương Bài danh chấn Trung Đông lại biến thành như vậy.

Hiển nhiên Likes nhận ra Tiêu Thu Phong và Garro. Hắn nhìn Tiêu Thu Phong một cái, rồi quay sang Garro, kiêu ngạo nói: “Tao là công dân nước Anh, bọn mày không được vô lễ với tao”

Garro gật đầu nói: “Mày nói không sai, mày đúng là công dân nước Anh. Nhưng mày vi phạm luật của chính phủ Trung Đông. Đội trưởng Likes, mày không có quyền thoát tội, chỉ cần tao muốn, lúc nào cũng có thể giết mày”

Tiêu Thu Phong nói: “Nói như thế nào cũng là đội trưởng Vương Bài, có lẽ cũng đáng giá tiền. Tổng thống Garro, người này giao cho ông. Nếu như nước Anh không làm ông hài lòng, ông có thể xử lý”

Likes căm hận nhìn Tiêu Thu Phong một cái nhưng không dám nói gì. Hắn hiểu rất rõ, Trung Đông bây giờ không ai dám cãi lời người đàn ông này. Dù là Garro cũng không. Hắn không sợ Garro, nhưng lại rất sợ Tiêu Thu Phong.

“Báo cáo Tiêu thiếu gia, tiêu diệt hơn mười lăm ngàn người, đám loạn phỉ còn lại đang bỏ chạy. Đội ba, đội bốn đang liên tục truy sát”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nhìn Likes một cái, cho hắn một đả kích rất lớn, nói: “Tiếp tục hành động sấn thủ. Tao muốn đoàn lính đánh thuê Vương Bài không còn một cọng cỏ sống sót”

Lính truyền tin nghe lệnh, xoay người rời đi. Chỉ có Likes bị lính kéo đi rống lên như bị điên.

Không nói Likes, mà ngay cả Garro lại một lần nữa thấy được sự cường đại và máu lạnh của Ma Quỷ. Hắn cũng thầm nói với chính mình tuyệt đối không được là kẻ thù của người đàn ông này. Làm bạn với Tiêu Thu Phong sẽ là một chuyện đáng mừng, mãi mãi như vậy.

Khi mặt trời lặn cuộc diễn tập mới chấm dứt. Hai ba vạn Vương Bài còn sót lại thì có hơn hai vạn người bị giết, xác có ở khắp nơi trong thành phố. Nhưng lúc dọn dẹp chiến trường, Tank và Lang Nha rất hưng phấn. Rất nhiều súng không kịp niêm phong đã bị mang đi.

Xem ra mấy nước phương Tây này còn muốn để Likes thu thập thêm người, tiếp tục mang đến lợi ích cho chúng. Chỉ tiếc sự trợ giúp đó bây giờ lại vào tay Ma Quỷ.

Vương Bài bị diệt đại biểu không còn lực lượng nào có thể uy hiếp đến Ma Quỷ, uy hiếp đến Trung Đông nữa. Tất cả kế hoạch đã được triển khai. Kế hoạch tuyển người của Long Đằng đã được công bố trên toàn thế giới. Đế quốc kinh tế Long Đằng lớn nhất thế giới rất cần nhân tài.

Tiêu Thu Phong tin chỉ cần thực thi chín hạng mục lớn, các kế hoạch được triển khai, thành phố này sẽ nhanh chóng là thành phố đứng đầu thế giới.

Một tuần sau, đám Lý Cường Binh đã về. Tiêu Thu Phong thấy đầu tiên chính là Triệu Nhược Minh trầm tĩnh hơn trước nhiều, trên người có một loại sát khí, điều này làm cho hắn rất hài lòng. Xem ra mấy ngày nay ở Châu Âu, hắn đã nếm thử trò chơi giết người.

“Giết chết hai trăm ba sáu điều nhân, ba trăm sáu mươi bốn bang chúng, phá hủy ba phòng thí nghiệm” Đây là thành tích của bọn họ. Nhưng Lý Cường Bình có chút mất hứng, có chút nặng nề nói: “Tiêu thiếu gia, xin lỗi, Điều vương Phi Điều bang đã chạy thoát, không rõ hành tung”

Đây đã là một thành tích rất lớn. Mấy chục thần binh phá hủy Phi Điều bang. Lực lượng đó tuyệt đối sẽ làm cho bất cứ người nào không tin vào Ma Quỷ phải rung động. Dù là Phi Điều vương muốn trả thù, hẳn cũng không dám quay lại Trung Đông.

364. Chương 364: Tin Vui Trước Khi Chinh Phục

“Bây giờ chúng ta phải về, tiếp tục hành trình chưa kết thúc”

“Tiêu thiếu gia, chúng tôi mãi mãi là thần binh của cậu. Cậu ở đâu, chúng tôi chiến đến đó” Thiết Trụ lạnh lùng mở miệng, mang theo một loại khí tức, bọn họ vốn là những người bị đào thải. Vinh quang hôm đây đều là do người đàn ông như một vị thần này ban cho.

Mà đây cũng là niềm tin của tất cả mọi người trong Ma Quỷ.

Tiêu Thu Phong gật đầu, sau đó nói: “Được, sáng mai chúng ta sẽ về”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng nhưng rất nhiều người, rất nhiều chuyện đã động. Ít nhất là Ruth đã ra mặt lệnh điều tất cả sát thủ Đồ Thần tập kết đến Châu Á. Trung Đông mới trải qua cơn cuồng phong, gió lốc lại sắp diễn ra ở Châu Á. Trận chiến này đối với người đàn ông năng yếu là không thể tránh khỏi.

Đêm đó rất ngọt ngào, điên cuồng. Sự dịu dàng của Lâm Thu Nhã tản mát ra sự quyến rũ, thổ lộ hết tất cả những gì ẩn giấu sâu trong lòng mình ra trước mặt Tiêu Thu Phong, là món quà tạm biệt dành cho hắn.

Ruth sẽ cũng rời đi Trung Đông, nhưng nàng không chuẩn bị đi cùng Tiêu Thu Phong. Nàng là sát thủ có thể làm nhiều chuyện khác cho hắn, những chuyện mà người khác không làm được.

“Dù là anh ở đâu, em đều nhớ anh. Ông xã, bác đã nói chỉ cần cơ sở Châu Á được thành lập ở Hongkong, em sẽ trở về. Đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại” Xuân tình trôi qua, vẫn còn lưu luyến. Giờ phút này Lâm Thu Nhã mới thực sự cảm nhận được nỗi cô đơn của các chị em ở Tiêu gia, không ít hơn những gì nàng phải thừa nhận hai năm qua.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, cười nói: “Thu Nhã, chỉ cần xong chuyện này, anh có thể yên tĩnh sống cuộc sống bình thường bên mọi người, đây là tâm nguyện lớn nhất của anh”

Sáng hôm sau, sau khi tất cả mọi chuẩn bị đã xong xuôi, rất đột nhiên Trác Ngưng Tuyết đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong. Trên khuôn mặt xinh đẹp, ngây thơ của nàng lại có vài phần buồn ly biệt, đôi mi dài thanh tú, cô gái này như một đứa trẻ. Cho dù có tâm trạng gì cũng hiện hết lên trên mặt, không thể che giấu.

“Đây là món quà duy nhất mà mẹ em để lại cho em. Mẹ em nói nó sẽ phù hộ cho em cả đời được bình yên, vui vẻ. Em tặng cho anh. Hy vọng anh có thể bình yên. Đừng làm cho chị Thu Nhã, chị Yên Nguyệt và các chị nữa lo lắng”

Tiêu Thu Phong hơi cảm động trong lòng. Từ khi gặp cô gái này, trong lòng hắn chưa bao giờ coi nàng là một người phụ nữ mà chỉ coi là một đứa trẻ. Nhưng khi chân tình thổ lộ, lại cho hắn biết cô gái này cũng có bí mật của mình.

Giơ tay lên nhận lấy bùa bình an, sau đó đưa tay ra chạm vào mặt nàng. Trác Ngưng Tuyết có chút lo sợ muốn lui lại nhưng chỉ trong nháy mắt đã làm cho mình đứng im. Tay Tiêu Thu Phong đã chạm vào mặt nàng, da thịt mềm mại, mùi hương thơm ngát tràn ngập trong mỗi ngón tay của Tiêu Thu Phong, làm cho người ta không muốn rời đi.

“Yên tâm, cô bé, chỉ cần anh không muốn, không ai có thể làm cho anh ngã xuống”

Tiêu Thu Phong cười cười an ủi, xoay người đi, ly biệt luôn buồn như vậy. Đây không phải điều hắn muốn. Tiêu gia ở Đông Nam là như thế, bây giờ nhà ở Trung Đông cũng vậy. Ai cũng là người hắn yêu.

“Nếu như...” Sau lưng vang lên tiếng nói của Trác Ngưng Tuyết sau một lúc trầm tư: “Nếu như anh quay về, hơn nữa thực sự muốn cưới em, em sẽ gả cho anh, làm con dâu Tiêu gia”

Những lời này nàng đã suy nghĩ rất lâu. Nếu như không phải ly biệt nàng sẽ không dám nói. Lâm Thu Nhã gơ tay cái lên. Để Trác Ngưng Tuyết nói ra những lời này đúng là không dễ dàng.

Khi Tiêu Thu Phong kinh ngạc quay đầu nhìn lại chỉ thấy lưng nàng, nàng đang bỏ chạy. Nàng không cho mọi người cơ hội trêu chọc mình, trốn vào trong phòng.

Tiêu Thu Phong rời đi, Ruth cũng đi, ba mươi sáu thần binh cũng đi, để lại niềm nhung nhớ trong lòng mọi người ở Ma Quỷ.

Tank đương nhiên có nhiệm vụ, Lang Nha cũng có, bọn họ phải tuyển chọn ra những Ma Quỷ tinh nhuệ nhất, mạnh mẽ nhất đưa đến Châu Á, chuẩn bị công kích. Công kích kẻ thù của Tiêu thiếu gia, vị thần trong lòng bọn họ.

“Anh ấy đi rồi” Ngẩng đầu lên, lúc Trác Ngưng Tuyết nhìn Lâm Thu Nhã, nàng không có vẻ xấu hổ, mà chỉ có nỗi buồn man mát.

Lâm Thu Nhã đi vào, nhẹ nhàng ôm Trác Ngưng Tuyết, cười an ủi: “Không sao đâu, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Không nghe bác nói sao em, chỉ cần Long Đằng đi vào quỹ đạo, sau này chúng ta có thể ở bên cạnh anh ấy. Anh ấy ở đâu, chúng ta ở đó, không chia lìa”

Trác Ngưng Tuyết nhìn Lâm Thu Nhã một cái, có chút xấu hổ hỏi: “Chị Thu Nhã, lời em nói hôm nay có phải quá dọa người không. Anh ấy sẽ không thích em phải không?”

Nàng không biết chuyện đời, lại thích đặt ra những câu hỏi như đứa trẻ. Hơn nữa còn không học được cái gì là dịu dàng, không thể nào so sánh được với chị Thu Nhã, Nhan Duyệt... nàng như vậy, người đàn ông đó có thích nàng không?

Lâm Thu Nhã cười cười trêu nàng: “Yên tâm, em là do bác giới thiệu, anh ấy sao dám không nhận. Hơn nữa thiếu em, có một số việc sẽ không hoàn chỉnh. Tuyệt nhiên, em còn không biết sao, Thu Phong rất tự đại, anh ấy từng nói rằng phải bắt hết Đông Nam tam hoa chúng ta. Bây giờ mọi người đều nhìn chăm chăm vào em. Em nghĩ anh ấy còn có thể bỏ qua em sao?”

Trong lòng Trác Ngưng Tuyết xúc động, nàng nắm lấy tay Lâm Thu Nhã: “Chị Thu Nhã, nếu như bây giờ em học để làm một người phụ nữ chân chính... còn kịp không?”

“Đương nhiên là kịp. Em vốn là một cô gái rất xinh đẹp, không có ai là không thích em”

“Ồ, chị Thu Nhã, em muốn hỏi một chút. Mấy hôm nay, hai người có phải làm chuyện xấu đó ở trong phòng không. Em nghe thấy âm thanh rất kỳ quái. Cái này em có thể học một chút không?”

Lâm Thu Nhã sửng sốt, im bặt, chuyện đó cũng cần học sao?

Binh chia ba đường, Tiêu Thu Phong đương nhiên bay thẳng về Đông Nam. Ruth không đi cùng hắn, trực tiếp rời khỏi Trung Đông đi đến Hongkong. Bởi vì nàng muốn chỉ huy tất cả sát thủ Đồ Thần. Mà Thần binh chiến đội, ngoại trừ Lý Cường Binh và Thiết Trụ ra, những người khác theo tin tức Phượng Hề truyền tới, gia nhập vào đội quân tiên phong xâm nhập lên phía Bắc.

Trước khi Tiêu Thu Phong đi Trung Đông, tất cả kế hoạch Bắc tiến đã được áp dụng. Thế lực Đông Nam xâm nhập rất nhanh. Lý Hưng và Quan Dao trải qua huấn luyện nghiêm khắc, mặc dù không thể nào sánh bằng Thần binh chiến đội nhưng cũng là hảo thủ trong hắc đạo, giết chóc vô số. Làm cho bọn họ trở thành Long Đằng vô cùng nổi tiếng ở phía Nam.

Tiêu Thu Phong đột nhiên trở về làm cho Tiêu gia vui mừng. Phượng Hề, Liễu Yên Nguyệt, Thiên Nhan Duyệt đều bỏ tất cả công việc xuống, dịu dàng bên hắn.

Mà Tư Mã Lạc, Triệu Quang Bình, Tôn Khánh Dục nghe được tin tức cũng chạy ngay tới Tiêu gia.

Nhưng rất kỳ quái, ngoại trừ dịu dàng hình như thiếu thiếu cái gì đó. Tiêu Thu Phong tỉnh táo lại hỏi: “Cô nhóc Tiểu Hồng đâu rồi?”

Liễu Yên Nguyệt lập tức trả lời: “Bắc Hải giao lưu với học viện Bắc Kinh, viện trưởng đặc biệt yêu cầu Tiểu Hồng tham gia. Cho nên mấy hôm nay nó theo đoàn đến Bắc Kinh. Nó vừa gọi điện về, nói được Mộng tiểu thư chiếu cố, thường chơi cùng Đình Mỹ Đình, có lẽ không về nhanh được đâu ạ”

“Tiểu Phong, thằng bé này, vừa đi đã hơn hai tháng, thực sự làm cho mọi người trong nhà nhớ con đến chết. Nay, con trai, con vừa về nhà đã nghĩ đến Tiểu Hồng, chẳng lẽ không phát hiện ra có gì không đúng sao?”

Giọng nói của Điền Phù mang theo một tia mừng rỡ, mặt mờ trêu đùa Tiêu Thu Phong.

Có gì không đúng? Tiêu Thu Phong lắc đầu hỏi: “Con nhìn không thấy có gì khác cả, mẹ, có gì thế?”

Tiêu Viễn Hà vui mừng đi tới, cười nói: “Tiểu Phong, con đó, sao lại ngu như vậy. Con nhìn bụng Yên Nguyệt một chút đi”

Nói không sai, ánh mắt Liễu Yên Nguyệt rất dịu dàng, tâm trạng dịu dàng, đúng là không giống mọi người. Hơn nữa nàng mặc một chiếc váy rộng thùng thình che đi những đường cong mê người. Hình như đây không phải tính cách của nàng.

“Thằng bé này, còn không biết nữa, Yên Nguyệt có tin vui, ba tháng rồi” Điền Phù không nhịn được nữa, hưng phấn nói.

“Không chỉ vậy đâu, Phượng Hề cũng có tin mừng. Mấy hôm trước đi bệnh viện, bác sĩ nói Phượng Hề cũng đã có thai. Tiêu gia thật là có tin vui, tin vui”

Tiêu Thu Phong đúng là rất vui, kéo hai nàng lại gần, dán sát vào người các nàng, một cảm giác huyết mạch tương liên làm bọn họ đến gần nhau hơn.

Trước khi tiến quân đến Bắc Kinh, ông trời ban cho hắn những đứa con kéo, cả đời này hắn không việc gì phải hối hận, cũng không sợ hãi nữa.

Dù là mình, hay là vì Tiêu gia, đây sẽ là trận chiến cuối cùng của hắn.

Khi mọi người đang hưng phấn, chỉ có mình Thiên Nhan Duyệt là có chút mất mát. Cuộc sống hạnh phúc này mặc dù cũng thuộc về nàng, nhưng nhìn xuống bụng, nàng có chút buồn. Tại sao nàng lại không có thai?

Mới làm mẹ lần đầu, Liễu Yên Nguyệt không còn kích tình như nửa năm trước, nhưng tình cảm của nàng, đã hòa vào huyết mạch, vĩnh viễn tồn tại.

“Ông xã, từ nay về sau, anh không chỉ có bố mẹ, có vợ, còn có con. Tất cả mọi người đều yêu anh”

365. Chương 365: Lựa Chọn

Nói lời này đương nhiên là Tư Mã Lạc. Nhìn vẻ mặt đặc ý của hắn, có thể thấy thời gian qua sống rất được.

Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục đương nhiên là chúc mừng vợ chồng Tiêu Viễn Hà, trong nháy mắt căn phòng tràn ngập những lời chúc mừng cho con Tiêu Thu Phong.

Phượng Hề đứng lên, dịu dàng nói: “Yên Nguyệt, em ngồi với ông xã, chị và Nhan Duyệt vào bếp xem chút. Buổi trưa chuẩn bị thêm thức ăn, dựng và chú Triệu ở lại đây ăn cùng gia đình, dù sao mọi người hiếm khi đến đây”

Tiêu Thu Phong không ở đây, bọn họ đều thực hiện chức trách không dám chậm trễ, cẩn thận đề phòng những cơn gió bão, chú ý mọi động tĩnh của Đông Nam, đề phòng mọi chuyện.

“Ông xã còn có việc muốn bàn, em đi cùng chị và Nhan Duyệt” Lâm Thu Nhã dịu dàng đứng lên, Điền Phù ở bên cạnh vội vàng đưa tay đỡ nàng, nói: “Yên Nguyệt, con phải cẩn thận đó, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận vì cháu bảo bối của mẹ đó”

Mọi người cười vui, mấy nàng dắt tay rời đi. Ngay cả Tiêu Viễn Hà cũng tìm lý do về phòng đọc sách, để gian phòng này lại cho mấy người Tiêu Thu Phong.

“Thu Phong, cháu hình như lại làm mấy chuyện lớn ở Trung Đông. Ngay cả chính phủ cũng thay đổi, không phải là cháu làm đó chứ” Mặc dù ở Trung Đông nhưng tình hình quốc tế vẫn thông qua nhiều đời truyền vào tai ông, Triệu Quang Bình biết một ít, lại có mấy điều nghi vấn. Có rất nhiều chuyện không tự mình trải qua thì không ai có thể nghĩ đến.

“Đúng thế, nghe nói Trung Đông xuất hiện một binh đoàn tư nhân rất cường đại, gọi là đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ gì đó, rất cường đại. Thu Phong, cháu có quan hệ gì với bọn họ. Dượng nói cho cháu, những người đó giết người không chớp mắt, cháu không nên có quan hệ với bọn họ” Mặt Tôn Khánh Dục hơi khó coi, quan tâm nói.

Tiêu Thu Phong cười cười không nói gì, vẫy vẫy tay với đội viên thân binh ở cửa, rất nhanh ngoài cửa truyền vào tiếng bước chân. Sau đó Triệu Nhược Minh xuất hiện trước mắt mọi người.

Không khí lập tức trở nên yên tĩnh, đến khi Triệu Nhược Minh mỉm cười đi tới trước mặt bốn người. Tư Mã Lạc và Triệu Quang Bình mới lấy lại tinh thần.

“Thu Phong, người này là?” Nhìn người này hơi lạ, Tôn Khánh Dục biết tứ đại công tử Đông Nam, nhưng hai năm không gặp Triệu Nhược Minh, ông dù như thế nào cũng không thể nghĩ hai người đó là một. Cho nên ông không nhận ra.

Triệu Quang Bình và Tư Mã Lạc cũng không nhận ra.

Chỉ là bọn họ kinh ngạc chưa mở miệng nói, Triệu Nhược Minh đã rất kích động kêu lên: “Bố, con đã về”

Triệu Quang Bình đã đứng lên, nắm lấy tay Triệu Nhược Minh, hoặc là do quá kích động, ông đã quên mình là ai, là tư lệnh nắm quyền cả quân khu Đông Nam. Ông đã rơi lệ.

Từ biệt hai năm, là một người bố, ông nhớ con nhiều đến mức không ai có thể biết được. Tư Mã Lạc cũng đứng lên, đánh mạnh một quyền lên tay Triệu Nhược Minh, nhưng lại bị bắn về, tức giận hét lên: “Oa oa, đúng là thằng ranh này sao. Thu Phong nói mày trưởng thành, tao còn không tin. Bây giờ mới biết được, mày thực sự đã biến thành mãnh nam vô địch siêu cấp rồi”

Năm đó khi bọn họ cùng nhau uống rượu, ca hát, đánh cuộc, Triệu Nhược Minh là người cường tráng nhất trong bốn người. Sau khi trải qua huấn luyện như địa ngục ở đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ, hẳn đương nhiên càng thêm cường đại.

“Thì ra, thì ra đây là Triệu thiếu gia, thật sự không nghĩ đến, thực sự không nghĩ đến” Tôn Khánh Dục đứng bên toát mồ hôi, lắp bắp nói.

Tất cả mọi người đều đứng lên, chỉ có Tiêu Thu Phong là vẫn ngồi im.

“Chú Triệu, sao, có hài lòng với Triệu Nhược Minh bây giờ không?” Tiêu Thu Phong vừa mở miệng, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Triệu Quang Bình xúc động, lập tức đáp: “Hài lòng, hài lòng, Thu Phong, cảm ơn, cảm ơn cháu”

Mà Triệu Nhược Minh lại tùy ý hơn nhiều, nói: “Mọi người ngồi đi. Thực ra mọi người có lẽ không biết, con ở trong doanh trại Ma Quỷ hai năm. Ma quỷ binh đoàn là do một tay Thu Phong lão đại huấn luyện thành, có thể quét ngang cả Trung Đông, cường đại nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người”

“Lão đại, Ma quỷ binh đoàn thực sự là của mày?” Tư Mã Lạc đương nhiên cũng nghe Thái gia nói về biến hóa ở Trung Đông. Nhưng hắn thật không ngờ đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ Trung Đông khiến thế giới chấn động lại là lực lượng của người đàn ông họ Tiêu này.

Hắn không dám tưởng tượng.

“Thực ra ngay cả Long Đằng cũng là của tao” Tiêu Thu Phong đơn giản nói ra, miễn cho mấy người đoán lung tung.

“Đế quốc Long Đằng...” Lần này Tư Mã Lạc há mồm nhưng mãi không khép lại được. Nếu như không quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, không sao cả. Nhưng Long Đằng sinh ra lại tạo thành cơn sóng trên cả thế giới. Bây giờ trên Tv, internet nhắc đến nhiều nhất chính là Long Đằng thần bí. Nhưng thật không ngờ kể cả đoàn lính đánh thuê cường đại nhất ở Trung Đông cũng nằm trong tay Tiêu Thu Phong.

“Tài chính khổng lồ và lực lượng tuyệt đối hỗ trợ lẫn nhau, mục tiêu này bây giờ coi như đã thành hiện thực. Mọi người không nên kỳ quái, việc này tôi cũng định nói với mọi người”

Tư Mã Lạc đến gần Tiêu Thu Phong, đầy ảo tưởng nói: “Lão Đại, vậy mày không phải là vua của Trung Đông sao. Thế nào, nghe nói Trung Đông có không ít cô gái xinh đẹp, mày có.... hắc hắc”

Ánh mắt đó chỉ cần là đàn ông là hiểu có ý gì. Mọi người ngồi đây không ai là ngu cả, có ai là không hiểu chứ.

Triệu Nhược Minh trừng mắt nhìn Tư Mã Lạc, khó chịu nói: “Tư Mã Lạc, thu hồi suy nghĩ dơ bẩn của mày đi. Phụ nữ bên người Lão Đại ai cũng là cực phẩm. Đông Nam tam hoa bị bắt hết, còn có phụ nữ nào so sánh được bọn họ. Nếu mày thích, lần sau mày đi, tao có thể tìm cho mày mấy chục người, cho mày thưởng thức”

Trong thành phố đó, rất nghèo, cái gì cũng thiếu, chỉ mỗi phụ nữ không thiếu.

Tư Mã Lạc xoa xoa tay, xấu hổ nói: “Đừng hiểu lầm, đàn ông mà, kiểu gì cũng có lúc ham muốn, chỉ nghĩ thôi mà, nghĩ thôi mà”

Triệu Quang Bình không muốn bị xen vào trò đấu khẩu này, nghiêm chỉnh nói: “Thu Phong, cháu bây giờ có phải chuẩn bị tiến quân lên Bắc?”

Thực ra động thái của thế lực Đông Nam, ông hiểu rõ. Lý Hưng và Quan Dao lên Bắc, đã công phá từng thành phố một. Bọn họ sao có thể không biết chứ. Chỉ là xâm chiếm của thế lực hắc đạo này, quân đội địa phương không có lý do nhúng tay vào. Hoặc là rất nhiều người đều biết nhưng không ai đề xuất biện pháp giải quyết cả.

Tất cả mọi người đều đang đợi, đều đang nhìn, khí tức ngưng tụ này nếu một ngày nào đó bộc phát ra sẽ như cơn sóng thần.

Tiêu Thu Phong không cười nữa, lạnh nhạt gạt đầu.

“Đợi lâu như vậy, tôi cũng có thể đến Bắc Kinh, người đáng giết sẽ phải giết, người đáng chết nhất định phải chết. Lần này tôi không muốn đùa bỡn với bọn họ”

Lời này mặc dù nhẹ nhàng, lạnh nhạt như nước nhưng mấy người ngồi đây lại cảm nhận được sát khí nồng nặc. Không ai dám coi thường lời Tiêu Thu Phong Đông Nam nói.

Tất cả mọi người đều trầm ngâm, Tiêu Thu Phong nhìn bọn họ, cười nói: “Dù tình thế biến hóa như thế nào, cũng không cần biết mọi người làm như thế nào. Tôi chỉ muốn nói sẽ tìm được vị trí mà các người đáng được ngồi, mọi người sẽ rất an toàn. Nhưng nếu như đi nhầm một bước, rất xin lỗi, tôi không thể giúp các người”

Triệu Nhược Minh lạnh nhạt mở miệng nói: “Lão Đại, mày không nên quên, mày đã đáp ứng với tao, phải cùng nhau chơi khắp cả Bắc Kinh”

Triệu Quang Bình nhìn Triệu Nhược Minh một cái, dường như biết quyết định của con trai, cũng có chút ôn hòa nói: “Con cái đã lớn, có một số việc phải do chính bản thân quyết định. Chú già rồi không nói gì hết, dù làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, biết không?”

Lời nói này đã xác định rõ lập trường.

“Thu Phong, mày đó. Chuyện tốt này sao có thể thiếu được tao, nói thật với mày mấy Lão thái gia ở Bắc Kinh, còn có đám thiếu gia gì đó, Lão tử đã sớm muốn đánh chết chúng. Đám người đó mắt đều cao hơn đầu, coi trời bằng vung, nhìn đã thấy tức giận. Có cơ hội này, tao sao có thể bỏ qua để chơi chúng chứ, đi Bắc Kinh, cho tao một suất”

Tư Mã Lạc cười hì hì nói. Giống như lão gia tử Tư Mã gia đã sớm có quyết định, có một số việc đã không có đường lui. Huống hồ vừa nãy hắn đã biết Ma Quỷ cường đại nhất Trung Đông, Long Đằng khiến cả thế giới chấn động đều của Tiêu Thu Phong. Tin rằng sau khi Thái gia biết cũng sẽ ủng hộ quyết định này của hắn.

Tiêu Thu Phong đúng là Long, ngao du trời cao, không ai có thể hạn chế. Giống như lời Thái gia nói, Tư Mã gia bọn họ mãi mãi là bạn của người này

Cuối cùng chỉ còn lại có Tôn Khánh Dục, ông cười cười nói: “Người trẻ các cháu thích chơi, đừng có lẽ là không được. Chẳng qua Thu Phong, chúng ta là người thân, dù xảy ra chuyện gì, đừng đều đứng về phía cháu. Điều này cháu có thể yên tâm”

Tất cả lực lượng đã ngưng tụ, không có bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì có thể dập tắt ngọn lửa mãnh liệt trong lòng bọn họ.

366. Chương 366: Hưởng Thụ Thời Gian Hạnh Phúc Ngắn Ngủ

“Nhược Minh, mày cũng về nhà một chút đi, mấy năm không gặp tin rằng người trong nhà sẽ rất nhớ mày, liên lạc với Nhược Thần, báo vẫn bình yên đó” Mấy năm không gặp, trong lúc vô tình Tiêu Thu Phong nhớ đến chuyện xảy ra trong xe hôm đó. Mặc dù ngoài ý muốn nhưng thời gian lâu như vậy, lời hứa đó càng thêm chân thành.

Triệu Nhược Minh gật đầu nói: “Lão Đại, tao về đây, quyết định thời gian nhớ nói cho tao một tiếng”

Mặc dù trong biết rõ đây không phải trò chơi nhưng Triệu Nhược Minh cũng không hề lùi bước. Hắn đã không phải một đứa bé. Đàn ông phải gánh vác một điều gì đó.

Triệu Quang Bình vẫn có chút lo lắng, lúc đi trên đường ông là một người bố đương nhiên phải nhắc nhở con trai một tiếng.

“Nhược Minh, chuyến đi đến Bắc Kinh lần này của Thu Phong không phải là một trò chơi. Con cũng biết cậu ta, đi đâu thì nơi đó sẽ không bình yên. Bắc Kinh khác Trung Đông, cậu ta không thể đắc ý được nơi đó mỗi người đều là hồ ly, con thật sự đã quyết định đi cùng sao?”

Ủng hộ Tiêu gia là một chuyện, Triệu Nhược Minh đi theo hay không lại là chuyện khác. Đây là hai chuyện có thể tách riêng ra.

Triệu Nhược Minh không giống trước kia, chỉ cần ý bố hơi khác liền nghe lời, không nói. Hắn cười nói: “Bố, con biết con muốn làm gì. Con cũng biết chuyến đi đến Bắc Kinh lần này của Thu Phong nhất định sẽ rất nguy hiểm, cuồng phong gió bão là không thể tránh khỏi. Nhưng đây là quyết định của con”

“Bố, con muốn sống như một người đàn ông chân chính. Rất lâu trước kia con là huynh đệ của Thu Phong, nhưng con không có cách nào so sánh với nó. Nếu như giờ phút này con còn không có can đảm làm bạn với nó, con không cần sống nữa làm gì” Triệu Nhược Minh đã quyết định. Nếu như ở Trung Đông mấy năm liền mà không nhìn ra Tiêu Thu Phong, hắn đúng là sống uống.

Triệu Quang Bình không hề thất vọng, chỉ hưng phấn gật đầu: “Nhược Minh, con đã trưởng thành.

Sinh tử không màng, đàn ông nên oanh oanh liệt liệt, đó mới là đàn ông chân chính. Triệu Quang Bình không nghĩ tới nguy hiểm, dù cho đường tương lai như thế nào ông vẫn kiêu ngạo vì con trai của mình.

“Thu Phong, thật sự cảm ơn cậu đã dạy dỗ con trai chú trở nên như thế này” Triệu Quang Bình đang thầm nói cảm ơn Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong vừa về nhà đã xông vào phòng tĩnh dưỡng của Thái gia. Không khí yên tĩnh bị sự nóng vội của hắn phá vỡ. Nếu như là người bình thường nhất định sẽ bị sáu lão bên cạnh Thái gia đánh bay ra ngoài như con chó. Nhưng Tư Mã Lạc chạy tới trước mặt Thái gia mà không ai cản hắn.

Bởi vì Thái gia cho Tư Mã Lạc quyền lực này. Ở Tư Mã gia cũng chỉ Tư Mã Lạc mới có quyền lực không kiêng nể ai. Đây một phần là do thương yêu, nhưng quan trọng là quan hệ giữa Tư Mã Lạc và Tiêu gia đã ảnh hưởng đến sự thành bại, vinh nhục của Tư Mã gia.

Tư Mã Thái gia đã hơn bảy mươi tuổi nhưng trông vẫn khá trẻ và khỏe mạnh, lẳng lặng ngồi ở đó, trong tay cầm một cuốn sách cổ, tập trung tinh thần nhìn vào. Dù là Tư Mã Lạc xuất hiện cũng không quấy rầy ông.

“Ông nội”

“Uống ngụm trà, từ từ nói” Thái gia rót cuộc ngừng đầu lên, đặt quyển sách cổ trong tay xuống, sau đó tháo kính lão. Con người mặc dù hơi già nên không còn lóe sáng nhưng không ai dám xem nhẹ ánh mắt sắc bén của ông. Tư Mã gia có thể đi tới ngày hôm nay hầu như là dựa vào ông chống đỡ.

Không nói cả Đông Nam, mà dù là ở Bắc Kinh cũng có không ít người gọi ông một tiếng Thái gia.

Tư Mã Lạc hiểu rõ tính cách của Thái gia, cầm một cốc trà, uống một ngụm lớn. Trà cực phẩm này phải từ từ thưởng thức vậy mà hắn uống như uống bia vậy.

Thái gia không trách, đợi Tư Mã Lạc đặt chén xuống, Thái gia mới từ từ mở miệng nói: “Có phải Tiêu gia lại có tin tức gì truyền ra?”

Mỗi lần đi Tiêu gia, Tư Mã Lạc về đều bấm báo với Thái gia. Dù chỉ là ăn một bữa cơm, chơi mấy ván mạt chược cũng phải nói ra hết. Mà Thái gia sau khi nghe xong đều lắng lặng suy nghĩ.

Hoặc là nói ở Tư Mã gia, người hiểu về Tiêu Thu Phong Tiêu gia nhất không phải là Tư Mã Lạc, mà là Tư Mã Thương Hải – Tư Mã Thái gia chỉ gặp Tiêu Thu Phong có một lần.

Hôm nay nhận được tin Tiêu Thu Phong đã về, Tư Mã Lạc đi đến thăm một chuyến, Thái gia đương nhiên là biết. Thực ra ông cũng đang đợi, chờ Tư Mã Lạc về nói cho mình một vài chuyện thú vị.

Nhưng hiển nhiên chuyện lần này không phải là thú vị. Bởi vì từ mặt của Tư Mã Lạc, Thái gia đã cảm nhận được.

Chẳng qua Thái gia không vội, cho dù trời có sụp xuống cũng không đến lượt Tư Mã gia chống đỡ, cho nên ông vẫn rất nhàn nhã, bình tĩnh.

“Đúng ạ, ông, có chuyện ông tuyệt đối không nghĩ ra. Con nghĩ không ai có thể tưởng tượng được” Tư Mã Lạc nói.

“Nói vào trọng điểm” Thái gia không có tâm trạng nghe hắn khoác lác, lạnh giọng quát.

“Ma quỷ binh đoàn, chúng ta đoán có thể có quan hệ với Thu Phong. Nhưng bây giờ con mới biết, Ma quỷ binh đoàn là do một tay hắn sáng lập. Không chỉ có thế, ngay cả đế quốc Long Đằng cũng thuộc về hắn”

Lời này rất lưu loát mạch lạc nhưng Thái gia lại ngây ra, hoặc là ông thực sự không nghĩ đến điều này.

“Cháu chắc chắn?”

“Có gì mà chắc chắn hay không ạ. Đó là chính miệng hắn thừa nhận, hắn giống như không phải đang lừa cháu”

Thái gia không hỏi nữa, nhưng mày càng nhíu lại. Một người có lực lượng cường đại như vậy, hắn còn cần gì, tại sao hắn lại càng muốn Bắc tiến. Có lực lượng cả phía Nam, hắn đã là vua, không phải nói là vua Trung Đông. Chẳng lẽ hắn còn thấy chưa đủ, muốn làm vua của Trung Quốc sao?

“Ông, cháu cũng đã trêu Thu Phong, nếu đã là hoàng đế Trung Đông sao không sống tiêu dao, còn quản nhiều chuyện như vậy làm gì? Nhưng Thu Phong chỉ nói có một số việc phải làm, có một số người phải bị giết. Cháu không hiểu” Thái gia gõ gõ tay lên mặt bàn, thể hiện ông đang suy nghĩ cực nhanh. Nghe Tư Mã Lạc nói, ông lẩm bẩm tự nói với mình: “Có thể liên quan với Số một không, hoặc là Số một xuống phía Nam đã gặp Thu Phong. Hơn nữa cháu cũng đã nói Mộng Thanh Linh đã ở Tiêu gia mấy ngày. Ở Bắc Kinh có lẽ không ai không biết lời đồn về quan hệ giữa Mộng Thanh Linh và Số một”

“Ông, người nói Thu Phong có sứ mệnh bí mật trên người?”

Thái gia lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, lực lượng của hắn rất nhiều là không muốn thấy ánh sáng. Người như vậy có quan hệ gì với Số một chứ?”

“Đúng rồi, hôm nay Thu Phong đã nói làm cho mấy đại gia tộc chúng ta lựa chọn vị trí thuộc về mình. Nếu không một khi có sai lầm, hắn cũng không giúp được chúng ta”

Thái gia giật mình, hỏi: “Cháu nói như thế nào?”

“Cháu thấy Triệu Nhược Minh cũng hào sảng nói muốn cùng hấn đến Bắc Kinh. Cháu đương nhiên cũng nói đi chơi cùng bọn họ”

Thái gia cười nói: “Không sai, cháu nên nói như vậy. Chỉ cần ở cùng Tiêu Thu Phong, cháu vĩnh viễn sẽ chỉ là thứ yếu. Nhưng vị trí này đối với sự sinh tồn của gia tộc chúng ta mà nói lại là vừa đúng, không phải Long, cháu sẽ không chiếm cứ bầu trời. Tiểu Lạc, đi cùng hấn, cháu không được quên vị trí của mình, cháu hiểu không?”

Tư Mã Lạc buồn bã gật đầu. Điểm này hấn đã biết từ lâu. Nhưng với bản lĩnh của hấn, có thể làm được gì cho nên cũng chỉ là đi cùng cho vui.

Trên đời có rất nhiều người, rất nhiều chuyện đang thay đổi, chỉ có tình cảm nam và nữ, sự chân tình là không thay đổi.

Tiêu Thu Phong và ba nàng Phượng Hề, Yên Nguyệt, Thiên Nhan Duyệt ngồi cạnh nhau, rất nhà hạ. Hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà đã phân phó mọi người không được làm phiền, để cho người trẻ tuổi xa cách mấy tháng được ở bên nhau, vui một chút.

Giờ phút này thứ quý giá nhất trong Tiêu gia chính là Yên Nguyệt và Phượng Hề. Không vì gì khác, đều bởi vì trong bụng các nàng có huyết mạch Tiêu gia.

“Yên Nguyệt, Phượng Hề, cảm ơn hai em. Hai em khổ rồi” Tiêu Thu Phong nói là chân thành. Nhìn hai phụ nữ xinh đẹp bây giờ biến thành mẹ, mất đi tuổi thanh xuân đẹp nhất của người phụ nữ, tất cả đều là vì hấn.

Phượng Hề cười đùa: “Ngốc, khổ cực gì chứ, đây là chuyện hạnh phúc nhất của mỗi người phụ nữ. Chẳng qua tiện nghi anh đó, một mũi tên hạ hai con chim, đúng là rất chuẩn”

Phượng Hề luôn gọi cảm như vậy, ngay cả nói chuyện cũng hơn các nàng khác nhiều. Ít nhất Liễu Yên Nguyệt đã cười đến đỏ mặt lên, vừa xấu hổ vừa hạnh phúc.

Thiên Nhan Duyệt cầm tay Tiêu Thu Phong, nói: “Tiêu đại ca còn có em. Anh không biết, từ lúc chị Yên Nguyệt và chị Phượng có con, mẹ thường hay hỏi em đã có chưa, nói chuẩn bị chăm sóc em lúc mang thai. Người ta buồn lắm đó”

Tiêu Thu Phong cười, an ủi: “Tiểu Duyệt, chuyện này sao phải gấp chứ. Em nhìn Yên Nguyệt kia, thân hình béo lên, ăn không ngon, ngủ không ngon, rất khổ đó”

“Người ta không cần biết, dù thế nào em vẫn muốn có”

Liễu Yên Nguyệt buồn cười, nói: “Được rồi, tập đoàn, bây giờ chị và Phượng tỷ không được rồi, cho em cơ hội. Chuyện đó hai người bàn với nhau ở trên giường đi. Không được làm hư bảo bối trong bụng chị”

Hơn năm tâm nguyện, hôm nay rốt cuộc đã thành hiện thực, trên mặt nàng đã không còn vẻ u buồn nữa. Bảo bối trong bụng đã mang đi mọi buồn lo, áy náy, thật hoàn mỹ.

367. Chương 367: Yên Lặng Trước Mưa Bão

Chẳng qua hai nàng có tin mừng tin rằng bố mẹ không buồn phiền nữa. Cho nên các người phụ nữ khác, Tiêu Thu Phong cũng không định để các nàng có thai vào lúc này. Kích tình trôi qua, hấn luyện hóa vô phong chỉ cảnh, không tiết mầm mống sinh mệnh ra.

Nhưng Thiên Nhan Duyệt cuối cùng không chịu nổi, cật lực làm ba lượt rồi ngủ vùi. Tiêu Thu Phong lắc đầu, làm bùng lên ngọn lửa dục vọng trong hấn, nhưng lại không dập tắt được. Tiêu Thu Phong không còn cách nào là đi đến gõ cửa phòng Lâm Ngọc Hoàn.

Sáng hôm sau, Tiêu Thu Phong bị tiếng hô đánh thức. Bên ngoài, bảo vệ trang viên đã dậy từ sớm, đang tập luyện. Sau khi Tiểu Lục Tử làm người huấn luyện bọn họ, bọn họ chưa bao giờ ngơi nghỉ.

Nhưng lúc này tiếng đánh nhau do Tiểu Lục Tử truyền ra. Tiểu Lục Tử có thể nói là đệ nhất chiến tướng Đông Nam. Nhưng so sánh với Lý Cường Bình và Thiết Trụ thì không phải một cấp bậc. Lúc này đang bị Thiết Trụ đùa giỡn.

Lạnh như băng bị cướp mất xuân tình, bây giờ đang rất mệt, cả người mềm nhũn như không xương, đang ngủ vùi. Đêm qua nàng cũng giống như Thiên Nhan Duyệt, thả lỏng mình, điên cuồng nên không thể chịu nổi.

Đi xuống tầng, Tiêu Thu Phong đã phát hiện ngay cả Tiêu Viễn Hà cũng đã dậy, đứng quan sát mọi người tập luyện.

“Bố, sớm thế”

“Tiểu Phong, con cũng dậy rồi à. Mấy người này rất được, rất phấn chấn” Tiêu Viễn Hà không biết cái gì là võ công, chỉ cảm thấy Thần binh chiến đội rất có khí thế.

Tiêu Thu Phong cười cười không giải thích, chuyện này người trong nhà không biết càng hay hơn.

“Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, mau mau giúp tôi.... hai đội trưởng khi dễ người mới” Tiểu Lục Tử vừa thấy Tiêu Thu Phong đã vội vàng kêu cứu. Hắn biết hai đội trưởng đã về, mình sẽ không được yên thân.

Người mới? Tiêu Thu Phong cười cười: “Tiểu Lục Tử, mày cũng không phải người mới mà. Người ta ở Trung Đông một ngày tiền ngàn dặm, mày thì hay rồi, ở nhà lười biếng, phải mang đến cho mày ít áp lực mới được”

Thực ra Tiểu Lục Tử bảo vệ Tiêu gia, hắn đã tận tâm tận lực, lại còn huấn luyện thiết huyết vệ đội. Có thể nói đơn vị đó bây giờ đi theo Lý Hưng và Quan Dao nam chinh bắc chiến gần như là tất cả tâm huyết của Tiểu Lục Tử.

“Tiêu thiếu gia, tôi không lười mà. Thật mà, chuyện Tiêu thiếu gia sai, tôi dám không nghe, hay lười biếng sao?” Tiểu Lục Tử không còn khí thế như khi đứng trước mặt Lý Hưng, Quan Dao, luôn ra vẻ cao thủ. Bây giờ chỉ còn kém mỗi nước quý xuống đất xin tha.

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Được rồi, không chơi nữa, mấy ngày nữa các người còn có nhiều chuyện phải làm, bây giờ nghỉ ngơi đi”

Tiêu Viễn Hà gật đầu cười, nói với Tiêu Thu Phong: “Tiểu Phong, đi, bố dẫn con đi xem mấy nhà mới xây, sau này đó là chỗ ở của con”

Ngay cạnh Tiêu gia cũng có một khu đất lớn gấp đôi, trước kia thuộc về một người kinh doanh da giấy, chuẩn bị làm khu thương mại cao cấp nhưng Tiêu Viễn Hà đã mua lại với giá cao.

Thực ra mà nói thì không phải là giá cao, có thể nói là giá thấp. Người này không dám không bán. Bởi vì là tập đoàn Phong Chính muốn mua, tập đoàn Phong Chính lại thuộc về Tiêu gia. Mà Tiêu gia có một thiếu gia, ở Đông Nam không ai dám đắc tội.

Đi theo Tiêu Viễn Hà, hai người đi qua cánh cửa bên hông, nơi đó có một không gian khác. Bởi vì chưa xây dựng xong nên tường giữa hai khu vẫn chưa được đập đi.

Mấy khu nhà cao cấp đã được xây xong. Lúc này rất nhiều người đang làm việc, hình thức mới lạ, thiết kế hào hoa, không gian rộng lớn này có cả bãi cỏ, nhiều cây cối đang nảy mầm, có thể thấy đã được trồng từ trước.

Trước nhà có một bể bơi, lúc này đã chứa đầy nước, từng cơn sóng cuộn lên, vườn hoa hơi cách một chút, các bông hoa rực rỡ khoe sắc, chưa đến gần đã ngửi được mùi thơm.

Nơi này là tâm nguyện của hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà, rất xa hoa. Phụ nữ trong nhà thành đàn, bọn họ đương nhiên cũng không ngại tốn tiền, có tiền phải dùng chứ, huống chi lại vì con trai duy nhất của họ.

“Sau này con cháu đầy nhà, chơi đùa nhảy nhót. Ai, bố bây giờ đều mơ tưởng đến lúc đó. Tiểu Phong, nơi này con có thích không, nếu có gì không hài lòng thì nói cho bố. Dù sao bố cũng rất nhân, làm giám sát cũng được”

Việc nên làm thì làm, nên nghĩ cũng đã nghĩ. Dù là Tiêu Viễn Hà quên, cũng có người nhắc ông, nhất định sẽ làm thêm mấy hạng mục nữa, sẽ có không ít lợi nhuận. Ở Thượng Hải, cũng không phải ai cũng giống như Tiêu gia, xây trang viên mà không sợ tốn kém.

“Tiêu thiếu gia, chào cậu, tôi là phó tổng phụ trách công trình. Nếu cậu có gì không hài lòng, chúng tôi có thể dựa theo yêu cầu của cậu để thiết kế lại một lần nữa. Giám đốc công ty chúng tôi đã nói, chỉ cần Tiêu thiếu gia có bất cứ yêu cầu gì, chúng tôi đều thỏa mãn”

Uy danh của Tiêu Thu Phong, đã không chỉ ở Đông Nam mà cả phía Nam cũng là không thể xâm phạm. Như vậy cũng tốt.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Rất được, tận tâm là được, đối với chỗ ở tôi không dễ dàng đâu”

Nghe lời Tiêu Thu Phong nói, phó tổng rất cao hứng nói: “Đối với trang viên của Tiêu gia, công ty chúng tôi sẽ phụ trách bảo dưỡng cả đời, đảm bảo làm Tiêu thiếu gia hài lòng”

Tiêu Viễn Hà cũng là nhân vật nổi tiếng ở Đông Nam. Nhưng hào quang của Tiêu thiếu gia đã hoàn toàn che khuất ông. Đối với chuyện này Tiêu Viễn Hà không hề giận. Thấy con mình có thành tựu như vậy, làm bố ông cảm thấy rất mừng.

“Tiểu Phong, bố biết con có nhiều chuyện phải làm, những chuyện đó bố không giúp được, chỉ có thể nói với con vài câu. Bây giờ con đã không chỉ có một mình, có vợ, có con, làm chuyện gì cũng không được mạo hiểm. Đầu tiên là phải nghĩ đến vợ con, không có con, bọn họ không sống nổi”

“Còn có, nhân lúc ở nhà thì trò chuyện với mẹ con. Con cũng biết, từ nhỏ đến lớn mẹ con thương con nhất. Ai, con không có ở nhà, mỗi ngày bà ấy đều lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên”

Tiêu Thu Phong sao lại không hiểu chứ. Cuộc sống trước kia không biết, nhưng sau khi trọng sinh, hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà thương yêu hẳn vô hạn. Nên hẳn đã dung nạp tình cảm của bọn họ, không thể tách rời.

“Bố, con biết rồi”

Đúng thế, nhân lúc an nhàn, Tiêu Thu Phong cùng các nàng đi mua sắm. Dù sao các nàng thích, hơn nữa sau khi có thai, càng phải quan tâm yêu thương các nàng hơn. Vừa vào siêu thị mấy nàng liền chạy đến khu dành cho em bé, thấy đồ dùng đáng yêu liền không nường tay, mua hết.

Mà Tiêu Thu Phong đỡ đối phương, hai người nhìn vẻ hưng phấn của mấy cô gái, trong lòng cũng rất vui vì hạnh phúc này.

“Mẹ, chờ xong chuyện này, sau này con sẽ ở nhà cùng mọi người. Mấy năm nay lúc chạy đông, lúc chạy tây, không có thời gian ở nhà với mẹ. Xin lỗi mẹ”

“Thằng ngốc này, nói cái gì đó. Thấy con có tiền đồ, mẹ rất cao hứng. Tiểu Phong con không biết, bây giờ mỗi lần mẹ ra ngoài đều có rất nhiều người nịnh nọt mẹ. Ai, người ta đều là muốn lấy lòng con đó, mẹ rất vui. Đàn ông con trai, kiến công lập nghiệp, mẹ hiểu. Có thời gian con ở bên mấy cô bé đó đó, Tiêu gia chúng ta đã làm ủy khuất mấy đứa, biết không. Cho nên con nhất định phải đối xử tốt với bọn họ”

Tiêu Thu Phong gật đầu, có chút xấu hổ cười nói: “Mẹ, con biết. Chẳng qua phụ nữ của con đúng là không ít, lần này đi Trung Đông gặp Thu Nhã. Không cẩn thận đã...”

“Cái gì?” Điền Phù đỡ khóc đỡ cười, còn không cẩn thận nữa? “Thằng bé này, thật sự là một người cũng không buông tha, mấy người Yên Nguyệt có biết không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, Điền Phù lập tức nhắc: “Trước hết chưa nên nói ra, đỡ làm bọn họ mất hứng. Nhớ Yên Nguyệt và Phượng Hề đang có thai, không được làm cho hai đứa tức giận”

Tiêu Thu Phong nói: “Không đâu ạ, Yên Nguyệt và Phượng Hề không hẹp hòi như vậy đâu ạ”

“Con biết cái gì, dù là chấp nhận số mệnh nhưng trong lòng cũng có chút không thoải mái. Con có nhiều phụ nữ như vậy, không ngờ còn không hiểu rõ tâm lý của bọn họ. Không biết là mấy đứa đó ngu hay gì mà đụng phải một thằng không có tâm can như con. Mẹ thật sự không biết nói gì với con cho tốt”

Liễu Yên Nguyệt vội vàng đi tới, kéo tay Tiêu Thu Phong nói: “Ông xã, anh mau đi theo em, mau xem món đồ chơi này, rất đáng yêu, anh muốn mua không?”

Mua cũng không có vấn đề gì, nhưng Điền Phù lại gấp: “Yên Nguyệt, con không được gấp, đã nói với con bao lần rồi, đi lại nhẹ nhàng. Con bây giờ đã có em bé, làm mẹ người ta rồi, không được nóng nảy như vậy, biết chưa?”

Điền Phù gấp đến độ bắt đầu giảng bài. Liễu Yên Nguyệt lè lưỡi hình như đã nghe quá nhiều những lời này, mỗi ngày ba lần, ai mà không sợ chứ.

368. Chương 368: Mới Đến Bắc Kinh

Có thân binh gia nhập, theo chỉ thị của Phượng Hề, Lý Hưng và Quan Dao đẩy nhanh tấn công, trên đường đi để lại rất nhiều xác chết. Đến bây giờ đã gần đến Bắc Kinh, điều này cho thấy Tiêu Thu Phong đã phải đi. Hắn phải hành động.

Tình yêu của ba nàng luôn làm cho người ta không muốn chia lìa. Tối nay các nàng ngủ chung, đương nhiên ngủ cùng với Tiêu Thu Phong.

Không vì tình ***, mà chỉ là nỗi buồn ly biệt.

Lời tình yêu nói không hết, không nói những lời hứa hẹn, chỉ có một lời: “Giữ mình”

Đến Bắc Kinh đã được quyết định, nhưng tất cả gió bão lại đến từ một chuyện nhỏ không ai ngờ đến. Liễu Yên Hồng gọi điện về nhưng nàng không tìm Điền Phù yêu thương nàng nhất, không tìm chị gái Yên Nguyệt. Nàng chỉ tìm Tiêu Thu Phong, nàng bị người ăn hiếp, muốn anh rẽ trả thù cho nàng.

Lúc có chuyện giọng của nàng rất mềm mại, ngọt ngào, mang theo vài phần thương xót làm người ta không thể từ chối. Lần này Tiêu Thu Phong cũng không từ chối, nếu đã đến đó, chuyện của em vợ hắn đương nhiên phải quản. Không chỉ xem không, còn phải nghiêm túc, biến chuyện bé thành chuyện lớn. Làm cho mọi người biết Tiêu Thu Phong Đông Nam đã đến Bắc Kinh.

Giọng nói oan ức của Liễu Yên Hồng, nói quá câu chuyện lên. Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu rõ. Bởi vì ở Bắc Kinh có Đinh Mỹ Đình và Mộng Thanh Linh chiếu cố nàng, dù tên nào kêu gọi công cuồng đến đâu cũng không dám lơ đãng. Nhưng đây là cơ hội, Tiêu Thu Phong chọn cơ hội này.

Chuyện gì cũng cần có lý do, mà chuyện này cũng đã đủ rồi.

Liễu Yên Hồng bỏ điện thoại xuống, vẻ đáng thương trên mặt đã biến mất không thấy tăm hơi, hưng phấn nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu lên: “Thích quá, thích quá, anh rẽ đến đây, xem ai dám khi dễ mình. Hừ, mình phải cho mấy kẻ ăn chơi trác táng đó biết sự lợi hại của anh rẽ”

Bên cạnh nàng đang có hai cô gái khác. Một người đương nhiên là Mộng Thanh Linh, một người là Đinh Mỹ Đình. Hai người gần như không thể tin vào mắt mình. Cô bé bình thường rất thông minh hiểu chuyện lại có bộ dạng đáng yêu như thế này. Ngay cả anh rẽ của mình cũng lừa, chẳng lẽ thật sự chỉ vì được quan tâm, che chở sao?

“Hồng Hồng, tên đáng ghét đó chị đã dạy cho một bài học. Hắn sau này sẽ không dám vô lễ với em nữa, không cần phải nói quá như vậy chứ” Đinh Mỹ Đình cảm thấy vui mừng, từ biệt mấy trăm ngày nàng lúc nào cũng nhớ. Liễu Yên Nguyệt đến, nàng rất quan tâm, đương nhiên cũng hỏi đến tin tức của người đàn ông đó. Nhưng không ngờ rằng chỉ mấy câu đã gọi được hắn tới.

Nhưng trong cảm giác vui mừng lại có vài phần ghen tuông. Người nói những lời đó với Tiêu Thu Phong đáng lẽ phải là nàng. Nàng rất mong chờ cuộc sống đó. Nàng muốn cho hắn biết, nàng yêu hắn thật lòng, chưa bao giờ thay đổi: “Hừ, cái loại người này chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Lúc cho hắn một bài học chị cũng thấy đó, hắn nói rất tàn nhẫn, còn nói cái gì muốn làm em đẹp mắt. Yên tâm, đối phó như thế này, anh rẽ rất có kinh nghiệm, có nhiều biện pháp làm cho hắn biết cá gì mới là sợ hãi”

Mộng Thanh Linh đang trầm ngâm suy nghĩ lại bị lời này của Liễu Yên Hồng làm bừng tỉnh, cười nói: “Hồng Hồng, không nhìn ra, anh rẽ em đối với em rất tốt, rất chiều cố em”

Liều Yên Hồng hưng phấn: “Đương nhiên rồi, mặc dù lúc ở Tiêu gia em hôm nào cũng làm anh ấy tức, nhưng anh ấy quan tâm em nhất. Chỉ cần em có chuyện, không cần biết ở đâu anh ấy cũng sẽ đến giúp em”

Đinh Mỹ Đình tức tối nói: “Không biết chừng người ta có ý đồ xấu với em, muốn ăn hết cả hai chị em đó”

Liều Yên Hồng trừng mắt nhìn Đinh Mỹ Đình, quát: “Không được ăn nói hồ đồ, anh rể không xấu như vậy. Có vô số người thích anh ấy, nhưng chưa thấy anh ấy phóng túng bao giờ. Hắc hắc, em nói cho chị, Mỹ Đình, nếu như chị muốn gả vào Tiêu gia thì phải lấy lòng em. Lời của em rất có tác dụng đó”

Mộng Thanh Linh giả vờ tùy ý hỏi: “Hắn thật sự tốt như vậy sao? Hình như đàn ông trên đời này đều xấu như nhau, không ai là không thích các cô gái đẹp. Giống như thiên hạ không có mèo nào mà không ăn vụng cả”

Liều Yên Hồng ngẩng đầu lên, đắc ý nói: “Anh rể lại khác. Em có thể khẳng định với chị, anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên đời, không ai có thể so sánh được với anh ấy. Nếu chị không tin, có thể hỏi Mỹ Đình, chị ấy xinh đẹp như vậy, lại còn yêu anh rể đến chết đi sống lại, biết anh rể đã có vợ mà cũng không hối hận, đây là quyền rũ đó”

Đinh Mỹ Đình muốn phản bác nhưng không tìm ra được lời nào thích hợp cả. Bởi vì Liều Yên Hồng nói không sai, xa hẳn lâu như vậy, nàng gặp được rất nhiều người tự xưng là xuất sắc. Nhưng trong lòng nàng vẫn không có người đàn ông nào có thể so sánh với hắn, tuyệt đối không có.

Mộng Thanh Linh không hỏi nữa, nàng chỉ nghĩ: “Người đàn ông này đến Bắc Kinh thật sự chỉ vì em vợ thôi sao?” Nàng không tin.

Sáng hôm sau, Tiêu Thu Phong thức dậy, ba nàng chuẩn bị đưa tiễn lại bị hắn ngăn lại. Nên tiễn hắn chỉ có vợ chồng Tiêu Viễn Hà. Bọn họ biết con trai muốn đi xa, đêm qua bọn họ đều không ngủ ngon, mặt hơi tái.

Ngoài cửa, Lý Cường Bình, Thiết Trụ đang uể oải dựa lưng vào cột đá. Bọn họ quen ở Trung Đông rồi, chưa bao giờ phải hành lễ. Mà Tiểu Lục Tử, mấy chục bảo vệ đứng thành hai hàng coi như là đưa tiễn. Lần lên phía Bắc này, hắn không được đi cùng. Bởi vì Tiểu Lục Tử có nhiệm vụ quan trọng hơn, bảo vệ Tiêu gia.

“Lão Đại, sớm nhỉ...” Trước cửa có một chiếc xe đang đỗ, lúc này hai cái đầu thò ra. Thật không ngờ sớm như vậy mà Triệu Nhược Minh, Tư Mã Lạc đã đến rồi.

Hôm qua nhận được tin tức, lúc này đều vội vã và mong đợi.

Tứ đại công tử Đông Nam bây giờ chỉ còn có ba người, nhưng bọn họ vẫn cùng nhau mà đi.

Hai chiếc xe, năm người phóng thẳng đến sân bay. Sau lưng chỉ còn lại có hai người già cô đơn, nhưng không ai thấy trên ban công phòng ngủ có ba người phụ nữ mặc áo ngủ mỏng manh, trên mặt các nàng đều đã rơi lệ, giọt lệ cô đơn.

“Yên tâm, ông xã sẽ về nhanh thôi, rất nhanh...”

Ba tiếng sau, bọn họ đã đến sân bay Bắc Kinh.

“Đã đến nhiều lần, nhưng cảm giác lần này lại hoàn toàn khác. Thu Phong, bọn tao trông chờ hết vào mày” Xuống máy bay, Tư Mã Lạc ưỡn lưng, ra vẻ mong thiên hạ không thể không loạn.

Triệu Nhược Minh không nói lảm nhảm như hắn: “Lão Đại, nhà tao có biệt thự ở đây, hay là...”

“Nhà tao cũng có, đến nhà tao đi” Tư Mã Lạc cũng mở miệng yêu cầu. Dù sao ông già hắn đang làm trong trung ương, bình thường đều không về đó. Không ở thì phí, không bằng mọi người về đó.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại lắc đầu nói: “Chỗ ở tao có, chẳng qua hơi đơn sơ chút. Nếu bọn mày không chê thì đi”

Đây là chuyện đương nhiên, nếu cùng đến Bắc Kinh, vậy phải ở cùng một nơi. Triệu Nhược Minh không hề suy nghĩ đã đi theo, mà Tư Mã Lạc đứng tại chỗ lảm nhảm: “Thu Phong, biệt thự nhà tao rất được, rất sang trọng, không đi thì phí”

Tuy phí nhưng không ai để ý đến hần. Tư Mã Lạc chán nản cũng đuổi theo. Lần này đến Bắc Kinh chỉ là đi xem náo nhiệt. Không có Tiêu Thu Phong thì còn chơi mẹ gì. Hơn nữa Thái gia đã nói lúc nào cũng phải đi bên cạnh Tiêu Thu Phong, không được phép rời khỏi.

Đây là một căn tứ hợp viện nhỏ lâu đời, mấy căn phòng nửa mới nửa cũ, mặc dù không xa hoa như các biệt thự kiểu mới. Nhưng giá trị thì mấy biệt thự kia không thể sánh bằng.

Tiêu Thu Phong đến nơi này vì đây thuộc về bố mẹ hần. Mà giấy tờ đất đang nằm trong tay Tiêu Hào Vân. Trước khi đến Bắc Kinh, Tiêu Hào Vân đã đưa cho hần mấy thứ, có cả căn tứ hợp viện này.

“Thiết Trụ, tìm người đến sửa sang nơi này. Nhớ không được làm hư hại gì”

Thiết Trụ gật đầu, mặc dù không rõ vì sao Tiêu Thu Phong lại đến đây ở nhưng nếu Tiêu thiếu gia đã quyết định, hần chỉ cần nghe theo là được.

Tư Mã Lạc hỏi: “Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?”

“Ngồi máy bay lâu như vậy, tao hơi khát, đương nhiên phải tìm một quán uống cho thỏa thích. Cường Bình, anh cũng đi cùng” Tiêu Thu Phong cười cười đầy tà quái. Uống rượu chỉ là lấy cớ, hần muốn phá hủy một nơi.

Mà điều này có quan hệ với việc Liễu Yên Hồng đã gặp. Cái thằng tên là Hoa Tiêu gia kia chính là ông chủ quán đó. Mới đến phải tìm một món ăn khai vị. Không có cách nào khác đành phải chọn con côn trùng đáng thương này. Nghe Liễu Yên Hồng nói chú thằng này cũng có quan hệ, ngay cả Đinh Mỹ Đình cũng phải nể mặt.

Đinh Mỹ Đình nể mặt nhưng Tiêu Thu Phong lại không cần.

369. Chương 369: Gây Chuyện

Ở nơi ngoạ hồ tàng long như Bắc Kinh, quán Cửu Trọng Thiên này cũng không quá nổi tiếng. Nếu không phải Liễu Yên Hồng nói vị trí đại khái thì có lẽ Tiêu Thu Phong không thông thuộc Bắc Kinh cũng sẽ không tìm được.

Chẳng qua loài vật tụ tập thành đàn, kiểu gì cũng có người đến đây, hình thành một đàn đặc biệt. Giống như đám thanh niên luôn tự cho mình là nhất, coi nơi này là sân khấu, tận tình biểu diễn cuộc sống của bọn họ.

Đối với người bình thường, bọn họ có lý do để kiêu ngạo.

Lúc Tiêu Thu Phong dẫn mọi người vào, Tư Mã Lạc thích gây chuyện nhất hỏi: “Lão Đại, quán này chẳng có gì đặc biệt. Mà mang bọn tao đi xa như vậy, có phải có gì tốt không?”

Người vô sỉ luôn làm cho người ta không làm gì được. Triệu Nhược Minh thiếu chút nữa xông lên đá cho Tư Mã Lạc một cái, xem như đó là chỗ tốt cho hần. Nhưng Tiêu Thu Phong cười nói: “Tao mời mày uống rượu, vậy không đủ tốt sao?”

Đã lâu rồi Tiêu Thu Phong không mời ai uống rượu, ở trên đời này không có mấy người xứng uống với hần.

Quả nhiên Tư Mã Lạc thoáng cái nhanh hơn, mở cánh cửa pha lê của quán ra. Được Tiêu Thu Phong mời rượu, đây là cơ hội không có nhiều, từ sau khi Tiêu Thu Phong cải tà quy chính thì đó chính là lần đầu tiên.

“Tao muốn rượu đắt nhất, ngon nhất” Không nhìn bất cứ ai, Tư Mã Lạc đi vào, câu đầu tiên đã rống lên như vậy. Hần rất hưng phấn, hần muốn cho Tiêu Thu Phong phá sản một lần.

Nhưng âm thanh này còn lớn hơn cả nhạc trong quán. Bởi vì người đi vào đây chưa ai dám kiêu ngạo nói uống rượu ngon nhất. Mà người đủ tư cách uống rượu ngon nhất lại không muốn đến đây.

Cửu Trọng Thiên cũng chỉ là một góc ở Bắc Kinh, một vũ trường ở góc khuất thích hợp cho đám người chỉ mặt mày trời, đến đây mà phát tiết.

Một cái bàn, bốn người, trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, bồi bàn bê rượu lên, đúng là rượu ngon nhất của Cửu Trọng Thiên.

Tư Mã Lạc uống một hớp, thất vọng lắc đầu: “Kém quá. Thu Phong, hiếm khi có cơ hội này, tao sẽ không bỏ qua đâu” Vừa nói hắn vừa xoay người lại quát lên với bồi bàn: “Tìm chủ quán ra đây, tao muốn rượu ngon nhất ở đây, rượu này quá kém”

Bồi bàn hơi thất thần, mắt lóe lên, không nói gì. Nhưng Tiêu Thu Phong thấy vẻ khinh bỉ trong mắt hắn. Tư Mã Lạc quát: “Mày đứng ngây ra đó làm gì, đi tìm chủ quán, ông muốn uống rượu ngon nhất” Có lẽ làm việc đã lâu, ánh mắt của hắn rất biết nhìn. Hắn hiểu rõ người đến đây đều không dám gây sự. Mà hắn nhìn khuôn mặt của Tư Mã Lạc rất xa lạ, có lẽ chỉ là đám nhà giàu mới nổi, chỉ là mấy thằng nông dân mà thôi.

Rất nhanh một người đàn ông trẻ tuổi đi ra. Trên người hắn tràn ngập mùi rượu, làm cho người ta khinh bỉ. Mặc dù chưa gặp qua lần nào nhưng Tiêu Thu Phong có thể biết người này là tên cặn bã.

“Chào quý khách, tôi chính là chủ quán. Mọi người gọi tôi là Hoa thiếu gia. Rượu mà mọi người uống là rượu tốt nhất của quán, không biết sao mọi người còn muốn?” Người này xem ra đúng là ông chủ, giống hệt lời Liễu Yên Hồng nói.

Tư Mã Lạc không biết gì hết, hắn chỉ muốn uống rượu, quát lên: “Có lắm không, rượu Bắc Kinh sao, loại rượu này là tốt nhất chẳng lẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Tám câu này là một cách gọi. Thực ra Tư Mã Lạc nói chính là rượu vang cực phẩm năm tám hai. Giá của rượu vang dựa vào số năm được cất giữ, tám hai năm đúng là giá trên trời.

Người này nhìn bọn họ, thấy Tư Mã Lạc giống người biết về rượu, nên có vài phần mặt mũi, rất sáng khoái cười nói: “Thì ra quý khách đây cũng là người yêu rượu, coi như các người may mắn, trong quán vừa mới có rượu tám hai năm, hàng thật, đi, lấy hai chai đến”

Người thanh niên này vừa mở miệng nói, bồi bàn không dám chậm trễ, rất nhanh mang rượu vang ướp bằng lên, đúng là không sai, là rượu năm tám hai.

“Bây giờ còn được, ông chủ, cầm thêm mấy chai nữa. Hôm nay có người mời khách, nhất định phải uống thật say” Tư Mã Lạc phân phó, tối nay cuối cùng cũng trút được một hơi ác khí.

Người thanh niên đánh giá bốn người, gật đầu với bồi bàn.

Không ai để ý đến hắn nữa, nhưng người này vẫn âm thầm chú ý đến khách. Tiêu Thu Phong từ đầu đến cuối không nói gì. Mà Lý Cường Bình và Triệu Nhược Minh không phải người hay nói, nhưng uống rượu lại rất bình thường. Uống rượu này cảm thấy rất ngon. Bọn họ đương nhiên không bỏ qua, không uống thì phí.

Chẳng qua Triệu Nhược Minh không nghĩ được từ xa đến đây chỉ để uống rượu vang năm tám hai sao?

Hoa thiếu gia có chút hối hận. Bốn người này hầu như không biết giá trị của rượu, trên bàn có mười mấy vỏ chai. Lần đầu tiên có người uống nhiều như vậy.

Tư Mã Lạc cũng hưng phấn nói: “Lão Đại, tao uống nhiều rượu như vậy, nhưng hôm nay mới thoải mái nhất, nào chén nữa”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, ánh mắt thản nhiên. Loại rượu này đối với chỉ là tiến vào miệng, không phải nói nơi khác mà chỉ rượu của lão già, mỗi bình còn đắt hơn cả mười bình này.

Chén chạm vào nhau, chén cuối cùng đã vào bụng. Tiêu Thu Phong đột nhiên đứng lên hỏi: “Tư Mã Lạc, mày đã bao giờ uống rượu cực ngon mà chưa phải trả tiền chưa?”

Tư Mã Lạc còn chưa lấy lại tinh thần, cười dâm dăng nói: “Rượu trong nhà tao đều là do người tặng, chẳng việc mẹ gì phải mất tiền”

“Vậy hôm nay chúng ta thử uống rượu không mất tiền xem sao?” Tiêu Thu Phong vừa nói xong, Tư Mã Lạc phun ra ngụm rượu chưa kịp nuốt.

“Lão Đại, không phải mày muốn” Hắc không cần suy nghĩ bởi vì Tiêu Thu Phong đã đứng lên, tùy ý nói: “Uống đủ rồi, chúng ta về nghỉ thôi”

Hai mươi người đã canh cửa từ lâu. Khi Tư Mã Lạc xấu hổ đi ra cửa đã bị thủ lĩnh của bọn kia ngăn cản. Thủ lĩnh chính là Hoa thiếu gia.

“Mấy vị có phải là chưa tính tiền không” Hoa thiếu gia nói với giọng châm biếm: “Cửu Trọng Thiên tôi mở ra đã chín năm qua, chưa từng gặp một ai đến đây uống chùa cả”

“Hoa thiếu gia, mày nói gì thế?”

Tư Mã Lạc đã nhiều lần uống rượu không phải trả tiền, nhưng dù sao cũng chưa quang minh chính đại uống như thế này. Có chút xấu hổ, Tư Mã Lạc đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong: “Lão Đại, mày không có tiền thì để tao thanh toán cho”

Chẳng qua chỉ là một hai vạn, vẫn có thể chi ra.

“Đúng, đúng, *** không hỏi thăm trước đây là đâu sao?” Một lão già béo há mồm đi ra, giống như chuẩn bị lấy thịt đè người.

Tiêu Thu Phong đi lên trước, trên mặt vẫn mang nụ cười.

“Tao biết đây là Cửu Trọng Thiên, cũng biết mày là Hoa thiếu gia. Nghe nói hôm qua mày với một cô ái. Hôm nay tao chỉ đến dạy cho mày một bài học mà thôi”

Vừa nghe lời này, Hoa thiếu gia mặt xanh nét, hắc không phải vì sợ mà là tức. Bởi vì hôm qua hắc đã rất mất mặt. Nếu như cô gái bên cạnh không là bảo bối của của lão Đinh, hắc đã sớm sai người trói lại vứt lên giường mà *** rồi.

“Ông không tìm nó gây phiền phức, nó còn dám tìm ông. Cháu gái lão Đinh, ông còn nể mặt. Nhưng mấy người bọn mày... hôm nay ông muốn chân chúng mày”

Tư Mã Lạc hiểu rõ, lần này đến đây vốn là có ý gây sự. Tư Mã Lạc này còn muốn cho Tiêu Thu Phong tiêu tốn thật nhiều, không ngờ rằng lại là ăn miễn phí. Xem bộ dạng Tiêu Thu Phong sẽ không trả tiền, có lẽ không cần, dùng sức mạnh xem ai hơn ai.

“Đánh gãy chân chúng, đốt quán này” đây là lời Tiêu Thu Phong nói. Động tác của Lý Cường Bình nhanh nhất, hắc rất tức tên béo kia. Tiêu Thu Phong vừa nói xong, hắc vung tay đánh tới đối phương.

“A...” Một tiếng dài, răng gãy mất ba chiếc, sau đó mang theo vết máu, cả người tên béo bay ra ngoài. Chưa kịp đánh hội đồng thì hắc đã chết.

“Lên, lên, đánh cho tao, đánh mạnh vào...” Hoa thiếu gia rút cuộc cũng thấy không đúng. Hắc không ngờ trên đời còn có người kiêu ngạo như thế này. Hắc tưởng rằng mình đã không nói lý, không ngờ rằng người này còn hơn xa hắc.

Lý Cường Bình không nói một câu. Hắc không cần nói, Tiêu thiếu gia đã nói đánh gãy chân chúng, sau đó đốt quán rượu này, hắc chỉ cần theo lệnh mà làm là được.

Mấy người lao về phía Tiêu Thu Phong. Nhưng Triệu Nhược Minh đã cản lại, ba cây gậy to đánh vào tay hắc, hai cây bị chấn gãy, cây thứ ba bắn ngược lại, bắn vào đầu một thằng, máu trào ra, thằng này sợ quá mà ngất.

370. Chương 370: Tin Tức Đến

“Lão Tứ, cố lên, cố lên...” Lo lắng lúc trước bây giờ đã biến mất hoàn toàn. Tư Mã Lạc trốn sau lưng Tiêu Thu Phong, đây là nơi an toàn nhất trên đời nên hắc mới có thể yên tâm xem kịch.

Không ngừng có người bay tới bay lui, tiếng kêu không dứt. Chỉ cần có người lên, Lý Cường Bình đều đánh gãy chân bọn họ, đánh cả hai phía, không ai có năng lực ngăn cản hắc.

“Bọn mày, bọn mày có biết tao là ai không. Bọn mày, bọn mày sẽ hối hận” Hoa thiếu gia càng lúc càng lui về phía sau, khí thế kiêu ngạo lúc trước đã biến thành sợ hãi, sợ đến nỗi nói cũng lắp bắp.

“Hoa thiếu gia, chúng ta báo cảnh sát đi” Một tên có lẽ cũng bị dọa, lúc này không ngờ lại nghĩ đến báo cảnh sát, thật sự là buồn cười. Chẳng lẽ bọn họ không biết bây giờ mấy chục người đánh hai người thì dù là báo cảnh sát cũng không biết vì lý do gì?

Hoa thiếu gia nhường mày, lúc này không để ý được nhiều như vậy. Người đàn ông này quá lợi hại, hẳn không thể khống chế được, lớn tiếng quát: “Báo cảnh sát, báo cảnh sát...”

“Báo cái con mẹ mày” Lý Cường Bình còn đang chơi nhưng Triệu Nhược Minh đã lao tới, tát một cái vào mặt Hoa thiếu gia, máu lập tức trào ra miệng.

Nhưng Hoa thiếu gia không dám động đây, giống như đã rất sợ, chẳng qua trong mắt hắn đầy căm hận nhìn Triệu Nhược Minh. Nhưng không ngờ được một cước đã vung ra, thân hình lui lại, chạm vào kính thủy tinh mới đứng vững lại được nhưng trên mặt đã đầy máu tươi.

Không ai dám đến cứu. Đám bảo vệ ở đây khi dễ người bình thường còn được nhưng bốn người này quá mạnh, nhìn mấy chục đồng bọn bị đánh gãy chân nằm trên đất, bọn họ chỉ cầm gậy vây xung quanh. Lý Cường Bình tiến một bước, bọn họ lùi một bước.

“Không chơi nữa. Đi” Tiêu Thu Phong không có hứng thú với những người này, ngay cả dục vọng ra tay cũng không có, dẫn đầu rời khỏi quán.

Lửa đã cháy, Lý Cường Bình hưng phấn như một đứa bé ham chơi, đập vỡ mấy bình rượu trắng, sau đó nhìn ngọn lửa không thể khống chế được mới đắc ý rời đi.

“Có giỏi để lại tên” Hoa thiếu gia người toàn máu được mấy bảo vệ dìu ra, giờ phút này đã rất tức giận. Nhưng hắn chưa ngắt, quát lên với bốn người rời đi.

“Tao họ Tiêu, mày có thể gọi tao là Tiêu thiếu gia. Tao từ Đông Nam đến, nếu mày muốn tìm tao, tao lúc nào cũng chờ mày” Tiêu Thu Phong lạnh lùng mở miệng. Hắn tin rằng rất nhanh cả Bắc Kinh đều biết Tiêu Thu Phong đã đến.

Lửa hừng hực, mọi người vây quanh cửa làm cho nơi này rất nóng nực. Chỉ có Hoa thiếu gia nghiêng răng nghiêng lợi, kêu: “Tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao nhất định không bỏ qua cho mày”

Lý Cường Bình quay đầu lại, sát khí hiện lên, chưa từng có ai dám nói những lời này trước mặt Tiêu thiếu gia.

“Không cần phải giết nó, nó bây giờ vẫn còn có chút tác dụng” Muốn mượn miệng Hoa thiếu gia truyền tin tức. Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng mở miệng, người đã lên xe.

“Hoa thiếu gia, không nên tức giận. Lập tức gọi điện cho chú cậu, để chú ấy ra tay, thằng đó chết chắc rồi”

Hoa thiếu gia được nhắc lập tức quên đi nỗi đau, gọi điện, khóc lóc: “Chú, cháu là Tiểu Hoa, chú, chú nhất định phải ra mặt cho cháu, Cửu Trọng Thiên của cháu bị người đốt”

Khi Đinh Mỹ Đình nhận được tin tức đã là ngày hôm sau. Nàng và Hoa thiếu gia có xung đột, Đinh lão đương nhiên biết, cho nên quan tâm hỏi một tiếng. Tính cách cô cháu gái này rất nóng nảy, bá đạo, ông sợ nàng làm loạn.

“Cửu Trọng Thiên bị đốt?” Đinh Mỹ Đình kinh hãi, chuyện này đương nhiên không phải nàng làm. Chẳng lẽ người đàn ông kia đã đến, chỉ là hành động quá nhanh.

“Không chỉ có thế, nghe nói Hoa thiếu gia bị đánh thành đầu heo. Bây giờ Chu Chủ Nhân đã tra xét toàn thành, rốt cuộc là ai gan lớn như vậy?”

Chuyện đã truyền ra nhưng Chu Chủ Nhân lại không lộ ra chi tiết. Cho nên Đinh Bốn Quân cũng không thể xen vào. Nhưng Liễu Yên Hồng kêu lên sợ hãi, nhưng nàng lại làm ông khẩn trương: “Nhất định, nhất định là anh rể của cháu. Nhưng anh ấy ghê quá, đốt quán người ta”

Thực ra trong lòng nàng rất cao hứng. Đây rõ ràng là anh rể quan tâm đến nàng, trút giận cho nàng.

Đình lão nhìn Mộng Thanh Linh, Mộng Thanh Linh khẽ gạt đầu ra vẻ người đàn ông kia thực sự đã đến.

Đình Bồn Quân không nói gì, lập tức rời đi. Hắn muốn báo cáo tình huống này cho Lão Đại. Một ngày nào đó bọn họ sẽ gặp ở Bắc Kinh, chỉ thật sự không ngờ ngày đó lại nhanh như vậy.

Có lẽ lực lượng bình hành lập tức sẽ bị phá vỡ, loạn chiến sắp diễn ra. Ông rất rõ ràng Tiêu Thu Phong cần bản không phải một người an phận, đi tới đâu ở đó sẽ có cuồng phong gió bão.

Chỉ là Bắc Kinh khác với nơi khác, mỗi cơn gió bão ở đây đều ảnh hưởng cả đất nước.

Liễu Yên Hồng không có thời gian giữ lão già này lại, trong lòng chỉ nghĩ đến anh rể. Rất nhanh đã gọi điện về nhà hỏi địa chỉ. Điền Phù thương yêu nàng như con gái nên đương nhiên không giấu diếm gì.

“Hồng Hồng, em đi đâu thế?” Thấy nàng bỏ điện thoại liền chạy ra ngoài, Đình Mỹ Đình giữ lại.

“Hắc hắc, anh rể đã đến Bắc Kinh, em biết anh ấy ở đâu, đương nhiên đến chỗ anh ấy ở. Có ăn có uống, có tiền tiêu, ai không nghĩ chứ?”

Cho đến bây giờ chưa bao giờ nàng cẩn thận suy nghĩ tại sao ở bên Tiêu Thu Phong mình lại rất vui vẻ, hơn nữa lại cảm thấy rất an toàn.

“Này, có làm không thể. Chị và chị Thanh Linh chiếu cố em, bây giờ anh ấy tới em lập tức bỏ chạy, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có. Có quá đáng không?” Đình Mỹ Đình rất khó chịu quát: “Gì hử, chị chiếu cố em sao, hừ muốn đi thì nói tiếp” Đối với tâm sự của Đình Mỹ Đình, Liễu Yên Hồng xem như hiểu rõ nên không nể mặt. Nhưng quay đầu lại với Mộng Thanh Linh, nàng lại rất khách khí: “Chị Thanh Linh cảm ơn thời gian qua chị chiếu cố em. Bây giờ anh rể em đã đến, em đến nhờ anh ấy. Chờ mấy hôm nữa em lấy tiền của anh rể sẽ mời chị một bữa cơm. Chị nhất định phải đi đó”

Mộng Thanh Linh cười cười, xua tay nói: “Được rồi, nhìn em gấp như vậy, đi đi, chào anh ta thay chị, nói chị chào mừng anh ta đến Bắc Kinh”

Hai cô gái tâm trạng hồn nhiên nghĩ cũng không nghĩ lập tức chạy ra ngoài, điều này làm cho Mộng Thanh Linh có chút mất mát. Nàng vốn sớm có thói quen sống yên tĩnh nhưng Liễu Yên Hồng và Đình Mỹ Đình sống cùng mấy hôm làm cho cuộc sống nàng khá hạnh phúc.

Nhưng giờ phút này khi tất cả trở lại như cũ, nàng cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Tứ hợp viện từ trong ra ngoài đã được quét dọn một lần không có một chút hiện đại nào, phòng làm bằng gỗ, không ngờ cũng có mấy tầng. Trên mặt đất ngoại trừ thảm cỏ chính là các con đường đá.

Mà Tiêu Thu Phong đứng ở nhà chính, lắng đọng cảm xúc, cảm nhận được phòng bố mẹ ở lại, nhận thức được sự tồn tại của bọn họ.

Mặc dù diện tích không quá lớn nhưng ngoại trừ mấy căn nhà không ngờ còn có không ít phong cảnh cũ, cầu nhỏ, suối chảy, rất yên tĩnh, hương hoa đặc biệt, theo gió bay ra tràn ngập cả bầu trời làm cho người ta thoải mái.

Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc đương nhiên tìm được chỗ mình ở. Chẳng qua đều là nhà bên cạnh. Ở nơi này bọn họ chỉ là khách, không thể nào ở nhà chính được.

Động tác của Thiết Trụ coi như nhanh, chỉ trong một đêm không chỉ thay mới toàn bộ thiết bị trong nhà ngay cả cửa cũng được bố trí lại.

Tất cả mọi người biết Tiêu thiếu gia Đông Nam, gần như không ai không nhận ra Liễu Yên Hồng. Cho nên lúc nàng xông vào không có ai ngăn cản nàng.

“Anh rể, anh rể, anh ở đâu...” Từ xa đã nghe được tiếng kêu như chuông gió của nàng, mang theo vài phần hưng phấn, căn bản là một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Đối với nàng, Tiêu Thu Phong không bao giờ trách. Một là nàng đã hai mươi tuổi đã là người lớn. Còn nữa chính là hắn đã quen với tính cách của cô bé này, không muốn tranh cãi với nàng.

Lúc hai người xông vào nhà chính nhìn thấy Tiêu Thu Phong đang ngồi ở chủ vị, cầm ấm trà uống, Liễu Yên Hồng vội vàng chạy tới, vứt Đình Mỹ Đình ra sau đầu.

Nàng không hề cố kỵ, nhảy một cái ôm lấy Tiêu Thu Phong.

“Được, được, không nên giống đứa trẻ như thế, thực nữ một chút đi” Có khi thật sự không ngờ đến chị em một nhà, cùng chung bố mẹ vì sao tính cách lại khác biệt như vậy. Một tĩnh một động, khác nhau rất rõ ràng. Bao giờ nàng mới có sự ôn nhu như chị gái chứ.

“Hừ, người ta lâu không gặp anh rồi mà, ôm một cái có sao chứ” Liễu Yên Hồng chu miệng nói, quay đầu lại, cười quái quái nói: “Anh rồi, anh xem em đưa ai đến đây. Em sợ anh ở Bắc Kinh cô đơn nên mang đến một người chăm sóc, em rất quan tâm đến anh đó”

Nhìn Đinh Mỹ Đình từ từ đi đến, mặt đỏ ửng. Mắt Tiêu Thu Phong sáng lên, đã hơn năm không gặp, cô bé hôm nào đã thành thực rất nhiều, khí tức quyến rũ, lạnh nhạt ngay cả Liễu Yên Hồng cũng không thể sánh bằng.

371. Chương 371: Gặp Lại

Chia tay năm đó, không chút gì gọi là tình cảm, Đinh Mỹ Đình vẫn còn nhớ rõ, nét lạnh lùng cùng thần sắc vô tình trên mặt người đàn ông này. Nhưng bây giờ gặp lại, nàng nửa vui nửa lo, tình cảm mãnh liệt bị kìm hãm như muốn bùng nổ, nhưng tiếc là cuối cùng vẫn tịt ngòi, nàng chỉ nhìn Liễu Yên Hồng trong lòng ngực của hắn bằng cặp mắt hâm mộ.

“Mỹ Đình, đã lâu không gặp, xem ra em đã trưởng thành rất nhiều” Tiêu Thu Phong nào biết được tâm lý của cô gái này, khi đó hai nhà âm ỉ, căn bản là không thể dung hợp, nhưng hắn không để trong lòng, người làm quan, vốn dĩ là mắt cao hơn đầu, Đinh gia xem thường Tiêu gia, điều này cũng rất bình thường, thật sự không cần so đo điều đó.

Tiểu nha đầu này năm đó, đã thành thực xinh tươi rồi, nhưng trải qua sự trưởng thành, đã không còn sự ngây ngô như lúc đó, không còn bị vướng bận về mối tình đầu trong lòng nữa, Tiêu Thu Phong cũng không ngại xem nàng là bạn, nói thế nào đi nữa thì nàng cũng là cháu gái của Đinh Bản Quân, ở kinh thành cũng có danh tiếng.

“Này, hai người sao khách sáo quá vậy, lâu rồi không gặp, hắn là phải kịch liệt một chút mới đúng, ôm hôn đắm đuối mới phải, Mỹ Đình, đến đây, đừng nói em không cho cơ hội, chị tự nắm bắt đi nha”

Liễu Yên Hồng và Tiêu Thu Phong đương nhiên không có ngăn cách gì, ở nhà vốn nàng là người nhận được hết sủng ái mà, mà ở đây cũng vậy, cũng chỉ thích chọc ghẹo Tiêu Thu Phong. Bây giờ vì người bạn tốt nhất, nên nàng chịu từ bỏ vị trí ôm ấp của mình.

Có vài phần chờ mong, rồi cũng có vài phần ngập ngừng, bởi vì chia tay không lâu lắm, nhưng lúc đó khá là đau xót, cho nên tận bây giờ vẫn chưa bình phục, giờ phút này, Đinh Mỹ Đình vẫn không cách nào quên được điều đó.

Nhưng, ngược lại Tiêu Thu Phong rất tùy ý, bước lại hai bước, cười nói : “Tiểu Hồng nói đúng, lâu rồi không gặp, chúng ta hắn là phải ôm hun thấm thiết, tỏ ra vui sướng khi gặp lại chứ”

Hai tay mở ra, cái ôm này, Tiêu Thu Phong chủ động, đem thân thể thanh xuân động lòng người của tiểu nha đầu kéo vào trong lòng ngực.

Trên mặt mừng rỡ lẫn đỏ hồng, tay của nàng cũng vươn ra, khoát lên bờ vai của Tiêu Thu Phong. Mùi cơ thể của hắn, giống như là loại rượu ngon lắng đọng, càng lâu càng thơm. Tiếp xúc như vậy, cũng đủ làm cho con người say mòng.

“Được rồi, được rồi, thân cận một chút là đủ rồi, không nên quá phận” Tiêu Thu Phong đang hưởng thụ cái cảm giác được ôm ấp thân mật trong lòng, còn chưa đã ghiền thì đã bị Liễu Yên Hồng phá đám.

“Anh rồi, nếu anh thích ôm người đẹp, em chịu thiệt một chút, cho anh ôm một cái, yên tâm, em sẽ không méc chị đâu. Chẳng qua mỗi lần đi, đều không bao giờ chào em. Em mặc kệ, lần này vất vả lắm mới túm được anh, anh nhất định phải mua cho em rất nhiều rất nhiều thứ, bằng không, em sẽ không để ý đến anh nữa”

Tiêu Thu Phong cười khỏ, nếu thật sự có thể làm cho nàng không để ý đến hắn, nhất định là cái gì hắn cũng không mua, hắn đang cần một sự yên tĩnh.

Không cần Tiêu Thu Phong mở miệng, hai nàng đã xem nơi này là nhà của mình, đầu tiên là đi dạo trong tứ hợp viện vài vòng, sau đó đi lên lầu gỗ, tìm phòng ngủ của mình, sau đó còn đi mua đồ ăn ...May quá, Tiêu Thu Phong nói là có chuyện quan trọng phải làm, cho nên kêu Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh dẫn hai nàng đi.

Dẫn hai mỹ nữ đi dạo phố, bọn họ được nhiên rất thích, nhưng đến lúc hai thằng ku này trở về, nhìn mặt hai thằng cứ như là chết rồi vậy, xách trong tay, khoát lên vai, đeo lên lưng ... và toàn bộ những chỗ nào có thể mang được, thì đều là túi xách của hai cô nàng, thành quả của việc “dạo phố”.

Nhưng điều khiến hai thằng sôi máu hơn nữa chính là, các nàng không hề giúp, ngược lại còn khó chịu quát mắng : “To xác như vậy mà dùng không được, chỉ có vài cái túi đồ mà mang không nổi, lần sau đi dạo phố sẽ không tìm các anh nữa”

Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc chịu biết bao nhiêu cực khổ dẫn hai nàng đi dạo phố, nhìn Tiêu Thu Phong uống trà không có việc gì, liền hiểu được ngay từ đầu hắn ta không phải tốt lành gì.

Con gái mà, riu rít như chim vậy, Liễu Yên Hồng vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cũng đã quyết định sẽ ở chung với anh rể, hơn nữa do sợ buồn, nên kêu Mỹ Đình ở chung với mình, vừa lúc Đình Mỹ Đình cũng đồng ý, cho nên chỗ ở của hai nàng, lại phải tiếp tục dọn dẹp và trang trí lại một phen, đây là đặc tính của con gái!!!

Dẫn hai nàng đi dạo phố, nói một cách dân gian là làm cu li, có thằng ngu mới xem đó là điểm phúc..

Hai người kêu trời oán đất với Tiêu Thu Phong một hồi, lại coi như có lộc ăn, cơm chiều do Đình Mỹ Đình là, điều này làm cho Tiêu Thu Phong rất là ngạc nhiên, mà ngay cả Liễu Yên Hồng cũng thật không ngờ.

“Mỹ Đình, chị học chiêu này khi nào vậy, oa, ngon quá à, có phải là muốn dùng đồ ăn ngon để dụ dỗ anh rể không, hừ, không cần so sánh, dù sao cũng không bằng tay nghề của chị em”

Vừa mới dọn đồ xong, thì cơm đã đến mâm, nhưng nha đầu này còn chưa tỉnh ngộ ra, nàng thật đúng là muốn cả đời ở cùng với chị...

Đình Mỹ Đình so với trước kia đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng có ý tứ hơn nhiều, nên cũng không để ý đến lời nói của Liễu Yên Hồng, chỉ nhẹ nhàng cười, liếc quay đầu hỏi Tiêu Thu Phong :”Anh Phong, ngon không? Em học của chị Thanh Linh đó, chị ấy làm mới ngon, tiếc là em đã cố gắng lắm rồi, nhưng vẫn không làm ra được hương vị đó, chị Thanh Linh nói là em không có trù nghệ thiên phú, cho nên không học được hết thôi”

Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu được, nhớ đến trước kia Đình Mỹ Đình cũng giống như Liễu Yên Hồng, đều là đại tiểu thư, ngay cả mắm chua còn không phân biệt được, bây giờ có thể làm được một bàn đồ ăn, đương nhiên đã rất giỏi rồi.

“Rất ngon, so với tiểu Hồng quả thật giống như một người trên trời một người dưới đất vậy, tiếp tục cố gắng đi, anh tin tưởng em”Tiêu Thu Phong nói, chính là một khẳng định, mà khẳng định đối với Đình Mỹ Đình mà nói, chính là một lời khen. Đây là lần đầu tiên nàng thi thố tài năng, ngay cả cha mẹ cũng chưa có phúc khí này.

Tiêu Thu Phong ăn không nhiều lắm, ngược lại so với Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh, không hề khách khí, hồi trưa uống khá nhiều rượu, nên bây giờ rất đói bụng, hơn nữa, bị tiểu yêu nữ hành xác, cuối cùng được bù đắp bằng bữa cơm tình yêu, bọn họ có thể nể tình sao?

Đình Mỹ Đình xấu hổ đáp : “Anh Phong, vậy anh ăn nhiều một chút đi, ngày mai em sẽ làm tiếp cho anh”

Nhìn bộ dáng của nàng, Liễu Yên Hồng không biết vì sao lại khó chịu, nói : “Anh rể, em cũng sẽ nấu, chỉ là bình thường khó được ra tay thôi, ngày mai em sẽ làm cơm cà, các người nhất định phải ăn hai bát lớn”

Nghe tiểu nha đầu này nói xong, Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc xém xỉu.

Mặc kệ là nói thế nào, số phận hai người đã được định rồi, Tiêu Thu Phong cũng mặc kệ, lần này đến kinh, hẳn có nhiều chuyện phải làm, thật sự không có tâm tình chơi đùa với hai cô bé này.

Buổi tối, trong thư phòng im lặng, Tiêu Thu Phong đàng nghe Lý Cường Bình báo cáo về việc hôm nay : Thiêu cháy cửu trọng thiên, dù sao cũng phải có phản ứng chứ!

“Ông chủ thật sự phía sau Cửu Trọng Thiên, nghe nói là chủ nhiệm văn phòng trung ương, là một người rất có danh tiếng, rất nhiều người nể mặt ông ta, Hong thiếu gia cũng chỉ làm công cho ông ấy, chỉ là một đứa trẻ mà thôi”

Những điều này là do Lý Cường Bình lấy được từ thành viên của Thiên Vồng, thân thể của phượng hề không tiện, cho nên ở lại đông Nam, về chuyện ở kinh thành, giao toàn quyền cho Tiêu Thu Phong xử lý.

“Bọn họ có phản ứng gì?” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi, nếu không có một chút phản ứng thì hẳn sẽ rất thất vọng.

“Chu Lô đã phái ra Quân Anh Hội ở Tây thành, tập trung tìm kiếm hành tung của chúng ta trong kinh, xem ra, rất nhiều người đang chờ xem kịch rồi”

Chu Lô chỉ là một nhân vật nhỏ, ở cái địa phương như kinh thành, chỉ được xếp hạng ba, sống hay chết, cũng không can hệ gì nhiều, và cũng chẳng ai để ý làm gì. Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nhip tay lên bàn, phát ra tiếng động “Cốc... cốc” Lát sau, lên tiếng phân phó : “Giảm tốc độ tấn công phương bắc, điều những người này lại đây, diệt Quân Anh Hội cho tôi, nhớ kỹ, phải sạch sẽ, không lưu lại rác”

Lý Cường Bình vừa lên tiếp trả lời, rồi rời đi thì Tư Mã Lạc đã bước nhanh vào phòng, kêu lên : “Thu Phong, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi, thì ra cửu trọng thiên là của Chu gia, bây giờ hẳn muốn lật tung cái kinh thành lên tìm chúng ta, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mặc dù không có tình báo của Thiên Vồng, nhưng Tư Mã gia ở kinh thành cũng là thành viên chính phụ, cũng nghe không ít tin tức, cho nên phản ứng cũng rất nhanh.

“Mày sợ?” Tiêu Thu Phong nhìn hắn, khinh thường hỏi.

Tư Mã Lạc ưỡn ngực, nói: “Tao sợ cái chó gì, Chu gia chỉ là một nhà nhỏ, không có nhiều năng lực lắm, chỉ là thằng con chó Chu Lô kia, hình như có quan hệ với Quân Anh Hội ở Tây thành, tao sợ nó âm thầm làm chuyện xấu, thì không tốt lắm”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Mày không cần lo lắng, Quân Anh Hội sẽ nhanh chóng không tồn tại nữa”

Nụ cười lạnh lùng, còn có khí tức lạnh lùng, làm Tư Mã Lạc không khỏi rung mình, hỏi : “Thu Phong, không phải mày muốn đối phó với Quân Anh Hội chứ, bọn chúng ...”

“Được rồi, Quân Anh Hội tao biết, bất quá chỉ là vài cái gia tộc hạng ba hợp thành liên minh, quân anh hội, tên nghe cũng kêu đấy, bất quá cũng là đám rác rưởi, khó có cơ hội đến kinh thành, tao phải xuất toàn lực ra, dọn sạch đám rác rưởi này một phen mới phải”

Cái đại nhân vật trong kinh, đều muốn cân bằng các thế lực, nhưng điều Tiêu Thu Phong phải làm hiện nay là phá vỡ cục diện cân bằng này, nhúng toàn bộ kinh thành xuống dòng xoáy nước, để cho đám nhân vật luôn ẩn thân phải lộ ra trên mặt nước.

372. Chương 372: Gọi Một Tiếng Ông Nội

Tư Mã gia cũng là một gia tộc có thứ hạng trong kinh, những nhân vật hay gia tộc có quyền lực trong kinh đều phải nhớ rõ mặt, đây là điều rất cần thiết, có vài người không thể đắc tội, có những người không nên tiếp xúc , cho nên lão già này đến đây, Tư Mã Lạc nắm rất rõ lai lịch của ông ta.

Hoặc chỉ cần một câu nói : “Rất có phân lượng” từ miệng của Tư Mã Lạc, đối với Tiêu Thu Phong, cũng là một chuyện rất tốt, bởi vì chuyện này hẳn chưa có nghiên cứu qua.

Chẳng qua lão già này, Tiêu Thu Phong cũng quen biết, bởi vì trên đời này, người có năng lực tìm được chỗ của hắn ở, phỏng chừng chỉ có một mình ông.

Hoắc Phi Trữ, là một nhân vật rất có thế lực của thế hệ trước, ông ta tuyệt đối là một người đặc biệt, năm mươi tuổi đã tự động xin giải trừ tất cả các chức vụ, phần dưng khí này, không mấy người có thể làm được.

Mà bây giờ, rất nhiều đệ tử của ông đã có quyền cao chức trọng, nhưng không ai dám khinh thị ông già này, cho dù là rời đảng hơn hai mươi năm, nhưng có vài thứ, vẫn có uy nghiêm như cũ, vẫn tồn tại đứng vững, Ở một nơi mà “Sóng sau xô sóng trước” như kinh thành mà vẫn tồn tại như vậy, quả thật là một kỳ tích.

Những người này không biết e ngại gì lão già, phỏng chừng chính bọn họ cũng không biết, người ngoài cũng có thể dự đoán được, dưới ánh mắt của nhiều người, không quyền không thế, không tranh không đấu, ngay cả ngày thường cửa lớn của Hoắc gia cũng đóng cửa, lẳng lặng ở nhà an dưỡng tuổi già, chỉ đợi “thiên quốc” gọi về, đầu thai chuyển thế, nhưng, ông đến đây, Tư Mã Lạc cũng thấy kỳ quái.

Hơn 70 tuổi, trên mặt mang vẻ thương tang, nhưng cả người thì lại khác, được bảo dưỡng tỉ mỉ, trừ bỏ ánh mắt chớp động, vẫn sắc bén như cũ, thì tất cả vẫn chỉ là một lão già, một lão già mang vẻ thương tang.

Ngoại trừ ông, cũng chỉ có hai người hầu đi theo, Tiêu Thu Phong thấy bọn họ vừa vào nhà, cũng cảm nhận được những người này không có sức mạnh.

Nhưng bọn họ có thể đi đến đây, mà lại không có sức mạnh, cho nên ngay cả Thiết Trụ cũng không biết ngăn cản như thế nào “Hoắc gia gia, sao ông lại đến đây?” Thật không ngờ, nơi đây nhận biết ông cũng không ít, ngay cả Đinh Mỹ Đình cũng nhận biết, hơn nữa còn kinh ngạc kêu lên.

Lão già nhìn Đinh Mỹ Đình một cái, nhưng không có biểu tình gì, ngược lại, cơ mặt tựa hồ như hơi run rẩy một chút, sau đó lạnh giọng nói : “Tiểu Đình, con cũng ở đây à, ta muốn gặp chủ nhân nơi này một chút, không biết con có thể dẫn đường cho ta hay không?”

Chuyện ngày thường của lão già này, Đinh Mỹ Đình cũng biết không ít, cho nên khẩn trương nhìn Tiêu Thu Phong, gấp đến độ kêu lên : “Anh Phong”

Tiêu Thu Phong khoát tay, ý bảo đã biết, rồi nói : “Mỹ Đình, đi pha chén trà đi em, Hoắc lão gia tử, mời ông ngồi, tôi là chủ nhân của nơi này, không biết ông tìm tôi có việc gì?”

Nhìn ông già này, nội tâm của Tiêu Thu Phong không thể không sinh ra xúc động, bởi vì, đây là, ông của hắn, là thân nhân của hắn. Vốn chuẩn bị chờ yên ổn một chút mới đi thăm. Thật không ngờ, ông đã vội vàng đến cửa, phỏng chừng trong ngày thường, ông rất lưu ý đến chuyện xung quanh, cho nên khi hắn vừa đến đây ở thì ông cũng đã biết.

Ông già đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong : “Không cần, hôm nay ta đến đây không phải làm khách, vị tiên sinh này, ta muốn cùng anh thương lượng một chút, có thể đem tòa tứ hợp viện này bán cho lão già này không, giá cả tùy anh ra, lão già ta tuyệt không trả giá”

Những người bên cạnh giật mình không thôi, cái tòa nhà đồ nát này, mà phải làm cho Hoắc lão tự mình đến cửa, lại còn kêu giá nữa, sợ là gặp phải giá trên trời.

Tư Mã Lạc buồn bực, biệt thự của gia tộc trong kinh cũng có vài căn, so với nơi này còn tốt hơn, nhưng cho đến bây giờ chưa có đại nhân vật nào đến hỏi thăm. Nếu là hắn, chắc chắn sẽ tặng không luôn, kết giao làm bằng hữu với người ta tốt hơn!

Hoắc lão nhân này, tuy rằng một thân vô quan, ở kinh thành đã hơn vài thập niên, nhưng nhân mạch của ông, không ai dám khinh thị cả! Nếu có lên tạo mối quan hệ với ông ta, vậy thật sự mà một phúc khí cầu mà không được, về sau đi lại trên đường ở kinh thành cũng có thể ngáng đầu rồi!

“Hoắc lão gia tử, khiến ông thất vọng rồi, tòa nhà này tôi không bán”

Lão già không vội, đi đến bên cạnh, ngồi xuống bên người Tiêu Thu Phong, nói : “Tiểu tử, anh cần phải hiểu rõ, tôi muốn mua tòa nhà này, trừ việc ra giá, tôi còn đáp ứng cho anh một điều kiện, tin tưởng đối với cả đời anh, sẽ là ưu đãi lớn lao, anh nên biết thân biết phận, điều kiện này, không phải có tiền là mua được”

“Lão gia gia, anh rể của con đã nói không bán thì nhất định sẽ không bán, nơi này phong cảnh tú lệ, không khí tươi mát, nói không chừng về sau sẽ xây một biệt thự siêu cấp xa hoa tại đây, hơn nữa, Tiêu gia có thiếu tiền đâu?” Trong lòng Liễu Yên Hồng, cho đến tận bây giờ, người giàu nhất, luôn luôn là anh rể.

Kỳ thật Liễu Yên Hồng cũng có ý tốt, muốn để cho lão già biết tâm ý của Tiêu Thu Phong, không cần phải suy nghĩ về việc mua nhà nữa, xem biểu tình của anh rể, tòa nhà này nhất định sẽ không bán.

Nhưng lão già nghe xong, sắc mặt nhất thời đại biến, tức giận vỗ mạnh lên bàn, đứng dậy lớn tiếng quát : “Ta cảnh cáo các người, tòa nhà này ta đã quyết định phải mua, nếu các người muốn giữ, trừ phi lão già ta chết đi”

“Hoắc gia gia, người không nên tức giận, có việc gì từ từ thương lượng” Đinh Mỹ Đình không hiểu, đây là bạn tốt của ông nội trong kinh, tính tình rất rất quật cường, đối với nhà của người ta, cũng ép mua ép bán.

Tư Mã Lạc trợn mắt há mồm, việc lạ năm nào cũng có, nhưng chuyện của người đàn ông này thì lại đặc biệt vô cùng, ngay cả một tòa nhà sắp sập, cũng có người ép bán, thật sự rất rất rất quái lạ! Với thân phận của lão già kia, không cần phải tự đi, chỉ cần nói muốn một căn nhà, sẽ có rất nhiều người dâng tặng cho ông.

Không phải là bên dưới tòa nhà này có bảo tàng gì sao? Tư Mã Lạc nảy sinh suy nghĩ kỳ quái.

Nhìn vẻ mặt tức giận của lão già, mang theo vài phần bi thương, hắn đoán là nơi này chắc chắn có kỷ niệm gì đó, cho nên mới lưu luyến!

Tất cả mọi người đều nhìn Tiêu Thu Phong, tòa nhà này thuộc về hắn, đương nhiên do hắn quyết định.

“Tòa nhà này tôi không bán, nếu Hoắc lão thích, sau khi tôi thu xếp chuyện trong kinh xong, sẽ tặng cho lão” Nói một hồi xong, câu cuối cùng lại làm cho mọi người bất ngờ, nhưng lão già lại tiếp tục quát : “Vì sao?”

Trên đời này có rất nhiều thằng ngu, nhưng người trước mắt ông, người đàn ông trẻ tuổi này, chắc chắn không phải là người ngu, có thể đưa ra giá trên trời, thậm chí còn có cả một điều kiện, ở kinh thành, những người được hậu đãi như hắn không nhiều lắm, thế mà hắn lại cự tuyệt, ngược lại còn đáp ứng là đem tòa nhà này vô duyên vô cớ tặng cho lão già.

Ngoại trừ Tiêu Thu Phong, còn ai mà hiểu được?

“Hoắc lão gia tử, ông đã gặp qua ngọc bội này chưa?” Bác đã sớm nghĩ đến tình huống gặp lại Hoắc lão gia tử, mặc dù không có căn cứ chính xác, nhưng vật nhỏ này, vẫn có thể khơi dậy chuyện cũ trong lòng của lão.

Kinh ngạc trong nháy mắt, lão già tiếp nhận ngọc bội, hơn nữa còn lật qua lật lại, trên mặt còn khắc vài chữ, theo bác nói, là hai chữ bình an, là do Hoắc lão tự khắc, cho nên, ông nhất định sẽ không quên, thân thể lão già run lên, có chút kích động nhìn Tiêu Thu Phong, lạnh lùng quát : “Nói, ngọc bội này ở đâu anh có, chủ nhân của ngọc bội này có ở nhà hay không?” Ông đương nhiên không quên, thời khắc cháu nội của ông ra đời, ông đã tự tay khắc lên hai chữ bình an trên miếng ngọc bội này, hơn nữa còn nhờ một cao tăng làm phép. Nhưng quả thật quá đau lòng, vì nó không thể bảo vệ bình an cho cháu của ông.

Trên mặt Tiêu Thu Phong đã xuất hiện sự chua xót, cũng có vài phần rung động, thân nhân gặp lại, cũng không quen biết nhau, đây là chuyện đau khổ nhất trong cuộc sống.

“Hoắc lão gia tử, nếu tôi nói ngọc bội đó thuộc về tôi, ông có tin không?”

“Thuộc về anh, không, không thể nào, không thể nào, hắn làm sao mà còn sống, làm sao có thể, làm sao có thể?” Lão già tựa hồ như mất đi lý trí, lập tức nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, đau xót nói : “Người thanh niên, cầu xin anh, nói cho ta biết sự thật”

Tiêu Thu Phong đứng dậy, khoát tay với mọi người, ý bảo tất cả lui ra, tuy rằng ở đây có rất nhiều người tò mò, nhưng không ai dám cãi lại lời nói của hắn, lý cường binh là người lui ra cuối cùng, hơn nữa còn canh giữ cách cửa không xa, đây là chúc trách của hắn.

“Tôi chưa từng gặp qua cha mẹ, nghe nói bọn họ đã chết, tôi có một người bác, Hoắc lão gia tử nên biết, tất cả chuyện này do ông ta nói cho tôi biết. Tôi họ Tiêu, cũng có thể mạch Võ Chi Phách thần kỳ của Long Thần, năm đó xảy ra chuyện gì tôi không biết, nhưng tôi vẫn sống tốt”

Tiêu Thu Phong có chút thương cảm, nhìn lão già, nói : “Thật sự, nếu tạo hóa không trêu người, tôi nghĩ, tôi đã sớm gọi ông một tiếng ông nội”

373. Chương 373: Khách Đêm Khuya

“Tiêu Hào Vân!” Đối với lão già này, Tiêu Thu Phong không muốn giấu diếm.

Lão già lại hỏi : “Hắn đang ở đâu?”

“HongKong!”

Lão già rời đi, không nói một cái gì, nhanh chóng rời đi. Thậm chí cả việc mua tòa nhà này cũng bị vứt sang một bên, không có chuyện gì quan trọng bằng chuyện cháu trai xuất hiện, ông không dám tin, bởi vì ông lo lắng, đây chỉ là một giấc mộng thôi.

Cho nên, ông cần phải chứng minh, Tiêu Hào Vân đương nhiên ông biết, bởi vì đã là anh em kết nghĩa với Tiêu gia, người con gái kia cùng hôn sự của Tiêu Mại Phi, đều do hắn chủ trì, tuy rằng chỉ gặp mặt vài lần, nhưng Hoắc Phi Trữ tin tưởng, chỉ cần gặp lại, hắn có thể nhận ra ông.

Lão già vội vã rời đi, hai cô bé kia cùng Tư Mã Lạc bước vào, bọn họ đương nhiên rất ngạc nhiên, lão già Hoắc gia này, vì sao lại ép bán căn nhà này, tuy rằng nơi đây có phong cách cổ xưa, nhưng trong kinh thành, loại nhà như vậy không phải là ít. Với điều kiện của Hoắc lão, chỉ cần muốn một căn nhà, không phải là chuyện khó khăn gì, vì sao ông ta lại chọn căn nhà này”

“Anh rể, lão già kia quái lạ quá, tại sao ông ta lại ép anh bán nhà, hơn nữa tòa nhà này em chưa từng nghe bá mẫu nhắc qua, thật sự là của anh sao?” Bị lão già này quấy rầy, Liễu Yển Hồng đã bắt đầu hoài nghi, tòa nhà này có phải là do anh rể lấy từ trong tay người khác không.

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn nàng một cái, không nói gì, giờ phút này, hắn đang suy nghĩ, lão già cần chứng thực, tin chắc rằng sẽ nhanh chóng chứng minh thân phận của hắn, không biết đến lúc đó, ông ta có đồng ý nhận lại mình hay không, nếu nhìn nhận nhau, thì hắn sẽ bù lại như thế nào cho những năm cô độc của hai ông bà đó.

Nghe bác nói, hai ông bà còn rất khỏe mạnh, tuy rằng thân thể hơi khô gầy, nhưng coi như rất khỏe, xem ra hắn là có thể hưởng thụ hạnh phúc đoàn viên.

Đinh Mỹ Đình cũng đi tới, an ủi : “Anh Phong, anh đừng tức giận, Hoắc gia gia kỳ thật là một người tốt, ông muốn mua tòa nhà này, nhất định là có nguyên nhân, nếu không, hay là em nhờ ông nội của em khuyên ông ấy”

Tiêu Thu Phong cười, lắc đầu nói : “Không cần, chuyện này để anh tự xử lý, Mỹ Đình, về sau gọi anh là Tiêu đại ca được rồi, cứ kêu anh Phong anh Phong mãi, không thấy mỏi sao?”

Cảm thấy rằng cô bé này đã trưởng thành, không cần phải giữ khoảng cách nữa, trong lòng Tiêu Thu Phong đã chấp nhận con tim của nàng, biết nàng đã không còn tùy hứng và ngây thơ như trước, gặp mặt là nói yêu hắn cả đời.

Đinh Mỹ Đình lập tức đáp : “Dạ, Tiêu đại ca”

Được Tiêu Thu Phong chấp nhận, chính là khát vọng lớn nhất của đời nàng, từ ngày rời Đông Nam đi, nàng vẫn luôn ở bên cạnh Mộng Thanh Linh, học tập theo nàng, làm một người con gái được người đàn ông yêu thích. Biểu hiện của Tiêu Thu Phong bây giờ, chính là đã chấp nhận nàng.

Nàng tin rằng, chỉ cần cố gắng, một ngày nào đó người đàn ông này sẽ hiểu, nàng không còn là một cô bé ngây thơ, nàng yêu, là thuần khiết vĩnh hằng.

Hai người, tâm cùng tâm tới gần, người khó chịu nhất đương nhiên là Liễu Yển Hồng, nàng bủi môi, hờn giận kêu lên : “Cái gì mà Tiêu đại ca Tiêu đại ca, nghe thật là buồn nôn, không bằng cứ kêu luôn là anh ơi anh à đi, dù sao em cứ coi như không nghe là được chứ gì”

Nói xong, thở hổn hển, không để ý đến người khác, tự mình về phòng.

Tiêu Thu Phong không ngủ, hành động tối nay hắn không cần ra tay, theo tình báo của hắn, quần anh hội thật sự chỉ là thùng rỗng kêu to, chẳng qua, hắn muốn biết kết quả, vì ở kinh thành, người có thể ngăn cản lý cường binh và thiết trụ, quả thật không nhiều.

Một âm thanh của người đi trong đêm, vang lên bên tai hắn, tiếng động này tuyệt đối không thuộc về bất cứ người nào trong nhà, hơn nữa, người đó, tựa hồ như đang hướng về phòng của hắn, rất nhanh, thân ảnh như điện bàn, xẹt qua trong bầu trời đêm, thoáng cái đã xuất hiện ngoài cửa sổ.

Một mùi thơm rất quen thuộc, hòa nhập trong hơi thở, Tiêu Thu Phong đã vui mừng ngồi dậy, nhìn thấy một người mặc một bộ trang phục màu đen, cười nói : “Mỹ nhân, sao đến trễ vậy, không thấy đại gia khó ngủ sao, sao còn không mau lại đây”

Ba thanh chủ thủ đã chớp động “Kinh kinh beng ...”Ba tiếng, đã cắm trên giường gỗ, dưới ánh trăng tràn qua cửa sổ, làm cho thanh chủ thủ toát ra quang mang lạnh lùng, nhưng hơi thở này, đối với Tiêu Thu Phong, rất là quen thuộc.

“Dâm tặc, đi vào kinh rồi, sao không báo cho em biết, hay là quên em rồi không?” Thân hình như gió, chuyển động, từ ngoài cửa sổ nhảy vào trong, tối nay do lý cường binh và thiết trụ không ở nhà, bằng không làm sao nàng dễ dàng vào được như vậy.

Khăn trùm đầu màu đen đã gỡ xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp nhuần kiêu, gương mặt động lòng người của Vũ, trong lúc đêm khuya, như tinh linh tao nhã mê người, đáng người lung linh. Nàng đi đến trước người Tiêu Thu Phong, cánh tay ngọc vung lên, ba thanh chủ thủ đã biến mất.

Tiêu Thu Phong đã sớm biết, chỉ cần Vũ nhận được tin của mình, nhất định sẽ tìm đến. Ánh trăng mê người, thật sự là thời cơ hẹn hò tốt nhất.

Mang theo vẻ hờn dỗi, Vũ đi đến bên cạnh, tay đã xoáy lên bên hông của Tiêu Thu Phong, uy hiếp nói : “Đến kinh thành sao không báo cho em biết một tiếng, có phải muốn làm chuyện xấu hay không, nói, thành thật khai báo”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Anh nói, anh nói, bản công tử phong lưu tiêu sái, lần này đến kinh thành đương nhiên là muốn tìm gái đẹp, vốn định là đạo tặc hái hoa, cướp đi Vũ công chúa như thiên tiên vậy, nhưng thật không ngờ, hoa bị hái, lại chính là bản công tử”

“Chụt” một tiếng, Vũ nở nụ cười, cúi người xuống, hôn lên mặt hắn một cái “Người xấu, cũng biết Vũ mong chờ ngày này, mong chờ từ rất lâu rồi, em thật sự rất nhớ anh, nếu biết anh muốn hái hoa, tối nay em sẽ không đến, nhất định mở rộng cửa phòng, dọn dẹp sạch sẽ hoan nghênh anh đến”

Nhập hoài, ôn nhu, đều xuất phát ra từ nội tâm của hai người, tình cảm mãnh liệt cùng ôn nhu, đã gắn bó với đôi thanh mai trúc mã này, nhiều năm trôi qua, cả hai đã như muốn tan vào nhau, tuy hai mà một, tuy rằng bên cạnh Tiêu Thu Phong có không ít người phụ nữ, nhưng Vũ, là một sự độc đáo tuyệt đối.

“Anh cũng nhớ em, Vũ, từ hôm nay trở đi, chúng ta đừng rời xa nhau nữa, được chứ?”

“Dạ ...” Chữ dạ vừa rồi, nàng cũng cảm thấy bàn tay xấu xa của Tiêu Thu Phong đang sờ mó trên người mình, Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, quát : “Dê xồm, không được dụ dỗ em, cho dù muốn Vũ, cũng phải tìm một ngày lành chỗ đẹp, ở nơi này, cảm thấy giống như là gian phu dâm phụ, ở buổi tối hoạt động mờ ám”

Mỹ nữ tự đến cửa, không chiếm tiện nghi sẽ bị trời đánh chết! Tiêu Thu Phong thu hồi tay, cười mờ ám nói : “Vậy nằm ngủ với anh được không?”

Đối với yêu cầu này, Vũ không cự tuyệt, cười quyến rũ, ôn thuận nằm xuống bên cạnh hắn, đưa tay đặt trước ngực hắn, mặc cho hắn vuốt ve.

“Phong, với vào kinh, đã gây chuyện rồi, em nghe nói anh đối quán bar của Chu gia, có việc này không?” Làm tổ trưởng tình báo cao nhất ở Long Tổ, Vũ đương nhiên rất rõ, tuy rằng người khác không biết ai gây sự, nhưng nàng lại rất rõ.

“Người ta nói tân quan thượng nhâm ta bả hỏa, anh cũng vừa mới đến đây lần đầu, nên cũng muốn tạo chút màu sắc cho mọi người, bằng không thì sẽ không còn đặc sắc nữa!” Tiêu Thu Phong một bên vừa nói, tay thì không ngừng vuốt ve trên người Vũ, thậm chí còn xuyên vào trong cả quần áo, hắn đều muốn được lưu luyến một phen. Kỳ thật, trừ cái cửa cuối cùng, người tình đầu tiên này, đối với hắn mà nói, đã không còn bí mật gì.

Vũ trừng mắt nhìn hắn, nói : “Phong, về chuyện của cha anh, anh nên trực tiếp đi hỏi tướng quân, Chu gia không có quan hệ với chuyện này, làm ra nhiều chuyện như vậy, tự tìm phiền toái cho mình thôi”

“Có một số việc cần phải đi từng bước, nếu nóng vội sẽ không tìm thấy đáp án, kỳ thật, đối phó với Chu gia, chỉ là một cái cố, để cho bọn họ biết anh đã đến kinh thành, tốt nhất là làm cho bọn họ loạn lên, như vậy cũng là đã thảo kinh xà cũng được!”

“Hơn nữa, kế hoạch trọng sinh, một khi triển khai, em nghĩ trong kinh thành còn bao nhiêu người chứ, tất cả sẽ là bạn của Tiêu Thu Phong anh mà thôi. Đối phó với vài tên rác rưởi, gây chút phiền toái, thì đã có sao đâu? Trời sinh anh đã không sợ phiền toái rồi”

Vũ cả kinh, hỏi : “Phong, anh thật sự muốn làm sao chuyện này sao? Anh... anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Đây là nguyện vọng của cha anh, anh thật sự muốn biết, cuối cùng là người nào, có thể đánh bại Long Thần, làm cho ông ta chết một cách thần bí như thế”

Đây là một chuyện chưa người nào dám hỏi, cũng không dám đi tra, bởi vì những người biết chuyện, cơ bản đã chết, trong tư liệu của kế hoạch trọng sinh đã nói rất rõ ràng.

Ngay cả lão Miêu cũng không tra ra, phỏng chừng Long Tổ cũng không giúp ích được gì, thành viên của Long Tổ còn kém hơn lão Miêu không chỉ cấp bậc, có lẽ kẻ đứng sau, còn mạnh hơn so với lão Miêu.

374. Chương 374: Lửa Đấu Với Nước

Tiêu Thu Phong đã quyết định, Vũ còn có thể nói cái gì, chỉ có thể ủng hộ.

“Phong, bây giờ anh là chủ gia đình, quyết định chuyện gì, em và các chị em đương nhiên sẽ ủng hộ, nhưng anh phải cẩn thận, bất luận khi nào anh đều phải nhớ, bây giờ anh đã không còn một mình, anh hiểu không?”

Gánh vác nhiều trách nhiệm và quyền lực, Tiêu Thu Phong đương nhiên biết, Tiêu gia và tất cả những người vợ Tiêu gia, đều là những vương bận cả đời hắn.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Vũ, em không cần phải lo lắng như vậy, anh còn có đồng minh, khi nào chưa đến lúc thì không cần dùng, bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu thôi”

Hơn nữa, với Long Biên Tâm Quyết và trình độ của mình, tiến triển cực nhanh, còn có một sức mạnh xa lạ, nếu có thể lĩnh ngộ được, vậy thì sẽ thật sự sẽ trở thành sức mạnh thiên hạ vô địch.

“Người ta có thể không lo lắng cho anh sao, trên đời này, Vũ chỉ còn lại một người thân, em còn muốn nữa đời sau có thể tìm được một chỗ dựa mà” Vũ nói xong, nhu tình vạn chủng nằm sát lại, đem mùi thơm ngát cùng thân thể mềm mại ôm lấy lồng ngực của Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong trêu đùa : “Vũ, tiện nghi của em anh còn chưa chiếm được mà, sao có thể bỏ qua cho em được!”

Vũ cười nói : “Xem ra, em phải để dành cái này để giữ anh, cho anh lúc nào cũng nghĩ đến em” Tay của Tiêu Thu Phong đã đưa để hông nàng, dùng sức xoa nắn, xuân ý ngượng ngùng, những kích thích không chịu nổi, lúc này, nàng đã mất đi nét lạnh lùng trên mặt. Nhưng Tiêu Thu Phong lại lưu luyến rút tay về, hôn lên khóe môi ngọt ngào của Vũ, chân thành nói : “Phong cảnh đẹp nhất luôn để lại cuối cùng, Vũ, ngày chúng ta rời kinh thành, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!”

Vũ nhắm nháp hương vị ấy, căn bản không chút sợ hãi, nghe vậy mở mắt nhìn hắn, nói : “Người ta đối với anh còn có sức kháng cự sao?”

“Vì Vũ công chúa xinh đẹp, anh nhất định sẽ cố gắng” Tiêu Thu Phong cảm thán nói : “Tối nay anh đã đốt ngọn lửa thứ hai, không biết ngọn lửa thứ ba nên đốt ở đâu”

Có lẽ vì nhu tình của hắn, làm cho Vũ vô lực tự hỏi, ngay cả mắt cũng không mở ra, nhẹ nhàng nói : “Cho dù anh đốt toàn bộ thiên hạ, thì em cũng sẽ bên cạnh anh, ông xã, hãy cho em hạnh phúc, Vũ, thật sự đã quá mệt mỏi”

Trời còn chưa sáng, Vũ đã rời đi, vốn trước kia đã nói là, chỉ cần hấn lên kinh, nàng sẽ trở lại bên cạnh hấn, sẽ không chia lìa. Nhưng kế hoạch trọng sinh thật sự quá lớn, với thân phận Long Tổ của Vũ, chỉ mang lại rắc rối và phiền phức cho hấn. Mặc dù rất yêu thương và mong nhớ hấn, nhưng người đàn ông này luôn cần có chuyện phải làm, cho nên, phần hạnh phúc kia, vẫn phải tiếp tục chờ.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã trở lại, mà Thần Binh Chiến đội đã giải tán, ẩn nấp trong kinh thành, khi nào cần thì có thể triệu tập bất cứ lúc nào.

“Quần Anh Hội tam đường, không có một cao thủ. Nhưng thật ra cũng có vài người gọi là tinh anh vương, đã đánh chết hai người, những người khác đều đánh gãy tay chân, không lấy mạng”

Hình thức cảnh cáo này, đối với Chu gia, đã rất là khách khí rồi, bởi vì tình hình bây giờ cũng chỉ mới dừng ở mức tư thù cá nhân. Ở kinh thành, cho dù mọi người có thù oán, cũng sẽ tự mình giải quyết, không ai xử sự kiêu ngạo như Tiêu Thu Phong, phóng hỏa lấy khí thế.

375. Chương 375: Cường Giả Tỷ Thí

Mặc dù đang trong tình thế khẩn trương, nhưng Đinh Mỹ Đình lấy hết can đảm nói ra những lời như thế, kinh ngạc không chỉ có một mình Tiêu Thu Phong, ngay cả Liễu Yên Hồng cũng trừng to mắt, không thể tin nổi.

Các nàng từng ở cái độ tuổi bông bột nông nổi, nhưng, cái độ tuổi đó qua từ thời nào rồi, bây giờ các nàng không phải là những cô gái suốt ngày mơ mộng trong sân trường như hồi đó nữa, không còn suy nghĩ những chuyện không tưởng nữa.

Riêng tư mã lạc thì lại không kinh ngạc, chỉ là hâm mộ, cái loại chuyện được con gái theo đuổi, đối với người đàn ông của Tiêu gia, hấn đã không còn xa lạ gì, hơn nữa đây là cháu gái của Đinh Bản Quân, nên hấn cũng không kỳ quái.

Đinh Á Quốc cũng không tức giận, hấn còn nhìn Tiêu Thu Phong cười nói : “Làm một người đàn ông, có những chuyện phải tự gánh vác, mặc kệ hôm nay không phải là con gái của Đinh Á Quốc ta, cho dù là bất kỳ người con gái này, anh đều phải chịu trách nhiệm, họ Tiêu kia, anh cũng không muốn tôi phải ra tay với anh chứ!”

“Không, Tiêu đại ca, không cần để ý đến ông ta, em sẽ gọi ông nội lại đây, kêu ông nội mắng ông ta” Thật sự đúng là có trai rồi quên cha luôn, trong lòng Đinh Á Quốc đang ngẫm nghĩ người đàn ông trẻ tuổi trước mắt ông ta điên cuồng, nuôi dưỡng con gái hai mươi năm, rồi dùng một cái như biến thành người khác, hơn nữa còn hoàn toàn trở mặt.

Tiêu Thu Phong cười khổ, vốn tưởng cô bé này sẽ quên chuyện trước kia đi, hoặc có thể xem đó là một kỷ niệm cũng được. Nhưng thật không ngờ, cho đến hôm nay, nàng vẫn còn cố chấp như thế.

Có một số việc, hấn không thể trốn tránh được nữa.

“Nếu chú Đinh đã muốn một cơ hội như vậy, tôi đương nhiên không thể không thuận theo, chú Đinh, chuyện của con gái chú, chú lại lôi cả Đinh gia vào theo đuổi” Từ sau khi cha già trở về từ Đông Nam, đã hết sức khen ngợi hấn, lại còn hối hận vì lúc trước đã làm quan hệ với Tiêu gia trở nên căng thẳng, người đàn ông của Tiêu gia thật sự không tồi, những lời nói này, từ miệng của cha già ra, làm cho trong lòng Đinh Á Quốc rất khó chịu.

Hấn đã muốn đi Đông Nam một chuyến, nhìn xem người đàn ông Tiêu gia này như thế nào, bộ dáng cùng tài năng ra sao, mà làm cho con gái của ông trở nên điên đảo tâm hồn, ngay cả cha già cũng phải khen không tiếc lời. Phải biết rằng, cho dù hấn lập quân công, lên đến quân hàm thiếu tướng, cha già cũng chỉ gật đầu, nói một tiếng : Không tồi!

Đáng tiếc là vẫn không có cơ hội, lần trước cha già đi Đông Nam, rồi đẩy lên vai hấn rất nhiều trọng trách, trấn thủ kinh thành, phòng ngừa bạo loạn phát sinh, không có chút thời gian rảnh rỗi. Bây giờ nghe thấy người đàn ông Tiêu gia đến kinh thành, hấn đã vội vàng chạy đến đây, lấy cái cớ là tìm con gái, không bằng cứ nói thẳng là tìm người đàn ông này tỷ thí cho lệ.

Tiêu Thu Phong đã nhìn ra, trên đời lại có người cha như vậy, con gái thì không quan tâm, đem đầu súng nghĩa về hướng người lạ mà không cần lý do. Trừ khi người cha này muốn gây phiền toái cho hắn.

Đình viện của tứ hợp viện, có một khu đất trống rộng gần trăm mét vuông, đám người Tiêu Thu Phong đã tập trung ở nơi đây.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ đương nhiên nhận biết Đình Ái Quốc, từ sau khi bọn họ nhập ngũ, đã nghe qua danh tiếng của hắn. quân bộ kinh thành có một người được xưng là quan quân cuồng nhân, khí thế đánh bạt núi. Chỉ một người đứng giữ ải, vạn người không thể đi qua. Hôm nay vừa thấy, người đàn ông đó, dù không mặc quân trang, nhưng cái khí kinh bá đạo này cũng làm cho người ta thấy rõ ràng.

“Chú Đình, xin chú ra tay nhẹ nhẹ”

“Muốn chiến thì phải dùng toàn lực. Đây là điều cơ bản của một binh lính, gặp địch không giết, chính là tự tìm chết. Muốn ta nhẹ tay, trừ khi chính anh ngã xuống!”Quả nhiên không hổ là bản sắc quân nhân, lời nào nói ra cũng mang theo thiết huyết lệ khí, thật sự không giống bình thường.

“Tiêu đại ca, xin lỗi anh, Mỹ Đình đã gây thêm phiền toái cho anh”Nhìn cha của mình từng bước đến gần, Đình Mỹ Đình đã thật sự hận thấu người cha này. Nhưng không còn cách nào, tuy rằng cả nhà đều xem nàng như là châu báu, nhưng khi đụng đến chính sự, nàng vẫn không thể nhúng tay vào. Loại yêu thương đó, chỉ hạn chế trong nhà.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, cười nói : “Em quen biết Tiêu đại ca lâu như vậy, có khi nào thấy anh sợ phiền toái không? Hơn nữa, chuyện này không liên quan đến em, là cha của em muốn thử sức với anh, xem anh có đủ tư cách làm con rể Đình gia hay không”Đã đến tình huống này mà Tiêu Thu Phong vẫn còn nói giỡn được.

Nhưng Đình Mỹ Đình lại hoàn toàn buông lỏng sự lo lắng vừa rồi, nếu cha quả thật có suy nghĩ này trong đầu, vậy thì quá tốt rồi, từ cái ngày gặp được hắn, nàng đã tin tưởng hắn hết mình, cho dù là đối mặt với ai thì hắn vẫn chưa biết bại.

Có lẽ vì muốn gia tăng khí thế cho Tiêu Thu Phong, nên Đình Mỹ Đình đã bỏ qua sự ngượng ngùng của con gái, bước đến bên cạnh, hôn lên mặt hắn một cái thật mạnh, hờn dỗi nói : “Cha của em thật chán ghét, Tiêu đại ca, không cần khách khí, đánh bại ông ta đi, cho ông ta nếm mùi”

Đình Ái Quốc nghe xong, cái đầu muốn nổ tung, tuy rằng dùng danh nghĩa là tìm con gái để gây phiền phức cho người đàn ông kia, nhưng thấy con gái xem mình như người ngoài, đương nhiên rất là khó chịu rồi, ngay cả tính khiêm nhường cơ bản cũng bỏ qua luôn, tức giận hét lớn một tiếng : “Bớt sàm ngôn đi, tiếp chiêu ...”

Khí kinh nổi lên, khí tức bốn phía nháy mắt đã biến đổi. tư mã lạc đang đứng phía trước, thấy tình thế không ổn, vội vàng lui về phía sau vài bước, núp sau lưng các cao thủ, dù thế hắn vẫn muốn cách xa xa một chút, miễn cho tai vạ gió bay.

Còn Liễu Yên Hồng rất thông minh, đã sớm núp sau lưng của Lý Cường Bình và Thiết Trụ, có hai cây trụ chống đỡ, không có khí kinh nào có thể tổn thương nàng, mò lấy trong túi ra cái điện thoại, bắt đầu quay phim lại, nói thật ra thì, trong lòng nàng đặc biệt thích xem anh rể đánh nhau, không còn cách nào, ai kêu lúc anh rể đánh nhau lại đặc biệt đẹp trai?

Đẩy nhẹ thân người Đình Mỹ Đình về phía sau, Tiêu Thu Phong như điện mà động, sức mạnh bình ổn như mặt biển trong cơ thể, đã tập trung thành một con sóng lớn, kéo dài tứ chi, oanh động oánh quang, ba đạo Dao Tâm, đã từ cái phát tay mà ra, mạnh mẽ lao về phía trước, phong mang vạn trượng.

Tuy rằng đao khí chỉ có ba đạo, nhưng Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được rất rõ ràng, bởi vì có sự ảnh hưởng của lực lượng xa lạ kia, đao khí của hắn đã tăng vọt từng bước, nói không chừng sẽ rất nhanh đột phá cảnh giới bốn đạo Dao Tâm xuất hiện.

Làm danh tướng ở kinh thành, đương nhiên Đình Ái Quốc không chỉ có cái miệng, cái lợi hại nhất của hắn chính là cương khí vô địch Hồn Nguyên Con, loại công phu này, cũng giống như Đồng Tử Công trong truyền thuyết, vô kiên bất tồi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải cưới vợ sinh con trước, bằng không làm sao lão già Đình Bản Quân lại cho hắn tu luyện chứ.

Hỗn Nguyên chân khí đã tụ lại, làm cho Tiêu Thu Phong biết được đã gặp cao thủ, hoặc chỉ có thể trong trận chiến năm đó ở HongKôngng, Tá Đẳng Tam Lang bị hấn giết chết, cũng có chiến lực tương tự.

Khi hấn vừa động thủ, lực lượng của Hỗn Nguyên Công đã bao phủ quanh thân, Dao Tâm khí căn bản là không thể đánh vào được, nhưng một Dao Tâm đã đâm thủng sau ót, chỉ là bốn phía xuất hiện hoa lửa, làm cho lực lượng của Dao Tâm biến mất.

Tiêu Thu Phong biết, hấn đã gặp được cao thủ chân chính.

Dù Đinh Ái Quốc tiếp được chiêu này, nhưng nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi kia bình tĩnh, thần thái phong hoa nội liễm, trong lòng không khỏi tán thưởng, quả nhiên có vài phần phong phạm của Long Thần năm đó, không chỉ võ công tuyệt đỉnh, mà còn mang theo chi tức của võ giả, chỉ bằng vào sự thâm hậu của tâm tính kia, cũng đã có thể xếp vào hàng cao thủ chi cảnh.

Dù trong lòng Đinh Ái Quốc nghĩ như vậy, như tay chân vẫn không lưu tình, có lẽ đã lâu không có đối thủ so chiêu, cho nên bây giờ hấn có chút vội vã.

Nhưng Tiêu Thu Phong vừa đánh vừa lui, làm cho hấn có chút cảm tức, quát : “Nghe nói năm đó ở Đông Nam anh đã chiến một trận với Long Thương, thế nhưng bây giờ vừa đánh vừa lui, chẳng lẽ anh khinh thường Đinh mỗ sao?”

Mặc kệ là thân phận gì, võ giả vẫn để ý điều đó, Đinh Ái Quốc nói xong, làm cho Tiêu Thu Phong không thể không gia tăng công kích, sức mạnh của Võ Chi Phách, đã được khởi động, bắt đầu chảy trong cơ thể, từ một con suối nhỏ thành sông, sông thành biển.

Mà cái này vẫn chưa kết thúc, khi thân thể Tiêu Thu Phong đứng lặng giữa không trung, thậm chí xung quanh bị khí kinh đánh bật ra, lực lượng tiến hóa của Long Biển Tam Tuyệt cùng với Võ Chi Phách mạnh mẽ phát ra, mặc dù không hóa thân thành rồng, nhưng lực lượng này đã dung nhập với Dao Tâm lực, như nước sông nhập biển, hình thành một đại dương mênh mông.

Đinh Ái Quốc tập trung toàn bộ tinh thần chú ý, quả nhiên cũng trở nên khẩn trương lên.

Cơ hội như vậy, rất nhiều người chỉ xem đây là trò vui, chỉ có vẻ mặt của Lý Cường Bình và Thiết Trụ là phần khởi, mỗi lần chiến đấu với một cao thủ, chính là cơ hội học tập tốt nhất của họ, chỉ cần luôn đi bên cạnh Tiêu thiếu gia, bọn họ luôn có thể tiến bộ vô hạn.

“Tốt lắm, tốt lắm ..”Liên tiếp hai câu tốt lắm, giờ phút này, Đinh Ái Quốc không thừa nhận cũng không được, lời khen của Đinh lão, không một chút khuếch đại, người đàn ông Tiêu gia này cường đại như thế, quả thật những người trẻ tuổi khác khó có thể sánh bằng.

Cho dù là đệ nhất cao thủ Hoàng Gia Minh được khen là hậu bối trẻ tuổi, cũng không có khí phách mạnh mẽ này.

“Hỗn Nguyên Vô Cực ...”Có sức mạnh, có chiến ý thiết huyết, Đinh Ái Quốc đã lâu lắm rồi không gặp được đối thủ như vậy, làm sao hấn có thể bỏ qua cho được. Ba chiêu thứ cường đại nhất của Hỗn Nguyên Công, thức thứ nhất Hỗn Nguyên Vô Cực đã từ song chưởng xuất ra, mang theo khí thế bất diệt, giống như một ca nô lướt sóng, lao về phía Tiêu Thu Phong bổ xuống.

Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, thân pháp Ảnh Tử biến đổi, hình thành quỹ dị chi trang, cho dù đang là ban ngày, cũng rất khó phát hiện được hấn, nhưng loại thân pháp này, làm cho Đinh Ái Quốc chấn động, có một cảm giác rất quen thuộc.

Tam lực dung hợp, hai kinh đụng nhau, nổ vang trong không khí, phát ra những âm thanh “ầm ầm” kịch liệt, lực lượng hai người tương đương, đều thối lui sáu bước, nhưng Đinh Ái Quốc không đợi đứng vững thân hình, chiêu mới lại ra ...

376. Chương 376: Thân Phận Nhận Nhau

Đi đến kinh thành mới biết cái gì gọi là : Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Chỉ một tướng quân mà đã mạnh mẽ như vậy, Lý Cường Bình và Thiết Trụ không khỏi cảm thán, nếu không được sự nâng đỡ

của Tiêu thiếu gia, cả đời bọn họ cuối cùng chỉ là một thằng lính hạng ba, không được làm cường giả chân chính.

Lối tấn công mạnh mẽ này không làm cho Tiêu Thu Phong lo lắng, nhưng trên người Đinh Ái Quốc lại tràn đầy nhiệt huyết, làm cho Tiêu Thu Phong rất bất đắc dĩ, bởi vì chiến ý vô hạn tăng lên, ông chú này hình như không có ý định nường tay, hẳn đã nhượng bộ rất nhiều, nhưng giờ phút này, đã không còn đường lui cho mình.

Bàn tay của Đinh Mỹ Đình nắm chặt thành nắm đấm, cả người rung động, bởi vì chiến ý siêu cấp như vậy, nàng cũng lần đầu tiên cảm nhận được, tuy rằng trong lòng có cực kỳ tức giận người cha vô lý này, nhưng nàng không muốn ai trong hai người phải bị thương”

“Tiêu thiếu gia đã không thể nào nường tay nữa, Đinh tướng quân thật sự rất mạnh” Lý Cường Bình nhẹ giọng mở miệng, nhìn hai người đánh nhau trong sân, bọn họ đã hiểu ngay được vấn đề, biểu hiện của Tiêu thiếu gia hôm nay không hề có một tia sát ý, tuy rằng khí thế rất mạnh mẽ, nhưng chiến ý lại không nồng đậm.

Mặt trời nhô cao, vạn vật như bị thiêu đốt, thân hình của Tiêu Thu Phong trùng điệp mà bay lên không, thân pháp Ảnh Tử như điện chợt biến mất, Đinh Ái Quốc đuổi sát không tha, quát to một tiếng : “Hỗn Nguyên Thương Tang ... PHÁ!”

Cái chiếu Hỗn Nguyên Thương Tang này, hẳn đã dùng qua một lần, sau khi tu luyện viên mãn, đây là lần thứ hai.

Tiêu Thu Phong ngoái đầu nhìn lại, áp lực cường thế như bôn lôi, làm cho hoa cỏ bốn phía bay tán loạn, xé thành một mũi nhọn. Có lẽ do gặp phải lực lượng cường đại, cho nên lực lượng xa lạ trong cơ thể lơ đãng xuất hiện, làm cho khí kinh của Long Biển Tam Quyết thay đổi, vận hành tứ chi ngũ mạch.

Kim quang chợt lóe, long hình biến ảo.

“Long biển” Đây không phải là giọng của Tiêu Thu Phong, mà chính là tiếng hét của Đinh Ái Quốc, hẳn kinh ngạc phát hiện ra, Long hình biến ảo này, chính là chiêu thức của Long Thần Tiêu Mại Phi, hẳn và Tiêu Mại Phi chính là bạn tốt, đương nhiên không thể không nhận ra.

Mặc kệ là kinh tâm hay kinh ngạc, hai kinh khí rốt cục vẫn đụng nhau, thân hình của Tiêu Thu Phong văng về sau, chân phải đột nhiên tỳ mạnh xuống đất, khó khăn lắm mới đứng lên được, còn Đinh Ái Quốc thì thâm hại hơn, sau khi thân hình ổn định, thì ở khóe miệng của hắn, đã tràn ra vệt máu tươi rất rõ ràng.

Hắn bị thương!

“Cha” Bị thương không phải là điều mà Đinh Mỹ Đình muốn thấy, trong hai người đàn ông này, nàng không thể thiếu đi một người nào.

Nhưng Đinh Ái Quốc đột nhiên khoát tay, rồi cười rất quái dị : “Tốt, tốt, tốt lắm ...” Liên tiếp ba chữ tốt này, làm cho mọi người khó hiểu, vì sao lại kêu tốt, tốt cái gì?

Đinh Ái Quốc không giải thích, chỉ là ánh mắt đã thay đổi hẳn so với khi nãy, rất cẩn thận quan sát Tiêu Thu Phong, sau đó chỉ hỏi một câu kỳ quái : “Mỹ Đình, con thật sự thích hắn?”

Đinh Mỹ Đình không hiểu, nhưng chuyện đã không thể thay đổi, hẳn đã muốn nghe, thì nàng cũng đành gật đầu trả lời : “Đúng vậy, cha!”

“Tốt, tốt lắm, từ hôm nay trở đi, cha sẽ không ngăn cản con nữa, nếu đây là hạnh phúc của con, cha sẽ chúc phúc cho con”

Những lời này, lại làm cho mọi người khó hiểu, nhưng Đinh Ái Quốc đã nhẹ nhàng rời đi.

Nhưng mà, trước khi đi, hắn còn quay đầu lại, cười nói với Tiêu Thu Phong : “Tiểu tử, khá lắm, rất nhiều người đã cho cậu kiêu ngạo, tôi cũng sẽ như vậy”

Nhìn thân ảnh hào sảng của hắn biến mất ngoài cửa, Liễu Yên Hồng từ sau hai bức tường vững chắc chạy ra, không vui nói : “Người của Đinh gia thật kỳ quái, nhỏ thì thích làm vợ bé người khác không nói, người lớn thì lại khó hiểu, nói một câu mà không ai hiểu gì, không biết già rồi có trở nên kỳ quái như vậy không”

Lời nói của Đinh Ái Quốc, Tiêu Thu Phong có thể hiểu, có lẽ cũng giống như Long Thương Nùng Bằng Liệt, bề ngoài thô lỗ, nhưng bên trong lại là một trí tuệ siêu việt, từ trên người hắn, vị Đinh tướng quân này đã lĩnh ngộ được rất nhiều thứ. Điểm này, hắn còn mạnh mẽ hơn so với Đinh Bản Quân, hoặc có lẽ, đây là thái độ của võ giả với võ gia, không cần dùng phương thức ngôn ngữ để biểu đạt!

Lời nói của Liễu Yên Hồng mang đầy vẻ ghen tuông, chỉ cần không điếc là có thể biết, vả lại ở đây chẳng ai bị điếc cả, nhưng Đinh Mỹ Đình lại không hề tức giận, chỉ giải thích : “Cha của em mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng ông ta là người tốt, đối với bất kỳ người nào đều dụng tâm mà bình phán, thật ra không kỳ quái, chỉ do chúng ta không hiểu mà thôi, nhưng em tin rằng, Tiêu đại ca có thể hiểu”

Hắn hiểu, nhưng khi tất cả ánh mắt tập trung lên người hắn, hắn cũng chỉ cười cười, bởi vì hắn cũng không giải thích.

Bất kể là như thế nào, chuyện của Đinh gia, hắn không muốn dính dáng, cao hứng nhất đương nhiên là Đinh Mỹ Đình rồi, bởi vì ngày thường trong nhà dù cha không có địa vị gì, nhưng nói chuyện là nhất ngôn cửu đỉnh, có một số việc, chỉ cần ông ta quyết định, cho dù là Đinh Bản Quân cũng không ngăn cản được.

Nếu đã nói không ngăn cản nằng thích Tiêu Thu Phong, thì tuyệt đối sẽ không lật lọng, nhìn người đàn ông mình yêu trước mắt, Đinh Mỹ Đình có cảm giác rằng hai người đang từng bước đến gần nhau hơn, giống như Mộng Thanh Linh đã từng nói, vũ khí nguy hiểm nhất của con gái chính là ôn nhu, giống như là thuốc độc cực ngọt, cho dù là nguy hiểm, nhưng sẽ làm cho đàn ông khó lòng phòng bị.

Trận chiến này tuy rằng nhìn xem rất phần khích, nhưng Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đều có chút hối tiếc, bởi vì bị Đinh Ái Quốc làm cho biến thành mơ màng, ngược lại, Lý Cường Bình và Thiết Trụ không một chút hối hận, bởi vì hai đại cao thủ chỉ vội vàng vài chiêu, nhưng bọn họ đã thu hoạch rất rất nhiều.

“Chuyện Chu gia, Long Tương đã muốn tiếp nhận, nếu tôi đoán không sai, quân đoàn Long gia nhất định sẽ phái cao thủ ra điều tra, tuy rằng không sợ bọn họ, nhưng vẫn phải dặn dò mọi người cẩn thận”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng ra lệnh cho hai người, trong lòng cũng đã nghĩ ra được, ngọn lửa thứ ba nên đốt ở đâu, có lẽ phải đốt lên đầu nghia phụ này.

Tư Mã Lạc lại xông vào, mặt xanh lè không còn chút máu, nói : “Lão đại, ông già muốn mua nhà của mày lần trước đến, hình như lần này rất khẩn trương”

Chỉ sợ thiên hạ không loạn, đó là bản chất của Tư Mã Lạc, hắn cũng chẳng được tích sự gì, chỉ khua môi múa mép là giỏi, đương nhiên cũng thích xem náo nhiệt rồi.

Mới vào kinh vài ngày đã làm cho hắn xem mấy chục màn náo nhiệt, cho nên hắn đang chuẩn bị xem, người đàn ông này ứng phó với lão già ép bán kia như thế nào.

Không kêu ai ra mời bọn họ vào, Tiêu Thu Phong tự mình ra đón, có lẽ ông già đã gặp bác, và bác đã nói tất cả cho ông ta biết.

Quả thật không sai, lão già đến đây, không chỉ có ba người như lần trước, mà càng lúc đến càng nhiều người.

Mọi người tập trung ở đại sảnh, Liễu Yên Hồng nhìn những người này, khó chịu kêu lên : “Này, ông già, có phải thấy anh rể của tôi không bán, nên ông muốn đánh nhau phải không, đến đây, anh rể của tôi không sợ các người đâu!”

Xuất ra “chiến ý” nồng đậm như anh rể, xem ra Liễu Yên Hồng chuẩn bị gây rắc rối rồi.

Lúc ông già nhìn thấy Tiêu Thu Phong, quả thật đã không thể nhẫn nại, thần thái có sự khác biệt rất lớn, hoặc cái khí thế này, phải gọi là kích động mới đúng.

Đinh Ái Quốc vừa mới đi thì Hoắc Phi Trữ lại đến, chẳng lẽ phong thủy của tòa nhà này thật sự kém như vậy sao?

“Thu Phong, thật sự là con sao?” Mở miệng đầu tiên không phải ông già, mà là một bà già, trong con mắt già nua của bà, đã xuất hiện nước mắt, cơ hồ không chút kháng cự, đã chảy dài trên mặt, Tiêu Thu Phong đoán không sai, bà già này, chính là bà nội của hắn, hai chữ này, hắn muốn kêu lên, nhưng vẫn nghẹn ngào nơi cổ họng, không cách nào đi ra.

“Này, các người là ai, bà ơi, sao bà lại khóc?” Liễu Yên Hồng kì quái hỏi, thấy những người này đến đây không phải gây chuyện, hơn nữa nhìn bộ dáng thương tâm của bà già, chua xót vô cùng, giống như là đã chịu đựng dày vò hơn hai mươi năm vậy.

Bà già lau nước mắt trên mặt, bật cười nói : “Nói cũng đúng, hôm nay là ngày vui của Hoắc gia, sao ta lại có thể khóc, Thu Phong, có phải đây là bạn gái của con không, tướng mạo thật xinh đẹp”

Tiêu Thu Phong sửng sốt, Liễu Yên Hồng thì xấu hổ đỏ mặt, kêu lên : “Không phải, không phải, con mới không phải, con là em vợ của hần, chị của con mới là vợ của hần, không được hiểu lầm”

Lão già bước lại, nhìn Tiêu Thu Phong, mặt đầy khát vọng nói : “Thu Phong, sao con còn chưa gọi chúng ta một tiếng đi? Con có biết, ta đợi tiếng gọi này đã hơn bao nhiêu năm rồi không?”

Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, Tiêu Thu Phong biết, có những thứ, vĩnh viễn không cách nào dứt bỏ được, hơn nữa, nhận người thân, quả thật là một chuyện rất vui mừng.

“Ông nội, bà nội ...”

Lời này nói ra, tuy âm lượng không cao, nhưng mọi người đều tròn hai mắt, đặc biệt là Liễu Yên Hồng, xem tí nữa đã té xỉu, hai người già này, tự nhiên lại là ông nội bà nội của hần, lúc này đây, nàng thật muốn xỉu ghê.

Hai người già không quản sự kinh ngạc của mọi người, bà già đã bước nhanh lại, nắm chặt lấy tay của Tiêu Thu Phong, khó khăn kìm hãm những giọt nước mắt đang rơi.

Kích động không nói nên lời.

Hôm nay, đối với Hoắc gia mà nói, là một ngày rất đặc biệt, nhưng Tiêu Thu Phong không biết, trong lúc này, có một bí mật động trời, sắp vì hần mà vạch trần.

377. Chương 377: Tin Chấn Động

Sau khi Hoắc Phi Trữ từ chức, tu thân dưỡng tính, cũng rất ít ra ngoài, trong nhà trừ người hầu và một số binh lính do chính quỹ đưa tới, thì toàn bộ Hoắc gia rất im lặng, sự im lặng của bầy cừu.

Cho đến bây giờ, mọi người vẫn chưa hồi phục tinh thần, Hoắc lão đỉnh đỉnh đại danh, lại là ông ngoại của Tiêu Thu Phong, đây quả là điều không thể tin được, Tư Mã Lạc đương nhiên biết, nữ chủ nhân của Tiêu gia, nhà mẹ đẻ ngay tại Đông Nam, nhưng chưa từng nghe nói qua là có quan hệ với Hoắc gia.

Tiêu Thu Phong hiểu được, một khi đã tiếp nhận mối quan hệ này, có lẽ sẽ có rất nhiều người hoài nghi thân phận của hần, nhưng hai ông bà đã không còn chỗ nương tựa, Tiêu Thu Phong không thể cự tuyệt, thậm chí, khi họ còn sống, phải làm cho họ cảm nhận được sự ấm áp của tình thân.

Từ khi vợ chồng Long Thần gặp chuyện không may, Hoắc lão đã không còn tâm tình để ý đến bất cứ chuyện gì, cho nên mới mạnh mẽ thôi lui, ở lý trong nhà, trở thành người thanh nhàn nhất trong kinh, nhưng ông làm vậy, cũng vì có nguyên nhân.

“Ông ngoại, bà ngoại, thật xin lỗi, vừa rồi Hồng Hồng thất lễ, bây giờ con xin nhận lỗi với hai người, hai người sẽ không trách con chứ!” Về mặt đáng yêu, một bộ dáng đầy sợ hãi, hai người già còn có thể nói gì?

Bà già lập tức nắm lấy tay của Liễu Yên Hồng, cười thân thiết nói : “Không sao cả, không sao cả, có thể tìm được Thu Phong, là tổ tiên Hoắc gia có đức, có cháu ngoại, chúng ta cao hứng còn không kịp, sao có thể tức giận”

“Bà ngoại, vậy thật sự là quá tốt, bằng không anh rể sẽ mắng con, hần là một người xấu, luôn khi dễ con” Nghe nha đầu này nói xong, Tiêu Thu Phong tức muốn học máu.

Hần nghĩ mãi không ra, đã khi dễ nàng khi nào chứ, hơn nữa đây là ông ngoại bà ngoại của hần, một cô em vợ như nàng thì xem nào nhiệt cái gì.

“Lão thái bà, bà đón mọi người ở đại sảnh đi, ta và tiểu Phong có chút việc muốn nói, mọi người không cần ngại, hôm nay ở đây dùng cơm đi!”Hoắc Phi Trữ dặn dò, mấy cô hầu đã đưa nước trà và điểm tâm lên, tuy rằng chỉ là cơm với rau, nhưng hiển nhiên cũng đạt tiêu chuẩn nhà giàu.

Trong phòng yên lặng, hai người ngồi vào chỗ của mình, Hoắc Phi Trữ nhìn Tiêu Thu Phong, suốt ba phút không nói lời nào, thậm chí còn chút nghi ngờ nói :”Tiểu Phong, nhìn con, ta thật không nhìn ra bộ dáng của cha con, nếu không phải bác của con còn khỏe, cho dù là con có ngọc bội, ta cũng không thể tin, ai, con còn sống, đối với Hoắc gia, đối với Tiêu gia, đều là hy vọng”

“Người chết mà sống lại, coi như đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, đứa nhỏ này, con đã chịu khổ nhiều rồi, ông bà thật sự thẹn với con, đã nhiều năm như vậy mà chưa quan tâm đến con, cũng không có cơ hội chiếu cố cho con”

“Ông ngoại, ông đừng như vậy, thật ra con cũng không biết thân phận của mình, năm đó cha mẹ chết thảm, con vẫn chỉ còn là một đứa trẻ, toàn bộ đều do bác âm thầm chiếu cố, có mọi người, kỳ thật con đã rất may mắn!”Từ một cô nhi, có bác, có Tiêu gia, bây giờ có ông ngoại và bà ngoại, đối với Tiêu Thu Phong, đã rất thỏa mãn.

Lão già gật đầu, cũng vô cùng thương cảm, những giọt nước mắt lặng lẽ lăn, đối với ông, đây chính là một món lễ vật tốt nhất, Hoắc gia cuối cùng vẫn có người nối dõi, vẫn có thể kéo dài tiếp tục.

“Tiểu Phong, đại sự của con, bác cũng đã nói với ta, ông ngoại cũng cao hứng thay cho con, không hổ là huyết mạch của hai nhà Tiêu Hoắc, vận mệnh ly kỳ, cơ hồ không người nào dám tin tưởng, mà con còn sống, đây là do ông trời thiên vị cho chúng ta, thật ra, có chuyện con nên biết, Tiểu Phong, mẹ của con, còn sống ...”

Tiêu Thu Phong lập tức cả kinh, không có khả năng, bởi vì ... bởi vì bác đã nói, hơn hai mươi năm chết, mẹ đã mất do sinh khó.

Lão già lập tức khoát tay, ý bảo hẩn đừng kích động, nói : “Năm đó, mẹ của con sinh con không khó, chỉ là do bị tập kích, sinh mệnh bị đe dọa, nên chúng ta đành phải công bố tin tức này ra ngoài, vốn muốn chờ cha của con trở về rồi sẽ tính tiếp, nhưng thật không ngờ, cha của con cũng ra đi ngoài ý muốn, truyền đến đều là tin dữ”

“Vậy ... vậy, mẹ của con ... đang ở đâu ... con muốn gặp ... mẹ”Tin này, quả thật rất bất ngờ, sau khi vén màn lên, phát hiện ra mẹ vẫn còn sống, nhưng tại sao đã qua nhiều năm như vậy mà chưa từng nghe nói qua tin này?

Lặng lẽ thở dài, trên mặt lão già đầy bi thương : “Mẹ của con trúng một loại kịch độc, hơn nửa lúc sinh con thân thể cực độ suy yếu, có thể kiếm một mạng quay trở về đã không dễ dàng, huống chi lúc nghe được tin cha của con ra đi, tâm như đã chết, không có một tia hy vọng sống, ông ngoại tuyên bố về hưu, cũng để tiện chăm sóc cho nàng, đúng vậy, nàng còn sống, nhưng bây giờ chỉ là một người thực vật”

“Mẹ của con không ở đây, vì muốn cứu lấy hơi thở cuối cùng, nàng phải ở một nơi cực lạnh, mỗi ba tháng, ta phải đi thăm một lần, vì tránh cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy, ta vẫn không cho nàng lộ diện, khi Long Thần chết, nàng ta đã không còn dũng khí để sống”

“Về thể trạng của mẹ con, chờ ta dẫn con đi gặp, sẽ có người nói cho con biết. Tiểu Phong, con yên tâm, ta có một lão hữu tri kỷ, mỗi ngày đều chăm sóc cho nàng, sẽ không để nàng xảy ra chuyện”

Tiêu Thu Phong khấn trương vội vàng, nghĩ muốn đi trước : “Vậy khi nào, con có thể gặp mẹ ...”

“Thứ tư tuần sau, là kỳ hẹn ba tháng, Tiểu Phong, đến lúc đó con cùng đi với chúng ta”

Tuy rằng trong lòng đầy kích động, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn ở Hoắc gia ăn cơm, rồi mới rời đi, ông ngoại đã gặp bác, đương nhiên biết hẩn có nhiều chuyện phải làm, nhưng bà ngoại thì hai mắt đầm lệ, thương tâm không chịu được, rất muốn cho Tiêu Thu Phong lưu lại, cuối cùng do ông ngoại khuyên bảo hết lời, mới để cho Tiêu Thu Phong có cơ hội thoát thân.

Tiêu Thu Phong cũng muốn ở lại Hoắc gia vài ngày, nhưng lần vào kinh này, địch nhân cần đối mặt quả thật rất cường đại, hẩn tạm thời không muốn ngọn lửa đó lan đến Hoắc gia, hai ông bà đã nhiều tuổi, thật

sự chịu không nổi chuyện lần này.

Tất cả mọi chuyện, để đến thứ Tư, gặp được mẹ rồi nói tiếp, nghĩ đến mẹ đã thành người thực vật, nằm ở trên giường hàn băng hơn hai mươi năm, Tiêu Thu Phong đau đớn từ trong xương tủy, với người đã làm cho cha mẹ chịu khổ sở, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha.

“Tiêu Phong, tuy rằng ông ngoại đã già, nhưng mặc kệ là con muốn làm cái gì, ta vẫn sẽ ủng hộ con, con là cháu của hai nhà Tiêu Hoắc, chúng ta đều tin tưởng con”

Trước khi đi, Hoắc Phi Trữ vẫn đặc biệt dặn dò.

Rất cục đã gặp được ông và bà, Tiêu Thu Phong đã thu được thêm một bí mật ngoài ý muốn, ngay cả bác cũng không biết, mẹ còn sống. Cái này đối với hắn, là một lời chúc của ông trời, cả ngày hôm nay, hai cái cảm xúc kinh hãi và phần nộ hia tạt với nhau.

Nhìn thấy bộ dáng trầm trọng của Tiêu Thu Phong, ngay cả cô em vợ nghịch ngợm Liễu Yên Hồng cũng không dám phóng túng, nhìn thấy hắn như vậy, đều phải thật cẩn thận.

“Tiêu đại ca, Mỹ Đình cũng sẽ mặc kệ là anh làm chuyện gì, em đều sẽ ở bên cạnh anh” Không thể không nói, loại an ủi như vậy, quả thật là điều mà Tiêu Thu Phong đang cần, mà Đinh Mỹ Đình thay đổi, lại làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy, đây không còn là một cô bé thích gây chuyện nữa, nàng đã thật sự trở thành một người con gái chân chính.

Trong thời điểm con người vô vọng nhất, thì sẽ rất cần loại nhu tình này.

Đêm đã xuống, Tiêu Thu Phong không muốn tiếp ai, cho dù là người nhiều chuyện như Tư Mã Lạc cũng không có cơ hội tiến vào, hắn cần phải ổn định cảm xúc, tuy rằng mẹ đã có tin tức rất tốt, nhưng nhiều năm đau khổ đó, như đã dung nhập vào cơ thể hắn, hắn cần phải phát tiết.

“Tiêu thiếu gia ...” Bên ngoài vang lên âm thanh của Thiết Trụ, xem ra có tình huống khẩn cấp.

Tiêu Thu Phong ổn định tinh thần lại, lạnh lùng nói : “Vào!”

Thiết Trụ đẩy cửa tiến vào, khom người thi lễ, nói : “Tiêu thiếu gia, Long Vệ quân đang gây phiền phức cho chúng ta, bị hai đội viên ngăn cản”

Long Vệ quân? Về mặt Tiêu Thu Phong đã tái mét, cái này không phải là bằng hữu, vì trong bản kế hoạch trọng sinh, đây là phần tử phải bị tiêu diệt, mặc dù cái kế hoạch này được viết cho hai mươi lăm năm trước, nhưng có thể nói rằng, những người này không phải bằng hữu.

Vẫn phải nhẫn nhịn, Tiêu Thu Phong còn chưa dám đối mặt với nghĩa phụ, nhưng tin tức của mẹ, đã làm cho hắn trở nên do dự và phiền não, chậm rãi đứng dậy từ trên ghế, hỏi : “Bọn chúng đang ở đâu?”

“Ngoại viên hồ trong kinh!”

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu nói : “Đi thôi, chúng ta đi xem thử, Long Vệ quân này, vài năm không gặp, chắc chắn đã huấn luyện ra không ít cao thủ!”

Nhìn thấy hai người rời đi, Tư Mã Lạc lập tức chạy đi tìm triệu nhược minh.

“Tư Mã Lạc, thu phong có tâm sự, chúng ta không nên phiền hắn, chờ hắn nghĩ thông suốt, sẽ tự mình nói cho chúng ta biết, mày không cần làm phiền hắn”

Tư Mã Lạc cười xấu hổ, nói : “Biết mà, Nhược Minh, tao đâu phải thằng ngốc, nghe nói người của Long Vệ quân chọc chúng ta, giống như là muốn gây chuyện, tao không phải tò mò đâu, đi thôi, chúng ta cùng đi xem Long Vệ quân, xem thế nào”

378. Chương 378: Đêm Trăng Mỹ Nhân Như Gió

Ba người, không, phải là năm người, sau lưng Tiêu Thu Phong và lý cường binh cùng Thiết Trụ, còn có hai người là Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc.

Tiêu Thu Phong giống như người vừa mới ăn cơm xong, ra ngoài tả bộ, tâm tình rất bình thản, cước bộ thoải mái, không dính một tia bụi bặm, làm cho hai người phía sau có chút hoài nghi, tình hình thế này, hình như có vẻ không phải ra ngoài đánh nhau.

Ngoại Viên hồ.

Nơi đây phảng cảnh tú lệ, không khí trong lành, là nơi nghỉ hưu rất tốt, dân cư gần đây, mỗi khi mặt trời lặn, đều đi đến chỗ này sau một ngày lao động mệt mỏi, đánh ván cờ, làm vài ván bài, hay đơn giản hơn là hút một điếu thuốc, mọi người đều thoải mái vui vẻ, sau đó khôi phục lại sức chiến đấu cho ngày hôm sau, tiếp tục vì tương lai không có ngày mai mà phấn đấu, con người, chính là một vòng tròn lẩn quẩn như vậy đây.

Một cái từ đình xưa, đỉnh bích hà, vào thời tiết tháng tám, bích hà phía trên hồ nước tạo thành một cảnh sắc mê người, nhưng giờ phút này, bích hà không có chút sinh cơ.

Nhưng bên trong đình, bây giờ đang có hai thân ảnh đang ngồi, khi Tiêu Thu Phong đến gần, một cổ sát khí lảng nhiên đã tràn ngập nơi này, khiến cho bầu không khí nơi đây tràn ngập khẩn trương và căng thẳng, giống như muốn phá tung cái từ đình này.

Hai thân ảnh đội viên đang ở trong từ đình, bị Long Vệ quân bao vây, xem ra cũng có chút lợi hại, sớm đã nghe nói, không có chuyện gì hay bất kỳ người nào có thể qua mắt được Long Vệ quân, quả thật có chút đạo lý.

Nếu như là người bình thường, cho dù bị Long Vệ quân bao vây cũng sẽ không phát hiện, nhưng đáng tiếc là, hai người này là thân ảnh đội viên, là binh vương siêu cấp do một tay Tiêu Thu Phong huấn luyện ra, đối với cảm giác nguy hiểm, tuyệt đối có năng lực tra xét, cho nên bọn họ cảm nhận được, hơn nữa áp lực quá trầm trọng, nên mới cầu cứu Thiết Trụ.

Tiêu Thu Phong đi thẳng vào trong, đột phá vòng vây ba tầng, hai tay chấp ở phía sau, mang theo vài phần tiêu sái, xem như không có cao thủ Long Vệ quân ở đây, đi thẳng vào trong bích hà đình.

Cứ giống như là ảo thuật vậy, lý cường binh đã lấy rượu ra, còn có vài cái chén, cười ha ha quát : “Tiểu tử các anh thật là, cả ngày không có việc gì làm, chỉ biết gây phiền toái, tôi phải phạt các anh mấy chén”

Rượu là rượu ngon, là Mao Thái trân quý nhiều năm, tinh khiết vô cùng, mùi thơm lan tỏa bốn phương, tuyệt đối không kém hơn những thi nhân nâng cốc dưới trăng năm đó.

Tiêu Thu Phong xuất hiện, khi thể trầm thấp của hai thân ảnh chợt chuyển, hào khí dâng tận trời, lập tức đứng dậy chào đón, ở trong lòng bọn họ, chỉ cần nơi nào có Tiêu thiếu gia, cho dù là địa ngục, bọn họ cũng sẽ không sợ hãi. Đây là mệnh lực của tủy bại.

“Đúng đúng, có rượu có trăng, quả thật là phải làm ba chén” Lời nói của lý cường binh tuy rằng mang ý trách cứ, nhưng hành động thì ngược lại, ấn hai người ngồi xuống, mọi người ngồi xuống.

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu ngắm trăng, thở dài nói : “Trăng là trăng non, rượu là rượu ngon, nhưng thật đáng tiếc, không có người đẹp, bằng không tối nay sẽ rất hoàn hảo”

“Cái này cũng không nhất định, đối với Tiêu thiếu gia, cuộc sống luôn đầy điểm phức, xem, người đến đây, tuyệt đối là mỹ nhân”

Ai cũng không ngờ, dưới ánh trăng, một thân ảnh mềm mại xuất hiện, chậm rãi bước đến, dưới ánh phản chiếu của bích hà làm cho nàng nổi bật lên. Dung nhan tuyệt mỹ, lộ ra sự thành thực hấp dẫn trí mạng, dáng người tuyệt đẹp, đường cong lung linh, eo nhỏ ngạo nghễ, quả thật là một sự phối hợp hoàn mỹ.

Ở kinh thành, có được sự phong tình này, ngay cả lý cường binh và Thiết Trụ cũng gặp được nhiều, nhưng, Kinh Thành Nhất Mộng, tuyệt đối chỉ có một.

Mộng Thanh Linh, thanh danh ở kinh thành, tuyệt đối nổi tiếng, nhưng người gặp qua nàng thì chưa chắc đã nhiều, cho dù nàng đứng trước mặt, người ta cũng chỉ biết rằng, nàng rất đẹp, nhưng lại không biết, nàng chính là Kinh Thành Nhất Mộng.

Trong cảm nhận của nhiều người, nàng chính là nữ thần, trừ bỏ sự xinh đẹp của nữ thần, càng có sự thần bí của nữ thần, làm cho người ta không có khả năng nắm giữ.

Tiêu Thu Phong cũng thật không ngờ, bọn họ gặp nhau ở kinh thành lần đầu tiên, lại chính là từ đình ở bờ hồ này, hơn nữa ngoại trừ rượu, chẳng còn cái gì khác, quả thật rất khó coi.

“Tiêu thiếu gia, nhân sinh hà xứ bất tương phùng, ngày đó vội vàng từ biệt, thật không ngờ, nhanh như vậy, chúng ta đã gặp lại” Nhoẻn miệng cười, dưới ánh sáng của ánh trăng, cho dù là đã trải qua huấn luyện như lý cường binh, trong nháy mắt cũng có chút thất thần, thái độ khuynh thành, mị lực này không thể kháng cự.

Tiêu Thu Phong cũng nhẹ nhàng cười, cao giọng đáp : “Gặp lại là duyên phận, Mộng tiểu thư, có hứng thú không, tôi mời cô một chén”

Năm người ngồi vây quang một bàn, Mộng Thanh Linh đến, bốn người tự giác đứng dậy nhường chỗ, trong lòng của bọn họ, cũng đã sớm nhận định, loại phụ nữ như vậy, đưa mắt khắp thiên hạ, người có thể xứng đôi, phỏng chừng chỉ có Tiêu thiếu gia.

“Được Tiêu thiếu gia mời , tôi đương nhiên có hứng thú, tuy rằng Thanh Linh không uống rượu, nhưng vì cảm tạ sự chiếu cố của Tiêu thiếu gia ngày đó, nói thể nào đi nữa tôi cũng phải mời Tiêu thiếu gia ba chén”

Tiêu Thu Phong nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, cũng giống như xưa, không hề thay đổi, làm cho người ta quả thật thấy hoài nghi, nàng nói ra những lời này, có phải là trong lòng đang nguyên rửa hấn hay không, phải biết rằng, lúc chia tay, nàng vẫn mang theo hận ý ngút trời.

Sự xuất hiện ngoài ý muốn của nàng, đã làm rối loạn kế hoạch của Tiêu Thu Phong, lúc đầu chỉ cần Long Vệ quân dám ra tay, hấn sẽ không khách khí cho chút giáo huấn, phải cho bọn họ biết, thiên hạ này không phải của Long Vệ quân, trong mắt Tiêu thiếu gia hấn, Long Vệ quân không đáng là đối thủ, bọn họ chưa đủ trình độ này.

“Anh không cần đoán, có người nói cho tôi biết anh đến đây, cho nên tôi tới, chỉ là muốn gặp mặt anh thôi, bất kể như thế nào, anh đến kinh thành, tôi cũng tính là chủ, anh là khách, đây, chén rượu này, xem như là rượu hoan nghênh của tôi, miễn cho người ta nói chủ nhân không biết lễ nghĩa”

Quả nhiên, lời này nói ra, thần thái lơ đãng cũng đã biểu lộ, xem ra, người con gái này, căn bản là rất nhỏ mọn, vẫn chưa quên được chuyện ở Tiêu gia ngày đó, cho nên bây giờ cũng không thân thiện cho mấy.

Chỉ là, nàng xuất hiện, cũng đã phá vỡ sự bố trí của Long Vệ quân, nhưng cũng là chó ngáp phải ruồi, nhưng, cuối cùng là ai đã thông tri cho nàng, nói cho nàng biết hành tung của mình?

Rượu, mặc dù là rượu ngon, nhưng không thích hợp để phụ nữ uống, uống một ly rồi, mùi thơm như mật ngọt, tùy tiện phát tán, cũng là một loại hấp dẫn.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, huống chi lại là mỹ nữ uống rượu, trên khuôn mặt trắng tuyết của Mộng Thanh Linh đã có vẻ ửng hồng, xinh đẹp không thể tả được, trên người của nàng, chỗ nào cũng có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Mộng tiểu thư, em cũng ở đây sao?” Từ ra xa, có vài bóng người bước tới, còn chưa đến gần, nhưng Tiêu Thu Phong đã nghe được giọng nói kia, chính là một tên thiếu gia làm cho người ta chán ghét.

Long Vệ quân đã muốn bỏ qua hành động, nhưng Long Thiên Hành đến, cũng đã biết Mộng Thanh Linh ở đây. Với hấn, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo, có thể làm hộ hoa sứ giả một lần.

Trong những người theo đuổi Mộng Thanh Linh, Long Thiên Hành có thể xếp vào hàng thứ mười, hấn được xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nam, cũng không phải là tùy tiện mà có, dù sao cũng phải có chút bốn sự.

“Ai, thật là trốn không khỏi đám rười này, xem ra chỉ có ở nhà là vẫn thoải mái hơn, Tiêu thiếu gia, xem ra chén rượu thứ ba này, tôi không có cách nào uống được”

Rượu chính là một thứ tâm tình, huống chi trước giờ nàng không phải loại người thích uống rượu, uống rượu phải nhìn tâm tình thế nào, bây giờ, muốn uống cũng bị người ta làm phiền, giống như là trong rượu đang có độc vậy.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Nếu Mộng tiểu thư đã thịnh tình, đêm trăng cùng ngồi với tôi, tôi sẽ không để cho người ta làm phiền cô”

Mộng Thanh Linh cũng có chút vui mừng, nhìn thái độ và ánh mắt của người đàn ông này, nàng không hề có cảm giác sợ hãi, nếu là người đàn ông bình thường, có lẽ nàng đã phát tay rời đi, có lẽ do ở trong Tiêu gia vài ngày rồi nên nàng cũng tin tưởng người đàn ông này.

“Ồ, anh có biết hắn là ai không?”

“Tôi không cần biết, Cường Bình, qua đó, đừng cho đám người này quấy rầy, nếu bọn họ muốn xông tới, ném xuống hồ nước cho thanh tịnh”

Vốn đến để gây chuyện, nhưng thật không ngờ, Mộng Thanh Linh xuất hiện, làm cho Long Vệ quân giả trừ cảnh giới, nhưng Long Thiên Hành cũng tới, làm cho màn kịch nơi này, đã có cơ hội diễn.

“Hay. Hay lắm, rốt cục cũng đã có phim coi, bằng không đến đám ruồi kia đi, quả thật rất không đáng”

Cách từ đình không xa, có hai người đang trốn xem kịch, bọn họ đương nhiên đã sớm nghe Long Vệ quân cường đại, nhưng lâu như vậy rồi, rượu cũng uống không ít, nhưng không có chút động tĩnh gì, đương nhiên là rất hối tiếc, giờ phút này quanh co, đụng chạm đến Long thiếu gia, quả thật sẽ có phim hay rồi!

379. Chương 379: Yêu Và Hận Trong Tim

“Xin lỗi, Mộng tiểu thư không muốn bị quấy rầy, vị tiên sinh này, xin anh quay về” Lý Cường Bình lười nhác đứng dậy chắn ngay lối ra vào từ đình, thân hình to lớn đã che hết cả lối đi, tuy miệng ăn nói rất khách khí, nhưng trong mắt rõ ràng không nhìn những người này.

Ở kinh thành, Long Thiên Hành đi đến đâu cũng có tiền hô hậu ủng, chưa từng chịu qua sự khinh thị như vậy, lạnh lùng liếc nhìn Lý Cường Bình, quát : “Mày là cái gì, cút ...”

Phía sau hắn, hai đại cao thủ hộ vệ, dưới tiếng quát của Long Thiên Hành, đã bay vọt lên, căn bản là không cần một câu dư thừa, ở kinh thành, không ai dám vô lễ với Long Thiên Hành, chẳng qua khí thế như vậy, làm cho mọi người biết được, long vệ quân ở kinh thành kiêu ngạo thế nào.

Thân thể Lý Cường Bình hơi hơi chấn động, ngẩng đầu nhìn, bắt đầu khởi động lực lượng, hai tay vừa giơ lên, đột nhiên động hai đấm, đánh thẳng vào bụng hai cao thủ long vệ, hai tiếng kêu thảm vang lên, rồi hai thân thể rơi thẳng xuống sông.

Dưới ánh trăng, ngân quang ánh động “Ừm ... ừm” hai tiếng, hai vật thể lạ rơi xuống hồ, làm kinh động mặt nước, nổi lên từng gợn sóng, rồi từ từ lắng lặng, trong nháy mắt trở lại bình thường.

“Thật sự là muốn chết, dám làm cho đại gia tức giận” Hai người rơi xuống hồ, làm phía sau đã có chút sợ, thân người căng cứng lên, tựa hồ như muốn tìm chỗ yếu của Lý Cường Bình, cho dù bị hắn nhục mạ khinh thường, cũng không ai dám lên tiếng ý kiến, đã thử một lần, bọn họ đã biết người này rất mạnh, rất cường đại.

Long Thiên Hành bước lại, chỉ vào Lý Cường Bình nói : “Mày có biết tao là ai không?”

Khuôn mặt lạnh băng của Lý Cường Bình bất động, không liếc hắn một cái, lạnh giọng nói :” Xin lỗi, tôi không biết anh là ai, và cũng không muốn biết, có lệnh của Tiêu thiếu gia, không ai được phép quấy rầy, anh cũng không ngoại lệ”

Long Thiên Hành giận dữ, đang định nổi điên lên, hắn không tin ở kinh thành còn có người nào dám chống hắn. Hơn nữa, long vệ quân còn đang ở đây, hắn không sợ bất kỳ kẻ nào.

Một cơn gió chợt nổi lên, từ trong lòng hồ bay đến bỗng nhiên, người không thấy, nhưng âm thanh phiêu miểu đã vang lên : “Trăng đêm nay thật đẹp, rượu lại là rượu ngon, thật đúng là điều thú vị nhất của con người, Mộng tiểu thư, tin rằng cô sẽ không để ý đến một người khách như tôi”

Long Thiên Hành biến sắc, thân hình lui về phía sau, bởi vì hắn biết, nơi nào có cha xuất hiện, nơi đó là nơi hắn không có quyền lên tiếng.

Về mặt Tiêu Thu Phong chấn động, nhưng không tránh được ánh mắt của Mộng Thanh Linh, nàng mỉm cười hỏi : “Sao vậy? Tiêu thiếu gia cũng biết sợ?”

Một thân ảnh, chỉ trong nháy mắt, nhưng chim én bay lượn, kéo dài qua toàn bộ viên hồ, rồi trong nháy mắt, cũng đã dừng lại trên bích hà đình. Không cần phải thử sức làm gì, chỉ bằng cái khả năng bay lượn tiêu sái này cũng đã làm cho rất nhiều người theo không kịp, Thiết trụ và hai thần binh cân bằng, không gió mà động. Đây là Long Tương ở kinh thành, là một trong số ít người có thể kích khởi chiến ý nồng đậm của Tiêu Thu Phong.

“Hahaha... mao thai trăm năm, quả nhiên là rượu ngon” Long Tương vừa động, hai tay vung lên, lực lượng vô hình là cho ba người Thiết trụ phải lui về sau ba bước, mà Tiêu Thu Phong đã xua tay, ngăn cản hành động của bọn họ, ba người thối lui, chừa lại cho người trước mặt một con đường.

Mộng Thanh Linh đã đứng lên : “Thì ra là Long Tương giá lâm, thật sự là vinh hạnh, thật không ngờ Long Tương cũng có nhã hứng này, thích uống rượu ngắm trăng, hoan nghênh hoan nghênh”

Long Tương đưa mắt nhìn bốn phía, như hai ngọn đèn trong màn đêm, đối với sự chào đón của Mộng Thanh Linh, cũng đưa tay chào lại, nhưng ánh mắt lại tập trung lên người đàn ông đang ngồi rất trầm tĩnh trên bàn.

“Mộng tiểu thư, không biết khi cô đã kết bạn khi nào, có thể giới thiệu cho tôi được không?” Cao thủ gặp nhau, không cần nhiều lời, võ giả có phương thức câu thông đặc biệt, đều vô hình trung mà tiến hành, Long Tương là cường giả tuyệt đỉnh đương đại, đương nhiên chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn thấy khí tức cường đại của chàng trai trẻ kia.

Tiêu Thu Phong rốt cục đã đứng dậy, quay đầu nhìn người đàn ông kia, trong đầu hắn hiện lên trăm ngàn ký tự.

“Tiêu Thu Phong Đông Nam, , nghe uy danh Long Tương đã lâu, tối nay có cơ hội gặp nhau, tôi muốn mượn hoa hiến phật, kính Long Tương một chén”

Đây là mời rượu, từ trước đến giờ hắn chưa từng mời bất kỳ một ai, Long Tương trở thành người đầu tiên, bất kể là trước kia như thế nào, tất cả đều đã hòa tan vào trong chén rượu này, và ân oán của hai người, chính thức bắt đầu giải quyết.

Long Tương có thể không chấp nhận, nhưng Tiêu Thu Phong không cho ông cơ hội cự tuyệt.

Tay võ xuống bàn đá, chén rượu đã muốn chấn khởi, phát tay mà động, ngưng tụ sức mạnh của Vô Chi Phách, bay về hướng Long Tương.

“Thì ra là Tiêu thiếu gia đỉnh đỉnh đại danh ở Đông Nam, thật sự quá khách khí” Bàn tay thần chết, đã muốn đưa lên, tuy rằng rất cảm, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn cảm thụ được sự ngưng trọng của ông, cho dù là không hiểu võ công như Mộng Thanh Linh, cũng biết, đây là sự đánh giá của võ giả.

Chén rượu nắm ở trong tay, ngoài mặt vẫn cười như cũ, nhưng nội tâm đã rất kích động, bởi vì lực lượng cường đại này, đã làm cho trong lòng ông kinh hãi, ông nhìn hai mắt Tiêu Thu Phong, nâng chén lên, uống cạn một hơi, nhẹ buông tay... Trong lúc tĩnh lặng, truyền đến những tiếng “Răng rắc ...”

Chén rượu đã nứt thành từng mảnh, rơi xuống từ ngón tay của Long Tương.

“Hahaha ... quả nhiên không hổ là Tiêu thiếu gia Đông Nam, rất giỏi, rất giỏi, cảm ơn chén rượu của Tiêu thiếu gia, hy vọng có cơ hội, chúng ta có thể trở thành bằng hữu”

Loại khách sáo này không chút dối trá, Long Tương chuyển thân, nói : “Khách không mời mà đến, đã quấy rầy ước hội của Mộng tiểu thư, thật sự là quá đường đột, Long mỗ cáo từ, hai vị cứ từ từ”

Tuy rằng chỉ mới chạm mặt, nhưng hai người bọn họ ai cũng biết, đối phương chính là đối thủ lớn nhất của mình, Long Phi đã nghe uy danh của Tiêu thiếu gia Đông Nam rồi, nhưng ông không bao giờ biết, nhân vật truyền thuyết đó, là một thân tu vị, đã đạt đến cảnh giới làm cho người ta sợ hãi, chỉ mới thử một lần mà ông đã cảm nhận được hàn ý, nhưng không quan hệ với sự cường đại kia, bởi vì có cái gì đó rất quen thuộc, có cái làm ông rất e ngại, phát ra từ trên người của hắn.

Long Tương đi, Long Thiên Hành cũng đi, tất cả long vệ quân bốn phía cũng rời đi, hoặc có thể bọn họ hiểu được, cho dù lưu lại, thì với vị Tiêu thiếu gia kia cũng không có chút tác dụng gì.

Bích hà đình, đã khôi phục sự yên tĩnh.

Mộng Thanh Linh đang cười, một sự tươi cười rất đẹp, cùng với khuôn mặt đẹp và bộ dáng hờn dỗi là hoàn toàn bất đồng, nhưng rất hấp dẫn.

“Tiêu thiếu gia, tôi rất kỳ quái, một Tiêu thiếu gia danh chấn Đông Nam, và Long Tương danh chấn kinh thành, nếu đem so với nhau, thì ai sẽ lợi hại hơn ai?”

Tiêu Thu Phong cười cười, thâm ý nhìn Tiêu Thu Phong, trả lời : “Kỳ thật, đáp án này, tôi cũng muốn biết”

Chỉ cần hắn còn ở trong kinh, thì đáp án này sớm muộn cũng sẽ có.

Mộng Thanh Linh không hỏi lại, nhẹ nhàng nâng chén, nói : “Mộng Thanh Linh tôi luôn là người giữ lời nói, Tiêu Thu Phong, đường đi ở kinh thành không được tốt, nhưng ở nơi đây, tôi vẫn chúc anh thuận buồm xuôi gió, đây là chén rượu thứ ba”

Ba chén rượu, một câu chuyện, nhưng đáng tiếc là Tiêu Thu Phong không có tâm tình để cảm nhận nó, rốt cuộc cũng đã gặp mặt Long Tương, mà, cái kia cũng đã bắt đầu.

Chén rượu thứ ba, Tiêu Thu Phong không uống, mà chậm rãi đứng dậy nói : “Rượu cũng đã uống, uống nhiều cũng sẽ như độc dược, Mộng tiểu thư, cảm ơn cô đã cùng bồi, hẹn gặp lại”

Không một câu dư thừa, Tiêu Thu Phong xoay người bước đi, Mộng Thanh Linh lập tức đứng lên, quát : “Này, anh là đàn ông kiểu gì vậy, tôi là một người con gái đã uống nhiều rượu như vậy, dù sao anh cũng phải đưa tôi về chứ, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để tôi ở đây một mình, tạo cơ hội cho kẻ xấu?”

Tiêu Thu Phong quay đầu lại, cười cười, trêu tức nói : “Mộng tiểu thư, như cô đã nói, tôi là người đàn ông xấu xa nhất trên đời này, yên tâm, trừ tôi ra, hẳn là không còn người nào có thể chiếm tiện nghi của cô đâu”

Tiêu Thu Phong đi rồi, đi rất bình thản. Nếu Mộng Thanh Linh có thể dễ dàng bị chiếm tiện nghi như vậy, vậy thì toàn bộ đàn ông trong kinh thành, cũng sẽ không trở nên điên cuồng như vậy, hơn nữa, núp bên bờ hồ, cùng với thân ảnh hòa trong bóng đêm, không phải là bảo tiêu của nàng sao?

Một người, một bầu rượu, một chén, tay ngọc nâng lên, hung hăng nuốt rượu xuống cổ họng, sặc ra mùi rượu, đều mang theo xuân ý hấp dẫn, khuôn mặt đã ứng hồng lên như hoa đào, chỉ đáng tiếc là, nơi này ngoại trừ ánh trăng trên cao, người nào cũng không có, bằng không thẳng nào thấy cảnh này mà có gan làm liều, thì cũng sẽ làm bấy thôi.

“Tên xấu xa, anh không uống với tôi, tôi tự mình uống, tôi muốn uống, tôi muốn uống cho say mềm, say mộng bất tỉnh” So với bộ dáng tao nhã lãnh diễm khi nãy, Mộng Thanh Linh bây giờ hoàn toàn thay đổi, nàng ta cũng lần đầu tiên phóng túng như vậy.

Bởi vì hận, nàng ta hận chính mình, hận mình vì sao không thể quên, quên người đàn ông đó đi, nửa đêm trong giấc mộng, nàng luôn bàng hoàng tỉnh giấc, phát hiện ra, hình ảnh trong giấc mộng của nàng, đã biến thành Tiêu Thu Phong.

Không, tuyệt đối là không, người nàng thích, chỉ có một, cả đời này chỉ có một, là Ảnh Tử đã cùng sinh tử với nàng, cho dù hắn đã chết, cũng sẽ không có ai có thể thay thế vị trí của hắn trong lòng nàng.

Nhưng người đàn ông đó, lại làm cho nàng đau khổ, thân ảnh luân phiên, theo nàng trở về kinh thành từ ngày đó, chưa từng cho nàng một phút bình yên, đến nỗi rằng, có đôi khi nàng không phân biệt được, đâu là kẻ xấu xa Tiêu Thu Phong, đâu là Ảnh Tử nàng yêu.

Rốt cục nàng đã say, chậm rãi ngã lên bàn.

“Ảnh, chúng ta về nhà thôi”

380. Chương 380: Các Hữu Tâm Sự

Các phe phái trong kinh thành, các thế lực tràn ngập nơi đó, đã không còn là bí mật gì, nhưng gia tộc có lực lượng được kinh thành thừa nhận, chỉ có bốn.

Hoàng gia, không cần phải nói, Bán Biên Vương Hoàng gia gia chủ Hoàng Đạo Sinh, ở kinh thành tuyệt đối là bá chủ một phương, chỉ một cái dặm chân, có thể làm lay đảo cả kinh thành, cả quốc gia có mười ba vị đại tướng, Long Tương cũng là một trong số đó, nhưng Hoàng gia đã chiếm ba người.

Hoàng Đạo Sinh có ba người con trai, đều là nhân vật bất phàm, ở kinh thành, người có thể so sánh với đệ nhất mỹ nam Long Thiên Hành, chỉ có một người được xưng trộm là Hắc Hùng Hoàng Gia Minh.

Hắc là con trai út của Hoàng gia, ở khu vực Đông Bắc, là một nhân vật tràn ngập quyền thế, với thế lực hiện có, tuyệt đối có thể chống đỡ nửa bầu trời của kinh thành, được xưng là Bán Biên Vương, danh phù kỳ thực.

Long gia đương nhiên chính là Long Tương, không thể không nói, chỉ bằng đại vị Long tướng quân đệ nhất và Long Vệ Quân cường đại, cũng có thể là coi là nhân vật số một số hai tại kinh thành, chẳng qua so với Hoàng gia thì ông ta thu nhỏ mình hơn nhiều, hơn nữa thế lực chỉ ở trong quân đội, không giống như Hoàng gia, ôm trùm quan và thương.

Bàng gia, là một gia tộc bình thản nhất trong tứ đại gia tộc, cũng giống như Đinh gia, bọn họ được các thế lực thừa nhận, bởi vì trong quốc gia có năm lão thủ trường quyền lực nhất thì Bàng gia có một người.

Tiêu Thu Phong đến kinh, tứ đại gia tộc này đều biết, Thần Long vừa hiện, bọn họ đã cảm nhận được bầu không khí không bình yên nữa, ngày thường, tứ đại gia tộc rất trật tự, nước sông không phạm nước giếng, tường an vô sự.

Tiêu Thu Phong vừa đến kinh, đã diệt Chu gia và Quần Anh Hội, mà sau lưng Quần Anh Hội là Bán Biên Vương. Cái này giống như là một kim tự tháp tồn tại, người bình thường không có cơ hội tiếp xúc.

Trong thư phòng tĩnh lặng, một lão già dụng tâm xem một cuốn sách cổ, nhưng tiếng gõ cửa đã phá vỡ bầu không khí yên lặng này, lão già không chút vui vẻ, buông sách xuống, lạnh lùng quát : “Vào đi, lại xảy ra chuyện gì?”

Râu bạc trắng, dấu vết của năm tháng, đã luyện hóa trên mặt của ông, thật sự rất kỳ quái. Nhìn khuôn mặt già nua của ông, lại vô cùng hồng, nếu là người không biết, còn tưởng đây là tiên nhân đắc đạo, vì trong người ông tồn tại sự già nua và khí huyết của tuổi trẻ.

Người vào, rất khôi ngô, khuôn mặt đen như bao công, khí thế rất cường hãn, đây là đứa con trai thứ ba của Hoàng gia, Hoàng Gia Minh.

“Cha, Long Tương đã gặp mặt người đàn ông Tiêu gia ở Viên hồ, bọn họ đã uống rượu với nhau”

Thế lực của long vệ quân ở kinh thành rất lớn, cơ hồ như không gì là không biết, nhưng mật thám của Hoàng gia, cũng ẩn nấp rất tốt trong kinh thành, chỉ cần trong kinh xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ trong thời gian ngắn nhất nắm được tin tình báo chính xác nhất.

Lão già râu bạc chính là gia chủ của Hoàng gia, Hoàng Đạo Sinh, ở kinh thành được xưng là Bán Biên Vương truyền kỳ, thấy rằng đây là một người tuổi chưa già mà tóc đã bạc, thậm chí còn có cảm giác như đây chính là người hơn 70 tuổi rồi, nhưng không ai biết rằng, đây là do tu luyện một tâm quyết nào đó.

Hoàng Đạo Sinh khẽ gật đầu, khẽ cười nói : “Long Tương là người thông minh, hẳn biết như thế nào là tự tổn hại lực lượng, sẽ không đụng đến người đàn ông kia, kỳ thật ngay ở kinh thành, tất cả mọi người đều giữ gìn lực lượng của mình, chuyện nào có thể cho qua thì cứ cho qua, huống chi, sự cường đại của người đàn ông đó, đã vượt qua sự dự đoán của ta”

“Cha, chính là Tiêu Thu Phong đã diệt quần anh hội, rõ ràng là muốn làm khó chúng ta, vấn đề mặt mũi này, nói thế nào chúng ta cũng phải đòi lại”

Lão già trừng mắt nhìn hắc, quát : “Một cái quần anh hội nho nhỏ ấy thì tính làm gì, Gia Minh, tuổi con cũng không còn nhỏ, có thể thông minh lên một chút được không, trên đời này ai biết quần anh hội có quan

hệ với hoàng gia chúng ta, cho dù người của Chu gia có chết hết, cũng không liên quan, chuyện này tạm thời không cần để ý đến”

Đối mặt với cha già tuyệt đối quyền uy, cho dù là Hoàng Gia Minh có kiêu ngạo thế nào, cũng không dám hé răng, lập tức hỏi : “Vậy bước kế tiếp chúng ta phải làm thế nào?”

Tuy rằng hắn rất ghét người đàn ông của Tiêu gia kia, năm đó Cổ Lưu theo sai bảo của hắn, đi đến Đông Nam dò đường, thật không ngờ, lại bị người đàn ông này đánh đuổi, không chừa chút mặt mũi, hơn nữa còn làm cho Cổ Lưu thành tàn phế, nhưng cha già đã nói, chính là mệnh lệnh, hắn đương nhiên không thể không nghe.

“Chờ!” Lão già lạnh lùng nói : “Khi chiến hỏa nổi lên, tất cả mọi người đều cần một cơ hội chờ đợi, Hoàng gia ta đã nhịn mấy chục năm, nhịn thêm vài ngày nữa cũng không có quan hệ gì, Tứ đại gia tộc, thực lực ai cũng tương đương nhau, nếu người nào dám đứng ra đối phó Tiêu gia, chắc chắn sẽ tổn thất trầm trọng, nói không chừng sẽ bị gạch tên trong tứ đại gia tộc, loại chuyện này, sẽ không ai muốn làm”

Hoàng Gia Minh nói : “Cha, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ người này điếu võ dương oai ở kinh thành, không đi ngăn lại sao?”

Thanh niên đứng là thanh niên, rất quan trọng mặt mũi, so với bất kỳ cái gì đều quan trọng hơn.

“Vậy thì có quan hệ gì, kinh thành vốn là thiên hạ của cường giả, hắn có bản lĩnh, tự nhiên có thể phong phong quang quang, đương nhiên, nếu con cảm thấy có thể áp chế hắn, con có thể đi thử một lần, bất quá, ta nhắc nhở con, mặt mũi, là chuyện của con”

Lão già nói xong, cầm sách lên, tỏ vẻ không muốn nói tiếp, Hoàng Gia Minh cúi đầu thi lễ, lên tiếng : “Vâng, thưa cha, con đã biết” Rồi lui ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng lại, lão già ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt bình thản ấy đã xuất hiện một nụ cười, hơn nữa rất tà mị : “Chỉ cần Hắc Ma Thủ của ta vừa thành, thiên hạ này sẽ không ai cản được đường của Hoàng Đạo Sinh ta”

“xích xích” Vài âm thanh không thể nghe thấy được vang lên, cuốn sách trong tay lão già đã biến hình, trở thành bột rơi xuống, theo gió bay lên, ma khí tận trời.

Kỳ thật, có rất nhiều người xem trọng động tĩnh ở kinh thành, Long Tương và người đàn ông Tiêu gia gặp mặt, đương nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người.

Đinh Bản Quân ở trong phòng làm việc của số Một, đem chuyện phát sinh ở Viên hồ, báo cáo một cách rõ ràng, chỉ nói sự thật, không thêm ý kiến. Vì nếu bàn về mưu lược, trong thiên hạ không có bao nhiêu người có thể so sánh với số Một.

Điểm này, Đinh Bản Quân rất tin tưởng.

“Ừ, trong khi chờ ngọn lửa thứ ba nổi lên, hy vọng có thể gom góp một chút, ta đã già rồi, không còn nhiều thời gian chờ đợi nữa, có lẽ đây là chuyện cuối cùng ta làm cho quốc gia”

Đinh Bản Quân cười cười, nói : “Lão đại, ông cứ yên tâm, chuyện khác tôi không dám nói, nhưng nói đến gây chuyện, phỏng chừng không ai có thể so sánh với tiểu tử kia, tôi tin rằng, ngọn lửa thứ ba này, sẽ cháy lên rất nhanh, chỉ là, không biết người xui xẻo kia sẽ là ai?”

Số Một gật đầu nói : “Cái cần còn cần chúng ta phối hợp một chút, lão Đinh, Chu chủ nhiệm tuổi già thể yếu, thật sự cần tĩnh dưỡng để khỏi bệnh, ông tìm người thay thế cho vị trí của hắn”

Đinh Bản Quân hai mắt sáng lên, lập tức gật đầu, trong lòng đã biết, Chu gia đã xong đời.

Liên tiếp hai ngày nay, thoạt nhìn có vẻ yên tĩnh, sau khi trở về từ Viên hồ, hai ngày nay Tiêu Thu Phong không rời khỏi cửa, gặp mặt Long Tương rồi, hắn biết, nếu có một ngày nào đó, chân chính đối mặt với ông ta, vậy thì chắc chắn đó là một trận huyết chiến. Cho đến bây giờ, hắn vẫn không nhìn rõ được người nghĩa phụ này, không biết trong người ông có bao nhiêu cường đại.

Khai quật tiềm lực Võ Chi Phách, dung hòa sự tiến hóa không ngừng của Long Biển Tâm Quyết, sau đó chậm rãi hấp dẫn loại lực lượng xa lạ, lần này gặp mộng thanh linh, lực lượng đó tựa hồ như lại động, hần vội vã rời đi như vậy, chính là muốn ổn định tâm tình, luyện hóa lực lượng đó.

Vì an toàn trong tương lại, cần hải có sự bảo đảm.

Cửa mở ra, trong không khí lập tức có một mùi thơm nồng đậm, mùi này, Tiêu Thu Phong rất quen thuộc, ở nhà có Liễu Yên Nguyệt, Trung Đông thì có Lâm Thu Nhã, bọn họ đều biết nấu bát canh gà đặc biệt này.

“Tiêu đại ca, anh xong việc rồi à, vừa đúng lúc, em nấu cho anh bát canh gà, còn đang nóng, em mang cho anh một bát” Bưng đến không chỉ một bát, vì còn có mặt của Liễu Yên Hồng.

“Mỹ Đình, em đã thật sự trưởng thành rồi, cũng biết được cách chăm sóc người khác, tin rằng Đình lão nhìn thấy bộ dáng hiện tại của em, nhất định sẽ rất an ủi!” Uống xong bát canh gà này, Tiêu Thu Phong cảm thấy được sự ấm áp của gia đình, Đình Mỹ Đình trong mắt hắn, đã có sự thay đổi rất lớn.

Ngồi bên cạnh, Liễu Yên Hồng nhìn anh rể của mình, ngày càng thân thiết với người bạn thân của mình, ghen tuông hiện rõ trên mặt, khó chịu nói : “Có gì đâu mà đặc biệt, em cũng làm được vậy, các chị kia cũng làm được vậy, ngày mai em sẽ nấu cho anh, cam đoan sẽ ngon hơn cái này”

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói : “Đúng, em nói không sai, con người chỉ cần muốn học, không có gì là khó khăn, nhưng mà tiểu Hồng, em thì rất khác, anh thật sự lo lắng, nếu em lập gia đình, không biết là ba ngày sau có bị người ta đuổi ra khỏi nhà hay không”

“Phi ... Phi ... Phi em sẽ không lập gia đình, em chỉ ở Tiêu gia thôi, anh muốn đuổi em đi cũng không có cửa đâu”

Cho đến bây giờ Liễu Yên Hồng vẫn chưa tính toán là sẽ rời Tiêu gia, ngày qua ngày cứ thui thủi như vậy, nàng cứ lẩn quẩn trong đầu, lập gia đình, lập gia đình có tốt như vậy không, có hạnh phúc như ở Tiêu gia không? Hơn nữa, trên đời này người có thể được như anh rể, phỏng chừng không nhiều lắm.

Tiêu Thu Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, cười khổ nói : “Sao vậy? Hay là em thật sự muốn anh nuôi dưỡng em cả đời, anh thì không sao, nhưng sợ cha và chị của em không muốn”

Đình Mỹ Đình bên cạnh che miệng cười, nói : “Tiêu đại ca, không phải người ta hay nói sao, em vợ cũng là một nửa vợ, Hồng Hồng muốn anh nuôi dưỡng cả đời, anh cần gì phải khách khí, thu được cứ thu, cái này gọi là phù sa không thể chảy vào ruộng người ngoài thôi!”

Lời trêu chọc này, làm Liễu Yên Hồng đỏ mặt, cầm bát canh gà lên, hờn dỗi nói : “Đình Mỹ Đình, chị là một người con gái không biết xấu hổ, chính mình động xuân tình, liền tìm đến người đàn ông này, vì sao lại còn muốn kéo em theo, em và anh rể quan hệ thế nào, cũng không liên quan đến chị”

“Được rồi, không nên nói giỡn nữa. Nói thật, Tiểu Hồng, em thật sự cần phải cố gắng nhiều, ít nhất là phải được như Mỹ Đình, con gái phải có bộ dáng của con gái, hiểu không?”

381. Chương 381: Thế Ngoại Cao Nhân

Mặc dù không quá thoải mái, nhưng Liễu Yên Hồng thực sự có thể rõ ràng cảm nhận chị em này đã thay đổi. Nói thật ra, lần đầu gặp mặt cô ta đã thay đổi. Điều này làm cho Liễu Yên Hồng có chút không thể tin. Lúc này thấy thái độ của Tiêu Thu Phong với cô ta, nàng nghĩ mình có phải nên bắt chước không?

“Được, em biết rồi, từ ngày mai em nhất định học theo Mỹ Đình, làm một cô gái hiền hậu, như vậy là được chứ gì. Anh rể, anh đúng là càng lúc càng lảm chuyện, còn phiền hơn cả ông già”

Thực ra chính nàng cũng không biết tại sao mình luôn thích bên Tiêu Thu Phong. Giống như một đứa bé chưa lớn vậy, có lẽ vì tìm một lý do để hắn không thể từ chối.

Chẳng qua nếu Tiêu Thu Phong đã mở miệng, nàng nhất định sẽ cẩn thận học, làm một người phụ nữ quyền rũ. Nàng không muốn tình cảm của Tiêu Thu Phong dành cho mình bị người khác cướp đi. Mặc dù người đó là bạn bè, chị em tốt nhất của nàng cũng không được.

Sáng sớm, mặt trời mọc từ phía Đông, trên lá vẫn còn những giọt sương. Xe đến đón Tiêu Thu Phong đã đỗ ở cửa. Mà vợ chồng Hoắc Phi Trữ đã ở trong xe chờ hẵn ra.

Đây là bí mật lớn nhất của Tiêu gia. Tiêu Thu Phong không mang Lý Cường Bình và Thiết Trụ đi theo. Chỉ để bọn họ bảo vệ nơi này. Ngọn lửa mà hẵn châm ngòi đã mơ hồ dấy lên, hẵn không muốn ai bên cạnh mình bị thương cả.

“Nhược Minh, nhân lúc rảnh rỗi mày cũng lên đi thăm chị chút đi”

Đêm hôm đó, Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc len lén đến công viên Viên Hồ, không thấy cảnh đặc sắc mà lại bị muỗi hút không ít máu. Điều này sao có thể dẫu Tiêu Thu Phong. Hẵn đương nhiên biết thẳng ranh này đến Bắc Kinh một tuần rồi mà vẫn chưa đi thăm Triệu Nhược Thần.

Ngồi trên xe, toàn bộ tinh thần và thể xác của Tiêu Thu Phong đều ở trong một cảm giác không thể khống chế. Từ khi hẵn bắt đầu có trí khôn, hẵn luôn hỏi: “Bố mẹ mình là ai?”

Dù Vũ cũng là trẻ mồ côi như hẵn, nhưng nàng lại biết bố mẹ mình bị bệnh mà chết, trong đầu có hình ảnh bố mẹ. Cả đời này, trong trí nhớ của hẵn không có gì hết.

“Tiểu Phong, hy vọng sự xuất hiện của cháu có thể kích thích ý chí sinh tồn của mẹ cháu” Nhiều năm qua hai người đã quen rồi, vốn nghĩ cứ sống cuộc sống bình thường như thế này, sau đó yên bình chết đi. Nhưng thật không ngờ trời cao lại mang tới hạnh phúc cho bọn họ, lúc này có một cháu ngoại.

Nửa tiếng sau, xe rời khỏi nội thành Bắc Kinh. Nhưng Tiêu Thu Phong lại phát hiện phía sau bọn họ có hai chiếc xe con, giám sát mọi hành động của bọn họ.

“Tiểu Phong, xem ra ảnh hưởng của cháu không nhỏ, không ngờ suốt ngày đều bị người nhìn ngó” Mặc dù đã già nhưng Hoắc Phi Trữ không phải người bình thường, ông sớm nhận ra rồi: “Xem ra, ông phải nghĩ cách thoát khỏi mấy người này”

Lão phụ nhân cũng rất lo lắng hỏi: “Ông, vậy nên làm như thế nào?”

Ông lão lắc đầu, ra hiệu không cần lo lắng, cầm điện thoại không biết gọi cho ai. Bỏ máy xuống, lão già cười nói: “thành phố, chúng ta đi thêm một chút nữa, đổi đường, có người xử lý thay chúng ta”

Tiêu Thu Phong không mở miệng. Nếu lão có biện pháp xử lý, hẵn sẽ không động sát khí. Hôm nay là ngày gặp mẹ, hẵn không muốn nhiễm sát khí.

Mười phút sau, con đường này đã có ba chỗ cản, xe từ từ đi tới, lão già mở cửa kính, gạt đầu. Một người trông như sĩ quan cảnh sát cao cấp sớm chờ ở đó, cung kính gạt đầu, sau đó ra hiệu cho phép qua. Sau khi xe qua, mấy chiếc xe thiết giáp đã ngăn đường.

Ít nhất trong vòng nửa giờ, tất cả các xe không thể đi qua.

“Ai, đáng tiếc ông ngoại đã già, nếu không sẽ làm được càng nhiều” Có lẽ có chút nuối tiếc, lão già nhìn Tiêu Thu Phong, thở dài một hơi.

Tiêu Thu Phong cười khẽ, sau đó đưa tay ra cầm lấy tay lão: “Ông ngoại, chúng ta đã gặp lại, đây là chuyện vui vẻ nhất trên đời. Cháu đã trưởng thành, biết độc lập. Đối với cháu mà nói, chỉ cần ông ngoại, bà ngoại có thể khỏe mạnh, bình yên là đủ rồi”

“Cháu, Hoắc gia không nhiều người lắm, cũng chỉ còn một mình cháu. Dù cho có chết vì cháu, ông bà cũng không nuối tiếc. Cháu không cần lo lắng. Có một số việc, lão già này có thể nói được, có thể giúp cháu chút chuyện, như vậy cháu ở Bắc Kinh cũng dễ dàng hơn”

Lão phụ nhân mở miệng làm cho Tiêu Thu Phong không thể từ chối. Thực ra hẵn hiểu đây là tình cảm của ông bà dành cho cháu ngoại, đều là ý tốt. Hẵn cười cười, gạt đầu đồng ý, để bọn họ làm một chút có lẽ bọn họ sẽ vui vẻ.

Hơn hai tiếng sau, xác định không có ai đi theo, xe đi thẳng, tiến vào một con đường nhỏ yên tĩnh, đi khoảng mười mấy Km, xe đã đến một vùng cỏ trống trải. Không thể nào đi được nữa, Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn xung quanh. Nơi này rất hoang vu, ngoại trừ sườn núi, cỏ dại, không có gì hết.

“Chờ ở đây” Lão già nói với lái xe, rồi nói với Tiêu Thu Phong: “Tiểu Phong, đi, còn có một đoạn khá dài phải đi đó”

Lão già hơn bảy mươi tuổi lại phải đi bộ ở nơi này, vận động thể này thật nặng. Tiêu Thu Phong dìu lão phụ nhân, từ từ đi tới, không nhanh không chậm. Đi hơn nửa tiếng đã đi vào khu rừng giữa sườn núi, một ngôi miếu đá hiện ra trước mặt ba người.

Đi trăm bậc thang, trước miếu có một ghế đá dài, có một lão già mặc quần áo đạo sĩ đang nhập định, rất tóc tung bay, trông siêu phàm thoát tục.

Có lẽ hơn hai mươi năm qua đã leo núi quen rồi nên hai người già vừa lên đến nơi cao liền thở phào một hơi. Bọn họ biết, năm tháng không buông tha người, cứ leo lên một lần, sinh mệnh bọn họ sẽ ít đi một lần.

Đạo nhân từ từ mở mắt ra, đầu tiên là nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó chớp mắt, cao giọng cười nói: “Lão Hoắc, các người hôm nay hơi chậm, có chuyện gì sao?”

Hoắc Phi Trữ bước nhanh tới, vui mừng cười nói: “Không có gì, không có gì. Lão đạo sĩ, ông nhìn xem, người thanh niên này là ai? Nếu như không đoán ra thì lấy rượu ra, tôi muốn uống mấy chén”

Lão phụ nhân cũng cười, đi tới cầm tay Tiêu Thu Phong, cười nói: “Lần này, lão đạo sĩ có lẽ không đoán ra”

“Nhân trung long phượng, nhân trung long phượng, đời này lão đạo sĩ gặp qua vô số người. Tiểu ca đây đúng là gần cốt tuyệt hảo. Lão Hoắc, ông có thể dẫn cậu ta tới đây, chẳng lẽ có quan hệ mật thiết với Hoắc gia?”

Cho dù lão đạo sĩ tinh thông kinh dịch, bói toán nhưng vẫn không thể nhìn ra thân phận thật của Tiêu Thu Phong. Chuyện linh hồn chuyển xác đúng là không thể tin nổi, thế gian có mấy người nhìn thấu.

“Không đoán ra chứ gì?” Lão già cười nói: “Lão đạo sĩ không đoán ra, hiếm thấy”

“Được, đợi tôi lấy một vò Xuân tuyền thiêu, sau đó nói tiếp” Đạo sĩ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Phong, rất hứng thú. Người với người đúng là quái dị như vậy. Rõ ràng là người xa lạ nhưng lại có cảm giác quen thuộc. Mà cảm giác này không có khả năng có. Hắn nhìn rõ vạn vật trên thế gian mà không nhìn thấu người đàn ông này.

Hoắc Phi Trữ khẽ gật đầu, quay đầu nói với Tiêu Thu Phong: “Lại đây Tiểu Phong, gặp mặt đạo trưởng. Chính là hán mười năm như một ngày chăm sóc mẹ cháu, ân tình này cháu phải ghi nhớ suốt đời. Hoắc gia chúng ta cũng ghi nhớ suốt đời”

Đạo sĩ kinh ngạc từ trên ghế đá nhảy xuống, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Tiêu Thu Phong, không nói một câu gì thân hình đã như gió bay tới, quát to một tiếng: “Ghe tởm, không ngờ dám lừa gạt trước mặt lão đạo sĩ này, xem ta thu thập mày như thế nào?”

Lão phụ nhân vội vàng gọi: “Đạo sĩ, dừng”

Nhưng đã chậm, lực lượng tiềm tu của đạo sĩ trong hơn mười năm, gần như đã siêu phàm thoát tục, chân khí thuần khiết cường đại mang theo sự phẫn nộ không ngừng tuôn ra. Cũng không biết vì sao mà hán tức. Không ngờ nghe thấy thân phận của Tiêu Thu Phong lại tức đến mức này.

Tiêu Thu Phong đang định mở miệng cảm ơn, lão già này có thể ở trong rừng sâu, một mình ở bên mẹ hán nằm ngủ trên giường băng, để mẹ hán bảo trì một mạch. Đây là biểu hiện như thế nào, dù cho hán có trách mắng như thế nào, Tiêu Thu Phong cũng không tức.

Thân hình Tiêu Thu Phong quay ngược lại cực nhanh, Ảnh Tử thân pháp nhanh hơn gió, lực lượng vũ chi phách đã tràn ngập khắp các gân mạch. Không tiếp một quyền này của đạo sĩ, thân hình như lá rụng rơi về phía sau hơn mười bước, giống như trượt trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành.

“Không có gì, đạo sĩ chỉ muốn thử Tiểu Phong, sẽ không làm tổn thương cậu ta. Hơn nữa tôi đã nghe nói Tiểu Phong là người mạnh nhất Đông Nam. Tiêu gia Tiêu Thu Phong, rất nhiều người gọi cậu ta là Tiêu thiếu gia, hùng bá một phương, chắc không dễ bị thương như vậy. Nghĩ xem, con của Long Thần sao có thể quá kém?”

Tiêu Thu Phong nhanh, nhưng đạo sĩ còn nhanh hơn. Cả đời này Tiêu Thu Phong gặp không ít cao thủ, như lão già Tá Đẳng của Sơn Khẩu Minh, còn có Ma thú Bát Kỳ. Nhưng đạo sĩ này có thực lực thông thiên, biến chiêu cực nhanh làm cho người không kịp nhìn.

Thân thủ này một khi xuất thế nhất định kinh hồn. Tiêu Thu Phong cũng khó hiểu, trong rừng già này mà lại có nhân vật lợi hại như vậy, hơn nữa vì mẹ mình mà bảo vệ hơn hai mươi năm.

382. Chương 382: Tiếng Gọi Yêu Thương

Trong rừng cây rậm rạp yên tĩnh, thân hình Tiêu Thu Phong đã động, hóa thành hình rồng. Trong nháy mắt đó làm cho không gian nơi này nhiễm sát khí vô biên.

Long biến tâm quyết vốn sinh ra từ giết chóc. Long Thần năm đó cũng giống như Tiêu Thu Phong, đều từ trong giết chóc mà tăng năng lượng của bản thân. Hoặc bởi vì bọn họ có cùng thể chất, đều là vũ chi phách, cho nên rất thích hợp tu luyện Long biến tâm quyết.

“Long biến tâm quyết”

Đạo sĩ kinh hãi, Long biến tâm quyết đối với ông mà nói không có gì là xa lạ. Hoặc có thể nói rất quen thuộc. Ông không nghĩ đến cậu thanh niên trẻ tuổi này lại tu luyện được môn võ công đặc biệt đó đến cảnh giới này.

Trong cuộc đời đạo sĩ, sự cường đại của người thanh niên này đã nằm ngoài sự dự đoán của ông ta.

Dù biết Long biến tâm quyết rất cường đại, lão đạo sĩ cũng không thối lui. Thân hình mang theo khí thể vô cùng bá đạo từ trên không trung rơi xuống, lá cây bốn phía rụng đầy, chân kinh mãnh liệt hình thành đại dương bao la vây lấy thân hình Tiêu Thu Phong. Dù có được long thân, Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận áp lực khổng lồ.

Lão phụ nhân ở bên cạnh quay đầu lại nhìn ông lão đang chăm chú đứng nhìn, có chút nghi hoặc nói: “Ông già, thân hình Tiểu Phong rất giống Mại Phi. Tôi thấy được hình bóng của Mại Phi”

Dù có thay đổi đến đâu vẫn có những thứ luôn luôn tồn tại. Huyết mạch Tiêu gia vẫn đầy bá đạo và kiêu ngạo.

“Hồi mộng...” Khí thể mãnh liệt của lão đạo sĩ đột nhiên biến mất, trở nên mơ hồ. Đó là một võ công mà Tiêu Thu Phong chưa từng nghe nói qua, lần đầu tiên hiện ra trước mặt hắn. Bước vào vô phong chi cảnh, tu vi của Tiêu Thu Phong có thể nói là kinh thể hải tặc. Nhưng lão đạo sĩ này mặc dù bên ngoài rất bình thường nhưng lại có nội kinh cường đại làm cho Tiêu Thu Phong rất kinh ngạc.

“Long Phá Thiên...” Cảm nhận khí thể sắc bén, long hình của Tiêu Thu Phong biến đổi, tiến hóa thành long hình, giương nanh múa vuốt, bá chủ không gian, bao quát chúng sinh.

Một vàng một đỏ va chạm với nhau trong không trung, tiếng “ầm ầm” vang lên không dứt. Mấy cây cổ thụ gần trăm năm bắt đầu héo úa, một hố đất cực sâu hiện ra. Một chiêu kinh thiên động địa đó làm cho người ta sợ hãi.

Tiêu Thu Phong đang định quay lại, chuẩn bị phát ra thức thứ hai của Long biến tâm quyết thì lão đạo sĩ đột nhiên phát hết chân kinh ra ngoài. Chưa phân rõ thắng bại mà đạo sĩ đã dừng tay.

“Ta đã tin, cậu chính là con trai của Mại Phi” Lão đạo sĩ mỉm cười đầy hiền lành, nói: “Người có thể chất vũ chi phách, vạn người có một. Nhưng có thể luyện Long biến tâm quyết đến mức như thế này, ta tin rằng chỉ có người Tiêu gia. Cậu nhóc, có thể đánh ngang tay với ta, tin rằng trên đời cậu không có bao nhiêu đối thủ”

Một khi đã thừa nhận, thái độ của lão đạo sĩ tốt lên rất nhiều, rống lên một câu với Tiêu Thu Phong rồi đi đến trước người Hoắc Phi Trữ, khó chịu nói: “Lão Hoắc, không ngờ lão lại có cháu ngoại xuất sắc đến thế, đúng là kiếm được. Xem ra ước định năm đó có thể thực hiện được ở đời này”

Hoắc Phi Trữ cười cười, nói: “Được rồi, việc này để sau hãy nói, chúng ta đi xem Tiểu Hà đã”

Tiểu Hà chính là tên mẹ Tiêu Thu Phong.

Vừa nhắc đến Tiểu Hà, lão đạo sĩ trở nên nghiêm nghị, quay đầu nói với Tiêu Thu Phong: “Đi, thăm mẹ cháu một chút. Ai, nói thật ra, thể chất mẹ cháu càng lúc càng yếu, ta cũng không biết mẹ cháu có thể chịu được bao lâu nữa”

Tiêu Thu Phong vội vã đi tới, theo sát phía sau lão đạo sĩ. Vào trong miếu, nhìn thì thấy ngôi miếu này đã lâu không được hương khói, mọi kiến trúc đều đã cũ nát, chỉ có tiền đường là được quét rơn sạch sẽ, hai cây hương lớn tỏa khói, làm tăng thêm sự tĩnh lặng.

Một bức tượng phật không biết đã bao năm từng đứng đó, vẻ mặt nghiêm trang. Chỉ thấy lão đạo sĩ đi ra phía sau pho tượng phật, đi được mấy thước thì không còn đường nữa. Nhưng lão đạo sĩ đưa tay ấn vào vách tường, trên mặt đất phát ra tiếng “Chi chi” một huyệt động xuất hiện.

Càng đến gần, Tiêu Thu Phong càng kích động, đi xuống khoảng mười bậc thang, bọn họ vào trong một tầng hầm, mấy ngọn nến lấp lánh tỏa sáng, phản chiếu tầng hầm. Ở đây chỉ có duy nhất một chiếc giường đá, người chưa đến gần đã thấy lạnh thấu xương. Giờ phút này Tiêu Thu Phong mới biết tại sao trời nóng mà hai ông bà lại mang theo áo khoác.

Hàn khí lạnh lẽo bốc lên, lượn lờ xung quanh. Trên giường đá có một người phụ nữ lẳng lẳng nằm đó. Thoạt nhìn thì chỉ có hơn ba mươi tuổi, nhưng tóc lại có điểm bạc, làm cho người ta không khỏi xót thương.

Tiếng gọi quen thuộc, mối liên hệ trời sinh, Tiêu Thu Phong từ từ đi đến gần, bước chân càng lúc càng nặng, nặng tựa ngàn cân. Đây là người mẹ mang thai mười tháng và sinh ra hắn. Hắn chưa bao giờ gặp người, nhưng hai người có chung dòng máu.

Tâm trạng ba động, Tiêu Thu Phong từ từ ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng hỏi: “Tình trạng mẹ cháu như thế nào?”

Nhưng lão đạo sĩ kinh ngạc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, lắc đầu bất đắc dĩ. Ông đương nhiên cảm nhận được sát khí và phần nộ kinh người trong giọng nói của Tiêu Thu Phong, chỉ là lúc này đang áp chế không cho nó bộc phát ra mà thôi.

“Mẹ cháu lúc trước trúng phải Hắc ma thủ. Đây là một loại ma công rất ác độc. Những năm qua ta thường xuyên vận công giải trừ độc tính cho mẹ cháu. Trước đây mẹ cháu còn tỉnh lại. Nhưng sau khi bố cháu chết, cháu lại mất tích làm mẹ cháu tâm như tro tàn, không còn ý chí để sống. Ta chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài mạng sống cho mẹ cháu” “Ba năm gần đây, mẹ cháu chưa tỉnh lại lần nào”

Khó trách ông bà lại nói mẹ mình là người thực vật. Ba năm không tỉnh giống như ngủ đông, ngoại trừ thở, bà không khác gì người đã chết.

“Ai đã hạ độc thủ với mẹ cháu?”

Lão đạo sĩ nói: “Người tu luyện Thiên ma thủ đều có bản tính tàn tuyệt, cũng may lúc đó khi tập kích mẹ cháu, người đó chưa đạt đến đại thành, nếu không bây giờ mẹ cháu không còn nổi một hơi, sợ là hài cốt cũng hóa thành tro bụi. Nhiều năm qua, võ công đó vẫn chưa xuất hiện lần nào”

Khí kình trên người Tiêu Thu Phong vừa động, lão đạo sĩ cũng cảm nhận được, nói: “Long biến tâm quyết của cháu có thể có tác dụng. Cháu có thể thử một lần, nhưng nhớ không được miễn cưỡng. nếu không không những cháu không chịu được, mẹ cháu cũng mất đi một tia sinh cơ cuối cùng”

Tiêu Thu Phong nhắm mắt lại, tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của mẹ, khẽ vuốt ve, sau đó cầm lên, đặt lên mặt. Đây là hơi ấm của mẹ, mà hắn không thể có được.

Nội kinh của Long biến tâm quyết từ từ rót vào tay bà, như một dòng suối nhỏ, nhiệt độ tiến vào, từ từ tiến vào gân mạch, tứ chi của bà. Năng lượng màu đen hơi di chuyển, cắn nuốt mỗi phần năng lượng và nhiệt lực trong cơ thể bà.

Khi nhiệt lực tan đi, nhuộm trùng dưới tác dụng của giường băng không ngờ lại bình tĩnh lại, giống như tiến vào thời kỳ ngủ đông vậy. Lão đạo sĩ nói không sai, dù có miễn cưỡng cứu mẹ tỉnh lại, một tia sinh cơ cuối cùng của bà cũng sẽ bị nhuộm trùng hắc ma xâm nhập.

Tiêu Thu Phong không thể làm gì khác là thu hồi chân kinh, vô cùng đau đớn, không chịu nổi mà tựa đầu vào lòng mẹ, nước mắt tuôn rơi.

“Mẹ, mẹ, mẹ nghe được không. Là con, con trai của mẹ, đang gọi mẹ tỉnh lại. Mẹ mở mắt ra đi, nhìn con trai mẹ đã trưởng thành...” Tiếng gọi này xuất phát từ nội tâm, truyền vào trong lòng bà. Tiêu Thu Phong tin rằng cho dù ngủ say mẹ vẫn có thể nghe được.

Tiêu Thu Phong ngồi đó hơn ba tiếng, lúc đi ra hai lão già đang cầm chén uống rượu dưới gốc cây. Mà bà lão vừa nãy đã khóc. Cuộc sống đau lòng này đã làm bạn với bà mấy chục năm. Nhìn con gái ngủ say như chết, bà rất đau lòng.

“Bà ngoại, bà yên tâm. Cháu sẽ cứu được mẹ. Dù là ai, dám làm mẹ cháu bị thương, cháu sẽ làm hắn chết không được tử tế”

Lão đạo sĩ nhìn Tiêu Thu Phong đầy sát khí, thở dài bất đắc dĩ. Mặc dù ông không vào trần thế nhưng nhìn nỗi hận trong lòng Tiêu Thu Phong, ông không khỏi buồn thương cho những người chết trong tay hắn, buồn cho sinh linh. Nhưng ông không thể thay đổi vận mệnh mọi người.

“Thu Phong, cháu cũng không cần phải phẫn nộ như thế. Mấy năm nay vì cứu mẹ cháu, ta đã suy nghĩ rất nhiều cách, có một loại tâm pháp cho phép diệt trừ hoàn toàn độc tố hắc ma trên người mẹ cháu” Tiêu Thu Phong vui mừng, hỏi: “Tâm pháp gì?”

“Ta cũng chỉ thấy trong một quyển võ công bí tịch cổ. Trên đời có rất nhiều võ công đã thất truyền, tâm pháp này tên là Tinh mang. Hình như chưa từng có ai dùng, cho nên nếu muốn tìm đến có lẽ cũng không dễ dàng gì. Có đôi khi chính là cơ duyên, chỉ có thể ngộ, không thể cầu. Ta đã tìm rất nhiều cổ tịch, loại tâm pháp này không có khẩu quyết, chỉ có một câu không giống

“Tinh mang diệu thể, mộng ảo trọng sinh, âm dương dung hợp, lực lượng vô biên”

Mười sáu chữ này chính là pháp môn của Tinh mang quyết. Đáng tiếc ngay cả lão đạo sĩ cũng không biết ảo diệu trong đó.

383. Chương 383: Ngây Ngốc Chờ Đợi

Triệu Nhược Thần gầy, mục đích càng thêm thành thực hơn so với năm xưa, nhưng vẻ lạnh nhạt, cô đơn đó không ai có thể giải thích. Nàng đã sắp ba mươi, vô cùng xinh đẹp, tuổi thanh xuân đầy sức sống. Nhưng người đàn ông kia vẫn không xuất hiện. Chẳng lẽ hắn thực sự muốn nàng cô đơn chờ đợi cả đời sao?

Trên mặt xuất hiện một tia dịu dàng. Triệu Nhược Thần nhìn em trai, rất vui mừng, em nàng đã trưởng thành, hiểu chuyện.

“Nhược Minh, thấy em bây giờ, chị rất mừng, tin rằng bố cũng mừng”

Triệu Nhược Minh có chút đau lòng cầm tay nàng, nói: “Chị, nhưng em thấy chị lúc này, em không được vui, thật sự rất không vui. Anh ta không nên để chị một mình ở Bắc Kinh lâu như vậy”

Triệu Nhược Thần sững sốt, lập tức nói: “Chị không phải rất tốt sao. Mọi người đều chiều cố chị. Em xem, chị có phải xinh hơn trước không? Nói cho em biết, chị bây giờ lợi hại hơn so với làm cục trưởng trước nhiều. Cao thủ như Dạ Ưng cũng rất hâm mộ chị”

Nàng không muốn nhắc đến người đàn ông đó trước bất cứ ai. Hai năm, hắn không có tin tức, có lẽ đã quên nàng. Nàng rất cao ngạo, không cho phép sự thương hại đó. Đây không phải là tính cách của Triệu Nhược Thần.

Nhưng Triệu Nhược Minh không buông tha nàng, lại nặng nề nói: “Chị, chị đừng nói dối em. Thu Phong đã nói hết với em rồi. Hai năm qua, em và nó thường xuyên gặp mặt, em có được hôm nay đều là công lao của nó”

Mặt Triệu Nhược Thần hơi đỏ, quay đầu sang một bên, lạnh giọng nói: “Nhược Minh, chị không biết người em nói”

Bọn họ trước kia là những người đối đầu. Một người là kẻ ăn chơi trác táng, mà nàng là cục trưởng. Mỗi ngày đều muốn tìm nhược điểm của hắn. Nàng mất trinh, lần đầu tiên đáng giá ngàn vàng lại dành cho người đàn ông mà nàng ghét nhất, vận mệnh lại trêu đùa nàng như vậy.

Được, nàng nhận. Hắn đã nói, cho hắn một cơ hội theo đuổi nàng. Nàng chờ. Mà bây giờ người đàn ông kia lại không một lần hỏi han. Người đàn ông xấu xa đó, Triệu Nhược Thần nàng dù cả đời không lấy chồng cũng không tha thứ cho hắn.

“Chị thực ra không nên tức. Thu Phong rất nhớ chị. Chỉ là có một số chuyện chị không biết. Thời gian qua, nó không tốt lắm, đi khắp thế giới, Thiết Huyết Đoàn Đông Nam, Phi Mã bang Hongkong, còn có Sơn Khẩu Minh Nhật Bản. Mỗi việc Tiêu Thu Phong làm đều oanh liệt. Thu Phong chưa bao giờ ngừng lại, chị không nên trách nó”

Hắn làm gì, nàng bây giờ không có hứng thú. Bởi vì cuộc sống hai năm qua, nàng đã rõ mình chỉ là một người phụ nữ, thực sự không nên ngang ngạnh như vậy, không nên làm những việc mà người phụ nữ không nên làm. Triệu gia cũng không cần nàng chống đỡ, sống bình yên sẽ tốt hơn.

“Hắn... thực sự nghĩ đến chị sao?”

Triệu Nhược Minh không hề giấu: “Nếu như không phải vì chị, Thu Phong sao lại làm nhiều chuyện vì Triệu gia như vậy. Năm đó bỏ thoát khỏi, may mà có quan hệ giữa Thu Phong với Đinh thủ trưởng. Lúc ở Trung Đông, Thu Phong vẫn nhắc em, Triệu gia nợ chị rất nhiều. Chị không có nhiều trách nhiệm như vậy. Chị chỉ là một người phụ nữ, nàng phải được sống hạnh phúc”

Rõ ràng là tức giận, nhưng phụ nữ rất kỳ quái, rất thích đàn ông nói ngon ngọt.

“Vậy sao hắn chưa bao giờ liên lạc với chị?”

“Bởi vì lực lượng của nó còn chưa cường đại. Chị, nó đến Bắc Kinh, trên vai có sứ mạng rất lớn. Chị phải tin tưởng Tiêu Thu Phong”

Triệu Nhược Thần đã buông bỏ tất cả. Ngoại trừ thi thoảng gặp Vũ, nàng vui mình vào công việc, hai tai không nghe ngóng chuyện bên ngoài. Nàng không có hứng thú với những chuyện trên thế giới. Cho nên ngay cả chuyện nóng bỏng nhất ở Bắc Kinh, nàng cũng không nghe nói đến.

Đại đội đặc nhiệm vốn là đặc khu quân đội. Mà người đến đây không ai nhiều chuyện. Cho nên không có ai bàn chuyện này.

Trong nháy mắt kích động đó, Triệu Nhược Thần rốt cuộc khó có thể ngăn cản bản tính dịu dàng của phụ nữ, nhìn Triệu Nhược Minh, hỏi: “Hắn có khỏe không?”

“Chưa bao giờ thấy nó nghiêm trọng như vậy. Tin rằng ở Bắc Kinh nó có rất nhiều chuyện phải làm. Mà những việc này hình như không dễ dàng. Chẳng qua chị yên tâm, với lực lượng của nó, người có thể làm nó bị thương không có bao nhiêu”

Triệu Nhược Thần cúi đầu, trầm ngâm, hình như không muốn nói nữa.

Không ai biết, vì người đàn ông này, nàng đã bỏ rất nhiều thứ, tất cả tình cảm cũng theo sự xuất hiện của người đàn ông đó mà biến mất. Có một số việc chỉ là hồi ức, đây là vận mệnh của nàng.

Triệu Nhược Minh đi chưa được bao lâu, Vũ đã tới.

Từ sau khi biết quan hệ giữa hai người, từ mọi góc độ, Vũ đều quan tâm đến Triệu Nhược Thần. Mặc dù Triệu Nhược Thần đã không phải một cô bé, biết tự chiều cố bản thân.

Bây giờ người đàn ông nàng yêu đang gặp áp lực cực lớn. Vũ không muốn hắn vì không có thời gian để ý đến cô em này, mà làm cho trái tim Triệu Nhược Thần tổn thương. Có một số việc, muốn để cho Triệu Nhược Thần biết.

Trên mặt đang đỏ ửng xấu hổ, so sánh với trước kia, Triệu Nhược Thần đã thay đổi làm người ta không thể tin. Không ai ngờ được một người phụ nữ như con cọp lại trở thành người dịu dàng như thế này.

“Chị Vũ, chị đã đến, cảm ơn chị đã đến thăm em”

Vũ cẩn thận nhìn Triệu Nhược Thần, có chút kỳ quái hỏi: “Nhược Thần, sắc mặt em không tốt, có phải là hơi mệt không. Có cần đi bệnh viện không?”

Nhược Thần ngẩng đầu lên, lắc đầu nói: “Không có gì đâu ạ, mới vận động xong. Chị Vũ, chị có việc gì thế?”

Vũ cười nói: “Thế còn được, hay là xuân tâm em động, chị thực sự không biết làm sao?”

“Chị cứ nói đùa, em là cô gái hung dữ, còn có người đàn ông nào thích chứ?”

Vũ mập mờ nói: “Em có người đàn ông nào thích hay không, chị không biết. Nhưng chị biết một người đàn ông, Nhược Thần nhất định rất thích”

Nhược Thần lắc đầu bất đắc dĩ. Người đàn ông nàng yêu đã mất, thất thân với Tiêu Thu Phong, đây là số mệnh của nàng. Nàng không thể phản kháng, mất đi sự trinh trắng, nàng không hy vọng xa vời. Chỉ mong gã cho người đàn ông đó, chỉ cần có thể được như vậy là đủ rồi.

Chẳng qua đây là bí mật của nàng, bí mật này vĩnh viễn không thể để cho người khác biết.

“Chị Vũ nói đùa, em không thích người đàn ông nào hết...”

“Ồ, phải không. Nhược Thần, em không nên coi chị là kẻ ngốc. Em thích huấn luyện viên, không phải sao?” Vũ nói. Không ngờ nàng lại biết bí mật này, không thể nào, Triệu Nhược Thần chưa nói với ai mà.

“Em không cần kỳ quái. Phụ nữ thích một người đàn ông sẽ dùng rất nhiều cách để người đó chú ý đến mình. Vừa vặn chị cũng thích anh ấy. Cho nên chị hiểu tại sao em suốt ngày không nghe anh ấy nói, luôn tranh cãi với anh ấy. Chỉ là bởi vì em muốn anh ấy chú ý đến mình mà thôi, phải không?”

Mọi người trong doanh trại đều biết huấn luyện viên là người yêu của chị Vũ. Cho nên không ai có chủ ý với huấn luyện viên. Hơn nữa huấn luyện viên cũng không đẹp trai, tính tính lại xấu xa, cũng chỉ có chị Vũ mới thích. Những nữ binh bình thường không bao giờ thích hẳn.

Nhược Thần hoảng hốt gạt đầu. Nàng thực sự không biết không ngờ Vũ lại sớm biết tất cả những biểu hiện của nàng đều là giả vờ.

“Chị còn nhớ, có một lần anh ấy tức đã đánh mông em, đúng không?” Vũ cười mập mờ: “Đây chính là vi phạm quy định quân đội. Không ngờ em lại lên giường đi, ngồi khóc cả ngày nhưng không báo lên trên. Chị nghĩ có lẽ là em không muốn anh ta bị phạt”

Mặt đỏ ửng, chuyện này cả đời nàng sẽ không quên. Nàng trốn cả ngày, thực ra không khóc mà chỉ là xấu hổ không dám gặp người.

“Chị Vũ, xin lỗi, em không nên thích huấn luyện viên. Nhược Thần biết, anh ấy thuộc về chị. Chỉ tiếc kiếp này chúng ta đã không thể gặp lại anh ấy. Anh ấy đã chết, không phải sao?”

Nếu điều này không phải bí mật, Triệu Nhược Thần quyết định không giấu nữa. Đây là thời gian hạnh phúc nhất trong đời nàng, có người chia sẻ có lẽ là hồi ức tốt đẹp nhất.

Vũ cười, ra vẻ thần bí nói: “Nhược Thần, nói cho em một bí mật. Thực ra huấn luyện viên vẫn chưa chết, anh ấy vẫn còn sống”

Triệu Nhược Thần kinh ngạc, hỏi: “Cái gì, huấn luyện viên còn sống, sao có thể chứ, Ảnh Tử Long Tổ đã chết, đây là công bố chính xác. Chị Vũ, chị đừng lừa em”

Vũ nghiêm mặt nói: “Em có thể thấy chị giống như đang lừa người không. Sao, có muốn chị dẫn em đi gặp anh ấy không?”

Triệu Nhược Thần không hề suy nghĩ đã định đáp ứng. Niềm vui đó quả thực là khát vọng lớn nhất trong lòng nàng. Nhưng chân vừa động, thân hình của nàng đã lui về phía sau. Bởi vì nàng không có quyền thích hẳn nữa. Dù là từng si mê nhưng không thể quay đầu lại.

“Không, không được, chị Vũ, em không đi. Hẳn thuộc về chị. Nhược Thần đã có người đàn ông của mình, em chúc hai người hạnh phúc, mãi mãi bên nhau. Hạnh phúc cả đời”

Lúc nói lời chúc phúc, nước mắt cũng rơi ra. Đây là khát vọng của nàng, cơ hội ở trước mặt nhưng nàng đã mất đi dũng khí, điều này đối với nàng nổi thống khổ.

Thấy Triệu Nhược Thần rơi lệ như vậy, Vũ cười cười: “Hi hi...”

“Chị Vũ, chị...”

“Cô bé ngốc, chị cũng không nói thân phận thực sự của huấn luyện viên với em, mà đã khóc như thế này. Chị đảm bảo lát nữa em cười không kịp” Vũ cười nói: “Nếu chị không đoán sai, người đàn ông em nói chính là Tiêu Thu Phong”

Nước mắt còn trên mặt đẹp, nhưng trông có chút quái dị. Triệu Nhược Thần có chút không biết làm sao. Vì chị Vũ hình như chuyện gì cũng biết.

384. Chương 384: Sự Thật Là Người Ta Kích Động

Triệu Nhược Thần quên cả khóc, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vũ. Nàng rất kinh ngạc, nàng muốn có một lời giải thích.

Vũ vỗ vai nàng, sau đó ôm nàng, có chút bất đắc dĩ nói: “Nhược Thần, bởi vì bây giờ chị cũng thích người đàn ông Tiêu gia đó. Chỉ là em không muốn để ý chuyện bên ngoài nên không biết những tin tức trên thế giới. Chuyện của em, chị đã biết từ lâu rồi”

Triệu Nhược Thần không thể tin, hỏi: “Chị Vũ, sao chị lại?”

Nếu như nói trên đời có ai hiểu Vũ, Triệu Nhược Thần không hề khoe khoang nói rằng mình là một người hiểu Vũ. Tâm tính Vũ kiên định, là một người ngang ngạnh, nếu đã thích ai thì cả đời này sẽ không thích một người đàn ông nào khác. Mà người phụ nữ như Vũ, cả đời chỉ có một cơ hội yêu.

Giống như con thiêu thân lao vào lửa đó, ngay cả tính mạng cũng không còn.

Tất cả câu trả lời chỉ có một: “Bởi vì anh ấy là huấn luyện viên, anh ấy là Ảnh Tử. Anh ấy là người đàn ông của em và chị”

Triệu Nhược Thần giơ tay ôm đầu, nàng không rõ là kinh hãi hay là vui mừng, chỉ lẩm bẩm nói: “Không, không, không thể. Đó là kẻ ăn chơi trác táng, là thiếu gia của Tiêu gia, sao lại có thể là huấn luyện viên. Không thể, tuyệt đối không thể”

“Nhược Thần, đây là bí mật mà hôm nay chị muốn nói với em. Anh ấy có rất nhiều trách nhiệm. Chị không muốn anh ấy không lưu tâm được đến em, mà em lại hiểu lầm. Thực ra từ trước đến nay, anh ấy đều nghĩ đến em”

Chuyện Ảnh Tử trọng sinh, nghe Vũ nói mà Triệu Nhược Thần tưởng như đang nghe một truyền thuyết. Trên đời không ngờ có chuyện kỳ đến thế. Chẳng qua nếu là do Vũ nói ra, nhất định không thể là giả. Nếu không Vũ sẽ không coi đó là người đàn ông của đời mình.

“Chị Vũ, chị không trách em?”

“Trách em, trách làm gì. Đây là số mệnh. Em bất đắc dĩ mà mất ***, có lẽ trời cao đã an bài tất cả. Hơn nữa, tên xấu xa đó đã tìm rất nhiều chị em cho chị, nếu chị ích kỷ, để tâm, như vậy không phải mang đến phiền phức cho anh ấy sao. Chúng ta yêu anh ấy, không phải sao, theo duyên số thôi”

Triệu Nhược Thần lại khóc, chẳng qua lần này là những giọt lệ hạnh phúc. Nàng ôm lấy Vũ, không ngừng lẩm bẩm: “Tên xấu xa đó, thật xấu, xấu chết đi được”

Dường như tất cả ủy khuất, tất cả mất mát, tất cả đau đớn đều đã tan biến. Nàng chưa bao giờ dám mơ ước xa vời. Sau chuyện đó mà nàng vẫn có được người đàn ông mình yêu. Lúc này nàng mới hiểu được vì sao mình lại có cảm giác quen thuộc như vậy, sức hấp dẫn mà nàng không thể kháng cự.

Triệu Nhược Thần biết cuộc sống tương lai nàng đã không còn tiếc nuối nữa. Đừng nói là đợi hai năm, dù đợi hai mươi năm nữa, nàng cũng không ủy khuất. Vì hấn, nàng tình nguyện.

Tiêu Thu Phong lúc này lại đang khó khăn.

“Cái gì, thực hiện ước định?” Tiêu Thu Phong hỏi: “Ông ngoại, trên đời có chuyện đùa như các người nói sao?”

Lão đạo sĩ sững sốt, quát lên: “Thu Phong, không ai nói đùa với cháu. Cháu gái ta xinh đẹp tựa thiên tiên, gả nó cho cháu, ta mới bị thiệt đó”

Bà ngoại cũng mở miệng: “Tiểu Phong, chuyện này là ở rất lâu trước kia, khi ông ngoại cháu và đạo sĩ còn trẻ đã có ước định đó. Đáng tiếc, hai nhà chúng ta đều có con gái. Cho nên bây giờ đến đời các cháu. Vừa khéo, cô gái đó rất hợp ý bà”

Xinh tựa thiên tiên, những cô gái đó đã sớm bị người theo đuổi, đâu đến lượt hần chứ.

“Bà ngoại, nói thật với bà, cháu đã có không ít các cô, có hai người đã có thai. Nói thật, cháu bây giờ không có tâm tư đó nữa, cũng không muốn cháu đạo sĩ bị thiệt thòi. Chuyện này không nói nữa ạ”

Có lẽ thấy thái độ kiên quyết của Tiêu Thu Phong, Hoắc Phi Trữ thở dài nói: “Đạo sĩ, chuyện này chúng ta từ từ tìm cách. Chờ khi hai bọn chúng gặp nhau rồi bàn tiếp. Có câu nhân duyên trời định, nếu thành thì có trốn cũng không thoát. Không thành thì chúng ta có gượng ép cũng vô ích”

Đạo sĩ gật đầu, có chút khó chịu trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, nói: “Được rồi, coi như thằng nhóc này không may mắn. Cháu gái bảo bối của ta, để nó lấy chồng ta cũng không muốn” “Đạo sĩ, ông không nên tức. Bây giờ Tiểu Phong chỉ muốn cứu mẹ cháu tỉnh lại. Những chuyện khác cháu không hề nghĩ đến. Cháu nhất định phải tìm được Tinh mang quyết, làm cho mẹ cháu trọng sinh”

Không những thế, hần còn muốn tìm ra người sử dụng Hắc ma thủ, chém hần thành vạn đoạn.

Khi ba người rời đi, mặt trời đã hạ về tây. Đưa Tiêu Thu Phong về đến trạch viện, hai ông bà cũng trở về. Đi cả ngày, hai người cũng đã mệt lắm rồi. Nhưng bảo Tiêu Thu Phong lúc nào có thời gian thì hãy đến thăm bọn họ. Tiêu Thu Phong đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Tất cả mọi người trong nhà đều đợi hần về, đặc biệt là Đình Mỹ Đình. Nàng không ngừng đi đi lại lại trước cửa, vẻ mặt lo âu, rất buồn bực.

“Được rồi, được rồi, Lão Đại về rồi. Đình mỹ nữ, em bây giờ không cần phải như vậy nữa” Triệu Nhược Minh kêu to, rốt cuộc cũng thở dài được một hơi. Thấy không khí trong nhà nặng nề, hần muốn trêu hai cô bé này một chút. Thật không ngờ, hai nàng không cười, mà hần lại bị phê bình một trận.

“Tiêu đại ca, anh về rồi, tốt quá, không có gì” Chạy tới, Đình Mỹ Đình còn nhanh hơn Liễu Yên Hồng, chiếm lấy Tiêu Thu Phong. Sau khi quan hệ được cải thiện, đặc biệt là lời của Đình Bốn Quân làm cho Đình Mỹ Đình đã có một thân phận khác, đó chính là con dâu Tiêu gia.

Liễu Yên Hồng tức tối, kêu: “Này, Mỹ Đình, chị có làm không. Chị là con gái, ôm anh rể tôi làm gì, không xấu hổ”

Đẩy Đình Mỹ Đình ra, nàng ôm lấy tay Tiêu Thu Phong, ngọt ngào, dịu dàng thăm hỏi: “Anh rể, anh ra ngoài cả ngày làm bọn em gấp muốn chết. Anh xem, người ta bây giờ vẫn chưa ăn cơm này”

“Thu Phong, còn có tao, tao cũng không ăn. Cô bé Mỹ Đình quá hung hãn. Nói mày không về, không ai được ăn cơm. Tao sợ quá” Tư Mã Lạc trêu tức, ra vẻ đáng thương làm cho Đình Mỹ Đình xấu hổ đến đỏ mặt.

Đình Mỹ Đình không bực với Liễu Yên Hồng. Nếu nàng đã là con dâu Tiêu gia, vậy người chị em này sẽ là bà dì. Nàng đương nhiên phải khách khí.

Dịu dàng nhìn Tiêu Thu Phong, nàng nói: “Tiêu đại ca, anh nhất định là đói rồi. Em lập tức đi dọn cơm. Hôm nay em làm mấy món mà anh thích ăn nhất. Anh phải ăn nhiều đó”

Đình Mỹ Đình xoay người, mà Liễu Yên Hồng cũng đuổi theo, vội vàng kêu lên: “Này, em cũng làm mà, bữa cơm hôm nay cũng có công sức của em”

Triệu Nhược Minh nói: “Đúng, đúng, anh cũng thấy, bây giờ chắc em ném đồ no rồi”

Liều Yên Hồng quay đầu hung hăng liếc Triệu Nhược Minh một cái, dường như rất tức vì câu nói của hắn. Tư Mã Lạc phì cười.

Lúc ăn cơm đương nhiên có người hỏi hôm nay Tiêu Thu Phong làm gì. Việc này liên quan đến thân phận của hắn nên lúc này không thể nói ra. Tiêu Thu Phong chỉ nói vì lấy lòng hai người già, để bọn họ vui vẻ nên hôm nay đi chơi cả ngày với hai người.

“Chuyện tốt như vậy mà sao không gọi bọn tao cùng đi. Chẳng qua Thu Phong, mày có thể nói không, đại nhân vật như Hoắc Phi Trữ sao lại thành ông ngoại của mày. Nghe nói ông ta chỉ có một người con gái, hơn hai mươi năm trước đã chết. Quan hệ này hình như...”

Tiêu Thu Phong nhìn Tư Mã Lạc, nói: “Tư Mã Lạc, việc này mày không cần hỏi, sẽ có một ngày nào đó mày sẽ biết. Bây giờ tao muốn mày tìm giúp tao có loại võ công Hắc ma thủ và Tinh mang quyết không. Nhớ phải tra ra nhưng cần bí mật. Đây không phải chuyện đùa, bọn mày biết không?”

Tư Mã gia và Triệu gia có nhiều tai mắt, nhiều người cùng tìm sẽ có thêm một đầu mối. Mà Tiêu Thu Phong cũng đã nói với Vũ và Phượng Hề, toàn lực truy tìm người sử dụng hai loại võ công này.

Tiêu Thu Phong không nói đương nhiên là có nguyên nhân. Tư Mã Lạc cũng không hỏi nữa, đồng ý hỗ trợ, tra xét lại lịch hai loại võ công này.

“Tiêu thiếu gia” Lý Cường Bình đi tới, làm phiền mọi người đang ăn cơm.

“Chúng tôi phát hiện tử sĩ của Hắc Dạ, bị các huynh đệ giết chết hai người nhưng không tìm được tin tức gì. Những người này có lẽ ẩn nấp ở Bắc Kinh, chúng ta nên làm như thế nào?”

Tiêu Thu Phong nhướng mày. Ngày đó lúc thu thập được Hà Hương Nam, hắn nghe nói Hắc Dạ huấn luyện một đám tử sĩ vô cùng hung hãn ở Trung Đông. Nhưng lúc đến đó đã không có một ai, căn cứ đã bị hủy. Nhưng thật không ngờ đó lại là sự thật, đám tử sĩ đó đã được đưa đến Bắc Kinh.

Bọn chúng đến đây làm gì? “Với sự kiêu ngạo của Hắc Dạ, các anh giết người của chúng, bọn chúng nhất định sẽ tới tìm. Không cần phải tìm, bọn chúng sẽ tự đưa tới cửa. Cần thận phòng ngự là được”

Chỉ cần bọn chúng hành động sẽ để lại dấu vết. Giờ phút này trong lòng Tiêu Thu Phong đầy sát khí. Hắn đang muốn phát tiết một phen. Những người này đến vừa lúc, chỉ cần tìm được hành tung của bọn chúng, giết không tha.

Đấu với Hắc Dạ lâu như vậy, đến tận hôm nay vẫn không tìm được nhân vật sau lưng. Theo điều tra của Dạ Ứng, một trong năm người hiền hách ở Bắc Kinh, nhất định là một trong năm người này. Nhưng rốt cuộc là ai?

“Tiểu Hồng, Mỹ Đình, anh có rất nhiều kẻ thù ở Bắc Kinh. Bọn em ở đây không an toàn. Nếu như đồng ý thì đổi chỗ ở đi, thì thoả đến gặp là được”

Tiêu Thu Phong với ý tốt nói ra. Nhưng hai nàng lại lắc đầu, kiên định từ chối. Chỉ cần ở bên người đàn ông này, dù nguy hiểm đến đâu các nàng cũng không sợ.

385. Chương 385: Tinh Mang Trận Xuất Hiện

Nhưng Tinh mang quyết rốt cuộc có tồn tại hay không, Tiêu Thu Phong hơi đau đầu. Bởi vì lão đạo sĩ nói cho hắn, thể chất của mẹ hắn càng lúc càng yếu, cần phải thật nhanh.

“Sa sa...” tiếng gió mang theo mưa đêm, từ từ xâm nhập, một cơn gió mát mẻ từ cửa sổ thổi vào, Tiêu Thu Phong đang chuẩn bị đứng dậy đóng cửa sổ, đột nhiên hắn cảm thấy khí tức quỷ dị truyền vào. Trong không trung như có mùi máu.

Khí tức này tuyệt đối là phát ra từ trên cơ thể người. Hơn nữa là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong não Tiêu Thu Phong đó là tử sĩ.

Gần như không hề suy nghĩ, thân hình hắn đã biến mất tại chỗ. Tử sĩ đã vào trong nhà. Đám Lý Cường Bình và Thiết Trụ chẳng lẽ không cảnh giác sao?

Điều làm hấn lo lắng nhất đương nhiên là sự an toàn của hai cô gái kia. Căn trạch viện cổ kính này vốn không hề có một chút phòng ngự. Nhưng Tiêu Thu Phong không ngờ đến sẽ có người phá được trạm tuần tra của thần binh dễ dàng như vậy. Lực lượng của tử sĩ trở nên cường đại như vậy từ bao giờ.

Đinh Mỹ Đình đang nằm mơ, Liễu Yên Hồng cũng vậy. Tiêu Thu Phong xuất hiện như một cơn gió thoảng, rất nhẹ nhàng thổi qua nhưng đã làm cho Đinh Mỹ Đình tỉnh giấc. Vừa mở mắt ra, nàng theo bản năng định mở miệng kêu lên. Bởi vì quá hốt hoảng, nàng phát hiện một người đang đứng trước giường mình.

Mặc dù bởi vì có quan hệ với Tiêu Thu Phong, hai nàng có chút dỗi đầu. Nhưng các nàng là bạn bè, hơn nữa là bạn bè đáng tin cậy nhất. Cho nên hai người ngủ cùng phòng, chẳng qua là hai giường.

Miệng bị bịt lại, Đinh Mỹ Đình càng hoảng sợ, tay đưa lên định chống cự, thì một giọng nói nhẹ nhàng đã rót vào tai nàng: “Đừng kêu, là anh...”

Tâm trạng lập tức bình tĩnh, Đinh Mỹ Đình rất kinh ngạc, có chút nghi hoặc. Bây giờ Tiêu đại ca tìm nàng làm gì, chẳng lẽ là chuyện xấu hổ đó. Nàng không dám nghĩ tiếp nữa. Bởi vì Tiêu Thu Phong đã tiến lên, dán sát vào người nàng. Cũng may tay bịt miệng nàng đã được buông ra.

Đinh Mỹ Đình rất xấu hổ, lí nhí nói: “Tiêu đại ca, anh, anh...không nên ở đây. Hồng Hồng sẽ nghe được đó” Yên người đàn ông này, nàng muốn trao cả thể xác và tinh thần mình cho hấn. Thân mật như thế này, nàng đã mơ thấy rất nhiều lần. Nàng mơ trở thành người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, đó là hạnh phúc của nàng.

Cho nên nàng không muốn chống cự. Nhưng đây là lần đầu tiên của nàng. Nàng không muốn làm qua loa. Hơn nữa lại có Liễu Yên Hồng ở đây. Mọi cô gái đều hy vọng lần đầu tiên là đẹp nhất.

“Đừng động, có kẻ địch xông vào” Tiêu Thu Phong không chú ý đến Đinh Mỹ Đình suy nghĩ lung tung. Thấy cơ thể nàng không an phận, cúi đầu xuống, trầm giọng nhắc nhở.

Nếu như bây giờ mà có một cái hổ, Đinh Mỹ Đình sẽ không hề do dự tiến vào. Nàng hiểu sai ý Tiêu đại ca rồi. Thì ra Tiêu đại ca đến đây là để bảo vệ nàng, không phải là chiếm tiện nghi của nàng.

Nàng không cần biết kẻ địch là ai. Ở bên cạnh người đàn ông này là an toàn nhất. Từ khi yêu hấn, Đinh Mỹ Đình đã nhận định như vậy. Cánh tay ngọc dịu dàng đưa lên, đặt lên vai Tiêu Thu Phong. Giờ phút này mặc dù không phải giấc mơ của mình đã thành hiện thực, nhưng nàng rất hạnh phúc.

Đôi môi nóng bỏng hôn nhẹ lên mặt Tiêu Thu Phong, nhỏ giọng nói: “Tiêu đại ca, cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã bảo vệ em”

Nhưng sự dịu dàng, thân tình đó còn chưa kịp hưởng thụ thì Tiêu Thu Phong đã lao ra ngoài cửa sổ, lóe lên không trung. Ngay sau đó trong bóng đêm tăm tối truyền tới tiếng kêu thảm thiết, ra về đã có người đã đi gặp Thượng đế.

Mười bảy người mềm nhũn nằm trên mặt đất. Trong cảm giác của Tiêu Thu Phong đây chỉ là những sát thủ, không có chân kinh nội gia đặc biệt. Nhưng bọn họ làm thế nào để đột phá phòng tuyến thần binh. Điều này làm cho người ta rất kỳ quái.

Rất nhanh đám Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã bị kinh động. Mười bảy tử sĩ đã trở thành xác chết. Đối với những người này không cần để lại người sống. Bởi vì tử sĩ không hỏi được gì, không cần phí công.

Mà giờ phút này, hàng vạn vì sao trên bầu trời có chút quái dị, giống như chiếu sáng cả mặt đất, có một cảm giác quen thuộc nẩy lên trong lòng Tiêu Thu Phong: “Tinh mang trận”

Đây là Tinh mang trận đã nhốt hấn và Mộng Thanh Linh ba ngày ba đêm, đó là một trận pháp từ thời viễn cổ trong truyền thuyết, nhưng thật không ngờ hôm nay lại xuất hiện.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ rất xấu hổ xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Phong.

“Xin lỗi Tiêu thiếu gia, chúng tôi thất trách” Tiêu Thu Phong ra lệnh cho bọn họ phòng thủ nơi này. Nhiều tử sĩ tiến vào như vậy mà bọn họ không biết gì. Mặc dù không nghĩ ra nhưng đúng là thất trách.

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nhìn trời, lắc đầu không trách bọn họ. Chỉ nhẹ nhàng nói: “Không liên quan đến mọi người, Tinh mang trận lại xuất hiện”

Trên đời này ngoại trừ người có Tinh mang trận, cũng chỉ có hắc mới biết được uy lực của Tinh mang trận. Loại trận pháp này gần như không có cách phá giải. Năm đó bị nhốt trong trận ba ngày, hắc đã nghĩ gần như tất cả mọi biện pháp cũng không thể thoát khỏi. Chỉ là lúc đó người thao túng Tinh mang trận vẫn chưa nắm giữ được sự huyền bí của nó. Cuối cùng sương mù tan hết, bọn họ mới tìm lại được cái mạng nhỏ.

Trong không gian tăm tối ở Bắc Kinh, ánh sáng yếu ớt có một làm khói tung bay, một thân hình thon dài như quỷ mị ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Cảnh trưởng, tử sĩ đã thất bại. Mười bảy người, không ai sống sót”

Người đàn ông này quay đầu lại, trên mặt đeo chiếc mặt nạ cảnh trưởng quỷ dị chỉ lộ ra đôi mắt lạnh như băng: “Quái lạ, trên đời không ngờ có người cảm ứng được uy lực của Tinh mang trận. Chẳng lẽ sự huyền bí của Tinh mang trận, trên đời còn có người biết sao?”

Gần đây nhất hắc mới biết đến công năng dùng người vận vật của Tinh mang trận, đây vốn chỉ là một thí nghiệm. Nhưng người đàn ông Tiêu gia kia không ngờ có thể phát hiện được, quả nhiên không bình thường.

Nhưng không cho hắc kịp suy nghĩ, lại có một người khác xông vào: “Cảnh trưởng, có cao thủ xông vào. Nơi này đã bị phát hiện”

Khuôn mặt quỷ dị của cảnh trưởng hơi chấn động, hừ một tiếng nói: “Tốc độ nhanh thật. Xem ra tao đã quá xem thường mấy thành viên Long Tổ. Thông báo, bỏ chạy, cho nổ”

Nhìn biển lửa trước mặt, Dạ Ứng truy lùng ba ngày ba đêm mới có chút đầu mối không khỏi tức giận. Vì tìm được đầu não của Hắc Dạ, hắc đã tổn hết tâm cơ. Nhưng người này thật quá giáo hoạt. Cứ đến thời khắc mấu chốt, tất cả đầu mối đều bị hủy diệt.

Trước bình minh, trời tờ mờ sáng, trạch viện có một vị khách. Mấy người Dạ Ứng đều tới. Một đêm bận rộn mà không thu hoạch được gì. Bọn họ không có tâm trạng mà ngủ. Đêm qua Tiêu Thu Phong bị tập kích bọn họ cũng đã biết. Lúc này chỉ muốn đến nhìn một chút. Mọi người bàn bạc xem có tìm được đầu mối hay không?

Đình Mỹ Đình sau khi kết thúc thần luyện liền về phòng gọi Liễu Yên Hồng dậy. Nhưng nàng lại phát hiện Liễu Yên Hồng không ngủ, chỉ trợn tròn mắt, ngây ngốc ngồi đó.

“Tiểu Hồng, dậy thôi, bữa sáng chuẩn bị xong rồi, còn ngủ gì nữa, thành con heo lười đó”

Liễu Yên Hồng quay đầu lại nhìn Đình Mỹ Đình, không vui nói: “Bực mình, đừng làm phiền em”

“Tiểu Hồng, em không phải nói nhìn trúng chiếc váy mốt nhất à. Chúng ta ăn sáng xong sẽ đi dạo phố, cùng lắm chị mua tặng em, được chứ”

Liễu Yên Hồng thoáng cái bật dậy, trừng mắt nhìn Đình Mỹ Đình, hừ một tiếng nói: “Chị tốt như vậy sao, không phải là lấy lòng tôi để hấp dẫn anh rể đó chứ. Tôi không mắc mưu của chị đâu”

Đình Mỹ Đình có chút xấu hổ: “Tiểu Hồng, chị thực sự không có ý đó. Chị thực sự rất yêu Tiêu đại ca, em không nên hiểu lầm”

“Ai hiểu lầm. Đình Mỹ Đình, tôi nói cho chị, chuyện đêm qua tôi thấy được rồi. Chị ôm anh rể, cùng nhau nằm ở trên giường. Nói, có phải là âu yếm nhau không. Uống công tôi coi chị là bạn bè thân thiết nhất, không ngờ lại đào góc tường chị gái tôi”

Thích người có vợ đúng là không chính đáng. Nhưng Tiêu đại ca đâu có ít phụ nữ, dù là có ghen cũng không đến lượt Liễu Yên Hồng. Ngoài Liễu Yên Hồng, còn có Phượng tỷ, Vũ? Thêm Đình Mỹ Đình nữa thì có gì chứ?

“Tiểu Hồng, chị biết chị không đúng, không nên yêu Tiêu đại ca. Nhưng chị thực sự không thể khống chế được mình. Chỉ cần được ở bên Tiêu đại ca, chị không cần gì hết”

Liễu Yên Hồng ngẩng đầu hỏi: “Ý của chị là muốn làm vợ của anh rể tôi, làm tình nhân. Chị đừng mong, anh rể là của tôi, không cho phép chị tranh giành”

Có lẽ bởi vì rất tức nên lời ra khỏi miệng có chút không đúng.

Đinh Mỹ Đình nhìn Liễu Yên Hồng với ánh mắt kỳ quái, mập mờ hỏi: “Tiểu Hồng, không phải em cũng thích Tiêu đại ca đó chứ, muốn đào góc tường chị gái mình chứ. Hắc hắc, chẳng lẽ hai chị em lại muốn lấy một người đàn ông sao?”

“Đừng nói lung tung, tôi không có. Rõ ràng là chị muốn lấy người ta, muốn đàn ông. Dáng vẻ đêm qua của chị, tôi đã nhìn ra. Đáng tiếc, anh rể không nhân dịp cởi quần áo chị. Nếu không tôi nhất định sẽ hét lên, hù chết các người”

Nhưng thật không ngờ Đinh Mỹ Đình lại không hề lo lắng, cười nói: “Chị không sợ. Chỉ cần Tiêu đại ca muốn, chị lúc nào cũng đồng ý làm người phụ nữ của anh ấy. Tiểu Hồng, em phải cẩn thận một chút. Nếu em làm Tiêu đại ca tức, anh ấy sẽ tát mông em đó”

“Không được nói, không được nói nữa” Liễu Yên Hồng kêu lên, túm chặt, vùi đầu vào trong đó. Nhớ đến chuyện bị anh rể tát mông, nàng xấu hổ không có mặt gặp người.

386. Chương 386: Xấu hổ Xuất Hiện

Dạ Ứng kể lại những gì đã trải qua trong mấy ngày truy đuổi cảnh trưởng Hắc Dạ ra. Từ Trung Đông đến Châu Mỹ, tổ chức này rất khổng lồ. Hầu như cả năm châu đều có chi nhánh của bọn chúng.

“Đúng, Lão Đại, tao nhận được tin tức có một người bạn của mày đã đến Bắc Kinh. Chẳng qua đáng tiếc bọn tao không tìm được hành tung của hắn” Trần đánh với tổ dị năng nước M ở Thượng Hải Đông Nam lần trước đã hợp lý danh hiệu Lão Đại, đây là cách gọi Tiêu Thu Phong.

Túy Quỷ say rượu nhưng tâm trí sáng, lập tức nói: “Hắn gọi là quân sư Hắc Dạ. Bọn tao đã tra ra tên thật của hắn, hình như là Bộ Xà, đã từng lẫn lộn ở Đông Nam. Mày chắc là biết nó”

Tiêu Thu Phong cả kinh. Không ngờ Bộ Xà lại xuất hiện ở Bắc Kinh. Thật tốt quá, thật tốt quá, mọi người đều đến đông đủ, không cần phí sức tìm hắn khắp thế giới. Xem ra lực lượng của Thiên Vọng phải tăng cường ở Bắc Kinh. Tin tức như thế này mà không ai báo cáo cho hắn.

Trong mắt lóe ra sát khí nồng nặc, Tiêu Thu Phong nhìn Dạ Ứng, nói: “Có hành tung của hắn, giao hắn cho tao. Người này tao phải chiêu đãi thật tốt”

Bộ Xà đã dám phản bội vậy hắn phải sớm đã nghĩ đến sẽ có một ngày nhận sự trừng phạt của Tiêu Thu Phong.

“Yên tâm, tao biết mà” Dạ Ứng đương nhiên biết chuyện Bộ Xà phản bội lực lượng Đông Nam, hơn nữa còn gia nhập Hắc Dạ. Từ trong miệng Bộ Xà nhất định tìm được càng nhiều thông tin.

Dâm Tặc có chút bức bối nói: “Tra lâu như vậy mà không tìm được một cọng lông nào, thằng cảnh trưởng này thật đúng là tàn nhẫn, độc ác. Bọn tao tìm được nơi nào, hắn liền hủy chỗ đó, chưa từng cho bọn tao cơ hội nào. Bây giờ không biết nên bắt tay từ đâu?”

Túy Quỷ cũng mở miệng: “Thu Phong, mày có đề nghị gì không?”

Tiêu Thu Phong lẳng lặng suy nghĩ một chút rồi nói: “Thực ra phương hướng bọn mày tra xét không sai. Nếu không cũng không khiến hắn lần nào cũng phải hủy diệt đầu mối. Hơn nữa bây giờ tao sẽ giúp bọn mày. Dù cho hắn giảo hoạt đến đâu tao cũng làm cho hắn hiện nguyên hình. Bọn mày lúc này nhất định không được buông lỏng, bám sát bọn chúng không được buông bỏ”

Dạ Ứng cười nói: “Thu Phong, mày cũng biết Long Tổ mặc dù là đặc công có quyền lợi lớn nhất quốc gia, nhưng có những chỗ bọn tao cũng không thể vào”

Chưa nói xong, Tiêu Thu Phong đã biết hắn muốn nói gì, lập tức nói: “Không vấn đề, chỉ cần nghi ngờ sẽ do tao xử lý giúp bọn mày. Bọn mày cần tuân thủ luật lệ nhưng tao thì không”

Có những lời này, Dạ Ứng thoải mái đứng lên ưỡn lưng, tâm trạng cũng thoải mái, nói với hai người phía sau: “Có những lời này của Thu Phong là được rồi. Có việc cứ liên lạc, bây giờ về ngủ thôi. Mai tiếp tục công việc, thằng cảnh trưởng đó sớm muộn gì cũng hiện nguyên hình”

Ba người bọn họ rời đi, Tiêu Thu Phong được Đinh Mỹ Đình ân cần chăm sóc cũng ăn xong bữa sáng. Hắn đang định về phòng làm việc, nghĩ đến chuyện Tinh mang trận thì Liễu Yên Hồng đã mở miệng gọi hắn.

“Anh rể, đến Bắc Kinh nhiều ngày như vậy mà em vẫn chưa được đi chơi mấy. Hôm nay anh đi với em nhé”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói: “Tiểu Hồng bây giờ không quá an toàn. Em cũng biết hôm qua có không ít người xấu xông vào nhà với ý đồ bất lợi cho chúng ta. Đi ra ngoài rất nguy hiểm, ở trong nhà là an toàn nhất”

Đinh Mỹ Đình cũng đi tới, nũng nịu nói: “Tiêu đại ca, bọn em muốn ra ngoài mua mấy đồ dùng cá nhân, cũng biết không an toàn cho nên mới muốn anh cùng đi. Nếu như anh bận quá thì để hôm khác vậy ạ”

Bị cô nàng này nói thế, Tiêu Thu Phong không thể từ chối được nữa. Nếu là đồ dùng hàng ngày thì gọi người đưa tới là được nhưng mấy thứ của con gái lại không thể qua tay người khác. Hắn đành phải gật đầu: “Được rồi, nhưng phải nhớ không thể đi quá lâu”

Đinh Mỹ Đình vui mừng ra mặt, ôm lấy tay Tiêu Thu Phong, vui vẻ nói: “Tiêu đại ca, cảm ơn anh”

Liễu Yên Hồng cũng chu miệng lên, hờn dỗi nói: “Anh rể, anh thiên vị. Vì sao em nói anh không đồng ý, mà Mỹ Đình vừa nói anh lại thế. Có phải là anh thích Mỹ Đình. Em phải nói cho chị, nói anh lại làm chuyện xấu ở bên ngoài”

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn nàng một cái, không để ý đến mà nói: “Mỹ Đình hiểu chuyện không giống em chỉ biết gây chuyện, mau đi chuẩn bị đi. Tiểu Hồng nếu không muốn đi thì anh cũng không đợi đâu”

Cơ hội hiếm có như vậy, Liễu Yên Hồng đương nhiên không có khả năng không đi. Hơn nữa để cho Đinh Mỹ Đình đến quá gần chẳng phải càng xấu hơn sao. Cho nên dù giận nàng vẫn phải đi theo.

Ngoại trừ nàng, Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đương nhiên cũng đi theo. Nếu như Tiêu Thu Phong không đi, bọn họ kiêu gì cũng không đi. Bởi vì lần trước bị phụ nữ sai quá nhiều. Chẳng qua hai cô gái này đúng là mỹ nữ tuyệt đẹp.

Hơn nữa mấy ngày nay Tiêu Thu Phong xử lý chuyện riêng tư, bọn họ không được đi đâu cả, nhân lúc rảnh rồi cũng muốn ra ngoài chơi chút.

Đối với đường ở Bắc Kinh, Tiêu Thu Phong dù nhắm mắt lại cũng có thể tìm được. Nhưng về mấy khu mua sắm lại biết rất ít. Bởi vì từ khi còn nhỏ gần như tất cả thời gian của hắn đều dành cho huấn luyện, không được phép lãng phí một chút. Lực lượng cường đại hôm nay cũng không phải tự nhiên mà có.

Nhưng trên đời lại có câu oan gia ngõ hẹp.

Khi đoàn người đi vào khu mua sắm hào hoa nhất của Bắc Kinh, một bàn cạnh cửa sổ trên tầng ba có người đã thấy bọn họ. Người này rút điện thoại ra, ấn số: “Cổ Lưu, chuyện này muốn làm nhất, hôm nay rốt cuộc đã có cơ hội. Tao thấy người kia, vừa mới vào khu mua sắm. Mang nhiều người vào, yên tâm có chuyện gì tao sẽ giúp mày”

Mặc dù hắn được người gọi là Hắc Hùng cuồng bạo nhất nhưng tâm kế của hắn lại có truyền thống của Hoàng gia. Mấy chuyện đánh lén người từ phía sau, hắn không hề thua kém Long Thiên Hành, huống chi võ công của hắn cũng không yếu.

Gọi một cốc cafe, hắn từ từ ngồi xuống, sau đó gác chân chữ ngũ, chuẩn bị xem trò vui.

Cổ Lưu cũng được coi là một thằng công tử. Mọi người gặp hắn đều là nể mặt Hoàng gia. Bởi vì hắn là một con chó của Hoàng gia, thậm chí giúp Hoàng gia rất nhiều chuyện thiếu đức. Điểm này rất nhiều người đều biết, cho nên nghe nói Hoàng thiếu gia bảo Cổ Lưu đi chinh người, mấy chục thằng ăn chơi trác táng như ong vỡ tổ chạy tới.

Mấy chục xe con đắt tiền dừng trước cửa tòa nhà làm cho quản lý nơi này càng thêm khiếp sợ. Mấy thằng công tử này rất có lai lịch, không thể đắc tội. Hơn nữa hắn cũng không có cách ngăn cản, chỉ mong bọn họ không phải đến đây gây chuyện. Nếu không tàn cuộc vẫn phải do hắn thu thập.

Vì bảo vệ hai cô nàng nên dù có vào cửa hàng đồ lót, Tiêu Thu Phong vẫn đi sát theo sau. Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đương nhiên không đi cùng. Tư Mã Lạc thật ra cũng muốn đi xem thế nào nhưng bị Triệu Nhược Minh ngăn lại. Chuyện này có Tiêu Thu Phong là đủ rồi.

“Ôi, chúng ta được đãi ngộ kém thật, có chuyện tốt không đến lượt chúng ta. Đi, chúng ta đi uống mấy chén” Tư Mã Lạc biết các cô gái đi mua quần áo không có một tiếng thì không thể đi ra được. Nhất là đồ lót càng phải mặc thử, thời gian càng lâu.

Ngay khi hai người rời đi chưa lâu, đám công tử khí thế hung hãn do Cổ Lưu kích động đã lao vọt vào. Ở Bắc Kinh, bọn họ gần như không hề có kỵ. Dù cho làm thủng trời cũng có người vá giúp bọn họ. Những người này không coi pháp luật vào đâu. Hình như trên đời này không có chuyện gì làm cho bọn họ sợ.

“Cổ Lưu, mày có làm không đó. Không phải chỉ dạy bảo một người thôi sao, việc gì phải hưng sư động chúng như thế. Trong phòng khách sạn có mấy mỹ nữ đang đợi tao. Người đâu, mày muốn tìm ai?”

Cổ Lưu tính cách không đổi, trông vẫn dâm dục như xưa, thân hình gầy như que củi làm cho người ta nghi ngờ có phải hắn sống rất khó khăn nên thiếu dinh dưỡng. Hắn giống một cành cây khô có thể gãy bất cứ lúc nào.

Chuyến đi đến Đông Nam, hắn có thể nói cả tinh thần và thể xác đều tiêu tụy. Bởi vì bản tính háo sắc, nhưng vũ khí của đàn ông không thể dựng lên nữa. Đây không là bí mật gì, ngay cả mấy con gái hắn thường chơi trước kia cũng cười hắn.

Mọi người lúc bình thường hay nói: “Ông cho mày biến thành Cổ Lưu thứ hai”

Hắn không phải Cổ Lưu mà là Cổ công công.

“Ở đâu, ở đâu *** ông hôm nay muốn cho nó đẹp mắt” Mắt chuột nhìn xung quanh, rốt cuộc thấy được Tiêu Thu Phong đứng im tại đó. Đây là Bắc Kinh, là địa bàn của hắn. Hắn muốn cho thằng kia biết thế nào là đau khổ.

Hai cô nàng còn đang chọn quần áo, Tiêu Thu Phong cũng không đi xem. Hắn chỉ đứng sau các nàng, cảm nhận dòng khí lưu ba động ở bốn phía, phòng ngừa bất cứ nguy cơ nào. Khi hắn quay đầu lại, Cổ Lưu đã dẫn đám người lao tới. Không phải nói là vây Tiêu Thu Phong lại: “Cổ Lưu, anh muốn làm gì?” Hai nàng kinh hãi. Đinh Mỹ Đình nhận ra Cổ Lưu, tức giận chạy tới chắn trước mặt Tiêu Thu Phong, chặn mấy thằng này lại.

“Thì ra là Đinh tiểu thư đi mua đồ à, có muốn chúng tôi đi mua cùng tiểu thư không” Đinh Mỹ Đình rất nổi tiếng ở Bắc Kinh. Đinh Bốn Quân, Đinh Ái Quốc của Đinh gia, không phải ai cũng có thể trêu chọc. Rất nhanh một thằng mở miệng lấy lòng, quên mất hôm nay đến đây có chuyện gì.

“Cút sang một bên, các người làm gì, tránh ra, không được cản đường” Đinh Mỹ Đình bản tính rất ngang bướng. Ngày thường rất dịu dàng nhưng chỉ bởi vì có Tiêu Thu Phong. Nàng ghét nhất mấy thằng này, dựa vào gia đình nên gây chuyện khắp nơi.

387. Chương 387: Chỉ Là Đám Tôm Tép

Vừa nãy nhìn thấy Cổ Lưu, Tiêu Thu Phong chỉ cảm thấy hơi quen. Lâu như vậy không gặp, thằng này đã thay đổi rất nhiều, gần như không còn vẻ như trước kia. Xem ra hắn sống cũng không khá giả gì.

“Tao nhớ rồi, mày là thằng Cổ Lưu. Sao năm đó cho mày một bài học ở Đông Nam còn chưa đủ sao. Mày muốn thử lần nữa hả?”

Cổ Lưu sao nhịn được nữa, bị kích thích này liền muốn xông lên. Nhưng lại có người ngăn hắn lại: “Đinh tiểu thư, chúng tôi có chút ân oán với người đàn ông này. Hôm nay muốn giải quyết một chút. Chuyện của đàn ông, phụ nữ tốt nhất đừng xen vào”

“Mấy tên vô dụng này không phải chỉ là lão già họ Đinh sao, nhìn bọn mày sợ như vậy, đều là cẩu hùng sinh ra. Ở Bắc Kinh, chơi thằng khác còn phải lo lắng gì ai” Kể mắng lời này là một người phụ nữ. Chẳng qua

nếu không cẩn thận nhìn sẽ nghĩ ả là đàn ông. Ngoại trừ bộ ngực phập phồng ra, ả mặc quần áo giống hệt đàn ông.

Không cần phải nói có lẽ lại là một ả tâm sinh lý có vấn đề.

“Ồ, thì ra là Oanh tiểu thư, đã lâu không thấy. Xem ra cô sống được đó nhỉ, có nhiều đàn em như vậy” Đinh Mỹ Đình không hề thua kém. Ở Bắc Kinh, người có thể không tà ác nhưng nhất định phải biết cách vận dụng quyền lực bản thân. Mặc dù đối với Đinh Mỹ Đình mà nói, quyền lực đó là của ông cha, nhưng ở Bắc Kinh này có ai không chứ?

“Các người khi dễ ai khác tôi không quản, thật ra tôi cũng không muốn quản. Nhưng đây là người đàn ông của tôi, chỉ cần tôi ở đây, các người đừng mong chạm vào anh ấy” Cũng không biết Tiêu Thu Phong trở thành đối tượng cần được bảo vệ từ lúc nào.

Đám người lập tức cười giễu cợt, giống như một người đàn ông mà cần phụ nữ bảo vệ, đây là điều đáng khinh. Nhưng Tiêu Thu Phong không để ý, không việc gì phải so đo với mấy người này.

“Đinh Mỹ Đình, xem ra cô thích tên mặt trắng này lắm thì phải. Có bản lĩnh mà cả đời giấu sau lưng Đinh Mỹ Đình, nếu không nhất định sẽ thành tàn phế” Nếu như không phải oan gia ngõ hẹp, hai người phụ nữ này sẽ không như vậy.

“Con đàn bà thói tha, mày nói gì, cái miệng thói như vậy. Mày từ đâu mà ra?” So với Đinh Mỹ Đình, Liễu Yên Hồng sẽ không cho bất cứ ai nói xấu Tiêu Thu Phong. Nói về cãi nhau, chữ người, nàng coi Tiêu Thu Phong làm mục tiêu, huấn luyện không ít, ai sợ ai.

“Tiểu K” người phụ nữ này không điên cuồng như đàn ông, nhưng không thể kiềm chế. Lại nói đối với đàn bà, đàn ông hiếm khi nặng tay. Cho nên cô gái tên Oanh Oanh xông tới, giương nanh múa vuốt. Không phải đối phó với Tiêu Thu Phong mà là Liễu Yên Hồng.

“Cô dám...” Đinh Mỹ Đình chuẩn bị xông lên ngăn cản, thấy ba người sắp đánh thành một đoàn, không khác gì vở kịch hay.

Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không để chuyện này diễn ra. Vung tay tát một cái, đối với hắn mà nói thực sự không có khái niệm thương hương tiếc ngọc. Dù là có cũng không phải với người phụ nữ này.

Dùng lực rất mạnh, cả thân hình người phụ nữ bay ra, đụng vào ba giá treo quần áo, mãi không đứng lên được, có lẽ đang rất đau.

“Ghe tởm, không ngờ dám đánh chị Oanh”

“Mày không phải đàn ông, dám đánh phụ nữ”

“Đồ chó, đánh nó, đánh nó”

Hình như làm tất cả mọi người đều tức giận, mấy chục tên công tử xung quanh đều ra tay, thu hẹp vòng vây này lại.

Mà Cổ Lưu lúc này đã nhận được tin có thể làm lớn chuyện bất kể hậu quả nào. Lúc hắn đang mừng rỡ thì đã có người xông lên. Hắn muốn dẫn đầu đột phá, làm cho thằng kia không thể thoát thân.

“Thằng họ Tiêu, món nợ của tao và mày phải tính toán đó. Mọi người xông lên...” Cổ Lưu xông lên trước tiên, mọi người xung quanh đã bắt đầu động. Ngay cả Đinh Mỹ Đình hét lên cũng không ngăn lại được.

Xúc động không giải quyết được vấn đề. Tiêu Thu Phong sao không rõ Cổ Lưu làm như thế này là do có người sai khiến. Nếu không hắn đâu to gan như vậy. Hơn nữa đám người phía sau, Cổ Lưu cũng không thể gọi được. Cổ Lưu ở Bắc Kinh chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

“Phải không?” Tiêu Thu Phong phát ra khí kinh, xung quanh cơ thể hình thành một cơn gió, không khí trở nên áp lực. Cổ Lưu lập tức bị túm lấy cổ áo, thân thể gầy gò chỉ có mấy chục cân, không bằng cả đàn bà.

“Xem ra bài học năm đó vẫn còn không đủ. Nếu như không muốn làm người, tao sẽ thành toàn cho mày” Cầm tay Cổ Lưu, bạo kinh tuôn trào. Một cỗ lực lượng cường đại đã tiến vào cơ thể Cổ Lưu, tùy ý giẫm đạp kinh mạch trong cơ thể hắn. Cảm giác đau đớn lập tức truyền vào tận óc.

“Mày, mày muốn làm gì.... a....” Tiếng kêu thảm thiết làm mọi người kinh hoàng. Cổ Lưu giống như bị điện giật, thân hình không ngừng run lên, mặt co quắp, tiếng kêu càng lúc càng yếu. Mặc dù bề ngoài không có gì biến hóa, nhưng hẳn thật sự đã thành kẻ tàn phế, biến thành người thực vật.

Lúc Tiêu Thu Phong bỏ tay xuống, Cổ Lưu ngã xuống đất, mềm nhũn nằm trên mặt đất.

“Mày giết nó” Ở Bắc Kinh, tất cả mọi người đều biết Cổ Lưu là một con chó của Hoàng tam Tiêu gia. Mà người đàn ông này dám trước mặt bao người giết chết Cổ Lưu, đúng là quá to gan.

Tiêu Thu Phong không trả lời, chỉ nhìn xung quanh, lạnh lùng nói: “Cho bọn mày một cơ hội, một chọi tất, tao tiếp. Hy vọng bọn mày không phải phế vật”

“*** các anh em, không việc gì phải nói với thằng chó này, dám xem thường chúng ta, đánh chết nó”

Vừa hét lên, trận này đương nhiên không có vấn đề. Mấy chục người, mấy chục vệ sĩ loạn thành một đoàn. Hai nàng sợ đến độ trốn sau giá quần áo. Chẳng qua dù là hoảng hốt nhưng hai mắt Liễu Yên Hồng vẫn không rời, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Anh rể lúc đánh nhau đẹp trai thật”

Đinh Mỹ Đình nghe thấy nhưng không nói gì, cũng không dám phân tâm. Chỉ cần Tiêu đại ca có gì không ổn, nàng sẽ gọi về nhà cầu viện.

Ông chủ tòa nhà trốn bên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Mấy thằng công tử này thật đáng ghét, đến đây gây chuyện. Xem ra tầng này hôm nay không thể làm ăn được rồi. Rất nhiều người vây xem nhưng người đi mua hàng đã rời đi hết rồi.

“Được được, đánh nữa, đánh chết, đánh chết bọn chó này đi” Ông chủ rất vui. Nhìn những thằng này bị văng ra, hẳn cảm thấy rất đã. Dù bị tổn thất một ít nhưng chỉ cần có thể đánh cho hai thằng tàn phế cũng đáng. Hẳn đã phải nhịn quá lâu rồi, chỉ là lực lượng sau lưng chúng quá lớn, hẳn có tức cũng không dám nói ra.

Tiêu Thu Phong không hề khách khí, ngoại trừ mấy tên vệ sĩ đi cùng còn ra hồn, tất cả mấy thằng công tử ăn chơi chỉ là thêm người mà thôi, tuyệt đối không có khí thế như trăm chiến sĩ đặc công mang tới, càng không mạnh bằng trăm tên vệ binh của Yaaz Trung Đông.

Trò chơi này, đối với Tiêu Thu Phong mà nói chỉ là chơi mà thôi.

Rất nhanh trên mặt đất toàn người nằm nghiêng ngả, không phải là máu mũi trào ra, chỉ có miệng đỏ lên.

Oanh Oanh đã đứng lên, nhìn mọi thứ trước mặt, ả gần như không tin vào mắt mình. Ở Bắc Kinh, bọn họ thường xuyên đánh người, nhưng chưa gặp ai mạnh nhiệm vụ. Mặt xám xanh, hét lên với Tiêu Thu Phong: “Mày chết chắc rồi, dù là lão già họ Đinh che chở cho mày, mày cũng không thể sống yên ổn ở Bắc Kinh này”

Đối với con đàn bà này, Tiêu Thu Phong căn bản không có hứng thú nghe. Hẳn đang lo không có khói lửa, bây giờ có càng hay.

“Bốp bốp” Nhân vật chính đã xuất hiện. Theo tiếng vỗ tay, Hắc Hùng đã từ từ đi ra, trên mặt mang theo nụ cười tà quái. Đánh nhiều con cháu các gia tộc như thế này, Tiêu Thu Phong sẽ không bình yên ở Bắc Kinh. Hẳn đã đạt được mục đích.

Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đã đi tới.

“Lão Đại, trò hay xong rồi à. Đáng tiếc, đáng tiếc chỉ thấy được kết quả mà không thấy cả quá trình, thật đáng tiếc” Có thể nói như vậy đương nhiên là Tư Mã Lạc.

Triệu Nhược Minh đã chạy tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, nói nhỏ vào tai hẳn gì đó.

Thực ra bọn họ đã sớm thấy có người gây chuyện, chuẩn bị đến giúp. Nhưng lại vô tình phát hiện một chuyện thú vị. Tam thiếu gia của Hoàng gia không ngờ là kẻ đứng sau chuyện này. Trong nháy mắt khi Tư Mã Lạc nhận ra, hẳn ra lệnh cho Cổ Lưu? Cho nên bọn họ quay lại muốn xem thằng này rốt cuộc muốn làm gì?

“Hoàng tam thiếu gia, thì ra là anh...” Đinh Mỹ Đình đi tới, có chút lo lắng nhìn Tiêu Thu Phong, sợ hắn bị thương. Thấy Hoàng Gia Minh, nàng lớn tiếng gọi. Đây đương nhiên là nàng muốn cho Tiêu Thu Phong biết thân phận của người này. Hoàng gia ở Bắc Kinh không phải hạng tôm cua gì hết, không ai dám dễ dàng đắc tội.

“Mọi người đều nói Hoàng gia là nửa bầu trời, nhưng chẳng qua chỉ là một phế vật giấu đầu hở đuôi mà thôi. Hoàng Gia Minh, nếu như mày cảm thấy mấy thứ này là đủ rồi, vậy thật nực cười. Loại người như mày không xứng làm đối thủ của tao”

Nếu biết Hoàng Gia Minh là kẻ chủ mưu trò này, Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không khách khí.

“Nghe nói Tiêu thiếu gia Đông Nam kiêu ngạo bá đạo. Hôm nay gặp được đúng là danh bất hư truyền. Mày có biết mấy câu nói đó vừa ra, lúc nào cũng có thể mất mạng không?” Trong mắt Hoàng Gia Minh sáng rực lên, rõ ràng đã có sát khí.

388. Chương 388: Ngọn Lửa Thứ Ba

Một cước hạ xuống, nát đù một thằng, vang lên tiếng “rắc rắc”, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

“Hoàng thiếu gia, Hoàng thiếu gia, cứu tôi, cứu tôi...” Những người này không có khí thế như Hoàng Gia Minh, đau đến mức không thể chịu được mà kêu lên cầu cứu.

Hoàng Gia Minh biến sắc. Hắn thật không ngờ thằng này lại không nể mặt Hoàng gia. Dám khiêu khích trước mặt hắn như vậy.

Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh không xen vào, chỉ đứng ở một bên xem trò hay. Thằng thiếu gia Hoàng gia đương nhiên không phải người bình thường, chơi đùa càng thú vị.

Nhưng Đinh Mỹ Đình biết thực lực của Hoàng gia ở Bắc Kinh, đang định tiến lên khuyên một chút thì lại bị Liễu Yên Hồng kéo lại, nhỏ giọng nói: “Việc của đàn ông, phụ nữ không nên nhúng tay vào. Nên làm như thế nào, anh rě tự biết”

Đinh Mỹ Đình chần chờ một lát rồi gật đầu, không có ý xen vào. Người đàn ông không hề sợ hãi mới đáng được nàng yêu. Dù chọc thủng trời thì sao chứ, Đinh gia nàng sợ ai?

“Không có ai dám vô lễ với tao như vậy”

Khí thế mãnh liệt tuôn ra, Tiêu Thu Phong khẽ cười, nụ cười đầy khinh thường. Nụ cười giễu cợt, nhạo báng đó làm cho Hoàng Gia Minh không thể nhịn được. Hắn quá mất mặt.

Chân Tiêu Thu Phong lại giơ lên, thằng vừa kêu thảm thiết bị đá bay lên, rơi xuống dưới chân Hoàng Gia Minh, lập tức ngất đi. Tục ngữ có câu đánh chó phải nể mặt chủ, Tiêu Thu Phong đây là bỏ củi vào lò, làm cho ngọn lửa càng thêm hừng hực.

“Ghe tởm...” Cho du lão già bảo hắn nhẫn nại, hắn cũng không thể nhịn được nữa. Ở Bắc Kinh, không ai dám làm càn như vậy trước mặt hắn. Nếu không uy danh của Hoàng tam thiếu gia sẽ hoàn toàn biến mất. Ngày mai sẽ thành trò cười của mọi người.

Hoàng Gia Minh không phải người yếu, rất biết nhẫn nại. Trong đám thanh niên ở Bắc Kinh hắn có danh xưng là đệ nhất cao thủ. Hắn ra tay sẽ đại biểu cho Tiêu Thu Phong là kẻ thù của tất cả công tử ăn chơi trác táng đất Bắc Kinh. Nhưng Tiêu Thu Phong không để ý đến,

“Cũng có dũng khí đó nhỉ, mày đỡ hơn đám phế vật kia nhiều” Tiêu Thu Phong không hề có biểu hiện gì với chiêu thức cường hãn của đối phương, chỉ nhẹ nhàng nói.

Nếu như tất cả đám công tử Bắc Kinh đều là phế vật, vậy chuyến đi lên phía Bắc này không có ý nghĩa gì. Chỉ có mấy lão già hồ ly kia, trò chơi này sẽ quá đơn điệu.

Áo bị khí kình chấn bay, Hoàng Gia Minh quát: “Rất nhiều người đều nói mày lợi hại, hôm nay tao muốn xem cho biết”

Thân hình Tiêu Thu Phong di động, bóng dáng hư vô tràn ngập căn phòng, khẽ cười nói: “Yên tâm, hôm nay mây nhất định sẽ hài lòng”

Hoàng Gia Minh không chịu kém, ít nhất cũng có lực lượng như Lý Cường Bình và Thiết Trụ. Nhưng vẫn không có chút tác dụng gì.

Tức giận ra tay, Hoàng Gia Minh đã cảm nhận được sự cường đại của Tiêu Thu Phong. Hắn có chút hối hận, nhưng trên đời này làm gì có thuốc hối hận. Hắn phải xông tới, thể diện của Hoàng gia, hắn không thể đánh mất, cũng không muốn cả đời không thể ngẩng đầu lên.

“Chẳng qua đối với tao mà nói mây quá yếu, không có tư cách là đối thủ của tao. Có lẽ lão già của mây còn có thể” Về phần Hoàng Đạo Sinh, đây là một truyền thuyết ở Bắc Kinh. Người hiểu rõ về hắn không nhiều. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói đó là một người còn thần bí hơn cả Long Tương.

“Bằng vào mây cũng xứng là đối thủ của bố tao sao, xem chiêu”

Hoàng Gia Minh nhìn vẻ mặt nhàn nhã của Tiêu Thu Phong, càng thêm tức giận. Trước mặt Tiêu Thu Phong, hắn giống như một thằng ngu bị đùa giỡn, không thể đến gần đối thủ. Tất cả chiêu thức cường đại chỉ phí công vô ích.

“Bốp” Một cái tát tai, nhanh như tia chớp. Khi nỗi đau truyền vào trong óc, Hoàng Gia Minh mới biết mình trước mặt bao người đã bị tát một cái.

Mà đây chỉ là một bài học nho nhỏ. Nhưng Hoàng Gia Minh vô cùng tức giận, không thể nhịn, hắn điên lên lao vọt tới.

“Dừng tay” Bóng người lóe lên, thân hình Hoàng Gia Minh bị kéo lại. Hai người cao gầy đã xuất hiện ở đây, xung quanh trở nên âm trầm, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống.

Đây mới là cao thủ chân chính, hơn nữa còn có hai người. Mắt Tiêu Thu Phong sáng lên, khí kinh sắc bén trong nháy mắt bốc lên. Chiến ý nồng nặc bao quanh cơ thể hắn. Nhưng đáng tiếc hai người đó không hề ra tay, chỉ chắn trước mặt Hoàng Gia Minh, ngăn cản cử động của hắn.

“Đại ca, nhị ca, người này làm nhục Hoàng gia chúng ta. Các anh không thể bỏ qua cho nó” Hoàng Gia Minh lớn tiếng kêu lên, trong mắt lóe ra tia sáng giết người. Hắn muốn chém Tiêu Thu Phong thành vạn đoạn, nhưng như vậy cũng khó thể tiêu hóa mối hận trong lòng.

Giờ phút này Tiêu Thu Phong mới biết hai người đàn ông cường đại này chính là hai người con của Hoàng gia. Nghe nói bọn họ vẫn ở bên ngoài, thật không ngờ bây giờ lại về Bắc Kinh. Xem ra càng lúc càng nóng nảy.

“Câm mồm, vô dụng còn muốn ra mặt, về với bọn tao” Một người có lẽ là đại ca lạnh lùng quát. Dù Hoàng Gia Minh hận đến đâu, hắn cũng không dám vọng động. Bởi vì đây là lệnh của bố hắn. Hôm nay Hoàng Gia Minh đã làm mất thể diện Hoàng gia.

Nhưng người đàn ông có khí tức lạnh nhất, cường đại nhất lại chấp tay, nhìn Tiêu Thu Phong mà hỏi: “Mây chính là Tiêu Thu Phong Tiêu gia Đông Nam?”

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu: “Đúng vậy, không biết có ý gì?”

“Chuyện hôm nay dừng ở đây, ngày khác nếu như có cơ hội tao nhất định sẽ lĩnh giáo cao chiêu của Tiêu thiếu gia” Mặc dù trong mắt đầy bất thiện nhưng hai người này mạnh hơn Hoàng Gia Minh nhiều. Trò chơi hôm nay có lẽ không còn cơ hội chơi tiếp.

“Lúc nào cũng được. Nhắc bọn mây một câu, chỉ bằng một mình mây sợ rằng không đủ. Hai anh em cùng nhau có lẽ còn có thể tiếp tao mấy chiêu. Còn nó...” Tiêu Thu Phong chỉ chính là Hoàng Gia Minh: “Vậy thì không cần. Nó quá yếu, tao không có hứng thú”

“Mây...” Hoàng Gia Minh bị coi thường quá đáng, tức giận muốn lao tới nhưng bị Lão Đại kéo đi. Mà lão Nhị lại cười tà nói: “Tiêu thiếu gia Đông Nam quả nhiên cuồng ngạo. Yên tâm sẽ như mây mong muốn”

Lão Nhị nói xong, liếc nhìn mọi người, lạnh lùng quát: “Cút đi cho tao. Không có bản lĩnh không nên ra mặt dọa người, đám phế vật”

Tiêu Thu Phong cuồng vọng, Lão Nhị Hoàng gia cũng không kém.

Chẳng qua bọn họ có tư cách đó. Bởi vì trong mọi người ở đây chỉ có bọn họ mới là cao thủ chân chính. Cường giả mới có cái quyền đó.

Lão Nhị Hoàng gia nói những lời này, đám công tử liền theo Hoàng Gia Minh rời đi. Không thể đi đương nhiên có vệ sĩ dìu đi, mang theo nỗi hận với Tiêu Thu Phong mà đi. Bọn họ biết chuyện hôm nay chưa xong. Không cần biết dùng biện pháp gì, bọn họ cũng không cho thằng Tiêu Thu Phong sống yên ổn.

Cuối cùng Cổ Lưu mềm như bún cũng bị mang đi. Nhân viên tòa nhà bắt đầu dọn dẹp chiến trường, không lâu sau nơi này trở lại yên tĩnh. Chẳng qua Tư Mã Lạc lại có chút nuối tiếc.

“Thu Phong, Lão Đại và Lão Nhị Hoàng gia mới là cao thủ chân chính. Mày cũng biết cao thủ chân chính mới có khí thế đó. Đáng tiếc bọn chúng không có cơ hội ra tay với mày. Tao nghĩ nhất định rất đặc sắc”

Triệu Nhược Minh cũng thích xem náo nhiệt. Nhưng chuyện này đúng là đã làm lớn chuyện. Thể diện của Hoàng gia, ở Bắc Kinh không ai được phép mạo phạm. Tiêu Thu Phong trước mặt mọi người tát Hoàng Gia Minh một cái, thù này có lẽ là không chết không ngớt.

“Lão Đại, Hoàng gia không phải bình thường đâu. Tao sợ bọn chúng sẽ không bỏ qua”

Tiêu Thu Phong nhìn Triệu Nhược Minh một cái, cười nói: “Vậy thì sao chứ. Tao đến Bắc Kinh chính là muốn làm cho hỗn loạn. Hơn nữa cái thằng đó không xứng để tao ra tay. Không đánh gãy chân nó đã là nương tay rồi. Nếu còn lần sau, tao sẽ không cho nó xuống thang dễ như vậy đâu”

Mặc dù chỉ là một trò chơi nhưng chuyện diễn ra ở trung tâm thương mại đã truyền đi rất nhanh. Sự bá đạo và kiêu ngạo của Tiêu gia Đông Nam làm cho bọn họ không thể tin nổi.

Nhưng chưa có ai ra mặt, trò chơi này vẫn chưa tăng lên. Ngay cả Hoàng gia bị mất mặt cũng không có phản ứng gì. Hơn nữa Hoàng Gia Minh cũng bị cấm túc ở trong nhà, tất cả khôi phục bình thường. Đây là điều không ai ngờ tới.

Rất nhiều người đều đang thầm đoán. Tiêu Thu Phong rốt cuộc là thần thánh phương nào, làm cho Bắc Kinh hỗn loạn như vậy mà không có ai ra mặt ngăn cản hẳn. Mà Hoàng gia thất thế, im tiếng càng làm cho người ta suy đoán nhiều hơn.

Tin tức này đương nhiên truyền đến tai Số một. Chỉ là các thế lực đều không có động tĩnh gì làm ông ta đau đầu. Ông ta không ngờ được chuyện lớn như vậy mà đám người kia lại lựa chọn im lặng. Hôm sau không ngờ lại như không xảy ra chuyện gì cả.

“Lão già Hoàng gia đúng là biết nhịn. Con trai bị người ta tát mà không có chút phản ứng. Đúng là con rùa đen”

Số một nhìn Đinh Bồn Quân, suy nghĩ một lát rồi đứng lên, lạnh lùng nói: “Lão Đinh, không cần biết ông dùng biện pháp gì, nhất định phải giúp Thu Phong tìm cơ hội gây chuyện, càng hỗn loạn càng tốt. Ngọn lửa này không thể tắt được, biết không?”

Đinh Bồn Quân sững sốt, thật không ngờ Long Đằng lại ra lệnh như vậy. Hỏi: “Lão Đại, ông thật sự muốn tôi tìm cơ hội chứ?”

Số một gật đầu.

389. Chương 389: Xông Vào Trang Viên Hoàng Gia

Đinh Bồn Quân cười, cười như một con hồ ly.

Thực ra ông ta cũng là hồ ly, chẳng qua chính trực hơn người khác một ít mà thôi.

Hai ngày liền Tiêu Thu Phong không ra ngoài, hẳn ở nhà chờ những người kia tìm tới cửa. Nhưng rất kỳ quái lại vô cùng yên tĩnh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Tư Mã Lạc ngủ cả hai ngày. Hắn cũng giống như Tiêu Thu Phong, cũng tưởng rằng có trò hay để xem. Nhưng đợi hai ngày chẳng có việc gì. Hắn cũng không rõ mấy thằng công tử Bắc Kinh rất kiêu ngạo, bị như vậy mà lại không có phản ứng gì.

Còn có Hoàng gia. Hoàng gia là ai? Hoàng Gia Minh bị người tát một cái, nhưng Hoàng gia lại không có phản ứng gì. Chẳng lẽ mấy kẻ đó đã thay đổi tính cách, bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh. Sớm biết như vậy hắn đã đến Bắc Kinh chơi đùa rồi.

Không lâu sau Tư Mã Lạc nhận được tin tức của lão già, chuyện ở trung tâm đó vẫn chưa xong. Nhưng các nhà đều lấy Hoàng gia làm đầu. Hoàng gia không có động tĩnh gì, bọn họ cũng nhin. Có thể nói yên tĩnh hiện nay chỉ là trước cơn mưa bão mà thôi. Tin rằng rất nhanh sẽ có động tĩnh.

Tiêu Thu Phong cũng nhận được tin Triệu Quang Bình đến Bắc Kinh. Hơn nữa theo lệnh mà tới. Trong quân đội người có thể ra lệnh điều động ông không nhiều lắm. Đinh Bồn Quân chính là một trong số đó.

Chỉ quái lạ là ông không liên lạc với Tiêu Thu Phong. Là tư lệnh quân khu Đông Nam, ông đến Bắc Kinh rất bình thường. Nhưng là đồng minh Đông Nam, động tác này ông ít nhất cũng phải thông báo một tiếng. Cho dù có chuyện gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Dạ Ứng gọi điện tới đương nhiên là xin trợ giúp. Vì bọn họ phát hiện mấy chỗ nghi vấn. Nhưng đáng tiếc những chỗ đó dù là Long Tổ cũng không thể nào mạnh mẽ xông vào. Cho nên đành phải trông chờ vào Tiêu Thu Phong mà thôi.

Chỉ cần Tiêu Thu Phong muốn, cả Bắc Kinh này đúng là không đầu mà hắn không thể đi.

Tiêu Thu Phong nói với Lý Cường Bình một cái rồi ra ngoài. Hai cô nàng hai hôm nay rất an phận. Không biết Đinh Mỹ Đình dùng biện pháp gì mà làm cho thái độ của Liễu Yên Hồng thay đổi rất nhiều. Nhìn hai nàng chung sống hòa thuận với nhau, không còn ghen tuông như trước nữa, cũng không dùng giọng nói điệu ngoa châm chọc nhau.

Địa điểm gặp nhau là ở khu ổ chuột dành cho người nghèo. Thành phố phồn hoa đến đâu cũng có những góc tối. Hơn nữa cũng sẽ không làm cho người ta chú ý. Long Tổ hành động rất bí mật. Cho nên địa điểm gặp nhau, bình thường người khác không thể nghĩ ra, hoặc là nơi không dễ gì nghĩ đến.

Thấy ba người Dạ Ứng, ánh mắt đầu tiên của Tiêu Thu Phong là thấy được Vũ. Dáng người xinh đẹp, dù ở nơi nghèo khổ này cũng không thể che giấu hào quang xinh đẹp của nàng. Giờ phút này nàng đang đứng ở cửa đợi hắn.

Tiêu Thu Phong chưa kịp mở miệng, Vũ đã giải thích: “Em đến là để nghiên cứu Tinh mang trận. Thu Phong, em nghi ngờ Tinh mang trận rất có quan hệ với Tinh mang quyết mà anh nói. Tử sĩ xâm nhập được vào trong trạch viện là nhờ tác dụng của Tinh mang trận. Mà anh cảm nhận được sự tồn tại của chúng, cho thấy trên người anh có cái gì đó giống Tinh mang trận. Em muốn quan sát một chút”

Dạ Ứng đã đi tới, hắn không phải vì việc Tinh mang trận mà đến. Hắn nói: “Trước mặt chính là trang viên Hoàng gia. Thám tử của bọn tao phát hiện hành tung của Bộ Xà ở gần đây. Tất cả các khu vực ba con đường xung quanh bọn tao đã tra xét rõ ràng, không phát hiện được hắn. Bây giờ chỉ có Hoàng gia là không thể tra xét. Thu Phong, có lẽ mày phải đi xem một chút”

Túy Quỷ cũng nói: “Nếu Tinh mang trận xuất hiện, tử sĩ xuất hiện, như vậy nói rõ Tinh mang trận do cảnh trưởng Hắc Dạ nắm trong tay. Xem ra chúng ta càng lúc càng đến gần mục tiêu”

Dâm Tặc cũng nói tiếp: “Nhưng càng lúc càng nguy hiểm”

“Tao cũng không hy vọng cảnh trưởng là người Hoàng gia. Nếu không tiếp theo sẽ không còn là trò chơi nữa mà là chiến tranh” Dạ Ứng mang theo vài phần bất đắc dĩ. Có một số việc dù hắn biết rõ nhưng không muốn chuyện đó xảy ra.

Tiêu Thu Phong thật không suy nghĩ nhiều như vậy, vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Đó không phải lỗi của mày. Chỉ cần chứng thật vậy dù có chiến tranh cũng là ý trời, tự nhiên có người phải lo lắng. Đây là bốn phận của bọn mày, làm đúng bốn phận là được rồi”

Nói xong Tiêu Thu Phong đã xoay người: “Lâu rồi không chơi trò này. Hoàng gia có lẽ không chào đón tao”

“Thu Phong, anh cẩn thận một chút. Bọn em ở đây chờ anh. Nếu cần giúp, bọn em lập tức chạy tới” Vũ vội vàng đi lên, quan tâm nói.

Hoàng gia đối với Tiêu Thu Phong mà nói cũng không xa lạ gì. Năm đó trong các bài huấn luyện của Long Tổ có xâm nhập. Mà bài tập đó chính mà tiến hành trinh sát mấy khu vực canh phòng nghiêm ngặt nhất Bắc Kinh. Mà Hoàng gia là một trong số đó.

Trang viên Hoàng gia là kiến trúc cổ đại, chẳng qua ở một góc bí mật, trong nhà còn có hệ thống cảnh báo tối tân nhất, còn có các thiết bị hồng ngoại. Dù là cao thủ nếu như không biết hoàn cảnh địa hình nơi này không thể nào len được vào.

So sánh với mấy năm trước, hệ thống giám sát càng tiên tiến hơn, xem ra đã được đổi mới. Nhưng vị trí thì không biến hóa nhiều lắm. Năm đó vì thuận lợi len vào, Tiêu Thu Phong mất mấy tháng trời. Cho nên hắn vẫn nhớ tất cả phương vị của Hoàng gia.

Chẳng qua phòng vệ tuy nghiêm ngặt nhưng Tiêu Thu Phong không phải là Ảnh Tử năm đó. Hắn đã có biến hóa về chất. Muốn lướt qua hệ thống phòng ngự phức tạp này thật sự rất dễ dàng.

Trang viên chia ngoại viện, trung viện và nội viện. Nội viện là chỗ người nhà ở, mà ngoại viện là nơi tiếp khách; trung viện để người làm, bảo vệ của Hoàng gia ở. Điểm này năm đó Tiêu Thu Phong đã biết.

Nếu như nói Hoàng gia có bí mật vậy phải là ở hậu viện. Hơn nữa ở hậu viện còn có một căn nhà vô cùng yên tĩnh. Xung quanh căn nhà trống trơn, hơn nữa có chút kỳ quái căn nhà đó lại dùng các tài liệu hiện đại mà xây lên. Cả trang viên được xây bằng gỗ, nên trông rất khác lạ.

Năm đó Tiêu Thu Phong không có cơ hội tiến vào bởi vì bốn phía không có chỗ ẩn thân. Ngoại trừ mạnh mẽ xông vào, nhưng giữa ban ngày là không có khả năng. Hơn nữa lúc đó không phải cũng không có xung đột với Hoàng gia, nên hắn không có mạnh mẽ xông vào.

Nhưng có một số việc nằm ngoài suy đoán của hắn. Tiêu Thu Phong vừa vào trung viện, một loại khí tức rất lạ đã hấp dẫn hắn. Thân hình hơi động, hắn chuẩn bị tiến đến quan sát một phen.

Một thân hình đột nhiên biến mất. Nhưng Tiêu Thu Phong vĩnh viễn không thể quên, đó chính là Bộ Xà.

Phần nộ, khí kinh nội liễm đã tiết ra ngoài. Thân pháp Ảnh Tử của Tiêu Thu Phong mang theo khí kinh cường đại vận chuyển. Gần như trong nháy mắt đã đuổi theo. Không biết mấy năm qua Bộ Xà đã trải qua những cái gì mà tốc độ của hắn làm cho người ta kinh ngạc.

Trong lúc nóng vội đuổi theo Bộ Xà, Tiêu Thu Phong đã phạm sai lầm. Một loại lực lượng cường đại từ trong hậu viện đã cảm ứng được sự tồn tại của hắn. Khi Tiêu Thu Phong phát quyền nhanh như gió tấn công vào sau lưng Bộ Xà thì lực lượng đó đã tới, chặn đứng công kích của hắn.

Bộ Xà hình như biết là Tiêu Thu Phong, cũng biết hậu quả bị hắn bắt được, vội vàng quay đầu lại, nhân lúc có người ngăn cản liền chạy vào trong nhà, rất nhanh đã biến mất, ngay cả dùng cảm ứng tìm kiếm cũng không thấy gì.

Một tia sáng hiện lên trong đầu Tiêu Thu Phong, Tinh mang trận quả nhiên lại xuất hiện.

“Người đến là ai...” Theo một tiếng hét lớn, một thân hình cao gầy xuất hiện. Đó chính là Lão Nhị Hoàng gia mà Tiêu Thu Phong đã gặp mấy hôm trước.

Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, xông vào Hoàng gia đây là hành động không chính đáng. Hắn đương nhiên không để cho người Hoàng gia có cơ hội đối phó hắn. Thân hình hơi động, chỉ lưu lại bóng lưng ở Hoàng gia, thân hình rung lên vài cái đã biến mất. Mất đi cơ hội dò xét, hắn không ở lại làm gì nữa.

Lão Nhị Hoàng gia vội vàng đuổi theo người nhưng một giọng nói lạnh nhạt đã vang lên: “Không cần đuổi, chúng ta không đối phó được người này”

Phía sau hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người. Gia chủ Hoàng gia Hoàng Đạo Sinh đứng ở đó. Không biết hắn đến từ lúc nào, không một tiếng động giống như quỷ mị.

“Bố, tại sao không cho con đuổi theo?” Lão Nhị rất tức, người này coi Hoàng gia không vào đâu, giữa ban ngày mà dám xông vào, thật sự làm cho người ta muốn giết.

Lão già lắc đầu: “Nếu tao đoán không sai, người có lực lượng cường đại như đối phương không quá năm người. Mà đến dò xét Hoàng gia chúng ta lại chỉ có mình Tiêu thiếu gia Đông Nam”

“Cái gì? Là hần, bố, như vậy càng không thể bỏ qua cho hần. Chỉ cần bắt được, dù hần có ba đầu sáu tay con cũng phải giết chết”

“Bây giờ chưa phải lúc giết hần. Hơn nữa có thể giết được hần hay không cũng là một vấn đề. Bố chỉ kỳ quái, chuyện của lão Tam, chúng ta đã nhin không nói gì. Tại sao hần lại lén vào Hoàng gia, hần muốn làm gì?”

Lão Nhị lúc này mới nhớ ra: “Bố, con nhớ ra rồi, thực ra vừa nãy hần ả núp rất giỏi. Nhưng đột nhiên khí kinh tiết ra làm cho con cảm ứng được. Điều này thật không bình thường. Hần vào Hoàng gia chúng ta hình như là tìm ai đó. Lúc con đến hình như thấy hần đang đuổi theo một người. Đáng tiếc con chỉ thấy lưng kẻ đó”

Mặt Hoàng Đạo Sinh như trẻ con, hình như đỏ lên, con mắt lóe lên một tia tà khí. Trầm ngâm một chút, có chút lo lắng, lạnh lùng nói: “Ra lệnh cho vệ đội tìm kiếm khắp nơi. Xem ra trong trang viện có kẻ xâm nhập. Tăng cường cảnh giới nội viện, bất cứ ai không có quyền tiến vào, giết không tha”

“Vâng, bố, con lập tức đi làm” Lão Nhị thi lễ, xoay người rời đi”

390. Chương 390: Mỹ Nhân Từ Phương Xa Tới

“Cái gì, Bộ Xà thực sự ở trong đó?” Dạ Ứng kinh hãi, không thể tin nổi. Bởi vì hần biết điều này có nghĩa gì. Hắc Dạ nổi tiếng trên khắp thế giới, hung tàn thành tính. Nếu như thực sự có chứng cứ rõ ràng cảnh trưởng thủ lĩnh Hắc Dạ chính là người Hoàng gia. Như vậy đây là điều bọn họ không thể xử lý.

Túy Quý nhấp một ngụm rượu, buồn bực thở dài, nói: “Dù như thế nào, bọn tao chỉ cần trinh sát ra chuyện này, báo cáo lên cấp trên là đủ. Về phần xử lý như thế nào, chúng ta đợi lệnh”

Vũ cũng không nói gì, hình như đang lẩm bẩm gì đó. Dù Tiêu Thu Phong đi đến trước mặt nàng, nàng vẫn chưa tỉnh lại.

“Bộ Xà xuất hiện, mà Tinh mang trận cũng xuất hiện, trên đời có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

Tiêu Thu Phong nói: “Anh vừa nãy cũng cảm nhận được khí tức của Tinh mang trận, cho nên muốn dò xét một chút. Thật không ngờ Bộ Xà lại xuất hiện. Anh dám khẳng định, anh không nhìn lầm”

Vũ tỉnh táo lại, khẽ cười, nắm tay Tiêu Thu Phong, nói: “Em cũng không nói anh nhìn lầm. Người đàn ông em yêu sao có thể lầm. Em chỉ nghi ngờ chuyện này là một âm mưu. Có lẽ Hoàng gia không biết chuyện này, có người lợi dụng Hoàng gia”

Dạ Ứng vừa nghe liền đi tới: “Lý do?”

“Các người nghĩ xem, ban đêm mấy hôm trước Tinh mang trận xuất hiện khiến tử sĩ Hắc Dạ mới có thể dễ dàng tiến vào trang viện của Tiêu Thu Phong. Mà hôm nay cũng như vậy, Tinh mang trận xuất hiện thì Bộ Xà cũng xuất hiện. Chúng ta có thể đặt ra giả thuyết đây là do có người cố ý sử dụng, muốn chúng ta chú ý đến Hoàng gia”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Vũ nói cũng có lý. Chúng ta hoàn toàn không biết gì về Tinh mang trận. Cho nên cũng chỉ có thể đặt ra giả thuyết. Chẳng qua Hoàng gia cũng không quang minh chính đại gì, cho nên phải giám sát gắt gao bọn họ. Trước khi xác định rõ mọi chuyện, khả năng nào cũng có thể”

Dạ Ứng gật đầu. Việc này hần đương nhiên sẽ an bài, bởi vì Bắc Kinh đã loạn. Rất nhiều thế lực đã bắt đầu tiến vào Bắc Kinh, ý đồ kiểm soát chỗ tốt trong cơn mưa bão này. Trách nhiệm của Long Tổ bọn họ quá nặng. Hần có chút lo lắng nhân lực không đủ.

“Thu Phong, may cũng biết sự hỗn loạn ở Bắc Kinh đã bắt đầu. Giết chóc rất nhanh sẽ diễn ra, máu nhuộm đỏ mặt đất. Chỉ bằng mấy người bọn tao không thể khống chế được quá nhiều lời. May tốt nhất điều người đến đây, đỡ cho đến lúc cần lại không đủ người”

Tiêu Thu Phong gật đầu, đáp ứng. Thực ra có thần binh thì đã là một lực lượng rất cường đại. Hơn nữa còn có một đội quân cường đại của Ma quỷ binh đoàn tại Châu Á, lúc nào cũng có thể điều đến. Hơn nữa đám Lý Hưng và Quan Dao đang tiến lên phía bắc. Từng đó lực lượng tập hợp lại, dù đối mặt với thế lực nào cũng có thể đánh một trận.

Hơn nữa nếu như cần trợ giúp, lão già họ Đinh cũng có thể. Những việc Tiêu Thu Phong làm bây giờ rất nhiều chuyện liên quan, tin rằng Đinh Bốn Quân sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dạ Ứng lo lắng hơi thừa. Trách nhiệm của Long Tổ chỉ là trinh sát và bảo vệ, chấp hành nhiệm vụ. Chuyện lớn của quốc gia tự nhiên có người xử lý. Chính tà từ xưa đã tồn tại, nếu như người xem thường lực lượng của chính phủ, đó chính là chuyện sai lầm nhất.

Bắc Kinh hỗn loạn, Tiêu Thu Phong tin rằng thủ trưởng Số một rất rõ ràng. Mà ông ta không có động tĩnh gì, nói rõ ông ta đang bỏ đó. Bởi vì có một số việc ông ta có cùng mục tiêu với Tiêu Thu Phong.

“Thu Phong, anh nhất định phải cẩn thận đối với Tinh mang trận. Tinh mang trận có cảm ứng rất mạnh với anh. Sau khi về em sẽ nghiên cứu, có tin tức gì em sẽ lập tức thông báo với anh” Trước khi rời đi, Vũ tha thiết nhắc nhở. Nàng không muốn người đàn ông này lại trọng sinh một lần nữa.

Lúc Tiêu Thu Phong về trời đã không còn sớm nữa. Bầu trời hoàng hôn lóe ra những tia sáng rực rỡ, hẳn không đi xe mà đi bộ về nhà.

Phía sau hẳn ít nhất có ba người đang chăm chú nhìn. Xem ra ở Bắc Kinh này có không ít người đang quan sát hành tung của hắn.

“Tiêu đại ca đã về, có khách chờ anh ở trong nhà”

Đinh Mỹ Đình vừa dứt câu, trong phòng đã có một người phụ nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đi ra. Nụ cười dịu dàng, nhìn Tiêu Thu Phong, trong mắt có một tia không muốn xa rời và nhung nhớ.

Ruth đã tới.

“Ruth...” Tiêu Thu Phong dịu dàng gọi. “Anh rể, cô ấy là ai, là bạn của anh à?”

Tiêu Thu Phong không trả lời Liễu Yên Hồng, mà dùng hành động nói cho nàng biết. Bởi vì Ruth đã nhào vào lòng hắn, âu yếm gọi: “Ông xã, Ruth đã về”

Tất nhiên đã về. Nơi mà Tiêu Thu Phong ở đó chính là nhà của nàng. Cho nên lúc này nàng đã về nhà.

“Ông xã?” Liễu Yên Hồng kinh hãi, lập tức chạy tới, nói: “Anh rể, cô ấy, cô ấy là người của anh. Anh đúng là có người phụ nữ ở bên ngoài. Lại là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, thực sự làm em tức chết”

Giọng nói tức giận này làm cho Ruth kinh ngạc. Xoay đầu nhìn, nàng tò mò nhìn Tiêu Thu Phong một cái, giống như đang hỏi quan hệ giữa cô bé đó với hắn.

“Em gái Yên Nguyệt, em vợ của anh” Tiêu Thu Phong cười cười, nói rõ.

Đối với xưng hô trong quan hệ ở Trung Quốc, Ruth không hiểu rõ lắm. Nhưng nếu là em gái của Liễu Yên Nguyệt vậy nàng gọi là em có lẽ không sai.

“Em gái...” Nàng thân thiết gọi.

“Hừ, đừng gọi tôi. Tôi không phải em gái của chị” Cô bé này thực sự không ngờ đến là đang rất tức. Chu miệng, mắt uấn ướn, ánh mắt ủy khuất nhìn Tiêu Thu Phong. Giống như bị khi dễ vậy, trông rất đáng thương.

Đinh Mỹ Đình cũng hiểu rõ, nàng không tức giận như Liễu Yên Hồng mà đưa ra bắt tay Ruth, giới thiệu: “Chị Ruth, em là Đinh Mỹ Đình, chị gọi em là Mỹ Đình là được ạ. Xin lỗi, vừa nãy em hơi thất lễ. Em không biết anh là người phụ nữ của Tiêu đại ca”

Chẳng qua trên mặt có một tia hờn dỗi, nàng đột nhiên cười nói: “Chị Ruth thật đẹp. Em đã gặp rất nhiều người nước ngoài nhưng không ai hấp dẫn như chị”

Bước đầu như vậy, hai người nói chuyện cũng thoải mái hơn. Nhưng Liễu Yên Hồng đang tức ở bên cạnh lại hơi phiền.

Tiêu Thu Phong muốn tìm thời gian nói với nàng một chút. Dù sao giao lưu ở Bắc Kinh đã kết thúc. Nếu có thể thì nên đưa Liễu Yên Hồng về. Bắc Kinh càng lúc càng loạn, không quá an toàn.

Hơn nữa cô bé này càng lúc càng quái, làm cho hắn không biết nói như thế nào cho tốt. Phải giao cho Yên Nguyệt xử lý. Cô bé này đã trưởng thành, sẽ có tật xấu này.

Ruth không phải người phụ nữ hẹp hòi, rất thoải mái, tình cảm chân thành. Trên đời này nàng chỉ yêu mình Tiêu Thu Phong, hơn nữa nàng yêu Tiêu Thu Phong. Cho nên tính cách nàng dễ thỏa mãn hơn, nên rất hạnh phúc.

Cho nên dù bị Liễu Yên Hồng lạnh nhạt, nàng cũng không thấy sao. Bởi vì có Tiêu Thu Phong, nàng không có tâm trạng khác nữa.

Sau khi tạm biệt ở Trung Đông cũng đã một tháng. Dù chỉ là tạm biệt nhưng giờ gặp lại tình cảm dâng trào. Nửa đêm, bọn họ trở về chuyện cũ, tận tình cuồng hoan, tận tình ân ái....

“Ông xã, em điều đến không ít cao thủ Đồ Thần giúp anh. Mặc dù trước kia bố em và anh đã có ước hẹn, lực lượng Đồ Thần không được phép tiến vào Trung Quốc. Nhưng lần này em không để ý nhiều như vậy. Ruth không muốn anh gặp nguy hiểm, một chút cũng không được. Anh không trách em chứ?”

“Đương nhiên là không. Anh yêu em còn không hết mà. Ruth, mấy năm qua làm em khổ. Em làm cho anh rất nhiều, mà anh lại cho em quá ít. Nếu như bố em còn ở trên đời, anh không có mặt mũi nào gặp ông”

Từ khi Ruth trở thành người phụ nữ của hắn, ở bên nhau thì ít, xa cách thì nhiều. Hơn nữa vì hắn, nàng đã từ bỏ cuộc sống tốt đẹp nhất, sống ở nơi nghèo khổ là Trung Đông tận hai năm. Những điều đó Tiêu Thu Phong luôn ghi nhớ trong lòng.

Khẽ lắc đầu, đôi môi đỏ mọng và nóng bỏng của nàng đã hôn lên mặt hắn, cười quyến rũ nói: “Ông xã, anh nói như vậy em rất vui. Điều này nói anh không phải người vô tình, làm mọi thứ về anh đều đáng giá. Trên đời này chỉ có anh mới khiến Ruth làm như vậy”

Vừa nói trên mặt Ruth có chút buồn bực: “Cô em vợ kia hình như không thích em?”

Tiêu Thu Phong cười cười, tay đặt lên bộ ngực trắng nõn đầy đặn của một người phụ nữ phương Tây, cười nói: “Cô bé đó luôn thích làm nũng anh. Yên tâm không có gì đâu. Chờ sau khi chuyện ở Bắc Kinh xong, anh sẽ dẫn em về Thượng Hải. Tin rằng mọi người trong nhà đều thích em”

Hai người ôm nhau, chia sẻ những gì đã trải qua suốt tháng qua. Tiêu Thu Phong đương nhiên không giấu diếm gì hết, nói chuyện mẹ và bố mình ra với nàng.

“Ông xã, thật tốt quá. Em vẫn nghĩ anh là trẻ mồ côi, được Tiêu gia nhận làm con nuôi. Thật không ngờ mẹ anh vẫn còn sống, có thể mang em đến gặp mẹ không?”

Tiêu Thu Phong gật đầu. Con dâu Tiêu gia, đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng ngoài Ruth, Tiêu Thu Phong cũng muốn để Vũ biết. Nếu hôm nay không phải có quá nhiều người, hắn đã nói chuyện này với Vũ.

Trong lòng hắn, Vũ và Ruth giống nhau, cả hai đều là người nàng tin tưởng nhất.

“Chờ thêm vài ngày nữa, tìm cơ hội, anh sẽ mang mọi người đi”

“Mọi người? Ông xã, ngoài em ra, ở Bắc Kinh còn chị em nào khác sao? Em có biết không?” Ruth nghe ra vấn đề, vội vàng hỏi.

391. Chương 391: Sắp Đến Hôn Lễ

Tiêu Thu Phong lắc đầu cười, nói: “Tuy rằng các em không biết nhau, nhưng anh tin tưởng, các em sẽ thích nhau”

Cuộc sống của Vũ và Ruth hoàn toàn khác nhau, nhưng tính cách của các nàng, tuyệt đối đều là lạnh lùng vô cảm, hơn nữa cũng vì hấn mà thay đổi, ngoài ra, trong tất cả người đàn bà của hấn, thì hai nàng đều có thái độ giống nhau, tùy ý tùy duyên, yêu là yêu, không có điều kiện trói buộc gì.

Ruth mặc dù đã hiểu đôi chút, những vẫn giật mình nói : “Chẳng lẽ nàng ta cũng là cao thủ?”

“Hấn là không kém”Tiêu Thu Phong gật đầu.

Ruth cười nói : “Thật đúng là làm cho người ta mong đợi, em đang lo về sau không có đối thủ luyện tập, vậy thì tốt lắm, về sau sẽ có bạn rồi”

“Còn anh đâu? Ruth, ở bên cạnh, anh chính là người luyện tập thích hợp nhất với em, yên tâm, tương lai em nhất định sẽ không cô đơn đâu”

Ruth nhìn Tiêu Thu Phong, trong mắt lộ ra một loại khinh bỉ : “Anh? Thôi bỏ đi, nhiều vợ như vậy, anh còn có thể nhàn rỗi được sau, em không dám hy vọng xa vời đâu”

“Cái đó là đương nhiên, bất kể thế nào, thời gian dùng để luyện tập luôn luôn có, chẳng qua phải đổi phương thức, chúng ta luyện tập trên giường, em thấy thế nào?”Cả người đã nóng lên, bây giờ xem ra đã có thể dùng để tập luyện rồi.

Tiếng hờn dỗi vang lên, cùng với xuân ý dạt dào, rồi từ từ tan ra ...

Như vậy, Ruth, coi như sẽ sống tại đây cả đời.

Ngày hôm sau, kinh thành truyền ra một tin, đối với người khác, tin này rất là bình thường, nhưng đối với Tiêu Thu Phong, thì vô cùng kinh ngạc, Triệu Quang Bình đã gặp mặt người của Hoàng gia, bàn bạc về vấn đề đám hỏi của hai nhà, không chỉ như thế, hôn lễ còn định ở ba ngày sau.

Cưới vợ cho con, dù sao cũng là việc vui, dù đối với Hoàng gia cũng chỉ là một việc bình thường, nhưng Tiêu Thu Phong nghĩ mãi không ra, trong thời khắc mấu chốt thế này, Triệu Quang Bình lại đột nhiên đến kinh, rồi còn ra một quyết định như vậy, chẳng lẽ ông ta đã quyết định từ bỏ liên minh với Tiêu gia.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ba của tao không thể làm như vậy”Triệu Nhược Minh cũng không thể tin, sau khi nghe được tin này, lập tức bấm số điện thoại của ông già, nhưng đáng tiếc là không gọi được, gọi về cho số nhà, thì lại không có ai ở đó, hấn bắt đầu nghĩ phải đi tìm Triệu Nhược Thần, nhưng kỳ quái ở chỗ, hai cha con đều tựa hồ đã mất tích.

Triệu Nhược Minh tức giận, ném điện thoại đi, nói : “Lão đại, chuyện này rõ ràng có vấn đề, tao không liên lạc được với họ, không liên lạc được với bất kỳ ai, điều này không có khả năng”

Tiêu Thu Phong lẳng lặng suy nghĩ về những chuyện có thể, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tư Mã Lạc nói : “Tư Mã Lạc, mày có ý kiến gì không?”Tất cả mọi người đều ngồi trên một chiếc thuyền, nếu Triệu Quang Bình đã thật sự làm ra một lựa chọn sai lầm, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nhưng xem xét kỹ lại, ông ta không phải loại người ngu ngốc như vậy.

Cho dù có Hoàng gia, với lực lượng của Tiêu Thu Phong bây giờ, Triệu gia ở đông nam không có khả năng sống yên, điểm này không cần hoài nghi, Triệu Quang Bình rõ ràng hơn bất kỳ kẻ nào, hướng chỉ, đứa con trai độc nhất của Triệu gia lại đang ở bên cạnh hấn, ông ta không thể nào không e dè được.

Nhưng tại sao ông ta lại đồng ý đáp ứng hôn nhân với Hoàng gia, ngay cả Triệu Nhược Thần cũng không phản đối?

Tư Mã Lạc luôn lạnh lùng lạnh miêng, như bây giờ, tựa hồ như đã bị mơ hồ, lắc đầu nói : “Thu Phong, mày đừng hỏi tao, tao cũng không rõ, bác Triệu không phải là loại người mơ hồ như vậy, hấn là sẽ không làm những chuyện như vậy, bây giờ chúng ta cần phải tìm ông ta, hỏi một cái là biết”

Tư Mã Lạc tuy rằng không biết bên trong có ẩn tình gì, nhưng hấn tin tưởng thực lực của Tiêu gia, Triệu Quang Bình cũng nên biết hậu quả, cho nên hấn cũng không lo lắng chuyện này, thật sự muốn gặp mặt nói chuyện.

Gặp phải chuyện như vậy, người quan tâm cũng không nhiều lắm, nhưng Long Tổ lại biết rõ nội tình, biết được quan hệ giữa Triệu Nhược Thần và Tiêu Thu Phong, co nên, đều hỏi nguyên nhân. Dạ Ứng cũng

không biết, nhưng chuyện này quả thật có chút vấn đề, không biết nói sao, nhưng theo lời Dạ Ưng nói, Triệu Nhược Thần đã không còn ở đặc chiến đại đội, mất tích không rõ.

Vũ đến đây, nàng đã nghe tn, ngay cả nghiên cứu về Tinh Mang trận cũng vượt qua một bên, hôm trước nàng mới gặp mặt triệu nhược thần, đem bí mật của Tiêu Thu Phong nói cho nàng biết, nàng ta không có khả năng đáp ứng Hoàng gia được, tuyệt đối không có khả năng! Bằng không nàng đã không chịu sống độc thân ở kinh thành hai năm như vậy.

Người đón tiếp nàng là Ruth, Vũ vào trong viện, liền cảm thấy được áp lực, là áp lực của bảo bối xinh đẹp phương Tây này, người phụ nữ này là một cao thủ.

Không nói gì, hai nàng đứng yên nhìn nhau, Ruth mỉm cười, thân thể đột nhiên động, Hư Hoàng kiếm như đao mang vô hình, tuyệt đối ngoài dự đoán của mọi người. Đối với một sát thủ, ra chiêu không chỉ nhanh và hiểm, mà quan trọng nhất là không cho người ta phản ứng.

Ruth chính là kiểu người đó, bởi vì thừa kế thân thủ của Thiên Mệnh, cái nàng sử dụng, chính là chiêu thức giết người, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng Vũ không phải là kẻ yếu, mặc dù ở Long Tổ, số lần tham gia nhiệm vụ của nàng không nhiều lắm, làm một công chúa, là người mà Long Tổ kính yêu, nàng chính là hậu viện cũng như thông tin liên lạc, nhưng vật hợp theo loài, trong Long Tổ đều là nơi tập trung của cao thủ, đương nhiên nàng không thể là người bình thường được.

Ba tia sáng lóe lên, ba thanh chủy thủ đã phóng ra, trong không khí vang lên tiếng “Keng ... keng ..” dùng mắt thường có thể thấy được, những tia lửa xẹt lên, tất cả động tác, cơ hồ đã hoàn thành trong nháy mắt, thân hình hai nàng chạm nhau, một chiêu qua đi, mọi thứ nhanh chóng trở lại bình thường.

Kiếm như đã mất, Ruth vẫn đứng yên tại chỗ cũ, tựa hồ như chưa từng di chuyển, nhưng trên mặt rất nhiệt tình, không hề có chút ác ý, cùng với tiếng cười vang lên.

“Xin chào, tôi là Ruth, nếu tôi đoán không sai, người chị em mà ông xã giới thiệu cho tôi, chính là chị, chị là nữ cao thủ lợi hại nhất từ lúc tôi xuất đạo tới nay, vừa rồi đã thất lễ”

Vũ chấn động, chuyện của Ruth nàng đương nhiên cũng đã sớm biết, thân phận thật của người này chính là Phong Linh, người nắm giữ tổ chức sát thủ cường đại nhất trong tay, là người đã giúp hắn xử lý mọi chuyện ở Trung Đông cùng với chuyện của quân đoàn ma quỷ, chỉ là vừa mới gặp mặt, thật sự rất khác xa so với hình dung.

Tiêu Thu Phong đã bước nhanh ra ngoài, kêu Ruth ra đón người, nàng ta làm đi thử tay nghề của người khác, không biết bây giờ là lúc nào hả trời.

Ruth, đừng làm loạn, đây là Vũ mà anh đã giới thiệu cho em, là người yêu đầu tiên của anh” Có Tiêu Thu Phong xuất hiện, bầu không khí lập tức thay đổi ngay, tiếng cười thoải mái vang lên, Ruth đương nhiên biết, người có thể được người đàn ông này thích, tuyệt đối là vĩ đại.

“Phong, anh quả nhiên có bản lĩnh, tìm phụ nữ cũng phải tìm một người có bản lĩnh, em thật hâm mộ anh, em Ruth không cần khách khí, nếu mọi người đã là người một nhà, vậy cứ tự nhiên là tốt rồi” Đối với sự thân thiết của Ruth, tuy rằng Vũ luôn lạnh lùng, nhưng cũng nhiệt tình đáp trả

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Được rồi, vào đi, Vũ, em đến là vì chuyện của Nhược Thần đúng không, chúng ta vào trong nói chuyện”

Cái nhìn của Vũ cũng giống như vậy, chuyện này, thoát nhìn không đơn giản như vẻ bề ngoài, bởi vì nàng tin tưởng, Triệu Nhược Thần không phải là loại đứng núi này trông núi nọ, huống chi đã biết Tiêu Thu Phong chính là giáo quan lúc trước, vẻ mặt cảm động và vui sướng ấy cũng không phải là giả vờ.

Nàng không thể đồng ý lấy người khác được!!!

“Lão đại, bây giờ chúng ta làm gì?” Ở đây cũng có phần của Triệu Nhược Minh, hắn sợ cha già làm sai việc, sợ chị gái chọn sai đường, chuyện này, không phải là nhỏ. Ruth không thêm để ý, nói : “Thì có sao đâu, chỉ là một cô dâu thôi, cướp về là được, em không tin, trên đời này có người nào thích ông xã rồi mà còn có thể thay lòng đổi dạ, cho nên nàng ta nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ”

Tiêu Thu Phong cũng tin tưởng, Vũ cũng tin là vậy.

Nếu đã không hiểu, thì cũng lười nghĩ, Tiêu Thu Phong nói : “Tìm hiểu địa điểm hôn lễ, chúng ta cùng đi giúp vui, anh và Nhược Thần đã hai năm không gặp, anh thật sự muốn nhìn nàng ta biến thân thành cô dâu xinh đẹp sẽ như thế nào”

Hắn thật sự muốn hỏi một chút, cái nguyên nhân bất đắc dĩ này, cuối cùng là cái gì?

Hy vọng đáp án có thể làm cho hắn vừa lòng.

Vũ rời đi, Tiêu Thu Phong đem chuyện của mẹ nói cho nàng biết, sau khi nghe xong, Vũ cũng sợ hãi, chuyện này, quả thật không thể tin được, vợ của Long Thần, vẫn còn sống. Bí mật này một khi truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm kinh hãi thế tục.

“Phong, thì ra anh tìm Tinh Mang quyết, cũng chính là để cứu bá mẫu, yên tâm, mặc kệ là vất vả thế nào, chúng em đều sẽ cố gắng cùng anh. Nếu em đoán không sai, Tinh Mang trận và Tinh Mang quyết chắc chắn có quan hệ chặt chẽ, chỉ cần tìm được Cảnh Trường, bí mật này sẽ được khai sáng, anh cũng không cần phải lo lắng”

Tiêu Thu Phong có chút sầu não gật đầu, đây là một tin vui, mẹ còn sống, hắn không hy vọng hạnh phúc này, sẽ biến thành hối tiếc cả đời.

“Vũ, chờ khi chuyện của Nhược Thần được giải quyết xong, anh sẽ đưa các em đi gặp mẹ, anh tin tưởng, mặc kệ là mẹ có mê man hay không, mẹ nhất định sẽ rất vui khi thấy các em”

Chỉ cần có cơ hội đều phải thử, cho mẹ hy vọng sống, cho mẹ biết rằng, mẹ còn có con trai, có con dâu, nhất định phải mở mắt ra nhìn một cái.

Trong văn phòng của số Một, Đinh Bản Quân khó xử nhìn lão đại của mình, nói : “Lão đại, ông đừng tức giận, không phải ông đã nói muốn đem chuyện này làm âm mưu một chút sao, tôi chỉ tuân mệnh mà làm thôi”

Số Một bất đắc dĩ cười khổ, câu này là do ông nói, không sai, nhưng cũng không cần đem người giấu đến chỗ ông, nếu truyền ra ngoài, ông sẽ trở thành trò cười, chẳng qua, chuyện đã đến nước này, ông cũng không biết nên nói cái gì.

“Ông xác định, Thu Phong nhất định sẽ đến?”

“Tôi có thể cam đoan, không chỉ có đến, mà còn có thể gây đại loạn, đây là căn bệnh phong lưu trời sinh, hơn nữa nhà đầu kia vì hắn, mà khổ sở si tình trong kinh hai năm, hắn không thể thờ ơ, yên tâm, lão đại, tôi sẽ lắp đặt máy quay tại hôn lễ, để ông có thể xem trực tiếp, nếu không có máu, ông có thể cầm cửa tôi”

Đều là lớn tuổi hết rồi, lại còn thích chơi đùa nữa, thật không biết nói sao nữa, để cho người ta nói niên lão đồng tâm, nhưng lão đại như ông lại không biết nên làm thế nào cho tốt.

392. Chương 392: Tiến Hành Hôn Lễ

Mỗi một cô gái khi lấy chồng, đều có loại kích động vui sướng này, Triệu Nhược Thần đương nhiên cũng không ngoại lệ, mặc kệ nàng trước kia là hung dữ cỡ nào, nhưng một khi xuất giá, nàng sẽ ôn nhu, nhu tình như nước.

Khi cha xuất hiện, nói cho nàng biết, vì nàng cử hành hôn lễ, nàng thật kinh ngạc, cuối cùng ngay cả lão thủ trưởng cũng xuất động, nói là người đàn ông kia nợ nàng nhiều lắm, muốn cho nàng một bất ngờ, đem nàng đường đường chính chính đón vào cửa, từ nay về sau, nàng chính là người của Tiêu gia.

Nàng cái gì cũng không cần chuẩn bị, vì đã có người xử lý hết, mấy chục bộ áo cưới, cùng với các trang sức, ngay cả người hầu làm bạn, cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, nàng cũng có thể coi như là một cô dâu an nhàn nhất, chỉ khát khao một phút thần thánh của con người mà thôi.

Có thể trở thành cô dâu của hắn, cả đời này, nàng đã không còn hối tiếc, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vốn muốn gặp hắn trước, xem thử hắn mấy năm nay có nhớ nàng hay không, còn có, hắn thật sự nguyện ý cưới nàng sao?

Nhưng nghe nói có loại phong tục, nam nữ kết hôn, thì ba ngày trước đó không được gặp mặt, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ chờ mong, bất kể thế nào, chỉ khi kết hôn rồi, nàng sẽ thương hẳn hết lòng, tương lai ngày sau, giao hết cho hắn, làm một người vợ tốt nhất, tuyệt đối không làm cho hắn thất vọng, kết hôn ... quả thật cần phải có một quyết tâm rất lớn.

Đối với phụ nữ, hôn nhân là điều quan trọng nhất.

Mặt khác, trong phòng, Triệu Quang Bình đang đi qua đi lại, quyết định làm chuyện này, ông cũng thật bất đắc dĩ, lệnh của lão thủ trưởng, chỉ là diễn trò, ông không thể không làm theo. Nhưng, nhìn thấy vẻ mặt khát khao hạnh phúc của con gái, ông có chút lo lắng, nếu người đàn ông kia tức giận, thật sự thờ ơ, vậy thì hậu quả khó mà thu dọn được.

Vẻ mặt mỉm cười của Đinh Bản Quân đi đến, tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của ông, chỉ cần triển khai, bây giờ ông đang chờ xem màn kịch hay trong giáo đường kia, ai, chỉ là ngấm lại, thấy có chút hơi vội vã.

“Lão thủ trưởng, như vậy ... như vậy có được không?” Chuyện đã đến mức này, đã không thể thay đổi được, nhưng ngay cả ông ta muốn giải thích với Tiêu Thu Phong, cũng không được phê chuẩn, nói ra rồi, việc này không còn thú vị nữa.

Đinh Bản Quân vỗ vỗ vai ông, an ủi : “Lão Triệu, ông đã là người có tuổi, còn lo lắng những chuyện như vậy sao. Ta cam đoan với ông, tiểu tử kia tuyệt đối sẽ nhúng tay vào, dù sao người lấy con gái của ông, cũng chỉ có thể là hắn, ông không cần lo lắng. Đi thăm con gái đi, qua hôm nay, nàng ta sẽ là người của nhà khác”

“Ai, tôn nữ bảo bối của nhà tôi, đã nhanh chóng trở thành người của nhà khác” Nói đến đây, người cha già thở dài, con gái trưởng thành, sớm hay muộn đều cũng phải lập gia đình, ông muốn ngăn cũng không thể, Đinh Ái Quốc đã đem cái chuyện hôm đó nói qua với ông, ông còn có thể làm gì khác hơn!

Hai người, một trước một sau, đi đến phòng của Triệu Nhược Thần, tất cả mọi người tránh ra, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ cùng với sự xinh đẹp kiều nhược như hoa đào của con gái, Triệu Quang Bình cũng cảm thán không thôi, hoặc có cảm giác rằng, chờ đến lúc mất đi, mới biết quý trọng những gì mình đang có. Bây giờ, trong lòng ông đã có chút đau xót.

“Nhược Thần, hôm nay, con sẽ rời Triệu gia, trở thành người của nhà khác, cha ... thật sự luyến tiếc con”

Trên mặt rõ ràng có chút hạnh phúc sung sướng, Triệu Nhược Thần nhẹ nhàng quay đầu lại, có chút xấu hổ nói : “Cha, cha không nên nói vậy, con sẽ thường xuyên về thăm cha mà, cho dù lập gia đình, con vẫn là người của Triệu gia, điều này không gì có thể thay đổi”

Không chỉ là thay đổi, ngược lại, Triệu gia còn có thêm một người con rể, đây chính là một chuyện đáng mừng.

“Nhược Thần, cha già rồi, cũng không có gì có thể cho con, chỉ có thể chúc cho con hạnh phúc, nếu tiểu tử kia không đối xử tốt với con, cha nhất định sẽ giáo huấn hắn thật tốt, con không phải sợ”

Triệu Nhược Thần trong lòng ngọt ngào, gật đầu đáp : “Cảm ơn thủ trưởng!”

Có thể nhận được lời chúc phúc từ gia đình, nàng đã không còn gì hối tiếc.

Tiêu Thu Phong đã nắm được tin, tin này do Dạ Ưng trong lúc vô tình có được, đó là địa điểm mà cha con Triệu Quang Bình sẽ có mặt, chẳng qua, nghe được tin này xong, hắn có chút yên tâm.

Triệu Nhược Minh đã vội vàng nói : “Lão đại, mày đừng hiểu lầm, mặc kệ là chuyện gì, chúng ta cũng phải biết nguyên nhân, chị của tao không có khả năng đáp ứng hôn sự này, điểm này, tao rất tin tưởng”

Nếu ngay cả lão già Đinh Bản Quân cũng có mặt tại đó, vậy nói rằng cái màn kịch này, đều là do lão già này làm ra, chỉ cần ông ta hạ lệnh, Triệu Quang Bình có mười lá gan cũng dám cãi, hoặc có lẽ Triệu Nhược Thần bây giờ còn chưa biết gì, nàng đã trở thành một quân cờ, gả cho một người đàn ông mà nàng không biết.

“Không cần phiền phức như vậy, chúng ta trực tiếp đi đến giáo đường đi, có lẽ đúng với hy vọng của họ” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, làm cho Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc đều không rõ, người đàn bà của mình

phải kết hôn với người khác, mà vẫn còn có thể cười được sao?

Giống như mọi hôn lễ khác, cô dâu đều phải lên xe đến giáo đường.

Dựa theo tục lệ, lúc đón cô dâu, chú rể hẳn phải trình diện, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, cách ăn mặc của Triệu Nhược Thần hoàn toàn đổi mới, khi chiếc áo cưới xuất hiện tại cửa, vẫn không thấy bóng dáng của người đàn ông kia, nhưng trong lòng nàng chút hờn giận, người đàn ông này quả thật không biết coi trọng gì hết, hôn lễ là thời khắc quan trọng nhất trong đời con gái, sao hắn có thể qua loa như vậy.

Nhưng ngẫm lại, sẽ gả cho hắn, chỉ cần chân ý chân tâm, vậy thì cái lễ tiết rườm rà đó, cũng không cần phải coi trọng, nàng không phải là một người thích so đo, chỉ cần vì hắn, nàng có thể chấp nhận, đơn giản một chút cũng tốt.

Giờ phút này, trong lòng Triệu Nhược Thần kích động vô cùng, hồn nhiên đến mức không chú ý đến hành động khác thường của cha, cho dù thấy được, cũng tưởng rằng do cha không muốn nàng lập gia đình, trong lòng có chút mất mát.

Làm sao mà nàng ngờ được, hôn lễ này, căn bản là một âm mưu.

Hôn lễ của Hoàng gia, đương nhiên được bố trí xa hoa, ngay cả giáo đường cũng được đổi mới, tất cả ruy băng đều được làm nhiều vải màu, làm cho nơi này trở nên xinh đẹp gấp mấy lần, tất cả những đồng minh của Hoàng gia, đều đã tụ tập tại đây, cùng chứng kiến giây phút trưởng thành của thiếu chủ Hoàng gia.

Đàn ông, chỉ trong giây phút lập gia đình, đồng ý lời thề cả đời, như vậy mới được xem là trưởng thành và có trách nhiệm.

Kỳ thật, từ trước kia, Triệu gia cố ý đưa đám hỏi đến, hắn đã nhìn trúng Triệu Nhược Thần, thật đáng tiếc là, hắn dùng bất cứ mọi phương pháp, người con gái đó vẫn chỉ lạnh lùng với hắn, đột nhiên, nghe được tin nàng đáp ứng, Hoàng Gia Minh đã mấy đêm không ngủ, hắn rất vui.

Triệu gia có thể cho Hoàng gia ưu đãi gì, hắn không quan tâm, nhưng người con gái kia, cũng là người mà Hoàng Gia Minh nhìn trúng, chỉ có thể thuộc về hắn. Mà hôm nay, chính là một kết quả rất tốt, có được nàng ta, sẽ làm cho toàn bộ kinh thành biết, hắn, hoàng gia thiếu chủ, là ưu tú nhất.

Chỉ có hắn, mới có thể hái được đóa hoa tươi này...

“Cô dâu tới ...”Tiếng xe vang lên, xe cô dâu đã tới, Hoàng Gia Minh vừa định bước lên, đã có người bên cạnh nhắc nhở : “Gia Minh, con đi chuẩn bị một chút đi, vợ của con sẽ đến trong tay của cha vợ, tiến vào giáo đường, đưa ra lời thề thần thánh”

Con trai kết hôn, đối với Hoàng Đạo Sinh, cũng không sao cả, quyền thế đã nằm trong tay ông, mà Triệu gia đông nam, coi như là vương tộc một phương, cùng Hoàng gia liên minh, đối phó với Tiêu gia ở Đông Nam, có thể dễ dàng hơn một chút, cho nên, Triệu Quang Bình vừa nhắc đến, ông đã lập tức đáp ứng, dù sao con trai đã đồng ý, ông còn có thể làm gì khác?

“Cha ...”Nhìn giáo đường trước mắt, một tấm thảm đỏ, giờ phút linh thiêng, trong lòng Triệu Nhược Thần, đã ảo tưởng những thứ này rất nhiều lần, nhưng chưa từng thử qua, nàng tuyệt đối không ngờ rằng, bây giờ có chút khẩn trương trong lòng.

Triệu Quang Bình an ủi : “Nhược Thần, đừng khẩn trương, mỗi người con gái đều phải có giây phút này, cha tin tưởng, cuộc sống tương lai của con, sẽ rất hạnh phúc”

Nói ra những lời này, Triệu Quang Bình quay đầu lại nhìn chung quanh, nhưng làm cho ông lo lắng nhất, là bóng dáng của người kia, thể nhưng là chưa xuất hiện, trán của ông đã bắt đầu đầy mồ hôi rồi.

“Lão Triệu, vào thôi, không nên làm lỡ giờ tốt, điềm xấu”Đinh Bản Quân đã ở sau lưng thúc dục, sắp có trò hay, đương nhiên ông có chút vội vã.

Triệu Quang Bình bị châm chọc, bất đắc dĩ gật đầu, nói : “Nhược Thần, đi thôi!”Nắm lấy tay con gái, đem tương lai của nàng, ký gửi cho một người đàn ông, mà người đó, tuyệt đối không phải là con trai thứ ba của Hoàng gia.

Theo thân ảnh của Triệu Nhược Thần đi vào, cả giáo đường vang lên tiếng nhạc, nàng không nhìn được cúi đầu, tuy rằng mỗi người con gái đều có một lần, nhưng trong lòng nàng vẫn ngượng ngùng, không chịu nổi, chỉ chờ người đàn ông đó nắm lấy tay nàng, cho nàng một lời hứa cả đời, nàng sẽ cho hắn một nụ hôn.

Cả quá trình này, mấy ngày nay, Triệu Nhược Thần đã được dặn dò rất nhiều, nhưng trong hôn lễ lần này, chính giờ phút này, đến lượt nàng làm!

“Cô dâu thật đẹp ...”

“Đúng vậy, không hổ là quân hoa của đặc chiến đại đội, quả nhiên là xinh đẹp như hoa!”

Dọc đường đi, truyền đến rất nhiều lời khen, nội tâm Triệu Nhược Thần xấu hổ, không dám nhìn những người này, nếu giờ phút này, nàng ngẩng đầu lên sẽ phát hiện ra, tất cả khách mời ở đây, một người nàng cũng không biết.

Đi đến cuối thảm hồng, hai ngừng dừng lại, Triệu Nhược Thần rốt cục đã cảm nhận được có người đứng bên phải của nàng, chính là hắn sao? Thật sự là hắn sao?

Nàng cắn chặt môi, rốt cục đã lấy đủ dũng khí, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông đang mỉm cười, giờ phút này, nụ cười ấy trở nên xa lạ quá, Triệu Nhược Thần nghi hoặc khó chịu, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của nàng, thế nhất trong cái nhìn đầu tiên, tại sao lại là người đàn ông chán ghét này?

Hắn đâu, tên xấu xa kia đâu, tại sao đến giờ phút này, còn không lộ diện, chẳng lẽ lúc kết hôn, đàn ông còn khấn trương hơn so với đàn bà?

393. Chương 393: Cô Dâu Là Người Đàn Bà Của Tôi

Nhưng khi Triệu Nhược Thần quay đầu lại nhìn cha mình, nàng cũng cảm thấy không đúng, hôn lễ này tuyệt đối có vấn đề, bởi vì bây giờ Triệu Quang Bình căn bản không dám nhìn mặt con gái, âm mưu này, ông cũng chỉ là một quân cờ, chịu người khác sai khiến.

“Hôm nay, chúng ta có mặt tại đây, để làm chứng nhân cho đôi bạn trẻ này” Cùng lúc đó, gã mục sư chết tiệt đã xuất hiện trên đài, bắt đầu cao giọng đọc kinh thánh.

Nhìn thấy cả những người của Hoàng gia, hôn lễ này, căn bản chỉ là một trò cười, mấy ngày qua, nàng đã trở thành một đứa ngốc mơ mộng, ngay cả người kết hôn cũng không rõ. Nhưng có một chuyện rất rõ ràng là, nếu muốn nàng bước chân vào Hoàng gia, đó là vọng tưởng.

Lập tức buông tay cha ra, nàng đã tự nâng khăn che mặt lên, đây không phải là điều nàng muốn, nàng phải kháng cự.

Tiếng bước chân vang lên, bảy tám người, bước vào cửa lớn của giáo đường, nhìn thấy hắn đến, Đinh Bản Quân và Triệu Quang Bình nhẹ nhàng thở phào, bọn họ chỉ sợ người đàn ông này không đến, nếu đã đến, thì tất cả, đều giao cho hắn xử lý. Hôn lễ này, vốn là một kế hoạch, cho hắn một cục rắc rối, để cho hắn thu dọn.

“Các vị, chúng tôi tới rồi, hình như đã bỏ qua cảnh hay” Giọng nói thanh thúy của Tư Mã Lạc vang lên, rất nhiều người có thể nghe được.

“Thì ra là Tư Mã thiếu gia, thật sự rất nể mặt, phải hân hạnh đón tiếp, không trễ đâu, không trễ đâu, hôn lễ lập tức cử hành” Hoàng Đạo Sinh nhẹ giọng mở miệng, trên mặt hiện vẻ hồng hào, hôn lễ của con trai cũng là một phương thức thị uy, người không tham gia, chính là không nể mặt Hoàng gia. Nhìn thấy rất nhiều người đến, đương nhiên trong lòng ông rất vui, cho dù có xảy ra chuyện gì ở kinh, thì uy danh của Hoàng gia, vẫn tồn tại uy nhiên.

Tư Mã Lạc gật đầu, sau đó ngồi xuống, sau đó là Triệu Nhược Minh, hắn cảm hận nhìn Triệu Quang Bình, thật sự muốn xông lên hỏi thẳng, có phải ông bị điên hay không, chuyện này có thể làm ra được, chẳng lẽ thật sự muốn chấm dứt với Tiêu gia, tự tìm đường chết cho Triệu gia?

“Chị của tôi kết hôn, không lý gì mà không cho tôi biết, tôi cũng chỉ đến xem lễ”

Triệu Nhược Minh cũng ngồi xuống, ngồi bên cạnh Tư Mã Lạc, bọn họ đã lựa chọn một vị trí quan sát tốt. Bây giờ sắp có kịch rồi, được làm người xem, quả thật là một loại hưởng thụ.

Phía sau hai người, chính là Tiêu Thu Phong. Mà bây giờ, tất cả mọi người đang nhìn vào hắn.

“Đây không phải là người đàn ông của Tiêu gia Đông Nam sao? Hắn cũng đến tham dự hôn lễ?”

“Tốt lành vậy sao? Không phải đến quấy rối chứ?”

“Hắn dám, đây là ngày vui của Hoàng gia, dám đến quấy rối, Hoàng gia sẽ tha cho hắn sao?”

Đủ các dự đoán, đã âm ỉ bên trong giáo đường, cũng có ít người dự đoán hắn, hắn đến đây, mục đích cuối cùng là vì cô dâu xinh đẹp kia.

Trong lúc đó, Triệu Nhược Thần đột nhiên an tĩnh lại, bởi vì nàng thật rất muốn nhìn xem, trong tình huống như vậy, người đàn ông đó sẽ có phản ứng như thế nào. Khăn che mặt nhẹ nhàng buông xuống, nàng đứng lặng nơi đó, không thềm đếm xỉa đến. Nếu muốn lấy Triệu Nhược Thần nàng, phải có chút bản sự, đem nàng về nhà.

Hai mắt của Hoàng Đạo Sinh đã chớp động, trầm ngưng một lát, nhưng vẫn nở nụ cười hào sảng nói :”Thì ra là Tiêu thiếu gia quang lâm dự lễ, thật sự là vinh hạnh, vinh hạnh. Tiêu thiếu gia khách khí rồi, chờ uống vài chén rượu mừng”

Hoàng Đạo Sinh khách khí như vậy, nhưng hai người con trai sau lưng ông, đã cảnh giới toàn bộ tinh thần, người đàn ông này, hẳn là không có lòng tốt như vậy, đến dự hôn lễ của em trai, nhất định là có mưu đồ.

Tiêu Thu Phong đi lại gần, trên mặt bình tĩnh, toát ra nụ cười thản nhiên, nói với hoàng đạo sinh : “Hoàng tiên sinh hiểu lầm, bản thiếu gia hôm nay đến đây, đơn giản hôm nay là hôn lễ của tôi, đáng tiếc, có người đoạt cô dâu của tôi”

“Mày nói cái chó gì!”Tên hắc hùng này quả nhiên tu dưỡng rất kém, vừa thấy ánh mắt của Tiêu Thu Phong nhìn về phía Triệu Nhược Thần, hắn đã giận đến mất lý trí, quên mất ở dưới có bao nhiêu người xem lễ.

Tiêu Thu Phong không để ý, chậm rãi đi lên đài, mục tiêu hôm nay của hắn là người con gái này, đối với người khác, những chuyện khác, đều không có hứng thú, hôm nay là ngày vui của hắn, cho dù có chó bên cạnh sủa um sùm, hắn cũng sẽ không tức giận.

“Tiêu thiếu gia, anh không nên xằng bậy!”Triệu Quang Bình diễn trò thật đúng chỗ, ngăn trước mặt Tiêu Thu Phong, tựa hồ như rất lo lắng.

Tiêu Thu Phong không khách khí, lạnh lùng cười cười, mở miệng nói : “Nhược Minh, đi lên dẫn ông già của mày về đi, bằng không tao đạp lộn xuống dưới đấy!”

“Đến, đến liền!”triệu nhược minh thật sự vọt lên, giữ chặt Triệu Quang Bình lại, nói : “Cha, việc này chúng ta không thể quản, không cần lo, chỉ ngồi xem là được rồi”

Triệu Quang Bình có chút không đồng ý, nhưng vẫn bị kéo xuống, mọi người đều chăm chú ngắm nhìn mọi việc trên đài, còn quan trọng hơn cái việc xem lễ. Mỗi năm đều có phim hay, nhưng ai cũng tin rằng, bộ phim năm nay, không có một bộ phim nào từ trước đến giờ, có tình tiết và màu mè như bộ phim này. Vợ của Hoàng gia chưa bước vào cửa, đã bị người khác đến cướp, quả nhiên không hổ danh là Tiêu thiếu gia ở Đông Nam, gan to bằng trời.

“Cha, bọn họ ...”

Hoàng Đạo Sinh nhẹ nhàng bước lại, đến trước mặt Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng cười nói : “Tiêu thiếu gia, lần này anh đùa hơi quá”

“Hoàng gia chủ, thật xin lỗi, tôi không muốn làm cho ông thất vọng, nhưng Triệu Nhược Thần đã quyết định trao cả đời cho tôi, chỉ là ông già của nàng vẫn phản đối, cho nên, nàng là người phụ nữ của tôi, không thể gả cho Hoàng gia các người, mong ông tha thứ”

“Làm càn, Tiêu Thu Phong, anh thật sự cho rằng Hoàng gia chúng tôi không dám động đến anh? Chuyện Thương Hạ, cha tôi đã khoan hồng độ lượng, không so đo với anh, hôm nay là ngày vui của Hoàng gia chúng tôi, anh lại đến làm càn, xem ra cần phải giáo huấn anh mới được”

“Đâu dám, đâu dám, nghe nói nhị thiếu gia của Hoàng gia thân thủ bất phạm, nếu anh nguyên ý sờ mó, tôi cũng vui vẻ đụng chạm lại” Vốn đến gây chuyện, đây là hy vọng của tất cả mọi người, làm sao hắn có thể để mọi người thất vọng? Lúc Tiêu Thu Phong nói xong, đã giơ tay lên, ôm lấy Triệu Nhược Thần, không chỉ ôm, mà còn cúi người xuống hôn một cái thật mạnh, giống như đang trêu đùa cô dâu, mà cô dâu thì chỉ hừ lạnh, giống như không nguyện ý.

Toàn trường đều có chút ngốc, bọn họ lúc trước còn nghĩ rằng, người này chỉ đến gây rối thôi, nhưng thật không ngờ, hắn thật sự dám động thủ, chọc ghẹo cô dâu, chẳng lẽ người con gái kia, thật sự có quan hệ với hắn?

“Đáng giận!” Người ra tay đầu tiên, không phải là lão Nhị, mà là lão Tam hoàng gia mình, nhìn thấy người con gái sắp thành vợ của mình, lại bị người đàn ông khác ôm vào lòng khinh bạc, khẩu khí này, thật sự làm cho hắn không có chỗ phát tiết, cho dù ý chỉ của hoàng đạo sinh nói rằng : Phải nhịn, phải nhịn! ... nhưng cơ thể cũng không thể nghe lời.

Hắn cũng là đàn ông, tuy rằng bộ dáng xấu xí một chút, nhưng tính tình vẫn phải có.

Tiêu Thu Phong không cho hắn cơ hội, hắn còn chưa được đến gần, đã bị đập một cái văng ra ngoài, nhưng người đập, không phải là Hoàng Gia Minh, mà là lão nhị Hoàng gia, được khen là chiến tướng phương bắc Hoàng Gia Tinh.

Mất lạnh rực cháy, lửa thiêu đốt hừng hực, Hoàng gia sống ở kinh thành rất yên phận, chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy, hắn đã không thể nhẫn nại, giờ phút này, ngay cả Hoàng Đạo Sinh cũng không nói cái gì, tựa hồ như trừ dùng vũ lực, thì nói cái gì cũng là dư thừa.

“Tiêu thiếu gia, nếu anh đã hào khí như vậy, vì mỹ nhân không cần giang sợ, vậy hậu quả kia anh tự nhận lấy!”

Đây chính là lời tuyên chiến!

Mọi chuyện quả nhiên ầm ĩ lên, không phải sao??

“Nhược Thần, lại đây, đến bên cạnh anh, người đàn ông này, hôm nay nhất định phải chết” Đối với Triệu Nhược Thần, hắc hùng đã động chân tâm, nhưng động chân tâm thì thường phải chịu thương tổn, nhất là bây giờ, Triệu Nhược Thần đã từ chối hắn.

“Thật xin lỗi, người tôi yêu chân chính là hắn, Hoàng thiếu chủ, tôi vô tâm làm thương tổn anh” Mặc kệ người này nhân phẩm thế nào, nhưng hắn yêu nàng, là sự thật. Nhưng đáng tiếc là, tình thân và thể xác của nàng đã trao cho người đàn ông này, cả đời này chỉ yêu một mình hắn, căn bản là không cho bất kỳ người đàn ông nào có cơ hội.

Con gái yêu thật lòng, cả đời chỉ có một lần, nàng cũng vậy.

Khí kinh của Hoàng Gia Tinh đã cuồng động, thực lực của chiến tướng phương bắc, quả nhiên không phải loại thường, thân hình vừa động, đã làm cho vài người sợ đến mức lui về phía sau, cái ghế dài phía sau, phát ra tiếng “rắc rắc” giòn vang...

Đây là ngành công luyện tu lâu dài, không chút giả dối, vừa ra tay, Tiêu Thu Phong đã biết, người đàn ông này đã khổ công rất nhiều, loại quyền kinh bá đạo này, nếu không có ý chí kiên định, sẽ không thể đạt được cảnh giới này.

“Tiêu thiếu gia, người này để cho tôi đi!” Lý Cường Bình tuyệt đối là Thần Binh Chi Vương, công phu của hắn và Hoàng lão nhị đều giống nhau, đều là ngành công.

Khí kinh thao túng, những người xem lễ muốn coi náo nhiệt, đã vội vàng lui về phía sau, không gian trở nên rộng hơn, vệ sĩ của Hoàng gia, đã bao vây nơi này.

Mà bây giờ, Thiết Trụ cũng đã tiếp chiêu lão đại Hoàng Gia Lôi, bốn thân ảnh, cùng chiến một chỗ, quyền thế như sóng lớn ngập trời, tuyệt đối là ngạnh công với ngạnh công!

“Hoàng gia chủ, ông không chuẩn bị ra chiêu sao?” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, đã quan sát lão già này rất lâu, mở miệng nói : “Thu Phong nguyện ý giao thủ với ông một chút”

Hoàng Đạo Sinh đã động, từ khi trở thành Bán Biên Vương, đây là lần đầu tiên ra tay trước mặt người khác.

Động tác rất nhanh, vượt qua dự đoán của Tiêu Thu Phong, hẳn biết trước, lão già Hoàng gia võ công không thấp, nhưng cao đến mức nào, vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm, nhưng giờ phút này ra tay, Tiêu Thu Phong lập tức cảm thấy áp lực, trên đời này, người có thể gây áp lực cho hắn cũng không nhiều lắm.

Hơn nữa trên người lão già, tựa hồ mang theo ma khí hắc ám, trong khoảng khắc thân hình vừa động, cơ hồ không ai có thể thấy rõ bóng dáng của ông, cái khí kinh màu đen phiêu nhiên mà ngưng tụ, nhưng một đám sương mù, chợt ẩn chợt hiện.

Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng động.

Lực lượng khổng lồ đã làm cho cả tòa giáo đường lung lay sắp đổ. Đây là đối thủ cực mạnh từ khi Tiêu Thu Phong đến kinh, cao thủ có sát khí mạnh mẽ, so với Long Tương càng đáng sợ hơn .

394. Chương 394: Cuối Cùng Cũng Về Nhà

Một chiêu qua đi, thời điểm Tiêu Thu Phong ngưng thần, Hoàng Đạo Sinh cũng tán đi lực lượng khủng bố trên thân, quét mắt nhìn mọi người một cái, lạnh lùng quát : “Không cần đánh tiếp, nếu người ta đã là một đôi, chúng ta không cần phải chia lìa duyên ương, chúng ta đi”

Nói xong, không nhìn Tiêu Thu Phong một cái, dẫn đầu rời đi, ba đứa con của Hoàng gia cũng không dám ở lại, chỉ hung hăng liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, hừ lạnh rời đi. Lần này, Hoàng gia thật sự rất mất mặt, nhưng không ai biết, vì sao Bán Biên Vương Hoàng Đạo Sinh lại nhường nhịn người đàn ông Tiêu gia này.

Ai cũng không ngờ, cuộc chiến như vậy, lại có kết thúc như thế, trong lòng đã có chút khinh bỉ Bán Biên Vương, đây quả thật làm bọn họ mất hứng, chẳng qua, cho dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng không ai dám nói ra, bởi vì chỉ như vừa rồi, bọn họ cũng đủ biết, bán biên vương nếu không vui, thì muốn giết mình, sẽ dễ như trở bàn tay.

Chiến ý mất đi, nơi này khôi phục lại sự yên tĩnh, chung quanh bữa bãi rách nát, tự thuật lại chuyện phát sinh vừa rồi, chỉ có cô dâu xinh đẹp như cũ, vẫn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mục sư chui từ dưới bàn ra, không ngừng làm dấu cầu nguyện, trong miệng thì lẩm bẩm a-men liên tục, xem ra vừa rồi đã sợ không nhẹ.

“Các vị, tiếp tục hôn lễ chứ?” Cô dâu còn đứng đó, hẳn đương nhiên vẫn phải làm hết phận sự.

Tiêu Thu Phong cười, lắc đầu : “Không cần, người Trung Quốc chúng tôi không tin vào thượng đế của các người, hạnh phúc là do tự mình nắm lấy, như thế mới quý trọng những gì có được”

Sau năm gặp lại, nhưng dưới tình huống này, bọn họ đều không ngờ, Tiêu Thu Phong lại cự tuyệt đề nghị của mục sư, trong lòng Triệu Nhược Thần có chút không thoải mái, nếu đã không yêu nàng, cần gì phải xuất hiện, để cho nàng vào Hoàng gia là được rồi, cứ nhắm mắt làm ngơ đi.

Đến lúc này, người đàn ông này đã không muốn cưới nàng, nàng cũng đã không thể đợi nữa, bởi vì tuổi của nàng đã không còn nhỏ, dung mạo xinh đẹp cũng sẽ dần mất đi.

Tay đã được nắm, không biết khi nào, Tiêu Thu Phong đi đến trước mặt nàng, trên mặt hiện lên một nụ cười ôn hòa, từ biệt hơn hai năm, người con gái này càng trở nên xinh đẹp thành thực hơn, ít nhất so với thời điểm làm cục trưởng ở đông nam, càng xinh đẹp động lòng người hơn.

Hơn nữa, giờ phút này trên mặt còn có chút hờn dỗi, giống như một cô gái đang giận dỗi, nhưng nhìn kỹ lại, thì giống đang làm nũng hơn.

Đợi hai năm, thời khắc này cuối cùng cũng tới, trong lòng Tiêu Thu Phong, đối với người phụ nữ này có một sự áy náy rất lớn. Phụ nữ đều cần phải có người che chở, nhưng hai năm nay, hắn đã không ở bên cạnh nàng, mà nàng vẫn yên lặng chờ đợi, phần chân tình này, đáng làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải quý trọng.

“Mặc dù không có thời gian theo đuổi em, nhưng chúng ta có thể kết hôn trước, rồi chậm rãi bồi dưỡng cảm tình, anh tin rằng, em sẽ là một người phụ nữ tốt, Nhược Thần, đây là anh tặng em” Chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ lâu, cũng đã đeo lên ngón áp út của nàng, căn bản là không cho nàng cơ hội giãy tay.

Nhìn ngón tay đã được đeo nhẫn kia, Triệu Nhược Thần có chút kích động, nhưng khi ngẩng đầu lên, vẫn lạnh lùng hỏi : “Chỉ vậy thôi sao?”

“Một ngày nào đó, anh sẽ cử hành một cái siêu cấp đại hôn lễ, cho mỗi người trên thế giới đều biết, em là cô dâu của anh” Tiêu Thu Phong thật tâm thổ lộ, giờ phút này, cũng chỉ vì một mình nàng.

Triệu Nhược Thần không phải là một cô gái dễ xúc động, nhưng đối với tình cảm, nàng cũng chỉ là người mới, đối với lời ngon tiếng ngọt, căn bản là không có lực kháng cự, nghe được lời của Tiêu Thu Phong, nàng lại có khát khao, nhẹ nhàng, xấu hổ gật đầu, xem như đã đáp ứng.

“Hôn lễ thì có thể để từ từ, nhưng có chuyện chúng ta có thể làm trước”

Triệu Nhược Thần vẫn chưa tỉnh táo, ngơ ngác hỏi : “Chuyện gì?”

Tiêu Thu Phong đưa đầu nói khẽ bên tai nàng : “Chúng ta có thể động phòng trước”

“Sắc lang ...” Trên đài cao, Triệu Nhược Thần cũng không chút cố kỵ mắng, trình diễn cho mọi người bên dưới một tiết mục vui vẻ, nhưng ở bên dưới, vẫn có rất nhiều người chúc phúc cho hai người bọn họ.

Triệu Nhược Thần đã không còn hối tiếc, tuy rằng hôn lễ đã bị hủy, nhưng vẫn có xe hoa đón nàng về nhà, bây giờ, nàng đã thật sự trở thành một cô dâu.

Đến bây giờ, bọn họ mới có thể bỏ hết các gánh nặng, chân tình ôm nhau.

“Thu Phong, em nhớ anh” Một câu này, tuy chỉ có ba chữ, nhưng nó diễn tả cuộc sống của nàng trong hai năm nay, trừ công việc, tất cả thời gian còn lại, đều là yên lặng tưởng niệm.

Tiêu Thu Phong cười cười, không nói gì, Triệu Nhược Thần đã cẩn thận nhìn hắn, sau đó lại mở miệng nói : “Nhưng bây giờ, em yêu anh, bởi vì em đã sớm yêu anh, Thu Phong, anh có biết em đã yêu anh từ lúc nào không?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, sau đó ... gương mặt sắc lang hiện lên, nói : “Đương nhiên biết, em thích anh, bởi vì anh đánh mông em, đúng không?”

Vũ đã sớm đem chuyện này nói hết cho hắn, cho nên hắn mới tin, người con gái này tuyệt đối sẽ không thể lấy người khác, ông trời đã an bài nàng cho hắn, cho dù nàng muốn trốn cũng thoát.

Sắc mặt Triệu Nhược Thần đỏ bừng, dụi đầu trong ngực hắn, nũng nịu nói : “Anh là người xấu, rất xấu, rất xấu, anh cũng biết, vì anh, em đã chịu nhiều cực khổ, em biến thành cạp mẹ, cũng bởi vì anh, từ hôm nay trở đi, tất cả những thứ này mất đi, em muốn anh phải bồi thường cho em, bồi thường gấp đôi”

Một cái hôn, nhẹ nhàng hạ xuống, lời nói hờn dỗi, cũng đã dừng lại không tiếng động.

“Anh thề, sẽ yêu thương em, chăm sóc cho em cả đời, Nhược Thần, tin tưởng anh”

Nàng còn có thể không tin, nhưng không nói lời nào, cánh tay ngọc ngược lại đã ôm cổ hắn, đem đôi môi đỏ mọng hôn lên miệng hắn, với sự ngọt ngào nóng bỏng này, đã đáp lại vấn đề vừa rồi.

Phía trước chiếc xe này, là Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh, nhìn hai người Tiêu Thu Phong thân mật, Tư Mã Lạc còn trêu đùa Triệu Nhược Minh : “Nhược Minh, nghe nói chị của mày lạnh lùng lắm mà, luôn khinh thường đàn ông mà, hôm nay xem ra, có vẻ không giống a, biết như vậy, tao đã theo đuổi chị mày, bắt mày kêu tao làm anh rể”

Trong lòng Triệu Nhược Minh đương nhiên cũng biết, chị kỳ thật là lãnh diễm, tất cả sự phong tình của phụ nữ, cũng chỉ vì người đàn ông kia mà phát ra, nghe vậy cười nói : “Được đó, chỉ cần mày có bản lĩnh, thì sẽ được thôi. Chị của tao còn chưa kết hôn đó, mày có bản lĩnh thì đập Thu Phong ra mà giành lấy, tao liền bội phục mày, chỉ sợ mày không dám”

Ngẫm đi nghĩ lại, Tư Mã Lạc mới không làm một chuyện điên khùng như vậy, xấu hổ cười nói : “Nói thôi mà, chỉ nói thôi, đại mỹ nữ này, trừ thằng kia ra, thì người nào có thể xứng đôi. Tao đây là ghen tị, là ghen tị”

Triệu Nhược Minh khinh bỉ nhìn hắn, hừ một tiếng, trong ánh mắt lộ ra ý đã biết rõ ràng từ trước.

Dám động đến người của Tiêu thiếu gia, chỉ bằng tự sát cho lẹ.

Ngoại trừ Ruth theo dõi toàn bộ hành trình hôm nay, hai tiểu nha đầu kia đều không biết cái gì hết, cái gì thế này, mới ở đây có vài ngày, mà một đại mỹ nhân phương Tây đến, còn bây giờ, chỉ mới đi ra ngoài một chuyến, đã mang Triệu Nhược Thần về, hơn nữa, càng làm cho chúng nữ tức giận là, người con gái kia lại mặc áo cưới, ngồi xe hoa đến.

Ngay cả chị còn chưa được làm cô dâu, người con gái này tại sao lại có thể làm điều đó trước, Liễu Yên Hồng chuẩn bị tìm Tiêu Thu Phong “lý luận”, mặc dù là anh rể của nàng, nhưng nếu hắn dám khi dễ chị gái, nàng sẽ không cần phải khách khí.

Nhưng thật đáng tiếc, hai người vừa về, đã vào động phòng, Liễu Yên Hồng không có cơ hội để hỏi, cuối cùng chỉ có Ruth và Triệu Nhược Minh, đem chuyện phát sinh kể ra cho hai nàng nghe.

“Oa, chuyện của chị Triệu thật sự quá bất ngờ, cuồng dại quá, một mình độc thân ở kinh thành chờ đợi Tiêu đại ca hai năm, nếu em là Tiêu đại ca, cũng sẽ đi cướp cô dâu” Có lẽ vì cảm động, cho nên lời nói của Đinh Mỹ Đình, có vài phần ngây thơ.

Liễu Yên Hồng lại mắng : “Này, chị Đinh, có lầm hay không vậy. bây giờ người người ta đang cướp lấy người đàn ông của chị, chị còn cảm động sao, nào thật có bệnh”

Ruth cười nói: “Hắn là một đại nam nhân, không ai có thể cướp đi được, nếu Yên Hồng thích, cũng có thể tham gia cạnh tranh, chị tuyệt đối không để ý đâu”

Đinh Mỹ Đình cũng phụ họa : “Chỉ cần có thể ở bên cạnh Tiêu đại ca, em sẽ không ngại”

Nói đi nói lại, người để ý chuyện này, hình như chỉ có một mình nàng, liễu yên hồng thật sự không biết nên nói gì với hai người kia, rõ ràng là chuyện không liên quan đến nàng, nhưng mỗi lần đụng đến người đàn ông đó, đều làm cho nàng đau lòng không thôi, cho dù hắn có tìm trăm ngàn người khác, thì cũng không đến lượt nàng đau khổ!

“Các người đều là những người mù quáng, đầu óc của trẻ ba tuổi, không nói chuyện với hai người, tui đi ngủ, chờ kẻ xấu kia dậy, tôi sẽ tra khảo hắn, hừ, lần này, tuyệt đối không tha thứ cho hắn!” Thật sự là hơi quá đáng, thừa dịp mấy chị gái không ở đây, đi lung tung tìm gái, tìm một cô gái khiêu gợi phương Tây không đủ, lại còn tìm thêm một Triệu Nhược Thần, tên này ... nàng chưa từng nghe nói qua.

Liễu Yên Hồng đi rồi, Tư Mã Lạc đã ngửa miệng, tính tình của hắn là thế, thích nhất là việc châm dầu vào lửa.

“Tôi có thể đánh cược với các người, trải qua sự quan sát mấy ngày nay của tình thánh, tiểu thư Liễu Yên Hồng xinh đẹp của chúng ta, nhất định là đã yêu anh rể của nàng, hắc hắc ... tên tiểu tử kia sẽ nhanh chóng có thể đưa cả hai chị em cùng lên giường, một tên hạ hai con chim”

Ruth trừng mắt nhìn hắn, từ khi biết vợ vật khiêu gợi này là Phong Linh, Tư Mã Lạc trước mặt nàng không dám ho mạnh, cái này là đạo lý, mà hắn cũng biết, đắc tội với quân tử thì được, nhưng chớ đắc tội với tiểu nhân, mà nếu đã đắc tội với tiểu nhân, thì đừng đắc tội với đàn bà, huống chi, lại là có loại đàn bà giết người không chớp mắt kia!

395. Chương 395: Ra Tay Với Long Vệ Quân.

Sợ Ruth, Tư Mã Lạc quơ quơ tay, nói : “Coi như tôi chưa nói gì, Nhược Minh, hôm nay chưa đủ phê, một mỗi nửa ngày, đi kiếm chỗ giải phiền đi, hy vọng lần sau có thể được xem hết một bộ phim, đi nghỉ ngơi thôi”

Hai người đàn ông rời đi, nơi này chỉ còn lại Đinh Mỹ Đình và Ruth ... hai người cùng nói to nói nhỏ, xem ra rất thú vị.

Trong phòng làm việc của số Một, trên bàn làm việc đang chiếu lại sự kiện tại giáo đường, tất cả đều được tái hiện, nhưng đối với hành động thoái lui của hoàng đạo sinh, giờ phút này không ai hiểu được, cuối cùng là vì sao?

“Nếu như là tôi, dưới tình huống như vậy, nhất định sẽ đánh chết tiểu tử kia, tôi có thể khẳng định, bất luận là người nào, cũng đều sẽ tức giận, hấn có lý do để tức giận!” Đinh Bản Quân lạnh giọng mở miệng, hoàn cảnh của Hoàng gia như thế, thế nhưng Hoàng Đạo Sinh lại không chân chính ra tay, rốt cục là hấn sợ cái gì?

Số Một nhiều mày, hơi hơi trầm tư, sau đó mở to mắt, nói : “Hấn không động vì hấn còn chưa có lực lượng tuyệt đối, chuyện hấn muốn làm, nhất định sẽ làm, hấn nhìn nhiều năm như vậy, hấn không quan tâm là thêm vài ngày nữa. Tên này là một kẻ khó đối phó”

“Không có lực lượng tuyệt đối?” Đinh Bản Quân khó hiểu, nói : “Toàn bộ quân lực phương bắc, cơ hồ đã nằm dưới sự điều khiển của Hoàng gia, cho dù chúng ta có ra lệnh, cũng chỉ ảnh hưởng một bộ phận nhỏ, hơn nữa thế lực của Hoàng gia tại kinh, đã phân làm hai với Long Tương, hấn cần lực lượng gì nữa, cuối cùng là muốn làm gì?”

Số Một lắc đầu, nói : “Tôi nói lực lượng, là cái mà hấn tu luyện, theo lão Miêu hồi báo, Hoàng Đạo Sinh tu luyện một môn võ công tà ác, một khi loại võ công này tu thành, hấn cơ hồ có thể là thiên hạ vô địch, có lẽ đây chính là nguyên nhân làm cho hấn nhìn nhục không phát, bây giờ, tất cả đối với hấn, cho qua được đều cứ cho qua”

Đinh Bản Quân hoảng sợ, cả kinh kêu lên : “Ba mươi năm trước, hấn đã là cao thủ cực mạnh trong quân, vài chục năm trôi qua rồi mà hấn vẫn tiếp tục tu luyện. Tôi thật lo lắng, đến lúc đó sợ không có người có thể khống chế hấn”

Đây quả thật là một nan đề, nhưng từ xưa đến nay, tà không thể thắng chính, võ quyết dày có móng tay nhọn, có vài thứ, đã do ông trời quyết định.

Số Một cười cười, giống như là bất đắc dĩ, nếu có thể, ông cũng không muốn đối mặt với kế hoạch đau đầu và quyết định này. Bởi vì đại nhân vật ẩn núp trong kinh quả thật nhiều lắm, bất luận là kẻ nào cũng không thể gây tổn hại cho quốc gia một cái gì, kế hoạch trọng sinh thi triển, nhất định sẽ động đến lợi ích của họ, ông cũng đang lo lắng, không biết người đàn ông Tiêu gia kia, có thể gánh vác nổi hay không.

“Quân Thần của ông so với Long Vệ Quân thì như thế nào?” Xây dựng Quân Thần vệ đội, cùng vì muốn kiềm chế lực lượng của Long Vệ Quân, nhưng thật đáng tiếc, Long Tương đã nuôi dưỡng cao thủ trong đó, cho nên Quân Thần vẫn không thể chiếm thế thượng phong, cho nên căn bản là không gây áp lực được, mỗi lần đại quân thi đua, thắng lợi đều thuộc về Long Vệ Quân.

Đinh Bản Quân đã cố gắng hết sức, ông đã mượn lực lượng của Long Thương Nùng Băng Liệt để huấn luyện cho Quân Thần. Tuy rằng cũng có rất nhiều người mạnh, nhưng so với Long Vệ Quân thì vẫn còn kém không ít.

“Lão đại, xin lỗi, nói thật ra, còn kém rất xa. Long Tương một tay huấn luyện ra, hơn nữa hấn cũng tự thân xây dựng kế hoạch huấn luyện, cơ hồ có thể nói là hoàn mỹ. Thế chất Quân Thần tuy rằng không tệ, nhưng tiềm lực bùng nổ vẫn còn chưa đủ”

Đinh Bản Quân nói đến đây, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thân hình vừa chuyển, trên mặt xuất hiện sự vui mừng, nói : “Chẳng qua, nếu đối phó với Long Vệ Quân, tôi biết có một lực lượng, nhất định có thể”

Số Một sững sốt, trong tay ông, lực lượng cường đại nhất, trừ lão Miêu ra, chính là long tổ, nhưng hai nhóm này không thể so sánh với Long Vệ Quân. Ông không thể nghĩ được, trừ Quân Thần ra, còn có lực lượng nào có thể so sánh với Long Vệ Quân.

“Còn có Thần Binh Chiến Đội ...”

“Thần binh?” Số Một cười nói : “Lão Đinh, ông có lầm không? Thần Binh lợi hại vậy sao?”

Đinh Bản Quân vội vàng nói : “Lão đại, tôi cũng không nói giỡn, dưới tay tiểu tử kia có một chi Thần Binh Chiến Đội rất mạnh, năm đó lúc lão Hầu xuôi nam, Quân Thần cũng đã tiếp xúc qua, cũng không phải là đối thủ của họ, mà một thời gian lâu như vậy, lực lượng của những người, không cần phải xem xét nữa. Để bọn họ đối phó với Long Vệ Quân, tuyệt đối có thể đảm nhiệm”

“Hơn nữa, theo điều tra của tôi, những người này đều là quân nhân xuất ngũ ở Đông Nam, trong lòng đều có vinh quang quân nhân, chỉ cần vì nước trả giá, vì lợi ích nhân dân, bọn họ hẳn đều nguyện ý”

Số Một gật đầu, nhưng vẫn nhìn lão Đinh một cái, nói : “Cho dù bọn họ có nguyện ý, nhưng tiểu tử kia không gật đầu, tôi sợ ông muốn cũng uống phí, xem ra, cần phải cho hắn ưu đãi trước rồi”

Đinh Bản Quân nở nụ cười, hỏi : “Ưu đãi? Tiền tài? Mỹ nữ? Hay là quyền lực?” Giờ chợt nhớ ra, tiểu tử kia hình như không thiếu cái gì, hưởng chi bây giờ đối kháng với Hoàng gia, cướp vợ Hoàng gia, làm xôn xao dư luận, bây giờ không người nào không biết, Tiêu thiếu gia Đông Nam là một nhân vật to gan lớn mật, không người nào dám ho he.

Số Một lắc đầu, nói : “Cũng không phải, tôi cho bọn hắn, là vinh quang, là vinh quang của quốc gia”

.....

Thời điểm Tiêu Thu Phong thức dậy, sắc trời đã không còn sớm, hình như mặt trời đã xuống núi, nhìn chân trời phía tây, chỉ còn lại một tia đỏ bồng, gió đêm tịch tịch, như muốn nói một ngày sẽ trôi qua.

Hai năm không gặp, phần khởi hoan ái, đương nhiên không thể ức chế. Ruth là người từng trải, đương nhiên là hiểu được, lúc nhìn thấy Tiêu Thu Phong, chỉ quyến rũ nhìn hắn một cái, cũng không nói cái gì.

Tuy rằng hai năm trước, vì một nguyên nhân ngoài ý muốn mà hai người đã làm ra chuyện tốt, nhưng hôm nay, đối với Triệu Nhược Thần mà nói, tuyệt đối không có cùng ý nghĩa, bởi vì lần này, là nàng cam tâm tình nguyện, có thể mở rộng cửa lòng, hưởng thụ tư vị nam nữ cuồng hoan.

Đối với một phụ nữ sắp bước vào tuổi ba mươi, thân thể đã sớm thành thực, trận chiến kịch liệt này, cũng cầm cự được rất lâu, xem ra không chỉ có một người tham lam ...

Cởi quần trang ra, Triệu Nhược Thần khôi phục lại vẻ đẹp ban đầu, nàng vốn là loại phụ nữ không thích giả dạng, bản sắc thiên nhiên, chính là một loại phong tình, lãnh diễm kiên định, nhẹ nhàng mang theo sự đầy đặn của phụ nữ, trong quân đội, là người được chú ý nhất, có thể khiến cho người ta chỉ muốn lột sạch đồ của nàng.

Lúc Triệu Nhược Minh nhìn thấy chị gái, cũng không khỏi nhìn vài lần, hắn không ngừng cảm thán, trong một ngày ngắn ngủi, chị gái tựa hồ như tỏa sáng, trên mặt toát ra vẻ ôn nhu và thanh xuân vui vẻ, ngay cả một nụ cười lơ đãng, trong nháy mắt có thể làm cho người ta thất thần.

Sự xinh đẹp này, hắn chưa bao giờ thấy trên người của chị gái.

Phụ nữ khi yêu, chính là như thế, đây là tư vị của hạnh phúc.

“Đây là Ruth, phỏng chừng em phải gọi nàng ta là em, còn đây ...” Tiêu Thu Phong tùy ý đưa tay ra, ôm lấy eo nhỏ của Triệu nhược thần, thân hình đầy đặn đã ngồi lên đùi của hắn.

Tuy rằng sự ngưng ngóng, so với vừa rồi tốt hơn nhiều, nhưng cùng với người đàn ông này thân mật, nàng cũng cần một quá trình thích ứng, trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi chợt bước lại ghế salon.

“Đinh Mỹ Đình?” Nàng cũng nhận thức đinh mỹ đình, bởi vì Đinh Bản Quân chính là lão thủ trưởng, trong quân đội là người chiếu cố nàng tốt nhất, cũng là người nàng tôn kính nhất.

“Chẳng lẽ? Anh kìa luôn cháu gái của Đình thủ trưởng, lá gan của anh, có phải là quá lớn hay không?”Hiển nhiên, Triệu Nhược Thần đã hiểu lầm, nghe Vũ nói, người đàn ông này bên cạnh có rất nhiều bóng hồng, nếu đây là vận mệnh của các nàng, thì cũng đành chấp nhận, nhưng cho dù là tán gái, cũng phải nhìn tình huống, cháu gái của Đình gia, cũng có thể tùy ý kìa sao?

Đình Mỹ Đình có chút xấu hổ, xoa xoa hai tay, nói : “Chị Nhược Thần, chị đừng hiểu lầm, là em thích Tiêu Đại Ca, ba của em đã đồng ý rồi, cho em ở bên cạnh Tiêu Đại Ca, bọn họ sẽ không phản đối nữa”

Có thể ở trong quân đội lâu rồi, nên Triệu Nhược Thần cảm thấy mình tách rời ra với thời đại, cháu gái của Đình gia có thể gả cho một người đã có vợ?

“Ruth, chị rất hấp dẫn, hơn nữa nhìn ra, thân thủ của chị cũng rất tốt”Hai năm nay, triệu nhược thần toàn tâm tu luyện, thân thủ đã tăng lên rất nhiều, cho nên độ miễn cảm cũng như nhãn lực cũng tăng lên, lập tức cảm nhận Ruth không bình thường.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Nhược Thần, kỳ thật Ruth còn có tên khác, em nhất định đã nghe qua, là Phong Linh!”

Tên này, làm sao mà nàng chưa nghe qua chứ. Sát thủ thế giới đỉnh đỉnh đại danh Phong Linh, trong toàn bộ hệ thống của cảnh sát, người nào mà không nhớ tên của nàng, chẳng qua, chỉ là một cái tên, vì người gặp được Phong Linh, tựa hồ như chỉ còn là cái xác.

Ruth cười, nhìn Tiêu Thu Phong một cái, sau đó quay sang nhìn triệu nhược thần nói : “Thì đã sao, Phong Linh đã trở thành quá khứ, bây giờ chỉ có một Ruth đáng thương thôi, khi hai người đang cuồng động thì em phải làm người canh cửa giùm, mọi người nói xem, em có phải là đáng thương hay không”

“Được rồi, Ruth, buổi tối anh sẽ bồi thường thật tốt cho em”

Loại vui đùa không kiêng nể này, đối với những người có kinh nghiệm từng trải như các nàng, đương nhiên không tính là cái gì, nhưng đình mỹ đình nghe được, liền đỏ mặt xấu hổ, đây là cách sống cơ bản nhất của nam nữ, không biết đến khi nào thì nàng mới được thành một trong số đó?

“Hơn nữa vì báo đáp, tối nay chị sẽ hỗ trợ canh cửa, như vậy sẽ không có người quấy rầy các người đâu”Đây là đạo lý : Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Dù hai nàng lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ai cũng đều biết rõ thân phận của mình, tìm được thời điểm hạnh phúc của mình, các nàng muốn được ở bên cạnh hắn, thì phải hòa hảo với mọi người chung quanh.

Cùng lúc đó, liễu yên hồng đã vọt ra, vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, đã reo lên thật lớn : “Anh rể, anh thật quá đáng, em muốn nói chuyện với anh, đem tất cả chuyện xấu của anh, nói tất cả cho các chị trong nhà biết, vạch trần bộ mặt thật của anh”

396. Chương 396: Tiếng Yêu Trong Lòng

Cũng đã đến lúc nên nói chuyện với nhau rồi.

Ruth, Triệu Nhược Thần, Đình Mỹ Đình, ba người ở chung rất tốt, cho dù sống ở đây, cũng không có áp lực gì, riêng chỉ có cô em vợ Liễu Yên Hồng này là điều duy nhất mà Tiêu Thu Phong muốn giải quyết.

Tuy rằng ngày thường hay dung túng cho nàng, nhưng không thể quá mức được, thật sự không thể chấp nhận được, phải mắng nàng một chút, đã lớn như vậy rồi, cũng nên biết thể diện một tiếng, hay là để nàng trở về đồng nam để chị gái dạy dỗ lại!

Tiêu Thu Phong ngồi xuống, nhìn Liễu Yên Hồng đang tức giận cùng cực, nhàn nhạt hỏi : “Nói đi, em muốn nói gì với anh?”

Liễu Yên Hồng đến gần, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thu Phong, để lộ ra ánh mắt bức mình, liếc hắn nói : “Anh rể, anh không thể hoa tâm như thế này, ngoài chị của em ra còn có chị Phượng Hề, các chị ấy đều là những người phụ nữ tốt, anh lại còn làm xằng bậy ở bên ngoài, làm cho các chị ấy thất vọng!”

Tiêu Thu Phong không nói gì...

“Anh nói anh ở kinh thành không có ai bồi, chị Vũ đã đến, thật sự không được, chẳng phải trong nhà đã có Đình Mỹ Đình rồi sao, chị ấy không phải là mỹ nữ sao, nhưng anh lại cố tình ở ngoài làm vậy, ngay cả gái nước ngoài cũng tìm về, có phải là hơi quá hay không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, thật sự không biết nên nói cái gì bây giờ.

“Tiểu Hồng, tình thế kinh thành rất hỗn loạn, em hãy mau chóng trở về đông nam đi, ngày hôm qua mẹ của anh đã gọi điện, nói là rất nhớ em, em trở về đó thăm mẹ đi”

“Em không ... em không quay về, anh không cần đổi đề tài, chúng ta đang nói chuyện đằng hoàng” Liễu Yên Hồng lập tức kêu to, hồn nhiên đến mức không cảm nhận được Tiêu Thu Phong đã cố nén nhịn, một người là anh rể, một người là em vợ, có thật sự cần phải nói chuyện đằng hoàng kiểu này không?

Tiêu Thu Phong lạnh lùng kêu lên : “Tiểu Hồng ...” Đây là lần đầu tiên hắn muốn phát hỏa, tiểu nha đầu này bướng bỉnh, tùy hứng thế nào, đều không sao cả, nhưng chuyện của Ruth và Triệu Nhược Thần, không để phiên nàng chỏ mỏ vào, không đến lượt nàng quản.

“Anh muốn tốt cho em, ở kinh thành, anh còn rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian chăm sóc cho em. Ngày mai, anh sẽ phái người đưa em về, em mau chuẩn bị đi!”

Không muốn nói thêm gì nữa, Tiêu Thu Phong đã quyết định, cũng không cho nàng cơ hội gây thêm chuyện. Bởi vì hắn muốn dùng toàn lực, đối phó với toàn bộ thế lực kinh thành. Đây không còn là lúc để giỡn nữa.

Giờ phút này, Liễu Yên Hồng rốt cục đã cảm nhận thấy không đúng, nàng đã thấy rất rõ ràng anh rể đang tức giận, không phải giả bộ, mà là thật sự rất tức giận, hơn nữa hắn chưa bao giờ dùng cái cách nói chuyện lạnh lùng này với nàng.

“Anh rể, anh tức giận ...” Trong lòng Liễu Yên Hồng đã rối loạn, nàng đã biết, có vài việc, nàng đã quá đáng rồi.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Tiểu Hồng, em cũng đã trưởng thành, cũng nên biết rằng, có những chuyện không như mong muốn của mình. Hơn nữa, việc này thật sự không đến lượt em hỏi tới. Kinh thành bây giờ đã không an toàn, anh rể quan tâm em, không muốn em gặp nguy hiểm, trở về đi!”

Tiêu Thu Phong đi rồi, Liễu Yên Hồng ngơ ngác ngồi ở đó, không ai đụng đến. Lúc giật mình, nàng phát hiện ra, lòng đau như thắt, cơ hồ đau đến mức không còn tri giác, thì ra anh rể trách cứ, lại có lực đá kích trầm trọng như vậy, có thể ảnh hưởng đến tinh thần như thế.

Thì ra trên đời này, nàng nghe lời anh rể nhất, để ý đến ý nguyện của anh rể nhất, nhưng mà, càng lúc càng có nhiều người con gái xung quanh anh ấy, làm cho nàng không thể khống chế sự ghen tị, ích kỷ trong lòng. Vẫn luôn cho rằng, sự yêu thương che chở của anh rể, phải thuộc về nàng, không cho bất kỳ người nào cướp đi.

Nhưng tất cả, chỉ là giấc mộng của nàng!

Khóc, nhào lên giường, giống như là chịu hết tất cả ủy khuất, thống khổ khóc thét, chỉ hy vọng, sau lần này, nàng có thể chân chính trưởng thành lên.

Đình Mỹ Đình an ủi cũng không có nhiều tác dụng, ngày hôm sau rời giường, hai mắt Liễu Yên Hồng đã sưng lên, vẻ ôn nhu trên mặt, đã được thay bằng sự u sầu không hiểu được, anh rể đã hạ quyết tâm, đuổi nàng về nhà!

“Hồng Hồng, chúng ta sẽ nói với Tiêu đại ca, chỉ cần về sau cẩn thận một chút, hẳn là không cần phải rời đi” Đình Mỹ Đình biết nàng phải về, theo bản năng lại cho rằng nàng không muốn về nên khóc.

Liễu Yên Hồng nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nhìn Đình Mỹ Đình nói : “Không cần, đi lâu như vậy, em cũng muốn về nhà, em nhớ chị, Mỹ Đình, em ghen tị, châm chọc chị quá nhiều rồi, nên bây giờ em muốn xin lỗi chị. Hy vọng sau khi em về nhà, chị sẽ chăm sóc thật tốt cho anh rể, anh rể kỳ thật đã chấp nhận chị, chỉ cần chị kiên trì, tin chắc rằng tâm nguyện có thể đạt thành” Khó có khi Liễu Yên Hồng lại nói như vậy, Đình Mỹ Đình cũng rất cao hứng, cầm tay nàng nói : “Hồng Hồng, không sao đâu, chúng ta vẫn là bạn tốt nhất, không cần phải nói lời khách sáo, thích Tiêu đại ca, chính là mục tiêu sống của chị, chị đã cố gắng rất nhiều, nên mới được như bây giờ”

“Năm đó ở Tiêu gia, em cũng biết tình huống lúc ấy xấu như thế nào, nhưng hôm nay, chị và Tiêu đại ca đã không còn như lúc đó, có thể tùy ý ở chung, Tiểu Hồng, có những lời không muốn nói, nhưng chúng ta đã là người lớn, đi theo bên cạnh Tiêu đại ca, sẽ không thể gây áp lực cho hắn, hắn là người ưu tú, người thích hắn đương nhiên rất nhiều, nếu những người thích hắn, ai ai cũng ép buộc hắn, thì hắn sẽ giống như cánh chim bị giam cầm, vĩnh viễn không thể nào bay lên trời cao, chị nghĩ, chị của em, chị Phượng, còn có chị Vũ, các chị ấy đều hiểu được đạo lý này, cho nên trước mặt Tiêu đại ca, các chị ấy vẫn chỉ quan tâm và yêu thương, không có tâm tư độc chiếm. Đây chính là cuộc sống hạnh phúc nhất mà Tiêu gia có”

Liễu Yên Hồng hỏi : “Vậy còn chị, Mỹ Đình, chị có để ý không?”

“Chị đương nhiên để ý, nhưng để ý thì có ích lợi gì, nếu Tiêu đại ca đã chấp nhận chị, cũng đã là một thỏa mãn, nhưng thứ khác, chị còn cần phải để ý sao? Hơn một năm nay, chị đã biết thế nào là người con gái khi yêu, tình yêu trên đời này vốn là một mối và chờ đợi, nhưng rồi cũng cam tâm tình nguyện”

Liễu Yên Hồng không nói thêm gì, chỉ im lặng suy nghĩ về điều gì đó. Nếu so sánh với Đình Mỹ Đình, nàng còn kém nhiều lắm.

“Hồng Hồng, tin tưởng chị, con gái, chỉ có lúc yêu, mới là đẹp nhất, giống như chị Thanh Linh, chị ấy trong lòng cũng có một phần yên lặng, trả giá cho tình yêu, cho nên, vẻ đẹp của chị ấy, là vĩnh hằng, em cũng có thể”

Nở nụ cười sâu thẳm, Liễu Yên Hồng đã đứng dậy, thu dọn đồ đạc của mình, ly biệt mặc dù đau lòng, nhưng trong sự đau lòng ấy, nàng đã hiểu được cuộc sống là thế nào. Có lẽ, trải qua cú shock tâm lý này, nàng sẽ trưởng thành hơn rất nhiều.

Nàng rút cục rời đi, thần binh đội viên hộ tống, đương nhiên là không có vấn đề.

Đầu kia ở đông nam, đã có người của Tiêu gia tiếp đón, đã được thông báo trước. Tuy rằng Tiêu Thu Phong không đưa nàng về, nhưng an bài bảo hộ, cũng rất cẩn thận.

Vũ cùng Ruth, còn có Triệu Nhược Thần, cũng đã đến đông đủ, muốn chỉ có hai người, bây giờ lại có thêm Triệu Nhược Thần ... ai, cuộc sống chính là một điều kỳ lạ như vậy!

Nhìn thấy Vũ, Triệu Nhược Thần có chút xấu hổ, đây vốn không phải là cá tính của nàng, mặc dù không chính thức tiến hành hôn lễ, nhưng trong lòng Triệu Nhược Thần, nàng đã trở thành người của Tiêu gia, trở thành vợ của người đàn ông này.

“Thế nào, chị không lừa em chứ?”Nhìn người con gái được xem là cộp cái này, sự xinh đẹp vô hạn hiện ra trên mặt, so với nét lạnh diễm trước kia thật khác. Giờ phút này, vẻ mặt ấy đầy phong xuân, chỉ biết rằng, tất cả đau khổ cùng tâm bệnh, cũng đã qua khỏi.

Cuộc sống sau này, chỉ còn lại hạnh phúc.

Giữ chặt tay Vũ, Triệu Nhược Thần chân thành cảm ơn một tiếng, không chỉ bởi vì nàng ta chấp nhận, mà còn vì sự chiếu cố và quan tâm, có chị em như vậy, bản thân cũng có thể được hạnh phúc rồi.

“Tiêu đại ca, em có thể cùng đi được không?”Biết Tiêu Thu Phong phải dẫn ba nàng ra ngoài, Đình Mỹ Đình ngưỡng ngừng hỏi, trong mắt tràn ngập khát vọng, khát khao chờ mong.

Bon họ không phải ra ngoài đi chơi, cho nên Tiêu Thu Phong lắc đầu, Đình Mỹ Đình cũng cúi đầu ngay lập tức, nước mắt không nhịn được đã chảy ra hai bên gò má, nhưng cuối cùng nàng lại cười, nói : “Em chỉ tùy tiện hỏi một câu vậy thôi, không quấy rầy anh đâu”

Mặc một bộ đồ mới, cũng không phải là muốn cùng đi ra ngoài sao?

“Em chính là Đình Mỹ Đình?”Vũ đã nhẹ giọng mở miệng hỏi, làm cho Đình Mỹ Đình đang xoay người cũng quay mặt trở lại.

“Chị Vũ, xin chào, em là Đình Mỹ Đình”Đứng trước những người con gái xinh đẹp, ôn trọng thành thực, Đình Mỹ Đình cảm thấy như mình chỉ là một cô vẹt xấu xí, không có chút tự tin.

Triệu Nhược Thần có thể cảm nhận được nội tâm của tiểu nha đầu này đang dao động, yêu một người, lại không thể có được, là một thống khổ không nói nên lời.

Huống chi, với một người xuân tình dào dạt như vậy, mà phải chấp nhận một chuyện như thế, quả thật rất khó khăn cho nàng.

“Nghe nói em vì Thu Phong, đã gây với gia đình, bây giờ không còn nói chuyện gặp mặt, ngay cả Đình thủ trưởng cũng không có biện pháp” Triệu Nhược Thần nhẹ nhàng hỏi

“Chị Nhược Thần nói đùa, đây chỉ là tính cách trẻ con của em, giận dỗi với người nhà, qua vài ngày sau, em sẽ trở về, đoàn tụ với gia đình”

Vũ cùng Triệu Nhược Thần nhìn nhau, cùng nghĩ, tiểu nha đầu này quả thật còn nhỏ lắm!

Vũ mở miệng hỏi : “Mỹ Đình, em thật sự thích kẻ xấu xa kia?”

Trên mặt có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên định gật đầu : “Tâm ý của em đối với Tiêu đại ca, có trời đất chứng giám”

“Yêu người này, là không còn đường lui, em thật sự quyết định?” Đây là Ruth hỏi, các nàng, ai mà thích hần, đều phải trải qua rất nhiều khảo nghiệm, trung trình không đòi, nhưng tiểu nha đầu này, tựa hồ vẫn còn quá ít.

“Dạ, vì Tiêu đại ca, em nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, chấp nhận tất cả vất vả”

Vũ bất đắc dĩ thở dài, nhìn thấy Tiêu Thu Phong có chút ngu ngơ, cười nói : “Được rồi, đi thôi, cùng đi, Mỹ Đình, nhớ kỹ những lời em nói hôm nay, yêu người này, là không còn đường lui, chúng ta tin tưởng em, em cũng đừng làm cho chúng ta thất vọng!”

397. Chương 397: Mẹ Tỉnh Lại

Nếu như nói, Triệu Nhược Thần vì người đàn ông này ở kinh thành chờ đợi hai năm, thì nàng ta, vì một người đã có vợ mà cãi lại gia đình, đây quả thật là một chuyện rất giỏi, ít nhất ba nàng đều tin tưởng rằng, tình yêu của nàng đối với Tiêu Thu Phong, là xuất phát ra từ nội tâm, hoặc có chút ảo mộng, nhưng đó không phải là vấn đề.

Có một ngày, rồi nàng cũng sẽ trưởng thành, chân chính thành thực.

Tiêu Thu Phong đương nhiên không muốn, chuyện này không phải chuyện nhỏ, hần không muốn để cho Đình Mỹ Đình dính vào, bởi vì với thân phận của nàng, biết được không phải là chuyện tốt.

“Bất kỳ ai cũng đều cần cơ hội, chị nghĩ Mỹ Đình cũng cần, Mỹ Đình, em nói sao?” Quay mắt nhìn về phía Tiêu Thu Phong đang do dự, Triệu Nhược Thần nhẹ nhàng mỉm cười.

“Dạ, Tiêu đại ca, anh yên tâm, các chị làm được, em nhất định cũng làm được” Nàng tha thiết ngóng chờ cơ hội này.

Trong lòng có chút chần chờ, nhưng không cự tuyệt, một hàng năm người, rời khỏi kinh, xuất phát về hướng ngoại thành, người lái xe, đương nhiên là Tiêu Thu Phong.

Ba nàng không mở miệng, lẳng lặng, Đình Mỹ Đình có chút kỳ quái, không phải nói ra ngoài đi chơi sao, thế sao ai cũng trầm trọng hết vậy, không giống đi chơi chút nào!

Dừng xe, lên núi, sau đó đến cái miếu trên thâm sơn kia, Tiêu Thu Phong trừ việc coi chừng các nàng, còn cẩn thận không để cho người ta theo dõi, không phải là sợ hãi, mà không muốn mẹ bị người khác quấy rầy.

Đến lúc này, Đình Mỹ Đình rốt cục đã không nhịn được, hỏi : “Tiêu đại ca, chúng ta đến nơi này làm gì?”

Vũ nhẹ nhàng cầm tay nàng, cười nói : “Đi đến sẽ biết”

“Haha ...” Trong rừng cây truyền ra tiếng cười sảng khoái, lão đạo sĩ xuất hiện, trong tay còn cầm mấy vị thuốc, khuôn mặt vui mừng, nhất định là tâm tình rất tốt.

“Tiểu tử, con đã đến, ta đang chuẩn bị tìm con, nói cho con biết một tin tốt. Ba ngày trước, mẹ của con đã tỉnh một lần, còn hỏi con đâu?”

Quả nhiên là một tin tốt, Tiêu Thu Phong vội vàng hỏi : “Tiền bối vì sao không nói cho con biết?”

Lão đạo sĩ cười khổ, nói : “Con nghĩ ta không muốn sao, nhưng mẹ của con chỉ tỉnh được vài phút, có nói cũng kịp không kịp, chẳng qua, biết còn đứa con trai này, ta tin tưởng tình huống của nàng, sẽ cải thiện tốt hơn, thế nào, tình mang quyết có đầu mối gì không?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, Vũ bên cạnh đã mở miệng : “Lão nhân gia, tình mang quyết chưa bao giờ thấy, cũng chưa bao giờ nghe nói, chúng con đã phải toàn lực ra thăm dò, nhưng trừ việc biết có quan hệ với tình mang trận ra, cũng không tra được cái gì”

Lão già bây giờ mới quay đầu nhìn, cẩn thận đánh giá bốn nàng, trong đó, chỉ có nhìn Ruth là lâu nhất, có chút nghi ngờ hỏi : “Tiểu tử, họ là ai?”

Triệu Nhược Thần bước lại, cung kính trả lời : “Chúng con đều là bạn gái của Thu phong, hôm nay muốn đến thăm mẹ của hắn. Quấy rầy lão nhân gia”

Lão đạo sĩ chỉ tay vào Ruth, hỏi : “Nàng ta cũng vậy?”lão đạo sĩ đã nhiều năm không xuống núi, cho nên đối với người nước ngoài mắt xanh tóc vàng có chút kỳ quái, nên hỏi thêm một câu.

“Này, lão già, làm sao vậy, tôi không thể là bạn gái hắn sao? Nhìn cái gì?”Ruth bị ánh mắt xăm xoi nhìn nên không thoải mái, bây giờ lão già này còn hỏi vấn đề này, rõ ràng là kỳ thị. Nàng đương nhiên khó chịu, cho nên mở miệng, cũng không chút tôn kính.

Lão đạo sĩ xấu hổ lắc đầu, ông không ngờ, người con gái kia, lại tinh thông tiếng trung quốc, nói : “Tiểu nha đầu, đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn nói, lão già ta chưa từng gặp qua người nước ngoài nào xinh đẹp như vậy, thì ra ngoại quốc cũng có mỹ nữ”

Lão đạo sĩ giống như lão ngoan đồng vậy, cho nên Tiêu Thu Phong không tiếp tục dây dưa nữa, kéo Ruth lại nói : “Lão tiền bối, chúng ta đi thăm mẹ trước đi, chuyện khác để bàn sau”

Đình Mỹ Đình tràn đầy nghi vấn, mẹ của Tiêu đại ca? Nhà của Tiêu đại ca không phải ở Đông Nam sao, mẹ của anh ấy sao lại chạy đến đây, đến cái nơi rừng sâu nước độc này, thật sự quái lạ!

Nhưng khi nàng đi vào tầng hầm, nhìn thấy người đàn bà đang nằm mê man trên giường băng, lập tức kinh hãi, người đàn bà kia, căn bản không phải là mẹ của Tiêu đại ca.

“Đây là người mẹ thân sinh của anh, các em xem, rất đẹp phải không!”Trong giọng nói có chút vui đùa, cổ tình đuổi đi vẻ sầu muộn, khi nào mẹ còn bất tỉnh, khi đó hắn vĩnh viễn không dễ chịu.

Vũ đã nhẹ bước tới, không để ý đến cái lạnh, nắm lấy tay của bà, sau khi đánh giá tinh tế, quay đầu lại hỏi : “Thu Phong, thật sự rất đẹp, không biết em gọi là mẹ, bà có đồng ý hay không?”

Lão đạo sĩ đã mở miệng : “Nàng ta nhất định sẽ đồng ý, lần trước tỉnh lại, cũng đã nói là muốn gặp con dâu mình, nếu các người đã có tâm ý, kêu một tiếng mẹ, cũng không có gì là không được”

Vũ gật đầu, kêu lên : “Mẹ, con là Vũ, mọi người cùng đến thăm mẹ nè. Mẹ có nghe thấy lời con nói không, mẹ có biết Thu Phong lo lắng cho mẹ nhiều lắm không, hy vọng mẹ có thể tỉnh lại, nhìn hắn ...”

Người đầu tiên ... người thứ hai ... người thứ ba ... rồi đến Đình Mỹ Đình, hoàn hảo, nàng không dày mặt kê một tiếng mẹ, mà chỉ gọi một tiếng bá mẫu, làm cho lão đạo sĩ biết, bạn gái thật sự, phỏng chừng chỉ có cô bé này, còn lại ... đều là vợ!

Trong lòng không khỏi thời dài, khó trách tiểu tử này không có hứng thú với cháu gái của mình, thì ra đã lọt vào vườn hoa, hoa tươi vậy quanh.

Một giờ sau, người phụ nữ kia vẫn không có chút phản ứng, nên rời khỏi tầng hầm, bà ta vẫn mê mang, vẫn không nhúc nhích. Kỳ tích mà bọn họ chờ đợi, đã không phát sinh.

“Không sao đâu, chỉ cần nàng ta có động lực sống, thì thân thể tự nhiên sẽ có phản ứng, cơ hội thanh tịnh sẽ ngày càng nhiều hơn, các người sẽ có cơ hội ...”Nhìn vẻ mặt mất mát của mọi người, lão đạo sĩ khuyên bảo vài câu, nếu ông là người nằm trên giường băng, biết con trai còn sống, và còn dẫn vợ đến thăm mình, hẳn là cho dù hôn mê cũng muốn làm cho mình nhanh chóng tỉnh lại.

Tiêu Thu Phong gật đầu, cười cười an ủi chúng nữ, nói : “Đúng vậy, tiền bối nói rất đúng, con tin tưởng, mẹ nhất định sẽ tỉnh lại”

“Tiểu tử, không cần đau buồn, vừa rồi, các người nói tình mang trận là gì? Đem chuyện ra nói lại cho ta nghe một chút, xem có liên quan với tình mang quyết thể nào”

Vũ mừng rỡ, lập tức đem tình huống của tình mang trận nói ra, hy vọng lão già này có thể cung cấp cho nhiều tin hữu dụng, như vậy việc trinh sát cũng dễ dàng hơn.

Lão đạo sĩ sau khi nghe xong, trầm tư một lát, nói : “Tình mang quyết quả thật có rất nhiều công năng không tưởng được, các người nói tình mang trận có lẽ cũng cùng loại, tiểu tử, lần trước ta đã nói quá, công pháp cụ thể, dựa vào sự linh ngộ của con thôi”

Lão đạo sĩ cũng chưa từng gặp qua công pháp như thế này, cho nên cũng không biết gì nhiều.

“Chẳng qua, các người đã nói tình mang quyết xuất hiện ở kinh thành, vậy nói rằng, người sử dụng cũng ở kinh thành, chỉ cần tìm được người này, tất cả tự nhiên sẽ hiểu được, lão già ta cũng rất tò mò, tình mang quyết truyền thuyết này, quả thật tồn tại trên đời”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói : “Tiền bối yên tâm, chuyện này con sẽ dốc sức tìm hiểu, nhất định sẽ tra ra được tình mang quyết, để cho mẹ của con nhanh chóng khỏe lại”

Một tiếng chuông nhỏ, đột nhiên vang lên, sắc mặt lão đạo sĩ cả kinh, lập tức đứng lên, vui sướng nói : “Nhanh, nhanh, mẹ của con đã tỉnh, nhanh đi nhìn ...”

Động tác của Tiêu Thu Phong là nhanh nhất, cơ hồ như lúc chúng nữ hồi phục tinh thần thì thân ảnh của hắn đã không thấy, còn nhanh hơn so với gió.

Trên giường băng, người phụ nữ kia đã ngồi dậy, nhìn thấy lão đạo sĩ, mở miệng hỏi : “Mộng bá, con nghe có người gọi con, đánh thức con dậy, lần này, con ngủ bao lâu?”

Lão đạo sĩ không tự kìm hãm vui sướng, thân thể như muốn nhảy dựng lên, nói : “Tiểu Hà, ba ngày, con đã ngủ ba ngày, ta biết, con nhất định sẽ khá lên, không uống phí công sức của ta, xem coi Hoắc lão đầu về sau còn dám coi thường ta không”

Phía sau lão đạo sinh, là mấy người Tiêu Thu Phong, nhìn thấy bộ dáng thanh tỉnh của người phụ nữ kia, tất cả đều cả kinh, nước mắt đều đã ướt nhuộm hốc mắt, các nàng cũng biết, người phụ nữ kia, có ý nghĩa như thế nào với người đàn ông này.

“Tiểu Hà, con xem, đây chính là tiểu tử ta nói với con, Tiểu Phong, là đứa con của con và Mại Phi, thế nào, ta không có lừa con chứ, có phải rất đẹp trai hay không?”

“Đúng rồi, còn những người này, đều là vợ của hắn, hắc hắc, con thật có phúc, con dâu nhiều như vậy, hạnh phúc quá”

Lão đạo sĩ còn hưng phấn hơn Tiêu Thu Phong, nói mãi không hết lời, vẫn là người phụ nữ đó đã chấm dứt cơn luyên huyên đó, vội vàng vẫy tay với Tiêu Thu Phong, kêu lên : “Tiểu Phong, con chính là Tiểu Phong, mau, mau lại đây, cho mẹ nhìn ...”

Tiêu Thu Phong đã bước lại, đi đến gần, sau đó quỳ xuống bên giường, vẻ mặt đầy kích động. Đây là mẹ của hắn, là người mẹ mà hắn đã ảo tưởng vô số lần cả ngày lẫn đêm.

“Là con, là con đây, mẹ ơi ...” Những lời này, đi đến nơi cổ họng, đã như nghẹn ngào lại, không thể nói ra.

Nhưng thật không ngờ, người phụ nữ này cẩn thận nhìn Tiêu Thu Phong một hồi lâu, trên mặt biểu tình rất lạ, sau đó, nhìn lão đạo sĩ, hỏi: “Mộng bá, , có nhầm lẫn hay không, sao không thấy giống với Mại Phi? Có phải là do quá đẹp trai hay không?”

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, hắn không ngờ, mẹ quá thông minh, ngay thời điểm này mà còn suy nghĩ đến chuyện đó. Phía sau, chúng nữ đều há mồm, điều này cũng tốt, vốn định hưởng thụ sự cảm động và kích động một hồi do tình cảnh mẹ con gặp nhau, nhưng không ngờ, lại biến thành thế này.

Triệu Nhược Thần như chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức lấy từ trong ví tiền ra, ở trong ví, có một bức hình rất đặc biệt, đó là bức hình của Ảnh Tử.

“Đúng đúng, cái này giống hơn, bộ dạng lạnh lùng, không dùng nhiều lời, thật sự rất giống con ta” Ai, cái chuyện này ... giờ trở thành phiền toái, bây giờ Tiêu Thu Phong đã thật sự hận chết cái vụ linh hồn dịch thể kia, đã làm phát sinh ra chuyện này, cái này ... hay là cố tình phát sinh ra trên người hắn?

398. Chương 398: Người Mẹ Không Giống Như Tưởng Tượng

Còn có cách nào khác sao? Trước mặt mẹ, Tiêu Thu Phong chỉ có thể thẳng thắn, đem chuyện phát sinh ra trên người hắn, kể lại cho bà nghe, ngay cả lão đạo sĩ cũng phải trợn mắt há mồm.

Đinh Mỹ Đình thì không cần nói, đến bây giờ, nàng mới biết được, người mà nàng thích, lại có một thân phận khác, chân thân chính là người được gọi là Ảnh Tử năm xưa.

Cái này cũng khó trách, vì sao hai người lớn của Tiêu gia không phải là cha mẹ ruột của hắn.

“Chuyện này... chuyện này là thật sao?” Người phụ nữ nhìn Tiêu Thu Phong, trong mắt đầy do dự, nàng khát vọng nhìn người thanh niên trước mắt này là con trai mình, nhưng lại sợ đây là một giấc mộng.

“Mẹ, con cam đoan với mẹ, đây là sự thật, mẹ xem, đây là ảnh chụp năm năm trước, hắn vẫn là một kẻ xấu xa, bằng không làm sao con thích hắn được?” Vũ bước lại, trực tiếp kêu mẹ, người phụ nữ này khó mà tính được, cần phải cho bà biết, ngoại trừ con trai, còn có rất nhiều người hy vọng bà sống sót.

Tiêu Thu Phong rất bất đắc dĩ, đến giờ phút này, mẹ lại không nhận hắn, hắn thật sự muốn đi đập đầu rồi.

“Mẹ, bác ... bác còn sống, mẹ nhớ không?” Người phụ nữ chỉ bị đau bệnh chứ không bị mất trí nhớ.

“Hào Vân ... hắn còn sống?” Trên mặt đã có thần sắc kích động, người phụ nữ đương nhiên không quên, Tiêu Hào Vân chính là người thân duy nhất của chồng mình trên đời, hơn nữa, phần lớn mọi người không biết, ông ta đã trở thành người mai mối cho Tiêu gia.

Tiêu Thu Phong vội vàng cầm điện thoại, đáng tiếc, ở nơi đây không chút tín hiệu, làm cho hắn tức giận đến mức vứt điện thoại đi, Vũ ngăn hắn lại, khẽ cười : “Phong, anh không cần gấp, mẹ chỉ không tiếp thụ được thôi. Tin tưởng rằng mẹ sẽ chấp nhận anh, dòng máu trong người của anh, là do mẹ ban cho, tin tưởng rằng, dù thay đổi thể nào, trên người của anh, nhất định sẽ có thứ mà mẹ quen thuộc, đây, dùng của em”

Di động của Vũ, được trang bị tín hiệu đặc biệt, rất nhanh, điện thoại đã gọi được ra ngoài.

“Mẹ, đây là điện thoại của bác, mẹ nghe thử đi, có nhận ra âm thanh của bác không?” Điện thoại vừa thông, Tiêu Thu Phong không nói câu nào, chuyện qua bên tai của bà.

Điện thoại đã vang lên âm thanh, tuy rằng là số lạ, nhưng Tiêu Hào Vân cũng không cắt điện thoại, bởi vì người biết số điện thoại của ông, cũng không nhiều lắm, cho nên bình tĩnh trả lời.

“Alo, ai vậy?” Trong căn phòng yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe được, Ruth lập tức chợt nhớ ra, đây là giọng của Tiêu Hào Vân.

Người phụ nữ chưa cầm lấy điện thoại, đã nói một câu làm cho Tiêu Thu Phong muốn té xỉu : “Giọng người già, giọng của Hào Vân không có già như vậy!”

Tiêu Thu Phong sắp khóc rồi, mẹ ngủ lâu như vậy, nên cũng đã quên, mẹ đã ở đây hai mươi năm.

Lão đạo sĩ châm chọc : “Tiểu Hà, con không nhớ sao, bây giờ đã là hai mươi lăm năm sau rồi, con nói xem hắn ta có già hay không?”

Nghe xong lời này, người phụ nữ mới cầm điện thoại lên, nói : “Đại ca, anh còn nhớ giọng của em không, em là tiểu Hà đây!”

“Tiểu Hà ...” Âm thanh dừng lại, phỏng chừng ông ta đang bị dọa hết hồn, sau đó mới lên tiếng : “Giọng thì có chút quen thuộc, nhưng thật xin lỗi, vị tiểu thư này, tiểu Hà mà tôi quen đã qua đời hơn hai mươi năm rồi, cô đừng nói cho tôi biết rằng, đây là cuộc điện thoại từ thiên đường”

Chuyện như vậy, bất cứ là ai, cũng sẽ không tin.

Người phụ nữ có chút tức giận, mắng : “Này, lão già kia, ông rốt cuộc có phải là Tiêu Hào Vân hay không, nói nhiều quá vậy, tôi hỏi ông, có phải năm đó ông đến kinh thành, đi nhậu về đái bậy, rồi còn bị chó cắn phải nằm viện ba ngày đúng không?”

Đầu dây bên kia, Tiêu Hào Vân cũng xém té xỉu, ông thề, chuyện này, ông chưa từng nói với ai, đái bậy, bàn tay vàng sao có thể làm được.

Hơn nữa, chuyện này đã qua nhiều năm như vậy, hẳn là không ai nhớ được, giờ phút này, ông nhìn thẳng vào điện thoại, hơn nữa còn chút kích động, hỏi : “Cô ... cô thật sự là tiểu Hà? Thật sự chính là cô dâu ở hôn lễ cường hôn chú rể, là tân nương cường hôn sao?”

Tiêu Thu Phong cũng đã được mở mang kiến thức, thì ra năm đó mẹ rất cường hãn!!!

Bác vừa nói xong, bà đã lên tiếng thừa nhận : “Đúng, là lão nương!”

Cái này là phần mở đầu, rồi lại tiếp tục nói chuyện tiếp, thân nhân nhận nhau mà, hai người càng nói càng hăng say, Tiêu Hào Vân đương nhiên vội vã muốn gặp bà, nhưng bây giờ không có khả năng, ai mà biết, khi nào bà tỉnh, khi nào bà mê man.

“Được rồi, không nói với ông nữa, tôi muốn gặp con trai tôi, vậy đi!” Sau khi vấn đề đã được giải đáp, bà rất hưng phấn, buông điện thoại xuống, người đầu tiên mà bà muốn nhìn, đương nhiên là Tiêu Thu Phong.

Vậy vậy tay, bà nói : “Tiểu Phong, lại đây, để mẹ nhìn con, ai, hơn hai mươi năm, thì ra ta còn một đứa con trai, xem ra trời cao đối đãi không tệ”

Lúc này đây, bà đã trở nên tự nhiên hơn, khi Tiêu Thu Phong đến gần, bà đã gọi to một tiếng : “Con ngoan, mau ôm mẹ đi, cục cưng ngoan!”

Hai tay mở ra, cũng đã ôm lấy Tiêu Thu Phong còn đang ngỡ ngàng, Tiêu Thu Phong nhìn mọi người đang che miệng cười trộm, nhưng vẻ mặt rất hưng phấn, thật có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói : “Mẹ ... con ... con đã lớn rồi, không còn là con nít nữa ... mẹ không cần kêu là cục cưng ngoan ...”

Bà trừng mắt nhìn hắn một cái, quát : “Con dám không nghe lời mẹ sao, có phải muốn mẹ đánh mông con không?”

Lúc này, à không, bây giờ Tiêu Thu Phong thật sự muốn té xỉu rồi, tính cách của mẹ, thật sự không giống bình thường, cũng chỉ có lão già Long Thần mới chịu được, người bình thường thật sự không dám cưới đâu.

Lão đạo sĩ cười trộm, ông đương nhiên biết tính cách của bà, chỉ trong lúc ngủ, mới đáng yêu thôi.

Nhưng sự cường thế đã biến thành lời tự trách : “Tiểu Phong, mẹ thật xin lỗi con, nhiều năm như vậy, để con sống một mình bên ngoài, nhận hết khổ sở, ông già ma quỷ của con, ngay cả một lần gặp mặt cũng không có, con đã chịu khổ rồi, về sau mẹ nhất định sẽ yêu thương con, không để con một mình nữa”

Có những lời này, Tiêu Thu Phong còn cần gì nữa? Tất cả đã không còn quan trọng, quan trọng nhất là hắn có mẹ, không còn là cô nhi.

“Mẹ, tất cả đã trôi qua, chúng ta có thể gặp lại nhau, cũng đã bồi thường tất cả rồi, về sau chúng ta sẽ hạnh phúc, mẹ nhìn các nàng đi, về sau cũng sẽ là con dâu ngoan của mẹ”

Bà ngẩng đầu lên, ôn hòa mỉm cười với chúng nữ, nói : “Con à, con thật có bốn sự, so với ông già của con bản lĩnh hơn nhiều, ổng hử, đừng nói là tán gái, ngay cả tam thương cũng không đỡ được một cái, chỉ có mẹ ngu ngốc mới gả cho ổng”

Cười cười, bà ngẩng đầu lên nhìn : “Tiểu Phong, các nàng đều rất tốt, phong nhã thành thực, xinh xắn đáng yêu, làm vợ quả thật rất tốt, nhưng mà con chuẩn bị cưới người nào?”

Tiêu Thu Phong cười cười : “Đương nhiên là cưới hết, như vậy không phải bên cạnh mẹ sẽ có nhiều người hầu hạ hơn sao?”

Bà dùng tay sờ sờ mặt hắn, mắng : “Tiểu tử này, quả thật to gan, làm ủy khuất người ta như vậy, các nàng hợp lại tạo phản thì sao, con thật biết suy nghĩ”

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng, chúng con sẽ không” Vũ nhẹ nhàng đến gần, thâm tình nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Có cưới hay không cũng không quan trọng, quan trọng là chúng con có thể cùng với hẳn, mọi người vui vẻ, vậy là đủ rồi”

Lời này, là tiếng lòng của chúng nữ, tất cả đều gật đầu.

Bà cao hứng nhìn về phía Tiêu Thu Phong, cười quát : “Xú tiểu tử, thật sự là đắc ý chết con, lập tức đòi bốn người, thật sự là lớn nhỏ cũng ăn, không tòi, Tiêu gia chúng ta về sau sẽ tốt rồi, ai, nếu ba của con còn sống, ông nhất định sẽ còn vui mừng hơn mẹ”

Bà nói xong, như chợt nhớ đến người yêu đã mất, cảm xúc dần thay đổi, thân thể cũng dần trở nên vô lực, tiếp theo lặng lẽ thở dài một hơi, hai mắt trở nên vô hồn, nhợt nhạt nói : “Mẹ mệt, xú tiểu tử, lần sau sẽ dạy dỗ con lại ...”

Bà đã muốn ngã xuống trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, lão đạo sĩ tiến lại, cầm tay bắt mạch, khẽ gật đầu, Tiêu Thu Phong đã đứng lên, đỡ mẹ nằm lên giường băng, lần này là lần tỉnh dậy lâu nhất, thức dậy gần hai mươi phút, xem ra sự xuất hiện của con trai, quả thật rất có tác dụng.

Dù không muốn nhưng vẫn phải rời đi, lúc này, tâm tình của mọi người đều đã tốt hơn rất nhiều, ngay cả lão đạo sĩ cũng vậy.

“Tiểu Phong, mẹ của con có thể tỉnh lâu như vậy, bởi vì đã có động lực sống, con yên tâm, chỉ cần con thường xuyên đến thăm, tình huống của nàng sẽ ngày càng tốt hơn” Tiêu Thu Phong gật đầu, đây chính là hy vọng của hẳn, hẳn sẽ hết sức đi tìm tinh mang quyết, làm cho mẹ hoàn toàn thoát khỏi thương tổn của ma khí, đã nhiều năm rồi, bà chịu khổ cũng đã đủ rồi.

“Ông xã, anh yên tâm, chúng em tin tưởng, mẹ nhất định sẽ nhanh chóng hồi phục thôi, mọi người có thể hưởng thụ hạnh phúc gia đình mà” Ruth cũng không hiểu cái gì là tinh mang quyết, nhưng lòng của nàng cũng giống như chúng nữ, đều kỳ vọng người phụ nữ ấy sẽ nhanh chóng tỉnh dậy, bởi vì đây chính là mẹ của hẳn.

Đinh Mỹ Đình cũng nói: “Tiêu đại ca, em cũng sẽ giúp anh, nhờ gia đình hỗ trợ” Lúc này, nàng đã hiểu được, Vũ để cho nàng đi theo, đại biểu cho cái gì, chính là cho nàng một cơ hội, một cơ hội trở thành người của Tiêu gia, nàng đương nhiên không thể bỏ qua.

“Mỹ Đình, em nên hiểu vì sao chị đáp ứng cho em cùng đi, bởi vì chuyện hôm nay, bất kể là em thấy cái gì, hay nghe được gì, đều là những chuyện kinh hãi thế tục, chỉ có người của Tiêu gia mới được biết, cho dù là người nhà của em, cũng không thể tiết lộ, biết không?”

399. Chương 399: Điều Kiện Trao Đổi

Mà bây giờ, nàng đã có trách nhiệm gìn giữ bí mật của Tiêu gia.

Trở về nhà, ở đây đã có khách, lão già Đinh Bản Quân dưới sự bảo vệ của Quân Thần, đang ngồi trong phòng khách uống trà. Lão già đang ngồi nói chuyện với Lý Cường Bình và Thiết Trụ, rất kỳ quái, những kẻ hay trục lợi như Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh, lại im re.

“Sao lại thế này, bọn họ vào bằng cách nào, Thu Phong không phải đã dặn rồi, không được để cho người ngoài tiến vào sao?” Vừa nhìn thấy lão già này, Triệu Nhược Thần liền tức giận, giấc mộng hôn lễ của nàng, lại là một âm mưu, chính là do lão già này làm ra.

Vì việc đó, nên cũng bị Tiêu Thu Phong trừng phạt trên giường, dù nàng xin lỗi hay đại loại như thế đều không có tác dụng ... Mà thật ra thì, cái này đâu phải lỗi của nàng đâu?

Đinh Bản Quân nhìn Triệu Nhược Thần, quả nhiên là lão cáo già, một chút xấu hổ cũng không có, cười nói : “Sao vậy nhược thần, động phòng rồi nên ném bà mồi vào góc tường à, còn không biết cảm ơn ta sao?”

Triệu Nhược Minh đã đứng lên, hỏi : “Chị, các người đi chơi ở đâu vậy, vì sao không mang em theo?”

Triệu Nhược Thần trừng mắt nhìn hắn, quát : “Em bao nhiêu tuổi rồi, chỉ biết chơi, chuyện của chị, không cần hỏi, coi chừng chị đánh em” Trời ơi, làm vợ người ta rồi, mà còn dữ dằn như vậy, quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Đánh chết cũng không thể đổi tính!

Chẳng qua, Tiêu Thu Phong không có động tác gì để ngăn cản. Bởi vì lần này Đinh Bản Quân không phải quá phận, hắn đã đáp ứng số Một chấp hành kế hoạch sống lại, cho nên ông ta sẽ không làm cho hắn chật vật, cho dù muốn làm âm kinh thành, thì cũng phải từng bước từng bước. Dù sao hắn cũng không phải là thần, không thể nắm toàn bộ trong tay.

“Đinh lão, tôi thật đúng là phải cảm ơn ông, cho một bất ngờ như vậy, nhưng mà, loại trò chơi này không cần chơi nữa, tìm tôi yếu lắm, sợ không chịu nổi kích động, ông cũng không muốn tôi ngã xuống chứ!”

Đinh Mỹ Đình cũng nói : “Ông nội, lần này ông thật sự quá mức lắm, nếu thật sự chị Nhược Thần bước vào Hoàng gia, vậy thì nên làm thế nào?”

Đinh Bản Quân nhìn Tiêu Thu Phong nói : “Được rồi, các người không cần nổi giận, ta hiểu tiểu tử này mà, phong lưu hoa tâm, rồi lại đa tình, hắn không đến quấy rối, ta mới không tin. Xem đi, bây giờ không phải rất tốt sao, rốt cục đã có đôi có cặp, làm người ta hâm mộ muốn chết”

“Còn nha đầu con, không biết nói đỡ cho ta vài câu, còn chưa gả cho người ta mà tâm đã bắt đầu lệch lạc, không biết ta có phải là ông nội của con không”

Tiêu Thu Phong khinh bỉ nhìn ông một cái, biết da mặt của lão già này rất dày, quả thật không thể tưởng được, xem ra có thể so sánh với Tư Mã Lạc rồi.

“Nếu ông không phải là ông nội của Mỹ Đình, tôi đã đuổi ông ra khỏi nhà rồi. Được rồi, nói đi, tìm tôi có việc gì?” Tình huống bây giờ, ông ta tự mình đến cửa, đương nhiên không thể nào là đi dạo, nhất định có chuyện quan trọng.

Đinh Bản Quân không hề khách khí, đứng lên, nghiêm chỉnh nói : “Lúc này tìm anh, quả thật có đại sự, đi thôi, tìm một chỗ im lặng nói chuyện”

Có chính sự, chúng nữ đương nhiên không muốn dây dưa, đặc biệt là Triệu Nhược Thần, bây giờ nàng vô cùng chán ghét cái bộ mặt của lão già này, cha cũng thế, ngay cả con gái cũng lừa được, tiết mục này, có thể làm tiêu đời hạnh phúc cả đời của nàng.

Chẳng qua, kết cục hoàn hảo làm cho người ta vừa lòng, nàng vẫn có thể ở bên cạnh người nàng yêu.

Nhìn thân ảnh hai người biết mất, Đinh Mỹ Đình đã có chút nghi ngờ hỏi: “Ông nội tìm Tiêu đại ca có chuyện gì vậy nhỉ, hình như có vẻ rất quan trọng”

Thân phận của ông nội, Đinh Mỹ Đình đương nhiên biết, bỏ qua quan hệ bất cần với nàng, hai người này hẳn là không tiếp xúc, nhưng nhìn bộ dáng vừa rồi, bọn họ tựa hồ đã sớm quen biết nhau. Đúng rồi, ông nội từng nói qua, ông biết Tiêu đại ca. Đinh Mỹ Đình khó hiểu, ông nội quen biết Tiêu đại ca khi nào?

Tư Mã Lạc cười nói : “Đương nhiên không có chuyện tốt, nụ cười của ông nội em, chính là của một con cáo già, chuyện không có lợi, ông ta nhất định không làm”

Đinh Mỹ Đình không vui, kêu lên : “Này, đủ chưa hả, ông nội của tôi là người tốt, không phải như anh nói, anh còn nói nữa, về sau tôi sẽ không nấu cơm cho các anh ăn”

Chúng nữ cùng Tiêu Thu Phong mới ra ngoài một ngày, hai tên này ngủ cả ngày, bây giờ vẫn chưa có hột cơm nào vào bụng, Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đến đây, đương nhiên là ăn không ở không, không chút tác dụng, tiêu xài cũng không ít, còn dám hó hé nữa, liền bị đuổi ra ngoài.

“Coi như anh chưa nói gì, chưa nói gì... Đinh mỹ nữ, cho dù bọn anh không ăn, nhưng tiểu tử kia cũng phải ăn, không phải em sẽ chăm sóc tốt cho hắn sao?”

Trùng mắt nhìn Tư Mã Lạc một cái, nhưng lần này Đinh Mỹ Đình không phản bác, vì Tiêu đại ca giặt quần áo nấu cơm, nàng nguyện ý.

Vũ, Ruth, còn có Triệu Nhược Thần, hình như không có một chút gì gọi là khả năng nấu nướng, nhìn Đinh Mỹ Đình, đều có chút ngượng ngùng, Vũ đã lên tiếng : “Mỹ Đình, chuyện khác thì được, nhưng chuyện cơm nước, bọn chị không thể giúp được, chỉ đành phải vất vả cho em”

Ruth thì khỏi nói rồi, được huấn luyện từ nhỏ, chuyện gì mà đàn ông làm được, nàng cũng đều làm được. Nhưng những chuyện mà phụ nữ làm được, phần lớn nàng đều không thể làm được, nếu không phải sau khi trở thành người của Tiêu Thu Phong, học vài thứ của phụ nữ, thì phỏng chừng bây giờ vẫn còn khá là ngốc, cuộc sống ở trung đông xem ra cũng có tác dụng rất lớn.

Triệu Nhược Thần cũng vậy, những thứ này, nàng chưa từng đụng đến.

Đinh Mỹ Đình thật không ngờ, các bà chị xinh đẹp thế này, mà lại không biết được cái cơ bản nhất của phụ nữ, có chút buồn cười, nói : “Các chị, xem ra các chị cần phải được học tập, những chị khác của Tiêu gia ai ai cũng đều là hảo thủ, giờ tay ra là có thể làm được một món ngon rồi”

Triệu Nhược Thần không chút xấu hổ nói : “Thì đã sao, cùng lắm là gọi đồ ăn bên ngoài, dù sao cũng đã quen rồi”

Ở Đông Nam vài năm, nàng không ở nhà, bên ngoài cũng có phòng ở, cái gì cũng có, riêng về khoảng ăn uống thì nàng thì chưa bao giờ phải xuống bếp, ở được vài năm rồi mà phòng bếp còn y như mới.

Nếu không ra ngoài ăn thì tự kêu đồ về nhà, đối với nàng, ăn ở ngoài chính là cuộc sống, nhưng không biết Tiêu Thu Phong nghe được tin này xong, sau khi cưới nàng cả đời phải ăn ngoài đường thì có bất tỉnh hay không.

Trong phòng, Đinh Bản Quân đem ý đồ nói ra xong, Tiêu Thu Phong vẫn chưa lên tiếng, chỉ ngồi một chỗ, lẳng lặng tự hỏi, vì cái điều kiện này, với hắn mà nói, không có sức dự hoặc, nhưng hắn không thể không suy nghĩ vì những người Lý Cường Bình được.

Vinh dự, đối với thần binh chiến đội mà nói, rất quan trọng!

Tiêu Thu Phong không hy vọng, đám người Lý Cường Bình, trong mắt người khác, chỉ là tay sai của Tiêu thiếu gia Đông Nam, thứ bọn họ có được, hẳn là phải nhiều hơn như thế.

“Chúng ta có thể đưa thần binh chiến đội của anh vào biên chế chính quy, hơn nữa còn có quyền lực đặc biệt, về sau tất cả mọi chuyện họ làm đều hợp pháp, chỉ cần bọn họ rút ra một chút thời gian đối phó với long vệ quân, cũng không đoạt lấy quyền chỉ huy của anh, điểm này, anh cứ yên tâm”

“Hơn nữa, nhân thủ anh có được tuyệt đối không chỉ có thần binh chiến đội, hoàn toàn có thể điều mọi người lại đây, mấy vạn quân của Ma Quỷ, cao thủ hẳn là không ít, đúng rồi, ta vừa nhận được tin tình báo, tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới Đồ Thần đã bắt đầu trà trộn vào trung quốc, anh đừng nói cho tôi biết, chuyện này anh không có liên quan”

“Hơn nữa, bản thân anh cũng là cao thủ, tôi tin tưởng rằng, toàn bộ kinh thành này, người có thể gây tổn thương cho anh cũng không nhiều lắm. Chuyện này đối với anh cũng không gây tổn hại gì, hơn nữa, anh còn có thể cho những người đó một thân phận, Thu Phong, cơ hội này chỉ có một mà thôi”

Tiêu Thu Phong rốt cục cũng ngẩng đầu lên, nói : “Tôi sẽ xem xét”

Thần binh chiến đội bây giờ mặc dù là lực lượng hắn cần nhất, nhưng không phải nói thiếu bọn họ là không được, chỉ cần hắn thích, thì lúc nào cũng có thể đào tạo ra một thần binh chiến đội khác.

Đinh Bản Quân không nói thêm gì, nhanh chóng cáo từ, ông tin tưởng, người đàn ông Tiêu gia này, chắc chắn sẽ đáp ứng, bằng không cũng sẽ không có nhiều người tùy bái và kính trọng hắn như vậy.

Tiêu Thu Phong đem điều kiện trao đổi này nói cho Vũ, bởi vì trong những người phụ nữ này, chỉ có nàng là hiểu biết chuyện này nhất, có thể đứng ở góc độ công bằng mà nói ra những chỗ tốt và chỗ xấu.

“Dùng thần binh chiến đội để đối phó với long vệ quân, Đinh thủ trưởng quả nhiên đã suy nghĩ rất chu đáo, hành động của Long Tương, sẽ gặp trở ngại rất lớn, nếu em đoán không sai, lần hành động vệ đội này, trừ thần binh của anh ra, những người khác đều sẽ chọn quân thần, quả thật có thể đối mặt với long vệ quân!”

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Em cảm thấy anh nhất định sẽ đáp ứng?”

Vũ ngẩng đầu, nhìn hấn, nghiêm túc nói : “Anh đã đáp ứng rồi, không phải sao? Anh cố ý kéo dài, chính là không muốn để cho Đinh lão đầu đắc ý phải không?”

Tiêu Thu Phong cười, không thể không nói, Vũ thật sự là người duy nhất trên đời này hiểu rõ hấn.

“Đúng vậy, nếu anh ích kỷ một chút, chuyện này anh tuyệt đối sẽ không đáp ứng, sẽ không ai ngốc như anh, đem lực lượng cho người khác mượn, cho dù là quốc gia cũng không! Nhưng anh không thể không suy nghĩ đến cái họ cần, hoặc là anh có thể cho họ cả đời yên vui không lo, nhưng không thể cho họ vinh quang quốc gia, để cho họ cảm nhận được giá trị sinh tồn!”

“Còn thần binh ở đây, sẽ còn rất nhiều người không có cơ hội thi triển, Vũ, kỳ thật em không biết, thủ hạ của anh, còn có rất nhiều nhân tài, anh tin tưởng, lực lượng của bọn họ không kém hơn thần binh chiến đội”

Vũ cười ngọt ngào nói : “đúng rồi, em còn biết, trong tay anh nắm giữ lực lượng của Đồ Thần, ngay cả công chúa của người ta mà anh cũng đưa lên giường, tất cả đều cho anh hết. Đáng tiếc, em sắp già rồi, không có cái gì có thể cho anh được!”

Tiêu Thu Phong ôm lấy nàng, bàn tay xấu xa, đã đưa đến những chỗ không nên đến.

“Vũ, em sai rồi, em cho anh hy vọng, nhìn em, anh mới có động lực, nghĩ đến khi nào mới có thể chiếm được phong tình động lòng người của em. Chẳng lẽ em không biết, sắc đẹp vốn là một vũ khí, mà đối với anh, đây là một động lực”

400. Chương 400: Hành Động Một Mình Không Nghe Khuyên Bảo

Hoàng gia, gia chủ Hoàng Đạo Sinh không có mặt, ba người con trai ngồi cùng một chỗ, lẳng lặng không nói gì, từ giáo đường trở về, ông già cũng đã đi bế quan, mấy ngày qua, chỉ có ba người thanh niên này là chịu sự sỉ nhục của Tiêu gia.

Hoàng Gia Minh đã đứng lên, bước nhanh lại, miệng buồn bực quát : “Đáng giận, thật sự là đáng giận, Tiêu Thu Phong, tao nhất định phải đánh cho mày thành phế nhân, để mày lại kinh thành làm tấm gương cho địch nhân Hoàng gia”

“Lão tam, không được làm vậy, cha đã dặn dò, không có lệnh của người, không được phép đi tìm người đó gây phiền toái, chuyện này, người đã có tính toán, em không cần vội, thù này sớm muộn cũng sẽ báo”

Hoàng Gia Minh cả giận nói : “Sao em có thể nhịn được, tên khốn nạn đó, không chỉ cho em một đập, mà còn cướp đi người đàn bà của em, em đã không còn mặt mũi gặp người ngoài, anh không nghe bên ngoài họ nói gì sao, họ nói tam thiếu gia của Hoàng gia là một tên nhu nhược, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không giữ được, em ... em nhất định phải giết hấn!”

Càng nghĩ càng tức giận, không thể nhìn được được, Hoàng Gia Minh đã bước đến bên cạnh anh hai, cầu xin : “Nhị ca, anh nhất định phải giúp em, Hoàng gia chúng ta, nếu không báo thù, thì về sau làm gì còn mặt mũi mà dương oai lập thể tại kinh, làm cho những người đó thuận phục?”

Hoàng Gia Tĩnh nhìn Hoàng Gia Minh một cái, sau đó gật đầu nói : “Được, anh giúp em!”

“Lão nhị, cha đã dặn ...”

“Được rồi, đại ca, anh không cần phải lúc nào cũng nói cha dặn thế này cha dặn thế kia, thân là con cháu Hoàng gia, có trách nhiệm gìn giữ tôn nghiêm của Hoàng gia, nếu phát sinh chuyện như vậy, mà chúng ta vẫn không có động tác, người bên ngoài còn tưởng chúng ta sợ hấn, không phải chí là một chưa từng chịu nhục như thế sao? Có dù hấn có bản lĩnh, cũng không thể ngăn được thiên quân vạn mã!”

Hoàng Gia Tĩnh không giống Hoàng Gia Minh, đối với những lời của đại ca mình nghe đã nhảm tai, nên hấn đã tự quyết định, chuyện này hấn sẽ tự giải quyết, không cần cha già nhúng tay vào.

Mặc kệ cha già tính toán cái gì. hấn có lòng tin tuyệt đối với lực lượng của mình, không có phép bất kỳ kẻ nào khinh thường Hoàng gia, danh xưng bán biên vương không phải là hư danh.

Hoàng Gia Minh mừng rỡ kêu lên: “Nhị ca, em nghe anh, chỉ cần có thể giết được tên Tiêu Thu Phong kia, muốn em làm gì cũng được”

Hai mắt của Hoàng Gia Tĩnh xuất hiện tia sát khí lạnh lùng, mở miệng nói : “Hoặc là không làm, hoặc là phải làm đến cùng, để cho tên họ Tiêu ấy không còn một cơ hội sống sót”

Lão đại Hoàng Gia Lôi nghe xong chấn động, quát hỏi : “Lão nhị, chẳng lẽ em muốn vận dụng lực lượng của Phá Phủ Trầm Chu?”

Mỗi đại thế gia, đều có một lực lượng mà người khác không thể nhìn thấy, lực lượng này không chỉ cường đại, mà còn có cả lực sát thương không thể chống cự, mà Hoàng gia đã xưng lực lượng này là Phá Phủ Trầm Chu.

“Nếu đại ca không giúp, em sẽ vận dụng lực lượng của phá phủ, trầm chu của anh, anh cứ giữ đi!” Hoàng Gia Tĩnh khinh bỉ nhìn đại ca của mình, tựa hồ như đối với lời khuyên của người anh này, không chút quan tâm.

Hoàng Gia Lôi bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn không phải là không muốn hỗ trợ, nhưng sợ việc này sẽ hỏng, đáng tiếc hẳn không cần được, bây giờ cha già đã bế quan, không thể nào quấy rầy, thật sự làm khó cho hắn.

“Nếu các em đã thật sự xúc động, như vậy tùy các em, dù sao anh cũng phải đợi cha ra, sau đó mới có thể tính kế dài lâu được” Tuy là nói vậy, nhưng trong lòng rất rõ ràng, nếu hai người em thật sự gặp nguy hiểm, thì hẳn phải ra tay, hy vọng không đến nông nỗi đó.

Hoàng Gia Tĩnh được xưng là chiến tướng quân khu đông bắc, xử sự luôn lưu loát, hơn nữa thế lực và uy vọng của Hoàng gia tại kinh thành làm cho hắn căn bản không cần phải kiêng nể thứ gì, không cần phải nể mặt kẻ nào, chỉ làm những gì mình thích.

Cho nên xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng không thể nhịn được, người đàn ông Tiêu gia kia, ăn nói rất lợi hại, hắn muốn xem thử một chút, đến lúc giết chóc, thì cái miệng có lực sát thương hay không?

Lực lượng Phá Phủ Trầm Chu, vẫn đều giấu trong ngầm, mỗi năm đều có người cũ bị đào thải, để người mới gia nhập, cho nên, lực lượng năm này tăng mạnh so với năm trước, Hoàng Gia Tĩnh tự tin như vậy, bởi vì lực lượng này, tuyệt đối không kém hơn long vệ quân của Long Tương, hoặc nói cách khác, xây dựng lực lượng này, chính là vì để đối phó với long vệ quân.

Một núi không thể có hai cọt, ở kinh thành, đã đối lập từ lâu, hình thành từ rất sớm, chỉ có đánh đến sống chết, chứ không có chung sống hòa bình, cho dù có, cũng chỉ là tạm thời.

Đêm đã khuya, Tiêu Thu Phong vẫn chưa ngủ, bởi vì trước đó, hắn đã nhận được tin của Đinh lão đầu, Hoàng gia đã có động tĩnh.

Cái động tĩnh này không cần nói, đương nhiên là đối phó hắn, bây giờ đối với Hoàng gia, hắn đã có đủ tự tin để trở thành kẻ địch.

Vũ đến, ngay cả mấy đại cao thủ của Long tổ cũng đến, tuy rằng chưa tìm được chính xác những bằng chứng gây bất lợi của Hoàng gia, nhưng bọn họ đều là bằng hữu của Tiêu Thu Phong, huống chi, hành động lần này, là do Đinh lão phê chuẩn.

“Đầu, chúng ta lại có cơ hội kẻ vai tác chiến, thật sự là vinh hạnh!” Dâm Tặc vẫn là người nói nhiều nhất, trăm năm không đổi, đã nhiều tuổi rồi mà cũng không thể nghiêm túc lại được.

Dạ Ứng nhìn chân trời màu đen, đếm sao trên trời, không hề thoải mái như dâm tặc, nói : “Chỉ cần Hoàng gia động, chúng ta có thể biết, bọn họ có phải là lực lượng Hắc Dạ hay không?”

Tựa như tử sĩ, chỉ cần một cái nhìn là cổ thể tra ra.

Túy Quỷ nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nói : “Thu Phong, bọn họ dám động, tuyệt đối nắm chắc mười phần thắng, mà vẫn phải cẩn thận một chút, có cần nhờ Đinh tướng quân đem kinh vệ quân đến đây hỗ trợ hay không?”

Đinh tướng quân, đương nhiên là Đinh Ái Quốc rồi, không chế kinh vệ quân ở kinh thành, đây là lực lượng cường đại nhất ở kinh, nhân số lên đến ba mươi vạn người.

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói : “Không cần, nếu kinh động làm bọn chúng sợ, chúng ta sẽ không thể tra ra cái gì, nơi này càng ít người càng tốt”

Nếu đã có thể ngồi an bình ở đây, hẳn đương nhiên đã có tính toán tốt nhất, nếu không cũng đã không được xưng là Tiêu thiếu gia Đông Nam. Quân đội trung đông ở châu Á, hẳn đưa phái những người cần tới đến, đây là một cơ hội, Đồ Thần, Thần Binh Chiến Đội, và nhiều quân tinh nhuệ như vậy, nếu không ngăn được công kích của Hoàng gia, vậy thì đưa thêm quân đội đến cũng sẽ không có tác dụng.

Hai anh em hoàng gia đã động, lực lượng phá phủ, dưới đêm tối đã tập hợp, ngày thường bọn họ vẫn phân tán trong kinh thành, nếu bầu không khí vẫn bình thường, thì sẽ bình thường tồn tại, tuyệt đối sẽ không ai biết thân phận thật sự của họ, chính là những cỗ máy giết chóc hình người!

Không thể có thế, trừ phá phủ trong tay lão nhị, hẳn còn dẫn thêm vài trăm hộ sĩ vệ gia tộc về kinh, tất cả đều là cao thủ, lần này đều dùng toàn bộ.

Đương nhiên, bên cạnh lão tam, cũng có không ít những cao thủ được chiêu mộ từ khắp nơi trên thế giới, tối nay cũng được cho tham gia hành động lần này, mục tiêu của họ, chỉ có một, là người tên là Tiêu Thu Phong Tiêu thiếu gia Đông Nam.

Đội ngũ hơn ngàn người, thừa dịp đêm tối, đã vây bốn phía Tiêu gia, người đi tìm hiểu nơi này cũng đã trở lại, trạch viện cũng không có gì dị thường, trừ những người bảo vệ bên cạnh người đàn ông kia, cũng không có lực lượng gì.

“Nhị ca, đây quả thật là cơ hội hành động tốt nhất của chúng ta, chỉ cần chúng ta công kích, tên họ Tiêu kia, nhất định sẽ chết, anh mau ra lệnh đi!”

Hoàng Gia Tinh nhìn ngôi nhà yên tĩnh cách đó không xa, hai mắt trong đêm hiện lên sự lạnh lùng, nhẹ nhàng nói : “Các người nghe đây, động tác nhất định phải nhanh, bất kể giá nào, cũng phải giết được người đàn ông đó, rõ chưa?”

“Đã rõ?” Trước mặt hắn, là mười mấy người mặc đồ dạ hành, bọn họ chính là phân đội trưởng của phá phủ, là lính dưới tay của Hoàng Gia Tinh.

Hoàng Gia Tinh gật đầu, giơ tay lên, nói : “Hành động, người trong nhà, giết không tha!”

Một làn khói mỏng dâng lên trên trời, hành động tiêu diệt Tiêu Thu Phong của Hoàng gia, rốt cục đã triển khai, mà lực lượng của quân đoàn ma quỷ, cũng đã đuổi tới.

Trong những bốn người đang động, có vài người rất quen thuộc, lộ ra bộ mặt thật.

Lang Nha là gương mặt dẫn đầu, cầm theo cây súng máy, cuồng bạo đến cực điểm, không biết thằng này có mắc chứng mê súng hay không, mà trước kia ở quân doanh, dù không có việc gì thì đi đến đâu cũng vách theo vài cây súng, chẳng lẽ ... chơi cái này vui lắm sao?

“Mọi người nghe đây, Tiêu thiếu gia có lệnh, nhớ rõ cho lão tử, cứ việc chém giết tùy tiện, mấy tháng nay, đúng là bị nghẹn chết thôi!” Lang Nha nói xong, phía sau hắn đã xuất hiện hai bóng người.

Chính là Labus và Lang Khuyến, hai tiểu tử này đã cao bằng Lang Nha, trừ việc dáng người hơi gầy một chút, thì toàn thân đã tràn ngập khí tức giết chóc cường hãn, càng lúc càng làm cho người ta khiếp sợ.

Con người, trong chiến tranh, luôn luôn có thể nhanh chóng trưởng thành, hai thiếu niên này cũng vậy, tuy rằng thoát nhìn còn rất trẻ con, nhưng không ai dám xem thường bọn họ.

“Lang Nha, anh nói nhiều quá vậy làm gì, làm cho lũ kia chạy mất rồi, đi thôi, cái tên biến thái này, đợi anh chắc người ta đã thu dọn xong hết rồi, còn phần cho anh phát ụ hử”

Lang Nha nghe xong, chưa kịp phát hỏa, đã khẩn trương lên, chỉ tay về phía trước, nói : “Nhanh, vây lại, giết chết mẹ cái lũ này đi!” Cơ hội thế này, hẳn đương nhiên không thể để cho người khác.

Hoàng Gia Tinh đi đầu, dẫn theo tinh hoa của phá phủ, vừa xâm nhập vào Tiêu gia, đã kinh hô một tiếng : “Người nào?”

Thân hình của Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã xuất hiện, bọn họ biết tối nay những người này sẽ xuất hiện, bọn họ làm sao mà có thể ngủ được, thật không ngờ, người của Hoàng gia thật đúng là to gan, dám tấn công nhà của Tiêu thiếu gia, chẳng lẽ bọn họ nghĩ, chỉ bằng những người này mà có thể đánh bại Tiêu thiếu gia?

Nhưng Hoàng Gia Tinh lại không cho bọn họ có thời gian suy nghĩ, đã hét lớn một tiếng : “Giết!”

Mấy chục kiếm thủ nhất lưu, cũng đã bắt đầu động, thân hình như lá rụng, trong nháy mắt đã vây lại thiếu trụ và Lý Cường Bình, kiếm quang bắn ra bốn phía, hình thành xu thế mật vũ, sát khí kéo dài không dứt đã xuất hiện.

401. Chương 401: Loạn Chiến

Không chỉ có vậy, vòng vây của bọn họ vừa thành đã bắt đầu thi triển kiếm chiêu chết chóc, từng chiêu trí mạng. Hai vua thân binh luôn gan to hơn trời, mạnh mẽ không ai sánh nổi cũng không dám chậm trễ. Trên cơ thể những người này có hàn khí còn mạnh hơn cả xác chết. Hai người Lý Cường Bình lúc này còn không biết đó là lực lượng của Hắc sắc ma công.

“Giết, tốc chiến tốc thắng”

Hoàng Gia Tinh hét lớn một tiếng, thân hình lướt qua hai người, lao vào bên trong. Một đám cao thủ phía sau cũng bắt đầu hành động, như thủy triều dâng mãnh vậy kín cả trạch viện.

“Bọn mày quá càn rỡ, lão nhị Hoàng gia, tiếp một chiêu của ông” Túy Quỷ không thích nói chuyện. Nhưng trấn thủ ở đây thấy Hoàng Gia Tinh ngông cuồng đến cực điểm, ra vẻ không ai sánh bằng, Túy Quỷ lớn tiếng hét lên, người từ trong cửa sổ nhảy ra, chiêu Túy quyền như mưa tuôn ra, trong nháy mắt đánh tới.

“Túy Quỷ Long Tổ...” Mắt Hoàng Gia Tinh lóe lên, lạnh lùng quát: “Thì ra Long Tổ bọn mày cũng ở đây, thật không ngờ hẳn lại có bản lãnh làm cho Long Tổ cũng trở thành vệ sĩ của mình. Túy Quỷ, nếu biết điều lập tức rời đi, nếu không đừng mong sống sót”

Lúc nói chuyện hai kinh đã va chạm vào nhau. Không hổ là chiến tướng Tây Bắc, khí kinh cuồng bạo của Hoàng Gia Tinh, có lẽ chỉ Lý Cường Bình mới có thể đối chiến với hắn. Túy quyền với những chiêu thức huyền diệu, biến hóa vô cùng, vô chiêu thắng hữu chiêu nhưng không thể nào đỡ được cương khí vô địch của Hoàng Gia Tinh. Hoặc là nói đối mặt lực lượng tuyệt đối, cho dù chiêu thức thế nào cũng không làm nên trò trống gì.

“Giết, giết vào, giết hết mọi người bên trong” Hoàng Gia Tinh đánh với Túy Quỷ, Hoàng Gia Minh đã chỉ huy người xông vào, tăng cường tấn công. Hành động lần này phải tốc chiến tốc thắng, không cho Kinh vệ quân có cơ hội ngăn cản.

Chẳng qua hai thằng con Hoàng gia lại không biết mọi hành động của chúng đều bị Kinh vệ quân giám sát. Nếu như không phải lo lắng cho sự an toàn của Bắc Kinh, chú trọng đại cục thì Kinh vệ quân đã sớm bao vây nơi này. Hơn nữa Đình Bồn Quân tự mình giám sát phát hiện ngoài sát thủ Hoàng gia còn có rất nhiều người. Dù muốn hành động cũng phải biết rõ lai lịch của những người này. Về phần Tiêu Thu Phong, ông lại không hề lo lắng. Chỉ bằng mấy thằng ranh này thì chưa thể làm Tiêu Thu Phong bị thương.

“Đáng ghét” Chúng nữ ra đầu tiên, người mắng to là Ruth, thân hình vừa động trong tay đã có thêm một thanh tề kiếm rộng hơn ngón tay, hào quang lấp lánh, lao về phía sát thủ áo đen.

Thanh tề kiếm này chính là Đoạt mệnh kiếm của Thiên Mệnh, giết người không nhiễm máu. Lúc này được vung lên thành hàng ngàn đóa hoa kiếm, biến hóa khó lường. Gần như chỉ trong nháy mắt, hai cao thủ áo đen đã chết dưới kiếm của nàng. Khí thế sắc bén, sát khí ngập trời mang theo sự phẫn nộ không gì sánh nổi.

Không ai dám cả gan xông vào Tiêu gia.

Tiếng súng vang lên, Lang Nha đến, cao thủ Đồ Thần đến, tìm được vị trí giấu ẩn. Đám người áo đen không ngừng ngã xuống. bọn chúng mặc dù rất bá đạo nhưng trong mắt Lang Nha là vua chiến tranh, thì không khác gì bia ngắm, bắn sướng tay thì thôi.

Đám người áo đen đã chia làm hai nhóm, nhưng bây giờ không phải là chúng bao vây lấy nơi này mà như bị người vây lấy, hơn nữa những tay súng bắn tĩa không ngừng giết chóc, xem ra không tốt cho lắm.

Tiêu Thu Phong lúc này mới từ trong phòng đi ra. Phía sau còn có ba nàng gồm Vũ, Triệu Nhược Thần và Đinh Mỹ Đình. Đương nhiên còn có Tư Mã Lạc ẩn sau cánh cửa xem trò hay.

“Này, anh không phải là đàn ông à. Nhược Minh cũng ra ngoài chống địch, anh còn trốn ở đây làm gì.

Triệu Nhược Thần mở miệng mắng. Thấy Triệu Nhược Minh không ngừng giết chóc, khí thế mạnh mẽ rất có khí phách đàn ông. Nàng là chị của hắn, cảm thấy rất vui mừng.

Tiêu Thu Phong đã giết hơn hai mươi tên sát thủ công kích từ phía sau, sát khí đang nồng nặc, hắn quát lên với Triệu Nhược Thần: “Nhược Thần, em bảo vệ Mỹ Đình. Vũ, không cần phải khách khí với những người này”

Vừa dứt lời, thân thể hắn đã biến mất. Mà Vũ cũng giống như Ruth, công vào đám người áo đen, tay cầm một thanh chủy thủ sắc bén như lưỡi hái tử thần, từng đao giết người.

Thuật phi đao của Vũ phối hợp Ngự đao tâm pháp có thể nói đến mức lô hỏa thuần thành. Người khác một tay ném ra bốn đao, nàng một lần có thể ném ra bảy đao, hơn nữa tạo thành hình lan quạt, Long Tổ gọi đây là điệu múa của Vũ.

Phi đao mặc dù mỏng nhưng cương kinh lại mạnh mẽ, nó đều dồn đối thủ vào chỗ chết như Nhất Điểm Hồng trong truyện kiếm hiệp. Bởi vì vị trí công kích của Vũ đều là yết hầu.

“Giết hắn...” Tiêu Thu Phong vừa xuất hiện, hai anh em Hoàng gia không hề sợ hãi mà còn hưng phấn. Giờ phút này bọn chúng vẫn không cảm nhận được nguy cơ. Hơn một ngàn sát thủ áo đen vây kín nơi này. Bọn chúng tin rằng dù thay nhau công kích, cũng phải giết chết Tiêu Thu Phong.

Ba đạo đao tâm chi lực như mặt trăng lướt qua, ba tên sát thủ áo đen xông tới trước bay vút ra ngoài, rơi vào nền đá, trên người phát ra tiếng “rắc rắc”, kêu lên đau đớn, cả ba người không một ai có thể đứng lên.

Đao tâm chi lực tiến thêm một bước, có thể phá vỡ tất cả gân cốt đối phương nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, khiến bọn chúng đau đớn mà tự sát.

Một sát thủ ôm ngực, đau không muốn sống, cố gắng đứng dậy, đầu đập vào đá, máu bắn tung tóe, hắn tự tử. Hai sát thủ còn lại đang bị đau đớn dày vò.

Lão tam Hoàng gia đã lao tới.

Không biết là dũng cảm, hay là muốn chứng minh tao là lão tam Hoàng gia, Hoàng Gia Minh không biết sự cường đại của Tiêu Thu Phong nên mới tức giận ra lệnh, là người đầu tiên lao tới trước người Tiêu Thu Phong. Khi hắn thấy Triệu Nhược Thần xuất hiện, hắn đã điên lên.

Người phụ nữ mà hắn yêu không ngờ bị người cướp mất. Đây là nỗi nhục mà không một thằng đàn ông nào chịu nổi.

Võ công của Hoàng Gia Minh không kém, ít nhất cũng đạt đến cảnh giới của mấy cao thủ Long Tổ. Nhưng đáng tiếc dù là như vậy, Tiêu Thu Phong vẫn một chiêu giết chết.

Bên cạnh Tiêu Thu Phong xuất hiện hai thiếu niên lạnh lợi. Nhưng giờ phút này không nên coi họ là trẻ con. Bởi vì Labus và Lang Khuyến đã cao hơn mét tám, trong mắt người Trung Quốc bọn họ đã là người lớn.

“Tiêu thiếu gia, thằng chó này giao cho bọn tôi” Cảm nhận được chiến ý nồng nặc trên người hai thiếu niên này, Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, thân hình hơi động đã rời đi. Bởi vì hắn thấy Túy Quỷ không phải đối thủ của Hoàng Gia Tinh, đang không ngừng thối lui.

Tầm lực võ pháp trong nháy mắt đã dung hợp, khí tức cường đại của Long biến tâm quyết dâng lên như thủy triều. Chân Tiêu Thu Phong đá tới, như cơn bão cấp mười lăm, chắn trước người Túy Quỷ.

“Giết hần...” Vừa thấy là Tiêu Thu Phong, trên mặt Hoàng Gia Tinh đầy sát khí, gào to tấn công tới, còn lớn tiếng nhắc nhở đám sát thủ xung quanh, nhắc bọn chúng đây mới là mục tiêu của hành động đêm nay, giết chết Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong khinh thường quát: “Không biết lượng sức mình. Muốn giết tao, bằng mày còn không đủ đâu. Để Hoàng Đạo Sinh đến đây”

Vốn tưởng rằng tối nay giao chiến với Bán Biên Vương cao thủ ma đạo thần bí, nhưng không ngờ rằng chỉ là hai thằng ranh, phí mất tâm cơ của hần, triệu tập nhiều cao thủ cường đại. Ngoại trừ tất cả cao thủ Thần binh chiến đội, ngay cả một bộ phận cao thủ Long Tổ cũng tập hợp ở đây. Mà bây giờ chỉ để đối phó mình thằng Hoàng Gia Tinh.

Lực lượng Phá phủ đúng là cường đại, cho dù đối mặt với Long Tổ và thần binh vẫn có thể chống đỡ. Nếu như Hoàng Đạo Sinh biết tâm huyết cả đời lãng phí một cách vô ích như thế này, có lẽ hần sẽ tức chết, chết không nhắm mắt. Hồ ly giáo hoạt đến đâu, giờ phút này cũng không thể đảo ngược tình huống hủy diệt này.

Một chiêu chống ngàn quân, đối với Tiêu Thu Phong mà nói càng làm cho hần giận, kinh lực càng không thể đỡ. Nhưng đáng tiếc Tiêu Thu Phong so với bọn chúng không phải cùng một cấp độ.

Lực lượng vô phong chi cảnh, dù là các cao thủ tuyệt thế như Hoàng Đạo Sinh, Long Tương cũng không dám khinh thường. Huống chi là chiến tướng chỉ biết cậy mạnh.

Vũ và Ruth phối hợp với nhau, đã giết đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, diệt trừ sát thủ Phá phủ đến quấy rầy, để không gian này cho hai người đàn ông chiến đấu. Đối phó với loại cao thủ như Hoàng Gia Tinh mà nói, đương nhiên không tốn bao nhiêu sức lực. Ruth cảm thấy Hoàng Gia Tinh quá yếu. Dù là nàng, chỉ trong mười chiêu cũng có thể cho hần đi gặp Thượng đế.

Lực lượng phần nộ đánh mạnh vào người Tiêu Thu Phong. Nhưng Tiêu Thu Phong lại như hắc động, chỉ phát ra một tiếng trầm đục, tất cả lực lượng đều biến mất.

Tiêu Thu Phong đứng yên không nhúc nhích, vẻ mặt nhàn hạ. Nhưng Hoàng Gia Tinh đã biến sắc, giờ phút này hần mới chính thức cảm nhận được sự cường đại của Tiêu Thu Phong. Cường đại đến mức không thể hình dung, sự phần nộ trong lòng đã trở thành sợ hãi.

Lại có mấy thành viên Phá phủ mạnh mẽ xông vào, làm cho không gian này hỗn loạn. Hoàng Gia Tinh ngay trước đó còn toàn lực công kích lại có một quyết định nực cười. Hần không ngờ lại lui lại, nhảy dựng lên, hình như cảm thấy không đúng muốn chạy trốn. Thậm chí ngay cả Hoàng Gia Minh là thằng em của mình cũng không kịp để ý.

“Còn muốn chạy, sợ không dễ vậy đâu”

Tiêu Thu Phong hừ lạnh một tiếng, biến thân, lực lượng Long biến tâm quyết dâng lên như thủy triều.

Vốn định để thằng Hoàng Gia Tinh đánh mấy chiêu, cảm nhận chân kinh Hoàng gia, làm căn bản để đối phó Hoàng Đạo Sinh. Nhưng thật không ngờ đường đường chiến tướng Tây Bắc lại bỏ chạy, quá vô sỉ.

402. Chương 402: Cường Giả Đối Chiến

Cuồng long bay lên, gào thét, gần như trong nháy mắt là đến. Có lẽ Hoàng Gia Tinh cũng thật không ngờ lực lượng của Tiêu Thu Phong lại cường đại đến như vậy. Vốn tưởng rằng có thể phát tiết cơn phần nộ trong lòng, nhưng lại lâm trận bỏ chạy. “Long Phá Thiên” theo tiếng quát, chân lực của Tiêu Thu Phong tuôn ra tràn ngập không gian. Chân Hoàng Gia Tinh như bị không khí ước thúc, sau đó kim quang lóe lên, móng vuốt sắc bén xẹt qua ngực hần, máu bắn ra, thân hình bay ngược trở lại, “bịch” một tiếng rơi xuống mặt đất.

“Nhị thiếu gia” mấy tiếng kêu sợ hãi, mười mấy sát thủ Phá phủ thấy thế đều ra sức chạy tới cứu. Nhưng phi đao của Vũ khó lòng phòng bị, ba người lọt vào được phòng tuyến lại bị lợi kiếm của Ruth chém chết.

Hoàng Gia Minh còn khó khăn hơn. Thấy anh bị đánh rơi xuống mặt đất, trong lòng càng thêm chấn động. Thật không ngờ hơn một ngàn sát thủ mà không phải đối thủ của Tiêu Thu Phong. Không những thế xung quanh không ngừng có người ngã xuống, đều là người Hoàng gia.

“Anh...” Gọi lớn đến đâu hắn cũng không thể sang hỗ trợ. Bởi vì Labus và Lang Khuyển ra tay rất tàn nhẫn, hơn nữa phối hợp vô cùng ăn ý. Hai thành biết sự liên quan giữa lực lượng và thể chất, mấy năm ở chung đã luyện thành một thuật hỗ trợ, có thể giải quyết được vấn đề này.

Quyền của Hoàng Gia Minh mặc dù sắc bén nhưng không thể lao ra khỏi vòng vây của hai thiếu niên, trên người đã xuất hiện mấy vết thương, trông vô cùng thâm trọng.

Cuộc chiến trong Tiêu gia đã truyền đến tai Hoàng Gia Lôi, hắn không nhịn được nữa, biết cứ tiếp tục như vậy hai người em sẽ lành ít dữ nhiều. Hắn thật không ngờ trong trạch viện Tiêu gia lại có lực lượng cường đại như vậy. Không những không giết chết được Tiêu Thu Phong, càng làm cho Phá phủ sắp bị diệt vong.

“Ra lệnh tập hợp Trầm chu, đợi lệnh” Đến lúc này hắn đã không có biện pháp khống chế nữa. Hắn mơ hồ có một cảm giác hành động của hai thành em đã lọt vào vòng vây của Điền Phủ. Nếu không người của Long Tổ sao lại xuất hiện ở đây.

Mà hắn đã lao vào trong hậu viện, dừng trước cửa một căn nhà đá trông bình thường nhưng lại có vẻ rất thần bí. Bởi vì lão già đã ra lệnh, khi hắn luyện công không cho phép ai quấy rầy, cho nên do dự một lát rồi đi đi lại lại, không dám gọi.

Đúng lúc này, một cơn gió từ trong phòng truyền ra. Ngay sau đó cả căn nhà đá như bị thiêu cháy, khói bay khắp nơi, Hoàng Gia Lôi vô cùng kinh hãi, vội vàng lui lại. Chỉ trong nháy mắt “ầm” một tiếng cả căn nhà đã nổ tung, khí thế kinh người.

Hoàng Gia Lôi vừa mới xoay người lại, trong làn sương mù truyền ra một tiếng cười đầy sảng khoái. Ngay sau đó một người từ từ đi ra, một người đàn ông trung niên cao lớn, khôi ngô, hình như là một người xa lạ.

Nhưng mà giọng nói của người này rất quen thuộc, mang theo vẻ sắc bén: “Có chuyện gì xảy ra....”

“...” Hoàng Gia Lôi vô cùng kinh hãi, kêu lên: “Bố, là bố. Bố sao lại trẻ như thế này?”

Thì ra là một người đàn ông trung niên cải lão hoàn đồng, không ngờ đó chính là Hoàng Đạo Sinh. Hắc ma thủ rốt cuộc đã đại thành, hắc ám nguyên tố áp lực cơ thể hắc ma mấy chục năm đã chuyển hóa thành năng lượng, làm cho hắc ma trở lại thời kỳ thanh xuân.

Hoàng Đạo Sinh giơ tay lên, ma lực hắc ám ngưng tụ lại, khẽ phát tay, một cỗ lực lượng ngập trời như cơn cuồng phong bốc lên, bãi cỏ trong viện bay lên, hóa thành bụi phấn, bay trong gió.

Hoàng Gia Lôi vui mừng kêu lên: “Bố, chúc mừng Hắc ma thủ của bố đã đại thành. Hoàng gia chúng ta nhất định sẽ trở thành đệ nhất thế gia Trung Quốc, ngạo thị khắp thế giới”

“Đừng nói linh tinh nữa, có chuyện gì xảy ra?” Hoàng Đạo Sinh vận hành ma khí toàn thân, trên mặt càng thêm lạnh lùng, đầy sát khí.

“Bố, lão Nhị và lão Tam đã xảy ra chuyện”

Phá phủ bị giết gần hết, sự cường đại của Thần binh chiến đội đã vượt qua lực lượng Long Tổ. Dâm Tặc nhìn những chiến tướng mạnh mẽ như Lý Cường Bình và Thiết Trụ, trong lòng không khỏi thâm kính phục. Tiêu Thu Phong quả nhiên không hổ đứng đầu Đông Nam, ngay cả thủ hạ cũng lợi hại như vậy.

Cả người Hoàng Gia Minh đầy máu, như một con thú trong lồng, dù như thế nào cũng không thể thoát được hai thiếu niên đầy dũng mãnh và cơ trí. Hai thanh chủ thủ như con rắn quỷ dị, mỗi lần đâm tới đều trúng vào các vị trí mà Hoàng Gia Minh không ngờ đến. Điểm này đều do Ruth dạy. Lang Khuyển vốn là người hầu của Ruth, học mấy thủ thuật đương nhiên rất bình thường.

Hoàng Gia Tĩnh đã thành phế nhân, một chân bị đánh gãy. Nếu như không phải Phá phủ toàn lực cứu, không màng sống chết thì hắc ma đã sớm bị đội viên thần binh đánh chết. Tiêu Thu Phong không có tâm trạng dây dưa với mấy người này, thân pháp Ảnh Tử như điện, lao vào đám đông, mấy vòng đã giết chết vài chục sát thủ áo đen.

Hơn một ngàn người lúc này chỉ còn chưa đến một nửa, vòng vây lúc trước càng lúc càng co lại.

Túy quyền của Túy Quỷ một lần nữa đánh tới vị trí Hoàng Gia Tinh. Là cao thủ Long Tổ, hẳn hiểu rất rõ hai người con Hoàng gia hôm nay không diệt sẽ thành họa lớn ngày sau, cho nên đã hạ sát niệm.

Tiêu Thu Phong vừa xoay người, một cỗ khí tức cường đại như cơn sóng thần lao tới. Hẳn biết cao thủ chân chính của Hoàng gia, Bán Biên Vương thần bí nhất đã tới.

Hắn rút cuộc đã tới, đây mới là cao thủ mà Tiêu Thu Phong mong chờ.

Túy Quỷ bị chấn bay, Labus và Lang Khuyển mất đi bóng dáng Hoàng Gia Minh. Chỉ trong nháy mắt Hoàng Đạo Sinh đã cứu hai người con ra khỏi cuộc giết chóc, đưa đến bên cạnh Lão Đại.

“Rời đi, tao cản đường cho bọn mày”

Hoàng Đạo Sinh rất hiểu, có một số việc một khi đã hành động không thể thu tay lại. Dù bây giờ có dừng tay, Hoàng gia hẳn đã không còn bí mật nữa, lực lượng Phá phủ bị bại lộ, nhất định sẽ bị gán nhiều tội danh.

Trên đời này, cường giả vi tôn. Chỉ cần hắn có lực lượng tuyệt đối, thiên hạ vẫn là của hắn.

Hoàng Gia Lôi không dám chậm trễ, gật đầu với lão già đã tu thành Hắc ma thủ, lớn tiếng quát: “Phá vòng vây” Không những rời khỏi nơi này, còn phải rời khỏi Bắc Kinh. Ở phía Bắc, bọn họ có thực lực càng cường đại hơn. Chỉ cần có quân lực cường đại, ai có thể làm gì được bọn họ?

Lực lượng Phá phủ Trầm chu đã dung hợp, một cuộc chiến mới đã bắt đầu diễn ra. Mọi người trong trạch viện, kể cả tinh nhuệ của Ma quỷ binh đoàn bên ngoài đều đang giết chóc.

Mà trận chiến giữa Tiêu Thu Phong và Hoàng Đạo Sinh đã cách xa khỏi trạch viện. Tư Mã Lạc vốn đang trốn sau cửa nhưng nghe Triệu Nhược Thần báo cho, liền biết điều lui ra phía sau. Cao thủ như vậy giao chiến, nơi này đã không an toàn.

“Tao chờ ngày này đã quá lâu” Hai người đối mặt, ở đây chỉ có bọn họ mới là đối thủ của nhau.

Hoàng Đạo Sinh mặc dù đã thay đổi nhiều nhưng khí tức đó lại làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy kinh ngạc. Hơn nữa hẳn biết đây là võ công đã đột phá cảnh giới đại thành. Có lẽ nhiều năm qua Hoàng gia đã nhẫn nhịn chính là vì đợi ngày này. Nếu như hai thằng con của hắn không biết tốt xấu, trên đời đúng là không có bao nhiêu người đấu được hắn.

“Tao cũng chờ ngày này quá lâu rồi. Năm đó tao thua dưới tay Long Thần. Hôm nay tao muốn xem mày là Long Thần mới có thể tiếp được Hắc ma cực đạo của mình không?”

Phá quan mà ra, cần phải có một vật thí nghiệm. Mà Tiêu Thu Phong chính là người thích hợp nhất, người hẳn muốn giết nhất. Lực lượng Hoàng gia không ai được coi thường, chuyện tối nay cũng không thể coi như chưa từng xảy ra.

Hắc ma cực đạo vừa xuất hiện, trong đầu Tiêu Thu Phong đột nhiên nhớ đến lời lão đạo sĩ nói, quát: “Thì ra mày chính là người tu luyện Hắc ma thủ?”

Hoàng Đạo Sinh cười đắc ý nói: “Hắc ma thủ đã là gì. Hắc ma cực đạo của tao bây giờ mạnh hơn Hắc ma thủ mấy trăm lần. Chỉ cần mày trúng một chiêu, tao đảm bảo mày không còn một cọng lông”

Võ công độc ác như vậy vốn sinh ra từ tà khí, phối hợp với tâm cảnh ti tiện của Hoàng Đạo Sinh đúng là xứng đôi vừa lứa. Cũng chỉ có hắn mới tu luyện đến cảnh giới đại thành.

“Như vậy tức là vợ Long Thần năm đó đã trúng phải Hắc ma thủ của mày mà chết?” Trong lòng Tiêu Thu Phong đầy cừ hận. Thật không ngờ bố hắn không tìm được đáp án, nhưng hắn lại tìm được kẻ làm hại mẹ, làm cho bà hôn mê hơn hai mươi năm.

Mắt Hoàng Đạo Sinh lóe lên, vẻ mặt âm trầm, nở nụ cười tà: “Thật không ngờ mày là thiếu gia Tiêu gia Đông Nam lại biết rất nhiều chuyện. Nhưng đáng tiếc tối nay mày không thể không chết”

Tiêu Thu Phong quát: “Chết có lẽ chính là mày”

“Ngăn chúng lại, giết hết” Tiêu Thu Phong đã đầy sát khí, tất cả những gì mẹ đã phải chịu, hẳn muốn những người này phải chết.

Thân hình di chuyển, tiềm năng võ phách mang theo năng lượng Long biến tâm quyết đã tiến hóa bao phủ toàn thân, kim quang lóe lên như mặt trời nóng rực. Giờ phút này gần như không ai dám nhìn Tiêu Thu Phong. Bởi vì hắn chính là một quả cầu lửa, lực lượng của hắn đã được kích thích hoàn toàn.

“Đi chết đi” Hoàng Đạo Sinh động thân, năng lượng màu đen như độc tố xâm nhập, thân hình vút lên cao nhanh như điện, khí thế và lực lượng ngập trời, toàn bộ công kích vào Tiêu Thu Phong.

Thân đã biến, Long hình, gương nanh múa vuốt trong khí tức sắc bén, bốn đạo đao tâm chi lực phát ra. Trong nháy mắt đầy phần nộ đó, Tiêu Thu Phong rút cuộc đã đột phá bình cảnh đao tâm chi lực, hóa thành bốn đóa hoa sen sáng rực, chặn lại ma quỷ, đột nhiên nổ tung.

“Quả nhiên không sai, không ngờ có được bốn đạo đao tâm chi lực. Xem Hắc ma phệ hồn thủ của tao”

Đó là một bàn tay, nhưng lại không phải tay mà giống như một con rắn. Trên đời độc nhất chính là rắn, phun ra độc khí, mở rộng cái miệng đầy máu. Cho dù là ai cũng vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Tiêu Thu Phong là long. Xà trong mắt long chỉ là một loại sinh vật cấp thấp, có thể tùy ý giẫm đạp.

Hắc ma phệ hồn thủ, vậy sẽ cho đối phương biết uy lực Long biến tam tuyệt của hắn.

“Long Phá Thiên” Hắc vụ làm cho nơi này biến thành địa ngục, nhưng Long thân lại xuyên qua làn hắc vụ, làm cho ánh mặt trời tỏa khắp mọi nơi.

403. Chương 403: Chiến Ý Tăng Lên

Mặc dù rất nhiều người đều coi Tiêu Thu Phong là Long Thần thứ hai. Nhưng khi hắn sử dụng Long biến tâm quyết, Hoàng Đạo Sinh vẫn kêu lên sợ hãi: “Long Biến...”

“Không sai, đây là Long Biến, dù Hắc ma thủ của mày đã đại thành cũng sẽ thua mà thôi”

Đối với võ công này, trong lòng Hoàng Đạo Sinh có một bóng ma rất lớn. Năm đó hắn được xưng người đứng đầu trong quân đội, nhưng lại thua trên tay Tiêu Mai Phi mới ra đời. Mà võ công hắn sử dụng chính là Long biến tâm quyết, giống hệt Tiêu Thu Phong.

Nhìn thân hình Tiêu Thu Phong, như Long Thần sống lại.

Hắc ma phệ hồn thủ của Hoàng Đạo Sinh đã luyện hóa mỗi một tia ánh sáng trên đời, giống như Hắc Dạ chỉ có thể giới tằm tối mới là nơi dành cho hắn. Khí tức lạnh lẽo tràn ngập cả hiện trường, làm cho sát khí của Phá phủ Trầm chu dâng lên, càng thêm điên cuồng. Những sát thủ này đều bị ma khí xâm nhập, lúc này bị kích thích mất đồ rực lên, không màng sống chết, chỉ biết giết chóc.

Ba huynh đệ Hoàng gia vừa đánh vừa lui. Mà sát thủ Phá phủ Trầm chu lại quần lấy mọi người. Đội viên thần binh, mỗi người một chiến trường, sử dụng thủ đoạn máu lạnh, không hề nương tay, trạch viện đầy xác chết, máu chảy thành sông, nhưng giết chóc vẫn chưa chấm dứt.

“Con mẹ nó, những thằng này điên rồi, còn ghê hơn cả ông. Thực sự không biết chữ chết viết như thế nào sao?” Lang Nha nhắm bắn một thằng, nếu nói về bắn nhau, không mấy ai là đối thủ của hắn. Nhưng chém giết nhau, hắn không bằng cả Labus.

Mị Ảnh được bố trí ở ngoài cùng đã mạnh mẽ xông vào. Babi lao lên trước tiên, tay cầm một con dao đã đầy máu. Theo sau nàng là một đám phụ nữ được Ruth huấn luyện đặc biệt, lúc này đã không là phụ nữ nữa, thành những cái bóng, là cao thủ giết người.

“Giết hết chúng” Ruth không có thời gian nói gì, quát lên chói tai, vung kiếm như bay, đánh về phía mấy đội trưởng sát thủ. Nàng đã sớm phát hiện ra đám sát thủ này do mấy người đó khống chế, quyết định giết trước.

Các sát thủ Đồ Thần bắn tia xung quanh cũng không chậm trễ, chỉ cần có sát thủ riêng lẻ, một phát súng là mất mạng, tài bắn súng của những người này vô cùng xuất sắc.

Babi giơ tay lên, lạnh lùng quát: “Giết vào”

Mị Ảnh không ẩn thân nữa, sáu thành viên làm thành một tổ, tạo thành trận thế tứ phương, như một máy chém từ từ tiến tới. Mấy sát thủ muốn ngăn cản đều bị cắt thủng bụng, máu và ruột gan chảy ra, ngã xuống giãy dụa một lúc rồi mới tắt thở.

“Anh cả, bố sao rồi?” Ba anh em Hoàng Gia Minh được các thành viên Phá phủ Trầm chu liệu mạng hỗ trợ đã đột phá vòng vây thần binh. Nhưng quay đầu nhìn thì thấy Hoàng Đạo Sinh đang bị Tiêu Thu Phong áp chế, không thể không chết, không thể nào rời đi.

Hoàng Gia Lôi lớn tiếng kêu lên: “Bố đã tu hành cảnh giới cao nhất của ma công là Thiên ma huyền thuật. Không có gì, lão Nhị, chúng ta nhất định phải tập hợp tất cả lực lượng phá vòng vây ra ngoài thành. Tao lo rằng trong quân có biến, cần phải lập tức trở về”

Hoàng Gia Tinh cũng không ngu. Hoàng gia bị thương nặng như thế này, sẽ có rất nhiều người bỏ đá xuống giếng. Bây giờ quan trọng nhất chính là nắm lấy tất cả lực lượng, tất cả đều có thể làm lại.

Túy Quý cũng thấy, hét lên với Dạ Ứng” “Lão Ứng, không thể để chúng rời đi, không sẽ vô cùng nguy hiểm” Đến lúc này dù dùng mộng cũng có thể nghĩ ra. Một khi hai đại tướng phương Bắc nắm giữ quân đội trở về nơi đó, hậu quả như thế nào, đó chính là trả thù.

Đây không phải điều bọn họ muốn thấy.

“Yểm hộ cho tao, giết” Dạ Ứng vừa nói, Túy Quý đã chắn trước mặt hắn, thay hắn mở đường máu. Dạ Ứng am hiểu nhất chính là thuật Phi tường. Hai người một trên không trung, một dưới mặt đất đã xông tới trước mặt ba huynh đệ, không nói một câu gì chém giết nhau, tập kích.

Hoàng Gia Minh nhìn hiện trường đầy máu, hai mắt đầy căm hận. Chỉ tiếc lực lượng của hắn có hạn, nếu không giờ phút này nhất định sẽ chém giết đám người đó, tiết mối hận trong lòng.

“Để em, anh cả, anh hai, hai anh có trách nhiệm nặng nề, em bảo vệ hai người rời đi, đi mau” Vừa nói hắn không để ý đến cơ thể bị thương, chắn trước mặt Dạ Ứng.

Hoàng Gia Tinh nhìn Dạ Ứng một cái, lớn tiếng nói: “Dạ Ứng, nếu mày dám làm Lão tam nhà tao bị thương, nhất định sẽ có một ngày tao cho mày chết không có chỗ chôn”

Nhưng không cho Hoàng Gia Tinh có một tia do dự, Lão Đại đã kéo tay hắn, lui lại thật nhanh rời khỏi chiến trường. Dù là những tay súng bắn tỉa cản đường cũng không thể giết chết bọn họ.

“Hoàng gia có kết quả này là do bọn mày gieo gió gặt bão. Tao chỉ làm việc bọn tao nên làm” Dạ Ứng nói: “Hoàng tam thiếu gia, chỉ cần mày không ra tay, tao tuyệt đối không làm mày bị thương. Tội của mày sẽ do quốc gia xét xử”

“Ha ha ha, nực cười. Ai dám phán tội tao. Thắng làm vua, thua làm giặc, từ trước đến nay luôn là như vậy. Dạ Ứng nghe nói mày là cao thủ giỏi nhất Long Tổ. Tội nay cho Hoàng Gia Minh tao thấy đi”

Một ngụm máu phun ra, trên mặt Hoàng Gia Minh hiện lên nụ cười tà dị, gần như chỉ trong nháy mắt khí thế hắn đã điên cuồng tăng lên. Lực lượng đột nhiên tăng mạnh này chính là ma công Thấu lực công pháp, hy sinh nửa đời mình, tăng lực lượng của bản thân lên một cách đầy bá đạo.

Đây có lẽ là thực lực chính thức của Hoàng Gia Minh được đám thanh niên Bắc Kinh xưng là cao thủ số một.

“Đến đi, chiến đi, Hoàng gia tao không bao giờ khuất phục, cúi đầu trước bất cứ ai” Khí thế này nếu như không phải có tâm tư hẹp hòi ích kỷ thì chính là may mắn của quốc gia, may mắn của dân tộc. Nhưng đáng tiếc Hoàng gia chỉ vì cái lợi của riêng mình, quá ích kỷ, làm nhiều chuyện xấu như vậy, còn bồi dưỡng nhiều cao thủ như vậy. Có thể thấy đã sớm có âm mưu.

Thuật phi tường của Dạ Ứng đã được vận chuyển đến cực hạn, không ngừng giết chóc, tuyệt đối không hề thua kém Cuồng tủy quyền của Túy Quý. Nhưng Hoàng Gia Minh lúc này như một pho tượng đá cường đại không thể áp chế, cương khí hộ thân cường đại đến mức khó tin. Mặc cho Dạ Ứng công kích, hắn không hề động đậy.

“Bạo kích” Hai tay hợp lại, một cước đạp xuống mặt đất, thân hình như tên lửa đột ngột bay lên, lực lượng khổng lồ đánh thẳng vào Dạ Ưng. Hoàng Gia Minh mặc dù không thể đứng quá lâu trong không trung nhưng cú nhảy cao này lại làm cho Dạ Ưng nguy cơ chết người. Có thể nói nếu bị đánh trúng không chết cũng mất nửa mạng.

Vũ xuất hiện, hai thanh phi đao sắc bén trong nháy mắt bay thẳng vào yết hầu Hoàng Gia Minh. Hoàng Gia Minh hơi tránh ra, nhưng sức bật đã hết, từ giữa không trung tức giận hạ xuống. Lúc này hắn đã bỏ qua Dạ Ưng, lao về phía Vũ.

Quát to một tiếng: “Muốn chết” hai quyền cực mạnh như Phích lịch thần chưởng trong truyền thuyết, có thể phá núi, bá đạo đánh tới.

Thân hình Vũ di động vô cùng linh hoạt như cơn gió, không ngừng di chuyển và rời khỏi phạm vi công kích của quyền. Nhưng lúc này tất cả mọi người đều biết Hoàng Gia Minh Hoàng tam thiếu gia không còn vô dụng như bề ngoài nữa, mà lực lượng đã tăng lên làm cho hắn trở nên cường đại.

Tiêu Thu Phong hóa thân thành Long hình, đang chiến đấu với lực lượng của hắc ma. Không thể không nói lúc trước đã đoán đúng. Gia chủ Hoàng gia này đúng là có lực lượng càng thêm cường đại hơn Long Tương, hoặc là từ bề ngoài thì đúng là như vậy. Nhưng từ thái độ của mấy lão hồ ly này có thể biết kẻ nào cũng che giấu.

Thức thứ hai của Long biến tâm quyết đã được phát ra.

“Long Diệt Thiên”

Bắt đầu từ Hỏa Long, trong nháy mắt đã biến thành Thủy Long, khí tức trở nên băng giá, hàn khí lạnh không kém Ma Quỷ. Hỏa Long biến thành Băng Long, lực lượng vô phong chỉ cảnh khiến Long biến tâm quyết tiến hóa, có được chân thân biến ảo bắt diệt.

“Thiên ma huyền thuật” Ma công cường đại nhất cũng đã được thi triển. Thân hình Hoàng Đạo Sinh đã dung nhập vào trong bóng đêm, như khói như khí, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không tìm được một tia ba động, tư cảm mở ra, dưới ánh trăng mờ lung mấy đạo khí đoàn mờ nhạt bao phủ bốn phía, như gió thổi qua vô cùng êm ái.

Nhưng đây là chân thân của Hoàng Đạo Sinh, không cần nghi ngờ.

“Long Biến...” Thức thứ ba của Long biến tâm quyết rốt cuộc ngưng tụ chân lực khổng lồ điên cuồng phát ra. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đây là Trần cảnh.

Giờ phút này năng lượng xa lạ không hề di động chút nào mấy ngày qua đang từ từ chuyển động trong cơ thể. Có lẽ cảm nhận được áp lực cường đại từ bên ngoài và nguy cơ của chủ nhân, lực lượng có ý thức này tự mình phát huy tác dụng, dung nhập vào trong thức Long Biến, làm cho uy lực tăng lên.

Hỏa Long biến mất, băng Long thay đổi. Trên người Tiêu Thu Phong lúc này dung hợp hai loại màu sắc một đỏ một trắng, vô cùng chói mắt. Càng làm cho người ta không ngờ đến đó là khí tức giết chóc trên người bị hai loại màu này phủ lên, dần dần bị hấp thụ, sau đó hoàn toàn biến mất.

Cả người Tiêu Thu Phong lúc này giống như vì sao cô đơn trên bầu trời, lặng lẽ suy nghĩ về cuộc đời con người, không mang theo một tia khí tức võ công.

Ngay cả Hoàng Đạo Sinh lúc này cũng đã rõ ràng. Tiêu Thu Phong hình như có một lực lượng đang tiến hóa. Đây tuyệt đối không phải là vô phong chỉ cảnh, bởi vì ngay cả lực lượng Tu la ma cảnh của hắn cũng không dò xét được một tia ba động.

Chẳng lẽ lực lượng của hắn đột nhiên biến mất, không thể, điều này tuyệt đối không thể.

Mặc kệ như thế nào, giờ phút này hắn đã không có thời gian để nghiên cứu chuyện này. Chiêu đã phát ra, lực đã tới, trận chiến đỉnh cao này đã không thể tránh khỏi.

Khí kinh như cuồng phong ập đến, mọi người xung quanh đều lui lại, mấy cây cối lâu năm trong trạch viện căn bản không chịu nổi loại lực lượng này tàn phá, đã phát ra tiếng “rắc rắc”

Chỉ là lực lượng này quá kinh hồn. Mọi người đều biết trận chiến tiếp theo sẽ là trận đánh điên cuồng nhất Bắc Kinh. Hai cao thủ võ học đạt đến cực điểm chỉ giây lát nữa sẽ phân ra thắng bại.

404. Chương 404: Bị Thương Nặng Mà Chạy

Có những thứ mà Hoàng Đạo Sinh tuyệt đối không nghĩ ra. Lực lượng của Tiêu Thu Phong vốn có được từ trong giết chóc. Trận chiến này đã luyện hóa lực lượng xa lạ, càng lúc càng nhiều, căn bản không bao giờ kiệt quệ.

Trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, biến mất là bởi vì hắn đã tiến hóa. Tiến hóa đến một cảnh giới cao hơn, đó chính là cảnh giới của Thần.

Long hình lại biến đổi, thành một người bình thường với khí chất lạnh nhạt. Nhưng Tiêu Thu Phong lúc này dù cho Hoàng Đạo Sinh đã vận công đến cực hạn cũng không dám có một tia khinh thường. Hoàng Đạo Sinh biết trong cơ thể Tiêu Thu Phong đã dung hợp lực lượng của thiên địa.

“Thiên Ma.... Phá”

Hai đạo ánh sáng lóe lên trong không trung, mấy căn nhà ở gần đó bị bay lên, khí thế cuộn cuộn ngập trời, có thể so với sóng thần cấp mười hai. Người xung quanh bị va phải ngã đông ngã tây. Hoàng Gia Minh đã tăng cường lực lượng từ không trung ngã xuống, hai chân ngập trong đất.

Khí kình của Tiêu Thu Phong tan đi, nhưng tâm cảnh lại rất rõ ràng, nhìn Hắc ma thủ đánh tới như sấm sét, người hắn không gió mà tự bay, ba đồ án rất kỳ lạ mờ mờ ảo ảo phát ra từ trên cơ thể hắn. Bạch quang lóe lên, như ba đóa hoa sen chói mắt bay ra.

Lực lượng Long biến tam tuyệt tiến hóa đến cảnh giới mà ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không biết. Trong mắt hắn lúc này, lực lượng cường địa của Hoàng Đạo Sinh đã có quỹ tích, hình như chậm hơn vừa này rất nhiều.

Ba đóa hoa sen trắng hợp lại với nhau, như một cánh cửa, một cánh cửa đi thông thiên giới. Ma lực của Hoàng Đạo Sinh phát ra muốn xuyên qua cánh cửa này. Nhưng như lửa gặp nước vậy, phát ra tiếng “tách tách” Ma lực không ngờ biến mất, lực phản chấn làm Hoàng Đạo Sinh lui lại hơn mười bước.

Đó không phải là một cánh cửa đơn thuần, mà còn là một tấm lá chắn, không ai có thể phá.

Mặt Hoàng Đạo Sinh trở nên khó coi, quát: “Đây là lực lượng gì?”

Long biến tâm quyết còn có Ảnh tử tâm pháp, kể cả lực lượng võ phách của Tiêu gia đã dung hợp làm một, nhưng không có thể nào biến thành thứ kỳ quái đó. Nhưng lực lượng bá đạo này gần như đã không thuộc về thể giới này.

Tiêu Thu Phong không phí lời với đối phương. Bởi vì hắn hiểu cường giả xa lạ này rõ ràng là vì lực lượng kia mà sinh ra. Mà loại lực lượng xa lạ đó có thể biến mất bất cứ lúc nào. Hắn phải nhân lúc lực lượng này đạt đến đỉnh cao giết chết ma đầu kia.

“Đừng nhiều lời, tiếp chiêu” Lần này Tiêu Thu Phong chủ động, tốc độ công kích và lực lượng đạt đến mức hoàn mỹ. Từ lúc trọng sinh đến nay lần đầu tiên Tiêu Thu Phong chủ động tấn công là khi giao thủ với lão Hầu. Với những người khác, Tiêu Thu Phong đều cho bọn chúng cơ hội ra tay.

Lực lượng này làm cho người ta rất thoải mái, giống như có thể hấp thu khí tức của thiên nhiên, tâm cảnh bình ổn, không hề khô kiệt, chiêu thức vừa ra, lực lượng đã tự động ra theo, như bóng với hình. Trong mắt mọi người, Tiêu Thu Phong đã hoàn toàn khác trước. Sau khi Tiêu Thu Phong đột phá vô phong chỉ cảnh, khí chất của hắn đã thay đổi.

Rất nhẹ nhàng nhưng lại hấp dẫn người khác, mà cảm giác này chỉ là một ý thức, không thể nói thành lời.

Hai tay đã bao phủ năng lượng ma khí, quần áo trên người không chịu nổi lực lượng khổng lồ này mà rách tan, một cơ thể cường tráng, ẩn giấu lực lượng khổng lồ, chỉ đợi chủ nhân sử dụng. Công pháp cải lão hoàn đồng đúng là rất kỳ diệu, không ngờ có thể làm cho một người trở nên trẻ tuổi đến như vậy chỉ sau một đêm.

Ma lực và Long lực một lần nữa đối đầu trong đêm tối. Lần giao chiến này Tiêu Thu Phong chiếm hết thiên thời và địa lợi, lực lượng của cơ thể. Hoàng Đạo Sinh đứng tấn, chân ngập hơn nửa mét trong bãi cỏ, có thể thấy lực lượng tích tụ khổng lồ đến như thế nào.

“Ầm ầm ầm...” tiếng nổ không ngừng vang lên, bởi vì lực lượng tản ra xung quanh khiến cho cả người và vật đều bị đánh văng ra hơn mười mét. Trong phạm vi năm mét giữa hai người xuất hiện một hố thật sâu.

“Phốc” một tiếng, khí kinh của Hoàng Đạo Sinh không thể khống chế được nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

“Bố...” Hoàng Gia Minh bị mọi người vây công, cả cơ thể đầy máu đang định lao tới nhưng lại bị Túy Quỷ đá cho một cái quay về. Hắn sử dụng ma lực làm công lực tăng lên trong thời gian ngắn. Nhưng thời gian đã đến, khí kinh không ngừng giảm đi, lưng lay muốn ngã, chỉ có thể khổ sở chống đỡ.

Lực lượng cơ thể từ trên cánh tay nhập vào bên trong, Tiêu Thu Phong bay lên. Mà Hoàng Đạo Sinh cũng đã nhảy ra khỏi hố đất, gần như chỉ trong nháy mắt đã đến được nóc nhà bên cạnh, máu vẫn tuôn ra trên miệng, có thể thấy hắn đã bị thương khá nặng.

“Mày còn muốn chạy?” Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát, ngay sau đó xuất hiện sau lưng Hoàng Đạo Sinh. Hoàng Đạo Sinh xoay người nhìn lại thì thấy người con thứ ba của mình đang giãy dựa trên tay Tiêu Thu Phong, không có một chút sức để phản kháng.

Khẽ tăng lực lượng trong tay lên, Hoàng Gia Minh phát ra tiếng kêu thảm thiết trước khi chết, tiếng kêu đau đớn mang theo sự oán hận, vô lực. Giờ phút này hắn đã hiểu được sự cường đại của Tiêu Thu Phong. Trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi đúng là không ai có thể thắng được Tiêu Thu Phong.

“Bố, đi đi, nhớ báo thù cho con, giết hết những người này” Đối mặt với tử vong, Hoàng Gia Minh coi như còn có vài phần dũng khí. Chẳng qua không ai biết khi tình yêu và vinh dự không thể lấy lại, lòng hắn như tro tàn, không muốn sống nữa.

Máu trào ra khỏi miệng cắt ngang tiếng kêu đầy phẫn nộ của hắn. Nhưng Hoàng Đạo Sinh không hề do dự, cười ha hả với Tiêu Thu Phong: “Thằng nhóc Tiêu gia, mày không nên dùng mạng con trai tao uy hiếp tao. Là con cháu Hoàng gia chính là số mạng của chúng. Dâng hiến tất cả vì Hoàng gia, kể cả tính mạng”

Thân hình hơi lóe lên trên mái nhà, trong nháy mắt đã biến mất. Tiêu Thu Phong nhìn như rất mạnh nhưng giờ phút này đã không còn chút sức lực. Cũng may Vũ ở bên cạnh nhận ra, đỡ lấy hắn. Thực ra chiêu vừa rồi có làm cho Hoàng Đạo Sinh bị thương nặng nhưng lực lượng xa lạ và cường đại đó đã biến mất. Sử dụng Long biến quá độ nên tạo thành hiện tượng này.

Nếu lực lượng cường đại của hắn vẫn còn, sao có thể để cho Hoàng Đạo Sinh chạy trốn. Hoàng Đạo Sinh chạy, bính bại như núi đổ, tổ chức sát thủ Phá phủ Trầm chu không còn ai chỉ huy mạnh ai nấy chạy, nơi này lại trở nên yên tĩnh.

Tiêu Thu Phong được đưa vào căn nhà gỗ duy nhất còn hoàn hảo ở phía sau. Thần binh và Mị Ảnh lập tổ canh gác cẩn mật. Mặc dù Hoàng gia không còn bao nhiêu lực lượng, nhưng kẻ địch của bọn họ ở Bắc Kinh này không chỉ có mình Hoàng gia.

Ít nhất giờ phút này ở nơi nào đó ở Bắc Kinh còn có Cảnh Trưởng của Hắc Dạ đang lẳng lặng chờ đợi.

“Báo...” Trong không khí yên lặng, tin tức rất nhanh đã truyền tới. Lão Thử của Hắc Dạ đã có tin tức báo về.

Cảnh Trưởng ngẩng đầu lên, mặt đeo mặt nạ, hai mắt lóe lên, lạnh lùng quát: “Nói”

“Cảnh Trưởng, mật thám ở chiến khu gửi tin tức về, gia chủ Hoàng gia Hoàng Đạo Sinh thương nặng bỏ chạy, con trai thứ ba Hoàng Gia Minh đã bị bắt. Tổ chức sát thủ Phá phủ Trầm chu bị tiêu diệt ba phần, bây giờ đang rút lui”

Cảnh Trưởng đứng bật dậy, quát: “Hắc ma thủ cũng không phải đối thủ của hắn?”

“Đúng vậy, nghe nói Tiêu Thu Phong không bị thương, chỉ hơi mệt mỏi mà thôi. Hơn nữa ngoại trừ Long Tổ và Thần binh chiến đội, Tiêu Thu Phong cũng điều động rất nhiều người từ Ma quỷ binh đoàn về đây.

Chúng ta không tìm được cơ hội...”

Trận chiến giữa Hoàng gia và Tiêu gia, hần đã đợi rất lâu. Nhưng thật không ngờ Hắc ma thủ Hoàng Đạo Sinh lại không phải đối thủ của Tiêu Thu Phong. Chẳng lẽ hần chính là Long Thần sống lại. Nhưng dù là Long Thần sống lại cũng không dễ dàng chống được công pháp Hắc ma như vậy.

Cảnh Trường đập bàn, tức giận quát: “Ra lệnh hủy bỏ hành động, nghiêm ngặt tra xét hành tung hai bên. Còn có tìm được Hoàng Đạo Sinh...”

Theo ý của Cảnh Trường, chỉ cần hai bên lưỡng bại câu thương, hần có thể nhân dịp mà vào, tiêu diệt hai kẻ đối đầu này. Nhưng thật không ngờ cuộc chiến đỉnh cao này lại chỉ có một người bị thương, một người không bị sao hết, phá hỏng kế hoạch của hần.

“Cảnh Trường, ngài tìm tôi” Sau khi Lão Thử rời đi, một người vội vàng đi vào. Người này rất quen, chỉ là so sánh với ngày xưa thì hần đã là cao thủ. Hần chính là Bộ Xà.

Cảnh Trường khẽ gật đầu nói: “Bộ Xà, địa bàn của mày ở Đông Nam. Bây giờ mày có thể về, lấy lại Đông Nam. Không cần biết mày dùng biện pháp gì, toàn lực đối phó Tiêu gia, diệt trừ cả Tiêu gia”

“Cảnh Trường, tôi...”

Bộ Xà hôm nay mặc dù đã được rất nhiều nhưng Đông Nam vẫn là bóng ma trong lòng hần. Nhất là Tiêu Thu Phong vẫn là cơn ác mộng hàng đêm của hần.

“Mày không cần lo lắng. Tất cả lực lượng của Tiêu gia bây giờ đều đang tập kết ở Bắc Kinh, Đông Nam đang trống không. Hơn nữa không ai có thể ngờ được mày lại dám quay về Đông Nam. Đi đi, chỉ cần làm cho nó mất tập trung, tao mới có thể tìm được cơ hội giết chết nó. Đừng làm tao thất vọng”

Giữa hai người Tiêu thiếu gia Đông Nam và Cảnh Trường, Bộ Xà sợ Cảnh Trường Hắc Dạ nhiều hơn. Bởi vì đến tận hôm nay hần vẫn không thấy được mặt thật của Cảnh Trường. Nhưng chỉ biết trên thế giới này Cảnh Trường đều có ảnh hưởng rất lớn. Lực lượng của hần cũng cường đại làm cho người ta sợ hãi. Bộ Xà chỉ gặp qua một lần nhưng đã đủ rồi. Lực lượng của Cảnh Trường tuyệt đối không hề thua Tiêu Thu Phong. Mặc dù Bộ Xà cũng biết Đông Nam bây giờ không còn lực lượng nào, nhưng một người bị rấn cấn, mười năm đều sợ dây thừng. Hần biết rõ thủ đoạn của Tiêu thiếu gia. Chỉ cần có chút chuyện, hần không có cơ hội sống sót.

Năm đó lúc ở Hongkong bởi vì bị dụ dỗ đầy hấp dẫn nên rời bỏ Tiêu Thu Phong. Nhưng hần thật không ngờ đi đến ngày hôm nay vẫn không thể tự quyết định, trở thành kẻ thù của Tiêu thiếu gia.

Bộ Xà cũng không phải kẻ tốt đẹp gì. Chỉ cần có thể sống, hần có thể làm bất cứ chuyện gì, giết bất cứ ai.

405. Chương 405: Kế Hoạch Lang Tổ

Ngoại trừ Hắc Dạ nhìn chăm chăm trận chiến này. Ở Bắc Kinh cũng có rất nhiều người đang quan sát. Chỉ là bọn họ dám tới gần, chỉ cần thận đứng bên rình coi, trận đấu siêu cấp này không phải bọn họ có thể thừa nhận. Hai anh em Hoàng gia mặc dù chạy ra được nhưng bọn chúng cũng không có cơ hội nào hết. Bị quân đội mà Đinh gia khống chế bắt sống. Lúc này chính là cơ hội tốt nhất đối phó Hoàng gia, Đinh Bốn Quân cũng không phải kẻ ngu sao có thể bỏ qua.

Số một tự mình hạ lệnh, sớm đã ra lệnh tối cao với toàn bộ quân đội Bắc Kinh. Tự nhiên có người tiếp nhận chức vụ của hai anh em Hoàng gia. Mặc dù có người không phục nhưng không có vấn đề gì. Chỉ cần ngày mai tin tức Hoàng gia thảm bại được truyền ra, mấy kẻ phản đối cũng sẽ trở nên bàng hoàng.

Lão Miêu cũng đã ra tay, nhưng rất đáng tiếc Hoàng Đạo Sinh mặc dù bị thương nặng nhưng bọn họ cũng không thể ngăn cản. Bốn Lão Miêu liên thủ nhưng một chết, hai bị thương mà không ngăn được Hoàng Đạo Sinh chạy trốn. Nếu như không phải Hoàng Đạo Sinh đang bị thương, bốn Lão Miêu sẽ biến thành bốn xác chết.

Nếu như không biết Tiêu Thu Phong cường đại như thế nào, chỉ từ việc Lão Miêu thảm bại, Số một cũng có thể tưởng tượng ra hần cường đại như thế nào. Đây là điều người bình thường không thể nghĩ ra.

Chẳng qua không một ai biết trong trận chiến với Hoàng Đạo Sinh, lực lượng xa lạ trong cơ thể Tiêu Thu Phong đã có tác dụng quan trọng.

Kinh vệ quân rốt cuộc cũng tới. Chẳng qua bọn họ không hỏi gì, chỉ dọn dẹp chiến trường, mang các xác chết đi, rất nhanh ngôi trạch viện tan hoang đã khôi phục yên lặng. Bởi vì người quá nhiều nên chỗ ở cũng là cả một vấn đề. Cũng may hầu hết đều sinh ra ở trong sa mạc, có thể ngủ ở bất cứ đâu.

Tiêu Thu Phong ngủ thiếp đi làm mấy nàng rất sợ. Cũng may Vũ biết cách chữa bệnh, sau khi cẩn thận quan sát nói cho mọi người không có gì, lúc này tâm trạng mọi người mới được yên. Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh cũng bị đuổi ra, trong phòng chỉ có mấy nàng và Tiêu Thu Phong nằm trên giường.

“Chị Vũ, thật sự làm em sợ muốn chết, chết nhiều người quá” Thảm cảnh đó đối với Đình Mỹ Đình mà nói là lần đầu tiên, đây không phải phim mà là sự thật, nhìn đám người sống không ngừng ngã xuống, nàng muốn nôn cũng không nôn được.

Hai tay lúc này vẫn còn run lên, trán đầy mồ hôi, nàng không chịu nổi.

Mấy nàng Triệu Nhược Thần hiểu rõ tâm trạng của Đình Mỹ Đình lúc này. Bởi vì trước đó bọn họ cũng đã có tâm trạng này, các nàng đã gặp phải những việc tàn khốc hơn.

“Mỹ Đình, em đã biết thân phận của Thu Phong, đây là những điều mà người phụ nữ của Tiêu gia phải chấp nhận. Nếu em cảm thấy quá nặng nề, có thể buông bỏ. Bởi vì đường tương lai trên vai chúng ta cũng sẽ gánh chịu trách nhiệm này rất nhiều. Đến lúc đó chỉ không chỉ có mình hạnh phúc”

Yêu một người chính là một loại trách nhiệm. Dù là nam hay nữ đều là giống nhau. Chấp nhận Tiêu Thu Phong, chính là chấp nhận tất cả, tình yêu, thù hận hòa vào làm một không hề phân biệt.

Đình Mỹ Đình nắm chặt tay, khẽ gật đầu, cười nói với Triệu Nhược Thần: “Em hiểu. Chị Nhược Thần, em biết”

Nàng đi tới trước giường, nhìn Tiêu Thu Phong lặng lẽ ngủ trên giường, tình cảm ôn nhu từ từ tăng lên. Nàng biết dù đường tương lai khó đi như thế nào thì đó cũng là sự lựa chọn của nàng, nàng không hề hối hận.

Càng hiểu rõ người đàn ông này, đó chính là sự khảo nghiệm đối với nàng.

Nàng thầm nói với mình: “Mình sẽ không bỏ qua. Đình Mỹ Đình, mày yêu Tiêu đại ca, mày sẽ chấp nhận tất cả áp lực của anh ấy, yêu anh ấy, quan tâm đến anh ấy. Mày nhất định phải luôn ở bên hắn, cả đời”

Làm cho cô gái thuần khiết như thế này thừa nhận, quả thực khá khó khăn. Nhưng Đình Mỹ Đình không hổ là con cháu Đình gia, có bản tính ngang ngạnh, không khuất phục. Nàng từ từ dẹp đi nỗi sợ hãi trong lòng, quên đi cảnh giết chóc máu tanh đó. Trong mắt nàng chỉ có tình yêu nồng nàn.

Đêm đó mấy nàng đều nghỉ ở trong căn phòng này. Ngoại trừ tiện chăm lo cho Tiêu Thu Phong, càng bởi vì nơi này đã bị phá hủy nặng nề, người quá nhiều không đủ chỗ ở. Mở cửa sổ ra nhìn thì thấy toàn là lều. Ngay cả Tư Mã Lạc cũng tò mò, cùng Triệu Nhược Minh thử ngủ lều của người Trung Đông.

Trận chiến này không mấy người biết. Nhưng những người nên biết đều đã biết. Bắc Kinh là một nơi tất cả đều nhìn chăm chăm vào, hướng hồ là xảy ra chuyện lớn như thế này. Số một đã phát ra cấm lệnh tối cao của quốc gia, bí mật xử lý tất cả thế lực của Hoàng gia. Tin rằng rất nhiều gia tộc ở Bắc Kinh gặp rắc rối nặng nề.

Chẳng qua việc này do Đình Bốn Quân phụ trách, không quan hệ gì mấy với Tiêu Thu Phong. Vừa cảm thấy tỉnh lại, trước mắt đều là những ánh mắt quan tâm, làm cho hắn cảm thấy thoải mái. Bất cứ lúc nào có người quan tâm đến mình, đều là một loại hạnh phúc.

“Tiêu đại ca, Tiêu đại ca tỉnh rồi, Tiêu đại ca thực sự đã tỉnh” Đình Mỹ Đình hưng phấn đến độ sắp phát khóc. Mặc dù Vũ nói Tiêu Thu Phong không nói gì nhưng nàng chưa từng thấy Tiêu đại ca ngủ say như vậy, ngay cả bên ngoài ồn ào như vậy cũng không làm hắn tỉnh lại.

“Tiêu đại ca, anh không có việc gì, không có việc gì chứ”

Vũ cười nói: “Mỹ Đình, nếu như em muốn biết anh ấy có chuyện gì hay không, thì phải cho chị xem chứ. Em cứ nắm lấy tay Phong như vậy, cho dù không có việc gì cũng bị em nắm đến bị thương đó”

Thấy Tiêu Thu Phong tỉnh lại, Vũ thực ra đã biết hắn chỉ hơi mệt, ngủ một giấc là tỉnh lại, người đàn ông này sẽ khỏe mạnh, không cần lo lắng. Cho nên nàng mới trêu cô em này.

Mặt Đinh Mỹ Đình đỏ lên, nhường vị trí này cho Vũ, vội vàng nói: “Chị Vũ, chị mau nhìn xem, mau nhìn xem Tiêu đại ca có bị nội thương không. Xem anh ấy có chỗ nào không ổn không?”

Vũ đã ôm lấy Tiêu Thu Phong, không để ý đến mấy cô nàng bên cạnh, hôn lên mặt hắn một cái, cười nói: “Được rồi, ông xã, khổ cho anh. Mau nói cho Mỹ Đình anh không có việc gì. Cô bé đó thực sự rất quan tâm đến anh. Đêm qua cô bé đó không ngủ, em đã nói không có việc gì mà cô ấy không tin”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, hôn một cái, tỏ vẻ ngày mới đã đến.

“Mỹ Đình, anh không sao, đêm qua chỉ là vận công quá độ nên mệt mỏi mà ngủ như chết thôi” Vừa nói hắn lập tức dậy, giơ tay ra vận động một chút, còn nói thêm: “Xem xem, không phải sao, anh không có việc gì. Được rồi, giường này tặng cho em. Em ngủ đi, cô bé xinh đẹp thế này mà lại biến thành gấu mèo rất xấu đó”

Ruth và Triệu Nhược Thần đều cười cười, tiếng cười truyền đến tai mọi người bên ngoài. Mọi người biết Tiêu thiếu gia không có vấn đề gì.

Đinh Mỹ Đình đúng là rất mệt, bị Tiêu Thu Phong ôm lên giường, rất nhanh nàng đã ngủ thiếp đi. Lúc bốn người đi ra, trong viện đã đầy chật người, rất náo nhiệt.

Mấy người này mới đến Bắc Kinh, toàn ăn là bánh bao. Mới buổi sáng mà không biết Tư Mã Lạc dùng biện pháp gì mà chuẩn bị được rất nhiều món ăn đặc sản của Bắc Kinh, mấy con vịt nướng thơm ngát tràn ngập trong viện.

“Tiêu thiếu gia”

“Tiêu thiếu gia tới”

Trong mọi người ở đây đều là các khuôn mặt quen thuộc. Labus và Lang Nha đang tranh nhau đuổi một con vịt nướng, lúc này thấy Tiêu Thu Phong đến không khỏi xấu hổ. Nếu như người không biết còn tưởng rằng bọn chúng là ăn xin nữa.

“Labus, Lang Nha, đêm qua hai thằng mày biểu hiện rất xuất sắc, linh hoạt như thỏ, hung ác như Lang (chó sói) đây mới là tính cách của chiến sĩ. Tao muốn lưu bọn mày lại”

Labus cười nói: “Tiêu thiếu gia, chúng tôi nguyện ý lưu lại. Vịt nướng ở đây ngon hơn ở Hongkong nhiều, rất thơm ngon lắm”

Tất cả mọi người trong viện đều nở nụ cười, niềm vui sau thắng lợi đã đến. Sự xuất hiện của Tiêu Thu Phong nói rõ trận chiến này bọn họ đã toàn thắng.

Hoặc là chỉ cần có Tiêu thiếu gia, bọn họ bách chiến bách thắng.

“Được rồi, chỉ cần bọn mày thích, tao có thể đáp ứng. Các người có thể ăn hết các món ngon Trung Quốc. Nhưng các người phải biết rằng tao chuẩn bị thành lập Lang tổ. Muốn biến các người thành Lang, đánh đâu thắng đó, cường đại như thần binh. Cho nên sau khi ăn xong các món ngon, tao sẽ giúp các người giảm béo”

Cường đại như thần binh, đối với tất cả mọi người ở đây đều rất hấp dẫn, ngay cả Triệu Nhược Minh cũng vậy. Mặc dù trận đánh hôm qua hắn không yếu, ít nhất được chị gái khen ngợi. Nhưng hắn biết mình còn kém Thần binh chiến đội quá xa.

“Tiêu thiếu gia, tôi đăng ký, tôi đăng ký” Lang Khuyến bỏ qua việc tranh đoạt, chạy về phía Tiêu Thu Phong. Đây là cơ hội ngàn năm có một. Mặc dù hắn từng thề phải khiêu chiến Tiêu Thu Phong, nhưng bây giờ có thể thấy khiêu chiến là không có khả năng. Như vậy trở thành thần binh tiếp theo chính là một sự mong chờ.

Rất nhanh hơn trăm cao thủ được điều đến từ Trung Đông đều giơ tay đăng ký. Ở Trung Đông, thần binh là huấn luyện viên cường đại nhất, được tất cả binh lính Ma quỷ binh đoàn tôn kính, bọn họ đương nhiên đều muốn trở thành người như vậy.

“Tiêu thiếu gia, Hoắc lão tới”

Một Thần binh chiến đội vội vàng đi vào, nhẹ nhàng bấm báo với Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong vừa nghe được thì đã thấy Hoắc Phi Trữ bước nhanh vào. Ông rất khấn trương, hơn nữa rất lo lắng.

Vừa thấy Tiêu Thu Phong, lão già vội vàng chạy tới, đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong. Mắt ông sưng đỏ, nước mắt như muốn chảy ra. Ông đã nghe được tin trận chiến hôm qua, cho nên mới sáng sớm đã chạy tới.

Người thân đúng là người thân, tuyệt đối không thể giống những người khác. Giống như bây giờ, tâm trạng của ông, Tiêu Thu Phong có thể cảm nhận được. Ông sợ mất đi, bởi vì bản thân Tiêu Thu Phong cũng như vậy.

“Ông ngoại, không có gì đâu. Ông xem, cháu không phải tốt lắm sao”

Chưa đợi ông nói, Tiêu Thu Phong đã cười an ủi.

406. Chương 406: Chuyển Nhà

“Ông ngoại, xin lỗi đã làm ông bà lo lắng, sau này cháu sẽ cẩn thận hơn” Tiêu Thu Phong mở miệng nói, chỉ là an ủi mà thôi chứ trong lòng hẳn biết rõ chuyện này chưa hề chấm dứt.

Bởi vì hẳn đã biết Hoàng gia không phải là Cảnh Trường Hắc Dạ. Tình huống đêm qua vô cùng nguy hiểm, sinh tử không rõ, bọn họ không thể nào che giấu thực lực được nữa. Hơn nữa Hoàng Đạo Sinh đã bỏ chạy, đó là mầm họa rất lớn đối với hắn. Đây cũng là điều Tiêu Thu Phong lo lắng.

“Được rồi, không sao là tốt rồi” Chỉ cần Tiêu Thu Phong không sao, tất cả đều không quan trọng. Ông lão nói: “Tiểu Phong, trách nhiệm này không thể ở được nữa, như vậy đi cháu đến Hoắc gia. Hoắc gia dù sao cũng lớn mà chỉ có hai ông bà, quá yên tĩnh, thêm người sẽ náo nhiệt hơn”

Với địa vị của Hoắc gia, trang viên đương nhiên không nhỏ, hơn nữa sau khi nghỉ hưu, ông lão vì yên tĩnh đã mua mấy chục mẫu ở ngoại thành, làm một người nhàn nhã ở Bắc Kinh, toàn tâm toàn ý lo lắng cho con gái, đây là tâm nguyện duy nhất của hai ông bà.

Mặc dù ông lão không được trải qua chuyện đêm qua, nhưng nhìn vẻ lộn xộn, sát khí vẫn còn trên người cao thủ Ma quỷ binh đoàn, những người này đến Hoắc gia sẽ trở nên náo nhiệt hơn.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, bà lão kích động đến rơi cả nước mắt, đi tới cầm tay hắn, thật lâu cũng không buông ra.

Buổi chiều Đình Mỹ Đình tỉnh dậy là nhóm cuối cùng rời đi. Đi cùng nàng còn có một người khách. Nhìn dáng vẻ mặc dù có chút uể oải nhưng ánh mắt lại rất hưng phấn, đó chính là Đình Bồn Quân.

“Hoắc huynh, anh thật may mắn, không ngờ có một người cháu ngoại xuất sắc như vậy, tôi cũng được thơm lây”

Bà lão cười nói: “Lão Đình, Thu Phong là cháu Hoắc gia, ông thơm lây thế nào được?”

Hoắc gia và Đình gia vốn là bạn tốt. Chẳng qua sau khi mẹ Tiêu Thu Phong xảy ra chuyện, ông lão đóng cửa tạ khách nên ít gặp nhau. Nhưng tình cảm nhiều năm vẫn còn.

Đình Bồn Quân nói: “Điều này bà không biết rồi. Cháu gái tôi thích Thu Phong, hơn nữa đã ở bên nhau thật lâu rồi. Bà nói chúng ta có là người một nhà không?”

Hoắc Phi Trữ cười khỏ, chuyện này cũng có thể lấy ra khoe khoang sao. Hình như thằng nhóc Thu Phong, không chỉ có một người phụ nữ.

Giờ phút này Tiêu Thu Phong từ bên trong đi ra. Nhiều người như vậy cũng cần phải bố trí. Nhưng cũng may ở đây nhiều phòng, tất cả mọi người đến đây nhưng vẫn khá rộng, Đinh Mỹ Đình cũng xấu hổ đỏ mặt chạy ra.

“Tiêu đại ca, anh chuyển nhà sao không nói với em một tiếng, làm em sợ muốn chết, còn tưởng anh không cần em nữa?” Càng ở bên người đàn ông này, tình yêu càng sâu đậm hơn. Đinh Mỹ Đình không thể nào kháng cự trái tim mình.

Trước mặt ba người già, tình cảm nồng thắm đó đương nhiên làm cho người ta thoải mái. Người già mà, có ai là không hy vọng con cháu mình thành gia lập nghiệp, sinh con cái. Hơn nữa Đinh Bồn Quân cũng đã chấp nhận cháu gái và Tiêu Thu Phong. Thực ra chuyện này cũng không thua thiệt gì. Mặc dù Tiêu Thu Phong hào sảng, nhiều phụ nữ nhưng chỉ cần cháu gái không cảm thấy bị thiệt, ông cũng không cần hỏi.

Tiêu Thu Phong dịu dàng vỗ đầu nàng, cười nói: “Em không phải đang ngủ say sao. Đêm qua em mệt nên anh không muốn đánh thức em, để em ngủ thêm chút. Yên tâm dù Tiêu đại ca muốn đi, cũng sẽ nói với em”

Tiếp xúc thân mật đó chính là tình cảm hòa hợp, Đinh Mỹ Đình biết Tiêu đại ca đã bắt đầu chấp nhận mình.

“Thu Phong, nghe lão Đinh nói cháu và Mỹ Đình phát triển khá tốt, cháu đã nghĩ bao giờ kết hôn chưa” Bà lão luôn là như thế, chỉ cần chuyện đã phát triển, bọn họ đều mong chờ ngày khai hoa kết quả.

Tiêu Thu Phong hơi xấu hổ, cái gì mà phát triển khá tốt, chỉ là ở chung một thời gian thôi mà. So với hai năm trước, cô bé này đúng là đã phóng khoáng hơn, làm cho đàn ông xúc động, nhưng nói đến tình yêu thì cần phải có thời gian tích tụ.

“Bà, cháu và Tiêu đại ca có duyên phận, ông bà đừng nên tạo áp lực cho anh ấy. Cháu biết anh ấy sớm muộn gì cũng thích cháu” Lời nói xấu hổ vừa ra, Đinh Mỹ Đình cúi thấp đầu không dám nhìn ai. Đinh Bồn Quân lắc đầu than thở: “Được rồi, ông cũng không phản đối, tùy cháu là được chứ gì. Ai bảo cháu là bảo bối của Đinh gia ta. Mỹ Đình, cháu cũng nên về nhà một chút, mẹ cháu rất nhớ cháu đó. Cháu đó, dù là có người trong lòng cũng không nên coi chúng ta là kẻ thù chứ”

Mọi việc đã rõ, tình cảm của Đinh Mỹ Đình đã không cần che giấu nữa, dịu dàng nhìn Tiêu Thu Phong đứng bên cạnh, sau đó nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Ông, cháu biết ạ. Chờ Thu Phong rảnh, cháu sẽ dẫn anh ấy về. Sau này mọi người sẽ không phản đối nữa”

Mang người đàn ông mình yêu về nhà, đây là chuyện nàng mong đợi đã lâu. Bởi vì như vậy sẽ xác định mối quan hệ giữa hai người. Kiếp này nàng chính là vợ của Tiêu Thu Phong.

“Lão Đinh, chuyện này coi như quyết định như vậy. Cháu ngoại tôi đến nhà, các người không nên làm quá. Tôi không muốn thế” Bà lão rất thương cháu ngoại của mình, một chút thua thiệt cũng không được.

Tiêu Thu Phong có ý kiến gì được chứ, lúc này cũng không thể nói ra. Nếu như nói không được, hoặc là nói không vội, như vậy sẽ làm cô bé Đinh Mỹ Đình nghĩ loạn. Phụ nữ, đặc biệt là các cô bé luôn thích ra vẻ...

Hoắc Phi Trữ đứng lên nói: “Tiểu Phong, nơi này chính là nhà của cháu. Ở nhà, cháu muốn làm gì thì làm. Ông sẽ nói với tất cả mọi người, cháu là chủ của ngôi nhà này”

Tiêu Thu Phong gật đầu, tiếp nhận tất cả những gì ông bà dành cho hắn.

“Thu Phong, chuyện lần trước chúng ta nói, cậu suy nghĩ thế nào rồi, không thể kéo dài. Chuyện Hoàng gia coi như đã kết thúc, có lẽ cơn gió lốc rất lớn sẽ kéo đến”

Đinh Bồn Quân đến đương nhiên không phải thăm hỏi đơn giản. Lão Miêu và Hoàng Đạo Sinh đánh nhau, một chết hai bị thương làm cho Số một biết được lực lượng của Thân binh chiến đội, đương nhiên càng thêm gấp.

“Được rồi, chuyển tất cả các thứ cần thiết đến cho tôi. Tôi sẽ huấn luyện mấy ngày, tăng cường cho bọn họ. Sau này hành động cần đến bọn họ, ông trực tiếp nói với Cường Bình là được. Tôi sẽ nói với anh ta”

Có được câu trả lời thuyết phục, Đinh Bồn Quân lập tức chào tạm biệt. Ông ta muốn đem tin tức này nói cho Lão Đại.

Vũ đoán không sai, vệ đội mới thành lập này ngoại trừ thần binh còn có mấy chục thành viên Quân Thần. Đây có thể nói là lực lượng cường đại nhất mà Đinh Bồn Quân nắm giữ.

“Tiêu thiếu gia, cái này hình như có chút không ổn?” Thiết Trụ vừa nghe Tiêu Thu Phong nói liền mở miệng: “Ngoại trừ Tiêu thiếu gia, chúng tôi sẽ không nghe lệnh bất cứ ai, bởi vì bọn họ không xứng”

Đối với Thần binh chiến đội mà nói, trước kia là binh lính đặc công, đến hôm nay phát triển thành chiến tướng thần binh vô địch, bọn họ càng thêm cao ngạo. Đồng thời càng thêm sùng bái và tôn kính Tiêu Thu Phong, đó là sự tín nhiệm bằng tính mạng.

Trong lòng bọn họ, không có thiện, không có ác. Bọn họ vĩnh viễn coi mình là một binh lính, chỉ nhận lệnh của Tiêu thiếu gia, hoàn thành sứ mệnh của mình.

Lý Cường Bình cũng nói: “Tiêu thiếu gia, chúng tôi thật sự không chịu được phương pháp làm việc quan liêu đó, do do dự dự. Bên cạnh Tiêu thiếu gia thích nhất, muốn giết là giết, muốn chém là chém”

Thần binh chiến đội là như vậy, bọn họ không phải vệ sĩ, hành động không có quy tắc, chỉ cần thủ đoạn, làm việc chỉ dựa vào kết quả, cho dù chết, dù bị thương bọn họ cũng nguyện ý.

“Yên tâm, chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi làm như vậy chỉ muốn tìm cho các người thân phận có lợi hơn khi đối phó kẻ thù chung. Các anh phải biết rằng Long vệ quân không thể xem thường. Hơn nữa tôi đã nói, ngoại trừ Đinh Bồn Quân, không ai có quyền ra lệnh cho các anh. Lần này phối hợp Quân thần ngoại trừ đối phó Long vệ quân, càng làm cho mọi người biết lực lượng của Thần binh chiến đội, biết cả anh xuất sắc nhất trên thế giới. Đây là vinh dự mà các anh nên đạt được.”

407. Chương 407: Chuyện Nên Làm

Trong trang viện, Tiêu Thu Phong dựa theo suy nghĩ mới nhất của mình quy hoạch ra một sân huấn luyện nhỏ. Tất cả các công cụ thiết bị đều do Đinh Bồn Quân cung cấp. Những thứ này ngoài mặt thì nói là vì dung hợp Thần binh chiến đội và Quân thần. Nhưng trên thực tế Tiêu Thu Phong muốn dùng để huấn luyện Lang tổ.

Số người Lang tổ không nhiều, chỉ có sáu mươi. Theo suy nghĩ của Tiêu Thu Phong, trải qua huấn luyện nghiêm khắc mà còn lại ba mươi người đã là quá tốt. Người không cần nhiều, mà cần chất lượng. Nhưng sau ba ngày huấn luyện cường hóa mà chỉ có mười mấy người bị loại. Qua đó có thể thấy huấn luyện ngày thường của Ma quỷ binh đoàn đã hơn xa một binh lính bình thường có thể thừa nhận.

Những người này đều có một đặc điểm đó là tuổi ít hơn đám Lý Cường Bình, rất có tố chất. Labus và Lang Khuyển là kẻ xuất sắc nhất trong đó, đương nhiên được bổ nhiệm đặc biệt. Lang tổ sẽ do bọn họ làm đầu, về phần ai có thể làm Lang Vương thì bây giờ chưa cần suy nghĩ đến.

Tiêu Thu Phong đang chỉ đạo hai lực lượng. Quân thần ở trong quân đội cũng đã được huấn luyện khoa học, có thể nói là vô cùng xuất sắc. Nhưng so với Thần binh chiến đội vẫn còn kém khá xa. Mà chênh lệch đó ngay cả Đinh Bồn Quân cũng không có mặt mũi mà nhìn, gấp đến độ nhanh chân rời đi: “Được rồi, không nhìn nữa, những người này giao hết cho cậu. Thu Phong, tôi không cần cái khác, chỉ cần có thể đối phó Long vệ quân là đủ rồi. Tôi đã xin bố trí tiểu tổ Thần binh chiến đội. Lý Cường Bình và Thiết Trụ là người mạnh nhất, được cấp quân hàm Thụ vụ giáo, trực tiếp quản lý tiểu tổ. Cái khác tự các cậu làm”

Có lẽ thấy được sự kém cỏi về lực lượng Quân thần của mình, thành quả huấn luyện vô cùng gian khó đó, ông ta sao không tức chứ. Nếu bị Lão Đại Số một nhìn thấy, không mắng chết ông ta sao. Ông không phục, thẳng rãnh Tiêu Thu Phong không phải là người sao, tại sao Thần binh chiến đội lại mạnh như vậy.

Đinh Bồn Quân tức giận thì rất nhiều người thăm. Ít nhất một ít người huấn luyện nổi tiếng trong quân đội đều bị Đinh Bồn Quân phái đến làm lao công, theo ông ta nói đây là học tập.

Lang Nha không có việc gì liền lấy súng ra chơi, hơn nữa chơi đến độ xuất thần nhập hóa. Ở phía sau có không ít người hâm mộ hẳn. Tiêu Thu Phong không còn cách nào khác đành tìm một nhóm người cho Lang Nha huấn luyện. Dù sao chỉ cần tăng sức chiến đấu của Ma quỷ binh đoàn lên, chơi thế nào cũng được.

Tất cả mọi người đều có việc làm, ngay cả bốn người phụ nữ cũng vậy. Đặc biệt là Đinh Mỹ Đình, trở thành người làm cho hai ông bà Hoắc gia vui. Vũ, Ruth và Triệu Nhược Thần các nàng từ bé đã chịu huấn luyện nghiêm khắc nên thiếu đi vài phần nữ tính, rất ngang ngạnh. Cho nên có những lời các nàng không thể nói ra.

Nhưng Đinh Mỹ Đình thì khác, chỉ cần ông bà thích nghe, nàng đều có thể nói ra. Điều này cũng làm cho Tiêu Thu Phong vui mừng. Người ra mà, thực ra cũng muốn người nịnh nọt.

Một tuần sau, Tiêu Thu Phong bị hai ông bà gọi đến. Chuyện trong trang viện hai ông bà không quan tâm, không có hứng thú, nhất là bà lão. Bà chỉ quan tâm đến chuyện kết hôn của Tiêu Thu Phong mà thôi.

Có lẽ có nhiều lực lượng gia nhập làm cho Hoắc Phi Trữ kinh hãi, ông dần dần cảm nhận sự khác thường của Tiêu Thu Phong. Mặc dù Đinh Bốn Quân không nhiều lời, nhưng Hoắc Phi Trữ biết cháu ngoại của mình có thể gây ra chuyện lớn như vậy ở Bắc Kinh, sau lưng hẳn nhất định ẩn tàng rất nhiều thứ.

Chẳng qua ông cũng không lo lắng. Bởi vì con cháu Tiêu gia trời sinh đã là cường giả, cho nên bị vô số người để ý cũng là chuyện đương nhiên. Ông hy vọng con gái mình tỉnh lại, nhìn khí thế anh dũng của Tiêu Thu Phong. Dù là ai, có người con như vậy đều cảm thấy tự hào.

Bà lão nói: “Tiểu Phong, cháu đến đây cũng được một thời gian, không biết cháu bận làm gì mà cả tuần nay ít thấy cháu. Mỹ Đình phải nói chuyện cùng ông bà, cháu nhất định phải cảm ơn Mỹ Đình”

Đinh Mỹ Đình xấu hổ ngẩng đầu nói: “Bà, Tiêu đại ca bây giờ rất bận, có rất nhiều chuyện phải làm, chỉ cần có thời gian anh ấy sẽ đến chơi với bà ạ”

Bà lão cười nói: “Cô bé này, bà chờ không có vấn đề gì. Nhưng có một số việc mà mấy cô bé xinh đẹp các cháu không thể chờ. Phụ nữ rất nhanh già. Cho nên bà quyết định thay Tiểu Phong, ngày mai hai đứa về nhà đi, mau xác định chuyện này, miễn bị nói là không danh chính ngôn thuận”

Đinh Mỹ Đình mừng như điên, nhưng ngoài miệng lại nói: “Tiêu đại ca rất bận, Mỹ Đình cũng không vội, không vội ạ” Chẳng qua trong lòng lại rất mong đợi.

“Không vội, nhưng chuyện cần làm thì làm luôn đi. Tiểu Phong, cháu cũng nên đi một chuyến. Mỹ Đình thực sự làm người ta thích. Cháu nói xem, làm cho ông bà và Đinh gia yên tâm. Con gái nhà người ta đi theo cháu như hình với bóng, nếu không phải thích cháu thì ai lại làm như vậy. Lại nói Mỹ Đình vì cháu mà mới rời khỏi nhà, chuyện này cả Bắc Kinh có ai là không biết. Mỹ Đình sau này còn có thể lấy ai khác sao?”

Bị bà lão nói như vậy, hình như người sai là hẳn. Tiêu Thu Phong nhìn Đinh Mỹ Đình ở bên cạnh, có chút buồn cười nói: “Mỹ Đình, thực ra em không nên vì anh nhiều như vậy. Anh chưa hẳn đã là lựa chọn tốt nhất với em. Giống như năm đó ở Đông Nam, anh đã nói em đã lớn, phải lựa chọn con đường chính thức dành cho mình”

Đinh Mỹ Đình khẽ gật đầu nói: “Em biết, Tiêu đại ca, năm đó em còn quá trẻ, không phân biệt rõ thích và sùng bái là hai việc khác nhau. Nhưng xa anh hơn năm, em luôn nhớ anh, đêm nào cũng nhớ, sau nhiều đêm như vậy em biết mình muốn gì. Tiêu đại ca, anh là lựa chọn của em. Xin anh đừng từ chối em. Mỹ Đình có thể làm bất cứ điều gì về anh”

Hai ông bà cảm động gật đầu. Chỉ có Tiêu Thu Phong lắc đầu bất đắc dĩ. Cô gái đáng yêu như Đinh Mỹ Đình, nàng rất đẹp, trẻ trung, nàng không nên mất đi những năm tháng hoàng kim trong sự ức chế này. Tiêu Thu Phong không phải đầu đất, hẳn sao không hiểu rõ cô bé này vì hẳn quá nhiều.

“Nếu như em đã quyết định như vậy, anh có thể đồng ý với em. Chẳng qua trước khi em trở thành người của Tiêu gia, bất cứ lúc nào em cũng có thể lựa chọn lại một lần nữa. Con đường của em trong tương lai, Tiêu đại ca luôn ủng hộ em.”

Đinh Mỹ Đình hưng phấn tiến lên ôm chặt Tiêu Thu Phong, căn bản quên đi mọi người ở xung quanh, kiễng chân hôn.

“Không, nhất định không. Tiêu đại ca, sau này em sẽ làm một người phụ nữ chân chính của anh, một người phụ nữ yêu anh, dựa vào anh, người phụ nữ của Tiêu gia”

“Bốp bốp” Tiếng vỗ tay vang lên ngoài cửa, Vũ và Triệu Nhược Thần đã đi đến.

“Không sai, Mỹ Đình, em không làm bọn chị thất vọng, cơ hội này em đáng được có. Bọn chị cũng hoan nghênh em gia nhập đại gia đình Tiêu gia. Phong, đi đi, Mỹ Đình muốn được chúc mừng, lời chúc mừng của người nhà”

Nàng có thể chấp nhận vĩnh viễn không được Đình gia thừa nhận vì Tiêu Thu Phong, nhưng là một người phụ nữ nàng lại muốn được chúc mừng, muốn mọi người chúc mừng kể cả người nhà của nàng.

Nhìn đôi nam nữ trước mặt, bà lão trầm thờ dài, nói với ông lão bên cạnh: “Lúc nào đó gọi Tiểu Mộng đến đây, để hai đứa gặp nhau. Hai lão không phải đều nói duyên phận thiên định sao, không biết chừng hai đứa vừa gặp đã thích nhau thì sao? Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy Tiểu Mộng và Tiểu Phong mới là hoàn mỹ nhất trên đời”

Ông lão mỉm cười, nhìn vẻ hạnh phúc của Đình Mỹ Đình, hình như cũng bị lây: “Bà lão, không nên gấp làm gì. Chuyện tình cảm của con trẻ thì để tự chúng xử lý đi. Chúng ta chen vào có khi lại phản tác dụng. Có cơ hội rồi nói, ai, tôi bây giờ chỉ hy vọng Tiểu Hà tỉnh lại. Thấy Tiểu Phong như vậy, nó nhất định còn vui hơn cả chúng ta”

Bà lão nói: “Có thể, có thể, ông không nghe đạo sĩ nói ư. Tiểu Hà lần trước tỉnh lại hơn ba tiếng, hơn nữa đã thấy Tiểu Phong. Tin rằng con nhất định sẽ sống lại, nhất định”

Ông lão gật đầu, nụ cười trên mặt càng thoải mái và yên tâm hơn. Đã hơn hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên ông cười vui vẻ như vậy. Cuộc đời tưởng rằng sẽ cứ như vậy mà kết thúc nhưng không ngờ lại xuất hiện kỳ tích. Đây không phải là ông đang nằm mơ, mà đúng là có người thân, có cháu ngoại.

Nếu mọi người đều đã nói như vậy, Tiêu Thu Phong cảm thấy cũng đã đến lúc đi đến Đình gia. Dù nói như thế nào thì vì Đình Mỹ Đình mà đã mang đến không ít phiền phức cho Đình gia. Dù chuyện giữa hắn với cô bé này phát triển đến đâu, nhưng hắn đến xin lỗi một câu cũng không có gì sai. Hơn nữa với quan hệ khá tốt lúc này, có lẽ sẽ thành bạn.

Đêm đó Đình Mỹ Đình hưng phấn đến độ không ngủ được. Lúc ở một mình, nàng lén gọi điện cho ông lão, nói ngày mai Tiêu Thu Phong sẽ đến nhà, nhất định không được phép chậm trễ. Hơn nữa còn nói ra một đồng món mà Tiêu Thu Phong thích ăn nhất, thật sự làm cho Đình Bổn Quân nghe đến tức hộc máu mồm.

Cuối cùng vẫn là mẹ Đình Mỹ Đình cười bất đắc dĩ, nhớ tên các món ăn này. Ai bảo đây là yêu cầu của bảo bối chứ, Mỹ Đình mong đợi ngày này, sao không cẩn thận chứ. Biết gọi điện về vẫn là tốt đó.

Bỏ điện thoại xuống, Vân Mai hỏi: “Bố, bố thực sự đã quyết định việc này do Mỹ Đình tự quyết định, để nó gả vào Tiêu gia?”

Là một người mẹ, bà không hề muốn. Nhưng tính cách con gái quá ngang bướng, rời nhà hơn năm, nói không về đúng là không về, thực sự làm bà rất nhớ và đau lòng. Đi thăm mấy cũng không gặp. Có đôi khi nghĩ lại nuôi con gái lớn, coi là bảo bối nhưng cuối cùng lại như không có .

408. Chương 408: Đây Cũng Coi Như Con Rể Tới Nhà

Trải qua rất nhiều chuyện, ông lão đã nghĩ thoáng hơn nhiều”

Vân Mai quay đầu sang phía chồng, nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Đình Ái Quốc đã cao giọng nói: “Chuyện này tôi không có ý kiến. Tiêu Thu Phong xứng với bảo bối của chúng ta, sau này tôi có một đối thủ, đây là chuyện tốt”

Vân Mai trừng mắt nhìn Đinh Ái Quốc. Đối với ông ta mà nói, tình yêu quá phiền phức. Cho nên ông ta mặc kệ con gái mình lấy ai, chỉ cần người đó làm ông thuận mắt là được. Cái khác không nói, chỉ riêng võ công của Tiêu Thu Phong đã đủ để Đinh Ái Quốc thuận mắt, ông ta đương nhiên không có ý kiến.

“Được rồi, được rồi, ông cũng đã đáp ứng, tôi còn có thể làm gì nữa. Chẳng qua đợi cậu ta đến đây tôi phải nói, không thể làm Mỹ Đình của chúng ta bị thiệt. Tốt nhất là để cậu ta ở lại Bắc Kinh, nếu có thể đến Đinh gia là tốt nhất”

Phụ nữ đều như vậy, hai bố con Đinh Bồn Quân nhìn nhau, đều lộ ra vẻ buồn cười. Nhưng không ai phản bác ý kiến của Vân Mai. Có một số việc gặp sẽ biết. Bọn họ không muốn phá vỡ tâm trạng tốt đẹp của Vân Mai. Con gái lấy chồng, mẹ đều không muốn.

Nhưng hai người đàn ông này cũng biết, việc này sợ bọn họ không thể khống chế. Nghe nói Tiêu Thu Phong có một đồng phụ nữ, không thể nào đến Đinh gia.

Hôm sau, Tiêu Thu Phong tạm thời bỏ mọi công việc, giao việc huấn luyện cho Lý Cường Bình và Thiết Trụ. Được mấy nàng thay quần áo cho, cùng Đinh Mỹ Đình về nhà.

Người hạnh phúc nhất lúc này chính là Đinh Mỹ Đình.

“Tiêu đại ca, anh không nên quá e dè. Mọi người trong nhà em dễ nói chuyện lắm, đặc biệt là mẹ em, rất thương em. Mẹ nhất định sẽ thích anh”

Nói thật ra Tiêu Thu Phong không có gì khẩn trương cả. Mặc dù giống như con rể về nhà bố mẹ vợ, nhưng chuyện này không phải lần đầu tiên. Bố mẹ Liễu Yên Nguyệt, Thiên Nhan Duyệt, hẳn đã từng đến gặp, nên hẳn rất quen với chuyện này”

Hơn nữa mấy người ở Đinh gia, hẳn quá quen với Đinh Bồn Quân, đã đánh một trận với Đinh Ái Quốc. Mọi người đều là đàn ông, có một số việc đương nhiên giao lưu về võ công. Người duy nhất mà hẳn lạ chính là mẹ Đinh Mỹ Đình.

Khi Đinh Mỹ Đình đến, Đinh gia quả nhiên rất nhiệt tình, mọi người đứng ở cửa đợi. Đặc biệt là Đinh Bồn Quân tự mình đi ra, làm cho người ta cảm thấy rất có mặt mũi. Nhất định là vì thân phận của Tiêu Thu Phong ở Bắc Kinh đã không phải bình thường.

“Cậu nhóc, đến ăn cơm, đừng dài dòng như vậy, sau này không có việc gì thì đừng đến” Người già đứng là người già, mặc dù nhiệt tình nhưng không hề khách khí. Bởi vì ông hiểu rõ Tiêu Thu Phong, biết khách sáo chẳng có ý nghĩa gì, cũng không cần. Ngược lại mẹ Đinh Mỹ Đình lúc đầu quyết định muốn nói nhiều với Tiêu Thu Phong lại kinh ngạc, nhận lấy quà trong tay Tiêu Thu Phong, cười nói: “Cháu là Tiểu Phong hả, đừng khách khí. Tính ông lão nhà cô đều như vậy, quen sẽ thấy tốt. Thực ra ông thích cháu đó”

Nếu Tiêu Thu Phong không biết mới là lạ. Tiêu Thu Phong nhìn ông lão một cái, nhưng không có một phản ứng gì, nói: “Chú Đinh, hôm nay lại đến quấy rầy, mong chú không trách”

Đinh Ái Quốc cười nói: “Thu Phong, chú không dám. Nếu không Mỹ Đình không oán chú cả đời sao”

“Bố, bố nói gì thế. Tiêu đại ca không dễ gì đến nhà chơi một lần, các người sao nói như vậy với anh ấy. Sau này anh ấy còn dám đến đây nữa sao?” Quả nhiên Đinh Mỹ Đình không vui. Người đàn ông mình yêu, nàng hy vọng người nhà mình đều thích hẳn.

Đinh Bồn Quân ở bên cũng nói: “Cậu nhóc này rất gan, chỗ nào mà không dám đi chứ. Chỉ cần cậu ta muốn, đừng nói là Đinh gia, dù là phủ chủ tịch cậu ta muốn vào cũng có thể vào”

Tiêu Thu Phong lắc đầu bất đắc dĩ. Xem ra lão già này nhân chuyện hôm nay hẳn không thể nào giận được nên mới không ngừng chơi xỏ hấn.

“Được rồi, mọi người ngồi đi. Ái Quốc, ông xem, Thu Phong lần đầu tiên đến nhà làm khách, ông phải chiêu đãi thật tốt” Giọng Vân Mai đã từ trong phòng khách truyền ra.

Đinh Ái Quốc đáp: “Đúng thế, đúng thế, Thu Phong, đi, vào trong ngồi, chú có một số việc muốn hỏi cháu?” Thực ra việc này không chỉ riêng gì ông ta muốn biết, ngay cả Đinh Bồn Quân và Lão Đại sau lưng ông cũng muốn biết. Đó chính là tình tiết trận chiến giữa Tiêu Thu Phong và Hoàng Đạo Sinh.

Kết quả bọn họ biết, Hoàng Đạo Sinh bị thương bỏ chạy, mà Tiêu Thu Phong mệt mỏi ngã thiếp đi, nhưng tình hình cụ thể chỉ có hai người trong trận chiến mới biết.

Nếu bọn họ hỏi, Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không giấu diếm. Dù nói như thế nào, người Đình gia coi như có duyên với hắn. Dù tương lai không lấy Đình Mỹ Đình thì cũng có thể làm bạn.

“Ma công của Hoàng Đạo Sinh đúng là rất cường đại. Theo cháu thấy từ biểu hiện có lẽ ngay cả Long Tương cũng không phải đối thủ của người này. Đặc biệt là ma khí có độc tính rất mạnh, không có cương khí hộ thể thì dù là cao thủ như hắn cũng không đỡ được ma khí này công kích”

Điểm này Đình Bồn Quân đã biết, thở dài một hơi nói: “Tiểu Phong, ta cũng có một bí mật muốn nói với cậu. Ba người con Hoàng gia đã bị bắt và giam ở nơi bí mật. Hơn nữa Lão Miêu cũng từng định ra tay bắt Hoàng Đạo Sinh. Nhưng rất đáng tiếc một chết hai bị thương mà vẫn làm cho hắn chạy trốn. Ma khí đó đúng là rất cường đại. Ta có chút lo lắng hắn sẽ gây ra chuyện gì đó”

Tiêu Thu Phong cũng không kỳ quái, quân đội phương Bắc lúc này không có động tĩnh gì, như vậy nói rõ hai người con Hoàng gia không thể rời khỏi Bắc Kinh. Nếu không Đình Bồn Quân là thủ trưởng quân đội sẽ không nhàn hạ như vậy.

Đình Ái Quốc nói: “Thu Phong, vậy ma công đó so sánh với Hồn nguyên công của chú thì như thế nào?”

Tiêu Thu Phong nhìn Đình Ái Quốc một chút, không đành lòng đã kích ông ta: “Cương khí hộ thể của Hồn nguyên công rất mạnh, bảo vệ tính mạng là đủ. Nhưng nếu muốn đánh bại Hoàng Đạo Sinh thì không thể. Ngay cả Long biến tâm quyết của cháu cũng không làm được”

Đình Bồn Quân kinh hãi kêu lên: “Vậy hắn không phải vô địch thiên hạ sao?”

“Từ một ý nào đó thì đúng là như vậy. Nhưng võ công trên đời đều có phương pháp khắc chế. Ma công của Hoàng Đạo Sinh mặc dù lợi hại nhưng muốn làm Tiêu Thu Phong này bị thương cũng không dễ dàng gì”

Đình Ái Quốc cắt ngang lời Tiêu Thu Phong: “Không đúng, hắn không phải bị thương sao, như vậy hắn không đánh lại cháu”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Trong cơ thể cháu có một năng lượng xa lạ, lực lượng này rất khổng lồ. Nhưng rất đáng tiếc cháu chưa khống chế được. Nếu không Ma công của Hoàng Đạo Sinh lợi hại đến vậy, cháu cũng có thể lưu hắn lại. Đêm hôm đó hắn đã bị thương, chỉ nghĩ tới chạy. Nếu như không phải hắn sợ, cứ lao tới thì người chết có lẽ là cháu. Bởi vì luồng năng lượng đó trong cơ thể cháu đã biến mất.”

“Tiểu Phong, vậy cậu phải mau chóng tu luyện. Chỉ có cậu mới đối phó được Hoàng Đạo Sinh. Ta lo rằng hắn mà xuất hiện, không ai có thể khống chế được hắn, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm” Đình Bồn Quân thực ra muốn nói Long Tương cũng có thể, nhưng lời đến bên mép lại thu về. Bởi vì việc này ông ta không thể khống chế, Long vệ quân không nghe ông ta.

Trước đây luồng năng lượng đó đã kích thích hắn tiến hóa, Tiêu Thu Phong đương nhiên muốn dung hợp nó, nhưng dù hắn dùng cách nào cố lực lượng đó cũng không nghe lời, đó chỉ là cơ duyên, không thể cưỡng cầu. “Được rồi, được rồi, đây không phải là trong quân đội, nói gì mà toàn chém chém giết giết, các người không chán sao. Thu Phong, đừng dây dưa với hai người đó, đi ăn cơm thôi”

Vân Mai từ trong bếp đi ra, phía sau còn có Đình Mỹ Đình, mặt nàng đỏ ửng lên. Có lẽ hai mẹ con đã nói gì với nhau trong bếp. Phía sau hai người còn có mấy osin bưng thức ăn, đó đều là món Tiêu Thu Phong thích.

“Chúng ta đã nhiều năm rồi không có việc vui. Vân Hồi, mang hai vò rượu đã cất kỹ ra đây, hôm nay chúng ta uống một phen”

Hai mươi năm, đây coi như là nữ nhi hồng. Ăn xong bữa cơm này, cháu gái bảo bối sẽ là con nhà người ta.

Một nhà bốn người sau một năm rất cuộc đã có bữa cơm đoàn tụ, thật đúng là không dễ dàng. Vân Mai nhìn con gái đã trưởng thành, dịu dàng với Tiêu Thu Phong; bà chỉ biết thở dài. Có một số việc xem ra đã là nhất định. Cho dù trong lòng bà không muốn cũng không thể thay đổi.

“Thu Phong, chuyện của cháu, cô không quản. Mỹ Đình đã trưởng thành, nó có sự lựa chọn của mình. Cô và chú chỉ hy vọng cháu có thể làm Mỹ Đình được hạnh phúc, vui vẻ. Đây là tâm tư của người làm bố, làm mẹ, hy vọng cháu có thể đáp ứng”

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, có chút bất đắc dĩ, nhưng không thể từ chối nói: “Dì, thực ra cháu đã nói với Mỹ Đình. Tiêu gia không hẳn đã là lựa chọn tốt nhất của cô ấy. Nhưng cô ấy rất kiên trì, cháu lại không muốn làm Mỹ Đình tổn thương. Chỉ cần cô ấy thoải mái, cháu sẽ nghe theo cô ấy”

“Này, còn có một chuyện quan trọng cháu nhất định phải nhớ kỹ. Nếu như cháu và Mỹ Đình kết hôn, nhớ có một người con phải mang họ Đình. Đình gia chúng ta chỉ có một mình Mỹ Đình, không thể làm Mỹ Đình tuyệt hậu, biết không?”

Chưa kết hôn mà đã có yêu cầu này, Tiêu Thu Phong há miệng nhưng không biết nói gì.

Nhưng Đình Mỹ Đình lại xấu hổ đỏ mặt, nhìn mẹ. Bà lập tức cười nói: “Bố, chuyện này con đã nói với Mỹ Đình, nó đã đồng ý. Nói sau này khi kết hôn nhất định sẽ để con lấy họ Đình gia. Bố không cần lo lắng, con đầu của Mỹ Đình sẽ lấy họ Đình”

Toát mồ hôi, thì ra hai mẹ con ở bên trong đã thương lượng chuyện này. Cô bé này nghĩ quá xa, chưa kết hôn đã nghĩ đến vấn đề đáng yêu là sinh con. Phụ nữ quả nhiên suy nghĩ sâu sắc hơn đàn ông.

409. Chương 409: Thương Pháp Bị Nghi Ngờ

Lời nói cuối cùng cũng chỉ là những lời quan tâm. Mọi người mẹ trên đời đều như nhau, mẹ vợ gặp con rể, càng xem càng hợp ý. Hơn nữa Tiêu Thu Phong đúng là rất tài năng, đẹp trai, ở cả Bắc Kinh này cũng là số một số hai. Huống hồ hai người đàn ông trong nhà đều chấp nhận Tiêu Thu Phong. Bà là một người phụ nữ còn có thể không nghe theo bọn họ sao?

“Mỹ Đình, con bây giờ đã là người lớn, nhớ không được như trẻ con, kết hôn xong phải biết lo việc gia đình, đây đều là những điều mà một người phụ nữ phải làm. Nếu có thời gian thì thường xuyên về nhà thăm mẹ, mẹ và người nhà rất nhớ con.”

Đình Mỹ Đình chưa bao giờ bị mẹ nhắc nhở như vậy, nàng không nhịn được mà chút nữa phát khóc, có cảm giác như con gái lấy chồng, nhắc thế không phải như vậy sao?

“Thu Phong, Mỹ Đình còn nhỏ, cháu nhất định phải đối tốt với nó. Con bé này được người nhà chiều quen, cháu phải thoáng với nó, thông cảm với nó, biết không?”

Hình như tất cả lời nói của người mẹ dành cho con gái đều xuất phát từ tình thương. Mọi người Đình gia, kể cả Đình Ái Quốc đều u buồn. Nuôi con gái hai mươi năm, rốt cuộc lại thành vợ người ta, nghĩ đến đúng là hơi buồn.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, an ủi nói: “Dì, mọi người không nên buồn như vậy. Cháu không phải vẫn ở Bắc Kinh sao, yên tâm, Mỹ Đình sẽ thường xuyên đến thăm mọi người”

Thực ra dù Mỹ Đình ở lại nhà, không cùng hẳn về Hoắc gia, Tiêu Thu Phong cũng không nói gì. Nhưng nhìn người nhà Đình gia, nhìn bộ dạng của bọn họ coi như đã giao cô bé Đình Mỹ Đình cho hẳn.

Về đến Hoắc gia, nhìn vẻ buồn bã của Đình Mỹ Đình, mấy nàng đều rõ tâm trạng của Đình Mỹ Đình, đều trêu đùa an ủi. Rất nhanh đã làm Đình Mỹ Đình trở nên vui vẻ, mọi cố gắng của nàng rốt cuộc đã được bù đắp. Thấy ánh mắt quan tâm của Tiêu Thu Phong, nàng đã rất thỏa mãn.

Mọi cô gái đều sẽ như vậy.

“Mỹ Đình, bắt đầu từ hôm nay em đã là người của Tiêu gia. Em ở Tiêu gia, cũng biết tất cả chị em đều phải yêu thương nhau, cùng giữ gìn vinh quang và tôn nghiêm của Tiêu gia. Em cũng như vậy, yêu ông xã, hiếu kính với bố mẹ, đó là tư cách của một người vợ”

Vũ ân cần dặn dò, mặc dù Tiêu Thu Phong không nói gì, nhưng hạnh phúc mà Tiêu gia có được ngày hôm nay có tác dụng không nhỏ của nàng. Cho nên đối với mọi người tiến vào Tiêu gia, nàng đều nói truyền thống này ra, chỉ có hòa hợp mới được hạnh phúc.

“Chị Vũ, chị không cần nói. Người vợ xinh đẹp như Đinh Mỹ Đình rất hiếm có. Xem ra bố mẹ Thu Phong nhất định rất vui mừng, sẽ thương yêu em nó. Bây giờ em già rồi, không biết bố mẹ có thương em không?”

Triệu Nhược Thần nói ra những lời đáng thương như vậy, lại còn giả vờ rất giống làm mấy nàng đều bật cười.

Ruth nói: “Sẽ không đâu. Ngay cả em là người nước ngoài cũng không sợ, chị sợ cái gì?”

Đinh Mỹ Đình cười nói: “Chị Ruth, chị cũng không xem xem có mấy người nước ngoài có thể đẹp như chị. Theo người Trung Quốc nói, chị chính là con mèo vàng xinh đẹp nhất, cầu cũng không được nữa là”

Ruth cao hứng nói: “Thật chứ, mấy người thực sự cảm thấy chị đẹp sao? Tại sao ông xã không bao giờ nói thế nhỉ?”

Suy nghĩ về cái đẹp của người phương Tây rất khác phương Đông. Lúc ở phương Tây rất nhiều người nói nàng là mỹ nữ, nhưng sự dịu dàng như nước của người phương Đông nàng lại không học được, còn tưởng rằng không được người chấp nhận. Thật không ngờ bây giờ có người nói nàng xinh đẹp.

Vũ cũng cười nói: “Mỗi người chúng ta đều đẹp. Nghĩ đến mắt Thu Phong xem, người phụ nữ bình thường anh ấy có thể nhìn trúng sao. Em nhìn Nhược Thần xem, trước kia không phải hung hăng như con hổ cái, bây giờ lại biến thành con mèo con, mỗi ngày dựa vào lòng Thu Phong, vô cùng dịu dàng. Yên tâm, chúng ta đều là tốt nhất”

Tiêu Thu Phong mập mờ gật đầu, nói: “Trong rừng với vạn đóa hoa, anh đương nhiên chọn hái đóa hoa mê người nhất. Chẳng qua nói thật ra Mỹ Đình bây giờ vẫn là một bông hoa chưa nở, xem ra lúc nở ra nhất định sẽ rất đẹp”

Đông Nam có một Tiêu gia rất ấm áp và hạnh phúc. Trung Đông có một ngôi nhà với Lâm Thu Nhã đang lặng lẽ chờ hân. Mà ở Bắc Kinh cũng có một Hoắc gia với bốn người phụ nữ như hoa như ngọc, là đàn ông đều cảm thấy thỏa mãn.

“Tiêu đại ca, em bây giờ có nhiều chị như vậy, anh có phải cũng nên thu tâm không. Người nhà em đã đặc biệt dặn dò nên lưu lại con cháu cho Đinh gia. Người ta sớm muốn hiện mục tiêu này, hoàn thành nhiệm vụ này. Như vậy sau này có thể toàn tâm toàn ý vì Tiêu đại ca”

Đinh Mỹ Đình vừa nhắc đến, mắt Triệu Nhược Thần lóe lên. Tuổi nàng cũng không nhỏ, có phải cũng nên nghĩ đến vấn đề này không. Nghe nói tuổi lớn mà sinh con sẽ rất nguy hiểm.

“Ông xã, nghe nói Yên Nguyệt ở nhà đã có, anh có phải là thiên vị không?”

Tiêu Thu Phong cười đầy hào sảng: “Không có vấn đề gì, việc này anh rất có kinh nghiệm, một phát súng là trúng mục tiêu”

Ruth có chút khó hiểu hỏi: “Ông xã, ‘thương pháp’ của anh hình như không tốt lắm, em nhớ anh còn kém hơn cả em”

Lúc này ngay cả Vũ cũng không nhịn được cười. Từ đồng nghĩa như thế này, dù là Ruth có nhiều lúc cũng không hiểu.

Đêm nay được dành cho Triệu Nhược Thần. Bởi vì là người đầu tiên trở thành người phụ nữ của Tiêu gia, nàng đúng là có quyền lợi này. Hơn nữa Tiêu Thu Phong đã đáp ứng.

Máu chốt của cô con chính là khi xuất ***, trước kia khi ở cảnh giới tiên thiên chi cảnh, tất cả tinh khí trong cơ thể đều bị luyện hóa nên trong một thời gian dài Liễu Yên Nguyệt không thể có thai. Lúc này mơ hồ đột phá vô phong chi cảnh, tiến quân thân cảnh, như vậy chỉ cần Tiêu Thu Phong muốn lúc nào cũng có thể.

Sau lần về nhà này, Đinh Mỹ Đình đã bỏ đi mọi xấu hổ. Nếu trước kia còn có một đường ngăn cách, nhưng bây giờ đã được người nhà chấp nhận, mặc dù còn thiếu một lễ nghi nhưng nàng không để ý. Bởi vì tất cả người phụ nữ của Tiêu gia đều chưa bước qua cửa này. Hơn nữa bây giờ mấy bà chị như Liễu Yên Nguyệt dù đã mang thai mà cũng chưa đi qua.

Nàng không biết võ công nên sẽ quản lý gia đình. Tất cả các chuyện vặt trong nhà, ngay cả nhà bếp đều do nàng quan tâm, đây cũng coi như giảm bớt gánh nặng của mấy người chị, để các chị có thể dồn hết tâm trí vào trong huấn luyện.

Thần binh và Quân thần đều là cao thủ, hợp lại thành một tiểu tổ cũng không khó khăn gì. Bởi vì bọn họ có một điểm giống nhau, bọn họ đều là quân nhân, phục tùng mệnh lệnh. Hơn nữa sau khi Quân thần thấy được sự cường đại của thần binh càng thêm hâm mộ, hâm mộ từ tận đáy lòng. Mọi người hết sức nghe lời Lý Cường Bình.

Về phần hơn bốn mươi người còn trụ lại trong Lang tổ, Tiêu Thu Phong đã chỉ rõ mục tiêu huấn luyện, tiến hành đào thải, người không cố gắng tiếp tục làm binh lính. Lang tổ chỉ cần Lang, Lang cao ngạo và có bản năng cắn xé cường đại, không cần một con thỏ yếu ớt. Cơ hội này không ai muốn bỏ qua, cường đại chính là mục tiêu của bọn họ. Huống chi đây là do Tiêu thiếu gia tự mình chỉ đạo, cơ hội này dù là thần binh cũng rất hâm mộ.

Tiêu Thu Phong trước kia chỉ là cao thủ, bây giờ lại trở thành cường giả tuyệt thế cũng là từng bước đi tới, rất khổ cực. Mỗi một chỉ điểm của hắn đối với thuộc hạ mà nói đều là kinh nghiệm đủ dùng cho cả đời. Mỗi người đều khát vọng đạt được. Cho nên dù là Thần binh chiến đội sau khi huấn luyện xong, thấy Lang tổ đang được Tiêu Thu Phong chỉ đạo, đều mặt dày đến gần, tận dụng thời cơ, mất không bao giờ trở lại.

Mà thành viên Lang tổ càng không cần phải nói, chỉ cần có một chút sức lực, bọn họ sẽ không bỏ qua, những điều này đã phát triển tiềm chất của bọn họ, còn có tác dụng hơn cả huấn luyện bắt buộc. Đây có lẽ là khác biệt về bản chất giữa Quân thần và thần binh.

Long Tổ mấy hôm nay đang ra sức truy tìm Hoàng Đạo Sinh khắp Bắc Kinh, có thể nói lập thiên la địa võng. Nhưng rất đáng tiếc, Hoàng Đạo Sinh quá cường đại, mỗi nơi hắn đến đều có rất nhiều người bị giết mà vẫn không bắt được hắn. Sau một thời gian tin rằng thương thế của hắn đã khỏi hẳn.

Hoàng Đạo Sinh không rời khỏi Bắc Kinh, bởi vì dựa vào sức lực một mình hắn không có tác dụng gì. Hơn nữa không toàn diện đã kích thích lực Phá phủ Trầm chu chính là muốn cho hắn một cơ hội, một cơ hội để hắn chui đầu vào lưới. Những người này đều đang bị theo dõi. Chỉ cần bọn chúng tiếp xúc với Hoàng Đạo Sinh, nhất định sẽ biết được.

Đình Bồn Quân đang vây bắt Hoàng Đạo Sinh, Bắc Kinh rất yên tĩnh, ngay cả Long vệ quân luôn luôn kiêu ngạo cũng thu liễm hơn nhiều. Nhiều ngày nay không nghe thấy một tin tức nào về bọn chúng ở Bắc Kinh.

Long Tương tuyên bố Long vệ quân tiến hành huấn luyện trong thời gian ngắn chuẩn bị cho cuộc tập trận sắp diễn ra. Đây là tập trận ở Bắc Kinh, mỗi năm tổ chức một lần. Mà bây giờ đã gần đến thời gian đó. Nhưng chỉ có một số người biết Long vệ quân thu lại chỉ là giữ gìn thực lực mà thôi.

Long vệ quân cường đại hơn nữa cũng không phải đối thủ của Hoàng Đạo Sinh. Hơn nữa Long Tương cũng không phải kẻ thù của Hoàng Đạo Sinh, thật sự không cần nhúng tay vào, đứng bên xem kịch vui là đủ rồi. Nhưng đây không phải điều làm Tiêu Thu Phong cảm thấy khó hiểu nhất. Long Tương bảo tồn thực lực là chuyện rất bình thường. Nhưng thời gian này cũng mất tung tích của Hắc Dạ. Theo sự suy sụp của Hoàng gia, năm mục tiêu đã mất đi một, khiến có những người càng lúc càng khó ẩn giấu. Nhưng bọn hắn vẫn có thể nhẫn nại không hiện, đúng là hồ ly.

Ngày lúc này Tiêu Thu Phong nhận được tin tức từ Đông Nam, Bộ Xà đã quay về Đông Nam.

Tin tức này đúng là làm cho người ta sợ hãi. Ngay khi mọi người đang tập trung vào Bắc Kinh, hơn nữa Tiêu Thu Phong đã chuyển tất cả lực lượng đến Bắc Kinh. Bộ Xà lại xuất hiện ở Đông Nam, quả nhiên Hắc Dạ muốn đối phó với Tiêu gia, đã kích trận thế của hắn ở Bắc Kinh.

“Phượng Hề, em lập tức thông báo cho Lý Hưng và Quan Dao, điều bọn họ trở về, kể cả Thiết huyết vệ đội, không cho Bộ Xà bất cứ cơ hội nào. Nếu cần giúp đỡ, lúc nào cũng có thể nói cho anh biết” Lúc này không thể rời khỏi Bắc Kinh, chuyện này phải giao cho Phượng Hề tự mình xử lý.

410. Chương 410: Cảnh Trưởng Hắc Dạ Xuất Hiện

Tiêu Thu Phong khá hiểu Bộ Xà, âm hiểm độc ác, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn. Người như vậy ngoại trừ dùng lực lượng tuyệt đối để diệt trừ, hiển nhiên không có biện pháp nào tốt hơn.

Cho nên Tiêu Thu Phong đặc biệt dặn dò, dù xảy ra chuyện gì Tiểu Lục Tử cũng không được phép rời khỏi Tiêu gia. Dù mấy năm nay Bộ Xà cường đại đến đâu cũng không phải là đối thủ của Tiểu Lục Tử, có thể lấy tinh chế động.

Lý Hưng và Quan Dao đều là đi theo Bộ Xà mà ra, cho nên bọn họ cũng hiểu rất rõ Bộ Xà. Hơn nữa Đông Nam bây giờ đã là thiên hạ của Tiêu gia. Dù từ mặt nào mà nói, Bộ Xà cũng không thể nào ngang nhiên đối phó Tiêu gia.

Nếu nói về mưu kế, Phượng Hề không hề thua kém bất cứ ai. Chẳng qua đề phòng bất trắc, Tiêu Thu Phong vẫn thông báo với Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục, cần phải toàn lực phối hợp, làm cho Đông Nam thành chỗ chôn cây của Bộ Xà.

Tiêu Thu Phong đã nhận được tin tức Hoàng Đạo Sinh rốt cuộc đã xuất hiện. Hơn nữa cùng xuất hiện với hắn còn có cao thủ Hắc Dạ. Mặc dù biết Hoàng gia không có quá nhiều quan hệ với Hắc Dạ, nhưng Hoàng Đạo Sinh không có chỗ ẩn thân nên rất có thể liên thủ với Hắc Dạ. Điều này sẽ mang đến nhiều nguy cơ cho Bắc Kinh.

Hơn nữa từ lời nói của Đinh Bồn Quân, Tiêu Thu Phong đã biết Kinh vệ quân đã bắt đầu trở nên hỗn loạn. Thế lực Hoàng gia không đâu không vào, làm cho mấy hôm nay Đinh Bồn Quân đều phải ở trụ sở chính Kinh vệ quân, toàn lực khống chế tình hình. Quân nhân Kinh vệ quân có số lượng khổng lồ, đảm bảo sự an toàn của Bắc Kinh, không thể xảy ra chuyện.

Ở tình huống này có mấy chuyện rất quan trọng. Đầu tiên là uy hiếp của Hoàng Đạo Sinh làm người ta lo sợ. Tình huống này phải được giải quyết thật nhanh, nếu không sẽ tiêu hao lực chiến đấu rất lớn.

Thứ hai chính là diễn tập quan sự. Chuyện này có tác dụng trấn an rất lớn với Kinh vệ quân. Một khi xử lý không thỏa đáng, xảy ra binh biến vậy hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi. Bố con Đinh Bồn Quân và cả Số một sau lưng cũng hiểu rõ điểm này.

Chẳng qua dù biết rõ nhưng bây giờ mà điều Kinh vệ quân ra khỏi Bắc Kinh cũng là điều không thể. Đầu tiên không nói đến tâm trạng bọn họ đang không ổn định, hơn nữa còn lời đồn đoán. Trong quân đội có rất nhiều người quan hệ với Hoàng gia, những ngày này bọn họ sống cũng không tốt lắm.

Trấn an làm hàng đầu, phòng ngự là phụ, Đinh Bồn Quân nhất định đang rất đau đầu.

Các loại tin tức không ngừng truyền đến Hoắc gia. Vũ tiến hành sửa soạn các tin tức này, sau đó đưa cho Tiêu Thu Phong, giảm bớt gánh nặng cho hắn. Thời gian qua Tiêu Thu Phong ngoại trừ phái người ra thăm dò, trên cơ bản đều là huấn luyện Lang tổ, và tự mình tu luyện.

Giống như lời Đinh Bồn Quân, nhất định phải nghĩ biện pháp luyện hóa luồng năng lượng xa lạ đó, tăng cường bản thân. Nếu không đối mặt với Hoàng Đạo Sinh, hắn cũng không có biện pháp toàn thân trở ra. Hơn nữa sau lưng Hoàng Đạo Sinh còn có Hắc Dạ đang nhìn chằm chằm, hắn không thể không cẩn thận.

Nếu nói nơi được phòng ngự nghiêm mật nhất ở Bắc Kinh này đương nhiên là chỗ ở của Số một. Nơi đó giống hệt phủ chủ tịch, ngoại trừ rất nhiều Kinh vệ quân, thì Lão Miêu cũng là một bức tường không thể đột phá.

Nhưng dù Tiêu Thu Phong cũng không ngờ đến, Hoàng Đạo Sinh hiện thân lại là ở chỗ Số một. Mười ba Lão Miêu, lần trước hy sinh một, mười hai người còn lại đều đã xuất hiện.

Đinh Bồn Quân nhận được tin tức đầu tiên, một giây sau, Tiêu Thu Phong cũng nhận được “Mau chi viện”

Thần binh chiến đội đã dung hợp hơn nửa tháng, cùng xuất phát với Quân thần. Tiêu Thu Phong đặc biệt dặn dò Ruth ở lại trấn thủ. Tiêu Thu Phong cũng đi. Mục tiêu của hắn chính là Hoàng Đạo Sinh. Hơn nữa Đinh Bồn Quân nhờ, hắn không thể nào từ chối. Số một không thể xảy ra chuyện, nếu không Bắc Kinh sẽ loạn, quốc gia sẽ loạn.

Hoàng Đạo Sinh có thể coi trời bằng vung. Ít nhất đối với các cao thủ tinh anh của phủ chủ tịch, hắn không coi vào đâu. Dù là Lão Miêu trong truyền thuyết, hắn cũng không để vào mắt. Giống như lời Cảnh Trường Hắc Dạ nói, chỉ cần bọn họ liên hợp lại, tất cả vinh quang sẽ thuộc về bọn họ.

Lực lượng Phá phủ Trầm chu một lần nữa hợp lại, còn có rất nhiều cao thủ tử sĩ Hắc Dạ. Lần này lực lượng hai bên hợp lại, vô cùng cường đại. Khi Tiêu Thu Phong đến nơi giết chóc đang diễn ra, mười hai Lão Miêu đối phó với Hoàng Đạo Sinh và Cảnh Trường, đã có ba người hy sinh.

Thần binh chiến đội đến, Kinh vệ quân đang gấp rút hỗ trợ, trận chiến này còn cường bạo hơn cả ở Tiêu gia. Nhưng ngoại trừ Thần binh chiến đội, Tiêu Thu Phong không điều động thêm ai cả. Hắn tin rằng trong phủ chủ tịch không thiếu người.

Hoàng Đạo Sinh rất mạnh, Tiêu Thu Phong đã biết rõ. Nhưng nhìn người đeo mặt nạ quý đang sóng vai tác chiến với Hoàng Đạo Sinh, người này trông rất đáng sợ. Chiếc áo dài bay trong gió làm cho người ta cảm thấy khí thế kinh hồn của hắn. Người này có lẽ chính là Cảnh Trường Hắc Dạ.

Tiêu Thu Phong không hề suy nghĩ, thân hình như điện lao tới, một mình ngăn chặn Cảnh Trường, giảm áp lực của Lão Miêu. Lão Miêu lập tức vây lấy Hoàng Đạo Sinh. Trận chiến này đối với Lão Miêu mà nói là một trận thảm chiến đầy máu, bởi vì bọn họ đã có mấy chiến hữu bị hy sinh.

Bọn họ đã già rồi, không hề sợ chết. Nhưng vẫn tức giận với sự tàn nhẫn của Hoàng Đạo Sinh, lực lượng hợp lại của bọn họ rất cường đại. Nhưng Hoàng Đạo Sinh ở trong đó vẫn điên cuồng cười lớn, vô cùng kiêu ngạo giống như một ác ma từ địa ngục, hai tay đầy máu làm cho người ta sợ hãi.

Thảm biến của gia tộc đã làm cho hắn bị kích thích, nên trở nên điên cuồng.

Sau một chiêu, Tiêu Thu Phong và Cảnh Trường lui lại phía sau hơn mười bước, nơi này là chiến trường của bọn họ.

“Tiêu Thu Phong, chúng ta rốt cuộc cũng gặp nhau. Mày là kẻ sống dai nhất mà tao đã gặp qua. Đáng tiếc mày không biết quý trọng, mày không nên tới Bắc Kinh”

Cảnh Trường đeo mặt nạ quý, mặc áo dài nên Tiêu Thu Phong không thấy một tia ba động. Cảnh Trường đến tận bây giờ vẫn còn đang che giấu thân phận của mình.

Không nói một câu, trong lòng Tiêu Thu Phong lúc này đang đầy phần nộ. Bao âm mưu, bao lần chém giết, Cảnh Trường Hắc Dạ hai tay đầm máu chết ngàn lần cũng đáng. Long biến tâm quyết bắt đầu hóa thân.

Tiêu Thu Phong vừa bay lên đã biến thành Long, Cuồng Long bay lượn trong không trung, giương nanh múa vuốt, sát khí sắc bén vừa hiện. Đối với người này hắn phải dùng toàn lực để giết chết, không cho một tia cơ hội.

Mắt Cảnh Trường lóe lên, khẽ quát một tiếng: “Tinh mang vạn tượng” Một vầng sáng mờ nhạt như nước xuất hiện, biến cả chiến trường thành màu trắng, đây chính là tinh mang chỉ lực mà Tiêu Thu Phong luôn tìm kiếm.

Trong lòng hắn có một cảm giác, hai người trước mặt, một người là hung thủ Hoàng Đạo Sinh làm cho mẹ hôn mê hơn hai mươi năm; một người có lực lượng tinh mang có thể làm mẹ thức tỉnh. Vận mệnh không ngờ làm một trò chơi cho Tiêu Thu Phong.

“Tinh mang quyết” Tiêu Thu Phong giật mình kêu lên.

Cảnh Trường nhìn Tiêu Thu Phong đang giật mình, cười đầy đắc ý: “Sai, đây là Tinh mang trận. Tiêu Thu Phong dù mày lợi hại đến đâu cũng không phải đối thủ của Tinh mang trận. Xem Long của mày lợi hại, hay Tinh mang trận của tao lợi hại”

“Thì ra Tinh mang trận năm năm trước là do mày làm ra. Chẳng qua theo tao thấy mày cũng chưa lĩnh ngộ được uy lực thực sự của Tinh mang trận”

Cảnh Trường cười lạnh nói: “Thì sai, đối phó với mày, như vậy là đủ rồi”

Lực lượng của Tinh mang vạn tượng rất kỳ quái, giống như không có gì, nhưng lại có cảm giác êm ái làm người ta không thể giãy giụa. Dù là Long, Long cũng có thể bị trời tay trời chân.

Đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Thu Phong đối mặt với Tinh mang trận. Ngay khi cơ thể hắn sắp mất đi không chế, loại năng lượng xa lạ này như bị dẫn dắt, xuất hiện cực nhanh, dung nhập vào tay chân. Nhìn Cảnh Trường đang cười đầy đắc ý, Long Biên chiêu thức vô cùng khủng bố đã phát ra.

Long thể bắn ra hàng vạn tia sáng, đó là ánh sáng của mặt trời, còn sáng hơn các vì sao. Cảnh Trường thậm kê không ổn, chuyển động cực nhanh. Nhưng chiêu thức Long Biên này quá nhanh, quá mạnh, hai người mạnh mẽ va chạm.

Khí thể của Tiêu Thu Phong giảm mạnh, bay ngược lại phía sau, trên ngực xuất hiện một vết thương. Cảnh Trường bị hấn áp chế đứng im tại chỗ, nhưng có thể rõ ràng nhận ra được trên miệng hắn đã phun ra một ngụm máu. Cảnh Trường cũng bị thương.

“Thật không thể tin nổi, trong cơ thể mày lại có lực lượng tinh mang. Xem ra mày đúng là kỳ tài võ học, tao đã quá xem thường mày”

Giờ phút này Kinh vệ quân đã tới nơi, vây kín nơi này, bắn nhau kịch liệt biết thành một cơn bão. Cảnh Trường biết đã không thể nào xông vào phủ chủ tịch, tay đưa lên miệng thối ra tiếng sáo chói tai. Ngay sau đó cảm hận nhìn Tiêu Thu Phong, thân hình bay vút lên rất nhanh biến mất trong bóng đêm, không ai ngăn cản hắn. Tiêu Thu Phong cũng không, bởi vì hắn đã dùng hết sức. Mỗi lần sử dụng năng lượng xa lạ đó, cơ thể hắn đều rơi vào trạng thái vô lực, giống như chân kinh đột nhiên biến mất, điều này khá giống trước kia.

Lực lượng của hắn có từ giết chóc, nhưng trong giết chóc lực lượng cũng sẽ biến mất.

Lão Miêu tổn thất nặng nề, sáu người chết, ba người mất đi lực chiến đấu. Chẳng qua Hoàng Đạo Sinh cũng không dễ dàng gì, tóc tai tán loạn, như một người điên.

Trong miệng hắn không ngừng gào lên giết giết. Ngay cả khi Cảnh Trường rời đi, hắn cũng không hề lui lại, sát khí càng thêm nồng nặc.

Thành viên Long Tổ đã đến, gia nhập trận chiến với Lão Miêu. Kinh vệ quân không ngừng xông tới, gặp phải người của Hoàng gia và Hắc Dạ, giết không tha.

Lý Cường Bình để thân binh và Quân thần tự mình chiến đấu. Bản thân hắn nhảy lên không trung, quyền thể sắc bén như sấm sét đánh về phía Hoàng Đạo Sinh. Lần này tất cả các cao thủ đều tập trung lại một chỗ vây lấy Hoàng Đạo Sinh. Dù không đánh chết hắn cũng phải làm hắn mệt chết.

411. Chương 411: Kết Thúc Của Hoàng Gia.

Tiêu Thu Phong đang cực lực vận hành chân khí nội bì, ngẩng đầu lên nhìn, thân hình như điện, Long Tương đã đến, khí thể khuynh thành của ông, ngay cả nghĩ cũng không cần, đã tấn công về phía Hoàng Đạo Sinh, còn nhanh hơn và mạnh hơn so với Lý Cường Bình đã động thủ trước.

Cảnh trường Hắc Dạ vừa đi, ông liền tới, quả nhiên rất đúng giờ. Cùng đi với ông là Long Vệ Quân, rất rõ ràng, sức chiến đấu của những người này hơn hẳn Kinh Vệ Quân, cường độ tiến công áp đặt, nhân mã của Phá Phủ Trầm Chu nhanh chóng bị tiêu diệt, còn tử sĩ của Hắc Dạ, tuy chết không ít, nhưng phần lớn đều thừa dịp đêm tối mà đào tẩu.

Có Long Tương gia nhập, Hoàng Đạo Sinh đã không còn ưu thế của trước đây, mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Long Tương xuất thủ, cường lực lôi đình, quả nhiên không giống như người thường, đáng người khô ngô, lẳng không mà động, khí thể tiêu sái phiêu dật. Cho dù mang theo sát khí vô hạn nhưng vẫn không mất đi mỹ danh thần tướng.

Chân khí của Tiêu Thu Phong đã bình ổn, nhưng vẫn chưa ra tay, Hoàng Đạo Sinh có Long Tương đối phó, kỳ thật đã đủ rồi, lúc trước bị mười mấy lão Miêu vây khốn, ma công của hắn đã hao tổn rất nhiều, bây giờ dưới sự cường công của Long Tương, từng bước lui về sau, cho dù hắn có gào thét như sấm đi nữa thì tình thế này cũng sẽ không đổi.

Tuy rằng đây không phải là lúc cường thịnh nhất của Hoàng Đạo Sinh, nhưng lực lượng của Long Tương vẫn làm cho Tiêu Thu Phong âm thầm kinh ngạc. Nếu không có lực lượng xa lạ kia trợ giúp thì nếu muốn thắng nghĩa phụ thì tương đối khó khăn, chỉ có thể nói là đánh ngang tay mà thôi.

Hơn nữa bên cạnh còn có Lý Cường Bình và Thiết Trụ hai đại hãn tướng thủ hộ, Hoàng Đạo Sinh đã không chịu nổi, qua mười chịu, cuối cùng hãn cũng đã trúng một chiêu, tương vân tâm quyết của Long Tương cũng là một môn võ công cao thâm, hơn nữa còn những thứ được che dấu sau lưng, không chỉ có như vậy.

Bát đại long sứ, sau khi đã chém giết đám sát thủ xong, tụ tập bao vây lại bốn phía, làm cho Hoàng Đạo Sinh trở thành cá trong chậu, bộ dáng vất vả mệt nhọc, trong mắt lộ rõ ra sự điên cuồng, không lo lắng đến an nguy của bản thân, dùng toàn lực xông đến chỗ số Một, không biết Cảnh Trường mê hoặc cái gì mà hãn lại không còn một tia lý trí.

Lục đại cao thủ lão Miêu tâm ý tương thông, thừa dịp hãn đối mặt với Long Tương trong nháy mắt, đã nhảy ra sáu hướng, phong tỏa tất cả đường ra của Hoàng Đạo Sinh, Long Tương nghịch hướng xoay người, mạnh mẽ như sóng triều, một trào đã bóp thật chặt vào cổ của Hoàng Đạo Sinh, còn hai tay đã bị lão Miêu khống chế, mặc dù chỉ xảy ra trong vòng một giây nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để cho hãn một kích trí mạng.

Kịch liệt giây dựa, nhưng Long Tương không cho hãn cơ hội, bàn tay cường tráng lộ ra lực lượng trí mạng, muốn bóp nát xương cổ của hãn, trong không khí truyền đến những tiếng “Răng rắc...” rõ ràng cùng với tiếng hét thảm chí tai, khi mọi người tách ra, thì nằm dưới đất, chỉ còn lại một thi thể.

Bán Biên Vương uy chấn kinh thành, thế mà lại có kết cục thảm hại như vậy, cho dù là Tiêu Thu Phong cũng cảm thấy có chút tiếc hận. Hãn chết, Hoàng gia coi như bị diệt sạch, Con thứ ba do sử dụng ma công nên đã bỏ mình, mà con trai cả và đứa con thứ hai thì càng không thể giữ mạng, vì loại tội phản nghịch như vậy cũng sẽ được bí mật xử quyết.

Về phần những người có quan hệ với Hoàng gia, đương nhiên đều bị trị tội. Đại thụ mà ngã thì sẽ đè chết người, đây là một hậu quả tất nhiên.

Long Tương giết Hoàng Đạo Sinh, trên mặt không có một chút gì gọi là thay đổi, giống một tảng băng. Giết chóc, dường như chính là sứ mệnh của ông.

“Đình thủ trưởng, xin lỗi, đã tới chậm một bước. Chẳng qua Hoàng lão nhi đã cúi đầu nhận lấy cái chết, Hoàng gia hãn là sẽ không thể nổi dậy bất cứ sóng gió gì, hy vọng kinh thành từ nay về sau có thể bình yên”

Đình bản quân đi từ trong đám người ra, an ủi Long Tương, gật đầu : “Long Tương quả nhiên phi phạm, vừa ra tay là có thể chế địch. Không hổ là cao thủ đệ nhất kinh thành, tôi sẽ xin quân bộ cấp cho Long Tương một công lao”

Cái hư danh này, đối với Long Tương, cũng không cần. Ông sẽ ra tay, vì ông muốn giết sạch Hoàng gia, bởi vì một núi không thể có hai cọt, đây là một chân lý. Huống chi có cơ hội đánh rắn giáp đầu, còn có thể thu được vinh dự, đương nhiên là ông không thể khách khí.

Hơn nữa, tứ đại gia tộc trong kinh thành, mất đi một, thì bọn họ lại càng thu hoạch nhiều hơn.

“Đình lão khách khí, kỳ thật đây là điều Long Phi nên làm, có nhiều cao thủ như vậy, căn bản là không cần tôi ra tay, anh nói đúng không Tiêu thiếu gia ...”

Thật không ngờ, ông lại quay mặt lại nhìn về hướng Tiêu Thu Phong, câu hỏi này, mang theo một thâm ý nào đó.

Tiêu Thu Phong xấu hổ, ho khan một tiếng, nói : “Long Tương sao có thể nói như vậy, tôi và Cảnh Trường của Hắc Dạ liều mạng mấy chiêu, khí kinh hao tổn rất nhiều, thật đúng là phải cảm tạ Long Tương mới đúng, nếu không phải ông đến, sẽ không ai đối phó được với Hoàng Đạo Sinh, phần vinh dự này, cũng là của ông”

Hai mắt Long Tương chớp động, nhìn Tiêu Thu Phong một hồi lâu, mới cười nói : “Không biết vì sao, tôi vừa nhìn thấy Tiêu thiếu gia mà như đã rất quen mắt, tựa hồ như là một người thân rất quen thuộc, hy

vọng có cơ hội thì có thể kết giao với Tiêu thiếu gia, nói không chừng chúng ta có thể trở thành bằng hữu tốt”

Tiêu Thu Phong đáp : “Nhất định, nhất định, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ đến Long phủ bái phỏng, lãnh giáo Long Tương”

Giờ càng già càng cay, không dễ dàng lộ ra sơ hở, ít nhất là Long Tương bây giờ, sau khi đã chém giết Hoàng Đạo Sinh, đã làm cho binh lính bốn phía, bất kể là long vệ quân hay là kinh vệ quân, đều mang theo ánh mắt túy bái và hâm mộ.

Long Tương đi rồi, nhanh đến cũng nhanh đi. Trong kinh thành không có chuyện gì lọt khỏi tầm mắt của ông, mấy ngày nay phát sinh rất nhiều chuyện, ông đều rõ ràng, kỳ thật ông đang chờ, vì chuyện không có lợi thì ông sẽ tuyệt đối không làm.

Hoàng Đạo Sinh chết, tượng trưng cho Hoàng gia bị diệt vong. Những gia tộc dựa vào Hoàng gia, chỉ có hai lựa chọn, hoặc là bị tiêu diệt sạch sẽ, hoặc là tìm một chỗ dựa mới trong ba đại gia tộc còn lại, dung nạp thế lực.

Tứ quốc tranh hùng, sau một trận đổi gió, trở thành tam quốc tranh phách.

Tiêu Thu Phong nhận được lời mời gặp mặt bí mật của số một, một mình đi đến, tuy rằng bây giờ đã gần sáng, nhưng hiển nhiên, nơi này không ai ngủ, bởi vì đây là biệt viện tổng thống, tất cả các nơi đều được đề phòng nghiêm mật, nếu không phải loại siêu cấp cao thủ như Tiêu Thu Phong thì tuyệt đối không thể tiến vào.

Tiêu Thu Phong có thể vào, nói cách khác, Cảnh Trường và Long Tương cũng có thể vào.

So với bên ngoài, trong phòng làm việc của số Một thì rất im lặng, làm cho người ta cảm thấy nặng nề. Khi Tiêu Thu Phong đến, bên trong đang ngồi hai người, nhưng không ai nói chuyện.

Chuyện này xảy ra, đối với bọn họ, tuyệt đối không cách nào bình tĩnh được.

Hoàng gia tuy bị tiêu diệt, nhưng vẫn còn một lực lượng lớn hơn không chịu an phận, điểm này, Tiêu Thu Phong hiểu được, bọn họ càng hiểu hơn, hơn nữa bọn họ là chính là người trực tiếp cảm thụ lực lượng đó.

Nếu không phải vì ân oán vào kinh thành, thì mặc kệ ở đâu, Tiêu Thu Phong cũng có thể rất tốt.

“Tiêu tiểu tử, đến rồi thì vào đi, đang có chuyện tìm cậu đấy!” Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đến, Đinh Bản Quân lập tức đứng dậy, nhân cơ hội này mà phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng nơi đây, ông đã cố gắng hết sức, nhưng sự cường đại của Hoàng gia đã vượt qua dự đoán của họ, lão Miêu tổn thất làm cho lão đại ca này đau lòng không thôi.

Số Một cũng ngẩng đầu, đây là lần thứ hai họ gặp nhau.

“Chào thủ trưởng” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng mở miệng, rất lễ phép chào hỏi.

Lão già vẫy tay, nói : “Được rồi, không cần khách khí, lại đây ngồi đi, có một số việc ta muốn kể cho cậu nghe”

Nhìn biểu tình ngưng trọng của lão già, xem chừng việc này không phải tầm thường, Tiêu Thu Phong đi tới, ngồi xuống trước mặt ông.

“Rất nhiều năm trước kia, ta cũng đã bắt đầu xử lý một số ít đại sự liên quan đến an toàn của quốc gia, cha của cậu, Long Thần xuất hiện, cho ta một cơ hội, bởi vì hắn được xưng là kỳ tài võ giả, trên người có thể chất Võ Chi Phách, đây là một kỳ tích, cho nên kế hoạch trọng sinh mới sinh ra, không ai hy vọng, đem vận mệnh quốc gia giao vào tay mấy gia tộc kia, nhưng cha của cậu chết một cách thần bí, làm cho những thứ này trở nên vô nghĩa ...”

“Hơn hai mươi năm sau, lại xuất hiện một Tiêu Thu Phong, làm cho kế hoạch trọng sinh có cơ hội khởi động, nhưng ta thật không ngờ, hơn hai mươi năm nay, lực lượng của họ cũng phát triển đến mức không ngờ, tuy rằng thân ta ở vị trí này, nhưng chỉ là một con bù nhìn không hơn không kém, ngay cả Kinh Vệ Quân duy nhất cũng chỉ là một bức màn đen thật lớn. Phần lớn đều chịu sự khống chế của các đại gia tộc, ở ngoài

mặt thì vĩ đại, nhưng bên trong không thể che giấu sự cấu kết với thế lực hắc ám. Thu Phong, lực lượng của bọn họ đã nằm ngoài sự ngăn cản của cậu, bây giờ, ta cho cậu một cơ hội thoái lui, hơn nữa, ta sẽ vận dụng tất cả lực lượng của ta để trợ giúp cho cậu rời cái nơi đầy mưa gió này”

Đinh Bản Quân bên cạnh tựa hồ như muốn nói cái gì đó nhưng bị lão già trừng mắt làm cho câm miệng.

“Vì sao?” Mời hẳn gia nhập phần kế hoạch này là ông, bây giờ kêu hẳn rời đi cũng là ông, chẳng lẽ lão già này muốn từ bỏ?

“Bởi vì cậu là con trai của Long Thần, ta nợ hẳn qua nhiều, nên không muốn để cậu đi vào con đường của hẳn, ta biết, rời kinh thành đi, bằng lực lượng của cậu thì đi đến chỗ nào trên đời này cũng đều có thể sống tốt. Trước khi trận cuồng phong còn chưa bắt đầu, ta còn có thể làm vài chuyện cho cậu”

Tiêu Thu Phong bắt đầu dĩ cười cười, nói : “Lão thủ trưởng, nếu chuyện này tôi không nhúng tay vào, hoặc giả như tôi nghe lời ông nói, lập tức rời đi, nhưng nếu làm như vậy thì vĩnh viễn không biết được sự thật, ông có suy nghĩ của ông, tôi cũng có sự kiên trì của tôi, tôi muốn biết cha tôi chết như thế nào, tôi là con trai của Long Thần, là một thằng đàn ông, những việc nên làm thì phải làm, ông không cần phải lo”

Đinh Bản Quân bây giờ đã không nhịn được phải chen vào nói.

“Tiểu Phong, lão đại cũng vì muốn tốt cho cậu, tôi cũng không muốn Mỹ Đình còn trẻ mà đã phải thủ tiết, cậu còn không biết, Hoàng Đạo Sinh không phải là cường đại nhất, trận chiến tối nay đã xuất hiện một lực lượng mới, chúng ta cũng vừa nhận được một tin tức mới, nếu đó là sự thật thì kế hoạch trọng sinh căn bản là không có khả năng thành công”

Tiêu Thu Phong đoán không sai, chuyện này thật sự đã không thể nghịch chuyển.

412. Chương 412: Tới Cửa Viếng Thăm.

“Cho nên, cậu đừng tưởng rằng nếu thắng được Long Tương là đã thắng lợi. Không phải như thế, chiến tranh tàn khốc chỉ vừa mới bắt đầu, huống chi, trước mắt chúng ta còn chưa có lực lượng tuyệt đối để đối phó Long gia”

Khi Tiêu Thu Phong rời đi, tâm tình rất trầm trọng, lão già nói không sai, nếu tạm dừng kế hoạch trọng sinh, để cho khôi phục hết tất cả nguyên dạng, thì kinh thành sẽ bình yên lại, quyền lực của quốc gia sẽ nằm trong tay của các đại gia tộc, mọi người bình yên vô sự sống ngày qua ngày.

Nhưng với Tiêu Thu Phong mà nói, kế hoạch trọng sinh không quan trọng, nhưng thù của cha, hẳn nhất định phải báo. Bởi vì sinh ra làm con trai Long Thần, hẳn phải gánh vác trách nhiệm, cho dù mẹ tính lại cũng sẽ tán thành.

Hắn cũng không vĩ đại như vậy, vì quốc gia mà hy sinh, hẳn càng không phải là người kích kỷ, đóng góp cho quốc gia hẳn sẽ không từ chối, bởi vì thời điểm hẳn ở Trung Đông đã hiểu được, nếu là chuyện vì nhân dân, hẳn nguyện ý làm.

“Mặc kệ là kẻ địch mạnh mẽ bao nhiêu, chuyện này, tôi sẽ làm tới cùng!!!”

Đây là câu trả lời của Tiêu Thu Phong, nếu từ bỏ, có lẽ cả đời hẳn sẽ bình an, nhưng trong lòng mãi mãi sẽ có phần hối tiếc, đến khi nhắm mắt hẳn cũng sẽ không tha thứ cho hành động lùi bước của mình bây giờ. Trước khi chiến thắng người khác, phải chiến thắng được bản thân mình.

“ Ta sẽ dùng tất cả năng lực của ta để giúp cậu, Thu Phong, cậu nhất định phải bảo trọng” Những lời cuối của số Một cũng rất kiên định, biết rõ trên núi có cọc, nhưng vẫn đi lên, rất giống với hào khí của ông, nếu nói là áy náy với Long Thần thì không bằng nói ông thích người thanh niên này.

Khi Tiêu Thu Phong trở về nhà, trời đã tờ mờ sáng, trang viên Hoắc gia rất âm ỉ, bốn mươi thành viên Lang tổ, dưới sự huấn luyện của Labus và Lang Khuyển, cùng tiến cùng lui, bây giờ chỉ cần có thời gian bọn họ đều sống ở đây, tình cảm mãnh liệt cuồng nhiệt. Nhìn thần binh chiến đội, bọn họ đương nhiên không cam lòng làm hậu nhân thấp kém.

Lang Nha cũng đã có mặt, xây dựng một căn cứ luyện súng, dù sao nhân rồi không có việc gì hẳn đem tất cả hứng thú vứt vào trong này. Đưa những binh lính tinh nhuệ nhất của Ma Quỷ đến đây luyện tập cực hình, dù sao đạn dược cũng là do Đinh Bản Quân cung cấp, bọn họ chỉ cần sử dụng thôi.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đến, rất nhiều người vây lại, chuyện ngày hôm qua, Thần Binh đội viên trở về có kể sơ qua, biết Tiêu thiếu gia tới qua chiến đấu kịch liệt, bây giờ đều ân cần thăm hỏi.

“Tiêu thiếu gia, em hy vọng mình có thể nhanh chóng cường đại để có thể trợ giúp anh”

Trong lòng nói của Labus mang theo sự kiên định, đây cũng chính là tâm nguyện của tất cả thành viên Lang tổ, làm cho Tiêu Thu Phong cảm thấy an ủi, có được nhiều sự giúp đỡ như vậy, hẳn còn phải e ngại thể lực hắc ám sao?

Thật ra thì... Labus và Lang Khuyển đã tương đối rất khá, chỉ là tuổi còn nhỏ nên chưa đạt đến trình độ cuồng phách như thần binh chiến đội, nhưng tin rằng có một ngày sẽ như vậy, tuyệt đối không xa.

“Tôi tin tưởng mọi người, chỉ cần cố gắng thật nhiều thì có thể mạnh hơn Thần Binh rất nhiều”

Có được lời cổ vũ của Tiêu Thu Phong, là một sự cổ động thật lớn với họ. Labus và Lang Khuyển trong ba năm nay đã đột phá sáu cảnh giới vũ giả, đuổi theo bước chân của Lý Cường Binh và Thiết Trụ, trên thế giới cũng rất nổi tiếng.

Mà ba mươi chín thành viên Lang tổ, cũng được thành lập sau Thần Binh, càng tồn tại mạnh mẽ hơn. Khi bọn họ giết chóc, mùi của máu đã làm rung động từng góc của thế giới, chỉ cần bọn họ đến nơi nào chấp hành nhiệm vụ, thì mặc kệ như thế nào, ở đó chỉ còn lại xác chết của kẻ địch.

Nhìn về mặt hưng phấn kích động của họ, Tiêu Thu Phong biết, hẳn cũng cần sức mạnh tuyệt đối, trong một nơi hỗn loạn như kinh thành, dù Hoàng Đạo Sinh đã chết, nhưng ma công của hắn cũng làm cho Tiêu Thu Phong cảm nhận được, cho dù là lực lượng khổng lồ của Long Biển cũng không thể đánh bại hết tất cả.

Tuy rằng Long Tương ra tay khá đơn giản, nhưng lực lượng của ông ta, quả thật rất cường đại, nếu so sánh thì Long Tương chân thật, có lẽ còn lợi hại hơn ma công của hoàng đạo sinh.

Đã có quá nhiều bằng hữu, thân nhân, nên Tiêu Thu Phong không còn đường lui. Vì thế, hắn cần phải dung hợp lực lượng xa la kia, giờ phút này, hắn nghĩ đến một người, đó là Mộng Thanh Linh. Vì người con gái đó đã khai mở lực lượng mộng ảo trong cơ thể hắn, mặc dù không tìm thấy nguyên nhân nhưng hắn cũng phải cố gắng hết sức.

Có lẽ cảm nhận được áp lực mà Tiêu Thu Phong chịu ở kinh thành, nên ở Long Đằng xa xôi tại HongKong, Tiêu Hào Vân cũng đã bắt đầu đổ tài chính vào, thu mua tài sản của quốc nội, tập trung vây lấy kinh thành, những tài sản nằm dưới sự khống chế của các đại gia tộc đều bị quấy nhiễu nghiêm trọng.

Ngay cả người đứng đầu Hoa Hạ, cũng phải rút lại vốn đầu tư để ứng phó với nguy cơ lần này, Mộng Thanh Linh gần đây rất bận rộn nhiều việc, bận đến mức không có thời gian để ngủ. Nguồn vốn đầu tư bên ngoài xâm nhập, quốc tư xói mòn, làm cho kinh tế trong nước trở thành bọt biển, những người phương Tây đó, khẳng định đều lấy lợi nhuận làm mục tiêu hàng đầu, nàng phải tận lực phản kháng sự tấn công lần này.

Tuy rằng nàng biết, với lực lượng của trung quốc, rất khó để chống lại tư bản phương Tây, nhưng cái mà nàng có thể làm, cũng chỉ có như vậy, có lẽ truyền thuyết bàn tay vàng Tiêu Hào Vân quá lợi hại, Mộng Thanh Linh vốn không phát hiện ra, tất cả những tài chính đó, đều thuộc về Long Đằng.

“Tiểu thư, Đinh Mỹ Đình tiểu thư tới” Cửa mở, một người nữ hầu nhẹ nhàng đi tới, ôn nhu nói, nàng ta có một cái tên rất êm ái : Ảnh Tử.

Có lẽ bởi vì trong lòng tưởng niệm, nên Mộng Thanh Linh đặc biệt thích nghe hai chữ này. Mỗi khi nhắc đến, nàng đều không tự chủ nhớ lại như tình đêm hôm đó, và rồi mỉm cười đi vào giấc mộng, sẽ không khóc, tạm thời quên đi hiện tại, bọn họ ... đã vĩnh viễn không thể gặp nhau.

Cho dù đây chỉ là một sự giả tạo, nhưng nàng hy vọng có thể được sống cả đời trong sự giả dối đó.

Mộng Thanh Linh ngẩng đầu lên, cười nói : “ Thì ra là tiểu nha đầu này đến, xem ra còn có chút lương tâm, biết mình buồn chán nên đến đây chơi với mình”

Nàng đã đứng lên.

“Tiểu thư, ba ngày nay cô đã chưa ngủ, hay là để Đình tiểu thư lần sau đến?”

Mộng Thanh Linh lắc đầu, bước đi nhẹ nhàng, giống như đang bay, mở cửa ra, đi ra ngoài. Trong phòng khách, không chỉ có riêng Đình Mỹ Đình, còn có Tiêu Thu Phong.

Đình Mỹ Đình có đặc quyền khi đến biệt viện này, cho nên nàng mang người đến cũng không bị truy hỏi, lúc Mộng Thanh Linh nhìn thấy, trong lòng có chút kinh ngạc, nàng thật không ngờ Tiêu Thu Phong lại đến đây.

“Tiêu thiếu gia, thật sự là khách ít đến, không ngờ anh có thể đến hàn xá, xem ra Mộng Thanh Linh tôi cũng phải hoan nghênh thật tốt mới được, ảnh tử, mang hai chén trà ngon lại đây”

Người nữ vệ đi theo Mộng Thanh Linh như hình với bóng xoay người rời đi, Đình Mỹ Đình đã cười nói : “Chị thanh linh, nữ bảo vệ của chị cũng tên là Ảnh Tử?” Trong ấn tượng của nàng, Tiêu đại ca năm đó cũng có một danh hiệu như vậy.

Mộng Thanh Linh không để cho người ta nhìn thấy vẻ bi thương trên mặt nàng, cười nói : “Trên đời này có rất nhiều người kêu là Ảnh Tử, chị gọi tiểu Nhã như vậy, bởi vì thân thủ của nàng rất cao, chỉ thấy được cái bóng, cho nên kêu Ảnh Tử, rất thích hợp với nàng”

Tiểu Nhã bưng trà lại, ba chén, trừ đưa cho Tiêu Thu Phong và Đình Mỹ Đình, còn một cho Mộng Thanh Linh, nhìn mỹ nữ tươi đẹp nhất kinh thành làm lưng vất vả và hao tổn tinh thần, nàng cảm thấy bất lực, bất luận là kẻ nào cũng đều cảm thấy đau lòng, dù rằng các nàng ngoài việc bảo vệ cho chủ nhân thì không quan hệ gì nhiều đến vấn đề này.

Tiêu Thu Phong đã hiểu được, nhưng hắn không nói gì, bởi vì so với lần gặp mặt trước, người con gái này đã thay đổi rồi

413. Chương 413: Ôm Mỹ Nhân Về Hoắc Gia.

Tiêu Thu Phong chân thành nói : “Nếu Mộng tiểu thư gần đây lo lắng chuyện kinh tế thì tôi có thể nói cho cô biết, chuyện này cô không cần lo lắng như, tất cả sẽ nhanh chóng tốt lên”

“Chị Thanh Linh, chỉ tin tưởng Tiêu đại ca đi, lời anh ấy nói, nhất định sẽ đúng”

Đối với người đàn ông mình yêu, Đình Mỹ Đình tuyệt đối tin tưởng, tin hắn còn nhiều hơn tin bản thân.

Mộng Thanh Linh đột nhiên cười nói : “Đó là đương nhiên, nếu anh có thể vận dụng sức mạnh của Long Đăng thì vấn đề này, đích xác không phải là vấn đề”

Đình Mỹ Đình hỏi : “Chị Thanh Linh, Long Đăng là gì?”

Tiêu Thu Phong cũng không giấu diếm nữa : “Lần này trong kinh có bão, vốn là Long Đăng cố ý lâm vào, mục tiêu của nó chính là kinh thành, nên cũng sẽ không ảnh hưởng đến kinh tế xung quanh, cho nên Mộng tiểu thư cũng không nên khủng hoảng quá độ”

Mộng Thanh Linh đã hiểu được, nguy cơ tài chính lần này, căn bản là do người đàn ông này gây ra, hoặc là trước kia nàng nhìn lầm, người đàn ông này không có quan hệ gì với Long Đăng, mà là lãnh đạo hướng đi của Long Đăng, nàng không thể nào nghĩ ra, với tài lực của Tiêu gia Đông Nam, sao có thể tạo thành một vương quốc kinh doanh khổng lồ như vậy?

“Long Đăng, chính là vương quốc kinh doanh Long Đăng, tổng bộ đặt ở trung đông, nếu em muốn biết cụ thể cái gì thì tin rằng chuyện này, chồng em sẽ nói rõ cho em biết” Có người đàn ông này mở miệng, Mộng Thanh Linh cũng nhẹ nhõm thở phào, đảo mắt một cái đã dùng ngữ khí trêu chọc Đình Mỹ Đình.

Đình Mỹ Đình lên nhìn Tiêu Thu Phong, rồi lại không vui nhìn Mộng Thanh Linh, nói : “Chị Thanh Linh, chị lại chọc người ta, là Tiêu đại ca chứ không phải chồng mà” Tuy rằng trong lòng đã xác định đây là người quan trọng nhất trên đời mình, nhưng ngoài miệng thì cái gì cũng không thừa nhận.

Mộng Thanh Linh nhìn hai người, hỏi : “Đúng rồi, không biết Tiêu thiếu gia đến nơi này có chuyện gì, tôi nghĩ rằng không phải đặc biệt đến tìm tôi nói chuyện phiếm!”

Tuy rằng ít đi ra ngoài, nhưng chuyện phát sinh trong kinh đều nghe nói, đặc biệt là vụ thẩm sát tại biệt viện của số Một. Giờ phút này trong kinh những người có thể lực cũng đã biết, loại chuyện này vốn được truyền tin rất nhanh.

Đương nhiên cũng có tin đi cùng, đó chính là Hoàng gia đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Mà người đàn ông Tiêu gia này, cùng với sự diệt vong của Hoàng gia, xuất hiện trong mắt của thế nhân, ai cũng không ngờ, chỉ trong một tháng mà tiểu bá vương Đông Nam này đã dẹp luôn Hoàng gia.

Từ khi ngọn lửa đầu tiên cháy lên ở Chu gia, lửa này càng cháy càng mạnh, lúc trước khinh bị người đàn ông này tồn tại, nhưng bây giờ không ai dám xem thường hắn cả, Bán Biên Vương chính là bàn đạp của hắn, ở kinh thành, không mấy ai cường đại như Bán Biên Vương, cho nên trước sự khiêu khích của người đàn ông này, bọn họ đều thấp thỏm, không biết ai là người kế tiếp?

Đình Mỹ Đình lập tức hỏi : “Chị Thanh Linh, là Tiêu đại ca nói đến thăm chị một chút, nghe nói hai người ở Đông Nam đã sớm quen biết nhau, em cũng không biết nữa, giờ phút này xem như bạn cũ gặp mặt nhau”

Tiêu Thu Phong nhìn Mộng Thanh Linh, ánh mắt có vẻ rất đặc biệt, làm cho nàng không dám đối mặt cùng hắn, trong lòng có một cảm giác rất lạ, người đàn ông này làm sao vậy, chẳng lẽ bây giờ mới phát hiện ra vẻ đẹp của mình, nhưng vài ngày nay không ngủ, giờ phút này sắc mặt hắn là tái nhợt, lưỡi nhác vô lực, cũng không còn được như cũ.

“Mộng tiểu thư, tôi muốn cô đến trang viên Hoắc gia ở mấy ngày”

Lời của hắn, quả nhiên không thua tiếng sấm, ngay cả Đình Mỹ Đình cũng có chút bất ngờ. Cho dù là có ý này, cũng phải dùng từ hàm súc một chút mới đúng, tìm một lý do nào đó, ví dụ như thấy chị Thanh Linh cô đơn, nên mọi người ở chung với nhau có thể làm bạn, cũng có thể nói là quan tâm nàng, sợ nàng tịch mịch ...

Mộng Thanh Linh không phải loại con gái bình thường, nghe xong nhướn mày, nhàn nhạt hỏi : “Vì sao?”

Tiêu Thu Phong cũng không biết giải thích thế nào, nhưng hắn có thể khẳng định, diễm danh kinh trung nhất Mộng, tuyệt đối không có liên quan đến vẻ đẹp của nàng, kêu nàng đến Hoắc gia ở, chỉ vì trên người nàng, có một thứ, có thể tác động đến lực lượng xa lạ trong người hắn, mà đối với hắn bây giờ, điều đó rất quan trọng.

“Có thể không cần giải thích” Tiêu Thu Phong vừa nói xong, hai nàng đều muốn té xỉu, trên đời này sao có một người đàn ông nào lại có thể đưa ra một yêu cầu vô sỉ như vậy, hơn nữa cũng không cần một lý do rõ ràng nữa.

Giống như là hắn nói, ngủ với anh đi, nhưng lại không nói là anh yêu em, cái này quả thật làm cho người ta khó hiểu.

Ngay cả Đình Mỹ Đình cũng muốn giáo dục lại Tiêu đại ca của mình, nói chuyện với con gái như vậy rất là thất lễ, nhưng Mộng Thanh Linh vốn định cự tuyệt, thế nhưng lại mỉm cười, nói : “Đi, không vấn đề, tôi phải đến Hoắc gia ở mấy ngày, chờ cho anh tìm được một lý do chân chính, nhất định phải nói với tôi đầu tiên”

“Chị Thanh Linh, chị ...” Cái này ... hành động của hai người này, thật sự làm cho Đình Mỹ Đình khó hiểu.

Bọn họ ... đều rất kỳ quái!

Nói là nói như vậy, nhưng Mộng Thanh Linh mệt mỏi a một tiếng, rồi nằm xuống ghế salon, con mắt quyến rũ hơi hơi nhắm lại, giọng nói có phần quyến rũ nói : “Nhưng tôi thật sự mệt chết được, bước đi cũng không nổi, nếu muốn tôi đến Hoắc gia ở, thì anh phải ôm tôi”

Biểu tình trên mặt của Đình Mỹ Đình tuyệt đối là khiếp sợ, nhưng càng làm cho nàng hoảng sợ hơn chính là Tiêu Thu Phong lập tức gật đầu, ngay cả nghĩ cũng không cần, đã đi đến, không nói một câu, thật sự đưa tay ôm lấy Mộng Thanh Linh đang nằm trên ghế salon.

Trời ơi, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Đình Mỹ Đình sờ sờ cái trán xem thử coi có sốt không, có cảm giác muốn té xỉu tại chỗ.

Tiêu Thu Phong biết, khi kinh xa lạ trong cơ thể, lần đầu tiên xuất hiện cũng là lúc ôm người con gái này, cho nên đối với loại thân thiết kiểu này, hẳn chỉ cảm thấy đây là tu luyện, tuyệt đối không có suy nghĩ khác, nhưng Đình Mỹ Đình trong lòng lại nghĩ xa đến một ngàn dặm rồi.

Mộng Thanh Linh đưa ra yêu cầu như thế, cũng không có lý do gì, tựa như nàng đã đáp ứng đi Hoắc gia, xem như một loại trao đổi. Thật ra trong lòng nàng cũng có một an ủi, nếu không có lý do gì, thì nàng cũng muốn để cho người khác biết, cho dù là vào Hoắc gia, cũng là do người đàn ông này ôm nàng vào, không phải tự mình đưa đến cửa. Trừ lần đó ra, nàng càng hy vọng ôn lại hạnh phúc ảo dưới mưa bên bờ hồ, tuy rằng cảm giác này không thật, nhưng nàng thích, say mê, hơn nữa không thể quên.

Đây là nguyên nhân khiến nàng đau khổ, nàng không quên được Ảnh, nhưng lại càng không thể quên được người đàn ông đáng giận này, thật sự muốn hắt hủi một ít, vô lễ một chút, như vậy có thể căm ghét hẳn, để quên hẳn đi, nhưng rồi... nàng thất vọng, vì càng muốn quên, thì nàng lại càng nhớ hơn.

Nhìn Tiêu Thu Phong ôm Mộng Thanh Linh về Hoắc gia, kinh ngạc không chỉ là hai ông bà, mọi người đều tuyệt đối không thể tin.

“Ông ơi, đây không phải là Mộng tiểu thư sao, sao Thu Phong lại ôm nàng về, hẳn không phải là không có ý tứ với Mộng tiểu thư sao?”

Hoắc Phi Trữ cũng rất khó hiểu, nhưng nhìn Mộng Thanh Linh đang nằm trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, ông cũng hiểu được chuyện lạ, trả lời : “Tôi đâu có biết, để một lát hỏi lại Mộng tiểu thư đã, xem ra, tôi phải thương lượng với lão đạo sĩ một chút, bằng không để lão tiểu tử kia mà biết, chắc chắn sẽ nổi điên lên”

Bà già trừng mắt nhìn chồng mình, vừa giận vừa buồn cười nói : “Lão già à, tôi nói lão đầu các ông đã lớn tuổi như vậy, mà còn không chịu yên, già rồi còn sống được bao lâu, chuyện trước kia nên quên hết đi, không cần nhắc lại”

Hoắc Phi Trữ thở phì phì, nói : “Ai kêu lão đạo sĩ kia không biết e lệ, đã có cháu gái rồi mà còn dùng ánh mắt đó nhìn bà, tôi sao không thể tức giận được”

Lời này làm cho bà đỡ khóc đỡ cười, ai, tình yêu tay ba bây giờ thật sự thành oan gia rồi, không biết tại sao, hai người này, rõ ràng là bạn tốt nhất, nhưng không ai nhường ai cả.

Ôm vào phòng, nơi đó chỉ có hai người, ngay cả Đình Mỹ Đình cũng chỉ có thể đứng lặng ở cửa, liệu mạng suy nghĩ, liệu mạng nhớ lại, nàng không nghĩ ra, khi nào thì Tiêu đại ca và chị Thanh Linh có quan hệ tốt như vậy.

Mộng Thanh Linh bị ngàn vạn con mắt chăm chú nhìn, nàng cũng cảm giác được, nhưng nàng không hé răng, cái ôm này, đối với nàng, đã là bồi thường lớn nhất của nửa đời trước của nàng, tuy rằng nàng biết rõ rằng, những thứ này không thuộc về nàng.

“Đây là phòng của tôi, về sau cô ở đây, cần gì thì nói một tiếng là được” Tiêu Thu Phong đặt nàng lên giường, vẫn chưa buông tay ra, một cảm giác kỳ quái, dung hợp lẫn nhau trong cơ thể, trong cảm xúc, giống như làm cho như hai mà một.

Mộng Thanh Linh nhìn bốn phía, sau đó cười nói : “Tiêu thiếu gia, anh sẽ không to gan lớn mật, giữa ban ngày mà dám ôm tôi về, sau đó còn dám cùng tôi ngủ trên một giường chứ!”

Trên mặt Tiêu Thu Phong mang theo vẻ nghiêm túc, nói : “Nếu cô đồng ý, thì tôi nghĩ tôi cũng không phản đối”

Giờ phút này, Mộng Thanh Linh đã không chịu nổi nhiệt, trời ơi, tuy rằng nàng phóng túng một lần, nhưng cũng có điểm dừng, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, hờn dỗi nói : “Tôi sẽ đi chuẩn bị kéo, chỉ cần anh dám lên giường, tôi cam đoan về sau anh sẽ không thể nào làm đàn ông được”

Đây là từ chối, nhưng Tiêu Thu Phong không thềm để ý, cười cười, sau đó hỏi : “Có muốn biết gì sao tôi lại vô lễ ôm cô về thế này không?”

Mộng Thanh Linh gật đầu, nàng thật sự muốn biết.

“Thật ra rất đơn giản, tôi chỉ muốn nắm tay, bởi vì tay của cô, so với người của cô, còn có sức quyến rũ hơn nhiều” Đó là đương nhiên, nắm tay, cũng như tâm cùng tâm trao đổi, làm cho lực lượng xa lạ kia, giống như tác động, mạnh mẽ thức dậy.

Tiếp cận nàng, cũng chỉ vì thứ này. Những thứ khác đương nhiên không quan trọng.

414. Chương 414: Lại Có Một Ảnh Tử.

Mộng Thanh Linh vốn rất đẹp, hơn nữa còn lại nữ thần siêu cấp, được xưng là trung kinh nhất mộng, dĩ nhiên không phải là hư danh, cho dù là cùng so với Đông Nam tam hoa thì nàng vẫn sẽ đứng đầu, vẻ đẹp của nàng, vốn mang theo linh khí, làm cho người ta trầm mê trong đó, không thể tự kiềm chế.

Nếu Tiêu Thu Phong năm đó không có Vũ, hẳn cũng nhất định sẽ mê muội nàng, cho dù là có Vũ, thì trong giây phút đó, hẳn cũng giống như tất cả đàn ông trên đời này, điên cuồng mừng rỡ vì có thể tiếp xúc gần gũi với nữ thần, đó là một điểm phúc.

Ra ngoài, ở cửa đang có rất nhiều người, Ruth là người cuối cùng, đương nhiên còn có Triệu Nhược Thần và Đinh Mỹ Đình. Lúc này mỹ đình đang bị nhược thần tra khảo, các nàng có quyền được biết chuyện gì xảy ra.

Đáng tiếc là Đinh Mỹ Đình cũng không biết gì để nói, chỉ là đem chuyện vừa rồi nói ra, làm cho chúng nữ hồ đồ.

Triệu Nhược Thần chạy lại nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, trên mặt có chút ủy khuất, giọng nói đầy nũng nịu, mở miệng kêu lên : “Ông xã, anh làm việc không công bằng, vì sao em vào cửa là phải đi mà nàng ta lại được anh ôm!”

Thật không ngờ, Triệu Nhược Thần lại có thể nói ra những lời này, quả thật là cho Tiêu Thu Phong bất ngờ, người phụ nữ không thêm để ý cái gì thể mà trong lòng lại rất bận tâm đến cái chi tiết nhỏ như thế, nhưng cũng không trách hẳn ôm Mộng Thanh Linh về.

“Trung kinh nhất mộng Mộng Thanh Linh, Phong, em thật không biết dùng từ gì để hình dung anh nữa, có lẽ anh thật sự không muốn buông tha bất kỳ người nào”

Vũ ở trong kinh nhiều năm như vậy, đương nhiên là không có khả năng không biết mỹ nhân xinh đẹp chấn động kinh thành này, hơn nữa còn có tin hành lang nói rằng, nàng ta là con gái riêng của số Một, cho nên bất kể là thương trường hay chính trị đều đặc biệt có quyền lực. Người theo đuổi nàng, nếu không là một vạn thì cũng tám ngàn, mà trong số đó hết 90% là đại thiếu gia nhà giàu có thể xứng đôi với nàng.

Ruth cũng cười nói : “Người con gái ấy xa lạ, nhưng cũng rất đẹp”

Đinh Mỹ Đình cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, hỏi : “Tiêu đại ca, anh và chị Thanh Linh là sao vậy, tại sao chị ấy lại để cho anh ôm trở về Hoắc gia, còn nữa, tại sao anh lại muốn chị ấy ở Hoắc gia, chẳng lẽ hai người trước kia đã vụng trộm yêu đương?”

Không hổ danh là cái tuổi đầy mộng mơ, cái nàng nghĩ quả thật cũng thú vị hơn người bình thường.

Tiêu Thu Phong cười cười, lắc đầu, hẳn cũng không biết làm như vậy là đúng hay sai, nhưng trừ việc này ra, hẳn tựa hồ như không có biện pháp khác, ai kêu người đó có thể tác động đến nguồn năng lượng xa lạ trong cơ thể hắn?

“Trên người của anh có một năng lượng rất đặc biệt, rất mạnh và rất lớn, nhờ có nó mới có thể biến dữ thành lành. Bây giờ anh muốn tu luyện lực lượng này, mà Mộng Thanh Linh chính là điểm khởi đầu cho năng lượng đó, nói ra các em cũng không tin, bởi vì chỉ cần đến gần nàng ta, anh mới có thể cảm thụ được nguồn năng lượng ấy tồn tại, giống như là nó có sinh mệnh”

“Ông xã, lời của anh nghe có vẻ huyền bí quá” Ruth cũng không hiểu gì.

Nhưng chỉ có Vũ là cau mày, trầm tư một hồi, lát sau, mở miệng nói : “Ông xã, anh nói lúc anh đánh với Cảnh Trường, hần nói trong cơ thể của anh có lực lượng tinh mang, em nghĩ có thể vì anh bị vậy khốn ba ngày trong tinh mang trận nên có có cơ duyên hấp thu khí tức của tinh mang trận”

“Năm đó tinh mang trận không vậy người khác, mà cố tình cho hai người, vậy chứng minh rằng trên người hai người có thứ gì đó, hấp dẫn tinh mang trận lẫn nhau, mấy ngày nay em luôn suy nghĩ về vấn đề này, có lẽ đây là nguyên nhân huyết mạch, mấy ngày trước em đã xem qua tư liệu bí mật, huyết mạch của Mộng gia cũng rất kỳ lạ, cũng giống như tiềm lực võ chi phách của Tiêu gia, Mộng gia có thông tâm thuật trời sinh, nghĩ rằng Mộng tiểu thư nhất định cũng có thể mạch này”

Mặc dù phán như thánh, nhưng tất cả chỉ là phỏng đoán, Tiêu Thu Phong hỏi : “Anh đón Mộng tiểu thư đến Hoắc gia, chỉ là vì trợ giúp cho sự luyện công của anh, không có ý khác, các em không cần suy nghĩ nhiều, biết chưa?”

Nhìn chúng nữ đều mắt húng, rất rõ ràng, bọn họ đã phức tạp hóa vấn đề này.

“Yên tâm, Thu Phong, bọn em không phải là bình dấm chua đâu, làm sao có thể dễ dàng tức giận như vậy được, chỉ cần vì tốt cho anh, đừng nói là để nàng ta sống ở Hoắc gia, cho dù muốn bọn em đi cầu xin nàng ta, bọn em đều nguyện ý” Vì người đàn ông của mình, các nàng quả thật là chuyện gì cũng đồng ý làm.

Đinh Mỹ Đình có chút ngượng ngùng, nói : “Tiêu đại ca, xin lỗi, em còn hiểu lầm hai người, em còn tưởng hai người lén lút làm chuyện xấu sau lưng” Nhìn Tiêu Thu Phong ôm Mộng Thanh Linh vào phòng, cô nam quả nữ, nàng đương nhiên phải nghĩ đến cái ấy ấy rồi.

Triệu Nhược Thần thì không xin lỗi hay giải thích gì, chỉ nghiêm khắc nói : “Để nàng ta gần anh chỉ là vì luyện công, ông xã, anh không được có suy nghĩ khác, bằng không để cho Mộng tiểu thư chán ghét, không chỉ bọn em mất mặt, mà ngay cả anh cũng không luyện công được, bây giờ ở kinh thành nguy hiểm rất nhiều, ông xã cần phải tỉnh táo lại”

Đêm hôm đó sau khi đại chiến với Hoàng Đạo Sinh xong hần đã lăn đùng ra ngủ mê man, các nàng đều rất lo lắng, tư vị này, quả thật không dễ chịu.

Điểm này, Tiêu Thu Phong đương nhiên biết.

Khi Mộng Thanh Linh tỉnh lại, sắc trời đã không còn sớm, nàng có thói quen mở miệng ra hỏi : “Ảnh Tử, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Có thấy thân ảnh của Ảnh Tử đâu, ở trong này, Ảnh Tử không cần phải lúc nào cũng hầu hạ bên cạnh, vì đã có người chăm sóc cho nàng, Mộng Thanh Linh mở ra mắt ra nhìn bốn phía, tất cả đều rất tĩnh lặng, trừ nàng đang ngủ trên giường ra, còn có một người đàn ông đang ngồi xếp bằng, là người đã ôm nàng về Hoắc gia.

Đúng như lời hần nói, ôm nàng trở về, chỉ để nắm lấy tay nàng, giờ phút này, tay của nàng, cũng đang đặt lên đầu gối hần, một ánh quang nhân nhạt, làm cho hần như tan ra, thoát nhìn rất đẹp, khí chất anh tuấn, không thể nghĩ ngờ được.

Tay như muốn rút về, nhưng Mộng Thanh Linh lại không làm, vì cảm thụ được bộ dáng của người đàn ông này tựa hồ như đang tu luyện, nàng không muốn quấy rầy hần, một khi hần đã ân cần như vậy, chỉ vì để nắm lấy tay nàng, vậy thì cứ để cho hần nắm, vả lại cảm giác này, Mộng Thanh Linh cũng không ghét.

Nằm trên giường, tay để trên đùi hần, Mộng Thanh Linh tiếp tục nghỉ ngơi, đôi mắt đã khôi phục lại sự quyền rũ phong tình và linh động, nàng đã có chút mê mẩn.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong? Con có nhà hay không?” Tuy rằng Mộng Thanh Linh không muốn quấy rầy người đàn ông này, nhưng bên ngoài lại có tiếng người kêu lên.

Thân thể đang ngồi xếp bằng hơi hơi động, Tiêu Thu Phong càng ngày càng cảm thấy lực lượng tinh mang xa lạ trong cơ thể mình trở nên cường đại, chỉ cần hần có thể nắm trong tay thì nói không chừng có thể xu tan hắc ma nguyên tố trong cơ thể của mẹ, để cho mẹ hoàn toàn tỉnh táo lại, xem ra hần quyết định không sai, càng gần người con gái này hần càng có thể dung hợp lực lượng của tinh mang.

Tiêu Thu Phong ngồi dậy, cũng mở miệng nói : “Mộng tiểu thư, có thể rời giường rồi, cảm ơn cô vì đã không quấy rầy tôi”

Cũng không biết là như thế nào, thông tâm thuật của Mộng Thanh Linh đối với Tiêu Thu Phong không chút phản ứng, nhưng Tiêu Thu Phong lại có thể đi vào tâm của Mộng Thanh Linh, chỉ cần tâm thần của nàng động là hẳn có thể cảm ứng rõ ràng.

Ngượng ngùng giả bộ ngủ, Mộng Thanh Linh chống tay ngồi dậy, có chút hờn dỗi nói : “Tiêu đại thiếu gia, tôi chỉ có anh chiếm chút tiện nghi thôi, xem như là trả tiền thuê tôi ở Hoắc gia...”

Tiêu Thu Phong đang muốn nói tiếp về vấn đề này, thì bên ngoài đã có tiếng kêu của Đinh Mỹ Đình : “Tiêu đại ca, chị Thanh Linh, hai người dừng lại một chút, nên ăn cơm thôi, bà ngoại có chuyện tìm hai người, đang chờ ở đại sảnh kìa”

Lời này ...

415. Chương 415: Sự Khác Biệt Giữa Hy Vọng Và Thực Tế.

Đinh Mỹ Đình muốn đem chuyện trước kia của Tiêu đại ca nói ra, nhưng những người kia đã âm thầm nhắc nhở nàng, chuyện này, chỉ có thể để cho người của Tiêu gia biết, cho dù là cha mẹ của mình cũng không thể để lộ ra, cho nên, nàng chỉ há miệng nhưng không nói gì, chỉ gật đầu, dặt tay Mộng Thanh Linh xuống lầu.

“Tiểu Mộng, đến đây, để bà nội ôm một cái, nha đầu này, đã lâu rồi không ghé qua chơi” Vừa nhìn thấy Mộng Thanh Linh, bà lão đã chuyển mục tiêu mới, quên luôn việc tra khảo Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong thật không ngờ, đệ nhất mỹ nhân Mộng Thanh Linh thế mà lại là cháu gái của lão đạo sĩ, ngày đó lúc mẹ tỉnh dậy, đã gọi ông ta là chú Mộng, Tiêu Thu Phong còn có chút kỳ quái, nhưng hai người này quả thật có quan hệ với nhau, thế giới này quả nhiên rất nhỏ, không phải sao?

Mộng Thanh Linh thản nhiên cười, cất bước đi tới, Đinh Mỹ Đình đương nhiên cũng không ngoại lệ, ở Hoắc gia, nàng chính là người thân cận nhất với hai ông bà, cũng được hai ông bà yêu thương nhất, nếu so sánh với Vũ và chúng nữ Triệu Nhược Thần thì nàng có vẻ đáng yêu hơn, giống như là một tiểu Tinh Linh, chỉ cần nơi nào có nàng thì nơi đó sẽ có tiếng cười vui vẻ.

“Hoắc nãi nãi, thật xin lỗi, mấy ngày qua thanh linh bận quá, chưa đến thăm bà, chẳng qua trong nhà đã có nhiều người như vậy, bà sẽ không còn cô đơn nữa, hơn nữa con đã nhận lời của Thu Phong ở đây một thời gian, nhất định sẽ bồi tiếp Hoắc nãi nãi thật tốt”

“Đúng vậy, bà ngoại, chị Thanh Linh đã đáp ứng rồi, sẽ ở lại Hoắc gia làm bạn vài ngày” Nếu như không có quan hệ với Tiêu Thu Phong, nàng cũng sẽ kêu là nãi nãi, nhưng xuất giá tòng phu, nàng cũng xưng hô giống như Tiêu Thu Phong, chị Vũ, chị Nhược Thần đều kêu như vậy mà.

Hoắc Phi Trữ rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi : “Tiểu Mộng, sao con lại quen biết tiểu Phong, không phải là các con đang yêu nhau chứ. Lần trước gặp gia gia của con, hẳn ta còn muốn giới thiệu con cho Tiểu Phong, thật không ngờ, các con thật đúng là có duyên với nhau”

Lần này thì đến lượt Mộng Thanh Linh kinh ngạc, thất kinh hỏi : “Hoắc gia gia, các người gặp qua ông nội của con?” Ông nội là một thần long thấy đầu không thấy đuôi, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng vẫn có thói quen tới vô ảnh đi vô tung. Chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện, lại biến mất khó hiểu, dù sao chỉ có ông đến chứ không thể nào đi tìm ông.

Bà lão gật đầu, cười nói : “Đúng vậy, Tiểu Phong cũng gặp, ông ta có ấn tượng không tồi với tiểu Phong, cho nên muốn kết hợp cho hai đứa, nhưng Tiểu Phong lại cự tuyệt, thật không ngờ, hai đứa đã quen biết nhau, nói không chừng còn đã ám định cả đời, đúng không?”

Bà lão nhìn hai người, quả thật rất xứng đôi, nhưng lời nói của bà, đã làm cho ba người trẻ tuổi sợ đến mức há hốc mồm, Tiêu Thu Phong thật không ngờ, bà ngoại lại có trí tưởng tượng phong phú như vậy, thật sự không thể tin được, ba có thể liên tưởng kinh khủng như vậy.

Đình Mỹ Đình cũng thấy rất buồn cười, cảm thấy bà ngoại cũng giống như bá mẩu Tiêu gia Đông Nam giống nhau, đều rất thích tìm vợ cho Tiêu đại ca.

Mộng Thanh Linh cũng sừng sốt, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười nói : “Hoắc nãi nãi, ngược quá, làm cho người thất vọng rồi, con đã thích người khác, không thể thỏa mãn hy vọng của ông nội”

Hoắc Phi Trữ vừa nghe, đã vội nói : “Tiểu Mộng, không thể nào, chưa từng nghe nói con kết giao với ai cả, con cần phải suy nghĩ thật kỹ, năm đó hai nhà chúng ta đã có hôn ước, chỉ tiếc là ta và gia gia của con đều sinh con gái, bây giờ vất vả lắm mới có một cháu gái và một cháu trai, thật sự là do trời định duyên nhân, bỏ qua thì rất đáng tiếc, hơn nữa ta thấy hai đứa rất xứng đôi, là một đôi đẹp nhất thiên hạ...”

Đình Mỹ Đình đứng bên cạnh cũng nhìn Tiêu Thu Phong và Mộng Thanh Linh, cũng gật đầu, nói : “Chị Thanh Linh, em cũng thấy vậy, Tiêu đại ca rất xứng với chị, không ai thích hợp với chị hơn anh ấy”

Mộng Thanh Linh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, trong nháy mắt, nàng thậm chí còn cảm thấy tâm động, nhưng nàng không chịu được sự hấp dẫn này, vì hạnh phúc đó, không có khả năng thuộc về nàng.

Tiêu Thu Phong thì càng không cần phải bàn đến, hắn đã cười khổ, cái này quả thật chỉ có thể dùng từ “chó ngáp phải ruồi” để hình dung, nếu biết Mộng Thanh Linh là cháu gái của lão đạo sĩ, cho dù là cự tuyệt cũng sẽ giải thích rõ ràng, chứ không như bây giờ để cho hai ông bà hiểu lầm.

“Ông ngoại, bà ngoại, con không phải đã nói rồi sao, tất cả tùy duyên, các người không cần lo lắng” Ông bà có ý tốt, nhưng Tiêu Thu Phong lại không hy vọng hảo ý này lại trở thành áp lực trong lòng mọi người.

Mộng Thanh Linh cũng không tức giận, chỉ kỳ quái hỏi : “Hoắc gia gia, hẳn thật sự là cháu của người?”

Hoắc Phi Trữ cười, sau đó gật đầu khẳng định : “Đương nhiên, hoắc phi trữ ta tuy gì, nhưng chưa đến nỗi quờ quạng, cháu ngoại của Hoắc gia còn có thể nhận tùy tiện sao?”

Chẳng lẽ hẳn chính là ???

Bà lão hình như cảm nhận được, nói : “Tiểu Mộng, với quan hệ hai nhà chúng ta, ta cũng không gạt con, tiểu Phong chính là con của tiểu Hà và Mại Phi, cho nên nếu mẹ của con còn sống, thì hôn sự này, con muốn cự tuyệt cũng không được, con hẳn là phải rõ ràng mới đúng”

Mộng Thanh Linh đương nhiên rõ ràng, khi cha mẹ còn trên đời, vẫn luôn than tiếc mãi, ba người Tiêu gia thế mà không một ai sống sót, cha bởi vì không thể giúp đỡ nên luôn canh cánh trong lòng, có thể nói là hối tiếc mà chết, cho nên lúc mẹ qua đời, đặc biệt giao cho nàng gìn giữ Hoa Hạ liên minh.

Nàng cười, chuyển hướng về phía Tiêu Thu Phong, tựa hồ như giờ phút này mới hiểu được, nói : “Thì ra anh căn bản là không phải giúp tôi, mà chỉ là làm chuyện mình nên làm, Tiêu thiếu gia, tôi thay anh giữ gìn Hoa Hạ nhiều năm như vậy, anh có phải là quá mức thanh nhàn hay không?”

Tiêu Thu Phong cũng có chút xấu hổ nói : “Mộng tiểu thư, xin lỗi, tôi cũng chỉ vừa mới biết chuyện này, thả ra Hoa Hạ có quan hệ lớn với Tiêu gia như vậy, nhưng cô cố gắng nhiều năm như vậy, những thứ này hẳn là nên thuộc về cô, tôi thật sự nghĩ vậy, xin cô tin tưởng”

Hoa Hạ tuy rằng được xưng là đại tập đoàn có thực lực nhất ở kinh thành, nhưng Tiêu Thu Phong cũng không muốn cướp đoạt, bởi vì tập đoàn Phong Chánh ở Đông Nam càng lúc càng mở rộng ra, trung đông còn có tổng bộ Long Đằng, toàn bộ kinh tế thế giới, đều đã nằm trong tầm khống chế của hắn, hắn không muốn, cũng không quan tâm.

Mộng Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười nói : “Anh nghĩ thật chu đáo, cũng biết tôi coi chừng Hoa Hạ có bao nhiêu vất vả, xem ra bây giờ tôi có thể ngủ một giấc ngon rồi, Tiêu thiếu gia, tôi nói cho anh biết, chuyện Hoa Hạ tôi sẽ không xen vào nữa, dù sao anh cũng không cần, tôi còn gặp cái gì, hừ, sao trên đời này lại có loại người như thế”

Tiêu Thu Phong có chút khó xử nói : “Mộng tiểu thư, bây giờ thật sự không được, tôi không có thời gian để ý đến việc này, nếu cô thật sự muốn nghỉ ngơi thì cũng phải chờ tôi thu xếp, tôi nghĩ cô cũng không muốn làm trái lại ý nguyện của cha mẹ cô”

Mộng Thanh Linh trả giá như thế, đương nhiên bởi vì nguyện vọng này, cái này là do hai ông bà nói cho hẳn biết.

Đôi mắt đẹp của Mộng Thanh Linh trừng hẳn một cái, quát : “Tiêu đại thiếu gia anh quả thật biết sử dụng lao động, ngay cả tôi cũng không buông tha, tôi cũng không thiếu gì anh, muốn tôi giúp anh, có lợi ích gì không? Nói trước, chuyện không có lợi thì tôi sẽ không làm”

Đinh Mỹ Đình bên cạnh cười nói : “Chị Thanh Linh, chị muốn gì cũng được, chỉ cần Tiêu đại ca có thể làm được, anh ấy nhất định sẽ không từ chối, có phải không Tiêu đại ca?”

Tiêu Thu Phong gật đầu : “Được!”

“Giúp anh cũng được, nhưng, anh thiếu tôi một yêu cầu, còn nữa, không kéo dài thời gian quá lâu, trong nửa năm, nếu anh không tiếp quản, tôi sẽ đem công ty bán đi, dù sao Tiêu đại thiếu gia anh cũng không thiếu tiền”

Đinh Mỹ Đình đã vui vẻ nhào lại lòng ngực của Tiêu Thu Phong, cười hì hì nói : “Không thành vấn đề mà, chỉ một yêu cầu thôi mà, cho dù là phải cưới chị cũng được, chị Thanh Linh, thế nào?”

Nhìn ba người thân thiết nói chuyện, hai ông bà tuy trong lòng cao hứng, nhưng trong mắt vẫn có phần hối tiếc, đây không chỉ là ý nguyện của hai ông bà, mà chính là ý nguyện của hai nhà Tiêu Mộng. Chỉ đáng tiếc là trời cao không cho bọn họ duyên phận, rõ ràng hai người rất xứng đôi nhưng lại không thể đến với nhau..

Tiêu Thu Phong thấy Mộng Thanh Linh đáp ứng, trong lòng cũng vui mừng, thật ra thì Hoa Hạ là do hai nhà Tiêu Mộng bỏ vốn liên hợp, nếu cô gái này quăng lại hết cho hẳn, vậy quả thật là một cái siêu cấp đại phiền toái rồi, bác không ở đây, Liễu Yên Nguyệt ở Đông Nam không thể phân thân, mà Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhân đang ở Trung Đông, giờ phút này không ai có thể tiếp nhận quản lý Hoa Hạ cả.

“Mỹ Đình, không cần nói giỡn với anh, đang ngại bên cạnh anh thiếu người sao?” Đối với tiểu mỹ nhân đã toàn tâm toàn ý, Tiêu Thu Phong quả thật đã chậm rãi tiếp nhận nàng, tính tình ngây thơ, mị lực thanh xuân, vốn là một phong cảnh xinh đẹp nhất, huống chi loại chân tâm này cũng làm cho hẳn rất cảm động.

Một phụ nữ vì một người đàn ông mà trả giá nhiều như vậy, đã đủ lắm rồi!

Trên mặt đầy yêu thương, ôn hòa che chở, tuyệt đối xuất phát từ nội tâm, tay nhẹ nhàng vỗ lên đầu của nàng, tình cảm của hai người, tuyệt đối làm cho Mộng Thanh Linh hâm mộ.

Nhưng không thể theo đuổi, có được cuộc sống bình đạm như vậy đã đủ lắm rồi, trong lòng thầm oán khóc, nhưng lại thâm tình nói thầm : “Ảnh Tử, anh ở thiên đường có biết rằng còn một người con gái đang yêu anh không? Nếu thời gian có thể trở ngược lại, thì giây phút đó, em hy vọng có thể vĩnh hằng, hoặc kéo dài mãi mãi”

Nhàn nhạt lâm vào suy nghĩ, trên mặt Mộng Thanh Linh đã có chút ngơ ngác, nhưng miệng lại mỉm cười hạnh phúc. Nhìn nụ cười đó, Tiêu Thu Phong chợt có một nỗi đau không hiểu được, bởi vì hai người trong lúc tiếp xúc, tâm của nàng đã không đề phòng, vì thế hẳn có thể tùy ý ra vào.

Giờ phút này, cảm giác đau lòng đó, hẳn đã cảm nhận được.

416. Chương 416: Tin Vui Đến Muộn.

Mộng Thanh Linh ở lại, xem ra người vui nhất không phải là Tiêu Thu Phong mà là Tư Mã Lạc, tiểu tử này vốn đã đang đau khổ, nhưng nhìn thấy hai người không có ý tứ gì, hẳn thấy đây chính là một cơ hội tốt, nói không chừng còn có vé vào cửa, cho nên tìm mọi cách lấy lòng Mộng Thanh Linh.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà lãnh diễn bằng sương Mộng Thanh Linh lại không tức giận, ngược lại còn chấp nhận lợi ích đền từ Tư Mã Lạc, có khi là một ít lễ vật tinh xảo, hoặc là một ít thức ăn, dù sao trong nhà có nhiều phụ nữ quá rồi nên Tiêu Thu Phong chưa từng có tâm tình này, vì thế cũng mặc kệ, dù sao cũng không phải là chuyện xấu.

Tiêu Thu Phong không dám có ý kiến, chỉ cần có thể mượn người con gái này để tu luyện lực lượng xa lạ trong cơ thể, nên hẳn không có quyền lợi bắt buộc nàng thế này thế nọ.

Tuy rằng hẳn biết Tư Mã Lạc tuyệt đối sẽ không có cơ hội, nhưng người ta là tình nguyện cam chịu mà, hẳn cũng ngượng ngùng phản đối, tình yêu nam nữ, vốn là chuyện rất bình thường của con người, loại chuyện như vậy, cần phải tự hiểu, hẳn khuyên bảo, ngược lại có thể gây tác động xấu.

Một tuần trôi qua, Tiêu Thu Phong có tiến bộ rất lớn, bốn đạo Dao Tâm lực, đã rất thuần thực, mà long biến tâm quyết dưới tác dụng của lực lượng đó cũng đã nâng lên tầm cao mới, có bước tiến hóa rõ rệt, kim hoàng sắc quang mang kia, biến thành ánh sáng bạch ngọc, như rót vào tâm phủ lạnh lẽo.

Thành viên Lang tổ dưới yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc cũng đã tiến triển rất nhanh, ít nhất là Labus và Lang Khuyên, có thể thấy rõ ràng thực lực đã đề cao, cho dù là Lý Cường Bình hay Thiết Trụ khi đấu với chúng cũng chỉ cười cười, hai tiểu tử này, càng lúc càng khó đối phó.

Từ cái đêm hôm ấy, lão Miêu đã tổn thất hơn phân nửa lực lượng, Lý Cường Bình lãnh đạo Thần Binh Chiến Đội đã chậm rãi tiếp nhận chức vụ của bọn họ, đã nhiều tuổi như vậy rồi, bọn họ cũng nên về hưu thôi. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, quang mang của thần binh đã chậm rãi chiếu rọi cả thế giới.

Tất cả tinh lực của Vũ và Ruth đều đặt vào trong tình báo, cùng với tất cả các thành viên Long Tổ, truy tìm hành tung của Cảnh Trưởng và Tinh Mang Quyết, lão đạo sĩ lại gửi lời đến, mẹ đã tỉnh lại một lần, có nhắc đến Tiêu Thu Phong nửa ngày, rồi lại ngủ đi, trong giọng nói của lão mang theo sự u buồn, cái hắc ma độc tố này, theo số lần thanh tỉnh mà tràn ra rất nhiều, cần phải được trị liệu gấp.

Tiêu Thu Phong cũng rất lo lắng, nhưng hẳn đã ra lệnh dùng toàn lực truy tìm cảnh trưởng, còn có rất đông mật thám, giám thị tất cả các nhân vật khả nghi, nhưng không chút dị trạng, từ sau đêm đó, đã nửa tháng trôi qua mà tử sĩ và sát thủ Hắc Dạ đều biến mất không còn thấy bóng dáng.

Tâm tình cực kỳ nặng nề, Tiêu Thu Phong còn biết điên cuồng luyện công, mới có thể miễn cưỡng bình ổn được, nhìn bệnh tình của mẹ ngày càng trầm trọng, mà hẳn lại không thể làm được gì.

Đông nam không ngừng truyền tin đến, đã nhanh chóng bao vây tiêu trừ Bộ Xà, nhưng Bộ Xà vẫn rất giáo hoạt, vài lần hành động lớn đều để hẳn trốn thoát, chỉ giết được binh tằm tướng tép. Đủ thứ lo lắng làm cho Tiêu Thu Phong rất phiền, nắm lấy tay Mộng Thanh Linh mà lệ khí không nhịn được tiết ra ngoài.

“Thu Phong, trong lòng đang loạn thì đừng nên luyện, tâm sự với tôi được không?” Mộng Thanh Linh cảm nhận được, bởi vì tâm mạch dung hợp, nàng cũng bị cuốn hút vào, trong lòng cũng có mấy phần phiền não không chịu nổi, phiền không cần lý do.

Tiêu Thu Phong dẹp chuyện dung hợp khí kinh lại, thật ra thì với tâm tình không ổn kiểu này thì có tu luyện đi nữa cũng là vô ích, mở mắt ra, hẳn hít mạnh một hơi, có một số việc, hẳn không thể nào mở miệng được, tin tức mẹ còn sống, vẫn không thể tiết lộ được.

“Thanh Linh, xin lỗi đã quấy rầy tâm cảnh của cô, nhưng bây giờ tôi đang rất bàng hoàng, giống như là chuyện gì cũng không làm được” Tiêu Thu Phong tức giận, giận không hiểu nổi, đã nhiều lần muốn dùng sự chém giết để bình ổn lại tâm tình.

Những ngày nay, hai người ở chung với nhau tương đối nhiều, cho nên quan hệ cũng trở nên hiền hòa, cũng không còn mâu thuẫn như thời còn ở Đông Nam, Tiêu Thu Phong cảm nhận được tình cảm ôn nhu ấm áp của nàng, mà nàng cũng cảm nhận được khí phách và phẩm tính đàn ông của hẳn, cả hai thứ đó đều hấp dẫn lẫn nhau.

Ít nhất là Tiêu Thu Phong bây giờ cũng không còn gọi nàng là Mộng tiểu thư mà kêu bằng Thanh Linh.

“Sự tại nhân vi, tuy rằng tôi không biết vì sao anh lại phiền muộn, nhưng tôi tin tưởng anh, cũng giống như mỹ đình và vũ vậy, tin tưởng anh có thể vượt qua khó khăn, anh vốn là người đỉnh thiên lập địa, sẽ không bị đánh ngã, đúng không?”

Thật không ngờ, cô gái này, cũng chịu ảnh hưởng của chúng nữa, đem hẳn trở thành chiến thần bách chiến bách thắng.

“Thu Phong, anh hẳn là nên nghĩ đến những chuyện vui nhiều hơn, làm một người đàn ông, có được những người vợ xinh đẹp, tài phú địch quốc, còn có cái gì chưa đủ, cho dù là đang ngủ cũng có thể cao hứng cười

thành tiếng. Cho nên không cần chờ đợi, anh phải biết rằng, anh cứ như vậy, sẽ làm cho người bên cạnh anh khổ sở, mọi chuyện đều có cách giải quyết, anh buồn bực thì cũng không có tác dụng gì”

Tiêu Thu Phong há mồm, muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra, chỉ cười cười, sau đó gật đầu nói : “Được rồi, gác lại tất cả mọi chuyện, hôm nay chúng ta sẽ ăn một bữa thật no”

Mộng Thanh Linh từ trên giường nhảy xuống, trêu tức nói : “Tôi còn tưởng rằng anh là thần tiên chứ, có thể không cần ăn uống, thì ra anh vẫn còn biết đói, yên tâm, hôm nay tôi xuống bếp, cam đoan sẽ làm anh vừa lòng, mấy ngày nay các cô vợ xinh đẹp của anh phỏng chừng còn buồn bực hơn cả anh nữa, đi thôi, đi bồi các nàng đi. Phụ nữ kỳ thật không có nhiều ham muốn gì, chỉ hy vọng người mình yêu có thể quan tâm đến mình nhiều một chút, có thể che chở cho mình nhiều một chút, thì người ta cũng nguyện ý làm trâu làm ngựa cho anh rồi”

Có Mộng Thanh Linh động thủ, bữa tối thật sự rất phong phú, Tư Mã Lạc ngồi đó không ngừng khích lệ, bên cạnh là Triệu Nhược Thần, tuy rằng cảm thấy không tồi nhưng không phản ánh nhiều như vậy, chỉ nhỏ giọng trao đổi với Triệu Nhược Thần chuyện tập huấn mấy ngày nay, hẳn ở Trung Đông hai năm đã có khát vọng trở nên mạnh mẽ hơn, cho nên mấy ngày nay hẳn đi theo lang tổ để khổ luyện.

“Tư Mã thiếu gia, tôi cũng không phải là ngày nào cũng có hứng thú xuống bếp đâu, thích thì anh ăn nhiều một chút, lần sau chắc sẽ không có cơ hội này đâu”Biết rõ ý tứ của hắn nhưng Mộng Thanh Linh cũng không ghét, nhưng cũng không nhận, vẫn duy trì một khoảng cách thỏa đáng nhất, đủ để làm cho Tư Mã Lạc mất ngủ mỗi đêm.

Thích một người, thì chỉ cần một động tác nhỏ thôi, cũng đủ để làm cho người ta liên tưởng đủ thứ, không cần phải ngủ, đây là năng lực của tình yêu, chỉ đáng tiếc là, có đôi khi yêu lại quá mù quáng.

“Tiêu đại ca, con cá này là do em làm, không kém hơn chị Thanh Linh đâu”Đinh Mỹ Đình đã tìm được vị trí của mình, có thể dùng mỹ thực để thỏa mãn cái bao tử của người đàn ông này, tình yêu của nàng được ẩn dấu bên trong một chén canh, một mâm đồ ăn, mỗi thứ đều có tâm ý của nàng.

Tiêu Thu Phong dụng tâm nhắm nháp, sau đó nhếch ngón tay cái lên, khen : “Mỹ Đình, không tồi, quả nhiên tiến bộ rất nhanh, hương vị mặc lạt vừa đủ, rất có tiêu chuẩn của một đầu bếp lớn, sau này cơm canh của anh đều nhờ vào em”

“Cái này là đương nhiên, chỉ cần dụng tâm, thì không gì là không làm được, anh không nhiều sao, em Đinh cố gắng như vậy, cũng chỉ vì anh thôi đó, toàn tâm toàn ý như vậy”Vũ mở miệng, khéo miệng lại cười ẩn ý, mặc dù nói là nói Đinh Mỹ Đình, nhưng con mắt thì cứ nhìn Triệu Nhược Thần im lặng ăn cơm.

Triệu Nhược Thần luôn rất tùy tiện, nói cũng rất nhiều, nhưng kỳ quái thật, liên tiếp mấy ngày nay lại ít nghe giọng của nàng, ngay cả người cũng không thấy, Tiêu Thu Phong bởi vì bận tu luyện nên cũng không để ý luôn.

“Nhược Thần, lại đây, em cũng ăn thử một miếng đi, con cá này rất ngon, hương vị thật sự không tồi!”Một phần quan tâm, coi như là phá lệ ân cần.

Nhưng Triệu Nhược Thần đã hờn dỗi liếc hắn, quát : “Lấy đi, lấy đi, em không ăn, không thể ăn ...”Vừa nói tay vừa bịt miệng, giống như là không chịu nổi vậy, Tiêu Thu Phong cũng chưa bao giờ biết, nên vội la lên : “Nhược Thần, anh xin lỗi, anh không biết em lại không biết ăn cá”

Đinh Mỹ Đình sững sốt, khó hiểu nói : “Ai nói chị Nhược Thần không ai cá, lần trước đã ăn qua rồi mà”

Người lớn quả nhiên là người lớn, bà lão lập tức cảm thấy không đúng, liền hỏi : “Nhược Thần, có phải là con có ...”

Triệu Nhược Thần xấu hổ cúi đầu không dám lên tiếng, nhưng Vũ thì vui vẻ nói : “Vẫn là bà ngoại thận trọng, cái này cũng nhìn ra, ai, Nhược Thần thật đúng là đáng thương, vốn định cho hắn một bất ngờ, nhưng thật không ngờ hắn chậm hiểu, đã vài ngày rồi mà còn không phát hiện ra, thật sự là làm cho người ta thương tâm”

Mấy ngày trước, kỳ kinh nguyệt chưa đến, hơn nữa cơ thể có những phản ứng không tự nhiên, Vũ và nàng lặng lẽ đi bệnh viện kiểm tra một chút, thật không ngờ, tin tức hạnh phúc kia lại đến. Hắn vừa nói xong,

thì nàng liền mang thai.

Đinh Mỹ Đình cũng hưng phấn kêu to : “Chị Nhược Thần, chị thật sự mang thai?”

Triệu Nhược Thần vui mừng ngẩng đầu lên, trước tiên là nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó gật đầu nói : “Vừa mới biết mấy hôm trước, chị vốn định nói cho Thu Phong biết, nhưng hân hận quá, chị muốn chờ cho hân rãnh rồi rồi mới nói cho hân biết”

Bà lão không khách khí mắng : “Tiểu Phong, tên tiểu tử này, về sau phải biết kiềm chế, đây là huyết mạch của Tiêu gia, cần phải chăm sóc nhiều mới đúng, Nhược Thần, đứa nhỏ này, con hân là phải nói ra chứ, phụ nữ có bầu có rất nhiều thứ cấm kỵ, con a, không cần đi lại nhiều, cứ nghỉ ngơi đi, bây giờ đứa nhỏ trong bụng quan trọng hơn tất cả mọi chuyện”

Triệu Nhược Minh cũng mừng rỡ như điên, vội nói : “Chị ... chị báo tin cho cha chưa?”

“Vẫn chưa, đợi mấy ngày nữa sẽ báo sau!” Triệu Nhược Thần biết, có con, nàng sẽ trở thành người phụ nữ chân chính, tuy rằng mấy ngày nay không nói ra, nhưng trong lòng nàng lại rất hạnh phúc, cảm thụ được một sinh mạng mới đang lớn dần trong bụng mình, nàng thật giống như có cả thế giới.

“Không được, không được, em không đợi được, em nghĩ cha nhất định cũng sẽ không đợi được, em phải lập tức báo tin ngay” Nói xong, Triệu Nhược Minh bỏ dở bữa cơm, chạy đi tìm điện thoại, mang tin tức chị gái có thai báo cho cha, tin chắc rằng ông sẽ càng vui mừng hơn hân.

417. Chương 417 : Tử Sĩ Giết Chóc Chi Chiến.

“Nhược Thần, cảm ơn em”

Triệu Nhược Thần cười hihi, đưa tay vuốt mặt hân, nói : “Anh sao vậy, giữa hai ta còn phải nói cảm ơn sao, hơn nữa, cho dù nói cảm ơn, phải là để em nói cảm ơn ông xã em yêu mến nhất mới đúng, anh cũng biết, giấc mộng này, Nhược Thần đã chờ đợi rất lâu”

Có con, có lẽ Triệu Nhược Thần đã thấy thỏa mãn, cũng đã nhận ra, nhìn người mình yêu trước mắt, nàng hạnh phúc đến nỗi không muốn làm gì, chỉ muốn ôm lấy nhau, cả hai cùng sống đến răng long đầu bạc.

Có quan hệ huyết mạch, giữa bọn họ lúc đó quả thật đã có thể dùng tâm để cảm thụ tình yêu của nhau.

Hoắc gia chưa từng vui như vậy, hai ông bà Hoắc Phi Trữ cười đến híp mắt, tạm thời quên đi sự hối tiếc của hai nhà Tiêu Mộng, khi tin vui của Triệu Nhược Thần truyền ra, cơ hồ như tất cả thuốc bổ của Hoắc gia được đưa tới phòng nàng, ân cần chăm sóc, làm cho nàng rất ngượng ngùng.

Trời ơi, chỉ là sinh một đứa nhỏ thôi mà, có cần khẩn trương vậy không? Hơn nữa chỉ vừa mới có thôi, mười tháng hoài thai còn rất dài mà!

Có lẽ do hai ông bà hưng phấn, tâm tình cũng được ký thác đi!

“Nếu tiểu Hà tỉnh lại, nhìn thấy mình có cháu, nhất định, nhất định sẽ rất cao hứng” Giờ phút này, bà lão lại nhớ đến con gái, xúc cảnh sinh tình.

Cảm nhận được sự đau thương trong lòng hai người, Tiêu Thu Phong âm thầm thề, sẽ đem tất cả giải quyết viên mãn, cứu mẹ tỉnh lại, để cho bà trở về thế gian này, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc.

“Thu Phong, chúc mừng anh” Mộng Thanh Linh nhẹ nhàng đi tới, nhỏ giọng nói : “Thật sự là làm cho tôi cảm thấy hân mộ, phụ nữ cuối cùng đều cần phải có một đứa nhỏ, bằng không cuộc sống sẽ thiếu mất đi một phần”

Có lẽ chưa bắt đầu yêu, mà nàng cũng đã hưởng thụ hạnh phúc. Nhưng niềm vui của Hoắc gia, cũng làm cho nàng bị cuốn hút. Thì ra có một sinh mạng mới, lại có thể cho mọi người một hy vọng.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, quả thật, có con rồi, hân cần phải càng thêm quý trọng, nói : “Thanh Linh, cô cũng có thể, sinh con dưỡng cái, là thiên tính của phụ nữ mà”

Trên mặt Mộng Thanh Linh có chút ảm đạm, nói : “Có một ngày, tôi cũng sẽ có một đứa con của chính mình”

Khi tin vui truyền ra, Dạ Ứng cũng truyền đến tin tức, xem ra trên đời này quả thật không có bí mật nào là vĩnh viễn, hắn đã tìm ra nơi ẩn thân của tử sĩ. Theo bước đầu quan sát, nơi đó đại khái có hơn ba trăm người, trừ tử sĩ ra, có không ít cao thủ của Hắc Dạ.

Vậy còn chờ cái gì nữa, Tiêu Thu Phong không một chút do dự, liền xông ra ngoài, triệu tập Lang tổ, còn có lực lượng của Đồ Thần. Về phần Lý Cường Bình, giờ phút này cần phải bảo vệ cho số Một. Thế lực ở kinh vẫn chưa yên ổn, bọn họ không thể rời biệt viện tổng thống được.

Lang tổ, Long tổ, còn có Đồ Thần, ba đại lực lượng này, đều tập hợp lại để đối phó với ba trăm cao thủ Hắc Dạ. Vậy thì Tiêu Thu Phong cũng không cần ra tay, nhưng thật sự hy vọng Cảnh Trường ở đó, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết, bằng không đem những người này ra giết sạch, cũng xả được cơn giận mấy ngày nay của hắn.

Lực lượng của Tinh Mang, đã dung hợp không ít, cũng đã đến lúc nên thử một lần.

Theo tình báo của Dạ Ứng, Tiêu Thu Phong đầu tiên đi đến, phía sau còn có Vũ và Ruth. Về phần Triệu Nhược Thần luôn hiếu động kia, ngay cả đi nhanh cũng bị cấm, cho nên, thời gian bây giờ của nàng, hầu hết là nằm trên giường đọc sách, hoặc là cứ liều mạng ăn uống thuốc bổ.

“Thu Phong, anh đã đến rồi, tất cả bọn họ đều ở trong này, trừ tử sĩ ra, còn có rất nhiều cao thủ, bọn họ tuy rằng mượn danh nghĩa của quốc gia phương tây để ở đây, nhưng lực lượng của tử sĩ, tôi vừa nghe đã có thể phân rõ ra”

Dạ ứng nói xong, lang khuyến cũng tán thành, gật đầu nói : “Tiêu thiếu gia, không sai, em cũng nghĩ được mùi của Hắc Dạ”

Khóe miệng Tiêu Thu Phong chợt cười lạnh, nói : “Tốt, vô cùng tốt”

Nói xong, thân ảnh của hắn đã biến mất, phía sau, Ruth vội kêu lên : “Này, Đồ Thần của em còn chưa định vị xong mà!”

“Nhịn lâu như vậy rồi, em cũng muốn đi phát tiết ...”Lá gan của triệu nhược minh cũng không nhỏ, thân hình nhảy tới, theo vào, đuổi theo là Ruth và Vũ. Tiêu Thu Phong đã đi vào, bọn họ còn suy nghĩ cái gì nữa?

“Có lắm hay không vậy? Người còn chưa tới đông đủ đã vọt vào nơi nguy hiểm đó ...”Dâm Tặc bên cạnh bắt mắt nói.

Túy Quý lại cười cười, nói : “Thu Phong căn bản không cần phải chờ đợi, mày sợ cái gì, được rồi, mày thử lại đây đi, ôm cây đợi thỏ đi, dạ ưm, chúng ta lên, hy vọng có thể thử thân thủ của Cảnh Trường”

Giữa ban ngày, có rất nhiều người vọt vào trong biệt viện riêng, Labus và Lang Khuyến cũng không ngoại lệ, dẫn theo thành viên của Lang tổ xung vào, hình thành thế vây kín, làm cho Lang Nha bên ngoài khó chịu, kêu lên : “Này, hai đứa nhóc kia, biết bọn anh cận chiến không tốt mà còn làm vòng vây lớn như vậy làm gì? Có phải không muốn chữa lại gì cho bọn anh không?”

Loại hình cận chiến như vậy, Lang Nha bình thường không tham gia, tránh cho việc chết nhầm vô ích, nhưng chỉ cần có bắn nhau, hắn lập tức trở thành vua. Vì thế, hắn chỉ có thể thủ bên ngoài, không cho người nào tiến vào, cũng không cho kẻ khác chạy ra.

Labus và Lang Khuyến bây giờ không có thời gian nói nhảm với Lang Nha, bên trong đã truyền ra tiếng chém giết, bọn họ đương nhiên không thể bỏ lỡ cuộc vui này, sau khi đột phá vòng vây, càng tăng tốc lên.

Tiêu Thu Phong lao vào đám đông, bốn đạo Dao Tâm lực đã lấy mạng bốn tử sĩ trong nháy mắt, có lẽ khí kinh cường bạo không thể ngăn cản cùng với lực lượng tinh mang đã dung hòa, sau khi nhấc tay đã có bốn cái đầu máu. Nhiều lần giết chóc rồi mà hắn chưa bao giờ có cảm giác cần phát tiết ra như vậy.

“Là ai tới?”Một tên người nước ngoài cao lớn đi ra, nhìn thấy cảnh tượng giết chóc bên ngoài, đã lạnh giọng hét lớn, mà sau lưng cũng đã xuất hiện nhiều cao thủ.

Tề kiếm của Ruth trong tay, giữa không trung vang lên tiếng “Leng keng” của phong linh, hờ hững nói : “Giết mày!”

“Là người, Phong Linh!” Sau lưng tên nước ngoài kia, là một lão già, bộ dáng của một thân sĩ, nhìn chăm chăm Ruth, trong mắt hiện rõ sát ý cuộn cuộn, ông ta hiểu rõ, Phong Linh xuất hiện, đại biểu cho tử vong.

Tiêu Thu Phong bước lại từng bước, nhìn chăm chăm lão già kia, trong đầu chợt hiện lên một gương mặt, giờ phút này, hắn đã nhớ ra thân phận của lão già : “Mày chính là thân sĩ của Hắc Dạ, thật sự là đến mà không tốn công phu, không biết chủ nhân của mày có xuất hiện để cứu cái mạng nhỏ của mày không”

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, hai mắt của thân sĩ híp lại, biết nói cái gì cũng dư thừa, hét lớn : “Giết, giết hết toàn bộ!” Nói xong, ông ta đã lui về phía sau, bỏ chạy trong đám người.

Thân thể hơi hơi run lên, một cỗ lực lượng cường đại đã muốn rít rào đi ra, đối với những người này căn bản không cần thương hại, lực lượng mới dụng hợp cùng Long Biến Tâm Quyết trong cơ thể Tiêu Thu Phong, đã tán nhập tứ chi, hóa thành hình rồng.

Căn phòng lung lay sụp đổ, đánh sâu vào đám tử sĩ kia, trong một khắc chớp động ấy, đã có rất nhiều kẻ phải bỏ mạng. Tiêu Thu Phong tựa hồ như trong giết chóc đã tìm được phương pháp tiến hóa, cái này vốn thuộc về lực lượng thể mạch của hắn, vĩnh vô chi cảnh.

Dạ Ưng và Túy Quỷ theo sát phía sau Tiêu Thu Phong, tất cả cao thủ Hắc Dạ chạm đến đều tùy tay chém giết, không lưu lại một cơ hội, còn có Ruth và Vũ tham gia, giống như đám sói đang tấn công bầy cừu, không kiêng nể gì, Hắc Dạ vốn thuộc về ban đêm, ban ngày như bây giờ liền bại lộ ra, bọn họ mất đi lợi thế, chỉ để cho người ta chém giết.

Thân sĩ muốn chạy trốn, nhưng Tiêu Thu Phong không cho ông ta cơ hội này, cho dù không tìm được Cảnh Trường, thì hắn cũng phải rửa sạch lực lượng của Hắc Dạ, không có đám cao thủ này, cho dù cảnh trường có bao nhiêu bốn sự, thì một người cũng không thể thành đại sự được.

Cho nên, những người này đều phải chết.

Thân hình như điện, chợt lóe mà qua, không ai có thể ngăn cản bước chân của hắn, hắn đã đứng trước mặt thân sĩ, trên trán thân sĩ đã đầy mồ hôi lạnh, miệng thở hổn hển, thân thể gầy yếu bỗng nhiên bộc phát ra khí tức cường hãn, thoát nhìn có vẻ không nhỏ yếu như vẻ bề ngoài của ông.

“Thú Hóa!!!” Nhìn thân sĩ biến hóa, Tiêu Thu Phong chợt nhớ lại Bạch Sắc năm xưa, hắn cũng đang sử dụng một loại thuốc biến đổi gen bí mật, biến thành cái thứ mà người không ra người, quỷ không ra quỷ, thật không ngờ, thân sĩ cũng thế.

Năm ngón tay gầy héo kia, chậm rãi dài ra, máu và thịt cơ hồ như đầm đìa, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn. Dáng người dưới kích thích của thuốc, lập tức nở nang ra, quần áo bị xé nát, vừa rồi thoát nhìn còn lại một thân sĩ lễ độ, bây giờ đã trở thành quỷ cương thi hút máu.

Đúng vậy, là cương thi.

“Heh...heh” Tiếng cười này, đã không phải là của con người cười nữa. Tác dụng của thuốc này, vốn lấy từ trong sinh vật đáng sợ nhất của bóng tối, áp dụng lên con người, khi sinh ra sức mạnh thì lý trí sẽ đồng thời mất đi, loại thuốc này vẫn còn đang thí nghiệm, chưa được sử dụng, thật không ngờ, Hắc Dạ thần thông quảng đại, có thể làm được điều đó.

Bốn đạo đao tâm lực phát ra “Bang .. bang ... rầm..” vang lên, đao quang biến mất. Thật không ngờ, sau khi thân sĩ hóa thành cương thi lại có uy lực lớn như vậy, xương cốt lộ ra nhưng ngay cả Đao Tâm lực cũng không thể chặt đứt được.

“Long Biến!!!” Tiêu Thu Phong tự mình biến thành băng long, khí tức băng lãnh cường đại, trong nháy mắt đã đóng băng bốn phía cương thi, không công kích, chỉ đóng băng nó lại, hiệu ứng này lập tức có tác dụng, cương thi dần dần thành một khối băng.

Long Biến lại biến, Băng thành Hỏa, hỏa bạo lệ khí, bắn thẳng vào trong khối băng “ầm ầm...” Cương Thi không thể chịu nổi đả kích của sức mạnh băng và lửa... Tiếng răng rắc vang lên, khối băng vỡ ra thành nhiều mảnh, rồi từ từ tan thành mây khói.

418. Chương 418 : Bí Mật Ghê Hơn.

Tiêu Thu Phong chấp tay sau lưng, sau khi giết chết thân sĩ, cũng không còn dục vọng ra tay nữa. Những người này căn bản quá yếu, không phải là sức mạnh của Hắc Dạ, cho nên, đối với hắn mà nói cũng không có nhiều tính khiêu chiến cho lắm. Không bằng giao cho Lang tổ, coi như là tập huấn cho họ một chút, không phải cũng tốt sao?

Lực lượng của chiến sĩ đề cao, vĩnh viễn chỉ có một biện pháp, đó là phải giết chóc, khi Tiêu Thu Phong huấn luyện thần binh chiến đội đã lĩnh ngộ được điều này. Đây là con đường ngắn nhất, cho nên đối với Lang tổ, hắn càng thêm nghiêm khắc, thuộc hạ của hắn, không cần phé vật.

Điều này, hắn muốn mọi người hiểu rõ.

Hơn ba trăm người đã không còn đường lui, lao ra ngoài thì bị Lang Nha bắn chết, lực lượng của đám tử sĩ này, vẫn chưa né được đạn, cho nên bóng ma tử vong, đã hoàn toàn bao phủ bọn họ, không còn hi vọng sống, tâm như tro tàn, lúc bị giết đều không còn kháng cự nhiều.

Máu đã chảy thành sông, thành viên của Long tổ đã không đành lòng, bỏ qua, chỉ còn Lang tổ vẫn chấp hành tuyệt sát chỉ lệnh này. Giờ phút này, bọn họ hóa thân thành đồ tể, giết hết tất cả, là kẻ địch của Tiêu thiếu gia, thì trong mắt bọn họ, đó không phải là người, là súc sinh. Mà Vũ và Ruth đã dừng tay lại, giữa sân biến thành một lò sát sinh, Lang Nha buồn chán đi vào, nhìn cảnh tượng giữa sân, liền cảm thấy cứng lưỡi, mấy tên tiểu tử này sao mà độc ác quá đi, không bằng để hắn dùng súng máy bắn phá, cái gì mà một đao rồi hai đao, tìm kiếm một thi thể còn nguyên vẹn thật là khó...

Máu là một loại kích thích, càng chảy ra nhiều, càng có thể kích phát lực lượng trong cơ thể họ. Đây là bản năng của con người, Tiêu Thu Phong tin tưởng, dưới lần tập huấn này, Lang tổ sẽ nhanh chóng lớn mạnh hơn.

Khi mặt trời xuống núi, lúc Tiêu Thu Phong rời đi, nơi này đã không còn người sống, dù không gặp mặt Cảnh Trường, nhưng sau khi giết chóc, tâm tình của Tiêu Thu Phong đã bình tĩnh nhiều. Hắn và Cảnh Trường, phải có một người ngã xuống, thì cừu hận này mới có thể được hóa giải, bằng không, vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Chỉ cần có thể tiêu diệt lực lượng của Cảnh Trường, Tiêu Thu Phong tuyệt đối sẽ không nường tay, bây giờ hắn càng ngày càng biết, giết chóc, chính là một biện pháp giải quyết tốt nhất, chưa bao giờ hắn thêm khát lực lượng chí cường như vậy.

Từ lâu đã có người xưng hắn là thần, nhưng bản thân hắn biết rõ, trên đời này, còn có rất nhiều người mạnh hơn hắn. như Tinh Mang trận của Cảnh Trường, như Tương Vân Tâm Pháp của Long Tương, càng có lực lượng khổng lồ hơn, và còn có nhiều thứ không biết khác. Tiêu Thu Phong tuyệt đối không tránh né, chỉ có thể đối mặt.

Nhìn thấy thảm cảnh chém giết, Cảnh Trường giật mình, thân hình chấn động, tuy rằng nơi đây chỉ là một bộ phận nhỏ lực lượng của hắn, nhưng toàn quân thất bại, đã tác động mạnh vào tinh thần và thể xác của hắn, làm bộc phát lửa giận tiềm tàng... Hắn đã tổn thất rất nhiều người, từ đông nam, đến HongKong, rồi Nhật Bản... mỗi lần như vậy đều bị người đàn ông đó tạo nên thảm cảnh giết chóc.

Mức nhẫn nại của hắn đã đến mức cuối cùng.

“Tiêu Thu Phong, tao muốn mày chết, chết không có chỗ chôn...”

“Truyền lệnh xuống, thi triển Tinh Mang trận, tao muốn hắn chết, chết thật thê thảm!” Cảnh Trường không quay đầu lại, giọng nói lạnh như băng không mang theo hơi thở của con người.

Bóng người vừa động, cũng không biết người nào, toàn thân mặc một bộ đồ màu đen xuất hiện, giọng nói lạnh lùng, trả lời : “Cảnh Trường, Tinh Mang trận vẫn chưa nghiên cứu toàn bộ, giờ phút này thi triển, chỉ sợ rằng không ổn, hơn nữa, chúng ta chưa nhận được chỉ lệnh”

Cảnh Trường bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt nộ bắn ra quang mang, đánh thẳng vào tim của người kia, bao trùm người này trong sự giết chóc, quát : “Câm miệng, đây là mệnh lệnh của tao!”

Người kia lén lút rời đi, trừ thân hình của Cảnh Trường ra, nơi này không còn gì hết.

Tinh Mang trận nếu xét đến cùng, thì không phải là một trận phá, trong mấy chục năm nghiên cứu, cũng có người từ Tinh Mang tâm pháp lĩnh ngộ ra trận pháp này mà thôi. Ngay cả Cảnh Trường cũng không biết, Tinh Mang cuối cùng là gì, chẳng qua hắn biết rằng, Tinh Mang trận là một phương pháp thần bí nào đó có thể để cho con người bức phá giới hạn của bản thân.

Nếu không có Tinh Mang, hẳn tuyệt đối không có được ngày hôm nay, vinh dự, địa vị, quyền thế tôn nghiêm, còn có tiền tài và mỹ nữ.

Không ai có thể cướp đi, chỉ thuộc về hắn, tuyệt đối không được phép kẻ lấy dụng vào.

Một tiếng bước chân kỳ quái vang lên, Cảnh Trường không quay đầu lại, thậm chí cũng không cần suy nghĩ, chỉ nhẹ nhàng hỏi : “Người đã đến?”

Đúng vậy, hắn đến, nhưng không người nào có thể tưởng tượng được, người đến, chính là Long Tương... dáng người của hắn nhẹ nhàng, không mang theo một tia ô trần, thế nhưng lại có thể cảm nhận thoáng qua hương vị của địa ngục, người hắn tới gặp, chính là Cảnh Trường, chẳng phải bọn họ đã sớm quen biết nhau?

“Không sai, là tôi, tôi đến để nói một tiếng, kỳ thật chúng ta có thể liên thủ”Long Tương cũng không có hứng thú bước lại gần, xem bộ dáng của Cảnh Trường, rồi chỉ dừng lại sau lưng, hắn hiểu rõ người kia, đối phương chỉ thích làm chuyện lén lút, hơn nữa không thích người khác nhìn thấy bộ dáng của mình.

“Ông nên biết, chỉ cần chúng ta liên thủ, thì không người nào có thể đối kháng với chúng ta, tất cả lợi ích, chúng ta có thể chia đều”

Đường đường là Long Tương, thế mà lại nói ra những lời này, quả thật làm cho người khác không dám tin.

Cảnh Trường ngẩng đầu mỉm cười, giống như là những lời nói của Long Tương rất đáng buồn cười vậy, sau khi cười đã rồi, hắn mới lên tiếng : “Long Tương, tuy rằng con người ta tuy thích làm những chuyện bỉ ổi, là một kẻ tiểu nhân, nhưng ta vẫn xem thường người, bởi vì người là một tên ngụy quân tử, chân tiểu nhân, rất thích hợp với cái tên ngụy quân tử, ta khinh thường người, cũng khinh thường làm bạn với người, hơn nữa chúng ta vốn là đối thủ”

Long Tương nghe xong, cũng không tức giận, gật đầu thừa nhận : “Không tội, đối với nhiều người, tôi là ngụy quân tử, nhưng tôi làm vậy cũng không có gì đáng trách, tất cả mọi người cũng chỉ vì sinh tồn, hơn nữa vì muốn được sống thoải mái, cho nên phải biết thức thời. Tôi không muốn trở thành Long Thần thứ hai”

“Giết Long Thần, không ai trách người, bởi vì ta cũng hy vọng hắn chết, nhưng người không nên làm tổn thương Tiểu Hà, người nên biết, nàng là người phụ nữ cả đời ta yêu nhất”

Nếu Tiêu Thu Phong xuất hiện tại đây, nhất định không thể tin vào lỗ tai của mình, Cảnh Trường, lại là tình địch của cha, hơn nữa hơn hai mươi năm qua, vẫn còn thương nhớ mẹ.

Tình yêu có thể làm cho người ta lên thiên đường, nhưng từ yêu thành hận, cũng có thể đẩy con người xuống địa ngục, cảnh trường bây giờ, thân đã ở trong địa ngục rồi.

Long Phi vừa nghe, cũng có chút giật mình, thở dài : “Thật không ngờ, nhiều năm như vậy, ông vẫn còn nhớ rõ con đàn bà đó, thật sự là chuyện hiếm thấy trên đời, đáng tiếc ông tìm lộn người rồi, nàng ta không phải do tôi giết, người giết nàng ta chính là Hoàng Đạo Sinh, tôi chỉ không cẩn thận làm lộ một ít tin tức cho hắn, thật không ngờ, hắn thật sự làm, hơn nữa còn sử dụng hắc ma thủ”

“Ta không muốn nghe người nói nhảm, mau rút đi, đợi đến khi chúng ta không còn đối thủ, cũng là thời khắc chúng ta quyết chiến. Giữa ta và người, chỉ có một người có thể sống sót”

Long Phi khoát tay áo, giống như có chút bất đắc dĩ xoay người, đột nhiên quay đầu lại nói : “Tuy rằng ông không xem tôi là bạn, nhưng chúng ta kỳ thật cũng đều là người như vậy, đều đáng thương giống nhau, cho nên có một tin tức, tôi muốn tặng cho ông, Tiêu Thu Phong, có lẽ là Ánh Tử”

Lúc này, Cảnh Trường quay đầu lại, kinh hãi thất thố.

“Không, không có khả năng, ta tận mắt nhìn thấy hấn bị nổ tan xác, không có khả năng sống sót, không thể nào!” Không ai biết, ngày ấy tại căn cứ, chính là hấn là Cảnh Trường của Hắc Dạ nổi tiếng thiên hạ.

Long Phi đi rồi, nhưng âm thanh vẫn truyền đến : “Tôi cũng không tin, nhưng có nhiều chuyện chứng minh cho suy đoán của tôi, hấn theo tôi hai mươi năm, có vài thứ, hấn không thể lừa qua mắt tôi, giờ phút này, tôi cũng không biết cuối cùng là tại sao?”

Cảnh Trường đã sớm biết, Ảnh Tử chính là con trai của Long Thần, điểm này, Long Phi cũng biết, nhưng bọn họ chưa từng nói cho bất kỳ một ai. Mục đích của bọn họ là lợi dụng Vô Chi Phách của Tiêu gia, nhưng đáng tiếc, Ảnh Tử được Long Phi nuôi dưỡng, Cảnh Trường mất đi cơ hội, cho nên theo câu nói “Ta không chiếm được thì ai cũng đừng hòng chiếm được”, hấn đã lập bầy hủy diệt Ảnh.

Ảnh đã chết, Long Phi có chút đáng tiếc, bởi vì hấn vẫn chưa tìm kiếm được lực lượng Vô Chi Phách, nhưng hấn tuyệt đối không đau lòng, bởi vì sớm muộn có một ngày, khi hấn lãnh ngộ được lực lượng Vô Chi Phách thì hấn cũng sẽ tự tay hủy diệt đứa con của Long Thần.

Cảnh Trường yên lặng, toàn bộ bao trùm trong sự yên lặng.

“Nếu mày là con của Tiểu Hà, tao sẽ để mẹ con mày gặp nhau, Tiểu Hà, em ở thiên đường nhất định rất cô đơn, yên tâm, con của em, rất nhanh sẽ đến với em” Thi triển Tinh Mang trận, không phải chỉ một mình cảnh trường là có thể làm được. Loại tâm pháp từ thời xa xưa này rất thần bí, đến này vẫn chưa ai có thể hoàn toàn lĩnh ngộ, cho nên hình thành đồ án lục giác, cần bảy mươi sáu người, hơn nữa đều phải là cao thủ nhất lưu, nắm trong tay các phương vị, bằng không Tinh Mang trận sẽ không thể thi triển ra uy lực được.

Cảnh Trường hiểu rằng, cho dù là như thế, thì uy lực lớn nhất của Tinh Mang trận, hấn vẫn không thể chạm đến được, nhưng để đối phó với một Tiêu Thu Phong thì như vậy đã đủ rồi.

.....

Tiêu Thu Phong lẳng lặng ngồi xếp bằng trên giường, mà bên cạnh hấn là Mộng Thanh Linh điềm tĩnh, hai người ở chung, cảm tình càng lúc càng nhiều, cái cảm giác quen thuộc này, cũng dần dày đặc, Mộng Thanh Linh có chút sợ hãi, sợ trong lòng không thể kháng cự được.

Mỗi lần Tiêu Thu Phong đưa tay đến hướng nàng, nàng lại không tự chủ vươn tay lên, mặc cho hấn nắm lấy, tuy rằng chỉ tiếp xúc tay, nhưng cái cảm giác trao đổi lẫn nhau này, cũng khiến cho nàng mất hồn.

419. Chương 419 : Khởi Động Tinh Mang Trận.

Thân hình Cảnh Trường như quỷ mị, dừng lại tại đây, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bên trong bài trí vài món đồ cổ xưa, nhìn có vẻ mộc mạc, không ai có thể dự đoán rằng, một căn nhà nhỏ như vậy, lại là nơi quan trọng nhất của Cảnh Trường, là nơi chứa tất cả bí mật của Hắc Dạ.

Vào trong phòng, tất cả mọi thứ bên trong, đều có vẻ không gì quan trọng, Cảnh Trường nhẹ nhàng dùng chận đập nhẹ xuống sàn vài cái, phát ra một tiếng vang có tiết tấu, cho dù giữa đêm khuya tĩnh lại thì cũng không thể nghe thấy được.

Nhưng mà, có người lại nghe được, sàn nhà chậm rãi lộ ra một cái lỗ, xuất hiện một cầu thang dài hướng xuống dưới, hai bên hành lang là những ngọn đèn le lói, trước cửa ngăm, có hai vệ sĩ đang đứng lặng, cung kính hành lễ với Cảnh Trường.

“Cảnh Trường, nhân viên đã đến đông đủ, đang chờ chỉ thị của ngài”

Cảnh Trường biết, tất cả nhân viên này, đều là thành viên khổng chế Tinh Mang trận. Đây là thành quả huấn luyện mấy chục năm của hấn, lực lượng khổng lồ của Tinh Mang trận, cần phải có bảy mươi sáu người chống đỡ, sau đó hấp thu hơi thở thiên nhiên của Tinh Mang khí tức, mà bây giờ bên ngoài Tinh Mang chính thịnh, chính là cơ hội tốt để khởi động Tinh Mang trận.

Cảnh Trường mang mặt nạ, nhìn không ra biểu tình, nhưng sau đó, chỉ ừ một tiếng, rồi xoay người định đi, nhưng một vệ sĩ lại nói : “Cảnh Trường, thánh sứ đã rời đi, hấn để lại bức thư này”

Cảnh Trường hơi sững sờ, thánh sứ sao lại rời đi?

Mở thư ra, bên trong chỉ viết bốn chữ to thật là to : TỰ GIẢI QUYẾT TỐT. Có thể thấy được, thánh sứ đối với hành động khởi động Tinh Mang trận lần này rất bất mãn, nhưng không thể ngăn lại, hấn rời đi, coi như là nhắm mắt làm ngơ.

Cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, bức thư đã bị hủy thành bột phấn, thổi bay theo gió. Mà giọng nói của Cảnh Trường cũng đã vang lên : “Cảnh giới cấp ba, đóng cửa tất cả các lối ra vào, những người có ý đồ xâm nhập, bắn!”

“Vâng, Cảnh Trường!” Ở đây ngoại trừ thành viên Tinh Mang trận, cũng có các cao thủ nhất lưu triệu hồi từ thế giới về, lực lượng của bọn họ, tự sẽ không thể so sánh được. Chẳng qua, đáng tiếc là, tử sĩ chết thì thôi, coi như là một chiến sĩ sơ cấp chết mà thôi, cũng không có bồi thường cái gì cho gia đình cả.

Cảnh Trường bước nhanh vào trong, đây vẫn chưa phải là nơi thi triển Tinh Mang trận, một con đường kéo dài từ nơi này. Đây, ở khu vực này, mới chính là thế giới của Hắc Dạ.

Trong con đường đó, có rất nhiều ngã tư giao nhau, mà mỗi ngã tư đều có trình sát tuần hành, phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, đi hơn mười phút, Cảnh Trường mới đến một vùng đất như thung lũng trong sơn cốc, nơi này giống như một bình nguyên, được xây dựng một cách bí mật, tất cả phương tiện đều được ẩn sâu trên mặt đất. Một lão già râu bạc trắng, thân mặc một áo bào màu đen đang thủ tại đây, nhìn thấy Cảnh Trường đến, nhanh chóng chạy lại, khó hiểu hỏi : “Cảnh Trường, ngày mở Tinh Mang trận cũng gần đến rồi, bây giờ thật hiện sớm, thật sự quá mạo hiểm, ngài có cần suy nghĩ lại không?”

“Không cần, ta đã không còn thời gian để đợi, truyền lệnh xuống, dâng ngôi cao lên, ta muốn lập tức khởi động Tinh Mang trận” Nếu nói là không có thời gian thì không bằng cứ nói là hấn hết kiên nhẫn đợi, vì có được giờ phút này, hấn đã trả giá bằng tâm huyết cả đời, cho nên không thể nào chờ đợi hơn được nữa.

Theo tốc độ truy xét của Long tổ và người đàn ông Tiêu gia kia, hấn biết, hấn sẽ nhanh chóng bị bại lộ thân phận, cho nên trước khi không thể nào thu xếp được nữa, hấn phải tiêu diệt những chứng ngại này, không có người đàn ông của Tiêu gia kia, những người còn lại, thật sự rất dễ đối phó, Long tổ thì sao, Kinh Vệ quân thì sao, hấn sợ chắc?

Có lẽ là sợ hãi phát ra từ trong tâm đối với người đàn ông Tiêu gia, Cảnh Trường vĩnh viễn không quên, Long Thần gây nhục nhã cho hấn, cướp đi người mà hấn yêu thương nhất, khinh bỉ nói với hấn rằng : “Mày không xứng, mày căn bản là một kẻ đáng thương, sống trên đời cũng chỉ là lãng phí lương thực”

Kể từ ngày đó, hấn đã thay đổi, dưới màu nhuộm của hận ý, sẽ giúp con người có khả năng vượt qua người khác bằng một lực lượng không tưởng được. Ở những lúc hấn bất lực nhất, muốn trả thù nhất, thì ác ma liền đến bên cạnh hấn, để thỏa mãn bản thân hấn, để bắt hấn bán đứng linh hồn.

Cho đến hôm nay, ngay tại giây phút này, hấn vẫn không hề hối hận về quyết định ngày đó. Theo mệnh lệnh của Cảnh Trường truyền xuống, một dải đất xanh, chậm rãi nứt ra khe hở, hơn nữa không gian càng lúc càng lớn rất nhanh, thậm chí khi này đã không còn thấy nữa, xuất hiện một kiến trúc rất kỳ quái, được dựng lên từ sáu tấm gỗ hơn trăm mét vuông, tạo thành một đồ án lục tinh.

Thân hình Cảnh Trường như gió, tung mình bay lên, đứng ở điểm giữa sáu ngôi sao, quát lớn : “Lục Tinh quy vị ...”

Cơ hồ như tiếng nói vừa dứt, trên mặt đất đã xuất hiện bóng người, bảy mươi sáu cao thủ Tinh Mang của Hắc Dạ đã tề tụ, những người này đều tìm được vị trí của mình, sau đó ngồi xếp bằng xuống. Người ngoài không biết, còn tưởng đây là một lễ cúng bái niệm phật chứ?!

Chờ khi tất cả đã an vị, Cảnh Trường ở vị trí trung tâm, thân hình đã chậm rãi ngả đỡ một cột đá, giống như một pho tượng điêu khắc, ngang thiên mà vọng, uy nghiêm đứng lặng.

Trên bầu trời đầy sao, tản ra ánh quang mang, đêm khuya, cũng là lúc tinh quang cường thịnh nhất, Cảnh Trường khẽ quát một tiếng : “Tinh Mang diệu thể, quang khái phệ hồn, khởi!”

Bảy mươi sáu cao thủ Tinh Mang, lập tức toàn lực vận công, tất cả lực lượng đều dung hợp vào vị trí trung tâm, quang mang bảy màu, lập tức tỏa sáng khắp trời đêm, đồ án lục mang tinh, tựa hồ như giờ phút này đã sống lại. Trở thành một chòm sao, một chòm sao rơi xuống phạm trần.

Tất cả cao thủ Tinh Mang của Hắc Dạ, đều trở thành một phần của chòm sao đó, dung nhập trong đó, thân hình lặng lẽ biến mất, chỉ có toàn thân chớp động, Cảnh Trường nâng hai tay lên, tùy ý di động lực lượng của Tinh Mang, hai mắt đang khép hờ, đột nhiên mở ra, phát ra ánh tinh quang trong đó, hét lớn một tiếng : “Tinh Mang trận đồ, động ...”

Tất cả ánh sáng lại đổi màu, biến thành đồ án thủy văn, phảng phất như sóng nước di động, từ sơn cốc này phát ra, tinh dầu trên trời cao tựa hồ như cảm nhận được lực lượng này, ánh sáng càng lóa mắt hơn, làm cho phần sơn cốc này giống như ban ngày, ánh sáng đến cực điểm.

Tinh quang, so với ánh trăng còn sáng hơn, nhưng lại càng khinh nhu hơn.

Tại Hoắc gia, Vũ bồng tỉnh, vội vàng chạy vào chỗ của Tiêu Thu Phong, lần này, Tinh Mang trận thật sự động, khí tức cường đại, nàng cũng cảm nhận được. Cho nên lập tức báo cho hắn biết, nhưng khi nàng vào phòng, thì trong đó chỉ còn lại một khoảng không, chỉ còn lại ánh tinh quang lóng lánh, mà người thì đã không thấy đâu, lặng yên không một tiếng động. Nhưng khi Vũ còn chưa kịp nhìn rõ thì bên ngoài đã truyền đến tiếng kêu thảm sợ.

“Nguy rồi, chị Thanh Linh ...” Cửa bị Vũ đá văng đi, bên trong phòng hỗn độn, chần vút lung tung, trên giường vô cùng bừa bãi, nhưng Mộng Thanh Linh xinh đẹp đã không thấy đâu.

Tinh Mang trận, chỉ cần cảm ứng một chút thôi. Đây là lực lượng mới lĩnh ngộ không lâu của Cảnh Trường, cần đối phương có đặc tính giống nhau, Tiêu Thu Phong tiến vào Tinh Mang trận là tự nguyện, bởi vì bây giờ hắn rất cần lực lượng này để cứu lấy mẹ. Mà Mộng Thanh Linh đang ở trong giấc mộng đẹp cũng bị lôi kéo vào, cho nên mới kêu lên sợ hãi.

Vừa mở mắt ra, đột nhiên được kéo đi, một lực lượng xa lạ không hiểu được kéo nàng vào trong, làm phụ nữ chắc chắn ai cũng sẽ sợ hãi kêu lên.

Mọi người trong nhà Hoắc gia đều bồng tỉnh, bọn họ đều chạy đến phòng của Tiêu Thu Phong, cũng là phòng của Mộng Thanh Linh, bởi vì để tiện tu luyện cho nên hai người ở chung một phòng, cùng một chỗ, nhưng giờ phút này lại cùng nhau biến mất.

“Sao có thể, sao có thể, với thân thủ của ông xã, không có khả năng bị người ta bắt đi...” Ruth là người hiểu rõ sự cường đại của người đàn ông này nhất, trên đời này cao thủ có thể đánh bại hắn không nhiều, chứ đừng nói là có thể nhẹ nhàng bắt hắn đi.

Vũ biết, đây là lực lượng của Tinh Mang trận, ngay cả Vũ đều phải kêu lên sợ hãi, vì sao ông xã lại im lặng ... cái này không có khả năng.

“Các người không cần lo lắng, có lẽ Thu Phong mang Mộng tiểu thư ra ngoài đi dạo, sẽ về nhanh thôi” Nhìn chúng nữ lo lắng, sầu muộn, Từ Mã Lạc bên cạnh lại có chút ghen tuông mở miệng, hai người cùng nhau mất tích, hắn đương nhiên sẽ không thể nghĩ tốt đẹp được, hơn nữa, trung kinh nhất mộng xinh đẹp thế này, cho dù là đòi đi đến chân trời góc biển, là đàn ông, chắc chắn đều nguyện ý.

Triệu Nhược thần trừng mắt nhìn hắn, nói : “Không được nói vậy, Thu Phong không phải loại người như thế”

Triệu Nhược Minh cũng rất lo lắng hỏi : “Chị Vũ, lão đại rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao một dấu vết cũng không có, không giống như là bị người ta bắt đi, em không tin, trên đời này có người nào có thể bắt lão đại đi một cách dễ dàng như vậy”

Vũ trầm tư, rốt cục quay đầu lại, nhìn mọi người nói : “Đây là uy lực của Tinh Mang trận, Tinh Mang trận mất tích nhiều năm, rốt cục lại khởi động. Ruth, đừng ở đây lo lắng suông, hạ lệnh cho mọi người , lập tức truy tìm lực lượng của Tinh Mang trận, chị tin tưởng nơi ẩn thân của chúng, không cách nơi này quá xa”

Ruth lập tức gật đầu, ngay cả quay đầu cũng ngại, nhảy từ trên cửa sổ ra, một tiếng chuông tai vang lên trong trời đêm. Đây là công cụ liên lạc của Đồ Thân, bất kể là ai, dám gây bất lợi với người đàn ông nàng yêu, nàng nhất định sẽ không để cho kẻ đó sống yên ổn.

“Còn các người, Lang Nha, Lang Khuyển, phân phó mọi người, cho dù là lật tung cả kinh thành lên cũng phải tìm được Thu Phong, tôi cũng thông báo cho Dạ Ưng, tức khắc hành động, mọi người liên hệ lẫn nhau,

gặp được địa điểm khả nghi nào, lập tức hồi báo!”

420. Chương 420: Chuyện Cũ Tái Diễn.

Một đồng tin tức thất vọng, Đinh Mỹ Đình đã khóc, khóc đến sụt sùi, bên cạnh Triệu Nhược Thần tuy rằng cũng rất đau lòng, nhưng nàng lại tỏ vẻ kiên cường, giờ phút này nhờ giọng an ủi Đinh Mỹ Đình, dùng âm thanh ôn hòa nhất, để cho nàng tin tưởng, Tiêu đại ca của nàng sẽ không có việc gì.

Triệu Nhược Thần đương nhiên cũng hết sức lo lắng, nàng đang mang thai, không muốn đứa nhỏ còn chưa kịp sinh ra đã mất đi cha.

Ruth và Vũ đã hai ngày nay không nghỉ ngơi, nhìn hai mắt sưng đỏ của các nàng, chỉ biết, các nàng đã khóc, người đàn ông đó là chỗ dựa của các nàng, không thể mất được.

Khi hai nàng bước vào, sắc mặt cũng không tốt lắm, đối với ánh mắt hy vọng của mọi người, nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ vẫn không có tin tức gì. Các nàng đã cố gắng hết sức, đã đem kinh thành lật tung lên mấy lần, thậm chí ngay cả Đinh Bản Quân cũng tự mình để đây hỏi. Tiêu Thu Phong, giống như đã biến mất khỏi thế gian, không một dấu hiệu tồn tại.

Kinh thành chỉ có bao nhiêu đó, cho dù thành chim, cũng phải để lại một tấm hơi, nhưng hai người giống như là biến mất khỏi thế giới, không để lại bất kỳ cái gì.

“Không cần lo lắng, năm năm trước Thu Phong đã từng bị lạc trong Tinh Mang trận, nhưng cuối cùng hẳn chẳng phải bình yên đi ra sao, chỉ tin tưởng bây giờ hẳn vẫn sẽ bình yên đi ra”

Vũ nói chưa dứt lời, Tinh Mang trận của năm năm trước không hoàn mỹ như bây giờ, hoặc là năm năm trước cảnh trường lĩnh ngộ không được nhiều, nhưng Tinh Mang trận đêm qua, ánh Tinh Mang làm cho người ta khó tin. Người đàn ông đó có thể đi ra bình an hay không, nàng cũng không nắm chắc.

Chẳng qua, vì an ủi mọi người, nàng đành phải nói như vậy.

“Em tin tưởng Tiêu đại ca, nhất định sẽ trở về bình an” Đinh Mỹ Đình đã mở miệng, sau đó tất cả mọi người đều tin tưởng, bởi vì bọn họ có khát vọng giống nhau.

Lão già Hoắc Phi Trữ cười cười nói : “Tiểu tử kia hay làm cho chúng ta lo lắng như vậy đó, chờ hẳn trở về, ta phải nhốt hẳn vài ngày mới được” Nhưng trong lòng lại nghĩ rằng, chỉ cần cháu ngoại trở về, thì ông nhất định sẽ yêu thương hẳn, đem tất cả những gì tốt nhất cho hẳn.

Đúng lúc này, Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã đến, nhìn Ruth đã đứng lặng ra, trong lòng cảm thấy áy náy, nói : “Ruth tiểu thư, thật xin lỗi, là chúng tôi rời đi không bảo vệ tốt Tiêu thiếu gia, xin cô trách phạt”

Ruth nhẹ nhàng lắc đầu, nói : “Được rồi, hẳn sẽ không sao đâu. Các người nhớ kỹ lời hẳn nói, làm tốt việc của mình, vài ngày sau là ngày quân lực đại tái trong kinh, hướng mắt về Long Vệ quân, nhớ kỹ, chỉ được thắng, không được thua, biết chưa? Đây là ý nguyện của hẳn, các người đừng để hẳn thất vọng”

Thiết Trụ bước lại, hai mắt phát ra sự lạnh lùng, mang theo khí tức giết chóc phẫn nộ, rất kiên định nói : “Yên tâm, chúng tôi sẽ không để cho Tiêu thiếu gia thất vọng, Long Vệ quân muốn thắng sao, phải bước qua xác của tôi”

“Được rồi, chỉ cần các người có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ, thế đã đủ. Chuyện Tiêu thiếu gia mất tích, chúng tôi sẽ xử lý, các người đi đi” Vũ cũng lên tiếng, cho lui hai thần binh cường hãn nhất ra. Người tìm kiếm Thu Phong đã đủ nhiều, giờ phút này không cần bọn họ. Nhiệm vụ quan trọng nhất của thần binh chiến đội bây giờ là phải đối mặt với binh lực đại tái.

Đây là kế hoạch của Tiêu Thu Phong, đối với Kinh Vệ quân có ý nghĩa vô cùng, bởi vì nếu để cho Long Vệ quân thắng nữa, thì tâm của quân nhân Kinh Vệ quân sẽ tan rã. Mà uy tín của Long Tương, sẽ không ai có thể so sánh được, đối với quốc gia mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Hai người rời đi, chúng nữ vây lại một chỗ, thương lượng biện pháp. Ruth nhẹ nhàng hỏi : “Chị Vũ, tin này có nên báo cho người Tiêu gia không?”

Vũ lập tức ngăn cản : “Không nên, Yên Nguyệt và chị Phượng đang có thai, không thể chịu nổi bị thương quá mức, tuyệt đối không thể để cho các chị ấy lo lắng, trong lòng của chị luôn có một cảm giác, Thu Phong sẽ trở lại, tất cả mọi người phải cố gắng lên”

Đinh Mỹ Đình nhẹ nhàng gạt đầu, nàng thích Tiêu đại ca, sẽ chờ hắn cả đời.

Ruth cũng mở miệng nói : “Mọi người chú ý một chút, ông xã mất tích, em sợ có người nhân cơ hội gây bất lợi cho chúng ta, cho nên, mấy ngày nay nếu không có chuyện gì đặc biệt thì đừng đi ra ngoài, Mỹ Đình, em cũng nói với ông bà một tiếng, cần gì thì cứ dặn bọn chị làm là được”

Từ nhỏ đã bước chân vào Đồ Thần, sau đó lại ở Trung Đông hai năm, cùng với quân đoàn ma quỷ lớn dần, Ruth ngoại trừ là cao thủ, nàng càng là một người có nghị lực quản lý, nhưng khác với Trác Ngưng Tuyết, loại quản lý này, không đề cập đến tài chính, mà là về bạo lực và giết chóc.

Lời của Ruth, Vũ cũng tán thành, sau khi nàng nói xong, Vũ cũng gạt đầu nói : “Trừ việc ra ngoài, tăng mạnh phòng vệ Hoắc gia, Ruth, nơi này nhờ em”

Tuy rằng Vũ cũng là người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, nhưng nàng chưa bao giờ tham gia lực lượng của hắn, đặc biệt là đối với ma quỷ, vẫn còn rất xa lạ, mà Ruth thì khác, khi Tiêu Thu Phong không có mặt, thì nàng chính là người phát ngôn, cho dù là Lý Cường Bình hay Tak cũng không dám cãi lại lệnh của nàng.

“Thật hy vọng ông xã nhanh chóng trở về, cục cưng trong bụng bây giờ rất nhớ hắn” Thật ra thì chính Triệu Nhược Thần mới là người nhớ, nhưng nàng ngại miệng nên không nói.

.....

Người ở ngoài lo lắng thế nào, bây giờ Tiêu Thu Phong cũng không biết, bởi vì hắn đã bị cuốn vào trong Tinh Mang trận, lão đạo sĩ đã nói, Tinh Mang trận là một tâm pháp thần bí, hoặc là một lực lượng, một võ công, nhưng không người nào có thể hình dung được nó là cái gì.

Tiêu Thu Phong đã một lần kháng cự, nhưng nhớ lại cảm giác ấy, hắn từ bỏ giấy dựa, cho dù có nguy hiểm cỡ nào, hắn đều phải tranh thủ tìm một cơ hội sống cho mẹ, hắn không thể mất đi bà, mất đi người thân ruột thịt.

Kinh nghiệm vài năm trước nói cho hắn biết, Tinh Mang trận không nguy hiểm, tác dụng lớn nhất của nó chết là tử vậy, một ngày hai ngày ..., đưa người vào một thế giới khác, không ăn, không uống, càng không có nước. nhưng Tiêu Thu Phong biết, đây là cơ hội của hắn, nếu không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, muốn tìm hiểu Tinh Mang quyết, phải bước vào Tinh Mang trận.

Tinh quang đã tán, nơi này tối đen như mực, giống như một hắc động không giới hạn, từng trận gió thổi qua, từng đợt sương mù, cát và gió đập vào mặt, làm cho người ta có cảm giác kinh hoàng bất lực.

“Hu hu hu...” Tiếng khóc nỉ non, nhẹ nhàng truyền đến bên tai, trước mắt Tiêu Thu Phong xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, âm thanh thương tâm và sợ hãi, tựa hồ như đã lưu lại một dấu vết trong tim hắn, chẳng lẽ ... Mộng Thanh Linh cũng bị kéo vào đây?

Hắn không nghĩ rằng sẽ bước chân vào cuộc đời của nàng một lần nữa, bởi vì như vậy đối với nàng không công bằng, tuy rằng đôi khi nhìn thấy bộ dáng thương tâm tưởng niệm của Mộng Thanh Linh, đau lòng đến mức cơ hồ như muốn nói hết ra, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn kìm chế lại, bởi vì một lần tương trợ ngoài ý muốn thì không lên bắt nàng lấy thân báo đáp, hắn cũng không muốn điều đó.

Nếu hắn nói ra, cho dù nàng mang tâm báo ân, rồi cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy, hắn chỉ vì vẻ đẹp của nàng, bởi vì ở trong trận thời điểm đó, Tiêu Thu Phong đã nói với nàng rằng, người mà hắn thích, cả đời này sẽ không phản bội lại, và người đó, chính là Vũ.

Trong tim hắn, không người nào có thể so sánh với Vũ, chẳng qua nếu biết, người con gái ở trong trận ba ngày ba đêm với hắn là trung kinh nhất mộng, có lẽ Tiêu Thu Phong đã bị hấp dẫn.

Đáng tiếc hắn không biết, cho nên có vài thứ, bây giờ hắn không muốn nhắc lại.

Tin rằng, cho nàng thời gian, nàng sẽ quên hết mọi chuyện năm đó, trung kinh nhất mộng, người theo đuổi nàng rất nhiều, trên đời này còn rất nhiều người đàn ông tốt hơn, mạnh hơn so với Ảnh, có thể đi vào trong

tâm của nàng.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát : “Là ai?!”

Tiếng khóc ngừng lại, đối phương cũng hỏi : “Người là ai?” Không sai, âm thanh này, chính là âm thanh của Mộng Thanh Linh, khi không có người, nàng sợ hãi, buồn bã, nhưng khi có người, nàng cũng sợ hãi, hoảng chi, người đó lại là một thằng đàn ông.

“Người ... người không được lại đây”

Trong lòng Tiêu Thu Phong mềm lại, chuyện này và Mộng Thanh Linh, không một chút liên quan, nàng hẳn là phải thật vui vẻ, hưởng thụ hạnh phúc, nhưng một lần nữa lại làm liên lụy đến nàng, có lẽ giữa hai người, quả nhiên có một cái gì đó mà hẳn không phát hiện ra được.

“Thanh Linh sao, tôi là Thu Phong!”

Vừa mới nói xong, Tiêu Thu Phong đã nghe tiếng gió ập đến, tránh ra một chút, thì Mộng Thanh Linh đã hưng phấn kêu lên : “Thu Phong, mau, ôm tôi... Tôi rất sợ một mình, anh đừng vứt bỏ tôi”

Cho dù là yêu một người, nhưng rồi trong thời điểm hoảng sợ nhất, lại tiến đến bên cạnh một người không chán ghét, Mộng Thanh Linh cũng có an ủi rất lớn, ít nhất là trong không gian đen tối này, có một giọng nói, cùng nàng làm bạn.

Tư vị ôn hương nhuễn ngọc, lập tức truyền từ ngực tới, lần này là sau năm năm, họ lại ôm nhau.

So với năm năm trước, nàng đã thành thực hơn rất nhiều, Tiêu Thu Phong cảm thấy bộ ngực của nàng, so với năm năm trước, đã mềm mại hơn rất nhiều, được ôm vào trong lòng, cảm giác rất thoải mái.

Nhưng Mộng Thanh Linh hoàn toàn không phát hiện ra dị trạng, đến khi thân thể của Tiêu Thu Phong rung động, mới chậm rãi bình ổn xuống, vội hỏi : “Thu Phong, chúng ta đang ở đâu, tại sao lại tối thế này, anh xem, giống như là không gian biến mất, cái này ... không phải địa ngục chứ!”

“Không đâu, sao có thể là địa ngục được, nếu có mỹ nữ xinh đẹp đi cùng, cho dù thật sự xuống địa ngục, làm đàn ông như tôi cũng cảm thấy đây là thiên đường”

Sắp chết rồi mà còn đùa được, Tiêu Thu Phong giờ phút này phải nhanh chóng bình ổn tâm tình của mình, bắt đầu suy nghĩ đối sách, trong Tinh Mang trận, tuyệt đối có bí mật mà trước kia hẳn không phát hiện, cho nên sự trêu đùa này, đã giúp cho hắn bình ổn lại tâm cảnh.

421. Chương 421: Đồ Xấu Xa, Anh Chính Là Ảnh Tử

Mộng Thanh Linh đứng lên, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong một cái, nơi này tối đen nên nàng không thấy gì, nói : “Thu Phong, không nên nói đùa, dù là tôi đồng ý, anh cũng phải nghĩ đến những người phụ nữ của mình, các cô ấy nhất định rất lo lắng”

Nếu như thực sự mãi ở đây, Mộng Thanh Linh không sao cả, bởi vì thế giới kia nàng có thể quên tất cả mọi chuyện trước kia, không biết chừng có thể bắt đầu lại.

Tiêu Thu Phong gật đầu : “Được, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp. Lại đây, tôi nắm tay cô, không được lạc nhau. Nơi này tối đen như vậy, nếu lạc nhau thì không tìm được đâu. Chúng ta đi xem xem”

Lúc mới vào Tinh mang trận, hai người đã đi không ít, nhưng ngoại trừ bóng đêm thì chỉ có cát vàng dưới chân, nơi này hình như không có gì. Hy vọng lần này sẽ có cảm nhận khác.

Dù là võ công lợi hại nhất trên đời cũng phải có sơ hở. Cho nên nói trên đời cũng không có trận pháp không thể phá. Tinh mang trận cũng không ngoại lệ, chỉ là có thể tìm ra được hay không.

Hơn nữa phải thật nhanh, nếu không cho dù không ai giết bọn họ, cũng bị nhốt ở đây không có nước, không có thức ăn mà chết.

Nghe xong Tiêu Thu Phong nói, Mộng Thanh Linh quả nhiên không dám buông lỏng, nắm chặt tay Tiêu Thu Phong. Những lúc lo lắng thế này, người phụ nữ đừng cảm đến đâu, không sợ sống chết, nhưng khi

nhìn thấy con chuột, gián đều kêu lên sợ hãi. Thực ra nghĩ đến mấy thứ đó còn không đáng sợ bằng cái chết, đây là điểm kỳ lạ của phụ nữ.

Không cần lấy tay để sờ, dưới đất vẫn là cát vàng, có gió, có không khí nhưng rất đáng tiếc đi gần một tiếng, hai người đã hơi mệt nhưng không chạm được đến vật gì. Địa hình cũng rất bằng phẳng, giống như đây là một vùng đất đi không tới cuối.

Tinh mang trận vẫn thần bí như trước, Tiêu Thu Phong thậm chí có cảm giác, Tinh mang trận bây giờ còn xa hơn, rộng lớn hơn năm năm trước. Tin rằng điều này có liên quan đến thực lực Cảnh Trưởng tăng lên, hẳn không còn may mắn như năm năm trước, Tinh mang trận tự động tan đi.

Đường như không thấy cuối, hai người càng đi càng chậm. Tiêu Thu Phong rõ ràng nghe thấy tiếng bụng Mộng Thanh Linh sôi lên, hẳn biết một ngày đã trôi qua. Mặc dù nơi này không có ngày và đêm, nhưng có lẽ không sai biệt lắm. Bọn họ đi đã được khoảng trăm dặm nhưng nơi này vẫn như cũ, không hề thay đổi.

“Thu Phong, xin lỗi, tôi liên lụy đến anh” Hai chân Mộng Thanh Linh rất nặng nề, không thể đi nổi nữa. Nàng là một cô gái yếu đuối, có thể đi xa như vậy đã là rất cố gắng. Lúc này rốt cuộc không chịu được nữa, chân mềm nhũn ra, ngã vào người Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong vội vàng ôm lấy nàng, hỏi: “Thanh Linh, cô làm sao vậy?”

Hai tay đã chạm được vào cơ thể nàng. Cảm giác ở nơi này hoàn toàn khác so với hiện thực. Theo lý mà nói thần công Tiêu Thu Phong cực cao, thần công nhìn được mọi vật trong bóng đêm, nhưng ở nơi này lại không có tác dụng gì. Mặc dù công lực vẫn còn nhưng lại chẳng biết sử dụng vào đâu.

Mộng Thanh Linh mặc dù xấu hổ nhưng không còn sức mà chống cự, nói: “Tôi không sao, không sao, chỉ hơi mệt, tôi muốn nghỉ một chút” Nhưng đôi tay kia đã đặt lên ngực nàng, sau đó đi xuống, tới hai đùi nàng, chỗ đau đớn đó đã được tay Tiêu Thu Phong đặt lên.

“Thanh Linh, chân cô đã sưng, tại sao không nói cho tôi biết?” Ôm đôi chân của Mộng Thanh Linh, da thịt mềm mại đã trở nên đông cứng, xem ra nàng đã đau đớn đến độ không chịu nổi, nhưng nàng vẫn kiên trì đi được lâu như vậy.

Mộng Thanh Linh nhỏ giọng nói: “Thu Phong, tôi thực sự không muốn làm liên lụy đến anh. Anh đi đi, đừng lo cho tôi. Chờ sau khi anh tìm được đường ra, nếu như tôi còn chưa chết thì hãy quay lại cứu tôi.

Có một lực lượng êm ái từ từ rót vào đùi nàng, sờ lên có cảm giác tê tê. Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi đừng nghĩ lung tung, có thể ra ngoài hay không bây giờ còn chưa biết. Chúng ta ở bên nhau, cho dù chết cũng là đồng mệnh uyên ương, ở dưới suối vàng cũng có bạn mà”

“Đồng mệnh uyên ương, dưới suối vàng cũng có bạn...”

Lời này sao quen vậy chứ, từng có người đã đùa nàng như vậy. Đúng, người đàn ông đó khi bị nhốt năm năm về trước cũng đã từng đùa nàng như vậy.

“Anh có nhiều người phụ nữ như vậy, còn muốn bắt tôi làm bạn với anh, có phải quá tham lam không” Mộng Thanh Linh nhẹ nhàng hỏi, những lời này năm đó nàng đã hỏi.

“Đó là hai thế giới khác nhau, tin rằng các cô ấy sẽ không trách tôi” Tiêu Thu Phong cười nói: “Hay là chúng ta nói chuyện tình yêu. Nghe người ta nói tình yêu nam nữ có thể quên thời gian”

Mộng Thanh Linh vừa nghe lập tức nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, vội vàng hỏi: “Anh, anh rốt cuộc là ai. Thu Phong, không, anh không phải Thu Phong, anh là Ảnh Tử, Ảnh Tử...”

Tiêu Thu Phong ngẩn người, cô gái này sao vậy, sao đột nhiên lại nghĩ đến Ảnh Tử. Sau khi trọng sinh, Tiêu Thu Phong đã không còn là Ảnh Tử năm đó, dù ngẫu nhiên nhớ lại hẳn cũng cảm thấy là lạ. Ảnh Tử và Tiêu Thu Phong đã là hai người khác nhau.

“Thanh Linh, cô làm sao vậy?”

Mộng Thanh Linh đã khóc, đau lòng hỏi: “Anh nói cho tôi biết, anh có phải Ảnh Tử không. Tại sao, tại sao tôi lại có cảm giác quen thuộc như vậy. Tại sao các người lại nói giống hệt nhau. Tại sao...” Nàng chưa nói hết đã đưa tay lên sờ sờ tay Tiêu Thu Phong.

Điều nàng biết đến duy nhất chính là trên cổ tay người đàn ông đó có mấy vết thương làm người ta sợ hãi. Bởi vì ngày đó chính là chứng cứ đã cắt mạch máu vì nàng. Một vết, hai vết, ba vết rất rõ ràng. Từ sau khi lực lượng đạt đến vô phong chi cảnh, Tiêu Thu Phong dung hợp vào bản thể, trên cổ tay liền xuất hiện vết thương ngày xưa, điều này làm hắn rất khó giải thích.

“Đúng đúng, nhất định, anh chính là Ảnh Tử. Anh là đồ xấu xa, tại sao muốn giết tôi?” Giờ phút này Mộng Thanh Linh mới nhớ đến Mỹ Đình từng nói người đàn ông này trước kia cũng có một biệt hiệu là Ảnh Tử. Nàng lúc đó còn không để ý đến, nhưng bây giờ xem ra tất cả đều là sự thật.

Nếu không phải chuyện xưa lặp lại, trở lại bóng tối, nàng căn bản không thể dùng trái tim cảm nhận. Người đàn ông này chính là Ảnh Tử năm đó, nàng nàng sẽ sống cả đời trong đau khổ.

“Thanh Linh, không nên nói chuyện, giữ thể lực, nghỉ ngơi thêm lát nữa đi” Nhìn người phụ nữ kích động, Tiêu Thu Phong cũng không biết nói gì, giờ phút này nói những cái đó có tác dụng gì? May mắn không phải lần nào cũng đến thăm bọn họ, có thể sống ra ngoài rồi nói tiếp.

“Không, tôi muốn biết rõ ràng, dù là chết tôi cũng phải biết rõ sự thực. Anh có phải Ảnh Tử không? Tại sao anh lại gạt tôi, tại sao?”

Tiêu Thu Phong khuyên nhủ cũng không có tác dụng gì, mà ngược lại Mộng Thanh Linh đã mất đi lý trí, lớn tiếng hét với hắn. Vì người đàn ông này, nàng đã đợi chờ trong đau khổ, quyết định cả đời nhưng thì ra hắn căn bản không có chết.

Tiêu Thu Phong lo lắng thở dài một tiếng, nói: “Được, anh thừa nhận, anh chính là Ảnh Tử. Nhưng Thanh Linh nhìn anh bây giờ xem, vẫn là Ảnh Tử mà. Thanh Linh, anh không lừa em mà. Em nghĩ lại xem, nếu anh nói anh là Ảnh Tử, có ai tin anh chứ. Hơn nữa việc này quan hệ đến rất nhiều bí mật, không thể cho người ta biết đến”

Mộng Thanh Linh khóc, khóc rất thảm, hỏi: “Em thì sao, tại sao không nói cho em biết. Ảnh Tử, anh biết mà, em đã nói, chỉ cần anh theo đuổi em, em sẽ lấy anh. Em chờ anh, vẫn chờ anh. Tại sao anh vừa đi mà không trở lại, tại sao chưa từng đến tìm em”

Tiêu Thu Phong không biết làm sao, cười: “Thanh Linh, em là Kinh trung nhất mộng, bao người hy vọng có được tình cảm của em. Người không có gì như anh, không có ảnh hưởng nhiều lắm đến cuộc đời em”

“Bốp bốp” Hai tay dùng sức, dùng sức đánh mạnh vào vai Tiêu Thu Phong, trong miệng nàng đã điên cuồng kêu lên: “Không ảnh hưởng, không ảnh hưởng, anh nhìn em xem, nhìn bộ dạng bây giờ của em xem. Vì anh, tôi đã chết vô số lần, sống lại vô số lần, chết đi rồi sống lại. Tại sao, anh là đồ xấu xa, anh chẳng lẽ thực sự không biết tôi thích anh, tôi yêu anh. Em yêu anh...”

Tất cả oán hận đều bị tình yêu quá sâu, điên cuồng và kích động như thế này đã phát tiết nỗi buồn mấy năm qua trong lòng Mộng Thanh Linh. Nàng đang gào khóc, nhưng không phải đau mà là vui vẻ. Có lẽ cảm xúc trong đó chỉ có một mình nàng biết.

“Nếu như anh theo đuổi em, em đã lấy anh” Một người phụ nữ đã nói ra như vậy, đương nhiên là vì nàng đã chấp nhận. Nhưng Tiêu Thu Phong lại coi đó là một trò đùa. Đối với tình cảm, hắn lúc đó là một thằng ngu. Huống chi hắn đã yêu Vũ, nếu như không phải trọng sinh biến thành một thằng công tử ăn chơi trác táng, có lẽ kiếp này hắn chỉ biết có một mình Vũ.

Hơn nữa với thân phận Ảnh Tử lúc đó mà theo đuổi Mộng Thanh Linh đúng là một trò đùa. Ảnh Tử lúc đó hiểu không cần phải cưỡng cầu để đoạt lấy. Mặc dù Kinh trung nhất mộng là nàng tiên trong giấc mơ của mọi thằng đàn ông, khát vọng có được nàng. Nhưng đối với hắn, có Vũ là đủ rồi.

Mộng Thanh Linh khác với Triệu Nhược Thần. Triệu Nhược Thần nói cho hắn một cơ hội, bởi vì hai người đã có một đêm vợ chồng. Tiêu Thu Phong đương nhiên tin nàng nói chính là sự thật.

Đánh, mắng, không ngừng phát tiết, Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ lẳng lặng chịu sự trách phạt của Mộng Thanh Linh. Thật sự không ngờ được rằng Kinh trung nhất mộng làm người ta hăm mộ khi thổ lộ tình cảm lại như thế này, trong nháy mắt kéo đến quả thực muốn liều mạng với hắn.

Tiếng khóc nhỏ đi, tiếng đánh đã biến mất, Mộng Thanh Linh sau khi phát tiết hết tất cả đã mềm mại dựa vào lòng Tiêu Thu Phong, sau đó nói một câu đầy dịu dàng vào tai hắn: “Ôm em, em mệt lắm, em muốn ngủ một giấc thật ngon”

Ngủ, thực sự đã ngủ, tiếng thở đều đều truyền ra, Tiêu Thu Phong giang hai tay ra, ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát này, không dám phát ra một tiếng động nào nữa. Để cho bóng tối, tiếng gió đưa nàng vào mộng đẹp

422. Chương 422: Yêu Trong Tuyệt Cảnh.

Nàng vừa động, Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được, nhỏ giọng nói: “Thanh Linh, tỉnh rồi sao, có thể đi được không?”

“Vâng” một tiếng, Mộng Thanh Linh được Tiêu Thu Phong đỡ từ từ đứng lên, tay không buông ra, hơn nữa nàng muốn buông ra.

Đứng lên, hai mắt nhìn nhau, mặc dù không thể nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được xúc động sâu trong lòng. Thông tâm thuật của Mộng gia có linh lực tăng cường, giờ phút này nàng đã đi vào trái tim Tiêu Thu Phong, trái tim đóng chặt rốt cuộc đã được mở ra.

Nàng hiểu rõ áp lực và trách nhiệm của hắn. Nàng hiểu tất cả kinh nghiệm của hắn, từ cái chết, đến trọng sinh, từ lạnh lùng đến dịu dàng, từng bước từng bước đều dung nhập vào trong lòng nàng. Bây giờ nàng mới chính thức thấy rõ người đàn ông này. Mà Thông tâm thuật ở tình huống này đã phát huy đến cực hạn.

“Thu Phong, xin lỗi đã đánh anh” Ngọc thủ còn lại nhẹ nhàng xoa vai hắn, dịu dàng mê mẩn, miệng lại nhỏ giọng nói: “Anh vốn nên bị đánh, ai bảo anh giấu em lâu như vậy?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu hỏi: “Thanh Linh, chuyện này chờ ra ngoài rồi nói. Điều đầu tiên mà chúng ta cần làm bây giờ chính là nghĩ biện pháp ra ngoài. Em không nên tức giận, ra ngoài em muốn thế nào cũng được” Mộng Thanh Linh cười nói: “Bây giờ biết sai rồi hả, được, em đã biết tất cả, không trách anh. Nhưng bắt đầu từ bây giờ chỉ cho phép gọi em là Mộng Mộng, nếu không em sẽ không để ý đến anh. Còn nữa, không cho phép bỏ tay em ra”

Nắm tay nàng, khí kinh Tinh mang dị dạng không ngừng xáo động bây giờ đã mất đi hiệu lực. Tiêu Thu Phong đã vận chuyển Long biến tâm quyết trong cơ thể mấy lần nhưng không phát hiện được gì. Ở thời khắc mấu chốt này sao tinh mang khí kinh lại mất linh chức. Thực sự làm cho người ta khó khăn.

Nắm tay lúc trước chỉ là dắt đi, nhưng nắm tay bây giờ chính là tâm ý dung hợp. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói thì không có gì khác nhau, nhưng đối với Mộng Thanh Linh mà nói đã rất khác. Tiêu Thu Phong chính là Ảnh Tử, Ảnh Tử chính là Tiêu Thu Phong, đau khổ, giày vò bao ngày qua cuối cùng đã được giải thoát.

Thích Ảnh Tử, cũng thích người đàn ông này, không còn bài xích nữa bởi vì bọn họ là một người.

“Hy vọng con đường này không bao giờ đến cuối. Như vậy chúng ta có thể đi cả đời” Biến hóa này, tâm trạng của nàng đã khác hẳn vừa nãy.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Vậy thì nguy, không đi hết con đường này, chúng ta sẽ chết đói, sao còn đi cả đời bên nhau chứ? Cho nên dù như thế nào còn sống là tốt nhất. Không biết chừng anh thực sự theo đuổi em thì sao”

Bàn tay nhỏ bé bị nắm chặt, khẽ dùng sức nắm lại, hình như nghe được lời nói này làm nàng không vui, Mộng Thanh Linh nói: “Không được nói lung tung. Chúng ta nhất định sẽ ra ngoài. Lần trước không phải như vậy sao. Đây là cách ông trời thử thách chúng ta, chỉ cần kiên trì là có thể vượt qua. Thu Phong, bây giờ anh không cần theo đuổi em nữa. Dù sao bây giờ em đã vào Hoắc gia ở. Hai ông không phải muốn hai nhà chúng ta làm thông gia sao. Chỉ cần em đồng ý, việc này coi như đã thành. Anh cũng không được quên, em bị anh ôm về”

“Thanh Linh”

“Em nói rồi, gọi là Mộng Mộng, thế mà không nhớ”

“Được rồi. Mộng Mộng, em là Kinh trung nhất mộng, cuộc đời rất hạnh phúc và đẹp đẽ, thực sự không nên vì một Ảnh Tử mà tự hành hạ mình. Anh cũng không phải lựa chọn tốt nhất của em. Em cũng thấy đó, anh không tốt đẹp gì”

Những lời này hẳn đã nói với Đinh Mỹ Đình, đời người có rất nhiều sự lựa chọn, hẳn cũng không phải con đường duy nhất có thể đi.

“Đừng nói lời vô ích, nói không dễ nghe gì hết, lừa em à. Anh nghĩ rằng em muốn à. Em vì Ảnh Tử đáng ghét nhà anh mà đau lòng, nhớ nhung nhiều năm như vậy, bây giờ còn lựa chọn thế nào nữa. Anh phải đối tốt với em mới đúng. Nếu trong lòng cảm thấy áy náy, vậy sau này đối tốt với em một chút, cho dù có chút thiệt thòi cũng phải chịu”

Mộng Thanh Linh cũng thật không ngờ lúc gặp phải người đàn ông này lại là bắt đầu của cuộc đời nàng. Rất lâu trước kia nàng từng nghĩ tìm một người đàn ông để yêu, bên nhau cả đời. Trên thế giới này chỉ cần có bọn họ, một người con, tạo thành một ngôi nhà hạnh phúc.

Nhưng sự thực không giống như trong mộng, người đàn ông đó có thể thiếp thành đàn, ở tình huống không còn sự lựa chọn nào khác, nàng chỉ có thể chấp nhận thiệt thòi. Bởi vì nàng lúc này đã yêu, không có đường lui.

Nhỏ giọng tranh cãi, hành trình của hai người cũng nhanh hơn trong không khí vui vẻ này, hoặc là câu nói đó không sai, nói chuyện tình, nói về tình yêu, thời gian sẽ qua nhanh một chút. Ít nhất Mộng Thanh Linh hình như đã quên mệt mỏi và đói khát.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, ngày thứ ba trôi qua, Mộng Thanh Linh thực sự không chịu nổi nữa. Mặc dù nàng vẫn nở nụ cười, quật cường nói không sao nhưng thực ra nàng đã hôn mê, không còn sức mà đi nữa.

“Thu Phong, em thực sự không đi được nữa. Anh đi đi, dù như thế nào anh nhất định phải tìm được đường ra ngoài. Em chết, không có ai đau lòng. Nhưng anh không được, anh còn có rất nhiều trách nhiệm, anh còn có người thân, có người yêu, còn có em bé sắp ra đời, em không thể liên lụy đến anh”

Tiêu Thu Phong ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng, nói: “Mộng Mộng, nói gì ngốc vậy, không phải nói muốn gả cho anh sao, còn muốn sinh con cho anh. Anh muốn em sinh một người con gái, nhất định sẽ giống em, là bảo bối xinh đẹp nhất trên đời”

“Hi hi, không, sinh em bé đương nhiên phải là con trai. Ông thích con trai, ông nội mặc dù rất thương em, nhưng đã nói con gái là con người ta, chỉ có cháu trai mới là bảo bối trong nhà”

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, Mộng Thanh Linh thậm chí đã đến tình trạng không còn sức mà nói. Tiêu Thu Phong ngừng tự đao khí vào tay, lướt qua cổ tay, một tia máu nhàn nhạt hiện lên. Đến lúc này hẳn không thể không thực hiện lại biện pháp cứu mạng năm đó, Mộng Thanh Linh yếu đuối như vậy, cần phải có nước để bổ sung.

Nơi này toàn là cát, không có thực vật, không có nước uống, vậy chỉ có máu trên người hẳn.

“Đừng” Mộng Thanh Linh chống cự nhưng không có tác dụng. Bởi vì Tiêu Thu Phong đã ngăn không cho nàng phản ứng, máu trên cổ tay đã chảy vào miệng nàng, thậm chí nàng muốn nói cũng không thể phát thành tiếng, chỉ ngửi thấy tiếng máu chảy trong không khí yên tĩnh.

Tiêu Thu Phong buông ra, cũng không biết Mộng Thanh Linh lấy sức lực từ đâu ra, thoáng cái giãy dụa, vùi đầu vào ngực hẳn, lớn tiếng mắng: “Đáng ghét, lại lấy máu cho em, chẳng lẽ anh muốn kiếp sau em vẫn phải trả nợ anh sao, còn phải làm người phụ nữ của anh, hầu hạ anh cả đời sao”

“Không, em không cần, yêu anh một lần là đủ. Kiếp sau em làm đàn ông, cho anh làm phụ nữ, cho anh biết thế nào là đau khổ của người phụ nữ yêu điên cuồng. Thu Phong, xin anh, anh để em chết đi, có thể nghe được giọng của Ảnh Tử, có thể nằm trong lòng người mình yêu, Mộng Mộng thấy đủ rồi, đời này không còn tiếc nuối gì nữa”

Tiêu Thu Phong cảm động, nhẹ nhàng ôm mặt nàng, mặc dù không nhìn thấy nhưng giọt lệ trên mặt nàng, hẳn cảm nhận được. Những giọt máu của hẳn lại bị nàng biến thành nước mắt, thật lãng phí: “Nếu trời

cao bắt chúng ta cùng nhau đối mặt với khó khăn này, anh đương nhiên không thể để em chết. Mộng Mộng, chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta sẽ không buông tha, sẽ tìm ra được phương pháp xuất trận, nhất định như vậy”

“Ngốc”

Nói không thành lời, không còn cách nào khác bởi vì một tia sức lực cuối cùng của Mộng Thanh Linh đã đưa vào đôi môi anh đào lên với Tiêu Thu Phong. Trong bóng tối khiến cho không biết trong nháy mắt tiếp xúc đó ai là người chủ động.

Nụ hôn này mang theo mùi của máu, nhưng đôi nam nữ si mê trong đó, hưởng thụ hạnh phúc và niềm vui sướng.

Hai người một lần nữa ngủ thiếp đi, hoặc là mê man. Lúc Mộng Thanh Linh tỉnh dậy, tay vẫn nắm chặt tay Tiêu Thu Phong. Chỉ cần có hân ở bên tất cả vẫn còn hy vọng, không phải sao?

Nhưng bây giờ khác với mấy lần trước. Lần trước chỉ cần nàng tỉnh dậy, có động tác, Tiêu Thu Phong sẽ lập tức mở miệng hỏi, nhưng giờ phút này lại không có.

“Thu Phong, Thu Phong” Mộng Thanh Linh có chút khẩn trương, lao tới, hai tay không ngừng lực lọi trên người Tiêu Thu Phong, sờ môi hân. Đôi môi khô khốc không một giọt nước, nhưng hân lại dùng máu của mình kéo dài tính mạng của nàng.

Cổ tay đã bị cắt ra, Mộng Thanh Linh áp cổ tay mình vào miệng Tiêu Thu Phong, làm cho máu từ từ nhỏ vào. Nếu người đàn ông này có thể vì nàng, dùng tính mạng để đổi lấy mạng nàng. Như vậy tại sao nàng không thể. Nàng yêu hân, không thể để hân chết.

Có lẽ vì mất máu nên Mộng Thanh Linh không phát hiện ra trước mắt nàng xuất hiện một tia sáng nhẹ nhàng, mặc dù rất yếu, nhưng trong thế giới tăm tối này, tia sáng nhàn nhạt đó lại như bóng đèn sáng ngời, mang đến hy vọng cho người ta.

Mắt nhắm lại, đầu không chịu nổi mà lắc lắc, có một loại nghị lực cuối cùng chống đỡ, nhưng nếu có ánh sáng nhất định sẽ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộng Thanh Linh là một nụ cười đầy hạnh phúc.

“Thu Phong, em cảm nhận được trái tim anh. Bởi vì trong cơ thể em có máu của anh. Anh có thể cảm nhận được trái tim em không, cảm nhận được tình yêu sâu đậm em dành cho anh không? Anh cảm nhận được phải không. Bởi vì em đã dung nhập tình yêu đó vào trong máu, chảy vào trái tim anh”

Đây là lý trí cuối cùng của nàng, thân thể mềm mại ngã xuống, máu trên tay vẫn nhàn nhạt chảy ra.

Trên đời có rất nhiều chuyện thần kỳ. Trời cao không tuyệt người có tình, lúc tuyệt vọng nhất, lúc bất lực nhất, đôi nam nữ đang đứng trước cái chết có thể đón được sự sống mới hay không?”

423. Chương 423: Thân Phận Của Cảnh Trường.

“Ông xã, không được đi”

“Ông xã, anh đã nói sẽ ở bên em cả đời, anh nhất định không được phép chết”

“Ông xã, anh xem, bảo bảo đáng yêu thế này, con đang cười với anh đó”

Tiêu Thu Phong theo gió vào trong giấc mơ, mơ đến thiên đường. Tất cả đều đã xuất hiện trong giờ phút này, giống như hạnh phúc ở khắp mọi nơi. Nhưng khi hân đưa tay ra để chạm thì không chạm vào đâu như cách núi cách sông, không thể đến gần.

Thế giới tăm tối phát ra một tia sáng nhàn nhạt, tia sáng càng lúc càng rực rỡ.

Mộng Thanh Linh vì cứu người yêu mà cắt cổ tay, cơ thể nàng đã suy nhược nhưng vẫn nỗ lực cười thỏa mãn, nàng không chịu nổi ngã xuống hôn mê. Nhưng tay nàng vẫn dùng hết sức lực cuối cùng nắm chặt lấy tay Tiêu Thu Phong không buông, cả đời không buông, cả đời gắn liền bên nhau.

Máu vẫn chảy, máu ở cổ tay hai người dung hợp lại, sau đó phát ra ánh sáng, ở trong bóng đêm tăm tối và yên ả này chiếu lên đôi nam nữ đang ôm chặt nhau, hình như đang làm chứng, làm chứng tình yêu sâu đậm và nồng nàn này: “Xin lỗi Vũ, xin lỗi Yên Nguyệt... anh phải đi, không thể ở bên các em nữa, xin lỗi... nếu có kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại, anh nhất định sẽ dùng cả đời bù đắp cho các em” Tiêu Thu Phong hét lên.

Ngay sau đó, trước mặt hình như hiện lên Cảnh Trường đeo mặt nạ: “Ha ha ha.... mày chết, mày nhất định sẽ chết. Mày đã chết, tao sẽ giết hết tất cả người mày yêu. Dùng máu để phát tiết cơn lửa giận của tao, mới cảm hận của tao. Tao muốn tất cả người của Tiêu gia đều chết”

Một loại lực lượng thần bí đột nhiên rót vào cơ thể hắn, dẫn động lực lượng tinh mang đang tiềm tàng trong cơ thể. Trong nháy mắt đó, cơ thể và tâm linh Tiêu Thu Phong chấn động, bò lên từ vực sâu tử vong, khe mở mắt ra, cảm nhận gió và không khí, hắn vẫn còn sống.

Dưới ánh sáng, hắn thấy một cô gái nằm bên cạnh mình, khuôn mặt tiều tụy của nàng, hắn thấy mặt nàng có ánh sáng, nơi này không ngờ có ánh sáng.

Hơn nữa ánh sáng là đến từ cổ tay hai người, mặc dù rất nhạt nhưng đó là một loại hy vọng. Tiêu Thu Phong chỉ cảm thấy lực lượng tinh mang bị ánh sáng đó dẫn động, không ngừng chuyển động.

Hắn không dám chậm trễ, dùng ý thức và lực lượng thông qua cổ tay rót vào trái tim Mộng Thanh Linh, đánh thức lý trí của nàng, có ánh sáng, có lực lượng, có thay đổi, bọn họ còn hy vọng sống.

Lực lượng tinh mang ở thế giới xa lạ này rất có tác dụng. Mộng Thanh Linh hơi động dậy, sau đó nặng nề mở mắt ra. Giờ phút này nàng thấy ánh sáng dịu nhẹ đó, cảnh tượng đẹp mắt như vậy giống như thiên đường: “Thu Phong, chúng ta đã chết sao, đây là thiên đường?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, mỉm cười nói: “Không, chúng ta vẫn sống. Mộng Mộng, em xem, có ánh sáng, đó chính là hy vọng của chúng ta, chúng ta có thể sống sót mà đi ra ngoài”

“Thu Phong, thật sao, chúng ta còn có thể ở bên nhau, cả đời này sẽ không chia lìa nữa?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, vẻ mặt đầy khẳng định. Hắn tin rằng có thể. Giờ phút này hắn càng nghĩ đến câu khẩu quyết của lão đạo sĩ: “Tinh mang diệu thể, mộng ảo trọng sinh, âm dương dung hợp, lực lượng khôn cùng”

Trong Tinh mang trận này, bọn họ có thể đã trải qua sống và chết, âm dương dung hợp có lẽ chính là máu của hai người. Vũ nói Tinh mang trận có cảm ứng dị thường đối với hắn và Mộng Mộng, bởi vì dòng máu đặc biệt trên người bọn họ. Võ chi pháp của Tiêu gia vốn chính là vũ giả kiệt xuất. Mà Thông tâm thuật của Mộng gia cũng là linh thể từ thời thượng cổ.

Giờ phút này lực lượng tinh mang đang không ngờ xuất hiện, chính là chứng minh tốt nhất.

“Mộng Mộng, bây giờ anh ôm em, em không cần nghĩ gì hết, cũng không cần làm gì hết, giao tất cả cho anh, biết không?” Tiêu Thu Phong ôm nàng từ phía sau, khoanh chân, hai tay kề sát, cổ tay chạm vào nhau, máu dung hợp, ánh sáng vẫn phát ra. Mộng Thanh Linh khẽ gật đầu, mặt nàng giống như đỏ lên, nhưng không hề phản kháng, rất ngoan ngoãn nghe lời.

Ôm nhau, giống như đôi tình nhân. Nhưng nhìn vẻ trầm tĩnh của Tiêu Thu Phong, mặc dù không hề động dậy, nhưng ý thức của hắn đã kéo đi rất xa, rất xa, mang theo lực lượng tinh mang nghịch lưu mà đi, từ từ đi tới. Hắn muốn tìm thấy căn nguyên của tinh mang chi hải, ở đó nhất định có câu trả lời mà hắn muốn.

Mà tất cả đều tiến hành thông qua Thông tâm thuật trong máu của Mộng Thanh Linh. Bởi vì yêu nên tâm linh của nàng mở rộng ra với hắn, không hề bí mật.

Giống như đi giữa những vì sao sáng chói, kim quang phát ra tạo thành đường, càng phát ra khí tức thần thánh, đó mới là thiên đường chân chính.

Đi qua ngàn núi, vạn sông, đường rốt cuộc tới cuối, bầu trời mênh mông không thể tiếp tục mà đi. Tiêu Thu Phong mang theo hy vọng, một vầng thái dương xuất hiện, trong ánh sáng đỏ rực chói chang không ngờ lại vây quanh một ngôi sao. Sao và mặt trời không ngờ cùng lúc xuất hiện.

Mặt trời đỏ hình như muốn tránh khỏi sự bao vây của các vì sao, phát ra ánh sáng chói chang, muốn phá hủy tất cả mọi thứ ngăn cản mình. Nhưng những vì sao không nhanh không chậm, không tiến cũng không lùi, chỉ vận động theo mặt trời, hình thành một cảnh kỳ quái, sao đuổi mặt trời.

Ánh nắng chói chang đã bắn tới người Tiêu Thu Phong, như hàng vạn mũi châm đâm vào các huyết đạo của hắn, vô cùng đau đớn, đó là một loại đau đớn không thể thừa nhận. Mặc dù cắn răng chịu đựng, cắn chặt môi đến tóe máu cũng không thể nào ngăn cản sự đau đớn đó xâm nhập.

Cảm giác bất tỉnh lại truyền đến, trong nháy mắt khi hắn sắp mất đi ý thức, lực lượng tinh mang đã tràn ra, lực lượng nhẹ nhàng như nước, nhẹ nhàng vỗ về cơ thể hắn, hàng vạn kim châm từ từ hòa tan trong huyết đạo, sau đó từ từ bị hấp thu, hình thành một lực lượng nhật mang trong gân mạch.

Lực lượng tinh mang sau khi che chở cho cơ thể khỏi đau đớn, cũng giống như nhật mang, tiến vào trong kinh mạch Tiêu Thu Phong, dán sát vào nhật mang, sau đó một lần nữa tổ hợp, sinh ra một loại khí tức xa lạ. Không sai, đây chính là lực lượng Tinh mang quyết.

Nhưng lúc này Tiêu Thu Phong đã biết, dùng từ Tinh mang quyết để hình dung đã không chính xác. Lực lượng này được hình thành từ nhật mang và tinh mang dung hợp lại, đó chính là Tinh Nhật quyết.

Khi Tinh Nhật quyết sinh ra, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện rất nhiều chữ viết, chữ tạo thành câu, câu tạo thành đoạn, đoạn tạo thành trường, sau đó hiện lên trước mắt hắn.

Từng đợt từng đợt nhật mang, từng đợt từng đợt tinh mang cứ như vậy mà không ngừng chuyển động, lưu động trên người Tiêu Thu Phong. Mà những chữ đó cũng từ từ nhiều lên, như một loại tâm pháp. Nhưng rất đáng tiếc loại chữ này quá kỳ lạ, Tiêu Thu Phong không thể nào biết được.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, không đói không khát, không rét buốt, với hai người đang ôm nhau, thời gian đã không còn tác dụng.

Cảm giác đau đớn đó đã không còn nữa, khi ánh sáng tinh mang từ từ nhạt đi, mặt trời và sao đều biến mất vào trong mây, nghỉ ngơi để chuẩn bị tiến hành một lần luân hồi mới. Khi Tiêu Thu Phong tỉnh lại, hắn đang phiêu phù trong không trung, trước mắt hắn đã không phải là cát vàng nữa, không còn tăm tối nữa. Tất cả cảnh tượng đã khôi phục bình thường. Tiêu Thu Phong từ từ bay xuống, đã ở trong Lục tinh mang trận.

Không có ai biết được thế giới tinh mang tăm tối, sa mạc đi mãi không hết chỉ là một khu vực nhỏ nhoi trên bầu trời Lục tinh mang trận. Bảy mươi sáu cao thủ tinh mang hộ trận giờ phút này đã chết hết, máu đã nhuộm đỏ mặt đất khu vực trận pháp.

Chỉ có Cảnh Trường đang vô lực bò trên mặt đất. Hắn không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt vẫn còn sống sót để ra ngoài Tinh mang trận. Không những thế, Tinh mang trận như bị hố đen vũ trụ hấp thu. Lực lượng tinh mang không ngờ chỉ sau một ngày một đêm ngắn ngủi đã biến mất không còn.

Hắn lại về đến lúc bắt đầu, hai bàn tay trắng.

“Ha ha ha...” Nụ cười này không còn đắc ý nữa, mà là điên cuồng. Bởi vì giống như từ trong giấc mơ tỉnh lại, hắn vẫn là một người đàn ông không có gì hết.

Mặt nạ từ từ được bỏ ra, miệng Cảnh Trường đang ứa máu, hấp hối. Tiêu Thu Phong lặng lẽ nhìn hắn, không có công kích, ngay cả Mộng Thanh Linh đang nằm trong lòng hắn mới tỉnh lại cũng đang suy nghĩ, không mở miệng mà chỉ nhìn người đàn ông này.

“Chú Bằng, là chú” Mộng Thanh Linh nhìn khuôn mặt bên dưới mặt nạ tà ác, vô cùng kinh ngạc. Trong mắt mọi người, đó là một người đàn ông thân thiện, nhưng không ngờ lại là Cảnh Trường Hắc Dạ độc ác và tàn nhẫn đó.

“Không sai, là ta, Cảnh Trường Hắc Dạ, chính là Bằng Xương Minh ta”

Nhưng Tiêu Thu Phong không hề kinh ngạc. Hắc Dạ dù là ai cũng không làm hắn kinh ngạc. Vì một người sắp chết, chẳng có gì quan trọng cả.

“Tại sao?” Mộng Thanh Linh có chút vô lực mà hỏi. Vì người đàn ông này chính là trưởng bối nàng tôn trọng nhất. Lúc bố mẹ còn sống, đó là bạn thân của bố mẹ. Nhưng thật không ngờ sau lưng hắn lại có khuôn mặt ti tiện và ghê tởm như vậy.

Đôi mắt đã mờ mờ nhưng lúc này lại lóe lên, lửa giận đang thiêu đốt.

“Tại sao, tại sao, tất cả mọi người đều hỏi ta như vậy. Ta cũng muốn hỏi chính mình. Vì một người phụ nữ, ta làm những điều đó có đáng hay không. Giờ phút này ta muốn nói cho các người, đáng giá. Vì Tiểu Hà, ta có thể giết hết người trong thiên hạ. Long Thần không nên cướp nàng đi, không nên, cho nên hắn đáng phải chết”

“Ông giết bố tôi?” Tiêu Thu Phong rất khó hiểu. Nhìn Cảnh Trường để lộ ra bộ mặt thật, hắn phát hiện mình đúng là đã từng thương xót hắn. Ở trong tứ đại gia tộc Bắc Kinh, Bàn gia là kẻ im ắng nhất, cũng dễ dàng làm cho người ta chấp nhận. Bởi vì bọn họ cho mọi người cảm giác không hề muốn tranh giành. Nhưng thật không ngờ người như vậy mới là đại gian đại ác.

“Ta muốn, ta nằm mơ cũng muốn hắn chết. Nhưng rất đáng tiếc ta không phải đối thủ của hắn. Hắn chết là bởi vì hắn phát hiện ra một chuyện không nên phát hiện. Nực cười, không ngờ hắn muốn cứu cả thế giới. Nực cười, quá nực cười, không tự lượng sức, ha ha ha....”

424. Chương 424: Thoát Khốn Về Nhà.

Cảnh Trường cao to như bị Hấp công đại pháp ăn hết tinh hoa cơ thể, cơ thể từ từ trở nên mềm mại, vô lực, rốt cuộc cũng ngã xuống đất. “Tất cả vẫn chưa chấm dứt. Tiêu Thu Phong, ta chết nhưng sẽ xuất hiện Cảnh Trường khác. Giết chóc vẫn sẽ tiếp tục, người không thể ngăn cản, không bao giờ ngăn cản được”

Máu ở miệng trào ra, từ một tơ máu biến thành dòng, dần dần càng lúc càng nhiều. Hai mắt của Bàn Xương Minh đã biến thành xám trắng, dần dần thân hình trở nên cứng lại, nói ra câu nói cuối cùng trong đời.

“Muốn biết bố ngươi chết như thế nào, đi hỏi, hỏi Long Phi...” Long Phi, thốt ra được âm thanh này, tất cả ngừng lại, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Từ địa huyết đi ra, nơi này đã không có ai. Có lẽ có người đã biết từ trước nên chuyển tất cả bí mật có thể di chuyển. Thứ không thể chuyển cũng đã đốt sạch. Ngoại trừ bảy mươi sáu xác chết trong Tinh mang trận, nơi này rất hỗn loạn. Giống như lời Bàn Xương Minh nói, dù hắn chết thì vẫn còn có Cảnh Trường tiếp theo xuất hiện.

Hắc Dạ không diệt, vong hồn không chết.

Về đến Hoắc gia đã là buổi chiều. Ruth và Vũ không có ở đây, trong nhà chỉ có Triệu Nhược Thần và Đinh Mỹ Đình. Đương nhiên còn có hai ông bà đang tĩnh tu. Ngay cả Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc cũng đã đi ra ngoài.

“Tiêu thiếu gia, anh rốt cuộc đã về. Ô ô, anh đã về, tốt quá” Có thể do không ức chế được cảm xúc trong lòng, Labus không ngờ cầm tay Tiêu Thu Phong, kích động đến phát khóc.

Mặc dù mấy ngày không ăn uống gì, nhưng tinh thần vẫn rất tốt. Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi, mày lớn như vậy phải biết tự lập. Tao không thể nào cả đời đứng sau mày, nhìn chăm chăm mày. Mày phải học cách suy nghĩ, biết không?”

“Tiêu đại ca, Thanh Linh tỷ. Các người, các người thật sự không có việc gì chứ?” Đinh Mỹ Đình và Triệu Nhược Thần đi ra, nhưng Triệu Nhược Thần đang có thai, bị hai ông bà dạy bảo, không dám chạy nhanh, đành phải chạy từ từ, nên không theo kịp Đinh Mỹ Đình.

Mộng Thanh Linh cười dịu dàng, đáp: “Đúng, chúng ta đã về, chúng ta thoát ra từ Tinh mang trận, đã trở về”

Giờ phút này người hạnh phúc nhất chính là nàng. Bởi vì nàng biết tình yêu đã đến bên mình, chỗ dựa cả đời nàng chính là người đàn ông này. Tất cả nhung nhớ, tất cả lo lắng đã không còn nữa. Trong lòng nàng chỉ còn lại một tình yêu, tình yêu sâu đậm đối với Tiêu Thu Phong, vậy là đủ rồi.

“Ông xã, anh, anh về rồi, làm Nhược Thần lo đến chết. Nhược Thần sợ, sợ anh gặp chuyện không may, không cần em, không cần con trong bụng em”

Đinh Mỹ Đình nhào vào lòng Tiêu Thu Phong, mà Triệu Nhược Thần cũng lần đầu tiên thả lỏng mình, đoạt lấy một nửa còn lại thuộc về mình. Sự kích động từ mất đi đến có được làm nàng quên đi tính cách lạnh lùng của mình. Nàng cũng là một người phụ nữ, gặp phải đá kích như vậy, khóc và yếu ớt là chuyện đương nhiên.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, thằng nhóc này, ở đâu, ở đâu, mau, mau để ông lão này nhìn một cái” Lao ra ngay sau đó là hai người già. Được Lang Khuyển thông báo, hai người già liều mạng chạy ra, ánh mắt quan tâm còn hơn cả mấy nàng.

Đã được ôm an ủi, Đinh Mỹ Đình và Triệu Nhược Thần đã yên tĩnh lại, đứng hai bên, nắm tay Tiêu Thu Phong, kéo hẳn đến trước mặt hai người già.

“Tiểu Phong, để bà ngoại ôm cháu một cái. Cháu ngoan, làm bà nhớ muốn chết”

Thấy Tiêu Thu Phong thành tâm điểm chú ý, không ai chú ý đến sự tồn tại của mình, trong lòng Mộng Thanh Linh hơi ghen, lập tức tiến lên, lớn tiếng kêu: “Bà, nếu như bà thương Thu Phong, vậy để anh ấy nghỉ ngơi một lát, sau đó chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon. Bọn con từ sau khi rời đi chưa ăn gì hết, đói lắm rồi ạ”

Hoắc Phi Trữ bưng tỉnh, nói: “Đúng, đúng, bà lão, mau mau sai nhà bếp làm tất cả các món ngon”

Tiêu Thu Phong mỉm cười. Trong cơ thể có lực lượng tinh nhật, hẳn lúc này không cảm thấy đói, nhưng hẳn nghĩ Mộng Thanh Linh không thể chịu nổi, liền gật đầu nói: “Được ạ, bọn con đúng là rất mệt, đi tắm rửa một lát, lúc ăn cơm sẽ nói ra những điều mọi người muốn biết”

Nhưng nhìn quanh một vòng lại phát hiện thiếu đi rất nhiều khuôn mặt. Tiêu Thu Phong lại hỏi: “Vũ và Ruth đâu rồi?”

Triệu Nhược Thần nói: “Đại hội quân lực mỗi năm một lần đã bắt đầu. Chị Vũ và Ruth đều đến hỗ trợ, đương nhiên cũng có tên Tư Mã Lạc đáng ghét đi đến chơi bời”

“Đúng đúng, người này xấu lắm. Tiêu đại ca, anh và Thanh Linh tỷ vừa mất tích, không ngờ người này nghi ngờ hai người lén hẹn hò nhau. Anh nói có đáng hận hay không. Đúng, bọn Lang Nha đều ra ngoài tìm hai người. Em lập tức thông báo để bọn họ về. Mấy hôm nay bọn họ đúng là rất vất vả”

Ai tốt ai xấu, cô bé này nhìn như rõ ràng nhưng lại không phải thế.

Tiêu Thu Phong lắc đầu không để ý. Thực ra Tư Mã Lạc nói cũng không sai. Mặc dù bị vây trong Tinh mang trận nhưng hẳn và Mộng Thanh Linh đúng là nói chuyện tình yêu trong đó, không bị coi là vu oan.

Hai người sau khi tắm rửa xong, lúc trở ra thì trên bàn đã đặt đầy thức ăn. Đinh Mỹ Đình tự mình làm, chén bát đã được chuẩn bị đầy đủ, đang chờ bọn họ. Tiêu Thu Phong ngồi xuống, Lang Nha đã về, trực tiếp chạy vào phòng ăn, rất kích động.

Kéo tay Tiêu Thu Phong, kêu lên: “Lão Đại, tao đã nói mà, mỹ nữ thiên hạ còn chưa vợ hết, Long Đăng sao chết được, đúng là không có việc, không có việc gì. Lão Đại, nghe nói mày và Mộng tiểu thư cùng mất tích, không biết có phải hai người cái kia ****”

Lời mở đầu còn là tiếng người, nhưng càng nói về sau về mặt trở nên ám muội, không nói người ta cũng hiểu ý trong đó.

“Anh muốn biết, đến hỏi tôi này” Mộng Thanh Linh không ngờ đột nhiên trở nên thân thiện, trừng mắt nhìn Lang Nha. Đôi mắt quyền rũ lóe lên quỷ kế làm cho Lang Nha hơi sợ. Lòng phụ nữ khó dò nhất, ai biết người phụ nữ có thể đâm cho hẳn một mũi sau lưng không.

Thực ra không riêng gì Lang Nha muốn biết, mọi người ngồi quanh đây cũng muốn biết. Nhưng Tiêu Thu Phong cười với mọi người, nói: “Mộng Mộng ăn đi, ăn xong rồi từ từ nói cho mọi người. Đây có lẽ là chuyện kỳ kỳ nhất đó”

Mặc dù đã ra khỏi Tinh mang trận nhưng cảm giác đó không thể nào thay đổi. Gọi Mộng Mộng, chuẩn bị gọi cả đời.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Mộng Thanh Linh ngoan ngoãn gật đầu, cầm bát đũa, không những vậy việc đầu tiên nàng làm là gấp thức ăn cho Tiêu Thu Phong. Về ân cần đó giống như một người mới về làm dâu. Dịu dàng như vậy khiến cho Đinh Mỹ Đình cảm thấy mơ hồ. Tiêu đại ca này, Thanh Linh tỷ này, sao có hành vi kỳ quái như vậy. Chẳng lẽ bọn họ mất tích là vì đi hẹn hò sao?

Dù là hẹn hò cũng không cần bảy ngày bảy đêm không ăn chứ. Nhìn Mộng Thanh Linh ngấu nghiến ăn, đúng là rất nhiều ngày không ăn.

Nhận được tin Tiêu Thu Phong đã về, Vũ và Ruht đang trợ trận vội vã trở về. Đợi hai người ăn xong, uống nước xong, những người nên đến cũng đã đến. Ngay cả Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc cũng đã về. Trên đời này không có chuyện gì làm người ta thoải mái hơn là nghe chuyện của Tiêu Thu Phong.

Hoắc Phi Trữ lặng lẽ ngồi một bên, nhìn nhiều người nhấp nha nhấp nhồm muốn hỏi, có chút buồn cười mở miệng nói: “Được rồi, Thu Phong, không ra về thần bí nữa. Tất cả mọi người đều lo lắng cho cháu, nói mau, nói xem mấy ngày này hai đứa rốt cuộc đi đâu. Ông ngoại cũng muốn biết”

Ông lão nói, mọi người đều gật đầu.

Tiêu Thu Phong cười cười, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, còn chưa mở miệng, Mộng Thanh Linh đã nắm tay hắn, nũng nịu nói: “Thu Phong, em nói trước cho. Em có chuyện muốn nói với mọi người”

Đinh Mỹ Đình tò mò nói: “Thanh Linh tỷ, nói đi, tất cả đang nghe mà”

“Là thế này, chúng ta mất tích mấy hôm, đúng là chị và Thu Phong ở bên nhau, hơn nữa anh ấy đã cầu hôn với chị. Bắt đầu từ hôm nay, cháu sẽ gọi ông bà là ông ngoại, bà ngoại, hy vọng ông bà chấp nhận cháu”

Bà lão không đợi mấy nàng kia gật đầu, hưng phấn kêu lên: “Tốt tốt, đây là chuyện tốt, tin rằng ông nội đạo sĩ của cháu biết cũng sẽ cao hứng. Tiểu Mộng, rất tốt. Mấy chục năm qua hai nhà Hoắc Mộng rốt cuộc đã hoàn thành hứa hẹn này. Rất nhiều người, bao gồm cả ông bà đều cảm thấy được an ủi”

Triệu Nhược Thần trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, vốn muốn làm nũng, ghen tuông chút nhưng thấy bà đã mở miệng nói, nàng cũng chỉ có thể chôn giấu vẻ không hài lòng xuống. Thật đáng hận, tên Tư Mã Lạc đúng là mồm quạ đen, xấu xa lại quá linh nghiệm. Mộng Thanh Linh rõ ràng là hẹn với ông xã.

Vẫn là Vũ lắc đầu, nói: “Em nói đúng là không sai. Anh, thực sự một người cũng không buông tha. Thanh Linh, em là Kinh trung nhất mộng, lần này đàn ông khắp Bắc Kinh sẽ là kẻ địch của Hoắc gia”

Tiêu Thu Phong nhìn Mộng Thanh Linh đang nắm chặt tay mình, cũng không nói gì. Khi nàng cắt cổ tay, lấy máu cho hắn đã quyết định cả đời bọn họ sẽ bên nhau, không thể rời đi.

Người phụ nữ như vậy đáng để bất cứ người đàn ông trân trọng. Hắn đã cho nàng cơ hội, nhưng nàng không thay đổi, vì một Ảnh Tử đã chết mà chấp nhận cả đời. Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không từ chối nàng nữa.

“Đêm đó, Tinh mang trận chấn động, sinh ra một lực hấp dẫn cực lớn hút anh vào trong trận. Mặc dù lực lượng đó rất cường đại nhưng anh vẫn có thể kháng cự. Nhưng nghĩ đến an nguy của mẹ, cho nên anh quyết định xâm nhập vào trong đó, tìm ra sự huyền bí của Tinh mang trận. Nhưng anh thật không ngờ Mộng Mộng cũng bị hút vào”

Vũ xen vào hỏi: “Thu Phong, tại sao Tinh mang trận không có tác dụng với người khác, nhưng hết lần này đến lần khác đều hút anh và Thanh Linh?” Nếu đã là người một nhà vậy đương nhiên không thể gọi là Mộng tiểu thư rồi.

425. Chương 425: Thử Lực Lượng Tinh Nhật Quyết

Nhìn Vũ một cái, Tiêu Thu Phong cười nói: “Trước kia em đoán không sai, Tinh mang trận khác thường như vậy là có liên quan đến tính đặc biệt trong máu anh và Mộng Mộng. Võ chi phách trong máu anh và Thông tâm thuật trong máu Mộng Mộng có thể có liên hệ gì đó với Tinh mang trận, chẳng qua anh không biết liên hệ đó là gì?”

Triệu Nhược Thần vội vàng hỏi: “Ông xã, vậy anh và Thanh Linh thực sự đã vào Tinh mang trận sao? Tinh mang trận như thế nào?”

“Một ngày một đêm, ở trong đó thời gian không còn tác dụng, tất cả đều tối đen, ngoại trừ cát vàng dưới chân thì như không còn gì khác. Ngay khi chúng ta sắp không chịu nổi, Mộng Mộng dùng máu cho anh uống, thật không ngờ lại khiến cho linh mạch của hai chúng ta dung hợp. Anh hấp thu được khí tức tinh mang, công lực tăng mạnh...”

Tiêu Thu Phong chỉ đơn giản nói ra mà thôi. Về phần phương thức luyện công, những điều cảm nhận được ở trong đầu, hẳn không có nói. Bởi vì ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi, nói ra mọi người cũng không tin. Hơn nữa hắn lúc này còn chưa chính thức biết rõ khẩu quyết của Tinh Nhật quyết, hắn chưa biết được trong đó nói gì.

Nhưng kỳ ngộ như mơ này sau khi Tiêu Thu Phong nói ra vẫn làm mọi người không ngừng than thở. Một Tinh mang trận nho nhỏ không ngờ thần kỳ như vậy. Chẳng qua thân phận Cảnh Trưởng lại làm mọi người rất kinh ngạc. Đặc biệt là Hoắc Phi Trữ vẫn luôn cho rằng Bàn Xương Minh là người quang minh lỗi lạc. Nhưng thật không ngờ sau lưng lại là kẻ đại gian, đại ác.

“Quả nhiên chúng ta đoán không sai, Bàn Xương Minh là Cảnh Trưởng, khó trách Bàn gia lại quỷ dị như vậy, không có một tiếng động gì. Thu Phong, Bàn Bình Quyền đã biến mất, trang viện Bàn gia đã thành vùng đất trống, chuyện này mới xảy ra hôm qua. Kinh vệ quân cũng không thấy bọn họ có động tác gì. Xem ra kẻ chủ mưu sau lưng rất thần thông quảng đại”

Ở Bắc Kinh ngoại trừ Kinh vệ quân còn có Long vệ quân. Mắt Tiêu Thu Phong lóe lên một tia tàn độc, nhẹ nhàng nói: “Nếu anh không đoán sai, Long Tương nhất định giúp không ít”

Người chết sẽ không nói dối. Bàn Xương Minh nói không có giết bố hắn, không giống như đang nói dối. Bởi vì lúc đó có nói dối cũng chẳng có tác dụng gì. Bảo Tiêu Thu Phong đi hỏi Long Tổ, cũng không cần phải nghi ngờ. Bí mật về cái chết của Long Thần, trên đời này chỉ có mình Long Phi là biết.

Người Dạ Ưng khẽ run lên, nhưng không nói gì, đầu ỉu rũ cúi xuống. Long Tương là người mà hắn kính nể, hắn thực sự không muốn thấy kẻ sau lưng đầy độc ác và ti tiện lại là Long Tương. Điều này không khác gì đả kích cực lớn với những người sùng bái Long Tương.

Vũ cũng mở miệng nói: “Thu Phong, mai đã là ngày thi đấu cuối cùng của đại hội quân lực. Long vệ quân và Thần binh chiến đội sẽ đánh một trận cuối cùng, điều này không thể tránh khỏi. Anh có muốn tham gia không?”

“Anh đương nhiên sẽ tham gia. Chẳng qua đối với Long vệ quân, anh không có hứng thú gì. Nói cho Lý Cường Bình, nếu Long Tương không ra tay, anh sẽ không giúp hắn. Nếu ngay cả Long vệ quân cũng không đánh lại, anh rất thất vọng với bọn họ”

Dù có thân phận quốc gia ban cho thì sao chứ. Không có Tiêu Thu Phong, bọn họ cũng không có gì hết. Lý Cường Bình và Thiết Trụ đương nhiên hiểu lời Tiêu thiếu gia nói. Trận đánh ngày mai chỉ được thắng, không được thua. Đó là một áp lực, nhưng cũng là một loại khiêu chiến.

Khiến chiến đối với Thần binh chiến đội không có gì là xa lạ, đó là nhiệt huyết ***

Mà giờ phút này nghe được Tiêu Thu Phong nói, Labus và Lang Khuyển đều cúi đầu xấu hổ. Bởi vì so với Thần binh chiến đội, Lang Tổ còn kém hơn. Hai thành thủ trưởng thành này đều cần rèn, trong lòng thầm nghĩ phải trong thời gian sớm nhất trở thành thần binh được Tiêu thiếu gia thừa nhận.

Lời nói vô ý của Tiêu Thu Phong khiến cho một ngày nào đó Lang Tổ và Thần binh chiến đội đấu với nhau. Tiêu Thu Phong nhìn hai lực lượng mà lắc đầu than thở, cảnh giới cao hơn Thần binh chiến đội chính là

thần chiến binh.

Chẳng qua Lý Cường Bình và Thiết Trụ mạnh nhất vẫn chưa đạt đến lực lượng này. Điều này không quan hệ đến việc chăm chỉ tập luyện mà đó là một cơ duyên. Giống như Tiêu Thu Phong sau khi bị hút vào Tinh mang trận, vô ý dung hợp vào trong huyết mạch, hấp thu chân kinh tinh mang, ngay cả lực lượng mà Cảnh Trưởng tu luyện mấy chục năm cũng bị hút hết, đó là cơ duyên.

Bởi vì thời gian nên Tiêu Thu Phong chỉ dẫn theo Vũ và Ruth đi đến cổ tự trong rừng sâu, trời đã tối. Trong tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh đã có hai bị hủy diệt. Tin rằng dù vợ con Long Thần xuất hiện, mọi người đều kinh hãi. Nhưng Tiêu gia đã có lực lượng để tự bảo vệ mình.

Vì vậy chuyện đầu tiên sau khi có lực lượng Tinh Nhật quyết đó là diệt trừ chất độc Hắc ma thủ trong cơ thể mẹ mấy chục năm qua. Tin tức này còn chưa nói cho Mộng Thanh Linh biết. Tin rằng nàng nghe được sẽ rất vui mừng.

“Thu Phong, không cần khách khí, ông đã xem mấy lần, lần chữa thương này không phải chuyện đùa, đây có lẽ là cơ hội duy nhất, chúng ta không được sơ sẩy. Không có lực lượng Tinh mang quyết cường đại, không được lộn xộn. Nếu không những mẹ cháu bị nguy hiểm, mà cháu cũng bị vỡ kinh mạch mà chết”

Tiêu Thu Phong biết ông lão này lo cho mẹ mình, hơn hai mươi năm tu luyện và canh giữ, ân tình này không thể báo đáp nổi. Vì vậy Tiêu Thu Phong rất nghe lời lão đạo sĩ. Thân hình nhoáng lên đã lao tới, trong miệng lớn tiếng quát: “Ông Mộng, ông cẩn thận một chút”

Mọi người đều gọi lực lượng trong Tinh mang trận là Tinh mang quyết. Nhưng chỉ có Tiêu Thu Phong mới biết khí kinh đó phải được gọi là Tinh Nhật quyết. Bởi vì ngoại trừ các vì sao còn có mặt trời. Hẳn nhớ kỹ cảnh tượng như giấc mộng đó, hàng vạn ánh mặt trời như hàng vạn mũi kim châm đâm vào kinh mạch, huyết đạo của hắn. Đó là lực lượng của mặt trời.

Mà lực lượng tinh mang làm dịu đau đớn, đó là lực lượng âm nhu.

Lực lượng Tinh Nhật như một đại dương mênh mông trên người hắn. So sánh với lực lượng lần trước đã chênh lệch một trời một vực. Khí thể không một tiếng động nhưng lực lượng ẩn chứa làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn. Không ai dám coi nhẹ bất cứ động tác nào của Tiêu Thu Phong.

Lão đạo sĩ đã tĩnh tu mấy chục năm, có thể nói công phu lô hỏa thần thanh, nhưng khí kinh Tiêu Thu Phong mới tản ra, ông đã lui lại phía sau hơn ba bước mới đứng vững được. Hai tay tạo thành một thủ thế Thái Cực trước người, thực sự đã lấy công phu chân chính ra dùng.

Ông lão mặc quần áo đạo sĩ nhưng lại ở trong miếu, lúc này lại dùng công phu Thái Cực, thực sự làm cho người ta không biết đó là đạo sĩ hay là hòa thượng.

Tiêu Thu Phong không lui, nhìn hai tay đạo sĩ tạo thành hình Thái Cực, biết đây là một công pháp vô cùng huyền diệu. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn sử dụng, hắn muốn xem lực lượng Tinh Nhật quyết. Vì vậy mạnh mẽ phát ra một chiêu, quyền mang theo chân kinh hung hăng nện vào tấm chắn do Thái Cực hóa thành.

Theo bình thường mà nói, tấm chắn Thái Cực gặp phải công kích, dù công kích cường đại đến đâu cũng chỉ phát ra tiếng gió mà không tan đi. Nhưng giờ phút này trong không khí lại vang lên tiếng “rắc rắc”. Khi Tiêu Thu Phong và lão đạo sĩ đứng ổn định lại, Vũ và Ruth ở bên cạnh thấy rõ kỳ cảnh như không hề tồn tại trên đời này.

Tấm chắn do Thái Cực hóa thành bị quyền lực công kích như bị ngưng động lại, khi quyền lực xâm nhập, tấm chắn liền vỡ ra thành mảnh nhỏ. Nhìn những mảnh nhỏ bay trong không khí, sau đó hóa thành không khí, trở về với tự nhiên.

Khi tấm chắn hóa khí, tan đi, lão đạo sĩ lui lại ba bước, lớn tiếng kêu lên: “Thằng nhóc này thật lợi hại, ăn tiên đan à. Không biết phải khách khí với lão nhân gia một chút sao, muốn đánh chết ta à?”

Thực ra ông cũng biết Tiêu Thu Phong đã nương tay. Nếu không ông ta sao còn có thể toàn thân thối lui. Chỉ là ông ta không hiểu tấm chắn Thái Cực vốn không có hình thể, không ngờ lại sinh ra tiếng vỡ vụn.

Lực lượng Tinh mang quyết quả nhiên vô cùng cường đại. Xem ra diệt trừ chất độc Hắc ma thủ sẽ không có vấn đề gì.

“Ông, Thu Phong đã nương tay. Ông lui chậm như vậy, quyền lực của Thu Phong sớm có thể đánh vào người ông. Nếu không phải thu hồi quyền lực thì có lẽ ông đã bị thương rồi”

Vũ ở bên cạnh lập tức giải thích cho Tiêu Thu Phong. Thầm nghĩ lão già này không biết xấu hổ, nói toàn lực thử là ông ta, đánh không lại thì nói Thu Phong không lưu tình, đúng là không biết nói gì nữa.

Lão đạo sĩ nhìn Vũ, mắt trắng lại, nói: “Được, được, lão đạo sĩ hiểu rõ trong lòng. Cô bé này không nên làm mất mặt lão nhân gia chứ. Nếu như bị người biết Lăng đăng đạo sĩ ta không ngờ thua trong tay một thằng nhóc, sau này ta sao còn mặt mũi gặp người nữa?”

Xem ra năm xưa lão đạo sĩ rất nổi tiếng, là Lăng đăng đạo sĩ gì đó. Tiêu Thu Phong chưa từng nghe nói đến cái tên này. Tin rằng đã là chuyện hơn hai mươi năm về trước.

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết suy nghĩ của lão đạo sĩ. Thực ra hắn cũng không muốn làm khó ông lão. Nhưng thật không ngờ lực lượng Tinh Nhật quyết lại cường đại đến như vậy. Lần trước giao chiêu với ông lão, hắn dùng lực lượng tinh thuần của bản thân rất khó ngăn cản được ông lão. Nhưng lần này chỉ một chiêu mà lão đạo sĩ đã phải lui lại, thấy thế hắn vội vàng thu hồi lực đạo. Nếu không có lẽ lão đạo sĩ đã bị thương nhẹ.

“Ông, xin lỗi, là cháu lỗ mãng, ông không nên trách cháu”

Lão đạo sĩ xua tay nói: “Đi đi, lực lượng tinh mang cường đại như vậy có lẽ sẽ giải trừ được chất độc trên người mẹ cháu. Ngủ đã hơn hai mươi năm, không biết chừng bắt đầu từ hôm nay nó có thể sống lại. Mà sứ mạng của lão già này cũng đã hoàn thành. Ai ta cũng phải đi ra ngoài, tiêu dao cho đã”

Một giấc ngủ kéo dài hơn hai mươi năm, trong lòng Tiêu Thu Phong rất cảm ơn. Không nhắc đến hai mươi năm này chiếu cố như thế nào, chỉ riêng việc làm bạn đã là một ơn nghĩa vô cùng to lớn. Lão đạo sĩ là người Tiêu gia tôn kính nhất.

426. Chương 426: Chữa Thương

Ba người đi theo lão đạo sĩ, từ từ đi xuống hầm ngầm để giường băng. Không khí nơi này như đọng lại, hàn khí bức người. Vừa xuống cầu thang, Tiêu Thu Phong vượt qua mọi người, dẫn đầu đi nhanh tới bên cạnh giường băng, vội vàng nắm lấy tay mẹ.

Cơ thể bao phủ trong một tầng sương nhàn nhạt. Mỗi lần nghĩ đến mẹ đang phải thừa nhận nỗi thống khổ, Tiêu Thu Phong không thể nào bình tĩnh được. Cho nên đối mặt với Tinh mang trận đầy nguy hiểm, hắn cũng không hề do dự, không chống cự một chút nào, để nó hút vào, tìm lực lượng tinh mang cứu mẹ.

“Hai người các cháu ở đây hộ pháp. Nhớ tuyệt đối không cho người quấy rầy” Lão đạo sĩ đã xoay người phân phó hai nàng. Mà ông chạy tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, vỗ vai hắn nói: “Cậu nhóc, ta biết cháu rất đau khổ, nhưng tất cả đau khổ hôm nay sẽ chấm dứt. Chúng ta hộ pháp giúp cháu. Cháu bắt đầu vận công đi, chữa thương cho mẹ cháu”

Lão đạo sĩ đúng là lão đạo sĩ, ông có thể nhìn thấy mọi chuyện trên thế gian. Dù mỗi ngày ở bên cạnh mẹ Tiêu Thu Phong, nhưng không hề đau thương chỉ có tiếc nuối. Năm tháng tươi đẹp lại qua đi trong trạng thái hôn mê này. Ông thậm chí còn nghĩ sống như vậy có khi còn khó chịu hơn cả cái chết.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc đã có kết quả. Có lẽ không ai hiểu được giờ phút này ông cảm thấy nhẹ nhàng như thế nào.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu với Vũ và Ruth, sau đó đứng cạnh giường, chân khí vận hành khắp cơ thể, hai tay như một ngọn lửa mang theo cơn gió mùa xuân ấm áp, từ từ, từ từ lướt qua người mẹ, không ngừng lặp lại.

Bởi vì đây chính là mẹ nên Tiêu Thu Phong rất cẩn thận.

Sau khi hàn khí trên cơ thể bà được hòa tan, nhiệt độ trong cơ thể đã trở lại bình thường, chất độc Hắc ma thủ lập tức tràn ra khắp cơ thể bà, không hề kiêng kỵ. Nhiều năm qua, chất độc không ngừng tăng lên, ăn mòn mỗi một tia sinh mệnh của mẹ Tiêu Thu Phong.

Hai tay Tiêu Thu Phong đầy khí kinh chấp lại, đưa tay ra, rất nhanh điểm vào người mẹ, sáu đạo huyền quan, quan trọng nhất trên cơ thể con người bị chạm vào, ngoại trừ chất độc, lực lượng bản thân con người đều đã được kích hoạt trong nháy mắt đó. Dù là có ngoại lực cường đại trợ giúp cũng cần phải phối hợp với lực lượng bản thể, như vậy mới có thể dễ dàng loại trừ chất độc.

“Ừm” Một tiếng, mẹ Tiêu Thu Phong từ từ có động tác, nhưng mặt mày nhăn nhó, xem ra bà cảm thấy không dễ chịu, đây không phải là tỉnh lại theo bản năng mà là bị ép tỉnh dậy, đương nhiên bà không thể thích ứng trạng thái này.

“Tiểu Hà, Tiểu Hà, cháu mở mắt ra nhìn xem, con của cháu lại đến thăm cháu kìa” Có lẽ đây là động lực để sống duy nhất của mẹ Tiêu Thu Phong, mặc dù thân thể rất khó chịu nhưng nghe được con trai ở đó, một loại động lực vô hạn đã chống lại chất độc, từ từ hiện lên trong cơ thể.

Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, lực lượng Tinh Nhật quyết đã từ sau lưng mẹ mà tiến vào, từ từ dừng mãnh tiến vào gân mạch của bà. Đúng vậy hẳn đã cảm nhận được chất độc ăn mòn quá nghiêm trọng. Trong gân mạch của bà gần như chỉ có mầm mống bệnh, khí tức sinh mạng còn sót lại không ngừng bị hấp thu.

Tinh Nhật quyết như một cơn thủy triều được lực lượng này chỉ dẫn đi tới, đi đến đâu chất độc đều bị chìm chết. Mà giờ phút này đối với mẹ Tiêu Thu Phong mà nói, có thể cảm thấy thoải mái hơn, cảm giác đau đớn dồn nén bấy lâu nay từ từ biến mất. Nhưng làm bà suy nghĩ nhất chính là con trai của mình.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, con ở đâu?” Mở mắt ra, vội vàng gọi, rất kích động. Bởi vì bà mặc dù rất cố gắng, nhưng bà không tin mình có thể tiếp tục sống. không biết lúc nào sẽ ngủ, không thể dậy được nữa. Cho nên bà muốn mỗi một lần tỉnh lại đều thấy được con trai của mình.

Tiêu Thu Phong đang vận dụng lực lượng Tinh Nhật quyết, vốn không được phân tâm. Nhưng mẹ gọi như vậy làm hẳn không thể không chế, giọng nói nhẹ nhàng từ sau lưng bà truyền tới: “Mẹ, là con. Con đang chữa thương cho mẹ. Yên tâm, mẹ sẽ khỏi”

“Tiểu hà, bình tĩnh một chút, Tiểu Phong có lực lượng tinh mang, có thể khắc chế chất độc trong cơ thể cháu. Bây giờ Tiểu Phong đang vận công trị thương cho cháu. Cháu nhất định phải phối hợp với nó”

Mẹ Tiêu Thu Phong có chút kinh ngạc nhìn lão đạo sĩ, không quá tin hỏi lại: “Bác Mộng, thật chứ, cháu thực sự có thể khỏi sao?”

Lão đạo sĩ nhẹ nhàng gật đầu, nhưng thấy vẻ mặt Tiêu Thu Phong trở nên rất nghiêm trọng. Bởi vì hiệu quả chữa trị chỉ có Tiêu Thu Phong hiểu rõ nhất. Mà thấy vẻ mặt nặng nề, mồ hôi tuôn ra, có vẻ không quá lạc quan.

Đúng vậy, Tiêu Thu Phong đang gặp phiền phức. Lực lượng Tinh Nhật quyết như cơn thủy triều có thể tiêu diệt tất cả chất động trong huyết đạo nhỏ. Nhưng khi hẳn vất vả đã thông được kinh mạch của mẹ lại phát hiện chất độc Hắc ma thủ lại có mấy hạt ma kinh màu đen như ẩn như hiện. Đó chính là mầm mống căn nguyên của Hắc ma thủy.

Dù mẹ khỏe lại, có thể tỉnh táo như người bình thường, nhưng chỉ cần ma khí đó còn tồn tại trong cơ thể bà, như vậy bà vẫn phải nằm trên giường băng, nhờ hàn khí áp chế chất độc. Đó là kết quả mà hẳn không muốn thấy. Ma khí di chuyển trong kinh mạch, nếu không cẩn thận căn bản không nhìn thấy. Mỗi lần lướt qua Tiêu Thu Phong đều cảm nhận được sự tồn tại của nó, nhưng nó lại lập tức biến mất.

Lực lượng không ngừng tăng lên từng chút một, trong cơ thể Tiêu Thu Phong có một biến hóa rất kỳ quái. Tinh Nhật quyết như hai loại lực lượng khác nhau, dung hợp trong cơ thể, kim quang từ trên cơ thể hẳn phát ra, từ từ bao phủ lấy hai người. Cao thủ như lão đạo sĩ cũng không có cách nào nhìn qua màn kim quang để thấy cảnh bên trong.

Khi kim quang hình thành vắng vắng bao phủ lấy hai người, lực lượng tinh mang mới từ từ xuất hiện. Giống như những gì diễn ra trong Tinh mang trận, hai loại ánh sáng đó không hề phân tán, không tiêu tan, như

hình với bóng.

Lão đạo sĩ rất tò mò, tay nhẹ nhàng đưa tới. Nhưng thật không ngờ vàng kim quang nhìn như dịu dàng này lại ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, khi tay ông ta vừa chạm vào thì có cảm giác như kim châm vào tay, truyền thẳng vào trong óc.

Cảm giác này không dễ chịu gì, ông ta vội vàng lui lại nhưng vẫn bị lực lượng đó khống chế, không thể khống chế thân hình, va mạnh vào tảng đá, phát ra tiếng “bịch” sau đó ngã xuống đất, một lúc sau vẫn không đứng lên được.

Vũ đang đứng trước cửa nhà thấy thế không khỏi kinh hãi, thân hình vừa động đã tới, đỡ lão đạo sĩ lên, vội vàng hỏi: “Ông, ông không sao chứ?”

Lão đạo sĩ chu miệng, chỉ vào hai người trong màn kim quang đang ngồi trên giường băng, mắng: “Thằng ranh xấu xa đó, sao lại có lực lượng lớn như vậy. Ta chỉ tò mò chạm vào một cái mà đã bị thương”

Vũ dở khóc dở cười, bây giờ vô cùng khẩn trương, chữa thương đến thời khắc mấu chốt. Vậy mà lão già này lại tò mò, làm chuyện không nên làm. Vì vậy Vũ lập tức ra cửa, để lại lão già đứng một mình ở đó, cẩn thận bảo vệ nơi này.

Một tiếng, hai tiếng... không biết qua bao lâu, lực lượng bao quanh hai người đã biến mất. Hai người ngồi xếp bằng, không hề có động tĩnh. Lão đạo sĩ từ trên ghế đá nhảy dựng lên, đang định chạm vào hai người, nhưng nghĩ đến chuyện vừa nãy, ông ta vội vàng rút tay lại.

“Cô bé, cháu gọi xem, xem tình huống của bọn họ như thế nào?”

Vũ không hề do dự, lập tức đi lên, nhẹ nhàng gọi: “Thu Phong, Thu Phong, anh không sao chứ?”

Hai mắt mở ra nhưng là mẹ Tiêu Thu Phong, bà mở mắt ra. Trên khuôn mặt tái nhợt bắt đầu đã hơi hồng hào, lắc lắc đầu, sau đó đưa tay ra, không thể tin nổi từ trên giường nhảy xuống. Nhìn lão đạo sĩ, trên mặt đầy kích động, nước mắt tuôn rơi.

Lão đạo sĩ cầm tay Hoắc Thẩm Hà bắt mạch, hưng phấn tuyên bố: “Không sai, không sai, Tiểu Hà, chất độc của cháu đã biến mất, không có một vấn đề gì. Sau này cháu không cần tiếp tục ngủ ở giường băng nữa”

Vũ đã kinh hãi kêu lên: “Thu Phong, Thu Phong, anh làm sao vậy. Ông, mau đến xem Thu Phong, anh”

Nàng chưa nói hết câu, mặt Tiêu Thu Phong hơi động, đôi mắt mở ra, mặc dù có chút mệt mỏi nhưng vẫn cười cười với Vũ, coi như là an ủi.

Hai tay nàng mở ra, không hề suy nghĩ đã ôm lấy Tiêu Thu Phong, giờ phút này khóc không chỉ có mình mẹ Tiêu Thu Phong là Hoắc Thẩm Hà mà Vũ cũng đã khóc.

“Thu Phong, thực sự làm em sợ muốn chết. Em còn tưởng rằng anh xảy ra chuyện. Không có anh, Vũ sao sống được”

Mất tích trong Tinh mang trận lần trước, Vũ rất lo lắng. Đến tận bây giờ nàng vẫn còn cảm giác đó, vì vậy mới có phản ứng kích động như vậy.

Đối với một người nằm bất tỉnh trên giường băng hai mươi lăm năm qua mà nói, lúc này cần phải rất cẩn thận điều chỉnh cơ thể mình. Nhưng phụ nhân không thể nào khống chế được tâm trạng kích động, bước một bước dài, lao tới trước mặt Tiêu Thu Phong, lớn tiếng kêu lên: “Vũ, tốt rồi, nó không chết, các con thân thiết thì nhanh lên, mau cho mẹ ôm một cái”

Có lẽ đã thiếu tình máu mủ hơn hai mươi năm, giờ phút này đối với Hoắc Thẩm Hà mà nói, bà thậm chí ôm con trai mình, ôm thật chặt, dùng trái tim cảm nhận được máu huyết liên thông.

Tiêu Thu Phong lắc đầu bất đắc dĩ. Nhưng hần hần phản đối. Vừa nãy vì hoàn toàn loại trừ chất độc Hắc ma trong cơ thể mẹ, hần đã dùng khí kinh trải qua hai mươi bốn vòng đại chu thiên. Tin rằng lúc này không những hết bệnh, các huyết đạo mà người bình thường không thể mở cũng đã được mở, đương nhiên không thể so với hần.

Ruth cũng nhảy xuống, nhìn người đàn ông mình yêu, cùng Hoắc Thắm Hà mới tỉnh lại, nàng rất hưng phấn. Trái tim lo lắng đã được yên ổn lại, nàng nũng nịu kêu lên: “Ông xã...”

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu lên, Hoắc Thắm Hà quát: “Không được gọi, để mẹ con chúng ta cảm nhận một chút, lát nữa sẽ trả lại cho các con”

427. Chương 427: Ba Nhà Hợp Một

Theo ý lão đạo sĩ là muốn Hoắc Thắm Hà ở đây tĩnh dưỡng một thời gian, ngủ hơn hai mươi năm đúng là phải cần có thời gian thích ứng. Nhưng Hoắc Thắm Hà không đồng ý, mà Tiêu Thu Phong cũng không muốn cách xa mẹ, lão đạo sĩ không còn cách nào khác là chấp nhận.

“Bác Mộng, bác không phải nói có một cháu gái rất đẹp sao, giới thiệu cho cháu xem xem. Cháu không tin còn có ai xinh đẹp hơn hai cô con dâu này?” Một Vũ cao nhũ và xinh đẹp, một Ruth là bảo bối phương Tây, Hoắc Thắm Hà càng nhìn càng hài lòng.

Lão đạo sĩ đã đáp ứng yêu cầu của Tiêu Thu Phong là đến Hoắc gia ở một thời gian, nghe vậy cười nói: “Nói đùa, cháu gái ta được người xưng là Kinh trung nhất mộng, không có ý gì khác mà đó chính là mỹ nhân đẹp nhất Bắc Kinh, sao bọn họ có thể so sánh. Đi, chúng ta đến Hoắc gia, ta sẽ gọi nó đến, cho mọi người nhìn xem, đúng là có mắt không thấy Thái Sơn”

Về mặt đáng yêu, về tức giận của lão đạo sĩ làm cho Tiêu Thu Phong và hai nàng buồn cười. Ngay cả Ruth cũng biết Mộng Thanh Linh chính là cháu gái của lão đạo sĩ, không phải cũng bị Tiêu Thu Phong nắm trong tay rồi sao, cam tâm làm một cô gái chết vì tình yêu, nấu cơm, giặt giũ cho ông xã sao?

Nhưng bọn họ không nói ra, đến Hoắc gia tất cả đều rõ ràng, bây giờ việc gì phải phí lời.

Được hai nàng đỡ, Hoắc Thắm Hà đi ra khỏi thạch thất lạnh giá này. Bây giờ mặt trời đang ngả về tây, ánh nắng nhàn nhạt. Mặc dù chỉ còn những tia nắng nhàn nhạt nhưng đối với một người hơn hai mươi năm chưa ra khỏi thạch thất mà nói đó vẫn là một sự hưởng thụ.

“Đẹp quá, Tiểu Phong, mẹ không ngờ có thể sống lại” Đến tận bây giờ, bà mới cảm thấy mình đã sống lại. Bởi vì bà thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác so với thạch thất. Nơi này có mặt trời, sao, trăng, còn có từng cơn gió mát thổi qua.

Ruth cười nói: “Mẹ, chỉ cần mẹ thích, bây giờ mẹ có thể đi khắp thế giới, thưởng thức bất cứ cảnh sắc nào mà mẹ muốn nhìn”

Mặt Hoắc Thắm Hà hồng lên, cảm thấy rất hạnh phúc, nhìn Ruth một cái, trêu nàng: “Mẹ nói Ruth này, còn là người phương Tây, sao nói không có gì là giống người phương Tây cả. Mẹ nhớ người phương Tây trước kia đều nói dù học tiếng Trung Quốc cả đời cũng không quen mà”

Vũ cũng cười nói: “Mẹ, Ruth thích Phong nhiều năm như vậy, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Ruth đương nhiên muốn giống người mình yêu. Cho nên Ruth hiểu rõ tập tục và văn hóa Trung Quốc, có những lúc còn hơn cả bọn con”

Hoắc Thắm Hà vừa nghe không khỏi cảm động, cầm tay Ruth, run giọng nói: “Cảm ơn các con. Mẹ và Tiểu Phong chia lìa nhiều năm như vậy, không làm tròn trách nhiệm một người mẹ, làm các con vất vả chiều cõ nó. Sau này nó dám khi dễ các con, cứ việc nói cho mẹ, mẹ làm chủ cho các con”

Vũ lập tức nói: “Mẹ, không nên nói như vậy. Chúng con và Phong rất yêu thương nhau, đây là điều chúng con nên làm. Chẳng qua làm chủ con nghĩ không được đâu ạ. Thu Phong khi dễ nhiều người lắm, sợ đến lúc đó mẹ không lo hết”

Phụ nữ đúng là rất hứng thú với chuyện này, Hoắc Thắm Hà cũng không ngoại lệ, không ngừng hỏi. Nhưng thực chất đều là những chuyện không có bao nhiêu tác dụng, ví dụ như có mấy cô gái, tên là gì, ở chung có tốt không, có ai có thai chưa....

Nhưng hai nàng hiếm khi có cơ hội ghen, đương nhiên đối với chuyện của Tiêu Thu Phong, có gì nói hết. Ngay cả lão đạo sĩ nghe thấy cũng ghen ghét, lẩm bẩm nói: “Thì ra thằng ranh này là một tên háo sắc,

cũng may cháu gái ta không lấy nó. Chuyện này ta nghĩ về sau không đề cập nữa, nó không phù hợp với tiêu chuẩn cháu gái ta”

Không phù hợp với tiêu chuẩn, hai nàng không biết nói gì, dù sao ván đã đóng thuyền rồi.

Hoắc Thắm Hà thấy hai người cười cười khác lạ, vội vàng hỏi nguyên nhân. Vũ cũng không giấu diếm, lén đến gần nói nhỏ vào tai bà, nói rõ sự thật không thể thay đổi này ra với bà. Thật không ngờ bà còn khoa trương hơn hai nàng, không ngờ cười còn tươi hơn.

Tiêu Thu Phong có chút lo lắng, cười nhiều như vậy không tốt lắm với người mới khỏi bệnh, hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

Vũ đang định trả lời đã bị Hoắc Thắm Hà kéo lại, nói: “Không nói, không nói, mẹ muốn xem vẻ mặt của bác Mộng lúc đó, nhất định rất thú vị”

Lão đạo sĩ vừa nghe, trên mặt xuất hiện vẻ là lạ, trừng mắt nhìn Hoắc Thắm Hà, quát: “Tiểu Hà, con bé này cẩn thận cho ta. Ta là bác Mộng của cháu, hơn cháu một đời, không được trêu bác. Nếu không bác sẽ bảo lão Hoắc dạy cho cháu một bài học”

Nhìn bộ dạng của lão đạo sĩ, giống như trước kia bị mẹ trêu chọc không ít, Tiêu Thu Phong lắc đầu bất đắc dĩ. Có lẽ đây là tính cách thật của mẹ, không sao hết, chỉ cần người nhà sống cạnh nhau, vui vẻ, hiếu động một chút Ừng không phải chuyện gì xấu.

Về đến Hoắc gia, bao người đứng chờ ở cửa. Có Đinh Mỹ Đình, Mộng Thanh Linh; Triệu Nhược Thần bởi vì có bầu nên bị hai lão giữ lại ở phòng khách, không cho phép ra ngoài gặp gió. Dù nàng không quan trọng, nhưng bảo bối trong bụng nàng lại rất quý giá.

Thấy Tiêu Thu Phong, hai nàng lập tức chạy tới, Đinh Mỹ Đình đương nhiên gọi Tiêu đại ca, chẳng qua nhìn người phụ nữ trung niên xa lạ, nàng rất kinh ngạc, không ngờ quên cả nhớ nhung. Nhưng Đinh Mỹ Đình không bỏ qua cơ hội này, nghiêng người một cái nhào vào lòng Tiêu Thu Phong.

“Thu Phong, anh đã về, em lo đến chết đó. Ra ngoài mà không nói một tiếng, em còn tưởng anh lại bị Tỉnh mang trận hút vào. Anh đó, sao không nghĩ một chút có bao nhiêu người lo lắng cho anh. Chẳng lẽ anh thực sự muốn mất tích, bắt em làm góa phụ cả đời sao?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng vỗ vai nàng, sau đó ôm vòng eo thon nhỏ của nàng, hôn nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Mộng Mộng, không cần lo lắng. Anh có chuyện quan trọng phải đi làm, không phải không muốn nói cho em biết mà muốn cho em vui mừng?”

Vui mừng?

Kinh hãi thì còn có chút vui mừng thì không. Lão đạo sĩ phía sau tức đến nổ phổi. Vừa nãy còn khen cháu gái trên trời hiếm có, dưới đất chỉ có một, bây giờ trước mặt ông lại như vậy. Thằng ranh Tiêu Thu Phong đã sớm quyến rũ cháu gái, uống cho ông ta còn cảm thấy may mắn vì cháu gái mình không có quan hệ với thằng háo sắc này.

Mọi người lui ra, lão đạo sĩ đi ra, Mộng Thanh Linh quả nhiên vui mừng không nói nên lời.

“Sao, ngay cả ông của mình cũng không nhận ra sao?” Tiêu Thu Phong đẩy đẩy nàng, Mộng Thanh Linh vội vàng chạy tới, ôm lão đạo sĩ.

“Ông, ông, ông đã về, Mộng Mộng nhớ ông chết đi được”

Nếu không có cảnh vừa rồi, lão đạo sĩ nhất định sẽ rất vui mừng. Nhưng lúc này ông đang rất bức mình.

“Còn nghĩ đến ông già này sao? Ông thấy cháu nhớ thằng ranh này thôi, uống công ông yêu thương cháu như vậy, chuẩn bị tìm một người chồng như ý cho cháu. Thật không ngờ cháu lại thích thằng ranh này”

Mộng Thanh Linh có chút khó hiểu nói: “Ông, nghe Thu Phong nói, ông không phải vẫn thấy anh ý tốt sao, muốn giới thiệu cháu cho anh ấy. Bây giờ bọn cháu yêu nhau, ông phải vui mừng mới đúng chứ”

“Đúng, ông già này đương nhiên vui mừng, nhưng lúc đó ông không biết thằng ranh này háo sắc như thế nào. Cho nên vui mừng đó lại chuyển thành đau lòng. Cháu gái, cháu có cần ông giới thiệu một người hơn gấp trăm lần thằng ranh này không?”

Mộng Thanh Linh lập tức đẩy lão đạo sĩ ra, khoác tay Tiêu Thu Phong, kiên định nói: “Không được, cháu chỉ muốn mình anh ấy, anh ấy là người cháu hài lòng nhất. Ngoài anh ấy, cháu không thích người đàn ông nào khác, nhất định không”

Nói như vậy căn bản không để cho thương lượng.

Hoắc Thắm Hà cuối cùng không nhịn được che miệng mà cười. Giờ phút này Mộng Thanh Linh mới quay đầu nhìn, rất khó hiểu nhìn bà. Trong ấn tượng của nàng thì chưa bao giờ gặp người phụ nữ này. Nhưng trong lòng lại cảm thấy quen thuộc, nhìn Hoắc Thắm Hà như thấy mẹ.

“Bà là...”

“Nếu cháu thích, vậy cháu gọi bác là mẹ, điểm này chắc không sai” Hoắc Thắm Hà thích cảm giác này. Mặc dù từ một người vợ, chuyển thành mẹ. Nhưng nhìn thấy con trai được hạnh phúc, bà cũng lây theo.

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói: “Mộng Mộng, đây là mẹ anh, mẹ đã vất vả có anh, mẹ sinh ra anh sau mười tháng hoài thai”

Mộng Thanh Linh kinh hãi, mà Đinh Mỹ Đình ở bên cũng che miệng lại. Người phụ nữ hôn mê đó bây giờ đã tỉnh lại, nở nụ cười làm nàng nửa mừng nửa lo.

Các nàng chưa kịp nói gì thì Hoắc Thắm Hà đã quát: “Sai, thằng nhóc này không phải là mười tháng, mà là mười một tháng, làm mẹ vất vả thêm ba mươi ngày, sau này mẹ sẽ từ từ xử tội”

Mọi người trong phòng khách đã lao ra, chính là vợ chồng Hoắc Phi Trữ, còn có Triệu Nhược Thần, Tư Mã Lạc... Nhìn con gái đã khỏe lại, bà lão rốt cuộc không khống chế được tâm trạng, hét lên: “Tiểu Hà, con rốt cuộc đã tỉnh lại. Mau, mau lại đây, để mẹ xem xem nào”

Người già, mọi người đều đã già, năm tháng như thoi đưa nhưng tình cảm không bao giờ biến mất.

Hoắc Thắm Hà đã nhào vào lòng mẹ, kích động ôm lấy, trong lòng rất hưng phấn làm bà nghẹn ngào không nói thành lời.

Hoắc Phi Trữ đã già rồi cũng không nhịn được mà rơi lệ, chỉ là so sánh với ngày xưa thì đây là giọt lệ hạnh phúc. Con gái đã tỉnh lại, Hoắc gia không còn nuối tiếc gì nữa.

Mà Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc lại há hốc mồm ra mà nhìn, không hiểu gì hết. Lúc này không ai để ý đến bọn họ. Hoắc gia, Tiêu gia và Mộng gia đã dung hợp làm một, hợp thành một gia đình hạnh phúc. Mặc dù trong đó có tiếng khóc vang lên, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều rất hạnh phúc.

428. Chương 428: Hạnh Phúc Thiên Luân.

Con gái Hoắc gia trở về, đây là một tin tức động trời. Bởi vì tất cả mọi người ở Bắc Kinh đều biết người phụ nữ trong truyền thuyết đã chết hơn hai mươi năm. Mà người phụ nữ này chính là vợ của Long Thần.

Tin rằng ngày mai Hoắc gia sẽ có rất nhiều khách, vừa để chúc mừng Hoắc Thắm Hà khỏe lại, hợp tác với Hoắc gia. Hoắc gia một lần nữa bày tiệc rượu rất lớn.

Mà Tiêu Thu Phong, Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh lại đi vào trong viện, cây bồ đào thổi tới từng cơn gió nhẹ nhàng, mát mẻ. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đây là một cuộc sống tươi đẹp. Nhưng đối với hai người kia lại rất buồn bực. Hai người này có rất nhiều câu hỏi trong lòng mà không tìm được đáp án.

“Tao biết bọn mày có nhiều câu hỏi. Hôm nay cho bọn mày một cơ hội. Hỏi đi, tao nói hết” Tiêu Thu Phong cười cười nhìn về mặt khó coi của hai người này, nhẹ nhàng nói. Có một số việc cũng cần nói cho bọn họ biết.

Nhưng thật không ngờ vấn đề đầu tiên mà Tư Mã Lạc hỏi lại là: “Thu Phong, tao muốn biết quan hệ giữa mày và Mộng tiểu thư là như thế nào?”

Quả nhiên là bản sắc nam nhi, Tư Mã Lạc hỏi vấn đề này mặc dù nằm ngoài suy nghĩ của Tiêu Thu Phong nhưng không phải vấn đề không thể trả lời. Việc này vốn đã xảy ra, thật sự không cần phải che giấu.

“Tư Mã Lạc, có chuyện mà có thể không biết. Thực ra từ năm năm trước tao đã gặp Mộng Mộng. Mà hử đã nghe nói đến lần trước tao và cô ấy đã bị nhốt vào Tinh mang trận. Hơn nữa tao mới được biết bắt đầu từ ngày đó Mộng Thanh Linh đã thích một người, nhưng không phải là Tiêu Thu Phong, mà đó là Ảnh Tử - tao trước kia”

“Đi cùng mà, phụ nữ không có phần của tao. Mộng tiểu thư thích mà là chuyện đương nhiên. Mà người nói cái gì mà trước kia. Được rồi, Thu Phong, từ lúc mà đến Bắc Kinh thì có rất nhiều điểm không đúng. Bây giờ mà nói cho bọn tao biết đi, bọn tao đoán mệt lắm rồi”

Tư Mã Lạc nói xong, Triệu Nhược Minh cũng nói xen vào: “Lão Đại, mà thật là, chúng ta là huynh đệ mà, chuyện của mà bọn tao có thể nói lung tung được sao. Đã lâu như vậy rồi, mà vẫn không nói rõ ràng. Mà rốt cuộc là ai. Mà đừng nói mà là Tiêu Thu Phong, là thiếu gia của Tiêu gia Đông Nam, bây giờ tao không tin”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Được, vậy tao sẽ nói từ đầu cho bọn mà. Thân phận thực sự của tao là Ảnh Tử, một trong tứ đại cao thủ Long Tổ. Ba năm trước bởi vì một hành động bí mật nên tao trúng bẫy của người, hồn phi phách tán. Hoặc là nói lúc đó tao tưởng rằng mình đã chết. Nhưng cuối cùng khi tao tỉnh lại, lại phát hiện mình biến thành người khác”

Triệu Nhược Minh kêu lên sợ hãi: “Mà biến thành Tiêu Thu Phong...”

“Đúng vậy tao biến thành Tiêu Thu Phong, bắt đầu một cuộc sống mới. Tiêu Thu Phong kia đã chết vì tai nạn xe hơi. Tao đây coi như là Tá thi hoàn hồn. Đương nhiên tao gọi hiện tượng này là Linh hồn dịch thể”

Tư Mã Lạc cũng kêu lên: “Tao hiểu rồi. Khó trách sau vụ tai nạn xe lần đó mà lại thay đổi như vậy. Thì ra mà không phải là mà. Không, tao phải nói là Tiêu Thu Phong đã biến thành Ảnh Tử, có phải không?”

“Không sai, từ giây phút đó tao đã thành Tiêu Thu Phong. Mà Ảnh Tử cũng đã chết, chuyện xảy ra sau đó bọn mà cũng đã biết. Chẳng qua bọn mà không biết trên đời tao còn một người bác ruột. Ông được mọi người xưng là Bàn Tay Vàng, cũng là anh trai của Long Thần – bố tao, chỉ có mình ông biết thân phận của tao”

Tư Mã Lạc không giấu được vẻ khiếp sợ: “Tao biết rồi, khó trách mỗi lần Phong Chính đều gặp dữ hóa lành. Tao còn tưởng rằng là do mà may mắn, không ngờ Bàn Tay Vàng lại là bác của mà”

“Tao sau này cũng mới biết thì ra mình còn một thân thể khác. Tao chính là con trai Long Thần. Lúc đi đến Bắc Kinh, nhận được ông ngoại, bà ngoại, tao còn biết mẹ của mình vẫn còn ở trên đời. Cho nên thời gian qua tao vẫn luôn suy nghĩ làm sao cứu bà tỉnh lại. Năm đó bà trúng phải Hắc ma thủ của Hoàng Đạo Sinh, khiến cho chất độc nhập thể, phải dùng lực lượng Tinh mang quyết mới có thể cứu được. Bọn mà bây giờ cũng đã rõ tại sao tao lại trở nên thần bí như vậy rồi chứ”

Triệu Nhược Minh kêu lên một tiếng, mới nói: “Tao bây giờ mới biết tại sao ngay cả chị của tao cũng không nói gì cả. Nếu thật sự nói ra tao nhất định không tin. Lão Đại, bọn tao bây giờ nên gọi mà là Tiêu Thu Phong hay là Ảnh Tử?”

Tư Mã Lạc gật đầu, hình như cũng có câu hỏi như vậy.

“Hai lão ở Đông Nam cũng là bố mẹ của tao. Có lẽ còn thân thiết hơn cả mẹ tao. Cho nên tao hy vọng chuyện này không nên truyền đến tai bọn họ. Tao là con bọn họ, mãi như vậy”

Triệu Nhược Minh lập tức gật đầu nói: “Như vậy không sai, mà còn là Lão Đại của bọn tao, vẫn gọi mà là Tiêu Thu Phong, vẫn là thiếu gia của Tiêu gia Đông Nam, chỉ là có thêm một người mẹ yêu thương mình, thực ra tất cả không hề thay đổi, có phải không?”

Chuyện con trai của Long Thần không đến lượt bọn họ hỏi. Cho nên đối với Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh mà nói, người đàn ông trước mặt chính là Tiêu Thu Phong đã từng cùng gây họa với bọn họ, cùng nhau tán gái, cùng nhau uống rượu, bây giờ là huynh đệ.

Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đều là người thông minh, lời của Tiêu Thu Phong bọn họ đương nhiên hiểu. Chuyện này chỉ cần biết là được, cái khác không cần hỏi. Tiêu Thu Phong chính là Tiêu Thu Phong, không thay đổi vì bất cứ chuyện gì.

Về đến phòng khách, mặc dù đã hơn bảy giờ tối, thời gian ăn tối đã qua nhưng Hoắc gia vẫn rất náo nhiệt, ngay cả đèn lồng chỉ có ngày lễ tết mới thắp cũng đã được thắp hết lên. Hai ông bà Hoắc Phi Trữ cười luôn miệng, ngồi nói chuyện với lão đạo sĩ. Mà Hoắc Thẩm Hà khó lắm mới tỉnh lại càng vui mừng dẫn mấy cô con dâu vào trong bếp.

Mặc dù Ruth và Triệu Nhược Thần không giỏi nấu nướng, như bị mọi người lôi kéo nên cũng xuống nói chuyện. Hơn nữa đây là mẹ của Tiêu Thu Phong, các nàng đương nhiên muốn để lại cho bà ấn tượng tốt.

“Tiểu Phong, con trai bảo bối, mau đến đây, mẹ hai mươi năm không làm gì, kỹ thuật không biết có giảm xuống không. Đặc biệt làm một món ăn cho con, con nhất định không được chê mẹ làm không ngon. Nhớ kỹ năm đó, bố con ăn được món này không ngừng khen ngon” Mẹ quả nhiên là người biết cách cho người ta không thể không ăn.

Nhưng dù như thế nào, tâm ý đó Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được. Có lẽ bà không phải một người phụ nữ giỏi bếp núc, nhưng tình yêu đối với con trai mình là xuất phát từ trái tim, hy vọng có thể mang đến những gì tốt đẹp nhất cho hắn.

Đúng là mẹ tò mò nên hỏi ra không ít vấn đề buồn cười. Nhìn nữ binh Mị Ảnh đang canh trong viện, bà không ngờ hỏi có phải dân Trung Quốc thừa thớt hay sao, mà vừa có nữ binh, lại còn là người nước ngoài?

Thực ra hai ông bà Hoắc Phi Trữ cũng không biết những nữ binh thoát nhìn rất cường đại này từ đâu mà đến. Dù sao cũng không phải quân chủng của Trung Quốc.

Nhưng lão đạo sĩ nói: “Những nữ binh này được huấn luyện nghiêm khắc, thể chất cường hãn không thua kém gì nam binh. Có thể huấn luyện ra những binh lính như thế này, nhất định là người rất giỏi”

Vũ lập tức cười nói: “Ông Mộng, ông rất cuộc cũng đã khen một câu. Những nữ binh này đều do Ruth huấn luyện, sao ạ, không tệ chứ ạ”

Lời này đúng là nằm ngoài suy nghĩ của lão đạo sĩ. Thật không ngờ người đẹp phương Tây trông rất gợi cảm mà có thể huấn luyện ra vệ sĩ như thế này, đúng là không đơn giản.

Hoắc Thẩm Hà cao hứng nói: “Các con đều có bản lĩnh, con trai mẹ thật giỏi, tìm được các cô con dâu không sai. Bác Mộng, cháu không nói sai chứ. Tiểu Mộng cũng đã làm con dâu của cháu. Chẳng qua kỹ thuật của Tiểu Mộng rất tốt, đủ đạt tiêu chuẩn của cháu. Tiểu Phong sau này ăn uống sẽ rất ngon”

Mấy nàng đều cười. Nhưng không phải vì vẻ mặt khó coi của lão đạo sĩ, mà là mẹ nói đủ đạt tiêu chuẩn của bà. Thực ra các nàng đều nhìn ra Hoắc Thẩm Hà không thích vào bếp, dù làm ra được một món có lẽ ăn vào cũng sẽ đau bụng. Nếu như đây mà là tiêu chuẩn thì ngay cả Ruth cũng có thể trở thành đầu bếp Trung Quốc.

Được Hoắc Thẩm Hà khen, Mộng Thanh Linh rất kiêu ngạo nhìn Tiêu Thu Phong một cái, hình như muốn nói: “Sao, em vừa biết việc ngoài, vừa biết vào bếp, lấy được em là phúc chết anh”

Đáng tiếc Tiêu Thu Phong lúc này đang đặt hết tâm trí vào bàn ăn trước mặt, thật sự rất khó khăn mới có thể nuốt xuống, không biết bàn thức ăn này là gì, quá hỗn độn, hình như cái gì cũng có nhưng chỗ đen, chỗ trắng đúng là làm người ta khó xử.

Xem ra sau này nhất định không để mẹ xuống bếp. Tiêu Thu Phong thầm nghĩ trong lòng như vậy. Cũng may còn có mẹ ở Đông Nam nấu ăn ngon, các món làm ra mọi người đều khen ngon, rất hợp khẩu vị của hắn. Ngay cả Phượng Hê và Liễu Yên Nguyệt cũng được dạy dỗ, nấu nướng cũng tốt lên. Có cơ hội phải đem hết mấy người này về Đông Nam huấn luyện.

“Tiểu Phong, sao, không tệ chứ, ở đây có rau, cá tươi, lại thêm mấy chục loại nguyên liệu trộn lẫn vào nhau nhất định nhiều dinh dưỡng, ăn nhiều một chút, nếu thiếu mai mẹ làm thêm cho con”

Tiêu Thu Phong chút nữa ứa máu, mặt đỏ bừng, miễn cưỡng ngẩng đầu nói: “Mẹ, mẹ vẫn chưa được khỏe không nên vất vả. Trong nhà có chuyện gì mẹ cứ để các cô ấy làm là được. Hiếu thuận với bố mẹ không

phải là trách nhiệm của con cái sao, không sao đâu ạ”

Đinh Mỹ Đình tò mò gấp một miếng, thừa lúc mẹ không chú ý nôn ngay vào trong bát, rất tán thành nói: “Đúng ạ, đúng ạ, bọn con phải hiếu kính với mẹ, đỡ người khác nói con cháu Đông Nam không biết làm gì ạ. Chuyện trong bếp sau này sẽ do con và chị Thanh Linh lo ạ”

Giờ phút này Đinh Mỹ Đình xem như biết được nỗi thống khổ khi ăn, nàng rất xót cho Tiêu Thu Phong, chuyện này không nên có lần thứ hai.

429. Chương 429: Trước Trận Chung Kết Quân Lực

Đêm đó Hoắc Thắm Hà rất hưng phấn nói chuyện không ngừng với mấy cô gái, cuối cùng thực sự rất mệt mỏi nhưng không muốn về phòng mà nằm ngủ ngay trên ghế ngoài phòng khách. Mấy người già không chịu nổi Hoắc Thắm Hà, sớm đã về phòng. Mà Tiêu Thu Phong ngày mai có chuyện quan trọng phải làm nên đã bị Vũ kéo đi ngủ.

Chỉ có Đinh Mỹ Đình, Mộng Thanh Linh và Ruth tiếp mẹ, hàn huyên gần như suốt đêm. Có lẽ muốn biết quá khứ của con trai mình, nên mấy nàng không ngừng nói về Tiêu Thu Phong. Bắt đầu từ Long Tổ đến Tiêu gia Đông Nam, còn có Trung Đông, gần như không quên gì hết.

Sáng hôm sau khi Tiêu Thu Phong dậy, mấy nàng mệt không chịu được, nhưng nhìn mẹ vẫn rất hưng phấn, đúng là không khỏi bội phục.

Thấy Tiêu Thu Phong, Hoắc Thắm Hà đứng lên, vội vàng nói: “Con trai, hôm nay con có hoạt động gì, mẹ đi với con”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Không cần đâu ạ. Mẹ, mẹ ở nhà nghỉ ngơi một chút, mới khỏi lại phải chú ý điều chỉnh. Cuộc sống sau này còn dài, mẹ nhất định phải cẩn thận. Hơn nữa bác đang định tới đây, tin rằng bác thấy mẹ sẽ rất vui đó ạ”

“Mẹ đã ngủ mấy chục năm còn không ngủ đủ sao. Tiểu Phong, đi, mẹ mời con đi ăn sáng, nghe Mộng Mộng nói bánh trà rất ngon, chúng ta đi thử xem”

Mộng Thanh Linh ngáp một cái, lập tức ứng tiếng: “Thu Phong, anh mang mẹ đi, em muốn đi nghỉ một lát, lát nữa mới ăn” Đêm qua không ngủ đương nhiên sẽ rất mệt. Các nàng không như Hoắc Thắm Hà, ngủ một giấc là mấy chục năm, ngủ đủ rồi.

Tiêu Thu Phong cười khỏ, không thể làm gì khác hơn là dẫn Vũ và Ruth vẫn tỉnh táo đưa mẹ đi ăn sáng. Ăn không quan trọng, quan trọng là dẫn mẹ đi xem Bắc Kinh trong hơn hai mươi năm qua đã thay đổi như thế nào. Dù sao bây giờ vẫn còn sớm mà.

Vũ và Ruth mặc dù không ngủ, nhưng có nội gia công pháp nên có thể vận công điều tức, đương nhiên tốt hơn Đinh Mỹ Đình và Mộng Thanh Linh nhiều.

Hơn hai mươi năm, biến hóa đương nhiên rất lớn. Lên xe, bốn người từ từ đi trên đường phố Bắc Kinh, từ từ trả tiền, từ từ ăn, ăn rất vui vẻ. Chuyện hôm qua chưa nói hết, hôm nay tiếp tục. Chẳng qua Hoắc Thắm Hà lúc này muốn biết con trai mình rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ. Đây là điều mà người mẹ phải biết.

“Mẹ, đợi bác đến, con sẽ dẫn mọi người về Đông Nam. Hai lão ở Đông Nam cũng là bố mẹ con, hy vọng mẹ không nên nhắc đến việc này trước mặt họ. Bọn họ cũng giống như mẹ, chỉ có mình con”

Chuyện này đêm qua Hoắc Thắm Hà đã nghe chúng nữ nói, bà đương nhiên có thể cảm nhận được tình cảm đó. Giờ phút này khẽ gạt đầu tỏ vẻ hiểu. Đối với Hoắc Thắm Hà mà nói, tình lại lần này đã là một kỳ tích. Huống hồ còn có con trai ở bên cạnh, một cách xưng hô mà thôi, bà không để ý đến.

“Yên tâm, mẹ không phải người ích kỷ như vậy. Tiêu gia đối tốt với con như vậy, mẹ có thể nói gì chứ, tất cả nghe con”

“Mẹ, nơi đó có Yên Nguyệt, có Phượng Hề, còn có Thiên Nhan Duyệt, tin rằng mẹ nhất định rất thích. Còn có cô bé Ngọc Hoàn, thân thể rất tốt, trong ngàn người mới có một, mỗi người đều là mỹ nữ” Tiêu Thu

Phong cũng không giấu diếm, vừa nhắc đến Đông Nam, hẳn thật là có chút nhớ nhà. Dù kiếp trước hẳn như thế nào, thì Đông Nam vẫn mãi là nhà của hắn.

Ruth cười cười nói: “Ông xã, anh hình như quên còn có một chị Thu Nhã, chị ấy cũng không kém đâu à. Mẹ, nghe nói Thu Nhã là hoa hồng trong Đông Nam tam hoa, rất đẹp và cao nhã. Con học được rất nhiều thứ từ chị ấy, bây giờ chị ấy đang ở Trung Đông cùng với Ngưng Tuyết phụ trách mọi việc của Long Đằng”

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói với mẹ: “Mẹ, việc này từ từ con sẽ nói với mẹ, bây giờ không vội”

Hoắc Thẩm Hà vui mừng đáp: “Vậy là đương nhiên. Nếu như mẹ là mẹ của con, ngay cả con dâu mình cũng không biết vậy đúng là thất bại. Tiểu Phong, mẹ thiếu con rất nhiều năm, luôn hy vọng có thể bù đắp cho con. Chỉ cần con không trách mẹ là được rồi”

“Mẹ, xem mẹ nói kìa. Thu Phong sao lại trách mẹ. Vũ từ nhỏ bố mẹ đã mất, rất hy vọng có người thân ở bên. Bây giờ Tiêu Thu Phong có thể gặp lại mẹ, đó là phúc của ông trời, quý trọng còn không hết, sao còn có thể trách mẹ. Chuyện năm đó cũng không phải lỗi của mẹ. Hơn nữa mẹ chịu khổ nhiều năm như vậy, con tin rằng Thu Phong càng thêm hiếu kính với mẹ”

Vũ lập tức mở miệng, an ủi Hoắc Thẩm Hà. Đối với Hoắc Thẩm Hà mà nói, sinh con ra nhưng không làm tròn trách nhiệm một người mẹ, đó là tiếc nuối duy nhất của bà.

“Mẹ, Vũ nói không sai, có thể gặp lại mẹ đó chính là phúc của ông trời. Chúng ta phải tích phúc. Được rồi ạ, sau này không nói những lời đó nữa, chúng ta phải vui vẻ, hạnh phúc mới đúng”

Vừa đi vừa trò chuyện, nhìn thế giới biến hóa bên ngoài cửa sổ, Hoắc Thẩm Hà không khỏi than thở trong lòng. Ra ngoài hơn hai tiếng, xe mới về đến Hoắc gia. Tiêu Thu Phong có việc phải xử lý, mà xem ra Hoắc Thẩm Hà cũng đã mệt. Dù ngủ hơn hai mươi năm, nhưng sau khi tỉnh lại hưng phấn lâu như vậy, đương nhiên cũng cảm thấy rất mệt.

Nhìn mẹ đã ngủ, Tiêu Thu Phong mới gọi Tư Mã Lạc và Tư Mã Lạc cùng nhau đi đến quân doanh. Hắn vốn không định để Vũ và Ruth đi cùng mà bảo các nàng ở lại trông người nhà. Nhưng các nàng nói muốn đi xem kết quả trận đấu.

Mấy người đến quan doanh Kinh vệ tự nhiên có người nghênh đón. Nghe thấy Tiêu Thu Phong mất tích, Đình gia rất lo lắng. Đặc biệt là Đình Bồn Quân bị Sở một làm cho mất ăn mất ngủ mấy hôm. Tất cả những người có thể phải thì cũng đã phái ra nhưng không có chút đầu mối. Ngay khi ông sắp bỏ cuộc thì thật không ngờ Tiêu Thu Phong, kẻ đáng ghét đó lại sống sờ sờ mà xuất hiện.

Nên sáng hôm nay, ông đã gọi điện đến đặc biệt dặn dò hôm nay Tiêu Thu Phong nhất định phải đến xem trận.

Người dẫn đường không trực tiếp đưa bọn họ đến giáo trường mà dẫn đến tổng bộ Kinh vệ quân, thái độ rất cung kính và lễ phép.

Đình Bồn Quân đã sớm đứng trước cửa tổng bộ. Mà Đình Ái Quốc cũng đứng sau lưng ông, mấy chục quan quân cao cấp đứng ở hai bên, như là nghênh đón Tiêu Thu Phong.

Triệu Nhược Minh đương nhiên hiểu khá rõ quy cách trong quân, nhìn đội hình này không khỏi sợ hãi trong lòng, tiến đến bên cạnh Tư Mã Lạc, nhỏ giọng nói: “Lão Đại đúng là Lão Đại, mặt mũi đúng là lớn thật. Con mẹ nó, Lão Tử đến đây đã mấy lần mà không có ai để ý đến tao, thật sự là người không thể so sánh với nhau, tức chết đi được”

Tư Mã Lạc đang hưởng thụ sự đãi ngộ này, bị cắt ngang liền khinh bỉ nhìn Triệu Nhược Minh, nói: “Mày muốn người tiếp đón hử, được, chỉ cần mày nói có thể đánh ngã Long Tương ở trên đài. Tao đảm bảo bọn họ coi mày như Thái thượng hồng, sao?”

Triệu Nhược Minh bĩu môi, vội vàng nói: “Được được, coi như tao chưa nói, lời vừa nãy coi như rắm đi” Nói đùa, đánh với Long Tương, hắn không muốn chết sớm. Triệu gia có mình hắn là con trai, không nên trẻ như vậy mà đã chết, như vậy rất có lỗi với ơn dưỡng dục của bố mẹ.

Tư Mã Lạc cười giễu cợt: “Vậy thì không được, còn tức chết người hử. Thằng ranh Tiêu Thu Phong nó có bản lĩnh, có thực lực. Nhìn dáng vẻ của lão Đình kia, nịnh nọt, ăn nói khép nép như vậy không phải là vì

muốn Tiêu Thu Phong đối phó Long Tương sao?”

Mặc dù có chút vô sỉ nhưng Tư Mã Lạc coi như hiểu rõ tính cách quan trường. Bình thường chỉ là đối trá khách sáo với nhau, chẳng việc gì phải nói rõ ra. Dù sao tất cả mọi người đều giống nhau, có mắt mắt gì chứ.

“Tiêu Phong, đều tại cậu. Cậu có biết không, nghe nói cậu mất tích, ta tức giận mấy ngày không ngủ được. Lão đại ca mắng ta muốn chết. Ai, cậu nếu có gì bất trắc, ta chắc cũng chôn cùng với cậu”

Thấy Tiêu Thu Phong, Đinh Bồn Quân yêu lòng. Thực ra đêm qua nhận được tin tức Bàn Xương Minh đã chết, đó là một chuyện chấn động cả Bắc Kinh. Chẳng qua ngoại trừ một số người ít ỏi, người bình thường không biết Bàn Xương Minh là thủ lĩnh Hắc Dạ. Quốc gia bí mật xử lý chuyện này, không muốn có khủng hoảng.

Chẳng qua chỉ khi thấy Tiêu Thu Phong, Đinh Bồn Quân mới tin tưởng hẳn vẫn sống tốt. Hơn nữa thoát nhìn còn sống tốt hơn ông ta.

“Đinh lão, ông nói ghê quá. Tiêu Thu Phong tôi đâu có quan trọng như ông nói. Yên tâm, chẳng qua là vì đối phó với Long Tương, tôi đến cũng là vì chuyện này. Cuộc tỷ thí quân lực hôm nay, chỉ cần Long Tương ra tay, hẳn sẽ là của tôi”

Tiêu Thu Phong không muốn nói nhiều, trực tiếp nói ra. Đối với Đinh gia mà nói, lợi ích quốc gia đặt lên hàng đầu. Dù Đinh Mỹ Đình là phụ nữ thì suy nghĩ đó cũng không bao giờ thay đổi. Chẳng qua đối với Tiêu Thu Phong mà nói cũng không có gì không tiếp nhận được.

Đinh Á Quốc thoáng chần chờ một lát, liền lo lắng nói: “Thu Phong, cháu mới về, thân thể như thế nào, Long Tương không phải là người bình thường đâu. Cháu xem cuộc tỷ thí quân lực bây giờ này thì thấy, Long vệ quân đã tăng lên không chỉ một cấp bậc. Trận đấu với Thần binh chiến đội lát nữa còn không biết ai thắng ai thua.

Tiêu Thu Phong cười cười như an ủi, nói: “Yên tâm đi, cháu rất tự tin vào Thần binh chiến đội, bọn họ sẽ không làm cháu thất vọng. Chú Đinh không cần lo lắng”

So sánh với lão già, Đinh Á Quốc còn quan tâm hẳn một chút, không uống công hấn đi chuyến này. Mặc dù hẳn muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của bố - Long Thần, nhưng cũng là giúp Kinh vệ quân. Đinh Á Quốc hiểu rất rõ bởi vì Quân thần thuộc về Kinh vệ quân, nếu như thất bại trong cuộc tỷ thí quân lực này, lòng người sẽ lay động, không thể khống chế được nữa.

Mà Kinh vệ quân mà loạn, cả Bắc Kinh sẽ là thiên hạ của Long vệ quân. Như vậy sẽ không ai khống chế được lực lượng của Long Tương, quyền thế ngập trời có thể điều khiển cả quốc gia.

430. Chương 430: Khác Biệt Về Khí Thế

Ba người vào trong phòng, Đinh Bồn Quân đi đến gần một bước, hơi nhỏ giọng nói: “Thu Phong, ta mới nghe được tin đồn con gái Hoắc gia là Hoắc Thẩm Hà không ngờ vẫn còn sống, có chuyện này không?”

Thực ra đến hôm nay Đinh Bồn Quân và Đinh Á Quốc vẫn không biết rõ quan hệ giữa Tiêu Thu Phong và Hoắc gia. Mặc dù Đinh Á Quốc có đoán nhưng ông không thể xác định. Dựa vào môn võ công Long biến tâm quyết thì vẫn chưa thể có kết luận Tiêu Thu Phong là con trai Long Thần.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, tỏ vẻ có chuyện đó. Dù sao đây cũng không phải bí mật, không cần giấu diếm. Hoàng Đạo Sinh và Bàn Xương Minh đã chết, có lẽ không ai uy hiếp mẹ nữa. Hơn nữa có Vũ và Ruth ở bên cạnh, cũng không ai có thể dễ dàng làm hại bà.

Đinh Á Quốc gần đây bởi vì đại hội quân lực, bận đến độ không thấy mặt trời, lúc này vừa nghe vội vàng hỏi: “Bố, bố nói đại tẩu vẫn còn sống?”

Cái chết của Long Thần năm đó, đến tận hôm nay vẫn chưa ai biết được nguyên nhân. Tất cả kết quả đều là Long Tương truyền về. Nhưng ngay cả xác cũng không tìm được, thoáng cái đã hơn hai mươi năm trôi qua nên tất cả mọi người đều chấp nhận cái chết của Long Thần.

Có lẽ ngoại trừ Long Tương thì không ai biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đinh Bồn Quân cũng không trả lời câu con trai hỏi, mà nhìn Tiêu Thu Phong với ánh mắt sắc bén, hơi lạnh lùng hỏi: “Tiểu Phong, có chuyện ta muốn biết rõ. Cậu và Hoắc gia rốt cuộc có quan hệ gì?”

Số một làm việc quả nhiên rất cẩn thận, đến tận bây giờ vẫn không nói bí mật ra với Đinh Bồn Quân. Tiêu Thu Phong trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chờ mong của bố con Đinh gia, khẽ mỉm cười nói: “Chú Đinh, chú hẳn đã sớm biết. Nghe nói chú và lão Hầu đều là bạn tốt của Long Thần. Mà cháu chính là con trai của người”

Chuyện quả nhiên giống như suy nghĩ, nhưng Đinh Bồn Quân vẫn không thể tin. Bởi vì theo điều tra của ông ta, Tiêu Thu Phong chính là con trai của Tiêu gia Đông Nam, điểm này từ lúc sinh ra, mỗi một bước trưởng thành đều có chứng cứ mà chứng minh. Ông không rõ con trai Tiêu gia sao lại trở thành con của Long Thần?

Đinh Ái Quốc không nghĩ nhiều như vậy, có chút kích động cầm tay Tiêu Thu Phong nói: “Tiểu Phong, cháu đúng là con trai Tiêu đại ca. Chú quả nhiên không có nhìn lầm. Có lẽ chỉ có anh hùng như Tiêu đại ca mới có thể sinh ra kỳ tài võ học như cháu. Thấy được thành tựu của cháu ngày hôm nay, tin rằng Tiêu đại ca trên trời cũng sẽ cảm thấy vui mừng”

“Được rồi, chú Đinh, việc này trước không nói đến. Chờ sau khi đại hội quân lực kết thúc, cháu mời chú đến Hoắc gia nói chuyện với mẹ cháu. Bây giờ trận đấu có phải đã bắt đầu rồi không?”

Đinh Bồn Quân cũng đang định mở miệng nhưng nghe Tiêu Thu Phong nói chỉ có thể tạm thời để ở trong lòng. Mà Đinh Ái Quốc cười ha hả nói: “Tiểu Phong, ta cảm thấy lực lượng của cháu hình như tăng lên rất nhiều. Ngay cả ta cũng không dò xét ra sâu cạn của cháu. Không phải mấy hôm nay cháu lại có sự đột phá đó chứ”

Tiêu Thu Phong gật đầu nói: “Nếu như có cơ hội, chú Đinh nhất định có thể thấy được”

Mặc dù có lực lượng Tinh Nhật quyết nên thực lực Tiêu Thu Phong đột nhiên tăng mạnh. Nhưng thực lực chân chính của Long Tương cũng rất mạnh. Có lẽ nếu không thử qua thì không ai có thể nói chính xác được. Hơn nữa hấp thu lực lượng tinh mang trong thời gian quá ngắn, không có thời gian luyện hóa. Càng huống chi tâm quyết của lực lượng tinh mang vẫn còn nằm trong đầu hắc, bảo vật tuyệt thế, giờ phút này lại như một phế vật không dùng được. Bởi vì loại chữ cổ này không ai có thể hiểu.

Một hàng mấy người đi theo Đinh Ái Quốc đi đến giáo trường trong quân. Giáo trường rộng lớn lúc này đứng đầy người. Mặc dù mấy chục đơn vị trong cả nước tham gia thi đấu về cơ bản đã có kết quả. Nhưng trận chiến cuối cùng giữa Long vệ quân và Kinh vệ quân sẽ lập tức diễn ra. Đây là cuộc chiến long tranh hổ đấu nên không ai muốn bỏ qua. Dù cho trận đấu đã kết thúc, bọn họ cũng lưu lại, xem hết trận đấu này rồi mới đi.

Rốt cuộc là Long vệ quân tiếp tục thần thoại bất bại hay là Kinh vệ quân dũng mãnh không thể đỡ, phá vỡ truyền thuyết của Long vệ quân. Tất cả rất nhanh sẽ có đáp án.

Trận chiến này ảnh hưởng đến vận mệnh của rất nhiều người. Cho nên từ trong quân đến ngoài quân, rất nhiều người đang chăm chú đến chiến này.

“Long Tương đến, Long Tương đến”

Thắng bại chưa phân nhưng khí thế của Long vệ quân đã đến cực điểm. Liên tiếp sáu năm bất bại, mỗi năm Long vệ quân đều tiến bộ, điều này mọi người đều thấy rõ. Tin rằng lực lượng của bọn họ năm nay cũng đề cao rất nhiều. Mà Kinh vệ quân mặc dù nhân số đông đảo nhưng đáng tiếc lại không có cao thủ như Long Tương tọa trấn. Trong lòng những người này đã sớm đoán Long vệ quân sẽ thắng.

Đi trong vòng vây của tám Long sử, Long vệ quân với khí thế hung hãn tiến vào trong trận. Vệ đội chỉ có khoảng tám ngàn người nhưng không ai dám xem thường. Bởi vì đó là vệ đội của Long Tương, chỉ do mình Long Tương quản lý. Huống chi Long Tương ở Bắc Kinh được cho là đệ nhất cao thủ, thực lực cường đại không thể nghi ngờ.

Long vệ quân chia làm hai hàng, Long Tương với khí thế kiêu ngạo từ đó đi ra, vuốt cằm nhìn bốn phía. Tiếng vỗ tay vang rội. Đối với tất cả quân nhân mà nói, bọn họ sùng bái chính là anh hùng, anh hùng đánh đầu thắng đó. Trước kia là Long Thần, hôm nay là Long Tương, đó như những vị thần đã sớm ăn sâu vào trong lòng mọi người.

Đình Ái Quốc đã rời đi. Kinh vệ quân do ông thống lĩnh, tiến vào đội ngũ đương nhiên không thể thiếu được ông. Mà Đình Bồn Quân lo lắng thở dài một tiếng, nói: “Cậu xem khí thế của Long vệ quân như vậy, tám Long sử đều là cao thủ số một số hai. Không biết trận chiến này có mấy phần chiến thắng”

Tiêu Thu Phong không cảm thấy như vậy. Long Tương có thể huấn luyện Long vệ quân có lực chiến đấu như vậy, đúng là không thẹn với cái tên Long Tương. Nhưng đối với huấn luyện trong doanh trại Ma Quỷ ở Trung Đông mà nói, có lẽ còn kém về hoàn cảnh. Nhất là quốc gia nhiều năm không xảy ra chiến tranh, binh lính cường đại đến đâu mà không trải qua ngọn lửa chiến tranh tẩy rửa, thì sẽ không có sát khí trí mạng.

Nhưng sát khí đó Thần binh chiến đội lại không hề thiếu. Thần binh chiến đội đã theo hãn nam chinh bắc chiến, chưa bao giờ ngừng nghỉ. Giết chóc chính là cách để bọn họ đề cao. Trên người bọn họ có sát khí nồng nặc.

Tiêu Thu Phong không trả lời, chỉ nhìn giữa sân, đợi Kinh vệ quân tiến vào.

Cũng không biết là ai lớn tiếng kêu lên: “Đến, đến, đội ngũ tham gia trận đấu của Kinh vệ quân đã đến, trò hay lập tức diễn ra”

Mặc dù cũng có người vỗ tay, nhưng tất cả mọi người đều là do nể mặt Đình Bồn Quân và Đình Ái Quốc mà thôi. Trong mắt bọn họ rõ ràng không có vẻ như khi thấy Long vệ quân tiến vào. Có lẽ trong lòng bọn họ, Kinh vệ quân nhất định sẽ thất bại. Trận quyết chiến lần này chỉ vì tăng vinh dự của Long vệ quân mà thôi.

Mọi người đã đến đông đủ. Đình Bồn Quân là chỉ huy cao nhất của đại hội cũng nên ra trận. Ông khẽ gật đầu với Tiêu Thu Phong một cái, đứng dậy, đi đến trước đài, giơ tay lên, hàng ngàn hàng vạn người lập tức im bặt, không một tiếng động. Đây là doanh trại, là binh lính có kỷ luật, đương nhiên không phải người bình thường có thể sánh bằng.

“Mời lãnh đạo hai đội lên đài ngồi, cùng xem trận chiến này. Trận chiến giữa Long vệ quân và Kinh vệ quân, ta tin rằng tất cả mọi người mong chờ đã lâu. Người tham gia thi đấu hai bên đều đã đến đông đủ, tất cả mọi người đứng xem mời ra khỏi tràng thi đấu, không được gây ồn ào ảnh hưởng đến trận đấu, nếu không sẽ xử theo quân pháp.”

Mặc dù đã già nhưng uy nghiêm vẫn còn. Cả đời Đình Bồn Quân đều ở trong doanh trại, lại là một đại tướng mấy đời của quốc gia, cũng coi như là nhân vật nguyên lão. Dù mọi người rất sùng bái Long Tương, nhưng không dám không nghe lệnh của ông.

Theo lời Đình Bồn Quân nói, Long Tương và Đình Ái Quốc sòng vai đi lên. Nhìn hai người đang cười cười nói nói với nhau đầu biết rằng trận đấu tiếp theo sẽ kịch liệt như thế nào. Thực ra trong lòng bọn họ đều biết rõ đây không phải đơn giản là vì vinh dự, mà là tranh đấu vì vận mệnh quốc gia trong tương lai, chỉ có thể thắng, không thể bại.

“Đình lão, khổ cực cho ông. Mấy hôm nay ông phải vất vả chủ trì đại hội. Cũng may hôm nay đã là trận đấu cuối cùng”

Trên mặt Đình Bồn Quân xuất hiện nụ cười, nói: “Long Tương khách khí rồi, binh lính tham gia thi đấu trên đài mới cực. Khí thế Long vệ quân như hồng, hôm nay nhất định chắc thắng”

Long Tương lớn tiếng cười nói: “Kinh vệ quân của Đình lão đệ, thực lực tăng mạnh. Trận chiến này thắng bại chưa rõ, thực sự không ai biết được kết quả. Mọi người đều sẽ dùng toàn lực, hy vọng có thể thể hiện khí thế chính thức, vinh danh quân uy Trung Quốc chúng ta, cổ vũ sĩ khí”

Đình Bồn Quân lập tức nói: “Long Tương nói đúng, không hổ là đại tướng trong quân, vô cùng yêu nước”

Long Tương tiến lên một bước, nhưng lại đi tới trước mặt Tiêu Thu Phong. Thực ra từ lúc Long Tương đi vào đã nhìn chằm chằm vào Tiêu Thu Phong. Trận đấu quân lực này chỉ cần có ông ta, có thể nói mười phần chắc thắng đến chín. Chỉ có một ẩn số duy nhất đó chính là Tiêu Thu Phong. Bởi vì Long Tương không thể dò xét được thực lực chân chính của hắn.

Từ Hắc ma thủ của Hoàng Đạo Sinh đến Tinh mang công của Bàn Xương Minh, Long Tương đều đã thấy qua. Hai người đó đều là cường giả tuyệt thế. Dù là ông ta đối mặt với bọn họ cũng không thể dễ dàng chiến thắng. Nhưng Tiêu Thu Phong đánh bại Hoàng Đạo Sinh, giết chết Bàn Xương Minh, nếu như nói đến đối thủ thì Tiêu Thu Phong chính là một người cường đại nhất.

“Tiêu thiếu gia, thật không ngờ cậu lại có hứng thú với đại hội trong quân như vậy. Không biết có hứng thú để lát nữa thử một lần không?”

Tiêu Thu Phong đứng lên, cười âm áp nói: “Long Tương nếu đã mở miệng, Thu Phong đương nhiên nghe theo. Chỉ hy vọng đến lúc đó Long Tương hạ thủ lưu tình”

Trong mắt lóe ra một tia sát khí sắc bén, nhưng chỉ trong nháy mắt đã mất. Long Tương đã cười nói: “Anh hùng xuất thiếu niên, chúng ta đã già, đã đến thời của thanh niên, có cơ hội tỷ thí cũng tốt”

431. Chương 431 : Bị Đánh Bại, Các Người Được Tự Do

Một cỗ lực lượng cường đại, đã vọt tới, Ruth đứng phía sau Tiêu Thu Phong đã động, tức giận vô cùng, tựa hồ như muốn động thủ, nàng mặt kệ là đối mặt với ai, dám vô lễ với chồng nàng, thì nàng sẽ không cần nề mặt.

Vũ chụp lấy bả vai nàng, ngăn nàng manh động, bây giờ chưa đến lúc liều mạng, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, không cần phải sốt ruột.

Tiêu Thu Phong cũng không để ý, hai tay hơi hơi nhấc lên, lực lượng tinh mang đã bắt đầu khởi động, ngăn cản cỗ lực lượng kia, giống như mặt biển rộng lớn, tiêu ẩn vô tung.

Trong những người này, chỉ có Đinh lão đầu là không cảm nhận được luồng khí triều này, mở miệng tiếp đón mọi người ngồi xuống, nói : “Long Tương, Thu Phong là do Ái Quốc mời đến làm khách, nghe nói còn vài người nữa, nếu Long Tương có hứng thú, thì các người có thể trao đổi một chút, chẳng qua chờ sau khi quân lực đại tái kết thúc thì sẽ có nhiều thời gian hơn”

Trận chiến hôm nay, Thần Binh chiến đội và Long Vệ quân đều có thực lực tương đương, bây giờ chỉ cần xem khí thế hai bên kiên trì như thế nào, chỉ cần tiểu tử này có thể áp đảo Long Tương thì Kinh Vệ quân có cơ hội giành thắng lợi.

Khí kình của Long Tương bị áp chế, cũng không lộ ra chút gì không vui, ngược lại nói : “Nhất định, nhất định ...” Nhưng đằng sau nụ cười ấy thì ẩn chứa rất nhiều hàm ý, không ai có thể nhìn thấu.

“Ta tuyên bố, trận chung kết của quân lực đại tái bây giờ bắt đầu, Long Vệ quân đấu với Kinh Vệ quân, minh pháo!” Theo tiếng quát của Đinh lão đầu, trên sân vang lên tiếng pháo mừng “Bang bang bang” ba tiếng giòn vang, hai bên bắt đầu.

Quân lực so đấu đại tái, chia làm ba bộ phận, bao gồm vượt chướng ngại vật, ngắm bắn và lực lượng binh vương. Nhưng đây là trận chung kết của Long Vệ quân và Kinh Vệ quân, không quan hệ đến súng, bởi vì đây là một cuộc thi, lại có nhiều người quan sát, cho nên sau khi thương lượng thì phần súng đạn được hủy bỏ. Cuối cùng đổi thành đoàn thể đàn tranh.

Phần vượt chướng ngại vật, hai bên đều có trăm người, đều theo thời gian quy định, dựa theo số người vượt được chướng ngại mà quyết định thắng bại. Loại chướng ngại này đương nhiên cũng không phải loại quân huấn bình thường, trừ việc binh lính có được bản lĩnh huấn luyện thâm hậu ra, còn phải cơ trí linh hoạt, thoáng vô ý sẽ bị chướng ngại làm khó khăn.

Vì để bảo đảm công bằng, đã chuẩn bị hai phương án vượt chướng ngại, hai bên rút thăm, Long Vệ quân lên trước, một gã quan nhận lệnh giám sát xung quanh, chướng ngại vật đầu tiên đã muốn bắt đầu, một trong bát đại long sử, trong nước được xưng là lão Tam Thủy Thượng Phiêu, đã động đầu tiên.

Ngay cả đi cũng ngại chậm, khi tiếng còi vang lên, hai chân hắn bung mạnh trên mặt đất, thân hình giống như chim ưng giương cánh, nhảy lên trên chướng ngại vật, phóng nhanh về phía trước, cấp tốc chạy, bay nhanh cúi người, sau đó bay vọt qua chiến hào, vượt qua những chướng ngại hai bên cùng ám khí và tất cả tiến trình quá nhiều

Mười sáu chướng ngại vật, đều bị hắn né qua, coi như là cho người sau kinh nghiệm, Thủy Thượng Phiêu vừa chạy chưa được mười giây thì lão đại Long Sử đã lớn tiếng ra lệnh cho người sau bắt đầu xuất phát. Bởi vì thời gian có hạn, chỉ có năm phút đồng hồ, cho nên phải tận dụng từng giây từng phút.

Long Vệ quân cứ từng người từng người như vậy, chạy nhanh, cúi người, bò sát, hành quân gấp. Nhưng một trăm tên lính, có mạnh có yếu, có vài người không chịu nổi, buộc phải rời trận. Bát đại long sử xen kẽ trong đó, có thể cứu liên cứu, không thể cứu thì bỏ lại, một trăm người, năm phút, đã có sáu mươi ba người vượt qua.

Loại chướng ngại vật cao cấp này, làm cho người xung quanh đổ mồ hôi, nghĩ rằng huấn luyện trong ngày thường không thể so sánh với đám chướng ngại vật này. Không có mấy người có đủ tự tin vượt qua, nhưng Long Vệ quân lộ ra thực lực, làm cho nhiều người chấn động, một trăm người có sáu mươi ba người vượt qua, hơn một nửa, đây là do thời gian không đủ, bằng không sẽ càng nhiều người hơn nữa.

Nhưng nhìn Long Tương trên đài lại có chút thất vọng, mà bây giờ, chướng ngại vật của Kinh Vệ quân đã bắt đầu, mặc dù phương thức có hơi khác, nhưng Long Vệ quân đã cho mọi người một cảnh kỷ. Lý Cường Bình mang Thần Binh chiến đội xen lẫn vào trong quân thần, để bọn họ bù đắp, để an toàn gấp đôi.

Thực lực chính thể không dám nói, nhưng nếu thật sự so sánh, thì quân thần so với Thần Binh, còn kém rất nhiều. Sự cường đại của long sử, Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã cảm nhận được, trận chiến hôm nay nhất định sẽ gặp nhiều khó khăn.

Thiết Trụ là người xông vào đầu tiên, tuy rằng hắn không đặc biệt linh hoạt thông minh, nhưng hắn thắng là nhờ sự cường hân, hai bao cát hướng đến chỗ của hắn, ít nhất cũng hơn hai trăm kg, mà lại bị hắn đâm một cái bay ngược lên trời, giống như một đám bụi mù vậy, để cho mọi người thưởng lãm lực lượng siêu nhiên của Thần Binh chiến đội.

“Hay, thật cường đại...” Tuy rằng mọi người không có hy vọng nhiều với Kinh Vệ quân, nhưng chiêu thức của Thiết Trụ đã làm kích động lòng người. Lúc này bọn họ mới biết, thì ra trong quân ngũ của Kinh Vệ quân lại có cao thủ loại này.

Long Tương đương nhiên đã sớm biết lai lịch của những người này, hơi hơi nhíu mày, không khỏi quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong, nhưng Tiêu Thu Phong lại không nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nhìn lên giáo trường, thưởng thức màn biểu diễn của đám Lý Cường Bình, những người này do một tay hắn huấn luyện ra, có bao nhiêu thực lực, hắn đương nhiên biết rõ, cỡ những chướng ngại này, dĩ nhiên không thể làm khó họ.

Bất quá, đối với quân thần, thì hắn lại không có tin tưởng.

Một quân thần đội viên động, đi theo phía sau hắn, thực lực của quân thần không phải là yếu, trừ ba trạm kiểm soát cuối cùng có chút phiền phức ra, những thứ khác không thành vấn đề. Khi ba cây trúc quét ngang, mắt thấy một quân thần đội viên thân hình vừa rơi xuống đất, chân chưa kịp ổn, không có lực bắn lên, một thần binh phía sau đã như mũi tên bắn lên, đẩy mạnh sau lưng người kia, lúc này mới vượt qua điểm đích.

Đình ái quốc cũng quay đầu lại đây, hơi hơi gật đầu với Tiêu Thu Phong, vào giờ phút này, sự chênh lệch giữa quân thần và Thần Binh, có thể nói đã nhìn thấy rất rõ ràng, sự lợi hại của vệ đội do Tiêu Thu Phong huấn luyện ra, quả thật làm cho ông ta có chút sợ hãi, không ai biết rằng, Thần Binh chiến đội có thể đạt được như ngày hôm nay, đã phải trải qua bao phen giết chóc.

Một ... hai ... ba... cơ hồ không dừng lại, tất cả Thần Binh đã thông qua, phần lớn quân thần dưới sự “chăm sóc” của Thần Binh, cũng bình yên vượt qua. Mắt thấy thời gian ngày càng ít, Lý Cường Bình biết không có khả năng để tất cả thử nghiệm.

Chỉ có thể chọn một ít quân thần có thực lực, tiến lên lần cuối, về phần có vượt qua hay không cũng chỉ có thể xem vận khí của bọn họ, Lý Cường Bình là người cuối cùng xông lên, trong lúc đó, thời gian chỉ còn lại

mười lăm giây, nếu so sánh với Thiết Trụ thì động tác của hắn càng hấp dẫn sự chú ý hơn.

Bởi vì trong mười lăm giây, mà có thể vượt qua loại chướng ngại siêu cường này, quả là một kỳ tích.

Thực lực của Lý Cường Bình cũng tương đương Thiết Trụ, nhưng hắn lại thông minh hơn rất nhiều, tránh phải né trái, rất nhanh đã đuổi kịp ba quân thần phía trước. Tập kích bốn phía, thật sự quá nhanh, quá mau, mỗi bước tiến của họ đều rất khó khăn, đồng hồ bấm giờ đã gần hết thời gian ...5 ... 4... 3... chỉ còn hai giây cuối cùng, sắp kết thúc.

Thân hình biến đổi, giống như gió thổi, hai quân thần đã bị đá bay, mà thân hình của Lý Cường Bình còn nhanh hơn tốc độ tiếp đất của họ, “Bốp bốp” hai tiếng chạm đất, khi Lý Cường Bình vừa chạm đất thì quan giám sát cũng đã hô to : “Hết giờ!”

Mặc dù có chút hơi bất nhả, nhưng hai người kia vẫn được thông qua, Kinh Vệ quân tổng cộng có sáu mươi bảy người vượt qua, trận đầu tiên Kinh Vệ quân thắng. Trên mặt bát long sử đã không được tốt lắm.

Khi kết quả được công bố, Long Tương nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, sau đó đứng lên, đi đến trước mặt đình bản quân nói : “Đình thủ trưởng, tôi thấy không cần lãng phí thời gian như vậy, cứ thực chiến đi, để cho hai trăm người này cận chiến với nhau, toàn bộ ngã xuống coi như thua, như vậy nhanh chóng hơn nhiều”

Vốn đã chuẩn bị đấu ba trận, nhưng giờ phút này trận đầu bất lợi, Long Tương không muốn lãng phí thời gian nữa, hắn cần phải phô diễn lực lượng của Long Vệ quân, phô diễn uy lực của cao thủ đệ nhất kinh thành.

Đình lão đầu không mở miệng, chỉ quay lại nhìn đình ái quốc, tựa hồ như muốn hỏi ý hắn. Thật ra thì ... bất kể là tỷ thí thể nào, đánh giá cuối cùng chính là năng lực thực chiến của hai quân, đây mới là điều quan trọng.

Đình ái quốc không mở miệng, nhưng Tiêu Thu Phong đã đứng dậy, từ từ đi tới trước đài, làm cho tất cả Thần Binh đội viên nhìn thấy thân hình của hắn, đây là niềm tin của bọn họ, chỉ cần Tiêu thiếu gia còn, Thần Binh Chiến Đội mãi mãi bách chiến bách thắng.

“Nếu Long Tương đã có ý nguyện này, lão thủ trưởng vì sao không đáp ứng, quân nhân chú trọng không phải là kỹ xảo, mà chính là quân lực, kỳ thật điều mọi người muốn nhìn nhất, không phải là chiến sự nhiệt huyết sao?”

Đình Bản Quân đứng lên, gật đầu nói : “Được, vậy cứ theo ý của Long Tương đi!”

Khi đình bản quân tuyên bố quy tắc của trận đấu, toàn trường lập tức náo nhiệt, trước kia tỷ thí quân lực, chỉ có mười người tham gia thôi. Nhưng lần này là đại chiến trăm người, chắc chắn sẽ rất tàn khốc, những người này đều là cao thủ, kẻ ngã xuống không biết sẽ là ai?

Tuy rằng chỉ thử thân thủ một chút, nhưng sự cường hãn của Lý Cường Bình và Thiết Trụ trong lúc vượt chướng ngại vật kia, đã làm mọi người đoán trước được, ai cũng hy vọng thấy được thực lực chân chính của họ, sau Long Tương, lại xuất hiện một tuyệt thế cao thủ mới.

Tuy rằng Long Tương vội vã tìm mặt mũi lại, nhưng Tiêu Thu Phong tuyệt đối không cho hắn cơ hội đó, bởi vì hắn muốn đấu một trận với đối phương, trận chiến này là điều không thể tránh khỏi, hắn không hy vọng Long Tương tìm cơ hội tránh né.

Làm cho Long Tương hoàn toàn thất bại ở lần quân lực đại tái này, cơ hội duy nhất của hắn chính là biểu thị công khai lực lượng của hắn ra bên ngoài, lấy sức một người mà làm cho Long Vệ quân thất thế, Tiêu Thu Phong tin tưởng, khi hắn đưa ra lời khiêu chiến, Long Tương không thể nào cự tuyệt được.

Lúc này đây, trên sân càng lúc càng chật, trừ hai trăm người ở giữa sân ra, Long Tương cũng đã đi vào trong đó, nhỏ giọng nói với đám chiến sĩ của mình. Hắn là Long Tương, không thể bại, đây là vinh quang tồn tại của hắn.

Nhưng Tiêu Thu Phong đứng trên đài, trầm giọng nói : “Nếu các người bị đánh bại, các người được tự do, từ nay về sau không cần đi theo tôi nữa, tất cả đều có tương lai riêng!”

432. Chương 432 : Thần Binh Chiến Đội Và Long Vệ Quân.

Cho bọn họ tự do, chẳng phải là một sự giải thoát, đối với đám người Lý Cường Binh mà nói, loại tự do này, chính là Tiêu Thu Phong đã từ bỏ bọn họ, dứt bỏ danh hiệu Thần Binh chi vương, trở về làm một người bình thường, bởi vì bọn họ đã thất bại, bọn họ không xứng!

Thiết Trụ lạnh lùng nhìn Long Vệ quân, quay đầu lại nói với Lý Cường Binh : “Chúng ta tất thắng!”

Lý Cường Binh gật đầu, âm thanh cũng trở nên lớn hơn : “Thần Binh chiến đội tất thắng!”

“Thần Binh chiến đội tất thắng!” Tất cả đội viên, đều nhìn thấy Tiêu Thu Phong, dũng khí và niềm tin vô hạn bộc phát, loại lực lượng này, không cần nhiều kích thích, bởi vì bọn họ đều có cảm nhận của trung thần, đưa ra hy vọng, bọn họ đều nhất định có thể đạt được.

Không ai ngờ được, khí thế của Thần Binh chiến đội, bởi vì một câu nói kia mà trở nên mạnh mẽ, trong phút chốc, ngay cả khí thế tức giận của Long Vệ quân cũng vượt qua, giữa sân, đã có rất nhiều người đứng về phía Thần Binh, vì bọn họ mà cổ vũ khuyến khích, đối đầu với Long Tương, người khiêu chiến quả thật cần dũng khí rất lớn.

Rất nhiều người cũng đã nhận ra người đàn ông đó, chính là Tiêu thiếu gia đông nam nổi lên gần đây ở kinh thành, Hoàng gia bị hủy diệt, Bàng gia suy tàn, bởi vì hắn đến, trong lòng mọi người đều biết, chỉ có người đàn ông này, mới có thực lực khiêu chiến Long Tương.

Chịu ảnh hưởng của Thần Binh, khí thế của Kinh Vệ quân đại thịnh, ngày trước luôn bị Long Vệ quân áp đặt, nhưng giờ đây khinh tình biểu đạt, chiến ý vô cùng. Còn chưa bắt đầu mà đã xuất hiện mạnh mẽ, trên sân tràn ngập chiến ý.

Lần này, ngay cả một người không bận tâm đến mọi chuyện như Đinh Bản Quân cũng không nhịn được quay đầu lại, hướng về phía Tiêu Thu Phong nở nụ cười. gờ tay lên, nhếch một ngón cái. Trên đời này ai có được uy vọng như thế, có thể làm cho người ta thấy chết không sợ, nhiệt huyết tràn trề, mới chính là vua. Mà cái đó thuộc về người đàn ông Tiêu gia này.

Đinh Ái Quốc thì càng không cần phải nói, nếu như không phải ở trước mặt nhiều người, ông ta nhất định phải ôm Tiêu Thu Phong một cái thật mãnh liệt, để biểu đạt sự cuồng động và kính hỉ trong lòng, một vệ đội có khí thế như vậy, còn e ngại cái gì sao? Long Tương thì sao, cũng có thể dẫm nát dưới chân luôn.

“Không hổ là con rể Đinh gia, tốt!”

Lần đầu tiên Đinh Ái Quốc thừa nhận thân phận con rể này, đối với Đinh gia, điều này không có gì đáng chê cười, ngược lại còn biến thành một vinh quang, bất luận kẻ nào có một người con rể như vậy, hẳn là điều đáng kiêu ngạo.

Tiếng trống trận vang lên, không quy tắc, không hạn chế, điều kiện thắng lợi, chính là một bên hoàn toàn ngã xuống hoặc đầu hàng.

Không ai sợ chết, bởi vì đây là vinh quang chi chiến, không ai lùi bước, bởi vì muốn lùi cũng đã không thể. Dũng giả gặp nhau, cuồng giả thắng. Bây giờ hai bên gặp nhau, để xem người nào cuồng hơn, kiêu ngạo hơn.

Giờ phút này, đánh giá lực lượng, không một chút giả dối, người đứng cuối cùng, chính là người chiến thắng.

Sau lưng hai bên, là vệ đội hậu cần, bọn họ không chuẩn bị hỗ trợ, mà chuẩn bị cáng, cứu trị cho người bị thương. Tuy rằng không nhất định sẽ trí mạng, nhưng người mất đi lực chiến đấu, phải nhanh chóng rút khỏi chiến trường. Bằng không khi chiến đấu kịch liệt lên, chiến thế cường đại sẽ làm bị thương đến những người vô tội.

Loại quần áo chiến này, là sở trường của Lý Cường Binh và Thiết Trụ. Nếu đếm số lần đại chiến kiểu như vậy, thì cơ hồ đã lên đến trăm lần, lực lượng cường hãn bá đạo, mang theo thân hình như mãnh hổ, cơ hồ không người nào có thể ngăn cản. Cho dù là Tiêu Thu Phong, đối đầu với hai Thần Binh chi vương này liên thủ lại, thì cũng không dễ dàng.

Làm đối phương mất đi sức chiến đấu dễ dàng nhất chính là đánh gãy tay chân, tiếng trống vừa vang, Lý Cường Bình đã không nhịn được, lao lên, sớm đã nghe nói bát long sử trong kinh rất lợi hại, lúc này hẳn đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội đánh giá, giống như lời Tiêu thiếu gia đã nói, đây là thời điểm chứng minh Thần Binh chiến đội cường đại.

Tất cả vinh dự, cần phải tự mình tranh thủ, cơ hội đã có, còn lại chỉ dựa vào thực lực.

Đối mặt, hai cao thủ Long Vệ quân đã bị Lý Cường Bình đâm bay, cơ hồ trong nháy mắt, đã bay thẳng ra ngoài, ngã xuống bên cạnh cứu thương, hừ một cái, rồi ngắt đi, chiến pháp của Tiêu Thu Phong chính là, đối với kẻ địch không cần cho một cơ hội gì, một chiêu trí mạng.

Thảm trạng này, cũng đã khơi dậy sự hiếu chiến điên cuồng của Long Vệ quân, bọn họ quả thật không phải là vệ đội bình thường, thực lực rất cường hãn, lại bị Lý Cường Bình nhanh chóng hạ gục, lão đại của Bát Sử, đã phi thân nhào tới trước, phía sau Thất sử và Văn Dũng cũng tới, một đấu một với Thần Binh chiến đội.

Dáng người cao to của Thiết Trụ, giống như một con trâu đực, đầm đía lung tung, đi phía sau là một Thần Binh khác, chuyên thu thập những cao thủ Long Vệ quân bị nội thương. Những cao thủ này còn kém một bậc so với Bát Sử, dĩ nhiên không phải là đối thủ của Thiết Trụ.

Rất nhanh, lão Lục và lão Thất của Bát Sử đã hình thành xu thế vây kín, tấn công trái phải, mà cao thủ Long Vệ quân phía sau, cũng đã mạnh mẽ lao lên, cùng với Quân Thần điên cuồng đấu đá. Chiến sự kịch liệt, rốt cục cũng đã mở màn, tuy rằng những người đứng xa cũng bị loại chiến ý này cuốn hút vào.

Đây là hai vệ đội cường đại nhất trong kinh, cho dù không thể tham gia vào, nhưng có thể thưởng thức trận chiến này, làm một người lính, cũng đã không uổng phí cuộc đời.

Cha con Đinh lão đầu thì rõ ràng rung động, tuy rằng ngồi ở trên kia, nhưng cả người nghiêng về phía trước, nhìn chăm chăm chiến sự trên sân, có chút kinh hãi khiếp đảm. Trình độ kịch liệt kiểu này, tựa hồ đã vượt qua sự tưởng tượng của họ.

Long Tương không hề động, hai tay chỉ nắm chặt tay vịn của ghế, nhìn ra được, nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh, ngược lại, Tiêu Thu Phong thì rất lẳng lặng, không nhìn ra biểu tình gì, chỉ nhìn chăm chăm xuống sân, bộ dáng ôn nhã, tựa hồ như không có ý kiến gì.

Lại một người ngã xuống, ôm lấy hai chân la lên, nhưng không ai để ý đến, có một người lại gần, đá thật mạnh một cái, làm cho hắn văng ra ngoài biên, được quân y đem vào chữa trị. Bọn họ không phải kẻ địch, cho nên không có trí mạng, nhưng bọn họ là đối thủ của nhau, quân quân chỉ có một, cho nên, chỉ có một bên có thể đứng cuối cùng mà cười.

Trên sân, sự cường đại của Thiết Trụ và Lý Cường Bình, đã hấp dẫn sự chú ý của người khác, không ai hoài nghi, sau trận chiến này, hai người này chính là đại biểu cho một thế hệ mới, có được thực lực cường hãn vô thượng, sẽ được rất nhiều binh lính xem là thần tượng, chịu ảnh hưởng của Tiêu Thu Phong, cho nên chiêu thức cũng có phần tiêu sái phiêu dật. Đặc biệt là Lý Cường Bình, cơ hồ như có bảy phần khí thế của tiêu thu phong, mỗi một chiêu thức đều kín không kẽ hở, nhưng thân hình lại như gió, làm cho người ta quần lấy cũng không tìm được vị trí của hắn.

Thiết Trụ vẫn phát huy bản tính cuồng thú giết chóc của hắn, chỉ cần là đối thủ, chỉ cần xuất hiện trước mặt hắn, thì hắn sẽ bùng nổ lực lượng cường đại, xé xác đối thủ ra, mười mấy cao thủ nhất lưu của Long Vệ quân đã gục ngã xuống tay hắn, càng có nhiều người bị đập gãy xương, phỏng chừng cho dù không chết cũng trở thành phế nhân.

Không ai nói hắn sai, đối với bọn họ mà nói, trong chiến tranh, bất luận kẻ nào dung nhập vào biển chiến ý kia, cũng đã không thể không chế được dục niệm giết chóc của mình, nếu đối thủ cường đại hơn hắn, cũng xác định là không lưu tình, đây là sự thật.

Quân Thần cũng ngã xuống, vài người bị Bát Sử đánh gãy tay, thương thế nghiêm trọng, bị lôi ra ngoài, hai trăm người phong dũng chi chiến, theo chiến thế kịch liệt, người trong sân, ngày càng ít đi, chẳng qua làm Tiêu Thu Phong cảm thấy an ủi chính là, Thần Binh chiến đội không ai ngã xuống.

Mấy năm tôi luyện, quả nhiên là có hiệu quả, vinh quang của Thần Binh chiến đội, đích thật là bọn họ đã dùng mồ hôi vất vả cần cù để đổi lấy, bọn họ đáng được hưởng.

Long Hàng Bát Sử, đều là cao thủ hiển hách một phương, giờ phút này, bọn họ cũng biết, trong Kinh Vệ quân, hai người này chính là chủ lực tuyệt đối, cho nên tập hợp sáu người hợp công, mà hai người khác dẫn những Long Vệ quân cường hãn vây kín Thần Binh đội viên và Quân Thần.

Thực lực của Quân Thần quá kém cỏi, bị thương cũng rất nghiêm trọng, nhưng khí tức cuồng sát của Thần Binh chiến đội, cứ như nước lên là thuyền lên, càng phát càng cuồng động ngạo nghễ, bọn họ ba người một tổ, hình thành mười tổ, mà mỗi tổ có thể đối phó với mười cao thủ Long Vệ quân, chỉ cần một sơ sẩy là gây thương tàn cho đối phương.

Cùng lúc đó, Thiết Trụ hét lớn một lớn : “Lão Lý, chúng ta đổi khẩu vị!” Một đôi thiết quyền mạnh mẽ giáng xuống, làm ba tên Long Sử phải tản ra, mà bên kia, Lý Cường Binh cũng giống như vậy, bị vây công như vậy, bọn họ không tấn công được, lại bị trì hoãn, làm cho Thần Binh chiến đội mất đi thời chiến đấu.

Quân Thần yếu hơn Long Vệ quân, nếu bị sáu người này vây quanh, chờ cho chúng đánh bại hết Quân Thần, thì sẽ bắt đầu tụ lại đây, mặc cho hai người này lợi hại cỡ nào, cũng sẽ bị đám người Long Vệ quân vây chết.

Hai người xen kẽ, khuyết điểm của lực đại Long Sử cũng đã bại lộ, bọn họ không phải cao thủ loại này, không học qua thuật hợp vây, không giống như Lý Cường Binh và Thiết Trụ, mỗi khi gặp phải tình cảnh sống chết, liền đoàn kết tương trợ, đây là sự ăn ý dung hợp giữa giết chóc và máu tươi, người bình thường sao có thể so sánh được.

Rốt cục cũng tìm được cơ hội, Lý Cường Binh đã đập một cước thật mạnh vào ngực lão Lục, chân khí hộ thể của lão Lục không phải nhỏ, nhưng thân thể run lên, phun ra một ngụm máu, nhất thời chiến lực giảm xuống trên diện rộng, vòng vây xuất hiện khoảng trống, cũng không thể vây khốn hai người nữa.

Quyền thể của lão Tam Long Sử cũng bị Thiết Trụ ngăn lại, cánh tay bị hấn kẹp chặt, thân thể đột nhiên chuyển, trong không khí truyền ra tiếng “răng rắc”, cả thân người lão Tam văng ra khỏi sân mấy chục mét, rớt xuống đám đông người xem, hoàn toàn bị đánh bại.

Bát đại long sử, lập tức bị tiêu diệt hai người, Lý Cường Binh và Thiết Trụ cười ngạo nghễ, khí thế lại tăng, cái khí khái coi rẻ thiên hạ này, có sự cường đại của bá vương viễn cổ, thiên hạ thương sinh, chống lại đều là địch.

Chịu ảnh hưởng của hai vị đội trưởng, Thần Binh chiến đội đã bắt đầu phản công, mà Quân Thần bị suy giảm áp lực, cũng bước chân theo Quân Thần, nhìn thấy những người anh em của mình bị đánh tàn phế, bọn họ đem tức giận trở thành sức mạnh, chỉ cần có cơ hội sẽ đem tất cả thương tổn này, hoàn toàn trả lại.

433. Chương 433 : Ước Hẹn Tái Chiến Sau Thắng Lợi.

Một Quân Thần bị đánh gãy chân, nhưng hấn không ngã xuống, mà vẫn dùng thân hình bị thương ấy, như điện bàn lao về phía cao thủ Quân Thần đã đánh gãy chân hấn, đem mình trở thành vũ khí, va chạm không muốn sống nữa. Hấn phun mạnh máu tươi, mà cao thủ Long Vệ quân kia, cũng mất đi sức chiến đấu, lưỡng bại câu thương.

Loại nhiệt huyết này, mới là dũng khí của quân nhân, tuy rằng có lẽ người Quân Thần này cả đời sẽ không thể đứng dậy được nữa, nhưng quốc gia cho vinh quang, sẽ sống cả đời còn lại của hấn.

Đối với quân nhân mà nói, vinh dự còn hơn sinh mệnh.

Long Tương ngồi trên ghế, sắc mặt càng thêm nhục nhã, thể bàn về thực lực, Long Vệ quân không thể bị thua như thế, nhưng kinh vệ quân còn có sự gia nhập của Thần Binh chiến đội, khí thế bành trướng, loại đấu pháp liều chết này, làm người ta phải kinh hãi.

Quân Thần, có thể kém hơn Long Vệ quân, nhưng ở cùng với Thần Binh chiến đội vài ngày, có vài thứ, rất giống nhau. Bọn họ đều là những người lính xuất ngũ ra, tích cách nhiệt huyết, cũng không cần phải nói, mà là truyền thừa tiếp thụ, cho nên, vì thắng lợi, dù hy sinh lớn thế nào, cũng chấp nhận.

Lại thêm một Long Sử bị đánh gãy răng, răng môi lẫn lộn, tư thế khá là bất nhã, làm cho người xem không khỏi che miệng cười trộm, loại cười này, đối với Long Vệ quân giống như là một sự khinh thường, Long Tương trong mắt bọn họ đã mất đi sắc thái bất bại rồi.

Cha con Đinh gia thì trong lòng rung động, rồi lại mừng như điên, trận đấu này tuy không dễ dàng, nhưng bọn họ đã thấy được tia thắng lợi, nhìn thấy Long Tương cao cao tại thượng kia, sắc mặt đã tối sầm lại, bọn họ rốt cục đã cảm nhận được sự hãnh diện.

Tư Mã Lạc nhìn không chớp mắt, con mẹ nó, đây còn là người sao? Quả thật giống như trâu, đã tính không sợ chết, đánh nhau mà gặp phải đầu pháp như vậy, quả thật rất đáng sợ.

Tâm tình Triệu Nhược Minh cuồng động, hy vọng có một ngày, có thể gia nhập chiến đội này, Thần Binh chiến đội, không chỉ là mục tiêu của Lang tổ, mà còn của Triệu Nhược Minh, cũng như tất cả binh lính của Ma Quỷ, chỉ có thể đạt tới trình độ cường giả này, mới được tính là cao thủ chân chính.

Vũ cũng lần đầu tiên chứng kiến sự cường đại của Thần Binh chiến đội, đánh bại Long Vệ quân của Long Tương, sự thật làm cho người ta bất ngờ. Trong suy nghĩ của Vũ, lần quyết chiến này, người nào chiến thắng cuối cùng, khẳng định cũng không thoải mái, nhìn đám cao thủ Long Vệ quân, cùng với Long Hành Bát Sử, không ai dám tin rằng, bọn họ từng là những cường gia nhất lưu trong quân đội.

Có vài người có lẽ không biết, nhưng các cao thủ Long tổ, cũng là bại tướng dưới tay của Long Sử, đây chính là một chứng minh thực tế nhất.

Ruth bên cạnh thì lại không có kinh ngạc đặc biệt gì, ở chung với Thần Binh quá nhiều ngày rồi, nàng đã biết rõ thực lực của những người này, cho nên chiến tích như vậy, cũng là một chuyện rất bình thường, hơn nữa, có ông xã ở đây, bọn họ dám bại sao?

Bát Đại Long Sử, chỉ còn lại ba, sau khi đã thương mười mấy người Quân Thần, đã bị Thần Binh chiến đội vây lấy, chật vật vô cùng, mà đám cao thủ của Long Vệ quân, mất đi chỉ huy, cũng tán loạn vô cùng, bị Quân Thần nhất nhất đánh tan. Chuyện này rất bình thường, bình bại như núi đổ, không người nào có thể chuyển nghịch.

Giờ phút này, bốn phía truyền đến tiếng cường, đây là lời ca tụng đối với kinh vệ quân, là sự cười nhạo với Long Vệ quân. Bởi vì vệ đội đứng đầu, luôn được coi là ngôi sao sáng trong quân đội, thế mà giống như bao cát bị kinh vệ quân đánh bại, căn bản không thể đánh trả.

Bọn họ đã hết sức rồi, chỉ là Thần Binh chiến đội, thật sự quá cường đại.

Điểm này, Long Tương đã nhìn ra.

Cho nên, hắn động. Ngay cả đỉnh ái quốc cũng không chú ý tới, thân hình của Long Tương đã biến mất, dưới ánh mặt trời, nhanh như thiểm điện, đánh thẳng vào hai người Lý Cường Bình và Thiết Trụ giữa sân.

Ruth quýnh quýng, đang định kêu to, mà Tiêu Thu Phong trước mặt nàng, cùng thời khắc đó, cũng đã biến mất, Long Tương rốt cục không nhận được động thủ, hắn đã nói qua, Long Tương, PHẢI THUỘC VỀ HẮN.

Rất nhiều người đã thấy Long Tương biến mất, nhưng không ai lại chú ý đến Tiêu Thu Phong, trên không sân đấu, truyền đến ba tiếng “ba ba ba”, bụi đất bay lên, hai thân ảnh hiện ra, bọn họ đứng lặng giữa không trung, hai người đứng đó, khí thế cuồng phách, cử thế vô thất.

“Long Tương xuất thủ ...” Trong đám người truyền đến tiếng binh sĩ kinh hãi, mọi người ồn ào lên, các loại âm thanh đã truyền ra.

“Long Vệ quân đã bị đánh bại, chẳng lẽ Long Tương muốn văn hồi bại cục?”

“Không thể nào, binh đối binh, tướng đấu tướng, đối thủ của Long Tương, phải là Đinh tướng quân, đối phó với binh lính của kinh vệ quân thì có gì để nói?”

Theo sự thất bại của Long Vệ quân, Long Tương cũng bị người khác xem thường, những âm thanh này lọt vào tai Long Tương, làm cho sự tức giận sôi trào, hai máu phun ra lửa giận, muốn đem những tên lính ấy đánh thành tro tàn, không ai có thể ô nhục Long Tương, hắn là thần, quân trung chi thần.

Thân ảnh Tiêu Thu Phong xuất hiện, chặn Long Tương lại, ngằm phát kích lực lượng cường đại, làm cho những cao thủ Long Vệ quân còn lại, trực tiếp chịu ảnh hưởng, bị chấn văng đi, giữa sân chỉ còn lại ba Long Sử đang đau đớn giãy dụa.

“Long Tương, Long Vệ quân đã bại!” Âm thanh tựa hồ như không lớn, nhưng dưới khí kinh truyền ra, có thể làm cho toàn bộ người nơi này nghe được, Long Vệ quân bại, đây là sự thật, nhưng đối với Long Tương, cũng rất tàn khốc.

Hai tay Long Tương nắm chặt thành quyền, tựa hồ trong thân thể bạo phát lực lượng cường đại, trên mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng nói : “Thì tính sao? Chỉ cần Long Phi ta còn, thì Long Vệ quân vẫn tồn tại như cũ, vĩnh viễn không bại!”

“Ta, Tiêu gia Đông Nam, Tiêu Thu Phong, khiêu chiến ông!”

Những lời này, mang theo cường thế lạnh lùng, truyền đến tai mỗi người, tuyệt đối làm cho người ta khiếp sợ, Long Tương xưng bá kinh thành hơn hai mươi năm, chưa từng có người nào dám đứng ra khiêu chiến hắn.

Long Phi trầm tư, nhưng Tiêu Thu Phong không cho hắn cơ hội, nói : “Nếu ông lo lắng mình sẽ thất bại giống như Long Vệ quân thì ông có thể cự tuyệt!”

Giống như Tiêu Thu Phong đã nghĩ, Long Tương không thể cự tuyệt, bởi vì hắn là Long Tương.

Long Phi ngẩng đầu, âm thanh lạnh băng đột nhiên trở nên mãnh liệt, đáp : “Được, ta đáp ứng người, ba ngày sau, ở nơi đây, ta chấp nhận khiêu chiến của người”

“Àmmmm” Một tiếng, toàn trường kinh động, âm thanh kích động, làm cho quân trường im lặng trở nên náo nhiệt, ngay cả đình bản quân cũng không chịu nổi rung động, tay không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Người thật sự cho rằng có thể đánh bại ta?” Giờ phút này, Long Phi vẫn có chút kỳ quái, sự khiêu căng trên mặt vừa rồi cũng không thấy, toát ra một vẻ thâm trầm vô cùng.

Tiêu Thu Phong không nhìn hắn, đáp : “Tôi không muốn đánh bại bất kỳ kẻ nào, ông từng là nghĩa phụ của tôi, đối với tôi có ân, tôi cũng không muốn tổn thương ông, đấu với ông một trận, tôi chỉ muốn biết, cha tôi chết như thế nào?”

Đến giờ phút này, đối với nghĩa phụ năm đó, Tiêu Thu Phong đã không lảng tránh, dũng cảm đối diện tất cả.

Rốt cục đã xác định, Long Tương nở một nụ cười, nói : “Tốt lắm, Long Thần có một đứa con như người, quả thật cũng đáng để hắn kiêu ngạo, nhưng người không nên tới kinh thành, bởi vì người đang đi trên con đường mà cha người đang đi khi xưa, đó là một con đường chết!”

“Nếu người có thể đánh bại ta, ta sẽ nói cho người biết chuyện người muốn” Long Phi nói xong, thân hình rơi xuống đất, bỗng nhiên xoay người lại nói : “Nhưng ta tin tưởng, người phải trả một cái giá rất lớn”

Giờ phút này, trừ Long Phi, hoặc là không còn ai biết, cái giá ấy, cuối cùng là lớn cỡ nào?

Long Tương đi rồi, Long Vệ quân cũng đi, người còn lại bao quanh Thần Bình chiến đội, hoan hô thắng lợi, đình bản quân cũng cao hứng, bởi vì ông ta đã không làm lão đại thất vọng. Kinh vệ quân thật sự đã chiến thắng Long Vệ quân, lần này, một thần tượng mới được sinh ra, quân tâm đại định, tất cả đều có hy vọng.

Nhưng trong lòng lại xuất hiện một mối lo mới, từ sau trận chiến hôm nay, ai trong bọn họ cũng tưởng tượng được, ba ngày sau là Long Tương chi chiến, không biết sẽ kinh tâm động phách cỡ nào.

“Truyền lệnh xuống, quân lực đã chấm dứt, tất cả chiến viên của quân khu lập tức rời kinh, người ở lại sẽ bị quân pháp xử lý”

Đình bản quân biết những người này nhất định sẽ có đủ các lý do để lưu lại kinh, chờ đợi trận chiến của Long Tương, nhưng bởi vì tránh sinh sự, nên phải nhanh chóng quét dọn chiến trường cho thỏa đáng, nơi này trừ kinh vệ quân, không có lệnh của ông, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã vọt đến trước mặt Tiêu Thu Phong, trong mắt hiện rõ nhiệt hỏa, trận chiến của họ đã qua, bây giờ điều chờ mong nhất chính là trận chiến của Tiêu thiếu gia và Long Tương ba ngày sau, nếu như nói trận này là cường giả chi chiến, vậy thì trận chiến của Tiêu thiếu gia, chính là Thần Chi Chiến.

“Các người làm rất tốt, chiến thắng Long Vệ quân, nhưng như vậy vẫn chưa chấm dứt, mà chỉ mới bắt đầu, hy vọng các người có thể tiến thêm một bước nữa, chân chính trở thành binh trung chi thần”

Lời của Tiêu Thu Phong, đối với Thần Binh chiến đội, đều là lời của Thánh. Kỳ thật, Lý Cường Bình và Thiết Trụ cũng đã hướng về binh thần.

“Tiêu thiếu gia, chúng tôi sẽ không làm cho anh thất vọng, xin anh yên tâm, Thần Binh chiến đội, bất luận là đánh với kẻ nào, đều cố gắng gấp trăm lần, đạt được yêu cầu của anh” Lý Cường Bình mở miệng, Tiêu thiếu gia là mục tiêu của bọn họ, mỗi lần bọn họ đề cao, đều bởi vì Tiêu thiếu gia kỳ vọng, như vậy, mới có mục tiêu.

Thiết Trụ cũng bước lại nói : “Chúng tôi mãi mãi đều là Thần Binh chiến đội của Tiêu thiếu gia, vĩnh viễn thuộc về một mình Tiêu thiếu gia”

Bọn họ rất cường đại, điểm này, trong lòng Thiết Trụ Lý Cường Bình đều hiểu, hôm nay đấu một trận với Long Vệ quân, cũng đã được chứng minh. Nhưng bọn họ cũng biết, trong mắt của Tiêu thiếu gia, bọn họ vĩnh viễn chỉ là một người lính, cũng chỉ xứng đáng làm một người lính.

Bọn họ biết, hơn nữa cũng thừa nhận, Tiêu thiếu gia là vị thần trong cảm nhận của tất cả mọi người thuộc Thần Binh Chiến Đội, vĩnh viễn không thể vượt qua.

434. Chương 434 : Nhiều Năm Không Tụ Lại.

Trừ những nữ chủ nhân tương lai của Tiêu gia, đương nhiên không thể thiếu thành viên Mị ảnh, gần đây không có nhiệm vụ, Ruth liền cho họ một chỉ lệnh, huấn luyện nghiêm khắc đồng thời bảo vệ an toàn cho trang viên của Hoắc gia.

Đặc biệt là an toàn của chủ nhân Tiêu gia, là vấn đề sống chết, cho nên khi người nào xuất hiện, nhất định phải có thành viên của Mị Ảnh.

Đình Ái Quốc rời xe, nhìn chằm chằm Hoắc Thấm Hà, tất cả trí nhớ ngày xưa, đã nổi lên trong lòng, ông thất thố, giơ hai tay ra, muốn chạy tới hướng bà, Hoắc Thấm Hà hoảng sợ, vội kéo Đình Mỹ Đình lại che trước mặt mình.

“Ông là ai?”

Đình Ái Quốc dừng lại, vội kêu lên : “Đại tẩu, em là ái quốc đây, chị xem, ấn ký trên tay em nè, chị còn nhớ không?” Kéo tay áo lên, trên tay rõ ràng còn một dấu vết, đây là hình xâm, nhưng làm cho người ta buồn cười chính là, cái hình xâm này lại là hình con chuột.

Đình Mỹ Đình cũng buồn cười, bây giờ đã biết rồi, vì sao ông già của mình cứ đến mùa hè mà lại mang áo dài tay, hỏi mẹ vài lần mà mẹ cũng không nói cho mình biết, thật không ngờ, trên cổ tay của cha, lại có một con chuột đáng yêu như vậy.

“A, thì ra là lão thử (con chuột), sao già quá vậy, trước kia gầy ốm xấu xí, mà bây giờ biến thành trâu đực cường tráng thế này?”

Ngủ hơn hai mươi năm rồi, thế giới thay đổi cũng ít nhiều, tuy rằng chúng nữ rất muốn cười, nhưng trong lòng lại âm thầm có chút chua xót, mẹ thật khổ, về sau nhất định phải hiếu thuận với bà.

Đình Ái Quốc không để ý, hưng phấn kêu lên : “Đại tẩu, chị nhận ra em rồi sao, em chính là lão thử đây” Xung hô kiểu này, trong nhà cũng không ai biết, đây là cách gọi thân mật của đám anh em trước kia, chỉ có lúc cùng nhau, mọi người mới có thể tùy tiện gào thét, thân thiết như vậy thôi!

“Ồ, Mỹ Đình là con gái của chú sao. Thật không ngờ được, lão thử mà lại có thể sinh một đứa con gái xinh đẹp như vậy, này, chú có lầm không đó, Mỹ Đình thật sự là con gái của chú sao?”

Bà hỏi câu này, mang theo vài phần hồn nhiên, làm cho Đinh Ái Quốc xấu hổ không thôi.

“Điểm này, ta có thể cam đoan, Mỹ Đình chính là con gái của ái quốc. Tiểu Hà, con có nhận ra ta không?” Đinh Bản Quân đã tiến lên, thân thiện mở miệng, từ biệt hơn hai mươi năm, ông cũng đã già rồi... Chuyện cũ nghĩ lại cũng thấy nhớ!

Đối với Đinh Ái Quốc đương nhiên không cần khách khí, bởi vì đây là một trong những người anh em của Long Thần năm đó, ông ta là người nhỏ nhất, mỗi lần có việc gì đó, đều sai ông làm, còn nói là rèn luyện thể chất gì đó nữa, thật ra là cả đám làm biếng thì có.

Nhưng đối với Đinh Bản Quân, lại phải khách khí rất nhiều. Ông ta là trưởng bối, hơn nữa với uy vọng quốc gia của ông, quả thật đủ để làm cho người ta tôn kính.

“Đinh thủ trưởng, người cũng đã già rồi, nhìn thấy người thật cao hứng, vừa về với thế giới này, quả thật không thể lập tức thích ứng được, Tiểu Phong, đón mọi người vào nhà đi, vào nhà rồi nói tiếp. Nghe nói hôm nay mọi người đại thắng, mẹ đã dọn đồ nhà bếp, làm nhiều đồ ăn hơn, để chúc mừng cho các con”

Bà lão cũng nói : “Đúng vậy, đúng vậy, Hoắc gia chúng ta đã lâu không có náo nhiệt như vậy, bây giờ Tiểu Hà tỉnh lại, còn có Tiểu Phong nhận tổ quy tông, tất cả đều là chuyện vui, lão thái bà ta thật sự là cao hứng muốn chết được!”

“Ông là ...” Đinh Ái Quốc cũng nhìn thấy lão đạo sĩ, cảm thấy quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra được, nên nghi hoặc hỏi.

Đinh Bản Quân cười cười nói : “Hắc ta chính là đạo sĩ thú vị hận con nhất đó, hồi đó con đã cố ý tè lên người của hắc mã”

Tất cả mọi người đều là người quen biết, thường xuyên lui tới, nhưng từ sau khi Long Thần gặp chuyện không may thì mọi chuyện xảy ra quá nhiều, ngẫm lại thì nhiều năm rồi vẫn chưa gặp mặt.

“Tốt lắm, Đinh lão đầu, già đầu như vậy rồi mà vẫn không quên chuyện tục phạm trần, đã một chân xuống mồ rồi mà còn hý hửng như con nít vậy, ông không sợ mệt chết hay sao?”

Đinh Bản Quân cười ha hả, nói : “Mệt thì không biết, nhưng buồn chán thì thật sự muốn lấy cái mạng già của ta rồi, thật không ngờ, Tiểu Hà tỉnh, ngay cả lão đạo sĩ lang thang như ông cũng xuất thế, xem ra về sau không lo tịch mịch rồi”

Không khí hiền hòa, bắt đầu trở nên vui sướng, mọi người lục đục vào nhà, Đinh Mỹ Đình đã hưng phấn ôm lấy tay của Tiêu Thu Phong, nhìn người của Đinh gia và Hoắc gia hòa hợp, nàng biết, hạnh phúc ngày càng gần với nàng, nàng thật khát khao chờ đợi ngày đó đến.

“Mỹ Đình, về sau anh nghĩ phải gọi em là con chuột nhỏ mới được, anh thật kỳ quái, tại sao trên đời này lại có một con chuột nhỏ xinh đẹp như vậy chứ?”

Tiêu Thu Phong cười cười, tuy rằng trong lòng nghĩ đến cuộc chiến ba ngày sau, có một nỗi lo lắng không rõ, nhưng ở nhà, hẳn cần cho những người mình yêu thương một cảm giác bình an, không muốn để cho bọn họ lo âu, bởi vì có lo âu thì cũng không thể thay đổi bất cứ chuyện gì.

Đinh Mỹ Đình đỏ mặt, ngượng ngùng nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, kêu lên : “Em mới không phải, em là một đại mỹ nữ, ba của em mới là con chuột, em không phải”

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của nàng, chúng nữ không tự chủ mỉm cười, tạm thời quên đi cuộc hẹn ba ngày sau.

Vũ, Ruth, hoặc là tất cả các nàng, đều không muốn để Tiêu Thu Phong mạo hiểm, nhưng các nàng hiểu rằng, có một số việc cần phải làm, mà trận chiến với Long Tương, căn bản là không thể tránh khỏi, cho nên trong lòng Vũ dù là bất an không yên, nhưng vẫn phải mỉm cười, giờ phút này, tất cả mọi người đều hạnh phúc, không ai muốn phá hư bầu không khí này.

Có trà, có điểm tâm, có nước trái cây mà các nàng thích, tươi và ngon, đặt ở trên bàn, người của mấy nhà, cũng tụ lại một chỗ, trò chuyện cười đùa vui vẻ, tất cả mọi người đều là bạn bè nhiều năm, giờ phút này có thể tụ lại một chỗ, cũng đã là một chuyện rất vui, có thể sống đến bây giờ, cũng là một hạnh phúc.

“Tâm nguyện nhiều năm, thật không ngờ, lại có thể hoàn thành trong hôm nay, ba nhà chúng ta là thân gia, thành người một nhà, quả thật nên chúc mừng một cái, Hoắc lão đầu, ông cũng đừng keo kiệt, ta biết ông giấu không ít rượu ngon, lấy ra đi, để lão đạo hôm nay uống cho đã”

Hoắc Phi Trữ không nói gì, Mộng Thanh Linh ngồi bên cạnh lão đạo sĩ cũng đã khuyên : “Ông nội, ông đừng uống nhiều rượu mà, ít vận động mà lại cuồng ẩm, như vậy sẽ hư thân, Mộng Mộng còn hy vọng ông nội được sống thêm trăm tuổi mà”

Lão đạo sĩ sững sờ, nhẹ nhàng cười nói : “Không sao đâu, chỉ uống một chút, chỉ uống một chút”

“Không sai, ta có vài hũ rượu trân quý trăm năm, bây giờ tính ra cũng hơn một trăm năm mươi năm rồi, tuyệt đối là cực phẩm, nếu đem ra ngoài bán cũng là giá trên trời, nếu để lão đạo sĩ ông uống một chút, vậy thì không cần lãng phí”

Rõ ràng là dụ dỗ, cuộc đời của lão đạo sĩ đã không còn thích gì, chỉ có chú ý đến rượu mà thôi, nghe vậy đã không còn bận tâm về lời khuyên của cháu, quát lớn : “Lão đạo sĩ ta hôm nay phải làm sạch hết mấy hũ rượu trân quý của lão”

Thấy ông nội quát lớn, Mộng Thanh Linh cũng chỉ bất đắc dĩ bĩu môi, ông nội này, chỉ cần nghe có rượu là nói cái gì cũng không lọt lỗ tai.

Đinh Bản Quân cười nói : “Lão Hoắc, ông quả không tồi, còn có rượu trăm tuổi nữa, hôm nay ta thật có lộc ăn, nhất định phải thưởng thức rượu một trăm năm chục tuổi nó thế nào”

Đối với quân nhân thế hệ trước, mỗi người đều là con ma rượu, rượu có thể cho can đảm, cũng có thể làm bớt lạnh, cho dù không thích, cũng phải uống một chút, cho nên, từ từ rồi cũng nghiện cái thứ này.

Bầu không khí trò chuyện thân mật ngày càng nồng đậm, mà trong phòng cũng truyền ra mùi thơm bát ngát, xem ra tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng, Hoắc Thẩm Hà bị Đinh Ái Quốc lôi kéo đứng ngồi không yên cũng đã đứng dậy, giúp đỡ các cô vợ dọn dẹp, tuy rằng Hoắc gia không có nữ hầu, nhưng trong nhà có quá nhiều phụ nữ rồi, cho nên làm việc cũng rất tiện.

“Nhược Thần, con không cần làm, tránh cho thân thể bị thương” Bà lão lập tức dặn, ở Hoắc gia, Triệu Nhược Thần bây giờ là bảo bối số một.

“Tiêu thiếu gia, có khách đến!” Cửa, triệu nhược minh đến, sau lưng hắn, còn có một người mặc quân trang, chính là Triệu Quang Bình, nghe nói con gái có thai, ông lập tức dành thời gian đến thăm, nhưng thật không ngờ, ở nơi này có quá nhiều khách.

“Xin chào lão thủ trưởng, xin chào Đinh tướng quân, xin chào Hoắc lão” Vừa vào cửa cũng không vội nhìn con gái mình, mà ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không có thời gian chào hỏi, chẹp chẹp, không có biện pháp, những người này không có thân phận như vậy, cho nên ông ta phải chào hỏi theo cấp bậc lễ nghi.

Vẫn là Đinh Bản Quân khoát tay áo, nói : “Được rồi lão Triệu, ở đây không cần khách khí, bằng không tiểu tử Tiểu Phong kia đuổi ta về mất, đi thăm con gái của ông đi, ông có phúc lắm, cháu ngoại rất nhanh sẽ ra đời, lúc đây tháng nhất định phải mời ta làm khách, ta sẽ tặng một bao lì xì thật lớn”

Lão đạo sĩ cũng cười nói : “Cũng tính cho ta luôn đi, tiền lì xì đó, về sau chờ Mộng Mộng sinh em bé, các người phải đưa gấp hai lần, con người của ta không quen chịu thiệt đâu”

Lời này nói ra, tất cả mọi người đều cười ầm ầm... những nhân vật như vậy, ai lại quan tâm đến điều đó.

“Cha!” Triệu Nhược Thần xấu hổ vui mừng, còn chưa chính thức kết hôn, nhưng đã có con của tên xấu xa đó, thật ra trong lòng có chút lo lắng cha sẽ trách cứ, bởi vì cha già rất là lỗi thời, có một số việc, rất là xem trọng, nhưng lúc này đây, Triệu Quang Bình bị các lão lãnh đạo hâm mộ, cái loại chuyện đó cũng đã để quên đâu đó trên chín tầng mây rồi.

Cho dù là không quên, nhưng giờ phút này, ông ta có thể nói ra sao?

Triệu Quang Bình lập tức đỡ triệu nhược thần ngồi xuống, nói : “Được rồi, ngồi đi, có con rồi, tất cả phải cẩn thận, mẹ của con đó, lúc nào cũng khẩn trương, con xem, dặn cha đưa đến rất nhiều đồ dùng trẻ con, cha nói với bà rồi, nhưng bà không nghe, chờ đến lúc con sinh, cha sẽ đưa bà đến chăm sóc cho con, không cần lo lắng, biết không?”

Được cha an ủi, làm cho triệu nhược thần thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Thu Phong một cái, trên mặt tràn đầy ôn nhu, có lẽ trong lòng nàng, nàng sẽ nói lời cảm ơn với người đàn ông này, bởi vì giây phút hạnh phúc này mà nàng có được, tất cả, đều là của hắn cho.

435. Chương 435 : Khách Phương Xa.

Mọi người cùng nhau ngồi vào bàn, vốn vị trí chủ nhà phải là của Hoắc lão gia, nhưng ông ta lại hưng phấn lôi kéo tay của Tiêu Thu Phong, đem hắn đến chỗ chủ vị, nói : “ Từ hôm nay trở đi, Hoắc gia trở thành nhà của Tiểu Phong, hai lão già chúng ta đã già rồi, thật sự ko làm được gì, về sau có việc gì, mọi người cứ tìm tiểu Phong đi, tất cả đều nghe theo hắn”

Tiêu Thu Phong có chút khó xử, cười nói : “ Ông ngoại, ko cần như vậy, chẳng lẽ ông muốn con ngay cả thời gian ngủ cũng ko có sao?”

Bà lão lập tức nói : “ Tiểu Phong, bây giờ Tiêu gia và Hoắc gia dù sao bây giờ cũng là của con, sự bận rộn đó hẳn là con phải gánh vác rồi, con cũng ko muốn lão già này hối hận ngược xuôi chứ, đi hết nhà này đến nhà khác. Ta nói cho con biết, thân thích của Hoắc gia ở kinh thành cũng ko ít, trước kia ko có mẹ con, hai lão già ta muốn yên tĩnh thì được, như bây giờ, tất cả lại bắt đầu, có thời gian, để ông dẫn con đi gặp người quen, ở kinh thành, tất cả mọi người đều quen mặt”

Hai cha con Đình gia ngơ ngác nhìn người đàn ông này, hai người thật muốn biết ở kinh thành còn ai ko biết Tiêu gia Tiêu Thu Phong?

Tiêu Thu Phong bị bà ngoại lôi kéo, ngồi xuống, đang chuẩn bị ăn cơm thì Labus từ bên ngoài vội vã chạy vào, mọi người đều có chút kinh ngạc, Labus ko để ý đến, đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, khom người hành lễ nói : “ Tiêu thiếu gia, Lâm tiểu thư và ông chủ đến, Lang Khuyển đang nghênh đón bọn họ”

Mọi người ko biết, nhưng Tiêu Thu Phong hưng phấn, lập tức đứng dậy, nói với mẹ: “ Mẹ, bác đến, chúng ta ra ngoài nghênh đón đi”

Ở trên đời này, trừ mẹ ra, thì bác, chính là người hắn tôn kính nhất, huống chi Long Thần đã mất, bác chính là trưởng bối duy nhất của Tiêu Thu Phong.

Lần này ngay cả Hoắc Thẩm Hà cũng kinh ngạc, đứng lên nói với mọi người : “ Các vị chờ một chút, lại có khách đến, mọi người đợi một lát nữa sẽ thấy, đi, các con cháu, ra nghênh đón khách, người khách này, các con phải đặc biệt tôn kính”

Đình Mỹ Đình cũng đi ra, thấp giọng hỏi Tiêu Thu Phong : “ Tiêu đại ca, bác của anh là ai, chẳng lẽ là đại ca của Long Thần?” Điều này thật kỳ quái, truyền thuyết Long Thần, nàng đã từng nghe qua, nhưng chưa từng nghe Long Thần có đại ca?!

Chắc có lẽ cũng là một đại nhân vật?

Ở cửa, thật sự có hai người đang vào, Tiêu Hào Vân thần thái nhàn nhã cùng với Lâm Thu Nhã xinh đẹp như tiên tử, lúc này đây, thật ra là do Hoắc Thẩm Hà chủ động, nhìn thấy Tiêu Hào Vân, nước mắt kích động tràn ra ngoài, bước vọt tới, cầm lấy tay ông, ko nhịn được run lên, nói : “ Hào Vân đại ca, chúng ta rốt cục đã gặp lại”

Tiêu Hào Vân đương nhiên là vô cùng vui sướng, bởi vì người em gái đã chết hai mươi năm thế mà vẫn còn sống, giờ phút này gặp lại, xúc động vô cùng, làm sao mà ko rơi lệ được, mắt ông đỏ hồng, kích động vô cùng, lại có một cảm động, một hạnh phúc.

“Đúng vậy, thật ko ngờ, chúng ta lại có ngày gặp lại, Tiểu Hà, em còn sống, anh thật cao hứng. Xem ra, Tiêu gia bất diệt, hương khói chắc chắn càng thêm cường thịnh” Nhìn thấy những nữ chủ nhân của Tiêu gia bước ra, ông há có thể ko được an ủi sao, Tiêu gia sau này chắc chắn sẽ con cháu đầy đàn.

Nghe nói ở “Tiêu gia” đông nam cũng có hai người đang mang thai, chính là huyết mạch của Tiêu gia.

“Hào Vân ...” Bà lão đã đi ra, nhìn thấy người anh của con gái, trên mặt đầy kích động, giờ phút này, thân nhân thật là nhiều, ko gặp mấy chục năm, đột nhiên dùng một cái xuất hiện, chỉ đáng tiếc là, Mại Phi đã chết, bằng ko, sẽ càng thêm náo nhiệt.

“Chú Hoắc, thật sự là đã lâu ko gặp, thân thể lão nhân gia có khỏe ko?” Kỳ thật tuổi hai người ko chênh lệch lắm, chỉ là bối phận kém một bậc, cho nên kêu bằng chú, mặc dù ko giống lắm, nhưng thật sự nên kêu.

Đinh bản quân cũng nhận thức Tiêu Hào Vân, hơi hơi giật mình nói : “ Thì ra lão tiểu tử này còn sống, mạng thật là dài a, nhiều năm ko gặp như vậy, ta tưởng ông hóa thành tro rồi chứ?”

Nhìn mấy lão già triền miên một chỗ, Vũ và Ruth đã đến đón Lâm Thu Nhã, vì gặp người đàn ông này, nàng đã vội vã đến đây, từ biệt ở Trung Đông, những đêm ấy, trong đầu nàng có ngàn vạn suy nghĩ, ko đêm nào được ngủ ngon giấc.

“Chị Thu Nhã, chị cũng đến rồi, Ngưng Tuyết đâu, nàng ta ko đi chung với chị sao?” Ruth cũng biết, trách ngưng tuyết tuy đơn thuần, ko hiểu đời, bạn bè cũng rất ít, trừ nàng ra, chỉ có Lâm Thu Nhã, giờ phút này, các nàng đều đến kinh thành, nàng ta còn một mình, vậy chẳng phải rất cô đơn sao?

Lâm Thu Nhã ngẩng đầu nhìn Tiêu Thu Phong, ánh mắt mang theo rất nhiều hàm nghĩa, nhưng nói cái gì đều là dư thừa, Tiêu Thu Phong mở hai tay ra, ôm Lâm Thu Nhã vào lòng, hít mạnh mùi thơm trên cơ thể nàng, sau đó hôn một cái lên mặt nàng.

“Thu Nhã, em vẫn thơm như vậy!”

Đinh Mỹ Đình bên cạnh cười nói : “ Cái này là đương nhiên, phụ nữ đều thơm như vậy, chỉ có đàn ông là hôi thôi, bằng ko vì sao lại kêu đàn ông các anh là đàn ông thú vị chứ?”

Chúng nữ đều cười, mà Lâm Thu Nhã lại kiều miễm nhìn Tiêu Thu Phong một cái : “ Ngưng Tuyết đương nhiên cũng muốn đến, nhưng nàng ko phải đã nói sao, chỉ cần kẻ xấu này trở về, nàng ta sẽ gả cho hắn, cho nên, vì giữ đúng lời hứa của mình, nàng ta nói nàng ta nhất định ở Trung Đông chờ anh”

Thật ra trừ nguyên nhân này, thì tổng bộ của Long Đằng ở trung đông, quả thật cũng cần người trông coi.

Nói xong, Lâm Thu Nhã xoay người lại, nhìn Tiêu Thu Phong hỏi : “ Ông xã, anh có nhớ đến em ko?”

“Đương nhiên là có, anh nhớ em, nhớ Yên Nguyệt, nhớ Phượng Hề, nhớ mỗi người các em” Đúng vậy, có yêu, có con, thì đàn ông mới có thể nhớ nhà, trước kia hắn là lãng tử, nhưng bây giờ, hắn là trụ cột của một gia tộc, mà tất cả người phụ nữ yêu hắn, đều là thành viên của gia tộc này.

“Đây là Thu Nhã sao, Đông Nam Lâm gia có thể sinh ra một người con gái như vậy, quả nhiên tươi ngon mọng nước, tiểu Phong, con thật sự là lừa ko biết bao nhiêu người con gái tốt, ngay cả mẹ cũng có chút đổ kỵ với con” Hoắc Thâm Hà xoay người lại, nhìn Lâm Thu Nhã, rất vừa lòng, con trai tìm gái, quả nhiên ai ai cũng là quốc sắc thiên hương, thiên kiều bá mị, ko chỉ có thân hình, cũng là một nhân tài, nghe nói người con gái Lâm gia này đã giúp đỡ cho con trai rất nhiều.

Trên đường về, Lâm Thu Nhã đã nghe bác nói qua, đương nhiên biết người phụ nữ trước mắt này chính là mẹ của người đàn ông mà mình yêu, lập tức ôn nhu thi lễ nói : “ Mẹ, con là Thu Nhã, mẹ mới xinh đẹp, nếu như ở bên ngoài, Thu Nhã thật sự ko dám gọi mẹ, sợ làm cho mẹ già”

Phụ nữ mà, đều thích nghe những lời như vậy, cho dù là già cũng thế, Hoắc Thâm Hà vừa nghe, nhất thời vui vẻ, cười nói : “ Được rồi, miệng của con ngọt lắm, làm lão thái bà ta vui vẻ, Thu Nhã, mệt mỏi rồi, chúng ta vào nhà đi, con nhanh chóng rửa mặt chải đầu một chút rồi vào ăn cơm”

Chờ Lâm Thu Nhã và Tiêu Hào Vân ngồi xuống, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu, bữa tiệc này chính là thời khắc vui vẻ nhất của Hoắc gia, nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong lại có chút hối tiếc, bởi vì chúng nữ ở Đông Nam ko đến đông đủ, bằng ko, đây mới là vườn đầy sắc xuân, ý mừng ngập trời.

Đương nhiên, nếu trên bàn còn có mấy đứa nhỏ, vậy thì càng hạnh phúc hơn nữa, tin chắc rằng những người lớn đều có cảm thụ tương tự.

Mặc dù bầu ko khí này ko ai muốn phá hư, nhưng có một số việc cuối cùng rồi vẫn phải đối mặt.

Hơn nữa, lời này xuất phát từ miệng của bác : “ Tiểu Phong, ta vừa mới vào kinh đã nghe tin đồn, ba ngày sau con sẽ đấu với Long Tương, có thật ko?”

Mọi người đều sửng sốt, Hoắc Thâm Hà lập tức hỏi : “ Tiểu Phong, thật sự có chuyện này sao? Vì sao con lại muốn võ Long Phi, bây giờ hẳn ko phải là cao thủ đệ nhất kinh thành sao?”

Đến lúc này, Tiêu Thu Phong cũng ko muốn gạt, nói : “ Con biết cái chết của cha có liên quan đến Long Tương, hơn nữa chỉ có hẳn mới biết được con là con trai của Long Thần, đây là trách nhiệm của con, con phải biết, cho dù con ko làm tròn nghĩa vụ của một người con hiếu thuận, nhưng ít nhất cũng tìm được hài cốt của cha về, để mỗi năm ngày lễ tết đi tế bái người”

Đinh lão đầu cũng mở miệng : “ Tiểu Phong, chuyện này ta thấy cũng ko đơn giản, năm đó Long Thần và Long Phi cùng chấp hành nhiệm vụ, nếu Long Phi có suy nghĩ xấu, muốn đổi phò với cha của cậu, sợ rằng ko có khả năng, thời điểm đó, võ công của Long Phi kém rất xa cha của cậu, hơn nữa lúc Long Phi trở về, nói rằng cha của cậu bị ba hắc bang của thế giới vây giết, vì cứu hẳn nên mới ko thể thoát thân, cho nên ngay cả xác chết cũng ko tìm được, những người đó hận cha cậu tận xương tủy, hủy thi tiết hận, cũng là có thể, nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy, Long Phi giấu rất nhiều chuyện.

Tiêu Thu Phong gạt đầu nói : “ Con cũng biết có nhiều chuyện ko đơn giản như vậy, cho nên, con nhất định phải tìm hiểu, bí mật này đã ẩn giấu hai mươi năm rồi, cũng đã đến lúc chấm dứt, con ko muốn cả đời này sống ko hối tiếc, cho nên, trận chiến này là điều ko thể tránh khỏi”

Chiến, hay ko chiến, đối với chúng nữ mà nói cũng ko quan trọng, quan trọng là người đàn ông này ko bị thương, cho nên Triệu Nhược Thần, người lo lắng nhất, đã hỏi : “ Ông xã, vậy anh có nắm chắc phần thắng ko?”

Tiêu Thu Phong cười cười : “ Trên đời này ko có chuyện gì là nhất định, thật ra trận chiến này với Long Tương, anh cũng ko nắm chắc, bởi vì đã hơn hai mươi năm ông ta ko xuất thủ chân chính, cho nên anh cũng ko cách nào phán đoán thực lực chân chính của ông ta, chẳng qua các em ko cần lo, tự bảo vệ mình hẳn là ko vấn đề gì”

Hoắc Thâm Hà mở miệng; “ Tiểu Phong, nếu con đã có quyết định này, mẹ cũng ko ngăn cản con, nhưng con phải nhớ rằng, trừ thân phận là con trai Long Thần, con còn là chồng của các nàng, phần trách nhiệm này, con ko được phép từ bỏ, hiểu chưa?”

Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu, nhẹ nhàng gạt đầu xác nhận.

436. Chương 436 : Nhu Tình Tưởng Niệm Xa Xôi.

Thừa dịp có thời gian, Tiêu Thu Phong bỏ qua mọi người, đi hóng gió dưới tàng cây trong viện, gọi điện thoại về Đông Nam, lần này ra đi, đã hơn một tháng rồi, tuy rằng mỗi hai ngày đều có tin tức truyền đến, nhưng đã lâu rồi không nói chuyện với các nàng.

Người nghe là Ngọc Thâm, Tiêu Thu Phong có thể nghe rõ tiếng bà kêu lớn : “Phu nhân, thiếu gia gọi ...”Chưa đến chốc lát, âm thanh của mẹ vang lên.

“Là tiểu Phong sao, tiểu tử này, vừa đi một cái đã hai tháng, không nhớ nhà sao, nhưng trong nhà có rất nhiều người nhớ con”Giọng nói của bà, mang theo sự tưởng niệm tha thiết, lời nói thì có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không biết mở miệng như thế nào cho tốt.

“Mẹ, là con, chuyện bên này chưa xử lý xong, nếu thuận lợi thì mấy ngày nữa con có thể quay về Đông Nam, mọi người không cần lo lắng, con cũng nhớ mọi người, cho nên gọi điện, muốn nghe âm thanh của mọi người”

“Mẹ, có phải Thu Phong gọi điện đến hay không”Một giọng nói khác truyền đến, hình như là giọng của Thiên Nhan Duyệt.

Điền phù tuy rằng khát vọng cùng con trai tán gẫu, nhưng trong lòng bà cũng hiểu được, nhóm tiểu nha đầu này, càng muốn nói chuyện với tiểu tử thú vị này hơn, vì thế cười nói : “Đúng vậy, phượng hề, yên nguyệt có xuống lầu chưa?”

“Xuống rồi, nhưng thân thể không tiện, cho nên đi chậm một chút, mẹ ơi, cho con đi... con nhớ ông xã quá” Có lẽ thật sự không chịu nổi nữa rồi, trước mặt người lớn mà trực tiếp kêu ông xã.

Ở bên kia, Tiêu Thu Phong cũng nghe được giọng nói êm tai của Thiên Nhan Duyệt : “Ông xã, em nhớ anh muốn chết, anh có nhớ đến em không? Vì sau lâu như vậy rồi chưa trở về, nếu anh không trở về, em sẽ đến kinh thành tìm anh đó, thật là ... anh còn chưa làm tròn trách nhiệm của một người chồng với bọn em mà đã bỏ nhà đi mấy tháng như vậy, không biết bọn em vất vả như thế nào sao?”

Một chuỗi dài các câu hỏi, một tràng dài ủy khuất, Thiên Nhan Duyệt tựa hồ như nói hết câu này đến câu khác, không cho Tiêu Thu Phong một cơ hội mở miệng, nhưng khí tức này, lại làm cho hắn thấy thoải mái, có người lo lắng suốt ngày, luôn luôn chờ đợi, thì sau trận chiến với Long Tương, hắn chỉ cần làm một việc, trở về Đông Nam, trở về cùng với những người con gái hắn yêu.

“Nhan Duyệt, ngoan, ông xã sẽ nhanh chóng trở về thôi, nhất định sẽ yêu thương em”

“Cái này là đương nhiên, anh xem hai chị kia, bụng đều đã to rồi, cần cẩn thận, còn có thể cho anh làm chuyện xấu sao? Cũng chỉ có em thôi, ông xã, ba mẹ em lại hỏi, hỏi em vì sao bụng còn chưa to lên?”

Giống như trước đây, cô bé này, luôn hy vọng có thể giống hai chị, hưởng thụ hạnh phúc làm mẹ, nhưng Tiêu Thu Phong luôn cảm thấy được, nàng còn trẻ quá, không cần phải gấp, thật không ngờ, trong điện thoại mà nàng còn khát cầu mãnh liệt như vậy.

“Được rồi, lần này trở về, nhất định sẽ làm cho em như ý, bằng không thì chúng ta cứ ngủ ở trên giường không cần đứng dậy, thế nào?”

“Anh xấu, chỉ biết chọc em, mặc kệ anh, dù thế nào cũng phải nhanh trở về, ông xã, những ngày không có anh, thật sự quá khó khăn, chỉ cần anh sớm trở về, cái gì Nhan Duyệt cũng nghe theo anh”

Giọng nói nhu tình, mang theo tình cảm sâu đậm, làm cho lòng Tiêu Thu Phong có chút ê ẩm, đúng vậy, một lần rồi lại một lần ly biệt, làm cho các nàng luôn cô đơn chờ đợi ở nhà, chịu đựng tịch mịch, hắn thật không đủ tư cách làm chồng.

“Chị Phượng và chị Yên Nguyệt đến rồi, ông xã, anh nói vài câu với các chị đi, các chị ấy cũng rất nhớ anh...” Tuy rằng không muốn, nhưng điện thoại đã đưa cho Phượng Hề, bởi vì âm thanh trong điện thoại đã thay đổi, giọng nói kiều mỵ ủa Phượng Hề, mang theo vài phần ghen ngào, truyền tới.

Nàng rất kiên cường, nếu giờ phút này Phượng Hề không có đứa nhỏ trong bụng, thì vẫn sẽ duy trì sự bình tĩnh trong lòng, chỉ cần hắn ân cần dặn dò, nhưng giờ phút này nàng lại không thể khống chế được nỗi nhớ cuồng động trong lòng, cái tâm tính kiên định kia cũng đã bị nhu hóa. Câu nói đầu tiên lại là : “Ông xã, chừng nào thì anh về vậy, mọi người trong nhà rất nhớ anh”

“Sẽ nhanh về thôi, Phượng Hề, con có khỏe không, có hay nghịch ngợm đá em không?”

“Giống như anh vậy, chưa từng im lặng, em à, bị tra tấn đến nỗi không muốn xuống giường, chờ cho nó sinh ra, em nhất định phải giáo huấn nó” Ngữ khí tuy hung hãn, nhưng lại ẩn chứa tình thương vô hạn của một người mẹ, đây chính là kết tinh trân quý nhất, sẽ chăm sóc nó, sẽ yêu thương nó, nhìn nó lớn lên.

“Đúng rồi, Phượng Hề, chuyện của Bộ Xà thế nào rồi?” Tiêu Thu Phong có chút lo lắng hỏi, hắn không ở Đông Nam, thật sự lo lắng tai họa ngấm Bộ Xà, minh đến, Bộ Xà không chút tác dụng, nhưng ám đến thì lại lo hắn dùng quỷ kế, hơn nữa tâm địa độc ác, điều này, Tiêu Thu Phong vô cùng rõ ràng.

Phượng Hề thở dài nói : “Có lẽ hắn quá quen thuộc với Đông Nam, ẩn thân rất kỹ, vài lần phát hiện ra hành tung của hắn đều để hắn chạy thoát, hơn nữa tựa hồ hắn đã mạnh lên, Lý Hưng và Quan Dao đều không đối phó được”

Tiêu Thu Phong ừ một tiếng, nói : “Không vấn đề, Đông Nam chúng ta có nhiều người, vậy khôn hắn là được, Tiểu Lục Tử không cần manh động, để cho hắn canh giữ Tiêu gia, chỉ cần hắn ở đó, thì Bộ Xà sẽ không có gan tiến vào, các em cẩn thận một chút, chờ anh trở về, việc này anh sẽ xử lý, yên tâm, anh sẽ nhanh chóng trở về”

“Dạ biết, ông xã, nói chuyện với em Yên Nguyệt nha, nàng ta bây giờ đi đứng không tiện, tháng sau là ngày dự tính sinh rồi, anh nhất định phải trở về nha”

Phượng Hề nói xong, đến phiên liễu yên nguyệt, đã lâu rồi không nghe giọng nói ôn nhu của nàng, cầm lấy điện thoại, thế nhưng chỉ có sự yên lặng, sau đó Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi : “Yên Nguyệt, là em sao?”

“Dạ, ông xã, anh vẫn khỏe chứ, nghe chị Phượng nói anh sẽ nhanh trở về, phải không?” Liễu Yên Nguyệt là một người hiền tuệ nhất trong chúng nữ, đối với cuộc sống khổ cực cỡ nào, nàng vẫn có thể chịu đựng được, nghe điện thoại của Tiêu Thu Phong, nội tâm rõ ràng kích động như sóng, nhưng mặt ngoài lại không chút biến đổi.

Tiêu Thu Phong đáp : “Đúng vậy, còn một chuyện cuối cùng, xử lý xong anh sẽ về nhà, nơi này đã xảy ra nhiều việc, chờ trở về, anh sẽ chậm rãi nói cho em biết, Yên Nguyệt, em nhất định phải giữ gìn sức khỏe, để cho con sinh ra bình an, chuyện của tập đoàn Phong Chánh, không cần phải vất vả nữa, giao cho Yên Hồng đi, em nó cũng không còn nhỏ, cần phải tự lực”

“Nàng ta đang ở bên cạnh, có muốn nói vài câu không?” Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng cười, bởi vì nghe được lời nói của Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Hồng đã nhắm mắt, hừ, nàng đã sớm tự lực rồi, không cần anh rể nói nhảm nữa, ép nàng về đông nam, mối thù này còn chưa tính nữa là, chờ khi hần trở về, nàng nhất định phải cho hần biết, nàng đã thay đổi như thế nào, nàng nhất định phải mạnh hơn nha đầu Mỹ Đình kia.

“Không cần, nha đầu kia, lúc nào cũng làm cho anh tức giận, có chuyện gì trở về rồi nói, Yên Nguyệt, dặn mọi người cẩn thận một chút, anh sẽ nhanh chóng trở về, mọi người ngủ sớm đi, ngày mai nhất định là thời tiết tốt”

Nói lời ly biệt cuối cùng, Tiêu Thu Phong có chút u buồn cúp điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn trời sao, một nỗi nhớ nhung phát ra từ nội tâm, nhàn nhạt nhuộm đậm cảnh đêm, hần, nhớ nhà.

Một bóng người, thân ảnh như gió, phiên nhiên mà tới, sau khi đã chải chuốt trang điểm lại, giờ phút này, nàng có vẻ khác ngày thường, Vũ xuất hiện, ở trước mặt nhiều người, có chút thần bí, cá tính cao ngạo, mỹ lệ lãnh diễm, hơn nữa lại là người có tình cảm sớm nhất với Tiêu Thu Phong, vô tình làm cho nàng trở thành chị cả trong chúng nữ của Tiêu gia.

Ngay cả liễu yên nguyệt cũng rất nghe lời nàng, giờ phút này ngay cả Đinh Mỹ Đình và Triệu Nhược Thần, đừng nói là nghe lời, mà toàn tâm toàn ý ủng hộ nàng, còn nàng, vì Tiêu Thu Phong mà trả giá, quả thật đáng để cho bất kỳ kẻ nào tôn kính.

“Thu Phong, nhớ Yên Nguyệt các nàng sao?” Bất cứ lúc nào, Vũ luôn là người hiểu rõ hần nhất, bởi vì bọn họ từng làm bạn hơn mười năm, có rất nhiều thứ đã hiểu không cần nói.

Tiêu Thu Phong gật đầu, nhẹ nhàng cười nói : “Sao không nói chuyện với các em ấy... Vũ, đêm nay em thật xinh đẹp!”

Vũ hơi hơi xấu hổ cười, sau đó dáng người xinh đẹp nhẹ nhàng chuyển, hỏi : “Dáng người của em đã dần thay đổi rồi”

“Sao có thể, Vũ, trong lòng của anh, vĩnh viễn là người đẹp nhất”

Vũ quyến rũ nhìn hần, có chút lạnh nhạt nói : “Phụ nữ có thể bảo trì sự xinh đẹp được bao lâu đâu, có đẹp thì cũng không sánh bằng Thanh Linh, không được sự thanh xuân như Mỹ Đình, Thu Phong, em không muốn đợi nữa, tối nay anh phải thuộc về em, Vũ, cũng thuộc về anh”

Tiêu Thu Phong nở nụ cười, cười đến ngây ngô : “Vì sao chứ, chúng ta đã có nhau, mấy ngày nữa chúng ta có thể rời khỏi kinh thành, mỹ nhân đáng yêu của anh, ngay cả mấy ngày cũng không đợi được rồi sao?”

Vũ lập tức nói : “Anh nhìn xem, ngay cả Nhược Thần cũng đã có, em là chị lớn, tại sao lại có thể đến sau, Thu Phong, muốn em đi, làm cho em thành cô dâu xinh đẹp của anh đi, tối nay, làm cho chúng ta cả đời đều ghi nhớ đi!”

Yêu cầu của Vũ, Tiêu Thu Phong chưa từng cự tuyệt, nhưng hần thật không ngờ, một Vũ luôn luôn đậm bạc, lại rất hâm mộ Nhược Thần các nàng, muốn trở thành mẹ, có lẽ, đây là điều mà tất cả phụ nữ chờ đợi, Vũ, cũng không ngoại lệ.

Nhưng Tiêu Thu Phong giờ phút này không ngờ, dưới vẻ mặt tươi cười của Vũ, là những giọt nước mắt trong lòng, hy vọng trở thành mẹ, cũng là một lý do, nhưng không phải là quan trọng nhất.

Vũ đã cảm nhận được lãnh ý tiêu tức, cái cảm giác này, cũng giống như khi Ảnh Tử chấp hành nhiệm vụ, từ biệt nàng, giống như đúc, mà đây không phải là một dấu hiệu tốt, mà nàng lại không thể thay đổi điều đó, chỉ có thể yên lặng chịu đựng một mình.

Cho nên, nàng phải làm nữ chủ nhân của Tiêu gia trong tối nay, không hề hối hận khi cho hết tất cả.

Như vậy, cuộc sống về sau, sẽ không còn hối tiếc gì.

437. Chương 437 : Hái Lấy Quả Chín.

Kìa cánh tay ngọc lửa lò, những đường cong không theo quy tắc kia, chậm rãi đi xuống, qua bụng, qua hông, qua đùi, ngón tay ngọt nhẹ nhàng giãn ra, một mùi thơm ngát như thủy triều bắt đầu khởi động, làm cho không người nào có thể chịu được.

Có lẽ Vũ đã nói qua, cho nên tối nay, chúng nữ đều không đến quấy rầy, ngay cả Lâm Thu Nhã từ xa đến, khát vọng được âu yếm cũng đã yên phận mà đi ngủ, để tối nay, tình yêu được thăng hoa, tiến hành sự tiếp xúc thân mật nhất của nam nữ.

“Phong, anh còn chờ cái gì nữa, chẳng lẽ chuẩn bị nhìn em cả đêm sao?” Vũ liếm môi anh đào của mình, một con người luôn lãnh diễm như nàng, lại tản ra sự hấp dẫn phong tình vạn chủng, nàng muốn tối nay, đem tất cả những gì xinh đẹp nhất của mình, bày ra trước mắt người đàn ông này, tình yêu sâu đậm nhiều năm, rồi cũng đến lúc nở hoa kết trái.

Mỹ nhân nằm ngang, tình thái nhu vị, làm bừng tỉnh nhân sinh, làn da trắng mịn như băng cơ ngọc phu, bên trong có vài phần đầy đặn, Tiêu Thu Phong chưa bao giờ biết, thì ra bên trong Vũ, lại đẹp đến tuyệt đại như thế.

Nhẹ nhàng cười, ánh mắt mang chút tà ý, nhìn thấy người đẹp tràn đầy xuân sắc như vậy, đàn ông đều phải bộc phát bản tính sắc lang, Tiêu Thu Phong cười nói : “Vũ xinh đẹp, cho dù có dùng nhiều thời gian đi nữa, anh vẫn không ngán đủ, Vũ, anh sẽ ngắm em cả đời”

“Hi hi” Một tiếng, tay ngọc che miệng, nhìn vẻ mặt sắc lang của Tiêu Thu Phong, Vũ cười nói : “Được rồi, nếu anh chỉ nhìn mà có thể thỏa mãn, vậy thì Vũ có thể ngủ, cho anh nhìn cả đêm, chịu không?”

Đương nhiên là không, Tiêu Thu Phong động, tay nắm lấy tay nàng, cơ hồ trong nháy mắt, bộ áo ngủ duy nhất trên người Vũ đã rời khỏi cơ thể nàng, những đường cong gập ghềnh hiện rõ ràng ra trước mắt, bên trong Vũ, có thể so sánh với ngọc hoàn.

“Cho tới bây giờ anh vẫn chưa phải là người ăn chay, mỹ sắc trước mắt, chỉ có ngu ngốc mới chịu nhìn là đủ rồi, người cổ đại, chỉ vì không chiếm được mới gọi đó là thưởng thức, nhưng với anh mà nói, đó là điều cần làm”

Vũ lại cười, kêu lên : “Biết mà, anh là đại sắc lang, đêm nay, cho anh được như ý, thích không?”

“Không chỉ là vui hoan, Vũ, anh đối với em là thật tâm, có trời đất chứng giám, vì ngày này, anh đã đợi rất nhiều năm. Hôm nay, phải là ngày hạnh phúc nhất của chúng ta. Đúng vậy, cho nên, chúng ta phải làm chuyện hạnh phúc nhất” Miệng nói xong, đôi tay không thành thật đã bắt đầu di động.

Mà trên mặt Vũ cũng bắt đầu đỏ lên, cặp môi hơi hơi mấp máy, nàng cảm giác đường, người đàn ông này bắt đầu giở trò xấu, cho nên trong đầu hỗn loạn, không còn được sự thông minh như bình thường, đem mình dung nhập vào cảm giác khát cần, theo đôi tay của Tiêu Thu Phong, chậm rãi đắm chìm trong tình dục.

Xuân sắc dâng lên, nhưng thủy triều khởi động, Vũ vì người đàn ông mình yêu mà cho đi tất cả, còn Tiêu Thu Phong cũng thực hiện lời nói hùng hồ năm xưa, chiếm được công chúa mỹ nhân cao ngạo nhất Long tổ. Giờ phút này, hân kiêu ngạo, bởi vì có được một người phụ nữ như Vũ, bất kỳ đàn ông nào cũng có thể kiêu ngạo.

Sáng ngày hôm sau, tuy rằng mầu đục mê người, ôm lấy Vũ trần trụi trong ngực, nhưng Tiêu Thu Phong đã muốn rời giường, vì tối qua đã đáp ứng, dẫn chúng nữ ra ngoài mua sắm, thuận tiện giúp mẹ làm quen

với hoàn cảnh trong kinh, mấy ngày nay, bận rộn nhiều việc, không có tâm tình, bây giờ nhân lúc rảnh rỗi, thật sự là phải bồi thường cho các nàng thật nhiều.

Vũ đã muốn nâng người dậy, hai tay mở ra, đem thân thể mềm mại nhu ngọc của nàng, gắt gao ôm lấy sau lưng hắn : “Thu Phong, em cũng muốn đi, em cũng muốn anh bồi tiếp em một lát”

Một đêm đầu tiên, bị thương là điều khó tránh khỏi, Tiêu Thu Phong quay đầu lại, rất ôn nhu nói : “Vũ, không bằng cứ nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai anh sẽ cùng em ra ngoài, dù sao về sau chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà? Nhìn nơi này của em, anh rất lo lắng, em đi đứng không được thuận tiện mà”

Tay ngọc đã muốn đánh lên người hắn, Vũ buồn bực kêu lên : “Còn không phải tại anh à, một chút, rồi lại một chút, anh nhìn anh đi, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, giống như là tám đời chưa chạm qua đàn bà vậy, chẳng lẽ có nhiều chị em như vậy rồi mà không đủ thỏa mãn anh sao?”

Trong lòng có một tấm chân tình, đương nhiên cũng sẽ có chút khác biệt, trù ố là khát cầu trong lòng, Tiêu Thu Phong không kháng cự, vì thế tối hôm qua quả thật hơi nặng tay.

Hai người đùa giỡn một lúc sau, đã nghe dưới lán có tiếng người cười đùa, Tiêu Thu Phong cùng Vũ đứng lên, đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên của Tiêu Thu Phong, ân cần mặc quần áo cho một phụ nữ, tư vị quả nhiên khác biệt, về sau nhất định phải thường xuyên thưởng thức.

Nắm tay Vũ đi xuống, lập tức cảm nhận được ánh mắt khác thường từ bốn phía, đặc biệt là bà mẹ hoạt bát hiếu động của mình, là người đầu tiên bước lại, rất là đau lòng hỏi : “Vũ, con hắn là phải nghỉ ngơi nhiều một chút, lần đầu tiên, phụ nữ đều có chút không tiện”

Trời ơi, cho dù là quan tâm, thì cũng phải tìm lý do, mà cho dù là muốn nói lý do này, thì cũng tìm một chỗ không người mà nói, Vũ bây giờ chỉ dám úp mặt vào ngực Tiêu Thu Phong, không dám ngẩng đầu lên.

“Mẹ, tâm nguyện của chị vũ đã được đền bù, hạnh phúc không tìm thấy phương hướng, có gì mà không tiện chứ, yên tâm đi, vẫn tiện mà, tối nay còn có thể cho ông xã vào phòng của chị ấy, chị ta là chị lớn mà, nên làm tấm gương cho đám chị em con noi theo”

Triệu Nhược Thần lần đầu tiên cũng bị cười như vậy, nàng đó nàng cũng bị người ta trêu chọc như thế, đương nhiên có cơ hội là phải đòi lại.

Lâm Thu Nhã và Ruth là người từng trải, mỉm cười đi đến bên cạnh Vũ, nhỏ giọng như đang nói cái gì đó, loại chuyện này, mỗi người đàn bà đều phải trải qua, là bắt đầu của hạnh phúc, không có lý do gì không thể để cho người khác biết.

Chỉ có Đinh Mỹ Đình là khát khao đầy mặt, nhìn biểu tình xấu hổ của Vũ, hăm mộ mười phần, nàng thật sự hy vọng, ngày hạnh phúc của nàng cũng có thể sớm đến, cũng giống như những người chị này, hưởng thụ hạnh phúc chân chính trong cuộc sống, nhà như vậy, mới là thiên đường.

Chỉ có Mộng Thanh Linh là oán nhìn Tiêu Thu Phong, đi đến bên cạnh hắn, làm nũng : “Người xấu, có phải là đắc ý đến chết không, chiếm được tiện nghi của đại mỹ nữ, có nghĩ đến khi nào thì chuẩn bị chiếm tiện nghi của Mộng Mộng không?”

Tất cả đã được quyết định, trở thành người của Tiêu gia cũng là một chuyện rất bình thường.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại cười, nói với Mộng Thanh Linh : “Tối nay là đẹp nhất, đương nhiên là phải tận hưởng rồi, Mộng Mộng xinh đẹp nhất mà, anh còn muốn thưởng thức thêm vài ngày nữa”

Cảm tình dung hợp, tùy tâm mà định, tình yêu này, cũng tùy chuyện dựng lên, mà loại sự tình này, cũng không cần phải đợi thời gian nữa, nên đến, thì sẽ đến viên mãn, có thể là ban đêm, cũng có thể là hoàng hôn, nói chung là chỉ cần có dự vọng, tất cả đều thành.

“Được rồi, mọi người không cần nói đùa nữa, mau, lại đây ăn điểm tâm thôi, không phải nói ra ngoài mua sấm sao, còn không nhanh lên” Mẹ đã lớn tiếng kêu lên, làm chúng nữ cười ầm cả lên, hoa thơm cỏ lạ như mây di chuyển, cùng nhau bước vào nhà ăn, trên bàn, đã có rất nhiều loại điểm tâm, còn có cháo và rau tươi, thật đúng là không ít.

Có lẽ Hoắc gia chưa từng náo nhiệt như vậy, từ khi Tiêu Thu Phong đến đây ở, Hoắc gia quả thật náo nhiệt vô cùng, vì thế, ngay cả đầu bếp cũng phải mời vài người, vì trừ chủ nhà ra, còn có nhiều người từ Trung Đông đến, dù sao thì đại phú hộ cũng không quan tâm nhiều đến vấn đề này.

Hơn nữa vì để thỏa mãn khẩu vị của các nữ chủ nhân trong nhà, cho nên mỗi bữa ăn đều luôn thay đổi liên tục, luôn luôn làm cho các nàng yêu thích, ngay cả bữa sáng cũng vậy, cũng có đến mấy chục loại thức ăn để lựa chọn.

Ví dụ như Labus và Lang Khuyển, thích vịt nướng bắc kinh, bây giờ mỗi bữa đều có, chỉ chờ cho bọn chúng không ăn được nổi nữa thôi, phỏng chừng là khoảng vài tháng sau, chỉ cần nhìn thấy vịt nướng là sợ đến mức ói ra ngay.

Cả nhà ra ngoài chơi, hai cửa nợ Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh nhất định phải dẫn theo, đương nhiên vì an toàn, Ruth cũng dẫn theo vài Mị Ảnh, có chuyện gì cũng tiện một chút.

Tiêu Thu Phong không có hứng thú với việc dạo chơi, cho nên đi theo phía sau chúng nữa, hoàn toàn chỉ vì bảo vệ an toàn... Đừng hiểu lầm loại phụ nữ có khí chất thanh lịch như Vũ hay Mộng Thanh Linh, khi đến trung tâm mua sắm rồi, nhìn thấy thứ mình thích rồi, cũng quăng mất tiêu cái khí chất thanh lịch ấy cái tầng mây cao nhất luôn, trông giống y như những cô gái hiếu động vậy.

“Oa, cái này thật xinh đẹp...”

“A, cái này thật tốt, em thích, nhất định phải mua”

Thật ra thì các nàng không phải người nghèo, cũng không thiếu thứ gì, trong những người này thì Vũ có lẽ là nghèo nhất, trừ tiền lương và tiền thưởng nhiệm vụ ra, ngày thường nàng cũng không có nguồn thu gì thêm, chẳng qua nàng rất tiết kiệm, chi tiêu rất ít, cho nên cuộc sống mỗi ngày cũng không quá khó khăn.

Mua sắm, đòi hỏi phải có hứng thú, đây là một loại tâm tình, đồ vật cũng không phải là thứ quan trọng.

Chẳng qua vì mẹ đã ngủ gần hai mươi lăm năm, nên Tiêu Thu Phong cố ý mua cho mẹ không ít đồ, hơn nữa mẹ tựa hồ như không có ý cự tuyệt, nhưng nói không thì chắc chắn là không, tuy rằng chỉ ở mới hai ba ngày, nhưng cá tính của mẹ, chúng nữ cũng đã hiểu biết, làm việc rất quyết đoán, không thích dây dưa kéo dài.

Dù sao cũng là Tiêu Thu Phong trả tiền, nói trắng ra là không cần lo lắng, vì thế chúng nữ cũng không khách khí, cười vui, chọn lựa, mọi người tham khảo lẫn nhau, chỉ cần thích, không cần hỏi giá, ai ai cũng biết, tên kia nhiều tiền lắm, cho nên, lần đại chiến khu mua sắm này, làm cho rất nhiều chủ cửa hàng mừng như điên.

Tiêu Thu Phong cũng tận lực thỏa mãn các nàng, để đền bù cho nhiều năm qua, ly biệt với các nàng, đồng thời, trong lòng hẳn cũng hy vọng cuộc sống vĩnh viễn vui vẻ như thế này, mãi mãi.

Nhưng thời gian ba ngày, thoáng cái đã qua, tuy rằng lo lắng, tuy rằng không muốn, nhưng trận chiến với Long Tượng, vẫn phải diễn ra.

Giờ phút này, ngoại trừ sự lo lắng ảm ảm của Vũ, thì không ai có thể nghĩ đến kết quả của trận chiến này...

Ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không...

438. Chương 438 : Chiến.

Người của quân lực đại tái cũng đã có nghiêm lệnh rời khỏi kinh thành, hơn nữa kinh vệ quân thắng lợi, khí thế dâng lên mãnh liệt, có được lực lượng cường đại của thần binh chiến đội, tất cả cảm xúc bất an đều được trấn an, Đinh lão đầu đưa Lý Cường Binh làm giáo quan của kinh vệ quân, mỗi tuần rút ra ba giờ, lựa chọn những quân tinh nhuệ của kinh vệ quân mà tiến hành đặc huấn.

Đặc huấn chỉ là một cái có, làm như vậy, là vì muốn để cho kinh vệ quân tiếp xúc nhiều với thần tượng trong lòng, chỉ cần tinh thần của cường giả dung nhập vào trong lòng từng binh lính thì khi quản lý cũng sẽ dễ dàng hơn.

Cũng giống như Tiêu Thu Phong, trong cảm nhận của thần binh đội viên là một lực lượng vô hình, chỉ cần còn hắc, thì thần binh chiến đội không phải e sợ.

Thời gian cũng đã đến, Tiêu Thu Phong cũng tới thời điểm xuất phát, ngoài cửa, Đình Bản Quân đã đứng đợi thật lâu, tuy rằng với thân phận của ông không cần phải làm như thế, nhưng ông kiên trì làm vậy, vì có lẽ không mấy người như ông biết rằng, trận chiến với Long Tương này, quan trọng như thế nào.

“Mẹ, con biết rồi, con sẽ cẩn thận, mọi người ở nhà chờ con, con sẽ nhanh chóng trở về, không có việc gì đâu” Nhìn vẻ mặt của mẹ, nắm lấy tay hắn, nói không chịu dứt, Tiêu Thu Phong có chút cười khổ, tuy rằng lực lượng của Long Tương cường đại, nhưng muốn đả thương hắn thì cũng không dễ dàng như vậy.

Đặc biệt là mấy ngày nay, lực lượng của tinh nhật mang quyết, có một sự dung hợp mới, vượt qua cảnh giới Vô Phong trước kia, cho nên Tiêu Thu Phong cũng không lo lắng nhiều.

Vũ vẫn là Vũ, đương nhiên vẫn sẽ đi theo, lúc này, ngay cả lão đạo sĩ cũng xuất động, nói là nhìn một chút cho biết, vốn Đình Mỹ Đình và Lâm Thu Nhã các nàng muốn đi, nhưng lại bị Tiêu Thu Phong cản, vì lần này không phải đi chơi, các nàng lại không biết võ công, nên ở nhà vẫn an toàn hơn.

“Bọn em ở nhà chờ anh, Thu Phong, nhớ rõ, đi sớm về sớm” Mộng Thanh Linh ân cần dặn dò, trong lời nói có vài phần phiền muộn, từ sau khi tình yêu của hai người tan ra trong Tinh Mang trận, nàng thật sự không muốn rời xa người đàn ông này một phút nào.

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ gật đầu, nhìn mọi người trong nhà, xoay người lại, bước nhanh ra cửa, bóng dáng dần biến mất trước mắt mọi người.

Mấy chiếc xe đi nhanh đến thao trường, tuy rằng kinh vệ quân đã giới nghiêm toàn bộ, nhưng rất nhiều tướng lĩnh cao cấp trong kinh cũng đã tìm chỗ ngồi trong sân, trận chiến giữa Tiêu Thu Phong và Long Tương, tuyệt đối sẽ không giống như quân lực đại tái ba ngày trước, vì tránh ngộ thương, nên trên giáo trường bây giờ không còn ai/

Lúc đi đến khán đài, Đình Bản Quân đã cầm lấy tay của Tiêu Thu Phong, nói : “Thu Phong, cậu phải cẩn thận, mặc kệ là thắng hay bại, đều cần phải bình an trở về” Có lẽ lần này, câu nói của lão già này là thật tâm, làm cho người ta cảm động.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại cười, chậm rãi bước xuống khán đài, hướng về giữa sân. Giữa giáo trường, ba ngày trước đã xây dựng một cái sàn gỗ, mà Long Tương bây giờ cũng đang yên lặng đứng đó. Thân mặc một bộ quân phục, hai tay chấp sau lưng, có vẻ uy nghiêm vô cùng, làm cho bầu không khí trở nên đầy áp lực.

“Mộng gia gia, ông nói Thu phong có thể thắng Long Tương hay không?” Vũ luôn cố gắng ổn định tâm tình, nhưng khi Tiêu Thu Phong rời đi, dần dần trở nên không chịu nổi, nàng cần phải tìm một sự an ủi, để chứng minh mấy ngày nay, chứng minh cảm giác của mình là sai.

Lão đạo sĩ nhẹ nhàng thở dài, nói : “Lực lượng Tinh Mang trận của Thu Phong rất cường đại, ta tin tưởng hắc nhất định có thể”

Đây cũng là một lời an ủi, nhưng lão đạo sĩ không nói rằng, lực lượng của Long Tương cũng rất cường đại, nếu Long Thần còn sống, thì nhất định cũng không phải là đối thủ của hắn. Những năm gần đây, Long Tương làm việc rất thần bí, không ai biết được sau lưng hắn ta đang làm gì. Chỉ biết rằng, trên người hắn đang che dấu tà khí, và càng ngày càng thịnh. Đây cũng là duyên cớ mà vì sao số Một ngày càng kiêng kỵ với hắn.

Bởi vì Long Tương bây giờ đã không còn là Long Tương năm đó, hắn đã thành MA.

“Năm đó ta thua dưới tay của Long Thần, đã từng phát lời thề, khi nào còn sống, nhất định phải đánh bại hắn. Long Thần trời sinh là một kỳ tài luyện võ, cho dù chúng ta cố gắng thế nào cũng không có được sự cường đại như hắn, nhưng, nếu Long Thần còn sống, ta có thể nắm chắc trăm phần trăm, đánh bại hắn”

Đây là lời nói của Long Tương, giống suy đoán trong lòng của lão đạo sĩ.

“Hắn là tiêu điểm chú mục của thế nhân, ngày đó đã làm che mờ đi vầng hào quang của mọi người bên cạnh hắn, “mộc tú vu lâm phong tất tối chi”, hắn đã bị trừng phạt, hoặc là coi như gieo gió gặt bão, Thu Phong,

kỳ thật người không cần phải như thế, để cho quá khứ vẫn mãi là quá khứ, người vẫn có thể sống rất tốt”

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nhìn Long Tương một cái, sau đó cúi đầu, lạnh giọng trả lời : “Thật xin lỗi, Long Tương, tôi chỉ cần biết đáp án, làm thế nào, là chuyện của tôi, bây giờ tôi biết, cha tôi tuyệt đối không phải do ông giết”

Long Tương nở nụ cười, giống như có chút tự giễu, không phải cười người khác, mà là đang tự cười chính mình.

“Đúng vậy, khi đó, ta trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là cao thủ hạng ba, hơn nữa còn bị trói buộc, căn bản không quan trọng gì, kỳ thật cũng giống như hôm nay, ta cũng đã từng khuyên hắn, nhưng hắn không nghe”

Tiêu Thu Phong không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe, hắn chỉ cần đáp án.

Nhưng Long Tương nói xong lại dừng, ngẩng đầu nhìn trời, không ai biết hắn đang nghĩ gì, sau đó chợt nghe hắn nói thêm : “Thu Phong, người còn cường đại hơn cả cha người, điểm này, ta rất hâm mộ hắn, nếu hôm nay người có thể đánh bại ta, thì người sẽ biết đáp án, nhưng nếu người thất bại, ta hy vọng, người vĩnh viễn buông tha cho vấn đề này”

‘...Ta hy vọng người có thể đánh bại ta, để cho ta được giải thoát, nhưng rồi lại hy vọng, người vĩnh viễn không biết được đáp án này...’ Những lời nói này, không được nói ra ... Thân là Long Tương, là vinh dự cao nhất trong quốc gia, nhưng không ai biết, hắn cũng chỉ là một con cò, là một con rối gỗ đáng thương, nói ra, ngay cả chính bản thân hắn cũng không tin, chuyện này là thật.

Khí kinh Tinh Mang trên người Tiêu Thu Phong đã theo ý mà động, nháy mắt đã che phủ toàn thân : “Một khi đã như vậy, chúng ta còn chờ cái gì, có thể đánh một trận với Long Tương, là khát vọng của từng người luyện võ, tôi sẽ không bỏ qua”

Long Tương không nói gì, bởi vì lời cần nói đã nói, nếu hắn khuyên bảo không hiệu quả, vậy đành phải dùng sức mạnh để chứng minh tất cả, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, trận này, chỉ có người chiến thắng, mới có thể sống sót.

Khí kinh nổi lên, áo choàng vừa động, phát ra âm thanh soàn soạt, tiếp theo, Long Tương nâng hai tay lên, gió thổi ngược về phía sau, như muốn xé rách da thịt, theo gió mà động, chậm rãi nổi lên trên sàn đấu. Bầu không khí nơi đây, bắt đầu ngưng tụ huyền động, chiến ý trong nháy mắt đã đề cao vô hạn.

Đưa mắt nhìn về phía Long Tương, Tiêu Thu Phong đã ra tay trước, đây không phải là chiếm tiện nghi, mà là tôn kính, lực lượng của Tinh Mang, cùng với lực lượng của Đạo Tâm lực, đã từ cơ thể mà ra, trước kia là đạo tâm màu trắng, bây giờ đã trở nên thuần sắc, nếu không cẩn thận thì sẽ không thể nhìn rõ phương vị của đạo hình, cái này biểu hiện cho Đạo Tâm lực đã tăng lên, bốn đạo bên trong, đã muốn xuất thần nhập hóa.

Tiêu Thu Phong tin tưởng rằng không bao lâu nữa, hắn có thể lại tăng lên, đạt đến ngũ đạo lực.

Thân hình Long Tương phóng ra như tên lửa, Tương Vân tâm pháp, dung hợp gân mạch toàn thân, mạnh mẽ xuất hiện, quang mang thiển lan sắc, bắn ra từ bốn phía, nháy mắt, làm cho hai người nhưng tan vào sương khói, lâm vào biển mây phiêu miểu, đây chính là cảnh giới tối cao của Tương Vân.

Bốn đạo Đạo tâm, bốn hướng, bay múa quỷ dị, thay đổi thất thường, nhưng chỉ nghe bốn tiếng “Keng keng keng keng!” vang lên, đạo khí đã bị đánh tan, biến mất trong màn khói giữa không khí.

Hai tay của Long Tương thoải mái đặt hai bên chân, thần thái nhàn hạ, giống như là đối với bốn đạo Đạo Tâm lực này, không có một chút khẩn trương, muốn là có thể phá vỡ, chỉ bằng vào phần sức mạnh này, cũng đã mạnh hơn Hoàng Đạo Sinh rất nhiều.

Tiêu Thu Phong biết, đối với cao thủ tuyệt thế như vậy, cần phải có lực lượng bá đạo nhất, thân hình phóng lên, quát lớn một tiếng : “Long Biến!!!”

Long Biến Tâm Quyết là bản lĩnh giữ nhà của Long Thần, có thêm sự trợ giúp của thể chất đặc biệt Vô Chi Phách, dung hợp lẫn nhau, có thể vượt qua lực lượng siêu nhiên, người hóa thành rồng, rồng bay cuồng động, không ai có thể chống đỡ nổi, nếu Long Tương chỉ dựa vào Tương Vân tâm pháp này thì sợ là khó có thể ngăn cản được lực lượng khổng bố này.

“Long Phá Thiên!”Thức thứ nhất của Long Biển Tâm Quyết, đã lãng nhiên phát ra, Long Biển Tâm Quyết giống như lực lượng của Tinh Mang, có thể tiến hóa, học tập theo năm tháng, từ lúc học tập Tinh Mang quyết cho đến giờ, Tiêu Thu Phong đã lĩnh ngộ ba lượt đột phá nhưng đây chưa phải là điểm cao nhất, hoặc là, cho dù cha còn sống thì cũng không biết cảnh giới cao nhất của Long Biển Tâm Quyết là gì.

“Tương Thủ Phong”Long Tương cũng hét lớn, hai tay phóng ra tất cả khí kinh, hình thành một lá chắn, khí độn thành hóa, hóa thành văn lộ thủy bàn, mạch mạch dao động.

Long là công, Tương là thủ, một công một thủ này, tràn đầy khí phách vô cùng, khí động trời cao, bầu không khí chuyển động mạnh mẽ như thủy triều, làm cho mỗi người quan sát nơi đây, đều cảm nhận được chiến ý nồng đậm, trong mắt họ, hai người này là thần.

Lực lượng Long Phá Thiên, đánh thật mạnh vào lá chắn, trong không khí vang lên một tiếng “Ầm”thật lớn, thân hình của Long Tương bạo lui hơn mười bước, khó khăn lắm mới ổn định, nhưng hiển nhiên là không hề bị thương, bởi vì sau khi bạo lui, một chân chạm trên mặt đất đã bắn tới trước trong nháy mắt, so với lúc vắng đi còn nhanh hơn.

Hai tay giờ lên, không ngừng thay đổi, hình thành ngưng kết trong không khí, kêu to lên : “Tương Kích Phá”Cái ngưng kết kia, đã biến thành một quả cầu, lao thẳng về phía Tiêu Thu Phong, nhanh như thiểm điện.

Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, hai tay mở ra, thân hình chuyển động Long Diệt Thiên uy động thiên hạ, đã phát ra như điện quang hỏa thạch, uy không thể đỡ!

439. Chương 439 : Kết Quả Cuối Cùng.

Nổi danh lên, quả nhiên cũng có vài phần bản lĩnh, sự cường thế của Tiêu Thu Phong, đã vượt qua dự kiến của rất nhiều người, cho dù là lão Hầu, chỉ đứng tĩnh lặng xem hai người đại chiến, cũng có vài phần kinh ngạc, thật không ngờ, sau khi từ biệt tại Đông Nam, người đàn ông trẻ tuổi này, lại trở nên cường đại như vậy.

Cho tới nay, ông vẫn biết, trong Tam Long, ông là người kém cỏi nhất, cho nên không cầu gì cả, chỉ hy vọng có thể sống bình đạm, không giống như Long Thần và Long Tương, có được lý tưởng cầu tiến, cho tới hôm nay, ông vẫn không hề hối hận về lựa chọn năm đó, người không cầu gì, mới có thể sống lâu một chút.

Có vài thứ, ông cảm nhận được, nhưng có không sức mạnh để thay đổi, bởi vì ông không phải là thần, càng không phải là đẳng cứu thế.

Long Diệt Thiên và Tương Công là hai là loại lực lượng khổng lồ, trên không trung chạm vào nhau, một tiếng nổ thật mạnh, cái sàn gỗ đã bị nổ thành hai mảnh, mà chỗ gãy, khí kinh giao nhau, bụi đất bay lên, tràn ngập toàn bộ sàn gỗ, khi mọi người nhìn kỹ lại, nơi đó đã có một cái hố to sâu khoảng ba mét.

Cái sàn gỗ đã vỡ thành nhiều mảnh, nhưng trận chiến giữa Tiêu Thu Phong và Long Tương càng lúc càng căng thẳng hơn, Long Tương biết, thực lực của người đàn ông trẻ tuổi này, so với thanh danh của ông còn sâu không lường được, Ma Phách Quyết, hôm nay không thể không ra.

Mất đi uy danh Long Tương, hắn sẽ trắng tay, nhưng thế giới này không phân biệt chính tà, chỉ cần hắn, lực lượng bá quyền, thì hắn vẫn có thể hưởng thụ tất cả như trước, nhưng nếu thất bại, thì hắn sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài cái chết.

Vinh quang của Long Tương, không giống nhưng phong cảnh mà người ta nhìn thấy.

Mang quang hắc sắc, giờ phút này, ảm đạm không chút ánh sáng. Long Tương ngưng thần lạnh lùng, đã trở nên có chút tà mị, đây không giống với tính cách của hắn, vẻ tươi cười sang sảng ngày thường không thấy đâu, Ma Phách Quyết vừa ra, hắn đã thành Ma, toàn thân tràn ngập hơi thở giết chóc lạnh lùng, lãnh khốc vô cùng.

Tiêu Thu Phong trong lòng cả kinh, người xung quanh đều nhìn chăm chăm vào chấn động này, hoặc là nhìn vào lực lượng chân chính mà Long Tương ẩn giấu sau lưng, nhiều năm như vậy, không ai có thể buộc

hắn ra tay, cho nên không ai biết, Ma Phách Quyết mới là võ công lợi hại nhất của Long Tương.

“Hai mươi lăm năm qua, ngươi là người đầu tiên có thể bức ta sử xuất Ma Phách Quyết, làm con trai của Long Thần, ngươi cũng đáng để kiêu ngạo” Ma khí mạnh mẽ xuất hiện, lệ khí trong lòng Long Tương thành bụi, sương mù màu đen đã nhuộm đầm không khí, chợt sáng chợt tối, mang theo sát ý lạnh lùng, ra tay không lưu tình.

Đây là Ma Phách Quyết diệt sạch nhân tính, một khi sử dụng, nhân tính sẽ nghịch chuyển, không thể nắm trong tay, Long Tương sẽ biến thành một Ma vương, thật sự sẽ tàn sát thiên hạ, máu chảy thành sông.

Tiêu Thu Phong cảm thấy Ma Phách Quyết này rõ ràng cường đại hơn Tương Vân tâm pháp rất nhiều, hơn nữa sát khí của tăng lên rất nhanh, thân hình đột nhiên như gió, thân ảnh chợt lóe, long hình chi thái, dần khôi phục lại, lực lượng của Long Biến Tâm Quyết, cũng đã muốn xuất ra khỏi cơ thể.

“Long Biến”

Hai mắt Long Tương vừa động, khóe miệng ẩn chứa một sự cười nhạt, hai tay khép lại, lạnh giọng quát : “Hắc Phật Triều Thiên”

Người có chính tà, phật cũng có tốt xấu, so với thánh tăng thì có hắc phật. Trên bãi đất trống của giáo trường, bắt đầu xuất hiện sương mù màu đen, như đang hấp thụ lực lượng thiên nhiên, cuồng phách vô cùng.

Long hình biến ảo, dưới lực lượng của Long Biến, cùng với lực lượng của Hắc Phật, mạnh mẽ va chạm nhau, chưởng lực trong nháy mắt động vào nhau, hai người tựa hồ như bị hấp dẫn bởi lực lượng lẫn nhau, ước chừng dừng lại khoảng ba giây, sau ba giây, hai người bạo lui hơn trăm bước. Mảnh sàn gỗ dưới chân hai người, bị đánh nứt ra thành từng mảnh nhỏ, văng lên khắp trời, ào ào rơi xuống.

“Ma công thật cường đại, Long Tương tu luyện chính là ma công, cha, con có chút lo lắng cho Thu Phong” Đinh Ái Quốc cũng đã cảm thấy không thích hợp, vì ma công không nên xuất hiện tại đây.

Sắc mặt lão đạo sĩ xanh tím lại, nhìn thấy chân tướng của Long Tương, hai mắt gần như trắng màu, khó khăn lắm mới nói được : “Thật sự là Ma Phách Quyết, nếu truyền thuyết kia là thật, vậy thì có tai ương diệt thế”

Không ai biết ông đang nói gì, ngay cả Ruth và Vu cũng đang tập trung toàn bộ tinh thần nhìn vào thân ảnh của Tiêu Thu Phong, không có thời gian chú ý hỏi, chỉ là, vẻ mặt của lão đạo sĩ ngày càng khẩn trương căng thẳng.

Khí huyết trong lòng đang cuồng thiêu, Tiêu Thu Phong thừa nhận đả kích này, so với tất cả trước kia, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Long Biến Tâm Quyết là lực lượng hắn cho rằng mạnh mẽ nhất rồi, thế nhưng lại bị Long Tương dễ dàng phá, nếu như là nửa thánh trước, chính mình quả thật không phải là đối thủ của Long Tương, Ma công hắc sắc này quả thật quá lợi hại.

Lực lượng Tinh Mang, lại một lần nữa dung hợp, đối phó hắc ám, chỉ có quang minh, trời sinh vạn vật, mỗi thứ đều có khắc tinh của mình, lực lượng Tinh Mạnh, ánh sáng của thiên hạ, có thể soi sáng từng góc tối.

Thân thể tràn ngập vạn đạo quang mang, cả người như dung nhập vào vầng hào quang này, giống như là một vị thần hàng thế vậy, làm cho người ta có cảm giác không địch nổi, thân hình Long Tương cử động, hai tay đánh chưởng của Ma Công, phía trên làn sương mù màu đen hình thành những dòng sét, rầm rầm mà đến, Tiêu Thu Phong ở chỗ nào thì phát ra ở chỗ đó, đất đá không ngừng vang lên.

Đạo Tâm chi lực, vào giờ phút này, biến ảo tiến hóa, công tùy tâm chí, lãnh mang chợt lóe, lúc này chính là năm đạo Đạo Tâm, như năm đạo quang hoàn, kín không kẽ hở, bay tới chỗ Long Tương, mang theo toàn bộ lực lượng Tinh Mang của Tiêu Thu Phong, tấn công như thiểm điện, không chừa cho Long Tương bất kỳ một cơ hội nào.

Thân hình Long Tương phiêu động, cánh tay mở ra, làm thành dấu phật thủ, nghiêng đón năm đạo Đạo Tâm, mọi người chỉ nghe đến năm tiếng nổ vang thật mạnh, năm đạo Đạo Tâm biến mất, nhưng sau đó, chưởng đạo của Tiêu Thu Phong cũng đã mạnh mẽ đánh tới.

“Lên!!!!”Dáng người khôì ngô của Long Tương, thế nhưng không tránh, không né, đưa chưởng ra, tiếp lấy chưởng của Tiêu Thu Phong, sức mạnh ở đây là điều tất yếu, có được lực lượng của Tinh Mang, thân hình Tiêu Thu Phong chậm rãi đáp xuống đất, mà Long Tương thì lại bị quét đi đến mười met, trên mặt đất còn bị lún sâu những dấu vết... “Hộc!!”Một tiếng, phun ra một ngụm máu, lực lượng của Ma Phách Quyết, quả thật không thể so với lực lượng của Tinh Mang, nên đã bị đánh bị thương, khí kinh tan biến.

Tiêu Thu Phong không công, chỉ lẳng lẳng nhìn hấn, Long Tương từ từ đứng dậy, đột nhiên cười ha hả nói : “Người thắng ta một chưởng, thật không ngờ, người lại lĩnh ngộ được pháp quyết của Tinh Mang, đây là ý trời, là ý trời!”

“Ta cho người biết, ta không giết Long Thần, kẻ giết chết Long Thần chính là chủ nhân của ta, Thất Sát!”Thất Sát vừa ra, trời đất như tối sầm lại, tuy rằng hai chữ này nói không lớn, nhưng Tiêu Thu Phong cũng đã nghe được, nhưng hấn chưa bao giờ nghe qua, có người nào lại mang cái tên quái dị như thế, Thất Sát?!

Long Tương đã tăng lực lượng lên, Ma Công như nước, giờ phút này, làm cho Tiêu Thu Phong nghĩ đến Hoàng Gia Minh, nghe nói ma công bình thường đều có đại pháp làm tăng công lực lên một cách đột ngột trong một thời gian ngắn nhất, có thể tăng lên gấp hai lần, nhưng thời gian dùng rất ngắn, và phải dùng sinh mạng để trao đổi.

“Thất Sát là ai?”

“Người vĩnh viễn không bao giờ biết hấn là ai, bởi vì ta cũng không biết”Trên mặt Long Tương đã có dấu hiệu trước khi chết, cười như điên, thân thể tự động bay lên, tóc dựng đứng, hai mắt đỏ lên, đây là cảnh giới cao nhất, Ma Hóa.

Chính là một lực lượng hủy diệt.

Tiêu Thu Phong cũng động, đây là một chiêu cuối cùng, trong lòng hấn biết rõ uy lực chiêu này của Long Tương, dùng tất cả máu và thịt của mình để hóa thành Lực Lượng, dùng tính mạng để đặt cược. Tất cả lực lượng của Tinh Mang, lại một lần nữa hình thành quang hòa, hai loại chân khí, va chạm liên tục, phát ra những tiếng nổ kịch liệt, toàn bộ sàn gỗ đã giống như mảnh vụn, giống như một bờ biển đầy cát bình thường, cuộn sóng phập phồng, nếu như ném vào đó một vật thể gì đều bị xé nát. Thời khắc này, bọn họ đã không còn là người.

Một là Ma, người kia, chính là Thần.

Trận chiến này, chắc chắn vĩnh viễn.

Đất cát bay lên, sương mù bao phủ, giáo trường tựa hồ như đã không còn thuộc về thế giới này, trong cái thế giới chỉ có màu đen và màu đen, Tiêu Thu Phong giao thủ với Long Tương, rốt cùng đã đụng một chỗ, lúc này đây, không có biện pháp gì tách ra, hai cổ lực lượng chính tà, tuy ý giao tạp, làm cho trời đất thay đổi.

Tất cả những người quan sát đã đứng lên, gât gao nhìn xuống sân, tuy rằng giờ phút này trên sân bị sương mù bao phủ không nhìn thấy gì, nhưng không ai dám phớt lờ, bọn họ đều đang chờ đợi thời khắc cuối cùng kia.

Bắt đầu từ bên ngoài, một tiếng nổ thật mạnh vang lên, rồi từng cái, lại từng cái, nhưng động đất tiến đến, nhưng làm người ta kì quái nhất là, trong đám sương mù kia lại không hề phát ra một âm thanh nào, im lặng như một cánh đồng giữa đêm khuya.

Sương mù còn chưa tan hết, âm thanh chói tai nhức óc rốt cục đã vang lên, ngay lúc đó, một xung chấn xuất hiện, làm cho ngay cả Đinh lão đầu trên khán đài cũng bị chấn động.

Hai thân ảnh vụt ra từ đám sương mù, một là Long Tương, máu tươi đầy mặt, hai mắt trắng dã, sau đó rơi xuống đất, liền văng vàng đứng dậy, không nhúc nhích,nhưng không ai biết rằng, giờ phút này, hấn đã khí tuyệt thân vong.

Người còn lại là Tiêu Thu Phong, thân còn đang ở trên không, cũng đã phun ra một ngụm máu, không còn hỏi chắc chắn là bị thương rồi, thân hình của Vũ và Ruth vừa động, đang chuẩn bị nhảy lên tiếp ứng, nhưng

một tia sáng màu xanh chợt lóe, lão đạo sĩ cũng chỉ kịp nhìn thấy một tia sáng.

Thân hình Tiêu Thu Phong vừa đứng trên không trung cũng chợt mất tích.

Vũ và Ruth đã đến giữa sân, rốt cục không tìm được Tiêu Thu Phong, gấp giọng kêu lên : “Ông xã !”

Mà giờ phút này, trong giáo trường cũng đã có hai người động, lão đạo sĩ và lão Hầu, bọn họ không hướng qua giữa sân, mà là truy tìm tia sáng kia, có lẽ cũng chỉ có bọn họ biết, tia sáng màu xanh ấy chính là một người, một người mà ngay cả bọn họ cũng không nhìn thấy.

Nhưng thật đáng tiếc, khi bọn họ đến chỗ cao nhất trên giáo trường để nhìn, thì bốn phía đã yên lặng, không thấy Tiêu Thu Phong đâu, ngay cả tia sáng màu xanh cũng biến mất, trên bầu trời, trừ ánh sáng mặt trời ra, không có một cái gì khác.

440. Chương 440 : Đau Đớn Còn Lại.

“Ông là ai?” Ở bên cạnh hắn, xuất hiện một thân ảnh, với ánh mắt của Tiêu Thu Phong, cũng chỉ có thể thấy được một bóng người, không thể nhìn rõ dung mạo.

Tiếng bước chân chậm rãi bước lại, thân ảnh này đến trước mặt hắn, sau đó giống như lớp sương mù tan hết, khi đó, Tiêu Thu Phong có thể nhìn rõ bộ dáng người này.

Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, thần thái trang nhã, lông mi lệ khí, mang theo sự uy nghiêm vô cùng, nhưng thật đáng tiếc, trên người lại tản ra sát khí, lại cuồng phách vô cùng, làm cho người ta kinh tâm. Tiêu Thu Phong trải qua vô số lần đại chiến, gặp vô số cao thủ, nhưng nhìn thấy người đàn ông này, lần đầu tiên hắn biết cảm giác vô lực.

Âm thanh trầm thấp, giống như không phải hắn phát ra, bởi vì Tiêu Thu Phong căn bản không nhìn thấy hắn mở miệng nói chuyện, nhưng tiếng đã vang lên : “Người có thể gọi ta là Thất Sát, trên đời này người có thể biết ta, đã không còn nhiều lắm”

Thất sát, quả nhiên là Thất Sát, về mặt Tiêu Thu Phong đầy kinh ngạc, lực lượng của người này, tuyệt đối là uy chấn thiên hạ, hắn không thể không có khả năng nghe qua, thì ra Thất Sát thật sự tồn tại, Long Tương không lừa hắn.

“Người chính là Thất Sát, là người đã giết cha ta?” Tiêu Thu Phong lớn tiếng gào thét.

Thất Sát đột nhiên thở dài, nói : “Giết người? Đã lâu lắm rồi ta chưa giết người, trong thiên hạ này không người nào xứng đáng để Thất Sát ta ra tay, năm mươi năm qua, ta chỉ đối phó một người, nếu cha người là con rắn kia, vậy thì ta có thể nói cho người biết, hắn còn sống, nhưng hắn không còn là hắn, người vĩnh viễn không thể tìm được hắn”

Thất Sát nói tới đây, đột nhiên có chút tức giận và thất vọng, kêu lên : “Ta đã dùng gần một trăm năm để tìm tòi, chế tạo ra một vũ khí hình người, mọi người đều làm cho ta thất vọng, ngay cả cha người cũng không ngoại lệ, hy vọng người có thể cho ta một kinh hỉ”

Một trăm năm? Lời này vừa nói ra, Tiêu Thu Phong bỗng nhiên kinh hãi, Thất Sát, người đàn ông trung niên này, đã hơn trăm tuổi? Trên đời này thật sự có truyền thuyết trẻ mãi không già?

“Vũ khí hình người? Người muốn gì?” Tay của Thất Sát đã hạ xuống trên người hắn, một cảm giác đau đớn mạnh mẽ truyền tới não.

“Trong người người có tiềm năng Vô Chi Phách, có năng lực hấp dẫn Tinh Nhật Mang, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua một cơ thể tốt như vậy, Long Phi đã nói với ta, đây là một thước đo, người có thể đánh bại hắn, sẽ đủ tư cách trở thành vật liệu nghiên cứu của ta, mà người, tuyệt đối là một thứ độc đáo”

Vũ khí hình người là cái gì, Tiêu Thu Phong không biết, nhưng nghe thấy cái tên này, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, hắn chửi ầm lên : “Người là một con quỷ”

Thất Sát không tức giận, cũng không có biểu hiện gì, hai tay vận động rất nhanh, cơ hồ như ngay cả cái bóng cũng không thấy, nhưng Tiêu Thu Phong có thể cảm nhận những biến hóa trong cơ thể, một loại năng lượng đang cấp tốc xông vào, trong đầu dần dần trở nên trống rỗng.

“Ta sẽ phong ấn tất cả ký ức của ngươi, ngươi sẽ tái sinh giống như một đứa trẻ vậy, chờ cho đến khi ngươi phá vỡ đường xiềng xích kia, thì cũng là ngày vũ khí hình người của ta đại thành, thời khắc đó, ta mới thật sự là thật ...”

“Quên nói cho ngươi biết, khi ngươi hồi sinh, sẽ vĩnh viễn quên hết kiếp trước của ngươi, cũng giống như cha ngươi năm đó, bây giờ trở thành một người xa lạ”

Một ngọn lửa màu hồng vây quang Tiêu Thu Phong, điên cuồng thiêu đốt, cuối cùng giãy dụa một chút, rồi chậm rãi hủy diệt, rất lạ... ý thức như đang bơi ra biển rộng, tất cả đều như rất xa lạ ... đôi mắt cố gắng mở to ra nhìn, nhưng dần dần trở nên mê mang ... đáng mất chính mình ...

“Ngủ đi, ngủ đi, có lẽ sau khi tỉnh lại sẽ là thiên đường” Trong giấc mộng, Tiêu Thu Phong nghe được những lời đó, hai mắt ... nặng dần ... rồi ngủ...

.....

Long Tương đã chết, tâm mạch tiêu tán, tin tức này được truyền ra, ngày hôm sau đã có bão ở kinh thành, cũng giống như Bàng gia, Long Thiên Hành cũng biến mất, cái tên ăn chơi trác táng này giống như là tia chớp vậy, biến mất không thấy đâu, mặc cho Đinh Ái Quốc tìm kiếm cách mấy cũng không thể tra ra manh mối.

Hai tháng, là thời gian mà người đàn ông Tiêu gia, Tiêu Thu Phong, đến kinh, quả thật làm cho trời đất thay đổi, vừa mới đến đã làm ba đại gia tộc trong kinh trầm luân hủy diệt, có lẽ sẽ sinh ra gia tộc mới, nhưng chắc chắn sẽ không ai quên, lực lượng của người đàn ông tên Tiêu Thu Phong.

Tình trạng của trận chiến, được liệt vào cơ mật hàng đầu quốc gia, thậm chí Tiêu Thu Phong mất tích, cũng bị khống chế không cho tiết lộ ra ngoài, số Một ra lệnh cấm, cho đến giờ vẫn không ai dám làm trái lại, Long Tương chết, Long Vệ quân giải tán, Kinh Vệ quân trở thành chúa tể kinh thành, xây dựng một đội quân dựa theo Thần Binh chiến đội, lấy tên là Binh Vương Quân Đoàn.

.....

Nhưng đối với Hoắc gia mà nói, đây thật sự là một cơn ác mộng, buổi sáng rõ ràng còn người, nhưng buổi tối, đã không thấy người đâu, thậm chí là không biết sống hay chết.

Vũ chỉ nói qua, hấn bị thương, đây là tin duy nhất.

Hoắc Thấm Hà quỳ xuống dưới đất, hai tay hợp lại, hướng mặt lên trời cầu nguyện, nếu con trai có thể trở về bình an, bà nguyện ý tiếp tục nằm chịu khổ trên giường băng thêm hai mươi lăm năm nữa.

“Tiêu đại ca nhất định sẽ trở về, phải không chị” Trên mặt đã đầy nước mắt, Đinh Mỹ Đình cắn một đáp án, dù biết rằng đó là giả.

Vũ nhẹ nhàng gạt đầu : “Đúng vậy, hấn nhất định sẽ trở về, chị tin tưởng hấn nhất định sẽ trở về”

Ba ngày qua, Kinh Vệ quân, thần binh chiến đội, Lang Tổ, Mị Ảnh, Đồ Thần, và những người có khả năng phái đi, cơ hồ như đã lục tung từng ngõ ngách góc kẹt khe hở cổng rãnh của kinh thành, nhưng một chút tin tức cũng không có, một dấu vết cũng không thấy, Tiêu Thu Phong mất tích, tựa như một bí mật không bao giờ giải được.

Hai ông bà Hoắc gia lệ rơi đầy mặt, còn lão đạo sĩ thì có chút áy náy, bởi vì có vài chuyện, ông không nói nên lời, ánh sáng màu xanh kia, đại biểu cho một truyền thuyết đã chết, một nhân vật của trăm năm trước, nếu là người đó, Tiêu Thu Phong căn bản không có khả năng sống trở về.

Ông không nói gì, bởi vì muốn cho những người đang đau khổ này một hy vọng.

Truyền thuyết này, người biết rất ít, bởi vì, người biết đều đã chết, lão đạo sĩ cũng không tự mình nhìn thấy, nhưng ông biết, bởi vì trong tổ phổ của Mộng gia đã từng ghi chép về ánh sáng màu xanh kia, tuy rằng nội dung không rõ ràng, nhưng rất giống với hiện tượng xảy ra trên sân lúc đó.

Trong truyền thuyết, có ba người, bọn họ chính là Tham Lang, Thất Sát, Phá Quân.

Tham Lang xuất hiện, sẽ có màu tím nhàn nhạt, Phá Quân là một màu hồng nóng bỏng, còn Thất Sát là một màu xanh, người có thể ẩn thân trước mặt ông, chỉ có cao thủ trăm năm trước, phỏng chừng là người này, hẳn chính là Thất Sát.

Phá Quân chính, Thất Sát tà, còn Tham Lang thì chính tà lẫn lộn, làm việc theo ý thích, mặc kệ chính tà, chỉ cần làm cho hắn mất hứng thì hắn sẽ giết hết tất cả.

Ba cao thủ này, chính là ba người đứng đầu trong hàng trăm năm trước.

Vốn lúc đó sống rất bình an, nhưng đột nhiên một bộ thần phổ xuất hiện, làm cho sóng gió nổi lên, nghe nói ba đại cao thủ này tranh đoạt bộ thần phổ đó, mà đại chiến trên một hoang đảo ba năm, nhưng cuối cùng không ai làm gì được ai, rồi đem bộ thần phổ đó chia làm ba, mỗi người giữ một phần, cứ mỗi mười năm lại chiến một trận, để gom lấy thần phổ.

Thần phổ có sức dự hoặc rất lớn, không phải nói võ công bên trong, mà chính là một bí quyết thần bí, tục truyền rằng, bộ thần phổ này, một khi tu thành, có thể cho con người bước vào thần cảnh, thành thần tiên thoát tục trần thế.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, còn thực tế thì chẳng ai biết, cho dù là nghe được trong ngày thường, thì cũng chỉ là một câu chuyện cổ tích mà thôi, nghe chơi chơi, chứ có biết cái thần phổ ấy là gì đâu.

Từ mấy ngàn năm trước, đã có người theo đuổi việc tu tiên, kết quả cuối cùng nói cho con người biết, việc này chỉ là một lời nói dối lừa gạt thế nhân.

Xuất hiện ánh sáng màu xanh, là Thất Sát, hẳn là kẻ tà ác nhất trong ba đại cao thủ, là một nhân vật cấp Thần, khi xuất hiện, sẽ làm cho cả thế giới kinh động, kinh thành vừa mới bình yên, tin tưởng rằng sẽ nhanh chóng bị phá vỡ.

Tiêu Thu Phong rơi vào tay một người như vậy, lão đạo sĩ không dám nghĩ nhiều trong đầu.

Chỉ biết rằng, đối với chuyện này, ông bất lực.

.....

Không gì có thể giấu mãi, khi tin tức này truyền đến Tiêu gia Đông Nam, khi Vũ nói Tiêu Thu Phong bị thương và mất tích, sống chết chưa biết, Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề đã ngất xỉu.

Không chỉ có thế, hai người lớn Tiêu gia cũng chạy lại, ôm lấy hai người con dâu, hét lớn lên : “Gọi xe cứu thương, nhanh lên”

Con trai sống chết chưa biết, bọn họ không hi vọng cháu của mình gặp chuyện không may, đả kích này, bọn họ không chịu nổi.

Thiên Nhan Duyệt tuy không xỉu, nhưng ngồi lẳng lặng xuống đất, cả người ngây ngốc, trong miệng không ngừng nói : “Thu Phong sẽ trở về, ông xã sẽ trở về, anh ấy đã nói sẽ để cho con sinh cho anh ấy một đứa nhỏ mà, anh ấy nhất định sẽ trở về”

Bốn cô công chúa của Hoàng Kim Thủy thành thì đã khóc không thành lời, giúp đỡ ba người phụ nữ đau khổ... Một gia đình vốn dĩ vui vẻ, hạnh phúc, chỉ trong nháy mắt, cũng đã bị phá hủy ... nhanh ... quá nhanh ... không kịp chấp nhận ... không ai kịp chuẩn bị...

Liễu Yên Hồng không khóc, chỉ là, mặt xanh mét, răng cắn chặt môi, cắn đến mức muốn chảy máu.

“Tên xấu xa đáng giận, nếu dám không trở lại, em nhất định sẽ giết anh, giết anh!”

Tiêu Thu Phong chính là điểm tựa của Tiêu gia, Mộng gia, Đinh gia, Hoắc gia... Cho dù đã giải quyết hết tất cả các vấn đề, Đinh lão đầu cũng không cười nổi, Đinh Ái Quốc càng không thể, trong lòng bọn họ đều không ngừng cầu nguyện.

Tuy rằng bọn họ đều biết, chuyện này không có khả năng xảy ra.

.....

Ngày rồi lại qua ngày... nỗi đau trong lòng rồi cũng từ từ lắng xuống, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cho dù là chúng nữ không còn muốn sống nữa, nhưng các nàng đều phải suy nghĩ về những người quan tâm các nàng, huống chi, chúng nữ đã có cốt nhục của Tiêu gia.

“Chị Phượng, mặc kệ ông xã xảy ra chuyện gì, chúng ta đều phải sống tốt, đứa nhỏ trong bụng chúng ta, cũng phải sống tốt, chúng ta cùng nhau, chờ hần trở về”

Sau cơn đau kịch liệt, Liễu Yên Nguyệt bây giờ đặc biệt kiên cường.

Nàng muốn mọi người phải có niềm tin, người đàn ông đó, hần, nhất định sẽ trở về ...

441. Chương 441 : Một Câu Chuyện Bắt Đầu.

Tại Little Roch của nước M, trong thế kỷ 21, lại có một thị trấn nhỏ theo truyền thống của thế kỷ 16, nằm dọc theo một con sông, khung cảnh yên bình xinh đẹp, cây cối xanh tươi, ven sông có vài biệt thự nhỏ, tường màu hồng, góp phần tô đẹp cho cái thế giới màu xanh này.

Một người con gái trẻ tuổi, tóc đen máu xanh, dáng người hấp dẫn đến cực điểm, một chiếc áo khoát chặt chội miễn cưỡng mặc lên người, làm cho ngọn núi đôi khổng lồ kia nhưng muốn xé toạt chui ra, giờ phút này, nàng vọt ra từ trong một biệt thự tao nhã, trong miệng lớn tiếng kêu lên, âm thanh du dương không dứt.

“Người cao to, người cao to...”

Trên bãi cát dọc bờ sông, những con ngựa tràn đầy linh khí, tùy ý cuồng hoan, không ngừng bơi ra giữa sông, làm cho mặt sông đầy bọt nước, mà giữa đàn ngựa ấy, có một người đàn ông, bộ dáng rất vui vẻ, đang chơi đùa cùng lũ ngựa, nhưng tiếng kêu của cô gái kia, đã làm cho tất cả kinh động.

Không chỉ là người, mà ngay cả lũ ngựa cũng dừng đùa giỡn, đứng cúi đầu rất quy củ.

“Người cao to, tiểu thư đã về rồi, đang gọi anh đấy, cẩn thận một chút, đừng để nàng ta đè lên giường, bằng không chúng ta không thể nào cứu anh được nữa đâu” Lời này vừa nói xong, một trận cười lập tức vang lên, đối với bọn họ mà nói, đây quả thật là một chuyện đáng buồn cười.

Với sự xinh đẹp và gọi cả của tiểu thư Ái Ny, bị đè lên giường mà lại hô cứu mạng, thì có lẽ chỉ có người đàn ông này.

Theo tiếng cười của mọi người, một người đàn ông to lớn tóc dài tới vai, đã chậm rãi ngẩng đầu dậy, đưa tay vỗ vỗ đầu lũ ngựa, sau đó nhìn cô gái đang chạy đến.

Trong mắt mang theo một sự nghi hoặc, rơi vào trầm tư, nhưng đối với mọi người, mỗi lần anh ta để lộ ra ánh mắt này, liền biết rằng, anh ta trở nên ngu ngốc.

Chẳng qua, chẳng ai gọi anh ta là đồ ngốc cả, bởi vì tiểu thư Ái Ny đã ra lệnh, mặc dù anh ta thật sự rất ngốc, theo lời nói của mọi người, anh ta là một kẻ ngốc hết thuốc chữa.

Cô gái tên Ái Ny, là Ái Đặc Phi Cơ Tư, là công chúa bảo bối của gia tộc Lạc Cách, đây là danh tự của một gia tộc, người cao to ấy bị giam trong phòng ngục cả tháng mới miễn cưỡng nhớ được cái tên này. Theo cách nói chuyện của công chúa Ái Ny, nếu không nhớ được danh tự của gia tộc, thì căn bản là không đủ tư cách là nô bộc của gia tộc đó, điều này làm cho một đại tiểu thư như nàng rất mất mặt mũi.

Bọn họ gặp nhau, vào cái ngày đầy tuyết trắng, vào cái đêm Giáng Sinh, tất cả mọi người đang chúc phúc cho nhau, thì người cao to ấy xuất hiện tại cửa vườn của gia trang lạc Cách, giống như một con chó lưu lạc sắp chết vì đói và lạnh, được tiểu thư Ái Ny nhặt trở về.

“Từ nay về sau, ngươi chính là nô bộc của ta, chăm sóc lũ ngựa cho ta”

Ở nơi này, cũng đã ba năm, người cao to cũng đã từng nghĩ. Ta là ai, ta từ đâu tới, vì sao ta lại ở đây??? Nhưng không ai cho anh ấy biết đáp án, bởi vì trên người anh ấy, ngoại trừ một bộ y phục của một gã ăn mày ra, thì chẳng có gì, tất cả những gì anh ấy có thể nhớ, đều bắt đầu từ đêm Giáng Sinh năm đó.

Ái Ny đã chạy đến bờ sông, hướng về người cao to đang đứng giữa sông, quát lớn : “Ngươi lăn lại đây cho ta!”

Người cao to thì không lặn lội, nhưng rất nghe lời đi lên bờ, cung kính nói : “Tiểu thư, cô tìm tôi...”

Ái Nỵ tức giận thở dốc, nhìn mọi người xung quanh, thế nhưng lại không khống chế được mình, bước lại, sau đó nhảy lên, đánh một cái thật mạnh vào đầu của người cao to, làm cho anh ấy ngã xuống đất.

“Ta tìm người, còn muốn giết người, nói cho ta biết, hoa lan bảy màu của ta đâu ...” Nàng hỏi khắp nơi, rồi một cô hầu trẻ do quá sợ hãi đã nói cho nàng biết, hoa bị người cao to vứt đi.

Hoa lan bảy màu đó, nàng nhận được hạt giống từ mẹ cho năm đó, rồi tự tay gieo trồng, bình thường không cho phép bất kỳ kẻ nào đụng tay vào, để trên cửa sổ phòng ngủ của mình, cẩn thận chăm sóc. Bởi vì mẹ đã qua đời, cho nên đóa hoa lan này, là tất cả những gì của nàng, đây là một loại hạnh phúc.

Gần đây, nàng có việc cần phải ra ngoài vài ngày, không còn cách nào, nàng đem nhiệm vụ chăm sóc hoa cho người đàn ông này, Ái Nỵ chọn hắn, cũng có nguyên nhân, dù người đàn ông này có chút ngu ngốc, nhưng rất nghe lời, hơn nữa lại làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ, là một người dùng được.

Nhưng không ngờ là hắn lại làm cho bông hoa chết, hơn nữa còn ném đi, đáng tiếc là bây giờ không có đao trong tay, nếu không nàng đã cầm đao xả thịt hắn.

Không có đao cũng không vấn đề gì, nàng còn nắm đấm, hơn nữa nắm đấm của nàng cũng khá cứng, nếu thi triển hết bạo lực một thân thì quả thật không có mấy người đàn ông dám đối mặt với nàng. Đấm như mưa xuống mặt người kia, căn bản là không cho hắn một cơ hội giải thích, vì đây là lễ vật duy nhất mà mẹ tặng cho nàng, nàng cần phải phát tiết lửa giận trong lòng.

“Tiểu thư, người đừng đánh đừng, thật sự đừng đánh nữa” Không ai dám lên can, nhưng cũng có vài người hầu thấy tội nghiệp lên tiếng khuyên giải, người cao to tuy không thông minh, nhưng làm việc lại hết mình, hơn nữa có nhiều chuyện mọi người không làm được thì anh ta lại làm được. Mặc dù là khác màu da, nhưng tất cả người hầu nô bộc của Lạc Cách gia tộc, đều chấp nhận anh ta.

“Đúng vậy, tiểu thư, người đừng đánh nữa, người cao to đã bị đánh gần chết rồi, thân thể của anh ấy rất yếu ớt, không chịu nổi mấy đấm của người đâu”

Lời này nói ra, làm cho Ái Nỵ không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Không có tên, cũng không có bất kỳ cái gì cả, chỉ vì bộ dáng người đàn ông này rất cao lớn, cho nên mới gọi là người cao to, nhìn thân hình khô gầy, thế nhưng cơ thể lại suy yếu, trên đời này có dáng người nào như vậy mà lại suy yếu chứ?

Chẳng qua, Ái Nỵ đã thật sự dừng tay, thở dốc, nhìn gương mặt bầm tím của người cao to, quát : “Người đứng lên cho ta, mang ta đi, cho dù hoa bảy màu đã chết, ta cũng phải mai táng nó, nhanh lên”

Người cao to bây giờ mới có cơ hội nói chuyện : “Tiểu thư, cô có thể đứng lên trước được hay không, cô thật sự rất nặng”

Ái Nỵ đỏ mặt, đứng dậy, quát : “To con như vậy, thế mà không chịu nổi sức nặng của bốn tiểu thư, người có phải là đàn ông không vậy, nói cho người biết, về sau ta muốn huấn luyện đặc biệt cho người, không để ra ngoài lại làm ta mất mặt, người của gia tộc Lạc Cách, đều phải là dũng sĩ”

Ba năm trước, lúc nhìn thấy người đàn ông này, Ái Yêu cảm thấy hắn rất đáng thương, cho nên cứu hắn không chết đói.

Nhưng từ lúc mẹ qua đời, người duy nhất mà nàng nói chuyện lại là người đàn ông này, có lẽ vì hắn ngu ngốc, sẽ không biết nàng đang nói cái gì, bạn của Ái Nỵ rất ít, mà nói thật ra thì, một người cũng không có, bởi vì với thân phận của nàng thì không thể nào có bạn được.

Trước mặt người con gái này, người cao to có chút nao núng, không dám phản kháng, dù sao thì nàng nói cái gì, anh ta đều làm theo như vậy.

Hai người một trước một sau, người cao to còn chưa kịp vắt khô quần áo, cho nên để lộ rõ những giọt nước trên người.

Mãi cho đến khi hình ảnh hai người biến mất tại bờ cát, thì tất cả người hầu mới dám tụ tập lại, thảo luận kết quả của chuyện này.

“Tôi nghĩ nhất định là tìm không thấy, người cao to sẽ bị tiểu thư đánh cho ba ngày không xuống giường” Một người hầu phán như đúng rồi.

“Không thể nào, tâm địa tiểu thư tốt như vậy, làm sao mà thật sự đáng người, hơn nữa quan hệ của tiểu thư và người cao to rất tốt, yên tâm, không sao đâu” Người hầu khác cãi lại.

“Này, các người nói người cao to là ngốc thật hay giả ngốc, nếu ngốc thật, tại sao tiểu thư lại thích hẳn như vậy, còn nếu giả ngốc, thì tại sao bị tiểu thư đề lên giường lại kêu cứu mạng?” Câu hỏi này, chính là do một người hầu nam, vì nghe được tiếng kêu cứu nên đã vọt vào, nhưng nhìn thấy, lại làm cho hắn xấu hổ không thôi.

Đường đường là một công chúa bảo bối của Lạc Cách gia tộc, thế mà lại đề một người đàn ông xuống giường, nếu truyền ra ngoài, thật sự là không ai tin tưởng, hơn nữa, dù ngày thường Ái Ny rất hiếu động, nhưng là một cô gái rất đứng đắn, cũng không giống như con mẹ tên là Elle đâu, một đêm có thể tiếp mấy chục thằng.

Bất kể là đàn ông, hay là đàn bà, thì đối với chủ đề này, đều cảm thấy hứng thú, chỉ một lát sau, tất cả mọi người hầu đã tập trung lại, cùng nhau nghiên cứu cái vấn đề cao siêu này, người cao to, cuối cùng là ngốc thật hay gia ngốc, rồi cũng quên luôn cái màn vừa rồi.

Ở bên ngoài biệt thự, là một cánh rừng dày đặc, bởi vì chưa khai phá hết cho nên ngoài bìa rừng chỉ dùng một hàng gỗ để rào lại, bởi vì đây là rừng tự nhiên, cho nên bên trong thường xuất hiện những dã thú, rất hung dữ, vì thế bình thường, không cho phép con người bước vào.

“Người nói người đem hoa vút ở đâu?” Ái Ny cũng có chút kỳ quái, nàng cũng đã từng tuyên bố với mọi người, khu rừng này là cấm địa, không được phép tiến vào.

Nhưng người cao to chỉ gật đầu, cũng không nói gì, xoay người, xuyên qua một chỗ rào bị hỏng, đi vào bên trong, Ái Ny không nghĩ nhiều, cũng không sợ dã thú, chỉ sợ là thú không dám đến, bằng không chắc chắn sẽ bị nàng lột da mất.

Tuy rằng mẹ ôn nhu xinh đẹp, là người phụ nữ xinh đẹp nổi tiếng nhất vùng Little Rock này, nhưng tính cách của nàng thì lại hoàn toàn trái ngược với mẹ, từ nhỏ đã rất tự do, chỉ thích chơi đùa với con trai, mười tuổi đã trở thành một nữ hoàng trong đám con trai, thủ hạ dưới trướng có hơn ba trăm người, rất có phong phạm của một chị hai (10 tuổi đã thành danh __. __!)

Mà bây giờ, nàng đã tiếp quản lực lượng của gia tộc, dùng sĩ vệ đội đoàn, bảo hộ lợi ích lớn nhất của gia tộc Lạc Cách, bảo hộ sự bình an cho Little Rock.

Nàng là con gái, nhưng không kém hơn con trai bất kỳ chỗ nào, cuộc sống từ nhỏ đã làm cho nàng có tính cách rất hào phóng, có những lúc, tính cách này, quả thật có chút thô lỗ, p cho nên gia chủ của Lạc Cách gia tộc rất là lo lắng, lo lắng về hôn sự của nàng, bởi vì con gái đã hơn hai mươi lăm tuổi rồi, mà chưa có thằng ku nào dám đến nhà cầu hôn cả.

Một năm trước, thật đã cũng đã có một thân sĩ đến từ Philadelphia, đưa sính lễ trên trời ra, nói là muốn kết hôn với Ái Ny, nhưng đáng tiếc là ngày hôm sau, vị thân sĩ này đã bỏ của chạy lấy người, vì trong lần đầu tiên hẹn gặp mặt, ông ta đã bị ném xuống cống, còn uống rất là nhiều nước cống, loại con gái hung dữ như vậy, ông ta lần đầu tiên nhìn thấy, sao mà không chạy cho được.

Tuy rằng Ái Ny thừa kế sự xinh đẹp của mẹ, dáng người rất là nóng bỏng, nhưng tính cách lại làm cho rất nhiều thằng lùi bước, thà rằng trở thành bạn với nàng còn hơn trở thành người yêu hay chồng nàng.

Nàng giống như một con ngựa hoang, mà không ai có đủ tự tin để điều khiển.

442. Chương 442 : Sức Mạnh Khó Hiểu.

“Người cao to, người dẫn ta đến đây làm gì? Chẳng lẽ người ... muốn làm bậy với ta?” Tuy là nói vậy, nhưng nhìn Ái Ny không chút khiếp đảm hay sợ hãi gì cả, trong mắt nàng, người đàn ông này thật sự quá yếu, mặc dù nói rằng suy yếu thì hơi quá đáng, nhưng bình thường mà nói vậy thì cũng có vẻ thích hợp.

Dung mạo trời sinh tuyệt mỹ, dáng người khêu gợi, Ái Nỵ đã hấp dẫn rất nhiều thân sĩ. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần một đêm phong lưu thôi, không cần cái gì gọi là lâu dài cả, trò chơi tình cảm, không thích hợp với bọn họ, nhưng Ái Nỵ lại không cho bọn họ cơ hội này.

Nụ cười quyến rũ câu hồn, da thịt trắng như tuyết, nhưng nàng mãi mãi chỉ để cho người ngắm, không thể đến gần, đây là mệnh lực của Ái Nỵ.

Người cao to nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay lên chỉ : “Hoa của cô, ở kia”

Trong khu rừng dày đặc, lộ ra một khoảng đất trống khoảng ba mét vuông, trong khoảng trống đó, một đóa hoa lan bảy màu tươi đẹp, Ái Nỵ hưng phấn chạy tới, cả kinh kêu lên : “Hong lan, thật sự là hong lan hai màu, người cao to, hoa lan bảy màu của ta rốt cục đã nở ra hong lan”

Hoa lan bảy màu, tên như nghĩa, đủ bảy màu sắc, là một loại hoa rất giá trị, trên đời hiếm thấy, trừ bỏ vẻ đẹp của nó, hoa lan bảy màu còn là một loại dược liệu vô cùng trân quý. Mỗi năm chỉ nở hoa một lần, Ái Nỵ chưa từng phát hiện ra, hoa lan bảy màu lại có thể xinh đẹp như vậy.

“Đẹp quá, thật sự quá đẹp. người cao to, cảm ơn người!”

Mẹ nói cho nàng biết, phương pháp gieo trồng của hoa lan bảy màu, nhưng nàng đã dùng hết tất cả biện pháp mà hoa lan bảy màu chỉ nở ra năm màu thôi, thật không ngờ, người cao to lại có thể làm được.

“Hoa này không phải là hoa lan bảy màu, tên thật của nó là Thái Hồng lại, có bảy màu sắc, hơn nữa nó có một đặc tính, có thể hấp thụ hơi thở của rừng cây, hóa thành chất dinh dưỡng của mình. Thái Hồng lan của tiểu thư sở dĩ không nở hai màu cuối cùng, bởi vì thiếu dinh dưỡng thiên nhiên, cho nên, tôi muốn lên đem nó đến đây trồng”

Trong sự bất ngờ đầy vui sướng này, Ái Nỵ khó hiểu quay đầu lại, trừng mắt nhìn người cao to một cái, quát : “Người không phải nói là người không nhớ gì sao, vì sao lại biết hoa lan bảy màu có thể là Thái Hồng lan, càng nhớ rõ phương pháp gieo trồng nó, nói, không được gạt ta”

Người cao to bị tiếng hét này làm cho ngẩn ngơ, nói : “Tiểu thư, thật sự rất xin lỗi, lúc cô kêu tôi chăm sóc bông hoa này, khi tôi nhìn thấy, đột nhiên trong đầu xuất hiện trí nhớ, tôi không lừa cô, cái khác, tôi không biết gì hết”

Người cao to là một người phương đông đặc thù, trên người có khí chất hấp dẫn người, dưới cái nhìn của Ái Nỵ, hẳn không phải là một người bình thường, nhưng đáng tiếc là, hẳn không nhớ cái gì hết. Hơn nữa trong gia tộc Lạc Cách, hẳn chỉ làm được công việc của một người hầu.

“Người dùng phương pháp nào chăm sóc hoa lan, ta mặc kệ, nhưng nhớ kỹ, không được phép nói dối ta, bằng không ta sẽ dùng gia pháp” Cái gọi là gia pháp, đối với người cao to, không phải loại bình thường. Như lần trước, khi cô gái này tức giận lên, đã đè hẳn xuống giường, làm cho hẳn phải hô cứu mạng.

Nếu gia pháp thật sự là phương thức này, người cao to quả thật rất kinh sợ.

Thân thể khôi ngô cao lớn, mang theo tâm hồn của một đứa trẻ, nhưng mỗi lần đối mặt với nữ chủ nhân này, hẳn không dám ngẩng đầu, bởi vì vừa nhắc đầu lên, sẽ nhìn thấy bộ ngực vô cùng no đủ của nàng, nội tâm không nhịn được khủng hoảng, xấu hổ đỏ mặt.

Ái Nỵ vui sướng ngồi chồm hổ xuống đó, cẩn thận nhìn Thái Hồng lan xinh đẹp, dọc đường về đã có chút mệt mỏi, nhưng vào giờ phút này, tất cả như biến mất, còn có chuyện gì làm cho nàng vui mừng hơn như vậy, nhìn hoa lan, sẽ thấy được khuôn mặt hiền lành của mẹ, đang mỉm cười đáng yêu với nàng.

“Răng rắc” một tiếng, trong rừng cây, vang lên một âm thanh, Ái Nỵ cả kinh, đột nhiên đứng dậy, đây là một sự cảnh giác được huấn luyện lâu dài, quay đầu nhìn lại, một con heo rừng hơn ba trăm ký với hai cái răng nanh to lớn đang hung hãn chạy lại đây.

“Chuột hoang?”

“Tiểu thư, cô lầm rồi, đây là heo rừng ...”

Lời còn chưa nói xong, thì con heo rừng đã trừng mắt nhìn lại, ngửi thấy mùi người, chân cào xuống đất, thân hình khổng lồ lao như điện bàn lại đây.

“Người cao to, tránh ra...” Ái Nỵ hét lớn, đẩy người đàn ông này ra, sau đó xoay người chạy đến bảo vệ cho đóa hoa lan, đối với nàng mà nói, đóa hoa này quý giá như sinh mạng của nàng, mà trong tay nàng đã nắm chặt một con dao sắc bén để ở bên hông.

Con heo rừng điên cuồng, tràn đầy dã tính, nhưng sự ôn nhu khi này của Ái Nỵ đã tan đi, hai mắt lại băng quát : “Súc sinh đáng giận, cho mày biết sự lợi hại của nữ kỹ sĩ chúng tao, đến đây, đêm nay bốn tiểu thư dùng thịt của mày để nhắm rượu!”

Dã tính trên người của Ái Nỵ cũng không kém hơn con heo này chút nào.

Heo rừng cũng không có cảm giác thương hoa tiếc ngọc, “ừ” một tiếng, đã lao lại đây, phóng đến người Ái Nỵ. Con dao chém qua giữa hai chân heo, máu tươi phun mạnh, nhưng con heo rừng không chạy trốn, mà lại hét lớn một tiếng chói tai, dã tính bộc phát, lại đâm đến đây một lần nữa, điên cuồng lao đến hướng Ái Nỵ.

Lúc này, Ái Nỵ không nhảy lên, nếu không vì bảo vệ cho Thái Hồng lan, nàng sẽ nhảy lên, nhưng nàng không làm như thế, dùng phương pháp của một dũng sĩ đấu bò, lựa chọn lấy cứng đấu cứng với con heo rừng.

Con heo rừng va chạm mạnh, làm cho ngã xuống lăn mấy vòng. Mà Ái Nỵ cũng bị heo rừng đụng mạnh, văng đi mười mét, ngã xuống, lưỡi dao trong tay đã rút ra, mất đi vũ khí phòng thân.

Điên cuồng lao đến, bốn vuốt giơ lên, cào cào xuống đất, khí thế hung ác.

Không biết lúc nào, người cao to đã đứng trước mặt Ái Nỵ, lúc nàng ngẩng đầu lên, hắn đã đứng đó, chắn trước mặt nàng.

“Ngu ngốc, mau tránh ra!” Ngay cả một người có sức mạnh như nàng, cũng không thể cản nổi một con heo, chứ đừng nói một người cao to nhưng yếu đuối này, thật sự là đầu bị hỏng rồi, loại chuyện này, chỉ có người mạnh mẽ mới làm được.

Trong lúc lo âu, Ái Nỵ đã vươn tay lên, đang chuẩn bị đẩy người cao to ra, thì một tia sáng màu trắng, phát ra trên người hắn, trong nháy mắt đã ngưng tụ lại trong tay hắn, chỉ nghe một tiếng quát nhẹ : “Ra...”

Một quyền này, đánh thật nhanh vào ót của con heo, con heo điên cuồng khi này, thế mà bây giờ cũng điên cuồng chạy, hoàn toàn yên lặng, quyền này giống như có lực động lại, sau khi thi triển xong, con heo chạy vào trong đồng bùn, thân hình khổng lồ, lung lay một chút, rồi chợt đổ “ầm” xuống đất, lăn ra chết.

Ái nỵ mất cả nửa ngày vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng của người cao to : “Tiểu thư, heo rừng đã bị đánh chết, là tôi giết thật sao?”

Ái Nỵ đang lấy lại tinh thần, đang muốn chửi ầm lên, cái này là vô nghĩa, vốn là bị một quyền của người đánh chết. Nhưng nhìn ánh mắt thuần khiết của người cao to, nhàn nhạt nghi hoặc, nàng có chút không đành lòng. Mở miệng nói chuyện với hắn ôn nhu, khẽ gật đầu, nói : “Đúng, là bị quyền của người đánh chết, người cao to, người có sức mạnh lớn như vậy, tại sao không nói cho ta biết?”

“Ta có sức mạnh?” Người cao to gãi đầu, tựa hồ như rất khó hiểu, có chút ngượng ngùng nói : “Tôi cũng không biết, chỉ là nhìn thấy tiểu thư gặp nguy hiểm, liền xông lên, tôi còn nghĩ, nếu bị con heo đụng trúng, chắc là không chết người đâu”

Trong phút đó, hoàn toàn là do phản ứng lúc gặp nguy hiểm, người cao to cũng không rõ, vì sao một quyền của hắn có thể đánh chết con heo rừng.

Ái Nỵ nghe được lời người đàn ông này nói xong, biết rằng hỏi cũng không có kết quả, trong mắt có vài phần quyền rũ, đứng lên, đi đến bên cạnh người cao to, cười nói : “Như vậy, người, mới thật sự là đàn ông chân chính”

Một cái hôn nóng bỏng, đã in thật mạnh lên mặt người cao to.

“Dũng sĩ như vậy, đáng để cho công chúa yêu mến, thưởng cho người một nụ hôn, nhớ kỹ, không được nói với bất kỳ kẻ nào”

Vuốt ve khuôn mặt mà không hiểu gì, người cao to cũng không rõ, không biết nữ chủ nhân này vì sao lại không cho hắn nói với người khác. Nhưng hắn không hỏi, vì phát hiện ra, nữ chủ nhân lúc này, đặc biệt ôn nhu, thật sự rất hấp dẫn.

Cuối cùng, Ái Ny không đem Thái Hồng lan về, bởi vì đây là lời đề nghị của người cao to : “Trời sinh vạn vật, luôn cạnh tranh sinh tồn, Thái Hồng lan không phải cây trong nhà, nó đã được chăm sóc đủ, tiểu thư, cô có thể lâu lâu lại thăm nó, nói không chừng sang năm nơi này sẽ càng có nhiều Thái Hồng lan hơn”

Mỗi khi đến thời khắc máu chốt, người cao to luôn có thể nói ra đủ loại triết lý phương Đông, hắn là người phương Đông, có thể nói như vậy, Ái Ny cũng không kỳ quái. Kỳ quái chính là, tại sao lại người ngu ngốc như vậy, lại có thể nói ra những lời như thế. Thật sự khiến cho người ta rất khó hiểu, tựa hồ như mỗi lần kỳ quái, Ái Ny đều là một động tác, vuốt ve cái trán của người đàn ông này, sau đó nghiêm túc hỏi : “Người thật sự ngốc nghếch, hay là giả bộ?”

Người cao to khó hiểu nhìn Ái Ny, cười ngây ngốc, vấn đề này, hắn không có đáp án, hắn chưa từng nói mình ngốc, chỉ là có nhiều chuyện, không nhớ được mà thôi.

Thật ra từ rất lâu, nàng đã từng hoài nghi hắn giả bộ, nhưng nàng phát hiện ra, khi hắn cười ngây thơ tinh khiết, thì tất cả hoài nghi đều tự động biến mất. Trong lòng nàng đã xem hắn trở thành một đồng bọn trung thành nhất.

“Để lại ở đây, nếu sang năm không sinh ra nhiều hoa lan, ta sẽ trừng phạt ngươi, có nghe không?” Có chút hờn dỗi bĩu môi, Ái Ny thật sự tức giận khi phát hiện ra, một con người luôn cao ngạo độc đoán như nàng thế mà càng ngày càng nghe lời của tên đại ngốc này.

Không trả lời, tên đại ngốc này vẫn cười ngây ngô.

443. Chương 443 : Dững Sĩ.

Kỳ thật Ái Ny rất muốn nói cho mọi người biết, con heo này là do người cao to dùng một quyền đánh chết, nhưng sợ rằng nói ra sẽ không ai tin tưởng, mà để tránh phiền toái, nàng đành phải nhận là do mình, dù sao thì người cao to cũng không cần.

Lột da, lóc xương, thịt của con heo rừng bị dọn sạch rất nhanh, bởi vì gia chủ Lạc Cách gia tộc Phí Tư Lệ là một giáo đồ, không sát sinh, cho nên cũng không ăn mấy thứ thịt tươi đầy máu kiểu này, nên Ái Ny đành phân phó, đem tất cả ra bờ cát, đốt lửa dưới ánh trăng, tiến hành một bữa tiệc tối hoàng tráng.

Phí Tư Lệ thích sự yên lặng cao nhã của cơm Tây, nhưng Ái Ny lại ghét cái kiểu đó, trong người của nàng, luôn có hơi thở của sự tục tĩu, thích mồm to ăn thịt, mồm to uống rượu, thích ngủ là ngủ, thích hét là hét, tùy tâm sở dục.

Hơn nữa, hôm nay nàng rất vui, không chỉ vì Thái Hồng lan đã nở ra hai màu cuối cùng, mà còn cảm nhận được sự cường đại của người cao to này, giờ phút này, nàng không hỏi, thời gian đối với nàng, còn rất nhiều, cho nên, nàng cũng không vội, cứ từ từ tìm hiểu.

Trên người đàn ông phương đông thần bí này, cuối cùng có bao nhiêu bí mật, một quyền có thể đánh chết một con heo, sức mạnh này, theo suy nghĩ của Ái Ny, có lẽ chỉ có chủ nhân Bole Kui mới làm được.

Bole Kui là một nhân vật cường đại nhất trong truyền thuyết, có quyền lực cùng sự uy nghiêm vô thượng.

“Tiểu thư, chúng tôi đại diện cho mọi người, mời cô một ly, chúc cô càng lúc càng xinh đẹp, trở thành bông hoa xinh đẹp nhất” Một người hầu nam cường tráng đã tiến lại, nâng ly lấy lòng Ái Ny, tuy rằng đã ký khế ước chủ tớ, nhưng hắn tiến vào gia tộc Lạc Cách này, cũng bởi vì vị nữ chủ nhân xinh đẹp đầy dã tính này.

Ái Ny nâng ly, cười nói : “Filler, viễn chinh lần này, ngươi biểu hiện thật xuất sắc, ta cũng thưởng cho ngươi, hy vọng ngươi cố gắng hơn nữa, trở thành dững sĩ chân chính của Lạc Cách gia ta”

“Tạ ơn tiểu thư, Filler vì vinh dự của Lạc Cách gia, cho dù chết cũng tình nguyện” Nàng ly, uống cạn một hơi, rất hào sảng.

Rượu, Ái Ny đã uống hết, rất sảng khoái, nhưng thật đáng tiếc, khi Filler còn muốn đòi hỏi thêm thì Ái Ny đã rời đi, nàng đi vào trong đám người hầu nam, tìm ra người đàn ông cần tìm, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Filler đứng đằng xa kia, vẻ mặt đầy oán hận, trừng mắt nhìn người đàn ông làm cho người ta chán ghét kia, hắn không ngờ, hoặc là toàn bộ gia tộc đều không ngờ, công chúa cao quý, tiểu thư Ái Ny, thế mà lại thích một người đàn ông phương đông này, nhưng lúc rảnh rỗi đều dùng thời gian để cùng hắn một chỗ.

Bộ dáng của người cao to cũng không xấu, mái tóc dài, giúp cho dáng người trở nên thon dài, biểu hiện ra sự tao nhã không giống người thường. Nhưng đáng tiếc là trên người hắn đồng thời cũng tồn tại sự ngu dốt, tạo ra một mị lực rất độc đáo.

Rất nhiều người chăm chú vào Ái Ny, nữ chủ nhân xinh đẹp này, đi đến đâu cũng có ánh mắt ái mộ, là tiêu điểm của mọi người, nhưng giờ phút này, nàng lại nâng ly hướng về người cao to, cười rất ôn nhu, nói : “Đến đây, người cao to, ta mời người một ly, chuyện hôm nay, rất cảm ơn người”

Cũng chỉ có bọn họ mới hiểu được, hôm nay đã xảy ra chuyện gì, không giống như người bình thường, để lộ ra sự bất ngờ. Giờ phút này trên mặt người cao to rất trầm tĩnh, hắn nâng ly, đụng lấy ly rượu của Ái Ny, sau đó nói : “Cảm ơn tiểu thư”

Hai người uống rượu xong, Ái Ny đã hỏi : “Người cao to, vừa rồi người nghĩ gì thế, ta phát hiện phân nửa thời gian của người đều trầm tư, giống như một nhà khoa học nghiên cứu về trái đất vậy”

Người cao to ngẩng đầu nhìn trời, một vầng trăng tròn sáng, hôm nay là mười lăm. Hôm nay phải là ngày đoàn viên, thế nhưng hắn lại chỉ có một mình, tuy rằng bên cạnh có rất nhiều âm thanh vui vẻ, nhưng không giống như hắn, đây không phải là thế giới của hắn, nhưng hắn không thể tìm ra, hắn thuộc về nơi nào.

“Trong lòng tôi có sự tưởng niệm, tôi không biết, tôi hẳn là phải nhớ ai đó, thật sự, tôi không nhớ rõ”

Trong ánh mắt hiện lên sự mất mát và đau xót, lọt vào trong mắt của Ái Ny, sinh ra một sự rung động, cảm giác này thật kỳ diệu, nàng không nói rõ được, vì sao lại có cái cảm giác xa lạ khó hiểu này.

“Người cao to, người người nhớ phải là ta, ta ra ngoài lâu như vậy, người không nhớ tới ta sao, người xem, ta mang lễ vật về cho người đây” Trong tay Ái Ny đã xuất hiện một thanh chủy thủ tinh chế.

Chủy thủ cũng không lạ, kỳ lạ nhất chính là hình dạng cùng với thứ trang trí trên đó, có hình vẽ thật dài, mà chủy thủ cũng là một sự biến hóa của thân rồng, nhẹ nhàng rút ra, một tia sáng màu bạc chớp động, hàn ý rót vào da thịt, làm cho người ta cảm thấy đây là một vũ khí rất nguy hiểm.

Trong mắt người cao to có chút kinh ngạc, hắn thích cái chuôi của thanh chủy thủ, hỏi : “Cái này ... cái này tặng cho tôi?”

Ái Ny cảm nhận được, người đàn ông này thích, khẽ gật đầu, đem chủy thủ nhét vào trong tay hắn, cười nói : “Đương nhiên, đây là lần đầu tiên ta tặng quà cho đàn ông, người không được để mất”

“Oa, thanh chủy thủ thật đẹp, tiểu thư cũng có vài phần kính trọng với người cao to rồi”

“Không phải đâu, không nghe tiểu thư nói sao, đây là lần đầu tiên nàng ta tặng quà cho người ta, mà lại là một người đàn ông”

Rất nhiều người đã vây lại đây, mọi người nhìn người cao to bằng ánh mắt hâm mộ, đều muốn sờ thử thanh chủy thủ này, cái chuôi chủy thủ, thật sự rất đẹp.

Ái Ny đứng lên, tuyên bố rất nghiêm túc : “Tất cả mọi người nghe đây, về sau không được gọi hắn là người cao to, ta ban thưởng cho hắn họ Lạc cách, tên là Long, kêu là Lạc Cách Long, là dũng sĩ của Lạc Cách gia ta”

Thấy hắn nắm chủy thủ yêu thích như thế, Ái Ny cũng rất vui, Long là con vật trong truyền thuyết phương Đông, dùng Long để xưng hô với hắn, quả thật rất thích hợp, đồng thời làm cho người ta có cảm giác thần bí “A, Long, thật sự rất hay, trở thành dũng sĩ của gia tộc, tiền lương cao hơn vài lần, anh giàu rồi” Nghe được quyết định này của Ái Ny, làm cho nhiều người kích động, loại may mắn này, không phải ai cũng có thể có được, nhưng không ai biết rằng, trong rừng hôm nay, Long đã từng cứu Ái Ny một lần.

Mà bên kia, bầu không khí trầm hẳn xuống, Filler có chút ghen tuông, uống rượu như điên, bên cạnh không ngừng có âm thanh trêu tức lẫn.

Filler yêu Ái Ny, tất cả thành viên dũng sĩ đoàn đều biết, nhưng đáng tiếc là, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

“Filler đáng thương, bị đánh bại bởi một thằng ngốc phương Đông, xem ra, đây là thượng đế trừng phạt người, trừng phạt sự cao ngạo của người”

Một người dũng sĩ rất vui sướng mở miệng, còn tất cả mọi người đã cười ha hả, phần lớn mọi người trong dũng sĩ đoàn đều thích tên ngốc phương Đông kia hơn là Filler.

Thái độ làm người của Filler, thật sự rất là cá nhân, không ai muốn làm bạn với hắn.

“Cút ngay!” Filler không chịu nổi sự nhạo báng này, Ái Ny không thích hắn, bởi vì nàng ta là công chúa, có huyết thống cao quý, nhưng nàng không có khả năng thích tên ngốc kia, tuyệt đối không có khả năng, ném mạnh ly rượu xuống, hắn phần nộ rời đi, sự vui sướng nơi đây, lại là một sự nhục nhã với hắn.

Giờ phút này, tất cả mọi sự chú ý, đều tập trung lên người Ái Ny và Long, có rất ít người để ý để việc Filler rời đi, càng không ai nhìn thấy ngọn lửa thù hận thiêu đốt trong mắt hắn.

Long thật sự không nghĩ nhiều như vậy, đối với một người không có gì như hắn, cũng không có tương lai, chỉ muốn một cuộc sống tốt lành, sống sót, bảo vệ tốt tiểu thư, bảo vệ tốt gia tộc Lạc Cách, đây là vinh dự cao quý nhất của dũng sĩ, nhưng thật không ngờ, phiền toái đã tìm đến cửa.

Bữa tiệc kết thúc, Long cùng tất cả nam hầu dọn dẹp bãi chiến trường, Filler rời đi đầu tiên cũng đã trở lại.

“Đội trưởng Filler, anh tìm tôi?” Nhìn Filler hùng hổ đi về phía hắn, Long vẫn dùng loại ngữ khí ôn hòa nhất để nói chuyện, đối với bất kỳ người nào, hắn đều ôn hòa như vậy, ở tại Lạc Cách gia tộc ba năm, mọi người đều biết, người đàn ông phương Đông này, không hề suy tính.

“Người cao to, ta muốn quyết đấu với người, hai chúng ta, chỉ có một có thể ở lại Lạc Cách gia tộc, đây là quyết đấu của dũng sĩ, nếu người cự tuyệt, người không xứng làm dũng sĩ”

Ở một nơi mà vinh dự cao hơn tất cả, dũng sĩ quyết đấu với nhau, là một chuyện rất bình thường, tất cả không hợp có thể dùng bạo lực để giải quyết, mọi người công bình công chính, người cự tuyệt, sẽ bị coi là kẻ nhu nhược.

“Nhưng đội trưởng Filler, tiểu thư quy định, dũng sĩ trong gia tộc không được lên đấu, bằng không sẽ bị trách phạt”

Long nhẹ nhàng mở miệng, những người hầu nam bên cạnh đã vây quanh lại, vinh quang mà tiểu thư ban thưởng, đối với bọn họ, những người hầu, cũng là một hy vọng, giờ phút này, Long, là mục tiêu của họ.

“Đội trưởng Filler, Long vừa mới được tăng lên làm dũng sĩ, chưa học qua cái gì, ông không thể tìm anh ấy quyết đấu, chẳng lẽ bắt nạt kẻ yếu lại chính là vinh quang của dũng sĩ các ông sao?” Một nam hầu lên tiếng.

Tâm tính ghen tuông của Filler, đã che mờ đi lý trí, đối với người hầu nam kia căn bản không cần nhìn, quát : “Cút ngay cho ta, đây là phương thức giải quyết của hai dũng sĩ, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp, bằng không ta dùng máu của hắn để chứng minh sự tôn nghiêm của dũng sĩ chúng ta”

“Két” một tiếng, hắn đã rút kiếm bên hông ra, tùy tay đưa lên, kiếm quang phát ra, sát khí lạnh lùng, thật sự làm cho người hầu đó sợ hãi.

Tuy rằng người hầu này cũng khá cao to, nhưng bọn họ vì nghèo khổ, không được vào học viện học võ, cho nên không biết một chút kiếm thuật, người bình thường không thể đánh lại dũng sĩ.

Tiếng bước chân vang lên, sau khi nhận được tin báo của người hầu, Ái Ny đang chuẩn bị tắm rửa vội vàng chạy đến đây, nàng cũng thật không ngờ, ban thưởng vinh dự cho người đàn ông này, lại tạo phiền toái cho hắn như thế.

Chẳng qua, tên Filler này cũng thật kỳ cục, nàng đã ra quy định, dũng sĩ của gia tộc không được phép tư đấu, hắn biết rõ mà vẫn phạm, thật sự không thể tha thứ.

444. Chương 444 : Trận Quyết Đấu Không Công Bằng.

“Ái Ny tiểu thư, xin cô tha thứ, tình yêu của tôi dành cho cô, làm cho tôi không thể được đứng được bất kỳ kẻ nào khinh nhờn cô, hấn bất quá chỉ là một tên nhu nhược phương đông, là một kẻ nhát gan thiếu dũng khí, tôi nay, tôi muốn vạch trần cho cô thấy bản mặt thật của hấn”

Filler vừa nói xong, không chỉ có Ái Ny tức giận, mà bốn phía cũng chửi ầm lên.

“Filler, thằng con heo tự đại này, Long là bạn tốt nhất của chúng tao, hấn rất tốt”

“Đúng, mày luôn luôn khinh thường người hầu bọn tao, không chấp nhận chuyện người hầu bọn tao đạt được vinh quang, mày là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, mày không xứng với danh hiệu dũng sĩ”

“Long, chúng tôi ủng hộ cậu, xử lý hấn”

Ái Ny tuy rằng không nổi điên kiêu đó, nhưng nàng biết, Filler thân là đội trưởng dũng sĩ đoàn, kiếm thuật rất lợi hại, đứng đầu trong mười người của dũng sĩ đoàn, mà Long, thì mới là một người hầu được thăng lên làm dũng sĩ, sự khiêu chiến này, thật sự không công bằng, làm một dũng sĩ chính nghĩa, căn bản là không nên đưa ra yêu cầu này.

Nhưng trong lúc nàng vừa định mở miệng ngăn lại thì Long đã đi lại, thi lễ với Ái Ny, nói : “Tiểu thư tôn kính, Long có một thỉnh cầu, tôi nguyện ý tiếp nhận lời khiêu chiến của đội trưởng Filler, tôi đại biểu cho vinh dự của người hầu, không thể lùi bước, không thể làm một kẻ nhu nhược”

“Người...”

Ái Ny rất lo lắng, nhưng nàng không có cơ hội cự tuyệt, bởi vì đám người hầu đã hò hét ầm lên, cổ vũ để tăng dũng khí cho Long, mà Filler đã nở nụ cười, lập tức mở miệng nói : “Được lắm, thằng ngu phương Đông, mày còn có chút dũng khí, bọn đội trưởng cũng không chiếm tiện nghi của mày, chỉ cần mày có thể đỡ ba kiếm của tao, mày có thể lui”

Nhìn thấy tên hầu này đáp ứng, làm cho Filler rất hưng phấn, khiêu chiến, đối với thằng kia, căn bản là không xứng, sở dĩ hấn làm vậy, là vì hấn muốn cho tên kia một cái giáo huấn, phải làm cho kẻ này biết thân phận của mày, là một người hầu, vĩnh viễn không có khả năng hái đi bông hoa xinh đẹp trong Lạc Cách gia tộc được.

Ái Ny nhẹ nhàng gật đầu, nói với Long : “Người cẩn thận một chút, ta tin tưởng người”

Có lẽ sẽ có kỳ tích, trong lòng Ái Ny bây giờ, chỉ có thể ảo tưởng như vậy, tựa như lúc ở trong rừng, cái khí thế vô cùng của hấn, sức mạnh của một quyền đó, tuyệt đối có thể đánh bại bất kỳ dũng sĩ nào của Lạc Cách gia tộc, nhưng chỉ hy vọng rằng, nó thật sự hữu dụng.

Đám người hầu nam và những dũng sĩ khác đã vây quanh hai người này lại, trận quyết đấu của các dũng sĩ gia tộc Lạc Cách sẽ lập tức bắt đầu.

“Long, tôi cũng tin tưởng anh, giáo huấn cái tên tự đại này đi, đây, tôi cho anh mượn kiếm của tôi”Đội trưởng dũng sĩ đoàn, Raney, đã rút thanh kiếm bên hông ra, đưa đến trước mặt Long, cho dù là bại, thì dũng khí của người đàn ông này, cũng làm rung động tất cả mọi người.

“Đúng, cứ việc xẻ thịt hấn đi, đuổi hấn ra khỏi gia tộc Lạc Cách”Bốn phía toàn những tiếng gào thét, xem ra, Filler không được yêu thích ở đây.

Ái Ny biết, cho dù Filler thắng, hấn cũng phải rời khỏi gia tộc, người như vậy, cho dù có năng lực, cũng không thể tính là một nhân tài, bởi vì hấn phá hủy sự đoàn kết của gia tộc.

Trên một ban công của biệt viện, nơi có hai bóng người đang đứng, trong đó là một người đàn ông gầy yếu, là gia chủ của Lạc Cách gia tộc, Phí Lệ Tư, giờ phút này nhìn trận quyết đấu kia, ông cũng thật sự muốn biết, kết quả của trận đấu này như thế nào.

“Thai La, ông nói người phương đông kia có hy vọng không?”

Thai La, chính là lão già bên cạnh Phí Lệ Tư, dáng người nhỏ gầy, lưng còng, thậm chí nhìn vào mắt lão cũng thấy có chút mờ mờ, không ai biết rằng, ông ta chính là dũng sĩ dũng cảm nhất trong Lạc Cách gia tộc,

là cao thủ đệ nhất của Lạc Cách gia tộc, nhưng trong ngày thường, ông ta chỉ là một lão già bình thường, không ai biết lai lịch của ông ấy cả.

Thai La lắc đầu, nói : “Filler dù tiến bộ rất nhanh, nhưng trận chiến này, hấn không có hy vọng”

Phí Lệ Tư nghe xong chấn động, khó hiểu hỏi : “Vì sao? Tên kia không phải là một kẻ ngốc sao?” Chuyện trong nhà, ông cũng biết, nhưng chưa từng hỏi, bởi vì những việc này đã không còn đáng để ông hao tâm tổn trí, hơn nữa con gái cũng đã lớn rồi, làm cho ông thấy được, cần phải rèn luyện dần, Lạc Cách gia chỉ có một người con gái, đây là trách nhiệm mà nàng phải gánh vác.

Thai La không giải thích, chỉ nói một câu rất kỳ quái : “Bởi vì hấn là người phương đông”

Phí Lệ Tư không hiểu lắm, nhưng ông cũng không hỏi thêm, có lẽ chỉ có Thai La mới biết, người phương đông chính là một sự thần bí, có sức mạnh, không phải thứ kiếm thuật phương Tây có thể sánh được, ở trên người đàn ông kia, có thứ gì đó làm cho người ta phải cân nhắc, ngay cả Thai La cũng không hiểu rõ hoàn toàn.

Người nhìn không thấu, thường sẽ có chút năng lực, điểm này, Thai La thật sự tin tưởng.

Ông đã không còn trẻ nữa, trải qua rất nhiều chuyện, tuyệt đối có thể giúp cho nhìn thấu người khác, nhưng giờ phút này, ông tuyệt đối không biết, vận mệnh của Lạc Cách gia tộc, bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông này, mà phát sinh thay đổi.

Người đàn ông kia vẫn im lặng, trên người toát ra vài phần ngu ngốc, nhưng khi hấn cầm lấy chuôi kiếm, khoe miệng lại toát ra một nụ cười, không ai dám nói, nụ cười này là cười ngây ngô cả, hay là gọi nó là nụ cười khinh thường, nghe có vẻ thỏa đáng hơn.

Hơn nữa, khi hấn ngẩng đầu lên, nói ra một câu mà làm cho tất cả mọi người không thể tin nổi : “Filler, anh không phải là đối thủ của tôi”

Mọi người tán dương dũng khí của hấn, nhưng lời này, cơ hồ như giống tất cả những gì mọi người từng suy nghĩ : Người cao to, không phải là một kẻ ngốc!

Ngay cả Ái Nỵ cũng suy nghĩ như vậy, không nhận được nhắc nhở : “Long, tam liên kiếm của Filler rất lợi hại, người không được xem thường”

Kỳ thật, khi Filler nghe được lời của Long, hấn đã không thể khác chế, Ái Nỵ vừa nói xong, kiếm trong tay hấn đã chém ra, chính là sở trường của hấn, tam liên kiếm, giống như tam phủ của Trình Giảo Kim vậy, rất là lợi hại.

Kiếm tiến lại, kín như mưa, nhưng làm cho mọi người bất ngờ chính là, Long vẫn đứng yên, vẻ mặt điềm tĩnh, mang theo một chút mờ mịt, trong lúc mọi người tưởng rằng hấn bị “đơ” luôn rồi, thì hấn đã hiểu được, trong thân thể hấn có một sức mạnh, nhưng hấn không nghĩ ra, sức mạnh này, từ đâu mà có.

Gió yên sóng lặng, gió nổi thủy triều dâng, khí kinh bắt đầu khởi động, trong nháy mắt, mọi người lấy tay che kín miệng, nắm chặt nắm tay, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cho dù là Ái Nỵ, đối mặt với tam liên kiếm, cũng không dám coi thường như vậy.

Kiếm động, Long cũng động, thân hình rất chậm, cứ giống như một chiều đâm thẳng vậy, mọi người cũng có thể thấy rõ động tác của hấn, đây là kiếm pháp sao?

Đúng vậy, đây không tính là kiếm pháp, nhưng lại rất hữu dụng.

Thập tự tam liên kiếm, cũng có sơ hở, mà Long đã thấy được, ngay ở giữa giao lộ mà chữ Thập dựng lên, thì có một điểm có thể đâm vào, hoặc là nói cách khác, Filler tự mình đưa đến cửa.

Máu đã đổ ra, Filler cơ hồ như không tin vào mắt mình, chỉ kém ba phân, ba phân thôi, kiếm của hấn có thể đâm thẳng ngực tên ngu ngốc này, viết nên vinh dự dũng sĩ của hấn, nhưng giờ phút này, kiếm của hấn, không thể đâm tới, bằng không, người chết sẽ là hấn.

“Không thể nào, không thể nào...” Hấn đã gào to lên, cũng giống như mọi người vậy.

Long nhẹ nhàng thu kiếm, nhàn nhạt nói : “Tôi nói rồi, anh không phải là đối thủ của tôi, nếu muốn anh có thể thử lại” Hai mắt Filler tràn đầy kích động, cầm lấy trường kiếm, không nói gì, hẳn thật sự không tin, hẳn muốn thử lại.

Lần này, kiếm còn sắc bén hơn lần trước, nhưng kết quả vẫn giống nhau, còn thiếu ba phân, mà lần này, kiếm của tên ngu ngốc kia đã đâm vào ngực hắn, không nói một cái gì thay đổi.

Rơi kiếm, Filler nằm đơ ra trên đất, không biết làm sao, hoặc là hắn chưa bao giờ nghĩ tới, hẳn sẽ bại.

“Aaaaa, Long thắng, Long thắng” Không biết là ai đã kêu lên, nhưng mọi người bốn phía đã vây tới, nâng thân hình của Long lên, sau đó đẩy lên, rồi lại đẩy lên, sự kích động này, so với bữa tiệc tối khi này còn mãnh liệt hơn.

Mà lúc này, Ái Ny không tiến lại, chỉ đứng lặng yên nhìn người dũng sĩ phương đông kia, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào chưa từng có, cảm giác này... thật sự hạnh phúc.

Mà trên ban công, Phí Lệ Tư cũng không hiểu gì hết, quay đầu lại hỏi Thai La : “Cái này cũng gọi là quyết đấu sao?”

Quyết đấu ngày xưa chính là đấu rơi máu chảy, không chết thì không ngừng, nhưng trận đấu này, thật sự quá nhanh, một kiếm ... hai kiếm ... xong!

Không kịch liệt, không máu...

Thai La cười cười, ông ta hiểu được ý của gia chủ.

“Đây vốn là một trận quyết đấu không công bằng”

“Không công bằng?”

“Đúng vậy, không công bằng với Filler, bởi vì bọn họ kém nhau quá xa, cho nên bá tước nhìn thì thấy có vẻ vô vị”

Nhận được lời chúc phúc của mọi người, Long chính thức trở thành dũng sĩ của gia tộc Lạc Cách, mà Filler cũng tự động bị xem thường, cho dù là rời đi, cũng không ai chú ý tới, dũng sĩ phải làm cho người ta tôn trọng, mà như hắn, ngay cả tâm tình khinh bỉ cũng không có, hẳn đương nhiên không có khả năng lưu lại.

Trở về phòng ngủ, Long cũng không có cơ hội nghỉ ngơi, trong căn phòng nhỏ bé của mình, một không gian im lặng thuộc về hắn, Ái Ny đã lặng lẽ ngồi đó, hai tay nàng nâng cằm, nhìn về ánh mặt trời xa xa nơi cửa sổ.

Long chưa từng nhìn thấy bộ dáng này của tiểu thư bao giờ.

“Tiểu thư...” Long nhẹ nhàng lên tiếng.

Ái Ny quay đầu lại, nhìn Long, có chút buồn bã nói : “Người là một người rất lợi hại, đúng không? Người nhất định là vậy, ta tuy có thể đánh bại Filler, nhưng tam liên kiếm của hắn ta không thể nào đỡ hết được, chỉ có thể tránh né, Long, nói cho ta biết, người cuối cùng là ai?”

Trên mặt Long cũng nhuộm đậm một vẻ u sầu, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Ái Ny, nói : “Thật xin lỗi, tiểu thư, tôi không biết, tôi cũng giống như cô, rất muốn, rất muốn biết, tôi là ai, tôi đang nhớ đến ai”

Nhớ một người đã là một chuyện rất đau khổ, mà hắn, trong sự đau khổ đó, càng không biết mình đang nhớ ai, cho nên, càng đau khổ hơn.

445. Chương 445 : Huấn Luyện Dũng Sĩ Gia Tộc

Trong đầu hắn, xuất hiện rất nhiều bóng người, nhưng đáng tiếc là cho dù hắn cố gắng thế nào, thì cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt của những người đó, từ khi đến Lạc Cách gia tộc, hắn chưa từng rời Little Rock, hẳn biết, những người này, thuộc về quá khứ của hắn.

Sáng sớm, hần bị những tiếng đập cửa thô lỗ đánh thức, giống như không phải dùng tay gõ, mà là dùng chân đập, bên ngoài truyền đến giọng nói : “Long, con heo lười này, mau đứng dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh rồi”

Không kịp mặc quần áo vào, Long đã dùng tốc độ nhanh nhất để mở cửa. Vì hần nghe được đây là giọng nói của Ái Ny tiểu thư, cũng hiểu biết tính tình của nàng, nếu chậm một chút, sợ rằng cánh cửa này không giữ được.

“Tiểu thư, chào buổi sáng!”Long vừa mặc áo vào, vừa cung kính chào hỏi.

Ái Ny nhìn chăm chăm vào ngực Long, có chút tò mò, thừa dịp hần không chú ý, đưa tay lên sờ ngực hần, sau đó cười nói : “Long, dáng người của người không tệ nha, cứng cáp hơn so với đám thân sĩ nhiều, giống như một con heo vậy, nhìn là thấy ghét rồi”

Có lẽ do ăn uống, nên lồng ngực của người phương tây có phần hơi bị rậm, một bộ ngực trần trụi như Long rất ít thấy.

Long hoảng sợ, lùi lại từng bước, hỏi : “Tiểu thư, cô tìm tôi có việc?”Loại tiếp xúc này, làm cho cảm giác trong lòng thêm mãnh liệt, ngay cả thở cũng không thở được, không phải quá tốt đâu.

Ái Ny lập tức nhú mày, quát : “Long, bây giờ ngươi đã là dũng sĩ của gia tộc, buổi sáng hần là phải luyện tập, mấy ngày nữa chính là ngày quyết đấu của Lạc Cách gia và Ngã Bỉ gia, người nhất định phải biểu hiện thật tốt, ta tuyệt đối không đem quyền quản lý Little Rock cho con đàn bà Elle đó”

Chuyện này, Long cũng đã được nghe qua, Ngã Bỉ gia tộc mấy năm nay hưng thịnh lên, giờ phút này muốn chiếm lấy lợi ích của Little Roch, ý vào một họ hàng xa xôi nào đó, mà ngày thường không xem Lạc Cách gia tộc ra gì, hơn nữa, đại tiểu thư của Ngã Bỉ gia tộc, Elle tiểu thư, lại là người xinh đẹp nhất Little Rock, phong tạo nhất, dân đảng nhất.

“Vâng, tiểu thư, Long nhất định sẽ toàn lực giữ gìn vinh dự của Lạc Cách gia tộc”

Nghe Long nói vậy, Ái Ny rất hưng phấn, nắm lấy tay Long, nói : “Ta rất có lòng tin với ngươi, Long, đi thôi, chúng ta ra sân huấn luyện, rất nhiều dũng sĩ vệ đội đoàn đang chờ học tập kiếm thuật của ngươi”

Long muốn tránh, nhưng Ái Ny nắm rất chặt, loại tiếp xúc thân mật này, Long cảm thấy không ổn.

“Tiểu thư, cô đi tập hợp mọi người trước đi, tôi rửa mặt một chút rồi lập tức tới ngay, cứ đi như vậy, thật không tốt”

Ái Ny cũng muốn giúp, nhưng cảm thấy không đúng, nghe vậy gật đầu nói : “Vậy ngươi nhanh lên, chúng ta gặp tại sân huấn luyện”

Long biết cái quái gì về kiếm thuật đâu, chỉ là tối qua so kiếm với Filler, đột nhiên có cảm ứng thôi, hần không hiểu gì cả, không biết xảy ra chuyện gì, thì làm sao mà có thể dạy cho người khác. Nói như vậy chỉ muốn làm cho tiểu thư tránh xa hần một chút thôi.

Khoảng mười phút sau, Long đã đi đến sân huấn luyện, trên người trừ bộ đồ dũng sĩ ra, còn có thanh chủ thủ bên hông, với hần mà nói, đây là một vinh dự, do tiểu thư ban cho.

“Long, đến đây, đến đây Long”có lẽ do ảnh hưởng của ngày hôm qua, khi nhìn thấy hần đến, ngay cả đội trưởng Raney cũng nhiệt tình hoan nghênh. Có lẽ trừ biểu hiện tối qua của Long, thì kẻ đáng ghét Filler đã rời đi, làm cho tâm tình mọi người rất tốt.

“Long, tiểu thư nói, anh có thể dạy kiếm pháp cho chúng tôi, hơn nữa lại là chiêu phá được tam liên kiếm hôm qua, thật sao?”Một dũng sĩ đã vội vã mở miệng, bọn họ đều muốn được đề cao lên, nhưng học đi học lại mấy chiêu này, thật sự không làm cho người ta thú vị nổi.

Ái Ny nhìn, trên mặt càng tràn đầy chờ mong, tựa hồ như muốn nói : Được không?

Long nhìn ánh mắt bốn phía của mọi người, kỳ thật cũng muốn dạy cho họ cái gì đó hữu dụng, nhưng kiếm pháp kia, thật sự không dạy được, bởi vì căn bản là hần có biết gì đâu.

“Kỳ thật, cái đó căn bản không phải là kiếm pháp, vạn pháp đồng quy, tập luyện đến một mức nhất định, đều có thể làm được, một kiếm kia, chỉ chuyên dùng để phá tam liên kiếm, đổi lại cái khác thì không thể dùng được”

“Ồ”Bốn phía vang lên âm thanh thất vọng, tất cả mọi người khát vọng được đề cao, thật không ngờ, chiêu kiếm tối qua, không phải là kiếm pháp, không thể nào học được.

Ái Ny cũng có chút thất vọng, nàng làm nữ chủ nhân của Lạc Cách gia tộc, đương nhiên cũng hy vọng sức mạnh của tông môn được đề cao, có thể tự bảo vệ mình, giành lấy nhiều lợi ích, biểu hiện của Long ngày hôm vốn là hy vọng duy nhất của nàng, bây giờ ... không còn gì.

“Bất quá tôi có một phương pháp huấn luyện, đối với mọi người hẳn là có tác dụng, nếu mọi người tin tưởng, có thể thử”

Cũng không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt thất vọng của mọi người, trong đầu Long xuất hiện một phương pháp độc đáo, rất quen thuộc, tựa hồ như nó là một phương pháp huấn luyện.

“Biện pháp đề cao gì, chúng ta đều phải thử”Ái Ny đi tới, tựa hồ rất tin tưởng với lời nói của Long.

Raney cũng nói : “Đúng vậy, không thử làm sao mà biết”

Nhưng khi nghe Long nói về những thứ cần phải chuẩn bị, Ái Ny thật sự hết hồn, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc ấy, câu hỏi mà nàng định hỏi, cũng không thể nói ra, chỉ đáp : “Được, ta cho người chuẩn bị”

Ba ngày sau, trong trang viên của Lạc Cách gia, một giáo trường mà mọi người chưa từng gặp dựng lên, tuy rằng giữa sân là một khoảng trống, nhưng dựa theo ý của Long, bên trong có thiết kế vài thứ, nhưng không ai biết, mấy cái thứ này, dùng để luyện tập như thế nào.

“Thứ đồ vật đơn giản kia, thật sự có thể tăng sức mạnh của các dũng sĩ sao?”Mặc dù biết ba ngày nay, Long tập trung làm việc, nhưng Ái Ny không nhịn được, nàng thật sự rất tò mò.

Long không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ khẽ gật đầu, nói : “Tuyệt đối có thể, tiểu thư, tôi sẽ thử trước, xin cô nhìn rõ”

Sân huấn luyện này, là một vòng tròn, thoạt nhìn tất cả có vẻ đơn giản, loạn xà ngầu chẳng ra cái gì, nhưng trong lòng của Long biết rõ, những con đường bên trong, không một con đường nào dễ đi, mà đi trên những con đường này, chính là một phương pháp huấn luyện.

Tất cả dũng sĩ đều vây lại đây, nhìn chăm chăm, Long nhảy từ trên khán đài xuống, thân hình xuống như một con khỉ, lách người né qua một chướng ngại bên sườn, bước đi ba bước, sau đó thân hình đột nhiên bạo phát, rồi nhảy lên, xuyên qua một cái vòng tròn, rồi lặn một vòng, đến con đường thứ hai.

Vòng hai, dựa theo độ khó mà chia làm ba bậc, trừ việc cần kỹ xảo ra, còn phải có sức chịu đựng, Long thử một lần, dạo hết một vòng rồi tiêu sái đi ra, nói : “Mọi người cứ dựa theo phương pháp vừa rồi của tôi, là có thể”

Tuy rằng không ai biết phương pháp này có dùng được hay không, nhưng trong có vẻ thú vị, Raney là người đầu tiên xắn tay áo lên, nói : “Cái này quá dễ, để tôi thử”

Ngay cả Long cũng có thể dễ dàng vượt qua thế này, thì đừng nói chỉ là hắn, người mạnh nhất trong dũng sĩ vệ đội.

Hắn vọt lên, trông giống như một con trâu đực, làm cho người ta cảm thấy buồn cười, tầng thứ nhất còn chưa đi được phân nửa, đã té xuống, giống như một con chó lăn ra, làm cho tất cả mọi người bốn phía cười ha ha.

Liên tiếp hai ba người sau cũng thử, nhưng không ai có thể giống như Long, tự tin xuyên qua, lần này, tất cả mọi người hết cười, bởi vì bọn họ tựa hồ như đã cảm thụ được, loại phương pháp huấn luyện này tuy đơn giản, nhưng không dễ nuốt.

Ái Ny không thử, nhưng nàng cảm nhận được, phương pháp huấn luyện này có thể dùng được, lập tức lớn tiếng tuyên bố, từ ngày mai trở đi, tất cả huấn luyện, đều được tập trong cái vòng tròn này, hơn nữa còn công bố chế độ thưởng phạt.

Một tuần trôi qua, Raney hì hục tập như một con trâu đực, vất vả lắm mới qua được cửa đầu tiên, hơn nữa còn mệt gần chết, giảm đi mất mấy kg luôn, không còn vẻ thoải mái như trước kia, trong lòng đem cái tên ngốc nghếch kia ra mắng chửi, đây không phải là đùa chết họ sao, bây giờ bắt tất cả dũng sĩ vệ đội chơi với cái vòng tròn này, vừa mệt vừa nhàm chán.

Ngay lúc Raney còn đang chửi bới um sùm thì rốt cục cũng đã có một dũng sĩ vượt qua cửa thứ nhất, đang muốn xâm nhập cửa thứ hai, càng làm cho người ta ngạc nhiên hơn chính là, sau một tuần huấn luyện, sức mạnh của người này tăng một cách đáng kể, có thể đánh ngang tay với Raney, ngay cả Ái Ny cũng không ngờ.

Raney bây giờ nhìn giống như một con gà chết rồi vậy, cúi đầu xuống không dám nhìn người.

Từ ngày hôm đó, hắc không còn than vãn gì nữa, đem tất cả thời gian dùng để tập huấn, mà hơn nữa, còn dùng mọi cách để lấy lòng Long, nhờ hắc giải giảng một ít kỹ xảo, tranh thủ đề cao mình.

Lúc bắt đầu, mọi người còn cười ha ha hi hi rất ầm ĩ, nhưng ngay khi sức mạnh của người dũng sĩ kia được đề cao rõ ràng, không lâu sau, tất cả mọi người không ai còn tâm tình nói giỡn, rất chuyên chú chơi với cái vòng tròn này, Ái Ny nhìn các dũng sĩ luyện tập rất chăm chỉ, trong lòng cao hứng vô cùng.

Qua nửa tháng, đã có một dũng sĩ phá được cửa thứ ba, được tăng lên làm tiểu đội trưởng, hơn nữa vì để làm cho mọi người phục, anh ấy đã một mình đấu với Raney, sau ba mươi sáu kiếm, đánh bại hắc. Đường đường là đội trưởng dũng sĩ vệ đội đoàn, thế mà lại bị đánh bại bởi một tiểu đội trưởng.

Raney cơ hồ như muốn khóc rồi.

Long vẫn bị hắc làm phiền không dứt, nên đã tăng mạnh việc huấn luyện, đương nhiên, việc tăng cường này không giống như bình thường, truyền thụ cho hắc thêm một ít kỹ xảo, để cho hắc tự đề cao mình nhanh hơn.

Lúc trước còn khinh thường, nhưng từ khi thành quả của việc huấn luyện này xuất hiện, không ai còn dám cười nhạo Long, ngược lại, trong gia tộc, Long từ từ trở thành một người đặc biệt, tuy rằng hắc vẫn còn là dũng sĩ, nhưng mọi người đã xem hắc trở thành đầu lĩnh, vô cùng cung kính hắc.

446. Chương 446 :kiếm Thức Nhanh Và Hiểm

Trong bóng đêm, trên trời cao, một ánh sao lóe lên, mỗi lần như vậy, Long đều ngồi xếp bằng cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời sao kia. Từ rất lâu trước đó, hắc đã phát hiện ra, bầu trời sao này làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái, tràn đầy nhiệt năng, mấy ngày nay càng trở nên mãnh liệt hơn.

Trong lúc đang ngồi cảm giác, thì hắc phát hiện ra, một âm thanh khác thường, truyền vào trong óc, giờ phút này ở sân huấn luyện, thế mà vẫn còn người, làm cho hắc rất bất ngờ.

Chẳng lẽ là Raney?

Mấy ngày nay, Raney vì chuyện bị thuộc hạ đánh bại, cho nên buồn rầu không thôi. Đối với sự huấn luyện tăng cường của Long, không cần biết vất vả bao nhiêu, mà còn cảm ơn rất nhiều, có lẽ vì sự tiến bộ mà bây giờ còn cố gắng luyện tập sao?

Nhẹ nhàng bước lại sân vận động, Long muốn nhìn Raney một chút, muốn khuyên nhủ hắc, ban ngày đã diên cuồng như vậy, buổi tối phải nghỉ ngơi một chút, nếu không sẽ ăn không tiêu, cái này cũng giống như mập lên, đâu phải ăn một bữa là mập liền được.

Nhưng hình dáng của người kia, làm cho Long bất ngờ, không phải là Raney, mà là Ái Ny.

Trang phục gọn gàng, bao lấy thân thể của nàng, hai mắt rực sáng, so với ánh sao đêm còn sáng hơn, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi, đang vượt chướng ngại ở tầng ba, chuyên tâm cố gắng, căn bản là quên hết bốn phía.

Nhưng nàng vẫn té xuống, Long có chút khấn trương, muốn mở miệng, thì nàng đã đứng lên, khễ cắn môi mình, hình như không chịu thua, lại đi đến điểm khởi đầu của chướng ngại, tựa hồ như muốn làm lại từ đầu vậy, xem ông quần của nàng đầy đất, phỏng chừng đã huấn luyện trong một thời gian dài rồi.

Giờ phút này, Long mới biết được, vì sao ban ngày rất ít khi nhìn thấy Ái Ny, thì ra nữ chủ nhân này lại lừa gạt mọi người, len lén huấn luyện, xem ra, nàng cũng có khát vọng tự đề cao mình.

Khi Ái Ny lại ngã xuống nữa, Long rõ ràng nghe được một tiếng a của nàng, giống như là bị thương, Long không giấu thân hình nữa, bước nhanh lại. “Tiểu thư, cô bị thương rồi, không nên cử động, để cho tôi xem một chút!”

Đang cố gắng đứng lên, nhưng Ái Ny lại thất bại, bởi vì mắt cá chân của nàng đã bị trật, hơn nữa rất đau, cau mày, cố gắng không phát ra tiếng động, nhưng trên mặt đầy mồ hôi lạnh rồi, chảy xuống như những dòng suối nhỏ, răng cắn chặt môi, mạnh đến nỗi như muốn chảy máu ra rồi.

Nghe thấy giọng nói kia, ngẩng đầu lên nhìn, Long đã đi đến bên cạnh nàng. Thoáng thở phào, Ái Ny trước mặt người khác vẫn rất mạnh mẽ, bởi vì nàng là nữ chủ nhân tương lai của Lạc Cách gia tộc, phải có uy nghiêm, cho nên ngay cả sự yếu đuối và ôn nhu của con gái, đều phải cực lực che giấu trong lòng.

Nhưng đối với người đàn ông ngốc này, nàng có thể tùy tâm, trước mặt hắn, muốn khóc muốn cười gì cũng có thể, không ai biết, lúc mẹ qua đời, nàng đã khóc suốt một đêm trên vai hắn.

“Long, là người, người ... nhanh tới giúp ta xem coi, chân ta đau quá”

Long ngồi xuống, đưa tay đỡ lấy chân của Ái Ny, cẩn thận xem xét, nhìn qua ngó lại một hồi, trong đầu nghĩ đến một cái gì đó, mới nhẹ giọng nói : “May qua, không tổn thương đến xương, tôi giúp cô xoa bóp một chút, sẽ nhanh chóng khỏe lên thôi, tiểu thư, sẽ hơi đau, cô nhịn một chút”

Ý thức vừa động, bàn tay ấm áp, đã có một cổ nhiệt năng, sau đó dùng nhiệt năng ở tay, bao phủ lấy chỗ bị thương, chậm rãi, chậm rãi xoa bóp, làm cho máu bơm nhanh chóng tan ra.

“A...”Bỗng nhiên Ái Ny kêu lên một tiếng, rồi lại nhanh chóng bịt mồm lại, nói với Long: “Không sao đâu, ta chịu được, người thật sự có thể làm cho chân của ta tốt lên?”

Long không đáp, chỉ là, động tác trên tay nhanh lên. Cơn đau từ từ đi, để lại sự thư thái, từ từ theo gân mạch trên chân truyền đến cơ thể, Ái Ny chưa từng có cảm giác này, được một người đàn ông vuốt ve ở chân, lại thoải mái như vậy. Nàng thích cảm giác này.

“Tiểu thư, được rồi, co thử đứng dậy xem”Long đứng lên, không đỡ lấy Ái Ny mà để cho nàng ta chậm rãi đứng lên.

Sau khi đã đứng vững, trên mặt Ái Ny đầy bất ngờ thích thú, hưng phấn đá chân lên, cười nói : “Long, người thật sự rất lợi hại, nhanh như vậy đã khỏi, ta còn tưởng đầu cần phải nằm nghỉ vài ngày chứ. Người có biết, ba ngày sau là ngày quyết đấu giữa Lạc Cách gia và Ngã Bi gia không, ta không thể bị thương”

“Tiểu thư, loại huấn luyện này, cần phải có một người coi chừng, cô làm vậy quá nguy hiểm, hơn nữa trong lòng cô khấn trương, dục tốc bất đạt, cô nên từ từ vẫn tốt hơn!”Long ôn nhu khuyên bảo.

Ái Ny có chút buồn bực nói : “Long, sân huấn luyện của người thật sự rất dùng được, sức mạnh của dũng sĩ vệ đội đoàn tăng rất nhanh. Ta thân là thủ lĩnh của dũng sĩ vệ đoàn, sao có thể bị bỏ lại phía sau, đương nhiên càng phải luyện tập nghiêm khắc hơn, chỉ đáng tiếc là ta quá vô dụng. Không thể nào qua được ba cửa”

“Tiểu thư, đây là huấn luyện cho dũng sĩ vệ đội, cô là phụ nữ, thể trạng có hạn, sẽ hơi khó khăn một chút ...”

Long còn chưa nói xong, Ái Ny đã tức giận quát : “Long, người không được coi thường phụ nữ, ta không thể kém hơn so với đàn ông, người xem thân thể ta đi, khỏe mạnh ...”

Khỏe mạnh không thì không biết, chứ đầy đặn chắc chắn là hàng thật giá thật rồi.

“Long, chắc chắn người có biện pháp, nghĩ giúp ta một phương pháp huấn luyện, ta muốn trở thành chủ nhân chân chính của dũng sĩ vệ đội đoàn, không phải dựa vào gia tộc ta”

Long gật đầu, đáp : “Đúng vậy, tiểu thư, tôi sẽ nghĩ ra cách”

“Tiểu thư, mấy ngày nay tôi nghĩ ra một ít kiếm chiêu, tôi có thể dạy cho cô” Trong đầu Long, người sử dụng kiếm chiêu này là nữ, chỉ đáng tiếc là, hần cố gắng suy nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi, người con gái ấy là ai, vì sao lại không nhớ, nhưng kiếm chiêu này thì lại nhớ rất rõ.

Kiếm chiêu của con gái, Ái Ný nhất định có thể sử dụng được.

Ái Ný lập tức gật đầu, hưng phấn nói : “Được, được, ta biết mà, người nhất định giấu rất nhiều thứ, một ngày nào đó, ta sẽ vạch trần tất cả mọi thứ trong lòng người”

Long cũng không đáp trả lại lời nói của Ái Ný, chỉ lẳng lẳng cảm kiếm lên. Tất cả kiếm chiêu, chỉ có ba chiêu, ba chiêu này, kết hợp kinh nghiệm thực chiến mà thành, ra tay nhanh và chuẩn, cơ hồ chiêu này cũng là trí mạng. Ái Ný còn chưa học, chỉ mới xem thôi cũng đã kinh ngạc rất nhiều.

Cái này quả thật là kiếm chiêu lợi hại nhất mà nàng từng thấy.

Trên ban công phương xa, Phí Lệ Tư nhìn lên trời đêm như muốn thăm dò vũ trụ, lẳng lẳng nhìn ra xa, phía sau ông, hình như lúc nào cũng có Thai La.

“Bá tước, cái này người không cần lo lắng, tiểu thư được hần chăm sóc, tôi tin tưởng, nàng sẽ nhanh chóng trưởng thành hơn” Mà Thai La ngày càng có hứng thú, người đàn ông kia tựa hồ đã trở nên cường đại rồi, mỗi ngày nhìn hần đều có sự khác biệt, hần tiến bộ không có điểm dừng.

Tính cách của con gái, thân làm cha, Phí Lệ Tư đương nhiên biến, cho nên con gái đêm khuya một mình huấn luyện, ông cũng không cản, chỉ là vụng trộm coi chừng. Có lẽ trong mắt người ngoài, ông đối với con gái nghiêm khắc và phóng túng vô hạn, nhưng trong lòng ông, cũng giống như trong lòng tất cả các bậc cha mẹ trên đời này, đều yêu thương con cái của mình.

Phí Lệ Tư cười khổ, quay đầu lại nhìn Thai La, nói : “Đúng vậy, có Long chăm sóc nó, ta sẽ không lo lắng nó bị thương nữa, nhưng ta thật ra đang lo lắng đến một chuyện khác”

Thai La khó hiểu, hỏi : “Bá tước còn lo lắng cái gì?” “Người đàn ông này giống như một điều huyền bí, từ cái ngày hần bước chân vào Lạc Cách gia tộc, ta đã chú ý đến hần, căn bản hần không thuộc về nơi này, ngay cả ta và người cũng đều bị hần hấp dẫn. Ta lo lắng, Ái Ný cũng giống như vậy, đứa con gái duy nhất của Lạc Cách gia tộc yêu một người đàn ông thần bí phương đông, quả thật là một chuyện đáng để người ta lo lắng”

Huống chi còn là một người không có quá khứ và chẳng có ngày mai.

Thai La hình như đã hiểu, gật đầu, nói : “Nếu bá tước thật sự có lo lắng này, vậy bây giờ lập tức đuổi người đàn ông này đi”

Phí Lệ Tư làm sao không rõ, chỉ là, bây giờ đã quá muộn.

“Bây giờ sợ không được, cho dù là ta cưỡng chế đuổi hần đi, thì Ái Ný sẽ đồng ý chẳng, dùng sĩ vệ đội đoàn sẽ đồng ý chẳng? Thai La, người cũng biết, hiện tại Lạc Cách gia chịu rất nhiều áp lực, sau lực Ngã Bì gia, có quan hệ với Lạc Phi gia, nghe nói ngày hôm qua, người của Ngã Bì gia đã đến đây”

“Vì trận quyết đầu này, ta càng không thể đuổi tên này đi. Nếu đuổi đi, thì khí thế vất vả lắm mới ngưng tụ lại, chắc chắn sẽ tan thành bọt biển trong nháy mắt, Lạc Cách gia nhất định sẽ bại”

Thai La nói : “Nếu như người của Lạc Phi thật sự nhúng tay vào chuyện nhỏ như vậy, chúng ta căn bản là không còn hy vọng gì rồi. Cho dù là chủ nhân He Lekui có nguyện ý hỗ trợ cũng không còn tác dụng”

Hai mắt Phí Lệ Tư chợt lóe lên ánh lạnh lùng, nói : “Little Rock thuộc quyền sở hữu của Lạc Cách gia tộc ta, không ai có thể cướp đi, cho dù chỉ còn một hy vọng, ta cũng muốn thử”

Kiên trì như vậy, không thể không nói, Phí Lệ Tư kỳ thật cũng rất cứng đầu, ông cũng biết, nếu quả thật người của Lạc Phi gia tộc nhúng tay vào, thì cái chức bá tước và thành nhỏ này, căn bản không chịu nổi một kích.

Hai người ở sân đang chuyên tâm luyện kiếm, căn bản là không biết được tâm tư của gia chủ, chỉ chuyên tâm học tập, dạy toàn lực, học khắc khổ.

Chẳng qua, Long càng ngày càng cảm thấy, mấy chiêu kiếm này, không thích hợp dùng cho trường kiếm cứng rắn, hấn dùng thì không sao cả, nhưng đến lượt Ái Ny dùng thì lại làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên.

“Xin lỗi, Long, ta thật sự quá ngu dốt, học không được tốt, người không được cười ta”

Long lắc đầu, nói : “Tiểu thư, cô là người thông minh nhất trên đời, Long cho đến bây giờ vẫn chưa từng cười cô. Tôi phát hiện ra, kiếm chiêu này, cần một loại kiếm đặc biệt, ngày mai tôi sẽ đến lò rèn, giúp cô làm một cây. Thích hợp cho cô dùng, tin tưởng rằng càng thích hợp cho cô luyện tập”

Ái Ny nở nụ cười, nói : “Vây được, ta đưa người một thanh chủy thủ, người thật sự tặng ta lại một cây kiếm, nghe nói lễ vật đều cần trao đổi, Long, ngày mai nhớ mang theo nhiều tiền một chút, ta cũng phải đi. Hơn nữa tất cả tiêu phí, đều là do người chi trả, nghe nói mấy năm nay, người tích góp được không ít tiền”.

447. Chương 447 :bí Mật Không Thể Nói Ra

Long quả thật có rất nhiều tiền, thật ra không phải là hấn để dành đâu, mà tại vì không có chỗ để dùng, ở trong Lạc Cách gia, ăn có ngủ có, nên không tìm thấy chỗ để tiêu tiền, khác với mọi người, Long không thích những nơi ồn ào, cho nên hấn rất ít đi ra những chỗ phồn hoa trong thị trấn.

Chẳng qua Ái Ny cùng đi, nên hấn không thể quyết định được.

Ái Ny nắm tay hấn, giống như một đôi tình nhân vậy, cười rất thoải mái, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, làm cho Long không thể kháng cự, chỉ cần tiểu thư cao hứng, hấn như thế nào cũng không thành vấn đề.

“Long, cảm ơn người, người biết không, từ lúc mẹ qua đời, ta chưa bao giờ cười nhiều như hôm nay, người thật sự là ngôi sao may mắn của ta, nhất được người quả là sự may mắn của ta”

Long nhún mặt, cười nói : “ Tiểu thư là người tốt, người tốt nên hưởng thụ hạnh phúc và vui vẻ”

“Long, về sau nhất định phải theo ta nhiều một chút, ta thích người cùng ta, so với đám đầu heo Raney mạnh hơn nhiều” Trời đất, Raney là một vũ phu, tuy rằng tủy kinh vị nữ chủ nhân này, nhưng đương nhiên không có được phẩm tính ôn hòa như Long, nói chuyện quả thẳng thắn, nên dễ dàng phá hư tâm tình của nàng.

Long gật đầu nói ; “ Tôi sẽ theo tiểu thư đến già...”

Những lời nói chuyện qua lại, làm cho hai người rơi vào rung động, nhưng bên tai đã có một tiếng cười nhe, sau đó một người phụ nữ mở miệng nói : “ Đại tiểu thư xinh đẹp tinh khiết của Lạc Cách gia tộc, tôi vẫn tưởng cô là minh châu trên bầu trời, không nhiễm một hạt bụi trần, thật không ngờ cô lại thích loại nô bộc hèn mọn này”

Dáng người lung linh xinh đẹp, quần áo lụa là rất hấp dẫn, đúng là đại tiểu thư của Ngã Bì gia, Elle.

Nàng quả thật rất hấp dẫn, muốn diện có diện cần nước có nước, hai ngực cân xứng no tròn, thật sự muốn chọc mắt người, da trắng tuyết, không che đầy hoàn toàn, theo từng sự lay động của nàng, cặp mông căng tròn nhếch lên nhếch xuống, cả người như một quả bom khiêu khích dục hỏa của đàn ông.

Mà ánh mắt của nàng mang theo sự quyến rũ dụ dỗ người khác, bước lại gần Long, giống như không tiếng động, mời nói : Chàng trai, chúng ta lên giường đi! (OMG!!!)

Giọng nói nhẹ nhàng, mang chút khinh thường Ái Ny, đi đến trước mặt Long, cẩn thận đoan trang, quả nhiên, Elle còn nói : “ Khó trách Ái Ny tiểu thư lại động tâm,t hì ra là một người đàn ông không tồi, Elle cũng rất thích”

“Thằng kia, Elle tiểu thư coi trọng mày, mày có thể đến gia tộc Ngả Bể làm việc, tiền lương cao gấp đôi” Sau lưng Elle, là vài gã cao to, đương nhiên bọn họ chính là dũng sĩ của Ngả Bể gia tộc, trong cái thị trấn nhỏ này, những gia tộc giàu có đều có dũng sĩ cả.

Ái Ny không cho Long trả lời, đã như tên bắn bước ra, chắn trước mặt Long, tách hẳn và Elle ra. Tuy rằng con đi này dám dăng thành tánh, nhưng trong thị trấn này, người có thể chống đỡ lại lực hấp dẫn của nàng hình như không nhiều lắm, từ khi Ngả Bể gia tộc đến đây, thì vài phú hào đều bị táng gia bại sản chỉ vì lấy lòng nàng, mị lực khỏi cần bàn cãi “ Con đàn bà kia, tránh xa hẳn một chút, người dám chú ý hẳn, ta sẽ không khách khí với ngươi” Ái Ny biết người đàn ông này ngu ngốc, trong não thiếu mất vài dây thần kinh, nên có đôi khi không phân biệt rõ đúng sai,

vì thế, nàng phải bảo vệ hẳn.

Elle cũng cười, nói : “ Ái Ny tiểu thư, cô thật sự quá đa tình, chẳng qua chỉ là một người đàn ông mà thôi, cùng lắm là tôi lấy năm nam sủng đối với cô, hihi, nam sủng của tôi, đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, có thể cho cô hưởng thụ tư vị sướng muốn chết”

“Cút, bọn tiểu thư không muốn nói chuyện với đám phụ” Tính cách của Ái Ny cũng hơi giống đàn ông, nhưng thực chất vẫn là đàn bà, cho nên cách nói chuyện vô sỉ như vậy, đừng nói là ngỗ, cho dù là nghe cũng thấy nhục nhã.

Quát xong, Ái Ny đã muốn kéo tay Long, chuẩn bị rời đi.

Hai tên dũng sĩ của Ngả Bể gia đã chắn hai người lại, trong đó có một người khôi ngô, tựa hồ như là người cầm đầu, nói : “ Ái Ny tiểu thư, cô rất quá đáng, nói chuyện với tiểu thư nhà chúng tôi mà không lễ phép, xem ra cần phải giáo huấn cô một ít”

Ái Ny tức giận lên “Keng” một tiếng, rút kiếm ra, chỉ vào đám người, nói : “ Ta còn sợ các ngươi sao, có bản lĩnh thì cứ bước lên”

Elle bước lại, vẫn dùng sự ngả ngớn quyền rũ kia, đá mắt đưa tình với Long, xua tay ý bảo đám dũng sĩ cất kiếm đi, cười nói : “ Ái Ny, hai ngày nữa là ngày quyết đấu, cô cứ dùng hai ngày này mà từ từ hưởng thụ một chút đi, người đàn ông này, tôi đã muốn rồi, không chỉ có hẳn, tôi còn muốn tất cả của cô, thuộc về tôi”

Elle xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên quay đầu lại, thần bí nói : “ Nếu cô vẫn còn là gái trinh, thì tôi khuyên cô, thừa dịp vẫn còn thân nhân đại tiểu thư của gia tộc Lạc Cách, cứ về hưởng thụ cho đã đi, bằng không hai ngày sau sẽ không có thằng nào muốn cô đâu”

Toàn bộ thị trấn đều biết tính cách thô lỗ của đại tiểu thư Lạc Cách gia tộc, không ai dám cưới, nếu mất hết vinh dự và quyền lực, Elle tin chắc rằng, cho dù có đem cho, cũng không ai dám nhận.

Bản tính đàn ông, đối với Elle mà nói, đã không còn là bí mật gì, chỉ có những vật có sức hấp dẫn, mới có thể làm cho đàn ông điên đảo tâm hồn, cho dù là người đàn ông thành thật, trước sức hấp dẫn của nàng, cũng sẽ phải điên lên, nàng rất tin tưởng vào mị lực của mình.

Ái Ny rất rất tức giận, nhưng nàng không nói gì, bởi vì nàng quả thật là xử nữ.

Trước hai mươi tuổi, bởi vì tuổi còn nhỏ cho nên chưa từng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng bây giờ đã hơn hai mươi, bởi vì tính cách của nàng, căn bản là không có bộ dáng của phụ nữ, vì thế hôn sự của nàng trở thành một vấn đề, cho đến bây giờ, nàng đã hơn hai mươi lăm tuổi, rất nhiều người bạn gái cùng nàng chơi đùa từ nhỏ trước kia cũng đã cưới sinh hết rồi, chỉ còn có một mình nàng mà thôi.

Thậm chí nàng còn nghe được một tin đồn không tốt, có người nói rằng nàng sẽ là lão xử nữ suốt đời.

Long cuối cùng cũng không nói gì, hẳn biết tiểu thư không vui, nhưng hẳn không biết mở miệng khuyên giải như thế nào, bởi vì chuyện như vậy, trước kia hẳn chưa từng gặp bao giờ.

Ái Ny đã mở miệng trước, hỏi hẳn : “ Long, ngươi nói thật, là ta xinh đẹp hay con đàn bà kia xinh đẹp?”

Trừ phẩm tính ra, kỳ thật Elle và Ái Ny đều là mỹ nữ có tư sắc thượng đẳng, một người thì rất dâm dăng, cứ như gái lầu xanh, còn một người thì rất thô lỗ, được người đời gọi là nửa đàn ông.

Chẳng qua, Long vẫn rất thích tiểu thư nhà mình, bởi vì hắn đã nhìn thấy một khắc ôn nhu của tiểu thư, giây phút đó, nàng thật sự rất đẹp.

“Đương nhiên là tiểu thư, tiểu thư là người con gái đẹp nhất Little Rock”

Trong lòng Ái Ny nhẹ nhõm rất nhiều, bởi vì Long chưa từng nói dối nàng, nhưng nàng vẫn tiếp tục tra khảo : “ Vậy người nói đi, ta xinh đẹp hơn nàng ta ở chỗ nào?”

Đối với một người thuần khiết như Long, quả thật không biết nên nói thế nào, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Ái Ny, hắn liều mạng trả lời : “Tòan thân trên dưới của tiểu thư đều đẹp hơn” Nghĩ ra được lời này cũng không phải dễ dàng nha.

Nhưng Ái Ny lại có chút khó chịu, nói : “ Nói cụ thể hơn đi”

Cái này ... quả thật làm khó cho Long, lần đầu tiên hắn nhìn chăm chăm Ái Ny, hy vọng có thể tìm được chỗ hấp dẫn hơn Elle, mà cũng là lần đầu tiên, làm cho Ái Ny có chút khấn trương, thì ra bị tên đại ngốc này nhìn chăm chăm, tìm nàng đập nhanh hơn.

“Đã nhìn ra chưa, đẹp hơn ở chỗ nào?”

“Bộ ngực của tiểu thư xinh đẹp hơn” Lời này vừa nói xong, ngay cả Long cũng cảm thấy không ổn, hắn cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy, có lẽ do bị tiểu thư bức ép quá.

Tính cách của Ái Ny, thế mà cũng biết đơm đặt, quay đầu lại trừng mắt nhìn Long, cố ý dùng một ánh mắt khác thường nhìn hắn, sau đó nói : “ Long, người thật là ghê, có phải là thường xuyên nhìn lên chỗ này của ta hay không?”

Giờ phút này nếu trên đường có một cái lỗ, phỏng chừng Long sẽ lao xuống dưới cho xanh, bởi vì hắn không cố ý nói vậy.

“Bằng không làm sao mà biết chỗ này của ta đẹp hơn?”

Long vội vả biện minh, nhưng càng gấp thì lại càng mắc lỗi “ Nơi đó của tiểu thư Elle là giả”

“Ồ ...” Lúc này, Ái Ny thật sự kinh ngạc, nàng thấy rằng, bộ ngực của Elle rất to, hơn nữa cũng rất đầy đặn, đàn ông đều thích bộ ngực như thế, nhưng tại sao lại là giả, thật sự có thể nhìn ra?

“Tại sao người biết? Không phải người ...” Ái Ny rất muốn nói là, không phải người đã lên giường với con đàn bà đó rồi phải không?

Bây giờ trên đầu Long đã đầy mồ hôi lạnh rồi, hắn thật không ngờ, trong lúc vô ý nói ra cảm giác trong đầu., lúc lần đầu tiên nhìn thấy người đàn bà kia, hắn biết rằng, bộ ngực to đùng như muốn xé áo đi ra kia, không phải thật.

“Tiểu thư, không có, cô đừng hỏi tôi, tôi chỉ cảm thấy thôi, thật sự chỉ là cảm giác, không có nguyên nhân”

Ái Ny đương nhiên biết, người đàn ông này quả thật có những cảm giác không giống người thường, hơn nữa có những nguyên nhân không nói nên lời, vì thế cũng không hỏi tới, chỉ nói : “ Người nhất định trước kia là một kẻ phong lưu, hơn nữa có rất nhiều đàn bà, bằng không làm sao người lại quen thuộc với ngực của phụ nữ như vậy?”

Long rất muốn nói : Oan ức quá! Thứ tôi thấy hứng thú nhất không phải ngực của phụ nữ, mà là mông cơ!!! Nhưng đây cũng chỉ là một cảm giác, hắn không nói nên lời được.

Ái Ny cũng không cho hắn cơ hội nói, bước lại nói : “ Về sau không cho phép nhìn chăm chăm ngực của ta, ằng không, ta móc mắt người, hừ” Nàng thật sự có chút tức giận.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ, trong khoảng cách như thế, lại làm thỏa mãn ánh mắt của Long, vùng đất màu mỡ của nàng, nhìn thấy chúng từng từng lên, quả thật là một phong cảnh hấp dẫn không chịu nổi.

Mãi đến khi đến lò rèn, Ái Ny vẫn không nói chuyện với hắn, chẳng qua, chờ cho đến khi nhuễn kiếm (Rapier) được hoàn thành, Ái Ny nắm trong tay, hưng phấn không nói nên lời, kiếm này, thật sự rất hợp với tâm ý của nàng, nhìn không được sự vui vẻ trong lòng, nhảy dựng lên hôn lên mặt Long một cái, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Long phục hồi tinh thần lại, nhìn ra, vẫn là ... cặp móng cang tròn của Ái Ny. (__. __!)

448. Chương 448 :trận Quyết Đấu Đầu Tiên.

Có duyên kiếp thuận tay, Ái Ny thi triển những chiêu kiếm do Long dạy cũng dễ dàng hơn, kiếm ảnh như mưa, kín không kẽ hở, thật sự rất có phong phạm của một cao thủ.

Nhưng dưới cái nhìn của Long thì lại cảm thấy Ái Ny còn kém rất xa so với bóng dáng trong ảnh, người phụ nữ kia mới thật sự là một cao thủ, chỉ đáng tiếc là ảnh quá mờ, hắn muốn nhìn nhưng cũng không thấy rõ.

“Long, người thấy ta thế nào?” Ái Ny cũng hiểu được, có duyên kiếp, giống như được sự trợ giúp của thần, nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của dũng sĩ bốn phía, nàng hưng phấn vô cùng, trước kia đánh nhau, chỉ quen cậy mạnh, bây giờ nàng đã học được cách sử dụng lực nhu hòa, lấy nhu thắng cương.

Long không nói dối : “Tiểu thư, tuy rằng cô học rất nhanh, nhưng còn kém rất xa so với người trong đầu của tôi, cần phải chăm chỉ luyện tập, hơn nữa tự mình suy nghĩ chiêu thức mới, tôi tin tưởng, cô có thể trở thành một cao thủ chân chính”

Ái Ny nắm chặt quả đấm nhỏ, lời nói của Long, làm cho nàng có dự vọng mãnh liệt, trong đầu thậm chí còn nghĩ mình sẽ mạnh mẽ như Bole Kui, có thể được mọi người ở Little Rock sùng bái.

Đây là nguyện vọng từ nhỏ của nàng.

Raney đã bước nhanh lại, bẩm báo : “Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong, đã đến giờ chúng ta phải đi”

Hôm nay là ngày quyết đấu của Lạc Cách và Ngã Bi.

Ở Little Rock, có một truyền thống, nếu hai người có thù hận với nhau, có thể tiến hành quyết đấu sinh tử, người thắng tiết thù, người chết cũng vô oán, bởi vì thắng được vinh quang. Nếu hai gia tộc có hiềm khích, như vậy cũng có thể tiến hành quyết đấu, chỉ là có được điều kiện ưu đãi, chính là các gia tộc có thể mời nhiều người đến trợ giúp, cái này tùy thuộc vào tài lực hay quan hệ, mấy thứ này không có gì kỳ quái cả.

Mà Ngã Bi gia tộc đã mời không ít người đến trợ giúp, cho nên Elle tin tưởng lần này sẽ thắng, hơn nữa nàng còn nghĩ muốn đuổi Lạc Cách gia tộc ra khỏi Little Rock, hung hăng nhục mạ con đàn bà kia, cướp đi thắng đàn ông của ả.

Gia tộc liên quan đến vấn đề sống còn của nhiều người, cho nên gia chủ Phí Lệ Tư đương nhiên không thể vắng mặt, mười đời của Little Rock đều là lãnh địa của Lạc Cách gia, tuy rằng bây giờ đã có quốc gia, nhưng chịu ảnh hưởng của truyền thống, nên Lạc Cách gia tộc ở Little Rock, vẫn có lực ảnh hưởng tuyệt đối.

“Cha, con cam đoan với cha, mỗi người chúng con sẽ dùng tính mạng để bảo vệ vinh dự cho Lạc Cách gia tộc, xin cha tin tưởng”

Phí Lệ Tư nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì, nhưng vẫn đang nhìn Long.

“Long, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta vẫn hy vọng cậu có thể bảo vệ an toàn cho Ái Ny, đây là lời thỉnh cầu của ta, đại biểu cho Lạc Cách gia tộc”

Thật không ngờ, Phí Lệ Tư lại nói ra những lời như vậy, đối với một bá tước mà nói, có một địa vị tối cao, tôn quý vô cùng, mà Long chỉ là một nô bộc, tuy rằng hắn khác với những nô bộc kia, không ký khế bán thân, nhưng địa vị của hắn tại Lạc Cách gia, chính là nô bộc.

Long không biểu hiện gì, nghe vậy đáp : “Long sẽ hết sức, xin bá tước yên tâm”

Phí Lệ Tư nở nụ cười, cười đến mãnh liệt, nói với mọi người : “Lạc Cách gia tộc chúng ta không chấp nhận thua, cho dù chết, chúng ta cũng phải giống dũng sĩ chết trên chiến trường”

Tất cả dũng sĩ chấn động, ầm ầm trả lời.

Hoặc là giờ phút này, chỉ có Thai La biết, sự giúp đỡ cuối cùng của họ, Bole Kui, cũng đã từ chối, nếu người của Lạc Phỉ gia tộc đã thật sự nhúng tay vào, thì phải người lại đây, cũng không có cơ hội thay đổi trận chiến này.

Nhưng cho dù chết, cũng phải có được vinh quang của Lạc Cách gia tộc, đây là tôn nghiêm của dũng sĩ.

Thai La, cũng đã chuẩn bị hy sinh cho Lạc Cách gia tộc.

Mà Phí Lệ Tư cũng vậy, bằng không, ông ta cũng không làm ra bước tính cuối cùng, nhờ Long chăm sóc tốt đứa con gái của mình.

Sàn quyết đấu được lập tại quảng trường lớn nhất của Little Rock, vì mở rộng lực ảnh hưởng của mình, Ngả Bĩ gia tộc cũng đã dựng bảng quảng cáo lên, để cho toàn bộ dân chúng Little Rock đến xem, đương oai cho tương lai để dễ cai trị.

Tuy rằng tiêu tốn không ít, nhưng so với ích lợi sắp có trong tay, thì cái này thật sự không tính là gì.

Thời điểm Lạc Cách gia tộc đến, người của Ngả Bĩ gia tộc đã sớm chờ.

“Bá tước tôn kính, tôi còn tưởng các người khiếp sợ, không dám đến ứng

chiến chứ, thế nào, nếu ông đáp ứng hai điều kiện của tôi, tôi có thể cho Lạc Cách gia tộc các người vĩnh viễn ở tại Little Roch, trở thành công dân chân chính”

Người đàn ông này chính là gia chủ của Ngả Bĩ gia tộc, Ngả Bĩ Á, hơn bốn mươi tuổi, dáng người nhỏ gầy, nhưng hàm râu quai đũa, nhếch lên hai bên khóe miệng, mắt như mắt chuột vậy, xem ra, hẳn là một tiểu nhân rất giỏi luồn cúi.

Mà cái gọi là điều kiện kia, chính là bắt Phí Lệ Tư đem con gái gả cho hắn, sau đó để cho hắn quản lý Little Rock.

Phỉ Lệ Tư trừng mắt nhìn hắn, cười lạnh nói : “Người trong mắt ta, bất quá chỉ là một con chuột, ta không nghĩ ra, có cái gì mà khiếp sợ”

Lời này nói rất lớn, người xung quanh đều nghe được, mà hàm râu trên mặt của Ngả Bĩ Á cũng nhếch lên, rất giống với con chuột, làm cho nhiều người che miệng cười.

“Được lắm, hy vọng ông không hối hận” Ngả Bĩ Á oán hận lui về, trong lòng đã thầm nghĩ chờ khi quyết đấu kết thúc, chờ hắn nắm được quyền quản lý Little Rock, hắn sẽ làm cho vị bá tước này sống không bằng chết.

Phí Lệ Tư không hối hận, nhưng không khỏi đổ mồ hôi, bởi vì ông đã nhìn ra một người không nên nhìn, người đã cự tuyệt lời mời của ông, Bole Kui, đang ngồi ở vị trí của Ngả Bĩ gia tộc, cùng với một người đàn ông tóc vàng trò chuyện, xem tình hình này, hẳn đã mua chuộc được người đàn ông đó.

Không chờ cho Phí Lệ Tư cùng các dũng sĩ ngồi xuống, trọng tài già nua nhất đã lên tiếng, vì Ngả Bĩ Á đã thúc dục vội vã, nên quyết đấu chính thức được bắt đầu.

“Ứng với ước định của hai gia tộc, lần quyết đấu này, chia làm ba trận, bên nào thắng hai, sẽ có quyền quản lý Little Rock, bây giờ ba vị trưởng lão chúng ta tuyên bố, quyết đấu chính thức bắt đầu, mời hai người của hai bên vào sân”

Theo tiếng chuông, người đầu tiên của Ngả Bĩ gia tộc đã bước lên, tay cầm theo một trường kiếm, biểu tình lạnh lùng, trừng mắt nhìn Long đang ngồi trong vị trí của Lạc Cách gia tộc, hận không thể đi lại một kiếm đâm chết hắn.

“Filler...” Trong đám người, âm thanh của Raney vang lên, người đầu tiên bên phe Ngả Bĩ lại là thập tự tam liên kiếm, Filler, thật sự làm cho mọi người bất ngờ.

“Tên phản đồ này, lại đi đầu phục cho Ngả Bĩ gia tộc, đối nghịch với chúng ta, ngày đó thật sự nên phê hắn đi” Một dũng sĩ điên cuồng gào thét.

Mặc kệ là người của Lạc Cách gia chứn thể nào, cũng không ai để ý, một trong ba lão già đã lên tiếng : “Cho mời người của Lạc Cách gia tộc lên, sau ba phút không lên đài, tuyên bố mất quyền”

Raney đang định bước lên, thì Ái Ný đã quát : “Ta đến...” Mọi người đang muốn ngăn cản thì nàng đã nhảy lên đài, Phỉ Lệ Tư vươn tay cũng chỉ đành rút về.

“Filler, đây chính là lão tình nhân của ngươi, nhớ rõ, không cần hạ thủ lưu tình” Elle cười âm, mang theo xuân ý hấp dẫn, nàng đã nói qua, không ai có thể thoát khỏi mị lực của nàng, Filler cũng không thể, mấy ngày qua, Filler đã hưởng thụ tư vị sung sướng nhất trong cuộc sống, hẳn nguyện ý dâng mạng sống cho vị nữ vương này rồi.

Hơn nữa, làm cho người ta không ngờ nữa là, Bole Kui đã thu nhận hắn làm đồ đệ, truyền cho hắn kiếm chiêu rất lợi hại, hắn tin tưởng rằng, nếu được quyết đấu với người đàn ông phương Đông kia, hẳn nhất định có thể giết chết tên kia, đáng tiếc người lên sân lại là Ái Ný.

Ngược lại của tình yêu, chính là thù hận, chỉ vì không chiếm được, Filler không muốn cho người khác đụng đến, cho dù không giết được thì hắn cũng muốn lưu lại trên mặt nàng vài vết sẹo, làm cho cả đời nàng hối hận vì lúc trước đã vô tình với hắn.

“Tiểu thư, cô chớ trách tôi vô tình, tất cả những chuyện này đều là do cô ép tôi” Người vô sỉ làm chuyện vô sỉ mà còn tìm nhiều lý do.

Ái Ný cũng không nhiều lời với hắn, kêu lên : “Tên hèn hạ ti tiện này, hôm nay, ta phải trừng phạt ngươi” Nhuyễn kiếm vừa ra, kiếm quang vừa động, đánh.

Người thanh niên này giờ yên lặng được Bole Kui lấy lòng kia, trong nháy mắt đã có chút kinh ngạc ngẩn đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Ái Ný, có chút thất thần, hình như là ...

“Lạc Giai thiếu gia, nếu người thích, người con gái này người cứ mang đi, dù sao sau khi quyết đấu kết thúc, Lạc Cách gia tộc cũng sẽ không tồn tại”

Bole Kui, đáng người dị thường cao lớn, nhưng tên tự chỉ có một chữ Kui, bởi vì chữ này có vẻ quý mị, tránh đầy hơi thở chính tà, nên hắn rất thích.

Người thanh niên tóc vàng trong mắt có chút nghi hoặc, nhẹ giọng nói : “Loại kiếm thức này, hình như ta đã nhìn thấy qua?”

Kui nở nụ cười khinh thường nói : “Lạc Cách gia căn bản là một đám phế vật, có thể dạy ra loại kiếm pháp gì, yên tâm, Filler học được đoạt mệnh kiếm của tôi, đánh bại người con gái này cũng không cần nhiều khí lực”

Nhưng vừa nói xong, thì giữa sân đã vang lên một tiếng hét thảm, Filler đã trúng một kiếm, cánh tay bị thương chảy đầy máu, thân hình có chút không đứng nổi.

Kui hết cười luôn, cả kinh đứng dậy, kêu lên : “Không thể nào”

Người thanh niên lúc này mới lên tiếng : “Xem ra ta đoán không sai, kiếm pháp cô ta sử dụng, thật sự rất giống với kiếm pháp ta đã từng thấy, thật không ngờ, ở nơi đây cũng có thể nhìn thấy kiếm thức này, nhưng kỳ quái là, Lạc Cách gia không có khả năng mời người kia”

Kui không dám tự đại, nhẹ giọng hỏi : “Lạc giai thiếu gia, người đang nói ai?”

Người thanh niên không quay đầu lại, chỉ là giọng nói càng lúc càng lạnh: “Người hắn đã nghe qua, nàng tên Phong Linh”

Sắc mặt Kui lập tức khó coi, tên này làm sao mà hắn chưa nghe qua, chí là ngày thường ngay cả hắn cũng không dám lớn tiếng, bởi vì người đàn bà kia, chính là một ma vương giết người, ba năm nay, những cao thủ có danh tiếng không được tốt đẹp, đều chết dưới kiếm của nàng.

449. Chương 449: Cục Diện Một Thắng Một Bại.

Từ lúc rời Lạc Cách gia, Filler liền đi theo Kui, hơn nữa còn học được kiếm pháp mà người bình thường không bao giờ được tiếp xúc, đoạt mệnh tam kiếm.

Nhưng trong lúc hấn tràn đầy tự tin về kiếm thức này, thì hình như không có tác dụng, nhuyễn kiếm trong tay Ái Ny, nhìn như vô lực, nhưng lảng nhiên độc ác, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Đoạt mệnh tam kiếm của hấn còn chưa muốn dùng, thăm nghĩ muốn chơi đùa với mỹ nữ này, nhưng thật không ngờ, Ái Ny đầy hận ý, vừa ra tay, đã dùng chính kiếm thức mà Long đã dạy cho nàng, nhanh mà chuẩn, cực kỳ độc ác, làm cho Filler chấn kinh, cánh tay đã trúng một kiếm.

Trong khoảng thời gian ngắn, hấn cảnh giác lại, kiếm trong tay dùng toàn lực, đoạt mệnh tam kiếm đã triển khai, hấn biết, thập tự tam liên kiếm của mình không dùng được ở đây, vì căn bản là không có chút tác dụng.

Nhưng đáng tiếc là, kiếm thức của Ái Ny, giống như yêu cầu của Long, vô hình vô trạng, chỉ cần nhớ rõ kiếm trong tay, có thể tấn công tại bất cứ đâu, không để cho Filler có cơ hội phản kích, từ kiếm thứ nhất, Filler chỉ có thể lui về sau, rồi lại tiếp tục lui về sau.

Kiểm thế như mưa, Ái Ny cứ bức tới, mãi cho đến khi tới biên, nàng đột nhiên chuyển hướng, sau đó lảng nhiên ra một kiếm từ sau lưng, hướng xuất kiếm rất quái dị. Vốn Filler muốn phản kích, nên đã không còn kịp tránh né, giữa hai chân trúng một kiếm, “Xẹt” một cái, quỳ gối xuống.

Ái Ny hận thấu xương dằn ông vứt bỏ vinh dự của dũng sĩ, đá một cước vào mặt của Filler, sau đó cầm kiếm chặt xuống, Filler không chịu nổi, hét một tiếng chói tai, toàn bộ thân người bị Ái Ny đá mạnh một cái xuống sân, cả người đầy máu hôn mê bất tỉnh.

Kui động, thân hình như mũi tên, nhảy lên trên đài, ngay cả một câu cũng không nói, tấn công đến hướng Ái Ny, người được xưng là nhân vật cấp thần tại đây, đương nhiên cũng có vài phần bản lĩnh, một quyền này, giống như cơn lốc đánh xuống, muốn thay mặt tên đồ đệ vô dụng kia văn hồi mặt mũi.

Nếu không phải tiểu tử này đưa học phí nhiều thiệt là nhiều, thì Kui thật sự là lười liếc mắt đến hấn, càng không dạy hấn đoạt mệnh kiếm, cho hấn một cơ hội biểu hiện, nhưng thật không ngờ ngay cả một con đàn bà mà cũng không đánh lại, thật sự làm uổng phí hấn khổ tâm an bài.

Ái Ny bị tập kích bất ngờ, thân hình tránh né không kịp. Một người có danh vọng như Kui thế mà lại tập kích một người con gái, thật sự là không biết xấu hổ, Long nổi điên lên, đang định xông lên thì bóng người đã động, Thai La đã nhảy lên sân, khí thế mãnh liệt, ầm ầm đánh tới, đứng chắn trước mặt Ái Ny.

“Trận này, ta tiếp ngươi, Bole Kui, ngươi tự nhận là thanh cao tự đại, thật không ngờ lại làm tay sai của người khác, Lạc Cách gia chúng ta thật sự bị mù rồi, mới mời ngươi tương trợ” Thai La vừa lên, đã chửi điên cuồng, cho dù là thua thì hấn cũng đem tất cả tức giận ra chửi cho đã.

Tên Bole Kui này, thật sự không xứng đáng có vinh dự đó, hấn chỉ là một con chó bắt nạt kẻ yếu.

Hai mắt Kui lộ rõ vẻ lạnh lùng, thần sắc hung hăng, nhẹ nhàng nói : “Ngươi sẽ trả giá cho những lời ngươi nói, trận này, chúng ta thử đi, hy vọng công phu của ngươi có thể cứng giống miệng lưỡi của ngươi”

Cùng lúc đó, trong chỗ ngồi của trọng tài, một lão già tóc bạc đã đứng lên nói : “Trận đầu Lạc Cách gia tộc thắng, cùng lúc tiến hành trận hai”

Kui không chờ cho lão già nói xong, cũng đã vọt tới, dáng ngồi khô ngòi, khí thế mạnh mẽ, so với người bình thường mạnh hơn nhiều, cánh tay mang theo sức mạnh bá đạo, hướng về Thai La.

Với dáng người nhỏ bé của Thai La, nếu bị hấn ôm trúng, chắc chắn sẽ bị gãy xương, Kui trời sinh vốn đã rất mạnh, không thể khinh thường.

Thân hình Thai La phiêu động, làm đội trưởng của ba dũng sĩ vệ đoàn, kinh nghiệm của ông cùng động tác đều rất hoàn mỹ, nhưng hoàn mỹ không sinh ra được sức mạnh, qua ba chiêu, ông căn bản là không dám đối mặt với Kui, chỉ tránh né, làm cho Kui tức giận muốn học máu.

“Con khỉ già kia, lão tử xem ngươi nhảy đâu?” Sức mạnh của Thai La tuy có chút hạn chế, nhưng không biết từ đâu luyện được bộ thân pháp này, bay tới bay lui, không cho Kui một cơ hội gì.

Chẳng qua, bị đối phương ô nhục, Thai La tựa hồ như không chịu đựng nổi, áp dụng chiêu đánh phủ đầu, quát lớn : “Xem chiêu, con gấu ngu ngốc kia”

Sức mạnh cường đại này không nhỏ, nhưng thân hình Thai La quả thật không thể nào vận dụng hết được chiêu thức này, khi đụng đến người của Kui, không gây bất kỳ tổn thương nào cho hắn, ngược lại, khi Thai La tiếp cận, làm cho Kui tìm được một cơ hội phản kích.

Một chân của ông, đã bị Kui nắm chặt, mặc cho Thai La dùng sức vùng vẫy, nhưng cũng không thoát ra được. Vất vả lắm mới có được cơ hội này, Kui đương nhiên không bỏ qua.

Một cao một thấp, một béo một gầy, giống như một con khỉ đang đánh với một con gấu, kết quả không cần nói, bị túm lấy chân, Thai La không thể làm gì được, ngay cả phương hướng cũng không tìm thấy, đã bị Kui dùng sức ném xuống.

“Nguy rồi, Thai La nhất định không thể chịu được...”

Trên đài, tình trạng còn thảm hơn vậy, Kui vẫn không buông tha cho ông, giống như khi Ái Ny đá Filler, hắn đột nhiên đập một cước thật mạnh xuống, một cước này, cho dù Thai La không chết, cũng phải bỏ nửa mạng.

Long động, thân hình hướng về phía sân đấu, kéo Thai La ra, thừa dịp sức mạnh của Kui chưa tới, kéo ông ra, tránh cho ông vào địa ngục.

“Trận thứ hai, Ngã Bỉ gia tộc thắng” Lúc này không cần nhiều lời, cũng không do dự, lão già trọng tài đã đứng dậy, lớn tiếng tuyên bố.

Người của Ngã Bỉ gia đã đứng dậy hoan hô, mặc dù nghênh đón thắng lợi, nhưng trong lòng Kui rất khó chịu, bởi vì một cước cuối cùng thất bại, hắn cảm hận nhìn Long, rồi phát tay áo, xoay người rời đi, trở về vị trí của mình ở Ngã Bỉ gia tộc, bây giờ chỉ còn một trận cuối cùng, chỉ cần thắng lợi, hắn nhất định sẽ giáo huấn con chó già của Lạc Cách gia.

Mà Thai La đã vất vả đứng lên, hướng về Long một cái nhìn cảm tạ, sau đó đi đến trước mặt Phí Lệ Tư, nói : “Bá tước đại nhân, thật xin lỗi, năng lực Thai La có hạn, không thể đánh lại Bole Kui”

“Hắn chính là Bole Kui?” Ái Ny sợ hãi kêu lên, thật không ngờ, người được sùng bái lại là kẻ làm cho người ta chán ghét.

Kỳ thật, kết quả này Phí Lệ Tư đã sớm biết, Thai La có thể bình an, coi như là may mắn, trận thứ ba này, cũng không biết còn hy vọng hay không.

“Thai La, người đã hết sức, đây không phải lỗi của người, được rồi, thần vận mệnh sẽ sáng tạo kì tích, trận thứ ba này, chúng ta cứ chờ kì tích đi!” Lúc này, trận thứ ba cũng nên đến phiên ông xuất trận, bởi vì Lạc Cách gia tộc đã không còn ai đứng ra được.

“Bá tước đại nhân, không biết trận thứ ba này, Lạc Cách gia tộc còn có người lên không, đây là trận chiến thắng bại, không để có sai lầm được” Ngã Bỉ Á cũng không tức giận, mà rất đặc ý nói, hai mắt khinh thường nhìn Phí Lệ Tư.

“Bá tước đại nhân, để cho tôi đi, tôi sẽ dùng tính mạng để bảo vệ cho vinh dự của Lạc Cách gia” Raney đã muốn liều chết, thân là đội trưởng dũng sĩ vệ đoàn, có trách nhiệm này.

“Cha, để con đi, con gái sẽ không lùi bước” Ái Ny cũng lên tiếng thỉnh cầu, Phí Lệ Tư ngắc đầu, sau đó lắc lắc nói : “Không cần, lần này để ta xuất chiến”

Ông vừa dứt lời, một âm thanh rất cuồng vọng vang lên : “Nếu tất cả mọi người đã có hứng thú như thế, vậy trận này, để cho bốn thiếu gia lên, Lạc Cách gia nghe đây, đấu với một người các người, thật sự là tổn hại mặt mũi của Lạc Phỉ gia chúng ta, các người cứ chọn vài người cùng lên, bốn thiếu gia thua, Ngã Bỉ gia tộc sẽ rời khỏi Little Rock, các người cứ yên tâm”

Theo âm thanh, một thân hình cao lớn đã bước lên sân, hắn không mạnh mẽ như Kui, không nhanh không chậm, nhưng làm cho người ta biết được, hắn là một cao thủ, một cao thủ chân chính.

Hắn tên Lạc Giai, là người của Lạc Phỉ gia tộc được phái đến Little Rock, toàn quyền xử lý người của Lạc Cách gia tộc.

“Đúng vậy, lời của Lạc Giai thiếu gia, chính là ý của ta, bá tước đại nhân, hai người đấu một, chỉ cần người của Lạc Cách gia các người có thể đánh bại được Lạc Giai thiếu gia, vậy thì Ngã Bĩ Á ta lập tức rút khỏi Little Rock, như thế nào? Người quá tiện nghi rồi, cũng không nên nói chúng ta khi dễ các người”

“Đáng giận ...”Đã bị đùa cợt tôn nghiêm như vậy, Phí Lệ Tư không còn đường lui, đẩy Ái Ny và Raney lại, chuẩn bị bước lên đài.

“Nếu Lạc Giai thiếu gia đã có tinh thần như vậy, tôi cũng muốn thử một lần, hy vọng Lạc Giai thiếu gia hạ thủ lưu tình”Long nói xong, đã đi đến sân quyết đấu, không ai ngờ, một nô bộc của Lạc Cách gia, cũng có dũng khí lớn như vậy.

“Hahaha, tốt lắm, Lạc Cách gia quả nhiên cường đại, ngay cả một nô bộc cũng có thể dùng làm đại tướng, yên tâm, chỉ cần làm cho bốn thiếu gia vui, sẽ không lấy cái mạng nhỏ của người”Lạc Giai cười điên cuồng, nói xong, quay lại nhìn Phí Lệ Tư : “Phí Lệ Tư bá tước, ta trước hết khai vị, để cho mọi người đánh giá một phép, nghe nói Lạc Cách gia các người có một bộ kiếm thuật không tồi, Lạc Giai ta thật sự muốn nhìn qua một chút”

Long lại không hề phóng túng như vậy, có vẻ rất cẩn thận, trong lòng hẩn hiểu được, người đàn ông này là cao thủ trong cao thủ, có thể “bổ lão”như vậy, bởi vì hẩn có sức mạnh.

Tập trung tất cả sức mạnh của cơ thể, tất cả vận chuyển trong gân mạch, hai mắt hiện rõ vẻ lạnh lùng, trận chiến này, hẩn cũng hy vọng kỳ tích xuất hiện.

“Long, người ...”Ái Ny khấn trương kêu lên, so với bất kỳ người nào còn nóng vội hơn : “Long, không được lên, mau, mau đi xuống, ta ra lệnh cho người, đi xuống!”

Ba năm qua, lần đầu tiên Long kháng cự mệnh lệnh của tiểu thư.

“Xin lỗi tiểu thư, đây là vinh quang của dũng sĩ”

450. Chương 450: Lực Lượng Tăng Lên Trong Chiến Ý.

Nhìn thấy Long cứng nhắc đi lên sân, ngay cả Lạc Giai cũng lắc đầu, đánh với loại đối thủ này, thật sự không chút hứng thú, một bàn tay nâng lên, ngưng tụ thành màu đỏ, đây là Lệ Huyết công pháp, thuộc về huyết mạch của Lạc Phỉ gia tộc.

Loại công pháp này tuy không lấy mạng người, nhưng sẽ làm cho người ta mỗi ngày ho ra một đồng máu, tuy rằng không chết, nhưng càng khó chịu hơn cái chết, vì cả đời phải chịu đựng việc ho ra máu.

Lạc Giai đã nói qua, không lấy mạng tên nô bộc này, vì trong mắt hẩn, người này không xứng chết trong tay hẩn.

Ngay lúc mọi người kêu lên sợ hãi, thân hình Long đã động, nghịch chuyển tránh né, đánh lại hướng Lạc Giai, làm cho hẩn lui về sau vài bước, quay đầu nhìn Long, lộ ra một sự kinh ngạc, thân pháp của người đàn ông này, nằm ngoài dự liệu của hẩn.

Chẳng lẽ là một cao thủ ẩn mình? Trong lòng Lạc Giai thầm nghĩ, nhưng không giống, trên thân của người đàn ông này, hẩn không cảm nhận được một tia lực lượng, hoặc nói đơn giản hơn, người đàn ông có vẻ ngu ngốc này, căn bản không biết võ, càng không có khí tức chân khí.

Ái Ny nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Long ở trên sân, nàng còn khấn trương hơn lúc mình trên sân, nếu có thể, nàng hy vọng rằng giờ phút này người đứng trên sân là nàng.

“Tiểu thư, cô yên tâm, Long là một cao thủ, hơn nữa lại là một người rất thông minh, hẩn nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng”

Raney đã mở miệng an ủi, người có thể thiết kế ra một phương thức huấn luyện như vậy, nếu là kẻ ngốc, thì trên đời này chẳng ai là thông minh cả, từ sau khi biết được tác dụng của sân huấn luyện hình tròn kia, mọi người trong Lạc Cách gia đều biết, Long sở dĩ trầm mặc, bởi vì đang tự hỏi, chứ tuyệt đối không ngu ngốc.

Ái Nỵ quay đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu, nàng cũng tin tưởng.

Lạc Giai trên sân đã nở nụ cười, nói : “Không tồi, không tồi, xem ra, ta thật sự nhìn lầm người, hay người mới chính là cao thủ mạnh nhất của Lạc Cách gia tộc?”

“Ta không khách khí, người phải cẩn thận” Tuy rằng miệng nói cẩn thận, nhưng trong mắt hẳn rõ ràng lộ vẻ trên tức, đúng vậy, cho dù có chút sức mạnh thì sao, có thể đối đầu được với huyết thể thú hóa của Lạc Phỉ gia tộc sao, huống chi bọn họ còn có được vật đặc biệt, có thể làm cho sức mạnh sau khi hóa thú tăng lên hai lần.

Long im lặng nhìn Lạc Giai, phát hiện a động tác của hắn.

Trong lòng Long rất rõ ràng, trên sân quyết đấu này, hẳn không có khả năng tránh né, đành phải lấy cứng đối cứng với Lạc Giai, nhưng với sức mạnh của hắn, căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông này, giờ phút này, hẳn đã có thể cảm thụ được.

Lạc Giai giống như đã nhìn ra đấu pháp của Long, không cho hắn cơ hội tránh né, mỗi một quyền, mỗi một cước, đều hoàn toàn chặn đứng lối đi của hắn, bắt hắn phải đối mặt với mình. Nhiều lần thiếu chút nữa đã trúng, quyền phong như đao, có lần chém trúng cổ tay áo, làm cho mảnh vải rớt xuống sân. Trong mắt tất cả mọi người, Long thất bại là chuyện sớm muộn, mà con chuột già của Ngã Bỉ gia tộc đang rất đặc ý vuốt vuốt hàm râu của mình.

Ngược lại, Elle nhìn Long trên sân, có chút thất vọng, trời sinh nàng đã thích loại đàn ông cường tráng, rất muốn lưu hắn lại để huấn luyện thành một sủng nam, nhưng đáng tiếc là nàng biết, điều này không có khả năng, với tâm lý giết chóc của Lạc Giai, sẽ không cho bất kỳ kẻ nào cơ hội.

Cuồng vọng tự đại chính là bản tính của hắn, cho dù là trên giường, người đàn ông này cũng thế, làm với ưu vật xinh đẹp nhất Little Rock, mấy ngày nay Elle đương nhiên là cùng với Lạc Giai, thân thể của nàng, cũng là một trong những điều kiện trao đổi để được sự trợ giúp.

Lạc Giai rốt cục đã dồn Long vào góc, không thể lui được nữa, Lạc Giai cười nói : “Người còn có thể lui, nếu người nhận thất bại, có thể nhảy xuống...”

Hắn biết rõ, người đàn ông này sẽ không làm như vậy, lại còn cố tình nhắc nhở, thân hình trong nháy mắt nhô lên, lúc này không phải một tay, mà là hai tay đầy máu, khuôn mặt trắng nõn chột đỏ sẫm, đây chính là đặc thù của huyết mạch Lạc Phỉ gia, vì muốn đánh bại Long, Lạc Giai đã không nương tay.

Long quả thật đã không còn đường lui, hai tay ngưng tụ toàn bộ sức mạnh cơ thể, giờ quyền lên trời, rốt cục lần đầu đã lấy cứng đối cứng với lực lượng thú hóa của Lạc Giai.

“Răng rắc”... tiếng động thật rõ ràng vang đến tai người xem, ọi người tập trung nhìn lại, vội la lên : “A, mọi người xem, chân của hắn dính vào trong sàn gỗ...”

Không sai, sức mạnh ngưng tụ này, vẫn không chịu nổi lực lượng huyết mạch thú hóa kia, chưởng lực va chạm với hai tay của Long, làm cho thân hình của long, giống như bị xé rách, tuy rằng chân không ngã xuống, nhưng lực lượng này làm cho cả người hắn lún vào trong sàn gỗ.

Lạc Giai thừa cơ hội này, lại tung một chưởng ra, lúc nàng vang lên tiếng “Rốp rốp”giòn vang, không chỉ chân của Long bị dính vào, ngay cả thắt lưng cũng thế, một ngụm máu tươi đã phun mạnh ra, xa đến ba mét.

Thân hình Lạc Giai như tên bắn, lui về phía sau cười ha hả : “Người có thể tiếp được một chưởng lực lượng thú hóa của ta, cũng đã có thể đi vào hàng ngũ cao thủ, có thể xưng là cao thủ đệ nhất Little Rock, chỉ đáng tiếc là, với ta, còn quá yếu, quá yếu!”

“Long, Long, không cần đánh nữa, không được đánh nữa, ta không muốn người bị thương ...”Ái Nỵ hét lên thê thảm, thân hình như muốn phóng lên sân, nhưng đã bị Raney kéo lại.

“Tiểu thư, không cần, Long đang cố gắng, nếu cô lên, chúng ta liền bại, vốn không có hy vọng, cứ cho hấn một cơ hội, hấn có thể đứng lên được mà”

Lạc Giai khinh thường nhìn Raney, hỏi : “Thật không? Nó còn có thể đứng lên?”

Dưới sự đả kích của lực lượng thú hóa, đã mạnh mẽ tiến vào cơ thể của hấn, xé rách gân mạch của hấn, cho dù không chết, thì tương lai cũng là một phế nhân, đối với một phế nhân, Lạc Giai đã không còn hứng thú.

Mọi người đều kinh ngạc, vì giờ phút này, Long, thật sự đứng dậy từ đồng sàn gỗ kia, thân hình từ từ hiện lên, rồi đứng dậy.

“Trận chiến của chúng ta còn chưa chấm dứt, tôi đương nhiên phải đứng lên”

Long nói xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, loại nghị lực này, sự kiên trì này, có thể làm cho bất kỳ kẻ nào cảm động.

“Long không sao, hấn thật sự không sao” Nước mắt của Ái Ny lúc này mới thật sự rơi xuống, lần đầu tiên, vì một người đàn ông mà khóc, không che giấu, không khắc chế, nàng phát tiết sự kích động trong lòng.

“Long, tốt lắm, chúng ta ủng hộ anh, anh nhất định có thể đứng lên, đứng cuối cùng, trở thành người chiến thắng”

“Long, anh thật sự là một dũng sĩ, là thần tượng của chúng tôi”

“Long, em muốn cưới anh...” Trời, hét lên câu này là một nữ hầu của Lạc Cách gia, đương nhiên là người xinh đẹp nhất, ngày thường, nàng đã có hứng thú với người đàn ông phương đông này rồi, giờ phút này kích động, nàng ngượng ngùng hô lên.

Có người mở đầu, làm cho tất cả cô gái nơi này cảm động, đều hò hét lên, trên đời có rất nhiều chuyện kỳ quái như vậy đó. Rõ ràng là Lạc Giai thắng, nhưng giờ phút này, không ai hoan hô hấn, tất cả vỗ tay, đều dành cho kẻ thất bại đây máu kia.

Tinh thần này, ý chí bất khuất này, có lẽ Lạc Giai không thể hiểu nổi.

Lạc Giai thật sự tức giận, hấn thề, lần này sẽ không cho người đàn ông kia cơ hội đứng dậy, ở nơi đâu, hấn cũng đều là tiêu điểm, không ai có thể che khuất hào quang của hấn, bởi vì hấn là thiếu gia của Lạc Phỉ gia tộc, ở nước M, hấn tồn tại một cách cao ngạo.

Trong mắt bắn ra sự lạnh lùng, khí tức bạo lực của Lạc Giai ngày càng thịnh, tất cả âm thanh hoan hô, đều bị khí tức kia làm cho chậm rãi dừng lại, có lẽ sẽ càng thê thảm hơn, Long căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông này.

“Ta muốn cho người biết, cái giá trở thành thần tượng, chính là cái chết”

Lạc Giai gào thét, muốn vọt tới, động tác còn nhanh hơn gió, hấn dùng lực lượng tuyệt đối, làm rung động tất cả mọi người, bởi vì từ ngày mai trở đi hấn sẽ trở thành chủ nhân chính thức của Little Rock, nơi này do hấn định đoạt.

“Vì sống sót, tôi phải liều mạng ...” Không ai ngờ được, giờ phút này, Long không tránh né, cũng không lùi nữa, hơn nữa trong giây phút Lạc Giai động, Long cũng động, động tác của hấn cơ hồ còn nhanh hơn, rất nhanh, tựa hồ như dùng mắt thường cũng không nhìn thấy được.

Thai La kinh hãi kêu lên : “Thân pháp quá nhanh!”

Lời này chưa nói xong, giữa sân đã vang lên tiếng sét đánh, khí tức hỗn loạn, làm cho bốn góc của sân góc bị phá hủy, mọi người xôn xao, đủ thứ âm thanh kinh ngạc vang lên không dứt bên tai, tất cả không ngờ, Long lại cường đại như vậy.

Ngay cả Ái Ny cũng không ngờ, nàng lấy tay che miệng, trợn mắt nhìn.

Lúc này, Lạc Giai phải lui về sau năm sáu bước, không ai nhìn rõ bộ dáng của hấn, chỉ nghe tiếng quát : “Tốt lắm, đối thủ như vậy, mới xứng đáng để ta động thủ, xem chiêu”

Lực lượng thú hóa, đã tăng lên, Lạc Giai bây giờ đã không còn tâm tình đùa giỡn, người đàn ông này bỗng nhiên tăng lực lượng lên, rất xa lạ, cũng rất cường đại, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Nhìn thần thái của Lạc Giai, con chuột Ngả Bì Á đã khấn trương lên, không còn tâm tình trêu tức như vừa rồi, hắn đang lo lắng, Lạc Giai là sự giúp đỡ cường đại nhất mà hắn mời đến, hơn nữa lại là người của Lạc

Phỉ gia tộc, nếu bị người ta đánh bại ở Little Rock, vậy thì hắn không chỉ mất đi cơ hội có được Little Rock, mà còn làm cho người của Lạc Phỉ gia tộc điên cuồng lên, nói không chừng ngay cả hắn cũng sẽ bị trừng phạt.

451. Chương 451: Ký Ưc Tiền Thế Sơ Tinh.

Lực lượng Lạc Giai cũng tăng càng trở nên cường đại. Sự khinh thường lúc trước bây giờ đã chuyển thành ngưng trọng, mỗi lần hắn đề cao, người đàn ông này cũng tăng lên, giống như có một cỗ lực lượng vô cùng vô tận đợi hắn.

Hai tay dính máu mang theo tiếng gió, khiến cho sàn đấu trên không trung hình thành một cỗ khí tức ngưng trọng. Mọi người vây xem đều cảm thấy không thể đứng thẳng, lui về phía sau. Quyết đấu lực lượng này, ở nơi này là lần đầu tiên, đúng là lần đầu tiên.

Mọi người đều tập trung tinh thần mà xem, trong lòng rất hâm mộ. Đám đông sĩ Lạc Cách gia đều trợn trừng mắt, trong lòng hạ quyết tâm chỉ cần Long có thể bình yên đi xuống đài, bọn họ nhất định sẽ bái Long làm thầy.

Trong mắt Ái Ny mang theo vài phần khó hiểu. Đến lúc này nàng vẫn không thể tin vào những gì mình đang thấy. Lực lượng cường đại này không ngờ lại có ở trên người đàn ông bị xưng là kẻ ngu. Đây là người đàn ông nàng nhớ về, hơn nữa ở bên nhau ba năm sao?

Lực lượng rất quen thuộc, Long đã bắt đầu đánh trả, tay vận lực thành đao, đao mang tăng vọt. Chỉ tiếc bây giờ không phải ban đêm, nếu không mọi người nhất định sẽ nhìn thấy một vầng sáng màu trắng giữa lòng bàn tay hắn, đây là tâm chi lực.

Trong đám thanh niên cùng lứa ở gia tộc Feir, Lạc Giai cũng không phải cường đại nhất. Nhưng đối phó với người bình thường, đương nhiên không phải vấn đề. Hắn thật không ngờ trong thành nhỏ bé này lại có một đối thủ khó chơi như vậy. Kiêu ngạo vừa rồi đã trở thành cẩn thận.

- Đi.

Không có tên, Long cũng không biết lực lượng này gọi là gì. Dù sao trong đầu có một suy nghĩ, lực lượng này hiển nhiên sinh ra trong cơ thể, hét lên một tiếng, tay đã chém ra.

Lần này mọi người đều thấy rõ ràng, tay như đao đã biến hóa thành một bóng dáng màu vàng đánh về phía Lạc Giai, đây là lực lượng đao tâm, chẳng qua lúc này Long không rõ.

Lạc Giai giật mình, trốn ra sau ba bước, hét lên:

- Lực lượng biến ảo.

Lực lượng biến ảo chính là lực lượng đỉnh cao trong truyền thuyết. Đối với người vận dụng khoa học kỹ thuật hiện đại để đề cao lực lượng như Lạc Giai mà nói, bọn họ đương nhiên không quá rõ lực lượng võ học thần bí của phương Đông. Càng không thể nào biết đao tâm hóa hình chính là biểu hiện bình thường sau khi lực lượng tiến vào tiên thiên cảnh giới.

Lạc Giai lui lại làm cho rất nhiều người thấy được hy vọng. Mặt Biya xám xanh lại, đôi môi mấp máy. Nếu thiếu gia Lạc Giai thất bại, hoặc bị thương, hắn sẽ mất tất cả. Lúc này hắn đang hồi hận trong lòng, nhưng trên đời không có thuốc hồi hận.

Luo quay đầu lại nhìn Fei Lisi một chút, hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ sợ hãi của nhau. Bọn họ đã thấy rõ sự cường đại của Lạc Giai, mà Long dễ dàng tiếp được, càng ép Lạc Giai lui lại, lực lượng này đúng là có thể xưng thần.

- Mất tao mù rồi. Không ngờ không phát hiện ra người đàn ông phương Đông này lại là nhân vật lợi hại như vậy. Ta nghĩ kiếp trước của hần nhất định không phải người bình thường.

Luo không đáp lại, bởi vì mất hần đã bị cuộc chiến cường đại trên đài hấp dẫn. Cố gắng cả đời hần cũng không thể nắm giữ lực lượng này, chỉ có thể hăm mộ nhìn mà thôi.

Long phản công, rất sắc bén, rất cường bạo. Một quyền đánh ra, đánh mạnh vào ngực Feir. Trời đất xoay chuyển, người bị thương lại là Feir, nhưng không có âm thanh quan tâm, bốn phía đều vang lên tiếng hoan hô.

- Long, cố lên, đánh bại tên đáng ghét này.

Raney không hề trời không sợ đất, há miệng hét lên. Nhìn thân hình bay trên đài của Long, hần hình như đã tìm được chỗ dựa cho mình, sau này sẽ đi theo Long lẫn lộn.

- Long cố lên.

- Long cố lên, anh nhất định sẽ thắng.

Giờ phút này tiếng hoan hô vang dội, vô cùng kích động. Dù là ba lão già trên đài cao cũng thò đầu ra nhìn không chuyển mắt. Quyết đấu như thế nào đã sớm vượt qua phạm trù bình thường, đó là cuộc đấu giữa các cao thủ võ học, không phải là cuộc chiến mà bọn họ có thể ngăn cản.

- Ghê tởm.

Mặc dù đã cố áp chế cơn đau đớn trong lòng, nuốt máu vào trong bụng. Nhưng miệng Lạc Giai vẫn tràn ra một tơ máu, hần đã ngửi được mùi máu.

Hét lên một tiếng ghê tởm, hần đã lớn tiếng kêu lên:

- Thú hóa.

Lạc Giai anh tuấn, nho nhã, khí tức lạnh lùng giờ phút này đã thay đổi. Quần áo trên người vang lên tiếng “xoạt xoạt” cánh tay dài ra, da thịt trắng nõn đã mọc đầy lông, mắt trên mặt lõm xuống, mũi thò ra, miệng nhọn.

Hần không phải là người, mà là thú, cuồng thú, cuồng thú hình người.

Gào, rống to một tiếng, Lạc Giai đã sử dụng lực lượng thú hóa trong huyết mạch gia tộc Feir, sử dụng biến ảo cường đại nhất. Trong cơ thể ẩn chứa lực lượng cường đại, trong đầu hần ngoài suy nghĩ giết chóc, xé đối thủ thành mảnh nhỏ thì không còn suy nghĩ nào khác.

Biến hóa này làm mọi người đang xem hoảng sợ. Kẻ nhát gan bịt kín hai mắt. Có ai nghĩ ra được một người đã biến thành dã thú. Tiếng gầm rú vang dội, còn điên cuồng hơn dã thú.

“Lực lượng thú hóa” Luo nhỏ giọng nói, nhưng đó là giọng nói run rẩy đầy sợ hãi. Fei Lisi bên cạnh hần đương nhiên thấy rõ ràng. Thật không ngờ người đàn ông này lại là thành viên trực hệ của gia tộc Feir. Xem ra phiền phức là vô cùng vô tận.

Lực lượng đao tâm bị da thú cứng rắn ngăn cản đã mất đi tác dụng. Đối mặt cuồng thú không ngừng công kích, thân hình Long bay lên, vội vàng né tránh. Hần lúc này không lực lượng hộ thân cường đại, không chịu được công kích mãnh liệt này.

Người càng gặp nguy hiểm, tiềm năng càng được kích phát. Rất nhiều cảnh tượng lúc bình thường còn mơ hồ, lúc này trở nên rõ ràng hơn. Đây vốn là lực lượng của hần, chỉ là chưa được khơi dậy mà thôi.

Chiến ý không gì ngăn nổi, dù là tiếng gào rú của cuồng thù cũng không thể ngăn cản hào quang của Long.

“Kiếm thức” khi hần rống lên từ đó, cả thân hình hần đã biến mất, trên sàn đấu dưới ánh mặt trời giống như chỉ còn lại một con dã thú không có lý trí, như một con ruồi không đầu tìm mục tiêu công kích.

“Ồ” mọi người hét lên, cùng tìm kiếm.

Long đã xuất hiện đầy khí thế, bay lên không trung, kiếm thức cũng đã chém ra, quang mang sáng hơn cả kim cương đánh tới như điện. Feir chụm hai tay lại, chân đứng tấn, vung Thiên thủ chưởng lên chặn lại kiếm khí.

Máu phụt ra, dù không chặt đứt hai tay hắn nhưng đã phá giải lực lượng phòng ngự mà thú hóa tạo ra.

Chẳng qua cơ thể đã thú hóa lại không cảm thấy đau đớn. Trước khi mục đích đạt được, cho dù chỉ còn một hơi thở, hắn vẫn sẽ công kích. Đối với gia tộc Feir mà nói, tất cả dựa vào bạo lực, có một loại gien lực lượng không sợ cái chết.

Long không cho hắn cơ hội bộc phát, quyền đã đánh tới, đánh mạnh vào đầu quyền thú Lạc Giai. Một quyền, hai quyền... mỗi một quyền đánh tới đều khiến Lạc Giai lui lại mấy bước. Nhưng hắn lập tức đứng lên sau đó lao tới. Lại một quyền, lui lại, xông tới...

Long bay vút lên trời, sau đó rơi thẳng xuống, cả người và quyền một lần nữa đánh mạnh vào đầu Lạc Giai. Lúc này Lạc Giai rốt cuộc đã không thể thừa nhận được nữa, máu ứa ra, sau đó giữa đài truyền đến tiếng “rắc rắc”, thân hình đã lún vào sàn.

Một quyền, lại một quyền, đánh cho Lạc Giai liều mạng kêu lên. Nhưng dù gãy dựa như thế nào cũng không thể trốn khỏi. Cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu ở trên đài, như bị chôn sống vậy.

Kui đã đi đến, đi theo phía sau hắn còn có Filler mới tỉnh lại. Nhìn thấy sự cường đại của Long, hắn thầm kêu kinh hãi. Cũng may hôm nay không đụng phải đối phương. Nếu không mình cũng sẽ bị như vậy.

Lực lượng bị áp chế, Lạc Giai không còn chống đỡ được nữa, thú hình đã chuyển thành hình người nhưng hơi thở mong manh, đầu nghiêng sang một bên, có lẽ đã sức cùng lực cạn, đang giãy chết.

Long đứng ở đó, đôi mắt lạnh lùng. Giờ phút này hắn đang nghĩ đến rất nhiều chuyện, hắn lại hiểu thêm đôi chút với giấc mộng trong đầu kia.

Trên đài đã vang lên tiếng hoan hô, không ai ngờ kết quả trận quyết đấu này lại ly kỳ đến vậy.

- Thắng. Long thắng, chúng ta thắng. Gia tộc chúng ta đã thắng.

Tất cả dũng sĩ đều đã vọt lên đài, mặc dù ba lão già đã chật vật bỏ chạy, nhưng thắng bại đã rõ, không cần nói gì thêm. Xem ra bọn họ cũng sợ lực lượng của gia tộc Feir, không dám đắc tội.

Biya càng không nói gì. Giờ phút này cũng không thêm để ý đến kẻ khác cười nhạo. Sai người đào Feir từ trong hố lên, vội vàng đưa đi chữa trị. Nếu Feir chết, vậy cả thành này sẽ chôn cùng với hắn. Điểm này chỉ mình Biya là rõ nhất.

- Ái Nỵ, mày đừng tưởng mình thắng là có thể bình yên vô sự. Gia tộc Abbey tao sẽ rời khỏi thành này, nhưng nơi này sẽ thành địa ngục. Gia tộc Feir nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn mày. Sẽ không tha thứ sự vô lễ của bọn mày với thiếu gia Feir. Bọn mày sẽ bị tàn sát.

Ái Nỵ lúc này không có tâm tư để ý đến chuyện tương lai. Lúc này nàng chỉ muốn ôm nàng một cái, cảm nhận sự tồn tại của hắn, chứ không phải một giấc mộng.

Ở nơi xa xôi, một người đàn ông trung niên đang tĩnh tọa đột nhiên mở trừng mắt, thần quang lóe lên, rất vui mừng.

- Long, mày quả nhiên không làm tao thất vọng, nhanh như vậy đã tỉnh lại. Tốt, tốt, thật quá tốt. Có thần binh này, cả thiên hạ sẽ là của tao, tao mới là Thần.

452. Chương 452: Nhập Hồng Trần.

Trong lúc đó gia tộc Abbey đã không thấy bóng dáng. Hôm sau Fei Lisi mở một yến hội cực lớn để chúc mừng. Tất cả các nhân vật nổi tiếng trong thành phố đều được mời đến, tập trung ở Lạc Cách gia tộc. Tất

cả mọi người đều mong được gặp Phong. Nhưng rất nhiều người không thể vào cửa, đứng ở bên ngoài, hy vọng có thể tiếp xúc với anh hùng trong mắt bọn họ và dũng sĩ Lạc Cách gia tộc ở khoảng cách thật gần.

Trận chiến này, đối với Long mà nói chính là một trận chiến tạo thanh danh. Tất cả mọi người trong thành phố này đều coi hắn là thần tượng.

Điều này cũng làm cho Lạc Cách gia tộc thành chúa tể của thành phố, không thể thay thế.

Nhưng nhân vật chính của câu chuyện – Long lại không xuất hiện. Hắn lúc này đang đứng một mình trong phòng, lẳng lặng suy nghĩ. Không phải do không có người tìm hắn chúc mừng, mà hắn đã từ chối. Nói sau trận quyết chiến có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ cho tốt, nên mọi người không quấy rầy hắn nữa.

Hắn không biết lực lượng của mình đến từ đâu, cứ đến lúc nguy cấp, những hình ảnh đó lại hiện lên trong đầu, đến một cách khó hiểu, không bóng dáng. Khi hắn tiếp nhận nó, muốn nghĩ đến chuyện trước kia thì lại cảm thấy mê man.

Long rất muốn biết quá khứ của mình, bởi vì thời gian qua trong lòng hắn rất muốn biết rốt cuộc mình là ai?

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra người có thể vào lúc này đương nhiên chính là Ái Ny.

Khác hẳn với mọi ngày, Ái Ny hôm nay mặc chiếc váy mà nàng hình như chưa bao giờ mặc. Bộ ngực đầy đặn được thắt lưng buộc lại càng cao vút, mỗi lần nàng hít thở lại phập phồng. Sắc đẹp của nàng lúc này thể hiện ra một cách không thể nghĩ ngờ.

Ái Ny không thích tham gia tiệc tùng, bởi vì nàng cảm thấy những người ở đó đều nói chuyện đầu đầu, nói những lời dối trá. Nhưng lần này nàng lại rất hưng phấn, bộ váy này là mẹ nàng trước khi mất đã cho nàng. Hơn nữa nói với nàng khi mặc bộ váy này, chính là khi hạnh phúc của đời nàng đã tới.

Trước kia nàng không biết nhưng bây giờ đã hiểu. Khi nàng mặc chiếc váy này, có nghĩa là trong lòng nàng đã yêu, yêu sâu đậm, yêu nóng bỏng. Giống như tính cách của nàng, không hề che giấu.

Sắc đẹp đầy quyến rũ dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Long, Ái Ny quay một vòng, sau đó dịu dàng nói: “Long, anh xem váy của em có đẹp không?”

Mái tóc dài đen nhánh buông xuống làm cho Long cảm thấy ảo giác, thân hình như thế này, trong trí nhớ của hắn hình như đã lướt qua.

“Rất đẹp”

Long vừa nói ra, Ái Ny bước một bước đến gần, không hề e ngại, hôn thật sâu lên mặt hắn: “Long, đây là lần đầu tiên Ái Ny mặc chiếc váy này, anh là người đầu tiên nhìn thấy. Sau này, Ái Ny sẽ học làm một người phụ nữ cao quý, anh có thích không?”

Long không hiểu lắm nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng gật đầu. Nếu Ái Ny có thể thu lại thói quen thô lỗ của mình, tin rằng sẽ là một người phụ nữ đầy quyến rũ. Hắn đương nhiên rất thích.

“Hôm nay, anh sẽ là bạn nhảy của em. Em không cho phép anh đáp ứng lời mời của bất cứ ai”

Trong giọng nói bá đạo mang theo lời yêu nồng đậm. Khi nàng bám tay Long, cùng nhau ra khỏi phòng, trong lòng Long đã biết tiểu thư bảo bối của Lạc Cách gia tộc hình như đã yêu hắn. Yêu một người từng được coi là kẻ hầu hạ ngu dốt.

Đây không phải chuyện gì tốt cho lắm. Bởi vì Long bây giờ không muốn ở lại đây cả đời. Hắn muốn tìm cuộc sống thuộc về hắn. Nhà của hắn không phải ở đây.

Hai người vừa xuất hiện, tiếng vỗ tay vang dội. Không một ai biết tiếng vỗ tay này là dành cho Long, hay là dành cho sự biến hóa một cách khó tin của Ái Ny.

Raney kinh ngạc kêu lên:

- Tiểu thư hôm nay thật đẹp.

Những lời này mang đến rất nhiều tiếng cười. Tính cách của Ái Ny, cả thành phố nhỏ bé này có ai là không biết. Giờ phút này nàng thay đổi, như chim nhỏ nép vào người tình, ánh mắt quyến rũ dịu dàng làm bọn họ biết, đó chính là Ái Ny đã yêu Long.

Yến tiệc, mọi người đều mời Long uống, mùi rượu nho say lòng người tràn ngập cả căn nhà. Giờ phút này hạnh phúc, vui sướng tràn ngập tinh thần và thể xác mọi người, tùy ý ăn uống, hát ca, không ai giữ lại, tất cả đều bị không khí này lây nhiễm.

Sau đó chính là nhảy, tất cả những điều này đều là vì Long. Nhưng Long bị Ái Ny giữ chặt, ôm chặt nhau, cảm nhận được tình yêu thương nóng bỏng, ngọn lửa mệnh mệnh thiêu đốt. Ái Ny biết mình đã tìm được người đàn ông của đời mình.

Rất nhiều cô gái xinh đẹp đều muốn nhân cơ hội này đến gần Long. Nhưng Ái Ny rất keo kiệt, luôn nắm chặt tay Long, rất rõ ràng tuyên bố người đàn ông này thuộc về mình, người đàn ông thuộc về Lạc Cách gia tộc. Không ai được phép tranh đoạt, nếu không sẽ không khách khí.

Chẳng qua cô hầu gái đẹp nhất Lạc Cách gia tộc đang nháy nháy mắt, nước mắt phủ hết nửa khuôn mặt, đau lòng lắm lắm nói: “Vương tử anh tuấn nhất trên đời đã bị tiểu thư cướp rồi. Cả đời Sha Sha sẽ không hạnh phúc nữa”

**** đâu chỉ có mình nàng.

Mặc dù Long cũng không thay đổi, nhưng hiển nhiên địa vị của hắn trong Lạc Cách gia tộc đã khác hẳn. Ngay cả Fei Lisi và Luo đều kính trọng hắn. Rất nhiều chuyện của gia tộc đều hỏi ý hắn, mặc dù Long không hề để ý đến mấy việc này.

Từ trong miệng Ái Ny, hắn hiểu đôi chút về gia tộc Feir. Hắn biết chiến tranh còn chưa kết thúc, cho nên hắn muốn bồi dưỡng lực lượng cường đại cho Lạc Cách gia tộc. Sau đó hắn sẽ rời đi, đi tìm con đường của mình. Về phần Ái Ny, hắn chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.

Dũng sĩ vệ đội không chỉ tôn kính hắn, mà là sùng bái. Hắn nói chính là chân lý tu luyện.

“Bắt đầu từ ngày mai, dũng sĩ vệ đội bắt đầu tiến hành đào thải, người thông qua vòng một có thể tiến vào vòng hai tiến hành khiêu chiến. Chỉ có người có khát vọng thực sự, mới có thể trở thành cảnh giới, ngoài cố gắng và mồ hôi, không có cách nào khác” Thời gian này, sân huấn luyện thứ hai đã dựa theo ý của Long mà cải tạo, còn nghiêm ngặt hơn sân một.

Ái Ny cũng cố gắng huấn luyện trên sân, còn chăm chỉ tập luyện kiếm thức do Long dạy. Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân. Ái Ny cũng là một người rất thông minh, có thể chất thích hợp để tu luyện. Mỗi lần nghe Long nhắc nhở, nàng sẽ lĩnh ngộ rất nhiều thứ. Cho nên Ái Ny tiến bộ nhanh nhất trong Lạc Cách gia tộc.

Đương nhiên, ngoại trừ những lúc luyện kiếm, Ái Ny ngoại trừ ngủ thì tất cả thời gian đều ở bên Long. Dù lúc Long chỉ đạo đám dũng sĩ, nàng cũng không rời nửa bước. Dù sao mọi người trong Lạc Cách gia tộc đã chấp nhận, công chúa xinh đẹp đã có dũng sĩ chân chính bảo vệ cả đời. Ngay cả Fei Lisi cũng không nói gì.

Hắn không thể thay đổi, chỉ còn cách chấp nhận. Người đàn ông thần bí phương Đông này đã là cột chống của Lạc Cách gia tộc. Không một ai trong bọn họ biết bao giờ Feir gia tộc lại phái người tới. Thấy lực lượng ngày đó, bọn họ đều sợ hãi.

Long cũng không biết, sau một giấc ngủ dài tận ba năm, vòng quay vận mệnh lại bắt đầu khởi động vì hắn, trận chiến hôm đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Ở một góc nào đó trên thế giới, trong sơn cốc mây mù uốn lượn, một tiếng đàn dịu dàng truyền đến, như rót vào trong tâm hồn người ta, nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Bãi cỏ, đồng hoa, còn có căn nhà gỗ đặc biệt, một người, một cây đàn, nhẹ nhàng đánh đàn, âm thanh êm ái.

Một người phụ nữ cầm đàn, nàng lặng lẽ ngồi ở đó, mái tóc dài xõa sau lưng, rơi trên mái cổ, bay trong gió, làm cho người ta cảm giác yên ắng. Bộ váy của nàng khác với những chiếc váy hiện đại, ngoài trên ngực

có đôi chân uyên ương, trên người nàng không có vật trang sức gì khác. Nhưng điều này càng làm cho nàng có cảm giác nằm ngoài thế tục.

“Tử Dao...” Không biết từ lúc nào truyền đến một tiếng kêu xé gió.

Cô gái lập tức đứng lên, rất hưng phấn kêu lên: “Sư phụ, người đã đến”

Giờ phút này cô gái trong sương khói ngẩng đầu lên mới làm cho người ta nhìn thấy dung mạo của nàng, lông mi rung lên theo vẻ vui mừng của nàng, đôi mắt đẹp lóe sáng, giọng nói ngọt ngào, miệng chưa mở mà tiếng nói đã vang lên, khuôn mặt xinh đẹp đó làm người ta si mê. Đáng tiếc nàng đẹp tựa thiên tiên mà lại ở nơi này.

Một người đàn ông trung niên từ từ bước trên bãi cỏ, nhìn bước đi vững chắc của hắn, khí thế kinh người, có một cỗ uy nghiêm không thể nói lên lời, mỗi động tác dù nhỏ nhất cũng đầy khí thế.

“Tử Dao, con đã theo ta tu luyện hai mươi năm, không phải từng mong ra ngoài sao. Hôm nay rốt cuộc đã đến lúc con đi ra ngoài”

Tử Dao hơi run lên, mấy năm trước, nàng đã một lần xin sư phụ, nhưng sư phụ nói vận mệnh luân chuyển, thời gian chưa tới. Mấy năm nay tu hành thêm một bước, trong lòng ang đã thay đổi, không còn nhiều suy nghĩ với trần thế nữa. Nhưng thật không ngờ sư phụ lại bảo nàng xuất thế.

“Sư phụ, Tử Dao đã nhìn được trần thế, muốn ở đây tu luyện cả đời, theo đuổi thiên đạo”

Người đàn ông trung niên cười ha hả nói: “Tử Dao, con nếu theo đuổi thiên đạo, đương nhiên phải thuận theo ý trời. Nếu ý trời muốn con xuất thế, con sao có thể thay đổi. Con có phải đã quên sứ mạng của mình?”

“Sư phụ dạy, Tử Dao không dám chậm trễ, không biết lần này xuất thế có phải Tinh sát hiện hình, muốn nghịch thiên cải mệnh?”

Người đàn ông trung niên trở nên lạnh lùng, khí thế cũng trở nên sắc bén: “Mặc dù sư phụ có thể nhìn được thiên cơ, nhưng Tử Dao con mới là người cứu sinh cơ. Nhân hình bình khí, Thất Sát rốt cuộc đã luyện thành, đã bắt đầu khôi phục. Để tránh người đời bị giết hại, Tử Dao, không cần biết con dùng biện pháp gì, nhất định phải tiêu diệt Tinh sát. Hắn đã đi qua ba luân hồi, một khi lực lượng trở về bản thể, cả thiên hạ sẽ không còn đối thủ nữa, con hiểu không?”

“Tử Dao đã hiểu, xin sư phụ yên tâm. Đồ nhi sẽ hết sức hoàn thành sứ mạng”

Nàng tên là Tử Dao, mà hắn cũng chính là Phá Quân, một trong ba đại cao thủ cùng thời với Thất Sát.

Phá Quân xuất, thiên hạ minh, đây không chỉ là truyền thuyết.

453. Chương 453: Trái Tim Đau Đớn.

Gia tộc Feir nhận được tin tức đã là ba ngày sau. Biya cũng muốn chữa trị cho Feir trước, che giấu chuyện này. Nhưng thấy hơi thở của thiếu gia Lạc Giai rất mỏng manh, hắn không thể không chế, chỉ có thể thông báo quản gia gia tộc Feir, chuyện này đã truyền đến tai lão già John.

Trên đời không ai biết lão già John bao nhiêu tuổi, ngay cả quả già đã hơn sáu mươi tuổi cũng không biết. Bởi vì lúc hắn vào làm ở gia tộc Feir thì lão già đã ở đây.

“Nực cười, chuyện của Lạc Giai, sao không ai nói cho ta biết?” Lão John rất tức giận kêu lên: “Đi, tìm Sam, ta muốn nghe nó giải thích một chút”

Lão quản gia cảm nhận được chủ nhân đang tức, không dám chậm trễ. Một lát sau Sam – một người đàn ông trung niên đáng người khôi ngô gồ cở tiến vào, rất cung kính hành lễ rồi hỏi: “Bố, bố tìm con có việc gì?”

“Chuyện Lạc Giai ở Little Rock là ai ra lệnh?” Lạc Giai là người có huyết mạch cuồng hóa đời thứ tư của gia tộc Feir, lực lượng không hề bình thường. Giờ phút này lại bị người đã thương, vậy mà John còn không hay biết. Điều này làm ông ta không khỏi tức giận. Gia tộc do một tay

ông ta không chế, chưa ai dám cãi lời.

Sam cũng vừa nhận được tin tức, rất tức. Ngay cả một thành phố cũng không thu thập được, uổng công là dũng sĩ gia tộc Feir. Nhưng câu hỏi của lão già, hẳn không thể không giải thích: “Bố, chuyện của Lạc Giai lần này con biết. Little Rock không có bao nhiêu lực lượng, chúng ta

tiến quân vào Tây Bắc thì cần một điểm đặt chân cho nên...”

“Cho nên mày tự ý hành động, làm Lạc Giai bị thương. Tao đã sớm nói với mày, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Trên đời này có vô số cao thủ. Mày có phải cho rằng gia tộc Feir chúng ta có được huyết mạch với lực lượng thú hóa, như vậy sẽ là thiên hạ vô địch. Mày là thằng ngu”

Chưa bao giờ tức giận như vậy, lão John càng nói càng tức, không ngừng gõ mộc tượng trong tay xuống đất, nói: “Mày đã quên thằng anh mày chết như thế nào rồi sao. Huyết mạch thú hóa của nó cường đại như thế nào, cũng bị người ta đánh cho hồn phi phách tán. Mày cho rằng mày có thể sao?”

Theo người chứng kiến báo lại, con trai cả của hắn bị một người đàn ông phương Đông rất mạnh đóng băng, sau đó làm tan nát. Loại lực lượng này dù là gia tộc Feir cũng không thể ngăn cản.

Sam có chút khó chịu mở miệng nói: “Bố, gia tộc Feir chúng ta muốn thống trị của châu Mỹ, nhất định phải cường đại xuất kích. Hơn nữa con nghe nói người giết anh cả đã chết”

Lão John càng tức, chút nữa định vùng trượng đánh người, quát lớn: “Cho dù chết thì sao. Người phương Đông có lực lượng thần bí, kẻ hồ đồ tự đạo như mày biết được sao. Bắt đầu từ bây giờ mày không quản chuyện trong gia tộc nữa, toàn tâm tu luyện đi. Không đột phát đến tầng thứ ba, đừng đến gặp tao”

“Bố...” Sam kêu to nhưng lão John đã không còn tâm trạng nghe hắn nói nhảm, quát: “Cút ra ngoài cho tao”

Sam rất buồn bực nhưng vẫn phải rời đi. Ở trong gia tộc Feir, hắn vĩnh viễn không có lực lượng lớn hơn ông bố.

Lão John thở dài một hơi, bị thằng con kiêu ngạo ngông cuồng này làm cho không thể không tức. Nếu không phải e ngại lực lượng thần bí cường đại của phương Đông, Huyết ma vệ đội của gia tộc Feir hẳn đã sớm tất công cả thế giới. Đâu như bây giờ, ngay cả châu Mỹ cũng không nắm được.

“Tìm tài liệu hành động này của Lạc Giai cho ta, không được bỏ sót” Lão John vừa mở miệng, phía sau liền có người vang một tiếng.

Là một vương giả có huyết mạch thú hóa cường đại, lão John còn là một người đầy trí tuệ. Dù là chuyện nhỏ nhặt nhất, hắn cũng phải tìm hiểu rõ ràng, chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc. Little Rock nhỏ bé, hẳn đương nhiên không để vào mắt. Nhưng có thể đánh bại Lạc Giai đã thú hóa, người này đúng là làm cho hắn hứng thú.

Long dồn gần như hết thời gian vào huấn luyện vệ đội. Cũng không biết có điều gì xảy ra, trong lòng hắn có một suy nghĩ rất kỳ quái, biết càng lúc càng gần thời gian rời đi, lực lượng bộc phát của hắn càng cường đại. Cường đại đến độ mà hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Lưu trước kia là cường đại nhất trong gia tộc La Cách. Mà giờ phút này ở trong phút hắn lại không là gì hết. Về ngu ngốc trong mắt đã biến mất thay vào đó là thông minh trí tuệ và thâm thúy. Đám dũng sĩ đang huấn luyện thậm chí còn không dám nhìn hắn. Khí thế của Long, mang theo một loại uy nghiêm từ từ hiện ra.

Trong Lạc Cách gia tộc, có lẽ chỉ có mình Ái Ny là bình thủ đối mặt với Long.

Lần đầu tiên mặc váy khiêu vũ vì người đàn ông này, lần đầu tiên làm bữa sáng cho người đàn ông này. Mặc dù chỉ là làm món trứng rán, nấu chút bánh kem, nhưng đối với Ái Ny mà nói, nó có ý nghĩa không bình thường.

Yêu một người kỳ quái như vậy đó, sẽ làm những chuyện trước đây mình không muốn làm.

Bắt đầu từ buổi tối hôm đó, quan hệ giữa hai người đã thành người yêu, mà Long cũng đã đổi sang gọi nàng là Ái Ny.

Long không từ chối, nhưng lại rất hiếm khi có phản ứng gì. Đối với thái độ của hắn chỉ tiếp nhận, chưa bao giờ biểu hiện gì. Ái Ny có những lúc rất tức, rất chán nản. Nhưng khi nàng cầm thanh kiếm đó, tâm trạng lại tốt lên. Bởi vì đó là món quà Long tặng nàng. Nhìn kiếm, giống như thấy được hắn, làm cho người ta hạnh phúc.

Lại một đêm trăng tròn, Long giống như các lần trước, lẳng lặng ngồi ở đó, những ký ức không ngừng hiện lên, cảm nhận tâm cảnh biến đổi.

Ái Ny lại mặc một chiếc váy rất đẹp, tóc đen buông xõa ngang vai, trông đầy nữ tính. Vẻ dịu dàng khác hẳn nàng ngày thường, làm cho người ta thêm yêu thích.

Điều này Ái Ny nghe người ta nói, người phương Đông đều thích các cô gái như thế này. Nàng muốn thử một lần.

Mùi hương hoa hồng thơm ngát thoảng qua, Long biết Ái Ny tới. Quay đầu nhìn lại, nhẹ nhàng cười, kêu một tiếng: “Ái Ny, em đã đến rồi, muộn như vậy mà vẫn chưa ngủ sao?”

Hàm răng ngọc lộ ra, Ái Ny nở nụ cười ngọt ngào, nói: “Em biết cứ đêm trăng tròn là anh lại đến đây nhìn trăng sao, cho nên em đến ngồi với anh”

Cảm giác yêu thương lưu chuyển trong lòng, Long rất thích cảm giác này. Nhưng hắn hiểu mình không thể nào tiếp nhận tình yêu này. Ít nhất trước khi hắn không tìm được kiếp trước của mình.

Ái Ny trong mắt hắn là một cô bé xinh đẹp và hoạt bát, cần có người yêu thương, quan tâm nàng, đem đến hạnh phúc cho nàng. Mà hắn chỉ là một người xa lạ, ngẫu nhiên gặp nhau, duyên phận này hình như đã đến lúc nói lời tạm biệt.

“Cảm ơn em, Ái Ny, rất cảm ơn em đã quan tâm anh lâu như vậy” Từ một thằng ngu không hiểu gì, chính cô gái này đã thu nhận hắn. Mang đến hy vọng sống cho hắn, ân tình này hắn ghi nhớ suốt đời.

Nhưng Ái Ny lại trừng mắt nhìn hắn, dùng hai tay bả vào tay hắn, nũng nịu nói: “Long, cho đến bây giờ, anh còn cần cảm ơn em sao. Anh chẳng lẽ thực sự không biết, Ái Ny đã yêu anh sao?”

Thổ lộ, Ái Ny đã nhìn rất lâu. Nàng cần phải biết tâm ý của Long. Muốn những lúc người đàn ông này cô đơn, đều có nàng làm bạn với hắn. Cả đời này nàng sẽ không hối hận.

Long không dám đối mặt với Ái Ny.

“Xin lỗi, Ái Ny, anh phải đi”

Ái Ny trở nên lạnh giá trong lòng, tay càng nắm chặt tay Long hơn, vội vàng hỏi: “Tại sao? Tại sao lại đi. Long, nói cho em biết, không đi, không đi có được không?”

Tim như có đao cắt, nhưng Long vẫn muốn cho Ái Ny biết.

“Anh không biết, giống như trước kia, anh cảm thấy mình phải rời khỏi đây. Ái Ny, em là một cô gái xinh đẹp, tốt bụng, là công chúa xinh đẹp mà mọi người đàn ông đều yêu thích. Anh tin, cho rằng không có anh, em cũng sẽ hạnh phúc, đúng không?”

Nước mắt đã rơi xuống khuôn mặt trắng nõn của nàng, trong vẻ đau đớn làm người ta thương xót, Ái Ny từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Long, nhỏ giọng nói: “Long, anh cũng biết, phụ nữ của gia tộc Lạc Cách, cả đời chỉ động lòng vì một người đàn ông. Ái Ny thích anh, yêu anh. Tại sao anh phải đi. Không có anh, em còn có thể có hạnh phúc sao, em ở đây còn có được hạnh phúc sao?”

“Xin lỗi, Ái Ny, anh là một người không biết tại sao mình tồn tại, không có kiếp trước, không có kiếp này, thực sự không nên được hạnh phúc. Em là tiểu thư trong mắt Long, dù Long ở đâu đều sẽ chúc phúc em”

Ái Ny co quắp lại, nhào vào lòng Long, đầu gối muốn chết, sau đó từ từ im đi. Lúc nàng ngẩng đầu lên, trong làn nước mắt có một nụ cười khó hiểu.

“Long, em biết, em từ trước đến bây giờ không hiểu anh, nhưng không quan trọng. Em yêu người đàn ông này, tin rằng anh sẽ không làm em thất vọng. Thực ra sau khi anh đánh bại Lạc Giai, em chỉ biết anh không

thuộc về nơi này, không thuộc về Litte Rock. Anh là con chim ưng trên bầu trời, phải có nơi rộng lớn để bay lượn”

“Ái Ny quý trọng giây phút này. Không cần biết bao giờ anh rời đi, chỉ cần anh còn ở đây một ngày, Ái Ny đều yêu anh với trái tim chân thành nhất” Long còn định mở miệng nói, nhưng đã bị Ái Ny dùng tay che lại: “Đây là lựa chọn của Ái Ny, Long, anh có lựa chọn của mình. Vậy Ái Ny cũng có, chúng ta không can thiệp vào, được không?”

Long chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Hắn không nghĩ để lại quá nhiều ưu thương tại nơi này. Từ khi ý thức trong đầu trở nên mãnh liệt, những điều hắn cảm nhận được đều là thật.

Rời đi chỉ là trong nháy mắt, hắn chỉ hy vọng nữ chủ nhân gia tộc Lạc Cách có thể hạnh phúc, vui vẻ, cô đơn chỉ để mình hắn gánh chịu.

“Có lẽ kiếp trước anh là một kẻ ác, tội ác đầy mình, cho nên trời cao mới trừng phạt anh, bắt anh quên đi tất cả” Long khẽ lẩm bẩm. Mỗi khi cảm nhận được sát khí, càng lúc càng nồng nặc, hắn cũng không cho rằng mình là một người tốt.

Ái Ny hôn lên, lưu lại hơi thở ấm áp trên mặt hắn.

“Dù anh là ác ma, anh ở địa ngục thì Ái Ny vẫn yêu anh”.

454. Chương 454: Bí Mật Gia Tộc Lạc Cách.

Lão John cầm tư liệu trong tay, rất là kinh ngạc. Lão thật không ngờ lần này đám Lạc Giai lại đối phó gia tộc Lạc Cách. Đám đáng chết này không ngờ đã quên tổ huấn.

Gia tộc Feir đã truyền thừa rất nhiều năm. Năm đó trong tộc xảy ra kịch biến, một bộ phận người không có huyết mạch tiến hóa đã bị đuổi ra khỏi gia tộc. Mà gia tộc Lạc Cách chính là một chi trong đó. Nói đơn giản gia tộc Lạc Cách chính là một nhánh của gia tộc Feir.

Mặc dù tiến hóa mang đến cho gia tộc lực lượng và vinh quang vô tận. Nhưng bao năm qua người trong gia tộc Feir có huyết mạch tiến hóa từ từ ít đi, hơn nữa lực lượng cũng không cường đại như trước kia. Theo lão John nghĩ, sau trăm năm nữa gia tộc Feir sẽ không còn lực lượng giữ gìn vinh quang này nữa.

Chỉ có một hy vọng đó chính là trong vòng trăm năm này, người có huyết mạch tiến hóa xuất hiện một Huyết hoàng, đánh động lực lượng huyết mạch cả gia tộc. Nếu không tất cả biện pháp đều vô dụng.

Cho nên những năm qua lão John thấy trong nhà mình không có hy vọng, liền chuyển mục tiêu sang tất cả các thành viên trong gia tộc Feir, tìm người có huyết mạch tiến hóa đến Huyết hoàng.

Bởi vì theo tiên nhân nói, Huyết hoàng rất hiếm có, vạn không có nổi một, đây là cơ duyên, không thể cưỡng cầu. Nhưng còn một tia hy vọng, lão John phải đảm bảo tất cả mọi người đều sống. Mà đám ngu ngốc đó lại hạ độc thủ đến gia tộc Lạc Cách.

“Tôi muốn gặp tộc trưởng. Tôi muốn gặp tộc trưởng.”

Ngoài cửa vang lên tiếng gầm tức giận của Lạc Giai. John biết hắn đến để làm gì, khoát tay nói: “Cho nó vào đi”

Mặc dù lão John là ông, nhưng khi đám Lạc Giai chưa đột phá huyết mạch đến tầng hai, bọn họ không xứng gọi lão John là ông, vẫn phải gọi là tộc trưởng.

“Tộc trưởng, xin người ban lực lượng huyết mạch cường đại hơn cho con. Con muốn giết người đàn ông kia, làm cho hắn chết không được tử tế”. Trong gia tộc Feir, giết chóc là một chuyện rất bình thường. Là tộc trưởng cũng không ngại để các thành viên trong tộc dùng giết chóc để đề cao mình.

Nhưng lần này Lạc Giai đã làm sai một việc.

Lạc Giai quỳ gối dưới đất còn chưa nói hết lời, lão John ngồi trên ghế da đã tát cho hắn một cái. Lão John muốn phát tiết cơn tức giận trong lòng. Đến lúc này Lạc Giai vẫn không biết mình đã sai cái gì sao?

Được đưa về, được cao thủ huyết mạch trong tộc cứu tỉnh lại, thoát mạng, Lạc Giai lập tức chạy đến chỗ tộc trưởng, cầu xin lực lượng để báo thù. Cái tát thật mạnh này làm Lạc Giai thiếu chút nữa ngất đi.

“Tại sao? Tộc trưởng?”

“Tại sao? Mà chẳng lẽ đã quên, gia tộc Lạc Cách là một phân chi của gia tộc Feir chúng ta, cũng có thể quan hệ đến vận mệnh của gia tộc chúng ta. Mà không ngờ dám quên đi, đối phó với họ. Chẳng lẽ muốn tao hút khô máu mày, để trừng phạt mày?”

Lão John rất tức, chưa từng ai dám coi thường. Đối với một người trong tộc, trừ phi trên người có huyết mạch tiến hóa, còn đâu không là cái gì hết.

Mà trừng phạt cao nhất đối với người không nghe lời tộc trưởng đó chính là hút khô máu tiến hóa trên người hắn, đuổi hắn ra khỏi gia tộc, người này không là cái gì hết.

“Tộc trưởng, tộc trưởng. Xin nghe con giải thích. Con đã điều tra, gia tộc Lạc Cách mặc dù mấy trăm năm trước có chút quan hệ với chúng ta. Nhưng đây đã là chuyện quá lâu rồi. Người xem gia tộc bọn chúng xem, căn bản là một đám phế vật. Hắn chỉ có một đứa con gái, chẳng có tác dụng gì với gia tộc chúng ta cả”

Từ khi có huyết mạch tiến hóa, gia tộc Feir chưa có một cô gái nào có được nó. Cho nên Lạc Giai nói cũng không phải không có lý.

“Hơn nữa chúng ta tiến quân lên Tây Bắc, Little Rock chính là địa điểm trung chuyển tốt nhất. Lạc Giai đi lần này cũng là vì danh dự của gia tộc, xin tộc trưởng minh giám”

Lão John có chút thất vọng, thở dài nói: “Nếu như tao không rõ, mày sớm đã bị xử tử, bây giờ còn có thể quỳ ở đây mà nói chuyện sao?”

Lấy lại cái mạng, Lạc Giai vẫn còn sợ hãi, không dám nói đến báo thù gì hết, mà rất cẩn thận nói: “Tộc trưởng, vậy phải đối phó chuyện gia tộc Lạc Cách như thế nào, xin người cho con chỉ thị”

Lão John trầm ngâm một lát, sau đó hỏi: “Kẻ đánh bại mày là người phương Đông?”

Lạc Giai gật đầu trả lời đầy chắc chắn: “Đúng vậy. Tộc trưởng, nghe nói người này tên Long. Ba năm trước được gia tộc Lạc Cách thu nhận làm người hầu. Nhưng thật không ngờ hắn lại lợi hại như vậy. Con thú hóa mà cũng không phải đối thủ của hắn”

Lão John gật đầu ra lệnh: “Được rồi, chuyện này mày không nên nhúng tay vào. Tao sẽ phái người xử lý. Nếu như người này không có tác dụng gì với chúng ta, tao sẽ cho hắn biến mất”

Đối với tộc trưởng John mà nói, người không có giá trị lợi dụng, chết thêm mấy người cũng chẳng có gì đáng tiếc. Hơn nữa hắn đã phái Nghiệm huyết sư trong gia tộc bí mật đến gia tộc Lạc Cách một chuyến, xem trên người bọn họ có Huyết mạch tiến hóa không, đến lúc đó mới có quyết định xử lý bọn họ.

Đừng nói là phân chi của gia tộc, dù là người trong nhà, nếu là phế vật, kém cỏi, hắn cũng sẽ vứt bỏ. Trong gia tộc Feir có một tộc quy rất nghiêm khắc, người không có huyết mạch tiến hóa, từ nhỏ sẽ được huấn luyện đặc biệt. Nếu không đạt được yêu cầu sẽ bị đuổi khỏi gia tộc, vĩnh viễn không được trở về.

Đương nhiên, nếu là con gái, đối với các nàng mà nói sống chỉ dùng vào một việc đó là cưới hỏi và lễ vật. Chỉ cần người có tác dụng với gia tộc, hoặc là cần phải nịnh bợ ai đó, thì đều có thể trở thành con rể gia tộc bọn họ.

Điểm này đối với các cô gái trong gia tộc Feir mà nói, không có sự lựa chọn nào khác.

Cho nên vinh quang càng lớn, mọi người càng phải chấp nhận đau khổ. Bóng tối sau lưng không ai có thể nói rõ. Trăm năm nay, đối với gia tộc Feir mà nói đã là thói quen.

Tử Dao đã ra khỏi sơn cốc được một tháng. Nàng càng lúc càng gần mục tiêu. Theo kính cảm ứng mà sư phụ đưa cho, lực lượng Tinh Sát càng lúc càng gần.

Đây là sứ mạng của nàng, học đạo từ lúc năm tuổi, bảy tuổi tu luyện, cho đến hôm nay đã là hai mươi năm, tập đoàn không thuộc về trần thế. Mặc dù trước kia nàng đã động tâm, khát khao đi du lịch một chuyến. Nhưng tu luyện Tinh tâm quyết, nàng đã sớm quên khát vọng đó.

Không muốn, không cần mọi thứ, đó chính là chân lý. Nhưng nàng không rõ vì sao thiên đạo là thuận theo ý trời, nhưng sao lại có những chuyện như vậy?

Ra hồng trần, nàng mới biết, trên đời thiên biến vạn hóa, nàng biết quá ít.

Xe hơi, máy bay, thật sự có thể so sánh với Cấp hành thuật, Ngự phi tuyệt mà nàng tu luyện. Đây là một thế giới rất quái lạ. Tử Dao cảm thấy rất khó hiểu và thâm nghĩ, nơi này có rất nhiều cường giả giống sư phụ.

Tử Dao đến gần, Long đã cảm nhận một áp lực, buồn bực làm hấn rất khó chịu, giống như một dây thừng vô hình buộc chặt trái tim hấn, không thể giãy dụa.

Một tháng qua, mấy dũng sĩ như Raney bắt đầu tiến hành cuộc huấn luyện điên cuồng ở sân thứ hai, thực lực tăng lên rất nhanh. Ngay cả người luôn tự ti về tốc độ như Raney vậy mà cũng tăng lên đến mức làm người ta khó tin.

Ái Ny càng không cần phải nói, có thể nói nàng có kiếm chiêu Mị Ảnh, nếu bị nàng ám sát thì ngoài Long thì gần như không ai có thể chống cự. Giờ phút này Long cũng không biết trong cơ thể Ái Ny có một cỗ lực lượng cường đại đang ẩn giấu, chỉ là chưa được khai phát ra mà thôi.

“Thông qua đợt huấn luyện thứ hai, tôi đã sắp xếp sân huấn luyện thứ ba. Tôi có thể đảm bảo với mọi người, chỉ cần mọi người có thể đi thông qua sân thứ ba, cả nơi này không ai có thể khi dễ các người nữa”

Long nói rất rõ ràng, nhưng đám dũng sĩ càng hiểu hơn. Chỉ cần thông qua mục tiêu là sân huấn luyện thứ ba, bọn họ sẽ trở nên cường đại như Bole Kui. Chẳng qua sân huấn luyện thứ ba vẫn đang là một bản vẽ, đã được giao cho Ái Ny.

Long không có thời gian, bởi vì lực lượng giết chóc đã đến Little Rock. Có lẽ chỉ trong hai ngày nữa hấn sẽ rời khỏi nơi này.

Sau khi giúp Ái Ny luyện kiếm xong, lần đầu tiên Long nhẹ nhàng gọi Ái Ny lại.

Từ hôm đó, hai người lại khôi phục bình thường. Nhưng chỉ có hai người

bọn họ là hiểu rõ, đó là một nỗi giày vò, hành hạ trong đau khổ. Đó là một loại vướng mắc vô hình, nhưng không thể nói ra lời.

“Ái Ny, gần đây em tiến bộ rất nhanh. Anh tin rằng chỉ cần em tiếp tục cố gắng như vậy, sẽ không ai có thể khi dễ em, cũng không thể làm nhục vinh dự của gia tộc Lạc Cách”

Ái Ny nhìn vào mắt Long, trong mắt lộ ra một tia yêu thương, hỏi: “Anh có phải sắp rời khỏi nơi này?”

Sợ hãi, đau xót, Ái Ny một lần nữa thưởng thức cảm giác đau đớn. Chỉ trong mấy ngày, với những gì nàng đã phải chịu đựng còn nhiều hơn cả hơn hai mươi năm qua. Có lẽ đau khổ làm người ta trưởng thành, mấy ngày này Ái Ny cảm thấy như mình đã già đi.

Yêu một người đúng là một điều đầy đau đớn.

Long không hề giấu, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt, đã đến lúc phải rời đi. Bây giờ điều hấn muốn biết nhất chính là sát khí nặng nề đó rốt cuộc đến từ đâu.

Ái Ny không nói nữa, nhưng nàng đã bỏ kiếm xuống, lao vào lòng Long. Bây giờ nàng kiễ chân lên, không hôn vào mặt hấn nữa, mà đôi môi nóng bỏng đổ mọng của nàng đã hôn vào miệng Long.

Cánh tay ngọc quần lấy cổ hấn, Ái Ny biết đây có lẽ lần cuối cùng mình thả lỏng bản thân.

Long hơi tránh một chút, sau đó dùng tay ôm lấy eo của nàng. Hai người hôn nhau, điên cuồng chiếm giữ, ngọn lửa dục vọng cháy lên trong không khí.

Đây là một cảm giác không nên có.

Long đẩy mạnh Ái Ny ra, không quay đầu nhìn lại mà rời đi. Hấn sợ mình không thể khống chế được bản thân.

Nàng sẽ quên được hấn, chỉ cần hai người không có kỷ niệm.

Nhưng hắn không phát hiện, Ái Ny đã khóc, khóc không thành tiếng, nước mắt đầy mặt, nàng dùng tay bịt miệng mình, ngồi xuống.

455. Chương 455: Cô Đuổi Tôi Chạy.

Khi sát khí phủ xuống, Long lao ra trước tiên, trên đường Tử Dao nhìn thấy người đều là tóc vàng mắt xanh, giống thể giới của dã nhân. Long xuất hiện làm cho nàng có chút kinh ngạc. Đây rõ ràng là người phương Đông, tại sao lại sống với dã nhân?

Người đàn ông anh tuấn, trầm tĩnh này lại chính là Tinh Sát trong truyền thuyết, là ác ma giết chóc thiên hạ sao?

Kiểm đã ở trong tay, Tử Dao không cho mình thời gian suy nghĩ. Bởi vì số mệnh của nàng chính là ngăn cản Tinh Sát sinh ra. Sự phụ đã dặn dò, một khi vũ khí hình người nhiễm ma tính xuất hiện, loài người sẽ sống trong một thế giới đầy máu, không còn có ngày mai.

Đây là lần đầu tiên nàng giết người, tim nàng đập thật nhanh. Nhưng rất kỳ lạ, người đàn ông trước mặt chỉ nhìn nàng, vẻ mặt chăm chú như đang khen sắc đẹp của nàng, không hề khẩn trương.

“Người đàn ông, tôi phải giết anh” Vung kiếm phát ra sáu đạo mai hoa, Tử Dao nói rất ngây ngô, hoàn toàn không tương đồng với thân thủ của nàng.

Long khẽ gật đầu, người mang theo sát khí này nhất định không phải đến làm bạn với hắn.

“Tôi biết”

“Anh không sợ sao?”

“Tôi sợ thì cô có thể bỏ qua cho tôi không?”

Tử Dao chưa từng nói chuyện với ai nhiều như vậy. Người đàn ông này cho nàng một cảm giác khác hẳn sự phụ. Giờ phút này trong lòng có do dự, giết một người như vậy, nàng thực sự không thể ra tay.

Nhưng nhớ đến dặn dò của sự phụ, mắt Tử Dao sáng lên, lạnh lùng nói: “Không được, sự phụ tôi đã nói anh là Tinh Sát chuyển thế, rất nhanh sẽ trở thành vũ khí hình người, trở thành công cụ của Thất Sát. Cho nên tôi phải giết anh”

Long cảm thấy cô gái này rất ngây thơ, khờ khạo. Không ngờ bị hắn khiêu khích còn nói ra những lời ngây thơ như vậy. Nàng ta không cảm thấy gì là không đúng, có lẽ trước kia là một cô ngốc, rất ngốc.

Tử Dao cẩn thận giải thích xong, cảm thấy đã có thể ra tay. Chân khí Phá quân cường đại trong cơ thể đã dung nhập vào trong tay, truyền vào thân kiếm. Trong lúc nhất thời quang mang lóe lên, biến thành một vầng sáng chói mắt trong trang viện. Lúc này rất nhiều người đã tỉnh.

Kiểm khí rất cường đại. Long biết cô gái này mặc dù ngây thơ, nhưng lực lượng của nàng rất kinh người, thân hình rất nhanh ngay cả hắn cũng không thấy. Chỉ cảm thấy sát khí vô hạn bao hắn vào giữa.

Hắn không hiểu lời cô gái này nói mấy, cái gì mà Tinh Sát chuyển thế, cái gì là vũ khí hình người. Hắn chỉ là một kẻ đáng thương lưu lạc bên ngoài, mong sống để tìm về kiếp trước của mình.

Long đã động, trong nháy mắt khi hắn động, trong không khí truyền đến tiếng quát lạnh lùng: “Vạn quân đạp thành”, kiếm quang như nước bao phủ phạm vi quanh hắn mười mét, sau đó tiếng “xích” vang lên, tất cả mọi thứ trong đó đều hóa thành bụi phấn. Kiếm khí vô địch cường đại này, Long chưa từng nghĩ đến trên đời còn có kiếm pháp như vậy. Kiếm thức của Ái Ny mặc dù độc, nhưng so sánh với cô gái này thì giống như trò chơi của trẻ con, không đáng nhắc tới.

“Anh còn muốn trốn sao?” Một kiếm chém xuống nhưng không trúng mục tiêu, thân hình nàng động, uyển chuyển như gió, chiếc áo tung bay làm nàng trông như tiên tử. Dưới quầng sáng thần thánh đó, sát ý càng tăng lên.

Long không dám chậm trễ, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, thân hình nhảy lên tường nhanh như điện. Hắn biết đã đến lúc rời đi. Bị cường giả này truy sát, hắn ở lại chỉ mang đến sát khí vô tận cho gia tộc Lạc Cách mà thôi.

“Bịch” một tiếng, kiếm chém tới, “keng keng” một tiếng, Ái Ny dẫn theo dũng sĩ vệ đội lao tới, cố gắng vây lấy Tử Dao, ngăn cản nàng giết chóc.

Tử Dao cũng không phải người thích giết người, kiếm thế hơi chuyển, kiếm khí như một tấm chắn không thể phá vỡ như cơn sóng bao quanh bốn phía. Nhưng Long đã vội vàng quát lên: “Cô gái, người muốn giết chính là tôi, không nên làm bọn họ bị thương”

Long nói xong, nhìn Ái Ny đang lo lắng, chỉ nhìn nàng với ánh mắt an ủi, thân hình đã nhảy xuống khỏi thành tường, chạy như bay. Hắn biết mình không phải đối thủ của cô gái này.

Phía sau truyền đến tiếng đuổi theo của Tử Dao, còn có tiếng kêu gào đau đớn của Ái Ny: “Long, em sẽ chờ anh về, chờ cả đời”

Nhưng Long không nghe được, bởi vì cô gái kia quá nhanh. Nếu không phải Long rất quen thuộc đường phố Little Rock thì đúng là không thể thoát khỏi cô gái. Người lúc gặp nguy hiểm sẽ nghĩ được rất nhiều biện pháp để thoát thân, Long cũng vậy.

Thực ra hắn muốn nói chuyện với cô gái này, xem cô ta có biết hắn là ai không? Nhưng rất đáng tiếc sát khí đã động, hắn không có cơ hội đó.

Tử Dao cầm kính cảm ứng trong tay, tìm kiếm hướng đi của người đàn ông này, điều tra trên diện tích lớn như vậy làm nàng tốn rất nhiều tinh lực. Bởi vì nàng không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, chỉ có thể bay trên mái nhà mà đuổi theo. Mà Long lại ẩn nấp xung quanh trấn nhỏ này, một chút thân hình cũng không lộ ra, chơi trò đuổi bắt với cô gái trên bầu trời.

Mà dũng sĩ gia tộc Lạc Cách đã từ phía sau đuổi tới. Mặt Ái Ny đầm lệ, không ngừng chặn Tử Dao lại. Long ở một nơi bí mật gần đó rất sợ hãi, nhưng mấy lần liền Tử Dao chỉ tránh qua, không làm mọi người bị thương. Lúc này Long mới yên tâm. Mục tiêu của cô gái này là mình, chỉ cần mình rời khỏi Little Rock, tất cả sẽ kết thúc.

Một con ngựa, một người, Long mang theo nỗi buồn ly biệt rời khỏi Little Rock. Sinh tử chưa rõ, hắn không biết có thể quay lại đây nữa không.

Băng qua sông, Long đi về phía Đông, áp lực phía sau cũng dần dần giảm đi. Nghĩ thầm cô gái ngu ngốc này còn chưa thuê được xe.

Lúc ở gia tộc Lạc Cách, mặc dù là người hầu nhưng tóm lại còn có một chỗ dừng chân. Long lúc này lại giống ba năm trước, lưu luyến khắp nơi, không nhà, không nơi dừng lại để nghỉ, chỉ là chạy như điên, trốn tránh cô gái đang truy sát phía sau.

Một tuần, Long trốn đông trốn tây, đã đi đến Memphis cách Little Rock ít nhất ba trăm Km. Mặt mày bần thiêu, nhìn qua mặt nước, ngay cả hắn cũng không nhận ra được bản thân mình. Lúc định tắm rửa qua, Long nghĩ thế nào lại bỏ qua. Biến hóa như thế này đúng là nguy trang tốt nhất cho hắn. Dù sao ba năm trước hắn cũng là như vậy.

Người không có một xu, hắn cũng không lo lắng, chạy đến đâu ăn ở đó, chỉ có Tử Dao khổ cực đuổi theo hắn, trong đầu nàng không có khái niệm mua bán. Nhớ kỹ lần đầu tiên lúc đói, cầm lấy hoa quả ở quán ven đường, kết quả bị bà chủ quán béo mập đuổi theo suốt hai con phố.

Cuối cùng nghĩ đến mình biết bay. Đêm đó trời mưa rất to. Nàng trốn vào trong một căn phòng cũ nát, ăn quả táo mà mình trộm được. Mới ăn hai miếng nàng đã không nhịn được mà khóc. Tiên tử xuống phàm trần cũng cần ăn, cần ngủ.

Hoặc là Phá Quân đã quên, ông ta hơn trăm năm không ra ngoài, thời thế đã thay đổi, sự tà ác trong lòng con người không phải một cô gái có thể nhìn thấy. Ông ta ngoại trừ dạy Tử Dao phương pháp tu luyện siêu phàm, lại chưa từng dạy nàng cách đối nhân xử thế, càng huống chi sống ở một nơi mà người khác nói gì cũng không hiểu.

Nếu như không phải tâm lý kiên cường, Tử Dao đã sớm trở về Vân tiên đảo, tìm sư phụ mà kể khổ: “Tình Sát ghê tởm, chỉ cần tôi tìm được anh. Tử Dao tôi nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình” Lần trước đối mặt với người đàn ông đó, nàng không có kinh nghiệm. Mấy ngày đau khổ này làm nàng học được rất nhiều chuyện.

Hôm qua nàng đã đánh gãy chân hai tên đàn ông định sàm sỡ nàng. Lần đầu tiên nàng biết thế nào là tức giận, cũng biết trong cuộc sống không chỉ có Tình Sát mới tà ác.

Mỹ nữ như Tử Dao vừa xuất hiện, lại là buổi tối đương nhiên sẽ bị quấy rối. Nhưng cũng chỉ có buổi tối nàng mới có thể tìm được thức ăn, sau đó dựa vào kính cảm ứng tìm vị trí của người đàn ông kia.

Mà Long lúc này đang hưởng thụ một bữa tiệc lớn. Mấy ngày đầu khi rời khỏi Little Rock, hắn còn có chút buồn bực, nỗi buồn ly biệt tràn ngập trong lòng. Nhưng lực lượng dần tăng lên trong cảm giác nguy hiểm đó, hành vi của hắn đã bắt đầu trở nên không kiêng kị. Ma lực hắc ám mà Thất Sát gieo vào trong cơ thể hắn đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Hai người nam nữ đan díu với nhau. Người đàn ông tóc đã bạc trắng, mà người phụ nữ xinh như hoa như ngọc, tóc vàng mắt xanh. Người không biết còn tưởng là ông với cháu. Khi bọn họ ở trong một căn phòng của khách sạn, chuẩn bị ăn bữa cơm rồi triển miên thì bị Long đụng phải.

Sau đó Long thoải mái thưởng thức bữa tiệc, mỹ nữ rót rượu, gấp thức ăn cho hắn. Về phần lão già đã bị Long đánh cho hôn mê, ném xuống dưới sàn.

Trước khi đi Long còn bỏ các đồ ăn còn lại vào túi, những món này rất ngon. Dù là chạy trốn cũng phải chuẩn bị đồ ăn đầy đủ. Đương nhiên chiếc nhẫn trông khá đắt tiền coi như tiền lộ phí.

Nhưng Long vẫn xem thường sự lợi hại của Tử Dao. Bên bờ sông Thebes, hắn trông rất bần thủ, trên lưng đeo túi đồ ăn lớn, như một tên ăn mày từ từ đi tới thì một cô gái xuất hiện.

Không ai nhìn hắn, một tên ăn mày một cái. Nhưng mắt cô gái này như hỏa nhãn kim tinh. Nàng căn bản không cần nhìn, kính cảm ứng có thể tìm được khí tức của Long, làm hắn không chỗ ẩn thân.

Nửa tháng không gặp, cô gái này đã thay đổi rất nhiều. Quần áo bằng lụa trắng không thấy đâu, thay vào đó là một bộ quần áo thể thao bình thường, nhìn không bắt mắt mấy. Lúc Long nhìn kỹ mới phát hiện bộ quần áo này không vừa người. Chân của cô gái này cũng lộ ra, chẳng qua rất trắng.

Trên người nàng có mấy thứ là vẫn giống, châm uyên ương trên ngực, còn có thanh kiếm mà nàng cầm trong tay. Đương nhiên nàng đã trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

“Lần này tôi xem anh còn có thể trốn đi đâu?” Chịu khổ nửa tháng, Tử Dao gần như đã trải qua hết những chua xót, ghê lạnh của thể gian. Mà tất cả đều là do người đàn ông này ban cho nàng.

456. Chương 456: Ba Đại Cao Thủ.

Nghĩ đến những khổ sở, ủy khuất suốt tuần qua, Tử Dao không khỏi thầm hận người đàn ông Tình Sát này. Sư phụ đã rót khí tức của hắn vào trong kính cảm ứng. Cho nên chỉ cần có kính cảm ứng, dù hắn chạy đến đâu, nàng cũng có thể tìm được vị trí.

“Tiểu thư, cô tìm lầm người rồi, tôi không biết cô” Long biết cô gái này có chút mơ hồ, thầm nghĩ với bộ dạng như lúc này không ai có thể nhận ra.

Trong mắt của Tử Dao lóe lên vẻ lạnh lẽo, lấy kính cảm ứng trong người ra, một đạo ánh sáng màu trắng từ trong mắt kính bắn ra, giống như một cơn gió. Vầng sáng này bao quanh Long, hình thành một cảnh tượng kỳ quái.

“Anh đừng mong gạt được tôi, kính cảm ứng sẽ không nói dối” Không cho phép Long nói dối, trường kiếm màu xanh của Tử Dao đã “keng” một tiếng, rút ra khỏi vỏ, chỉ về phía Long, sát khí bốc lên.

Long từ từ lui lại, một bên tìm đường thoát thân. Cô gái này thật sự không thể dùng lẽ thường mà giải thích. Giờ phút này người đến người đi, mọi người đều trở mắt ra nhìn, nàng dĩ nhiên không hề cố kỵ, trông khá hung ác, thế muốn chém chết hẳn.

Mấy cảnh sát vội vàng chạy tới, hét lên: “Dừng lại, dừng lại....” Nhưng đáng tiếc Tử Dao chỉ thấy bọn họ há mồm kêu loạn chứ không hiểu gì. Long nhân cơ hội này, quay đầu bỏ chạy.

Tử Dao đương nhiên đuổi theo, mấy cảnh sát thấy thế chỉ có thể rút súng ra bắt nàng dừng lại.

Trong trang viên gia tộc Lạc Cách, Tử Dao cũng biết loại vũ khí này có uy lực không bình thường, kiếm quang lóe lên, thân hình như điện hiện ra, súng trong tay ba cảnh sát bị chém thành hai mảnh, sợ đến độ trợn mắt há mồm.

Tử Dao hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến bọn họ. Mấy tên cảnh sát chỉ còn có thể rút bộ đàm gọi cứu viện. Rất nhanh bên bờ sông Thebes diễn ra vở kịch mỹ nữ và cảnh sát đang cùng truy đuổi.

Long như một tên ăn mày không làm ai để ý đến. Nhưng Tử Dao lại khác, đi đến đâu làm rất nhiều người kinh hãi. Hai máy bay trực thăng được điều gấp tới, đuổi sát Tử Dao. Lần này chuyện lớn rồi, trên đời không ngờ xuất hiện nữ siêu nhân.

Xuyên qua dòng người đông đảo, Long nhảy vào trong một chiếc xe, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được Tử Dao đang đuổi sát theo sau. Phía sau nàng là hai máy bay trực thăng, đang chuẩn bị công kích. Lệnh ngăn cản như đàn gảy tai trâu, Tử Dao không hiểu. Mà dù cho nàng có hiểu cũng không để ý đến.

Đạn như mưa điên cuồng bắn xuống, đuổi theo mấy con phố, đám cảnh sát đã biết cô gái này không thèm để ý đến bọn họ, chỉ có thể sử dụng bạo lực.

Tử Dao nhìn Long vào xe rồi bỏ chạy, gấp đến độ muốn nhấc chân lên đuổi theo, nhưng lại bị cảnh sát ngăn cản. Trong lòng nàng rất tức giận, không chỗ phát tiết. Đột nhiên xoay người lại, cơn phẫn nộ trong lòng chuyển thành kiếm ý. Kiếm ý ngập trời, đạp chân vào cửa một ngôi nhà, nhanh như điện lao về phía máy bay trực thăng.

Không ai ngờ cô gái này lại có lực lượng lợi hại như vậy. Kiếm khí đó như làm cho không khí ngưng đọng lại, cánh quạt trực thăng như bị giữ chặt, phát ra tiếng “két két” Kiếm khí, lửa, kiếm từ trên không chém xuống, máy bay trực thăng bị chém thành hai đoạn.

Máy bay trực thăng như một con chim không đuôi, lảo đảo trong không trung, sau đó va vào một tòa nhà gần đó, lửa bay khắp nơi. Tử Dao cũng đã sớm mất đi tung tích.

Lại một chiếc xe vội vàng lướt qua, nàng đã ẩn thân vào trong đó, đuổi theo mục tiêu.

Long có thể chạy ít nhiều là nhờ đám cảnh sát này. Chỉ đáng tiếc ba người chết, sáu bị thương mà không thấy rõ ràng hình dạng của Tử Dao. Hơn nữa cục cảnh sát không thể không nghĩ biện pháp giải thích với dân chúng. Cơ quan quyền lực cao nhất của nước M, tổ dị năng đã tham gia điều tra. Đây đã không phải là chuyện mà cảnh sát có thể xử lý.

Long phía trước, Tử Dao phía sau. Phía sau hai người đã xuất hiện khá nhiều thành viên của tổ dị năng.

Dãy núi Para, là dãy núi lớn nhất nước M, nơi này đầy vực sâu, trảm dặm hoang vu. Long bị Tử Dao truy đuổi không đường để đi. Bây giờ hẳn chỉ có thể đến đây mà ẩn thân.

Tử Dao cũng không tốt hơn là mấy. Tổ dị năng như bóng với hình đuổi theo nàng. Trong cơn tức giận, nàng đã chém chết sáu kẻ mạnh nhất. Nhưng những kẻ theo đuổi càng lúc càng nhiều, phối hợp với vũ khí tiên tiến làm cho nàng gặp rất nhiều phiền phức.

Ba ngày qua, nàng ngoại trừ uống nước thì chưa được ăn bất cứ thứ gì, thể lực giảm rất nhanh. Nhưng nghĩ đến Tinh Sát phía trước, nghĩ đến sứ mạng của mình làm nàng phải kiên trì. Nàng không thể làm sự phụ thất vọng.

Long cũng biết cô gái này có chiếc kính cảm ứng thần kỳ. Hắn trốn ở đâu cũng có thể bị tìm ra, cho nên không dám dừng lại. Nhưng trong lúc chạy trốn điên cuồng này, lệ khí trong cơ thể hắn càng lúc càng nặng, muốn phát tiết. Trước khi tiến vào nơi này, hắn đã cướp một siêu thị, đánh ba người ngăn cản hắn thành tàn phế.

Chuyện này nếu là trước kia hắn sẽ không bao giờ làm. Nhưng bây giờ càng lúc càng không khống chế được bản thân mình.

Lệ khí dâng lên, lực lượng trong cơ thể hắn càng thêm cường đại, chẳng qua lúc này hắn không có cơ hội để thử.

Thất Sát ở xa đã sớm nhận được tin tức. Đối thủ lớn nhất của hắn, Phá Quân đã ra tay, phái đồ đệ đi truy sát vũ khí hình người đã thức tỉnh. Lực lượng khổng lồ đó, hắn biết không thể gạt được người quen cũ. Ngoại trừ Phá Quân, tin rằng Tham Lang cũng cảm nhận được. Nhưng lão già đó lại không có chút động tĩnh gì. Lúc này không ai biết hắn rốt cuộc đang ở đâu?

Mỗi lần vũ khí hình người sử dụng lực lượng cơ thể, Thất Sát cũng có thể cảm nhận được. Chỉ cần cỗ ma lực cường đại đưa vào trong cơ thể Long bình tĩnh, quá trình kinh lịch của vũ khí hình người sẽ bắt đầu. Hắn không ngăn cản là bởi vì làm cho thanh kiếm này trở nên sắc bén. Nếu dễ bị giết như vậy thì cũng không xứng làm vũ khí của hắn.

Long hơn hai mươi năm trước đã không tỉnh lại. Mà con trai của Long, chỉ trong vòng ba năm đã xức động lực lượng phong ấn, Thất Sát không khỏi kinh ngạc. Theo lực lượng bị phong ấn, không chỉ có lực lượng cường đại mà còn có ẩn ký trong sinh mạng của hắn đã bị ném ở một góc nào đó trên thế giới, vào luân hồi. Thất Sát đã thử hơn mười người, nhưng chỉ mình Tiêu Thu Phong thức tỉnh, sẽ trở thành người có khả năng.

Thất Sát không biết Tham Lang ở đâu, nhưng Phá Quân biết. Bởi vì lúc này Phá Quân đang uống rượu, mà Tham Lang đang cướp vò rượu.

“Phá La, lão không nên keo kiệt. Lão tử dù sao cũng là nửa sự phụ của Tử Dao, uống Thiên hoa lộ mà nó nấu cũng không có gì là quá đáng” Tham Lang, Phá Quân và Thất Sát, bọn họ là đối thủ, cũng là bạn. Quan hệ này, trên đời không ai có thể giải thích.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một đó chính là theo đuổi thiên đạo. Dù dùng võ nhập đạo hay dùng ma nhập đạo đều sẽ có điểm chung. Thiên đạo là mục tiêu cuối cùng của bọn họ, vượt qua sinh lão bệnh tử chính là tâm nguyện của người luyện võ.

So sánh với điều này, tất cả đều bị vứt bỏ.

Phá Quân không thèm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Tử Dao đi lần này sợ là sẽ không thể về nhanh được. Rượu này ta phải giữ lại từ từ uống. Thổ tài chủ, nếu người không có việc gì thì xin đừng đến đây, ta không chào đón người”

Thổ tài chủ đương nhiên là Tham Lang. Mặc dù hắn ở giữa chính và tà, giết người vô số. Nhưng so với Phá Quân và Thất Sát thì hắn có vẻ nhân từ hơn nhiều. Hắn thích nhất chính là tiền. Thực ra rất lâu trước kia hắn đã thu thập được tài sản gần như chưa từng có.

Bất cứ nơi nào trên đời mà có tiền, chỉ cần hắn nhìn chúng đều sẽ bị cướp đi. Năm mươi năm trước có tin trong một ngôi Kim tự tháp ở Ai Cập có một viên dạ minh châu truyền từ hơn năm ngàn năm trước. Người này mấy ngày không ăn không ngủ, đi qua hàng ngàn cây số không ngờ lại phát hiện ra đó là đồ giả. Tức giận đi ra, giẫm đạp mười sáu ngôi Kim tự tháp.

Các quan chức Ai Cập giải thích là do địa chất thay đổi, Kim tự tháp tự nhiên bị sụt, không bao giờ dám nói thực nguyên nhân ra, sợ ảnh hưởng đến uy nghiêm của Ai Cập cổ đại.

Nhưng dù là như vậy, tài sản mà Tham Lang có cũng nhiều hơn bất cứ quốc gia nào. Dù sao hắn đến không hình, đi không bóng, không ai biết là hắn trộm.

Ngoại trừ bảo vật, rất ít thứ có thể làm hai mắt hắn sáng lên, Tử Dao là duy nhất.

Tham Lang quát: “Phá La nhà ngươi, tưởng Lão tử thích ngươi hử. Lão tử lo lắng cho Tử Dao. Ngươi có cảm thấy Tử Dao đang gặp chút phiền phức không?”

Phá Quân ngẩng đầu lên, rất lạnh nhạt nói: “Gì mà phiền phức, không phải giết mấy người rồi dẫn đến một cái đuôi, thế này mà cũng là phiền phức?”

Tham Lang không khách khí khinh bỉ nói: “Ta biết lão già nhà ngươi có suy tính gì. Ngươi bắt Tử Dao giúp ngươi giết vũ khí hình người, mà ngươi lại ở đây tiêu dao tự tại. Ngươi có còn là sư phụ của Tử Dao không? Nếu như ngươi không dám, Lão tử đi liều mạng cùng Thất Sát. Cùng lắm thì không cần Thần phổ, mọi người vỗ tay, ai sợ ai chứ”

Phá Quân tức giận trừng mắt nhìn Tham Lang, nói: “Ngươi muốn làm gì làm. Tử Dao có cơ duyên của nó, ngươi không được tùy tiện nhúng tay. Như vậy đối với nó cũng không phải chuyện tốt. Chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng của nó, ta sẽ không ra tay”

“Vây vũ khí hình người...”

“Đó là ý trời. Hắn giống Tử Dao đều sinh ra vì mệnh, có sinh có diệt, thiên đạo tuần hoàn. Có một số việc đã sớm được quyết định. Chúng ta chỉ nên thuận theo tự nhiên. Yên tâm, ta đã tính rồi, Tử Dao sẽ không có nguy hiểm gì, không sao đâu”.

457. Chương 457: Tọa Sơn Quan Hồ Đẩu.

Xung quanh dãy núi Para đều là các cồn cát hoang vu. Nhưng một điểm làm người ta không thể giải thích đó là nơi này không thiếu nước, nhưng lại không có một ngọn cỏ, kéo dài mấy trăm dặm.

Tiêu Thu Phong đeo một túi đồ ăn lớn trên lưng, đã ẩn nấp mấy ngày trong núi. Nếu không thể nào nhanh bằng cô gái kia, thậm chí muốn tìm một chỗ mà kính cảm ứng không tìm được mình, như vậy mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều.

Trò chơi này cứ liên tục như vậy đã làm hắn mất hết kiên nhẫn.

Cũng không biết là do may mắn hay thực sự đã tìm được nơi đó. Trốn trong sơn động này lại không cảm nhận được một tia khí tức giết chóc. Cô gái kia như đã biến mất vậy. Có lẽ là tìm sai hướng rồi, càng lúc càng xa hắn. Trong lòng Tiêu Thu Phong rất hưng phấn.

Thấy đồ ăn đã gần hết, Tiêu Thu Phong chuẩn bị nhân lúc đêm tối rời khỏi nơi quỷ quái này. Nơi này mặc dù an toàn nhưng rất nhiều kiến, mấy ngày rồi hắn không được ngủ ngon.

Tiếng chém giết truyền vào óc Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong có chút khó hiểu, âm thanh này vừa vào liền cảm nhận được dự cảm giết chóc. Rất hiển nhiên đó là cô gái kia.

Khoảng cách gần như vậy, cô gái đó không thể nào không phát hiện ra hắn. Nhưng tiếng đánh nhau lại là thật, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần chỗ hắn ẩn thân. Lén nhìn ra, Tiêu Thu Phong càng giật mình. Cô gái đó bị một đám người vây quanh, khí thế không còn sắc bén như trước nữa. Nàng lúc này như không còn chút sức lực, kiếm khí giảm đi. Động tác mặc dù nhanh nhưng lực bắt tòng tâm, mấy lần suýt nữa thì bị thương.

Mà đám người bao vây nàng lại có lực lượng rất xa lạ, tiếng sấm, tiếng gió, động đất, gần như bao gồm tất cả lực lượng tự nhiên. Mặc dù không quá cường đại nhưng hỗn hợp lại một chỗ lại làm người ta khó có thể đề phòng. Đặc biệt khi lực lượng của cô gái này giảm mạnh, rất không khả quan.

Những người này chính là tổ dị năng, tổ chức cường đại nhất của nước M.

Kiếm đã chém ra, phát ra một vầng đỏ như máu. Tử Dao giết đến đỏ mắt. Trận chiến này nàng đã giết mười sáu cao thủ dị năng. Nhưng những người này như không hề sợ chết, nhân lúc nàng mệt mỏi, càng lúc càng giảm đi bắt đầu vây giết. Từ đêm qua đến bây giờ đã là mười sáu tiếng chưa cho nàng nghỉ ngơi một chút nào.

Vì đuổi theo Tinh Sát kia, nàng không hề chuẩn bị đã tiến vào hoang mạc đầy cát. Sau khi vào mới biết ở đây chẳng có gì cả, chứ đừng nói tìm được thức ăn. Sau ba ngày khổ cực, thể lực của nàng giảm mạnh. Mà đám dị năng ghê tởm kia lại lựa chọn công kích vào lúc này, thật sự làm nàng đen đủi đến cực điểm.

Cát bụi bay lên, Tiêu Thu Phong nghe thấy một người trong số đó hét lên:

“Mở Ssa Vông. Bộ trưởng có lệnh, dù như thế nào cũng phải bắt cô gái này. Sáu dị năng lập tức bay lên, năng lực trên người đã từ bàn tay cắm vào trong đất. Ngay lập tức ở vị trí của sáu người, cát bụi bay lên, tràn ngập bầu trời, bao vây Tử Dao vào giữa. Giết chóc kéo đến.

Tiêu Thu Phong vừa ăn vừa di chuyển một tảng đá, ngồi trước cửa động xem tằm kịch này. Hắn không việc gì phải sang giúp cả. Dù sao cô gái này cũng không tốt gì, làm hắn phải liều mạng chạy trốn, chạy đến nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này. Tốt nhất hai đám người này Lương bại câu thương, hắn có thể ra ngoài chiêm tiện nghi.

Cho dù đã bày ra thiên la địa võng với Tử Dao, nhưng sự mạnh mẽ của nàng nằm ngoài suy nghĩ của tất cả tổ dị năng. Mấy năm nay tổ dị năng đã thảm bại hai lần. Hai lần đó đều do một người gây ra.

Đến hôm nay tổ dị năng đang tìm khắp thế giới, tìm kiếm người đàn ông này.

Vạn đạo kiếm quang lóe lên, ngọn lửa rực rỡ, Tử Dao nhảy lên cao ba thước, không để ý đến sấm sét xung quanh, yêu kiều hét lên: “Thiên quân huyết phá”

Kiếm đã hóa thành hàng vạn đạo kiếm quang, nhìn thân hình nhỏ bé và mệt mỏi của nàng không ngờ còn có thể phát ra kiếm khí sắc bén như vậy, đúng là hiếm thấy. Đám dị năng xung quanh đều sợ hãi. Nhưng nếu cấp trên không có lệnh, bọn chúng đã sớm bỏ chạy rồi.

Bốn dị năng xông lên trên cùng đã bị kiếm khí cắt trúng. Một người bị kiếm khí cắt nát vụn, xương cốt không còn, hai người mất cánh tay mà phải lui lại. Người cuối cùng trúng một kiếm vào bụng, mặc dù vẫn sống nhưng ngũ tạng trào ra, trông rất kinh khủng.

Tử Dao mặc dù đã sắp ngã, nhưng khí thế càng lạnh như băng, trừng mắt nhìn vòng vây không ngừng chuyển động quanh mình, càng nắm chặt kiếm trong tay hơn, không có một tia sợ hãi.

Khí thế này đã đủ làm cho người ta kính nể.

Người đàn ông thoát nhìn giống thủ lĩnh đám này, nói rất sôi nổi Trung Quốc, vẻ mặt đầy thiện lương nói: “Tiểu thư, chúng tôi chỉ muốn mời cô đi một chuyến, không có ác ý. Cô bỏ kiếm trong tay xuống, tất cả đều có thể thương lượng”

Nhưng trong lòng hắn lại nghĩ đến chỉ cần cô ta bỏ kiếm xuống, hắn sẽ cắt đứt tay chân, sau đó đòi lại món nợ trên người cô ả.

Tử Dao mặc dù không hiểu gì nhiều, nhưng lạnh lùng liếc nhìn người kia: “Người tin rằng ta sẽ tin sao?”

Đây là do tên Tinh Sát xấu xa, trên đường luôn bày mưu kế dồn nàng vào chỗ chết, vì thế nàng không tin lời tên tổ dị năng nói.

Vừa nói ra, khí kinh tan đi, thân hình không nhận được mà lao đảo. Đầu óc nàng hơi thư giãn chút, cảm giác uể oải mệt mỏi lại dâng lên trong lòng. Cấn môi, nước mắt trào ra, nàng một lần nữa lấy lại tỉnh táo. Giờ phút này nàng không thể ngã xuống, nếu không đừng nói hoàn thành sứ mạng của đời mình, mà sống được hay không cũng là vấn đề.

Nhân lúc thủ lĩnh hấp dẫn sự chú ý của Tử Dao, đợt công kích toàn phương vị thứ hai đã được bắt đầu. Bọn chúng truy sát cô gái này trong thời gian dài như vậy, từng bước tiêu hao thể lực của nàng, lực bất tòng tâm. Nhưng giết chóc trên đường làm bọn họ không dám xem thường. Cô gái trông yếu ớt này lúc nào cũng có thể bộc phát ra sự cường đại, giết chết bất cứ ai.

Từ khi gặp phải Tinh Sát đến tnaaj bây giờ, Tử Dao đã trải qua khổ cực và gian khó nhất cuộc đời, nàng đã có suy nghĩ của con người, không còn là tiên tử nữa.

Vận mệnh của nàng hình như gắn liền với Tinh Sát.

Mắt thủ lĩnh lóe ra một tia âm trầm, cũng lao tới, cánh tay thật dài phát ra sáu đạo đao khí, như từng cơn sóng đánh tới. Kiếm quang của Tử Dao đã động, bay lên không, chém ra. Mà cùng lúc đó ba hướng còn lại cũng bị những kẻ khác tấn công.

Thủ lĩnh phía trước chỉ là hư chiêu, ba người phía sau mới là sát thủ thực sự.

Kiểm nghịch chuyển, trong không khí truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết. Hai cao thủ dị năng chỉ trong nháy mắt đã bị giết. Nhưng Tử Dao cũng bị sét đánh trúng, bay ra ngoài sáu bảy trượng. Rơi vào vách động mà Tiêu Thu Phong trốn, phun một ngụm máu tươi.

Nhưng dù là như vậy, cũng không thấy nàng rên một tiếng nào.

Cao thủ dị năng lại đến gần, vây lấy nàng, nhưng không ai dám lao ra. Mặc dù cô gái này đã yếu ớt, mệt mỏi nhưng mỗi lần ra tay đều rất kinh người. Bây giờ đối với bọn chúng mà nói chỉ cần kéo dài thời gian là được. Dù là Thần cũng có lúc sức lực cạn kiệt.

Chỉ cần đợi ba Tiểu tỷ đến, tất cả sẽ xong hết.

Lần này là lần thứ ba tổ dị năng bị tổn thương nặng nề. Sáu tổ truy kích, bỏ tổ hợp vây công kích, nhưng lúc này chỉ còn lại mười mấy người bọn họ.

Người dựa vào vách động, nhưng chỉ có Tiêu Thu Phong mới thấy rõ tay nàng đang run lên. Một chiêu vừa rồi gần như đã dùng hết tất cả sức lực của nàng. Giờ phút này chỉ có thể để người chém giết. Nhân lúc đám cao thủ dị năng đang sợ hãi, nàng đang vận công điều tức, hy vọng có thể khôi phục chút lực lượng.

Thủ lĩnh như thấy được tình trạng của Tử Dao, vung tay lên nói: “Nó đã kiệt sức, mọi người không phải sợ, mọi người cùng xông lên là bắt được”

Mồ hôi lạnh chảy đầy mặt ngọc của nàng, bây giờ đã trở nên tái mét, giờ kiếm lên, đây có lẽ là một kiếm cuối cùng trong đời nàng. Chỉ là nàng không hoàn thành được sứ mệnh mà sư phụ giao phó.

Lại là mấy đạo sấm sét, thủ lĩnh mặc dù nói như vậy nhưng đợt công kích này hẳn lại không tham ra, chỉ đứng trong khu vực an toàn cảnh giác nhìn mọi cử động của Tử Dao, đề phòng nàng đột nhiên phát cuồng.

Tử Dao lạnh nhạt nhìn tất cả, rất bình tĩnh, sinh tử luân hồi đối với nàng mà nói chỉ là một cuộc sống, nàng không e ngại.

Nhưng ngay lúc này, phía sau người nàng đã truyền ra một giọng nói: “Khụ, mỹ nữ, có muốn tôi giúp cô không?”

Mấy thành viên tổ dị năng vừa định công kích nghe thấy âm thanh này lập tức lui lại. Bọn chúng toàn tâm chú ý đến Tử Dao. Mà lực lượng Tử Dao đã giảm, căn bản không để ý tới ngay cạnh nàng còn có một người khác. Nếu như người này đánh lén thì nàng đâu còn mạng nữa.

Tiêu Thu Phong thực sự không muốn quản, nhưng hẳn rất muốn từ cô gái này biết được mình là ai?

Nhìn bộ dạng của cô gái thì biết không có lực lượng gây tổn hại cho hắn. Hơn nữa bọn họ đều giống nhau, đều là người Trung Quốc.

Cho nên hắn vẫn động.

458. Chương 458: Chính Tà Ma Tính Biến Hóa.

Cao thủ dị năng lui lại rất nhanh, nhưng Tiêu Thu Phong còn nhanh hơn, ma lực trong cơ thể bị Thất Sát cấy vào đã xúc động, lực lượng cuộn cuộn dâng lên, ngay cả hắn cũng không thể khống chế.

Vung tay chém xuống, một dị năng chết, máu ngực bắn ra, hai tay còn không ngừng nắm nắm trong không khí. Đáng tiếc không ai dám đến gần hắn. Bởi vì đứng bên cạnh hắn là một ma vương tu la, tay vẫn còn đang nhỏ máu nhưng miệng lại nở nụ cười lạnh.

Thủ lĩnh hít sâu một hơi, không biết từ lúc nào mà ở đây còn có một cao thủ đáng sợ như vậy, dường như còn đáng sợ hơn cô gái kia.

Không hề do dự, hắn quay đầu bỏ chạy, quát lớn: “Rút lui” Cô gái kia đã kiệt sức, bọn chúng sao không vậy. Chỉ còn lại có mấy thành viên, căn bản không thể chống lại, ở lại chỉ có con đường chết.

Thân hình lóe lên, có tên bỏ chạy trong làn khói bụi, có tên thì bay, có tên chui vào trong lòng đất. Tên chui vào trong lòng đất đau khổ nhất, Tiêu Thu Phong hơi động, một đạo đao tâm chi lực mang theo dục vọng ma khí đâm vào đất, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Máu trào ra mặt đất, sau đó không một tiếng động. Dị năng sa hệ cứ như vậy chôn mình trong cát.

Người còn lại càng không dám nhìn lại một cái, bỏ chạy thật nhanh. Giết người xong, Tiêu Thu Phong cảm thấy thoải mái hơn, quay đầu lại nhìn. Cô gái vốn nên cảm ơn hắn, lại đang cầm kiếm chỉ vào hắn: “Tình Sát, người tại sao lại cứu ta, người cũng biết ta phải giết người”

Tiêu Thu Phong tức giận, tát cho một cái. Rõ ràng đã mệt như vậy còn điều võ dương oai trước mặt hắn. Chỉ nghe “bốp” một tiếng giòn tan, cô gái không còn sức mà chống cự, cả người bị tát bay lên, bay vào động.

“Đồ thói tha, mày đuổi theo lão tử cả tháng, bây giờ đến lúc lão tử lấy lại. Bắt đầu bây giờ ta không hỏi, người không được mở miệng nói. Nếu không ta lột hết quần áo của người, treo lên cây cho mọi người đều thấy ***”

Nhưng đầu gối Tử Dao không hề sợ, lau vệt máu trên miệng, lạnh lùng nói: “Đối với người theo đuổi thiên đạo mà nói, thân thể chỉ là một cái xác mà thôi, cho dù bị người khác thấy thì sao chứ. Sắc dục căn bản không có bất cứ ảnh hưởng gì với ta”

Tiêu Thu Phong rất tức, lao tới, hắn ghét nhất cái loại đàn bà ra vẻ thánh nữ: “Ông không tin người không để ý. Trừ phi người là dân phụng, thích làm điếm”

Nhìn dáng vẻ hung hăng của hắn, hung tính phát tác, Tử Dao đúng là có hơi sợ, dùng tay che ngực, kêu lên: “Đừng tới, cùng lắm, cùng lắm ta không nói gì, không nói gì”

Tiêu Thu Phong đứng im, cười tà. Thánh nữ, thánh nữ không phải cũng sợ bị lột truồng sao?

“ Tên gì?”

“Tử Dao” “Tử Dao không dễ nghe, gọi Diêu Sàng hay hơn, dù sao sớm muộn gì cũng lăn lộn trên giường mà”

Mặc dù Tử Dao không rõ nhưng nhìn ánh mắt tà tà của Tiêu Thu Phong liền biết chuyện không tốt, phản đối: “Không được, ta tên là Tử Dao, không phải Diêu Sàng”

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn nàng, quát: “Người mà không nghe lời, ông lột truồng”

Tử Dao ủy khuất nhìn hắn một cái như muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn không khóc được. Chỉ là nàng không phản đối nữa, cam chịu. Không có cách nào, rơi vào tay tên ác đồ này, nàng chỉ có cách thuận theo, chỉ cần khôi phục lực lượng, sẽ lập tức lấy mạng hắn.

“Diêu Sàng, Lão tử hỏi người, tại sao lại muốn giết ta, ta không nhớ mình đã từng ăn hiếp người bao giờ?” Tiêu Thu Phong lúc này đang nằm giữa chính tà. Chính là bản tính của hắn, tà là ma chương mà Thất Sát gieo vào trong lòng hắn. Giờ phút này chính tà đan xen để lộ ra hai loại khí chất khác nhau.

Mặc dù trong mắt đầy cảm hận, nhưng Tử Dao không dám lớn tiếng, nói: “Sư phụ của ta nói người là Tinh Sát chuyển thế, bị Thất Sát huấn luyện thành vũ khí hình người, giờ phút này mới tỉnh giấc. Nếu người tu luyện thành, lực lượng trở về cơ thể, người sẽ là thiên hạ vô địch, giết chóc chúng sinh. Chúng ta theo đuổi thiên đạo không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Cho nên chỉ có thể giết người”

Tử Dao mặc dù đã trải qua cuộc sống khổ một thời gian, nhưng nàng vẫn rất ngây thơ. Tiêu Thu Phong vừa hỏi liền biết gì nói đó. Có lẽ nàng cho rằng dù hẳn biết việc này, chỉ cần lực lượng của mình khôi phục, hẳn cũng không thể chạy thoát, cho nên không quan trọng.

“Cái mẹ gì mà Tinh Sát chuyển thế, cái mẹ gì mà Thất Sát, tên này hình như ta nghe qua ở đâu đó. Thất Sát là ai?”

Tử Dao nói: “Thất Sát là một trong ba đại cao thủ thần cảnh, tà công vô địch thiên hạ. Sau khi hắn chiếm được thần phổ Bình khí quyết, bắt đầu tu luyện vũ khí hình người. Người chỉ là một vật thí nghiệm của hắn mà thôi”

Tiêu Thu Phong muốn khóc, nhưng lúc này hắn mới biết tại sao một người không có ký ức, thì ra là tài liệu của người, là tài liệu luyện vũ khí của người. Hắn cho đến bây giờ chưa nghe nói ai dùng người luyện vũ khí.

“Người không lừa ta?”

“Ta lừa người làm gì? Người hình như đã nghe đến Thất Sát, đó là bởi vì các người nhất định đã gặp mặt. Sư phụ ta đã nói, Thất Sát mặc dù là ma đầu nhưng lại là người thông minh nhất trên đời, cho nên...”

Tiêu Thu Phong quát: “Không cần nói cho lão tử. Lão tử hỏi người, người có biết ta là ai không? Tại sao Thất Sát lại chọn ta?”

Việc này đương nhiên Tử Dao không biết. Nàng chỉ hoàn thành sứ mạng. Mà sư phụ cũng chỉ nói với nàng như vậy.

“Ta không biết”

“Mẹ kiếp, người không biết mà đã chạy đến giết ta. Người có biết lão tử kiếp trước là một người rất đáng thương. Trên có mẹ già tám mươi tuổi cần phụng dưỡng, dưới có con nhỏ mới ra đời cần cơm ăn. Mỗi ngày đều rất bận bịu, mệt như một con trâu. Người là người theo đuổi thiên đạo không ngờ lại không cảm thấy chút thương xót nào. Vậy có khác gì ma đầu Thất Sát”

Cãi cọ, Tử Dao sao là đối thủ của Tiêu Thu Phong. Dù sao hắn cũng không biết kiếp trước mình là ai, nói loạn lên, nói đáng thương một chút cũng không ai biết.

“Nhưng mà, nhưng mà người là Tinh Sát, là ma tinh, ta nhất định phải giết người”

“Giết ta, người bây giờ giỏi thì làm đi. Lão tử lúc nào cũng có thể bóp chết người” Tiêu Thu Phong có chút tức giận, đến tận bây giờ mà cô gái này còn ngang ngạnh như vậy.

Tử Dao nói: “Người có thể giết ta, nhưng chỉ cần ta không chết, ta sẽ hoàn thành sứ mạng giết người”

Mẹ cứng mềm không ăn, Tiêu Thu Phong cũng không biết trên đời sao có cô gái như vậy nữa. Ngay cả mạng của mình đang ở trong tay người khác, còn muốn giết người. Đầu óc đúng là có vấn đề. Ừ, có lẽ là tu đạo đã làm hỏng đầu.

“Để ta lột sạch quần áo trên người người, treo trên cây ba ngày ba đêm, sau đó lại thả người ra. Sau này mọi người đều gọi người là dâm phụ, dâm phụ, người cảm thấy thế nào?”

“Đó là bị ép buộc, dù là chịu nhục đến cỡ nào ta cũng không khuất phục, trái tim của ta vẫn thánh khiết”

Tiêu Thu Phong thiếu chút nữa tát cho nàng một cái, mở miệng mắng: “Lão tử bị ép, người liền đi giết ta, người bị ép còn thánh khiết. Thánh khiết con mẹ à”

Không có cách nào, thực sự rất giận mớ có thể chửi thô lỗ như vậy. Chửi xong làm Tử Dao trợn mắt há mồm. Ngay cả Tiêu Thu Phong cũng trợn tròn mắt, đây là lời mà hắn chửi sao?

Từ lúc hiểu được mọi chuyện, hắn chưa từng tức giận, cũng chưa từng cãi cọ với ai. Nhưng sau một tháng chạy trốn, hắn hình như đã thay đổi rất lớn, không giống mình nữa.

Tử Dao bĩu môi: “Người chửi ta”

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn nàng một cái, kêu lên: “Mắng người đó, người không đúng, lão tử đương nhiên mắng. Lão tử không phải người xấu, người lại tìm một lý do đầu đầu mà muốn giết ta. Hơn nữa ngay cả ta mà ai cũng không biết, một chút lý do cũng không có”

“Nhưng mà sư phụ nói nhất định là đúng”

“Vậy sư phụ người bảo người chết, người có nghe hay không?”

“Sư phụ của ta không bao giờ làm như vậy?”

“Vậy sư phụ của người bảo người làm vợ ta, người có làm không?”

“Người theo đuổi thiên đạo không thể nào dính dáng đến tình dục”

Nói chuyện với cô gái này, Tiêu Thu Phong chút nữa điên lên, sờ sờ đầu, cầm miếng ăn ném tới, tức giận quát: “Thua người rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây”

Có lẽ đã rất đói nên lần này Tử Dao không từ chối, cầm lấy nhai ngấu nghiến. Tiêu Thu Phong thấy thế có chút không đành lòng, ai một cô gái xinh đẹp như vậy, đói đến như thế này, đúng là quá đáng thương.

Ăn hết hơn nửa, uống hai hộp sữa, sắc mặt nàng đã tốt lên rất nhiều. Trong lòng mặc dù không hề thay đổi phải hấn, nhưng vẻ mặt đã tốt lên nhiều. Thực ra nàng cũng biết người đàn ông này không quá xấu. Ít nhất còn tốt hơn nhiều so với những kẻ vây công nàng. Nhưng đáng tiếc hấn lại là Tinh Sát.

Tổ dị năng mặc dù đã chạy nhưng bọn chúng người đông thế mạnh, lại có cô gái này, Tiêu Thu Phong đương nhiên phải lập tức rời đi. Thực ra hấn cũng đã nghĩ bỏ cô gái này lại, sống chết có quan hệ gì với hấn đâu. Nhưng một chút lương thiện trong ma tính vẫn chưa bị hủy diệt, cuối cùng vẫn không thể để cô gái lại.

Thật quá đáng là cô gái này không còn chút sức lực nào, đành phải hấn công đi. Lúc trước còn kêu chém kêu giết, bây giờ lại như một con thỏ cần được chiều cõ.

Mùi thơm dịu nhạt, dáng người xinh đẹp, còn có đường cong nóng bỏng, mấy thứ còn dựa sát vào người Tiêu Thu Phong. Chỉ là kỳ quái lúc này Tiêu Thu Phong không có cảm thấy hạnh phúc gì cả, chỉ cảm thấy đen như mực, một người trốn còn mang theo cô gái sau này còn muốn giết hấn.

Đúng là đen đủi.

“Tinh Sát, cảm ơn người” Không biết đầu óc cô gái này có vấn đề gì, bây giờ mới cảm ơn hấn.

“Đừng gọi ta là Tinh Sát, lão tử không thích giết người, gọi ta là Long, ta là Long của phương Đông” Hơn nữa phải về phương Đông. Nhưng lời này Tiêu Thu Phong không nói ra.

459. Chương 459: Huyết Mạch Thú Hóa Vương Giả.

“Mục tiêu của chúng ta là cô gái này, mà có thể rời đi” Dù đang dùng chiến thuật bẫy người, đám dị năng này cũng rất e ngại. Mấy lần đấu với người phương Đông, dị năng tổ tổn thất nặng nề. Trong lòng bọn họ rất sợ người phương Đông.

Hơn nữa cấp trên chỉ ra lệnh mang cô gái này về, có thể không trêu chọc người đàn ông kia, bọn họ không muốn tự chuốc phiền toái. Đây là lần đầu tiên mà tổ dị năng luôn cao ngạo làm như vậy.

Tử Dao không hiểu đám người này nói gì, đứng thẳng lên, giữ chặt kiếm trong tay, nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ nói gì vậy?”

“Bọn họ nói trong nhà thiếu một người nấu cơm giặt quần áo, hỏi người có đồng ý làm không, tiền lương cao lắm đó” Tiêu Thu Phong cười khổ, bây giờ sao có thể bỏ cô gái này được. Trận này hấn đương nhiên chỉ có thể tiếp, về phần bọn họ nói gì có quan trọng không.

Mặt Tử Dao đỏ lên, đương nhiên nàng biết người đàn ông này đang cười mình, không dám mở miệng, chỉ trừng mắt nhìn cao thủ dị năng trước mặt, rất cẩn thận. Xem ra so với tổ dị năng, Tinh Sát mà nàng muốn giết còn an toàn hơn.

“Đừng phí lời, lão tử không rảnh nói chuyện với bọn mày. Lại đây, lão tử đang chán” Tiêu Thu Phong mắng, đẩy cô gái lui lại, ném túi đồ ăn cho nàng: “Điều Sàng, trông coi cho tốt. Lão tử không phải lần nào cũng may mắn không bị giết chết”

Xem ra những người này không dễ đối phó. Tiêu Thu Phong cũng không muốn vì cô gái này mà mất mạng, như vậy đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Không bị cô gái này giết, mà lại chết vì cứu cô ta, không biết có ai ban thưởng vinh quang cho hắn không?

Tử Dao rất nghe lời, mặc dù ôm túi đồ ăn nhưng nhìn chằm chằm vào Tiêu Thu Phong, nàng cũng rất cẩn thận. Mặc dù nói muốn giết người đàn ông này, nhưng chỉ cần hắn gặp nguy hiểm, nàng sẽ lao ra ngoài cứu hắn.

Thấy không đàm phán được, tổ dị năng phát động công kích, mấy chục người chia làm hai đội. Một đội vây công Tiêu Thu Phong, một đội tránh khỏi người hắn, lao về phía Tử Dao. Tử Dao bước đi còn khó khăn nên đương nhiên không còn sức mà chiến đấu.

“Đám đáng chết này, lão tử chưa chết đâu” Tiêu Thu Phong tức giận chửi ầm lên, thân hình nhanh như chớp chắn trước mặt Tử Dao. Sát khí bốc lên, ma tính giết chóc cũng dâng lên, nghe cả nụ cười trên miệng cũng trở nên tà quái.

Một dị năng giống như ghé con không sợ hổ, khi mọi người lao về phía sau thì hắn vọt tới. Tiêu Thu Phong đá một cước chửi: “Cút con mẹ mày đi”

Từ Little Rock chạy đến đây đã hơn tháng, Tiêu Thu Phong hiểu lực lượng đã tăng lên rất nhiều, nhưng rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào thì hắn cũng không rõ. Một cước phát ra, tên dị năng như con điều đứt dây, đầu chôn vào trong cát, không một tiếng động. Có lẽ dù không chết cũng không mấy mà chết.

“Sa bạo thuật” thấy Tiêu Thu Phong khinh thường tổ dị năng như vậy, một phân đội trưởng rất tức giận, phát ra công kích cường đại nhất. Đất cát xung quanh Tiêu Thu Phong vỡ ra, cát bụi mù mịt bao phủ khắp nơi. Nhưng Tiêu Thu Phong lại lợi dụng giây phút này lao tới.

Trong đầu mọi vật đều là hư không, nhưng lực lượng đỉnh cao tùy hắn sử dụng, không đâu không có. Cảm giác này thật thoải mái. Theo cảm giác thoải mái này, một khát vọng giết chóc cũng bay lên, không thể khống chế.

Dị năng có Sa bạo thuật xuất hiện trước mắt hắn, phía trước truyền đến một tiếng kêu kinh hãi: “Arter, cẩn thận” nhưng lời nói vừa dứt, Tiêu Thu Phong đã nhắc cả người đối thủ lên.

“Đến đây, Sa Bạo, ông chơi với mày” Cầm một chân đối thủ, Tiêu Thu Phong vung lên như cánh quạt, người tổ dị năng đều lui về phía sau. Nhưng một tên béo đang định thi triển Trọng lực, chậm một bước nên tên dị năng mà Tiêu Thu Phong cầm đã đánh vào người hắn.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, đầu hai người va vào nhau, máu bay tung tóe. Tên béo thật ra không chết nhưng đầu chảy đầy máu, cả người rơi trên đất, không ngừng co quắp cơ thể. Mà tên kia đã không còn đầu, không kịp kêu lên thảm thiết thì đã chết.

Mặt cát đỏ rực làm cho người ta kinh hãi.

Màu máu vừa ra, tâm lý giết chóc của Tiêu Thu Phong càng nồng nặc. Giờ phút này bất chấp đám dị năng đang vây xung quanh, đầu ngẩng lên, lao tới, khí kinh mang theo sương mù màu đen nồng nặc, đây đúng là chân khí ma kính, khí tức âm u hủy diệt sinh mệnh.

Ba thành viên dị năng dưới mệnh lệnh của đội trưởng liền chết công kích. Một lôi, một thủy, một phong, Phong thủy dung hợp, lôi minh, dưới ánh nắng mặt trời hình thành cảnh tượng hủy diệt.

Sét đánh tới nhưng đã không thấy Tiêu Thu Phong ở đâu, chướng phong mãnh liệt đã đánh xuống, bắn ngược lực lượng sấm sét vào trong cát, tên dị năng có lực sấm sét chưa gặp phải tình hình này bao giờ, lực lượng dị năng mà có thể bắn ngược sao.

Bị sấm sét đánh trúng, tóc dựng đứng như bị thiêu đốt, miệng phun ra khói xanh, sau đó hét thảm một tiếng, chết.

Giết mấy cao thủ dị năng liền, ma tính trong cơ thể Tiêu Thu Phong như thủy triều lên, những người này cần bản không phải đối thủ của hắn. Hai dị năng phong, thủy đang định bỏ chạy thì đã bị quyền của Tiêu Thu Phong đánh trúng, vỡ thành mảnh vụn, máu thịt rơi vào trong cát.

Giết chóc tàn nhẫn như vậy đừng nói dị năng, mà ngay cả Tử Dao đứng bên cũng biến sắc. Thời gian này nàng đã giết không ít người, một kiếm chém ngang lưng cũng có. Nhưng không ghê rợn như kiểu tan xương nát thịt như vậy. Xem ra sư phụ nói không sai, ý giết chóc của vũ khí hình người đang từ từ lớn mạnh hơn.

Người đàn ông này quá mạnh. Nếu cho chút lương tri cuối cùng của hắn bị hủy diệt, thành binh khí của Thất Sát, vậy đúng là không ai có thể đối phó.

Mấy dị năng đã nôn, bởi vì bọn chúng bị máu thịt của đồng bọn mình bắn vào, không nhịn được.

Thủ lĩnh dị năng biết người đàn ông quá mạnh, vậy công như vậy chỉ có thể tăng thêm thương vong, không còn cách nào khác là hạ lệnh rút lui. Đến cũng nhanh, đi cũng nhanh nhưng Tiêu Thu Phong giết người còn chưa đã. Hai dị năng chậm một chút đã bị đánh nát người, bị hắn dùng sức giẫm vào trong cát, chôn sống.

“Được rồi, đường rồi, đừng giẫm nữa” Tử Dao ở bên quả thực không chịu nổi nữa, đi tới, không dám nhìn hai xác chết không thành hình dưới đất, lớn tiếng quát.

Tiêu Thu Phong bị tiếng quát này làm lệ khí im ắng lại, khó chịu nhìn Tử Dao, mắng: “Đứa con gái thói tha này, không phải vì cứu người sao” Nói xong đá mạnh một cước, xác chết nát vụn bị đá bay ra ngoài mấy chục mét.

Tiêu Thu Phong quay đầu rồi đi, Tử Dao không còn cách nào khác là đi theo bên cạnh người đàn ông này. Không một chút lực lượng, ai biết đám dị năng còn đi theo không. Hơn nữa sứ mạng của nàng chính là vì người đàn ông này, bây giờ sao có thể rời đi.

Ngay khi Tiêu Thu Phong và Tử Dao đang giao chiến với tổ dị năng, gia tộc Lạc Cách ở Little Rock cũng gặp kẻ địch cường đại. Cao thủ gia tộc Feir đã tới. Người tới chính là lão John, được xưng là Huyết vương chi vương. Thấy báo cáo của huyết y, lão John quả thực không tin vào mắt mình.

Trên người cô gái trong gia tộc Lạc Cách lại có Huyết hoàng mạch, hy vọng của gia tộc Feir rốt cuộc đã tìm được.

“Xin lỗi, tôi cũng không có cảm tình gì với gia tộc Feir. Mà hắn lại càng là người tôi căm hận. Cho nên tôi sẽ không nhận điều kiện của ông” Ái Ny rất khinh thường với điều kiện mà lão John đưa ra. Vừa nhớ đến những khổ nạn mà gia tộc Feir mang đến cho gia tộc mình, làm Long bị thương, nàng hận không thể đá bay bọn chúng. Đáng tiếc bây giờ nàng không có lực lượng này.

Lão John cười cười, tàn nhẫn nói: “Nếu cô không đáp ứng vậy chỉ còn con đường chết. Fei Lisi, ông chẳng lẽ quyết định như vậy sao?”

“Gia tộc Lạc Cách chúng ta không bị bắt cứ ai uy hiếp, cho dù chết cũng không khuất phục ông” Raney lớn tiếng nói.

Lão John không hề tức giận mà gật đầu nói: “Tốt, tốt, vậy ta sẽ cho bọn mày biết cái gì mới là giết chóc, máu và vinh quang cũng tồn tại”

Chỉ trong nháy mắt một cao thủ huyết mạch vọt tới, trong rừng cây đội truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Nhưng lão John không thèm nhìn một cái. Nói giết là giết, ở đây hắn là vua, không việc gì phải e ngại.

Kéo Raney, nhuyển kiếm trong tay Ái Ny đã hóa thành sáu đạo kiếm hoa, thân hình vừa động, lao về phía cao thủ huyết mạch gia tộc Feir, những người này còn cường đại hơn cả Lạc Giai.

Một, hai, dưới đất đều là xác của dũng sĩ gia tộc Lạc Cách. Bọn họ đã dùng tính mạng của mình đáp ứng lời thề, lời thề hy sinh vì danh dự gia tộc Lạc Cách.

Raney bị đánh ngã xuống mặt đất, bị một chân giẫm lên, dù muốn giãy dụa cũng không được. Những người này đối với quá cường đại, dù căm hận đến đâu cũng không làm gì được.

Ái Ny đã dùng hết toàn lực nhưng nàng không giúp được bọn họ. Nhìn đồng bạn không ngừng chết đi, nàng vô cùng phần nộ, bắt đầu mê loạn. Một cảm giác giết chóc chưa từng có đã tràn ngập trong lòng nàng, cùng với tình yêu và nỗi nhớ Long, từ từ chiếm hết tâm trí nàng.

“A” theo một tiếng hét lớn, Ái Ny xinh đẹp và gợi cảm đã biến mất.

460. Chương 460: Lại Gặp Cường Địch.

Lạc Giai ở bên cũng vô cùng kinh hãi. Hắn không ngờ rằng cô gái này lại có huyết mạch chi hoàng, thân hình đang biến ảo tương tự như vượn, chẳng qua mái tóc đen bóng không hề thay đổi, mắt đỏ rực đầy thú tính.

Hai cao thủ huyết mạch trên cùng đã bị Ái Ny xé thành mảnh nhỏ, gần như không có một giây dừng lại, nàng đang vô cùng tức giận lao về phía lão John. Khí thế ngập trời, khiến trời đất rung chuyển. Tất cả mọi người thấy cảnh này đều không thể quên. Tiểu thư Ái Ny không ngờ lại biết biến thân mà còn cường hãn như vậy.

“Hoàng giả, người rốt cuộc đã tỉnh. Lão John gia tộc Feir chào mừng người trở về” Dùng giọng nói tôn kính nhất, lão vừa dứt câu người đã không thấy đâu. Ái Ny điên cuồng đã ngã xuống, không cam lòng ngã xuống. Khí tức điên cuồng trên người từ từ biến mất. Nàng trở về hình dáng cũ, ngất đi.

Fei Lisi lao tới, mặc dù lực lượng kém quá xa so với cao thủ huyết mạch, nhưng chỉ cần bất cứ ai muốn làm tổn thương con gái lão, lão sẽ liều mạng.

“Tốt lắm, Fei Lisi, tộc phở của ông cũng đã ghi, gia tộc Lạc Cách là một nhánh của gia tộc Feir. Bây giờ ta đã tìm được huyết mạch hoàng giả của gia tộc, sao có thể tổn thương người?”

Việc này Fei Lisi đương nhiên biết, nhưng chuyện đã trải qua hơn trăm năm, lão đã quyết định quên đi tất cả. Cho nên lão chưa bao giờ nói với Ái Ny, thậm chí an phận sống và kéo dài huyết mạch gia tộc Lạc Cách. Không muốn có bất cứ quan hệ gì với gia tộc Feir.

Theo lời ông, năm đó gia tộc Feir đuổi bọn họ là những người không có huyết mạch tiến hóa, không hề lưu tình. Bọn họ đã sớm không có quan hệ với gia tộc Feir.

“Ông nói gì, Ái Ny là huyết mạch chi hoàng?” Fei Lisi gần như không thể tin vào tai mình. Chưa từng nghe nói phụ nữ có thể trở thành người có huyết mạch tiến hóa, chứ đừng nói là hoàng giả.

Lão John khê gật đầu nói: “Đây là sự thật, ông đừng tưởng rằng ta già như vậy rồi mà còn từ xa tới đây, chỉ là do quan hệ huyết mạch với các người. Ông hẳn biết Huyết hoàng có ý nghĩa như thế nào đối với gia tộc Feir chúng ta, điều này quan hệ đến vinh dự, quyền lực”

“Tôi không đồng ý, Ái Ny là con gái tôi, không quan hệ gì với gia tộc Feir các người. Thả nó ra, thả nó ra”

Nhưng không ai để ý lão kêu gào, lão John vẫy vẫy tay, hai cao thủ huyết mạch đã nâng Ái Ny lên, đưa vào trong xe. Lão John mới đi được nửa bước đã quay lại: “Bắt đầu từ hôm nay, Ái Ny không còn là con ông nữa. Vì Ái Ny, ta sẽ tặng Little Rock cho ông, đây là vinh quang của ông. Nếu ông có đủ lực lượng, có thể xông vào gia tộc Feir cướp cô ấy về”

Khinh người quá đáng như vậy, bất cứ ai cũng tức ứa máu. Raney chỉ còn một hơi được người đỡ dậy, lầm bầm: “Một ngày nào đó chúng ta sẽ san bằng gia tộc Feir, nhất định”

Lão John nghe được, Lạc Giai cũng nghe được nhưng không ai có phản ứng gì. Mang Ái Ny, hưng phấn rời đi. Huyết Hoàng có thể dập tắt tất cả ngọn lửa trong lòng bọn họ. Lúc này gia tộc Feir đều rất vui mừng.

Long đi, tất cả mọi người trong gia tộc Lạc Cách đều mong chờ. Nhưng thật không ngờ một tháng sau, tiểu thư lại bị người ta bắt đi trước mặt bọn họ. Thù hận đó thiêu đốt tất cả dũng sĩ trong gia tộc. Hoặc là giờ

phút này không ai ngờ ở hoàn cảnh như vậy, một cao thủ vệ đội cường đại của gia tộc Lạc Cách đang được huấn luyện ra.

“Chúng ta phải huấn luyện chính mình. Dựa theo Long phân phó, trở thành cường giả. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể cứu tiểu thư, mới có thể bảo vệ vinh quang của gia tộc Lạc Cách. Anh em chuyển thù hận thành lực lượng, chúng ta có thể”

Raney nói, rất nhanh đã khơi dậy tất cả các dũng sĩ. Bọn họ chôn đồng đội, giết chóc tàn khốc làm bọn họ hiểu rõ chỉ có lực lượng tuyệt đối mới có được vinh quang chí cao vô thượng. Bọn họ sẽ không khuất phục trước bất cứ ai, nhất định không.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ rằng khi hắn gặp lại Ái Ny, nàng không còn là bạn mà là đối thủ cường đại nhất.

Rời khỏi dãy núi Para, nhưng Tử Dao đi lại không tiện, tốc độ rất chậm, chỉ đi được khoảng một tiếng lại phải nghỉ một tiếng. Tiêu Thu Phong không chỉ phải dẫn đường, còn là bảo mẫu.

Tiêu Thu Phong đã từng phản đối, nhưng Tử Dao lúc này luôn miệng nói mình là thị nữ, chuyện này sao có thể để con gái đi làm. Đúng là không nghĩ đến thân phận của mình.

Nhưng đánh cũng không thể đánh, giết không thể giết, Tiêu Thu Phong thật đúng là phải chấp nhận. Bởi vì nàng đã đáp ứng khi về Vân tiên đảo sẽ hỏi sự phụ về thân phận của hắn. Điểm này chính là điểm yếu của Tiêu Thu Phong, mỗi đêm đều nghĩ đến, càng lúc càng mạnh. Hắn nhất định phải hiểu được quá khứ của mình.

Sau những ngày này, Tử Dao cũng biết con người làm rất nhiều việc cũng chỉ vì sống sót. Giống như trộm, cướp, dọa người. Tiêu Thu Phong dẫn nàng ra khỏi dãy núi Para đến một trang trại khi mọi người ở đây đang ngủ say. Sau đó bắt nữ chủ nhân ở đây nấu đồ ăn, ăn no nê.

Thực sự dọa chủ trang trại đến chết. Mà thanh Thủy linh kiếm của nàng cũng thành đạo cụ, chém đôi chiếc bàn, rất sắc bén. Nếu không vợ chồng chủ trang trại sao lại nghe lời. Hơn nữa bọn họ còn nói chuyện gì đó, nàng nghe không hiểu.

Tử Dao thực ra rất muốn mở miệng nói, nhưng khi đồ ăn được mang lên nàng không còn thời gian nói nữa. Tối qua hai người đã ăn hết chiếc bánh mì cuối cùng, lúc này bụng đang sôi nên. Vì vậy Tiên nữ ngày nào bây giờ mới biết người không ăn cơm sẽ chết.

Trước kia nàng chưa bao giờ lo lắng về đồ ăn.

Tiêu Thu Phong bắt chân chữ ngũ, cầm miếng thịt bò mà gặm. Người ta dùng đũa, dùng dĩa để ăn, hắn lại dạy cô gái này cách dùng tay mà ăn. Mặc dù Tử Dao dùng tay trông khá đẹp mắt, nhưng hai vợ chồng đứng bên không khỏi trợn trừng mắt nhìn hai người ăn.

Ăn no uống đủ, hai người chuẩn bị rời đi. Tử Dao nhìn rất yếu ớt lập tức trở nên cường ngạnh, đoạt lấy thanh kiếm trong tay Tiêu Thu Phong, “keng” một tiếng rút ra.

Đôi vợ chồng ôm chặt lấy nhau, cả người run lên, hai tay chụm lại, liều mạng kêu Thượng đế. Tiêu Thu Phong càng hoảng sợ hơn, lui lại mấy bước, quát lớn: “Điều Sàng, người dám đánh lén ta?”

Cơ thể phụ nữ đầu nhanh tốt lên như vậy, phản cần một thời gian khá dài mới khôi phục lại được. Hơn nữa lực lượng của Tiêu Thu Phong đã tăng lên, thực sự đánh nhau, hắn không sợ nàng.

Nhưng nếu bị đánh lén thì khác.

Tử Dao trừng mắt nhìn hắn, hình như muốn nói: “Người ngu quá”

Không phải như vậy, một loại sát khí âm trầm tràn ngập trang trại, xem ra có cao thủ đuổi tới. Khí tức khác với dị năng, lực lượng này cường đại hơn nhiều. Hơn nữa còn mang theo vẻ lạnh lẽo làm người ta cảm nhận có hàn ý đánh vào tận trong tim.

Thì ra không phải đánh lén mình. Tiêu Thu Phong nhanh như điện trở về, đứng trước mặt Tử Dao, lớn tiếng nói: “Hai hôm nay không giết người đang phát chán, đến vừa đúng lúc, ta lên”

Từ ba ngày trước một cổ dục vọng dấy lên trong lòng, không thể kiềm chế. Chỉ có ngửi được mùi máu, mới có thể làm cho tâm linh hẳn bình tĩnh lại.

Nhưng tốc độ lắc đầu, ngăn cản Tiêu Thu Phong: “Ba người, rất mạnh”

Đất nước Trung Quốc thần bí có tuyệt thế cường giả như Thất Sát, Phá Quân và Tham Lang, vậy phương Tây cũng có. Giống như ba người tản mát ra khí tức lạnh lẽo này, nhưng đúng là những người đồng cấp với Thượng đế trong truyền thuyết – U âm nhân.

Có thể gọi bọn họ là người, bởi vì bọn họ giống người như đúc, nhưng lại không có tình cảm của con người.

U âm nhân chỉ là một truyền thuyết ở phương Tây, là cách gọi chung của các nước, mọi người luôn nghĩ bọn họ không tồn tại. Nhưng bây giờ lại thực sự xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Phong và Tử Dao.

Tổ dĩ năng là lực lượng chiến đấu cường đại nhất của quốc gia, nhưng mấy lần thất bại liên tiếp, bọn họ không thể không nhờ U âm nhân hỗ trợ. Nếu như nói ba người Phá Quân là thần thủ hộ phương Đông, vậy U âm nhân chính là chúa tể có quyền lực tốt cao ở phương Tây.

Bọn họ có ba người, hoặc là mười người, hoặc là trăm người, nhưng không ai biết bọn họ ở đâu, cũng không ai thấy được mặt thật của bọn họ. Bọn họ chỉ tồn tại, tồn tại trong đầu mọi người. Bọn họ chỉ xuất hiện khi có chuyện cần ra tay.

Phương đông và phương tây chung sống hòa bình, cần một lực lượng cân bằng. Nhưng Tử Dao xuất thế đã phá vỡ cân bằng này, nòng thể hiện lực lượng rất cường đại, lực lượng này làm cho đám U âm nhân tò mò. Chỉ cần có một cao thủ nằm ngoài cực hạn xuất hiện, gây nguy hiểm đến quốc gia, đó chính là trách nhiệm của bọn họ.

Giống như bây giờ có cao thủ phương tây xuất hiện ở Trung Quốc, vậy đó là trách nhiệm của Phá Quân. Cho nên trong truyền thuyết bọn họ được xưng là Thủ hộ thần của thế giới.

Tử Dao và Tiêu Thu Phong vừa ra đến cửa, ba ảo giác như cái bóng từ xa đánh tới, như một ngọn lửa màu đen, rất nhanh, hơn nữa di chuyển như khói làm người ta nhìn thấy không khỏi sợ hãi.

461. Chương 461: Ma Tính Của Tiêu Thu Phong.

Xem ra, bọn họ đã đọc được tư liệu của Tử Dao, giờ phút này chỉ đến tìm nòng, còn Tiêu Thu Phong bên cạnh thì căn bản là không nhìn đến.

Khí kinh toàn thân của Tử Dao bắt đầu khởi động, kiếm trong tay run lên, quát : “Các ngươi là ai?”

Tuy rằng thằng kia không hiểu tiếng Hán, nhưng bây giờ lại có người khác lên tiếng, mà cái hắn nói, chính là Hán ngữ thuần khiết, nếu hắn không phải tóc vàng mắt xanh, chỉ với giọng nói này, thật đúng là sẽ xem hắn trở thành người Trung Quốc.

“Tiểu cô nương, người tu đạo phương Đông các ngươi đã làm khủng hoảng quốc gia châu Mỹ, chúng ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể cho cô một trừng phạt tương ứng, bây giờ báo ra lai lịch đi!”

Người nói chuyện rất bình thản, không vội không khấn trương, cho dù là đối mặt với kiếm ý của Tử Dao, cũng không có biểu tình gì, có thể thấy được lực lượng ẩn dấu không bình thường rồi.

Nhưng trong ma ý ngập tràn lệ khí của Tiêu Thu Phong thì lại không thích kẻ tự cho là đúng này, giống như toàn thể nhân loại phải nghe lời hắn, không ai được cãi.

“Mẹ kiếp, đánh thì đánh đi, lão tử không muốn nói nhiều với mày” Tử Dao còn chưa mở miệng, hắn đã bước lại, vọt tới, ma khí sắc bén, trong nháy mắt đã vây kín người đàn ông kia, cường lực cường đại ầm ầm tới, động tác nhanh như thiểm điện.

“A.” Một tiếng kinh ngạc, thân hình người đàn ông kia động, hóa thành một làn sương mù, trong lúc Tiêu Thu Phong nghĩ rằng một chương này đạt hiệu quả, thì người đàn ông kia đã không thấy, trên đời này, hẳn còn chưa thấy qua người nào có tốc độ nhanh như vậy.

Khi làn sương mù đột nhiên quay lại, chương lực của Tiêu Thu Phong đã tới, hai lực lượng va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ “ầm ầm”, vật thể bốn phía trong nháy mắt đều bị hủy diệt, trở nên rất bừa bãi, cho dù hai chủ nhân nhìn thấy, thì cũng không dám chất vấn, trong mắt bọn họ, những kẻ này không phải là người.

Người đàn ông kia nhẹ nhàng tiếp một chương, còn thân hình Tiêu Thu Phong thì đã bạo lui hơn mười bước, trở về chỗ cũ. Không cần nghĩ nhiều, Tiêu Thu Phong đã nói với Tử Dao : “Mấy con chim này lợi hại quá, chạy...”

“Còn muốn chạy, không dễ dàng vậy đâu” Một thân hình của u âm nhân vừa động, người đã ở phía trên, giờ phút này, trên dưới trước sau đều có người, bọn họ căn bản không có đường chạy.

“Zeus, thật không ngờ, đạo pháp phương đông lại lợi hại như vậy, nhìn bọn chúng chưa được bao nhiêu tuổi mà có thể đạt được lực lượng này, nếu cứ để tiếp tục như vậy, thì sự cân bằng giữa phương đông và phương tây sẽ bị phá vỡ”

Zeus, chính là người vừa rồi đã tiếp chương của Tiêu Thu Phong, giờ phút này, thân hình đứng vững trên đất, mặt đã có vài phần tức giận, nói : “Không sao cả, tin tưởng rằng thân phận của chúng cũng không tầm thường, cứ bắt lại, chúng ta có thể từ từ nghiên cứu, nói không chừng có thể tìm được bí mật của Thái Dương thần trên người chúng”

Zeus vừa nói xong, người đàn ông kia đã có chút nghi hoặc : “Nhìn công pháp hắc ám của hắn, giống như vô thượng ma công. Trong toàn bộ đại lục phương Đông, người có được công pháp này, phỏng chừng chỉ có một, nhưng con đàn bà kia là đồ đệ của ai?”

U âm nhân cũng có hiểu biết về cao thủ phương đông, cũng giống như phương đông hiểu biết về họ, tất cả mọi người nhìn lẫn nhau, hơn trăm năm trước, bọn họ đã giao kèo, nước sông không phạm nước giếng.

Người đàn ông đứng trên nóc nhà đã động, lên tiếng nói : “Cứ thử sẽ biết, lần này xem bọn chúng có giải thích gì?”

Cái loại xâm nhập trực tiếp này, đối với u âm nhân bọn họ, là một sự nhục nhã, chỉ có thể bắt hai người này thì mới có thể nói chuyện với người sau lưng họ.

Người đàn ông này đối phó với Tử Dao, còn Tiêu Thu Phong thừa dịp này lớn tiếng kêu lên : “Điều Sàng, cô cản trở bọn họ trước đi, tôi đi đây, lần sau có cơ hội sẽ gặp lại”

Nếu không phải giờ phút này phải đối mặt với u âm nhân cường đại, thì Tử Dao tuyệt đối sẽ cho hắn một kiếm, không biết nhìn thời gian hã, dám bỏ nàng chạy lấy người, làm người mà không có lương tâm như vậy, quả thật hiếm thấy.

Đàn bà đúng là đàn bà, nàng ta không nhớ rằng, nàng ta đến đây để giết Tiêu Thu Phong sao?

Nhưng Zeus đã phi thân lại, nhắm đến thân hình đang chạy của Tiêu Thu Phong, nói với người phía sau : “Các người coi chừng con nhỏ này, ta đi bắt thằng kia trở về”

Cho dù là đã tiếp một chương của hắn, nhưng hắn vẫn không để người đàn ông trẻ tuổi phương Đông kia vào mắt, hắn không phải Thất Sát, cho dù là tiếp nhận một ít ma khí thì cũng chẳng sao cả.

“Mẹ mày, bọn mày muốn con nhỏ đó thì đuổi theo tao làm gì, lão tử không có hứng thú với bà già” Nội tâm bị hắc ám ăn mòn, chỉ cần có thể đạt được mục đích, thì hắn không sẽ bất chấp tất cả, vừa chạy như điên, vừa thô lỗ mắng to.

Trong lòng thầm nghĩ, con mẹ nó thật là xui xẻo, bị con nhỏ kia đuổi giết cả tháng, cơ hồ muốn chết rồi, bây giờ còn bị loại quái vật này truy, ở Lạc Cách gia tộc ba năm, bây giờ mới biết được thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, những tên này, cơ hồ như là biến thái.

U âm nhân là ai, bọn họ đã trải qua mấy trăm năm tiến hóa, đối với sự nhục mạ này căn bản không quan tâm, ngược lại, tốc độ truy kích còn nhanh hơn.

Tốc độ của Tiêu Thu Phong đương nhiên rất nhanh, nhưng thân hình của Zeus chính là sương mù, như là cái bóng của Tiêu Thu Phong, hần đi đến đâu, thì Zeus liền đến chỗ nào, không tách ra được.

Tiêu Thu Phong đang chạy, đột nhiên chuyển hướng ngược lại, ba đạo Dao lực đầy ma khí phát ra, hét lớn : “Đi chết mẹ mày đi!”

Zeus đang đuổi theo toàn lực, làm sao ngờ được Tiêu Thu Phong dám quay đầu lại tập kích ան, nhất thời trở tay không kịp, làn sương mù rút xuống đất, thành là hình người, bộ dáng có chút chật vật, biểu tình trên mặt rất là khó coi : “Đáng giận, thằng này muốn chết!” Tuy rằng bọn họ đã tu luyện đến cảnh giới u âm nhân, sớm đã coi thường cảm xúc yêu hận rồi, nhưng bộ dáng chật vật này, đã làm cho tâm lý bình tĩnh của hần sinh ra một cảm xúc, đó chính là tức giận.

Cũng không thấy rõ hần đã di động thế nào, cả người nhảy lên, một trảo hư không, làm cho thân thể của Tiêu Thu Phong bị hút trở về, một quang mang tử sắc chớp động, chưởng của Zeus đã đến, vốn chỉ muốn bắt lấy đôi nam nữ này, nhưng giờ phút này hần cần cho người đàn ông này một bài học.

Lực lượng của Zeus thật sự rất mạnh, Tiêu Thu Phong vừa tiếp xúc, thể mạch bên trong, liền bị chấn động mạnh, ngực đã thấy đau, miệng muốn phun máu tươi ra, thân hình bị đánh lui hơn mười bước, lọt vào trong một bụi cây, ngay cả đứng dậy cũng cảm thấy lao lực.

Lúc này, một thân hình lao tới, ôm hần vào ngực, chính là Tử Dao đáng yêu tuyệt mỹ, nàng cũng không thảnh thơi gì mấy, khoe miệng đã có vết máu, nàng cũng đã hết hy vọng, chỉ biết dùng cứng đối cứng thôi, hoàn toàn không biết cái gì gọi là quý kế cả.

“Long, sao rồi, có việc gì không?” Trong lúc nguy hiểm, dòng máu phương Đông trời dậy, tạm thời gác bỏ ân oán, quan tâm lẫn nhau.

Tiêu Thu Phong một mình chạy trốn, nhưng lại không hề có chút ngưng ngừng, ngược lại miễn cưỡng mở mắt ra, tức giận nói : “Cái giường này, không phải kêu cô cản bọn chúng sao, tại sao không cản được, lại làm hại lão tử bị thương”

Tử Dao cười khổ, nàng cũng muốn lắm chứ, chuyện này kỳ thật thuộc về nàng, nàng muốn để cho Tiêu Thu Phong chạy trốn, nhưng lực lượng của nàng vẫn chưa hồi phục, đây là ba cao thủ u âm nhân, mà nàng cũng bị thương, kể ra không chút gì dễ chịu cả.

“Đứng lên đi, lần này tôi nhất định sẽ ngăn họ lại, cho anh đi!” Tử Dao cắn chặt răng, nếu thật sự không được, nàng muốn sử dụng chiêu thức Diệt Huyền Thiên Cảnh đó.

Đây là một trong số những công pháp mà sư phụ dạy cho nàng, là chiêu nguy hiểm nhất, nhưng cũng không thể sử dụng được, sư phụ đã từng nói qua, khi chưa đến thời khắc sinh mạng gặp nguy hiểm, thì tuyệt đối không sử dụng được, bởi vì một chiêu này, sẽ làm tổn thất tất lực lượng thân thể nàng, cho dù là ba năm sau cũng chưa chắc đã có thể khôi phục lại.

Hơn nữa, nếu một chiêu này không dồn kẻ địch vào chỗ chết, thì nàng chỉ còn kết quả ngồi chờ chết.

Có lẽ ngay cả Tử Dao cũng không ngờ, giờ phút này nàng phải vì tình sát mà dùng tính mạng để đặt cược, thuận theo số trời, nếu như ý trời không thuận, thì như là trên cột người.

Phía chân trời xa xôi, mấy đại cao thủ kia cũng cảm ứng được khí tức của hai người, cái khí tức nguy hiểm này, làm cho Tham Lang không ngừng đi qua đi lại trước mặt Phá Quân, nhưng thật đáng tiếc, bây giờ Phá Quân đang chơi cờ hai tay, tay trái chơi với tay phải, rất tập trung vào chuyên môn, căn bản là không chú ý tới, hoặc nói cách khác đã xem thường chuyện này.

“Phá La, lão tử lập lại một lần nữa, nếu ông không ra tay, lão tử sẽ làm, cái đám u âm nhân này, dám ra tay đối phó với văn bối, lão tử phải diệt chúng”

Cờ rơi xuống đất, thắng bại đã phân, Phá Quân đứng lên, nhìn Tham Lang một cái, nhẹ nhàng cười nói : “Ông đừng quên, bên cạnh Tử Dao, còn có vũ khí hình người hung tàn nhất, nếu u âm nhân có thể hủy diệt hần, chẳng phải là giảm bớt phiền toái cho chúng ta?”

“Nhảm cứt, Tử Dao còn ở đó kìa, chết rồi thì còn nói được con mẹ gì nữa, nếu Tử Dao chết, vậy thì ai chăm sóc cho ta lúc già?” Tham Lang tức giận mắng, ông không nhìn quen bộ dáng chết còn hơn sống của Phá Quân, đồ đệ của mình bị người ta đánh đến nông nỗi này, mà ông ta lại không có một phản ứng nào hết.

Chẳng lẽ mấy năm nay tu luyện Thiên Đạo Quyết trong thần phổ nhiều quá nên đầu óc bị hư luôn rồi? Phá Quân thời trẻ đầy nhiệt huyết, dùng phương thức chém giết để quản lý chuyện bất bình trên đời, mỗi lần ông ta ra tay, cứ như là Tu La tái thế, chắc chắn sau lưng sẽ ngã xuống rất nhiều thi thể.

“Tử Dao chính là sinh cơ duy nhất trong thiên cơ, sẽ không chết được, thổ tài chủ, bây giờ còn chưa đến lúc chúng ta ra tay, nếu sinh cơ này, có thể làm cho vũ khí hình người mất đi ma tính, trở về nguyên bản, ta thật sự không hy vọng, ta sẽ có ngày ra tay”

462. Chương 462 : Tiềm Năng Bùng Nổ.

Tham Lang như muốn điên lên, nhưng không phản bác gì, bởi vì Phá Quân trừ việc là tuyệt đại cao thủ, ông ta còn có được mật lục thiên cơ trong thần phổ, có một số việc, nhất định sẽ nghĩ nhiều hơn so với ông.

“Lão tử không muốn nói chuyện với ông nữa, nói cho ông biết, Tử Dao có chuyện gì, lão tử sẽ không khách khí với ông” Tham Lang nói xong, thân hình đã không thấy, mà hai mắt Phá Quân đã xuất hiện một tia sáng, nhẹ giọng nói : “Thất Sát, ông vĩnh viễn sẽ không ngờ được, sức mạnh cường đại nhất trên đời này không phải là giết chóc, mà chính là tình cảm nam nữ”

Tử Dao đã chậm rãi đứng lên, thân thể suy yếu, xuất hiện một khí tức cường đại, Tiêu Thu Phong đột nhiên có cảm giác xấu, vội vàng mở miệng nói : “Này, điều sàng, tôi chỉ nói thôi, cô không cần nghĩ quần trong long, những người này cô không thể đối phó được”

Người cường đại nhất trong u âm nhân, Zeus, đã đứng lên, mặt lạnh lùng, không còn một chút ôn hòa và tươi cười, hai đứa nhóc phương Đông này, làm cho hắn xấu hổ, sự nhục nhã này, hắn chắc chắn sẽ đòi lại gấp đôi, nơi này là phương Tây, được quyết định bởi hắn.

Tử Dao đã nhẹ nhàng quay đầu lại, nói : “Long, lúc tôi công kích, sẽ dùng toàn lực, đây là thời gian duy nhất mà anh có thể chạy, anh chạy đi...”

Không còn thời gian dài dòng với Tiêu Thu Phong, nàng đã đưa một lực rất nhẹ vào trong người Tiêu Thu Phong, làm cho hắn giống như bị gió thổi bay đi mười mét, mà chính nàng, cũng đã tập trung kiểm hình kiểm ý, giọng nói lạnh lùng, mang theo khí thể mệnh mông, hét lớn : “Diệt Huyền Thiên Cảnh!!!”

Từ những biến hóa phát sinh trên thân thể của Tử Dao, Zue cũng đã cảm nhận được, trong thân thể suy yếu của nàng ta, có thể sinh ra một lực lượng quá mạnh mẽ thế này, thật sự làm cho hắn kinh ngạc, đây mới là lực lượng chân chính của thân.

Thân hình Tiêu Thu Phong vừa rơi xuống đất, thừa dịp ba người kia bị kiểm ý của Tử Dao bao phủ, đã giống như một con chó chạy rất chặt vật, mà trong lòng thì cũng có vài phần cảm kích đối với người con gái đã theo giết mình. Nàng là một người tốt.

Chạy được khoảng mười dặm, thì phía sau truyền tới một tiếng nổ cực lớn, thanh thế cường đại vô cùng, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng có thể cảm nhận được chấn động kịch liệt trên mặt đất, sức mạnh hủy diệt này, quả thật chỉ có thần mới có thể có được.

Trong lòng cảm thấy bất an, Tiêu Thu Phong quay đầu lại nhìn trang iên, nội tâm tràn ngập áy náy, mình thì chạy như chó, để một người con gái ở lại. Thật sự ... mất mặt đàn ông quá.

“Con mẹ nó, chết thì chết” Tiêu Thu Phong hung hăng mắng một câu, quay đầu lại, phóng như điên về con đường cũ. Chỉ hy vọng rằng người con gái kia thật sự không có việc gì, mấy ngày này, hai người cũng có thể xem như là bạn bè cùng sống chết, hơn nữa, nàng đã vận dụng sức mạnh bị cấm, để giúp hắn phá vây. Điều này làm cho Tiêu Thu Phong có chút xấu hổ.

Bốn thân hình đứng lặng nơi đó, Đột nhiên Zeus động, nhưng trước đó thì miệng hắn đã phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó nghe hắn nói : “Huyền Thiên Thuật thật rất lợi hại, thật sự đã tu đến cảnh giới thần cảnh, người như vậy, u âm nhân chúng ta tuyệt đối sẽ không thể để cho nàng ta sống”

Nếu như vừa rồi chỉ muốn bắt hai người này, thì chỉ ra tay nhẹ nhẹ. Nhưng bây giờ, Zeus đã động sát khí, một người cường đại thế này, chỉ cần tiến bộ thêm nữa, căn bản là không ai có thể không chế. Đây tuyệt đối không phải là mộng, sẽ nhanh chóng phát sinh.

“Kịch ... kịch ...” hai tiếng, hai u âm nhân ngã xuống, sau đó nhỏ ra một ngụm máu tươi, chậm rãi đứng lên, một người đã nói : “Đây là sức mạnh gì, so với lực lượng Đại Dương Thần của chúng ta còn mạnh hơn nhiều”

“Không tồi, sức mạnh đã muốn phá vỡ sự cân bằng, xem ra, giữa phương đông và phương tây, rất nhanh sẽ có sự đánh giá cao thấp, Zeus, xử lý con nhỏ này thế nào?”

Sát khí trong mắt Zeus vừa động, lạnh giọng quát : “Giết nó...”

Tử Dao vẫn thanh tĩnh, nhưng chỉ là sự thanh tĩnh duy nhất, lực lượng của Diệt Huyền Thiên Cảnh đã có phản ứng phụ, cả người tuy đứng, nhưng con nít cũng có thể đẩy ngã nàng, giết nàng không cần tốn chút sức.

“Sự phụ, xin lỗi, đồ nhi vô dụng, không thể làm tròn sứ mệnh của thiên đạo, vĩnh biệt”

Bước chân của Zeus cũng có chút tập tễnh, lệ khí trong tay đã ngưng tụ, sát chiêu phát lên, loại uy hiếp cường đại này, giờ phút này đã vượt qua sức chịu đựng của hắn.

Trăm năm qua, hắn chưa bao giờ bị thương, hơn nữa bây giờ làm cho hắn bị thương, lại là một đứa con gái phương Đông, nếu lan truyền ra ngoài, thì người được khen là đứa con của Thái Dương thần sẽ đối mặt với thế nhân ra sao?

“Không biết xấu hổ, đồ con chó, xem chiêu...” Tiêu Thu Phong thật sự đã tức giận đến cực hạn, những người này thật sự rất ti tiện, ba cường giả đối phó với một cô bé còn không nói, thế nhưng còn ra tay hèn hạ, lúc này còn chuẩn bị giết hại một Tử Dao không có sức phản kháng, thật sự không xứng là u âm nhân.

Zeus cũng không ngờ, người đàn ông chạy trốn này, thế mà dám trở lại, thân hình như gió, tung ra một quyền, lui về hơn ba bước, nét mặt âm trầm, mang theo sự trêu tức, nói : “Tốt lắm, cùng giải quyết một lúc, giảm bớt phiền toái”

Tuy rằng hắn đã bị thương, nhưng đối phó với người đàn ông này không hề khó khăn, hơn nữa bọn họ còn có ba người.

Tử Dao cũng kinh hãi, không nhịn được, máu tươi phun ra như suối, bắt lực kêu lên : “Long ...” Cả người mềm xuống, không chỉ như thế, ngũ quan tuyệt mỹ của nàng, cũng đã chảy máu tươi, sức mạnh Diệt Huyền kia, cũng đã đẩy nàng đến mức cực hạn, phỏng chừng tâm mạch đều bị tổn hại, cách

cái chết không còn xa.

Tiêu Thu Phong nổi giận lôi đình, không chờ ba người vây lại, hắn đã bay vọt đến, ma lực khí kinh và lực lượng của Đạo Tâm, đã trở thành một thể, lăng nhiên mà bổ xuống đầu Zeus.

“Con mẹ mày, lão tử muốn đồng quy vu tận với mày” Cho dù không giết chết thẳng con chó này, Tiêu Thu Phong cũng muốn cho hắn biết, người phương Đông có ý chí bất khuất, không để cho bất kỳ kẻ nào khinh thường.

Bởi vì Tử Dao bị thương, Tiêu Thu Phong tức giận đến điên cuồng, ma khí trên người bốc hơi, nhưng theo đó là lực lượng tiềm năng biến ảo, cũng chính là lực lượng của Tinh Mang, lực lượng này ẩn dấu ở chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn, tuy rằng chưa đạt đến cảnh giới cao hất, nhưng có thể hấp thu dung hợp với lực lượng của hắc ám.

Thân hình bạch quang vừa động, cả người hắn đã muốn thay đổi, thân thể Zeus hơi chấn động, nhưng không dám đối mặt với hắn, mà một trong hai người kia đã kinh hãi kêu lên : “Tự nhiên chỉ lực...”

Bất kể là nhật nguyệt tinh thần, hay là phong sương vũ tuyết, đều thuộc về sức mạnh của tự nhiên, mà sức mạnh của tự nhiên thuộc về vũ trụ, đây là một quá trình tu luyện dài ơ là dài, tuy rằng bọn họ xưng là đứa con của Thái Dương Thần, nhưng chưa có người nào có thể chân chính lĩnh ngộ

sức mạnh của Thái Dương.

Ý thức của Tiêu Thu Phong bắt đầu đi vào sương mù, chỉ biết rằng ba người trước mắt là kẻ thù, tâm giết chóc, đã không chế tất cả.

Đối với sự bùng nổ cường đại này, ba người Zeus không khách khí, nếu để cho những người khác biết, ba u âm nhân phải liên thủ lại để đối phó với một thanh niên, bọn họ cho dù tự sát cũng không rửa hết nhục nhã.

Cho nên bọn họ sử dụng đều là những sát chiêu sắc bén, vây lấy thân hình của Tiêu Thu Phong, không khoảng khắc, trên người Tiêu Thu Phong đã có hơn mười mấy vết thương, máu tươi chảy khắp nơi, vẻ mặt càng bị ma hóa làm cho điên cuồng, liếm lấy vết máu nơi khóe miệng, trong mắt càng lộ rõ sự điên cuồng.

Nếu không phải nhờ có lực lượng Tinh Nhật Quyết, giờ phút này, hắn đã sớm nhập ma, giống như những tính toán của Thất Sát, trở thành vũ khí hình người tuyệt thế, vô địch trần thế.

Nội tâm bị chọc giận, cũng đã nhuộm lấy sự giết chóc, khí thế này, cho dù là ba u âm nhân, cũng chỉ đành tránh né, lực lượng của quang minh và hắc ám tan ra làm một thể, giờ phút này không người nào biết, Tiêu Thu Phong sẽ thành cái gì, chỉ biết rằng hắn muốn giết ba người trước mặt.

Lệ khí thành quyền, như sét đánh tới, một u âm nhân phóng ra trọng quyền, hai người cứng đối cứng, Tiêu Thu Phong phun ra một miệng máu tươi, mà u âm nhân cũng không ngoại lệ, bị sức mạnh của Diệt Huyền Thiên Cảnh đánh cho bị thương còn chưa hồi phục, mà bây giờ lại tiếp tục bị thương.

Nhưng không cho hắn cơ hội, Tiêu Thu Phong đã liều mạng lao đến tấn công, thân thể như cuồng bão, hét lớn một tiếng : “Lão tử đưa mày về trời!”

Lại một trọng quyền đâm thẳng vào mặt của u âm nhân, lần này, u âm nhân đã không thể ngăn được, thân hình bay về sau sáu bảy mét, sau đó ngã đi, rốt cục cũng đã giải quyết được một người.

Nhưng một chiêu này chịu công kích của Zeus, lưng của Tiêu Thu Phong đã bị một chân đạp mạnh lên, cả người run lên, lại nhổ ra một bãi nước miếng đầy máu, lúc hắn quay đầu lại, trên người đã tràn đầy sự điên cuồng, nhìn thẳng vào mặt của Zeus, ba u âm nhân, ngã xuống một, giảm

được rất nhiều áp lực cho hắn.

Hơn nữa hai người đã bị chấn thương nội mạch, chân khí không đủ, độ mạnh của công kích còn kém rất nhiều, tuy rằng đã làm cho Tiêu Thu Phong cả người đầy máu, nhưng bộ dáng không muốn sống của hắn, đã làm cho hai người sợ hãi.

“A Phổ, mang Phi Tân đi, nơi này để ta căn phía sau, người này điên rồi, chúng ta không nên dây dưa với hắn”

Đến lúc này Zeus đã tự tìm cho mình một lý do để rút lui, Phi Tân đã hôn mê bất tỉnh, mà mình và A Phổ đã bị người con gái kia gây thương tích, lúc này, đấu pháp liều mạng của thằng điên này, đã làm cho bọn họ luống cuống rất nhiều, huống chi, mỗi lần tấn công là lại làm cho sức mạnh của thằng điên này tăng lên, đây không phải là một hiện tượng tốt.

Người tên A Phổ không dám chậm trễ, nhất thời nâng Phi Tân đã ngã xuống chạy chạy đi, biến mất không thấy đâu.

“Tiểu tử, ta sẽ nhớ rõ mày, cho dù mày là rồng thật, thì sớm muộn gì cũng có một ngày, Zeus ta cũng sẽ tiêu diệt mày”Thế lực đã giảm xuống cấp tốc, Zeus vì đại ý, đã bị đả thương bởi Diệt Huyền, giờ phút này vứt bỏ tôn nghiêm để bỏ chạy, thật sự không phải tính cách của hắn.

Cho nên, cho dù đi, nhưng cũng phải lưu lại vài câu, u âm nhân đã đưa ra lời khiêu chiến với Long, truyền nhân phương Đông.

463. Chương 463 : Tương Dung Tương Tri.

Trong một căn nhà đơn sơ trong rừng, Tử Dao nằm hôn mê trên một cái giường, trừ hô hấp mỏng manh ra, nàng ko khác gì người chết, Tiêu Thu Phong đã cố gắng hết sức, đưa khí kinh vào cơ thể nàng, nhưng thật đáng tiếc, ko hề có tác dụng.

Sức mạnh của Diệt Huyền đã hủy hoại toàn bộ gân mạch của nàng, một kiếm kia, đã dùng hết tất cả lực lượng sinh mạng của nàng, giờ phút này, giờ phút này nàng còn yếu ớt hơn cả một người bình thường, cơ thể suy yếu, sự kiêu my và nét hấp dẫn lúc này, làm cho người ta có vài phần triu mến.

Vất vả bón chút nước cho nàng, Tiêu Thu Phong ngồi xếp bằng trên bãi đá, vận hành khí tức thác loạn trong người, hắc ám ma công và lực lượng Tinh Mang, giờ phút này sau khi trầm lắng xuống, đã bắt đầu có phản ứng với nhau, tựa hồ như rất kịch liệt, làm cho hắc ngay cả uống nước cũng thấy khó khăn.

Vừa rồi lúc đánh với Zeus, Tiêu Thu Phong đã dùng toàn lực, cũng có thể dung hợp hai lực lượng này lại, nhưng bây giờ, hai lực lượng âm dương bài xích lẫn nhau, Tiêu Thu Phong thật sự bất lực, chỉ có thể để chúng nó tùy tiện, va chạm điên cuồng trong cơ thể của hắc.

Trong lòng vương bận sinh tử của Tử Dao, hắc cũng xem nhẹ dị trạng trên người, cường chế sự tra tấn này, Tiêu Thu Phong lại một lần nữa bắt đầu chữa thương cho cô gái này, muốn mở huyết vị của nàng ra, làm cho cơ thể bị thương của nàng nhanh chóng hồi phục, bằng ko, cứ tiếp tục như vậy, sẽ ko có biện pháp.

Lực lượng cường đại nhất trong cơ thể, Tinh Mang, đã ko có tác dụng, nhưng khi Tiêu Thu Phong đưa khí kinh hắc ám ấy vào, liền giống như nam châm, hai người như muốn dính vào nhau, Tiêu Thu Phong ko rõ, người con gái này một thân chính khí, tâm pháp tu luyện nhất định là dương khí, tại sao lại có phản ứng với khí tức hắc ám trên người hắc, thật là kỳ quái.

“Ừ...” một tiếng, thân thể nàng rốt cục đã động, hơi hơi mở mắt, tựa hồ như sức lực toàn thân chỉ đủ dùng để mở đôi mắt ra. Sau đó hỏi một câu làm cho Tiêu Thu Phong xém tí ngã xuống đất : “ Nơi hoang tàn này, chính là thiên đường sao...”

Thấy cô gái này tỉnh lại, trong lòng Tiêu Thu Phong vô cùng cao hứng, lập tức tiếp lời của nàng : “ Yên tâm, chưa chết đâu, lão tử còn chưa chết, sẽ cứu cô, cảm ứng nội kinh của tôi, xem có thể dung hợp được ko”

Tinh thần Tử Dao chấn động, mỉm cười, ko nói gì, lập tức nghe lời, vận chuyển khí kinh trên người, nhưng đáng tiếc là, thử liên tiếp bảy lần, cũng ko có tác dụng gì, chẳng qua, tác dụng của ma khí, làm cho nàng thanh tỉnh rất nhiều.

“Long, cảm ơn anh, anh có lương tâm, Tử Dao rất an ủi, bây giờ anh đã hết trách nhiệm rồi, đi đi, ko cần trông nom tôi, tôi sợ bọn họ còn có thể trở lại”

“Câm mồm, nếu ko phải cô là con gái, lão tử đã bỏ đi rồi, quay về cứu cô làm gì cho mệt, ờ này, tôi đã cứu cô hai lần rồi, cô nên biết, tôi ko phải là người xấu”

Ở Lạc Cách gia tộc ba năm, hắc là một con người lương thiện, nhưng lại bị người con gái này làm cho hai tay nhuộm màu giết chóc. Áo giáp kỳ lạ trong cơ thể, càng lúc càng nhiều, nhưng ko thể rõ ràng. Kiếp trước, giống như là một làn sương mù dày đặc, ko thể nhìn rõ.

Tử Dao nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó nhẹ nhàng nói : “ Anh là người tốt, nhưng anh là tinh sát, đây là vận mệnh của chúng ta, tôi phải giết anh” Lại tiếp tục thay cách nói chuyện : “ Giờ phút này tôi ko còn sức lực, nếu anh sợ, có thể giết tôi, vậy thì sau này sẽ ko còn ai đuổi giết anh nữa”

Trong lòng Tử Dao đã thừa nhận, người đàn ông này dù là tinh sát, nhưng thật sự ko phải người xấu. Nếu có thể trở về, nàng nhất định sẽ đem tình hình nói rõ cho sư phụ. Để sư phụ nghĩ biện pháp, cứu tinh sát khỏi họa kiếp giết chóc này.

Nhưng giờ phút này, nàng muốn được giải thoát, tốt nhất là, người đàn ông này vứt bỏ nàng, bỏ chạy một mình. Ở cồn cát, đã cứu nàng một mạng, rồi một kiếm kia, nàng cũng đã cứu hẳn lại một mạng, xem như huê nhau. Giờ phút này nàng ko muốn thiếu hẳn thêm nữa, bởi vì sự cảm kích này, cho dù khi nàng khôi phục lực lượng, ko đủ có khả năng nhả tâm giết hẳn.

“Câm ...” Tiêu Thu Phong tức giận, khinh thường nói : “ Ko biết đầu của cô làm bằng đậu hũ hay óc heo nữa, lúc này còn muốn giết tôi nữa hả, được đó, chờ khi nào cô khỏe lại, chúng ta lại tiếp tục chơi trò lính bắt cướp, nhìn cô ngu như vậy, chắc chắn ko thể nào đuổi kịp tôi”

Nếu ma khí chỉ có thể làm nàng tỉnh, nhưng ko thể dẫn dắt khôi phục lại lực lượng của nàng, vậy thì Tiêu Thu Phong cũng ko lãng phí nữa, đứng lên, bắt đầu cởi đồ của nàng ra.

Tử Dao bây giờ rất sợ, nhưng thân thể nàng mềm nhũn vô lực, ngay cả sức để nâng cánh tay lên cũng ko có, chỉ vội vàng kêu lên : “ Long, anh muốn làm gì, ko được xằng bậy”

Nàng còn tưởng ra ma tính trên người hẳn trở dậy, muốn thừa dịp nàng ko thể nhúc nhích, vô lễ với nàng.

“Cởi quần áo của cô ra, còn có thể làm gì?” Tiêu Thu Phong cười gian nói : “ Cô xem, trên người cô mười mấy vết thương, nếu ko băng bó lại thì cho dù cô có tỉnh đi nữa, cũng sẽ bị mất máu mà chết. Tôi ko phải muốn chiếm tiện nghi của cô đâu”

“Ko cần, ko cần, tránh ra, anh tránh ra, tôi tình nguyện chết...” Ko thể nào để cho người đàn ông này cởi sạch đồ trên người mình ra, thiên đạo thánh khiết, sẽ bị nhuộm bụi trần, cả đời sẽ có vương bận, lòng nàng sẽ ko thể nào yên lặng được, cũng ko cách nào tiến vào thần cảnh, trở thành đạo nhân siêu thoát thế tục được.

“Ê ê, con kia, nhớ rõ lần trước ko biết ai đã nói ra, cho dù lột truồng treo lên cạnh, trong lòng cũng thánh khiết mà, thật ko ngờ bây giờ lại tình nguyện chết, đều là miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo”

Sắc mặt Tử Dao đỏ hồng lên, nhỏ giọng nói : “Đó là muốn lừa anh thôi”

Lần này thật đúng là ngoài dự kiến của Tiêu Thu Phong, cô gái thuần khiết như vậy mà cũng biết gạt người, xem ra chiều này, con gái trời sinh đã biết, ko cần phải học.

Tay động, nút áo được mở ra, Tử Dao hét lớn : “ Dừng tay...”

Nhưng Tiêu Thu Phong vẫn tiếp tục, lúc này đây, vì tránh xấu hổ, hẳn đã nhắm chặt mắt lại, nói : “ Như vậy được chưa, kỳ thật tôi nói cho cô biết, chỉ bằng dáng người của cô, muốn cho tôi thưởng thức, còn phải cầu tôi đó, bằng ko tôi sẽ ko có hứng thú đâu. Ngày đó nhớ con nhỏ đã nổ súng ko, thân thể của nó, còn ngon lành hơn cô gấp mấy lần, bộ ngực còn to hơn cô nhiều”

Nói lảm nhảm như vậy, chỉ vì muốn tránh làm cho nàng chú ý, con gái mà, luôn thích người ta khen mình xinh đẹp, nói dáng người tuyệt mỹ... À, cái này cũng ko cần học, tự nhiên nó có à...

“Ko được phép mở mắt ra, nếu dám làm bậy với tôi, tôi sẽ cắn lưỡi tự sát, tôi cũng ko nói đùa đâu” Tử Dao nhìn chằm chằm ánh mắt của Tiêu Thu Phong, sợ hẳn mở mắt ra. Thật ra thì .. chỉ cần dựa vào xúc cảm, Tiêu Thu Phong cũng có thể biết được da thịt của nàng trắng mịn và mềm mại cỡ nào, ko cần dùng ánh mắt để nhìn đâu.

Nhưng con gái luôn kỳ quái như vậy đó, trong lòng luôn có suy nghĩ rất là ngộ, chỉ cần ko mở mắt ra, là nghĩ là sẽ ko nhìn được.

Trên người nàng ta quả thật ko ít vết thương, trừ ... cái quần lót ko biết làm từ loại vải gì ra, thì hẳn đã lột sạch sẽ rồi, từ từ chà lau, chậm rãi chọc cho nàng cười, mà nàng ta cũng quên ngượng ngùng và mệt mỏi, còn động tác của Tiêu Thu Phong càng lúc càng nhanh, rốt cục cũng

đã rửa sạch thân thể nàng, như vậy cho dù có ngủ cũng sẽ thoải mái hơn.

Đắp chăn cho nàng xong, Tiêu Thu Phong mới lên tiếng : “ Tiểu thư, tôi có thể mở mắt chưa, cô nhìn cho rõ đi, coi chỗ nào trên người chưa che ko, mắc công tôi nhìn rồi lại trách tôi”

Tử Dao kéo chăn lên đến cổ, sau đó nhẹ nhàng nói : “ Mở mắt ra đi, coi như anh thành thật, vì để thưởng cho sự thành thật của anh, về sau tôi sẽ ko đuổi giết anh nữa, anh vừa lòng chưa?”

Hai lần cứu mạng, cho dù đem thất tình lục dục tu đến mức diệt ma, thì Tử Dao cũng hiểu được rằng, nàng ko có khả năng giết người đàn ông này, nếu làm ko được, ko bằng cứ nói trực tiếp ra, hơn nữa, bây giờ nàng tin tưởng người đàn ông này.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “ Vậy mới đúng, chỉ có thể làm bạn, tôi mới phát hiện ra sự xinh đẹp của cô, ê, Diêu Sàng, kỳ thật bộ dạng của cô ko tồi, rất xinh đẹp, vừa rồi ko nhìn lên một cái, thật là đáng tiếc quá đi!”

Trong lòng Tử Dao kích động, quát : “ Anh dám...” Trong đầu lại nghĩ rằng, thật là, ko thể đối xử tốt với hần, bằng ko hần lại leo lên đầu ngồi.

Nhìn Tử Dao khẩn trương, Tiêu Thu Phong cũng lười chọc ghẹo nàng, tránh cho nàng tức giận, sẽ ảnh hưởng đến vết thương của nàng, vậy sẽ ko tốt lắm. Khí kinh tiến vào cơ thể nàng, tuy rằng bị cản trở, ko có tác dụng, nhưng Tiêu Thu Phong biết, gân mạch của nàng bị tổn thương rất nghiêm trọng, nếu ko được chữa trị đặc biệt, có lẽ cả đời ko thể nào luyện võ được.

Lấy trong bao một món đồ ra, là một cái áo thun của nàng, ném vào nàng, nói : “ Đồ của cô vứt đi là vừa, ở đây ko có đồ của phụ nữ, chịu khó chút đi, đợi đến thành phố, tôi sẽ mua cho vài bộ mới”

Tử Dao còn chưa kịp lên tiếng, hần đã đi ra ngoài, chuẩn bị làm cái gì đó ăn, cũng may ở Lạc Cách gia tộc ba năm, hần cũng học được vài món, bằng ko bây giờ hai người chỉ có nước vào rừng hái trái dại mà ăn thôi. Hái vài trái bắp, còn túm thêm một con gà rừng, bữa tiệc này coi như cũng thịnh soạn.

Cơ thể nàng ta bị thương rất nhiều chỗ, quả thật cần phải bồi bổ.

Tử Dao thật sự quá mệt mỏi, nhưng khi nàng bị Tiêu Thu Phong ôm cho uống thuốc, thì cũng ko cự tuyệt, chỉ im lặng nghe lời, sau đó liền ngủ, đã ko còn trối buộc, nàng sẽ nhanh chóng khôi phục sức khỏe.

Cái áo thun kia đã che hết cả người nàng, dáng người nhỏ bé lung linh động lòng người. Chỉ có lúc này, Tiêu Thu Phong mới có thể nhìn rõ nàng, là một cô bé thật đáng yêu, vì sao lại cố tình làm ra bộ đáng hung thần ác sát, ko ngừng đuổi giết hần?

Còn có ông sư phụ Phá Quân chết tiệt của nàng nữa, đồ đệ bị đánh đến nổi vậy, mà lại ko hề quan tâm, trên đời cũng có một loại sư phụ như vậy sao.

Cứ mãi suy nghĩ về những vấn đề này, Tiêu Thu Phong cũng mệt mỏi ngủ luôn.

464. Chương 464 : Hạnh Phúc Trong Sự Giết Chóc.

Ở trong ngôi nhà này một tuần, Tử Dao đã có thể hoạt động chậm rãi, tuy rằng chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng khí kinh không còn, làm cho nàng giống như một người bệnh vô lực. Không thể phủ nhận, người con gái này, quả thật dễ nhìn hơn lúc hung dữ nhiều.

Chỉ điều kỳ quái là, Zeus tức giận rời đi, nhưng sao mấy ngày nay không tìm đến trả thù, mà dám dìm năng trải qua trận chiến tại cồn cát, đã biến

mất luôn, có lẽ chúng biết, với lực lượng của chúng, căn bản là không thể đối phó với hai người Tiêu Thu Phong, chỉ có thể để cho hai người rời đi.

“Diêu Sàng, dậy đi, chúng ta cũng nên đi” Tâm tình của Tiêu Thu Phong rất rất tốt, bởi vì hần đã quyết đị, cùng Tử Dao về phương đông. Đó là nơi thuộc về hần, thuộc về thế giới của hần, hần muốn biết tất cả mọi chuyện trước kia.

Tử Dao chậm rãi mở mắt, nhìn Tiêu Thu Phong, mấy ngày ở chung, cả hai đã hiểu biết cá tính lẫn nhau, người đàn ông này, tràn đầy tà khí, sát khí nghiêm nghị, nhưng lại có thể tin tưởng được.

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi là Tử Dao, không phải Diêu Sàng, còn kêu nữa là tôi không để ý đến anh”

Trong một nơi yên lặng như vậy, hai người không nói lời nào, sẽ rất tịch mịch, tâm tình tuy rằng không đổi, nhưng ma tính đã xâm lấn thân thể, Tiêu Thu Phong trở nên rất hiếu động, mất đi vẻ nghiêm nghị và thâm trầm ngày xưa.

“Được rồi, không gọi là Diêu Sàng nữa, vậy gọi là Diêu A Diêu, Diêu A Diêu, đi thôi, nơi này có thể ăn, cũng đã ăn xong rồi, còn muốn ở lại làm gì nữa. Thật là, sống không cùng nơi, mà chết lại cùng mồ nha!”

Tử Dao tuy rằng tức giận, nhưng do bị chọc giận quá nhiều rồi nên nàng cũng miễn dịch luôn, ngay cả dị trạng cũng lười biểu hiện ra.

“Đường xa như vậy, bây giờ công lực của tôi đã mất, không biết phải đi bao lâu?” Lúc đến, thì ngự kiếm phi hành, phiên nhiên mà tới, lại được thưởng thức cảnh sắc, tuyệt đối không hề mệt mỏi. Nhưng bây giờ, Tử Dao đã cảm thấy lo lắng.

“Sao cô ngu quá vậy, thật sự nghĩ mình là thần tiên hả, dưới đất có xe chạy, trên trời có máy bay, thể nào cũng trở về được, đi thôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp”

Thật sự là bó tay với nhau đầu này, tự nhiên đi lo lắng mấy chuyện trên trời.

Tử Dao không hề tức giận, khẽ nói : “Thông minh lắm sao, cái gì cũng giỏi, không phải chỉ lớn hơn tôi vào tuổi thôi sao, xem tôi mặc thế này, sao có thể ra ngoài gặp người được.

Mấy ngày nay, do không có đồ mặc, nên nàng ta chỉ toàn mặc đồ của hắn, áo không chỉ biến thành váy, mà thật sự là quá rộng, ở cái chỗ yên lặng này, thì có thể thông qua không vấn đề, nhưng đi ra ngoài, thật đúng là không cách nào nhìn người.

Đương nhiên, loại quần áo kiểu này có một ưu đãi, chính là làm lộ cảnh sắc thiên nhiên ra, Tiêu Thu Phong cũng được thưởng thức khá nhiều, ít nhất là cặp đùi của nàng, nhẵn nhụi thon dài, rất có sự hấp dẫn của thiên nhiên. Cũng may, ma tính của hắn bị lực lượng tinh mang ngăn trở, nếu không thì thú tính đã nổi lên, chắc chắn là xuân sắc triền miên.

“Với cái tướng của cô như vậy, có gì mà không thể nhìn người, yên tâm, trừ tôi ra sẽ không ai thèm nhìn cô đâu” Tiêu Thu Phong khinh thường bĩu môi. Làm ra vẻ ta là một con người rất quang vinh, làm cho Tử Dao bất đắc dĩ lắc đầu. Cho dù nàng xấu cỡ nào, tối thiểu thì cũng đẹp hơn mấy con nhỏ nước ngoài, còn về phần ngực bự, cho dù có bự đi nữa, thì nhìn cũng giống như đã nhân, chẳng có gì đẹp cả.

“Ê ê, không phải muốn tôi ôm đó chứ, cô có biết cô nặng lắm không, được rồi, tôi ra ngoài chờ, cô cứ từ từ thu dọn” Mắt thấy nàng ta sắp phát điên, Tiêu Thu Phong vội vã trốn ra ngoài.

Tử Dao khó chịu đứng lên, nhìn trái nhìn phải dáng người của mình, thầm nghĩ : “Mình mập lắm sao?”

Thật ra thì có trời đất chứng giám, nàng tuyệt đối không mập. Thậm chí không tính là đầy đặn nữa là, dáng người thon dài cân xứng, lung linh trong sáng, mỗi phần cơ hồ đều hoàn mỹ, so sánh với Kinh Trung Nhất Mộng Mộng Thanh Linh thì, Tử Dao tuyệt đối hơn hẳn, đặc biệt trên người nàng không có dính một chút khói lửa nhân gian, làm cho người ta không dám khinh nhờn, cũng bởi vì có ma tính xâm thể, nên Tiêu Thu Phong mới có thể ngang nhiên trước mặt nàng thế này.

Mà bây giờ, ở một nơi xa xôi, Thất Sát đã chuẩn bị hành động.

Dưới Thất Sát có bảy người, bảy người này là đồ đệ của hắn, nhưng trong lòng Thất Sát, bảy người này chỉ là công cụ của hắn.

“Mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, ta không muốn để cho con trai của rồng trở về phương Đông, trừ an toàn của hắn ra, có thể giết bất kỳ kẻ nào” Giờ phút này, vũ khí hình người là điều mà hắn coi trọng nhất, trừ con người đã thức tỉnh kia, ai cũng không quan trọng.

Mà Phá Quân, trong tay cầm cờ đá, tinh quang vừa động, cũng lớn tiếng kêu lên : “Thổ tài chủ”

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Tham Lang : “Có chuyện gì, không thấy ta đang ngủ sao?”

“Ông đi đi, mang Tử Dao về, đường còn lại, cứ để mặc hắn, Tham Lang!”

Nhưng đã không còn nghe thấy âm thanh của Tham Lang, ông ta đã đi, ghen nhiều ngày như vậy, giờ phút này có thể động, ông đương nhiên vội vã rồi.

Phá Quân thở dài, nói : “Vốn định kêu ông cẩn thận Hung Sát Thát Tử, xem ra, là ta nhiều chuyện rồi”

Đi được vài ngày, mỗi ngày đi mấy chục dặm, rồi lại dừng, cô nàng này không đói thì lại khát, sau đó lại mệt mỏi, một chút giấc ngủ cũng không có, trềnh to mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong, ý nói là bị ép buộc thôi, hiểu không.

Đi ăn trộm, dù sao hần cũng không quan tâm, chỉ cần đại tiểu thư này nuốt trôi, thì tội danh đạo tặc đã có người chia sẻ chung.

“Không muốn ăn cái bánh mì này nữa, thật sự khó nuốt quá, tôi muốn ăn hoa quả tươi, còn nữa, mua cho tôi vài bộ đồ, đồ của anh hơi quá, khó ngủ quá”

Tiêu Thu Phong xem chút té xiu, cô gái này thật đúng là đại tiểu thư, còn sai hần như người hầu nữa chứ.

Chẳng qua đồng đồ này thật sự rất hôi rồi, lúc đó hần bị nàng ta đuổi giết, làm gì có thời gian mà giặt đồ chứ, cứ lấy đồ trong túi ra mà mặc, sau đó lại đổi, rồi để cho nàng ta mặc, phỏng chừng ít nhất cũng đã mặc qua ba lượt rồi, mà chưa được giặt qua lần nào, thật đúng là làm nàng không thể nhịn được.

“Được, cô là con gái, lão tử không so đo với cô”So với với một người con gái tuyệt đối không phải là đàn ông, hơn nữa, chỉ cần gặp sự phụ của nàng, biết được kiếp trước của mình, hần mới tiếp tục nhẫn nhịn hầu hạ nàng.

Nhìn Tiêu Thu Phong rời đi, Tử Dao có chút ngẩn người, cuối cùng hai tay nâng cằm, trên mặt đều là mộng ảo nhu tình, khoe miệng nhẹ nhàng mấp máy : “Sự phụ, xin lỗi, con không thể giết hần, hần là người tốt”

Lâu ngày hiểu nhân tâm, đường xa biết mã lực, càng ở chung với người đàn ông này, nàng càng phát hiện ra, trên người của hần có một cảm giác rất kỳ lạ, hấp dẫn ánh mắt của nàng, làm cho tâm tình bình tĩnh như mặt hồ, giờ phút này như có một hòn đá rớt xuống, lơ đãng xuất hiện vài gợn sóng nhẹ.

Chỉ là, cảm giác này còn rất nhỏ, Tử Dao vẫn chưa chân chính cảm nhận được. Lỡ hỏng tâm tình này, sẽ theo nàng cả đời, mang lại rất nhiều ảnh hưởng.

Muốn ăn trộm hoa quả, chỉ cần tìm đến vài ba cái biệt thự, lục tủ lạnh không phải sẽ dễ dàng sao, chỉ là hần không hiểu nổi, thoát nhìn mấy thứ này vừa xấu vừa dở này, tại sao con gái lại thích ăn chứ?

Quần áo cũng mang tới, là thừa cơ hội tiện tay quơ lấy, ngay cả đồ lót cũng không thiếu, phỏng chừng cô nàng tóc vàng nào đó sẽ hận hần cả đời.

Tử Dao nhìn thấy đồ lót, sắc mặt đỏ bừng lên, thứ đồ chơi này nàng chưa từng mặc qua, không dám nhìn mặt của Tiêu Thu Phong, quát : “Không được nhìn lên!”Rồi ôm quần áo chạy vào sau cây.

Tiêu Thu Phong không có nhàm chán như vậy, tựa vào thân cây, nghỉ ngơi, trong lòng thầm cười trộm, không biết nàng ta có biết dùng thể nào không, nếu không dùng được, có tìm hần hỗ trợ hay không?

Cho dù không ăn qua thịt heo, thì cũng đã thấy heo chạy, Tử Dao mặc dù chưa mặc qua lần nào, nhưng với sự miễn cảm trời sinh của con gái, cũng đã rất nhanh đi ra ngoài, híp mắt nhìn người đàn ông đang cười gian xảo này, biết rằng trong đầu hần nhất định đang suy nghĩ lung tung.

Chẳng qua, thứ đồ chơi này mặc lên người, thật sự rất tốt.

“Này, có thể mở mắt rồi, anh nhìn xem tôi mặc thể này có hợp không!”

Một mùi thơm nhàn nhạt tới, lúc Tiêu Thu Phong mở mắt ra, khuôn mặt tú lệ đó, khoe môi đỏ bừng ấy, nhuộm chút ngượng ngùng, trong ánh mắt hiện rõ sự khát vọng, mong chờ Tiêu Thu Phong khen ngợi, đây là lần đầu tiên nàng mặc quần áo của con gái thành phố.

Tiêu Thu Phong ngơ ngác hỏi : “Tiểu thư, có thể cho tôi biết phương danh hay không, chúng ta kết bạn đi, chính là loại bạn trai bạn gái đó, có thể nắm tay nhau, cùng nhau lắc lắc”

Đá một cước lại, Tử Dao hờn dỗi quát : “Không được nói nhảm, nhìn tôi mặc quần áo này có vừa người hay không?” Vấn đề này, rõ như là ánh sáng ban ngày rồi, người ta mặc quần áo vào, là trong lòng hiểu rõ vừa hay không, nàng còn hỏi ngược lại là có vừa hay không mới đau chứ.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đó là đương nhiên, những nơi nào có bàn tay tôi đi qua, thì tôi sẽ nhớ rõ kích thước, hắc hắc, dù có nhắm mắt lại, cũng có thể dùng tay để cảm giác cơ thể của cô một cách rõ ràng, đương nhiên là không thể sai rồi” Tử Dao mặt đỏ như say rượu vậy, cắn chặt môi lại, khom người xuống cầm kiếm lên, “Xoeng” một tiếng, rút kiếm ra quát lớn : “Tên dân tộc kia, xem ta giết ngươi!”

Chuyện này, nàng giấu trong lòng, trở thành bí mật. Một người con gái bị người đàn ông sờ mó khắp người, tuy rằng đã nhắm mắt, nhưng tay của hắn đã đi lại trên người mình, cái cảm giác này, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Giờ phút này bị nhắc lại, cảm xúc xấu hổ trong lòng nổi lên, đối với nàng mà nói, là thể nghiệm đầu tiên của cuộc sống, cũng là một chuyện tình xấu hổ nhất.

Tiêu Thu Phong nhảy dựng lên, nói : “Ê ê, tôi là ân nhân của cô, là người cho cô cơm áo, cô không được phép đánh tôi, cẩn thận coi chừng trời đánh đó, ê, cô còn...”

Tuy rằng cầm kiếm, nhưng không chút khí lực nào, phỏng chừng cho dù nàng có khỏe lại, thì cũng sẽ không giết hắn, chẳng qua cảm giác ngượng ngùng và tức giận này, thật sự tuyệt vời hơn so với giết chóc trước kia.

Có một số thứ, phát sinh trong lúc đây đưa này, rồi dần dần thay đổi.

465. Chương 465 : Tiến Hóa Diên Cuồng.

Đột nhiên, tiếng xe lửa dừng gấp lại, làm cho tất cả hành khách đang buồn ngủ trên xe bình tĩnh, xe lửa nhanh chóng dừng lại, nhưng chưa đợi mọi người kịp phản ứng, “Két ...ầm” vang lên, xe lửa đã hoàn toàn dừng lại.

Tử Dao mở mắt ra, kinh ngạc hỏi : “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong ý thức của Tiêu Thu Phong, bỗng nhiên xuất hiện sự bất an, thân hình vừa động, nói : “Đi, xe lửa không an toàn”

Không một chút do dự nào, Tiêu Thu Phong đã ôm lấy Tử Dao, nhảy xuống từ cửa sổ xe, chân đặt lên một nhánh cây, phóng hơn mười mét.

Nhưng giờ phút này, một tiếng nổ lớn vang lên, mười chín toa xe lửa liên tiếp, giống như một tràng pháo nổ liên tiếp, bùng cháy kịch liệt, tiếng hét thảm thiết vang lên khắp nơi, làm cho nơi này trở thành địa địa ngục lửa.

Một lưỡi dao sắc bén, như là gió, vô thanh vô tức đâm lại đây, một thân người xuất hiện, khuôn mặt lạnh lùng, không một chút hơi thở của con người. Đây chính là Hung Sát Thất Tử.

Bọn họ từ ngàn dặm xa xôi đến đây, chính là muốn hoàn thành nhiệm vụ của sự phụ giao cho, không được để cho đứa con của rồng trở về trung đông, tất cả những người ngăn cản bọn họ, đều phải chết.

Tiêu Thu Phong hoảng sợ, thân hình bạo lui, nhưng hắn chưa kịp dừng lại thì thanh kiếm thứ hai đã xuất hiện. “Xoẹt” một tiếng, cánh tay đã bị cắt một đường, máu tươi nhất thời nhuộm đỏ ống tay áo.

Thật ra Tiêu Thu Phong có thể né, nhưng hắn quên, trên người hắn còn một cô gái, cho nên lúc nhớ ra, thì kiếm đã tới. Vì tránh làm tổn thương đến nàng, hắn chỉ có thể dùng tay để đỡ.

“Long, anh bị thương...” Tử Dao sợ hãi kêu lên : “Mau buông tôi ra”

Tiêu Thu Phong không để ý đến, quát hỏi : “Bọn mày là ai?”

Thật đáng tiếc, bảy người như nhau, không phản ứng với lời nói của hắn.

Giờ phút này, không phải một, hay hai, mà là bảy. Bảy người cùng đứng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Phong, không, nói đúng hơn là nhìn chăm chăm Tử Dao, một âm thanh lạnh lùng vang lên : “Giết!”

Đao thành phong, kiếm hóa vũ, hình thành Thất Sát Trận hung tàn nhất trên đời.

Nếu thân thể Tử Dao không có vấn đề, với lực lượng của nàng, tuy rằng không phá được trận, nhưng nếu muốn rời đi thì vẫn có thể. Thất Sát Trận, vốn là một trong những tuyệt kỹ lợi hại nhất của Thất Sát, hơn nữa Hung Sát Thất Tử, từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc, tuy rằng có ý thức, nhưng cũng đã như một cái xác chết rồi, không còn tính người. Chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ, không từ thủ đoạn.

Bảy vết thương, toàn bộ là do che chắn cho người con gái này, máu tươi chảy ròng ròng, Tiêu Thu Phong có chút chết lặng, nhưng hắn vẫn không buông Tử Dao ra, giờ phút này, hắn đã nhìn ra, kiếm thể của bảy người này, chỉ đâm đến người nàng ta. Bọn họ muốn giết nàng, không phải giết hắn, ngược lại, nếu kiếm nào đâm tới hắn, đều rút lui trở về.

“Phân Cách Lương Hành ...” Theo tiếng nói này, trận pháp lại thay đổi, lần này là hai hàng nhỏ, còn người nói chuyện kia, thì đứng lặng ở giữ, giống như hai càng cua, đánh tới hướng Tiêu Thu Phong.

Máu trên người đã khơi dậy ma tính tiềm tàng trong người Tiêu Thu Phong, tức giận ngập trời, đã làm cho hai mắt đỏ rực màu của máu. Mỗi lần lại tăng lên một chút, mỗi lần lại cường đại hơn một chút, Tiêu Thu Phong đã không thể khống chế được mình, nhưng những người này ra chiêu, đều là trí mạng.

“Hự...” một tiếng, Tử Dao sau lưng đã không nhận được kêu lên, cho dù Tiêu Thu Phong có chắn nhanh cỡ nào, thì vẫn không thể đỡ hết được, nàng bị thương, bị một kiếm đâm trúng sau lưng, không còn chân khí phòng ngự, nàng căn bản không khác gì một người con gái bình thường, không chịu nổi sự thương tổn này.

“Đáng giận...” Tiêu Thu Phong quát một tiếng, cũng không áp chế ma tính trong cơ thể nữa. Hai tay giơ lên, trong nháy mắt, ma khí mạnh mẽ khởi động như thủy triều. Ma khí trên người vô cùng, cho dù là Hung Sát Thất Tử lạnh như băng kia, cũng cảm thấy kinh hãi.

Người đàn ông này, ma khí trên người thật cường đại.

Tử Dao cũng cảm nhận được, gấp gáp kêu to : “Long, không cần, không được sử dụng ma công, bằng không anh sẽ nhập ma, trở thành tinh sát, không cần, ngàn vạn lần không được...”

“Bọn họ không nên làm tổn thương cô!” Tiêu Thu Phong đã không còn nghe gì nữa, hắn không còn muốn trốn nữa, thân hình vừa động, nhanh chóng trở về, cái gì mà Thất Sát Trận, lão tử sẽ đem các người ra làm thịt heo giã cây hết.

“Phòng vực...” Một âm thanh lại vang lên, bảy người hai hàng, trong nháy mắt đã thành đại trận, Thất Sát Phòng Vực đã thành, ma lực công kích, chỉ gây ra tiếng nổ vang trời, nhưng không đủ thương đến một người nào cả.

Bảy người thành một thể, cho dù là Thất Sát tự mình động thủ, cũng chưa chắc có hiệu quả, huống chi là ma khí sơ dung như Tiêu Thu Phong.

Máu vẫn chảy, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, bảy vết thương trên người, đã nhuộm hắn thành một người máu. Nhưng vẻ mặt điên cuồng bá đạo, không một bước lùi. Ngược lại, tâm tính giết chóc bộc phát ra, làm cho lực lượng công kích của hắn, càng lúc càng cường đại, cho dù là Tử Dao liều mạng cầu xin cũng không ngăn cản được.

Tử Dao đang khóc trong lòng, người đàn ông này vốn dĩ lương thiện, bởi vì ma tính tinh sát chưa hoàn toàn dung hợp, giờ phút này bị kích thích, tâm của hắn bắt đầu trầm luân, cổ vũ cho quá trình thành ma. Mà tất cả, cũng chỉ vì bảo vệ cho nàng.

Nàng tình nguyện chết, cũng không muốn hắn trở thành Tinh Sát, trở thành vũ khí hình người.

Nhưng cái mà nàng không muốn nhìn, lại là điều mà Thất Tử muốn làm. Đây là lệnh của Thất Sát, trừ việc ngăn cản hắn trở về phương đông, còn phải tận lực tối luyện ma tính củ hắn, đẩy nhanh tốc độ phát triển của vũ khí hình người.

Lực lượng của bảy đao kiếm, như gió nổi mây trôi, Tiêu Thu Phong cũng không lui lại, chọn cách cứng đối cứng, tiếp nhận một chiêu, thân hình lui lại. Tử Dao sau lưng cũng bị bỏ xuống, còn chưa đợi nàng đứng lên, Thất Tử đã nhào lại, mục tiêu của bọn họ, chính là muốn dồn cô gái này vào con đường chết.

Đứa con của rồng chính là vũ khí hình người, vũ khí là thứ cô độc nhất trên đời, không cần bạn bè, cũng không cần đồng bọn, những người có thể lay động nhân tâm của hắn, đều phải bị hủy diệt.

Thân thể lại căng lên, giống như mũi tên rời khỏi cung, nhanh chóng lao tới, Ma lực, Tinh Mang lực, giờ phút này, Tiêu Thu Phong đã không phân biệt được rồi. Giống như trận chiến với u âm nhân, ma tính của hắn bạo phát tàn khốc, muốn đập nát bảy người trước mắt này.

Mái tóc dài ba năm không để ý, phủ trên vai, đã điên cuồng tán động, Tiêu Thu Phong trong sự thao túng của ma tính, đã xúc động một lực lượng bị ma tính phong ấn lại, chính là Long Biến, đã được tăng thêm vài phần lệ khí.

Long Biến Tâm Quyết, vốn là tâm pháp được đề cao trong cảnh giới giết chóc, mà giết chóc chính là bản chất của hắn.

Một kiếm lão đến, mà thân hình của Tử Dao cũng nhào vào. Giờ phút này, nàng quên chính mình, nhìn thấy người đàn ông này gặp nguy hiểm, nàng bất chấp tính mạng, bổ nhào vào người Tiêu Thu Phong, thay hắn chặn một kiếm kia, nhưng nàng không biết rằng, nếu một kiếm kia đâm vào người của hắn, tuyệt đối sẽ không trí mạng, mà chỉ gia tăng tốc độ tiến hóa ma tính của hắn.

Nhưng do nàng ngăn cản, làm cho không ai lưu tình, kiếm đã trúng người, xuyên qua bả vai, máu tươi như mạch nước ngầm, phun thẳng lên khuôn mặt xinh đẹp kia, giống như hoa Đỗ Quyên vậy, trong giây phút nó nở ra, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng thật đáng tiếc, nó chỉ tồn tại trong nháy mắt. Tử Dao đã dùng hết khí lực còn lại của cơ thể... yên lặng ngã xuống ...

“AAAAA”Tiêu Thu Phong gào lên... đã tỉnh, bộc phát cùng điên cuồng.

Hắn đã quên hết tất cả, tay đã hóa, hóa thành long trảo. Thân hình phiêu động, tóc dài như nước, tung bay trong gió, lớn tiếng hét lên : “BỌN MÀY ... ĐỀU ... CHẾT ĐI!”

Ma tính, Tinh Mang, Long Biến, tất cả lực lượng, đã tụ tập về một chỗ, hình thành một chùm sáng màu trắng, như điện bàn đánh tới, tia sáng đã nhanh, nhưng Tiêu Thu Phong còn nhanh hơn.

Một trong Thất Tử, đã bị móng vuốt của hắn bắt trúng, dù đã đưa kiếm về cản, Tiêu Thu Phong vẫn không rời tay. Móng vuốt điên cuồng, đã xuyên thủng lồng ngực của hắn, sau đó, móc thẳng trái tim của hắn ra, và nó vẫn đang đập.

Cho dù chết, thì một kiếm kia, hắn ta vẫn không đánh xuống, vì người đàn ông này là vũ khí hình người, hắn không được phép làm tổn thương.

Sau đó, bên tai vang lên tiếng “Bẹp”, trái tim kia, đã bị bóp nát.

Cho dù nhìn thấy trái tim bị móc từ trong lồng ngực ra của đồng bọn, nhưng sáu người kia vẫn vô cảm, bởi vì sống chết đối với họ mà nói, đã không còn ý nghĩa gì.

Tử Dao đã không nhìn thấy, mà Tiêu Thu Phong cũng đánh mất chính mình, điên cuồng đánh về phía Thất Tử.

Thời điểm Tham Lang xuất hiện, chính là lúc Tiêu Thu Phong đang móc trái tim của người kia ra. Tuy rằng ông ta giết người như rạ, nhưng phương thức giết người tàn nhẫn như vậy, ông vẫn chưa thử qua, không nhìn được kinh tâm. Vũ khí hình người chính là vũ khí hình người, ngay cả thủ pháp giết người cũng tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Nếu không phải Phá Quân mãnh liệt yêu cầu, dẫu ông không được nhúng tay vào, nếu không ông đã không nhìn được, hủy diệt người đàn ông này, cuối cùng đương nhiên vẫn cứu Tử Dao về, làm sao mà cứu hắn được. Trong lòng vẫn không biết Tử Dao vì người đàn ông này mà bị thương, bị một kiếm xuyên qua.

“Đi...”Ma tính cuồng bạo, Tử Dao mất tích, hoàn toàn khơi dậy sự tiến hóa nhân thể, Hung Sát Lục Tử đã lui thân về, nhiệm vụ của họ đã hoàn thành, cần phải nhận nhiệm vụ tiếp theo.

Thất Sát sau khi nhận được báo cáo, cũng không vì chết mất một người trong Thất Tử mà đau buồn, ngược lại nghe được tình hình của Tiêu Thu Phong lại mừng rỡ như điên, quả nhiên là thể chất vô song, tốc độ tiến hóa và lực lượng của người đàn ông này, cho dù là thất sát, cũng kinh ngạc không thôi.

“Các người, không cần trở lại, tiếp tục, giết sạch những người bên cạnh hần, làm cho hần có càng nhiều cơ hội giết chóc càng tốt” Chỉ cần vũ khí hình người có một ngày thành hình, thì cho dù Thất Tử chết hết, ông ta cũng không hề thấy đáng tiếc, bởi vì đối với Thất Sát, chỉ cần đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

466. Chương 466 : Tin Tức Từ Phương Xa.

Tử Dao đã bị mang về Vân Tiên Đảo, trong lúc tia ý thức cuối cùng sắp biến mất, nàng đã vội vàng mở miệng nói một câu : “Sư phụ, cứu hần...” Sau đó, đưa tay nắm chặt lấy cánh tay của Phá Quân, rồi mê mang.

“Lão Phá La chết tiệt kia, ta đã sớm nói với ông rồi, giờ ông nhìn đi, nhìn cho rõ đi, Tử Dao bị đánh đến nông nỗi này nè” Tham Lang nổi điên lên, khí kinh dâng lên ào ạt, làm cho mấy món “đồ cổ” theo đúng nghĩa đen và nghĩa bóng trong phòng, tựa hồ không chịu nổi sự tức giận này, phát ra tiếng “răng rắc”.

Phá Quân cũng không ngờ, mọi chuyện lại ra nông nỗi như vậy, bị thương đến tình trạng này, thậm chí lực lượng một thân cũng biến mất, đã vậy còn trúng thêm một kiếm nữa, tất cả đã vượt khỏi dự liệu của ông.

“Nha đầu này, cũng thật là, rõ ràng toàn thân đã không còn sức, lại còn đỡ cho ma đầu kia một kiếm, cho dù muốn chết, cũng không cần phải làm vậy chứ, không biết là lão đầu ta thương tâm sao” Tham Lang lại tự nói tự nổi giận, nhìn Tử Dao, nhìn một kiếm kia, ông ta đã muốn điên cuồng đi giết đứa con của rồng lẫn Thất Tử luôn.

Phá Quân nhẹ nhàng gạt đầu, trên mặt vẫn có chút an ủi, đúng vậy, là vận mệnh của thiên đạo, chính là cơ duyên của Tử Dao, có can cũng không được, không bằng cứ để thuận theo tự nhiên là được.

“Yên tâm, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi, ta cam đoan, Tử Dao sẽ khỏe lại thôi” Trong lòng có hiểu biết, nên Phá Quân cũng không hề lo lắng thương thế của Tử Dao, nói xong, lấy một thánh quả có mùi thơm ngát ra để vào trong miệng Tử Dao, tay đặt lên lưng nàng vận kinh, thánh quả đã dần dần có tác dụng, bắt đầu trị liệu tất cả ngoại thương.

Tử Dao được sư phụ yêu thương cứu về từ cửa chết, nhưng Tiêu Thu Phong thì giống như một con người cô độc đang mê man nhất trên đời. Rõ ràng là có nhà, nhưng lại không biết đường về nhà thế nào, không có an ủi, không ai làm bạn, một mình hần, cứ như một con sói cô độc, vụng trộm trốn tại một nơi bí mật, lau liếm vết thương của mình.

Ma tính đã bộc phát, cả người hần giống như một thanh kiếm, một thanh kiếm đầy sát khí, những người nào có ý đồ tiếp cận hần, đều chỉ có một chữ : Chết!

Bọn chúng, vì chiếc xe lửa va chạm phát nổ, đã làm chết hơn ngàn người, những cảnh sát tìm tòi bốn phía kia, bây giờ đang giờ súng về phía hần, rồi sau đó đã bị vụn gãy cổ, rồi biến thành đồng thối vụn, hoặc là bị ném thẳng vào chiếc xe lửa, thành một đồng bầy nhầy.

Trong giết chóc, Tiêu Thu Phong đã tìm được sự bình yên trong tâm lý, nhưng hần phải tiếp tục giết chóc, để tìm đáp án của hần : Hần là ai?

Cho dù hần muốn nghỉ ngơi, thì Hung Sát Lục Tử cũng không cho hần cơ hội này, bởi vì bọn họ vừa xuất hiện, thì sát khí trong lòng Tiêu Thu Phong sẽ lại bốc lên, muốn phát tiết dục vọng.

Từ trên núi cao rừng sâu, đến thị trấn nhỏ, bọn họ đều dẫn đường cho Tiêu Thu Phong, từng bước tiến hóa ma tính trong người, mỗi khi Tiêu Thu Phong bình tĩnh thì bọn họ lại xuất hiện, rồi giết chóc bắt đầu, sau đó bọn họ lại biến mất, những người sống trong phạm vi gần đó đều thành thi thể. Tiêu Thu Phong không thể kiềm chế được nỗi hận trong lòng, hần muốn hủy thiên diệt địa.

Từ từ, đã có một tin đồn, trong khu vực của nước M, đã xuất hiện một ác ma, đi đến đâu thì xác người nằm đến đó, ngay cả chính phủ địa phương cũng không thoát.

Lời đồn này, đương nhiên là do người ta cố tình thổi phồng lên, nhưng vậy, vũ khí hình người Tiêu Thu Phong sẽ có nhiều địch nhân hơn, chỉ cần hắn không chết, thì bất kỳ phương pháp này đều phải dùng, cảm thực được sự cường đại và tiến hóa vô cùng của hắn, Thất Sát càng lúc càng trông mong, ngày hắn xưng bá thế giới, càng lúc càng gần.

Giết chóc có thể cho hắn sự cường đại vô hạn, thể năng Võ Chi Phách của Tiêu Thu Phong bị kích thích đến cực hạn, ma tính lại mênh mông, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một hình ảnh, đó chính là Tử Dao, nó là một hạt giống.

Nhưng càng giết chóc, càng làm cho lý trí của hắn bị ma diệt, đợi cho đến khi tâm trí của hắn hoàn toàn biến mất, thì chính là lúc Thất Sát có thể hoàn toàn nắm giữ hắn, và lúc đó, hắn không còn là người, mà chính là vũ khí.

Cảnh sát, quân đội, và những đội quân phòng thủ, được Hung Sát Lục Tử dụ dỗ đến chỗ của Tiêu Thu Phong. Cứ tiếp tục đi trên con đường này, thì lực lượng của Tiêu Thu Phong sẽ được đề cao vô hạn.

Trước kia xuất hiện cạnh hắn một trăm mét, bây giờ là năm trăm mét, Lục Tử cũng đã thành Tứ Tử, hành tung của bọn họ càng thêm cẩn thận, số 5 chết bởi vì quá bất cẩn, bị người đàn ông kia đuổi kịp, chết một cách thảm khốc tại đường trường, làm cho bọn họ, những người luôn lạnh lùng tàn khốc, cũng chịu không nổi.

Trong một căn cứ quân sự nhỏ, là nơi nghiên cứu khoa học của quân đội, Tứ Tử dẫn Tiêu Thu Phong vào, khi tiếng súng vang lên, thân hình cuồng bạo của Tiêu Thu Phong, đã trở thành ác ma, ba mươi người lính, toàn bộ đều bị giết, những người cầm vũ khí đối địch với hắn, kết quả là đều phải chết.

Khi Tiêu Thu Phong chậm rãi rời đi, thì trong một góc tối, xuất hiện hai bóng người, khăn che mặt trên người họ không che dấu được sự cuồng nhiệt, vừa rồi đã bị kích động bởi sự giết chóc của người đàn ông kia.

Nếu Tiêu Thu Phong quay đầu lại, nói không chừng hắn sẽ có chút ấn tượng, bởi vì hai người này, tuyệt đối quen thuộc với hắn, ba năm không gặp, Labus và Lang Khuyển đã trưởng thành, không còn là hai cậu bé ngày xưa nữa, khí thế cuồng phách, mang theo sự hung hãn vô cùng, không ai dám khinh thường họ.

“Thủ pháp giết người tàn khốc lắm, hình như là ma nhân cuồng sát trong truyền thuyết!” Labus trong ba năm nay cũng đã giết không dưới một ngàn người, nhưng nếu so sánh thủ pháp, tuyệt đối sẽ không thể nào vượt được người đàn ông kia, người đàn ông này tựa hồ là một kì binh, trời sinh ra chỉ giết người.

Nhưng thân hình cao to của Lang Khuyển vẫn đứng bất động, khi bị Labus lay lay, mới lặng lẽ nói : “Labus, tao hình như cảm nhận được hơi thở của Người, rất nhẹ, nhưng rất thật”

Labus hơi sững sờ, vội vàng hỏi : “Mày nói ma nhân cuồng sát kia, có thể là Tiêu thiếu gia? Không, không có khả năng, người kia là một kẻ điên, đi thôi, Lang Khuyển, tao biết mà nhớ Tiêu thiếu gia, tao cũng vậy, nhưng, chúng ta còn nhiệm vụ, nếu ma nhân kia đã giúp chúng ta giải quyết phiền toái, vậy chúng ta cũng nên làm việc của mình”

Lần này đến đây đều là Ruth ra lệnh cho họ, tìm kiếm một nguồn vũ khí mới, phối hợp với sự chế tạo của Lang Nha, chỉ cần chế tạo được vũ khí mới, thì binh đoàn Ma Quỷ ở Trung Đông, sẽ vĩnh viễn là vương giả, vĩnh viễn bất diệt.

.....

Trong một căn phòng mờ mịt, có một hơi thở quen thuộc, ba năm, đèn trong phòng chưa một lần được mở ra, ngay cả cửa sổ cũng không được mở, chỉ vì muốn lưu lại hơi thở này, đối với Ruth, đây chính là khát vọng sinh tồn duy nhất của nàng, là động lực sống duy nhất của nàng.

Ba năm, trải qua ba mươi sáu trận đại chiến để tôi luyện, chém giết ba mươi sáu đại cao thủ trên thế giới, hơn nữa cũng đã dung hợp tất cả lực lượng mà người cha Thiên Mệnh truyền cho nàng, nàng hận chính mình, hận bản thân yếu đuối, nhìn người đàn ông mình yêu biến mất trước mắt, không làm được cái gì cả.

Cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người nhẹ nhàng tiến vào, cùng với sự tiến vào này là ánh sáng trên người nàng, để lộ ra vẻ lãnh sương bạch ngọc, cùng với mùi thơm ngát và khuôn mặt quyến rũ, đúng là phong hoa đại tuyệt, hấp dẫn chúng sinh, Vũ! Nàng cũng tới Trung Đông!

Nơi này chính là những thứ thuộc về hắc, các nàng cần phải giữ gìn thật tốt, chờ mong có một ngày nào đó, hắc, có thể trở về, nhưng, ba năm trôi qua, các nàng đã lực tung các góc trên thế giới, nhưng đều không có tin tức của người đàn ông đó, các nàng không thất vọng, cũng không mệt mỏi, vẫn đang tiếp tục tìm kiếm.

Trên khuôn mặt lạnh lùng ấy, nhưng khi nhìn thấy Vũ, nó dần biến mất, giọng nói của Ruth nhẹ nhàng vang lên : “Chị Vũ”

“Ruth, chị biết, em rất nhớ hắc, chị cũng vậy, nhưng đừng làm thương tổn chính mình, nếu hắc trở về, nhìn thấy em như vậy, hắc sẽ rất đau lòng”

Tuy rằng đã nhiều lần và rất nhiều lần an ủi khuyên giải, nhưng rồi lại tiếp tục và tiếp tục tái phạm, nhưng Vũ vẫn kiên trì và kiên trì nhắc nhở. Thân là chị lớn, đây là điều cần làm, còn về phần hữu dụng hay không, nàng không nghĩ qua.

Biểu tình trên mặt ngưng trọng, khóe mắt của Ruth đã chảy xuống một giọt lệ trong suốt, từ từ lăn, từ từ rơi, nhẹ nhàng nói : “Chị Vũ, em hận chính mình, vì sao không giúp được cho hắc”

“Đây không phải là lỗi của em, tâm tình của tất cả chị em chúng ta đều như nhau, nếu trời cao thật sự muốn hắc chết, chị nguyện ý chết thay hắc, Ruth, chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta vẫn phải tiếp tục, không thể từ bỏ”

“Thủ lĩnh, thủ lĩnh...” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu khẩn cấp.

Căn phòng này, là cấm địa nghiêm mật nhất trong quân đoàn Ma Quỷ, trừ Ruth, Vũ và một vài người phụ nữ khác, không một ai khác được phép tiến vào.

Nhưng nghe thấy giọng nói này, tựa hồ như có việc rất gấp.

Mở cửa ra, đứng ngay đó, là vẻ mặt tú lệ cùng bộ dáng hưng phấn của Ping.

“Thủ lĩnh, Lang Khuyển và Labus truyền tin đến, bọn họ đã lấy được công thức...”

Thì ra là chuyện gì, còn tưởng là chuyện gì đặc biệt cao hứng, nhưng Ping lại nói tiếp : “Hai chị, Lang Khuyển có nói thêm, lúc đó hắc đã ngửi thấy mùi của chủ nhân, thật sự, hắc ngửi được, nhưng lại không tìm được hành tung của chủ nhân”

Vũ kinh động, so với Ruth còn nhanh hơn, nắm lấy tay của Ping, gấp giọng hỏi : “Em không nói nhầm chứ?”

Ruth đã phi thân bay ra ngoài, liên lạc với Lang Khuyển, tin này, quả thật là một tin tốt, thực lực của Lang Khuyển ngày một tăng, thì dị năng miễn cảm trời sinh của hắc, cũng càng ngày càng sắc bén. Nếu hắc đã ngửi được mùi của người đàn ông đó, vậy chứng minh rằng người đàn ông đó còn sống, trên đời này không còn chuyện này ngoài việc biết tin hắc còn sống, làm cho tất cả các nàng kinh động.

Chờ Vũ và Ping cùng Babi đi ra đến đại sảnh, Ruth đã buông điện thoại xuống.

“Chị Vũ, em muốn đích thân đi một chuyến” Tuy rằng áp lực trước mặt của Ma Quỷ rất lớn, nhưng không có chuyện gì quan trọng bằng chuyện này.

“Nếu Thatta thật sự muốn chết, vậy thì không cần cho chúng cơ hội gì, Lang Tổ có thể ứng phó tất cả nguy cơ” Vừa dứt lời, Ruth đã phóng ra ngoài, leo lên chiếc xe, chạy như điên, nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

“Các chị, chủ nhân thật sự có thể trở về sao?” Ở nơi này ba bốn năm rồi, mỗi ngày mỗi đêm Ping đều chờ mong chủ nhân về, nhìn các chị đau khổ như thế, nàng cũng cảm thấy được trong tim mình, rất đau!

Ping vừa dứt lời, Babi đã lên tiếng : “Tiêu thiếu gia bách chiến bách thắng, trên đời này căn bản không ai có thể đánh bại Người”

Sức mạnh tinh thần, thật sự không thể xem thường, nếu những lời này mà để Tiêu Thu Phong nghe được, phỏng chừng hắn sẽ xấu hổ đến mức đập đầu tự tử =))

467. Chương 467 : Đại Chiến Tại Cây Cầu Cánh Cổng Vàng.

Đối mặt với năm vị trưởng lão uy nghiêm, cho dù được xưng là đứa con của Thái Dương, Zeus, cũng không khỏi cung kính, bởi vì một trong năm vị kia, chính là cha của hắn.

U âm nhất mạch, xưng là đời sau của Thái Dương thần, đương nhiên, cái này chỉ là truyền thuyết thôi.

“Zeus, thân là con của thần Thái dương, gánh vác mỹ danh chiến tướng, nhưng ngay cả một đứa con gái cũng không giải quyết nổi, thật sự làm cho chúng ta thất vọng, chuyện này, người không cần nhúng tay vào nữa, để cho năm trưởng lão tự mình ra tay” Đại trưởng lão lên tiếng, trong năm người bọn họ, một lão đứng dậy nhẹ giọng nói : “Đúng vậy, đại trưởng lão, ta muốn đi nhìn một chuyến, xem trăm năm qua, phương đông đã sinh ra kỳ tài gì”

Trong lòng Zeus đại hận, nhưng không dám mở miệng ra nói, năm vị trưởng lão rất bất mãn với sự thất bại trong hành động lần này của hắn, bọn họ nắm giữ thế giới, chưa bao giờ chịu uất ức như vậy, u âm nhân không cho phép bị hạ thấp tôn nghiêm, đây là lần đầu tiên!

Mọi người đều đi ra ngoài, chỉ còn lại Zeus và đại trưởng lão, cũng chính là cha của hắn.

“Con trai, bản tính kiêu ngạo là không tốt, hy vọng con có thể rút ra bài học từ kinh nghiệm này, tuy rằng u âm nhân chúng ta cường đại, nhưng kẻ mạnh trên đời này không chỉ có mình chúng ta, dĩ thôi, chờ con lĩnh ngộ được sự cứu chuộc của Thái Dương, con sẽ có được sức mạnh mình mong muốn, đến lúc đó, con mới là cường giả chân chính, thế giới cần những

người có tuổi trẻ và nhiệt huyết như con”

Zeus vẫn chưa hiểu, hắn đã hơn trăm tuổi, mà vẫn còn coi là tuổi trẻ?

Nhưng sự cứu chuộc của Thái Dương thần, cũng chính là sinh mệnh của hắn, từ lúc sinh ra, hắn đã lĩnh ngộ được, chỉ tiếc là, trăm năm qua, hắn chưa thể lĩnh ngộ hoàn toàn, Thái Dương thần, đến tộc cùng muốn cho hắn biết cái gì?

Lão già chậm rãi rời đi, chỉ còn lại Zeus đang đứng lặng nơi đó, bốn phía trời lên đồ án Thái Dương cứu chuộc.

.....

Khi Thất Tử chỉ còn lại ba người, Thất Sát rốt cục đã hạ lệnh, để cho bọn họ trở lại Ma Hải Chi Chu, sự tiến hóa ma tính của con trai rồng, đã làm cho ông rất hài lòng, dĩ trấn đã thành, Hung Sát Thất Tử đã không còn tác dụng, cũng không cần, nhân tính ma diệt, cần một bước cuối cùng, đó chính là cái chết.

.....

Cây cầu Cánh Cổng Vàng, là một cây cầu nổi tiếng thế giới trăm năm qua, Tiêu Thu Phong lên bước đến nơi này, mà hai bên đầu cầu, đều đã bị quân đội cường hãn phong tỏa, mà u âm nhân và dị năng tổ, cũng đã tham gia, tất cả, chỉ vì muốn giết người đàn ông này.

“Hạ lệnh giới nghiêm, ta sẽ đi đối phó với người thanh niên kia” Ngũ trưởng lão đeo một cái mặt nạ lạnh lùng, trong giọng nói không hề có chút nhiệt độ : “Ta không cam đoan có thể cứu được tất cả mọi người”

Trong trận chiến tàn khốc của các cao thủ, tất cả cứu trợ đều vô ích, Ngũ trưởng lão được lệnh, là phải tiêu diệt người đàn ông kia, về phần chết bao nhiêu người, hắn ta không quan tâm, cũng không để ý, bởi vì không ai dám khiển trách hắn.

Hắn động, quan phụ trách cũng ra lệnh, hai vạn quân, cùng với hàng trăm xe thiết giáp được trang bị đầy đủ, tiến về phía trước, người đàn ông này ở ngay trên cầu, điểm này, không cần hoài nghi.

Ngũ trưởng lão đã cảm nhận được sự tồn tại của Tiêu Thu Phong, loại ma lực cường đại cùng với hơi thở giết chóc kia, căn bản là không cần dùng mắt để nhìn, tìm tòi trong ý thức cũng có thể nhìn rõ ràng.

Tay ngưng tụ khí thành đao khí vô hình, một chiếc xe bus hai tầng đã bị chém thành hai nửa, u âm nhân rất thích chém giết, giờ phút này chiếc xe đột nhiên bị tấn công, mọi người căn bản là không có cơ hội chạy trốn, khi chiếc xe rơi xuống biển, thì tiếng hét thảm vang lên, vọng đến tận trời cao.

“Đứa con của ma, ngươi có thể đi ra, hôm nay chính là kết thúc của ngươi”

Thân hình Ngũ trưởng lão đứng trên không trung, tay áo theo gió lay động, mặt nạ trên mặt lại làm cho sự phiêu dật ấy có vài phần quỷ dị, hơn nữa, một đòn vừa rồi, đã cho thấy tâm địa độc ác của hắn, muốn dồn tất cả vào chỗ chết.

Khi không có ma khí dao động, Tiêu Thu Phong là một người bình thường, hiền lành đối đãi với mọi người.

Giờ phút này, hắn đã nhảy xuống cầu, hai tay ôm lấy hai đứa bé khoảng bảy tám tuổi, các nàng trên xe đã làm cho hắn vui vẻ, làm cho hắn cười, làm cho hắn thấy hạnh phúc, vì thế, hắn cứu các nàng.

Giống như một người lương thiện nhất, nhẹ nhàng đặt hai đứa bé xuống đất, hắn đứng lên, lạnh lùng nhìn Ngũ trưởng lão, hỏi : “Mày là ai?”

Đây không phải Hung Sát Thất Tử, nhưng trên người của hắn có thể cảm nhận được lực lượng cường đại.

“Ngũ trưởng lão u âm nhân...”

“Thì ra là đám chó bọn mày, thật là đáng chết” Tiêu Thu Phong vẫn nhớ rõ, chính vì đám u âm nhân này, mà Tử Dao mới bị thương, mới dùng đến Diệt Huyết, mới trở thành vô lực, mới bị Thất Tử làm cho bị thương.

Hoặc là, giờ phút này, trong đầu của hắn, chỉ có Tử Dao, đó là vương bản duy nhất, còn lại, chỉ có cái chết và giết chóc.

Giống như Phá Quân đã tiên đoán, hạt giống này đã bắt đầu nảy mầm trong tâm linh của hắn, ma có ma căn, tình có tình chủng, để lúc đó, chỉ xem xem cái nào mạnh hơn thôi, cố gắng chiếm lấy chủ thể, nếu bên nào thắng, hắn sẽ thuộc về bên đó.

Vũ khí hình người, không hề có sơ hở, Tử Dao chính là sinh cơ duy nhất.

Hai mắt Ngũ trưởng lão đầy lệ khí, nhẹ nhàng cười : “Ma tử phương đông, đây không thuộc về thế giới của ngươi, đi đi, trở về địa ngục của ngươi, ở nơi đó, có thể đến được hắc ám suốt đời”

Theo những chú ngữ kia, gió động, không khí bắt đầu biến ảo, ngưng tụ thành một đoàn, hình thành đao, hóa thành kiếm, đã bao phủ lấy bốn phía Tiêu Thu Phong, bay qua bay lại không ngừng.

Ma tính bắt đầu khởi động, bày ra lực phòng ngự cường đại quanh thân, nhưng nhìn thấy đám chó chết u âm nhân này, lệ khí của Tiêu Thu Phong đã sống lại, không thể nhịn được nữa, ma tính bị Thất Sát kích khởi, giờ phút này lại hiện ra, trong đầu quay đầu một khái niệm, đó là giết, giết, và giết.

Trông trắng trong con mắt, dần dần trở nên mê mang, chậm rãi thành điên cuồng, cùng lúc đó, lực lượng của hắn, cũng bành trướng vô hạn.

“Đi chết đi...” Lý trí của Tiêu Thu Phong đã trầm luân trong một khắc kia, hắn đã động, ý niệm duy nhất trong lòng lúc này là, chính là xé nát người trước mắt ra thành nhiều mảnh nhỏ.

“Ánh sáng Thái Dương...” Với bốn chữ này của Ngũ trưởng lão, đao kiếm không khí đã thành thật thể, dưới ánh sáng của mặt trời mà chiếu rọi xuống.

Gió nổi lên, đao mang động, tất cả đều hướng về thân hình của Tiêu Thu Phong.

Hai tay Tiêu Thu Phong nâng lên, xuất ra đao tâm lực, giờ phút này, đao tâm lực đã không còn là màu trắng của năm xưa, mà trở thành màu đỏ của máu, đây mới chính là cảnh giới cao nhất của đao tâm lực, Tâm Huyết chi Dao.

Giống như tuyệt thế thần binh, khi đao kiếm không khí ấy va chạm vào, phát ra những tiếng “keng keng” mãnh liệt, sau đó bị chém thành hai mảnh, rơi xuống đất, hóa thành khí, khôi phục lại không khí ban đầu, biến mất trước mắt. Lực lượng còn sót lại, cũng không thể ngăn cản bước chân của Tiêu Thu Phong, ma khí càng tăng lên, người chưa tới, sát ý đã bao trùm.

Lăng nhiên đánh ra một chưởng, trong không khí vang lên tiếng nổ lớn, thân hình Ngũ trưởng lão văng ngược về, biến mất theo gió. Ma tử phương đông này quá mạng, cũng khó trách tại sao Zeus lại vứt bỏ tôn nghiêm của u âm nhân, chặt vật bỏ chạy.

Thân hình từ trên trời giáng xuống, Ngũ trưởng lão đã tụ tập chân lực hơn trăm năm, sáp nhập vào trong tay, gặp cuồng càng trở nên cuồng, gặp mạnh càng mạnh, Tiêu Thu Phong không hề tránh né, cứng rắn tiếp nhận một chưởng này. Đối với loại thương thể như vậy, hắn đã quen rồi.

Đi ra từ Lạc Cách gia tộc, hắn đã bị thương không biết bao nhiêu lần.

Thân hình bao lui, phần eo đập mạnh vào dây thép trên cầu, theo phản lực, Tiêu Thu Phong vọt trở lại, lúc này, một chưởng mang theo ma tính, tinh mang, và đao tâm, ba lực hợp nhất, trở thành một thể. Ngũ trưởng lão thấy một chưởng kia hiệu quả, trong lòng yên tâm, cho dù đứa con của ma có cường hãn cách mấy, cũng không đỡ nổi tu vi trăm năm của hắn.

Nhưng khi hắn vận chuyển toàn lực, muốn đập nát thân thể Tiêu Thu Phong ra, thì phản lực lại sinh ra một lực mới, mà nó không hề nhỏ chút nào.

Chân mặc dù đã tỳ lên trên mặt cầu ba mét, nhưng vẫn không giúp hắn giảm tốc độ, Ngũ trưởng lão hét một tiếng, thân hình bao lui hơn mấy chục mét, sau đó trong miệng học ra máu tươi, đã nhuộm đỏ toàn khuôn mặt, lúc ngẩng đầu lên, hắn trở nên quỷ dị khó lường.

Tiêu Thu Phong đã thành ma, căn bản là không sợ đau đớn, nhưng đối với Ngũ trưởng lão của u âm nhân, hưởng thụ vinh hoa trăm năm, bọn họ thật sự rất an nhàn, khi bị đau đớn, làm cho mặt hắn nhú lại, nếu không có cái mặt na kia, giờ phút này sắc mặt của hắn khẳng định sẽ rất khó coi.

“Lệnh cho bộ đội, công kích ...”Biến hóa ngoài ý muốn này, làm cho quan chỉ huy quân đội rất kinh ngạc, khi đám binh lính vẫn còn chưa hồi phục tinh thần từ trận đánh của các siêu nhân kia, mệnh lệnh tấn công đã phát ra.

Chuyện này, đã được tổng thống rất coi trọng, chuyện xử lý cuồng ma này, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhiệm kỳ của ông ta, mặc kệ phải trả giá lớn thế nào, cũng phải tiêu diệt cuồng ma này, cho dù hy sinh tính mạng của hai vạn quân, ông ta cũng không tiếc.

Dân chúng quốc gia đã rất sợ hãi cuồng ma này, vượt khỏi sự sợ hãi của chiến tranh, hơn nữa, làm cho quốc gia M phần nộ hơn là, cuồng ma không hề cố kỵ, căn bản không che dấu mình, đi đến đâu là chém giết đến đó, nhưng mà, không ai có thể ngăn cản được hắn.

Loại chuyện này không có khả năng phát sinh, bằng không nước M sẽ mất đi dân tâm.

Cho nên lúc này, tiêu diệt đứa con của ma, chính là mệnh lệnh số một.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng cười, nhìn thân thể rung rung đang âm thầm điều tức của Ngũ trưởng lão, hắn đã vọt lại, đám u âm nhân phải chết, Hung Sát Thất Tử cũng phải chết, tất cả những kẻ tổn thương người của hắn, đều phải chết.

Thân hình vừa động, Ngũ trưởng lão đã có chút kinh hãi, đứa con của ma tựa hồ như quái vật đánh hoài không chết, giờ phút này, tiếng súng vang lên.

Hàng ngàn âm thanh nổi lên, toàn bộ đều nhắm đến một mình Tiêu Thu Phong.

468. Chương 468 : Lực Lượng Của Tinh Nhật Quyết.

Vài tiếng pháo lôi đình đã nổ lên bên cạnh Tiêu Thu Phong, mảnh đạn bay lên, hình thành khối lửa, từng đợt rồi lại từng đợt, nhưng cũng không thể làm cho hắn dừng lại, sát khí khóa chặt Ngũ trưởng lão, sát khí lạnh lùng ấy, thấm vào tận tim hắn, làm cho mọi người run sợ.

Giờ phút này, mọi người mới biết được sự cường đại của con trai ma, càng thấy hấn tàn khốc vô tình, đối với mình cũng vô tình như vậy, huống chi là người khác.

Kỳ thật không ai biết rằng, trong lòng của hấn, tất cả sự vô tình này, cũng bởi vì tình yêu, hấn muốn trả thù!

“Con trai của rồng, long hình thần binh, trở về đi, trở về đi...”Thất Sát ở một nơi xa xôi, cũng đã vận dụng ma công, dùng cảm ứng của Thất Sát Quyết, phát ra lời kêu gọi, ông ta đã cảm nhận được, vũ khí hình người đã thành thực, cần phải chấp nhận người chủ nhân này.

Ý thức trong đầu, nổi lên một khí tức lạnh lẽo, hơi thở của Tiêu Thu Phong, lập tức trở nên vô lực, trong lòng đang có người triệu hồi hấn, là một âm thanh của ai đó đang triệu hồi hấn.

Hai tay ôm lấy đầu, ý muốn đem âm thanh này ra khỏi đầu óc, nhưng càng làm như vậy, càng làm cho nó cắn nuốt ý thức của hấn, làm cho một chút ý thức cuối cùng này, trầm luân theo tiếng gọi kia, dưới ma tính đại thịnh, trên cái trán của Tiêu Thu Phong, hiện ra một ấn ký hoặc sáng hoặc tối, đây chính là ma ấn ký. Hạt giống mà Thất Sát gieo trong người hấn ngày đó đã nảy mầm, trưởng thành, và bây giờ là đến lúc thu hoạch.

Dưới sự thống khổ kia, khí kinh hô thể đã muốn biến mất, trong làn mưa đạn, trên người Tiêu Thu Phong xuất hiện càng lúc càng nhiều vết thương, máu đỏ khắp người, cả người nhìn giống như một miếng giẻ rách vậy, lại còn bị Ngũ trưởng lão đánh lên một kích, ngực như muốn vỡ vụn, máu tươi phun ra.

Lại tiếng súng vang lên, nhưng lần này là nhắm vào đám binh lính của nước M, tử thương vô số, ở một núi đá phía trên Cánh Cổng Vàng, mấy chục cây súng máy đã nã đạn điên cuồng về phía lính nước M, phun ra ngọn lửa phẫn hận, đây chính là lực lượng của Đồ Thần.

Tuy rằng không biết người đàn ông kia có phải là người mà nàng cần tìm không, nhưng Ruth cần phải cứu người này trước, trên đời này bất kỳ kẻ nào cũng có thể chết, nhưng chỉ có hấn là không được, bởi vì không có hấn, càng có nhiều người chết hơn.

“Dùng bất cứ mọi giá, ta muốn cứu sống người đàn ông kia”Đây là lệnh của Ruth, thân hình cô độc của nàng, đã động, bên người nàng, cũng đã có mấy chục cao thủ Đồ Thần, chỉ cần tiểu thư ra lệnh, bọn họ cũng có thể trả giá bằng tính mạng.

Hơn mười hòng súng ngắm đã hướng về phía Ngũ trưởng lão, làm cho thân hình vừa định công kích của hấn phải lui về, nhưng một quyền đã đến,

đánh bay thân hình của Tiêu Thu Phong mấy chục mét, cả người vô lực, rớt xuống khỏi cầu Cánh Cổng Vài.

Dưới nước đã có ca nô, nhanh chóng lao lại hướng này, lực lượng của Đồ Thần, không ai trên thế giới này có thể coi thường. Giờ phút này quay đầu súng nhắm về phía lính nước M, căn bản không cần nghĩ nhiều, đám lính nước M cũng không ngờ, sau khi chịu sự biến thái của ma nhân kia, còn phải chịu công kích mãnh liệt.

Trên cầu căn bản là không có chỗ nấp, lập tức có vô số người chết, tất cả đều nằm sấp xuống, chờ xe thiếp giáp đến cứu viện.

Ngay trong lúc mọi người chiến đấu kịch liệt, thì cùng lúc đó Tiêu Thu Phong rơi xuống biển sâu, cảnh tượng quỷ dị giờ phút này xuất hiện.

Hấn không ngã xuống, mà chỉ lơ lửng giữa biển và cầu. giống như một chiếc lá, chậm rãi dong đưa. Một vòng rồi lại một vòng, thân thể có hào quang, một tia sáng như lửa nóng, mạnh mẽ phát ra từ trong thân thể hấn, rất xa, những người ở rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Những tiếng gọi xa xôi, bắt đầu dao động trong đầu, theo âm luật của Thất Sát ở nơi xa, một lần rồi lại một lần lặp lại, đây là tiếng gọi của ma quỷ, ở trong những tiếng kêu gọi đó, Tiêu Thu Phong chỉ muốn hủy diệt và hủy diệt.

Tiêu Thu Phong lâm vào những suy nghĩ cuồng loạn, thân thể có rất nhiều chỗ bị thương, còn trong đầu thì có tiếng gọi của ma quỷ, làm cho hấn mất đi tia lý trí cuối cùng, về mặt điên cuồng, khí kinh hoàn toàn

không có, chỉ có thể theo gió, đánh về phía biển rộng, hần đã cố hết sức, thật sự đã cố hết sức, nhưng giờ phút này, biển rộng chính là nơi hần trở về.

Khi một dòng nước ấm chạm vào tâm mạch của hần, thì cơ hồ như đã làm cho lương tâm bình tĩnh kia, bắt đầu có phản ứng mạnh mẽ, đây là lực lượng của Tinh Nhật quyết, Tinh Nhật quyết chính là một lực lượng trong sinh.

Khi lực lượng Tinh Nhật quyết chậm rãi xuất hiện, nhưng khẩu quyết không hiểu ngày đó trong Tinh Mang trận, tất cả tự xuất hiện trong đầu, luân chuyển liên tục, sau đó tạo thành một hiện tượng rất kỳ quái, thành một hình người, một lão già không nhìn rõ mặt.

“Con trai, rốt cục con đã đột phá hạn chế của sinh mệnh chi hải, tới được bờ đối diện, trong ngàn năm qua, con là người đầu tiên có thể nói chuyện cùng ta”

Tiêu Thu Phong nghi hoặc hỏi : “Ông là ai?”

Lão già nhẹ nhàng đáp : “Con có thể gọi là ta sinh mệnh chi phụ, hoặc gọi ta là thần cũng được, về phần là cái gì, ta cũng không rõ, bởi vì ta đã vô hạn thăm dò”

“Ông là thần tiên?”

Lão già tựa hồ cười cười, nói : “Trên đời này không có thần tiên, ta chỉ là một hình thái sinh tồn của sinh mệnh, con cũng vậy, đây là một hình thái sinh mệnh siêu việt, có thể vô cùng vô tận, nhưng cũng rất cô độc”

Tiêu Thu Phong lập tức cự tuyệt : “Không cần, tôi muốn trở về thế giới của tôi, tìm kiếm những gì thuộc về tôi, tìm những người yêu thương của tôi, tôi nhớ các nàng, xin ông giúp tôi”

“Thiên đạo thiên mệnh, cho dù là ta, cũng chỉ có thể hiểu được, cũng không thể nghịch thiên cải mệnh, chúng ta cuối cùng có duyên, duyên phận ngàn năm tương ngộ. Ta thật sự hần là phải giúp con một tay, con trai, đường do chính mình tự đi, nhưng ta có thể giúp con hấp thu tất cả lực lượng của Tinh Mang, trở thành thần chân chính trong lòng nhân loại, một ngày nào đó, con sẽ biết, con cần phải làm cái gì”

Lão già nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thân hình huyền ảo dần biến những ký tự, bay múa xoay chuyển, hợp thành vòng hoa, vây quanh lấy hần, sau đó hần nghe được một âm thanh cuối cùng : “Con trai, hãy trân trọng, trong người con có được quang minh và hắc ám đồng thời tồn tại, lực lượng của Tinh Nhật sẽ đem chúng dung hợp, về sau, con chính là người cường đại nhất trên đời, hẹn gặp lại, con trai, ta sẽ chúc phúc cho con”

Những ký tự kia, biến thành một đoàn khí biến ảo, dũng mãnh tiến vào thân thể hần, tất cả các vết thương, tất cả đau đớn, đều biến mất, vạn đạo kim quang như đã bao bọc lấy thân thể của hần, lơ lửng giữa không trung, giống như là một chiếc thuyền nhỏ giữa vũ trụ, hấp thụ lực lượng cường đại nhất trên thế gian.

Cơ hồ như mọi người đều nhìn chăm chú vào sự biến ảo này, ngay cả Ngũ trưởng lão cũng không ngoại lệ, hơn trăm năm qua, hần chưa từng chứng kiến một chuyện lạ nào như vậy, cũng chưa từng thấy loại lực lượng nào tăng lên liên tục như vậy, bị như vậy cho dù không chết cũng hoàn toàn mất đi sức mạnh, huống chi còn có rất nhiều vết thương do súng đạn, thân mình thương tích.

Nhưng trong ý thức của hần, lực lượng của người đàn ông này, càng phát càng kinh hãi thế tục, cho dù là quang mang của Thái Dương thần hạ xuống, cũng chưa từng làm cho hần sợ hãi như vậy, đúng vậy, hần là u âm nhân, từ trước đến giờ đều là người khác sợ hãi hần, mà bây giờ, hần lại sợ một người phương đông trẻ tuổi.

“Tấn công, tấn công...”Ngũ trưởng lão run giọng nói, chỉ vào tia sáng dưới cầu kia, vội vàng hét lên.

Tiếng súng lại vang lên, cho dù là sắt thép trên cầu, cũng bị bắn vỡ nát, biến thành một đồng chất thải công nghiệp, nhưng tia sáng kia đã đốt cháy những viên đạn bay tới, làm thành bụi phấn rơi xuống biển, giống như bầu trời nổi mưa lên, cho dù là lực lượng của Đồ Thần, cũng không thể nào ngăn cản hết được.

Ruth đã xông lên mặt cầu, tuy rằng hành tung của Phong Linh là bí mật lớn nhất Đồ Thần, nhưng vì người đàn ông kia, nàng nguyện ý làm tất cả mọi chuyện, càng đến gần, càng có một cảm giác mãnh liệt không hiểu.

Trong khi bọn lính đang thay đạn cho đợt tiếp theo, trong lúc yên lặng đó, thì tia sáng kia chậm rãi biến mất, thân hình Tiêu Thu Phong chậm rãi phiêu động, đứng vậy, vẫn phiêu động, vẫn lơ lửng trên không, theo gió, mái tóc dài tung bay, làm cho hắn trông giống như một chiến thần sáng rọi thế gian, từ trên trời giáng xuống.

Vừa rồi, lệ khí cuồng ma, đã hoàn toàn tán đi, trong lòng của hắn, chỉ có sự trầm tư vô hạn, lực lượng của Tinh Mang, thuộc về trời và đất. Mà không gian trời đất, những chuyện cần tự hỏi, thật sự nhiều lắm.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ, lực lượng lớn nhất của Tinh Mang, lại chính là tâm quyết tự phù kia, cái này căn bản không phải là ký tự, mà chính là do lực lượng tâm quyết hóa thành, dưới sự trợ giúp của lão già kia, sau khi hấp thụ toàn bộ lực lượng này, Tinh và Nhật (Sao và Ngày), đại biểu cho âm và dương, làm cho Long Biên, Vô Chi Phách, Ma công, tất cả tan ra thành một, tùy ý hắn chi phối.

Nơi này không thuộc về hắn, thế giới của hắn ở phương đông, giờ phút này, Tiêu Thu Phong muốn về nhà, tuy rằng hắn vẫn không nhớ được mình là ai, nhưng hắn biết, hắn có thể tìm được.

“U âm nhân, sợ hãi đi, ta sẽ cho các ngươi nếm thử lực lượng siêu việt vô pháp vĩnh hằng”Giọng nói của Tiêu Thu Phong rất nhẹ, nhưng theo gió mà đưa, rất nhiều người có thể nghe được. Còn ngũ trưởng lão thì khỏi nói, tuy rằng nhìn người đàn ông này không cảm thụ được một tia năng lượng trên người, nhưng hắn lại cảm thấy sợ hãi.

Thậm chí trong lòng còn không có một tia phản kháng.

Hai tay giơ tay, Tiêu Thu Phong đứng giữa không trung, đã xảy ra nhiều biến hóa, mọi người có thể thấy rõ ràng, không gian đã tách ra, biến thành từng khối từng khối, sau đó, cây cầu phát ra những tiếng “răng rắc”.

“Không xong rồi, cầu sắp sập rồi, mau chạy thôi...”

Những lời này vừa dứt, cây cầu đã bị cắt thành hai ba mảnh dưới chân Tiêu Thu Phong, mà tay hắn, đã đặt lên đầu của Ngũ trưởng lão, máu, phun mạnh ra, tia sáng màu vàng lan xa vạn trượng, cho dù là giết chóc thì trên mặt hắn vẫn thánh khiết như cũ, đây là lực lượng của Thần!

Nhưng trong nháy mắt, Ruth đã nhìn thấy gương mặt này.

Một tiếng kêu bi thảm vang lên : “Ông xã.....!”

469. Chương 469 : Trở Về Phương Đông.

Ruth phi thân đến trên mặt cầu, đứng ở đó, liều mạng gào to, nhưng Tiêu Thu Phong căn bản là không nghe được âm thanh của nàng, cùng lúc đó cao thủ Đồ Thần đã vây quanh lấy nàng.

“Tiểu thư, chúng ta có thể rút lui chưa?”

Ruth không thể nhìn thấy ngay cả bóng lưng của hắn, sau ba năm, người đàn ông mà nàng yêu càng trở nên cường đại hơn, hơn nữa, hình như hắn không nhận ra nàng.

“Giết, giết hết, giết những tên khốn nạn này cho ta...”Bởi vì Tiêu Thu Phong biến mất, trong lòng Ruth sinh ra một sự điên cuồng lẫn vui buồn, nàng cần phải phát tiết ra, chỉ đáng thương cho đám lính nước M, vừa mới nhặt được cái mạng nhỏ trở về từ cây cầu, lại phải hứng chịu một vụ thảm sát mới.

Mấy trăm chiếc xe thiếp giáp đã rơi xuống biển, không còn chỗ che chắn, bọn họ đành hứng chịu cơn thịnh nộ, máu tươi nhuộm đỏ biển rộng, nhất thời thành một mảnh lớn.

Với lực lượng của Ruth mà cũng không thể thăm dò được hơi thở của hắn, nhưng nàng không thất vọng, vì nàng đã xác định được, người đàn ông mà nàng yêu, mất tích sau ba năm, vẫn còn sống!

Còn sống, tất là còn hy vọng, không phải sao?

Ở vùng Trung Đông xa xôi, Vũ nhận được điện thoại. Nàng cần phải báo tin cho Vũ biết, Vũ là chị lớn, loại chuyện này, nàng ta biết nên thông báo cho mọi người thế nào, mà Ruth cũng ngừng lại, mặc kệ là người đàn ông đó bây giờ thế nào, các nàng vẫn sẽ đi theo hần. Chiến trường hùng hực khí thế giết chóc kia, nàng chỉ bỏ lại một câu, rồi bóng người đã biến mất.

“Giết để kết thúc công việc”

Những tên khốn kiếp đáng giận này dám đối phó với ông xã của nàng, nàng muốn cho quốc gia này biết thế nào là lực lượng giết chóc. Từng đợt rồi lại từng đợt sóng đánh tới, sau khi nhận lấy sự giết chóc của ma nhân cuồng sát, nước M lại bắt đầu nghênh đón một tràng thảm sát mới. Nhưng thật đáng tiếc, từng là một quốc gia cường đại, cũng trở nên vô cùng chật vật, bởi vì họ không thể xử lý được, cũng không ai có thể giúp bọn họ.

Từng là một quốc gia lấy chiến tranh làm giàu, vào giờ phút này, giống như một con heo đang chờ bị thọt huyết, không hề có phòng bị tốt, bởi vì họ không thể phòng bị được.

Dị năng tổ sau khi đại chiến với ác ma, đã bị tổn thất trầm trọng, đã không thể sử dụng được, hai vạn binh lính toàn bộ đã bị diệt, nhưng ác ma vẫn sống khỏe mạnh như cũ, còn u âm nhân sau khi mất đi một trưởng lão, đã bắt đầu xem trọng chuyện này, bọn họ không hề quan tâm đến sự giết chóc của Đồ Thần, bọn họ chỉ phụ trách đối phó với ác ma.

Đối mặt với sự chỉ trích của toàn dân, chính phủ nước M phải đưa ra một quyết định bất đắc dĩ, cúi đầu, xin sự giúp đỡ của các quốc gia phương đông. Bởi vì tất cả chuyện này, đều có bóng dáng của lực lượng thần bí phương đông.

Về phần âm ĩ bao lâu, còn phải xem tâm tình của Ruth.

Chẳng qua, có Vũ, Ruth không thể tùy hứng mãi được.

Ma Hải Chi Chu, là một cái đảo nhỏ, là cái đảo này, giống như một cái thuyền nhỏ, mà mạch nước ngầm quanh đảo đã khởi động, căn bản là không còn thuyền nào có thể tới gần, cho nên, Thất Sát gọi nó là Ma Hải, còn hòn đảo này, đương nhiên cũng có tên là Ma Hải Chi Chu. (Con thuyền của biển ma)

Thất Sát phun ra một ngụm máu tươi, hạt giống ma quỷ trong người của con trai rồng, đã bị một lực lượng cường thế vô hình vụn gãy, mất đi ký thác, tạo thành lực phản chấn, cho dù là Thất Sát cũng không chịu nổi.

Thất Sát đã tức muốn điên lên, nhưng trong sự tức giận ấy, cũng có một bất ngờ ngoài ý muốn, bởi vì lực lượng của vũ khí hình người, tựa hồ như đã có phản ứng mãnh liệt, trong lời kêu gọi của hần, đã phát ra sự hồi đáp.

Tái ông mất ngựa, chưa hần đã là họa.

Vũ khí hình người, chỉ cần hoàn thành một việc nữa, cũng đã đủ rồi.

“Hahaha... Phá Quân, ông đừng tưởng rằng có một chút thiên cơ, là có thể đánh bại Thất Sát ta, thiên ý sẽ không luôn hướng về ông, lúc này, vận khí của ta tốt hơn” Có sự giáo huấn của con trai rồng, Thất Sát đã quyết định, tự mình giám sát vũ khí hình người mới, gieo trồng rất nhiều mầm mống như vậy, mãi mới có được một cái cho ông ta hy vọng.

Nửa tháng sau, Tiêu Thu Phong đã về đến phương Đông, trở về một nơi rất quen thuộc, nhưng hiện tại nơi đây lại là một thành phố rất xa lạ, HongKong, hòn ngọc của phương Đông.

Hoàn toàn khác hẳn phương tay, bầu không khí nơi đây đã đánh sâu vào trong lòng Tiêu Thu Phong, có vài thứ, hần đã từng trải qua, nhưng vô luận là thế nào, cũng không thể nắm bắt được, luôn luôn ẩn ẩn hiện hiện không rõ ràng.

Nhưng hần biết, đây chính là thế giới thuộc về hần.

“Tiên sinh, có phải muốn đi Hồng Lâu hay không, năm mươi đồng tiền xe, tôi sẽ dẫn đường...”

Một người, bước vào một con đường náo nhiệt nơi đây, Tiêu Thu Phong liền cảm thấy thoải mái, ngay cả làn gió cũng như không khí nơi đây, tựa hồ cũng là cho người ta ngửi được mùi thơm ngát say lòng, mà một chiếc xe đã dừng ngay trước mặt hắn, lái xe đưa đầu ra, tươi cười nói.

Tại khu Bất Dạ Thành này ở HongKong, bất kỳ một người đàn ông nào, đều lựa chọn đi đến Hồng Lâu cả, đây giống như là một khu vực nổi tiếng khắp thế giới, không người nào không nghe đến, không người nào là không biết.

Hồng Lâu, chính là một chốn tiêu hèn..

Một người đi dạo phố nhàm chán như vậy, mà chỉ có một mình, phải nói là ánh mắt của tài xế này cũng rất là sáng.

“Hồng Lâu”Tiêu Thu Phong âm thầm tự nói, hắn nhìn như có chút ấn tượng, lấy ra trên người mười đôla, đưa cho tài xế : “Đưa tôi đến đó, đây là của anh”

Tài xế cầm lấy tờ đôla, run run tay, xác định đây là thật, lúc này mới làm ra biểu tình khách hàng là thượng đế, nói : “Tiên sinh, anh yên tâm, nếu anh cần đi chỗ nào khác thì tôi sẽ giới thiệu, nơi này không chỗ nào là tôi không biết...”

Người sử dụng đôla, đương nhiên là người nước ngoài, mà trong lòng người địa phương nơi đây, những loại người này đều rất giàu có, nếu tài xế biết Tiêu Thu Phong móc ra tờ mười đôla duy nhất trên người, chắc chắn sẽ không ân cần như vậy.

Tiêu Thu Phong không muốn nghe hắn nói nhảm, khi thấy được cửa lớn của Hồng Lâu, xe đã dừng lại.

“”Tiên sinh, có cần tôi giúp giới thiệu không, nơi này tôi rất quen thuộc, chỉ cần năm mươi đồng, tôi có thể...”Nhưng khi hắn ta quay đầu lại, mới phát hiện người trong xe đã không thấy, tài xế liền đổ mồ hôi lạnh, không phải nhìn thấy quỷ chứ, nhưng mà, quỷ cũng biết xài đôla sao?

So với Hoàng Kim Thủy Thành ở Đông Nam, nơi này có vài phần khí thế phi phàm, một tòa nhà ba mươi mấy tầng, đều thuộc về một mình Hồng Lâu, trong đó có tất cả những thứ như ăn uống vui chơi. Chỉ cần những gì có thể khơi dậy dục vọng của đàn ông, nơi này đều có.

Toàn nhà ba mươi mấy tầng, dựa theo công năng mà chia tầng ra, có thể nhìn sơ đồ ở cửa mà có thể hiểu được, chẳng qua, ở HongKong, một nơi tắc đất tắc vàng, mà có thể mua được một tòa cao ốc như vậy, quả thật người bình thường không thể làm được.

“Tiên sinh, ngài muốn đi tầng mấy?”Mỗi tầng khác nhau, đều đại biểu cho sự tiêu xài khác nhau, mỹ nữ đứng trước cửa hoan nghênh rất lễ phép, trong mắt rất có hứng thú, mang theo một ý cười : “Tôi có thể dẫn đường cho tiên sinh”

Dáng người cao ráo 1m87, mái tóc để dài trên vai, khí chất nhàn nhạt, có chút thần thái lạnh lùng, ngũ quan cân xứng, thần khí cao cao tại thượng, tuyệt đối có thể hấp dẫn bất kỳ ánh mắt của người con gái nào, ở trên người hắn, có lực lượng của thần và ma cùng tan ra, có một hương vị độc đáo, đối với người thường mà nói, đây là một sự hấp dẫn.

Tiêu Thu Phong không có hứng thú, hắn chỉ muốn làm một người tham quang, bởi vì Hồng Lâu, đã làm xúc động tâm tình hắn, hắn tới đây tìm kiếm một chút, xem có gì thuộc về trí nhớ của hắn.

“Không cần, để tôi tự lên”Hắn từ chối, xoay người đi, để lại cho mỹ nữ này một sự rung động.

Tầng một... tầng hai... tầng ba... Tiêu Thu Phong tiêu sái bước lên từng tầng, cho đến lầu mười sáu, hắn mới nhẹ nhàng đi vào, nơi này khí thế ngất trời, không giống như ở tầng trệt, náo nhiệt ồn ào, đám người chật chội, âm nhạc điên cuồng, tất cả đều phát tiết cho một ngày buồn bực và không vui.

Một quầy bar, một sân khấu nhỏ, ở đó, mọi người điên cuồng hò hét, khí triều hương diễm, cũng bắt đầu xuất hiện, càng lên cao, càng thuộc về thế giới của đàn ông, bước đến đây, mới có thể đến được sự hưởng thụ.

Một cảm giác kỳ quái, Tiêu Thu Phong từ từ đi qua, ngồi xuống, sau đó, cầm một ly nước, địa phương như vậy, đối với hắn, có cảm giác rất thật, hắn biết, nhiều năm trước, nhất định là hắn đã đến những nơi như

vậy, tuy rằng không nhất định là Hồng Lâu, nhưng chắc chắn có đến.

Hồng Long mặc dù là địa phương làm cho đàn ông mất hồn, nhưng cũng không thiếu hụt đàn bà, nơi đặc biệt này, luôn luôn có rượu.

Đàn ông cả ngày mệt mỏi, cần một chỗ để phóng túng, mà đàn bà cũng vậy, nơi này có không ít những người đàn bà đến đây phóng túng, ánh mắt my, dục, cùng cách ăn mặc hở hang, đều nói lên tâm tư của bản thân, Tiêu Thu Phong không cần dò xét, chỉ nhìn là có thể hiểu.

Một ly rượu, một người đàn bà, hương khí ngênh đón người, my thái trên mặt mang theo vẻ sành đời, đây không phải là khí chất mà các cô gái bình thường có thể có được, nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lại dào dạt thanh xuân.

“Anh đẹp trai, em mời anh một ly”Nàng Lúc nàng ta nói những lời này, bốn phía đã có những ánh mắt kinh ngạc, có ít nhất một nửa người tại đây đã đem sự chú ý tập trung lên người Tiêu Thu Phong.

Vì nàng ta cũng không phải loại đàn bà bình thường, nàng gọi là chị Hồng, chính là người quản lý lớn nhất tại Hồng Lâu, mỗi ngày lúc nhàn rỗi, nàng thường đến đây uống vài ly, điểm này, khách thường tới đều biết, đối với trái tim cô độc của nàng mà nói, đây cũng là một thú tiêu khiển.

Nàng là một người đàn bà xinh đẹp, cái này không cần hoài nghi, nhưng cũng là một người phụ nữ đáng thương, rất ít người biết rằng, dung nhan xinh đẹp kia, chính là nguyên nhân gây ra chuyện thương tâm cho nàng. Đúng, kỳ quái như vậy đó!

Nhưng khi nàng trở thành quản lý nơi này, sinh mạng của nàng bắt đầu xuất hiện kỳ tích, nắm giữ vận mệnh của nhiều người, chính là nàng ta.

Trong này, nàng ta, chính là nữ hoàng!

470. Chương 470 : Người Đàn Ông Cực Phẩm.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt rất không bình thường nhìn nàng, tuyệt đối không phải là thứ ánh mắt biểu hiện dục vọng của đàn ông, kỳ thật, với sự quyến rũ phong tình của chị Hồng, cùng với dáng người gợi cảm, thì đàn ông nhìn nàng, cũng là điều rất bình thường, đáng tiếc, bây giờ người nhìn lại là Tiêu Thu Phong.

“Cô thật ra rất cô độc, luôn muốn tìm người bạn đời...”Nước từ từ vào miệng, một luồng khí nóng từ cổ xộc lên, đó là tâm tình của hần dao động. Ở nơi đây, mặc dù hần có cảm giác, nhưng không có người hần cần tìm.

Chị Hồng thản nhiên cười, lộ ra khí chất cao quý, mị hoặc tâm sinh, trời sinh nàng ra rất nhút nhác, nhưng do chuyện hồng nhan họa thủy, nên biểu hiện ra bên ngoài cũng mạnh dạn hơn, nói : “Anh cảm thấy em rất cô độc?”

“Tuy rằng cô rất cô độc, nhưng lại rất cao ngạo, luôn muốn tìm một người chân chính có thể hiểu cô, tôi nghĩ, giờ phút này cô còn chưa tìm được, thế nhân không ai có thể hiểu được chính mình, làm sao mà có người có thể hiểu được người khác”

Chị Hồng vẫn bất động như cũ, nhưng Tiêu Thu Phong đã uống xong nước, hần chuẩn bị rời đi, người đàn bà này tuy xinh đẹp, nhưng không phải là người hần muốn tìm.

Điều này làm cho chị Hồng rất bất ngờ, mỗi người đàn ông nói chuyện với nàng, luôn tìm những cách nói chuyện khó hiểu, để hấp dẫn sự chú ý của nàng, mặc dù người đàn ông này nói không sai, nhưng chắc là cũng chỉ nghĩ đến việc hấp dẫn sự chú ý của nàng, chẳng qua, chị Hồng không ghét, giống như là trong lòng phát sinh ra, người đàn ông này, không có nửa phần lỗ mắng.

Bằng không nàng sẽ không tự phá vỡ truyền thống của mình, truyền thống chưa bao giờ chủ động nói chuyện với một người đàn ông nào, tự động ngồi vào bàn.

“Anh muốn đi sao? Chẳng lẽ không có hứng thú với em, hay là không tin chắc có thể hấp dẫn em?” Chị Hồng vẫn không đứng lên, chỉ là âm thanh vang lên, đương nhiên đối với Tiêu Thu Phong mà nói, cũng có vài phần kích thích, nói : “Nếu anh có thể hấp dẫn em, nói không chừng, em có thể ngủ với anh một lần”

Đàn ông với đàn bà, vốn là truy đuổi và bị truy đuổi, về phần ai chủ động, ủa, có liên quan hả?

Hơn nữa, người đàn ông có thể lọt vào trong mắt của nàng, đã càng ngày càng ít, sống trong một thế giới bận rộn như vậy, nhân tính của con người càng lúc càng trở nên ích kỷ. Loại đàn ông mang theo vẻ tinh khiết, không một tia cảm xúc hay dị động như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên, ở trong lòng, nàng vẫn muốn nói chuyện với hắn.

Nàng tin tưởng, tán gẫu chính là không ghét, nhưng tuyệt đối sẽ không thích, bởi vì nàng đã không muốn thích bất kỳ kẻ nào, nàng đã nhìn rõ mặt đàn ông, cho nên đối với tiếng ‘yêu’, nàng đã biến nó thành một thứ hàng hóa rẻ tiền.

Tiêu Thu Phong có thể hiểu được tâm tư của người đàn bà này, thậm chí nàng đang nghĩ cái gì bây giờ, hắn cũng biết, giờ phút này, hắn có một chút không biết, chính là Thông Tâm thuật của Mộng gia, khi hắn tan ra cùng lực lượng Tinh Mang, nó đã có tác dụng. Mà bây giờ, Tinh Nhật Quyết đại thành, cho nên Thông Tâm Thuật đã có thể tùy ý hiện ra trong cơ thể, trở thành một phần trong hắn.

Hắn ngồi xuống, nở nụ cười, nói : “Cô không phải người tôi cần tìm, nhưng nếu cô mời tôi uống rượu, tôi có thể nói về chuyện xưa của cô, đương nhiên, rượu là rượu ngon, nhưng chuyện xưa không nhất định sẽ làm cho cô vui” “Được, em mời anh” Chị Hồng không nói nhiều nữa, nàng cảm thấy hứng thú, người đàn ông này, thật sự có thể biết chuyện xưa của nàng sao? Trên thế giới này, người biết được chuyện xưa của nàng đã không còn nhiều, chỉ còn vài người, mà người duy nhất có thể nói ra, đã chết, người chết, thì có biết nói không?

Rượu, đương nhiên là rượu xịn, Tiêu Thu Phong đã nhiều năm chưa nếm qua loại rượu ngon như vậy, người đàn bà này quả nhiên rất hào phóng, biết cách nói chuyện, quả thật cũng không tệ.

Nhưng những người xung quanh lại không cho là vậy, phương danh của chị Hồng lan xa, mỗi một người của HongKong đều biết, làm sao mà không biết chị Hồng phương hoa tuyệt đại, lãnh diễm như băng chứ. Chỉ là nàng rất khó tiếp cận, cho nên, mọi người đều hâm mộ diễm phúc của Tiêu Thu Phong.

Cho dù không được mời, nhưng chỉ bằng vào phần thân cận này, cũng có thể làm cho người ta kính sợ hắn, bởi vì Hồng Lâu là đại biểu cho lực lượng lớn nhất tại HongKong, Ngạo Thiên Minh, không người nào dám coi thường nó cả.

Cầm lấy tay nàng, rất mềm mại mịn màng, làm chị Hồng trong nháy mắt ngưng ngừng, nhưng tỏ vẻ không có việc gì, tiếp theo, Tiêu Thu Phong nói : “Trời đùa hồng nhan, vận mệnh lang bạc kỳ hồ, tám tuổi mất cha, được mẹ nuôi nấng, mười lăm tuổi bắt đầu, sự xinh đẹp lan truyền một phương...”

Tiêu Thu Phong làm sao mà biết? Nắm lấy tay nàng, những lời hắn nói, chỉ là những gì trong đầu nàng truyền đến, chỉ là thông qua miệng của Tiêu Thu Phong mà thôi.

Nhưng sắc mặt chị Hồng đã thay đổi, trở nên đỏ thắm đầy phần nộ, bởi vì quá khứ của nàng, đã bị lật lên, nàng không muốn đề cập lại nó.

Nàng không nói gì, Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được, nhẹ nhàng buông tay nàng ra, cuối cùng uống hết ly rượu, khẽ cười nói : “Cảm ơn rượu của cô, tôi nếm rồi vẫn không quên cảm giác, con người sống luôn tràn ngập, cô cũng giống như vậy”

Tiêu Thu Phong lần này thực sự đứng dậy.

“Anh phải đi, chẳng lẽ không muốn ngủ với em?” Người đàn ông này quả thật đã hấp dẫn nàng, chị Hồng thừa nhận, tuy rằng không thể lấy việc lên giường để giao đãi, nhưng làm bạn thì vẫn có thể, nhưng hắn lại không một chút lưu luyến, làm cho lòng nàng có chút gì đó mất mát, chưa từng có người đàn ông nào cho nàng một cảm giác như vậy.

Người đàn ông này, tựa hồ như đã nhìn thấu được tất cả của nàng.

“Cô không phải người phụ nữ tôi muốn tìm, tình yêu của tôi, không thể cho cô”

Người đàn bà này không thuộc về trí nhớ của hắn, tuy rằng trong trí nhớ của hắn, có rất nhiều dáng người xinh đẹp nhảy múa, nhưng hắn chắc chắn không có người đàn bà này. Hắn, phải tìm được nhà của mình.

Tiêu Thu Phong đi rồi, chị Hồng có chút mê loạn uống rượu, thậm chí có chút say, từ khi gia nhập Hồng Lâu, đây là lần đầu tiên nàng phóng túng bản thân đến nỗi say như vậy.

Cửa quán bar, đã bị vài người đàn ông tráng kiện đẩy ra, bọn họ đến để bảo hộ cho hai người con gái, là hai người rất tao nhã, mị lực của các nàng, tuy đối không kém với chị Hồng, thậm chí còn muốn cao hơn một bậc.

Trong đám người, tự giác lui ra một con đường, bởi vì trên ngực của người đàn ông đi đầu có dấu hiệu của Ngạo Thiên Minh, tổ vệ bọn họ bá quyền, toàn bộ thế lực ngầm của HongKong, đều nằm trong tay bọn họ.

Ngạo Thiên Minh dính liền với thanh danh của Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi, so với tổng đốc còn lớn hơn, tổng đốc lúc nào cũng có thể đổi, nhưng chủ nhân của Ngạo Thiên Minh, vĩnh viễn là hai người phụ nữ này.

Có người đã nhận ra một trong hai người phụ nữ đi đến, đó chính là Thanh Bình Nhi, là một trong hai phương hoàng của HongKong.

Cặp mắt lạnh quét nhìn mọi người một cái, nhưng không thẳng đàn ông nào dám nhìn nàng, nàng rất đẹp, nhưng cũng chính là một nữ hoàng cao cao tại thượng, không phải thứ mà bọn họ có thể thưởng thức, nếu muốn sống lâu một ngày, thì nên thành thật một chút.

Một người khác, cũng rất đẹp, nhưng không ai nhận ra nàng, nếu Tiêu Thu Phong còn ở đây, chắc có thể sẽ cảm thấy quen thuộc, bởi vì nàng chính là một trong bốn cô công chúa của Hoàng Kim Thủy Thành Đông Nam, Ngọc Thiên.

Tiếng chưa ra, mà nụ cười đã lộ, thái độ kiêu ngạo của Ngọc Thiên, cho dù là Tiêu Thu Phong lúc trước cũng không thể đứng vững được, cơ hồ như có thể làm mềm nhũn xương cốt của đàn ông, so với xuân dược còn có tác dụng lớn hơn.

“Chị Bình Nhi, chị xinh đẹp như vậy, sao cứ làm ra bộ dáng lạnh lùng thế, làm dọa hết khách nơi này, đi thôi, đi xem chị Hồng, hình như hôm nay tâm tình chị Hồng không được tốt, uống nhiều rượu quá”

Sắc mặt Thanh Bình Nhi thoáng bình tĩnh, nhưng quét mắt nhìn khắp nơi, một người đàn ông giống như là đầu lĩnh nơi này bước lại trước mặt nàng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông này vội đáp : “Lúc chị Hồng tới cũng bình thường, chỉ là sau khi nói chuyện với một người đàn ông, liền biến thành cái dạng như vậy”

Thanh Bình Nhi nghi ngờ hỏi : “Các người có nhìn lầm không, thật sự chỉ là nói chuyện, người đàn ông kia không vô lễ?”

Người đàn ông này toát mồ hôi lạnh, nói : “Bang chủ, chúng tôi nói thật, chị Hồng mời người đàn ông kia uống rượu, chúng tôi cũng có chút kì quái, cho nên không dám sơ sẩy, lúc người đàn ông kia đi, chị Hồng vẫn có ý giữa lại, nhưng người đàn ông kia vẫn rời đi”

Ngọc Thiên lập tức nói : “Hay là chị Hồng động xuân tâm, dạng đàn ông như vậy, thật sự rất giỏi, các người vì sao không giữ người đàn ông đó lại?”

Người đàn ông kia cả kinh, có chút ủy khuất nhìn Thanh Bình Nhi, mà nàng ta cũng đã khoát tay áo, để cho bọn họ lui xuống.

“Ngọc Thiên, đừng nói bậy bạ, chị Hồng không phải người như thế, chị ấy rất khó có dũng khí để yêu, chúng ta qua hỏi thăm thử đi!”

Hai người nói xong đi đến bên cạnh chị Hồng, không mở miệng, chỉ ngồi xuống.

“A, là các em, Ngọc Thiên, Bình nhi, các em rảnh rồi đến thăm chị, đến đây, uống rượu với chị, hôm nay chị muốn uống thật nhiều”Chị Hồng ngẩng đầu, trên mặt đỏ ửng, xem ra, rượu đã uống hơi nhiều.

Ngọc Thiên kêu lên : “Chị Hồng, tuy rằng chị uống rượu không cần trả tiền, nhưng cũng không cần lãng phí như vậy, hơn nữa, uống nhiều quá, cũng không tốt cho thân thể, nếu để chị Phượng biết, chị ấy sẽ tức giận lắm, được rồi, xảy ra chuyện gì, nói cho bọn em biết đi, bọn em nhất định sẽ giúp chị nghĩ biện pháp”

Thanh Bình Nhi trực tiếp hỏi : “Người đàn ông đó là ai?”

Nhắc đến người đàn ông đó, chị Hồng đã mỉm cười, cười đến thần bí, giọng nói hình như có chút hưng phấn : “Đó là “người đàn ông cực phẩm”, trong đời của chị, đã gặp qua rất nhiều người đàn ông có thể làm động lòng phụ nữ, nhưng trên người anh ấy có một khí chất rất đặc biệt, phiêu dật như gió, không thể nào nắm bắt được...”

Thật không ngờ, chị Hồng lại bị tổn thương bởi đàn ông, nhưng những lời tán dương đó, phỏng chừng thật sự là vậy.

Thanh Bình Nhi cũng cười khở, trời sinh phụ nữ vì yêu mà bị tổn thương, nhưng không hề biết tỉnh ngộ, đáng thương sự kiên trì đó, xem nó là hạnh phúc cả đời. Chị Hồng lúc trước cũng như thế, mà nàng cũng như thế, mà các chị ấy cũng như thế, có người nào không phải như thế không?

Ngọc Thiên cũng nhếch miệng nhỏ lên, quát : “Cái gì, mấy tên đàn ông xấu xa làm gì mà tốt đẹp như vậy, phải để cho bốn tiểu thư kiến thức một chút chút, bốn tiểu thư đã qua ba xuân, vẫn chưa tìm được một người đàn ông cực phẩm nào như vậy, em chưa bao giờ tin tưởng, trên đời này có ai lại phong lưu như anh ấy, ai, tên xấu xa này, không biết cuối cùng là chết ở đâu nữa? Nhiều người nhớ hẩn như vậy, cũng không thấy hẩn trở về, thật đúng là nhẫn tâm!”

471. Chương 471 : Lại Một Lần Nữa Bỏ Qua.

Đêm đó, say không phải là Hồng tỷ, bởi vì Ngọc Thiên không cần thận đề cập đến người đàn ông đó, làm cho Thanh Bình Nhi đồng cảm, một nỗi nhớ nhung không thể kiềm chế dâng lên trong lòng. Rượu vào trong miệng cũng không phải là uống mà là đổ, còn có thể không say sao?

Sáng hôm sau khi Hồng tỷ tỉnh lại, trong đầu vẫn còn nhớ rõ chuyện đêm qua, khẽ cười một chút. Nàng đã nhìn thấu nhân tình thế thái nhưng vẫn bị người đàn ông đó làm loạn trí. Qua đó có thể thấy nàng tu hành vẫn chưa đủ, sau này vẫn phải tiếp tục cố gắng. Phượng tỷ cho nàng cơ hội, nàng vốn không nên làm cho Phượng tỷ thất vọng, phải quản lý tốt Hồng lâu ở Hongkong.

Ngọc Thiên, Chiêu Tuệ còn có Thi Diễm là người phát ngôn của Phượng tỷ, quản lý tất cả các tụ điểm giải trí ở Châu Á. Lâm Ngọc Hoàn bây giờ đã ở Đông Nam, cùng Liễu Yên Hồng xử lý sự vụ của tập đoàn Phong Chính. Đây cũng là suy nghĩ của Phượng tỷ, không hy vọng người đàn ông đó tức giận.

Mà Liễu Yên Nguyệt đương nhiên cũng thăng cấp. Dưới sự chỉ đạo của Bàn Tay Vàng, nàng là quản lý cơ sở Long Đằng ở Châu Á, liên lạc với Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết ở Trung Đông, trở thành ba chúa tể cao nhất của Long Đằng. Lúc này ba người vốn là Đông Nam tam hoa, ba người đều là thiên tài kinh doanh, trải qua kinh nghiệm và tình yêu đã trở nên trưởng thành. Tiêu Hào Vân cũng yên tâm mà buông tay.

Hồng tỷ chỉ gặp Phượng tỷ một lần đã vô cùng sùng bái. Mọi người ở Hongkong đều kính sợ Thập Tam Muội, nhưng không mấy người biết trước mặt Phượng tỷ, dù là Thập Tam Muội cũng hết sức cung kính. Ngoại trừ quyền lực tuyệt đối, Hồng tỷ sùng bái sắc đẹp của Phượng tỷ, vẻ tao nhã không gì sánh nổi. Giống như trên đời căn bản không ai xứng với nàng.

Nhưng nghe mấy người Ngọc Thiên mơ hồ tiết lộ, Phượng tỷ đã có người mình yêu. Chỉ là Hồng tỷ chưa bao giờ gặp mặt. Hơn nữa nàng rất tò mò muốn xem người đàn ông như thế nào mà lại có được tình yêu của Phượng tỷ.

Thế lực của Tiêu gia sau trận chiến ở Bắc Kinh, Tiêu Thu Phong đánh bại Long Tương, đã không có gì ngăn cản nổi, trở thành vương giả cường đại nhất của Trung Quốc. Huống chi còn có quân đội âm thầm ủng hộ. Chỉ cần tay Phượng tỷ chỉ đến đâu, lực lượng Tiêu gia có thể đi đến đó.

Đương nhiên tất cả những điều này không có mấy người biết.

Lý Hưng, Quan Dao đã thành danh, trở thành bá chủ một phương. Cho dù bọn họ có cường đại đến mức có cả nam bắc, có mấy vạn thuộc hạ tinh anh nhưng không ai dám cãi lời Phượng Hề.

Phượng Hề trong mắt tất cả mọi người chính là nữ hoàng không thể xâm phạm, bất cứ ai cố gắng khiêu khích quyền lực của nàng, kết quả chỉ có chết. Lý Hưng và Quan Dao đều biết. Bọn họ trong mắt người khác là bá chủ, nhưng đối với Tiêu gia mà nói chỉ là thế lực thấp kém. Dù là Thần binh chiến đội, hay là Lang Tổ - thần long thấy đầu không thấy đuôi, cũng có thể xé họ thành mảnh nhỏ.

Hơn nữa ở phía sau còn ẩn giấu càng nhiều hơn. Bọn họ cũng chỉ nghe nói qua chưa bao giờ chính thức biết được. Ba năm qua dù là lực lượng của mấy đại gia tộc còn sót lại ở Bắc Kinh, hoặc là Hắc Dạ thì thoảng xuất hiện đều bị giết chết. Giống như từng có người nói, Tiêu gia không bao giờ cho phép đối thủ sống sót.

Hoặc là ngoại trừ bản thân Phượng Hề, không một ai khác biết lực lượng Tiêu gia cường đại đến mức nào.

Hồng tỷ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Ngọc Thiên, muốn nói lời xin lỗi vì chuyện đêm qua. Mặc dù mặc dù là chị em, nhưng dù như thế nào thì cô em đó cũng là cấp trên của nàng. Không nên để Phượng tỷ biết, như vậy sẽ nàng sẽ thảm.

Ngọc Thiên bây giờ là người hấp dẫn nhất trong ba chị em. Nói về dáng người thì nàng không bằng Thi Diễm, nói về xinh đẹp nàng lại không bằng Tiêu Duệ. Nhưng giọng nói của nàng mỗi lần phát ra lại như xuân được, kích động dục vọng đàn ông. Chẳng qua chỉ là quyến rũ chơi mà thôi, chưa từng có bất cứ người đàn ông nào có cơ hội đến gần nàng.

Nàng đang ngủ nhưng hơi nhăn nhó, xem ra đang thấy ác mộng. Hồng tỷ có chút đau lòng đi lên, chuẩn bị đắp chăn cho Ngọc Thiên. Tay chạm vào chỗ có bức ảnh nhỏ bằng hai lòng bàn tay, nàng lặng lẽ cầm lấy. Trong bức ảnh hiển nhiên là một người đàn ông.

Hồng tỷ rất muốn cười. Cô bé này còn ra vẻ nghiêm trang thì ra cũng đã động lòng, sớm đã có người đàn ông mình yêu. Ngay cả khi ngủ cũng đặt ảnh của hắn trên ngực. Hồng tỷ tò mò nhìn không khỏi ngẩn ra. Khuôn mặt này hình như nàng đã thấy ở đâu đó.

“Cái này không phải người đàn ông đêm qua sao, giống lắm” Hồng tỷ quá kinh ngạc không nhận được mà lẩm bẩm. Bức ảnh này không phải người đàn ông đêm qua sao.

Ngọc Thiên bị giọng nói của Hồng tỷ làm thức giấc, mở mắt nhìn thì thấy là Hồng tỷ, nói một câu: “Là Hồng tỷ à, sớm thế” Nói xong, cơn buồn ngủ chưa hết, hai mắt lại nhắm lại giống như muốn ngủ tiếp.

Nhưng Hồng tỷ không cho nàng cơ hội đó, cầm bức ảnh đưa tới hỏi: “Ngọc Thiên, đây là người trong lòng em?” Nàng thực sự rất muốn biết người đàn ông này có phải là người mà Ngọc Thiên yêu hay không. Ngọc Thiên mặc dù chỉ là một người em, một thủ hạ của Phượng tỷ, nhưng cũng không phải người bình thường. Có tình chị em với mấy người Thanh Bình Nhi.

Ngọc Thiên đưa tay ra, đoạt lại bức ảnh, kêu lên: “Hồng tỷ, chị cầm ảnh của em làm gì, đây là xâm phạm đời tư của em, có biết không?”

Lấy lại được bức ảnh, nhét xuống dưới gối, mặt Ngọc Thiên đỏ lên, đây là bức ảnh nàng khó khăn lắm mới có được, chưa từng nói với mấy chị em, chỉ thầm nhung nhớ trong lòng.

Hồng tỷ không cần hỏi cũng đã có câu trả lời.

Khi Ngọc Thiên định nhắm mắt lại một lần nữa, Hồng tỷ nói: “Người đàn ông này hình như chị đã gặp ở chỗ nào đó”

Lúc này Ngọc Thiên không chỉ mở mắt mà còn bật dậy, bây giờ cả thế giới đều tìm hắn, vội vàng hỏi: “Ở đâu, ở đâu, Hồng tỷ, chị thấy anh ấy ở đâu”

Hồng tỷ cười, cố ý nói từ từ: “Em còn không nói cho chị biết người này là gì của em?”

Mặt Ngọc Thiên càng đỏ ửng, không biết giải thích như thế nào, thở hổn hển nói: “Được rồi, được rồi, chị cứ coi như ông xã của em là được chứ gì. Hồng tỷ, nói mau, chị thực sự đã gặp anh ấy ư, ở đâu vậy?”

Hồng tỷ trợn mắt há mồm nhìn Ngọc Thiên. Nói bạn trai là được rồi, không ngờ còn nói là ông xã, điều này rất nghiêm trọng đó, nói quan hệ không bình thường, không dám trêu Ngọc Thiên nữa, nàng nói: “Đêm qua, chị gặp một người đàn ông cực phẩm chính là người trong ảnh. Mặc dù hấn thay đổi rất nhiều nhưng ánh mắt, khí chất đó chị liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Bọn họ tuyệt đối là một người”

Ngọc Thiên lập tức rời giường, ngay cả áo ngủ cũng không kịp thay đã lao ra ngoài. Làm Hồng tỷ cảm thấy khó hiểu đó là sau khi ra khỏi phòng, Ngọc Thiên lại hét lên như thần kinh: “Bình Nhi tỷ, Bình nhi tỷ, nhanh, nhanh, có tin tức của anh ấy, có tin tức của anh ấy”

Chỉ trong nháy mắt cửa phòng Thanh Bình Nhi đã mở ra, nàng không ngờ lại chạy ra với chân trần, hai tay còn dụi mắt, vội vàng hỏi: “Tin tức gì?”

“Bình nhi tỷ, Hồng tỷ nói hôm qua chị ấy gặp một người đàn ông cực phẩm, chính là Tiêu thiếu gia. Thật đó, chính là anh ấy, anh ấy đã xuất hiện”

Thanh Bình Nhi không dụi mắt nữa, hạ xuống, khẩn trương nhìn Hồng tỷ: “Chị không nhìn lầm?”

Nàng khát vọng, hưng phấn nhưng lại có chút không dám tin. Ba năm cả thế giới đều tìm hấn. Đây là lần đầu tiên có tin tức về hấn.

Hồng tỷ rất khó hiểu, ông xã Ngọc Thiên sao lại liên quan đến Thanh Bình Nhi, sao cô ấy lại khẩn trương?

Nhưng bây giờ nàng còn chưa kịp hỏi, chỉ gật đầu nói: “Chị khẳng định, chính là người đàn ông trong bức ảnh này”

Thanh Bình Nhi không có một giây dừng lại, đã chạy ra ngoài. Bên ngoài đã vang lên tiếng hét của nàng, có lẽ là gọi huynh đệ Ngạo Thiên Minh. Dù là lật cả Hongkong nàng cũng phải tìm được hấn. Nàng đã chờ rất lâu, không muốn trở thành Thập Tam Muội thứ hai, một thân cô đơn, không người ở bên.

Dưới lệnh của Thanh Bình Nhi, hơn vạn người của Ngạo Thiên Minh đã tỏa đi khắp đường to hẻm nhỏ Hongkong, bắt đầu tìm kiếm hành tung của Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong đang ở đâu?

Lúc này hấn đang ở trong một tòa nhà rất cao cấp, nơi này rất hào hoa, điều kiện sống rất đầy đủ, ngay cả trong tủ lạnh cũng để đầy đồ ăn. Chỉ có chút kỳ quái là không có ai ở, đêm mà đèn cũng không bật.

Vì nấu đồ ăn, tìm chai rượu cho mình. Chủ nhà này đúng là có tiền, nằm trong căn phòng thơm ngát, xem ra đây là phòng của một người phụ nữ.

Ăn no uống đủ, phải ngủ một giấc, sau đó để lại một tờ giấy, Tiêu Thu Phong rời đi.

Mà hấn tuyệt đối không ngờ chỉ nửa tiếng sau cửa phòng mở ra, một cô gái và hai vệ sĩ đi vào, đó chính là người phụ nữ của cuộc đời Tiêu Thu Phong.

Nơi này chính là chỗ ở tạm thời của Liễu Yên Nguyệt ở Hongkong. Hầu hết thời gian nàng đều ở công ty, ngay cả tối cũng thường xuyên ở lại công ty. Chỉ lúc nào cần nghỉ ngơi, vứt bỏ tất cả công việc, nàng mới về đây. Một tuần cũng chỉ ở lại hai lần, cho nên bảo người ta để đồ ăn trong tủ lạnh, thi thoảng nấu món ăn mình thích, nghỉ ngơi một chút.

Đêm qua đã trải qua một cuộc chiến tài chính, nàng không có thời gian về, gần sáng sau khi xử lý xong mọi chuyện thì về. Nàng thực sự không ngờ trong nhà lại có người đi vào.

Cơ mật của công ty nàng chưa bao giờ để ở nhà, đây chỉ là nơi nghỉ ngơi. Đây là thói quen mà ông xã dạy cho nàng. Bởi vì mỗi một lần về nhà hấn đều hy vọng có thể ở bên nàng. Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Hai vệ sĩ hiển nhiên là người Trung Đông, đúng là thành viên Mị Ảnh. Lúc này một người đi tới, chắn trước mặt Liễu Yên Nguyệt: “Có người đã vào đây”

Rút súng, cẩn thận nhìn xung quanh, nhưng Liễu Yên Nguyệt lại thấy một tờ giấy ở trên bàn.

“Tiểu thư không cần lo lắng. Nhà của cô, tôi không cướp gì hết. Tôi chỉ đi ngang qua, ăn một chút. Đường nhiên rượu của nhà cô rất ngon, tôi uống một ít. Còn có giường của cô rất êm, tôi ngủ rất ngon, cảm ơn”

Ký tên chỉ có một chữ Long.

472. Chương 472 : Ngạo Thiên Minh Xuất Động.

Chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Yên Nguyệt, nói cho em một tin tức, ông xã đã xuất hiện ở Hongkong, đã gặp thoáng qua mấy người Ngọc Thiên” Giọng nói hưng phấn của Phượng Hề, mang theo sự kích động: “Bỏ tất cả mọi chuyện, lập tức tìm anh ấy. Nếu như chị không đoán sai, anh ấy đã không nhớ được chúng ta”

Chuyện của Tiêu Thu Phong ở Hongkong, Phượng Hề hiểu rõ nhất. Nếu như hắn xuất hiện ở đây, có lẽ không biết Hồng lâu, có lẽ không biết cơ sở của Long Đằng, nhưng tuyệt đối không thể không biết Ngạo Thiên Minh. Nhưng Tiêu Thu Phong không đi, cho nên nàng rất nghi ngờ.

Liễu Yên Nguyệt thiếu chút nữa phát khóc, cầm tờ giấy nhưng trong lúc khóc lại xuất hiện vẻ tươi cười, không ai có thể hiểu được tâm trạng của nàng lúc này.

“Mẹ...” Nhưng lúc này một giọng nói truyền tới, vẽ kích động trên mặt Liễu Yên Nguyệt đã biến mất, hiện ra vẻ dịu dàng, bởi vì đó là con gái của nàng, bảo bối yêu quý nhất trên đời.

“Tư Giai, có nhớ mẹ không?” Trước mặt con gái, trái tim Liễu Yên Nguyệt như tan ra. Dù cho xảy ra chuyện gì, không cần biết nàng đang chịu đựng cái gì, nàng sẽ mang đến hạnh phúc cho con gái. Đó là trách nhiệm của mẹ.

Giọng nói ngây ngô vang lên: “Đương nhiên là có. Tư Giai nhớ mẹ nhất. Bà nội nói mẹ sắp về rồi. Tư Giai muốn quà, rất nhiều quà”

Trẻ nhỏ luôn là bảo bối trong mắt người lớn. Hai ông bà Tiêu gia đều rất yêu quý, ngay cả lúc ngủ cũng hy vọng ôm cháu nội.

Có chút chua xót trong lòng, vì Tiêu gia nàng ít ở bên con gái, xa cách thì nhiều. Nhưng nàng không hối hận, cứ vài ngày nàng lại có thể nghe thấy giọng của con, đó là niềm an ủi lớn nhất đối với nàng.

Điện thoại lại được chuyển sang cho Phượng Hề, có lẽ là người đồng cảm nên Phượng Hề hiểu tâm trạng của Liễu Yên Nguyệt lúc này, an ủi: “Yên Nguyệt, ông xã đã xuất hiện chứng minh anh ấy còn sống. Không có chuyện gì làm chúng ta cao hứng hơn. Em không cần quá buồn, chị tin chúng ta rất nhanh sẽ đoàn tụ. Tiêu gia sẽ là gia đình hạnh phúc nhất trên đời”

Liễu Yên Nguyệt ừm một tiếng nói: “Phượng tỷ, em cũng cao hứng. Chị biết không, anh ấy đêm qua đã ngủ trong phòng em. Nhưng lúc ấy em ở công ty không về nhà. Bây giờ em thấy tờ giấy anh ấy lưu lại cho em, đó là anh ấy viết, nhất định là anh ấy”

Người hiểu rõ nhất Tiêu Thu Phong ở trên đời này đương nhiên chính là Liễu Yên Nguyệt. Từ lúc gặp nhau ở tập đoàn Phong Chính đến cả cuộc đời bên nhau, bây giờ lại sinh con cho Tiêu Thu Phong, mỗi một hơi thở của hắn, Liễu Yên Nguyệt đều có thể cảm nhận được. Nàng có chút hối hận tại sao đêm qua nàng không về nhà chứ?

Phượng Hề cũng cười, đây là lần đầu tiên nàng cười sau ba năm.

“Duyên phận mà ông trời an bài, không ai có thể trốn tránh. Em xem, ông xã thực sự đã xuất hiện. Chúng ta nhất định sẽ tìm được anh ấy, nhất định. Chị đã bảo Thanh Bình Nhi toàn lực tìm kiếm. Có tin chị lập tức báo cho em”

Phượng Hề cũng không nói nhiều đã tắt máy. Nàng có tin tức càng quan trọng cần phân tích. Chỉ cần tìm được ông xã, hạnh phúc sẽ trở lại. Đây là điều nàng và các chị em khác vẫn mong chờ. Ba năm, hơn một ngàn ngày, một ngàn đêm, chỉ ông trời mới biết các nàng đau khổ như thế nào.

Ngủ trên giường mà Tiêu Thu Phong đã ngủ, những nỗi nhớ nhung dâng trào, lúc này Liễu Yên Nguyệt hạnh phúc mà ngủ. Đã ba năm đây là lần nàng ngủ ngon nhất. Hy vọng lúc mở mắt ra nàng có thể thấy khuôn mặt quen thuộc, thấy người đàn ông mình yêu.

Nàng muốn nói cho hắn, nàng đã sinh một người con gái cho hắn, tên là Tư Giai.

Hongkong xuất hiện động tĩnh lớn như vậy như một cơn sóng lớn. Tổng đốc gọi điện cho cục trưởng cục cảnh sát, mà cục trưởng cục cảnh sát lại gọi cho Thập Tam Muội.

Mỗi lần Ngạo Thiên Minh có động tác lớn như thế này đều là có chuyện lớn xảy ra, lần này cũng không ngoại lệ. Nhưng nằm ngoài dự đoán của cục trưởng cảnh sát, lần này chỉ là vì tìm một người.

“Thập Tam Muội, việc này quan hệ đến tình hình an ninh của cả Hongkong. Tìm người hả, cảnh sát sẽ tìm giúp cô. Cô đâu cần giống trống khua chiêng như vậy, khiến mọi người tưởng lại có đánh nhau. Tôi rất lo lắng” “Yên tâm đi, lão Mã, ngoại trừ lực lượng Hắc Dạ, chúng ta sẽ không động đến bất cứ ai. Chẳng qua người này quá quan trọng, các huynh đệ không thể nhẫn nại. Ông không cần lo, không có việc gì”

Vừa nói xong, một bang chúng Ngạo Thiên Minh chạy vào, lớn tiếng bẩm báo: “Thập Tam Muội, Hồ Đầu nói phát hiện hành tung của Hắc Dạ, bây giờ đang vây lại và tiêu diệt, xin trợ giúp”

Thập Tam Muội nói với điện thoại: “Lão Mã, Hắc Dạ đúng là đã xuất hiện, chúng tôi phải động, ông tự mình nhìn đi” Không cho đối phương cơ hội nói, trong mắt Thập Tam Muội lóe hung quang, quát: “Còn chờ gì nữa, lập tức điều động Ngạo Thiên tổ, chỉ cần là người Hắc Dạ, chúng ta sẽ diệt trừ. Hongkong không có chỗ cho Hắc Dạ”

Bang chúng nhận lệnh rời đi, mà Thập Tam Muội đã gọi điện cho Phượng Hề. Trong trận chiến ở Bắc Kinh, Cảnh Trưởng bị tiêu diệt, nhưng một Cảnh Trưởng khác đã xuất hiện. Đến hôm nay Hắc Dạ vẫn là đại địch của Tiêu gia. Chẳng qua ở Châu Á, lực lượng Tiêu gia quá khổng lồ, đuổi Hắc Dạ như chó nhà có tang.

Động tác lớn thế này hoàn toàn vì sự xuất hiện của Tiêu Thu Phong. Nhưng thật không ngờ lực lượng Hắc Dạ ẩn trong một nơi bí mật nhận được tin tức, bọn chúng còn tưởng rằng bị phát hiện, chuẩn bị rút lui. Nhưng lại bị phát hiện, hành động tìm người biến thành tiêu diệt Hắc Dạ.

Hắc Dạ là tổ chức hung tàn nhất thế giới, Hongkong cũng thuộc Trung Quốc, không chấp nhận sự tồn tại của Hắc Dạ. Cho nên cảnh sát đã được lệnh chỉ cần tìm được sự tồn tại của Hắc Dạ, phải diệt trừ.

Lúc này mục tiêu của Ngạo Thiên Minh và bọn họ là một.

Nói thật đám Hắc Dạ xâm nhập Hongkong đúng là xui xẻo. Vốn không phải nhằm vào bọn họ, nhưng lại bị dọa tự lộ hành tung, bị Ngạo Thiên Minh và cảnh sát truy kích. Đối với thành viên Hắc Dạ mà nói dù bị bắt kết quả cũng là chết. Cho nên bọn họ cũng đang mạnh mẽ phản kích.

“Ngạo Thiên tổ, phân tán công kích. Để cho đám cảnh sát thấy được lực lượng Ngạo Thiên Minh chúng ta” Hồ Đầu giơ súng lên, diều vũ dương oai trước mặt cảnh sát. Tên cảnh sát chỉ huy hành động lần này đầu đầy mồ hôi. Thằng này giỏi, dám tranh công với cảnh sát.

Ngạo Thiên Minh có súng đã không phải bí mật gì ở đất Hongkong này. Bởi vì bọn họ có giấy phép mà tổng đốc tự mình cấp. Chẳng qua Thập Tam Muội cũng có qua có lại, khổng chế rất nghiêm ngặt đối với súng ống, nhất là súng hạng nặng. Nếu không phải hành động lớn, thành viên chỉ được mang súng lục.

Ngạo Thiên tổ, đó là lực lượng cường đại nhất mà mấy năm nay Ngạo Thiên Minh bồi dưỡng ra. Rất nhiều thành viên từng đi theo Thần binh chiến đội và Lang tổ. Mặc dù không thể so sánh với những người kia, nhưng mạnh hơn cảnh sát bình thường không biết bao nhiêu lần. Đối phó với tổ chức tàn độc như Hắc Dạ, có tác dụng rất lớn.

Theo lệnh của Hồ Đầu, súng hạng nặng được dùng để phá ra một lỗ hổng. Thành viên Ngạo Thiên tổ vung đao xông tới, giết chóc đầm máu diễn ra. Tổ đặc công của cảnh sát cũng chỉ có thể đứng bên mà nhìn. Nói đến công kích bọn họ còn được, nhưng cuộc chiến kiểu này, bọn họ quá yếu.

Cao thủ Hắc Dạ đã trải qua huấn luyện tàn khốc nhất, thực lực rất mạnh. Dù là Ngạo Thiên tổ người đông thể mạnh nhưng trong thời gian ngắn cũng khó có thể chém giết hết bọn họ.

Mấy thủ lĩnh Hắc Dạ có thân thủ siêu tuyệt đã lao ra, bỏ chạy. Những người này quá linh hoạt, căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng những kẻ này quá xui xẻo, Tiêu Thu Phong đang đi qua đây lại cảm nhận khí tức âm u trên người bọn chúng. Điều này làm cho hắn nghĩ đến Hung sát thất tử. Mặc dù Hung sát thất tử đã bị hắn giết chỉ còn có ba. Nhưng trên người này cũng có khí tức đó.

“Cút ngay...” Thấy Tiêu Thu Phong cản đường, một thủ lĩnh không có thời gian nói nhảm, hét lên một tiếng, vung đao đâm tới, thầm nghĩ giết chết người đàn ông cản đường, rời khỏi cái nơi quỷ quái này. Về phần về có thể sống hay không, lúc này hắn không có thời gian suy nghĩ.

Lực lượng Tinh Nhật quyết của Tiêu Thu Phong đã dung hợp với khí kinh toàn thân. Nhưng vừa cảm nhận khí tức hắc ám, mà kinh trong cơ thể hắn lại động, lệ khí xuất hiện, vung tay lên, một cỗ khí kinh cường đại đã được phát ra, quát: “Đáng chết chính là bọn mày”

Tên cao thủ Hắc Dạ đi đầu đã bị đánh vỡ đầu, xác chết không đầu bay ngược về sau hơn mười mét, rơi vào chiếc xe cảnh sát đang chạy tới, máu bay đầy trời, vô cùng thê thảm.

Bốn cao thủ còn lại càng thêm hoảng sợ, vừa nãy định ra tay đã không còn dám nữa. Chạy theo bốn hướng khác nhau, nhưng Tiêu Thu Phong đã động sát khí nên đâu cho chúng chạy.

Hai tay vung lên không trung, không khí như bị rút lại, bốn người chạy nhanh đến đâu nhưng lại tập trung trước mặt Tiêu Thu Phong.

“Kẻ có lực lượng hắc ám đều phải chết”

Bốn cao thủ Hắc Dạ còn chưa kịp nói một câu đã như bốn cây cỏ bị trói chặt lại, không khí trói chúng, hơn nữa sợi dây này càng lúc càng chặt. Sau đó mặt bọn chúng đỏ rực, không thể nói nữa, người đầy máu tươi.

Khi Tiêu Thu Phong từ từ nắm tay thành quyền, đột nhiên nhấc lên, không khí như có cảm ứng đã ép bốn cao thủ Hắc Dạ thành hai đoạn, tám thân thể rơi xuống đất. Giết người như vậy làm cho ngay cả Hồ Đầu cũng trợn mắt há mồm.

Từ sau trận chiến giữa Tiêu thiếu gia và Đằng Tam Lang, hắn chưa bao giờ thấy chiến ý làm nhiệt huyết dâng trào như vậy.

Nhưng khi nhiệt huyết trong lòng Hồ Đầu dâng lên, đang định mở miệng thì lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh của người đàn ông kia: “Muốn chết” Sau đó thân hình vừa chuyển, không thấy đâu.

473. Chương 473: Tin Tức Hạnh Phúc

Nhưng Tiêu Thu Phong đã đi xa, giết mấy người có khí kinh hắc ám đối với hắn mà nói là chuyện quá nhỏ. Hắn ngờ rằng ở đây có người sùng bái hắn, gọi hắn.

Ánh mắt rất nhiều người đã tập trung đến Hongkong. Nhưng Tiêu Thu Phong thật không ngờ tất cả đều vì hắn.

Thân hình hắn quá nhanh như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Hắn đang tìm kiếm, nhưng không biết phía sau có rất nhiều người đang tìm kiếm hắn.

Lúc Ruth chạy đến Hongkong, Tiêu Thu Phong đã biến mất khỏi nơi này. Hắn đã rời khỏi Hongkong.

Lúc này đừng nói là Ruth mà ngay cả đám người cường đại như Thất Sát và Phá Quân cũng đều mất đi khí tức của Tiêu Thu Phong.

Tham Lang có chút kỳ quái hỏi: “Phá La, tiểu tử đó biến mất rồi?” Từ sau trận đánh trên cầu Golden Gate, Tiêu Thu Phong trở nên cường đại đến mức không thể tưởng tượng, hành tung của hắn mỗi lần đều là xuất hiện sau đó lại biến mất. Ngay cả Phá Quân cũng không thể nắm giữ. Lực lượng của Tiêu Thu Phong đã nằm ngoài phạm vi bọn họ có thể nắm giữ.

Rất cuộc là lực lượng gì, chẳng lẽ vũ khí hình người của Thất Sát đã thành công với hắn?

Phá Quân nói: “Hắn đã xuất hiện ở Hongkong, có lẽ đã lên phía Bắc. Yên tâm, hắn sẽ không yên lặng”

Phá Quân không tự mình đến xem trận chiến đó, nhưng có thể cảm nhận sự thảm thiết của trận chiến đó. Càng biết Ngũ trường lão U âm nhân đã chết trong tay Tiêu Thu Phong. Lực lượng này dù là lão – được xưng là Phá Quân Vương bất bại cũng không dám xem nhẹ. Vũ khí hình người quả nhiên vì giết chóc mà sinh ra, vô cùng sắc bén.

Cũng không biết ma tính trên cơ thể hắn là như thế nào? Tỉnh táo hay là công cụ của Thất Sát, lúc này Phá Quân đã bắt đầu lo lắng.

Có lẽ đã đến lúc lão xuất thế.

“Ủm” Một tiếng nhẹ nhàng truyền tới. Tử Dao trên giường mở mắt ra, thấy sư phụ đứng bên giường, nàng có chút vui vẻ nói: “Sư phụ, làm người mệt”

Phá Quân không để ý, chỉ cười nói: “Tử Dao, con xem khí kinh trên người mình có thể ngưng hợp không. Mấy ngày nay ta đã dẫn thông tất cả các kinh mạch tắc nghẽn trên người con, có lẽ con đã có thể tự mình chữa trị”

Tử Dao khẽ gật đầu, hai tay chấp lại, thử điều tức lực lượng trong cơ thể, từng chút từng chút một hình thành một đường nhỏ, biến thành xông, khuôn mặt nhợt nhạt đã đỏ lên đôi chút. Phá Quân biết nữ đồ của mình đã không sao, chỉ cần Tử Dao tự điều chỉnh một chút, mấy ngày nữa là khỏi hẳn.

Ngoài phòng, Phá Quân rót cuộc mở miệng nói: “Tham Lang ta phải ra ngoài một chuyến, người sao?”

Tham Lang nói: “Không có hứng thú, ta ở đây chiếu cố Tử Dao, thuận tiện uống Thiên Họa lộ, không có tâm trạng chú ý mấy chuyện đó. Không có việc gì đừng tìm ta, có việc cũng đừng tìm ta”

Phá Quân cũng không khuyên, chỉ nói: “Mấy ngày gần đây ở phương Tây xuất hiện mấy cỗ lực lượng rất cường đại. Cường đại đến độ làm ta rung động, tin rằng thế cân bằng của thế giới đã bị phá vỡ, chiến tranh sắp xảy ra, có một số việc ta cần phải xử lý”

“Này, Phá La, ta không cần biết chuyện của người. Nhưng ta phải nhắc nhở người, đối thủ lớn nhất của người chính là Thất Sát. Ngoài người, trên đời không ai có thể đối phó hắn”

Phá Quân đã xoay người không đáp lại, chỉ nói: “Thiên ý, Thất Sát tự tìm chết, không ai cứu được hắn”

Rốt cuộc tại sao Thất Sát cường đại như thần mà lại tự tìm chết, Phá Quân không giải thích, Tham Lang có chút kỳ quái, không nghĩ ra.

Phá Quân đã đi, trên Thiên tiên đảo chỉ còn Tham Lang và Tử Dao bị thương chưa lành.

Ở Bắc Kinh xa xôi, trong trang viện Hoắc gia lúc này rất yên tĩnh, nếu không có tiếng kêu của trẻ nhỏ, nơi này có lẽ thành thế ngoại đào viên.

Tiếng gọi sợ còn không đủ, một đứa bé mới học đi chưa lâu đã đi ra, không biết lấy được cái chuông ở đâu, gõ liên hồi, ngay cả vú em cũng không ngăn được.

“Tiểu công chúa đừng gõ, em nhất định phải ngoan. Em xem, chị có rất nhiều đồ ăn, em thích ăn gì?” Vú em cố gắng lấy lòng.

Đứa bé này hiếu động làm người ta không chịu nổi. Hôm nay mấy người già đều ra ngoài, giờ trưa chỉ có thể giao cho vú em trông, dù chơi đùa như thế nào cũng không sao.

Nhưng đừng nhìn đứa bé là nữ, trông bé con ngây ngô nhưng lại rất thông minh, nhìn vú em một cái không thèm để ý, trong mắt hiện ra vẻ khinh bỉ, như đang nói: “Lão Tử không có hứng thú”

Không có biện pháp, bố mẹ thế nào sẽ dạy con như vậy. Ai bảo Triệu Nhược Thần lúc dạy bảo vệ đều thích xưng Lão Tử chứ?

Mẹ bỏ nó lại, nó cũng không cho mẹ ngủ ngon giấc.

“Keng keng” gõ mãi, quả nhiên Triệu Nhược Thần đã tỉnh giấc. Mặc dù đã có con nhưng tính cách của Triệu Nhược Thần vẫn không thay đổi. Hơn nữa Tiêu Thu Phong mất tích ba năm, cuộc sống của nàng cũng không tốt. Tất cả tinh lực đều dồn vào trong huấn luyện. Dù sao con có rất nhiều người sủng ái, cũng không cần quá quan tâm.

“Con mà gõ nữa, mẹ đánh đấy, hình như vẫn còn nợ phải không?” Toát mồ hôi, có ai dạy con như vậy chứ.

Đứa bé không được bố mẹ để ý đều như vậy, đứa bé khóc: “Oa oa, bố, Hân Hân muốn bố...”

Cũng không biết đứa bé nghe từ đâu ra từ bố, mỗi lần chỉ cần Triệu Nhược Thần nghiêm mặt, nó đều khóc như vậy.

Trong nháy mắt Triệu Nhược Thần trở nên đau lòng, mặt đang sa sầm trở thành trìu mến. Hân Hân là đứa bé đáng thương nhất trên đời. Chưa sinh ra đã không có bố, nàng phải đối tốt với Hân Hân.

“Được rồi, Hân Hân ngoan, đừng khóc. Bố sẽ thấy con như vậy sẽ không thích con. Lại đây, mẹ ôm, mẹ ôm” Cũng không biết có nghe ra gì không, nhưng vừa nhào vào trong lòng Triệu Nhược Thần, đứa bé lập tức cười, nước mắt vẫn còn trên mặt, cười lộ ra hai vể xấu xí.

Không cần tưởng tượng cũng có thể nhìn ra đứa bé này có lẽ chính là cạp cái.

“Hân Hân, Hân Hân” Cửa trang viện mở ra, một đám người chạy vào. Đi đầu chính là mẹ Triệu Nhược Thần, bà rất yêu đứa bé này, còn hơn cả yêu con gái. Chỉ cần rảnh rỗi là bà sẽ đến thăm bảo bối trong lòng này.

“Bà bà...” Hân Hân xoay cái đầu bé nhỏ lại, hưng phấn kêu lên. Hôm nay rốt cuộc có người chơi với nó, nó không thích một mình?

Đi vào không chỉ có một người, hai ông bà Hoắc gia đã từ Mộng gia về. Ngay cả Hoắc Thắm Hà cũng tươi cười đi đến, hôn lên mặt Hân Hân: “Hân Hân, nhớ bà nội không?”

Trong mấy người già này, đứa bé đương nhiên là gần gũi với Hoắc Thắm Hà nhất. Bây giờ con trai mất tích, chỉ còn lại bảo bối Hân Hân. Nhìn đôi tay mũm mĩm của nó, dù là ai cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nhào vào lòng Hoắc Thắm Hà, đứa bé bắt đầu dùng giọng nói non nớt tố cáo: “Mẹ, xấu...” Cũng không biết ai dạy nó nói như vậy....

Bà Triệu quát: “Nhược Thần, không phải mẹ nói con rồi sao. Con lớn như vậy, đã làm mẹ rồi có thể an phận chút không. Có nghe thấy không, Hân Hân nói con xấu đó, con dạy con thế nào vậy?”

Hoắc Thắm Hà hiểu rõ nỗi đau trong lòng mấy cô con dâu. Long Thần mất hơn hai mươi năm, bà đương nhiên biết tâm trạng khi không có người yêu bên cạnh, lập tức khuyên: “Không sao, không sao, Nhược Thần cũng có việc, Hân Hân có nhiều người thương yêu như vậy, còn sợ thiếu người yêu thương nó sao, yên tâm đi. Hân Hân trưởng thành sẽ giống mẹ, đều là hào kiệt”

Lúc này đứa bé cười rất vui, cười đến híp cả mắt.

Lúc này ông lão Hoắc gia cũng thở dài một tiếng nói: “Tiểu Phong đã mất tích hơn ba năm mà không có bất cứ tin tức gì. Vừa này bố mẹ cũng đã gặp lão đạo sĩ, lão Đình, nói về việc của Thanh Linh và Tiểu Đình. Đáng tiếc chúng ta không thể làm chủ”

Hoắc Thắm Hà khuyên: “Bố, mẹ, hai người không cần lo lắng, chuyện của bọn trẻ thì để chúng tự suy nghĩ đi. Không cần biết chúng lựa chọn như thế nào, chúng ta đều ủng hộ”

Hoắc Phi Trữ nói: “Thanh Linh và Mỹ Đình đều còn trẻ, nếu như hai đứa có thể tìm được người mình thích, Hoắc gia chúng ta cũng sẽ không dùng hôn ước mà ngăn cấm. Trên đời có gì quan trọng hơn hạnh phúc cả đời chứ”

Triệu Nhược Thần ở bên cạnh không nói gì, nhưng nàng hiểu rõ ý của mấy người. Chính là muốn khuyên Đinh Mỹ Đình và Mộng Thanh Linh quên ông xã, lựa chọn một cuộc sống mới, nhưng điều này có thể sao?

Tiếng bước chân vội vàng chạy vào trong trang viện. Mộng Thanh Linh và Đinh Mỹ Đình đã chạy tới.

Ba năm có thể làm một người trở nên trưởng thành. Đinh Mỹ Đình đã không phải một cô gái giả vờ trưởng thành nữa, trên người có sự dịu dàng, có phong thái khuê phòng. Mộng Thanh Linh vẫn không hề thay đổi, chỉ là so sánh với ba năm trước, nàng gầy đi nhiều.

Vô cùng nhưng nhớ sẽ làm cho một người phụ nữ gầy đi. Nhưng không thể phủ nhận nàng vẫn rất xinh đẹp, làm người ta kinh tâm động phách.

Lúc này hai người rất kích động làm mọi người trong trang viện có chút lo lắng.

Hoắc Thẩm Hà chưa kịp mở miệng hỏi thì Mộng Thanh Linh đã nói: “Mẹ, tốt quá, có tin tức của Thu Phong”

Đinh Mỹ Đình cũng kêu lên: “Mẹ, đúng thế, vừa nãy Phương tỷ gọi điện tới, Tiêu đại ca đã xuất hiện ở Hongkong”

Trước kia là bác gái nhưng sau khi Tiêu Thu Phong mất tích đã đổi sang gọi thành mẹ. Bởi vì các nàng muốn mọi người biết, yêu một người chính là yêu cả đời.

Đây là lựa chọn chung của các nàng, không bao giờ hối hận.

474. Chương 474: Truy Sát

Nhưng chỉ những người phụ nữ yêu thương Tiêu Thu Phong mới hiểu nàng đau khổ đến mức nào. Quên tất cả mọi thứ, nàng sống sót chỉ cần nghĩ đến Tiêu Thu Phong, nàng sẽ điên lên, nàng sẽ chết.

“Thật, thật chứ? Ông xã thực sự còn sống?”

Nàng không thể tin, sợ đó chỉ là ảo giác.

Đinh Mỹ Đình tiến lên, nắm tay nàng, gật đầu nói: “Nhược Thần tỷ, đúng mà, nghe nói Tiêu đại ca đã xuất hiện mấy lần ở Hongkong, có người tận mắt nhìn thấy. Nhưng đáng tiếc anh ấy hình như không nhớ mọi chuyện trước kia”

Nhưng Triệu Nhược Thần đã kích động nói: “Không sợ, không sợ, chỉ cần anh ấy còn sống, còn sống là tốt rồi, tất cả vẫn còn hy vọng, không phải sao?”

Nàng ôm lấy Hân Hân, hôn con gái đáng yêu, vui mừng nói: “Hân Hân, con gái bảo bố, bố, bố đã về. Con nghĩ đến bố không?”

Đôi tay mũm mĩm của Hân Hân đang vuốt ve mặt Triệu Nhược Thần, giọng nói ngây ngô kêu lên: “Bố bố” Gần gũi với bố mẹ chính là bản tính của trẻ nhỏ.

“Đúng, Hân Hân, con sẽ có em trai, em gái, bọn họ sẽ chơi với con. Con sẽ không cô đơn nữa” Nước mắt mặc dù không chảy xuống, nhưng mắt đã nhòa. Mộng Thanh Linh đã chịu đựng ba năm, rốt cuộc đã nghênh đón mùa xuân hy vọng. Vốn tưởng rằng cuộc đời sẽ vô cùng đau khổ, nhưng thật không ngờ ông trời lại mang đến tin tức tốt cho các nàng.

Mấy người già nghe thấy cũng rất kích động, cũng đều rơi lệ. Tất cả mọi người đều biết đó là nước mắt mừng rỡ. Hân Hân là vui vẻ nhất, nhìn nhiều người thân vây lấy mình, cười hạnh phúc, nó cười thoải mái giống mặt trời thuần khiết vậy.

“Nhược Thần nói không sai, chỉ cần Tiểu Phong còn sống, đó là tin tức tốt nhất. Thanh Linh, tối chuẩn bị mấy món ngon, chúng ta phải chuẩn bị tinh thần, chờ Tiểu Phong trở về”

Cảnh này cũng diễn ra ở Tiêu gia Đông Nam. Tiêu Thu Phong rời đi, Hoắc Thẩm Hà vẫn chưa có cơ hội đến Đông Nam. Cho nên chuyện hai nhà ngoại trừ mấy nàng Vũ và Phượng Hề biết được một chút. Người Tiêu gia cũng không biết Tiêu Thu Phong còn có một gia đình ở Bắc Kinh, có bố mẹ.

“Thằng bé này rốt cuộc cũng có tin tức. Ba năm, ba năm, mẹ sắp chết đến nơi, đúng là sống không bằng chết” Thời gian ba năm bởi vì nhớ và lo âu, Điền Phù đã già hơn rất nhiều, hai bên mai đã điểm bạc. Nhưng lúc này đang ôm Tư Giai – cháu gái bảo bối đang không ngừng giãy dụa trong lòng, bà rốt cuộc đã nở nụ cười.

Chỉ có Tiêu Viễn Hà là lo lắng hỏi: “Phượng Hề, đây là thật, Tiểu Phong thực sự có tin tức”

Phượng Hề sớm đã hưng phấn từ trước, tất cả tin tức thì nàng là người nhận được đầu tiên. Nàng nghe vậy gật đầu nói: “Vâng ạ, Thu Phong đã có tin tức, anh ấy còn sống”

Lần đầu tiên xuất hiện chính là Jinmen ở nước M, Ruth tận mắt nhìn thấy, Vũ cũng đã truyền đến tin tức. Nhưng khi ở Hongkong, khi Hồ Đầu nhìn thức, tin tức này Phượng Hề mới dám nói ra. Ruth có thể bởi vì quá hưng phấn nên thấy ảo giác. Nhưng Hồ Đầu sẽ không, đó là sự thật, Tiêu Thu Phong còn sống.

Tiêu Thu Phong lúc này mới kích động gật đầu nói: “Tốt quá, thằng bé này, cuộc sống không có nó, nhà không giống nhà, người không giống người. Đúng là quá khó sống. Nếu không có hai đứa bé, Tiêu gia có lẽ không còn niềm vui”

Đúng vậy, mọi người Tiêu gia Đông Nam còn sống cũng chỉ vì hai đứa bé này.

Tư Giai – cô bé đáng yêu bây giờ đã được hơn ba tuổi, đôi mắt đen không ngừng chuyển chuyển, thể hiện vẻ thông minh, nhìn vẻ kích động của ông nội, bà nội, nó như đang trầm ngâm, vì sao?

Mà bị Tiêu Viễn Hà ôm chính là bảo bối chính thức của Tiêu gia, cũng là con của Phượng Hề, con trai duy nhất được sinh ra – Tiêu Mộ Thiên cũng mới hơn ba tuổi, nhỏ hơn Tư Giai hơn hai mươi ngày.

“Mộ Thiên, con ngoan, con biết không, bố con đã về, con vui không?”

Ngay lúc mọi người đang vui mừng khôn xiết vì tin tức Tiêu Thu Phong xuất hiện. Hắn lại như một lãng tử đi về phía Bắc, tùy ý đi trên vùng đất phương Đông này. Tiêu Thu Phong cảm nhận một loại thân thiết, một cảm giác rất quen thuộc, đây mới là cảm giác nhà. Cho nên dù không nhớ gì, nhưng hắn biết phía trước nhất định có người đang đợi hắn về.

Thất Sát đã mất tích, dù là Phá Quân cũng không phát hiện ra vị trí của hắn. Nhưng không có ai biết, ở phương Tây lại có một vũ khí hình người thức tỉnh, Thất Sát đang đi xử lý.

Vì chuyển dời sự chú ý, trước khi đi hắn đã ra lệnh tuyệt sát với Tiêu Thu Phong. Tất cả lực lượng của Thất Sát đều theo Tiêu Thu Phong trở về làm chấn động cả Trung Quốc. Rất nhiều cao thủ của thế giới đã đến đây.

Lúc này đang đuổi theo hắn không chỉ có mình Ruth.

Chẳng qua lực lượng Tiêu Thu Phong quá cường đại, bọn chúng không tìm được cơ hội tấn công.

Hồ Bà Dương, bởi vì phong cảnh tuyệt đẹp nên ở lại thêm một ngày. Đứng trên tháp cao, Tiêu Thu Phong nhìn ánh trời chiều vàng rực, từ lúc mặt trời mọc đến mặt trời lặn. Tiêu Thu Phong đứng trên đỉnh tháp, vận hành Tinh Nhật quyết cường đại trong cơ thể, hợp thành một thể với sóng trong hồ, cảm nhận sự sống.

Một loại khí tức âm u đã vây lấy hắn.

Tay nhét trong túi, trên đường đi Tiêu Thu Phong đã áp chế được ma tính trong nửa cơ thể, cảm nhận khí tức tà dị xung quanh, hắn chỉ cười một tiếng, dưới ánh hoàng hôn giết chóc cũng sẽ có cảm giác rất đẹp. Bởi vì nó có màu đỏ. Hắn không động, chỉ thu liễm khí tức làm cho mình rất tùy ý, đó mới là thần cảnh.

Nếu như lúc này tất cả mọi người sùng bái hắn, gọi hắn là thần, có lẽ đúng là thần thật.

Sát khí càng lúc càng gần, hơn nữa người còn không ít. Có thể bố trí như vậy ở nơi này, những người này đương nhiên đều là cao thủ. Hải Sơn sở dĩ được gọi là Hải Sơn đương nhiên bởi vì giống chiếc giày, phía Tây cao, phía Đông thấp, tứ phía là nước, căn bản không có đường đi lên.

Tiêu Thu Phong ngự gió mà bay, ngự thủy đương nhiên cũng không phải chuyện khó. Mà những người này lại giấu trong nước lâu như vậy mà không cần hô hấp, khí tức trong cơ thể thật quá cường hãn, ít nhất cũng tu luyện được mấy phần.

Gió nổi lên nhẹ nhẹ, Tiêu Thu Phong cảm thán, người nhẹ nhàng đứng lên, đứng phía trong cửa tháp, ưỡn lưng, trên mặt rất bình tĩnh giống như không biết sát khí trong mặt nước.

Khi mặt trời tỏa ra tia sáng cuối cùng, mặt nước quanh Hải Sơn phát ra tiếng “xích xích” Hơn mười thân hình, sát khí bắn ra, chỉ nghe thấy một tiếng quát lạnh bên tai: “Bắn tên”

Ngay cả súng cũng không làm hấn bị thương, huống hồ là tên. Nhưng loại tên này càng lợi hại hơn. Theo Thất Sát nói, tên này được xưng là Kim thứ, mặc dù lực sát thương không mạnh nhưng nó có một tác dụng đặc biệt đó chính là phá khí.

Bất cứ cao thủ nào cũng đều dùng chân khí bao quanh cơ thể. Mà loại tên này có thể đâm phá cương khí vô địch, chạm vào cơ thể đối thủ, vô cùng sắc bén.

Uy lực của hơn mười mũi tên này đừng nói là cao thủ, mà dù là thần nếu bị bắn trúng cũng có hại.

Tên nhanh như điện, ba mũi tên nhanh nhất đã bắn vào thành tháp, bắn xuyên qua, khí thể không giảm, có thể thấy sự sắc bén của nó.

Nhưng giờ phút này Tiêu Thu Phong đã biến mất, biến mất trong tia sáng cuối cùng.

“Vây chặt, bắn tên” Âm thanh lại một lần nữa vang lên. Lúc Tiêu Thu Phong xuất hiện đã là ở trên đỉnh tháp, cười lớn.

“Tên này không có tác dụng với tao, bọn mày tự tìm chết rồi”

Nói xong, thân hình như lưu tinh rơi xuống, bắn về phía mấy cao thủ mới nhảy lên bờ. Những người này có khí tức vô cùng mạnh mẽ, mắt tỏa hung quang, hiển nhiên không phải kẻ lương thiện gì.

Mà Tiêu Thu Phong liếc mắt một cái là nhìn ra kẻ chỉ huy đúng là một trong ba Hung sát thất tử còn lại. Giờ phút này hấn không giống trước kia nữa, đối với Tiêu Thu Phong không còn là vây mà không làm tổn thương. Lúc này đã nhận lệnh của Thất Sát, giết chết Tiêu Thu Phong.

Những người này chính là sát thủ mà Thất Sát bồi dưỡng, mỗi người đều là cao thủ. Dưới mệnh lệnh tuyệt sát, một nhóm một nhóm nhảy lên bờ, lao về phía tháp.

Tiêu Thu Phong lao thẳng xuống, lại có mấy đợt tên bắn tới, vung tay lên, bạch quang lóe lên quanh cơ thể hấn, như trăng tròn rớt xuống, không gì sánh nổi.

“Ngăn hấn lại...” Theo tiếng quát, sáu cao thủ đã bay lên, vung trường kiếm sắc bén trong tay, tràn ngập lệ khí âm trầm. Đối với những người này mà nói, căn bản chính là tử sĩ, không có linh hồn. Thất Sát trong mắt bọn họ chính là vua, sống vì mệnh lệnh, bị huấn luyện thành cỗ máy giết người vô tình.

Thân hình vừa rơi xuống đất, tiếng nổ mạnh vang lên, sáu sát thủ đã bị chân khí cường đại chấn bay. Hai người tan xương nát thịt, bốn người bị đánh bay ra xa, rơi xuống hồ, một lúc sau không ai nhìn thấy bọn họ trôi lên.

Cho dù bọn họ cường đại đến mấy thì cũng chỉ là do Thất Sát huấn luyện ra, đâu thể nào đấu với lực lượng Tinh Nhật quyết. Càng huống hồ trong cơ thể Tiêu Thu Phong còn có ma loại của Thất Sát, lực lượng này đang tiến hóa, bị lực lượng Tinh Nhật quyết thúc giục đã tăng tiến cực nhanh. Tiêu Thu Phong lúc này đã cường đại hơn khi đại chiến với Hung sát thất tử mấy chục lần.

475. Chương 475: Đi Theo Con Đường Quen Thuộc

Đao tâm chi lực đã tiến hóa đến lục luân, hai tay mang theo lực lượng tinh mang phát ra. Có thể thấy trong không trung xuất hiện đao hình màu trắng, sáu thanh đao lóe lên, sáu tiếng kêu thảm thiết vang lên tận trời, làm người ta cảm thấy thê lương.

Hung sát thất tử đã vùng đao xông tới, nhân lúc đao tâm chi lực tan đi, khí kinh mới chưa sinh ra, hắn nắm bắt được cơ hội tốt nhất này, phát ra một đao từ trên trời giáng xuống, khí thế mãnh liệt, nhưng đối với cao thủ bình thường thì còn có tác dụng. Nhưng đối với Tiêu Thu Phong mà nói, khí kinh không bao giờ hết, lực lượng có thể phát ra bất cứ lúc nào, căn bản không bao giờ ngừng công kích.

Thân hình nhanh như gió, tay nắm thân đao, “rắc” một tiếng đã bẻ gãy thanh đao thành ba phần, mà tay kia đã như một con rắn phát ra không một quỹ tích, đánh vào ngực đối thủ.

Một quyền đã đánh vào ngực hắn, máu phun ra, thân hình bay lui lại, không ngừng thở dốc, kinh mạch đã bị quyền này phế đi, hắn đã thành phế nhân.

Mấy sát thủ lao tới đều bị Tiêu Thu Phong đá văng ra. Mà hắn đã đập cho Hung sát một cước. Kẻ đáng thương này trong nháy mắt bị đập vỡ đầu, không kịp kêu lên một tiếng đã chết. Giết chóc tàn khốc lại xuất hiện, sát ý trong lòng Tiêu Thu Phong càng tăng lên. Nâng tay lên, không khí như bị động lại, khí chất thần thánh và uy nghiêm phát ra. Dưới lực lượng tuyệt đối này, tất cả lực lượng Tinh Nhật quyết đều dung nhập vào trong tự nhiên, do hắn nắm giữ.

Một tiếng nổ lớn vang lên, đám sát thủ còn lại bị nổ tung, trôi trên hồ Bà Dương như những con cá chết, thành thức ăn cho cá.

Gió nổi lên, mùi máu từ từ bay ra xa. Tiêu Thu Phong đã không thấy đâu, không còn bất cứ âm thanh nào.

Khi ánh bình minh lóe lên, thuyền tuần tra trên hồ Bà Dương mới phát hiện ra cuộc thảm sát trên Hải Sơn. Mấy xác chết không cái nào hoàn chỉnh. Tin tức này được truyền đến Bắc Kinh, cao thủ Long Tổ lập tức được điều xuống phía Nam. Đây không phải là vụ án mà cảnh sát bình thường có thể xử lý.

Sau cuộc giết chóc đó, Tiêu Thu Phong đã không còn hứng thú với cảnh đẹp nơi này, lặng lẽ rời đi. Thử hỏi trên đời có ai nắm được hành tung của hắn, trừ phi hắn dừng lại.

Rất nhanh ba đại cao thủ Long Tổ là Dạ Ứng, Túy Quỷ và Dâm Tặc đã tới Hải Sơn. Sau khi điều tra hiện trường, từ trên thân tháp, trên mặt đất, các dấu vết trong hồ, bọn họ đều hoảng sợ, có thể tưởng tượng được cuộc chiến đó.

Đặc biệt là Kim tiến càng làm bọn họ giật mình. Bọn họ mặc dù cũng là cao thủ cấp đặc biệt của quốc gia, nhưng loại tên phá chân kinh này, không ai có thể đỡ.

Dạ Ứng mở miệng nói: “Người này có thể bình yên rời đi trong cuộc vây giết, gần như không phải là người”

Dâm Tặc nói: “Dạ Lão Đại, mày sao biết được người bị vây giết lại rời đi. Không biết chừng bọn chúng cùng chết, xác vẫn trong hồ chưa trôi lên thì sao?”

Sau trận chiến ở Bắc Kinh, Dạ Ứng thành tổ trưởng Long Tổ. Nhưng nhìn cảnh tượng trước mặt hắn vẫn sợ hãi. Điều này vượt qua tưởng tượng của hắn. Cao thủ lợi hại kia đã không thể dùng từ người mà hình dung.

Túy Quỷ không nhìn Dâm Tặc, nói: “Ba sáu xác chết, không xác nào nguyên vẹn, hơn nữa thủ pháp tàn nhẫn, bọn mày xem ở đây căn bản không có mùi thuốc súng, nhưng bốn phía lại nổ mạnh, có thể thấy đây là do nội kinh cường đại tạo thành vụ nổ lớn. Người có lực lượng như thế này đương nhiên có thể bình yên rời đi”

Dạ Ứng đi đến trước một hố đất, nói: “Dâm Tặc, nếu như mày không tin, mày có thể đào. Cho mày đào ba ngày, xem mày có thể đào ra cái hố lớn như vậy không?”

Dâm Tặc bĩu môi, không hoài nghi nữa mà là hỏi: “Người cường đại như vậy, rốt cuộc là ai?”

“Vấn đề này tao cũng muốn biết. Có lần đầu, vậy nhất định có lần thứ hai. Túy Quỷ, mày có nhận được tin tức không, nghe nói bạn của chúng ta đã xuất hiện”

Dạ Ứng nói có chút khó hiểu. Dâm Tặc cũng không hiểu. Nhưng Túy Quỷ lại uống một ngụm rượu, nói: “Lần trước là Hongkong, lần này là hồ Bà Dương, như vậy lần sau ở đâu? Mày nghĩ xem có thể là Thượng Hải không?”

Dâm Tặc không nhìn được quát: “Này, bọn mày nói gì đó? Gì mà Hongkong, hồ Bà Dương, Thượng Hải, nói rõ chút được không?”

Nhưng Dạ Ứng không trả lời, lạnh lùng quát: “Nơi này giao cho cảnh sát xử lý, nói bọn họ không được phép tiết lộ. Chúng ta đi Thượng Hải”

Thượng Hải, thành phố lớn nhất phương Đông, là nơi Trường Giang vào biển. Theo Tiêu Thu Phong từ từ đi đến, một cảm giác dấy lên trong lòng. Nơi này làm hắn cảm thấy rất thân thiết. Nhìn những tòa cao ốc, suy nghĩ dâng trào, như những tia sáng trong sương mù, mặc dù nhìn không rõ nhưng vẫn có thể thấy mờ mờ.

Cho nên hắn dừng lại, cho Hung sát cơ hội vây giết lần thứ hai.

Chẳng qua lần này Phượng Hề đã cảm nhận Thượng Hải có sự khác thường. Rất nhiều người đã tiến vào địa bàn Tiêu gia. Trong thời gian ngắn Đông Nam như trong cơn bão, chiến ý dâng trào. Nhưng lúc này Phượng Hề không biết tất cả là vì Tiêu Thu Phong đã đến.

Nếu như biết thì dù nguy hiểm đến đâu nàng cũng sẽ đi gặp hắn. Ba năm khổ sở chỉ có các nàng mới biết, dù có chết cũng không muốn cách xa.

“Phượng tỷ, tôi nhận thấy sát khí. Mấy ngày nay nếu không có chuyện quan trọng thì đừng ra ngoài, tôi nghĩ ở đây sẽ xảy ra chuyện lớn” Tiểu Lục Tử đã bị Tiêu Thu Phong lệnh trấn giữ Tiêu gia, mấy năm nay hắn chưa từng rời đi. Không những thế còn huấn luyện một đám cao thủ ở Đông Nam, đặc biệt là Thiết huyết vệ đội trước kia, bây giờ đã là bá chủ một phương. Trong mắt tất cả hắc đạo chỉ cần nhắc đến tên bọn họ đều gợn ngón tay cái lên, đó là lực lượng cường đại nhất.

Phượng Hề mặc dù không có võ công, nhưng hiểu rõ cảm nhận của Tiểu Lục Tử. Nghe vậy liền vội vàng ra lệnh, cả Đông Nam đã động, giám sát tất cả những đối tượng khả nghi. Tăng cường bảo vệ xung quanh Tiêu gia, bất cứ lúc nào Tiêu gia cũng là quan trọng nhất.

Ngay khi thiếu cao thủ cường đại, Phượng Hề đã nhận được điện của Ruth, Ruth đã tới Đông Nam.

Mấy tiếng sau, hai người gặp nhau. Từ Bắc Mỹ đến đây, nói là vạn dặm cũng không quá. Mấy lần thiếu chút nữa là gặp nhưng chỉ trong thoáng cái đã mất. Tiêu Thu Phong quá nhanh, dù ngồi máy bay cũng không đuổi kịp.

“Cái gì, Thu Phong đến Đông Nam? Anh ấy, vì sao anh ấy không về?”

Phượng Hề kinh ngạc không nói thành lời. Nàng vốn là một người phụ nữ rất tinh táo, lâm nguy bất loạn, nhiều năm rèn luyện như vậy làm nàng thành tinh. Ngoại trừ Tiêu Thu Phong, trên đời đã không còn chuyện gì làm cho nàng kích động.

Ruth cười bất đắc dĩ nói: “Xem ra em đoán không sai, ông xã đúng là quên chuyện trước đây, cho nên anh ấy đang dựa theo cảm giác của mình mà đi, muốn tìm kiếm ký ức. Cũng bởi vì nơi này có lưu dấu ấn của anh ấy, nên mới trở lại đây”

Phượng Hề lập tức kêu lên: “Không được, không được, chúng ta không thể để Thu Phong rời đi nữa. Chị cũng phải đi, tự mình tìm anh ấy, nhất định phải tìm được anh ấy. Em cũng biết, không có Thu Phong, tất cả mọi người ở Tiêu gia đều rất đau khổ”

Ruht ngăn lại nói: “Phượng tỷ, không riêng gì chị, ở Bắc Kinh, Trung Đông, còn có Hongkong, chỉ cần là người phụ nữ của anh ấy, có ai không chịu đựng nỗi nhớ nhung dày vò. Nhưng chuyện này không thể gấp được. Ông xã đi đến đâu đều có một đám sát thủ hung tàn đi tới. Đám sát thủ này rất mạnh. Em từng gặp phải một người. Với lực lượng của em mà chỉ đánh ngang tay. Vì sự an toàn của mọi người, bây giờ không nên ra ngoài”

Phượng Hề vừa nghe có người truy sát Tiêu Thu Phong, còn có thể không lo lắng sao: “Anh ấy gặp nguy hiểm, chị phải đi cứu. Chị sẽ điều tất cả lực lượng giúp anh ấy”

Ruth cười khổ thầm nghĩ với lực lượng của Tiêu Thu Phong lúc này, bọn họ còn có thể giúp được gì?

“Phượng tỷ, cuộc chiến trên cầu Golden Gate nước M, chị chắc đã nghe qua. Em tận mắt xem trận chiến đó. Thu Phong rất cường đại, so với trước kia đã là một trời một vực, đánh gãy cả cây cầu mà không tốn chút sức lực. Cho nên đám sát thủ đó không có tác dụng gì với anh ấy. Mấy hôm trước ở hồ Bà Dương xảy ra một cuộc tập kích, nhưng ba sáu sát thủ đều chết, không ai sống sót. Cho nên chị không cần lo lắng”

“Thật sao, Thu Phong thực sự không có nguy hiểm gì chứ?”

Thấy Phượng Hề lo lắng như vậy, Ruth nói: “Em sẽ cẩn thận đi theo, nếu cần hỗ trợ em sẽ lập tức liên lạc với chị. Phượng tỷ ở nhà đợi tin tức là được, đừng để chuyện gì xảy ra”

Ruth cũng là cao thủ hàng đầu thế giới mà đã nói như vậy, Phượng Hề không biết vô duyên nhiên rất tin, cũng chỉ có thể gật đầu, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò: “Ruth dù như thế nào nhất định cũng phải làm ông xã an toàn trở về, biết không?”

Việc này không cần dặn, Ruth đương nhiên cũng sẽ làm. Lần này nàng vứt bỏ mọi chuyện ở Trung Đông, toàn lực đi theo Tiêu Thu Phong, không phải chỉ vì việc này sao?

Mà lúc này ba người Long Tổ đã đến Thượng Hải. Trong lúc nhất thời các thế lực hỗn loạn, tình hình thay đổi. Đông Nam vốn đang bình tĩnh bởi vì Tiêu Thu Phong trở về mang theo mưa máu gió tanh, sát khí ngập trời. Nhưng Tiêu Thu Phong là nhân vật chính lại là kẻ thanh nhàn nhất.

476. Chương 476: Cuộc Chiến Ở Phương Đông Minh Châu

Thái độ của nhân viên phục vụ rất thân thiện, làm cho người ta cảm thấy như về nhà. Nơi này được xưng là thành phố phồn hoa nhất phương Đông, thực sự có thể làm cho tất cả mọi người trên thế giới đều cảm thấy đây là nhà.

Tiêu Thu Phong gác chân chữ ngũ, mặc dù chỉ là cốc nước khoáng, nhưng uống vào miệng, tai nghe, mũi ngửi nhưng ngồi trong căn phòng từ từ chuyển động, ngắm nhìn cảnh tượng thành phố, sông Hoàng Phố xinh đẹp, hình như dung nạp hết vào trong cốc nước.

Mặc một bộ quần áo khá cũ, thoát nhìn rất bình thường. Thực ra chỉ có Tiêu Thu Phong biết đây là hần thuận tay dắt bò, lấy từ trên một ban công nào đó, không tốn một phân tiền.

Nếu như không phải trên người hần có khí tức cao quý, có lẽ nhân viên phục vụ đã cười nhạo hần.

Nhưng trên đời này thường không thiếu người thích cười nhạo người khác. Giễu cợt vẻ kém cỏi của người khác để thể hiện sự ưu tú của mình.

Bây giờ từ trong thang máy có một người thanh niên cao ngạo đi vào, cổ giậm chân thật mạnh làm không khí thêm phần nóng bỏng. Cười lớn một tiếng, người thanh niên này muốn cho người khác nhìn hần, nhìn dây chuyền to như ngón tay trên cổ hần.

“Cùng, lại đây, tìm bàn cho anh, nhớ, phải gần cửa sổ” Mọi người xung quanh đều ngẩng đầu lên nhìn, người thanh niên rất đắc ý. Đưa tay lên, bảy tám vệ sĩ cao to bên cạnh hần đã tản ra hai bên, từ từ đi vào.

Người thanh niên này rất không đứng đắn, nhưng nhìn mấy tên vệ sĩ phía sau hần, dù trong lòng nghĩ như thế nào cũng không có ai dám nói ra. Tục ngữ nói thà đắc tội quân tử, không nên đắc tội tiểu nhân. Người thanh niên này mặt mày lạnh lùng, xem ra là tiểu nhân. Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Một nhân viên phục vụ vô cùng cẩn thận tiến lên, khom người nói: “Quý khách, rất xin lỗi, bàn cạnh cửa sổ đã có khách ngồi hết. Hay là quý khách ngồi bàn số tám?”

Trong phòng ăn xoay tròn, nói là phòng ăn nhưng mọi người đến đây không phải chỉ vì ăn cơm. Mà ở nơi này xoay tròn sẽ nhìn được toàn Thượng Hải, vừa ăn vừa ngắm. Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Thối tha, thiếu gia nhà tao nói bàn bên cửa sổ, ai muốn bàn số tám. Cút đi cho tao, gọi quản lý của mày đến đây. Không nhận ra Trữ thiếu gia sao, có muốn bọn tao đập nát nơi này không?”

Người thanh niên còn chưa mở miệng nói, con chó bên cạnh hắn đã rít lên, ra vẻ ta là lớn nhất, không coi trời đất vào đâu.

Nhưng giờ phút này hắn đã thấy Tiêu Thu Phong. Một mình Tiêu Thu Phong chiếm một bàn, vô cùng nhàn nhã. Trên mặt bàn chỉ đặt một cốc nước lọc, không có gì hết. Nhìn mái tóc dài ngang vai, quần áo cũ kỹ, thấy thế nào cũng giống thằng lang thang đầu đường xó chợ. Đó là nói dễ nghe, không dễ nghe thì là thằng ăn mày.

Chó đứng là chó, chủ vừa đưa mắt nhìn một cái, bọn chúng đã hiểu ý. Ba người đi về phía bàn Tiêu Thu Phong.

“Này, người anh em, có thể đi không, đừng làm phiền thiếu gia nhà ta ngắm cảnh. Không có tiền thì đến nơi khác biết chưa. Không có tiền đừng đến ngồi *** ở chỗ này”

Không khí tốt như vậy lại bị những lời này phá vỡ, đây là chỗ *** sao? Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Những người này quá đáng ghét, hơn nữa miệng càng thối.

Tiêu Thu Phong nhướng mày đang định mở miệng, một sấp tiền đã được ném tới, “bộp” một tiếng rơi xuống trước mặt hắn. Sau đó đưa tay ra, nhặt sấp tiền lên, rút ra hai tờ trăm đồng ném vào mặt Tiêu Thu Phong.

Đó chính là vị Trữ thiếu gia kia làm.

“Thằng khố rách áo ôm, đi đi, thiếu gia hôm nay đang cao hứng, đây là phần thưởng của mày, đừng ở đây làm mất nhã hứng của bản thiếu gia. Mày cút ngay” Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Không đợi Tiêu Thu Phong nói, hắn đã ngồi xuống, giống như hắn là chủ nhân nơi này.

Nhân viên phục vụ xung quanh sợ hãi không dám tiến lên. Người này thường hay đến đây, mỗi lần đều gây chuyện làm cho người ta căm ghét. Nhưng bọn chúng lại là lưu manh, không ai dám chuốc lấy phiền phức. Hơn nữa cũng đã báo cảnh sát, tất cả đều có cảnh sát tự xử lý.

Một loại sát khí đã hiện lên, mắt Tiêu Thu Phong nhíu lại, trên mặt xuất hiện nụ cười. Bị sỉ nhục như vậy, hắn lại không tức giận.

“Vị trí này cũng không phải ai cũng ngồi được. Tao khuyên mày tốt nhất rời đi. Nếu không sẽ không thể đi được”

Không khí lập tức ngưng đọng lại, ngay sau đó là tiếng cười điên cuồng, không chỉ có Trữ thiếu gia cười, mà mấy thằng vệ sĩ to con sau lưng hắn cũng cười.

“Thú vị. Trữ Gia Hoành tao hôm nay đúng là đã được kiến thức một chút, đợi lát nữa xem sao lại không đi được. Thằng ranh có phải mày còn có người giúp?” Trữ thiếu gia cười đầy đắc ý, khinh thường nói: “Nếu như lát nữa tao mà có thể đi, vậy người không thể đi chính là mày”

Hắn đúng là quá tàn nhẫn, cuộc sống nhàm chán, hắn ở trong sự khiêu khích này mới tìm được niềm vui thú.

Tiêu Thu Phong không nói gì, sát khí đã động. Những người đó cuối cùng cũng tới, luôn truy sát hắn. Hắn mặc dù rất nhẫn nại, nhưng hôm nay không thể không giết chó. Nhìn thằng thanh niên trước mặt, hắn chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, buồn thay cho hắn. Tự mình muốn chết, đâu có quan hệ gì với hắn.

Uống nốt số nước còn lại vào trong miệng. Bầy mũi tên bắn xuyên qua lớp kính, phát ra tiếng “rắc rắc” lao tới, bắn thẳng về phía Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong không động, cốc thủy tinh đã bay ra ngoài, một hình tròn nhỏ đã ngăn ba mũi tên lại. Trữ thiếu gia vừa nảy làm người ta sợ hãi, lúc này đang đầy mồ hôi lạnh, vất vả lặn xuống dưới bàn. Lần này hẳn đã thấy giết chóc.

Nhưng đám vệ sĩ phía sau hẳn không may như vậy. Có ba thằng bị dọa đến độ đứng ngẩn ra đó, ba mũi tên đâm xuyên qua ngực, cả người bị ghim vào cột đá. Lúc này ba người đã thành xác chết, máu trào ra. Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“A, giết người, giết người” tiếng kêu hoảng sợ vang lên khắp phòng ăn, chạy loạn. Chỉ có mình Tiêu Thu Phong là đứng yên. Bởi vì theo mũi tên xuất hiện, hơn mười sát thủ xuất hiện, đó mới là sát thủ chân chính.

Một vệ sĩ đứng lên chuẩn bị rời đi, liền bị kiếm quang lóe lên, yết hầu bị cắt đứt, ngã xuống trước mặt Trữ thiếu gia, mất hoảng loạn, sinh mạng trôi đi. Trữ thiếu gia che miệng, mắt đỏ rực, trong đầu đã trống rỗng, vãi đái ra quần. Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Bọn mày thực sự làm người ta chán ghét” Tiêu Thu Phong vừa nói, ít nhất đã có sáu đạo ánh sáng bắn tới, giết chết một tên lưu manh đối với bọn chúng mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Đó chỉ là thử độ sắc của kiếm, xem gió có sắc bén không, ngoài ra không có chút tác dụng gì.

Thân hình bay lên, tốc độ cực nhanh vượt qua những gì mà mắt có thể nhìn thấy. Tên sát thủ xông lên đầu tiên đã bị trúng một quyền. Một tiếng nổ vang lên trong cơ thể, ngay sau đó thân hình vỡ ra thành hơn sáu mảnh.

“Giết” Theo tiếng hét này, Tiêu Thu Phong phát hiện kẻ chỉ huy chính là một trong Hung sát thất tử. Xem ra Hung sát thất tử muốn giết hẳn, không chết không thôi.

Lực lượng Tinh Nhật quyết đã hiện lên trong tay hẳn, lực luân đỏ như máu liên tiếp giết chết bốn sát thủ, có một tên bị cắt đứt đầu.

Trữ thiếu gia lặn sang bên, hai chân ướt sũng, cặp mắt âm độc kia làm hẳn gần như điên loạn.

Thân hình từ trong kính xuyên ra, phòng ăn hình cầu vẫn xoay tròn. Nhưng trong phòng ăn, Tiêu Thu Phong đứng im tại đó đón gió. Mấy xác chết làm rất nhiều người chấn động. Tiếng còi xe cảnh sát đối với bọn họ mà nói chẳng có tác dụng gì, không ai để ý đến.

Sáu sát thủ vây lại, chém ra sáu đạo quang mang đỏ rực, cảnh rất đẹp nhưng đủ để làm chết người. Tiêu Thu Phong chuyển động cực nhanh tạo thành một cơn gió, sáu thanh kiếm đều bị hẳn nắm trong tay, “rắc rắc” vài tiếng, kiếm đã gãy, bay lên.

Tiêu Thu Phong nắm lấy chân một tên sát thủ quăng ra ngoài, thân hình đập mạnh vào kính, máu bay ra, ngoài kính xuất hiện một mặt trời đỏ như máu.

Tay đã hóa thành long chảo, sắc hơn bất cứ bảo kiếm nào trên đời, thân hình tiến lên, chuyển mấy vòng, có sáu sát thủ đã bị cắt đứt yết hầu, không một tiếng động ngã xuống. Hàng ngàn hàng vạn người nhìn chăm chăm quả cầu tròn trên đầu, nhìn cuộc giết chóc trên đó.

Lúc này Long Tổ đã đến, cảnh sát cũng đã đến, nhưng giết chóc vẫn đang diễn ra.

Tôn Khánh Dục đang định hành động thì bị Dạ Ứng ngăn lại. Dạ Ứng không nói gì chỉ khẽ lắc đầu. Cuộc chiến này để cảnh sát xông vào không khác gì chịu chết. Mà lúc này hẳn muốn biết thân hình phiêu hốt kia rốt cuộc là ai?

“Đó chính là hẳn sao?” Túy Quỷ vô cùng kinh hãi, đây còn là người sao?

Bên cạnh quả cầu xuất hiện một thân hình, âm thanh truyền tới: “Tao là siêu nhân, tao là gió, tao là chim, tao có thể bay” Truyện copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Tên Trữ thiếu gia đáng thương bị dọa đến thần kinh hoảng loạn, giơ tay ra, thật sự coi mình là chim, bay lên không trung, bay lên lần cuối cùng trong cuộc đời.

477. Chương 477: Thay Đổi Không Ai Ngờ

Ruth cũng đã đến nơi, khí tức giết chóc này tràn ngập cả thành phố Thượng Hải, nàng sao không cảm nhận được. Thấy nàng, Dạ Ứng đến gần hỏi: “Ruth tiểu thư, là hắc sao?”

Dạ Ứng nhìn người đó, rất giống, nhưng hắc không thể xác định.

Ruth ngẩng đầu, trong mắt thêm vẻ dịu dàng, sau đó khẽ gật đầu. Những người này bọn họ biết. Bởi vì quan hệ của Vũ, bọn họ từng đến Ma Quỷ làm khách. Vũ tỷ từng nói bọn họ là bạn, có thể tin. Cho nên Ruth không giấu.

“Là anh ấy, nhưng anh ấy đã mất trí nhớ, không nhớ gì hết”

Dạ Ứng chấn động, trong lòng đã hiểu rõ, nói: “Chúng ta làm như thế nào mới có thể giúp được hắc?” Dù nói như thế nào Tiêu Thu Phong cũng là bạn của Long Tổ, điểm này trong lòng Dạ Ứng chưa bao giờ thay đổi.

Ruth có chút bất đắc dĩ. Công lực của Tiêu Thu Phong đã tăng đến mức làm người ta sợ hãi. Không ai có thể giúp được hắc, hơn nữa cũng không ai có thể theo kịp hắc. Trừ phi hắc dừng lại.

Những cuộc giết chóc này đều vì hắc dừng lại. Nếu không đâm sát thủ của Thất Sát sao tìm được vị trí của hắc. “Rầm rầm” kính vỡ nát, từ trên trời rơi xuống. Cảnh sát vội vàng xua mọi người đang vây xem, mở rộng vòng vây. Mà Tôn Khánh Dục lòng như có lửa đốt. Tàn sát diễn ra ngay trước mặt, ông là lãnh đạo phụ trách an ninh mà không xử lý được. Tôn Khánh Dục nhìn sang Dạ Ứng xin trợ giúp.

“Chuyện này tôi sẽ báo cáo với Đinh lão, Tôn cục trưởng không cần lo lắng” Chuyện này đừng nói là cảnh sát, mà ngay cả Long Tổ cũng bất lực. Tin rằng Đinh lão sẽ không trách.

Một gã sát thủ cuối cùng đã bị đao khí chém thành hai nửa, thi thể từ trên không rơi xuống. Hung sát thấy không thể giết được Tiêu Thu Phong liền xoay người bỏ chạy. Nhưng lại bị Tiêu Thu Phong đánh một chưởng vào lưng, người hóa thành máu bay xuống. Khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh làm người ta buồn nôn.

Sát ý dần tan đi, trên đỉnh chỉ có một người đứng đó, mái tóc dài tung bay trong gió, đó chính là thần, thần cao cao tại thượng.

Khi cảnh sát lao vào, nơi này ngoài mấy xác chết sẽ không còn gì khác nữa. Tiêu Thu Phong đã không thấy đầu.

Hoặc là bọn họ không thấy rõ bộ dạng của Tiêu Thu Phong. Ngoại trừ Ruth có cảm giác từ tận trong lòng. Giết chóc này càng làm cho Tiêu Thu Phong muốn tìm được quá khứ.

Ngay khi Tiêu Thu Phong lại một lần nữa giết chết sát thủ của Thất Sát. Ở phương Tây xa xôi, hai cao thủ thần cấp đã gặp nhau. Mục đích lớn nhất của Phá Quân chính là áp chế ma lực của Thất Sát, làm cho thế giới không bị tà ma xâm nhập, không để giết chóc sản sinh, cả thế giới dưới ánh mặt trời.

Nhưng tiêu diệt những thứ đó lại cần giết chóc.

“Lão bằng hữu, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây. Số mệnh an bài quả là kỳ diệu” Thất Sát không hề có vẻ gì là kinh hoàng khi đối mặt với Phá Quân cường đại, ngược lại rất bình thản, tự tin. Bởi vì hắc đã nắm giữ ma binh thần khí trong tay, không cần sợ bất cứ ai quấy rầy nữa.

Phá Quân cảm nhận được lực lượng phương Tây lập tức chạy đến đây chỉ để điều tra. Nhưng thật không ngờ đó chính là đối thủ của lão – Thất Sát.

Ma khí nội liễm đến trình độ đăng phong tạo cực. Ngay cả lúc tươi cười cũng có ma tính. Người bình thường chỉ cần đứng cạnh hắc cũng bị ma khí thuần hóa, trở thành kẻ sùng bái ma.

“Gặp lại ngươi cũng không phải chuyện đáng vui mừng gì. Thất Sát, vũ khí hình người vi phạm thiên ý, ngươi sao lại phải nghịch thiên mà đi, tạo ra giết chóc nhiều như vậy chứ” Phá Quân có chút bất đắc dĩ, khuyên.

Thất Sát cười ha hả nói: “Tất cả dựa vào thực lực, công đạo không trong lòng người. Đây không phải điều ta nghĩ là được, vì có lực lượng mạnh nhất, cho dù chết hàng triệu người cũng có sao đâu. Vì thiên đạo mà chết đó là phúc phận của bọn chúng. Phá Quân, người tu luyện trăm năm mà điểm này cũng không nhìn ra sao. Nếu vậy người không xứng là đối thủ của Thất Sát ta”

Phá Quân nói: “Người đang muốn ép ta đánh một trận với người”

Thất Sát lạnh lùng nói: “Thì sao. Phá Quân, người là người thông minh. Nhưng người thông minh có đôi khi lại làm chuyện điên rồ, hơn nữa lại rất sai lầm. Chỉ cần ta và người hợp lại, thế giới này chính là của chúng ta. Người việc gì phải ra vẻ thanh cao, như vậy người sẽ chết nhanh đó”

Đã sớm nhìn ra sinh tử, Phá Quân sao lại sợ chứ, không chút biểu cảm chỉ nói: “Đó là lập trường của ta. Dù có chết ta cũng phải trăm yêu trừ ma, làm một người vệ đạo”

Thất Sát cười tà nói: “Trận chiến ở cô đảo tám năm trước, chúng ta còn chưa giao đấu với nhau. Ta rất muốn biết sau tám năm qua, Thiên lục bí quyết của người có tiến bộ hay không. Nếu không ta sẽ rất thất vọng”

Thất Sát nói xong, thân hình đã không thấy đâu. Mấy dặm xung quanh tràn ngập mây mù, hình thành bầu không khí mơ hồ, ma lực cuộn cuộn, sát ý lạnh thấu xương.

Trăm năm trước bọn họ đã là cao thủ số một số hai thiên hạ. Trăm năm tu luyện có thể nói càng tăng thêm một bước, thân cảnh chi cảnh gần trong gang tấc. Có thần phổ, ba đại cao thủ đã bước đầu có lực lượng của thần. Trận chiến này vừa diễn ra, thiên địa đều biến sắc.

Cho dù Tiêu Thu Phong ở Trung Quốc xa xôi cũng cảm nhận được lực lượng này đánh tới.

Chỉ đáng tiếc đó thuộc về cao thủ phương Đông, nhưng lại vì lập trường khác nhau nên dẫn đến giao chiến. Người đang quan chiến không chỉ có một.

Bốn vị trưởng lão U âm nhân sớm đã tới gần, lẳng lặng quan sát trận đại chiến kinh thiên động địa này. Siêu cấp cao thủ giao chiến đối với bất cứ ai đều là một kinh nghiệm vô cùng quý giá. Bọn họ muốn từ trong vũ kỹ của phương Đông để thăm dò ra bốn nguyên lực.

Lực lượng của Phá Quân và Thất Sát đều là thần tượng cảnh giới, lực lượng tương đương nhau. Ngàn chiêu thoáng cái đã qua nhưng không phân thắng bại. Mấy chục năm qua vì thần phổ cứ mười năm đánh một trận mà vẫn không phân ra thắng bại. Lần này có lẽ là cuộc chiến mười năm cuối cùng của bọn họ.

“Vũ khí hình người” Thất Sát nhảy lên, hét lớn một tiếng, sau đó điên cuồng cười lớn: “Phá Quân, hôm nay cho người kiến thức một chút lực lượng thần binh cường đại nhất trong Thần phổ binh khí”

Thân hình vừa động, lôi kích đánh tới. Dù là trọng quyền của Phá Quân cũng không đánh lui được người này. Hơn nữa còn có Thất Sát ở trước mặt. Vũ khí hình người là khá khô ngô, ánh mắt lạnh lùng, thân hình vừa chuyển đã biến ảo. Đó không phải là người mà là một thanh tuyệt thể thần binh.

Cả người biến thành một thanh đao, đao lạnh như băng, như hàn khí từ Địa ngục, lạnh thấu xương. Dù có chân kinh hộ thể nhưng Phá Quân cũng run lên.

Thất Sát cầm thanh trường đao sắc bén, cười đắc ý nói: “Phá Quân, cho người xem uy lực của vũ khí hình người”

Người nhảy lên, đao chém xuống.

Phá Quân chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng cường đại kéo tới, thân hình hơi tránh sang, chân đạp một cái đã lui lại mấy chục thước. Đao khí chạm đất như thủy triều, một khe rãnh sâu mấy thước hiện ra, thực sự làm cho người ta giật mình. Vũ khí hình người có thể làm cho lực lượng người sử dụng tăng lên mười lần.

Thất Sát mừng rỡ, hét dài một tiếng, thân hình như điện liên tục chém ra mười sáu đao, cả ngọn núi bị chém phẳng. Phá Quân thở hồng hộc, nhưng Thất Sát lại rất hưng phấn, không có một chút gì là mất khí, càng đánh càng hăng.

Thanh ma đao này đầy ma tính, chỉ cần chủ nhân phát lực, nó sẽ tự động công kích điểm yếu nhất của đối phương, vô cùng sắc bén.

Áo Phá Quân đã bị chém trúng ba phát, máu rỉ ra, cũng may tránh nhanh, không bị thương tổn quá sâu, cũng không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của lão. Nhưng lực lượng này đã nằm ngoài dự tính của lão.

Nhưng ngay lúc này một tiếng thét vang lên: “Sư phụ, con đến giúp người” Thật không ngờ Tử Dao đang chữa thương ở Vân tiên đảo đã đuổi đến đây.

Ngay phía sau nàng là Tham Lang, bắt đầu dĩ kêu: “Phá La, đừng trách ta. Tử Dao nghe nói người đến phương Tây liền đòi đi theo. Ta không cản được”

Tử Dao rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ về phía Thất Sát ở xa xa. Phá Quân cảm thấy ầm áp trong lòng, vung tay lên ngăn cản Tử Dao, kêu lên: “Tử Dao, con không phải đối thủ của hắn, để cho sư phụ”

Ừm một tiếng, rất quý dị, nhưng không ai ngờ trường kiếm trong tay Tử Dao đã đâm vào ngực Phá Quân. Tử Dao đầy lo lắng vừa rồi, bây giờ đã chuyển sang vẻ hung tàn, mang theo ma tính, sát khí hiện lên.

“Tử Dao, con....” Tay nắm trường kiếm, khẽ dùng sức, kiếm gãy. Phá Quân rung động, không thể tin nổi. Nữ đồ đệ mà lão thương yêu nhất lại dùng kiếm đâm mình.

Thất Sát cười lớn, đắc ý cười lớn.

“Lão Phá, người không ngờ đến phải không. Cho dù người có Thiên cơ bí lục, nhưng người không thể nào lĩnh ngộ được thiên ý. Ha ha lòng người người sao có thể tính hết. Người quá sơ suất”

Một quyền đánh tới, Phá Quân bay ra ngoài, phun ra một búng máu.

Nếu nói một kiếm của Tử Dao làm lão kinh ngạc, vậy một quyền này của Tham Lang càng làm lão kinh ngạc hơn.

“Phá La, người nhất định cũng không ngờ phải không. Ta cũng là ma, chỉ khác với Thất Sát là tiểu nhân, ta là ngụy quân tử. Tình cảm mấy chục năm, ta đúng là không đành lòng giết người”

Tham Lang luôn phóng đảng, trong mắt lóe hung quang, ma khí dâng lên.

478. Chương 478: Ai Thông Minh Hơn

“Lão Phá, người rất thông minh, hiểu cách dùng một phần sinh cơ của đồ đệ để ức chế vũ khí hình người. Chỉ đáng tiếc, tài liệu vũ khí hình người của ta không chỉ có một. Đường nhiên, ta không phủ nhận Long kia là kẻ đặc biệt nhất”

Thất Sát có chút tiếc nuối, nhưng hắn không hối hận. Bởi vì hắn là ma, vì thành đại sự mà bất chấp thủ đoạn. Trong ba đại cao thủ, không ai là bạn của nhau. Phá Quân chính trực, đây là nguyên nhân mất mạng của hắn. Điểm này Thất Sát lại khác, hắn chưa bao giờ tin bất cứ ai.

Tham Lang cũng tiến lên một bước, nói: “Ta thấy Tử Dao từ bé đến lớn, chẳng qua Phá La cũng có công sức. Ta thật không ngờ hắn có thể dễ dàng giết chết ma căn của Thất Sát người. Tên kia không những không bị ma tính khống chế, còn có thể đột phá đến trình độ ngang hàng với chúng ta”

Thất Sát không coi vào đâu, cười nói: “Thì sao chứ. Chỉ cần chúng ta liên thủ, còn sợ một tiểu tử chưa ráo máu đầu sao. Tham Lang, người yên tâm, chuyện ta đáp ứng người, nhất định sẽ làm được. Chỉ cần giết chết lão Phá, thần phổ sẽ là của người”

“Trên đời còn có chuyện gì làm người ta mong chờ hơn thành tiên. Tài phú và quyền lực thế gian đối với ta mà nói đã không còn ý nghĩa mấy. Bây giờ giết Phá La hình như cũng không cần phí quá nhiều sức, Tử Dao” Tham Lang quát lạnh một tiếng. Tử Dao vốn đứng im, mặt đầy tà khí đã xoay lại chỉ kiếm vào Phá Quân.

Phá Quân lúc này vì sơ suất không nhìn cẩn thận, bây giờ kinh hãi kêu lên: “Ma xá lợi” “Không sai, ta đã cấy Ma xá lợi cho Tử Dao. Nó sẽ thành ma nữ, coi như báo thù việc ta không đạt được thần phổ. Thất

Sát, ta nhắc người, để Tử Dao giết Long dễ như trở bàn tay. Bởi vì ta cảm thấy giữa bọn chúng có tình cảm. Chỉ cần giết chết Long, làm Tử Dao tỉnh táo lại một thời gian, nó sẽ phát điên mất đi lý trí, sau đó đạo hạnh hủy diệt, trở thành ma, cả đời làm việc cho người”

Thất Sát gật đầu hài lòng, nhẹ nhàng nhìn khuôn mặt đầy ma khí của Tử Dao nói: “Vậy người còn chờ gì nữa?”

“Tử Dao, giết hắn...” Tham Lang lúc này cũng rất hài lòng vì kế hoạch của hắn đã thành công, làm cho thầy trò thành kẻ thù không đội trời chung. Nhìn Phá Quân đang trở nên tức giận, hận ý tuôn trào, hắn càng cao hứng. Bởi vì bao năm qua hắn vẫn dưới Phá Quân. Trong ba đại cao thủ, Tham Lang vĩnh viễn xếp thứ ba.

Hắn mặc dù phóng túng, không cần gì hết, nhưng tất cả chỉ vì hắn muốn có một ngày giẫm Phá Quân xuống dưới chân.

“Tử Dao, ta là sư phụ của con...” Phá Quân đau lòng hét lên, nhưng vẫn vung kiếm như mưa, không hề lưu tình, thần quang lóe lên trong mắt. Tử Dao lúc này đã bị Ma xá lợi khống chế, căn bản không phân rõ ai là kẻ thù, ai là bạn.

Chưởng kinh như nước, Phá Quân là cao thủ tuyệt thế, thân hình hơi nhảy lên ngưng tụ chân kinh cường đại, dùng song chưởng đánh vào kiếm khí mà Tử Dao phát ra. Trong không khí chỉ nghe thấy tiếng “keng keng” không dứt.

Mà Tham Lang và Thất Sát đã hình thành thế hợp vây, hôm nay nhất định phải tiêu diệt Phá Quân. Không chỉ vì thần phổ trên người lão, càng bởi vì nếu lão không tồn tại, trên đời không có đối thủ làm bọn họ lo lắng nữa.

U âm nhân ở gần đó cũng rất kinh hãi. Cao thủ tuyệt đỉnh phương Đông tử đấu, năng lượng phát ra vô cùng cường đại. Nếu như không có lực lượng Dương thần truyền thừa, căn bản không có hy vọng chống đỡ.

Có ma tính, kiếm khí Tử Dao phát ra càng âm độc, mỗi chiêu mỗi thức đều muốn đưa Phá Quân vào chỗ chết.

Nhưng Phá Quân là sư phụ của nàng, lợi dụng những sơ hở của kiếm thế mà tránh thoát. Nhưng lúc này Tham Lang và Thất Sát đã lạnh lùng không một tiếng động tấn công.

“Còn muốn chạy sao, không dễ vậy đâu”

Hai đạo chưởng lực cùng đánh ra, sơn băng địa liệt. Vũ khí hình người mặt không cảm xúc đã hóa thành đao, vô cùng sắc bén, không gì cản nổi, đột phá cương khí hộ thân của Phá Quân. Một vết máu bắn lên trong làn sương mù bao phủ không gian. Trên ngực lão có một vết kiếm, thêm một vết thương của đao, đao này càng làm lão bị thương nặng hơn.

Bộc phát cuối cùng, mặt Phá Quân đỏ bừng, giống như biết lúc này còn không đi thì nhất định sẽ chết ở đây. Bị bốn người vây đánh cơ mà, thân hình nhảy lên, hét lớn: “Vạn Quân Phá...”

Đây là chiêu thức cường đại nhất của Phá Quân. Bản thân lão là tuyệt thế cường giả, giờ phút này lạnh lùng bộc phát làm cho không khí ngưng tụ khí tức bùng nổ, nồng nặc hơn thuốc nổ rất nhiều.

Cường giả chính là cường giả, dù bị thương thì lực lượng bộc phát ra người bình thường cũng không thể xem nhẹ. Ít nhất Tham Lang và Thất Sát đều lui lại, chỉ có mình Tử Dao và vũ khí hình người là không hề sợ hãi.

“Ầm ầm...” tiếng nổ lớn vang lên, hai thân hình đã bị khí kinh cường đại bắn ngược ra. Tử Dao xum xuống, không ngừng học máu. Mà vũ khí hình người không bị làm sao, giống như trên đời không có lực lượng làm hắn bị thương.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hắn căn bản không phải là người.

Chờ cho sương mù tan hết, Phá Quân đã biến mất.

“Đáng tiếc lại thất bại trong gang tấc, vẫn để hắn rời đi” Tham Lang có chút tức giận, thật không ngờ bốn người cường đại liên thủ mà không thể giết chết Phá Quân.

Thất Sát cười lạnh nói: “Đó mới là Phá Quân, nếu hấn quá yếu, ta sẽ thất vọng. Thật sự mong chờ lần gặp sau”

Tham Lang sững sốt: “Người có biện pháp thắng hấn?”

“Hấn đã bị thương, muốn khôi phục cũng không phải ngày một ngày hai. Chỉ cần ta hoàn toàn dung hợp được lực lượng của vũ khí hình người, dù hấn tiến vào thần cảnh, ta cũng làm cho hấn hồn phi phách tán”

Tham Lang xoay người nhìn người đàn ông đứng im không nói một lời, có chút hâm mộ nói: “Coi như Thất Sát người có bản lĩnh, không ngờ có thể làm cho hai người khôi phục đạo ý”

Thất Sát quay đầu nhìn người đàn ông đó, khẽ gật đầu nói: “Ta cũng thật không ngờ người thứ hai thức tỉnh chính là hấn. Có lẽ đây là do huyết mạch hô ứng, chẳng qua vừa lúc cho ta sử dụng”

Tham Lang nói: “Nếu giao dịch chúng ta chưa hoàn thành, ta về Vân tiên đảo trước, nơi đó có dược liệu giúp lão Phá khôi phục, không thể để cho hấn có cơ hội đó. Thất Sát, người phải hạ mệnh lệnh giết chết người này, toàn lực truy sát, hấn không chết sẽ là tai họa”

Có cùng kẻ thù, bọn họ chính là bạn. Chỉ là không biết có một ngày khi Phá Quân chết, bọn họ có còn hòa hợp như vậy không?

Bốn người chia nhau rời đi, mà U âm nhân cũng rời đi. Ở nơi này không ngờ có một người từ từ trời lên, đó chính là Phá Quân. Lão căn bản không rời đi, cũng không phải không thể mà không định. Phương pháp này đơn giản nhất nhưng lại có hiệu quả nhất.

Tham Lang và Thất Sát đều thông minh. Nhưng người quá thông minh thường dễ bị người ta lừa gạt.

Ngay cả như hấn, thông minh cũng bị thông minh lừa, tin lầm Tham Lang hơn mười năm, cũng may hấn còn nhìn được thiên cơ.

Tay đặt lên vết rách trên ngực, một chiếc áo da đầy máu đã xuất hiện trên tay hấn, hơi động, chiếc áo da đã biến thành mảnh nhỏ. Lão căn bản không bị thương, tất cả đều trong lòng bàn tay lão. Chỉ là lão cũng biết với một mình lão, muốn thắng Tham Lang và Thất Sát là không có khả năng. Huống chi còn có vũ khí hình người và Tử Dao mà lão không muốn làm bị thương.

Nhìn theo Thất Sát, lại nhìn hướng Tham Lang rời đi, Phá Quân rút cuộc chọn hướng Tham Lang. Dù nói như thế nào, lão cũng phải cứu Tử Dao ra. Bao năm qua, Tử Dao đã là con gái trong lòng lão, hoặc là còn quan trọng hơn cả con gái.

Bởi vì trong huyết mạch của Tử Dao có phần thiên cơ, lúc này cần phát huy tác dụng, năng nhất định không thể xảy ra chuyện.

Phá Quân rời đi, nơi này mới khôi phục bình tĩnh. Ngoại trừ mấy hồ đất kinh hoàng, nơi này vô cùng yên tĩnh, ngay cả một người cũng không có.

Mỗi một lần giết chóc, Tiêu Thu Phong đều lựa chọn rời đi, tiếp tục đi tới. Nhưng lần này sau khi giết người ở Phương đông minh châu, hấn không lập tức rời đi. Nơi này hấn cảm thấy rất quen thuộc, giống như nơi này là nhà của hấn.

Trong dòng người náo nhiệt, tiếng cười vui mừng, Tiêu Thu Phong hơi khó hiểu đi tới.

Dưới đất phủ đầy hoa hồng, hợp thành hình trái tim. Mà ở giữa hình trái tim đó viết một chữ rất quen thuộc.

“Yên Hồng, anh yêu em”

Tiêu Thu Phong trầm trầm: “Yên Hồng... tên này hình như đã từng nghe qua”

Trong Little Rock, Tiêu Thu Phong đã gặp qua một thằng nhóc ôm một bó hoa hồng tặng cô gái mình yêu, cười xấu hổ, sau đó nắm tay nhau, hai thân hình dựa vào nhau, đó chính là chuyện rất hạnh phúc.

Nhiều hoa hồng như vậy, có vẻ quá phô trương, làm người ta không quen. Nhưng Tiêu Thu Phong cảm thấy như vậy không có nghĩa là người khác cũng cảm thấy thế, rất nhiều người đều nói theo.

“Yên Hồng, anh yêu em....”

“Yên Hồng, anh yêu em....”

Giữa trái tim hoa hồng, có một người con trai anh tuấn, ánh mắt ưu nhã, mang theo vẻ hăm mộ ngẩng đầu nhìn, ánh mắt đầy tình cảm, mong chờ. Mà xung quanh trái tim có mấy chiếc xe đất tiền. Xem ra người làm chuyện này có thân phận không bình thường.

Yêu điên cuồng như vậy đúng là rất khác lạ. Tiêu Thu Phong cũng muốn biết cô gái tên Yên Hồng có phải xinh đẹp tựa thiên tiên?

“Diên thiếu gia, hôm nay tứ đại công tử Đông Nam chúng ta cùng ra tay. Yên tâm, may nhất định đoạt được đóa hoa Đông Nam này, chẳng qua lúc đó không được quên chỗ tốt của các huynh đệ đó”

Diên thiếu gia đứng trong trái tim bằng hoa hồng, không thềm để ý nói: “Đương nhiên rồi, chỗ tốt không thiếu được bọn may. Chỉ cần Yên Hồng nhận vòng kim cương của tao, tối nay gặp ở Hoàng Kim Thủy Thành”

Quả nhiên không phải bình thường, vòng cổ kim cương chỉ sợ rất đắt, nhưng như vậy chỉ là để lấy niềm vui của một cô gái.

Chẳng qua Hoàng Kim Thủy Thành sao lại quen tai như vậy?

479. Chương 479: Chuyện Cũ Tái Diễn

Trong tòa nhà sáu sáu tầng tập đoàn Phong Chính, Liễu Yên Hồng lặng lẽ nhìn báo cáo. Từ sau khi Yên Nguyệt rời khỏi Đông Nam đến Hongkong làm việc, sự vụ tập đoàn liền do nàng tiếp nhận. Giống như sau đêm đó làm cho nàng không thể không trưởng thành.

Mất sáng rực lấp lánh vẻ thông minh lanh lợi, môi anh đào đỏ rực, hương thơm mát phiêu động. Cho dù chỉ đứng bên cạnh nàng, cũng có thể cảm nhận sự thanh xuân, hấp dẫn của nàng. Ba năm qua, Liễu Yên Hồng đã trưởng thành, không còn là cô bé yếu ớt, hay làm nũng và cần người che chở nữa.

Mặc dù mỗi khi đêm về, trong lòng nàng vẫn mong được quan tâm, khát vọng được dựa vào lồng ngực đó, nhưng nàng biết trên đời này có nhiều người chị còn nhớ nhung hơn cả nàng.

Đó là anh rể của nàng, Tiêu Thu Phong – thiếu gia Tiêu gia Đông Nam.

Năm đó sau khi từ biệt ở Bắc Kinh lại giống như vĩnh biệt. Ba năm không có bất cứ tin tức nào của hắn. Liễu Yên Hồng lúc đầu không ngừng chửi mắng đồ xấu xa. Trong lòng Liễu Yên Hồng chỉ đang khẩn cầu: “Anh rể, anh mau về đi, Yên Hồng thề chỉ cần anh về sẽ không bao giờ chọc anh giận nữa”

Chị không thể không có anh, Tư Giai không thể không có bố, thiếu gia không thể thiếu anh. Anh cũng biết, mọi người đau khổ như thế nào chứ.

Cửa ban công đã được mở ra. Lâm Ngọc Hoàn cười yếu ớt đi vào. Phía sau nàng là một thư ký. Ba năm không gặp, các nàng đang ở thời kỳ thanh xuân, mỗi người đều có vài phần sắc đẹp, đặc biệt là Tiểu Hoa. Năm đó lúc Tiêu Thu Phong làm chủ tịch, cô nàng chỉ là một cô bé, con gái mười tám năm thay đổi, đã thành một cô gái xinh đẹp.

“Chị Ngọc Hoàn, có chuyện gì vậy?” Liễu Yên Hồng bị kinh động, ngẩng đầu lên, cười thản nhiên. Vẻ dịu dàng đó làm mấy cô bé thư ký mê mẩn. Em Yên Nguyệt càng lúc càng xinh đẹp, khó trách mấy thằng thiếu gia ăn chơi trác táng kia luôn muốn chiếm được phương tâm của Yên Hồng.

Trong tập đoàn Phong Chính, Lâm Ngọc Hoàn là người rất đặc biệt, giống như thư ký của Liễu Yên Hồng, nhưng cũng có trách nhiệm giám sát tổng giám đốc. Mặc dù rất bình thường, nhưng quyền lực của nàng chỉ dưới mắt Yên Hồng. Chẳng qua Lâm Ngọc Hoàn là người dễ nói chuyện, vào tập đoàn chưa lâu thì mấy thư ký đã thành bạn của nàng.

Có mấy người đứng ngoài ngăn cản, không ai dám chiếm tiện nghi của nàng. Nhưng Liễu Yên Hồng cũng là một người phụ nữ rất ưu nhã và tỉnh táo, gần như không bao giờ tức giận. Người phụ nữ như thế này đúng là trời sinh làm vợ. Đặc biệt là đáng người nóng bỏng của nàng, càng làm cho đám người hâm mộ nàng kéo dài hàng cây số.

Chẳng qua có một nam giám đốc viết thư tình cho nàng, bị ba thư ký chính cho một trận, đám đàn ông chỉ có thể đứng xa mà ngắm, không dám đến gần Lâm Ngọc Hoàn. Như vậy cũng làm giảm đi nhiều phiền phức cho nàng.

Chuyện này Liễu Yên Hồng đương nhiên biết yêu là tự do của mỗi người. Mặc dù Lâm Ngọc Hoàn là người phụ nữ của anh rể. Nhưng anh rể đã mất tích suốt ba năm, không có tin tức, trong nhà có nhiều người phụ nữ đau khổ chờ đợi hãn như vậy. Nếu Ngọc Hoàn thực sự muốn lựa chọn một lần nữa, tin rằng sẽ không ai phản đối.

“Đúng rồi, Yên Hồng, có chuyện muốn nói với em” Nhìn Lâm Ngọc Hoàn định nói, Liễu Yên Hồng hiếm lần, cười hỏi: “Có phải có tên nào to gan lớn mật lại viết thư tình cho chị. Đưa em xem một chút. Em lớn như vậy rồi mà chưa nhận được bức thư tình nào cả”

Lâm Ngọc Hoàn thầm chấn động, thương cảm nói: “Yên Hồng, em coi chị là người phụ nữ không chịu được cô đơn, hay thay đổi, phản bội Tiêu thiếu gia sao?”

Suy nghĩ của nàng bị Lâm Ngọc Hoàn nhìn, có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói: “Chị Ngọc Hoàn, chị còn trẻ như vậy, thực sự nên nghĩ cho hạnh phúc của mình. Anh rể đã đi ba năm, có lẽ không bao giờ trở về. Chị đừng giống chị gái em, cô đơn cả đời vì anh ấy”

Lâm Ngọc Hoàn cười cười, cười hạnh phúc, có nhưng nhớ. Ba năm qua nàng giống như những cô gái khác, đều nhưng nhớ.

“Đây là sự chung thủy của phụ nữ. Đừng nói là ba năm, dù là ba mươi năm chị cũng chờ. Tin rằng các chị em khác cũng đang chờ. Yên Hồng, em đó, có phải là đang chờ anh ấy về. Nếu không có nhiều người theo đuổi em như vậy, sao em không nhìn trúng ai?”

Mặt đỏ lên, Liễu Yên Hồng khinh thường nói: “Mấy kẻ đó nhìn đã thấy ghét. Bọn chúng chẳng ai có thể so sánh với anh rể, nếu có thì em sớm đã lấy chồng rồi, cần gì phải chờ đến tận hôm nay”

Ba thư kia phía sau đã đi lên. Tiểu Duyệt nói: “Liễu chủ tịch, cô nhìn qua cửa sổ một chút. Tập đoàn Phong Chính chúng ta bây giờ đang náo loạn đó. Mỗi ngày đều có rất nhiều hoa, những người này nhiều tiền thật, đều hướng về phía Liễu chủ tịch”

“Đúng, nghe nói hôm nay đại thiếu gia của thị trưởng Điền Quy Tâm, được xưng đứng đầu Đông Nam tứ đại công tử, trông cũng đẹp trai. Liễu chủ tịch có muốn xuống xem hay không. Không biết chừng người này phù hợp với cô?” Dương Dương cũng mở miệng nói, nhìn Liễu Yên Hồng xinh đẹp như vậy mà không có người yêu. Các nàng là thư ký cũng thấy cấp bách.

Mặc dù giống như hoàng đế chưa vợ mà thái giám đã vợ, nhưng ai bảo các nàng đúng là ở vị trí thái giám cho hoàng thượng chứ?

“Đông Nam tứ đại công tử?” Liễu Yên Hồng sững sốt, nhưng lại tức giận nói: “Chỉ bằng bọn chúng mà cũng xứng làm Đông Nam tứ đại công tử sao?”

Tiểu Hoa nhỏ nhất đã nói: “Đúng, Liễu chủ tịch, nghe nói Đông Nam tứ đại công tử này rất được. Bốn người này đều có chỗ dựa đó”

Lâm Ngọc Hoàn mở miệng nhắc nhở: “Yên Hồng, bọn họ là nhắm vào em. Nếu như em không để ý, vậy bảo người xử lý, chứ náo loạn như vậy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, không tốt cho em. Đương nhiên nếu em thực sự muốn tìm bạn trai, chị nghĩ tất cả mọi người đều chúc mừng em”

Liễu Yên Hồng cầm bút gõ lên mặt bàn, đột nhiên đứng lên nói: “Đám người này không có việc gì nên muốn gây chuyện sao. Hay là cảm thấy em không mở miệng thì cho rằng em quá dịu dàng. Bà cô này phải dạy cho chúng một bài học. Dương Dương, bảo đội trưởng bảo vệ đến đây, chúng ta đi xuống xem đám ăn chơi trác táng đó”

Đông Nam tứ đại công tử, bọn chúng xứng sao. Trong lòng Liễu Yên Hồng, người xứng được gọi như vậy chỉ là anh rể của nàng.

Nàng rất dịu dàng, nhưng đó là đối với ai khác, nhưng mấy tên kia, không cần phải khách khí với chúng.

“Em tự mình xuống?” Lâm Ngọc Hoàn cảm thấy có chút không ổn. Chuyện này để Phượng tỷ xử lý là tốt nhất. Hơn nữa ở Đông Nam còn không ai dám diễu võ dương oai trước mặt Tiêu gia. Chỉ cần Phượng tỷ nói một tiếng, dù là ai cũng phải ngoan ngoãn.

Người trưởng thành nhưng có những thứ vẫn không thay đổi. Liễu Yên Hồng chu miệng nói: “Bọn chúng có thể ăn em sao. Em không tin. Ngay cả anh rể cũng không làm gì được sao, còn sợ mấy cái tên ranh đó sao?”

“Chị Ngọc Hoàn, chị không phải sợ. Ai dám vô lễ với Liễu chủ tịch, em đánh gãy răng hần. Danh hiệu Tiểu bá vương của em không phải hư danh”

Toát mồ hôi, đường đường tập đoàn lớn nhất Đông Nam mà còn có người như thế này. Có những lúc Lâm Ngọc Hoàn rất khó hiểu, dựa vào mấy người này, mà năm nào kinh doanh cũng đạt mấy trăm phần trăm, còn có thể làm cho Lãnh Phong được xưng là thiên tài kinh doanh Châu Á cam tâm tình nguyện bán mạng.

Nhìn mấy người này ra sức diễn xuất mà không thấy nữ nhân vật chính xuất hiện. Tiêu Thu Phong biết có lẽ nữ chủ nhân không chấp nhận việc này, có lẽ sẽ không xuất hiện. Lúc hần đang định rời đi, lại nghe thấy có tiếng kêu vui mừng vang lên trong đám người: “Liễu tiểu thư ra rồi”

Không chỉ vậy, đi theo bảo vệ tập đoàn Phong Chính, Liễu Yên Hồng vội vàng đi ra, khí chất cao nhã, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn lướt qua mấy tên thiếu gia đang nổi tiếng như cồn ở Đông Nam, quát: “Là ai không có việc gì chạy đến trước cửa tập đoàn Phong Chính làm trò hề vậy, thích chơi hả?”

Trong đám người lập tức phát ra tiếng cười. Hầu hết đều là quần chúng đến xem náo nhiệt. Bọn họ không cần biết chuyện tốt hay xấu, chỉ đến xem mà thôi.

Nhưng Điền thiếu gia rất vui, nghe mấy thằng theo đuổi trước kia nói kiên trì trước cửa tập đoàn Phong Chính mấy tháng mà không thấy được mặt mỹ nữ. Đây là ngày đầu tiên mà hần đã có hiệu quả lớn như vậy, bị mắng vài câu cũng đáng.

Hơn nữa bị mỹ nhân mắng, hần chấp nhận.

“Yên Hồng, anh là Điền Thế Dân, chúng ta đã gặp mặt trong một bữa tiệc. Vừa thấy em, anh đã nhớ đến em, rất nhớ. Yên Hồng, anh xin em, làm bạn gái anh đi. Anh nhất định sẽ yêu em trọn đời, biến em thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời”

Nói một tràng, không biết lúc trước có luyện qua chưa. Lời này nói rất thuận miệng, hình như đã làm không ít lần.

Tiêu Thu Phong cau mày, lời nói này, cảnh tượng này, không khí này quá quen thuộc với hần, hần nhất định đã trải qua. Chẳng lẽ mình đã dùng cách này tỏ tình với ai đó sao?

“Đủ rồi, Điền Thế Dân, da mặt anh dày đó là bản lĩnh của anh. Tôi còn muốn làm người. Nói thật với anh, tôi không có hứng thú với anh, mang hoa của anh đi, đừng đứng đây cho vướng mắt. Nếu không tôi sẽ bảo bảo vệ đuổi đi”

Liễu Yên Hồng nghe xong nổi da gà, thật sự không thể chịu nổi loại đàn ông này. Yêu hả, nhớ hả, nói ra mà không ngại, đúng là loại hạ lưu.

Nhưng lập tức có người mất hứng. Thằng con trai đi sau Điền Thế Dân đã tức giận quát: “Liễu Yên Hồng, cô đừng có mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Ở Đông Nam, có ai không nể mặt Điền thiếu gia của chúng ta. Tập đoàn Phong Chính có muốn phát triển ở Đông Nam không, biết điều chút đi”

Bị nói như vậy, Liễu Yên Hồng tức giận, quát lên với bảo vệ: “Dọn sạch, sau này ai dám làm mất trật tự, gây ảnh hưởng đến công việc tập đoàn, đánh gãy chân nó cho tôi”

Đúng là cộc cái không phát uy, người ta lại coi nàng là mèo bệnh.

480. Chương 480: Ký Ức Hiện Về Như Thủy Triều

“Có gì mà không dám, có nghe Liễu chủ tịch nói không, ném đi” Dương Dương là con hổ cái phát uy, chỉ bằng mấy tên thiếu gia này, nàng không coi vào đâu. Liễu chủ tịch vừa lên tiếng, nàng đã dám làm. Trong lòng các nàng, Tiêu gia, thậm chí tập đoàn Phong Chính việc gì phải sợ ai ở Đông Nam này chứ?

Vung chân đá, đá bay hoa hồng lên. Dương Dương vẫn chưa thấy đủ, nhảy tới, giẫm nát, trong miệng còn hét lên: “Cút hết đi, muốn theo đuổi Liễu chủ tịch của chúng ta, sau này đổi cách khác, tặng hoa quá cũ rồi”

Điền Thế Dân mặt mày khó coi. Chiếc hộp trong tay bị bóp chặt, trong lòng rất tức giận. Cô gái này làm hắn quá mất mặt. Dù như thế nào thì bọn chúng cũng là Đông Nam tứ đại công tử thanh danh vang dội, sao có thể để người ta sỉ nhục như vậy.

“Liễu Yên Hồng, cô rất quá đáng. Nếu không phải nể mặt Tiêu gia, lúc này tôi có thể đóng cửa tập đoàn Phong Chính của cô” Điền gia cũng là quý tộc mới ở Đông Nam, khi cao tầng biến động, một cỗ thế lực mới hình thành. Thế lực mới sinh chẳng biết mẹ gì, chỉ biết ăn chơi sa đọa. Bọn chúng sao có thể hiểu Đông Nam là như thế nào, cứ ra vẻ ta đây như vậy sợ rằng chết như thế nào cũng không biết.

“Điền thiếu gia, chuyện này không thể cứ như vậy mà bỏ qua. Nếu không Đông Nam tứ đại công tử chúng ta sao có thể lẫn lộn được nữa?” Người mới bị Liễu Yên Hồng mắng đã đến gần. Trong bốn người thì Điền Thế Dân có thế lực nhất. Hắn đương nhiên muốn kích động Điền Thế Dân, cho cô gái này một bài học.

Nhưng một thằng khác trong tứ đại công tử lại đỏ mặt. Nhìn thấy Liễu Yên Hồng, không khỏi xấu hổ. Hắn thật không ngờ chuyện lại thành như vậy. Lại nói, hắn có quan hệ với Tiêu gia. Hắn là Tôn Vũ con trưởng của Tôn Khánh Dục, gọi Tiêu Thu Phong là anh họ?

Lúc này mới hơn hai mươi tuổi, Tiêu Thu Phong lúc lẫn lộn, hắn vẫn chỉ là một thằng bé, chỉ một thời gian đã trưởng thành.

“Điền thiếu gia, bỏ đi. Việc gì phải vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm lớn chuyện. Đi, hôm nay tao mời khách” Tôn Vũ rất e ngại Tiêu gia, đặc biệt sợ gặp Phượng Hề. Mỗi một lần bị gọi đến trước mặt người phụ nữ kia, chỉ cần bị Phượng Hề nhìn mấy lần, trong lòng hắn lại bất an. Hơn nữa ông già không ngừng nhắc nhở, Tiêu gia Đông Nam không thể đắc tội.

Huống hồ bọn họ là họ hàng. Mặc dù Liễu Yên Hồng không phải người Tiêu gia, nhưng lại có quan hệ với Tiêu gia. Hắn chẳng lẽ không hiểu sao?

“Không được, việc này không thể bỏ qua như vậy. Thế diện của Đông Nam tứ đại công tử chúng ta nhất định phải đòi lại” Tên kia kiên quyết nói.

Thực ra Liễu Yên Hồng đang tức giận trò hề của mấy thằng này, càng ghét bọn chúng dám chiếm lấy danh hiệu của Tiêu Thu Phong, nghe vậy khinh thường nói: “Chỉ bằng mấy người mà xứng với Đông Nam tứ đại công tử sao, đúng là không biết xấu hổ. Đông Nam ngoại trừ anh rể tôi, còn ai xứng gọi như vậy”

“Cô nói là thằng Tiêu Thu Phong kia. Không sai, mấy năm trước thằng này đúng là rất nổi tiếng, nhưng bây giờ không biết đã chết ở đâu. Cho dù lúc trước oai phong thì sao chứ, không phải cũng bị người ta giết sao. Qua đó có thể thấy nó cũng chẳng ra mẹ gì?”

Những người này đâu biết được Tiêu Thu Phong lúc trước uy phong ở Đông Nam, thậm chí cả Bắc Kinh như thế nào. Gần như là hai thế hệ, sóng Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Thế giới đã thay đổi quá nhiều, Tiêu Thu Phong đã rời đi ba năm, rất nhiều người đã quên hắn.

Có lẽ giết chóc không xảy ra trên người, hắn không bao giờ biết thế nào là đau.

“Mẹ mày mới chết, cả nhà mày đều đáng chết. Dương Dương, đánh cho tôi, đánh mấy thằng ranh này” Trong lòng nàng luôn có một giấc mộng anh rể sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, sẽ ôm nàng. Hạnh phúc sẽ lại bắt đầu, anh rể nhất định còn sống.

Những người này lần đầu tiên thấy cọp cái tức giận. Dương Dương đã sớm không nhịn được, nghe vậy liền tiến tới, tát tai, tát thẳng vào mặt tên thiếu gia đó, mặt tên này tím tái lại. Nhưng vẫn chưa hết. Dương

Dương là người bạo lực nhất trong ba thư ký, chân đã vung lên đá vào háng tên đáng thương này.

Một tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết vang lên, hấn ôm bẹn ngã xuống, rất thê thảm.

Dương Dương đâu phải người bình thường. Đi làm cũng không phải tất cả đều vì tiền lương, điều kiện gia đình nàng rất được. Bố nàng mở võ quán, tính cách rất nóng nảy, cho nên thượng bất chính hạ tất loạn, sinh ra một cô con gái bạo lực như Dương Dương.

Hơn nữa làm việc ở tập đoàn Phong Chính mấy năm, mấy người như chị em, sống chung rất vui vẻ. Tiểu Hoa và Tiểu Duyệt càng coi võ quán là nhà mình, làm bố Dương Dương không quản được. Ai bảo bà nội thích nàng, ai dám làm gì nàng chứ.

“Ghe tởm. Liễu Yên Hồng, cô quá đáng rồi đó, dám hành hung” Điền Thế Dân đã rất tức giận.

“Chị Liễu, bỏ đi, không nên làm lớn chuyện, không mọi người đều không được tốt. Được rồi, được rồi, bọn em đi, đi ngay” Tôn Vũ không dám ở lại nữa, kéo Điền Thế Dân đang rất tức giận xoay người lại, ra hiệu cho mấy tên đàn em nâng thăng thiếu gia nằm dưới đất rời đi.

Nếu không còn không biết cô gái này có đá vào mặt hấn không. To chuyện tất cả mọi người đều không tốt gì. Hơn nữa Tôn Vũ hiểu mấy người này mặc dù đều là kẻ ăn chơi, nhưng thực lực sau lưng chúng không nhỏ, không cần tạo ra phiền phức làm gì.

Mấy người rời đi, hoa hồng chưa tan hết, nhưng mọi người thấy không còn trò hay để xem nên cũng đã lục tục rời đi. Chỉ có Tiêu Thu Phong đứng ở đó, cầm một bông hoa hồng trong tay, đưa lên mũi ngửi, mùi hương thơm ngát. Vẫn là mùi hương đó, nhưng lúc này cảm giác của hấn đã hoàn toàn khác.

Hấn rốt cuộc đã nghĩ ra mình là ai.

Nhìn Liễu Yên Hồng vẫn không hề thay đổi, hấn cảm thấy rất ảm áp. Đó mới là người thân của hấn, hấn rốt cuộc tìm được nhà của mình.

“Thực ra anh thấy hoa này rất đẹp”

“Là ai, muốn chết à” Mọi người đã rời đi, ba thư ký đương nhiên bắt đầu trò chơi giẫm hoa, giống như cứ giẫm một bông là phát tiết được một chút. Đám người đáng ghét đó xem còn dám đến nữa hay không. Tiêu Thu Phong đột nhiên mở miệng nói làm cho Dương Dương tức giận quay đầu lại.

“Ồ, người này là ai sao mà trông quen vậy” Dương Dương hòa hoãn lại, lẩm bẩm nói.

Mà lúc này nhìn Tiêu Thu Phong không chỉ có ba thư ký, còn có Liễu Yên Hồng.

Cảnh tượng quen thuộc làm cho người ta chán ghét hiện lên trong đầu hấn. Nhớ năm đó ở dưới ký túc xá học viện Bắc Hải, hấn cũng từng làm như vậy. Lúc này Tiêu Thu Phong mới biết vì sao ở đây lại quen thuộc như vậy, thì ra điều này thực sự đã diễn ra.

Đây là nhà của hấn, nơi này có ký ức của hấn.

Liễu Yên Hồng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, không động, hoặc không dám động. Bởi vì nàng nghi ngờ đây là ảo giác, sợ chỉ cần mình động tất cả sẽ biến mất. Nàng im lặng nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn mặt hấn. Khuôn mặt này đã hiện lên vô số lần trong giấc mơ của nàng, nhưng chưa bao giờ rõ ràng như bây giờ.

“Sao, ba năm không gặp, em hình như không nhận ra anh nữa, có phải anh đã già rồi không. Yên Hồng, em thực sự không nhận ra anh sao?”

“A, anh là, anh là, anh là chủ tịch, anh thực sự là chủ tịch sao?” Tiểu Duyệt vội vàng nhìn Tiêu Thu Phong. Mặc dù đã mấy năm không gặp, hơn nữa Tiêu Thu Phong đã thay đổi rất nhiều, mái tóc dài che giấu tất cả cảm giác quen thuộc. Nhưng khuôn mặt đó, đôi mắt hút hồn người khác vẫn là giống nhau.

Nước mắt đã rơi xuống. Liễu Yên Hồng đã khóc một lần đó là khi nghe Tiêu Thu Phong mất tích, không bao giờ quay về nữa. Lúc về Liễu Yên Hồng trốn vào trong phòng khóc suốt đêm. Bây giờ là lần thứ hai, chính nàng cũng cảm thấy mình ngu. Một cô em vợ khóc vì anh rể.

Đó là lần đầu tiên nàng đau khổ, chán chường, nhưng nhớ người anh rể này.

“Anh rể, thực sự là anh sao?” Liễu Yên Hồng vừa hỏi, vừa bước tới, nói: “Anh đã về sao?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, sau đó Liễu Yên Hồng chuyển sang thành chạy, mở rộng hai tay, gần như là bay vào lòng Tiêu Thu Phong. Giác mộng đã thành sự thật, anh rể, anh rể thực sự đã về.

Trong nháy mắt khi nhào vào lòng Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Hồng quên tất cả, quên cả thế giới, nhắm mắt lại, lắng nghe khí tức quen thuộc đó. Tình cảm trước kia lại dâng trào trong nàng, giờ phút này nàng đã không còn cô đơn.

Ba thư ký đã kích động đến rơi lệ. Các nàng đương nhiên biết Tiêu chủ tịch đã mất tích, hơn nữa đã là ba năm. Nhìn Liễu Yên Nguyệt buồn bã, sau đó lại đến Liễu Yên Hồng cô đơn, nhìn Lâm Ngọc Hoàn thở dài ai oán, các nàng có thể cảm nhận được nỗi nhung nhớt trong đau khổ đó.

Nhìn Liễu Yên Hồng nhào vào lòng Tiêu Thu Phong, hưng phấn, hạnh phúc cũng lây vào cơ thể các nàng.

“Ba năm, chưa bao giờ thấy Liễu chủ tịch kích động như vậy. Thì ra Liễu chủ tịch đã yêu một người, đó lại là anh rể của mình. Dương Dương, chị nói có phải là Liễu chủ tịch đoạt ông xã với chị gái không, không được rồi”

“Ngậm cái miệng của em lại, quấy rầy cảm giác của người ta, đáng chết” Dương Dương không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy niềm hạnh phúc khi gặp lại, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Nàng thích cảm giác này, không cần biết chuyện cướp ông xã gì hết.

481. Chương 481 : Về Nhà.

Lâm Ngọc Hoàn lúc nhìn thấy Tiêu Thu Phong, động tác đầu tiên không phải là chạy nhào lại, mà là lau lau hai mắt của mình, sau đó khóc hỏi : “Tiêu thiếu gia, thật sự là anh sao?”

Giống y chang tình thái khi nãy của Liễu Yên Hồng, có lẽ Tiêu Thu Phong đột nhiên xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn này, các nàng không tiếp thụ được, quá kích động, quá hưng phấn, làm cho các nàng tay chân luống cuống cả lên.

Cuối cùng, cái ôm quen thuộc này, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nhất.

Đột nhiên, Lâm Ngọc Hoàn lập tức giãy lên, nói : “Mau, mau gọi điện về nhà, các chị ấy còn chưa biết!”

Liễu Yên Hồng lập tức ngăn lại, nói : “Chị Ngọc Hoàn, không cần, cho các chị ấy một bất ngờ đi, còn nữa, anh rể, anh tốt nhất đi sửa sang lại một cái, nhìn giống người rừng quá, trở về dọa Tư Giai và Mộ Thiên mất...”

“Đúng, đúng, Tiêu thiếu gia, anh có con gái, còn có một con trai, chúng cũng rất nhớ anh”

Kéo tay Tiêu Thu Phong vọt ra, bây giờ tất cả mọi chuyện đều không còn quan trọng, giờ phút này, Liễu Yên Hồng nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, giống như có được toàn bộ thế giới.

“Liễu tổng, Liễu tổng, bọn em có thể cùng đi không?” Tiểu Duyệt cũng mở miệng, loại náo nhiệt này, các nàng cũng muốn tham gia.

Liễu Yên Hồng trừng mắt kêu lên : “Loại chuyện này, có gì mà tham gia, các em, coi chừng Phong Chính, nhớ có vấn đề gì thì liên hệ chị, bây giờ, chị nghỉ”

Làm chủ thật là tốt, muốn nghỉ là nghỉ, làm cho ba cô thư kí thật hâm mộ, thật sự là không cần phải lo lắng nhiều.

Có Liễu Yên Hồng, Lâm Ngọc Hoàn có chút dư thừa, nàng ngoan ngoãn đi phía sau Tiêu Thu Phong, tất cả chú ý, đều do Liễu Yên Hồng quản, từ đầu đến chân, thay đổi một bộ đồ mới, còn đến câu lạc bộ làm đẹp tóc, tắm rửa một cái, rồi cắt tóc, cạo râu... Khí chất tục tũn giảm đi, thần thái nho nhã khi xưa, lại hiện lên rõ ràng.

Liễu Yên Hồng xoay người đến gần, nhìn khuôn mặt của Tiêu Thu Phong, hai mắt mê ly, khẽ thở dài nói : “Anh rể, bây giờ em mới thật sự tin tưởng, anh đã trở lại, đây mới thật sự là anh!”

Nếu như trước kia, Tiêu Thu Phong tuyệt đối không để yên cho Liễu Yên Hồng muốn làm gì thì làm trên người mình, nhưng giờ phút này, cảm giác chân thật này, cảm giác có người thân, đã tan ra trong hắn, hắn chỉ nhột nhột cười, cho Liễu Yên Hồng một cơ hội phóng túng.

Từ biệt ba năm, quả thật hắn đã nợ các nàng.

Vài giờ sau, ba người mới ngồi xe về nhà, không giống như tâm tình hưng phấn của hai nàng, trong người Tiêu Thu Phong, đã tràn đầy những sự rung động không nhận được.

.....

Tiêu gia đang có khách, mà những người khách này lại làm cho người ta khó chịu.

“Phượng tiểu thư, chúng tôi tôn trọng cô, nhưng cô cũng phải tự biết mình, không nên gây phiền toái cho quốc gia và chính phủ. Trong lòng cô nên biết, chúng tôi đã rất ưu ái cho Tiêu gia của cô, nhưng lần này nếu không cho Điền thiếu gia một lời giải thích vừa lòng, sợ rằng Tiêu gia sẽ gặp phiền toái rất lớn!”

Người nói thoát nhìn bộ dáng rất nhã nhặn, khí chất thần thái cả người có vẻ bình thản, nhưng trong cặp mắt âm trầm kia lại xuất hiện khí tức lạnh lùng, Phượng Hề liếc mắt một cái cũng có thể thấy, tên này là một kẻ nham hiểm, là loại người không dễ đối phó.

Huống chi, thân phận của hắn cũng có chút đặc biệt, là bí thư thứ nhất của thị chính Thượng Hải.

Đắc tội với hắn, phải chịu tội với rất nhiều người.

“Lãnh bí thư trưởng, có chuyện gì mọi người từ từ thương lượng một chút, không cần phải làm cho mất hòa khí, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Đông Nam, chắc hẳn Điền thị trưởng cũng không muốn nhìn thấy” Tôn Khánh Dục cũng ở đây, hơn nữa người là do ông ta mang đến, nhưng lời nói của cấp trên cũng làm cho ông ta khó xử, cho nên chỉ có thể đứng giữa mà thôi.

Phượng Hề đang cười, loại cười mỉa như yếu ớt, nhưng trong cặp mắt phượng kia, lại hàm chứa sát khí, ba năm qua, mọi người của Tiêu gia, đều đặt tâm tư vào việc tìm kiếm ông xã. Bây giờ đám gia tộc mới nổi lên rất là xem thường, thật sự là càng ngày càng làm càn.

“Vậy theo ý tưởng của Lãnh đại bí thư, Tiêu gia chúng tôi phải làm thế nào để bình ổn lửa giận của Điền đại thiếu gia?”

Trong lời nói của Phượng Hề, mang theo vài phần sát khí, chỉ có Tôn Khánh Dục mới có thể cảm nhận được, mà Lãnh đại bí thư nhà ta, vẫn tro tro như tượng gỗ, hài lòng gật đầu nói : “Mặt mũi đều phải chừa cho nhau, chỉ cần Tiêu gia đãi một bàn ở khách sạn Hồ Thiên Nha, để cho Liễu Yên Hồng tiểu thư xin lỗi Điền thiếu gia, nghĩ rằng Điền thiếu gia cũng không phải loại người hẹp hòi, sẽ không làm khó xử Tiêu gia”

“Lãnh bí thư, hay là thôi đi, chuyện nhỏ như vậy, không cần phải giống trống kua chiền, chuyện của thanh niên, hẳn là để thanh niên bọn họ xử lý, Điền thiếu gia chỉ là nhất thời hành động theo tình cảm, chờ mấy ngày nữa sẽ hết giận, cũng sẽ không còn chuyện gì”

Lãnh bí thư quay đầu lại, nhìn Tôn Khánh Dục, lạnh lùng nói : “Hình như Tôn cục trưởng có chút bất mãn với quyết sách của chính phủ, có cần tôi báo cáo với thị trưởng hay không, nghe nói nhiệm kỳ của Tôn cục trưởng cũng sắp đến, có lẽ có thể lui bước được rồi, ở nhà hưởng phước”

Con mẹ nó, là một sự uy hiếp trắng trợn đây mà.

Tôn Khánh Dục cũng đầy lửa giận trong lòng, nhưng không cách nào phát tác, ông ta cũng chỉ là lính dưới tay người khác, kiếm chút cơm ăn, không thể làm được gì.

Bất đắc dĩ nhìn Phượng Hề một cái, không nói gì nữa.

“Lãnh bí thư, ý của ông tôi đã biết, ông có thể đi” Phượng Hề không có hứng thú nói nhảm tiếp, đứng dậy tiễn khách.

Lãnh bí thư đứng lên hỏi : “Không biết Phượng tiểu thư chuẩn bị khi nào sẽ hoàn thành chuyện này, tôi sợ Điền thiếu gia không đủ nhẫn nại, lại gây phiền toái cho Tiêu gia thì không tốt”

Phượng Hề nở nụ cười, cười đến khinh bỉ, những người này, quả nhiên là đám chó mất mùa, dám đem loại chuyện quan liêu này dùng trên đầu Tiêu gia, Đông Nam bình yên mấy năm nay, những người này nhất định quá thư thái, cho nên đã quên, Tiêu gia tồn tại nhờ bản tính giết chó.

“Tôi chưa từng nghĩ đến, người của Tiêu gia không cần phải xin lỗi ai, ông cho rằng chỉ bằng vào một Điền Quy Tâm, là có thể sao. Lãnh bí thư, về nói cho Điền Thế Dân biết, nếu hắn còn dám quấy rối lấy Yên Hồng nhà tôi, tôi sẽ đánh gãy chân chó của hắn, dám phét vật súc sinh, cũng dám can đảm xưng là Đông Nam công tử” Thật rõ ràng, Phượng Hề cường ngạnh đã làm cho Lãnh bí thư bất ngờ, trên mặt xanh mét, cho dù hắn giỏi che dấu nội tâm biến hóa, nhưng giờ phút này, hắn cũng không thể nào áp chế được, cơ thể run nhẹ, sau đó nói : “Phượng tiểu thư quả nhiên là nữ trung hào kiệt, tôi thật sự bội phục đảm lược của cô. Hậu quả này, tự cô gánh lấy”

Dùng lực lượng của chính phủ để chế tài một gia tộc, không phải rất dễ dàng sao, muốn thế nào mà chả được.

“Tôi không nghĩ ra, sẽ có hậu quả gì, ông có thể nói cho tôi biết được không?” Tiêu Thu Phong từ từ tiến vào, thân hình hiên ngang khí thế hùng hùng, tản ra một loại uy nghiêm cao nhất.

Lãnh bí thư quay đầu lại, trên mặt cả kinh, quát : “Anh là ai, nơi này nói chuyện có phần của anh sao?”

Người đàn ông này cho hắn ta cảm giác kiêu ngạo, Lãnh bí thư đi theo quan cấp chính phủ nịnh hót, điều vô dương oai mấy chục năm, chưa từng có một cảm giác bị người khinh bỉ như vậy.

“Đánh gãy chân nó, quăng ra ngoài, người như vậy, về sau không cần để cho bước vào Tiêu gia” Tiêu Thu Phong không đáp, chỉ nhẹ nhàng ra lệnh.

Mệnh lệnh của hắn, bất kể là lúc nào, cũng đều có hiệu quả.

Tiểu Lục Tử toàn thân đã khởi động, ngay cả một giây cũng không cần nghỉ, đã đập gãy chân của tên Lãnh bí thư kia, mọi người có thể nghe rất rõ ràng tiếng xương gãy, sau đó là tiếng hét thảm của hắn.

“Các người... các người...”

“Nếu mày còn dám nói một câu vô nghĩa nữa, tao đánh gãy tay mày, cút...” Tiểu Lục Tử không cho tên Lãnh bí thư này có thời gian để nói, túm lấy cổ hắn lôi ra ngoài, Tôn Khánh Dục bên cạnh vui sướng kích động, nhưng cũng lo lắng nói : “Thu Phong, con đã trở lại, thôi bỏ đi, không cần phải làm ầm ĩ, đây chỉ là chuyện nhỏ”

“Chú hai, hình như chức quan của chú càng lớn thì lá gan lại càng ngày càng bé lại, thật sự là nên tỉnh táo một chút, nếu chú muốn về hưu, con có thể giúp chú”

Người như vậy dám chạy đến Tiêu gia dương oai, mà Tôn Khánh Dục lại sợ hãi đến nông nổi này, làm cho hắn thất vọng, ba năm không gặp, lá gan của chú hai này, hình như vẫn nhỏ như ngón tay út.

Tôn Khánh Dục đỏ mặt, xấu hổ nói : “Thu Phong, hôm nay con mới vừa về, hay là cứ đoàn tụ với gia đình, hôm nào chúng ta nói chuyện sau, chuyện này, chú sẽ xử lý”

Phượng Hề tôn kính ông, bởi vì ông ta là chú hai của Tiêu Thu Phong, nhưng Tiêu Thu Phong thì không, càng là thân nhân thì càng phải biết giữ gìn Tiêu gia, Tôn Khánh Dục không làm được, hắn sẽ khinh bỉ, chứ không cần tức giận vì loại chú như vậy.

Tôn Khánh Dục trước mặt Phượng Hề, vẫn có thể duy trì uy nghiêm của cục trưởng, nhưng trước mặt Tiêu Thu Phong, ông ta còn ngoan hơn đứa con nít, người trên đời này biết được sự cường đại của người đàn ông Tiêu gia này không nhiều, Tôn Khánh Dục là một trong số đó, cho nên ông vẫn kiên trì, bất kỳ kẻ nào cũng không thể đắc tội với Tiêu gia.

Tôn Khánh Dục đi rồi, hơi thở tức giận, chậm rãi chuyển hóa thành cuồng động, nước mắt cũng đã sớm tràn đầy trong mắt của Phượng Hề, nàng mặc dù là một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng không có người đàn ông này chống đỡ, nàng coi chừng dìm Tiêu gia, thật sự rất vất vả, trong chúng nữ, nàng là người gánh vác nhiều trách nhiệm nhất.

Hai người lớn Tiêu gia đi ra, trong ngực còn ôm hai đứa bé, có lẽ ở Tiêu gia, chỉ có chúng, mới vui vẻ khoái hoạt và khờ dại nhất.

Giờ phút này, trong lòng ngực hai người lớn, để lộ ra ánh mắt to tròn, nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, trong mắt có thần sắc kỳ quái.

“Tiểu tử thú vị này, còn biết đây là nhà sao, thật sự là làm mẹ muốn chết, thằng con hư hỏng này... hu hu hu...”Ngay cả Điền Phù cũng không nhịn được khó lên, làm cho Liễu Yên Hồng và Lâm Ngọc Hoàn cũng khóc luôn (nào ta cũng khóc ?_?)

“Ông xã ...”Phượng Hề từ một người mạnh mẽ nhất thời hóa thành một người rất ôn nhu, lao đầu vào lòng ngực Tiêu Thu Phong, mùi thơm nhàn nhạt nhuộm đắm sự vui sướng, loại ôn nhu này, nàng chỉ để hiện ra trước mặt người đàn ông này.

Nhưng lúc mà người của Tiêu gia khóc lên vì hưng phấn, hai tiếng khóc cũng cất cao lên, truyền đến làm điếc tai.

“Oa oa oa...”

Người lớn khóc, thì hai đứa nhỏ kia, sao có thể nhịn được, khóc còn lợi hại hơn bất kỳ ai, hơn nữa, là khóc mà không hiểu lý do.

482. Chương 482 : Loại Đau Đớn Này, Cũng Bởi Vì Thương Nhớ.

Con mắt không nhiễm một hạt bụi trần, lóe sáng nhìn hẩn, quên luôn cả khóc, trong lòng nghĩ, người này không giống như mẹ, đây là ai?

Từ sau khi Tiêu Thu Phong mất tích, Tiêu gia rất ít có đàn ông bước vào, ngẫu nhiên thì có Tư Mã Lạc đến cửa, nhưng đến vội đi càng vội hơn, tiểu tử này, bây giờ là nhân viên cao cấp của chính phủ, mà Triệu Nhược Minh càng ghê hơn, được Đinh lão an bài, tiến nhập tổng quân bộ, tin chắc rằng tiền đồ tương lai, cũng sẽ không hạn lượng.

Phượng Hề cũng ôm lấy con, yêu thương nói : “Mộ Thiên, đây là ba ba của con, mau gọi ba ba đi, ba ba quay về thăm con đó...”

Người gọi đầu tên, lại là Tư Giai, có lẽ bởi vì khát vọng có ba ba trong lòng đã rất mãnh liệt rồi.

Tiếng kêu ấu trĩ này, có thể an ủi nội tâm cô độc cùng sự thương cảm của Tiêu Thu Phong nhiều năm qua, về đến nhà, có người thân, có con, đây là một hạnh phúc.

“Phượng Hề, đừng nói gì cả, mau gọi tất cả trở về, hôm nay Tiêu gia chúng ta sẽ tạ ơn trời, Tiểu Phong đã trở lại, chúng ta phải cảm tạ ơn trời”Điền Phù lập tức phân phó, chỉ cần con trai trở lại, mọi thứ đều sẽ tốt lên.

Liễu Yên Hồng bên cạnh lập tức đáp : “Bá mẫu, con gọi cho chị nha, để cho chị nhanh chóng trở về”Mà Phượng Hề cũng nói : “Em đi liên hệ với tiểu Duyệt...”

Tiêu Thu Phong kỳ quái, xoay người lại hỏi : “Tiểu Duyệt đâu, nàng ta không ở đây?”

Tiêu Viễn Hà bước lại, vui mừng vỗ vai Tiêu Thu Phong, nói : “Tiểu Phong, con không biết, con vừa rời đi, Tiêu gia liền trở nên bi oán, thật sự không vượt qua được, thân thể của tiểu Duyệt mấy năm nay rất kém cỏi, do nhớ thương mà thành. Thiên gia đã đón nó về tỉnh dưỡng, ai, đứa nhỏ này, nhìn thấy là làm cho người ta đau lòng, gần đến không chịu được”

Bởi vì yêu quá sâu đậm, mới có thể làm cho người ta hao tổn tin thần, Thiên Nhan Duyệt từ cái ngày yêu Tiêu đại ca của mình, vốn đã không còn đường lui, tưởng rằng cuộc sống hạnh phúc sẽ bắt đầu từ đây. Nhưng thật không ngờ, vận mệnh lại trêu đùa nàng, chớp mắt một cái đã mất trắng tay.

“Con tự mình đi đón nàng, mấy năm nay, mọi người đã chịu khổ”

Tất cả mọi người gật đầu, mấy năm nay quả thật rất khổ, không chỉ có các nàng, cơ hồ như tất cả người của Tiêu gia, đều nhận áp lực trầm trọng, không ai có thể cam đoan, có thể cố gắng chịu đựng áp lực này bao lâu.

Liễu Yên Hồng đã gọi điện xong, hưng phấn vọt lại đây, nói : “Con đã liên lạc qua, chị của con sẽ trở về, giờ phút này đang trên đường về, phỏng chừng sẽ về nhà rất nhanh. Thật không ngờ, chị ấy lại biết trước, anh rể, đi thôi, em và anh cùng đi đón chị Nhan Duyệt, chị ấy là người vất vả nhất của Tiêu gia”

Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt đều có đứa nhỏ để ký thác, chỉ có Thiên Nhan Duyệt là không có gì, tình yêu nồng nàn kia, lập tức vụt mất, tâm linh của nàng cơ hồ không chịu nổi. Cơ hồ như cả ngày, đều tràn ngập nước mắt.

Đây không phải là nàng không kiên cường, mà bởi vì sự thống khổ này, quả thật đã vượt qua giới hạn chịu đựng của nàng.

“Các con đi nhanh đi, đi sớm về sớm. A Ngọc, nhanh, chúng ta xuống bếp, làm cho Tiểu Phong một bữa ăn ngon, sau đó từ từ nói chuyện”

Điền Phù dặn dò, người trong nhà liền nhanh chóng thực hiện, đều tự bận rộn, nhưng trong không khí tự nhiên có hương vị của sự vui mừng.

Tiêu Thu Phong cùng Liễu Yên Hồng rời cửa, mà Điền Phù và Lâm Ngọc Hoàn đã cùng vào bếp, Phượng Hề và Tiêu Viễn Hà cùng dẫn đứa nhỏ đi, sau đó gọi điện cho mọi người, đem tin tức này thông báo qua, ngày mai, nơi này, chắc chắn sẽ trở thành nơi náo nhiệt nhất trên đời.

Thiên gia... Tiêu Thu Phong đã từng đến một lần. Bảo vệ cửa, lúc nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cũng há mồm trợn mắt, quên luôn cả việc hỏi thăm, trắng mắt ra nhìn bọn họ bước vào.

Liễu Yên Hồng rất quen thuộc với nơi này, bởi vì chị Nhan Duyệt ở nhà tĩnh dưỡng, nàng thường xuyên đến đây thăm, đây là ý của Điền Phù, để tránh cho nàng ta quay về Tiêu gia, thấy cảnh thương tình, thân thể lại chống đỡ không nổi, cho nên để nàng ở Tiêu gia, ngược lại có thể tốt hơn.

Thiên gia quả thật rất im lặng, yên tĩnh như mặt hồ, Thiên phụ mỗi ngày phải làm việc, cho nên một căn nhà to đùng, mà chỉ có Thiên mẫu và Thiên Nhan Duyệt thôi.

Khi Liễu Yên Hồng kéo tay Tiêu Thu Phong đi vào, trong cảnh xuân rực rỡ ấy, trên một lối đi nhỏ, Thiên Nhan Duyệt lặng lẽ ngồi đó, tâm tình đã thương, nước mắt đã chảy khô, nàng đã trở nên bình tĩnh, loại bình tĩnh này, chỉ xuất hiện khi tâm đã như tro tàn, đối với cuộc sống, nàng đã không còn hy vọng.

Tiêu Thu Phong là duy nhất của nàng, khi thứ quý trọng duy nhất đã không còn, những cái khác không thể bù đắp được.

Thiên mẫu từ trong nhà ra, trong tay cầm một cái chén, nói : “Tiểu Duyệt, mẹ nấu cho con một bát canh gà nè, rất thơm, ngoan, uống một chút đi!”

Khuôn mặt trầm tĩnh, từ từ nâng lên, trừ bỏ vẻ xinh đẹp động lòng người ra, cơ hồ như không có một chút gì gọi là hồng hào cả, giống như một người ở trong bóng đêm mấy chục năm, chưa nhìn thấy ánh mặt trời bao giờ, cơ hồ như chỉ còn da bọc xương thôi.

Trừ mái tóc đen thon dài trên đầu, trên người của nàng cơ hồ không tìm được một tia sinh khí.

“Mẹ, để cho cha uống đi, con không đói, muốn yên tĩnh ngồi một chút, mẹ đừng quấy rầy con” Ngồi rất trầm tĩnh, ba năm qua, Thiên Nhan Duyệt mỗi ngày đều ngồi như vậy, trong lòng nàng đã từng nghĩ, có lẽ nàng sẽ chết rất nhanh, chết rồi, không biết có thể nhìn thấy Tiêu đại ca hay không?

Liễu Yên Hồng quay đầu lại, oán hận nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Xem đã chưa, đây là tạo nghiệt của anh đó, ba năm nay chị Nhan Duyệt như người đã chết vậy”

Từng là một người con gái nổi tiếng thế giới, mà người hô mưa gọi gió trong giới giải trí, ba năm sau gặp lại, thế nhưng lại biến thành bộ dáng này, đừng nói Tiêu Thu Phong, cho dù ngay cả người đã từng sùng bái nàng, cũng đều đau lòng, cũng đều thương tiếc.

Sự đau đớn của thương nhớ quả nhiên đã tra tấn nàng suốt ba năm qua.

Tiêu Thu Phong không trả lời, nội tâm có chút trầm trọng, hẳn không biết, nếu lỡ như hắn trở về trễ một chút, người con gái này còn có thể sống được hay không, trên người của nàng, đã không còn động lực sinh tồn.

Vẻ mặt Thiên mẫu u sầu, bà đã cố hết sức, như lòng của con gái căn bản đã chết, vô luận bà dùng phương pháp nào, cũng không thể làm cho nàng cười, bây giờ, điều duy nhất mà bà có thể làm, chỉ là yên lặng nhìn con gái thương tâm, trơ mắt ra nhìn con gái ngày một chết dần.

“Chị Nhan Duyệt...”Liễu Yên Hồng đã đi tới.

“Tiểu Hồng, lại đây thăm chị à, tiểu nha đầu này, chị không phải đã nói rồi sao, chị không sao, chỉ là ăn không ngon, thân thể không khỏe, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi”

Cho dù nhìn thấy Liễu Yên Hồng, nàng cũng không cười, sự ôn nhu nhàn nhạt trên mặt, mang theo vẻ vắng lặng vô cùng, nàng đã không tìm được lý do để vui vẻ.

“Tiểu Duyệt!”Giọng của Tiêu Thu Phong có chút nghẹn ngào, rốt cục đã kêu lên. Tuy rằng nó không quá lớn, nhưng Thiên Nhan Duyệt đã có thể nghe được.

Nàng thong thả quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Thu Phong đang đến gần.

“Tiểu Phong, là con, là con sao...”Thiên mẫu hưng phấn kêu lên, nước mắt rơi xuống do kích động còn nhiều hơn của con gái.

“Đúng vậy, anh rể đã trở lại, chị Nhan Duyệt, anh rể đã về, chị không phải là rất nhớ anh ấy sao?”Liễu Yên Hồng nũng nịu kêu lên, tựa hồ như muốn phá tan bầu không khí nặng nề nơi đây, làm cho tất cả hạnh phúc bên người được tiếp tục lần nữa.

Thiên Nhan Duyệt chậm rãi đứng lên, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong, nhưng không có biến hóa lớn, sâu kín hỏi : “Thật là anh sao, Tiêu đại ca? Thật là anh sao, em không phải đang nằm mơ, em không phải ...”

Tiêu Thu Phong bước lại, nắm lấy tay nàng, nói : “Không có, em cảm nhận được hơi ấm của anh không? Anh đã trở lại, rốt cục đã trở lại, Tiểu Duyệt, xin lỗi em...”

“Oa Oa.....!”

Âm thanh này, tuyệt đối là nhức tai đó, thật không ngờ, giờ phút này Thiên Nhan Duyệt không thể khống chế được, trong ánh mắt lác lõng kia, đã tràn ngập nước, toát khóc oa oa, vang lên khắp trang viên Thiên gia, những chuyện bi thương kích động, những cảm xúc đau thương, tất cả, tất cả được tận tình tiết ra.

Không ai khuyên, Thiên mẫu cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn con gái thất thố, có người đàn ông này, bà đã không còn phải lo lắng nữa, con gái thất thố, đau khổ, thương tâm, sẽ nhanh chóng trở thành quá khứ.

Trên gương mặt xinh đẹp, rốt cục cũng đã xuất hiện vài phần hồng hào lơ đãng, Tiêu Thu Phong nắm lấy tay nàng, ôm nàng lên, nói : “Tiểu Duyệt, em ốm quá, đáng người không được tốt như trước kia”

Thiên Nhan Duyệt tựa hồ như đã lâu, lâu lắm rồi chưa được cảm nhận loại vuốt ve của tình yêu này, trên khuôn mặt nhanh chóng xuất hiện sự xấu hổ, nói : “Tiêu đại ca, chỉ cần anh ở bên cạnh, chỉ cần ở cạnh anh, tiểu Duyệt nhất định sẽ làm cho mình khỏe mạnh lên, trên thành người phụ nữ xinh đẹp nhất, ôn nhu nhất”

Liễu Yên Hồng đứng bên cạnh, nhìn tình yêu này bằng cặp mắt hâm mộ, thân mật ôm lấy hai người, cười nói : “Được rồi, anh rể đã về, đương nhiên sẽ không đi nữa, chị Nhan Duyệt, đi thôi, em và anh rể đến, chính là đón chị về nhà”

“Đúng đúng, chúng ta về nhà, Tiêu đại ca, em rất nhớ anh, nhớ lắm, nhớ lắm...”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ vẻ, tất cả hắn đều đã cảm nhận được.

“Đến đây, tiểu Duyệt, uống hết bát canh gà này đi, chúng ta trở về nhà, anh ôm em, về sau đều ôm em, sẽ không buông tay”

Không nói thêm câu nào, trong mắt có xúc động vội vã, Thiên Nhan Duyệt cầm lấy bát canh của mẹ đưa tới, hóp vài cái, uống hết vào trong bụng, nước mắt còn chưa kịp khô, nước canh trên khóe miệng còn chưa kịp lau, thì Tiêu Thu Phong đã hôn tới.

“Tiêu đại ca...” Thiên Nhan Duyệt nũng nịu kêu lên, nhưng không thể nói tiếp được, bởi vì miệng của nàng đã bị khóa.

Thiên mẫu lặng lẽ rời đi, nhìn thấy vẻ hạnh phúc của con gái, thân là mẹ, còn cần phải lo lắng gì nữa, lúc này, trong lòng bà, chỉ còn lại sự chúc phúc, cực khổ sẽ không còn, tất cả niềm vui, sẽ đến trên người con gái bảo bối của mình, cả một đời người.

Hôn xong, Thiên Nhan Duyệt không dám ngẩng đầu, giấu mình vào trong ngực Tiêu Thu Phong, mặc cho hắn ôm mình, chậm rãi rời đi, trở về nhà.

483. Chương 483 : Tiêu Gia Tiểu Đoàn Viên.

Nàng không thể đợi thêm một giây một phút nào nữa.

Xe đã dừng lại trước cửa, nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Nguyệt đã lão tới, lớn tiếng kêu lên : “Ông xã, ông xã...”

Trong xe, Thiên Nhan Duyệt hôn lên mặt hắn một cái, nói : “Ông xã, người chờ anh, không chỉ có mình em, anh nhất định phải an ủi từng người, yên tâm đi, em không sao, chỉ cần anh uống là nhất định sẽ khỏe lên”

Không phải khỏe, mà chính là khỏe lên một cách thần kỳ, trong ba năm nay, nàng cơ hồ như chưa bao giờ ăn cơm no, bởi vì thật sự là nàng nuốt không trôi.

“Yên Nguyệt, không cần làm vậy, anh đã trở về, yên tâm, về sau sẽ không còn như vậy nữa, về sau anh sẽ không rời các em đi” Nhìn thấy Liễu Yên Nguyệt có chút điên cuồng, Tiêu Thu Phong có thể hiểu, tâm tình của nàng, tất cả mọi người nơi đây đều hiểu, áp lực càng lớn, thì lúc phát ra, sẽ càng thống khổ.

Nàng khuôn mặt đầy nước mắt lên, giống như một đóa hoa tươi nở rộ, tràn đầy mỹ thái của một thiếu phụ, tản ra một mùi thơm ngát, thật sự là làm cho người ta không chịu nổi, xúc động muốn hôn lên nó.

“Anh biết không, em hận anh muốn chết, hận đến nỗi về sau sẽ không để ý đến anh, anh là người đàn ông xấu xa nhất trên đời” Liễu Yên Nguyệt có chút cuồng động, không cách nào ức chế cảm tình trong lòng, ôm lấy Tiêu Thu Phong không muốn rời đi, miệng thì nói hận, nhưng trong mắt lại tản ra vẻ làm nũng vô cùng.

“Chị, bây giờ đã không sao rồi, anh về rồi, Tiêu gia lại có thể hạnh phúc, mọi người hẳn là phải cười mới đúng, ai ai cũng khóc, thật sự là xấu muốn chết”

Liễu Yên Hồng nói xong, làm cho mọi người cười ầm lên, mà Liễu Yên Nguyệt cũng ngượng ngùng ngẩng đầu lên, quát : “Đúng vậy, bọn chị đều xấu, chỉ có em là xinh đẹp, em là đại mỹ nữ, được chưa!”

Cuối cùng cũng đến lượt Ruth, không kích động như chúng nữ, Ruth chỉ hôn một cái lên mặt Tiêu Thu Phong, sau đó nói : “Ông xã, em nhớ anh, rất nhiều người nhớ anh, anh có thể trở về, thật sự quá tốt, về sau, chúng ta còn có thể hạnh phúc như vậy, đúng không?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, tay đã vuốt ve mặt nàng, khuôn mặt này, cũng gầy, Ruth trong chúng nữ, có thể coi là người kiên cường nhất, ba năm tôi luyện, nàng đã trở nên cường đại, không chỉ có lực lượng, mà có tâm tình.

“Đương nhiên rồi, có nhiều người vợ xinh đẹp như vậy, cho dù anh chết, cũng phải đội mồ dậy”

“Không được nói lung tung, em đánh cái miệng thối bây giờ!” Phượng Hề cười, dịu dàng nhìn, tựa hồ như tức giận vì Tiêu Thu Phong nói diêm xấu, tay đưa lên mặt hắn, như chỉ nhẹ nhàng vuốt, tình yêu, không thể nào che giấu.

“Được rồi, được rồi, hôm nay tiểu đoàn viên, ăn cơm, tất cả mọi người vào đi, cùng vào đi!”

Điền Phù đã đứng ở giữa nhà, lớn tiếng gọi chúng nữ, con trai trở lại, không khí trong nhà lập tức thay đổi, trên mặt mỗi người đều là nụ cười, đều là thâm tình, có sự khát khao với hạnh phúc tương lai.

Mà hai người lớn, trong loại hạnh phúc này, cũng tìm được lạc thú của tuổi già.

Sau ba năm không gặp, quả nhiên rất thú vị, hai đứa bé, sau khi có được ba ba, ai cũng không cần, ngay cả hai người lớn cũng không cho ôm, khóc, chỉ muốn Tiêu Thu Phong ôm.

“Tiểu gia hỏa này, thật sự là không nói nghĩa khí, ngày thường ta tốt với chúng như vậy, mà bây giờ lại không quan tâm ta, thật sự là làm cho người ta thương tâm” Tiêu Viên Hà nhìn đứa cháu gái, ôm lấy con trai, cười ha hả, trong lòng thật rất hạnh phúc, trên mặt cảm thấy, cũng là một hình thức biểu hiện ra.

“Yên tâm đi cha, cha ở kinh thành còn có một cháu gái, ngày mai có lẽ đến đây, cha nhất định sẽ thích” Việc này, Phượng Hề đương nhiên biết, chỉ là lúc nói ra, làm cho Điền Phù sững sốt.

Bà hỏi : “Còn có đứa nữa sao, khi nào vậy, sao chúng ta không biết?”

Tiêu Thu Phong nhìn Phượng Hề, đương nhiên biết nàng nói gì, cười nói : “Mẹ, là Nhược Thần, con không phải đã nói với mẹ sao, ba năm trước, trước khi con mất tích, nàng đang mang thai, chắc bây giờ đứa con cũng đã hơn hai tuổi rồi!”

“Tiểu tử thú này, hại nhiều người như vậy, thế mà còn dám mất tích, không sợ thiên lôi đánh chết con sao” Tiêu Viên Hà vừa vui vừa tức, thật không ngờ, ở ngàn dặm xa xôi kia, cũng còn một đứa cháu gái, thế nhưng ba năm qua, không ai nói cho ông biết.

“Đúng rồi, đúng rồi, Tiểu Phong, đây là cháu của Tiêu gia, cho dù Tiêu gia có nghèo, cũng sẽ nuôi lớn những đứa cháu này, con còn không mau cố gắng lên, những đứa cháu này điều là tâm can bảo bối của chúng ta đó, biết không?”

Điền Phù nói xong, làm cho Liễu Yên Hồng không vui nói : “Bá mẫu, người xem anh rể là heo à, hần nào có lợi hại như vậy, có Mộ Thiên, có Tư Giai, bây giờ còn thêm một đứa nữa, chắc cũng đã đủ rồi”

Điền Phù lắc lắc đầu, hưng phấn nói : “Đủ, đủ là thế nào, các con, các con mỗi người phải sinh cho Tiêu gia hai đứa, Ruth, Ngọc Hoàn, các con cũng phải cố gắng lên, còn Nhan Duyệt nữa, con nhất định phải điều dưỡng thân thể tốt lên, nghe người ta nói, sự khỏe mạnh của đứa con, đều xem thân thể người mẹ, con phải chú ý đó”

“Mẹ, mẹ yên ta, con nhất định sẽ, cẩn thận” Ba năm qua, Thiên Nhan Duyệt vốn không ăn ngon qua, đã gấp đồ ăn liên tục, chất lên thành núi trong chén của mình, rồi liều mạng ăn như bị bỏ đói mấy chục ngày vài, nàng nhất định phải làm cho thân thể mình tốt lên, vì Tiêu đại ca mà sinh một đồng con, đây là tâm nguyện từ trước đến giờ của nàng.

Tiêu Viên Hà cao hứng nói : “Nhìn các con bây giờ, lão già này cũng rất cao hứng, Tiểu Phong, đây là con thiếu Tiêu gia, cũng là thiếu các nàng, về sau nhất định phải yêu thương gấp đôi, biết không?”

“Cha, con biết rồi”

“Đây, Tiểu Phong, ăn nhiều một chút, đây là thứ con thích nhất”

“Ông xã, đây là cá ngừ, rất tươi, anh thử một chút đi!”

“Ông xã...”

Quên luôn thế giới, bây giờ, sự chú ý của mọi người Tiêu gia, đều đặt lên người Tiêu Thu Phong, mà hai đứa nhỏ kia, sau khi đã ăn uống phủ phê, được mấy cô hầu gái dẫn đi chơi, tin tưởng rằng không bao lâu sau, bọn họ sẽ có nhiều bạn chơi chung.

“Ông xã, ba năm qua, anh rốt cục là đi đến đâu, vì sao bọn em không tìm thấy anh?” Ruth mở miệng, vấn đề này, tất cả mọi người đều khát vọng muốn biết, từ biệt ba năm, mất tích thần bí, giống như là chưa từng tồn tại.

Lực lượng của Đồ Thần, lực lượng của Lang Tổ, toàn bộ Trung Đông, đã phái ra hơn một vạn thám tử, tìm kiếm hành tung của Tiêu Thu Phong khắp thế giới, nhưng ba năm qua, vẫn không thu hoạch được gì.

Tiêu Thu Phong có chút áy náy nhìn mọi người : “Thật ra, anh ở giữa nước M, một vùng tên là Little Rock, nơi đó có Lạc Cách gia tộc, nữ chủ nhân Ái Ny nhà đó đã nuôi dưỡng anh, ba năm trước, bắt đầu từ đêm Giáng Sinh...”

Tất cả chuyện xưa, từ từ kể ra, từ chuyện của Lạc Cách gia, đến việc bị Tử Dao truy giết, rồi trải qua liên tiếp, rồi đại chiến tại cây cầu Cánh Cổng Vàng, rồi trở về phương Đông, tất cả mọi chuyện được Tiêu Thu Phong kể ra rõ ràng, tuy rằng không thật đúng, nhưng cũng đủ làm cho mọi người hiểu.

Thì ra trong ba năm nay, người mà các nàng tìm kiếm, lại ẩn thân trong một khu Little hẻo lánh, hơn nữa ngay cả tên cũng không có, trí nhớ càng không, Tiêu Thu Phong biến thành người cao to, cũng khó trách dù các nàng cố gắng thế nào, cũng không tìm được hành tung của hắn.

“Ông xã, vất vả cho anh, nghe em Ruth nói, võ công của anh tiến rất nhanh, chẳng lẽ từ người bắt anh?”Phượng Hề lo lắng hỏi, bởi vì năm đó lúc Tiêu Thu Phong mất tích, là do bị người ta bắt đi.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Không phải, người kia bắt anh trở thành tài liệu nhân thể, tu luyện vũ khí hình người trong truyền thuyết, cũng may có Tử Dao hỗ trợ, làm cho một chút thiện tính trong lòng anh trỗi dậy, cho nên, lúc anh dung hợp Tinh Nhật quyết, cũng đã ngăn chặn được ma tính”

Trong mắt Ruth đã có vài phần lệ khí, người đó thật đáng giận, dám đối đãi với chồng nàng như vậy, nàng nhất định không bỏ qua cho họ, cho dù chết, nàng cũng không sợ.

Liễu Yên Nguyệt kinh hãi hỏi : “VẬY... vậy hắn ta có bắt anh trở về nữa không, ông xã, anh... anh sẽ không rời bỏ em, đúng không?”Ba năm, thương nhớ thành nông nỗi này, nếu lại tiếp tục ba năm, phỏng chừng các nàng không chịu nổi.

Thiên Nhan Duyệt bên cạnh đã nắm lấy tay hắn, nói : “Không, không được, em sẽ không cho anh đi, về sau, anh đi đến đâu, em sẽ theo đến đó, cho dù chết, chúng ta cũng muốn chết chung một chỗ, vĩnh viễn không rời đi”

Nhìn chúng nữ khẩn trương một cách điên cuồng như vậy, Tiêu Thu Phong có chút đau xót, mấy năm chia lìa, làm cho các nàng chịu đựng quá nhiều, hắn cũng không muốn để cho chuyện này tiếp diễn, lập tức an ủi : “Các em yên tâm, anh đã không còn là anh của ngày đó, bây giờ cho dù bọn họ đến, cũng không dễ dàng bắt được anh, anh sẽ làm cho bọn họ biết thế nào là cường giả chân chính”

“Ông xã, chỉ cần anh không rời khỏi bọn em, tất cả bọn em đều sẽ nghe theo anh”Không rời đi, chính là yêu cầu duy nhất của các nàng.

Một đêm nay, tuyệt đối là một đêm khó ngủ, ba năm yên lặng, giờ phút này khơi dậy từng cơn sóng, hai đứa bé kia dĩ nhiên là bị hai ông bà ôm đi, thanh niên lâu ngày gặp lại, thật sự có nhiều chuyện cần nói, đương nhiên không thể quấy rầy bọn họ.

Trong phòng, có hai người phụ nữ, Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt.

Tuy rằng các nàng đã thành thiếu phụ thành thục, nhưng da thịt mềm mại cùng mùi hương của cơ thể, lại càng phát ra mê người, mỹ thái ngưng đọng, càng làm tăng thêm mấy phần động lòng người.

“Ông xã, ngày đó anh chính là một tên hạ hai chim, mới làm cho chúng em có bầu, lúc này, lại đến đi, em còn muốn sinh một đứa nữa, dạ, em muốn muốn sinh con trai cho Tiêu gia”

Liễu Yên Nguyệt ngưng ngưng nói, nói ra khát vọng trong lòng, không có con trai, cuối cùng vẫn còn hối tiếc.

“Em... em muốn sinh con gái, ông xã, anh có bản lĩnh như vậy, hẳn là có thể thực hiện nguyện vọng của bọn em”Phượng Hề bây giờ đã không còn là một người phụ nữ mạnh mẽ, ôn nhu dịu dàng như một ưu vật, nằm nghiêng trên giường, áo ngủ lộ nửa cơ thể, xuân sắc đã dào dạt, kích thích ngọn lửa trong lòng hắn...

484. Chương 484 : Phiên Toái Đến Không Ngừng.

Có vài thứ, giống như rượu, để càng lâu, thì càng tinh khiết ngon miệng, sau ba năm ly biệt, loại ôn nhu này, có thể làm cho mỗi người các nàng say mê, hơn ngàn ngày chờ đợi trong đau khổ, hôm nay nghênh đón

hạnh phúc lớn nhất, các nàng tin tưởng rằng, tất cả cực khổ, sẽ không còn đến nữa.

Buổi sáng, khi Tiêu Thu Phong tỉnh dậy, là ở trên giường của Thiên Nhan Duyệt, thật ra thì thân thể của Thiên Nhan Duyệt rất suy yếu, cần phải bồi bổ rất nhiều, Tiêu Thu Phong chỉ ôm nàng vào ngực, truyền chân khí giúp làm thông mạch máu trong người nàng, để làm cho nàng nhanh chóng khỏe lại, nhưng, thật không ngờ, cô bé với vẻ mặt ngưng ngùng này lại bắt đầu khiêu khích, rồi cuối cùng bốc hỏa.

Sau khi yêu đương xong, đến thời khắc tỉnh lại, vẫn dính như keo sơn, không hề tách ra.

“Ông xã, dáng người của em kém lắm rồi, chắc anh sẽ không còn thích Tiểu Duyệt nữa!” Ở trên giường, kiểu xưng hô “ông xã” nũng nịu xấu hổ này, Thiên Nhan Duyệt sẽ không bao giờ kêu lên ở nơi khác, hơi thở ấm áp, lòng ngực rộng lớn... Đây là những cảm giác trong mộng hằng đêm của nàng, rốt cục, cũng đã về tới thân thể của nàng, rốt cục, nàng đã có thể cảm nhận.

Thân thể suy yếu, quả thật mất đi vài phần cơ bắp, bàn tay của Tiêu Thu Phong mò đến trước ngực nàng, xoa nhẹ bầu ngực đầy đặn kia, cười cười nói : “Không sao cả, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng, thân thể của em sẽ khá lên, chẳng qua, rất may, nơi này không bị gãy, bằng không sẽ là một sự đáng tiếc lớn:

“Ông xã, anh thật xấu muốn chết...” Vẻ mặt u oán, hiện ra rõ như ban ngày, phong tình mị nhu tan ra bốn phía, Thiên Nhan Duyệt thích nhất cảm giác bị trêu đùa này.

Tuy rằng cả đêm vất vả cực lực, vận động rất nhiều, nhưng không có người phụ nữ nào có vẻ mặt mệt mỏi, ngược lại còn rất vui mừng, trên mặt cười yếu ớt, tựa hồ như muốn nói cho mọi người biết, các nàng rất hạnh phúc, có người đàn ông mà mình yêu, vốn là một hạnh phúc.

Chỉ có Liễu Yên Hồng là tức giận, anh rể trở về là tìm nàng đầu tiên, nhưng bây giờ thì ngược lại, không thèm đếm xỉa đến nàng, ngay cả chị gái rời nhà nửa năm, lúc về nhà cũng không nói chuyện với nàng, chỉ lo quấy quít lấy người đàn ông kia, thật là, có chồng rồi, không cần chị em gì nữa.

“Này, các người, không cần dính vào một chỗ như vậy, bây giờ là ăn điểm tâm, cuộc sống sau này còn dài lắm, có biết chường mắt lắm không?” Liễu Yên Hồng không nhin được rồi, thật sự là không xem nàng ra gì, nàng là một người con gái chưa chồng mà, ít nhất phải biết kiềm chế trước mặt nàng chứ.

Điền Phù cũng thức dậy từ sớm, trước kia làm bữa sáng, mọi người ăn uống không được tốt, chỉ có hai đứa bé ngây thơ kia là vô tư thôi, những thứ gì trên bàn đều tiêu diệt hết, làm cho bà cũng thật mất hứng, người một nhà, ngồi chung một bàn, cùng vui vẻ tâm sự, bầu không khí này, quả thật đã lâu rồi chưa có.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, Tiêu Thu Phong vừa lên bàn, chúng nữ cũng vây lại đây, tuy rằng ăn uống không được tốt lắm, nhưng đa phần cũng chịu ăn, làm cho cả nhà bắt đầu một luồng sinh khí mới.

Hai đứa trẻ cứ tranh nhau một cái trứng gà, rồi làm ầm lên, rõ ràng trên bàn còn rất nhiều, mà chúng nó cũng không cần, chỉ muốn cái mà Tiêu Thu Phong đưa, con nít, rất là đáng yêu như vậy đó.

“Ba ba, ôm một cái...” Tư Giai đi lại ngồi lên đùi Tiêu Thu Phong, cái miệng nhỏ nhắn đã tiến lên mặt hắn, mặc kệ luôn khoe miệng còn dính một đồng sữa vừa uống.

Liễu Yên Nguyệt nhìn trên mặt Tiêu Thu Phong một mảng sữa lớn, cũng bó tay lắc đầu nói : “Ông xã, đứa nhỏ này không thể quản được, bằng không về sau sẽ không nghe lời!”

Tiêu Thu Phong không để ý, cười nói : “Yên tâm đi, ngay cả các em cũng được cưng chiều như vậy mà, chứ đừng nói Tư Giai, ai, mấy năm nay, anh vắng mặt, chỉ có thể đối tốt với chúng, coi như là để chuộc lỗi trong ba năm qua”

“Cưng chiều đi, cưng chiều đi, đúng là có ăn rồi, liền quên cảm giác đói” Liễu Yên Hồng nhìn chúng nữ vì câu nói này mà mừng như điên, xấu hổ lẫn vui vẻ, rất là bất mãn trong lòng, quát một tiếng. Người đàn ông này trở về, cũng làm cho bệnh tương tư của các nàng được chữa hết.

Nhưng chúng nữ không có thời gian so đo với nàng, bởi vì ánh mắt đều tập trung lên người của Tiêu Thu Phong, không có rãnh mà dời đi.

Vẫn là Liễu Yên Nguyệt còn chút lương tâm, quay sang nói : “Tiểu Hồng, hôm nay không cần đi làm, anh rể em về rồi, mọi người đến đoàn tụ, sẽ có rất nhiều khách đến, em hỗ trợ đón tiếp một chút!”

“Các chị nhiều người như vậy, sao lại bắt em đón tiếp?” Liễu Yên Hồng không vui nói.

Lâm Ngọc Hoàn cười nói : “Yên Hồng, ai kêu em không tìm bạn trai làm chị, thời gian có nhiều nhất rồi. Nhiệm vụ của bọn chị đương nhiên là cùng anh ấy, không có thời gian đón khách”

Đúng vậy, tin tức Tiêu Thu Phong trở về, thật sự truyền rất nhanh, tuy rằng Phượng Hề chỉ thông báo cho người của Tiêu gia, nhưng trên đời này luôn có tin tức hành lang mà, vì thế, giờ phút này, người nên biết, đều đã biết.

Chẳng qua, không sao cả, để cho những người khinh thường Tiêu gia biết, người đàn ông Tiêu gia vẫn đỉnh thiên lập địa, không để cho các nàng làm quả phụ.

Người tới cửa đầu tiên, là Triệu Quang Bình, tuy rằng ba năm không gặp, nhưng thần thái của ông vẫn trắng kiện như xưa, xem ra, Triệu Nhược Minh tiến bộ, làm cho ông rất vui, giờ phút này, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, ý mừng trong mắt ông càng hiện rõ.

“Tiểu Phong, con thật sự trở về rồi, Đông Nam không có con, chúng ta làm gì cũng sợ đầu sợ đuôi, thật không thoải mái” Tuy rằng nắm giữ quyền lực quân đội cao nhất, nhưng quân lực và chính phủ là hai thế lực song song, có một số việc ông thấy không vừa mắt, nhưng ông cũng không quản được.

Mấy năm nay, vì Tiêu Thu Phong mất tích, mọi người đau xót vô cùng, rất nhiều chuyện không ai để ý tới, ông cũng chỉ đành an phận luôn, nhắm mắt làm ngơ.

Khách đến, phiền toái cũng đến, cửa trang viên vang lên những âm thanh không an phận.

Tiểu Lục Tử đi vào, đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, nói : “Tiêu thiếu gia, có người muốn bắt anh...”

Tiểu Lục Tử cũng bắt đầu dĩ cười, bắt Tiêu thiếu gia, không biết những người này có não hay không, chẳng qua, với thân phận của một hộ viện, hẳn chỉ làm những chuyện mình cần làm, và chấp hành mệnh lệnh của Tiêu thiếu gia, những thứ khác, đều là chó má.

Chúng nữ cũng sốt, ngay cả Triệu Quang Bình cũng dở khóc dở cười, thuận miệng hỏi : “Người nào giỏi quá vậy?”

“Hình như là trong cục, hơn trăm người, thị trưởng tự mình mang đội đến, bọn họ muốn xông vào” Tiểu Lục Tử nói xong, làm cho bầu không khí nơi đây trầm xuống, loại chuyện này lần đầu tiên phát sinh ra.

“Cho bọn họ vào!” Tiêu Thu Phong không có biểu tình gì, chỉ nhẹ nhàng khoát tay, bình tĩnh, chỉ bằng phần khí độ này, cũng có thể làm cho bất kỳ kẻ nào thuyết phục.

Đông Nam Tiêu gia, Tiêu Thu Phong, quả nhiên không phải người thường.

“Con đắc tội Điền gia?” Ở Đông Nam, Điền gia là một gia tộc mới nổi, là cường đại nhất, chính phủ Đông Nam, cơ hồ đều là người của bọn họ, cho nên Triệu Quang Bình cũng quan tâm hỏi.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Ngày hôm qua có thứ rác rưởi chạy đến Tiêu gia điều vô dương oai, bị con đánh gãy chân, hình như là bí thư gì đó”

Vừa nói xong, Triệu Quang Bình liền biết, bí thư chính phủ, chính là tên Đông Quách làm cho người ta chán ghét kia, bộ dáng thư sinh, nhưng khí chất lại ti tiện, thật làm cho người ta ghê tởm.

Thật không ngờ, Tiêu Thu Phong vừa mới trở lại, đã chọc ngay tổ ong vò vẽ, cũng không biết chuyện gì, nhưng mỗi lần xảy ra chuyện như vậy, Triệu Quang Bình đều rất hưng phấn, vì người đàn ông này không gì làm không được, bất cứ chuyện gì đến tay hắn, đều có thể giải quyết.

Tứ đại gia tộc trong kinh, ai ai cũng vênh váo tận trời, nhưng kết quả ra sao, tất cả đều bại trong tay hắn, ngay cả Long Tương cũng bị đánh chết tươi, cái đó, tuy rằng không công khai, nhưng ông làm sao mà không biết.

Chỉ là ba năm qua, có vài người, hình như đã quên nỗi đau của ba năm trước, không biết trời cao đất dày thế nào, dám đến đây gây chuyện, Triệu Quang Bình cũng thật muốn biết, những người này rốt cục có thể chơi đến mức nào?

“Tôi nghiêm trọng cảnh cáo, quấy nhiễu cảnh sát phá án, tôi có thể bắt các người, tránh ra, tất cả đều tránh ra, các người, xông vào cho tôi, bắt tội phạm lại, xử lý nghiêm khắc”

Hơn trăm cảnh sát, được lệnh đến đây, nói thật ra thì, làm lính dưới tay Tôn Khánh Dục nhiều năm như vậy Tiểu Phi cũng rõ ràng năng lực của Tiêu gia, loại chuyện này, nếu có thể không dính đến, đương nhiên không cần làm, bởi vì, hắn còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.

Nhưng Điền Quy Tâm ra lệnh, tạm thời cách chức Tôn Khánh Dục, bởi vì ông ta từ chối chấp hành nhiệm vụ này, sau khi nổi điên lên, Điền Quy Tâm quyết định tự mình dẫn người đến, hắn ta vốn trông nom chính pháp, xử lý chuyện như vậy, cũng không vượt quá quyền, hơn nữa hắn ta cũng muốn nhìn xem, người đàn ông Tiêu gia này giỏi như thế nào, ngay cả bí thư cũng dám đánh.

Tiêu Thu Phong ngồi ở chỗ đó, bên cạnh hắn, chỉ còn Phượng Hề, những người khác đều đã rời đi, loại chuyện này, không thích hợp cho các nàng lưu lại.

Vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, mọi người đều dừng lại, ngay cả Tiểu Phi bước đi cũng cố hết sức, cung kính đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong, nói : “Tiêu thiếu gia, bọn em... cũng không có cách nào khác”

Không phải thị trưởng tự mình dẫn người, cho dù hắn có một trăm lá gan, hắn cũng không dám đến trang viên Tiêu gia để gây chuyện.

Tiêu Thu Phong khoát tay, Tiểu Phi mới nhẹ nhõm lui về, đứng sang một bên, loại chuyện này, hắn cũng muốn được xem náo nhiệt.

Dáng người cao ráo, mang theo vài phần khí độ của trưởng giả, nhưng từ cái chuyện hắn ta tự mình dẫn người đến bắt Tiêu Thu Phong, thì có thể nhìn thấy, phẩm chất của người này không như vẻ ngoài thoát nhàn, ít nhất giờ phút này đã bị Tiêu Thu Phong nhìn thấu.

“Anh chính là Tiêu Thu Phong...”

“Là tôi, không biết thị trưởng đại nhân đại giá quang lâm có chuyện gì quan trọng?”

“Không dám, tôi nghe nói Đông Nam có một danh nhân, vẫn muốn gặp tận mắt, thật không ngờ, thì ra chỉ là một tên lưu manh du côn, trừ bỏ việc đánh đập, quả thật không có một chút tác dụng gì cho xã hội”Người đàn ông cao lớn kia chính là Điền Quy Tâm.

Phượng Hề trừng mắt liếc Điền Quy Tâm, quát : “Chồng tôi có tác dụng gì hay không, sợ rằng chưa đến phiên ông bình phán, chỉ bằng ông, không xứng...”

Điền Quy Tâm thật không ngờ, hắn tự mình đến cửa, người của Tiêu gia lại có sắc mặt như thế, thật sự là không biết nể tình.

“Tiêu Thu Phong, anh ẩu đả quan viên chính phủ, khiến cho người ta tàn phế, bây giờ tôi tuyên bố, tiến hành bắt giữ anh, người đầu, đến bắt người, mang về cục cảnh sát, tôi muốn đích thân thẩm vấn”Nếu muốn chơi thì hắn chiều.

“Điền thị trưởng, mới vừa đến à!”Triệu Quang Bình rút cục đã xoay người lại, lạnh lùng lên tiếng.

485. Chương 485 : Đây Là Khí Phách Đàn Ông.

Triệu Quang Bình lắc đầu cười nói : “Tuy rằng Thu Phong là con rể của tôi, nhưng cũng chưa đến phiên tôi nói chuyện, Điền thị trưởng cảm thấy thế nào là thích hợp thì cứ làm đi, tôi tuyệt đối không nhúng tay vào, không nghe, cũng không nhìn”

Chuyện nhỏ như vậy, còn cần ông hỗ trợ sao? Triệu Quang Bình mở miệng, có vẻ rất là thức thời, ngay cả Điền Quy Tâm cũng không ngờ, người nắm giữ quân đội Đông Nam trong tay, cũng e ngại hắn vài phần, thằng mù cũng biết sau lưng hắn rất có năng lực nha!

“Triệu tư lệnh khách khí, tôi cũng giải quyết việc chung, bây giờ tôi mang người đến, chỉ cần điều tra xong, nhất định sẽ thả người, Triệu tư lệnh có thể hiểu được lý lẽ, tôi đại biểu cho chính phủ Đông Nam, tỏ lòng cảm tạ”

Triệu Quang Bình nói, làm cho hấn ta rất có mặt mũi, chỉ là bây giờ hấn không biết, giờ phút này, hấn sẽ nhận lấy hậu quả gì, nếu biết trước, hấn nhất định sẽ hối hận.

Đến lúc này, con người này vẫn chưa giác ngộ, Triệu Quang Bình chỉ có thể lắc đầu, sau đó xoay người ngồi xuống, ông chỉ cần xem trò vui này là đủ, thật sự không có phần của ông, tính tình của người đàn ông này, ông ta hiểu rõ, phòng chừng Điền Quy Tâm sẽ không có kết quả tốt.

“Tiêu thiếu gia, mời đi!” Điền Quy Tâm nắm trong tay toàn cục, ngay cả Triệu Quang Bình cũng không quản, hấn còn sợ người nào, khoát tay chặn Tiêu Thu Phong lại, thần thái rất kiêu ngạo. Nhưng Phượng Hề và Tiêu Thu Phong chỉ lẳng lặng nhìn hấn, giống như một thằng hề, mà Tiểu Phi đứng một bên, cũng hết sức kinh hãi, vì Điền thị trưởng này không biết sợ là gì, dám chạy đến Tiêu gia đụng chạm uy phong, cái này so với chết còn tệ hơn rất nhiều.

Tiêu Thu Phong đứng lên, sau đó tùy ý sửa sang quần áo, trên mặt hiện ra một nụ cười đầy gian tà, đi đến gần Điền Quy Tâm, một cái tát đã tới.

“A!” Một tiếng hét thảm, Điền Quy Tâm văng thẳng vào khung cửa, sau đó rớt xuống.

Bất quá chỉ là một cái tát, hấn ta vẫn chưa chết.

“Người... người dám đánh nhân viên công vụ của chính phủ, tội càng thêm nặng, Triệu... Triệu tư lệnh, ông phải làm chứng cho tôi, nhất định phải làm chứng cho tôi!” Tay che mặt, Điền Quy Tâm gào hét, giờ phút này, hấn ta vẫn chưa cảm thấy khác thường.

Triệu Quang Bình xoay đầu lại, rất tò mò nhìn vị Điền thị trưởng, kinh ngạc hỏi : “Điền thị trưởng, sao ông lại bất cẩn như vậy, cái sàn nhà này rất cứng, không nên để té bị thương, sẽ phiền phức lắm, ai, con mắt tôi dạo này kém quá, không thấy rõ ông té thế nào”

Điền Quy Tâm tức đến nổi thiếu chút nữa đã đã phun máu, tên Triệu Quang Bình này, rõ ràng là trêu đùa hấn, âm thanh lớn như vậy, hấn ta không thể không biết là người đàn ông đáng chết kia đánh mình một cái tát.

“Các người, mau... mau vào, bắt lấy thằng này lại, ta muốn xử nghiêm khắc, xử lý nghiêm khắc hấn!”

Vài người cảnh sát quả thật muốn tiến vào, nhưng bọn họ nhìn thấy Điền Quy Tâm, cũng không dám cử động, chỉ nhìn về phía Tiểu Phi, nói thế nào thì nói, Tiểu Phi mới là cấp trên của họ, cấp trên không quản thì không cần quản!

Hơn nữa, Tiêu gia rất có năng lực, bọn họ tuy rằng không rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải thứ mà bọn họ có thể đụng được, không ai muốn chọc vào loại phiền toái này.

Ánh mắt Tiêu Thu Phong ngưng trọng, tích đầy sát khí, làm cho Tiểu Phi sợ đến mức cả người run lên, không dám động, đừng nói là nhìn Tiêu Thu Phong. Cho dù là Điền Quy Tâm, hấn cũng không dám nhìn một cái, thật sự chỉ trợn mắt lên.

“Bắt nó lại đây!” Tiêu Thu Phong nói xong, Tiểu Lục Tử khoát tay, hai hộ viên cường tráng đã đem Điền Quy Tâm lại, lôi đến trước mặt Tiêu Thu Phong.

“Tiêu Thu Phong, mày thật to gan, tao là quan viên, tao là cán bộ quốc gia, tao là nhân viên chấp pháp, mày sẽ phải chịu trừng phạt”

Tiêu Thu Phong thật sự không có hứng thú để nghe, tát cho hấn hai cái, làm cho quai hàm méo sang một bên, muốn nói cái gì cũng nói không nên lời, cho dù muốn phản kháng, cũng bị hai hộ viên khống chế.

“Tao thật sự không muốn giết mày, nhưng đám súc sinh như mày thật sự muốn chết” Tiêu Thu Phong nói xong, quay đầu lại lên tiếng : “Gọi cho Đinh lão đầu”

Điện thoại của Đinh lão trong kinh, đã được chuyển, âm thanh kinh hi trong điện thoại truyền tới, nhưng giờ phút này, Tiêu Thu Phong không có hứng thú nói nhảm với ông.

“Nhà của tôi có một nhân vật rất giỏi, hình như tên là Điền Quy Tâm thị trưởng gì đó, nếu trong mười phút không xử lý xong, tôi sẽ giết nó”

Một câu, ngắn gọn, lưu loát, nhưng loại sát khí này, không ai dám hoài nghi sự cường thế của Tiêu Thu Phong, ngay cả phía cảnh sát cũng kinh hãi, loại chuyện này nói ra cứ như là ăn cơm bữa vậy, ngay cả Điền Quy Tâm cũng không tin, hẳn không tin vào lỗi tai của mình, trước mặt nhiều cảnh sát như vậy, người đàn ông này dám nói sẽ giết hẳn.

“Các người... các người cũng nghe rồi đó, tên này là một kẻ tàn bạo, là ác ma, chúng ta nhất định phải bắt hắn để thẩm lý và phán quyết!” Giọng cao chính nghĩa, hình như đã không còn tác dụng, loại người sử dụng quyền lực mà quốc gia cho như vậy, quả thật là cần phải ăn miếng trả miếng, đối phó với tiểu nhân thì tiện, vẫn cần một ác ma.

“Chính nghĩa, mày xứng đáng nói chính nghĩa sao? Giết mày, còn đơn giản hơn bóp chết một con kiến, hy vọng động tác của họ nhanh lên, để cái mạng của mày còn có thể sống thêm vài ngày”

Đinh Bản Quân trong kinh cũng bị dọa hết hồn, ngữ khí của người đàn ông này tràn ngập sát khí, không giống như nói giỡn, thủ hạ nhanh chóng đem tư liệu của Điền Quy Tâm đến trước mặt ông, ông bắt đầu dī thử dài, thật sự là phải nhanh chóng hạ chức thị trưởng xuống, bằng không sẽ mất mạng.

Sau khi hạ lệnh khẩn cấp xuống, ông gọi điện cho số Một, đem chuyện này báo cáo lại.

“Không tròn chức trách, lập tức xử lý” Tám chữ, đại biểu cho cuộc đời huy hoàng của Điền Quy Tâm đã chấm dứt, phỏng chừng cả đời phải sống trong nhà giam.

Còn chưa đến mười phút, một chiếc trực thăng đã đáp xuống trang viên Tiêu gia, nhìn người đến, Điền Quy Tâm kích động muốn khóc, đây là lão thủ trưởng của hắn, hắn có được như ngày hôm nay, ít nhiều gì cũng do một tay ông ta nâng lên.

“Điền Quy Tâm, chúng tôi là người của cục giám sát, bây giờ tôi tuyên bố, ông tham ô nhiều hạng mục, không tròn trách nhiệm, lập tức tiến hành bắt giữ, mời ông thành thật khai báo, hành vi phạm tội của ông đã được nắm giữ, người đâu, đến bắt đi!”

Hai võ cảnh đã tiến lại, bắt Điền Quy Tâm đi.

“Bí thư, bí thư, là tôi, là Điền Quy Tâm đây, tôi bị oan, tôi bị oan, ông nhất đi phải làm chủ cho tôi” Đến giờ phút này, Điền Quy Tâm vẫn chưa hiểu được, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, một phút trước vẫn còn là thị trưởng, một phút sau đã biến thành tội phạm.

Lão già tóc hơi bạc kia, hừ lạnh một tiếng nói : “Điền Quy Tâm, sẽ có cơ hội cho ông biện giải, bây giờ, mang đi!”

Lệnh của lão thủ trưởng, ông ta không dám làm trái, người đàn ông Tiêu gia này là ai, ông ta cũng hiểu rõ, mấy đại gia tộc trong kinh, dù lợi hại cỡ nào, chẳng phải cũng thua dưới tay hắn sao, chạy đến Tiêu gia bắt người, chỉ có thẳng ngu mới làm ra loại chuyện này, làm hại ông phải viết đơn từ chức cho cấp trên nữa.

Làm chủ cho mày, vậy tao tìm ai để làm chủ cho tao?

“Tiêu thiếu gia, thật xin lỗi, chuyện phát sinh ra, chúng tôi chịu trách nhiệm toàn bộ, Đinh lão đặc biệt dặn dò chúng tôi, phải nghiêm túc xử lý chuyện này, nếu Tiêu thiếu gia có ý kiến gì, chúng tôi nhất định sẽ tận lực thỏa mãn”

Tiêu Thu Phong đã không còn hứng thú dây dưa, nói : “ Các người đi đi, giúp tôi trông nom cuộc sống của những người dân thường, làm tốt bốn phận của mình, còn nữa, tôi không muốn nhìn thấy hắn”

“Vâng, vâng, chúng tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm, tuyệt đối sẽ không là cho chuyện này phát sinh”

Lão già đi rồi, ngay cả đám Tiểu Phi cũng đi, Tiêu gia khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chúng nữ cũng đi ra, Liễu Yên Hồng vỗ ngực nói : “Anh rể, anh thật lợi hại, tên quan đó cũng quá hủ bại, vì chuyện nhỏ như vậy, lại dám chạy đến Tiêu gia điều võ dương oai, chỉ có anh rể mới có thể chấn chỉnh bọn họ, em thật sự rất sùng bái anh”

Liễu Yên Nguyệt vỗ đầu nàng, quát : “Sùng bái cái đầu em, còn không phải do em gây ra sao, chị thấy, phải nhanh chóng tìm người gả em đi, tránh cho em giống như con nít, mãi không lớn được”

“Hừ, em không muốn lấy chồng, trừ phi các chị có thể tìm được một người đẹp trai như anh rể, lợi hại như vậy, có khí phách đàn ông như vậy, em còn có thể suy nghĩ một chút” Liễu Yên Hồng nhếch miệng, hờn giận nói

“Được rồi, vậy để chi tặng anh rể cho em, em hài lòng chưa?” Liễu Yên Nguyệt thật sự bó tay rồi, tìm một bạn trai, mà cũng phải tìm giống anh rể, trên đời này làm gì có em gái như vậy.

Sắc mặt Liễu Yên Hồng đỏ lên, hung hăng trợn mắt nhìn chị gái vài lần, làm cho chúng nữ cười ầm lên.

Ruth cũng lên tiếng : “Những người này thật đáng giận, lạm dụng chức quyền, tùy ý làm bậy, thật sự là gặp một là muốn giết một”

Phượng Hề rốt cục cũng đã thở phào nhẹ nhõm, nếu chuyện này để cho nàng xử lý, tuyệt đối sẽ không có lực chấn nhiếp như vậy, trong nhà có một người đàn ông, quả thật là một chỗ dựa vô hình.

“Được rồi, không cần đánh giết mãi, dạy hư con nít hết, thế giới này, vẫn cần người chọn việc, dù sao ông xã vẫn có biện pháp, chúng ta không cần quan tâm” Có người đàn ông để dựa vào, Phượng Hề tựa hồ như đem tất cả trọng trách, vứt sang một bên, dành sức mà sinh cho hần một đứa con gái đáng yêu.

Triệu Quang Bình cũng cười, đi tới nói : “Cũng chỉ có Tiểu Phong mới có khí phách như vậy, những người này ỷ vào quan hệ, cáo mượn oai hùm, thật sự khó chơi, chú cũng không chịu nổi. Bây giờ thì tốt rồi, rốt cục cũng làm tan cục giận”

Nhưng hai người lớn Tiêu gia vẫn còn lo lắng, cả đời bọn họ chỉ là người thường, giờ phút này, gây chuyện với một thị trưởng, trong lòng đều có chút lo lắng.

“Tiểu Phong, bọn họ sẽ không đến gây phiền toái chứ?” Điền Phù bất an hỏi.

Triệu Quang Bình kiên định nói : “Yên tâm đi, bọn họ không dám đến đâu, bằng không tôi sẽ cho người san bằng chúng”

Tiêu Thu Phong cũng gật đầu, nói không sai, lần này không giết người, không phải là do hần nường tay, chỉ là cho những người này một cái giáo huấn, để cho bọn họ biết, Điền Quy Tâm chính là một tấm gương.

Nếu có lần sau, người chết, tuyệt đối sẽ không chỉ có một.

486. Chương 486 : Kiều Khách Đã Đến.

Cái ôm đầu tiên, đương nhiên là dành cho Hoắc Thấm Hà, vừa gặp mặt mẹ vài ngày lại phải từ biệt ba năm, trong lòng Tiêu Thu Phong cảm thấy rất áy náy với người mẹ đã ngủ say hai mươi mấy năm này.

Cổ nén kích động, Hoắc Thấm Hà chậm rãi đẩy Tiêu Thu Phong, nói : “Tiểu Phong, mẹ không sao, chỉ là các nàng bị con tra tấn đến chết đi sống lại, đến an ủi các nàng một chút đi!”

“Hân Hân, mau, mau gọi ba ba đi” Trong tay Hân Hân là một cây súng đồng chơi, không thèm nhìn Tiêu Thu Phong, có lẽ ba năm nay, đã làm cho cô bé này có chút tức giận, cho dù Triệu Nhược Thần có khuyên như thế nào, cũng không có tác dụng gì, cô bé này quả thật không nể tình. Đúng là một tiểu nha đầu có cá tính.

Nhưng thật ra, khi Tư Giai và Mộ Thiên xuất hiện, đã làm cho bé có hứng thú, ba nhóc, cùng chơi với nhau, tăng thêm phần vui vẻ, càng làm cho Tiêu gia có thêm sức sống.

“Đây là Hân Hân, là con của con sao, thật là, cháu gái của cha đã lớn như vậy, mà chưa từng thấy qua ông nội, mau, để ông nội ôm một cái” Tiêu Viên Hà đã không nhận được, đây đều là cốt nhục của Tiêu gia, có được mấy đứa cháu này, ông đã thấy rất an ủi cho tuổi già, không còn hối tiếc gì.

Mà Hoắc Thấm Hà cũng nhìn chằm chằm Mộ Thiên, lại nhìn Tiêu Thu Phong cười nói : “Tiểu Phong, đây là con của con sao!” Mặc dù có Hân Hân, nhưng cháu trai, lại làm cho người ta đặc biệt yêu thương, cái này, người lớn thường không ngoại lệ, mà Hoắc Thấm Hà càng không ngoại lệ.

“Vị này là?” Điền Phù ôm Mộ Thiên đi đến trước mặt Hoắc Thấm Hà, kỳ quái hỏi, người phụ nữ này rất xa lạ, chưa bao giờ nghe nhắc đến.

Phượng Hề cùng chúng nữ hơi chấn động, kỳ thật, các nàng đều biết rõ, chỉ là, câu hỏi của Điền Phù, không ai dám trả lời.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại cười cười, nói : “Mẹ, lúc con đến kinh thành, đây là người đã quan tâm chăm sóc con nhiều nhất, cho nên, đây cũng là mẹ của con, bây giờ con có hai người mẹ, là người hạnh phúc nhất trên đời”

Điền Phù cũng vui vẻ cười, con của mình được người ta yêu thương, thân mà mẹ, còn có thể nói gì sao, lập tức thân thiết kéo tay Hoắc Thấm Hà nói : “Đại muội tử, em không nên tin lời của tiểu tử này, nó hư lắm, nếu em quá yêu thương nó, nó sẽ lừa hết tình cảm của em đó, không chừa lại gì đâu”

Cùng là mẹ, hai bà đều dành cho Tiêu Thu Phong tất cả những tình thương tốt đẹp nhất, chỉ cần những gì các bà có, toàn bộ đều cho hắn.

“Đại tỷ, em cũng đã sớm biết rồi, nó thành thật thì làm sao kiếm được nhiều con dâu cho chúng ta như vậy?” Ngẩng đầu, quét mắt nhìn chúng nữ, mỗi người ai ai cũng tươi như hoa, tình ý thân thiết. Có vài lời, không cần phải nói rõ, các nàng đều có thể tự hiểu.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đối với một người mẹ, con trai có thể kiếm được vợ tốt, là chuyện khiến cho người mẹ vui sướng nhất. Huống chi ai ở đây cũng làm cho các bà hài lòng.

“Tiêu đại ca, Mỹ Đình nhớ anh muốn chết!” Rốt cục cũng đến phiên tam nữ nói chuyện, Đinh Mỹ Đình đương nhiên giành nói trước, ghen ngào trong lòng đã không nhịn được, bổ nhào vào trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, gắt gao ôm lấy hắn làm nũng. Càng lớn càng phát triển, cặp ngực cao ngạo săn chắc dán lên ngực hắn.

Liễu Yên Hồng đã đi tới, cười chọc quê nói : “Mỹ Đình, chị thật là quá kém, anh rể ở kinh thành lâu như vậy mà chị vẫn chưa thu phục được, có cần em giúp chị không?”

“Không cần đâu, trong lòng Tiêu đại ca có chị là đủ rồi” Không cầu nhiều, chỉ cần có thể hiểu nhau, cùng đến với nhau, đó là hạnh phúc cả đời của Đinh Mỹ Đình rồi.

Triệu Nhược Thần cũng đi qua, một phụ nữ luôn kiên cường như nàng, lại khóc lên giống như một đứa nhỏ, ba năm nay, nàng đã chịu đựng quá nhiều, nhờ Triệu Quang Bình đã khuyên giải không biết bao nhiêu lần, mới có thể từ từ ngừng khóc. Nhìn thấy cả nhà con gái đoàn viên, cháu gái vui sướng phát triển, thân làm ông ngoại, ông cũng rất vui.

Cuối cùng là Mộng Thanh Linh, Kinh trung nhất mộng xinh đẹp này, theo dáng người gầy kia, toát ra thần thái tiêu tụy, hai mắt tràn ngập ý cảnh mông lung, trên mặt lơ đãng xuất hiện chân tình.

“Ông xã, em chỉ biết, anh nhất định sẽ trở về, anh đã đáp ứng em, phải sống cả đời với em, anh nhất định sẽ trở về”

Liễu Yên Hồng lập tức xen mồm vào nói : “Chị Thanh Linh, có một người xinh đẹp tuyệt đại như chị chờ, cho dù anh ấy có đi đến chân trời góc biển thì cũng biết mò về mà, huống chi anh rể của em vốn là con quý phong lưu, làm sao có thể đem chị cho người khác chứ”

“Đúng vậy, chị Thanh Linh, mấy năm không gặp, chị càng ngày càng đẹp, lần đầu gặp mặt, em cũng không dám nhận thức chị, xem ra, em phải gọi chỉ là tiểu muội mới đúng”

Tiêu Thu Phong quả thật bị sự xinh đẹp của Mộng Thanh Linh quyến rũ, bàn tay hư hỏng không nhịn được, vuốt ve cặp ngực mềm mại của nàng, vỗ vỗ hai cái, cười nói : “Quả thật Thanh Linh càng ngày càng có mị lực, ba năm qua, người theo đuổi em nhất định là không ít đi”

Mộng Thanh Linh cũng cảm nhận được bàn tay của hắn đang giở trò xấu, trước mặt công chúng, nàng không dám nói ra, vì nàng là một con người lãnh diễm mà, đâu chịu nổi sự khiêu khích này, nghe vậy hờn dỗi nói : “Tên xấu xa này, dám cùng với Nhan Duyệt trêu đùa em à, có phải chê em khóc không đủ sao, muốn em lưu lại thêm một ít nước mắt sao!”

Ba năm nay, thời điểm nàng khóc thương tâm, cũng không ít, chẳng qua, nàng chỉ len lén khóc.

“Được rồi, người cần gấp cũng đã gấp rồi, còn thời gian thân thiết mà, các em đứng đây làm gì, tất cả mọi người vào nhà đi, cha, xem ra nhà mới của chúng ta, cũng nên bắt đầu dùng rồi, mấy ngày nữa, nơi này đã không thể ở được”

Trong lòng Tiêu Viễn Hà vui sướng lấy lòng đứa cháu gái kia, nhưng đáng tiếc là, vô luận thế nào, nó cũng không chịu gọi ông nội. Tiêu Viễn Hà gấp đến cực độ, làm gì còn thời gian quản việc này, khoát tay nói : “Các con tự quyết định đi, cha muốn bồi tiểu gia hỏa này chơi, không có thời gian đâu!”

Điền Phù cười nói : “Lão già này, giống như một đứa nhỏ này, mọi người không cần lo cho ông ta, Tiểu Phong, các con tự mình xử lý đi, chẳng qua chuyển vào nhà mới, nhất định phải náo nhiệt một chút, mời bạn bè đến ăn mừng, Tiêu gia chúng ta về sau, nhất định là con cháu đầy đàn, tốt nhất là, làm cho bụng các nàng to lên đi”

Mọi người xấu hổ cười, mà Tiêu Thu Phong cũng đem đôi mắt vụng trộm nhìn lên Mộng Thanh Linh, mỹ nữ chính là mỹ nữ, trong những người phụ nữ của hắn, có lẽ chỉ có Tử Dao mới có thể so sánh với nàng được.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông này, Mộng Thanh Linh yếu ớt liếc hắn một cái, quát : “Nhìn cái gì vậy, đồ tồi, có phải muốn chiếm tiện nghi của em không, hừ, bắt em chờ ba năm, anh tính bồi thường thế nào đây?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đương nhiên, vì người mình yêu, anh nhất định sẽ cúc cung tận tụy, chết cũng không từ!” Nhưng lại thêm vào một câu : “Đặc biệt là lúc ở trên giường”

Tay ngọc đã đưa đến cái hông của hắn, xoắn cho một cái, vẻ đỏ mặt xấu hổ kia, đã che lấp toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Thanh Linh, nếu không có ba năm từ biệt, giờ phút này, phỏng chừng nàng vẫn là một cô bé đáng yêu hoạt bát, có trời biết, vì ngày này, nàng đã phải chờ đợi vất vả như thế nào.

“Mặc kệ anh, dù sao ông nội đã nói với em rồi, nếu em không sinh cháu trai cho ông, phỏng chừng ông sẽ trở mặt, đến lúc đó, ông nội đem em gả cho người khác, em sẽ không chú ý đến anh nữa”

Tiêu Thu Phong ôm lấy hông nàng, nói : “Điểm này, Thanh Linh tuyệt đối có thể yên tâm, anh là nổi tiếng là tay súng thiện xạ mà, tuyệt đối bách phát bách trúng, không tin, tối nay chúng ta thử đi!”

Lực trên tay lại tăng mạnh thêm, nhưng Mộng Thanh Linh lại không cự tuyệt, đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đây quả thật là một tin tức mất hồn.

Bởi vì chúng nữ đã đến, Tiêu gia thật sự trở nên ồn ào, nhìn khí thế ngất trời trong nhà, Điền Phù cũng cười không dừng được, thừa dịp lúc ăn cơm, mọi người đi đến căn nhà sát vách, thời gian ba năm, nơi này đã được đổi mới toàn bộ, tất cả phương tiện cũng đã hoàn thành.

Sơn tường màu xanh da trời, bố trí xa hoa, còn có một khu tiếp đãi khách riêng biệt, nơi này mỗi cái đều là tinh xảo xa hoa, có thể nói tất cả chỉ vì an nhàn, về phần tiêu phí, thật ra không ai tính cả, dù sao Tiêu gia cũng không thiếu tiền.

Tuy rằng đến từ kinh thành, nhưng loại nhà cao cấp như thế này, ngay cả Hoắc Thâm Hà cũng phải trầm trồ, nơi này, giống như một thiên đường.

“Nếu mọi người thích, hôm nay cứ vào ở cũng được, dù sao cũng là xây cho các con, tránh cho mấy người già này quấy rầy cuộc sống yêu đương nồng nhiệt của các con” Điền Phù nhìn biểu hiện của chúng nữ, cũng biết họ rất hài lòng, thật ra khi căn nhà này vừa xây xong, lúc bà tiến vào, cũng có cảm giác và biểu tình giống như vậy.

“Nơi này thật xinh đẹp, Tiêu đại ca, chúng ta sau này ở đây sao?” Đinh Mỹ Đình hưng phấn nhìn đông nhìn tây, cái gì cũng thử một lần, thật sự làm cho người ta có chút vội vã.

“Đương nhiên, Tiểu Đình, đây là nhà mới của các con, sau khi kết hôn, là ở đây, hy vọng các con có thể thích”

“Me, mẹ yên tâm, nghỉ ngơi ở đâu cũng được, quan trọng là người nhà cùng một chỗ, mọi người tương thân tương ái, vậy mới thật sự là hạnh phúc” Lời nói của Phượng Hề, đại biểu cho tiếng lòng của chúng nữ, khi người đàn ông này mất tích, cho dù đem các nàng ở thiên đường, các nàng cũng không cảm thấy vui vẻ.

Tất cả tốt đẹp, bởi vì có sự hiện hữu của hắn, những thứ khác đều không quan trọng.

“Anh rể, em muốn vào ở đây, giám sát anh, Mỹ Đình, hay là chúng ta ở cùng một phòng đi, nhiều năm không gặp, chúng ta cần phải tâm sự một chút” Liễu Yên Hồng đã lên tiếng, không thể bỏ qua cơ hội tốt này.

Liễu Yên Nguyệt bấu môi, đang định nói, thì Đinh Mỹ Đình đã trả lời : “Yên Hồng, chúng ta đều đã lớn rồi, ở chung với nhau, không thích hợp, em tự tìm một phòng đi, chị mới không ở cùng phòng với em”

Ở cùng phòng thì không sao, nhưng nếu Tiêu đại ca muốn tìm nàng, vậy thì không biết xấu hổ như thế nào rồi.

Đinh Mỹ Đình đã trưởng thành, nàng quả thật đã không còn là cô bé năm xưa.

487. Chương 487 : Niềm Đam Mê Của Tiêu Thu Phong.

Lúc nàng ta nói chữ rất rất lớn kia, thì ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Đinh Mỹ Đình, ba năm không gặp, cũng không biết cô gái này ăn thức ăn dưỡng ngực nào nữa, mà làm cho bộ ngực no tròn căng đủ ghê, có vẻ rất mê người.

Đụng đến loại con gái vô sỉ như vậy, chúng nữ cũng bó tay, không biết nên nói thế nào cho phải, Đinh Mỹ Đình xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hồ nhảy xuống dưới, nhưng không biết gì sao, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, chống tay ưỡn cái bộ ngực căng to ấy ra, lớn tiếng nói : “Lớn nhỏ thì đã sao, chỉ cần Tiêu đại ca thích là được rồi”

Nhắm nhí, đáng người này, đàn ông có thể không thích sao?

Liễu Yên Hồng không phục nói : “Cũng không nhất định, không thể nói trước anh rể có thích loại hình linh hoạt như em không, trào lưu ngực bự bây giờ đã không còn thịnh hành rồi, chị không biết sao?”

Thật sự là bó toàn thân với con bé này, nói ra những lời xấu hổ như vậy, Đinh Mỹ Đình nào dám tiếp lời, Liễu Yên Nguyệt bên cạnh thật sự nhin hết nổi, quát : “Tiểu Hồng, em mà còn nói bậy nữa, chị sẽ không cho em đến đây sống, lớn như vậy rồi, mà nói chuyện vẫn không chú ý gì hết, Mỹ Đình, không cần để ý đến nó, nó chỉ đang ghen tị em thôi”

Được Liễu Yên Nguyệt khuyên giải, Đinh Mỹ Đình quả nhiên rất vui sướng nhìn Liễu Yên Hồng, tựa hồ như muốn nói rằng : Nhìn đi, vóc người của chị đẹp hơn, em muốn ghen tỵ cũng không được.

Hoắc Thẩm Hà và Điền Phù bước phía trước chúng nữ, mặc dù không nói chen vào, nhưng cuộc đấu khẩu của các nàng, hai bà nghe rất rõ, làm cho cả hai không nhịn được cười, tiểu nha đầu này thật là, những lời xấu hổ như vậy mà cũng có thể lớn tiếng nói ra.

Còn Ruth này giờ im lặng, đã lên tiếng, mà còn công bố một bí mật kinh thiên động địa, nói : “Thật ra mọi người đều sai hết rồi, ông xã đối với dáng người của chúng ta không có sự khủng hoảng đặc biệt đâu, nhưng hắn lại có một đam mê xấu xa vô cùng...”

Liễu Yên Hồng lập tức hưng phấn, chỉ cần là bí mật của Tiêu Thu Phong, ai ai cũng muốn biết, hơn nữa còn rất là hứng thú.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại cười, nói : “Ruth, anh đã là thánh nhân rồi, còn có thể có tật xấu sao?”

Ruth khinh thường trừng mắt liếc hắn, nói : “Anh đừng tưởng em không biết, anh cảm thấy hứng thú nhất chính là mông phụ nữ, bằng không vì sao anh lại đặc biệt thích chị Phượng và Nhược Thần, cũng không phải bởi vì mông của hai người ấy căng tròn mềm mịn sao?”

Lúc này, nơi này, hình như đã bắt đầu âm ỉ thì phải. Lôi kéo cả Phượng Hề và Triệu Nhược Thần vào... vấn đề này, Phượng Hề cũng biết chứ, người đàn ông này có một sở thích, mỗi lần hai người ở cùng một chỗ với nhau, thì tay của hắn, cơ bản là đều đặt lên vị trí đó của nàng, mà bộ dáng lại ra vẻ vô cùng hưởng thụ.

Nhưng trong miệng lại trách mắng : “Ruth, chuyện này sao lại nói ra như vậy, em đang cười chị Phượng phải không”

Triệu Nhược Thần thì rất là thẳng thắn, kêu lên một tiếng : “A, a, em nhớ ra rồi, lúc em vẫn còn làm cục trưởng của Đông Nam, ông xã đã nhiều lần sờ mông em, thì ra đây là ham mê của hần, Ruth không nói, quả thật em cũng không nghĩ ra”

Mộng Thanh Linh không nhịn được cười hì một tiếng, nói : “Ông xã thích đánh mông người, thì ra là có hàm nghĩa sâu xa như vậy, ngày đó lúc đó đánh em, có phải đã nghĩ là muốn chiếm tiện nghi của em không?”

Lời này vừa nói ra, chúng nữ đều cười rất thoải mái, trêu đùa ông xã của mình, làm cho ông xã xấu hổ đỏ mặt. Đây quả thật là một chuyện thú vị nhất.

Chỉ có Liễu Yên Hồng là không cười, bởi vì nàng đang suy nghĩ, anh rể cũng từng đánh qua mông của nàng, hơn nữa còn đánh rất nhiều lần, hay là... hay là hần ta lúc đó, thời điểm đó, cũng muốn chiếm tiện nghi của mình.... tâm nàng loạn như mê, giờ bước đi trong mộng ảo luôn.

Đi thăm trang viên mới, ăn qua cơm trưa, chúng nữ đều không muốn nghỉ ngơi, vây quanh Tiêu Thu Phong, thế vẫn chưa đủ, phần người lớn cũng tụ họp với nhau, thương lượng việc chuyển nhà mới. Vì muốn được may mắn, hần là vẫn phải đãi vài bàn tiệc, cho nên mọi người quyết định, mời những người bạn thân bạn tốt đến, một là để ăn tân gia, hai là hoan nghênh Tiêu Thu Phong trở về, mọi người đoàn tụ.

“Các chị ơi, bây giờ rảnh rồi, hay là chúng ta chơi đánh bài đi, ai, đáng thương cho em, đi theo các chị khổ sở ba năm, bây giờ rốt cục cũng đã đến lúc hãnh diện, hôm nay em nhất định sẽ mổ xẻ các chị”

Bị Liễu Yên Hồng quăn quít, chúng nữ cũng vui vẻ đáp ứng, thật đúng là đã lâu rồi không có tâm tình vui vẻ như vậy, bây giờ quả thật rất nhớ cảm giác đó.

Nơi này không có người nghèo, ngay cả Liễu Yên Hồng cũng không nghèo.

Một bàn đương nhiên không đủ, dù sao Tiêu gia trước kia cũng đã có chuẩn bị, hai sòng bài được triển khai, Tiêu Thu Phong thì không có hứng thú tham gia vào cuộc vui này, chỉ ngồi ở bên cạnh, nhìn chúng nữ thoải mái hưng phấn, hần đương nhiên cũng cảm nhận được hạnh phúc.

Điện thoại đã gọi ra ngoài, tất cả người thân ở Thượng Hải đều được mời đến, Tiêu Thu Phong mất tích ba năm, sau đó trở về, tất cả mọi người đều phải trông thấy, nơi này gia đình đang đoàn tụ.

Nhưng sự náo nhiệt của ngày hôm sau, cũng làm cho người của Tiêu gia bất ngờ, vốn chỉ muốn mời vài người bạn, đến ăn một bữa cơm, thật không ngờ, số người đến đây, cơ hồ vượt qua trăm người.

Cha mẹ Thiên Nhan Duyệt đến, gia chủ Liễu gia Liễu Tùy Phong đến, Tôn Khánh Dục mang người nhà đến, cũng bởi vì chuyện lần trước, sự yếu đuối của ông làm cho Tiêu Thu Phong bất mãn, vì thế khi Điền Quy Tâm ra lệnh cho ông, ông đã quả quyết từ chối, bị cách chức điều tra, thật không ngờ, chỉ mấy giờ sau, ông được bí thư tiếp kiến, khen ngợi là đạo đức tốt, giữ gìn chính nghĩa, là cán bộ vì dân vì nước.

Cuộc sống con người quả thật là điều khó hiểu, mấy giờ trước cấp trên còn phê bình ông không đúng tỷ nào, nói ông không có kỷ luật này nọ, tác phong chậm trễ, lại không làm tròn trách nhiệm, ai, biến hóa vô thường, cũng làm cho Tôn Khánh Dục cảm thán lực lượng khổng lồ của Tiêu gia.

Cơ hội thế này, ông đương nhiên muốn biểu hiện tốt một phen, vì thế ngay cả vợ con cũng đưa đến, để cho mọi người biết, Tôn gia và Tiêu gia là thân thích, hơn nữa, chị em lâu ngày gặp mặt, cũng có nhiều điều để nói.

Sau đó, tất cả các đại gia tộc, đại tập đoàn, các xí nghiệp lớn đều đến đây, mặc dù không tự mình đến cửa, nhưng cũng phái người đưa lễ vật đến, thật đúng là làm cho chúng nữ há mồm tròn mắt, bất quá chỉ là đổi nhà mới thôi mà, có cần phải nhiệt tình vậy không?

Đương nhiên là không quá đáng rồi, chỉ có người quá phận nhất chính là bí thư đại nhân mới gặp hôm qua, mò đến cửa chúc mừng, nhưng lại gọi Tiêu Thu Phong ra một góc nhỏ, báo cáo kết quả xử lý Điền Quy Tâm, còn nói là cấp trên còn dặn dò bản thân phải chiếu cố đặc biệt cho Tiêu gia, về sau có chuyện gì, cứ việc lên tiếng là được.

Tiêu Thu Phong rất ít mở miệng, loại giao tiếp này, đều để cho Phượng Hề làm, dù sao thì lực lượng ở Đông Nam, cũng nằm trong tay của Phượng Hề, nếu không có chuyện đặc biệt, hần không muốn dính dáng đến.

Mấy đại cao thủ của Long tổ cũng đến đây giúp vui, ngày đó nhìn thấy sự cường đại của Tiêu Thu Phong, bọn họ còn muốn so tay với hắn một chút, bất quá bây giờ Tiêu gia đang rất là ồn ào, không phải thời điểm tốt.

Triệu Quang Bình đến chậm một chút, chẳng qua, cùng đi với ông, còn có Triệu Nhược Minh.

“Lão đại, mày rốt cục đã trở lại, hu hu, tao nhớ mày quá” Khóc như một đứa nhỏ, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, gắt gao nắm chặt lấy tay của Tiêu Thu Phong, làm cho hắn khóc không được, mà cười cũng không xong, Triệu Nhược Minh đầu phải là con nít đầu.

Tiêu Thu Phong vỗ vỗ vai hắn, nói : “Nhược Minh, bây giờ mày là giáo quan cấp cao rồi, không phải con nít nữa, hơn nữa, mày lại là một thằng đàn ông, tao mới không có thời gian nhớ đến mày”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều cười ầm lên, vẻ mặt của Triệu Nhược Minh lại rất chân thành, bất luận là tương lai thế nào, hắn đạt được thành tích ra sao, cũng đều là công lao của lão đại.

“Này, tao còn tưởng là ai, khóc đặc biệt quá trời, thì ra là tiểu tử này, thế nào, cả đám chết tiệt này, loại chuyện như vậy cũng không ai báo cho tao, cũng may ông nội còn nói cho tao biết một tiếng, bằng không tao cũng sẽ không kịp hưởng náo nhiệt này” Phía sau, cửa được Tư Mã thái gia đẩy vào, còn có Tư Mã Thương Hải từ đó giờ chưa tham gia lễ hội gì cả.

Chẳng qua lời này là do người thanh niên phía sau Tư Mã thái gia nói ra, Triệu Nhược Minh cũng không khách khí, mắng : “Mẹ kiếp, Tư Mã Lạc mày mới là đồ chết tiệt, không được nói nhảm, tao cũng vừa mới đến, tại ông già chờ tao thay đồ nên mới muộn, bằng không tao đã đến sớm rồi”

“Tiêu thiếu gia, anh long mã tinh thần, được nhận nhiều sủng ái, ngay cả ông trời cũng thiên vị cho anh vài phần, làm cho lão già ta không ngừng hâm mộ, không mời mà tới, tin tưởng rằng sẽ không quấy rầy mọi người đâu” Lão thái gia nhìn thấy Tiêu Thu Phong, hưng phấn gật đầu, người đàn ông này là rồng trong loài người, ông ta cũng đã sớm biết, thật không ngờ, rồng lặn sâu ba năm, giờ phút này, bay thẳng lên trời.

Tiêu Thu Phong ngày hôm qua đã va chạm với thế lực mới nổi Điền Quy Tâm, đánh cho đầu rơi máu chảy, ông đương nhiên đã nghe nói qua.

Loại đại nhân vật đến cửa, Tiêu Viễn Hà đương nhiên tiếp đãi, nghe vậy cười nói : “Tư Mã thái gia khách khí rồi, ông có thể tới, thật sự là vinh hạnh của Tiêu gia, lão nhân gia ông lại nhìn trúng Tiểu Phong, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp nữa là, xin mời, xin mời...” Tư Mã thái gia cười nói : “Viễn Hà, chú đã sinh ra một đứa con rất giỏi, điểm này, lão già ta cũng hâm mộ không hết, được rồi, chúng ta người già nói chuyện với người già, để tụi thanh niên nói chuyện với nhau”

Ông đương nhiên biết tạo cơ hội cho thằng cháu trai, người đàn ông Tiêu gia này có rất nhiều năng lực, sợ rằng bây giờ ngay cả Tư Mã Thương Hải cũng không cách nào tưởng tượng được, hơn nữa, bọn họ vẫn là đồng minh, giờ phút này hắn là nên thân cận một chút.

“Thu Phong, con mẹ mày thật đúng là đã trở về, mày biết không, nghe nói mày trở về, tao quả thật không tin được, lão tử đợi một năm rồi lại một năm, còn tưởng rằng mày đã ngủm rồi chứ, trên đời này không ai có tai nạn giống mày cả, thật không ngờ, mạng của mày dài thật, giải trừ tai họa ngàn năm, quả nhiên không giả, tiểu tử lại trở về”

Ngữ khí quen thuộc, trong lời nói có sự trêu tức, nhưng Tiêu Thu Phong không ngại, cũng khẽ cười nói : “Cuộc sống vui vẻ như vậy, còn có những người vợ xinh đẹp tuyệt sắc thế này, tao còn hưởng thụ chưa đủ, làm sao mà bỏ được!”

488. Chương 488 : Phương Hương Mãn Ốc.

Theo âm thanh, người con gái bỏ nhào vào lòng ngực của hắn, chính là Ngọc Thiên, thần thái cuồng động, khóe môi anh đào đỏ mọng, đã dính lên miệng Tiêu Thu Phong, khát cầu một nụ hôn thân mật, căn bản quên luôn, đây là đại sảnh, và có hàng tá người đang nhìn mình.

Sau Ngọc Thiên, còn có bốn cô gái khác, chính là Chiêu Tuệ, Thi Diễm, còn có Thanh Bình Nhi và chị Hồng, đương nhiên, trừ chị Hồng đến đây góp vui ra, thì các nàng đều nghe tin hân trở về, vội vã từ HongKong cùng các nơi của châu Á bay về đây, giây phút đó, các nàng hưng phấn đến nỗi nói chuyện cũng run rẩy.

“Chiêu Tuệ, em có thể nói cho chị biết được không, người đàn ông này, đến tột cùng là chồng của chị Phượng hay là chồng của Ngọc Thiên?” Chị Hồng nhìn chăm chăm vào người đàn ông có duyên gặp mặt một lần này, nghi ngờ hỏi.

Chiêu Tuệ không đáp, chỉ có Thi Diễm nở nụ cười, hỏi lại : “Còn phân biệt nữa sao?”

Mà Chiêu Tuệ đã cầm tay Thi Diễm lên, đưa đến trước mặt chị Hồng, nói : “Chị không phải vấn kỳ quái sao , vì sao ba đứa em có một chiếc nhẫn đồng dạng, kỳ thật, không riêng gì bọn em, ngay cả chị Phượng, Ngọc Hoàn cũng có, cái này, tổng cộng là năm chiếc, xưng là ngũ tâm tương ấn, người trao nhẫn cho bọn em, chính là anh ấy, cho nên là chồng của ai, căn bản vốn không khác biệt”

Là chồng của ai, cũng không sao cả, chỉ cần có người đàn ông này là được rồi.

Chiêu Tuệ ngượng ngùng, tựa hồ như không nói được gì, nhưng Thi Diễm lại rất hào phóng, giống như tên của nàng, nụ hôn kia mang theo hơi thở hương diễm, làm cho tất cả đàn ông nơi này, đều hâm mộ diễm phúc của Tiêu Thu Phong.

Chỉ riêng Thanh Bình Nhi là không có chủ động như vậy, nàng không có gan lớn như ba nàng kia, tuy rằng không lòng rối loạn như nước, nhưng nàng vẫn không thể làm ra loại chuyện này trước mặt công chúng, tùy ý đi hôn một người đàn ông.

Đương nhiên, nếu ở chỗ riêng tư, người đàn ông này muốn thế nào cũng được.

Nhưng dù Tiêu Thu Phong bị hôn bốn phía, vẫn không buông tha cho nàng, ôm nàng lại đây, sau đó xâm chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Thanh Bình Nhi từ chối vài lần, nhưng rồi cuối cùng bất động, nhắm mắt lại, tùy ý để cho người đàn ông này khinh bạc. Dù sao trong lòng cũng đã có lý do để ngụy biện rồi : Mình bị ép buộc.

Điền Phù đứng ở bên cạnh, nhìn chúng nữ xa lạ này, ngạc nhiên hỏi Hoắc Thấm Hà : “Đại muội tử, mấy cô bé này là ai, em có quen không?”

Hoắc Thấm Hà buồn cười lắc đầu, nói : “Điền đại tỷ, đừng nói cái này, vài người trước đó em còn chưa biết, các nàng là ai a, chẳng lẽ cũng là người của Tiểu Phong, cái này... cái này có phải quá nhiều không?”

Điền Phù cũng cười, nói : “Chị cũng không rõ nữa, dù sao các nàng cũng giống như Ngọc Hoàn, là người của Phượng Hề, tứ đoá kim hoa. Không ít đàn ông theo đuổi, có phải là người của Tiểu Phong hay không, chị cũng không biết, chẳng qua hình như tình hình này là vậy”

Phượng Hề cũng đi tới, nhẹ giọng nói : “Nàng ta tên là Thanh Bình Nhi, là người HongKong, bốn năm trước đã kết bạn với Thu Phong, bây giờ nàng đang giúp Thu Phong quản lý HongKong, quản lý Ngạo Thiên Minh, mấy năm nay, cũng vất vả cho nàng ta”

Việc này, cũng chỉ có một mình Phượng Hề là biết rõ.

Hoắc Thấm Hà kéo tay Phượng Hề lại, nói : “A Phượng, các con nhất định phải quản Tiểu Phong thật chặt, tiểu tử này cũng kỳ, làm ủy khuất cho các con”

Điền Phù thì đứng bên cạnh lắc đầu, nói : “Đại muội tử, lời này chị đã sớm nói với Phượng Hề và Yên Nguyệt, nhưng không có tác dụng, tội nó căn bản là không quản được Tiểu Phong, loại chuyện này, muốn quản cũng không có cách quản được, có một số việc là duyên phận, nề đã thật sự là thế này, có cần phải phản đối không?”

“Đúng vậy, hai mẹ, loại chuyện này, trong lòng chị em con đều biết, các người yên tâm đi, sẽ không gây phiền toái cho Thu Phong đâu, chỉ cần Thu Phong sống tốt là được, chuyện khác không cần quan tâm”

Hoắc Thấm Hà thật không ngờ, Phượng Hề lại nói ra những lời như vậy, hỏi : “A Phượng, Tiểu Phong cuối cùng là có bao nhiêu người đàn bà, hôm nay có đến toàn bộ hay không?”

Phượng Hề cười cười nói : “Còn chưa đủ đâu, ở Trung Đông vẫn còn mấy người, thật ra con cũng không rõ nữa, trong thời gian Thu Phong bị mất trí nhớ, có làm ra chuyện gì phong lưu hay không, hai mẹ xem, con cam đoan, không lâu sau sẽ có người tìm đến cửa đây”

Hai bà mẹ nghe xong lời Phượng Hề nói, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, con cháu đầy đàn, quả thật là chuyện đáng cao hứng nhất, nhưng nhìn con dâu càng lúc càng nhiều, hai bà cũng không biết nói sao.

“Ai, đại muội tử, việc này chúng ta không cần quan tâm, để tụi thanh niên tự xử lý đi, dù sao nhiều người thì cũng náo nhiệt, hơn nữa, thêm vài người thì Tiêu gia vẫn nuôi tốt, không đáng ngại, không có gì đáng ngại”

Chuyện đã như vậy, ngoài trừ nhắm mắt làm ngơ, thì còn làm được gì?

Tiêu Thu Phong vẫn nhớ rõ, hắn và Thanh Bình Nhi có một ước hẹn, khi hắn trở lại HongKong một lần nữa, nhất định sẽ làm cho nàng trở thành người phụ nữ của hắn, nhưng hắn đã thất ước, và đã hơn ba bốn năm.

“Xin lỗi, Bình Nhi, anh không giữ lời, nhiều năm như vậy, em nhất định đã chịu nhiều cực khổ” Không cha không mẹ, chỗ dựa duy nhất của Thanh Bình Nhi chính là hắn, một ngày không có hắn, tin tưởng rằng tuyệt đối đó là ngày không vui.

Nghe Tiêu Thu Phong nói xong, tất cả khổ sở trong lòng Thanh Bình Nhi biến mất trong nháy mắt, có chút ủy khuất nói : “Anh còn nữa, đều là do anh không đúng, làm cho em phải vất vả chờ đợi, anh nhìn em xem, bây giờ đã sắp già rồi, anh cũng không thể không quan tâm em”

“Phải phải, nhất định muốn mà, nếu không hôm nay chúng ta thực hiện ước định năm đó đi, tránh cho anh mang tiếng nữa” Tiêu Thu Phong lập tức an ủi, trên đời này, hắn thiếu nợ rất nhiều người, mà nhất là đối với những người đàn bà của hắn, vì thế, trong lòng hắn có chút áy náy đối với Thanh Bình Nhi.

Nghe Tiêu Thu Phong nói vậy, Thanh Bình Nhi vui vẻ vô cùng, ý mừng tràn đầy trong lòng, làm toát ra vài phần ôn nhu thuần thanh của con gái, cười nói : “Không cho đâu, anh nói, chỉ khi nào anh đến HongKong, thì ước định này mới được tính, nếu anh muốn em, thì phải đến HongKong, ở đây, anh đừng nghĩ sẽ chiếm được tiện nghi của em, em mới không đồng ý”

“Này, tôi nói mọi người nghe nè, đừng có ở đây mà ân ân ái ái, tởm quá, muốn làm chúng tôi ghen tỵ chết hả?” Tư Mã Lạc mở miệng, nhìn thấy những người con gái cực phẩm cứ lao hết vào lòng Tiêu Thu Phong, cứ một người rồi lại một người, làm cho hắn tức muốn chết.

“Các vị mỹ nữ, bản nhân là Tư Mã Lạc, trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tiền đồ rộng lớn, nếu các vị muốn tìm bạn trai, tại hạ nguyện ý tự đề cử mình, tuyệt đối còn tốt hơn so với Thu Phong, tốt hơn gấp mấy trăm lần!”

Chúng nữ cười nở nụ cười hì hì, người đàn ông này, hình như đầu óc có vấn đề!

Liễu Yên Hồng khó chịu kêu lên : “Tư Mã thiếu gia, tuy rằng anh cũng là thiếu gia, nhưng so với anh rể của tôi, thật sự còn quá kém, nếu chỉ kém mười mấy cây số, có lẽ còn được thông qua, nhưng chúng tôi theo anh rể nhìn xuống, căn bản là không thể thấy được cái bóng của anh, muốn tìm anh, sợ rằng nhìn mãi không ra đó!”

“Đừng nghe hắn giả bộ đứng đắn, ở trong kinh chị nghe được hắn đang theo đuổi một cô vũ công nào đó, hừ, chạy đến nơi này giả bộ ngoan ngoãn à, đừng có mơ, nơi này chẳng có ai thích anh đâu, té đi!” Mộng Thanh Linh cũng đi tới, theo sau nàng là Triệu Nhược Thần và chúng nữ.

Ai ai cũng vui mừng vô cùng, vì chị em gặp nhau, đương nhiên là không thể diễn tả bằng lời rồi.

Ba đứa trẻ được người này ôm một cái, người kia hun một cái, Tiêu gia bây giờ đang chìm trong hạnh phúc vô hạn, làm cho mỗi người nơi đây đều cảm nhận được sự vui vẻ.

Tên Tư Mã Lạc này, trời sinh đã là mặt dày, thật thích hợp để chơi chính trị, nghe vậy cũng không đỏ mặt, thở dài nói : “Nữ thần trong mộng, em nói như vậy thật sự làm cho người ta thương tâm, năm đó anh cũng là một người theo đuổi em, nhưng em không cho anh cơ hội, bây giờ em nhìn xem, nơi này đâu cũng là mỹ nữ xinh đẹp, nhưng lại không có phần của anh, anh không thể ở giá được, chí ít cũng phải tìm một bé đến an ủi anh chứ”

Triệu Nhược Thần kêu lên : “Nhược Minh, tên Tư Mã Lạc này không phải loại tốt lành gì, về sau em phải cách xa hắn một chút, không được để bị dạy hư, nếu muốn tìm bạn gái, cứ ra tổng bộ quân đội tìm, nơi đó có rất nhiều nữ binh xinh đẹp, nếu em có tử bản lĩnh, cũng có thể theo đuổi vài người, chị sẽ ủng hộ cho em”

Hay lắm, Triệu Nhược Thần đã quen với cách sống chung với phần đông chị em, cảm thấy rất tốt, ít nhất là không cần phiền lòng vì một ít việc vặt trong nhà, chị em bọn họ nhiều người như vậy, có người trời sinh đã có năng lực ở nhà, ví dụ như Đinh Mỹ Đình, cô gái nhỏ này, căn bản là đã xem công việc gia đình trở thành một niềm vui, Triệu Nhược Thần thật sự bội phục nàng.

“Đúng, em cũng đã nhìn ra, hắn không phải người tốt, cho nên, em mới thấy chướng mắt hắn, vẫn có Tiêu thiếu gia là tốt nhất, nhìn anh ấy yêu thương Ngọc Hoàn như vậy, chỉ biết rằng nếu làm người phụ nữ của anh ấy, cả đời sẽ không lo ăn mặc, chị Thi Diễm, chị cảm thấy em nói có đúng không?”

Chiêu Tuệ nói xong, làm cho chúng nữ sững sốt, tiếp theo là không nhịn được cười ầm cả lên, tìm chồng mà cũng phải vì sự ăn mặc cả đời, thật biết suy nghĩ. Tiểu nha đầu này kiếm tiền không ít, sợ rằng cả đời ngồi chơi xơi nước cũng không đói chết được, Phượng Hề đối với các chị em này, chính là một chỗ dựa rất lớn.

Lâm Ngọc Hoàn cũng có chút không đành lòng, cười nói : “Chiêu Tuệ, em nói đúng đó, đến Tiêu gia, xác định cả đời không lo gì cả, nếu không, hay là đi nói với chị Phượng một câu, mọi người cùng đến Tiêu gia ở, tránh làm cho các em nhớ thương, vất vả!”

Ngọc Thiên lập tức nói tiếp : “Chuyện này, quả thật cũng cần phải suy nghĩ, em thấy em phải tìm cơ hội, lén lút chui vào giường của Tiêu thiếu gia”

Tiêu Thu Phong nghe những lời nói kinh điển như vậy, xấu hổ thở dài một hơi, nói : “Ngọc Thiên, thật không cần phải phiền như vậy, em chỉ cần nũng nịu với anh một chút, chớp mắt đưa tình vài cái là phỏng chừng anh sẽ té xỉu, đến lúc đó em muốn làm gì thì làm”

“Thật sao, Tiêu thiếu gia, vậy thì quá tốt, quá tốt” Cảm giác buồn nôn làm cho người ta lạnh lưng, mà Tiêu Thu Phong thì đã nghe quen rồi nên không có việc gì, ngược lại Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh bên cạnh thiếu chút nữa đã té xỉu, loại âm thanh hấp dẫn mắt hồn này, làm cho đàn ông không chịu nổi nhiệt

489. Chương 489 : Cơ Hội 1 Chiêu.

Chuyển nhà, chỉ là một nghi thức nhỏ, vài món lễ vật tâm ý của người lớn, Tiêu Thu Phong cùng chúng nữ mang vào để trong đại sảnh, mấy món lễ vật khác được các người hầu nam mang vào, mà ba bảo bối Tiêu gia Mộ Thiên, Tư Giai, Hân Hân lại lộ rõ vẻ vui sướng khi nhìn thấy những viên ngọc trong suốt, choáng quá, món quần một trăm vạn mà chúng lại đem làm đồ chơi.

Tất cả khách mời đến đều rất thoải mái, nhìn cảnh tượng phồn hoa của Tiêu gia, nhân mạch đầy đủ, quan viên cao cấp nhất Đông Nam cũng tụ tập tại đây, chứ đừng nói là tuyệt sắc mỹ nữ bu lại như rừng hoa, làm chói ánh mắt của họ, Phượng Hề và Mộng Thanh Linh cao quý, Liễu Yên Nguyệt và Thiên Nhan Duyệt thanh lịch, Đinh Mỹ Đình và Liễu Yên Hồng đáng yêu xinh đẹp, còn Triệu Nhược Thần cùng Ruth anh khí đầy người, mỗi người một vẻ đặc sắc, tuyệt đối là đi ngàn dặm mới tìm được một người.

Sau khi mọi người đi thăm nhà mới của Tiêu gia xong, Điền Phù đã xử lý xong công tác chuẩn bị cho yến hội, cho dù khách có đến nhiều hơn nữa, cũng chỉ cần đón tiếp một tiếng. Toàn bộ các bếp trưởng và bộ phận phục vụ của các khách sạn đều được đưa đến khẩn cấp, còn về phần tiếp khách, đã giao cho Tiểu Lục Tử và đám người Lý Hưng vạm vỡ kia phụ trách.

Mặc kệ bọn họ ở ngoài ghê gớm cỡ nào, hô mưa gọi gió ra sao, ở nơi này, bọn họ cũng chỉ là một thuộc hạ, là một người theo đuổi Tiêu thiếu gia, giống như Lý Hưng và Quan Dao, mà dù trong mắt người ngoài không ai bì nổi, nhưng ở Tiêu gia, lúc nào cũng có người có thể thay thế bọn họ, Tiêu thiếu gia muốn đưa ai lên, thật sự chỉ cần một cái nhắc tay là có thể.

Nhìn vào lượng khách đến, liền có thể tưởng tượng được quyền lực cường thế của Tiêu gia.

“Lục Tử ca, Tiêu thiếu gia bây giờ không phải trở nên cường đại hơn sao, mấy ngày trước trận chiến tại Minh Châu tháp, người đàn ông kia có phải là Tiêu thiếu gia không?” Quan Dao vừa đón tiếp khách vừa hỏi, trên mặt luôn giữ vẻ lạnh lùng, thế mà lại nở một nụ cười hiền hòa, đây cũng là một chuyện hiếm thấy.

Sức mạnh của Tiểu Lục Tử, bọn họ đã nhìn thấy qua, ở Đông Nam, không ai không biết, Tiểu Lục Tử là giáo quan của tất cả chiến đội, đối mặt với hắn cần có sự tôn kính mười phần, mà Quan Dao và Lý Hưng bọn họ cũng như vậy.

Tiểu Lục Tử ngẩng đầu nhìn Quan Dao, lắc đầu nói : “Việc này, Tiêu thiếu gia không nói, chú đừng hỏi nữa, chỉ cần làm tốt bổn phận của chú là được. Lần này Tiêu thiếu gia trở về, xác định chắc chắn sẽ có một đợt thay đổi mới, chúng ta đừng làm Người thất vọng là được”

Giáo quan cường đại nhất Đông Nam, cũng là một hộ viện của Tiêu gia, những người có thể đi vào Tiêu gia, đương nhiên cảm thấy vô cùng vinh hạnh, có thể cảm nhận ở khoảng cách gần phong thái của Tiêu thiếu gia, có lẽ sẽ là sự kiêu ngạo cả đời bọn họ.

Lý Hưng cũng cười nói : “Thật đúng là không nói, tuy rằng Tiêu thiếu gia chưa từng quản chúng ta, nhưng không có anh ấy, mấy năm nay tôi sống không sáng khoái, trong lòng luôn có chút sợ hãi, anh ấy trở về, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần còn Tiêu thiếu gia, lão tử giết cả thiên hạ cũng không sợ”

Đây là lực lượng của túy bối, giống như được lời chúc phúc của các vị thần, chỉ cần Tiêu Thu Phong ở phía sau bọn họ, mặc kệ là đối mặt với kẻ địch gì, bọn họ cũng không sợ hãi.

Tiểu Lục Tử nhẹ nhàng gật đầu, hắn cũng có cảm giác như vậy, cười cười, có chút lạnh nhạt nói : “Thật ra tôi cũng muốn biết, ba năm không gặp, Tiêu thiếu gia đã trở nên cường đại như thế nào”

Có lẽ không chỉ có Tiểu Lục Tử, cơ hồ như trong lòng rất nhiều người ở đây điều nghĩ đến vấn đề này.

Yến hội sắp xếp mấy chục bàn, ngay cả khu vườn của Tiêu gia cũng có chuyên gia đến thiết kế cảnh tượng, không khí vô cùng náo nhiệt, khách thì cứ đến không dứt, nhưng ở bốn phía trang viên, lại có hơn mấy trăm bang chúng ăn mặc chỉnh tề đang đứng lặng nơi đó, biểu hiện không giống với thân phận của Tiêu gia.

Trừ những người của thế lực hắc ám kia ra, cũng có không ít binh lính và cảnh sát bốn phía, ngay cả Tiểu Phi cũng dẫn người đến, hắn ta mang cảnh sát đi tuần bốn phía, đây là do Tôn Khánh Dục đặc biệt dặn dò, hắn không dám chậm trễ.

Ở Đông Nam lẫn lộn đã lâu, hắn đương nhiên nhận biết rất nhiều người, có quan hệ không tồi với lão đại Lý Hưng và Quan Dao. Tất cả mọi người đều biết, cục trưởng cục cảnh sát Đông Nam Tôn Khánh Dục, là chú hai của Tiêu thiếu gia, có được mối quan hệ này, nên mọi người đều chung sống hòa bình với nhau, có chuyện gì, cũng hỗ trợ lẫn nhau, cho nên bọn họ ở chung cũng không tồi.

Mặc dù là đãi thêm bàn, nhưng sự phô trương của bữa tiệc tuyệt đối không nhỏ, khách cũng rất vui vẻ, Tiêu Thu Phong nói lời cảm ơn, làm cho bầu không khí nơi đây tan ra, có thể đặt quan hệ với Tiêu gia, mặc kệ là thương trường hay quan trường, đều có những ưu đãi lớn lao, đêm này, chỉ cần là người của Đông Nam đều biết.

Trước kia, người đàn ông Tiêu gia biết mặt, người của Tiêu gia lắng đọng trong vẻ u sầu bi thống, vốn không hề cử hành qua loại hình yến hội như vậy, mọi người cũng không tìm được phương pháp tạo quan hệ, hơn nữa, trừ người đàn ông này ra, toàn là những người phụ nữ đứng ra làm chủ, cho nên cũng rất không tiện.

Giờ phút này, mọi người đương nhiên đều hướng về Tiêu Thu Phong.

“Các vị, mọi người dân của Đông Nam, cần hợp tác đoàn kết lẫn nhau, Tiêu gia tôi, sẽ đem tất cả trở thành bạn, hy vọng về sau chúng ta có thể cùng nhau sáng tạo ra cục diện mới cho Đông Nam, biến nơi này trở thành nơi phồn vinh nhất của quốc gia”

“Nói hay lắm, Tiêu thiếu gia, chỉ cần anh dẫn đi đâu, chúng tôi sẽ đi theo đến đó, chúng tôi tin tưởng năng lực của Tiêu thiếu gia, tuyệt đối không có vấn đề, về sau muốn Ngưu gia chúng tôi làm bất kỳ chuyện gì, xin cứ việc nói ra, Ngưu mỗ đều sẽ cố hết sức” Một người đàn ông trong đồng khách mà Tiêu Thu Phong không nhận ra, gào thét một cách điên cuồng lên, lấy lòng một cách rõ ràng.

Thế giới này là như thế, người gây dựng sự nghiệp thành không nhiều, nhưng kẻ nịnh bợ lấy lòng lại không ít.

Tiêu Thu Phong cũng không cự tuyệt, chỉ nâng ly, cười nói : “Vị nhân huynh này nói rất đúng, đoàn kết là sức mạnh, chỉ cần Đông Nam chúng ta đoàn kết lại thành một khối, nơi này của chúng ta sẽ trở thành thiên đường, đến đây, tôi mời anh một ly”

“Đến đây, tất cả mọi người cùng lên ly đi, lão già tôi cũng mượn hoa hiến phận, kính mọi người một ly, nhìn khí thế của mọi người bây giờ, tôi cũng thật an ủi, lực lượng đoàn kết, cho Tư Mã gia góp một phần vào” Ngay cả Tư Mã lão đầu cũng đứng lên, góp vui vào việc này.

Đông Nam có không ít những người quyền quý muốn mời lão già này, nhưng chưa từng được đồng ý, có thể phải người đưa lễ vật tới, cũng đã rất nể mặt rồi, giờ phút này, ông ta tự mình lết đến đây, có thể nói là một vinh quang.

Nếu như không có Tiêu Thu Phong, cho dù tập đoàn Phong Chính của Tiêu gia có trở nên cường đại thế nào, phỏng chừng Tư Mã gia cũng sẽ không lập mối quan hệ như vậy.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cùng đứng lên, kêu to, đủ thứ âm thanh... hết một ly, cảm xúc của mọi người tăng vọt, tiếng cười vang lên liên tục, nâng ly lên xuống, ăn uống liên tục.

Chờ khi yến hội kéo dài hơn hai giờ chấm dứt, đã có ít nhất hơn hai mươi người được khiêng trở về, cũng có vài nhân vật nổi tiếng, cũng uống đến mặt đỏ tai hồng, ngay cả Triệu Quang Bình cũng uống đến mơ màng, ngay cả lời từ biệt cũng quên luôn cách nói, được binh lính khiêng trở về nhà, nhưng Triệu Nhược Minh thì muốn lưu lại, đương nhiên phải ở trong này chơi nhiều một chút.

Khi mọi người thu dọn hiện trường của yến hội, Điền Phù và Hoắc Thấm Hà đã dẫn theo rất nhiều người hầu, bắt đầu giúp Tiêu Thu Phong sửa sang lại nhà mới, cái cần bố trí đầu tiên, đương nhiên là giường ngủ rồi. Đồ dùng trong phòng, đồ điện gia dụng, chờ ngày mai ra phố chọn lựa là được.

Tiêu Viễn Hà đương nhiên cũng uống hơi nhiều, bị Điền Phù mắng rồi lôi về phòng nghỉ ngơi. Trong một ngày cao hứng như vậy, nếu không uống say thì sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân lắm.

Chúng nữ tuy rằng cũng uống một ít, nhưng đến điểm thì dừng, giờ phút này đang vây quanh núi lễ vật, đúng là bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có ba tiểu gia hỏa là hưng phấn, cầm cái này, ném cái kia, chơi đùa thật vui vẻ, trời ơi, món lễ vật rẻ nhất cũng phải là mấy vạn đồng đó!

Ngọc Thắm cũng đi tới, cười nói : “Các vị thiếu nữ nãi nãi, không cần lo lắng, tôi sẽ cho người phân loại lễ vật, đưa đến nhà mới của các vị, có thời gian rảnh thì từ từ mà xem, tôi nghĩ toàn bộ Đông Nam, không ai giống Tiêu gia chúng ta, thu lễ vật như vậy, không thu thì người ta mất hứng, thật là...”

Ngọc Thắm ở Tiêu gia cũng có thể nói là khá lâu, một người đặc đạo, gà chó cùng lên, ngay ở bên ngoài, người lấy lòng bà cũng không ít, mỗi lần đi ra ngoài, mỗi câu nói của bà, cũng rất đáng giá.

“Ăn no, uống đã, chúng ta tiêu khiển một chút đi, Tư Mã Lạc, trên người anh có mang đủ tiền đến không, chúng ta làm một bài, cho anh một phần” Liễu Yên Hồng là một mỹ nữ, thế nhưng lại không có chút hình tượng, sau khi ăn no bụng rồi, bắt đầu tìm một chỗ để phát tiết, đương nhiên bài bạc là lựa chọn đầu tiên.

Tư Mã Lạc đau khổ, nói : “Yên Hồng mỹ nữ, em đâu còn là tiểu nha đầu của ba năm trước, bây giờ em đã tiếp quản tập đoàn Phong Chính, có sợ không có tiền dùng sao, sao lại còn mổ xẻ tiền của người nghèo như anh, rất là không có đạo đức nha!”

“Trời, đại mỹ nữ bọn em, cho anh chơi cùng, đó là cho anh cơ hội, nhìn anh keo kiệt như vậy, bốn tiểu thư chỉ cần vẫy tay, bên ngoài có hàng đồng đàn ông xếp hàng đó biết không?” Liễu Yên Hồng khinh bỉ nhìn Tư Mã Lạc, khích tướng hần, tiền của Tư Mã thiếu gia rất dễ lừa gạt, tuy rằng da mặt dày, như kỹ thuật bài bạc thật sự quá kém.

Hơn nữa, hần thua cũng không sợ hần không trả đủ tiền, Liễu Yên Hồng có biện pháp, chỉ cần hần nói không trả tiền, nàng sẽ tìm đến Tư Mã thái gia đòi, Tư Mã Lạc cho dù có bán thân, cũng phải trả đủ nợ.

“Thu Phong, bây giờ mày có rảnh không, làm vài chiêu đi, phỏng chừng bây giờ có nhiều người đều muốn biết, ba năm nay, mày tiến bộ hay là lui bước!”

Túy Quỷ cũng uống không kém Dạ Ưng và Dâm Tặc, nhưng hắn vẫn rất tỉnh táo, không có cách nào, trên đời này không có rượu nào làm cho hắn ngủ được.

Tiêu Thu Phong sững sốt, mỉm cười nói : “Túy Quỷ, mày không say chứ?”

Dâm Tặc cũng kêu lên : “Này, mày có phải đang khinh thường bọn tao không, tao nói cho mày biết, ba năm nay tao đã cố gắng rất nhiều, bước vào Tiên Thiên Chi Cảnh rồi, không được xem thường tao”

Tiêu Thu Phong lắc đầu nói : “Vây được rồi, vì ba người là ba đại cao thủ của Long Tổ, tao cũng không nề tình, thật đúng là bó tay, ba người cùng lên đi, tao cho bọn mày cơ hội một chiêu”

Một chiêu?

Vài người đã biến sắc, độ mạnh yếu của Tiêu Thu Phong đại biểu cho vinh nhục của Tiêu gia, càng đại biểu cho nhiều thế lực kéo dài, nhưng Dạ Ưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, ba người liên hợp lại với nhau, mà người đàn ông này chỉ cho bọn họ một chiêu, một chiêu là có thể đánh bại bọn họ?

490. Chương 490 : Một Chiêu Vô Vị Nhảm Nhí.

Liễu Yên Hồng đang thu dọn cái bàn, nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, quát : “Oa, anh rể muốn đánh nhau, trò hay liên tục, thật đúng là thích...”

Tư Mã Lạc cười nói : “Tiểu thư, không phải muốn kiếm tiền của anh sao, sao vậy, không chơi à?”

“Có đánh thắng tiền của anh, cũng không bằng coi anh rể đánh nhau, không rảnh cùng anh” Liễu Yên Hồng cười nhạo, cũng đã đuổi kịp Tiêu Thu Phong, chúng nữ bốn phía cũng không hiểu, tiểu nha đầu này thích ông xã, không phải bởi vì hắn đánh nhau sao!

Liễu Yên hồng khát khao nói: “Bộ dáng của anh rể lúc đánh nhau thật là đẹp trai ngây người”

Kỳ thật không chỉ có Liễu Yên Hồng, Tư Mã Lạc, Triệu Nhược Thần, còn có Ruth cũng có tâm tình như vậy, thật sự muốn nhìn một chút, người đàn ông này, sau ba năm, trở nên cường đại thế nào.

Lý Hưng và Quan Dao sau khi xử lý tốt mọi việc vặt của trang viên, vừa chuẩn bị rời đi, nghe được tin tức, cả người hưng phấn lên, Lý Hưng vội vàng lôi kéo Tiểu Lục Tử, kêu lên : “Lục Tử ca, mau... mau đi nhìn, Tiêu thiếu gia phát uy”

Tiểu Lục Tử không động, hắn có cảm giác kỳ quái, ba đại cao thủ Long tổ, tuy rằng không tồi, nhưng nếu so ra lại kém hai lão đại Thiết Trụ và Lý Cường Bình, loại lực lượng này dùng để đánh giá Tiêu thiếu gia, thật sự là không biết được bao nhiêu phần, nhưng hắn cũng không cần, nhắc chân đi tới.

Lúc này, mọi người của Tiêu gia rảnh rỗi tụ tập lại đây, trừ vài người ngoài ra, đều là đàn bà của Tiêu Thu Phong.

Bây giờ ba đứa nhóc được ba người ôm, tròn to mắt ra, nhìn thân hình của Tiêu Thu Phong, tuy rằng không biết gì, nhưng cũng hưng phấn không kém người nào.

“Dạ Ưng, các người có thể công, tao nói rồi, không cần nhường”

Ba năm trước, lực lượng của người đàn ông này, cường đại đến mức bọn họ không thể chạm vào, giờ phút này, ba người đối mặt với hắn, thế nhưng ngay cả một tia áp lực cũng không cảm thụ được, khí tức nội liễm, bình tĩnh thường nhân, Dâm Tặc đã quát lớn : “Vây bọn tao không khách khí!”

“Thiên Hoa Mạn...”

Thiên Hoa Mạn chính là sở trường của Dâm Tặc, cảnh đẹp theo gió nổi lên, luyện hóa ra tất cả thủ pháp, mỗi một chiêu mỗi một thế, đều có quan hệ với Hoa. Giờ phút này, lãng nhiên bộc phát ra nhu kinh, đây cũng là chiêu lợi hại nhất.

Dạ Ưng cũng động, có cơ hội thế này, hắn không thể nhường cho ai hết.

Bình rượu mà Túy Quỷ thường cầm đã không thấy, Túy Tâm Quyền cùng Tiên Thiên chi cảnh, lực lượng đã thao túng toàn thân, cả người trở nên khô ngò, trong ánh mắt của Túy Quỷ, tản ra tinh quang làm cho

người ta khiếp sợ. Giờ phút này, hấn không hề say, tỉnh táo hơn bất kỳ kẻ nào, đây chính là Túy Quỷ chân chính.

Ba người, ba thức, ba phương vị. Liên thủ đã nhiều năm, công kích của bọn họ, cơ hồ như đã hợp thành một.

“Bọn mày có tiến bộ, nhưng so với tao, vẫn còn kém rất xa”Kiểu tấn công này thật sự quá chậm, khi Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nheo mắt lại, cũng không thèm nhìn. Lực lượng trong cơ thể, đã bắt đầu khởi động, như sóng biển cuộn cuộn, tốc độ thật sự quá nhanh, quá nhanh.

Một ánh sáng màu đỏ ngưng tụ lại, như sóng nước đẩy ra, gợn sóng trong cơ thể Tiêu Thu Phong vừa chuyển, như gió dựng lên, thân hình đã không còn thấy, nhưng sáu đạo huyết lệ khí, lại đột nhiên nổ bắn ra, chiêu này chính là sáu đạo huyết tâm lực.

Huyết tâm lực dung hợp lực lượng của Tinh Nhật Quyết, làm sao mà ba người có thể cản được. Tuy rằng Tiêu Thu Phong không có sát khí, lệ lệ hư vô, nhưng Dâm Tặc đứng mũi chịu sào, ngay cả một đạo đao khí cũng không thể tiếp được, thân thể bị đánh văng hơn mười mét, bộ đồ trên ngực, hiện ra một vết máu.

Hấn bị thương, hấn chưa từng nghĩ đến, trên đời này lại có lực lượng thần kỳ như vậy.

Người bị thương thứ hai là Túy Quỷ, bất quá hấn mạnh hơn Dâm Tặc, tiếp nhận liên tiếp hai đạo Huyết Tâm đao khí, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không chịu nổi văng ngược ra đằng sau.

Dạ Ứng thì không bị thương, hấn quả thật là một con người sáng suốt, nhìn thấy cảnh Dâm Tặc và Túy Quỷ bị thương, hấn không dám đón đao khí đỏ tươi như máu này, thân thể lăn một vòng trên đất, mặc dù có chút chật vật, làm kẻ chạy trốn, nhưng hấn không bị thương.

“Này, anh có phải đàn ông hay không, tình nguyện lăn trên mặt đất, không dám đón đòn của anh rể tôi, vô dụng quá đi!”Đường đường là Dạ Ứng của Long hổ, lại bị người ta nói nhát gan, quả thật làm cho người ta buồn cười.

Dạ Ứng có chút xấu hổ đứng lên, nhìn Túy Quỷ và Dâm Tặc một cái, cười nói : “Anh chỉ là người thức thời thôi, anh thừa nhận, đao khí đó, anh đỡ không nổi, không cần phải cứng rắn nhận nó, bại thì bại thôi, bị thương, chịu thiệt vẫn là bản thân, hơn nữa, bại bởi Thu Phong, anh cũng không thấy mất mặt”

Dâm Tặc bây giờ giận đến nổi hộc máu, hấn chọn cứng đối cứng với hai đạo đao khí, thân thể như chịu áp lực ngàn cân, thật không dễ chịu chút nào. Cái thằng lãnh đạo chết tiệt, lại chọn cách né tránh, sớm biết vậy, hấn cũng né cho xanh.

“Đánh vậy là xong hả, không được dừng, anh rể, đánh tiếp đi, đánh cho bọn họ đều ngã hết, mới tính là có bốn sự, bằng không chẳng đã ghiền”Khích tướng Dạ Ứng không thành công, Liễu Yên Hồng thật sự hết thú vị, nhanh chóng yêu cầu anh rể, cái này gọi là đánh nhau sao, không hề thú vị như lúc đánh với một trăm cao thủ của Hạng Phi Ca năm đó gì cả.

Liễu Yên Nguyệt quát lên : “Tiểu Hồng, không được nói bậy bạ, còn hư nữa, chị kêu anh rể đánh mông em đó”

Đánh mông phụ nữ, chính là niềm đam mê của anh rể, Liễu Yên Hồng lập tức bĩu môi, hừ nói : “Không nói thì không nói, chẳng có gì hay, Tư Mã Lạc, đi, không nhìn nữa, đi đánh bài”Vốn muốn xem trò hay, rốt cục lại chẳng có gì để xem.

Cái gì gọi là người thường xem náo nhiệt, theo lời của chuyên gia trong nghề, Liễu Yên Hồng đương nhiên là chỉ xem náo nhiệt thường, chỉ thích quát to đánh đánh giết giết, sau đó kết quả là có một bên ngã xuống, còn về phần cao thủ chân chính đánh nhau, nàng lại không nhìn ra trò gì, huống chi khi này Tiêu Thu Phong đã khổng chế lực lượng phát ra, cho nên bốn phía yên tĩnh, đương nhiên là không hề phấn khích rồi.

Nhưng đám Dạ Ứng lại chấn động thật sau, ba năm không gặp, lực lượng của người đàn ông này đã cường đại đến mức không sánh kịp, bọn họ ngay cả hơi thở của hấn cũng không cảm thụ được.

Triệu Nhược Thần và Ruth đương nhiên cũng cảm nhận được, trong lòng vui sướng vì người đàn ông mình yêu trở nên cường đại hơn.

Chỉ có Lý Hưng đứng gần đó hỏi Quan Dao : “Lão Dao, nhìn có rõ không, sao tao chỉ nhìn thấy một tia sáng màu hồng lóe lên, rồi bọn họ dừng đánh vậy?”

Quan Dao có chút căm tức nói : “Mẹ kiếp, lão tử còn đang buồn bực đây, chưa nhìn thấy gì rõ ràng cả đã xong rồi, mày nói xem, ai bại?”

Hai người ngơ ngác, bốn mắt nhìn nhau trào máu hòng, cuối cùng quay sang nhìn Tiểu Lục Tử, tựa hồ như muốn kiếm đáp án.

“Đám Dạ Ứng bại, tuy rằng tôi không thấy rõ ràng, nhưng Tiêu thiếu gia giống như được thần đối đãi, phỏng chừng cũng là thực chất danh quy” Đây là sự tồn tại siêu việt mà cả đời hắn không thể với tới được, về phần mạnh thế nào, làm sao hắn biết, nên Tiểu Lục Tử chỉ quay đầu lại, làm tốt bổn phận của mình.

Tiêu thiếu gia chính là Tiêu thiếu gia, ba năm trước, ba năm sau, cũng chưa từng thay đổi.

Túy Quỷ đi tới, tuy rằng trong ba người, thương thế của hắn là nghiêm trọng nhất, nhưng trên mặt của hắn lại không có nửa phần biểu hiện, nói : “Thu Phong, bây giờ mày có thể coi là người đệ nhất”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nói : “Đó là bởi vì bọn mày chưa từng thấy qua cường giả chân chính, với lực lượng của tao bây giờ, trên đời này còn ba người, không kém tao là mấy, bọn họ, có thể trở thành kẻ địch của tao”

Thất Sát màu xanh, Tiêu Thu Phong tuy rằng đã gặp qua, nhưng lực lượng của ông ta, ma tính tràn đầy, thái độ giết chóc cường thế, quả có thể xưng là vô đối. Ma công của ông ta, tuyệt đối không kém hơn Tinh Nhật Quyết của hắn.

So với Thất Sát, là Phá Quân, cũng chính là sự phụ của Tử Dao, là cao thủ trong cao thủ, từ trên người Tử Dao có thể nhìn thấy, ông ta, rất là cường đại.

Về phần Tham Lang, Tiêu Thu Phong chưa từng gặp qua, nhưng nếu có thể cùng đứng chung tên với hai người kia, chắc chắn cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Trên đời này, ba người này có lực lượng, có thể so sánh với Tinh Nhật Quyết.

Trừ những người này ra, đám u âm nhân xưng là con của Thái Dương Thần, từ Zeus, đến Ngũ trưởng lão, có thể tưởng tượng ra, đó cũng là một lực lượng siêu việt, tuy rằng chưa đạt đến thần cảnh, nhưng cũng không thể khinh thường.

Dâm Tặc sững sốt, mở miệng hỏi : “Trên đời này còn có người cường đại vậy sao, so với mày còn lợi hại hơn?”

“Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Dâm Tặc, mày bây giờ nên tự biết lượng sức mình đi, với lực lượng của mày, mới sơ thiệp Tiên Thiên chi cảnh, cần cố gắng gấp đôi, có lẽ cả đời đời mày, có thể thưởng thức tư vị của Vô Phong chi cảnh, nhưng Thần cảnh, không có khả năng”

Dạ Ứng cả kinh hỏi : “Thu Phong, trên đời này thật sự tồn tại Thần cảnh trong truyền thuyết

Tiêu Thu Phong cười nói : “Trên đời này không có thần, đây chỉ là một cách ní mà thôi, tiến bộ không có chừng mực, có lẽ trên Thần cảnh, còn có một cấp độ cao hơn, nhưng không phải là thứ mà chúng ta có khả năng đạt tới, giờ phút này người xứng làm đối thủ của tao, cũng chỉ có cao thủ thần cảnh”

Khắp cả quốc gia, chưa từng nghe nói có cao thủ đột phá Thần cảnh, Tiêu Thu Phong tuyệt đối là người đầu tiên, tuy rằng hắn không thừa nhận, nhưng trong lòng ba người Long tổ đã nhận định, tin tức này, cần lập tức báo cáo lên cấp trên, đối với Tiêu gia, cần có sự đối đãi đặc biệt.

Dù chưa chính thức thử qua lực lượng của Tiêu Thu Phong, bọn họ cũng đã đạt được mục đích, cho nên ba người Dạ ứng cáo từ, mà Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh cũng không phải là kẻ ngốc, trong lần thử chiêu này, cũng đã hiểu rõ nhiều việc, người bạn này, thật sự đã không còn là Tiêu Thu Phong của ba năm trước.

So với ba năm trước, hắn càng cường đại hơn.

Nhà mới đã sửa sang xong, cùng ngày, Tiêu Thu Phong liền dẫn chúng nữ đi vào, đình viện tô hương, không khí tươi mát, làm cho các nàng có cảm giác sống lại, đối với chúng nữ, mặc kệ Tiêu Thu Phong biến thành bộ dáng gì, là cao, hay là lùn, là mạnh, hay là yếu, đều quan trọng là hắn còn sống.

Tinh Nhật Quyết vừa động, trong đầu Tiêu Thu Phong cũng nhớ lại Mộng Thanh Linh, Thông Tâm Thuật tồn tại trong thân thể, càng làm cho hắn mê luyến người phụ nữ này thật sâu, đêm nay, đối với bọn họ, sẽ là một đêm hạnh phúc tuyệt vời.

Bởi vì Tiêu Thu Phong trong buổi chiều đầu tiên, cũng đã đi vào phòng ngủ của Mộng Thanh Linh.

491. Chương 491 : Đoạt Phân Phương.

Sự mỹ lệ của kinh thành nhất mộng, khuôn mặt đó, thần thái đó, không thể nghi ngờ là có một không hai, thanh thuần như hoa lan, cũng có sự quyến rũ cùng sự tinh khiết thuần lương, tựa hồ như một hũ rượu đã được chôn hai mươi năm, ngọc tuyết tỏa lộ, mùi thơm đó, tràn ngập nồng đậm và xúc động.

Kích tình bị đốt nóng, hoàn toàn buông thả.

“Sắc lang, nhìn đủ chưa...” Trong ánh mắt đầy hỏa dục, Mộng Thanh Linh tản ra thần thái ngượng ngùng, mặt đỏ vô cùng, cơ hồ như mang sự dục dằn ông của Ngọc Thiên, những đường cong lung linh trên cơ thể, giờ phút này lộ rõ ra, da thịt trắng như ngọc.

Thân thể của nàng, cũng giống như sự mỹ mạo của nàng, thật xứng đáng với danh xưng Kinh Trung Nhất Mộng, trong lòng đàn ông, nàng cũng chỉ là một giấc mộng, mà chỉ có Tiêu Thu Phong, mới có thể biến giấc mộng này thành sự thật.

Tà niệm của Tiêu Thu Phong đã đầy đủ rồi, xúc động đến vội vã, tay đưa tới, liền giống như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ nhất trên đời, từng bộ phận, từng vị trí, đều không buông tha, da thịt trắng nõn, mùi thơm mịn bốn phía, cảm xúc dâng động... tình yêu đã muốn thăng hoa, dung hợp cả hai.

Cánh tay ngọc đưa lại, ôm lấy cổ Tiêu Thu Phong, Mộng Thanh Linh cười hi hi, nói : “Nhìn bộ dáng dâm tặc của anh kia, giống như chưa từng thấy gái đẹp vậy, Phượng Hề không đẹp sao, Yên Nguyệt các nàng không đẹp sao?”

Các nàng đều rất đẹp, nhưng trong mỗi nét đẹp ấy, đều có nét đặc sắc riêng biệt, Tiêu Thu Phong chỉ muốn đem mỗi nét đặc sắc ấy, trân quý trong lòng, cả đời trân ái.

“Thanh Linh, anh chỉ muốn đem sự xinh đẹp này, để ở trong lòng, dùng thời gian cả đời để quý trọng”

Sự dục dằn trên mặt, đã có thêm vài phần kích động cùng lửa nóng, Mộng Thanh Linh có chút thương tâm nói : “Thu Phong, từ hôm nay trở đi, em sẽ chân chính trở thành người phụ nữ của anh, anh sẽ là chồng của em, là người yêu của, là người đàn ông duy nhất của cả đời Thanh Linh, về sau, đừng rời bỏ em đi được không, Thanh Linh không chịu nổi nữa đâu”

Từ Ảnh của năm đó, cho đến bây giờ, đã trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt, tình yêu thuần mỹ của Mộng Thanh Linh, đã tràn ngập sự cuồng động không nhìn được, nàng thật sự muốn khóc lớn, khóc thật lớn tiếng, có được thời khắc này, nàng đã chịu đựng rất nhiều đau khổ, cơ hồ không ai có thể hiểu hết được, sự kiên trì này, mỗi một phút, mỗi một giây, đều là sự dày vò.

“Anh sẽ không bao giờ rời bỏ các em nữa, những ngày trong tương lai, chúng ta đều hạnh phúc như vậy, được chứ...”

Những lời nói tốt đẹp, muốn nói cũng đã không được, vì đôi môi đỏ mọng mang theo tình cảm mãnh liệt đã đến. Thời gian tốt đẹp như vậy, lãng phí thì chẳng phải đáng tiếc sao, Mộng Thanh Linh không muốn nói gì nữa, nàng thầm nghĩ trong tình cảm mãnh liệt này, tận tình biểu đạt khát cầu của bản thân. Tình yêu này, rốt cục đã thuộc về nàng.

Bởi vì trong lòng có cảm giác tội lỗi, Tiêu Thu Phong càng tỏ ra trù ố, trong chúng nữ, nàng hoặc là Vũ, đều là những người con gái đi vào sinh mạng của hắn. Chỉ là, nhiều năm trôi qua, cứ một lần rồi lại một lần bỏ lỡ.

Trời đạt duyên phận, thiên ý chú định, có một vài người, nhất định sẽ đến với nhau, bất kể là gặp suy sụp và đau khổ thế nào, hạnh phúc, sẽ đến vào một ngày nào đó.

Giờ phút này, bọn họ, là một đôi tình nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Tình yêu triền miên và mãnh liệt, nhuộm đầy trong phòng ngủ. Vài tiếng thở dốc lơ đãng, len lén vang lên. Có lẽ không chỉ làm thức giấc vài cô bé cách vách đâu. Trăng sáng trên bầu trời, giờ phút này cũng chui vào trong mây mù, ngượng mùng không dám lộ dạng ra ngoài.

Ngày hôm sau, lúc Mộng Thanh Linh xuất hiện, các cô bé như Chiêu Tuệ và Ngọc Thiên, vây quanh lấy thân thể của nàng, cao giọng hô to : “Tân nương tử rời giường, tân nương tử rời giường...”

Không có hôn lễ, nhưng có thể xác và tinh thần, cũng có thể coi như sự an ủi, quay đầu lại nhìn người đàn ông này, Mộng Thanh Linh đối với cuộc sống, đã không còn hối tiếc oán than.

“Chị Thanh Linh, thật sự là chúc mừng chị, tâm nguyện được đền bù, nói không chừng, mấy ngày nữa sẽ có tin tức tốt, có cục cưng ngoan”

Mộng Thanh Linh vỗ vỗ đỉnh đầu của Đinh Mỹ Đình, cười nói : “Được rồi, Mỹ Đình, tâm tư của tiểu nha đầu em làm như chị không biết vậy, yên tâm, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ đến lượt em đó, có chuẩn bị tốt chưa?”

Đinh Mỹ Đình đỏ mặt lên, khinh thường nói : “Loại chuyện này, cần phải chuẩn bị gì nữa, chỉ là có nhiều chị hy vọng quá, em mới không vội”

Kỳ thật từ trong chỗ sâu nhất trong lòng Đinh Mỹ Đình, cũng đã vụng trộm mộng ảo, miệng thì không thừa nhận, nhưng thể xác và tinh thần của nàng cũng đã muốn làm đàn bà. Đương nhiên đều cố gắng tưởng tượng đến một ngày nào đó mình sẽ trở thành một người đàn bà thực sự.

Vì yêu mà vui, không phải bởi vì nhục dục, Tiêu Thu Phong muốn Mộng Thanh Linh, bởi vì trong lòng có khát vọng này, cho nên tùy ý đến. Loại chuyện này, cần nhất chính là tâm tình, nếu chỉ vì muốn độc chiếm, sẽ mất đi tư vị của tình yêu.

Liên tiếp ba ngày, chúng nữ đều không đi ra ngoài, trừ Liễu Yên Hồng thật sự không chịu nổi sự công kích điện thoại của ba cô thư kí, buộc phải quay về Phong Chính, thì Tiêu gia lắng đọng lại trong cuộc sống hạnh phúc và yên bình.

Nếu có thể, chúng nữ đều hy vọng sự yên bình này có thể như vậy cả đời.

Tiêu Thu Phong tuyệt đối là một người hạnh phúc nhất, chịu không nổi sự dấy dưng và hấp dẫn của các nàng, nên đã đem mầm móng của sinh mệnh, gieo trồng khắp nơi, và chờ đợi đến mùa thu hoạch.

Thiên Nhan Duyệt đương nhiên là một trong những người đó, Liễu Yên Nguyệt cũng có, còn có Mộng Thanh Linh cũng góp vui. Bọn họ trừ việc là vợ của Tiêu gia, còn gánh vác trách nhiệm kéo dài huyết mạch của gia tộc, trọng trách thật sự rất lớn.

Nhìn sự hòa thuận và ôn nhu trong nhà, những người lớn đương nhiên cũng bị cuốn hút, hơi thở tương thân tương ái, bất kể là ai, cũng đều cảm thấy thoải mái, cho nên, ở Tiêu gia, Hoắc Thẩm Hà đã không xem mình là người ngoài.

Mặc dù có vài bí mật, có lẽ cả đời này sẽ không nói ra, nhưng không sao cả, có thể tỉnh dậy từ giấc ngủ hai mươi mấy năm, có thể có được một đứa con vĩ đại như vậy, cho dù là một nửa thôi, bà cũng thấy thỏa mãn, Tiêu gia ở kinh thành, hay Tiêu gia ở Đông Nam, đều là một nhà, Tiêu Thu Phong, vĩnh viễn là đứa con của Tiêu gia, cái này chắc chắn sẽ không thay đổi.

Ngay trong lúc mọi người vui vẻ, đợi chúng nữ từ Trung Đông trở về, thì tại Trung Đông lại truyền đến tin tức không tốt, Ruth là người đầu tiên biết.

“Ông xã, chị Vũ gặp phiền toái, một trong ba hắc ba lớn của thế giới, Thatta, mấy ngày nay đã phát động đánh lén Ma Quỷ, làm chết không ít người, Labus và Lang Khuyển đều đang ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, bây giờ trong doanh trại chỉ có một mình chị ấy, không đi được, em nghĩ em phải nhanh chóng trở về”

Phượng Hề nhướn mày, có chút lo lắng hỏi : “Ruth, không phải là tổ chức khủng bố của Wang Hani chứ?”

Mất thấy Ruth nhẹ nhàng gật đầu, Phượng Hề có chút bất đắc dĩ nói : “Ông xã, sợ là khó đối phó, Haini được gọi là tập kích chi thân, ở Châu Âu, ở Châu Mỹ, còn có Châu Phi, làm ra hàng chục vụ tập kích, làm chết mấy vạn người, rất nhiều đặc công và mật thám đều không thu hoạch được gì khi tra tin tức của hắn.

Nếu chân chính đối mặt, quân đoàn Ma Quỷ với hơn mười vạn quân tinh nhuệ, có thể tiêu diệt bọn họ, nhưng nếu sử dụng quỷ kế thì...”

Ba hắc bang lớn của thế giới, Sơn Khẩu Minh của đám tiểu Nhật Bản cơ hồ đã bị giết sạch sẽ, còn Mafia, từ trận chiến hai mươi lăm năm trước, đã không còn thấy động tĩnh gì, mà Thatta, tên vua tập kích này, khi xuất thế lại nhắm Ma Quỷ làm mục tiêu, xem ra, hẳn muốn lập uy đây.

“Vậy anh phải đi xem thử, Long Đằng ở Trung Đông, quan hệ đến trật tự kinh tế thế giới, tuyệt đối không được có sai sót, hơn nữa bác và Thu Nhã đều đang ở đó, anh càng cần phải qua đó nhìn một chút. Nếu tên Hani này thật sự muốn gây bất lợi cho Ma Quỷ, anh sẽ cho hắn đi vào con đường của Sơn Khẩu Minh” Mặc dù ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng trên mặt chúng nữ đầy sự phiền muộn, bởi vì các nàng nghe đến đây, đều biết ông xã của mình phải đi Trung Đông.

“Tiêu thiếu gia, anh có thể không cần đi không...” Chúng nữ hiểu người đàn ông này, cũng hiểu được việc hẳn cần làm, cho nên ủng hộ hẳn. Những lời này, do Chiêu Tuệ nói ra, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng quả thật lại là tiếng lòng của chúng nữ.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, nói : “Chiêu Tuệ, tiểu nha đầu này, mấy năm nay, có tìm bạn trai chưa?”

“Tìm bạn trai cái gì, em đã đem Tiêu thiếu gia trở thành bạn trai của em, đáng tiếc mấy năm nay không gặp được người tốt hơn Tiêu thiếu gia, bằng không em đã danh hoa có chủ rồi” Bĩu môi, Chiêu Tuệ có chút bất mãn, các nàng đều không còn sự lựa chọn, còn tìm cái quái gì.

“Không có bạn trai, vậy nói rằng vẫn chưa trưởng thành, anh cũng không muốn rời đi, nhưng anh có việc, tránh né thật sự không thể dùng được, anh biết, các em lo lắng anh rời đi. Vừa mới về đã phải đi, kỳ thật, anh làm sao không muốn, mỗi ngày hạnh phúc cùng các em chứ”

Phượng Hề đã không để cho Tiêu Thu Phong nói thêm gì, cười nhẹ nhàng nói : “Trước kia cũng không phải không đi xa đâu, có gì mà không tốt, được rồi, ông xã, anh có việc thì cứ làm đi, yên tâm, bọn em sẽ chờ anh ở nhà, chúc anh thuận buồm xuôi gió, đi sớm về sớm, đừng để bọn em nhớ mong”

Thiên Nhan Duyệt đi tới, ôm lấy cổ của Tiêu Thu Phong, thương tâm nói : “Ông xã, anh đã nói, lần này em nhất định có thể mang thai, anh phải trở về bình an, em và con đều rất nhớ anh”

Tiêu Thu Phong cười khổ, có lẽ bởi vì từ biệt ba năm, nên bây giờ đi ra ngoài một chuyến, mà đã giống như sinh ly tử biệt, bầu không khí có chút thê thảm, làm cho hẳn không biết an ủi chúng nữ thế nào cho tốt.

Vài người lớn nghe được, vẻ mặt cũng ảm đạm, nhưng bọn họ không nói gì, có lẽ, bọn họ đã già, có một số việc, trải qua nhiều hơn, so với chúng nữ thương cảm.

Liễu Yên Hồng khi tối về nhà mới biết tin này, vọt vào phòng ngủ của Tiêu Thu Phong, căn bản là quên luôn việc, phòng ngủ của anh rỗng không thể tùy tiện vào.

Liễu Yên Nguyệt tức đến mức suýt chửi ầm lên, giờ phút này, Tiêu Thu Phong đang cởi đồ của nàng, tiến hành sự chăm sóc đặc biệt, phải rời xa, nam nữ trong lúc đó, đương nhiên được sự an ủi thật tốt.

Vốn muốn khóc, tình cảm không muốn dứt ra, lập tức chuyển hóa thành sự trêu tức.

Liễu Yên Hồng cũng xấu hổ vô cùng, lui ra ngoài, giúp bọn họ đóng cửa lại, miệng nói : “Đại sắc lang, phải đi rồi, còn tranh thủ thời gian chiếm tiện nghi của chị gái em, có bản lĩnh thì đừng có đi!”

492. Chương 492 : Tiếng Lòng.

Mà hôm nay, Thanh Bình Nhi cũng đi, Ngạo Thiên Minh HongKhôngng, bây giờ vẫn cần nàng, chẳng qua, hành trình đến Đông Nam lần này, coi như cũng thu hoạch được nhiều, ít nhất đã quen biết với chúng nữ của Tiêu gia, về sau ở chung, sẽ không quá đường đột.

Cùng nàng rời đi, còn có chị Hồng, nàng ta cảm thán vạn phần, nếu như nói về người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời, phỏng chừng chính là Tiêu thiếu gia của Đông Nam, Phượng Hề, Mộng Thanh Linh, còn có Thiên Nhan Duyệt, đều là những thiên chi kiêu nữ, trong đời đàn ông, ai ai cũng hy vọng có giấc mộng này, cũng có một loại cầu mong này, mà hẳn thì cứ đi hết nơi này đến nơi khác.

Trang viên mới của Tiêu gia, quả thật rất đẹp, nếu như không có những người phụ nữ tao nhã tuyệt đại kia làm đẹp, phỏng chừng cũng chỉ là vật chết, không có được sức sống như bây giờ, bình tĩnh tiên cảnh.

Liễu Yên Hồng oán trách Liễu Yên Nguyệt : “Chị, vì sao chị không giữ anh ấy lại, một mình không được, thì mấy chị cùng nhau làm, cởi sạch sẽ ra, hấp dẫn anh ấy, em cam đoan anh ấy sẽ không thể rời đi”

Chúng nữ cười âm lên, con gái mà có thể nghĩ ra biện pháp này, thật sự rất là không thuần khiết.

Phượng Hề nhìn Liễu Yên Hồng, nói : “Tiểu Hồng, em nói không sai, đây quả thật là một biện pháp tốt, nhưng đáng tiếc là, bọn chị và Thu Phong đều đã là vợ là chồng, có cởi sạch sẽ ra nữa, cũng không còn sức quyến rũ, không bằng lần sau có cơ hội để em thử một lần?”

Liễu Yên Hồng thật không ngờ bị đẩy đến tình huống này, bị chúng nữ dùng ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm, nhịp tim của nàng tăng vọt lên 200, không thể nhịn được, quát : “Em mới không có hứng thú, hẳn ta là chồng của các chị, đâu có liên quan gì đến em, hừ, các chị không lo, em cũng lười đi lo!”

Nhưng trong ánh mắt kia, lại không che giấu được sự mất mát, làm cho tất cả những người từng trải ở đây đều biết, cô em vợ này, cũng không muốn để hẳn rời đi.

Liễu Yên Hồng không chịu nổi ngưỡng ngừng, nên rời đi, nhưng Phượng Hề lại nhìn Liễu Yên Nguyệt, dường như có việc gì đó, nói : “Yên Nguyệt, Tiểu Hồng thật sự đã trưởng thành rồi, con gái lớn như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều bí mật, em làm chị, cũng nên tâm sự với nó mới đúng!”

Liễu Yên Nguyệt đương nhiên hiểu được ý tứ của Phượng Hề, trên mặt có chút ngưng ngù, tâm tư của cô em gái, càng ngày càng rõ ràng, nàng làm sao mà không rõ được, mấy hôm trước, cha đến đây, còn hỏi về cuộc sống tình cảm của Tiểu Hồng, nhưng em gái đã không muốn, thì nàng có thể làm gì?

Buổi tối, Liễu Yên Nguyệt bước vào phòng của Liễu Yên Hồng, từ chiếc đèn ngủ trên đầu giường, chiếu rọi xuống, chiếu vào gương mặt xinh đẹp thanh xuân của Liễu Yên Hồng. Bản thân đã vào Tiêu gia sáu bảy năm, mà cô em gái này, từ một cô gái hoạt bát thanh xuân, thật sự đã trở thành một người con gái trưởng thành đầy mị lực, cũng giống như chính mình lúc trước!

Liễu Yên Hồng nằm tựa vào tường trên tường, thần thái có chút chán nản, trong đó có chút cô độc. Con người càng lớn tuổi, càng có nhiều bí mật, chỉ có thể để trong lòng, ngay cả chị ruột cũng không thể nói. Hơn nữa, mấy năm nay, Tiêu gia không có người đàn ông kia, mọi người thật vất vả, cho nên không ai bận tâm đến nàng.

“Chị, sao chị lại đến đây, không phải anh rể đi rồi, chị ngủ một mình không được phải không, muốn em ngủ cùng chị đúng không?” Nghe được âm thanh, Liễu Yên Hồng đã ngồi dậy, nàng và chị gái, đã lâu, lâu lắm rồi chưa từng thân mật nói chuyện với nhau. Bây giờ là thời gian thật tốt.

Liễu Yên Nguyệt không tức giận, chỉ cười cười nói : “Mấy năm nay, mọi người sống không được tốt, chị cũng ít quan tâm em, bây giờ trong lòng bình thản, đặc biệt nghĩ đến thăm em một chút, đến để nói cho em một việc...”

Liễu Yên Hồng để Liễu Yên Nguyệt ngồi lên giường, quần quít lấy cánh tay của nàng, vui vẻ nói : “Đúng vậy, đã lâu rồi không thân thiết với chị gái, ai, không có cách nào, có chồng rồi quên em gái, em đại nhân cũng đại lượng, sẽ không trách chị đâu. Chị gái, có chuyện gì, chị nói đi, em nghe”

Âm thanh của Liễu Yên Nguyệt có chút trầm trầm, nói : “Tiểu Hồng, thời gian qua thật nhanh, thoáng một cái em đã trưởng thành, ngày hôm qua cha đến, cha đã hỏi chị về chuyện của em”

“Chuyện của em, em có chuyện gì, chị, tập đoàn Phong Chính, em rất cố gắng làm rồi, mấy năm nay phát triển rất tốt, cha sẽ không lại muốn giáo huấn em chứ!”

Lắc đầu, Liễu Yên Nguyệt vuốt ve khuôn mặt của em gái, có chút thất thần, sau đó thở dài nói : “Mọi người đều biết, cha cũng biết, cha muốn biết tiểu mỹ nữ của Liễu gia chúng ta, có tìm được ý trung nhân nào chưa, cả đời của chị, đã không còn ý nghĩ nào khác, chỉ cần Tư Giai vui vẻ lớn lên, Thu Phong bình an về nhà, sau đó chị sinh cho Tiêu gia thêm một đứa cháu trai, vậy sẽ không còn hối tiếc gì!”

“Yên tâm, yên tâm, nguyện vọng của chị sẽ được thực hiện, không có vấn đề gì đâu, Tư Giai đáng yêu như vậy, lại xinh đẹp như vậy, không cần nói, trưởng thành chắc chắn là một đại mỹ nữ, anh rể lợi hại như vậy,

còn ai là đối thủ của anh ấy, đi đâu cũng sẽ bình an, về phần đứa cháu trai, anh rể không phải được xưng là bách phát bách trúng sao, hắc hắc... điều này chắc hẳn không khó!”

“Được rồi, không cần học chuyện xấu, chuyện của chị, em không cần lo, nói chuyện của em đi, Tiểu Hồng, thành thật nói cho chị biết, có phải em không thích đàn ông hay không, nghe người ta nói, người theo đuổi em cũng không ít, chẳng lẽ không có được một ai? Thanh xuân của con gái rất dễ dàng mất đi, chẳng lẽ em muốn cả đời sống tại Tiêu gia?”

Liễu Yên Hồng bĩu môi, có vẻ rất khinh thường nói : “Ở Tiêu gia thì ở Tiêu gia, Tiêu gia không nghèo, chắc chắn sẽ nuôi nổi một người như em. Mỗi lần đi ra ngoài, nhìn thấy đám đàn ông đó, em đều muốn cả đời không lấy chồng, vốn không có ai có thể so với anh rể được. Được rồi, em hạ yêu cầu xuống một chút, chị nói kém thì kém, nhưng cũng không thể kém quá nhiều, nhưng đáng tiếc là vẫn không tìm được”

Liễu Yên Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, cô em gái này căn bản là có dụng ý, làm sao mà tìm được chứ. Tình yêu cần dùng sự chân thành để đến với nhau, mà tâm của em gái căn bản là không có ở trong đó.

“Tiểu Hồng, đây là em nói thật sao?”

“Đương nhiên, em cũng muốn đưa mình ra ngoài nhanh, nhìn các chị khóc vì yêu, cười vì yêu, lại có bộ dáng sống như đã chết vậy, em kỳ thật rất hâm mộ, muốn thường thức thử, tư vị của tình yêu là gì”

Liễu Yên Nguyệt nở nụ cười, cười đến khổ sở, có những lời, nàng rốt cục quyết định nói ra, bởi vì chuyện này, nếu xử lý không tốt, sẽ dẫn thương người khác, yêu một người không phải là sai, nhưng thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm, yêu một người không nên yêu, cũng là một sự đau khổ.

Nghĩ đến việc em gái đã chịu đựng rất lâu.

Liễu Yên Nguyệt có thể chịu được việc chồng mình có người khác, nhưng Liễu Yên Hồng là em gái của nàng.

“Em thích anh rể của em đúng không?” Những lời này rất nhẹ, nhẹ giống như một cơn lông hồng, bình tĩnh trong nháy mắt, giống như không có gì.

Nhưng trên mặt Liễu Yên Hồng lại đỏ hồng lên, trợn bóng thấy rõ, vội vàng kêu lên : “Chị, em đương nhiên thích anh rể rồi, anh ấy là chồng chị mà. Nếu em ghét anh ấy, vậy chị em chúng ta không phải sẽ mâu thuẫn ồn ào sao, sao chị lại nói những lời kỳ quái như vậy?”

Trên mặt Liễu Yên Nguyệt, cũng có một sự nghiêm túc vô cùng, nhìn chằm chằm em gái, sau đó nói : “Tiểu Hồng, có một số việc, không cần em phải nói, người khác chỉ cần nhìn cũng hiểu, chỉ là mọi người không nói mà thôi. Kỳ thật, lúc ở kinh thành, em bị Thu Phong đuổi về, mọi người đã biết”

“Em không phải là một đứa con gái hay gây sự, lúc nhỏ rất ngoan, nhưng lần đó, em lại chọc giận anh rể của em, bởi vì em ghen, chỉ có lúc ghen, thì con gái mới mất đi lý trí, em ghen tị với Mỹ Đình, đúng không?”

Liễu Yên Hồng liếc mắt khoát tay, biện giải : “Không có, không có, em chỉ là không cẩn thận, chị, thật sự mà, em chỉ là không cẩn thận chọc anh rể tức giận, em cam đoan về sau sẽ không, em không có, không có...”

“Không có gì?”

“Không có... không hề như các chị nghĩ đâu, em...”

“Em dám thề? Tiểu Hồng, em dám thề là, em không yêu anh rể của em, hơn nữa về sau sẽ không?”

“Em, ... chị, không chơi nữa, không chơi nữa, em không muốn chơi nữa”

Liễu Yên Nguyệt lạnh lùng trừng mắt nhìn Liễu Yên Hồng, quát : “Nhìn chị, thề đi...”

Giờ phút này, Liễu Yên Hồng biết chị gái không phải đùa với nàng, đây không phải là một trò đùa, thề là không thích anh rể, nàng có thể yêu thích được. Nếu nói là yêu, Liễu Yên Hồng không dám thừa nhận, nhưng muốn nàng thề, nàng... nàng thật sự cảm thấy rất đau trong lòng... trong lòng nàng đau lắm, nàng không làm được.

Vì sao, vì sao mình lại đau lòng, vì sao?

“Oa ...” Một âm thanh rất lớn, mà cánh cửa phòng ngủ vốn không đóng lại, cho nên đã kinh động rất nhiều người.

Mà Liễu Yên Hồng đã quỳ lên giường, lắc đầu của mình liên tục, lớn tiếng kêu lên : “Em không thể, em không thể, chị, em xin lỗi, thật xin lỗi, em không muốn, em thật sự không muốn, nhưng mà... nhưng mà em không làm được, thật sự không làm được, chị đừng ép em”

“Chị muốn em nói, được rồi, em nói, em thích anh rể, rất thích, rất thích, thích từ lâu, từ lâu lắm rồi. Trước kia, em vẫn cho rằng anh ấy là một kẻ xấu, là một người đàn ông xấu xa, là một kẻ chỉ muốn chiếm tiện nghi của chị, cho nên em chỉ muốn hung hăng theo dõi anh ấy, nhưng bây giờ, trừ anh ấy ra, trong mắt em đã không còn muốn nhìn đến người đàn ông nào khác, anh ấy đã trở thành một phần trong lòng em, em muốn dứt bỏ, đã từng thử qua, nhưng mà, em không làm được, chị, chị tha thứ cho em đi, em thật sự không có suy nghĩ khác, chị không cần lo cho em, chị chỉ cần cho em ở tại Tiêu gia, sống cả đời, đến chết mới thôi, cũng được rồi”

Bị bức đến không còn đường lui, Liễu Yên Hồng rốt cục cũng đã bộc phát, đem bí mật trong lòng nhiều năm trước, chậm rãi nói ra. Lần đó, Tiêu Thu Phong một mình đấu trăm người, háo khí ấy, đã hấp dẫn, tuyệt đối không chỉ Đinh Mỹ Đình, nàng cũng có, chỉ là, người đàn ông này là anh rể của nàng, cho nên nàng yên lặng đem sự yêu thích này, dấu sâu, sâu thật sâu, không cho bất kỳ kẻ nào biết.

Nếu người đàn ông này không phải anh rể của nàng, nàng có thể cam đoan, người hấn yêu, nhất định là nàng, chứ không phải Đinh Mỹ Đình, đáng tiếc, bởi vì quá thân cận, quá gần gũi, nên nàng không thể thừa nhận, đành phải trở mặt nhìn hấn thích người khác, và cũng không thể làm được gì.

Cho nên, nàng ghen tị, nàng thừa nhận, nàng ghen tị đến mức điên cuồng.

Và đó cũng là lần đầu tiên làm cho anh rể thật sự tức giận.

493. Chương 493 : Hành Trình Đến Trung Đông.

Trong phòng, đã không còn một mình Liễu Yên Nguyệt, Phượng Hề, Thiên Nhan Duyệt, còn có Triệu Nhược Thần, Đinh Mỹ Đình cùng Lâm Ngọc Hoàn và vài người con gái khác, tất cả đều bu lại trong phòng.

“Yên Hồng, em thật sự có dũng khí lắm, chị cũng thích Tiêu thiếu gia lâu lắm rồi, nhưng chưa bao giờ dám nói, em thật sự là thần tượng của chị, dám yêu dám hận, rất giỏi” Lời nói của Chiêu Tuệ, làm cho người ta không rõ, rốt cục là mắng hay khen, nhưng ánh mắt của chúng nữ, lại làm cho Liễu Yên Hồng xấu hổ đến mức không nói được gì.

“Cười đi, các người cười đi, dù sao cũng là chuyện rất dọa người rồi, các người không cần nể mặt mũi của tôi nữa, đừng nhịn lại mặt công hư người hết!”

Đã như vậy rồi, Liễu Yên Hồng cũng lười nghĩ, nói ra những suy tư rất rất là ngây thơ này, làm cho các nàng cười ầm lên.

“Hahaha...” Đinh Mỹ Đình là người đầu tiên không nhịn được cười, tuy rằng nàng đã nhịn lắm rồi, nhưng thật sự là không thể nhịn nói.

“Yên... Yên hồng... xin lỗi, chị không muốn cười, nhưng bây giờ mới biết được, thì ra trước kia có người ghen, nghĩ đến là chị lại không nhịn được cười, cái này cũng không phải chuyện đặc biệt gì, cứ nói ra là được, làm cho chị cảm thấy không đúng, làm cho cô em vợ tức giận, lúc đó còn liều mạng ấy nấy nữa chứ”

Mộng Thanh Linh cũng cười nói : “Yên Hồng, em thật đúng là đáng yêu, thích một người không sai, nhưng vì sao lại không nói ra, ghen mấy năm như vậy, chắc là khó chịu lắm. Bây giờ chúng ta nên gọi em là em gái, hay vẫn gọi là cô em vợ nhỉ?”

Âm thanh của Ngọc Thiên vang lên : “Yên Hồng, thật là đáng tiếc, nếu lời của em để cho Tiêu thiếu gia nghe được, vậy đoàn tụ sum vầy, thật sự làm cho người ta cảm động, vì hấn mà ăn dấm chua nhiều năm như vậy, mà vẫn có thể khỏe mạnh vui vẻ, thật sự là không dễ dàng!”

Trêu tức nàng, đùa cợt nàng, nhưng không ai mắng nàng.

“Chị, xin lỗi, nếu chị không vui, cứ mắng em đi...”

Liễu Yên Nguyệt quả thật là không cười sắc mặt không tốt lắm, nói : “Mắng có thể thay đổi mọi thứ sao, em có thể không thích Thu Phong sao, có thể không đứng một bên mà nhìn sao?”

Phượng Hề bây giờ mới lên tiếng nói : “Yên Nguyệt, bỏ đi, chúng ta đã sớm nhìn thấy không ổn rồi, không cần phải tức giận, người thích ông xã, vốn đã rất nhiều, Yên Hồng chỉ là một trong số đó. Tất cả tùy trời đi, nếu như thật sự có duyên, vậy cứ việc làm vợ Tiêu gia, còn nếu không có duyên phận, vậy cứ theo lời nàng ta, cả đời ở tại Tiêu gia, nuôi nàng cũng được. Đây là lựa chọn của nàng, cũng là số mệnh, chúng ta không cần để ý”

Liễu Yên Nguyệt thở dài, đứng lên, nói : “Trước kia nghe nàng luôn kêu Thu Phong là người xấu, là sắc lang, thật không ngờ lại thích, ai, sớm biết như vậy, sẽ không để cho nàng đến Tiêu gia ở, chị em cùng thích một người đã ông, truyền ra ngoài, không biết ăn nói thế nào với người khác”

Mộng Thanh Linh bước lại, nắm lấy tay của Liễu Yên Nguyệt, an ủi : “Chị Yên Nguyệt, chúng ta có nhiều người có thể sống như vậy ở chỗ này, cũng bởi vì không để ý đến lời nói của miệng đời. Chỉ cần chúng ta thích, hưởng thụ hạnh phúc của mình, để ý nhiều đến thứ khác làm gì. Việc này, chúng ta chấp nhận là tốt rồi, không cần để ý đến người khác thấy thế nào”

Thật ra, từ người thứ hai bước vào Tiêu gia, trong lòng các nàng đã không có chuẩn tắc gì, cũng không có yêu cầu gì luôn, chỉ là hy vọng có thể bình yên mà thôi, hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ tình yêu ấm áp kia. Đó cũng chính là vận mệnh của các nàng. Giờ phút này, bất bất kỳ một người phụ nữ nào lui bước, đều là không thể.

“Đúng vậy, Yên Nguyệt, em xem, Ngọc Hoàn và Thi Diễm các nàng, cũng là chị em với chị, nhưng bây giờ, các nàng vẫn dám nhìn chằm chằm Thu Phong, chị còn có thể nói gì sao. Thiên mệnh đã định, muốn có cái gì, thì phải theo đuổi. Chị không phản đối, cũng không bắt buộc. Chẳng qua, cho dù có bao nhiêu chị em đi nữa, mọi người vĩnh viễn phải nhớ rõ một điều, nơi này là nơi nghỉ ngơi của ông xã, trừ bỏ sự ôn nhu, chị không hy vọng có tâm tư riêng gì, các em có minh bạch không?”

Đây muốn là tâm ý của Vũ, nhưng bây giờ đã trở thành gia quy đầu tiên của Tiêu gia, ước định của mọi người thành tục, những người con gái muốn bước chân vào Tiêu gia, câu đầu tiên phải nghe, chính là những lời này.

“Yên tâm đi, chị Phượng, bọn em đã không còn là con nít nữa, những đạo lý này có thể hiểu mà, nếu đã lựa chọn con đường này, bọn em đều là người của Tiêu gia, sẽ không làm cho Tiêu đại ca khó xử”

Phượng Hề gật đầu, nói : “Vậy thì được, chỉ có như vậy, Tiêu gia, mới là một gia đình thật sự hạnh phúc, mới có thể đồng tâm hiệp lực, sáng tạo cuộc sống vui vẻ của chúng ta, làm cho người bên ngoài phải hâm mộ chúng ta”

Liễu Yên Hồng cong miệng lên nói : “Làm cho người ta hâm mộ là anh rể mới đúng, bây giờ anh ấy được hưởng thụ như hoàng đế vậy, có nhiều mỹ nữ cùng anh ấy như vậy, anh ấy còn chưa đủ sao?”

Đinh Mỹ Đình lập tức tiếp lời : “Cái này gọi là muốn một thì có một, bây giờ có muốn muốn Tiêu đại ca, sao Tiêu đại ca lại có thể bỏ chứ?”

“Con nhỏ xấu xa này, nói ai vậy, không sợ chết à!” Liễu Yên Hồng lập tức bật dậy, và cũng tự thừa nhận trong câu nói người mong muốn đó là mình, vươn tay hai ra, chọc trên người Đinh Mỹ Đình.

Liễu Yên Nguyệt cũng không muốn ngồi lại, nói : “Có tâm này, sẽ có bộ dáng của một thiếu nữ, không được hồ nháo nữa, được rồi, sắc trời cũng đã tối, mọi người đều tự nghỉ ngơi đi, ông xã không ở đây, nhưng công việc không thể bỏ được, ngày mai, chị cũng muốn bay đến HongKôngng, mọi người cùng nhau cố gắng!”

Tất cả mọi người rời đi, chỉ có Đinh Mỹ Đình vẫn ở lại, Liễu Yên Hồng trừng mắt nhìn nàng một cái, tựa hồ như bất mãn với nụ cười của nàng, quát : “Sao còn chưa đi, sao vậy, cười còn chưa đủ hả?”

“Này, Yên Hồng, không được dùng ngữ khí này nói chuyện với mình, bây giờ bạn đã không còn là cô em vợ của Tiêu gia, mình cũng không cần khách khí nữa, thân phận mọi người ngang hàng, luận bối phận, bạn

cũng phải gọi mình một tiếng chị”Chỉ khi ở hai người, Đinh Mỹ Đình mới dùng cách xưng hô thân mật khi còn đi học.

“Nhảm nhí, rõ ràng mình lớn hơn bạn ba tháng”

“Lớn hơn ba tháng thì sao, mình tiến vào Tiêu gia trước bạn, bạn chưa nghe nói qua sao, vào trước là lớn đó”

“Đinh Mỹ Đình, té đi, không muốn nhìn thấy bạn nữa”

“Hắc hắc... không muốn thấy mình, mình lại muốn cùng bạn ngủ, bây giờ chúng ta có cùng một mục tiêu, đương nhiên cần phải tâm sự thật tốt, nghĩ xem dùng biện pháp gì bắt anh rể của bạn”

Liều Yên Hồng xấu hổ, hừ một tiếng, nói : “Bạn là thực nữ mà lại nói chuyện khó nghe vậy sao, cái gì mà bắt, làm như anh rể của mình là kẻ địch vậy”

“Được rồi, vẫn nhả một chút, để mình nghĩ dùng biện pháp gì có thể dụ dỗ anh rể của bạn lên giường của mình. Yên Hồng, nghe nói chị Phượng và chị của bạn là cùng nhau bồi Tiêu đại ca, hay là chúng ta bắt chước đi, thế nào?”

Liều Yên Hồng quả thật không chịu nổi cách nói chuyện dâm đẳng này, che kín lỗ tai lại, kêu lên : “Đừng nói với mình, đừng nói với mình, bạn là dâm nữ, tự mình suy nghĩ đi, mình mới không làm như vậy”

Mặc kệ là có đồng ý hay không, hai người bạn học thân thiết khi xưa, cũng thật sự ngủ chung một giường, ít nhất cũng có người làm bạn mà!

Ngày hôm sau, khi hoàng hôn, Tiêu Thu Phong và Ruth đã đến Trung Đông, bước đi trước mảnh đất Tư thành, loại cảm giác quen thuộc sung sướng, rồi lại lộ ra khí tức nặng nề, cuốn lấy trong tim hần.

Hành tung của Tiêu Thu Phong, Vũ không nói có ai biết, ngay cả Lâm Thu Nhã cũng không đề cập, thật sự không phải vì muốn cho các nàng bất ngờ, mà bởi vì gần đây Long Đằng gặp phiền toái lớn, hai nàng đang toàn lực xử lý, mấy ngày mấy đêm nay chưa trở về nghỉ ngơi.

Vũ thật sự không muốn quấy rầy các nàng lúc nàng.

Ba năm không gặp, dưới sự ủng hộ tài lực khổng lồ của Long Đằng, Tư thành đã thay đổi rất nhiều, nhà cao tầng muốn thấy là có, đường cao tốc tung hoành nam bắc, kéo dài từng đợt sinh cơ cùng kính tế buồn bá, mà bốn phía quân đoàn Ma Quỷ, cũng có những kiến trúc thật lớn, tất cả các phương tiện nguyên bộ, đã bước đầu hoàn thành, kế hoạch năm năm lần hai đang tích cực đẩy mạnh.

Lần chiêu đãi thương hội này, hợp tác với một tập đoàn lớn ở Châu Âu, mấy chục kế hoạch phát triển của Trung Đông, cũng tiến hành rất khí thế. Thế giới nổi gió lên, tất cả đều cuốn về Trung Đông, rất đông nhân tài đều ào ạt tiến về đây. Không có năng lực cũng có tài lực, nơi này quả thật là một kho báu.

Bước ra khỏi máy bay, người mà Tiêu Thu Phong nhìn thấy đầu tiên, chính là Vũ với tư thế hiên ngang oai hùng, sự quyến rũ đã dấu đi, sống trong một nơi đầy giết chóc như vậy, những cái lộ ra ngoài, phần lớn là nét đẹp lạnh lùng, mang theo hơi thở của hàn băng, làm cho người ta không dám khinh thường, cũng không dám đến gần.

“Tiêu thiếu gia, Người rốt cục đã trở lại, Tank hoan nghênh Người trở về, mười ba vạn binh lính của quân đoàn Ma Quỷ, hoan nghênh Tiêu thiếu gia trở về”

Cuộc sống của Tank càng lúc càng dục, mục tiêu của cả đời đã thực hiện được, bây giờ dù có đột ngột chết đi, hần cũng không có gì hối tiếc.

“Vũ...”Tiêu Thu Phong không có tâm tư để ý đến người khác, trong mắt hần, chỉ có Vũ, chỉ có dáng người vũ động như gió của Vũ, vẻ đẹp của nàng, vẫn lóa mắt như cũ.

Vũ không chạy đến, mà chỉ bước nhanh lại, sau đó cầm lấy tay Tiêu Thu Phong, không nhìn được, ngã đầu vào ngực hần, hiện ra một sự ôn nhu mà ngay cả Tank cũng chưa nhìn thấy bao giờ, nói : “Vũ biết, ông xã nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ, cho nên, em chưa bao giờ từ bỏ hy vọng”

“Có một cô vợ xinh đẹp mê người như vậy chờ anh, anh đương nhiên sẽ trở về, buông em ra, anh mới không nữ” Vỗ vỗ phía sau lưng Vũ, hơi thở thơm ngát kia, làm cho lời nói của Tiêu Thu Phong cũng có sự lưu luyến vô hạn.

Ruth cũng vui vẻ đi đến hỏi : “Thu Nhã các nàng đâu?”

Vũ buông Tiêu Thu Phong ra, thoải mái nói : “Các nàng ta còn chưa biết, nhất định sẽ mừng như điên đây, Phong, đi thôi, chúng ta về nhà, ở Trung Đông, anh cũng có một cái nhà, sẽ không quên chứ!”

Tiêu Thu Phong sao lại có thể quên, Lâm Thu Nhã xinh đẹp, thường xuyên lơ đãng xuất hiện trong đầu, nàng vì hắn mà trả giá rất nhiều năm, lại chưa từng có cơ hội trở về Lâm gia, thật sự đã chịu đựng không ít tưởng niệm và khát vọng, hy vọng lần này, bọn họ sẽ không chia lìa.

Nhưng, có một việc, Tiêu Thu Phong tuyệt đối không ngờ, Lâm Thu Nhã đã sinh cho hắn một đứa trẻ, hơn nữa còn là một đứa bé trai anh tuấn đáng yêu vô cùng!

494. Chương 494 : Nửa Vui Và Nửa Lo.

Nhưng nàng không biết rằng, bộ đồ này, làm cho nàng trở nên xinh đẹp hơn, là một bộ đồ rất hấp dẫn người khác.

Tiêu Thu Phong cười, gật đầu nói : “Ping, ba năm không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp, thế nào, ở đây có tốt không?”

“Cảm ơn chủ nhân quan tâm, tất cả mọi người đều chiếu cố cho Ping, Ping sống ở đây rất tốt”

Từ khi vào Ma Quý, làm nữ hầu chuyên dụng, địa vị của nàng, lên như điều gặp gió, bây giờ ở quân doanh, bất kỳ binh lính nào gặp nàng, đều gọi một tiếng Ping tiểu thư, hưởng chi, ngoại trừ làm việc trong đây ra, nàng còn là chị gái của Labus, ai mà dám vô lễ với nàng chứ.

Tiêu Thu Phong ngồi xuống, tiếp nhận trà, cửa liền vang lên tiếng bước chân. Bác bước vào mới về mặt kính ngạc, trong ngực đang ôm một cậu bé rất là đáng yêu, hấp dẫn ánh mắt mọi người, ông lớn tiếng hỏi : “Tiểu Phong, Tiểu Phong đã trở lại, thật là Tiểu Phong đã trở lại sao?”

“Bác, là con, con đã trở về, bác, mấy năm nay, bác sống có tốt không?” Tiêu Thu Phong lập tức đứng dậy, cầm lấy tay của lão già, có chút kích động, ân cần thăm hỏi, là trưởng bối của Tiêu gia, hai người đương nhiên có huyết mạch thân tình mà người khác không có.

Ôm đứa nhỏ đang vuốt ve lấy chùm râu của ông, lão già đã không còn thời gian để ý đến việc đó, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Phong, qua một lát, hai mắt đã đầy nước, nói : “Tên tiểu tử thú này, còn biết hỏi ta có sống tốt không, sớm chết ở đâu, không biết trở về, thật sự làm ta tức chết”

Đây không phải là giận dữ, mà là sự tưởng niệm và khát vọng thương nhớ. Giây phút nhìn thấy, lão già thật sự đã không nhận được gào to lên, huyết mạch của Tiêu gia, rốt cục vẫn được kéo dài, có tiểu tử này, có cháu trai, thế giới này vẫn tràn đầy hy vọng.

“Xin lỗi, bác, mấy năm nay đã làm bác vất vả”

“Được rồi, được rồi, có thể trở về là tốt rồi, không nói những lời này nữa, tiểu Phong, con xem, tiểu gia hỏa này lớn lên rất giống con, cùng một khuôn mặt, đây chính là đứa con mà Thu Nhã sinh cho con”

Tiêu Thu Phong cả kinh hỏi : “Con của con, bác, tại sao không ai nói cho con biết?”

Trở về hơn mười ngày rồi, ngay cả Ruth và Vũ đều không tiết lộ tin tức này cho hắn, loại chuyện vui này, hắn là nên nói sớm ra mới đúng.

Lão già cười nói : “Tiểu Phong, con cũng không nên trách Ruth và Vũ, đây là tâm tư của lão già ta, con ở Trung Quốc đã có con, mà ta đã lớn tuổi rồi, người già luôn cần một chỗ để dựa vào, cho nên ta muốn để Tiểu Phiêu ở lại Trung Đông, kế thừa tất cả nơi này, bắt các nàng không được tiết lộ tin tức về Tiểu Phiêu”

“Chẳng qua, tiểu tử con trở về thì tốt rồi, làm cho Tiểu Nhã hay Ruth, hoặc Vũ sinh nhiều một chút, dù sao Tiểu Phiêu là ta đã định rồi, tiểu gia hỏa này miệng ngọt, về sau nhất định biết ăn biết nói, là một nhân

tài”Quả nhiên là không giống lông cũng giống cánh, đứa nhóc mới có ba tuổi mà đã biết ăn nói rồi, không biết tương lai sẽ thế nào đây.

Nghe lão già nói xong, mặt Vũ đỏ bừng, nàng đến Trung Đông, mặc dù mang danh nghĩa là củng cố lực lượng cho người yêu, nhưng quan trọng nhất chính là Tiêu gia không có chỗ để nàng lưu luyến, nàng chỉ có một mình, không có con, thật sự rất cô đơn, không bằng cứ đến Trung Đông, làm vài việc có ý nghĩa còn tốt hơn.

“Bác yên tâm, Vũ sẽ cố gắng”Bây giờ, người đàn ông mình yêu đã trở về, phần trách nhiệm này, cũng phải bắt hắn trả, dù sao hắn cũng là nhất gia chi chủ mà.

Về phần mình, đương nhiên phải bình tâm tĩnh hạ, cố gắng vì Tiêu gia mà sinh con dưỡng cái, đây cũng là kỳ vọng của nàng.

“Ông xã, xin lỗi, vì bác đã dặn không được nói cho anh biết, em cũng muốn cho anh một bất ngờ thôi, anh không nên tức giận”Ruth nhìn Tiêu Thu Phong, ôm lấy Tiểu Phiêu, cạ cạ mặt vào da thịt trắng nõn của nó, dù tình cảm yêu thương này để biểu đạt tấm lòng, mở miệng xin lỗi.

Tiêu Thu Phong khoát tay, giờ phút này, hắn không có tâm tình để nghĩ chuyện khác, thật không ngờ, có Tư Giai, Hân Hân, Mộ Thiên, nơi này, còn có một Tiểu Phiêu.

Cặp mắt đen chớp liên tục, nhìn chăm chăm hắn, tựa hồ như với người đàn ông này còn chút xa lạ, mang theo một sự cảnh giác rất lớn, tiểu gia hỏa này, thế mà còn đề phòng hắn sao?

“Tiểu Phiêu, ba ba đến rồi, mau, mau gọi ba ba đi...”

Tiểu tử kia bĩu môi, quay đầu sang một bên, giơ hai tay ra với lão già, tựa hồ như muốn trở lại trong ngực ông, đối với người cha chân chính này, lại có sự kháng cự.

Loại động tác này, làm cho trong lòng Tiêu Thu Phong có một chút không tốt.

“Thu Phong, không có việc gì, chỉ là con nít thôi, tiếp xúc nhiều là được, anh mất tích ba năm, Tiểu Phiêu không biết anh là ba ba, mấy ngày nữa quen thuộc, sẽ nhận thức thôi”Nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt Tiêu Thu Phong, Vũ đã bước lại nhẹ giọng an ủi.

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói : “Vũ, nghe Ruth nói, Ma Quỷ xuất hiện kẻ địch, tình hình rất cực là thế nào, em cần thận nói với anh, bản thân anh muốn nhìn thử xem là ai to gan như vậy”

Nói đến chính sự, trên mặt Vũ, trở nên lạnh lùng, nhẹ giọng nói : “Mười ngày trước, hắc bang chưa từng xuất hiện nhiều năm, Thatta, đã đột ngột trở lại, hơn nữa, mục tiêu của chúng, tựa hồ như là quân đoàn Ma Quỷ, mấy ngày qua, bọn em nhận được báo cáo, số người đã chết vượt hơn một trăm, em đã hạ lệnh toàn thành giới nghiêm, tìm kiếm thành viên của Thatta, bắt một thì giết một”

Vũ tuy rằng xuất thân từ Long Tổ, rất ít khi tham gia giết chóc, nhưng nhìn thấy binh lính của mình phải chịu khổ, trong lòng nàng cũng phần hận đầy sát khí, trên mặt không hề lưu tình.

Ruth không nói gì, Tiêu Thu Phong thì đang trầm tư, xem ra Phương Hề nói không sai, vua tập kích, thật sự đã xuất hiện, và còn là mục tiêu của hắn, nhưng vì sao lại là Ma Quỷ ở Trung Đông? Điều này, không ai hiểu được.

“Phong, trừ Thatta, em tựa hồ cảm thấy có lực lượng của Hắc Dạ, tro tàn ở Trung Đông cháy nhiều năm như vậy, Hắc Dạ bị chúng ta tiêu diệt, nhưng hồn vẫn chưa tan, xem ra lần này phải nặng tay mới được”

Quả nhiên không sai, đám vô sĩ ẩn núp trong bóng tối này, ở Trung Quốc không được, bây giờ chuyển qua nước ngoài, Tiêu Thu Phong thật sự đã hiểu được, vì sao bọn chúng là lấy Ma Quỷ ra làm mục tiêu. Bởi vì nơi này thuộc về lực lượng của hắn, cũng có Long Đăng, khổng chế kinh tế thế giới.

Cảnh trường Hắc Dạ bị giết, đây là bí mật mà chúng nữ đều biết, nhưng không ai nghĩ đến, vài năm sau, Hắc Dạ vẫn như trước, vẫn còn rõ như vậy, mà sau lưng chúng, có một bàn tay đang khổng chế, mà bàn tay ấy, rốt cục là của ai?

Trên mặt Tiêu Thu Phong đã xuất hiện vài phần sát khí, lạnh lùng nói : “Bất kể là ai, dám khiêu chiến với quyền uy của Ma Quỷ, hẳn cần phải trả một giá lớn, Ruth, lập tức triệu hồi Labus và Lang Khuyển, anh muốn huấn luyện bọn họ một chút, tìm kiếm người của Hắc Dạ, anh có một biện pháp rất tốt”

“Ông xã, em đã truyền lệnh triệu tập, bọn họ hai ngày nữa sẽ toàn bộ trở về”Lang tổ trên thế giới, liên hợp với Đồ Thần, cùng với Long Đằng và Ma Quỷ đối phó với kẻ địch, mấy năm nay, người bị giết, quả thật không ít.

Ở thế giới phương Tây, Lang tổ cơ hồ như đã trở thành một truyền thuyết.

“Ping, Tiểu Phiêu đầu, đứa con bảo bối của mẹ, mẹ đã trở về”Còn chưa vào đến cửa, nhưng âm thanh hưng phấn đã truyền tới. Mỗi một lần trở về đây, đối với Lâm Thu Nhã mà nói, quan trọng nhất chính là nhìn thấy khuôn mặt thiên chân vô tà đang tươi cười này, đây là động lực sống của nàng. Ba năm qua, mỗi khi đến thời điểm khó khăn vất vả nhất, nàng chỉ dùng đứa nhỏ này để ký thác.

Một âm thanh khác cũng vang lên, mang theo sự vui sướng : “Tiểu Phiêu, mẹ nuôi về rồi nè, mẹ có mang kẹo cho con, nếu không ra, mẹ ăn hết đó!”

Tuy rằng đã ba năm không nghe thấy âm thanh đó, nhưng vẫn quen thuộc vô cùng, làm cho người ta vừa nghe có thể rõ ràng, bình tĩnh thấy hai khuôn mặt mềm mại tuyệt mỹ.

Vũ quay đầu lại, cười với Tiêu Thu Phong, nói : “Các nàng đã trở về, anh phải an ủi các nàng thật tốt, em đi triệu tập quan quân cao cấp của Ma Quỷ, buổi chiều họp. Ba năm không gặp, phỏng chừng bọn họ rất nhớ chiến thần vùng Trung Đông đó!”

Đi đến Trung Đông, Vũ mới biết được chiến tích huy hoàng của người đàn ông này, rất rất nhiều người, đã đem thấy trở thành thần thoại, trân quý trong lòng, là nguyên nhân mà Ma Quỷ có được tinh thần chiến đấu cường đại như vậy.

Lão già không nhịn được sự giãy dụa của Tiểu Phiêu trong lòng ngực, thở dài nói : “Được rồi, tiểu gia hỏa, sợ con rồi đó, nhìn thấy mẹ là không thèm ông nội nữa, ông nội tức giận, con biết không?”

Nhưng hù dọa đã không có tác dụng, tiểu tử kia vừa nghe được âm thanh của Lâm Thu nhã, đã không chịu an phận.

“Đến đây, kẹo rất ngon đó...”Trác Ngưng Tuyết là người đầu tiên đi vào, trong tay cầm bịch kẹo, hồn nhiên không phát hiện ra, tại đại sảnh, đã có hơn một người đàn ông.

Ba năm không gặp, Trác Ngưng Tuyết đã thành thực rất nhiều, tính trẻ con trên người nàng, đã không thấy nữa, mị thái ôn nhu, cùng với sự tươi đẹp, theo gió mà đến, mùi thơm nhẹ nhàng, đã lọt vào mũi của Tiêu Thu Phong, là hương vị làm cho người ta say mê.

“Anh...”Nhưng khi Lâm Thu nhã vừa bước vào cửa, cái nàng thấy đầu tiên, chính là Tiêu Thu Phong, tựa hồ như có chút thất thần, ánh mắt nhu tình, lập tức biến thành tròn tròn, như không thể tin được.

Lão già mở miệng nói : “Thu Nhã, Ngưng Tuyết, các con xem, Thu Phong đã trở lại, nó đã trở lại, các con không phải rất nhớ hắn sao...”

Hai người, hai biểu hiện khác nhau, Lâm Thu Nhã hình như đã quên rằng đứa bé đang vươn hai tay ra với nàng, vọt vào trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, dùng sức mà khóc lớn : “Ông xã... hu hu hu... ông xã, anh đã trở lại, anh thật sự đã trở lại, thật tốt quá, thật tốt quá...”

Mà Trác Ngưng Tuyết thì đứng ngơ ngác ra, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, không nói một lời nào, chỉ là nước mắt đã lặng yên chảy xuống hai bên gò má.

495. Chương 495 : Đoàn Tụ Vùng Trung Đông.

Nếu không có lời hứa hẹn của ba năm ly biệt trước đây, có lẽ nàng sẽ đặt bản thân ở ngoài chuyện này, cho dù cha nuôi có giới thiệu đi nữa, không thích chính là không thích.

Chẳng qua, đáng tiếc là, Trác Ngưng Tuyết đã thích bầu không khí của Tiêu gia, tuy rằng tâm lý ngây ngời, lúc ấy cũng không hiểu gì, nhưng nàng đã muốn sống và sinh hoạt tại Tiêu gia, mà người đàn ông này, trải qua một thời gian ở chung, nàng đã cảm thấy rằng, hẳn ta là một người tốt, bằng không vì sao Lâm Thu Nhã, một người cao quý thông minh như vậy, lại thích hẳn?

Một phút kia, hẳn phải đi, nàng thật sự không muốn, chỉ có thể hy vọng dùng ước định này, để cho hẳn sớm trở về, thật không ngờ, từ biệt một lần chính là ba năm.

Ba năm qua, nàng chưa từng quên, chưa bao giờ quên những lời mình đã nói, chỉ chờ người đàn ông này trở về, nàng sẽ trở thành cô dâu của hẳn.

Nàng thành thực, tinh khiết tuyệt mỹ, mang theo sự hấp dẫn mười phần, so với lần đầu tiên gặp trên đường cao tốc, quả thật rất khác biệt. Nàng đã trưởng thành, trở thành một cô gái đáng yêu tao nhã, thật đẹp, thật nhu kiều.

Kích động, mang theo hốc mắt ướt át, nhẹ nhàng quay đầu lau đi, khi nàng quay đầu lại, trên mặt chỉ còn lại sự tươi cười vui mừng, hai tay nắm lấy nhau, đặt trước người, dáng vẻ bình thản, nhìn cặp nam nữ hưng phấn ôm nhau, chúc mừng cho họ.

Sau một lát, Lâm Thu Nhã chậm rãi phục hồi tinh thần, thấy mọi người đang nhìn chằm chằm mình, nàng có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười cười, quay đầu lại nhìn Trác Ngưng Tuyết hỏi : “Tiểu Tuyết, em không phải muốn để Thu Phong ôm một cái an ủi sao?” Ánh mắt Trác Ngưng Tuyết vừa động, nhưng miệng lại lạnh nhạt nói : “Chị Thu Nhã, không cần, em không có nhớ hẳn như chị, chị cứ để giành mà tự an ủi đi, em có Tiểu Phiêu làm bạn rồi, không còn tịch mịch nữa”

Ping vừa mới đi ra, có chút xúc động không nhận được, tuy rằng trong lòng cảm thấy không đúng, nhưng nàng thật sự rất muốn, lập tức nhỏ giọng nói : “Chủ nhân, Ping rất nhớ anh, em có thể ôm anh một chút được không?”

Tiêu Thu Phong cười cười, trả lời : “Đương nhiên có thể, Ping, anh còn muốn cảm ơn em mấy năm nay đã chăm sóc cho mọi người, đến đây, anh ôm một cái, Ping càng ngày càng đẹp”

Ping có chút ngượng ngùng, đưa tay ra để Tiêu Thu Phong ôm, tất cả những tưởng niệm trong đầu, giờ phút này đã được thỏa mãn, chỉ có Trác Ngưng Tuyết trên mặt có chút giật giật, cái ôm này, phải thuộc về nàng, nhưng nàng đã bỏ qua, nàng thật không có dũng khí này.

Ba năm qua, nàng đã học rất nhiều cách đối nhân xử thế, nhưng về tình yêu, nàng lại không học gì, nàng cần chính mình tự nếm thử, khi yêu một người, muốn biết nó có tư vị gì, nhưng đáng tiếc là, tâm vừa rung động, lại phải từ biệt ba năm, nàng cần có một thời gian ngắn để điều chỉnh bản thân.

“Được rồi, Ping, chúng ta từ phương Đông xa xôi đến đây, có chút đói bụng, có thể ăn cơm được chứ?” Ruth nhìn thấy bộ dáng không buông của Ping, vội vàng mở miệng, người mà ông xã cần an ủi đã đủ nhiều rồi, nàng không muốn có thêm vài người nữa. Ping không nỡ buông ra, trên mặt có chút vừa lòng, cười nói : “Có thể ăn cơm rồi, em lập tức bừng ra”

Với sự trợ giúp của vài thành viên Mỹ Ảnh, đồ ăn đã đầy bàn, mấy năm nay, các nữ chủ nhân của toà nhà này, đều sống rất khẩn trương, vì để thích ứng với khẩu vị của các nàng, Ping thường xuyên đến khách sạn lớn trong thành để học tập. Cơ hồ như vết sạch tất cả tay nghề của đầu bếp phương tây.

Rau cải xanh nùng, quả thật có nét đặc sắc của phương Đông, làm cho người ta nhìn là thấy đói.

Khó có được sự cao hứng như hôm nay, Ruth lại dặn dò cho người mang rượu đến đây, lão già bình thường cũng không ở đây nhiều, nhưng hôm nay lại không muốn rời đi. Ôm Tiểu Phiêu, hưng phấn vô cùng, vùng Trung Đông đối với ông mà nói, đã thật sự trở thành gia đình của ông.

Vũ, Ruth, Lâm Thu Nhã, còn có Trác Ngưng Tuyết, tứ mỹ tương hoàn, tâm tình của Tiêu Thu Phong lại tốt lên, không chỉ vì cuối cùng có thể gặp lại chúng nữa, mà bởi vì còn có một Tiểu Phiêu. Tiêu gia lại có thêm một đứa cháu trai.

“Thu Nhã, vất vả cho em, sinh cho anh một đứa con, đây, anh cho em đĩa rau, xem như là bồi thường đối với em, về sau chúng ta sẽ không xa rời nữa”

Khó có được sự ôn hòa này, Lâm Thu Nhã hạnh phúc cầm chén đưa lên, đây là lần đầu tiên ông xã vì nàng mà gấp rau, là vinh quang đặc biệt, rất đáng để trân trọng.

Nhưng miệng lại cười nói : “Ông xã, không có gì đâu, phụ nữ mà, sinh con dưỡng cái là bổn phận, nghe nói Yên Nguyệt và chị Phượng cũng đều sinh con cho anh, đây là một chuyện rất hạnh phúc, nếu không phải kẻ xấu xa như anh mất tích lâu như vậy, phỏng chừng nhiều chị em sẽ có con, anh xem chị Vũ kia, anh xem Ruth kia, không phải cũng đang chờ sao”

Tuy rằng chuyện cần làm quả thật rất nhiều, nhưng Vũ và Ruth cũng là đàn bà, đương nhiên cũng có những mong đợi giống nhau.

Tiêu Thu Phong cười gian nói : “Thu Nhã, em nói như vậy rất đúng, xem ra, anh cần phải tiếp tục cố gắng, vì hương khói của Tiêu gia mà cúc cung tận tụy”

Vũ cũng cười nói : “Phong , anh thật giỏi, tiện nghi đều cho anh chiếm, Đông Nam tam hoa ôm về, nghe nói Mộng Thanh Linh cũng đi Đông Nam, Kinh Trung Nhất Mộng này, hẳn là không chạy thoát rồi!”

Ruth đã lên tiếng chứng thật : “Chị vũ, chị em tâm, ai bên cạnh của ông xã mà còn có thể chạy trốn sao. Mấy hôm trước Thanh Linh cũng đã làm cô dâu rồi, phỏng chừng là lúc nàng ta hạnh phúc nhất”

Lão già cũng nói : “Thu Phong, thích nhiều người phụ nữ, cũng là một chuyện tốt, con gách vác huyết mạch hai nhà Tiêu gia, Hoắc gia, bây giờ còn có Mộng gia, Đinh gia, cho dù sinh thêm vài đứa nữa cũng không đủ, phải nỗ lực lên!”

Việc này chúng nữ đều hiểu được, Đinh gia và Mộng gia chỉ có một đứa con gái duy nhất, trong nhà có nhiều người lớn như vậy, dù sao cũng phải chừa cho bọn họ chút huyết mạch, đây cũng là hiếu tâm của con gái, hơn nữa, Đông Nam Thiên gia, Liễu gia tựa hồ cũng phải vậy.

Mọi người vui vẻ tán gẫu, chỉ có Trác Ngưng Tuyết yên lặng ăn cơm, nàng lẳng lặng nghe, loại chuyện sinh con này, tựa hồ như có chút xa lạ với nàng, nàng không biết mở miệng thế nào.

“Lão đại, lão đại, mày rốt cục đã trở về, tao là Lang Nha, là Lang Nha đây...”Lang Nha ba năm trước đã bắt đầu chuyển hình, cảm thấy chán ghét việc mua qua bán lại đồng vũ khí, cho nên dùng đồng tiền khổng lồ, xây dựng một xưởng nghiên cứu sản xuất vũ khí lớn nhất thế giới, hơn nữa đã làm ra không ít vũ khí.

Đương nhiên, tất cả vũ khí, đều ưu tiên thỏa mãn quân đoàn Ma Quỷ, làm cho thực lực của quân đoàn, lại được đề cao lên một cấp bậc mới. Không có chiến tranh lớn, tất cả thời gian của hắn, đề tiêu tốn trong kho vũ khí, vừa rồi mới được nghe nói, Tiêu thiếu gia đã trở lại.

Mỗi lần nhìn thấy Tiêu Thu Phong, Lang Nha đều là người kích động nhất, nếu không phải bị Vũ ngăn cản, phỏng chừng hắn đã tiến lại ôm hôn thắm thiết, mà hai người đàn ông mà ôm hôn nhau, hình như không được tốt...

“Được rồi, được rồi, Lang Nha, tuy rằng mày hơn béo, nhưng tao vẫn nhận ra được, yên tâm, mắt của tao vẫn còn xài được, nhìn thấy rõ ràng, nghe nói ba năm qua mày làm rất nhiều thành tích, đáng để ăn mừng đó!”

Quả nhiên, đối với loại như hắn, không thể khen được, Tiêu Thu Phong vừa nói xong, hắn liền thao thao bất tuyệt, tự thổi phồng lên : “Đương nhiên rồi, lão đại, đáng tiếc mày không có ở đây, bằng không khi mày thấy được món vũ khí tao mới chế tạo, nhất định sẽ kinh ngạc cho coi, tựa như cái tao vừa mới nghiên cứu xong, sa mạc bạo lôi, quả thật là thiên hạ vô địch...”

“Được rồi được rồi, anh đừng thổi phồng nữa, sa mạc bạo lôi mười lần thực nghiệm, hết chín lần tịt ngòi!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng chân gấp gáp, vài dáng người khô ngô bước vào, là các thành viên Lang tổ được triệu tập về đây từ khắp nơi trên thế giới. giờ phút này chỉ có sáu bảy người thôi. Nhưng sát khí nồng đậm, cũng đã che kín toàn bộ đại sảnh.

“Giết... giết...”Trời ơi, Tiêu Thu Phong vừa muốn mở miệng, thật không ngờ, Tiểu Phiêu bị lão già ôm, đã quơ quả đấm nhỏ lên, gào thét thật to, rất là có khí thế... chẹp, nhỏ như vậy mà đã muốn đánh muốn giết.

Lâm Thu Nhã có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tình hình thế này đã không chỉ một lần, cái từ đầu tiên mà đứa bé này gọi, không phải là kêu mẹ, mà lại là đánh giết.

“Labus, Lang Khuyển, không phải đã nói rồi sao, không được dạy hư Tiểu Phiêu, gặp các người, mỗi lần chỉ biết dạy nó cái này, về sau trưởng thành, còn ai mà có thể quản được nó”

Tiêu Thu Phong lại nói : “Thu Nhã, không cần lo lắng, không phải còn có anh sao, tiểu tử này dám không nghe lời anh, anh sẽ dạy dỗ hắn, lớn lên ở Trung Đông, mà không có chút khí thế kia là không được. Chờ nó lớn một chút, anh sẽ dạy cho nó”

Nhìn bộ dáng hưng phấn của Tiểu Phiêu, tựa hồ so với khi này còn hứng thú hơn, tỏ vẻ, trời sinh nó đã là một nhân tài siêu cấp.

Tiêu Thu Phong mở miệng, Lâm Thu Nhã đương nhiên không phản đối, chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái, nói : “Tiểu Phiêu còn chưa muốn kêu anh là ba mà, nhìn xem anh có làm được hay không, dạy dỗ một đứa bé còn không được, còn muốn nó học đánh đánh giết giết gì đó”

Trước sức mạnh tuyệt đối, những thứ tốt, cũng có thể bị vận mệnh phá hư.

Tuy rằng miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Lâm Thu Nhã lại nghĩ rằng, nếu về sau Tiểu Phiêu thật sự có thể giống như người đàn ông này, cái thế vô cùng, đó cũng là một thành tựu, thân làm mẹ, nàng sẽ rất vui mừng, cũng không nhất định phải bắt nó đi học tập kinh doanh này nọ.

Vũ đã lên tiếng : “Thu Nhã, Tiểu Phiêu sinh ra ở Trung Đông, có lẽ là lựa chọn của nó, nơi này mỗi người đều có thể trở thành thầy của nó, em không cần lo lắng, cứ thuận theo tự nhiên đi, con trai của Thu Phong, tự nhiên sẽ thông minh, hơn nữa, toàn bộ quân đoàn Ma Quỷ đều xem nó như bảo bối vậy”

“Ba, ba ba...”Tiểu tử kia, lúc này đã thật sự kêu thêm âm thanh thân thiết đó, cũng không biết nó có thật nghe hiểu lời mọi người nói hay không, mà tựa hồ như rất hài lòng với quyết định này.

Đưa hai tay ra, để cho Tiêu Thu Phong ôm vào ngực, hắn quay lại cười nói với Lâm Thu Nhã : “Thu Nhã, em xem, tiểu tử này đã nghe hiểu, nó cũng tán thành kìa”

Nhìn cha con họ vui sướng cùng nhau, cho dù tương lai có nhiều khó khăn hơn nữa, đối với Lâm Thu Nhã mà nói, giờ phút này, cũng đã đủ rồi.

“Xem cha con các anh cao hứng chưa kìa, Tiểu Phiêu mà bị dạy hư, em sẽ tìm anh tính sổ”

496. Chương 496 : Hành Động Quân Sự Bắt Đầu.

Buổi chiều, Tiêu Thu Phong cùng quan quân cao cấp của Ma Quỷ gặp mặt, Vũ và Ruth là quan chỉ huy cao nhất của Ma Quỷ, đương nhiên cũng tham gia, mặt khác, có Lang Nha, Lang Khuyển, Labus cùng với bọn Tank.

Quân đoàn vượt qua mười lăm vạn người, bất luận là thực lực hay công trình, đều là vô địch ở Trung Đông, tuy rằng cũng có không ít quân đoàn khác, nhưng Ma Quỷ vĩnh viễn là thần thoại của bọn họ, chỉ có thể nhìn, không thể vượt qua.

Thần Binh Chiến Đội trước kia lưu lại trong kinh, vốn cũng tìm một chỗ cho bọn họ, nghe Triệu Nhược Thần nói, bọn họ bây giờ đại biểu lực lượng trong kinh, không chế tất cả quân đội cùng an toàn trong kinh, Lý Cường Binh cũng được thăng lên cấp tướng, được khen là sau khi Long Tương chết, sinh ra hai đại hổ tướng khác.

Tiêu Thu Phong có chút an ủi, có thể cho bọn họ điều này, đối với những người anh em đó, hắn đã không làm xấu xưng hô Tiêu thiếu gia, nhưng Thần Binh không phải là điều mà hắn hy vọng nhất, mà chính là Binh Trung Chi Vương, là những binh lính trên đỉnh cao.

Giờ phút này, Labus và Lang Khuyển, thật sự đã không kém so với Thần Binh, còn bạo lực và cường đại hơn nữa, Lý Cường Binh bọn họ là lính xuất ngũ, cho dù có sinh tồn trong giết chóc, nhưng cũng chỉ trong thế giới nội tâm của họ, vĩnh viễn luôn có giới hạn, không có được tinh thần giết người không thương hại, bản tính của bọn họ đã trở thành một vết chích thương chí mạng không thể thay đổi được.

Nhưng, Labus và Lang Khuyển, từ nhỏ đã lớn lên ở Trung Đông, người như vậy, không thể có thiện tính, đối với bọn họ, không phải mày chết thì tao vong. Cho nên, giết người không hề nương tay, trừ mệnh lệnh của Tiêu thiếu gia, bất kỳ ai trên thế giới này, đều có thể giết, hơn nữa còn không từ thủ đoạn.

Loại cường đại này, mang theo dã tính, Lang tổ do Labus và Lang Khuyển

dẫn dắt, quả thật chính là dã lang, Lang Trung Chi Vương.

“Ba năm qua, mọi người vất vả rồi, quân đoàn xây dựng thêm, Tank đã tốn rất nhiều công sức, năm đó tôi quả nhiên không nhìn lầm ông, Tank, tôi rất hài lòng”

“Tiêu thiếu gia, thật sự là hổ thẹn, tôi chỉ làm tròn bổn phận của tôi thôi, ai, chỉ là thường xuyên có người nói tôi sợ chết, sợ chiến. Tôi mang danh hiệu người nhất gan đã nhiều năm rồi”

Tiêu Thu Phong cười, đưa hân đến Ma Quỷ, đương nhiên không thể thiếu bản tính giết chóc, mỗi khi gặp kẻ địch cường đại, bọn họ liền dâng trào dòng máu giết chóc trong người lên, nhưng Tank lại xử lý lạnh, tuy rằng có thể làm cho sự tình từ từ giảm bớt. Nhưng lại không hợp với khẩu vị của họ, cho nên rất nhiều người, ngay cả Lang Nha và đám Lang Khuyển, cũng đều có ý kiến, tuy rằng không dám vi phạm, nhưng lại ngầm nói hân không tốt.

Tiêu Thu Phong đã hiểu, gật đầu nói : “Labus và Lang Khuyển tiến bộ rất tốt, tuy rằng vẫn chưa đạt toàn bộ yêu cầu của tôi, nhưng tôi có thể cho các em trong vòng ba ngày mà đạt đến cảnh giới siêu việt mới, trở thành Binh Trung Chi Thần chân chính, Thần Binh Chiến Đội đã trở thành quá khứ, Long Lang, mới chính là tương lai, là chúa tể của Trung Đông”

Labus và Lang Khuyển nghe nói, máu nóng lập tức sôi trào, Labus nói : “Tiêu thiếu gia, ba năm nay, bọn em ngay cả ngủ cũng khát vọng được mạnh mẽ lên. Không một phút này từ bỏ, nếu thật sự muốn trở thành Binh Trung Chi Thần như lời anh nói, thì bọn em phải đánh bại Thần Binh Chiến Đội, bọn họ đã từ bỏ chúng em”

Lang Khuyển cũng nói : “Đúng vậy, Tiêu thiếu gia, khi Tiêu thiếu gia mất tích, bao nhiêu người đang khấn trương, vậy mà Thần Binh Chiến Đội lại an nhàn trong kinh, thật sự là làm cho người ta khó chịu. Lần sau gặp mặt, em nhất định phải làm cho Cường Binh đẹp mắt, cho hân biết, không có bọn họ, dưới tay Tiêu thiếu gia vẫn có thể huấn luyện ra Thần Binh Chi Vương”

Có được chiến tâm nay, thật sự là một tinh thần tốt để huấn luyện, Tiêu Thu Phong cũng không phản đối, nhưng nếu muốn lấy Thần Binh về, chỉ sợ không có tác dụng. Bởi vì trong kinh còn rất nhiều chuyện, quả thật cần một lực lượng cường đại để cố thủ. Quốc gia, cần lực lượng của Thần Binh Chiến Đội.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng cười nói : “Được, có chí khí, anh sẽ cho các em một cơ hội, Labus, em lại đây”

Labus khó hiểu, nhưng vẫn đứng lên, đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong.

Một tia sáng màu trắng, đã tràn đầy cơ thể Tiêu Thu Phong, làm cho cả phòng hội nghị tỏa sáng lên. Nhưng khi hân đặt tay lên vai Labus, thì trán của nó, cơ hồ đã toát đầy mồ hôi lạnh, răng cạ vào nhau lạch cạch, cả người phát ra những tiếng rộp rộp giòn vang, giống như là tiếng xương gãy.

Nhìn thần thái lạnh lùng của Tiêu Thu Phong, cho dù là Vũ, cũng không dám mở miệng, âm thanh của Tiêu Thu Phong vang lên : “Điều chỉnh tâm mạch, khống chế khí kinh này, luyện hóa nó”

Nghe vậy, Labus không dám chậm trễ, khuôn mặt sau khi nhận một đau đớn thật lớn, đã từ từ khôi phục lại. Tập trung tìm kiếm lực lượng mới, tia sáng màu trắng này, quả thật đã vượt qua giới hạn của hân, khi Labus bắt đầu hấp thu, một cảm thụ tinh khiết khác biệt, đã nảy lên trong lòng.

Mồ hôi tuy vẫn còn đang chảy, nhưng thân thể của Labus, tựa hồ như đã trở nên cao lớn theo thời gian, khí thể uy nghiêm, ngay cả Lang Khuyển bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi, loại khí tức cường đại này, làm rung động mọi người.

Cố gắng ba năm, tiềm năng ngưng kết ẩn chứa trong cơ thể, giờ phút này, chỉ có Tiêu Thu Phong mới làm cho tiềm năng của bọn chúng khởi động, nhanh chóng đề cao chúng, thuận tiện giúp cho thân thể của chúng một chút, để có thể thích ứng được với lực lượng cường đại mới.

Labus cảm thấy trên người có một cổ hỏa cuồng nhiệt, sắc mặt dần đỏ lên như đang bị nướng chín, hai tay đột nhiên vung ra, tiết khí thể ra ngoài, giống như cuồng phong, “rầm” một tiếng, cái bàn hội nghị, đã bị hất tung lên, chặt làm mấy khúc. Vài người tránh né không kịp, đã bị đánh bay theo.

Lang Khuyển động, thân hình của hắn nhanh như thiểm điện, khi cái bàn gãy lướt qua người, hắn cố gắng trấn trụ trước lực lượng này, quần áo không gió mà động, phát ra những tiếng soàn soạt. Hắn chưa từng cảm nhận được, người bạn cùng hắn lớn lên bảy tám năm, lại có thể phát ra lực lượng siêu việt như vậy.

Tiêu Thu Phong rất cục đã đưa tay xuống, cười nói : “Không tồi, đây là tiềm năng kết tụ ba năm của em, được anh kích phát ra. Ngày thường các em tập luyện vất vả bao nhiêu, thì bây giờ năng lượng kích phát ra càng nhiều bấy nhiêu. Labus, ra ngoài thử đi” Labus cảm thấy khí kinh trong cơ thể cuộn cuộn, căn bản không thể nhìn được, quay sang nói với Lang Khuyển : “Lang Khuyển, đi, ra ngoài đại chiến ba trăm hiệp”

Lực lượng gia tăng mãnh liệt, giờ phút này, Labus cần phải phát tiết ra ngoài.

Hai người rời đi, mọi người mới hồi phục lại tinh thần, Ruth có chút kinh hãi nói : “Ông xã, đây là lực lượng gì, thật cường đại”

“Đây là tiềm năng của Labus, khi mười mấy tuổi, đã bắt đầu tập luyện, tiềm năng của nó, tuyệt đối làm cho người ta kinh ngạc, anh nói rồi, không bao lâu sau, Thần Binh Chi Vương mới, sẽ được sinh ra ở quân đoàn Ma Quỷ, Lang tổ, sẽ không còn đối thủ trên thế giới này”

Cho dù là dị năng tổ, tin tưởng rằng cũng không ngăn cản được Lang tổ chém giết.

Vũ cũng hỏi : “Thành viên của Lang tổ, ba năm nay huấn luyện chưa từng dừng, tiềm năng vô hạn, nếu được kích phát như vậy, thật sự là vô địch”

Cái gì gọi là vô địch chứ, với lực lượng Thần cảnh của hắn, cũng không thể nói điều như thế, nhưng nếu so sánh lực lượng đoàn thể, thì Thần Binh Chi Vương, quả thật đã vô địch rồi.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, không nói thêm gì, mà đổi đề tài, nói : “Trong khoảng thời gian này, quân đoàn bị Thatta khiêu khích và giết chóc, mọi người phải toàn tâm đề phòng, gặp phải kẻ địch, bắn, Tank, ông và tổng thống Garro thương lượng một chút, tăng mạnh phòng ngự khu vực Tư thành, sau đó tìm kiếm toàn thành, tôi không tin, Thatta, có thể thật sự ẩn thân”

Mấy ngày nay, Tư thành rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho nhiều người mất đi cảnh giác, Tiêu Thu Phong chuẩn bị tiến hành hành động quân sự cực lớn, làm cho mọi người một lần nữa cảnh giác lại. Nơi này là Trung Đông, không thể để cho bất kỳ kẻ nào phá hư, chỉ cần mọi người kết hợp lại, Thatta và Hắc Dạ, sẽ không còn chỗ dung thân.

“Tiêu thiếu gia, tôi lập tức làm ngay” Tank lập tức đứng lên, kỳ thực hắn hiểu rất rõ, thời điểm mà Tiêu thiếu gia đến quân đoàn Ma Quỷ sẽ không im lặng. Mỗi ngày huấn luyện, thế nhưng đã nhiều năm qua vẫn chưa tiến hành hành động quân sự nào lớn như vậy, bây giờ nhân cơ hội này kiểm nghiệm lực lượng của binh lính một chút cũng là chuyện tốt.

“Vũ, Ruth, hành động lần này, các em phụ trách theo dõi, có chuyện gì xảy ra hoặc có cao thủ nào không xử lý được, liền báo cho anh biết. Anh cần dùng thời gian nhanh nhất để kích phát tiềm năng của Lang tổ, để cho bọn họ có thể chân chính trấn thủ một cửa”

Mệnh lệnh được truyền xuống, hành động nhanh chóng được triển khai, mấy vạn binh lính của Ma Quỷ thừa dịp đêm tối, chia ra làm sáu phân bộ lớn, bao vây Tư thành. Khi nghe được tin tức Tiêu Thu Phong trở về, Garro cũng hưng phấn không thôi, chỉ là chưa có thời gian gặp mặt. Vấn đề của Thatta đang làm cho ông đau đầu, giờ phút này, nghe được sự hồi báo của Tank, lập tức hạ lệnh cho quân chính phủ phối hợp hành động.

Lệnh giới nghiêm khẩn cấp đã được tổng thống phát ra, người trên đường càng lúc càng ít.

Mấy vạn quân chính phủ đã bắt đầu chia ra từng nhóm triển khai chiếm toàn bộ Tư thành. Mỗi ngã tư đường đều có chướng ngại vật ngăn cản, những người dân có nhu cầu ra ngoài cấp bách, phải đưa chứng minh nhân dân xác nhận là người Trung Đông, còn đối với những người không ở vùng Trung Đông đều tiến hành kiểm tra cẩn thận.

Từ khách sạn cho đến khu ổ chuột, hay khu dã ngoại, lúc này đều được tìm kiếm cẩn thận. Quả nhiên hữu dụng, trừ Hắc Dạ, những người ẩn nấp của Thatta cũng có những động tác bất an. Ngày đầu tiên, liền có ba người đánh bom liều chết bọn họ muốn tạo thành khủng hoảng, nhưng Trung Đông đã trải qua vô số lần chiến hỏa, nên những người nơi đây càng khát vọng hòa bình, và càng ủng hộ hành động của tổng thống Garro, giữ gìn sự bình an cho Tư thành.

Dựa theo mệnh lệnh của Tiêu Thu Phong, tất cả thành viên của Thatta cũng như của Hắc Dạ và những tổ chức đối địch nước ngoài, chỉ cần bị phát hiện ở Tư thành, và chống lại lệnh bắt, lập tức giết không tha. Đối mặt với âm mưu, thì cần có thủ đoạn tàn bạo, gặp một giết một.

Chiêu này mặc dù rất tàn bạo nhưng vẫn có thể dùng được.

Khi phạm vi tìm kiếm mở rộng ra, càng lúc càng có nhiều người bị bắt, những quốc gia có người bị bắt nếu không xác định được thân phận chính xác thì bọn họ chỉ có thể tạm vào nhà lao ngồi.

497. Chương 497 : Lần Đầu Giao Phong.

Tổ chức tình báo của các quốc gia phương Tây ở đây, đã bị phá hủy bảy cái, bắt hơn trăm người, mà thành viên của Hắc Dạ cũng phát hiện vài người, ngoan cố chống cự đều bị quân đội đánh gục. Trừ bỏ ngày đầu tiên giao hỏa, người của Thatta đã mai danh ẩn tích, liên tiếp ba ngày, đại quân vây kín Tư thành, thế nhưng một người của Thatta cũng không bắt được.

Quả nhiên không hổ là quân tập kích, phương pháp ẩn thân cũng rất có trình độ. Đối mặt với sự tìm kiếm nhiều như vậy mà bọn vẫn có thể ẩn thân, mặc dù là kẻ địch nhưng thật sự cũng đáng để tán dương.

Đêm đó, Vũ và Ruth đã đem tin tức này nó cho Tiêu Thu Phong biết, hơn bốn mươi thành viên Lang tổ, sau khi kích phát năng lượng, đã trở nên rất cường đại, cho dù là Vũ cũng có chút kinh hãi, ba năm nay, nàng chính là người đã nhìn bọn họ từng bước phát triển.

“Labus” Tiêu Thu Phong nghe xong chỉ nhẹ nhàng kêu lên.

Labus lần đầu tiên được kích phát, mấy ngày nay cơ bản cũng đã thích ứng, bình tĩnh trở lại. Giờ phút này đi đến, khí thế đã có sự khác biệt rất lớn, khí tức nội liễm, cuồng vọng phong phiêu. Trong mắt trừ bỏ sự cung kính đối với Tiêu Thu Phong, càng có một loại khí mà thiên hạ không ai dám tranh phong.

“Đi thôi, lực lượng tăng lên, chỉ có trong giết chóc, mới có thể tìm được bình thản. Tìm kiếm người của Thatta ẩn nấp trong Tư thành, giết bọn chúng ”

Tiêu Thu Phong vừa ra lệnh, trong mắt của Labus đã xuất hiện vài tia huyết sắc, nhẹ nhàng đáp: “Vâng, Tiêu thiếu gia”

Tiêu Thu Phong cũng không chuẩn bị ra tay, chỉ là muốn cho Lang tổ một cơ hội. Thủ lĩnh của Thatta, Hani, tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm, cho nên bây giờ đang bị nhốt trong Tư thành, vì thế không cần hấn ra tay. Nhưng thật ra, động tĩnh bên ngoài đã làm cho hắc có vài phần hứng thú. Có lẽ chiến trường kịch liệt nhất sẽ xảy ra ở đây.

Lực lượng tăng lên, nên sự cảm thụ đương nhiên cũng tăng lên. Bốn mươi mấy người của Lang tổ, gia nhập đội ngũ quân chính phủ của

Garro, dựa vào sự tra xét mẫn cảm, rất nhanh đã truyền tới tin tức tốt, ba cao thủ Hắc dạ, giả dạng thành ông chủ cửa hàng, bị Lang tổ phát hiện, giết chết tại chỗ.

Có hai thành viên của Thatta là nữ, đi ra ngoài mua lương thực cho đồng bọn, bị tóm, nhưng miệng các nàng khá cứng, làm cho Lang Khuyển nổi giận đến mức vụn gãy cổ. Ở trong Tư thành, vẫn còn có một lượng lớn thành viên của Thatta.

Tiêu Thu Phong không hề nhúng tay vào hành động của Lang tổ, can thiệp nhiều cũng chỉ là bọn họ bị hạn chế, nơi này là địa bàn của Ma Quỷ mà, bọn họ muốn chơi như thế nào thì chơi.

Chẳng qua, Tiêu Thu Phong cũng không nhàn rỗi, sau khi giao quyền chỉ huy cho Vũ, liền dẫn Ruth đi, nói là ra ngoài một chút.

Mặc dù biết người đàn ông này có việc, nhưng Vũ vẫn không bao giờ hỏi, chỉ dặn dò cẩn thận một chút, sau đó để hai người đi. Ruth có chút tò mò hỏi : “Ông xã, không phải anh thật sự muốn cùng em đi dạo chứ, bên trong Tư thành còn có nhiều chỗ tốt hơn mà”

Ở phía đông nam thì rất sầm uất, tuy rằng Tư thành đã trải qua bước phát triển tốt bậc, nhưng vẫn còn có sự chênh lệch về giàu nghèo rõ rệt.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đi Nam thành, ở đó có nhiều chỗ chơi vui lắm”

Thân hình hai người tùy ý đi trên đường, mà người đi đường cũng không nhiều lắm, binh lính thì tuần tra liên tục, những người này đều thuộc về quân chính phủ, xem ra mấy năm nay, Garro cũng khổ tâm không ít, huấn luyện ra một lực lượng như vậy.

Quân chính phủ lại không mấy ai nhận thức Tiêu Thu Phong nhiều, nhưng đối với Ruth, lại rất tôn kính, mỗi khi có quan lớn nhìn thấy nàng, đều hành lễ cúi chào.

Ruth vội vàng giải thích : “Ông xã, những người này là lính mới của Garro, không mấy ai đã từng nhìn thấy thần uy của anh, thật sự là một điều hối tiếc”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Ruth, hay là em chê anh không đủ nổi danh vậy, sợ bọn họ không biết anh sao?” Ở cái thế giới này, danh tiếng của người đàn ông Tiêu gia nổi như cồn, hưởng chi hần còn có một thân phận khác, ông chủ của Long Đằng, nhưng hần chưa bao giờ công bố điều đó thôi.

“Ông xã, anh là người đàn ông của Ruth, Ruth đương nhiên hy vọng có thể ở phía sau anh hưởng thụ tôn vinh, em hy vọng mỗi người trên thế giới này đều phải tôn kính anh, anh đáng được có điều đó”

Tiêu Thu Phong vươn tay, nắm lấy bàn tay có chút kích động của Ruth, nói: “Ruth, yên tâm đi, anh không ngại điều này, kỳ thật ở trong lòng anh, cũng hy vọng có một ngày, không ai nhận ra ai, có thể nắm lấy tay của các em, đi đến tận trời góc biển, không tách rời nhau”

Đây không phải chỉ có một mình Tiêu Thu Phong nghĩ vậy, mà cũng là nguyện vọng của tất cả chúng nữ.

Hai người nắm tay nhau mà đi, đến Nam thành, so với Tư thành, cũng có điểm cổ đại, tuy rằng bây giờ không được dùng nhiều, nhưng bất tường thành cao lớn, vẫn còn có vài phần cổ xưa. Nam thành, chính là Nam môn, ở Tư thành, tất cả mọi người đều gọi như vậy.

“Tiêu thiếu gia!” Người phòng thủ Nam môn, là một trong sáu vị đại soái của Ma Quỷ. Khi quân đoàn Ma Quỷ tiến hành phân chia, trừ những quân cận vệ trực thuộc tổng binh, còn lại mười hai vạn người, chia làm sáu sư đoàn, sáu vị sư đoàn trưởng này, đều là những nhân tài ưu tú trong quân đoàn Ma Quỷ, được binh lính gọi rằng Lục Suất Tương, ở Tư thành, cũng là một nhân vật có tiếng vang.

Nếu nói về thực lực, thì sáu sư đoàn này, mỗi cái đều có thực lực tương đương với binh đoàn Thiên Không năm đó, vậy thì lực lượng của sáu sư đoàn cộng lại, sẽ trở nên khủng bố như thế nào.

Chẳng qua, nhân số mặc dù nhiều, nhưng vấn đề cơm ăn áo mặc không cần lo, trừ Long Đằng ra, còn có các nhà đầu tư của Trung Đông, đều nộp lên Ma Quỷ một phần lợi nhuận, coi như là phí bảo đảm, hơn nữa, quân đoàn Ma Quỷ nắm trong tay mấy giếng dầu lớn nhất Trung Đông, vì thế phương diện quân phí, căn bản là không hề thiếu.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng khoát tay, cười hỏi : “Tình huống như thế nào?”

“Báo cáo Tiêu thiếu gia, mọi việc vẫn bình thường!” Tiêu Thu Phong lắc đầu nói : “Tôi thấy không cần thiết, những người khác đều tiến hành lục soát Tư Thành, thế như các anh lại không nhận thấy gì, có phải rất không cẩn thận không?”

Vị đại tướng kia vừa nghe, thân thể run lên, sát khí lơ đãng hiện lên mặt, nói : “Tiêu thiếu gia, tôi lập tức phái người đi tuần tra cẩn thận, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì phát sinh”

Cặp mắt của Ruth trở nên lạnh băng, quát : “Không cần tuần tra nữa, bọn họ đã vào rồi”

Nàng vốn không cảm giác được, nhưng lời của Tiêu Thu Phong đã làm cho nàng biết nguyên nhân đến Nam thành lần này, ông xã nhất định có phát hiện ra cái gì đó.

Người động, nhuyển kiếm bên hông, đã nhanh chóng được rút ra, liên tục chém nhiều nhất, trên mặt đất của cửa Nam thành, đã xuất hiện một vết kiếm thật sâu, đây là kiếm khí nội gia tinh khiết, có thể chém sâu xuống mặt đất hơn ba mét.

Quả nhiên, một tiếng kêu vang lên, tuy rằng không lớn, nhưng có thể nghe rõ ràng. Nơi này đã bị đào sạch, những người này thật sự rất thông minh, không hề do dự hao tổn bao lâu thời gian, đã đào được một cái đường hầm, nếu cứ để cho chúng thêm vài ngày, sợ là chúng đã có thể đánh vào trong thành rồi.

“Thuốc nổ, nổ tung cho ta!” Đại tướng quát, vài khối thuốc nổ đã được đặt ngay đó, kéo dây, châm hỏa, vài tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, một con đường ngầm chạy dài, đã xuất hiện ra, trừ vài thi thể bên dưới ra, hình như không ai còn sống.

Tiêu Thu Phong đã lạnh giọng ra lệnh : “Đi thôi, vây kín một dặm xung quanh con đường này, tìm lối ra của con đường kia. Chuyện còn lại, tôi không cần biết anh làm thế nào, đi!”

Vị đại tướng này gật đầu, nhưng khi hắn ta vừa xoay người, Tiêu Thu Phong đã cảm thấy nguy hiểm xuất hiện mạnh mẽ trong đầu, hét lớn một tiếng : “Nằm xuống!” Mà hắn đã dẫn theo Ruth, trong nháy mắt đã rời khỏi nơi này hơn chục mét.

Một tiếng nổ cực mạnh vang lên, vài binh lính chết ngay tại chỗ, mà sau tiếng bom nổ, là mấy chục quả tên lửa khác bay đến, những người này quả nhiên rất khá, vũ khí mạnh mẽ như vậy mà cũng có trong tay.

Đại tướng lồm cồm bò dậy, trên mặt đã bị máu tươi che kín, tức giận quát: “Giết cho tao, tiến lên, những thằng chó chết đó, tao phải bắt bọn họ đi gặp thượng đế hết”

Tiêu Thu Phong cũng đã bước trước bọn họ một bước, thân hình nhún lên, đã không còn thay đổi. Bởi vì có thể sử dụng hỏa lực như vậy, thì chứng minh rằng những người này rất cường đại, thật sự cần hắn phải ra tay.

Không sai, một dặm, đối với Tiêu Thu Phong, chỉ là một giây, nhưng ở ngoài một dặm đó, có hơn trăm người cao lớn, xếp thành đội ngũ chỉnh tề, đang chặn phương hướng hắn đi đến.

Hơn trăm người này, đối với Tiêu Thu Phong, cũng không có nhiều tác dụng lắm, nhưng, những người này, bọc khăn trùm đầu, trên người buộc đầy thuốc nổ, dùng phương thức liều chết để ngăn cản.

Cái cách liều chết như vậy, chứng minh rằng kẻ được thế giới xưng là vua tập kích Hani, có lẽ đang ở gần đây, Tiêu Thu Phong không muốn để lỡ, nhanh chóng nhảy dựng lên, thân hình như điện mà qua.

Thuốc nổ vang lên, những người này không phải cột vào để dọa người, một...hai... ba... những tiếng nổ ầm ầm mãnh liệt vang lên, Tiêu Thu Phong trừ việc vận công ngăn cản, còn dùng tâm để thăm dò phương hướng, bởi vì nơi này đất cát đã mù mịt, như một đồng hồ hỗn loạn.

Chẳng qua, như vậy cũng không thể ngăn cản được bước chân của Tiêu Thu Phong.

Khi hắn lướt qua những kẻ ôm bom liều chết này, phía sau đã truyền đến những tiếng súng kịch liệt, quân tiên phong của Ma Quỷ đã chạy tới, mà đám ôm bom liều chết cũng đã vọt lại, mưa bom đối mặt với bão đạn, thật sự rất thảm thiết.

Nhưng Tiêu Thu Phong vẫn nhìn chằm chằm phía trước, trên một dốc núi nhỏ đằng xa kia, có một con sông nhỏ chảy qua Tư thành, giờ phút này, bờ sông vẫn đục không chịu nổi, một cái hồ có đường kính khoảng ba mét hiện ra rõ ràng, chắc chắn đây chính là cửa vào.

Thân hình còn chưa đến gần, chướng phong cuồng động đã từ bốn phía mà đến, làm cho thân hình Tiêu Thu Phong hơi dừng một chút, đáp xuống đất, bốn khuôn mặt già nua đã hiện lên, tốc độ rất quý mị, thật sự làm cho người ta có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ Thatta cũng có loại cao thủ cường đại phương Đông sao?

498. Chương 498 : Sát Tứ Sử.

Nhưng Bằng Xương Minh đã chết, vậy cảnh trưởng mới là ai?”

“Lại là bọn mày, quả nhiên là như âm hồn, xem ra, cuộc chiến của tao và Hắc Dạ, vẫn còn phải tiếp tục” Tiêu Thu Phong mở miệng, nhìn bốn người, sát khí hiện lên.

Đối với người của Hắc Dạ, không cần nương tay, gặp một là giết một, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình. Nhưng sát thủ này, giống như được tẩy rửa đầu óc vậy, hỏi cái gì cũng không ra.

“Chỉ cần thế giới hắc ám tồn tại, Hắc Dạ vĩnh viễn không bao giờ bị diệt, với sức của một mình ngươi, cũng không xoay chuyển được cục diện, cũng không cứu được thế giới” Rất kỳ quái, một trong bốn lão già lại lên tiếng. Đánh với chúng nhiều lần như vậy rồi, riêng chỉ có lần này là làm cho người ta bất ngờ.

Tiêu Thu Phong cười lạnh nói : “Bọn mày không cần nghĩ tao quá vĩ đại, trọng trách cứu vớt thế giới, tao không có hứng thú, tao chỉ muốn được sống tốt hơn, cho nên, cái lũ ti tiện bọn mày, tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt tao”

“Kỳ thật, chúng ta có rất nhiều chỗ giống nhau, tất cả mọi người đều cùng một loại. Tiêu Thu Phong, không bao lâu trong tương lai, hắc ám sẽ bao phủ toàn địa cầu, tại sao mày lại không thuận theo thiên mệnh, giải tán quân đoàn Ma Quỷ của mày, chỉ cần mày thức thời, mày vẫn có thể sống vui vẻ qua ngày”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói : “Nhìn thấy bọn mày, làm sao mà tao có thể vui được, nói thật, tụi mày xấu xí như vậy, thật sự không nên đi ra dọa người. Trung Đông đã hoang tàn lầy rồi, để cho bọn mày đến gây ô nhiễm nữa, thì hàng vạn người nơi đây làm sao mà sống được”

“Đại ma sử, đừng nói nhảm với hần, ma lệnh kêu chúng ta phối hợp với Thatta bình định Trung Đông, hần ta là kẻ địch lớn nhất, Ma Tôn đã đặc biệt dặn dò, cần phải nhanh chóng tiêu diệt” Xem ra, tính tình của người già chưa hẳn đã tốt, vì bọn họ đã để lộ ra một tin tức, bọn họ đến vùng Trung Đông, là để bình định Ma Quỷ, ngoài ra, cấp trên của họ, không phải là Cảnh Trưởng, mà chính là Ma Tôn.

Nhưng, khi nào thì Ma Tôn xuất hiện, chẳng lẽ người này chính là Cảnh Trưởng cuối cùng của Hắc Dạ?

Người kia nói xong, lợi trảo mở ra, khí kinh dâng lên, bụi đất bốn phía đã bay tung lên, giống như xuất hiện gió lốc, trong phạm vi mấy chục mét, đã hình thành lốc xoáy, làm cho năm người bị cuốn vào trong. Cho dù binh lính Ma Quỷ ở bên ngoài có tới, cũng không thể nhìn thấy rõ cái gì.

Tiêu Thu Phong đã sớm cảm nhận được khí tức của bọn họ. Bốn người cũng đã tiến nhập Tiên Thiên Chi Cảnh, nếu có thêm thời gian, nhất định có thể đạt đến Vô Phong Chi Cảnh, bước lên tầng cao mới. Nhưng đáng tiếc là, Tiêu Thu Phong sẽ không cho bọn họ cơ hội này, khi bốn người vây lại, hần đã động.

Ánh sáng màu trắng đã muốn tràn ra, lực lượng của Tinh Nhật Quyết, mang theo sự giết chóc, hình thành sáu đạo đao khí. Cho dù là lốc xoáy cũng bị một đao chặt đứt, hướng tới bốn người.

Nhưng bốn người giống như đã hòa hợp với cát đá trở thành một thể, khi sáu đạo đao khí xuất hiện, bọn họ đã biến mất. Loại ẩn thân thuật huyền diệu này, kết hợp với tạo hóa của thiên địa, làm cho người ta cảm thấy rất thần kỳ.

“Xoẹt xoẹt” Vài tiếng, đao khí đã thất bại, chém thành hố sâu trên mặt đất. Trong nháy mắt, bốn người đã xuất hiện, hơn nữa càng gần Tiêu Thu Phong hơn.

Lão già cuồng bạo nhất, đã phát tay tới, tay thành đao, bổ tới giữa gió cát. Mà ở sau lưng Tiêu Thu Phong, quyền thể vang trời của lão già đã tới, chỉ đợi thân hình của hần lui về phía sau, chắc chắn sẽ không thể trốn thoát một quyền uy thiên này. Cái này có thể gọi là ... đánh trước đánh sau.

Tiêu Thu Phong không hề nghĩ sẽ lui, bốn lão già liên thủ, uy lực quả thật kinh người. Khí kinh trên người hần dung nhập vào hai tay, cần quét một mảnh. Cho dù là trong lốc xoáy thì sao, với lực lượng của Tinh Nhật quyết, có thể làm bằng phẳng khu vực này trong phạm vi một dặm.

Đao đụng phải, phát ra những tiếng “keng keng” vang trời, thế nhưng không hề đả thương đến Tiêu Thu Phong, hơn nữa thân thể hần xông tới, đánh thẳng vào lão già có tính tình nóng nảy nhất.

“Cẩn thận!” Có người nhắc nhở, nhưng đã chậm rồi, kỳ thật Tiêu Thu Phong ngăn trở đao thế, thế nhưng không lùi mà tiến, ngay cả lão già này cũng không ngờ, trong khoảng thời gian ngắn, giống như bị sợ đến ngậy người. Trong lúc lão ngăn ngở đó, cũng chính là thời điểm chết của lão, Tiêu Thu Phong sẽ không cho lão một cơ hội khác.

Theo kế hoạch của họ, Tiêu Thu Phong chỉ có hai phương án ứng phó. Hoặc là lui, lùi người về phía sau, mà trọng quyền ở phía sau, nhất định phải nhận, không thể trốn được. Còn lại là tiến, tiến lên phía trước, ngăn trở đao thế cường đại kia, mà thế công của hắn, sẽ tạo ra cơ hội, ba mặt cùng tấn công, nhất định hắn sẽ trở tay không kịp.

Nhưng bọn họ thật không ngờ, lực lượng của Tiêu Thu Phong, đã vượt qua dự liệu.

Cái sai lầm nho nhỏ này, phải dùng máu để đền bù.

Tay của Tiêu Thu Phong, hình thành đao thế sắc bén, tiến nhập vào trong ngực lão già, không có máu, nhưng bàn tay trong ngực, đã hơi động, trái tim kia đã bị bóp nát, không có tiếng vang, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, lão già trừng to mắt, chết không nhắm được. Bởi vì đến chết rồi mà lão ta vẫn không phục.

“Tam sử!” Một lão già rống lên, tứ sử ở chung cả đời, cảm tình sâu đậm, nhưng bây giờ, một người bị giết hại, hỏi sao bọn họ không phản hận cho được.

Thân hình của Tiêu Thu Phong lui lại, ngữ khí lạnh băng, rất nhàn nhã nói : “Mày không cần gấp, tao sẽ cho bọn mày tuy không sinh cùng ngày, nhưng có thể chết cùng huyết”

“Thiên ma tiểu trận” Một lão già hình như là người cầm đầu, hai mắt đỏ bừng, mang theo sự điên cuồng, tựa hồ như vì cái chết người bạn già mà bị thương. Nhưng hình như bọn họ chưa bao giờ nghĩ qua một việc, những người chết trong tay của họ, cũng có những người thân lâm vào bị thương.

Cái chết, khi không đến trên người mình, thì bản thân vĩnh viễn không bao giờ cảm thụ được tư vị của đau đớn.

Nhưng Tiêu Thu Phong tin tưởng rằng, bọn họ sẽ không đau khổ lâu đâu, vì hôm nay, bọn họ đều phải chết.

Thiên ma trận không hẳn là thiên ma trận, trước đó có một cái tên dễ nghe hơn, là thiên tiên trận, nhưng người dùng trận pháp này, lại sa và ma đạo, cho nên đã đổi tiên thành ma, đem tiên lực đổi thành ma công.

Ngay lúc âm thanh đau xót vang lên, ba người lại một lần nữa biến mất, lúc này, Tiêu Thu Phong đã không thể cảm thụ được khí tức của họ, thiên ma trận quả nhiên lợi hại.

Dạng như vậy, mới đáng để cho hắn ra tay.

Đối mặt với tình hình quỷ dị kia, Tiêu Thu Phong cũng không có chút kích động, vạn vật trong trời đất đều có thể nắm trong tay, ba người này tuy rằng ẩn thân không bị phát hiện, nhưng chắc chắn có thể phát hiện. Trừ phi trên người bọn họ có lực lượng nghịch chuyển không gian, có thể tự chế ra một không gian để ẩn thân, có thể làm cho người ta không phát hiện được.

Điểm này, Tiêu Thu Phong lúc hấp thụ Tinh Nhật quyết, đã lĩnh ngộ được. Đám thuộc hạ mà đã có lực lượng như vậy, thì Ma Tôn kia, nhất định sẽ cường đại đến cực điểm.

“Tinh Nhật Nghịch Hành” Tinh nhật nghịch hành có thể dây đối phạm vi nhỏ của nghịch chuyển không gian, đem sáng trở thành tối, đen thành trắng, làm cho thời gian cũng thay đổi theo, loại lực lượng thần bí này, lúc phát ra, đã làm cho ba thân hình xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Phong.

Thật đúng là tội nghiệp cho bọn họ, nghịch chuyển không gian tổn rất nhiều sức, hơn nữa còn phải vận dụng sức thân chi thuật để trốn. Nhưng bây giờ, tinh nhật nghịch chuyển, làm cho thân hình của bọn họ bại lộ, hơn nữa, thân hình của Tiêu Thu Phong cũng đã biến mất.

“Không tốt hắn cũng biết nghịch chuyển không gian” Một lão già cả kinh kêu lên, quyền của Tiêu Thu Phong đã tới, làm cho lão chưa kịp nhảy ra ngoài, thì cái không gian ngưng kết kia, đã bị chấn nát rồi.

Lần này, một tiếng thét thảm vang lên, lão già bị chấn nát không gian kia, thân hình như bị phanh thây, máu tươi phun trào, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Khí tức tan ra, lực lượng của nghịch hành cũng bình ổn, khi thân hình của Tiêu Thu Phong xuất hiện, thì chỉ còn lại hai lão già, rất chật vật đứng trước mặt hắn, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ. Xem ra, giờ phút này, bọn họ đã cảm nhận được, thế nào là lực lượng của cường giả chân chính.

“Tứ sử, lão đi đi, ta ngăn hắn lại” Lão già đầu lĩnh, đã phi thân lên, hai tay mở rộng ra, miệng hét lớn : “Mây trên trời, cát dưới đất, nghe hiệu lệnh của ta”

Lực lượng của Ma Công, khi đến một cảnh giới nhất định, có thể hô mưa gọi gió, nhưng lão già này không có lực lượng lớn như vậy, nhìn vẻ khô khan của lão, cho dù có thêm trăm năm nữa, lão ta vẫn không thể tu thành ma cảnh, vĩnh viễn chỉ là một bóng ma lang thang thôi.

Còn Tứ Sử kia, không dám chậm trễ, thân hình nhanh chóng động thổ rời đi.

Nhưng Tiêu Thu Phong không có ý muốn thả lão ấy đi, loại cao thủ khó chơi này, giết được thì cứ giết. Đối phó với Ma Tôn, cần phải dùng phương thức giết chóc này.

“Long Biến!”

Khi tiếng Long Biến vang lên, Tiêu Thu Phong đã hóa thành rồng, xuyên qua lớp bão cát kia, như điên, không, còn nhanh hơn so với điên. Lão già kia còn chưa kịp động thổ, đã bị Tiêu Thu Phong tóm lấy tóc, kéo lên, hơi dùng sức một chút, một đồng tóc bị đứt ra, trên đầu chảy đầy máu tươi.

Loại phương thức tàn nhẫn này, quả thật rất rất ... ghê gớm, ngay cả ma đồ cũng kinh dịch không thôi. Nhưng bọn họ không biết rằng, không thân thể của Tiêu Thu Phong, còn lưu lại một lực lượng ghê gớm hơn, một khi gặp được cảnh chém giết, tâm của hắn lập tức tràn đầy ma tính, thủ pháp giết người, muốn bao nhiêu tàn nhẫn, liền có bấy nhiêu sự tàn nhẫn.

Lão già xui xẻo kia, bị ném lên, rồi bị một con rồng lửa nuốt lấy, té xuống đất không ngừng lăn lộn, mà lệ khí của Tiêu Thu Phong cũng đã hóa thành đao.

“Tứ Sử, cẩn thận, cẩn thận” Gào thét thì đã sao, đối với Tứ Sử bây giờ, chết là một cái để giải thoát, thân hình không lùi mà tiến. Đối mặt với đao khí, trong mắt lão hiện rõ sự vui mừng, khát vọng được chết vô cùng.

Một đao thành hai đoạn, máu tươi phun như suối nước ngầm.

Đến lúc này, Tứ Đại Ma Sử, chỉ còn lại một đầu lĩnh.

“Ma tướng hiện, thiên hạ biến, Tiêu Thu Phong, mày nhất định sẽ chết, Ma Tôn sẽ báo thù cho tao” Lão già không có ý tưởng bỏ chạy, hoặc là, lão đã biết, đối diện với cao thủ Thần cảnh, lão căn bản là không chạy được.

Cho nên, cuối cùng, lão dùng phương thức tự sát để công kích, đánh tới Tiêu Thu Phong. Chỉ là, ma tướng trong miệng lão, bây giờ thì Tiêu Thu Phong tuyệt đối sẽ không biết, đó là một người rất quen thuộc với hắn.

499. Chương 499 : Chân Tâm Vô Ngôn.

Lúc Labus và Lang Khuyển đuổi tới, chỉ còn lại những thi thể, đương nhiên, những thi thể này không được toàn vẹn, bọn họ ngay cả cách Tiêu Thu Phong động thủ như thế nào cũng không thể thấy rõ, đất cát bay vù vù lên, lâu lâu truyền ra những tiếng kêu thảm thiết, rồi, chiến sự cũng đã xong, toàn bộ quá trình nhanh chóng kết thúc.

“Báo cáo Tiêu thiếu gia, kẻ đánh bom liều chết đã được dọn sạch, không ai sống sót, bên ta hy sinh bốn mươi sáu người” Dưới làn mưa đạn như vậy, mà cũng có thể làm cho vài kẻ ôm bom xông vào đội hình, có thể thấy được những người này hung tàn cuồng bạo thế nào rồi.

Không ai sống sót, nhưng cũng đã không còn cảm thụ được hơi thở khác, chắc rằng, thừa dịp hắn đánh với Tứ Sử, đám người trong hầm ngầm đã rút lui.

“Thu dọn chiến trường, cho nổ hầm ngầm, có thể tuyên bố giải trừ giới nghiêm của Tư thành, nhưng tất cả phải cảnh giác, tôi không hy vọng có người của Hắc Dạ và Thatta lọt vào trong thành, tiếp tục gây hỗn loạn”

“Vâng, Tiêu thiếu gia, anh yên tâm, bọn em sẽ xử lý” Labus và Lang Khuyển rất khẩn trương, chính là vì muốn nhìn thấy phong phạm chiến đấu của Tiêu Thu Phong với ma sử kia, nhưng giờ phút này, chiến sự đã chấm dứt, không còn gì hấp dẫn, nên đành nhận lệnh quay về.

Ruth nhẹ nhàng đi tới, tuy rằng đất cát bay lên, nàng nhìn cũng không rõ ràng, nhưng vẫn có thể cảm thụ được, mở miệng nói: “Ông xã, kẻ địch của chúng ta, thật sự là càng ngày càng lớn mạnh”

Kể xuất hiện chỉ là quân cờ, Ma Tôn chân chính, mới là cường đại. Hơn nữa từ trong miệng Tứ Sử, để lộ ra một vài tin tức, sau lưng Hắc Dạ không hề thiếu cao thủ.

Nhưng chỉ cần hần biết, là được rồi.

Tiêu Thu Phong lập tức cười nói: “Không thành vấn đề, Lang tổ cũng đã đủ cường đại, chỉ cần bọn họ thích ứng với tiềm năng này, thì đối phó với đám người đó, sẽ không khó khăn, lần sau nếu có cơ hội, sẽ cho bọn họ tập luyện”

Ruth vừa nghe, cũng có chút hâm mộ nói: “Ông xã, em có thể đề cao không? Ba năm nay, em cũng không từ bỏ luyện tập, hẳn là có thể tăng cao một chút!”

Tiêu Thu Phong gật đầu, cầm lấy tay nàng nói: “Đương nhiên có thể, buổi tối anh sẽ giúp em, xem xem mỹ nữ Ruth của chúng ta, sẽ có tiềm năng bộc phát như thế nào”

Ruth ngẩng đầu, nhìn Tiêu Thu Phong một cái, có chút xấu hổ nói: “Ông xã, Ruth... khi nào mới có thể giúp anh sinh con?”

Những chuyện xảy ra khá phiền lòng, và đều cần để Vũ và Ruth cùng xử lý, mấy năm nay, quả thật Ruth đã giúp đỡ cho Tiêu Thu Phong rất nhiều. Cho nên, vẫn không hề có thời gian để giúp Tiêu Thu Phong sinh con. Nhưng, tuổi càng lúc càng lớn, hơn nữa, xung quanh lại toàn là những tiếng cười đùa của con nít, và, nàng cũng là một người phụ nữ, trong lòng cũng có khát vọng như vậy.

Tiêu Thu Phong chấn động, cười thân thiết nói: “Ruth, yên tâm, ngày này rất nhanh sẽ tới, tin tưởng anh, ông xã cũng muốn để cho em sinh vài đứa đó”

Ruth nhẹ nhàng gật đầu, thân thể đã chậm rãi nhích lại gần, chỉ cần lời của người đàn ông này nói ra, nàng liền tin tưởng.

Trở về, mọi người vui vẻ ăn cơm chiều, Tiêu Thu Phong cũng đã đến phòng của Ruth, giúp nàng bộc phát tiềm năng. Khi thử qua trên người thành viên Lang tổ, rất có tác dụng. Tin tưởng rằng có thể giúp tăng vọt công lực của Ruth. Nói không chừng sẽ còn siêu việt y như Thiên Mệnh cha của nàng, chân chính trở thành sát thủ đệ nhất thế giới.

Đương nhiên, trừ bỏ việc tăng tiềm năng, còn có chút phong lưu. Sáng ngày hôm sau, Ruth cũng đã rời giường, tìm Vũ để thử tập luyện, do tối qua bị Tiêu Thu Phong dây dưa trên giường, bằng không nửa đêm nàng đã rời đi rồi.

Phi đao thuật của Vũ, vừa nhanh vừa chân, cùng với thuật ám sát của Ruth, có chung tính chất đặc thù. Mặc dù trước kia mạnh hơn Ruth một chút, nhưng bây giờ, Ruth đã cao tay hơn Vũ nhiều.

Sau khi hỏi nguyên nhân, Vũ vừa mừng vừa sợ, loại chuyện tốt này, sao có thể thiếu phần nàng được, cho nên tối hôm sau, bà chị lớn trong nhà này cũng không tốt lành gì, chiếm lấy Tiêu Thu Phong, khi tăng lực lượng lên, cũng phải trả một giá tương đương, với sự xinh đẹp và ôn nhu của Vũ, làm cho Tiêu Thu Phong nổi cuồng tính lên, vì thế sáng hôm sau nữa, không cho nàng rời giường sớm như Ruth được.

“Chị Vũ, không thử một lần sao?” Ruth cũng rất chờ mong, cho nên vừa sáng đã rời giường chờ đợi. Thật không ngờ, đợi đến khi Vũ rời giường, mặt trời đã lên đến đỉnh rồi, hơn nữa nhìn Vũ đi xuống lầu, không ngừng lấy tay che miệng ngáp, tựa hồ tối qua không được ngủ ngon, Vũ có chút ngượng ngùng nói: “Hôm nay không thử đâu, tên vô lại này, làm chị mệt muốn chết”

Lâm Thu Nhã đang làm buổi sáng bên cạnh, nghe vậy cười nói : “Chị Vũ, biết lợi hại chưa, thể chất của người phương đông và người phương tây rất khác nhau, chỉ có em Ruth là mạnh thôi, bị ông xã làm đến như vậy, mà sáng hôm sau vẫn có thể rời giường, cùng chị tỉ thí nữa chứ”

Giờ phút này, Ruth xem như đã hiểu rõ, mặt đỏ bừng, cười cười nói : “Không phải như chị Nhã nói vậy đâu, kỳ thật em cũng mệt chết, nhưng do công lực tăng lên, trong lòng cao hứng nên mới cứng rắn chống lại thôi”

“Hahaha...Hoàn hảo, chúng ta nhiều chị em như vậy, cũng không bằng người này, thật đúng là phải ra ngoài kiếm thêm người giúp đỡ thôi”Lâm Thu Nhã cười nói, giống như là bắt đắc dĩ tự giễu vậy.

Cửa mở ra, Trác Ngưng Tuyết đi đến, một bộ đồ trắng tuyết, rộng thùng thình mặc lên người, nhưng cũng để lộ ra những cảnh xuân động lòng người. Ba năm qua, cô bé ngây thơ hồn nhiên và vô tư này, thật sự đã trưởng thành, thân thể tuy rằng cân xứng, nhưng cái chỗ nên lớn thì đã lớn, chỗ nên nhỏ cũng đã nhỏ, thật sự có một nét quyến rũ phong tình.

Đặc biệt là trong đôi mắt kia, sáng rọi một trí tuệ sâu thẳm, làm cho nàng ta thoát nhìn, càng có vài phần mị lực, chỉ đáng tiếc là, một đại mỹ nữ như vậy, lại thiếu đi sự dung hợp của tình yêu, cho nên, trong thần thái đó, mỗi khi lơ đãng, đều xuất hiện cảm giác cô đơn nhợt nhạt.

Lâm Thu Nhã đã nhiều lần nhắc nhở, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn không để ý tới, chuyện tình cảm cần phải thuận theo tự nhiên, không cần cố ý làm ngược lại, như thế sẽ không đẹp.

“Chị Thu Nhã, sao vậy, sáng sớm mà có chuyện gì vui thế?”Nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Lâm Thu Nhã, nụ cười sáng lạn, Trác Ngưng Tuyết có chút hâm mộ hỏi.

Lâm Thu Nhã cười nói : “Cái đó có gì vui, chỉ là đang nhắc đến tên vô lại đó, nói đến chuyện xấu của hắn, bọn chị đang cười hắn thôi, em xem, mặt trời đã lên cao rồi mà vẫn chưa thấy hắn rời giường”

Trên mặt Trác Ngưng Tuyết cũng lộ ra một sự sung sướng nhẹ nhàng, nói : “Chị Thu Nhã, chị nhìn chị, chị Vũ, chị Ruth, mỗi người đều là mỹ nữ đi ngàn dặm mới có một, nếu em là đàn ông, có được những mỹ nữ như vậy, phỏng chừng đừng nói bữa sáng, có khi là cả ngày cũng không tỉnh, ai mà có thể rời giường được chứ”

Khóe miệng Vũ lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, hỏi một cách mờ ám : “Tiểu Tuyết cũng rất đẹp, các em, Thu Nhã còn có Yên Nguyệt, được xưng là Đông Nam tam hoa, bây giờ là thời điểm mà thanh xuân của em nở rộ nhất, thế nào, Tiểu Tuyết có từng nghĩ qua chưa, đến khi nào thì mới chịu gả cho Tiêu gia, hành động và lời nói của em bây giờ đều có vẻ không tự nhiên, có chuyện gì sao?”

Kỳ thật, quả là khác thường, bởi vì trong lòng mọi người đều có suy nghĩ này, nhưng không nói rõ ra thôi. Mỗi lần Trác Ngưng Tuyết đối mặt với Tiêu Thu Phong, cũng không dám ngẩng đầu mà đối mặt, mà Tiêu Thu Phong có khi cũng im re không nói gì, cho dù muốn nói cái gì, thì nhìn thấy bộ dáng của cô bé này, hắn còn nói được cái gì nữa chứ!

“Đúng vậy, chị em chúng ta đã sinh sống nhiều năm như vậy, trên danh nghĩa em cũng là vợ của Tiêu gia rồi, Thu Phong mất tích ba năm,em hẳn là nên quý trọng mới đúng, tìm thời gian, em dụ dỗ hắn, trời sinh hắn là một tên sắc lang, sẽ không nhận được sự cảm dỗ đâu”

Ruth cũng giơ tay lên nói : “Em tán thành, loại chuyện này, phụ nữ có thể dùng sức mạnh, hơn nữa, đàn ông trên cơ bản sẽ không phản kháng”

Trác Ngưng Tuyết xấu hổ đến mức mặt đỏ hồng, hờn dỗi kêu lên : “Các chị, các chị đang nói gì đó, em là con gái, làm gì có gan lớn như vậy, loại ... loại chuyện này, phải là đàn ông chủ động....cái này... điều này.... sao không biết xấu hổ chứ?”

Tiêu Thu Phong mang dép lười, từ từ đi xuống, nghe vậy nói : “Cái gì mà xấu hổ, cái gì mà đàn ông chủ động vậy, các vị mỹ nữ, các vị đang tán gẫu về đề tài gì thế?”

Trác Ngưng Tuyết vừa nghe, nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng nói : “Em nhớ ra em vẫn còn có một việc quan trọng chưa làm, các chị ăn trước đi, em đi làm!”Nói xong, cầm theo một ổ bánh mì trên bàn, chạy

như gặp ma ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, thật sự là nàng sợ đến nỗi ngay cả bữa sáng cũng không dám ăn.

Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, tuy rằng Trác Ngưng Tuyết đã thay đổi rất nhiều, nhưng cuối cùng da mặt vẫn còn quá mỏng. Chẳng qua, nghĩ lại bản thân năm đó cũng vậy thôi, rõ ràng là thích hẳn, nhưng lại không dám nói ra. Nếu không phải trải qua sinh ly tử biệt, có lẽ nàng cũng sẽ không có dũng khí để nói ra.

Thu Phong nhiều lần thoát chết trở về, Trác Ngưng Tuyết hẳn là sẽ không cự tuyệt mới đúng, hơn nữa các nàng cũng có thể nhìn ra, trong ánh mắt hâm mộ của Trác Ngưng Tuyết, đều có biểu tình “em đồng ý”, chỉ đáng tiếc là, thằng ku này làm như không nhìn thấy gì. Bây giờ, cần có một cơ hội để sinh ra hỏa họa thôi.

Tiêu Thu Phong quay đầu nhìn nhìn, không hiểu gì hết, hỏi : “Tiểu Tuyết làm sao vậy, anh phát hiện ra nàng càng lúc càng khó hiểu, mỗi ngày nói chuyện với nàng cũng không thấy nàng mở miệng, biểu hiện của nàng giống như là một tiểu tức phụ, làm cho anh không biết mở miệng thế nào”

Lâm Thu Nhã vừa bực mình vừa buồn cười, mắng : “Người ta là tiểu nha đầu thuần khiết, làm sao có thể so với anh, da mặt của anh đã tu luyện trăm ngàn năm rồi, đương nhiên không sợ què”

Tiêu Thu Phong tuyệt đối không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cười nói : “Da mặt dày cũng tốt, nếu da mặt của anh không dày, các em nghĩ thử coi, Tiểu Phiêu còn có thể sinh ra sao?”

Vũ cùng Ruth đã che miệng, thật sự không nhịn được cười.

Lâm Thu Nhã trở nên vừa thẹn vừa vội, quát : “Tên vô lại này, vừa nói đến anh, anh lại đẩy qua cho người ta, đem da mặt dày ra làm sở trường, cũng chỉ có mình anh làm được, đói rồi phải không, lại đây, nhét miếng bánh mì này vào đi, xem có thể bịt miệng anh không?”

Cho dù là mắng, cũng là một loại ôn nhu, trong lòng Lâm Thu Nhã cũng rất hạnh phúc.

500. Chương 500 : Đám Tử Sĩ Mang Bom Ẩn Thân.

Trải qua mấy ngày khấn trương, Tư thành đã trở nên bình yên lại, người do Thatta và Hắc Dạ bố trí trong thành, có thể nói phần lớn đã bị tiêu diệt, Labus và Lang Khuyển nhận lệnh của Tiêu Thu Phong, đề cao cảnh giác, ánh mắt của bọn họ luôn nhìn chăm chăm vào mỗi người dân ra vào Tư Thành.

Lại ba ngày nữa trôi qua, Tiêu Thu Phong có vẻ im lặng, Tứ Đại Ma Sử bị giết, Ma Tôn sẽ không thờ ơ như vậy, nhưng, Ma Tôn đến tột cùng là ai?

Có thể huấn luyện ra Ma Sử cường đại như vậy, đương nhiên không phải người bình thường, trừ phi là loại cao thủ như Phá Quân và Thất Sát, nhưng nếu Tứ Ma Sử so với Hung Sát thất tử, cũng có chút tương tự.

Cũng khó trách nhiều năm như vậy, cùng Hắc Dạ dây dưa không dứt, nhưng vẫn chưa thể chân chính tiêu diệt được bọn chúng. Nếu có loại cao thủ như Phá Quân tọa trấn, thì đã vô địch khắp thiên hạ rồi.

Ruth và Vũ đã đi ra ngoài, quân đoàn Ma Quỷ càng lúc càng phát triển, làm quan chỉ huy cao nhất, đương nhiên phải xử lý quân vụ, cần rút thời gian ra để tuần tra binh lính huấn luyện hằng ngày, , đối với tất cả mọi việc trong quân đoàn, cần phải hiểu và lắng nghe báo cáo, cho nên thật sự rất bận rộn.

Đương nhiên trước kia không có Tiêu Thu Phong ở đây, các nàng dùng thời gian làm việc bận rộn để giảm bớt thương nhớ, bây giờ, Tiêu Thu Phong đã trở lại, các nàng trong thời gian ngắn đã đem quân lực trong tay phân phối xuống, trong quân đoàn Ma Quỷ, nhân tài vĩ đại vốn không ít.

Hơn nữa có tinh thần của Tiêu thiếu gia truyền thừa, hai nàng cũng không lo lắng sẽ có kẻ nào làm phản.

Các nàng tận lực rút thời gian ra, để ở bên cạnh làm bạn với Tiêu Thu Phong.

Chuông điện thoại vang lên, Ping cầm lên nghe, vừa nghe xong câu đầu, cũng đã hoảng hốt kêu lên : “Chủ nhân, chủ nhân, tòa nhà Long Đằng xảy ra chuyện...”

Tiêu Thu Phong đang lười biếng nằm trên ghế, nghe vậy thân thể chấn động, Ping còn chưa kịp thấy rõ, hẳn đã đến trước mặt nàng, cầm lấy điện thoại, là do bác gọi đến, tòa nhà Long Đằng đã xảy ra chuyện.

Tiêu Thu Phong ngay cả một giây cũng không chậm trễ, thân hình là biến mất.

Không ai ngờ rằng, trong vệ đội trung thành của Long Đằng, lại xuất hiện tử sĩ của Thatta, người của Thatta tuy rằng đã ẩn núp, nhưng hành động của chúng vẫn không dừng lại, Long Đằng vệ đội đều lựa chọn những binh lính tinh nhuệ nhất của Ma Quỷ, thật không ngờ, trong bọn họ cũng có người của Thatta.

Tất nhiên, đây là hành động trả thù của Hani, khởi động những quân cờ ẩn giấu nhất, hắn muốn để cho thế giới biết, chỉ cần là đối tượng mà vua tập kích muốn giết, thì bất kể là ai, đều không thể chạy thoát khỏi tay hắn.

Tiêu Thu Phong sơ sót, Ruth cũng sơ sót, Long Đằng vệ đội đã thành lập được bốn năm, trong bốn năm nay, đã nhiều lần được công nhận. Làm sao có người nghĩ ra được, trong bọn họ, lại có tử sĩ của Thatta.

Sau khi Tiêu Thu Phong đến, Long Đằng vệ đội đã bao vây toàn nhà lại, hàng trăm binh lính đều hướng về đỉnh. Tổng chỉ huy về đội, là một người to lớn khôi ngô, cả người đầy sát khí, tức giận điên cuồng. Hắn ta đã là bạn tốt của Tank nhiều năm, là một người được tín nhiệm trong Ma Quỷ, nhưng giờ phút này, hắn ta đang rất rất phẫn nộ, nhưng cũng không thể giải quyết được cái gì”

“Tiêu thiếu gia, trong Long Đằng vệ đội có mười sáu tử sĩ, bọn họ đã khống chế thang máy của tòa nhà. Tất cả đường đã bị khóa, trong phòng của tổng quản, chỉ có tám mị ảnh, các nàng không thể đối phó được với mười sáu tử sĩ này”

Uy lực của tử sĩ, mấy ngày trước binh lính Ma Quỷ đã nhìn thấy qua, bọn họ có thể liều chết xông vào giữa kẻ địch, loại đấu pháp không muốn sống này, quả thật làm cho người ta khiếp sợ.

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, xem ra sự đối kháng trên tầng tổng quản đã bắt đầu triển khai. Tuy rằng tinh binh bốn phía đã tới, nhưng vì trong lòng lo lắng cho an toàn của tổng quản, nên cũng không thể sử dụng vũ khí hạng nặng, chỉ đành an bài mấy chục tay bắn tỉa, chỉ cần thành viên của Thatta thò đầu ra, liền được phơ bễ gáo ngay.

Nhưng những người này cũng không ngu, bọn họ sau khi phong tỏa đường lên xuống tầng tổng quản, đều mang theo sự hủy diệt cuồng nhiệt trong mình, hoàn thành mệnh lệnh của thần khủng bố.

Tiêu Thu Phong không có thời gian nghe nói nhảm, chỉ lạnh lùng nói : “Người ở trên mà có chuyện gì không may, tôi sẽ thưởng cho anh một viên đạn anh cầu nguyện đi!”

Trong phòng tổng quản, người bình thường khó có thể đi vào, trừ Trác Ngưng Tuyết, Lâm Thu Nhã vài người ra, đương nhiên còn có vài mị ảnh trung thành và các thư kí thân cận. Cho dù là Long Đằng vệ đội có việc, cũng chỉ có thể gọi điện thông báo mà thôi, vì cái này quan hệ đến an toàn của Long Đằng, cho nên không thể coi thường.

Cho nên, lúc trước xây dựng căn phòng này, đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, xây dựng một thang máy khẩn cấp trong phòng tổng quản, nếu gặp công kích bên ngoài, có thể trực tiếp đi xuống. Nhưng rất rõ ràng, những tử sĩ bên trong này, bọn họ đã sớm biết được bí mật này, cho nên đã phá hủy nó.

Bây giờ, người bị vây là Trác Ngưng Tuyết, bác, còn có Lâm Thu Nhã, đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đều là những sinh mạng không thể thiếu.

Thân hình của hắn như gió, rung động trên không trung.

Theo thân hình rung động của hắn, là đợt đạn âm âm đến, phồng chùng những tử sĩ phòng thủ trên cao đã phát hiện ra hành tung của hắn.

“Con mẹ nó, đi lên cho tao, đi lên, nếu các vị tiểu thư mà có chuyện gì, bọn mày mỗi người cũng đừng nghĩ sống, tao sẽ cho bọn mày mỗi đứa một viên đạn, mọi người cùng nhau đi gặp thượng đế”

Âm thanh giết chóc, đã bạo khởi, binh lính bốn phía đã không còn sợ sống chết, bắt đầu lên lên, bốn phía không ngừng có đạn, phối hợp che dấu, trên cao, trực thăng xuất hiện, vài thân ảnh đã nhảy xuống khỏi trực thăng, đáp lên trên mái nhà, mặc dù còn có chút khoảng cách, nhưng bọn họ vẫn không sao cả. Vì đây chính là thành viên của Lang tổ.

Lần này, không phải là diễn tập.

Tám mị ảnh, đã chết ba. Nếu bàn về năng lực chiến đấu của mỗi người, thì mười sáu tử sĩ của Thatta cần bản không phải là đối thủ của các nàng, nhưng trong người đám tử sĩ này có bom, vì không muốn để cho các vị tiểu thư bị thương, cho nên ba mị ảnh đã dùng thân thể để chống bom nổ.

Các nàng dùng tính mạng của mình để bảo vệ sự tôn nghiêm của mình, cũng tỏ vẻ trung thành của mị ảnh.

Phần vinh dự này, các nàng quả thật đáng có được.

Tiêu Thu Phong lọt vào cửa sổ, thân hình cơ hồ như không hề dừng lại, một tử sĩ của Thatta đứng gần hẳn, đã bị vận gãy cổ, thậm chí ngòi nổ nằm trong tay, cũng không kịp làm gì, ngã xuống đất mà chết.

“Tiêu thiếu gia, ở trong này...”Xa xa, truyền đến tiếng kêu vui sướng của Mị Ảnh.

“Đoàng... đoàng... đoàng...”Theo tiếng kêu là tiếng súng máy bắn phá, âm thanh của một người lạnh lùng vang lên : “Ngăn hẳn lại!”

Ba tử sĩ của Thatta đã xoay người đánh tới, ngòi nổ trên người bọn chúng cũng đã phát ra tiếng “xì xì...”lao vọt đến, cho dù là bắn không trúng, thì ba người này phát nổ, cũng phải lấy mạng hẳn.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng nhìn, trong miệng hừ một tiếng, thân hình không thấy, chỉ cảm thấy một cổ sắt khí lạnh lùng tỏa khắp nơi này, tuy rằng ba tử sĩ kia không sợ chết, nhưng cũng không khỏi chần động, loại chần động này, chính là động tác cuối cùng của cuộc đời bọn họ, ba người giống như là bị điểm huyệt vậy, lập tức đứng đơ ra như một con rối gỗ, không có động tĩnh gì.

Loại khí tức như băng long này, được lực lượng của Tinh Nhật quyết dung hợp, đám tử sĩ đó có thể chống cự được sao. Thân thể bị đóng thành băng, không cách nào hành động, nhưng dây dẫn vẫn cháy từ từ, khi Tiêu Thu Phong vượt qua người chúng, một tiếng nổ lớn vang lên, ba người bị nổ cho tan xác.

Ở cuối hành lang, một Mị Ảnh đang ôm lấy cổ một tử sĩ, hét lớn : “Đám chó chết bọn mày, tao muốn đồng quy vu tận với bọn mày”

Nói xong, đánh vỡ kính thủy tinh, nhảy ra bên ngoài cửa sổ, một tiếng nổ mạnh truyền đến, lọt rõ ràng vào tai Tiêu Thu Phong.

“Đáng giận...”Một quyền như sấm tới, đến giữa ngực một thành viên của Thatta, tạo thành một cái lỗ thủng, thời điểm Tiêu Thu Phong rút tay ra, có thể từ trong cái lỗ ấy mà nhìn thấy một quả tim vẫn còn đang đập.

“Thánh phụ vạn tuế!”Hét lên một câu, rồi máu tươi ộc ra, ngã xuống mà chết.

Cửa mở ra, Lâm Thu Nhã với vẻ mặt kinh hãi đã vọt đến, nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, khóc thành tiếng : “Ông xã, anh đã đến, anh đã đến, em sợ, em sợ lắm!”

Tuy rằng cũng ở Trung Đông, nhưng Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết vẫn chưa hề trải qua giết chóc đầm máu, nên biến cố xảy ra, thật sự là cho các nàng hoảng loạn.

“Không có việc gì, không có việc gì”Tiêu Thu Phong ôm lấy nàng, quay đầu lại nói với một Mị Ảnh : “Tử sĩ còn bao nhiêu người?”

Bác đã đi ra, đến bên cạnh Lâm Thu Nhã, vội vàng nói : “Tiểu Phong, đi nhanh lên, phía bên phải, nơi đó còn sáu người, Tiểu Tuyết đang gặp nguy”

Lâm Thu Nhã như bừng tỉnh, đẩy Tiêu Thu Phong ra, nói : “Ông xã, đi nhanh đi, tiểu Tuyết đang gặp nguy hiểm đó, nàng ta đang gây nguy hiểm...”

“Tiêu thiếu gia...”Thành viên Lang tổ đã vọt vào.

“Bảo hộ bọn họ”Tiêu Thu Phong nói một tiếng, thân hình như gió mà biến mất. Đám Thatta đáng giận này, nhất định phải làm cho bọn chúng chết không tử tế.

Bên bức tường bên phải, đã tràn đầy dấu vết của bom nổ, một mị ảnh đã bị trọng thương, nhưng nàng vẫn đang dùng hết chút khí lực cuối cùng, không ngừng bò đến, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, dùng âm thanh mỏng mang chỉ vào cửa phòng : “Bên trong...”

Ngay sau đó, cửa bị Tiêu Thu Phong phá ra, Trác Ngưng Tuyết đang đứng giữa phòng, mà trong phòng còn có ba tử sĩ đang nhe răng cười, trên người phát ra những tiếng “xì xì” nồng đậm mùi thuốc nổ. Bọn họ đến đây để liều mạng, còn phải làm cho nàng ta chết, thánh mạng cũng đã hoàn thành.

“Thu Phong, nguy hiểm...” Đến giờ phút này, nàng ta lại không lo lắng cho bản thân, vì nàng ta biết, chỉ cần phát nổ, cái mạng nhỏ của nàng sẽ không còn.

Tiêu Thu Phong cười rất ôn hòa, nói : “Yên tâm, có anh ở đây, em sẽ an toàn...”

“Nghịch chuyển không gian...” Lực lượng của Tinh Nhật quyết khởi động, làm cho nơi này chuyển hóa vào một không gian khác, ngay cả thời gian cũng bị dừng lại, dây dẫn trên người ba tử sĩ cũng dừng lại, không có động thái gì.

501. Chương 501: Phá Quân Đến

Lâm Thu Nhã vẫn còn sợ hãi, ngẩng đầu lên nói: “Vũ tử, em vừa nãy rất sợ, sợ không được gặp lại ông xã, không được gặp lại Tiểu Phiêu”

Trên mặt Trác Ngưng Tuyết mặc dù còn có chút sợ hãi, nhưng ánh mắt đã bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong mặt mày xanh mét, nàng dịu dàng nói: “Em không sợ, em biết Thu Phong nhất định sẽ cứu em”

Dọn sạch tòa nhà, Labus đi tới, cao giọng báo cáo: “Tiêu thiếu gia, mười sáu tử sĩ, mười tên chết, còn có sáu tên sống, có muốn...”

Hắn nói đương nhiên là có giết hay không. Người như thế, cũng không thể nào để bọn họ sống trên đời.

Tiêu Thu Phong xua tay, lạnh lùng nói: “Không nên để chúng chết quá thoải mái.”

Thatta không ngờ có thể gây nguy hiểm đến an toàn của các nàng dưới mắt hắn. Chuyện này Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không để tái diễn. Tank bị kêu lên, nhìn Tiêu Thu Phong, không dám lên tiếng, chỉ biết cẩn thận đứng bên, cả người không khỏi run lên.

Khi Tiêu Thu Phong nhìn hắn, Tank đầy mồ hôi lạnh, cố sức nói: “Tiêu thiếu gia...” Nói đến đây hắn không còn sức nói nữa, hắn không tìm được lý do giải thích cho mình.

Chỉ một cái nhìn lạnh lùng, Tank đã muốn ngắt. Tiêu Thu Phong mở miệng nói: “Tank, vệ đội Long Đằng quá vô dụng, chỉ xứng xách giày cho Mị Ảnh. Nếu như hôm nay có bất cứ ai bị thương, bọn họ sẽ có hàng trăm hàng ngàn người bị xử bắn. Tôi không hy vọng chuyện như vậy lặp lại lần nữa”

“Vâng, Tiêu thiếu gia, nhất định sẽ không, nhất định sẽ không...”

Sáu tử sĩ bị treo trên cổng phía nam, mặc dù cũng bị thương một chút nhưng hiển nhiên còn chưa chết. Chẳng qua bọn chúng đều sẽ chết, chết rất từ từ, bị ánh mặt trời chói chang nướng chết, thật bi thảm nhưng rất hiệu quả. Đây là kết quả chống đối Ma Quỷ.

Tank bắt đầu chỉnh đốn Long Đằng vệ đội. Vệ đội bảy ngàn người, loại hơn hai ngàn người, ngoại trừ ưu tú, còn cần cần cả trung thành. Sự trung thành trong Ma Quỷ chính là một trong các yếu tố quan trọng nhất.

Thanh lý Long Đằng vệ đội, Ma Quỷ tiến hành kiểm tra toàn diện. Bất cứ người nào có vấn đề đều bị thải loại. Ngoại trừ lực chiến đấu siêu cường, còn cần phải giữ sự trung thành.

Tiêu Thu Phong đặc biệt khen thưởng Mị Ảnh. Đương nhiên cũng ban danh dự rất cao cho đội trưởng Babi. Các nàng đáng giá được như vậy. Mà Vũ và Ruth cũng bắt đầu huấn luyện các nàng, từ đó lựa chọn thành viên ưu tú thành lập vệ đội mới. Đối với mấy nàng mà nói, chuyện này rất quan trọng.

Mà bảo vệ tòa nhà Long Đằng, dưới yêu cầu của Tiêu Thu Phong, tiến hành chế độ cấp bậc. Tất cả Long Đằng vệ đội đều có thẻ, bất cứ người nào muốn tiến vào đều phải kiểm tra thẻ. Không có thẻ, không nhận người.

Tầng quản lý ngoại trừ Mị Ảnh thì bất cứ ai cũng không được phép vào. Còn lắp rất nhiều camera ở tất cả các góc có khả năng bỏ sót trong tòa nhà, giám sát 24/24, đảm bảo không có chút sơ hở gì.

Xảy ra chuyện này, Garro cũng tự mình đến vấn an, ra lệnh cấm, biến Ma Quỷ và tòa nhà Long Đằng thành vùng quân sự tuyệt mật, bất cứ ai một mình xông vào đều có thể giết chết.

Nhưng tất cả những việc này vẫn chưa đủ. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, điều hắn muốn làm nhất bây giờ chính là giết Thatta. Tiêu diệt hoàn toàn đại vương làm cả thế giới kinh sợ.

Tất cả thám tử tình báo của Ma Quỷ, còn có Đồ Thần cũng đang mật thiết truy tìm tất cả khu vực có thể dính dáng đến Thatta, chỉ cần phát hiện tung tích lập tức tiêu diệt. Lang Tổ là đội chủ lực trong hành động lần này. Sau đợt thanh lý trong thành phố, thanh lý Ma Quỷ một lần, người còn lại cũng không quan trọng mấy.

“Tiêu thiếu gia, lại bắt được tám tên...” Lang Nha đi tới, báo cáo, treo sáu thành viên của Thatta lên, chính là hấp dẫn thành viên Thatta đến cứu. Bọn họ không phải nói tất cả thành viên trong tổ chức đều là huynh đệ tỷ muội, chia xẻ buồn vui và tài sản sao?

Tiêu Thu Phong rất muốn nhìn xem bọn chúng có thể cùng chịu chết không?

“Treo hết lên, chết thì chôn. Tao muốn nhìn xem Thatta có thể phải được bao nhiêu người”

Lấy bạo chế bạo, mặc dù không phải biện pháp tốt nhất, nhưng rất có tác dụng. Tiêu Thu Phong rất tức giận, điều này làm cho rất nhiều quốc gia xung quanh đều có ý kiến. Nhưng tất cả chẳng có tác dụng gì với hắn. Đám người đáng chết đó bởi vì đạo không cắt lên người chúng, nên không biết đau đớn là gì.

Ba ngày trôi qua, số người bị treo đã lên đến ba mươi sáu tên.

Xem ra khủng bố đại vương đã ra lệnh cứu. Nếu tinh thần huynh đệ tỷ muội một nhà mà hắn tuyên dương sẽ tan biến. Nhưng cửa thành nam bị trọng quân bao vây, dù có nhiều người hơn nữa cũng không làm gì được. Vũ khí mới nhất mà Lang Nha nghiên cứu ra, có thể để cho công kích của bọn họ biến thành hủy diệt, dưới ngọn lửa nóng rực, người bị treo bên trên chỉ có thể đi gặp thượng đế, không làm gì khác được.

Tiêu Thu Phong vẫn ở trong nhà, nhưng khác với mấy ngày đầu nhàn nhã, hắn muốn nhận rất nhiều tin tức. Ngoại trừ các tin tức chính đồn Ma Quỷ của Tank, còn có tin tức Thatta, tất cả hắn đều cần biết.

Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã có lẽ quá sợ nên mấy hôm nay không đến Long Đằng. Tất cả công việc đều được xử lý ở trong nhà. Mặc dù có chút phiền phức nhưng vẫn có thể đối phó. Chỗ có Tiêu Thu Phong, đó nhất định sẽ tuyệt đối an toàn. Các nàng muốn một thời gian mới bình tĩnh lại được.

Ở bên Lâm Thu Nhã, thấy nàng mấy hôm gặp ác mộng, Tiêu Thu Phong càng không nường tay với Thatta. Lang Tổ toàn lực ứng phó, giết hết.

Nhưng sau mấy lần cứu không thành, Thatta hình như đã chấp nhận buông tha, chờ mấy tử sĩ cuối cùng bị nướng chết, tất cả các nơi có thể giám sát ở Trung Đông đã không còn tung tích của chúng.

Nghe nói Hani là một người rất muốn báo thù. Tiêu Thu Phong tin rằng hắn làm như vậy, đã khơi dậy lửa giận trong lòng Hani, cho nên hắn nhất định sẽ không rời đi, mà chỉ ẩn giấu đâu đó.

Hani chẳng những là một đại vương kinh khủng, còn là một chuyên gia ẩn nấp trời sinh. Điểm này cũng rất nổi tiếng, dù Đồ Thần vận dụng hết nhân lực vật lực, cũng không tìm được một chút đầu mối về hắn.

Tiêu Thu Phong rất tức, nhưng không thể tránh.

Hani cũng không phải một cao thủ, trên người không có chân kinh để dò xét. Vì vậy Tiêu Thu Phong căn bản không có cách nào tìm kiếm.

Nhưng lúc này có một người không ai ngờ đến đã xuất hiện.

Một cỗ khí tức rất cường đại xuất hiện trong Ma Quỷ, tiếng còi khẩn cấp vang lên làm tất cả mọi người trong tòa nhà kinh hãi, đều vây quanh người Tiêu Thu Phong, ánh mắt rất lo lắng.

“Chủ nhân, không phải là Thatta lại giết tới đó chứ?” Ping nắm chặt muối từ trong bếp đi ra. Lúc này nàng hình như đã quên nơi này là đoàn lính đánh thuê Ma Quỷ, có mười mấy vạn binh lính. Thatta dù gan to hơn trời cũng không dám xông vào giữa ban ngày.

Hơn nữa khí tức cường đại này, cao thủ tuyệt đối này không phải một tổ chức như Thatta có thể thu dụng. Hơn nữa loại khí tức này hẳn cảm thấy khá quen thuộc. Nếu không đoán sai, hẳn đã gặp.

“Ông xã...” Ruth đã lao vào, hình như nói ra suy nghĩ của mình.

“Ruth, em ở lại đây, anh ra xem sao” Lời nói còn chưa dứt, một giọng nói sắc bén từ xa xa truyền đến: “Long, là tôi, Tử Dao đến gặp anh”

Giọng nói du dương phiêu hốt trong gió, âm thanh chưa dứt, bóng người đã xuất hiện. Khí tức của Tiêu Thu Phong tăng lên, bọn họ cũng cảm nhận được. Dù là Lang Tổ ngăn cản cũng không thể được.

Vũ và Ruth chắn trước mặt mấy nàng, lạnh lùng nhìn. Giờ phút này ở cửa, Tử Dao đã xuất hiện. Dáng người tuyệt mỹ, tản mát ra một khí tức khác thường. Đúng, là quyến rũ, là yêu mị, là xinh đẹp, và tiên khí không nhiễm bụi trần sinh ra mị lực khác thường.

Các nàng nhìn cô gái kỳ quái này, Vũ và Ruth đã cảm nhận sự cường đại của Tử Dao. Nhưng hai mắt Tiêu Thu Phong lại nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên phía sau. Về mặt lão lạnh nhạt, ánh mắt như coi rẻ mọi người, giống như hắn là thần, thần cao cao tại thượng.

Hai người nhìn nhau, trong mắt người đàn ông trung niên hiện ra vẻ vui mừng. Đúng thế, người đàn ông này đúng là đáng để lão không quản ngàn dặm đến đây, quả nhiên không hổ là người đàn ông có cơ duyên tiền định với Tử Dao, đúng là không bình thường.

“Long, anh chẳng lẽ không nhận ra tôi. Tôi từ xa như vậy chạy đến đây, anh không chào đón một chút sao?” Cầm kiếm trong tay, mặc dù chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm khí đã hiển hiện. Đây có lẽ là người phụ nữ cường đại nhất mà Ruth và Vũ đã gặp.

Tiêu Thu Phong khẽ dời ánh mắt, thấy Tử Dao, một lát sau hắn khó hiểu nói: “Tử Dao, cô đã thay đổi...”

Khuôn mặt điên đảo chúng sinh hiện lên nụ cười quyến rũ. Nụ cười này đáng lẽ không nên xuất hiện trên khuôn mặt nàng. Trong lòng Tiêu Thu Phong, nàng là tiên tử, tiên tử thánh khiết, dù là nàng cười cũng không hề như lúc này. Nhưng bây giờ Tử Dao cười lại quá quyến rũ, quá hấp dẫn, giống một ma nữ vậy.

“Anh không thích tôi như thế này sao. Nhưng sư phụ nói với tôi, đàn ông đều sẽ thích. Xin lỗi, tôi bị cây Ma xá lợi. Dù là tôi muốn khống chế cũng không thể khống chế. Sư phụ của tôi bảo tôi đến tìm anh, nói anh có thể giúp tôi luyện hóa ma chủng trong cơ thể, trở lại thiên đạo”

Người đàn ông trung niên chưa động, nhưng khi Tiêu Thu Phong nhìn lão, lão đã tiến lên mấy bước, đứng trước mặt Tiêu Thu Phong.

Lúc này, lão đã mở miệng.

“Ta chính là Phá Quân...”

Các nàng không rõ Phá Quân là ai. Tất cả bạn của Tiêu Thu Phong, các nàng đã gặp. Cho dù chưa gặp cũng đã nghe nói qua. Nhưng Phá Quân này, các nàng không biết sự tồn tại của người này.

Nhưng cả người Tiêu Thu Phong không khỏi chấn động, một cỗ khí lưu chưa từng có bắt đầu khởi động trong cơ thể, đó là chiến ý không tự chủ mà xuất hiện khi cường giả đối mặt với cường giả.

502. Chương 502: Người Khách Ngoài Ý Muốn

Cảm nhận chiến ý của Tiêu Thu Phong tăng lên, Phá Quân thở dài một hơi: “Tiêu Thu Phong, cậu không cần khẩn trương, tôi cũng không phải kẻ địch của cậu. Hơn nữa cũng có thể coi là bạn cậu. Ta lần này đến đây chính là nhờ cậu giúp, tôi cũng có thể giúp cậu một chút”

Giả vờ bị thương, đi theo sau Tham Lang, Phá Quân phát hiện ra rất nhiều bí mật. Giờ phút này lão mới biết đối với lão mà nói, kẻ khó đối phó nhất trên đời không phải Thất Sát, mà chính là Tham Lang. Tham Lang suốt ngày cười cười, ẩn nhẫn hơn trăm năm, xem ra cất giấu được không ít.

Đúng như lời Tham Lang nói, Thất Sát là tiểu nhân mà hắn là ngụy quân tử, người như thế này quá đáng ghét.

Tiêu Thu Phong xua tay với mấy nàng, Lang Tổ cũng đã thu lại khí tức. Gờ phút này ở bên ngoài tòa nhà đã có ít nhất một vạn người, hơn nữa đây là lực lượng cường đại nhất của Ma Quỷ. Nhưng loại cao thủ như Phá Quân, không ai chặn được lão, ngoại trừ Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong hét lên: “Tử Dao, xin lỗi, hôm đó cô bị thương, tôi lại không cứu được cô, khiến cô chịu khổ. Cô ngồi đi, Ping, rót trà”

Tử Dao mừng rỡ ngồi xuống, vẻ mặt như trẻ nhỏ, đột nhiên nhìn sư phụ vẫn đứng ở đó chưa đi, có chút xấu hổ nói: “Long, anh hình như không thích sư phụ tôi thì phải, tại sao?”

Tiêu Thu Phong không trả lời, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Lão có thể giúp được gì cho tôi?”

Người siêu việt như Phá Quân, đương nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ này mà tức giận, ngược lại cười cười, nghiêm giọng nói: “Ta có thể giúp cậu tìm được Thatta, hơn nữa còn có biện pháp tìm được Hani. Điểm này cậu bây giờ rất cần đúng không?”

Mặc dù Phá Quân không nói hết, nhưng Tiêu Thu Phong đã động tâm, bởi vì đây đúng là điều hắn cần nhất bây giờ.

“Chúng tôi dựa vào cái gì để tin ông” Ruth không hề khách khí nói.

Lúc này Tiêu Thu Phong lại trầm giọng nói: “Tôi tin”

Phá Quân gật đầu, nhìn có vẻ khen thưởng Tiêu Thu Phong. Nhìn hắn, Phá Quân không khỏi nhớ lại mình năm đó. Cũng thái độ lạnh như băng, cao cao tại thượng, không nóng không lạnh, rất khó gần.

“Thu Phong, mặc dù cậu đã đạt đến thần cảnh, nhưng thời gian quá ngắn. Đối với ba người chúng ta mà nói, mặc dù có thể ngăn cản, nhưng nếu muốn giết bất cứ ai trong ba chúng tôi thì vẫn kém một chút. Ta có thể giúp cậu đề cao. đương nhiên, mặc dù cũng rất khát vọng với thần cảnh, nhưng ai bảo cậu là người hữu duyên.

“Hơn nữa cậu đang ở Trung Đông. Đông Nam đang trống trải, tôi có thể bảo vệ nơi đó thay cậu một lần. Tôi nghĩ cậu sẽ không từ chối”

Phá Quân quả nhiên là cao thủ, không chỉ có võ công không ai địch nổi. Hiểu về tính cách con người đúng là ý tưởng rất hay. Những lời lão nói, Tiêu Thu Phong không thể từ chối.

Nhìn Tiêu Thu Phong đang suy nghĩ, Phá Quân nhẹ giọng hỏi: “Không biết bây giờ ta có thể ngồi xuống chưa?” Tiêu Thu Phong ngẩng đầu nói: “Đúng là ta có rất nhiều chỗ tốt, đúng là người khách được chào đón nhất. Mời ngồi”

Đợi Phá Quân ngồi xuống, Tiêu Thu Phong mới hỏi: “Điều kiện của lão là gì?”

Tử Dao lại cười, lúc này không hấp dẫn nữa mà là vẻ ngượng ngùng. Nhưng lại càng làm người ta chấn động trong lòng. Cô gái này không thể gọi là tiên tử nữa, mà hợp với từ ma nữ.

“Long, điều kiện của sư phụ rất đơn giản, chỉ là muốn tôi đi theo anh. Sư phụ nói anh có thể giải trừ Ma xá lợi trong cơ thể tôi, có thể giúp tôi khống chế ma khí”

Nhìn vẻ vô lực của Tử Dao, Tiêu Thu Phong không khỏi có chút trù ố, an ủi: “Tử Dao, cô có ơn cứu mạng tôi, chỉ cần có thể giúp cô, tôi sẽ không chối từ. Cô yên tâm”

“Ông xã, anh còn chưa giới thiệu hai người này với bọn em đó. Cô ấy là ai?” Phá Quân là cao thủ, nhưng các nàng không có hứng thú, ngược lại cô gái tuyệt đẹp kia đột nhiên mà tới, hình như có quan hệ rất xấu xa với Tiêu Thu Phong, các nàng cần phải biết.

Tử Dao nhìn mấy nàng, đám người kia đang cẩn thận quan sát, sau đó Tử Dao quay đầu lại nói với Tiêu Thu Phong: “Long, những cô gái này quá đẹp, khó trách anh liều mạng như vậy chạy về phương Đông, nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc của anh, đúng là kỷ ức tốt đẹp, đúng không?”

Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng nói, Tử Dao đã nói: “Chào mọi người, tôi tên là Tử Dao. Mới đầu tôi là người muốn giết Thu Phong, nhưng bây giờ không phải rồi. Bây giờ chúng ta là bạn, sau này tôi ở đây, mong mọi người chiếu cố”

Phá Quân đứng lên nói: “Thu Phong, ta không thể ở đây quá lâu, phải lập tức trở về phương Đông. Thất Sát sắp dung hợp hoàn toàn với vũ khí hình người, phương Đông bây giờ đúng là quần ma loạn vũ, Đông Nam cũng rất nguy hiểm, không có thời gian mà lãng phí. Ta có thể nói chuyện một mình với cậu không?”

Chúng nữ ở lại đại sảnh, Tử Dao cũng thế. Giữa các phụ nữ nói nhau cũng tiện hơn nhiều.

Trong phòng, Phá Quân đúng là không muốn tốn thời gian, thi triển một đạo chân khí cách âm, liền lập tức nói: “Thu Phong, ở Trung Đông, đối thủ của cậu là Thatta và Hắc Dạ. Thực ra Thatta cũng không tính gì, nhưng Hắc Dạ là tổ chức ngầm mấy trăm năm, thực lực không hề bình thường. Cậu có thể còn không biết, Ma Tôn của Hắc Dạ chính là Tham Lang”

Lần này Tiêu Thu Phong thực sự chấn kinh. Tham Lang một trong ba đại cao thủ không ngờ là Ma Tôn. Hắn trợn mắt há mồm không biết nói gì. Những cao thủ tuyệt thế này đều đã xuất hiện, thế giới không loạn mới là lạ.

“Không chỉ riêng cậu, ngay cả ta mới biết được không lâu. Tham Lang là bạn của tôi mấy chục năm, nếu như ta không đột phá Thiên bí lục, phát hiện ma khí trên người hắn, thì có lẽ dù ta bị hắn giết chết cũng không biết nguyên nhân. Hắn thực sự quá giảo hoạt” Phá Quân thở dài nói: ‘Hắn đã liên thủ với Thất Sát, hơn nữa còn có Ma xá lợi trong cơ thể Tử Dao và vũ khí hình người, trong thiên hạ không ai có thể ngăn cản bọn chúng’

Một Thất Sát đã rất khó đối phó, bây giờ hắn đã tu thành vũ khí hình người. Hơn nữa còn có Tham Lang và Hắc Dạ, cùng với lực lượng Ma xá lợi có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Phá Quân chỉ có một mình, không thể phân thân.

“Chẳng qua cậu không nên lo lắng, thiên đạo tuần hoàn, trong mọi hủy diệt đều có một đường sống. Năm đó khi cậu bị luyện thành vũ khí hình người, Tử Dao chính là một tia sinh cơ của cậu. Nhưng bây giờ muốn loại bỏ ma khí trên người Tử Dao, cậu chính là sinh cơ của Tử Dao, khi hai người thiên đạo đại thành, sẽ không phải sợ Thất Sát và Tham Lang nữa”

Những lời này Tiêu Thu Phong không hiểu mấy. Nhưng Phá Quân cũng không giải thích. Thiên cơ vốn là hư vô, người tin thì có, người không tin sẽ không có, không cưỡng cầu.

“Tôi không hiểu...”

“Không hiểu không vấn đề gì. Bây giờ ta sẽ dung hợp Thiên cơ bí lục trong thần phổ vào trong cơ thể cậu. Cậu hiển nhiên sẽ hiểu. Thu Phong, lực lượng của cậu quá cường đại, nhưng cậu còn chưa học được cách sử dụng nó, hy vọng thần phổ có thể giúp cậu”

Từ trong cơ thể Phá Quân toát ra một luồng sáng đỏ, giống như mặt trời mọc vậy, bao lấy Tiêu Thu Phong. Tâm pháp Thiên cơ bí lục tu luyện mấy trăm năm như thủy triều tiến vào. Lão đã không thể khống chế tình hình. Tiêu Thu Phong có lẽ là hy vọng duy nhất.

Phá Quân đại biểu cho chính nghĩa, lão không cần mình là số một, là duy nhất. Chỉ cần có thể, lão hy vọng có thêm mấy người như Tiêu Thu Phong, có thể bảo vệ chính nghĩa thế giới.

Chính nghĩa và giết chóc không hề mâu thuẫn. Có những lúc vì chính nghĩa mà phải giơ đồ đao lên.

Ba tiếng sau, Phá Quân đã thu chân khí Thiên cơ bí lục lại. Có những thứ cần Tiêu Thu Phong tự mình lĩnh ngộ, chẳng qua lão luôn tin vào ý trời.

“Phương pháp tìm tung tích Hani, ta đã dạy cho Tử Dao. Nó sẽ giúp cậu. Ta đi, hy vọng cậu có thể đối xử tốt với Tử Dao, đối xử như người phụ nữ của mình, hiểu không?” Trên mặt có chút mất mát buồn bã. Mặc dù đây là số mệnh của Tử Dao, nhưng trong lòng Phá Quân biết vận mệnh của đồ đệ mình, từ giờ phút này đã hoàn toàn nằm trong tay Tiêu Thu Phong.

Phá Quân đi, lão phải về phương Đông. Lực lượng Thất Sát, còn có tổ chức Mafia nước Ý đã bắt đầu hoạt động ở Châu Á. Với lực lượng còn lại ở phương Đông của Tiêu Thu Phong, vẫn không đủ sức đối đầu.

“Long.... ồ, tôi nên gọi anh là Thu Phong phải không. Thu Phong, sư phụ của tôi đi rồi sao?” Hình như đã biết từ trước, trên mặt Tử Dao không hề có một tia lưu luyến. Có lẽ năng trường kỳ không giao tiếp với thế giới bên ngoài, nên vấn đề tình cảm, giao tiếp luôn thiếu.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ chiều cổ cô. Chờ đến khi cô không còn bị Ma xá lợi khống chế thì thôi”

Tử Dao dịu dàng cười nói: “Thu Phong, vậy sự phụ của tôi, có thể... có nói đến chuyện giữa hai chúng ta không?”

Tiêu Thu Phong cũng dịu dàng cười nói: “Có nói, lão nói...”

Mặt Tử Dao không khỏi đỏ lên, có chút không chịu nổi: “Sự phụ cũng thật là. Người trước kia nói tôi phải theo đuổi thiên đạo, nhưng bây giờ lại muốn tôi lấy chồng, lập gia đình. Thu Phong, anh nói tôi làm vợ anh, ngày bình thường nên làm cái gì? Tôi, tôi cái gì cũng không biết”

Tiêu Thu Phong ngẩn ra, cái này, cái này giống như hình như không nói nhiều như vậy mà.

Cô nói cô xấu hổ, nhưng cũng không nên nói như vậy trước mặt bao nhiêu người chứ. Nhưng đúng là Tử Dao không hiểu gì hết, nói ra xấu hổ đến độ không dám ngẩng đầu lên. Biết xấu hổ, nói rõ không ngu hoàn toàn.

“Yên tâm, gì cũng không phải làm, như các cô ấy là được rồi”

Nhưng hắn lại bắt đầu nháy mắt với mấy nàng phía sau lưng Tử Dao, ý bảo các nàng giải thích một chút.

Cuộc trò chuyện vừa nãy các nàng nghe thấy. Cô gái rất xinh đẹp này không khác gì Trác Ngưng Tuyết ba năm trước, giống một cô bé không hiểu gì hết.

Nhưng các nàng lại không biết Tử Dao sở dĩ biến thành như vậy là do tác dụng của Ma xá lợi. Nếu không với cá tính lạnh lùng của nàng, sẽ làm người ta không dám đến gần, còn hơn cả Mộng Thanh Linh, Phượng Hề năm đó.

503. Chương 503: Thể Hiện Chân Tâm Như Mộng

Khi Tiêu Thu Phong kể chuyện giữa hắn và Tử Dao ra, Tử Dao đang rửa mặt, cô gái đáng yêu, đáng thương này hình như vẫn chưa được tiếp xúc với đời sống hiện đại. Lâm Thu Nhã phải dạy nàng một lần.

“Ông xã, thì ra ba năm qua anh vẫn ẩn thân ở Little Rock, xem ra hai người đúng là có duyên phận. Người truy sát anh, không ngờ lại thành ân nhân cứu mạng. Tử Dao, coi như cũng là có tình cảm với anh đó” Vũ nói, trong lòng coi như đã hiểu được một chút về thân phận của Tử Dao.

Ruth cũng nói: “Ông xã, Phá Quân, Thất Sát và Tham Lang, bọn họ thực sự cường đại như vậy sao?”

Đây là sự khác biệt giữa Vũ và Ruth. Trong vấn đề tình cảm, Vũ có vẻ mềm yếu một chút. Nhưng Ruth dù là lúc nào cũng kiên cường nhất.

Tiêu Thu Phong gật đầu: “Còn chưa giao đấu, nhưng có lẽ tương đương nhau. Chẳng qua các em không cần lo lắng. Nếu anh và Phá Quân liên thủ, cho dù gặp hai người bọn chúng, cũng không sao. Chúng ta có thể ứng phó”

“Hắc Dạ và Thatta, còn có cả Mafia, bọn chúng đều đang hành động. Xem ra chúng ta không thể ngừng nghỉ, phải biết rõ động tĩnh của chúng, lấy bất biến ứng vạn biến” Vũ mở miệng nói: “Chúng ta cũng phải liên hệ với Đinh lão một chút. Việc này ảnh hưởng rất lớn đến Châu Á, đặc biệt là cao thủ như Thất Sát, càng cần phải lập trận đón địch, nếu không sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức”

Tiêu Thu Phong nói: “Chuyện này bọn họ có lẽ đã biết, cũng đã chuẩn bị. Yên tâm những chuyện này anh sẽ xử lý” Trong tòa nhà vang lên tiếng bước chân. Tử Dao đã đi ra, mái tóc dài đen nhánh ướt át buông xuống đầu vai. Nàng vận chân khí, từng làn hơi nước bay lên, khi nàng đi đến đại sảnh, đầu đã khô cong. Thân hình vừa động, nhẹ như vân, nhẹ nhàng như tiên tử. Giờ phút này trên cơ thể nàng không có một tia mị khí.

“Thu Phong, thì ra người đô thị tầm tiện lợi như vậy, thật thoải mái. Xem ra sau này về Vân Tiên đảo, tôi cũng phải chuẩn bị một cái”

Rất ngây thơ, rất khờ khạo. Vân Tiên đảo chỉ là một đảo hoang ngoài biển, không có điện, có những thứ này cũng vô ích. Nhưng chúng nữ không nói gì. Tiêu Thu Phong chỉ cười cười: “Nếu em thích nơi này, có thể ở mãi đây. Anh luôn chào đón em”

Tử Dao khẽ gật đầu, có vẻ rất ngoan ngoãn, nói: “Đương nhiên rồi, trước khi chưa thể không chế hoàn toàn Ma xá lợi, tôi sẽ không rời đi. Sư phụ còn bảo tôi làm vợ anh, tôi đang muốn học hỏi các chị đây”

Không có cô gái nào như nàng cả. Làm vợ cũng phải đi học người khác. Dù là Trác Ngưng Tuyết ngây thơ cũng không hỏi vấn đề xấu hổ này. Mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng nàng biết. Không giống như Tử Dao, từ bé sống ở tiểu đảo, ngoại trừ sư phụ và Tham Lang, nàng năm này qua năm khác chỉ có một việc làm, đó chính là tu luyện.

“Vũ tỷ, chị nói chị sẽ dạy em, đúng không?”

Vũ gật đầu, cười đáp: “Tử Dao, em đầu tiên ở đây, quen thuộc hoàn cảnh nơi này, làm quen mọi người. Sau đó có vấn đề gì cứ hỏi chị. Mọi người đều giúp em”

Dù cho cô gái này là ai, chỉ cần nàng đã cứu Tiêu Thu Phong, đó là ân tình, phải đối xử tử tế. Hơn nữa nàng thoát nhìn rất thuần khiết, thiện lương, không giống cô gái xấu, cho nên trong lòng chúng nữ đã tiếp nhận Tử Dao.

Từ hôm đó, Tử Dao cũng là một thành viên trong đại gia đình này.

Liên quan đến Khủng bố đại vương đã được chuyển cho Tử Dao. Cũng không có gì khó khăn cả, Phá Quân có một loại kính cảm ứng. Chỉ cần bắt được thành viên Thatta, dung nhập khí tức của bọn chúng vào trong kính, có thể dẫn bọn họ tìm được vị trí của Hani. Dù cho hẩn trốn bí mật đến đâu, cũng không ai thoát khỏi kính cảm ứng.

Uy lực của kính cảm ứng Tiêu Thu Phong đã tận mắt thử nghiệm.

Dung nhập khí tức của tử sĩ, kính cảm ứng lập tức có tin tức. Tiêu Thu Phong quyết định hôm sau sẽ hành động. Lần này hẩn tự mình xuất quân, tiêu diệt Hani. Nếu có thể gặp thành viên Hắc Dạ thì càng tốt, cùng lúc tiêu diệt. Ngoại trừ dẫn Tử Dao đi cùng, đương nhiên còn dẫn theo Lang Tổ.

Trời đêm, Tiêu Thu Phong và Tử Dao ngồi trong phòng lên kế hoạch hành động chi tiết. Đang khi hẩn chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, Tử Dao lại đột nhiên gọi hẩn lại, hỏi một vấn đề làm hẩn kinh ngạc: “Thu Phong, tối có muốn Tử Dao ngủ cùng anh không?”

Nhìn vẻ quái lạ trên mặt Tiêu Thu Phong, Tử Dao xấu hổ đỏ mặt giải thích: “Vũ tỷ nói cho em biết, vợ phải chăm sóc chồng lúc tối, hơn nữa phải ngủ trên cùng một giường. Lúc chúng ta ở trong rừng, không phải cũng đã ngủ cạnh nhau sao. Tôi muốn ôm anh ngủ, có lẽ cũng không khó”

Tiêu Thu Phong cười cười nhớ lại, nói: “Ngoại trừ nằm trên một giường, còn phải cởi quần áo của em ra, hơn nữa còn phải cởi hết”

“Vậy có gì đâu, chúng ta là người theo đuổi thiên đạo, trong tâm không có gì vướng bận, tôi có thể” Lời này nói không được tự nhiên lắm, không chút kích tình thì dù ngủ chung cũng không khác gì ôm một tảng đá. Chuyện này Tiêu Thu Phong không có hứng thú.

“Tử Dao, em còn phải học rất nhiều thứ. Chờ em học xong cách làm vợ, chúng ta sẽ bàn lại vấn đề này. Bây giờ em đi ngủ đi, mai gặp lại” Không chờ Tử Dao nói thêm gì, Tiêu Thu Phong đã rời đi.

Tử Dao nhìn theo Tiêu Thu Phong, có chút khó hiểu, lẩm bẩm: “Kỳ quái, Vũ tỷ không phải đã nói vợ chồng sẽ ngủ cùng nhau sao. Tại sao Thu Phong không muốn, chẳng lẽ hẩn cảm thấy mình không xứng làm vợ hẩn sao?”

Tử Dao xinh đẹp diên đảo chúng sinh, cùng với sự yêu mị trộn lẫn trong vẻ thuần khiết làm không ai có thể chịu được. Huống chi ngày đó Tiêu Thu Phong còn chưa khôi phục trí nhớ. Hẩn từng nhắm mắt sờ cơ thể nàng, ngửi mùi hương trên cơ thể nàng. Đến nay hẩn vẫn còn nhớ nhung. Nếu như không phải hẩn là người giỏi chịu đựng, hẩn cần tình yêu, thì rất khó từ chối.

Ma xá lợi là thứ gì, trong đầu Tiêu Thu Phong chỉ có một mô hình. Mặc dù ma tính trong cơ thể Tử Dao đang tạm thời bị thần lực cường đại của Phá Quân áp chế. Nhưng không ai biết được bao giờ nàng phát tác. Cho nên Tiêu Thu Phong chỉ hy vọng tâm trạng nàng bình ổn, làm cho hắn có thời gian tìm ra phương pháp khắc chế ma tính.

Phá Quân vứt phiền phức lớn cho hắn. Lúc này Tiêu Thu Phong cũng chỉ còn cách cố hết sức. Bởi vì Phá Quân cũng biết loại ma chủng này cần có cơ duyên, thuận theo ý trời. Khi hai người có duyên ở bên nhau, chính là cơ hội. Thậm chí lão nhìn thấu thiên cơ, nhưng cũng không nhìn ra vận mệnh của Tiêu Thu Phong và Tử Dao.

Đẩy cửa phòng, một thân hình đang nằm trên giường. Vũ, Ruth, Lâm Thu Nhã đã hình thành quy luật, ba người thay nhau ngủ cùng hắn. Có đôi khi Tiêu Thu Phong cũng đến phòng các nàng. Trong căn biệt thự này cũng chỉ có mấy người phụ nữ, không việc gì phải ngại.

Mái tóc dài đen nhánh xõa xuống. Không phải dáng người uyển chuyển như nước của Ruth, không phải căng tràn sức sống như Vũ, nhưng lại không quá giống Lâm Thu Nhã. Tiêu Thu Phong không khỏi sửng sốt, người phụ nữ này là ai.

Người này đã nghe thấy tiếng mở cửa, từ từ xoay người lại. Tiêu Thu Phong thấy khuôn mặt nàng, có chút kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Tuyết, là em? Sao em lại ngủ ở đây?”

Đang nằm ngủ trên giường chính là hoa Tulip trong Đông Nam tam hoa – Trác Ngưng Tuyết. Da thịt trắng như tuyết hơi lộ ra dưới làn áo ngủ mỏng manh, mùi hương thơm ngát man mát, trong hơi thở của nàng hình như có tác dụng khơi dậy ngọn lửa dục, làm cho người ta xúc động, không nói nên lời.

Mặt Trác Ngưng Tuyết hơi đỏ, nhìn Tiêu Thu Phong một cái, sau đó khẽ khép đôi mắt đẹp, giận dỗi: “Tại sao không thể là em? Thu Phong, anh còn muốn em chờ anh bao lâu nữa. Lần trước anh rời khỏi Trung Đông, em đã nói chỉ cần anh về, Tiểu Tuyết sẽ gả cho anh”

Tiêu Thu Phong cười xấu hổ, nói: “Tiểu Tuyết, chuyện như thế này là phải thuận theo tự nhiên. Yên tâm, lời em nói anh vẫn nhớ. Chờ xử lý xong mọi chuyện ở Trung Đông, anh sẽ dẫn em về Đông Nam, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc lại vấn đề này. Em thấy thế nào?”

Trác Ngưng Tuyết nghe xong có chút tức giận: “Anh nghĩ em không cảm thấy xấu hổ mà bò lên giường anh sao, làm rất dễ dàng sao. Anh nói xem anh có phải đàn ông không. Em đã ám chỉ nhiều lần như vậy, tạo sao anh không đến phòng em. Có phải là anh không thích em, cảm thấy em quá ngây thơ, như một đứa trẻ”

Người ta sắp khóc đến nơi, Tiêu Thu Phong vội vàng xoa tay nói: “Không có, không có, Tiểu Tuyết, em không nên hiểu lầm. Em là một cô gái xinh đẹp đáng yêu. Anh chỉ lo em không thể phản kháng ý của bác, nên ủy khuất bản thân. Thực sự không cần đâu, anh hy vọng tất cả mọi người đều vui vẻ”

Về mặt mặc dù vẫn lạnh nhạt, nhưng lại thể hiện ra sự quan tâm chưa từng có. Trác Ngưng Tuyết cười.

“Anh yên tâm, em biết mình đang làm gì. Nếu như không phải em thực sự thích anh, thì dù bố nuôi có ép em cũng vô ích. Thực ra chuyện này đáng lẽ phải do đàn ông chủ động. Nhưng mấy chị dạy em, vì hạnh phúc của mình, mắt mặt một ít có sao đâu. Thu Phong, đêm nay em cùng anh. Nhưng không cho anh chạm vào em. Em chỉ muốn cho anh biết, trong trái tim em, anh phải theo đuổi em, làm em cam tâm tình nguyện cùng với anh ***, tối nay không tính”

Lắc đầu bất đắc dĩ, Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, không biết chuyện này là tốt hay xấu. Một cô gái nóng bỏng như thế này ngủ trong lòng mình, lại không cho đụng chạm, không phải mình chịu tội sao.

“Anh vì chị Thu Nhã mà mở vũ hội dưới ánh nến, nhảy với chị ấy, thỏa mãn nguyện vọng của chị ấy. Thu Phong, anh biết nguyện vọng của em là gì không?” Trác Ngưng Tuyết có chút mơ ước, như rơi vào trầm tư, nói: “Em có một tâm nguyện đó chính là làm công chúa, được hoàng tử ôm đi đến thiên đường hạnh phúc”

Đây là tâm nguyện của nàng, giống như các thiếu nữ, đều muốn thành công chúa, được bạch mã hoàng tử yêu thương. Nàng ngây thơ, khờ khạo như vậy đó.

Nàng vùi đầu vào trong lòng Tiêu Thu Phong, thân thể mềm mại thơm ngát dán sát vào lòng hắn, ngọt ngào tiến vào giấc mộng. Mặc dù da thịt tiếp xúc nhưng đêm đó quả thực không xảy ra chuyện gì.

504. Chương 504: Ma Tướng

Sáng hôm sau Trác Ngưng Tuyết dậy trước tiên, Tiêu Thu Phong mặc dù chưa dậy, nhưng hẳn đã tỉnh. Nghe thấy rõ tiếng nói của các nàng bên ngoài. Không cần phải hỏi cũng biết là đang trêu chọc Trác Ngưng Tuyết.

Mấy năm chờ đợi, nhưng nhớ, Trác Ngưng Tuyết có thể thực hiện được tâm nguyện, chúng nữ mừng cho nàng, đương nhiên không tránh khỏi mấy chuyện xấu hổ.

Lúc Tiêu Thu Phong ra đại sảnh, bữa sáng đã được chuẩn bị xong. Chúng nữ bao gồm cả Tử Dao đã ngồi ở đó. Tiểu Phiêu ngồi trên ghế chơi đùa. Tiểu tử này mới sáng sớm đã được Tiêu Hào Vân bế tới, lúc này đang mở đôi mắt to tròn, đôi tay mũm mĩm đang không ngừng dụi dụi mắt, hình như vẫn chưa tỉnh ngủ?

“Thu Phong, anh và Tử Dao phải đi xa, ăn sáng rồi hãy đi. Em sợ Tiểu Phiêu lát nữa không thấy anh, sẽ khóc. Vì vậy mang con ra gặp anh” Nói Tiểu Phiêu, không bằng nói đến mình. Giọng nói dịu dàng của Lâm Thu Nhã vang lên, Tiểu Phiêu đã ngẩng đầu lên.

Nhìn Tiêu Thu Phong, giang tay ra, nó đầy hưng phấn kêu lên: “Ba, ba...” Chung huyết mạch, cho dù là xa cách bao lâu cũng không mất đi. Mặc dù mấy hôm trước tiểu tử này không quen với Tiêu Thu Phong mấy, nhưng bây giờ người mà nó thân thiết nhất chính là Tiêu Thu Phong.

Trác Ngưng Tuyết nhìn Tiểu Phiêu, cũng vui vẻ nói: “Chị Thu Nhã, Tiểu Phiêu đúng là càng lúc càng đáng yêu, hy vọng sau này em cũng có thể sinh một bé trai đáng yêu như vậy, như vậy sẽ rất hạnh phúc”

Vũ cười nói: “Vậy không phải quá dễ sao. Em cùng anh chàng xấu xa này nhiều nhiều là được, một không được thì sinh hai, hai không được thì sinh ba. Dù sao cuộc sống còn rất dài mà”

Trác Ngưng Tuyết xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong, không dám nói nữa. Chuyện đêm qua, mấy bà chị này suy nghĩ quá nhiều. Cũng chỉ có hai người bọn họ biết thực ra đêm qua có xảy ra chuyện gì đâu.

Tử Dao ở bên cũng hâm mộ hỏi: “Vũ ty, có thể nói cho em biết làm như thế nào mới sinh được em bé không? Em cũng muốn... chờ sau này em trở lại Vân Tiên đảo sẽ có bạn, không cô đơn nữa”

Vũ ngẩn ra, hoặc là nói cả mấy nàng đều ngẩn ra. Có em bé, đương nhiên là có người đàn ông mình yêu, còn cần gì phải về Vân Tiên đảo, cô đơn cả đời? Chuyện đúng là chẳng ăn nhập gì với nhau.

Lâm Thu Nhã cười nói: “Tử Dao à, sinh em bé rất phức tạp. Nếu như em muốn biết không bằng bảo Thu Phong dạy em. Anh ấy là chuyên gia ở chuyện này, có thể cho em có em bé bất cứ lúc nào”

Tất cả mọi người đều cười chỉ có mình Tử Dao không hiểu gì hết. Quay đầu ngơ ngác nhìn Tiêu Thu Phong, hình như rất muốn biết.

“Tiêu thiếu gia, Lang Tổ đã tập hợp, bao giờ thì xuất phát?” Ngay lúc tiếng cười hạnh phúc tràn ngập xung quanh, Lang Khuyển đã đi tới. Tân hình cao lớn làm mắt Tiểu Phiêu sáng lên, rất hưng phấn. Đưa tay ra đòi ôm, ngày thường nó hay được người trong Lang Tổ ôm, không có việc gì rất hay chơi đùa với nó.

Tiêu Thu Phong gạt đầu, nhìn các nàng một chút, nói: “Nửa tiếng nữa sẽ xuất phát”

Hai người Lang Khuyển vâng một tiếng rồi rời đi, vẻ tươi cười của các nàng có thêm vài phần u sầu. Vũ nói: “Thu Phong, anh phải đi sớm về sớm, không nên tốn quá nhiều thời gian. Không bọn em lại lo lắng trong lòng”

“Nếu như muốn hỗ trợ thì gọi em. Đồ Thần của em sẽ đến rất nhanh” Ruth cũng mở miệng nói, chỉ cần ttn ở đâu, Đồ Thần của nàng lập tức tiến vào, cần tắc vô ưu.

Tiêu Thu Phong đáp: “Yên tâm đi, đối phó một Hani nhỏ nhoi, không cần nhiều thời gian đó đâu, hơn nữa có tập đoàn giúp không vấn đề gì”

Tử Dao nhìn Tiêu Thu Phong, lại nhìn các nàng một chút, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, tâm trạng chia lỵ này, nàng chưa từng được biết.

Mấy hôm nay, các nàng đã thấy sự lợi hại của Tử Dao. Dù là Ruth và Vũ liên thủ cũng chỉ đánh ngang tay với Tử Dao. Tử Dao quá cường đại.

Nửa tiếng sau, trong ánh mắt lưu luyến của mấy nàng, Tiêu Thu Phong và Tử Dao dẫn Lang Tổ rời đi.

Theo kính cảm ứng, Tiêu Thu Phong và Tử Dao đi ở trên cùng, phía sau là Lang Tổ. Ba ngày sau, bọn họ đã đến thành phố Djibouti, cửa ngõ tiến vào Hồng Hải. Đây là thành phố phồn vinh nhất trong các quốc gia xung quanh tốc độ, bởi vì ở đây khác với sa mạc, thời tiết hài hòa, gió biển mát mẻ, nước biển trong xanh, đây là thánh địa du lịch trên thế giới.

Tín hiệu phát ra từ kính cảm ứng khi đến đây càng thêm mãnh liệt. Tử Dao nhìn Tiêu Thu Phong, khẽ gật đầu nói: “Nếu khí tức dung nhập trong kính không sai, người Thatta mà anh muốn tìm chính là ở đây”

Djibouti và Somalia là hai quốc gia nổi tiếng trên thế giới về cướp biển. Mặc dù sau mấy trăm năm phát triển, hải tặc đã thành quá khứ, nhưng vẫn còn có những phần tử bất hợp pháp, dựa vào ảnh hưởng của hải tặc, tiến hành cướp bóc các tàu chở hàng đi qua vùng biển này, là mối nguy cơ đối với thuyền các nước.

Mà Thatta nếu ở đây, vậy đương nhiên không thể không có quan hệ với đám hải tặc hung tàn nơi này.

Một tổ chức khổng lồ đương nhiên cần nguồn tài chính rất lớn. Mà cướp trên biển là một phương pháp nhanh chóng kiếm được tiền mà không cần vốn cực nhanh. Thatta nhất định sẽ không bỏ qua.

Bây giờ Tiêu Thu Phong đột nhiên nhớ đến mấy vụ cướp nổi tiếng thế giới xảy ra ở vùng biển Somalia. Mỗi nước đều phái chiến hạm bảo vệ. Xem ra để chuẩn bị cho việc Thatta xuất hiện, cần phải cướp đoạt để kiếm nguồn tài chính lớn.

Ba ngày di chuyển với tốc độ cao, hai người không lập tức hành động. Tiêu Thu Phong dẫn Tử Dao đi nghỉ một chút. Dù sao có kính cảm ứng trong tay, Hani sao có thể trốn thoát. Hơn nữa hành động lần này muốn một kích giết chết. Chờ Lang Tổ tới, bàn bạc kế hoạch một chút, không cho Hani cơ hội.

Mà khi hai người nghỉ ngơi, Ruth đã lệnh cho Đồ Thần hành động, tìm kiếm tất cả tin tức về Somalia, chuẩn bị cho cuộc chiến với Thatta.

Nhưng mấy chục năm nay không một ai tận mắt nhìn thấy Hani, bức ảnh trên mạng chỉ có thể dùng để tham khảo. Nhưng thực tế có phải hần hay không, không một ai dám nói chính xác. Bởi vì là Khủng bố đại vương trên toàn thế giới, ngoại trừ những người trung thành với hắn, cho dù là tử sĩ cũng chưa được gặp qua hắn. Đó chính là một cách dẫn dắt tinh thần, bắt người khác bán mạng cho hắn.

Rất nhiều tin tức được đưa đến cho Tiêu Thu Phong. Nửa đêm Lang Tổ đã tới, theo lệnh của Tiêu Thu Phong, tiến hành xâm nhập trong phạm vi lớn, hợp thành vòng vây, chuẩn bị hành động.

Hani có rất nhiều người theo hầu, vì Thần, đều nguyện ý hy sinh, cho nên đối phó những kẻ đó không cần nung tay, kẻ ngăn cản phải chết.

Tiêu Thu Phong chỉ ngồi xuống dưỡng thần mấy tiếng, nhưng Tử Dao lại ngủ rất ngon. Từ lúc bị cây Ma xá lợi, ma tính trong cơ thể nàng mỗi ngày lại tăng lên, linh tính đang dần bị che đi. Mặc dù chưa diệt được hết lý trí, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ quyền rũ, ma lực sung túc.

Tính cách thuần khiết cũng biến thành không hề cổ kỵ.

Khi trời sắp sáng, hành động đối phó Hani đã bắt đầu. Theo lệnh của Tiêu Thu Phong, Lang Tổ tiến hành phát động công kích thần tốc vào vị trí mà kính cảm ứng chỉ định. Tiêu Thu Phong và Tử Dao theo sát phía sau, tấn công vào bên trong.

“Thu Phong, tôi cảm thấy có ma khí, ma khí rất cường đại” Tử Dao lắc đầu, khí tức này giống như bao lấy đầu mình, không thể nào thoát được. Nàng không muốn sống mà mất đi lý trí. Nàng không muốn thành đao phủ, tàn sát chúng sinh.

Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được. Bởi vì lúc này Lang Tổ đang gặp phải sự chống cự mạnh mẽ. Hiển nhiên đây không phải cao thủ của Thatta. Bởi vì ở đây đã xuất hiện cao thủ Hắc Dạ.

Đây là một ngôi biệt thự tư nhân ven bờ biển, diện tích rất lớn, xây theo kiến trúc hiện đại, trông rất đẹp, phối cảnh hợp lý, đúng là một biệt thự hào hoa. Sáu bảy căn nhà tinh xảo, dưới ánh đèn tạo thành một quần thể. Hani này thật biết hưởng thụ.

“Ồ đó” Tử Dao chỉ tay, kính cảm ứng phát ra một luồng sáng chói mắt, Tiêu Thu Phong động, lao thẳng về phía đó, ở ngôi nhà cao nhất kia, hắn cũng cảm nhận được ma khí ở đó cường đại nhất.

Ma khí cường đại và sắc bén cuộn cuộn tuôn ra. Một thân hình lao ra. Tiếng cười “ha ha” điên cuồng vang vọng trời xanh.

“Tiêu Thu Phong, mày có còn nhận ra tao không?” Một người đứng trên thân cây, thân hình không hề động đậy, nhưng trong mắt bắn ra đầy tia cảm hận. Nhìn chằm chằm Tiêu Thu Phong, hận không thể lột da, rút gân hắn.

Nhưng rất đáng tiếc, Tiêu Thu Phong không nhận ra hắn. Người này thoát nhìn khá quen, nhưng mặt đã bị hủy, bị mười mấy vết chém sắc bén trên đó, lúc này vẫn đang đổ máu. Lệ khí hung tợn làm cho hắn thoát nhìn giống như quỷ sa tăng.

Mặc dù không biết hắn là ai, nhưng không thể phủ nhận, hắn là cao thủ.

“Mày quả nhiên không nhận ra tao. Mặt tao như thế này đều là do mày, tao thành mặt quỷ thế này đều là do mày. Tiêu Thu Phong, mày làm tao cửa nát nhà tan, khiến Long Thiên Hành tao từ thiên đường rơi xuống địa ngục, hóa thân thành quỷ. Hôm nay mày phải trả lại nợ máu”

Tiêu Thu Phong kinh hãi hét lên: “Mày là Long Thiên Hành?” Long Thiên Hành trước được xưng là đệ nhất mỹ nam Bắc Kinh, không ngờ lại có kết quả này. Thực sự không ai có thể tưởng tượng được.

“Mày rất khó hiểu hử. Vì sống sót, tao chỉ có thể rạch mặt mình. Nỗi đau này, mày sao có thể tưởng tượng được” Bởi vì thù hận, hắn mới có thể sống đến ngày hôm nay, mới có thể buông tha tất cả, kể cả linh hồn và thể xác của mình, để mong giết chết Tiêu Thu Phong.

“Ma tướng, không việc gì phải nói lời nhảm với nó. Giết nó, hiệp định đồng minh của chúng ta sẽ có hiệu lực. Tin rằng Tôn nghiêm sẽ rất cao hứng” Trong căn nhà có một người nữa đi ra. Nhưng hắn lại gọi cái tên Ma tướng.

505. Chương 505: Uy Lực Của Ma Xá Lợi

Ma tướng?

Tử Sử không phải đã từng nói bên trên bọn chúng có một Ma tướng. Tiêu Thu Phong thật không ngờ Ma tướng đó chính là Long Thiên Hành.

Bố là Long Tương, hắn không ngờ bố mình lại bị giết, hóa thân thành Ma tướng, tùy ý giết chóc. Người như thế này quả nhiên không thể hối cải, không đáng thương xót.

Theo âm thanh, từ trong phòng lại có một lão già đi ra, tóc bạc, râu bạc, mặc bộ trang phục dân tộc Trung Đông giản dị, dáng vẻ rất bình thường, ngoại trừ cặp mắt lạnh lùng đầy sát khí. Mặc dù không thể xác định, nhưng người này trông khá giống bức ảnh Hani.

“Mày chính là Hani?” Tiêu Thu Phong lạnh lùng hỏi.

Lão già ngẩng đầu lên, khinh thường nói: “Không sai, tao chính là Hani. Mày có thể tìm được đến đây quả nhiên là có bản lĩnh. Nhưng muốn giết tao, phải xem mày có bao nhiêu bản lĩnh đã”

Hani nói xong, trong mắt lóe ra tia tàn độc, đặt tay lên miệng thổi sáo. Từ bên trong biệt thự chạy ra rất nhiều tử sĩ Thatta. Đám tử sĩ cầm súng tự động, người buộc thuốc nổ, chạy về phía thành viên Lang Tổ.

Labus và Lang Khuyển là cao thủ, đối mặt với lực lượng Hắc Dạ vẫn không hề e ngại. Nhưng sau khi đám tử sĩ gia nhập khiến bọn họ như bị bó chân bó tay. Bởi vì đám tử sĩ không hề muốn sống, lúc nào cũng có thể liều chết.

Lang Tổ không sợ chết, nhưng chết cùng với đám tử sĩ thì không đáng. Hơn nữa có hơn trăm tử sĩ, bọn họ dù có chết cùng, cũng không có tác dụng gì.

Nhưng Tiêu Thu Phong không hề phân tâm, chỉ nhìn Hani, ánh mắt hiện rõ sát khí. Lực lượng Tinh Nhật quyết bắt đầu khởi động, quang mang lóe lên như mặt trăng, nơi này lại mọc lên một vầng trăng.

Dẫm trên mặt đá, Long Thiên Hành đã động, điên cuồng cười lớn: “Tiêu Thu Phong, hôm nay đối thủ của mày là tao, xem chiêu”

Mấy năm không gặp quả là đã thay đổi. Ba năm trước Long Thiên Hành là một tên rác rưởi, phế vật. Nhưng được Ma Tôn toàn lực bồi dưỡng, công lực của hắn lúc này khiến không một ai dám xem thường. Dù nói như thế nào thì hắn cũng là con Long Tượng, có cơ thể rất phù hợp với luyện võ. Chẳng qua dưới hào quang của Long Tượng, hắn không có chí tiến thủ mà thôi.

Long gia sụp đổ, chỉ trong một đêm hắn đã thành kẻ hai bàn tay trắng. Lực lượng thù hận đó cùng với ma tính tăng lên làm hắn tiến bộ cực nhanh. Nỗi căm hận sâu trong lòng chính là động lực giúp hắn mạnh lên.

Ma Tôn muốn chính là người đầy căm hận như hắn, hắn chính là cỗ máy giết người.

Hai người đối chiêu, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai. Ba tử sĩ gần đó bị đánh bay khỏi hiện trường, đập vào thành tường, đầu rơi máu chảy.

Long Thiên Hành có thể tiếp được một quyền của mình, đúng là làm Tiêu Thu Phong ngạc nhiên. Từ trên người của lthh có thể nghĩ ra được tuyệt thế Ma Tôn Tham Lang cường đại như thế nào. Có lẽ ngay cả Phá Quân và Thất Sát cũng bị Tham Lang lừa.

Một chiêu qua đi, Long Thiên Hành cười đắc ý: “Tiêu Thu Phong, mày được xưng là đệ nhất cao thủ phương Đông mà. Tao thấy chẳng có gì hơn người cả. Nếu như bản lĩnh mày như vậy, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của mày”

Khí thế Tiêu Thu Phong bốc lên cao, khí tức lạnh lùng xuất hiện, hắn khẽ quát với Long Thiên Hành: “Chỉ bằng mày sao...”

“Tâm huyết chi lực, đao khí hiện”

Sáu vòng đao khí trong nháy mắt xuất hiện. Sáu đạo tinh mang hợp trong đao khí gào lên, Tiêu Thu Phong không hề dừng lại, như tia chớp lao tới: “Mày cũng tiếp một chiêu của tao xem?”

Sáu vòng đao khí này, ba vòng đao khí trước đây không thể nào sánh bằng. Không những khí kinh tăng mạnh, còn có cả tâm huyết chi lực, uy lực tăng gấp mấy chục lần trước kia”

Chẳng qua Long Thiên Hành cũng rất mạnh, hai tay phát ra ba đạo chân khí, như ba tấm chắn, tiếp được ba vòng đao khí. Nhưng đạo thứ tư hắn đã không chịu nổi, lui nhanh lại, đao khí chém xuống mặt đất, tạo thành vết rãnh thật sâu trên mặt đá.

Đạo thứ năm, đạo thứ sáu như tia chớp đánh tới. Long Thiên Hành mặc dù cũng tránh được, nhưng hắn hiểu Đông Nam Tiêu thiếu gia không chỉ có hư danh.

Thực ra ba năm qua, hắn đã thử qua rất nhiều cao thủ, biết lực lượng của mình đã sớm hơn xa ông già năm đó. Nhưng thật không ngờ đao khí mà Tiêu Thu Phong lại có uy lực lớn đến như vậy.

“Chỉ có một đợt công kích mà cũng không tiếp được, Long Thiên Hành, mày vẫn là một tên rác rưởi như trước kia...” Tiêu Thu Phong không cho đối phương cơ hội nghỉ ngơi, lạnh lùng quát: “Long biến... Tinh quyết...”

Long biến tâm pháp cùng lực lượng Tinh Nhật quyết đã dung hợp lại thành một thể, khiến hắn lúc này gần như không thể ngăn cản.

Long Thiên Hành bị Tiêu Thu Phong chế nhạo thậm kê kêu một tiếng đáng ghê tởm. Hai tay phát ra khí kinh màu đen, thân hình nhảy lên, cao hơn ba trượng, lăm lăm chú ngữ, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Ma thánh nữ, giết nó...”

“A...” phía sau Tiêu Thu Phong vang lên tiếng kêu thảm thiết. Tử Dao từ sau khi đi vào đây vẫn ngây ngốc đứng đó, bây giờ đang giơ tay lên ôm đầu, đau đớn không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Ma xá lợi trong cơ thể lại muốn chiếm lấy lý trí của nàng. Hai loại lực lượng đang tiến hành chém giết trong đầu nàng.

“Trở về đi, Ma thần, chúng ta đều là nô lệ của người, tiếp nhận ma lực của người, cả đời phục vụ người” Long Thiên Hành nói ra những lời này, biến thành những gợn sóng lao về phía Tử Dao. Ma Tôn đã nói cho hắn biện pháp không chế Ma xá lợi.

Chỉ cần gặp phải Ma thánh nữ, hắn có thể sử dụng Ma thánh nữ.

Tay Tiêu Thu Phong còn chưa chạm tới, một thanh kiếm sắc bén đã chém đến. Tử Dao như người điên đứng trước mặt Tiêu Thu Phong. Hai mắt đỏ rực tản ra ma khí lạnh như băng. Nàng cuối cùng không thể ngăn cản được Ma xá lợi tấn công, biến thành Ma thánh nữ.

Ma xá lợi là ý chí tinh thần của mấy chục đời cao thủ ma đạo, ngày thường bị thần lực của Phá Quân áp chế, nhưng một khi bị thức tỉnh, ma lực sẽ phá vỡ thần lực, một lần nữa khống chế Tử Dao.

“Tôi muốn giết anh...”

Tử Dao nói mà không có chút biểu cảm, lại vung kiếm chém, kiếm khí như thủy triều, hình thành như những cơn sóng tập kích về phía Tiêu Thu Phong. Điều duy nhất Tiêu Thu Phong có thể làm chính là bay ngược ra.

Hắn muốn giết chết Long Thiên Hành, nhưng không thể làm Tử Dao bị thương.

“Tử Dao, là anh, anh là Thu Phong, em thấy rõ không. Em đừng để ma tính khống chế, em nhất định phải cố gắng.” Tiêu Thu Phong nhìn Long Thiên Hành đang rất đặc ý, vô lực kêu lên.

Mặt Tử Dao không ngừng nhăn nhó, hoặc là nói từ đầu đến giờ, nàng vẫn không ngừng chống cự, nhưng ma khí trong cơ thể quá cường đại.

“Xin lỗi, thành phố, anh giết tôi đi, nhanh, giết tôi đi, tôi không thể khống chế được... a... giết giết” Ngay lúc nàng tỉnh táo một chút, Long Thiên Hành ở phía sau lại đọc chú ngữ khống chế Ma xá lợi, không cho nàng bất cứ cơ hội nào”

Nhìn ma khí bao trùm lấy cơ thể Tử Dao, còn tia giết chóc trong mắt nàng, Tiêu Thu Phong thầm kêu hồng rồi. Thật không ngờ Ma xá lợi lại lợi hại như vậy. Nhưng dù như thế nào hắn cũng không thể xuống tay. Hắn không thể giết cô gái này.

“Long Thiên Hành, tao muốn mày chết không được tử tế”

“Giỏi, giỏi đó, tao cũng đang không muốn sống, chỉ cần mày có bản lĩnh, tao chết thế nào cũng được”

Một tia lý trí cuối cùng đã bị chèn ép, kiếm Tử Dao đã công kích tới, hơn nữa không chỉ có như vậy, Long Thiên Hành cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn cười hắc hắc nói: “Tiêu Thu Phong, người khác không phải nói mày là Đông Nam Tiêu thiếu gia, đối kẻ thù không bao giờ nương tay, sao, không nở à”

“Có giỏi, có giỏi mày giết con bé đó đi. Giết đi, có con bé này chôn cùng, Long Thiên Hành tao xuống suối vàng cũng chẳng cô đơn”

Đúng là lúc này Tiêu Thu Phong không có cách nào, Long Thiên Hành không ngừng cười nhạo, xem ra người nhập ma đạo đều là kẻ điên.

Võ công Tử Dao không thấp, lúc này hai người liên thủ, Tiêu Thu Phong lại không thể toàn lực thi triển, chỉ có thể lui lại từng bước một, hai tay phát ra năng lượng Tinh Nhật quyết, hóa thành hình, giống như chưởng của Phật Tổ Như Lai, đánh về phía đối thủ. Tử Dao mặc dù mất đi lý trí nhưng võ công lại tăng mạnh, kiếm của nàng trong nháy mắt phát ra hơn sáu kiếm, đánh tan chưởng kinh của Tiêu Thu Phong.

Mà Long Thiên Hành đỡ chưởng này lại bị đánh lui đến hơn bảy bước.

Tử Dao hơi dừng lại một chút, kiếm trong tay vẫn đâm tới, hung ác đến cực điểm. Nàng lúc này đã bị Ma xá lợi khống chế, giết chết Tiêu Thu Phong sẽ không hề thương xót, không hề đau đớn, không chết không thôi.

Tiêu Thu Phong nhân lúc một giây đó, thân hình đảo ngược, sáu mặt đao khí chặn lấy kiếm của nàng, thân hình lướt qua không trung, một chưởng kinh vô hình đánh vào sau gáy Tử Dao. Khí kinh trên cơ thể nàng lập tức tan đi, lao đảo muốn ngã.

Long Thiên Hành đang định xông lên thật không ngờ Tiêu Thu Phong lại đánh ngất Tử Dao, chưởng lực đã ngưng tụ trên tay phát ra, nhưng không phải là nhằm vào Tiêu Thu Phong, mà nhằm vào Tử Dao.

Đúng vậy, mục đích của hắn đã đạt được, Tử Dao hôn mê không có một chút lực lượng phản kháng. Tiêu Thu Phong khẩn trương, chỉ có thể lấy lưng chịu đựng một chưởng này.

Một bụng máu trào lên đến cổ họng bị hắn nuốt xuống, giơ chân lên đánh trúng eo Long Thiên Hành. Khi Tiêu Thu Phong xoay người lại, Long Thiên Hành đã trốn ra ngoài mấy trăm mét.

Một tiếng còi rít lên, tất cả cao thủ Hắc Dạ và Thatta đều bỏ chạy, nơi đây có rất nhiều đường hầm, bọn chúng bỏ chạy.

“Tiêu Thu Phong, tao không đánh lại mày. Nhưng mày phải bảo vệ tốt con bé này, nếu không, hắc hắc...” Theo tiếng cười, Long Thiên Hành rời đi.

Tiêu Thu Phong không đuổi theo, không chỉ vì Tử Dao đã hôn mê, bởi vì vừa nãy chịu đựng một chưởng không nhẹ.

506. Chương 506: Hàn Băng Chân Khí

Trận chiến này chỉ có thể coi như không thành công. Nếu không phải Tử Dao ma tính bộc phát, Tiêu Thu Phong tuyệt đối sẽ không để Long Thiên Hành rời đi. Hani lại càng không cần phải nói. Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của Thatta.

Lang Tổ mặc dù không có ai bị chết, nhưng cũng có ba người bị thương. Qua đó có thể thấy cao thủ Hắc Dạ và tử sĩ mạnh như thế nào. Đáng tiếc Tử Dao bị hôn mê nên Tiêu Thu Phong không thể sử dụng kính cảm ứng, không thể tìm ra vị trí của Hani. Không thể làm gì khác hơn là tìm một khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Sai Lang Tổ tiến hành phòng ngự xung quanh, Tiêu Thu Phong liên lạc với Ruth và Vũ, nói tình huống nơi này một chút, bảo bọn họ tăng cường điều tra. Hani đã bị kinh động, tin rằng càng thêm nghiêm mật. Dù như thế nào, Đồ Thần và Ma Quỷ phải không ngừng tra xét, không cho Hani yên thân.

Tử Dao ngủ suốt ba ngày. Thực ra tình hình lúc đó quá cấp bách, Tiêu Thu Phong không thể không đánh ngất nàng. Nhưng hắn không dùng lực quá mạnh, theo lý một lúc sau là sẽ tỉnh. Nhưng ma khí trong cơ thể tăng mạnh, Tiêu Thu Phong không có cách nào đành phải dùng chân khí Tinh Nhật quyết cường đại áp chế giúp nàng. Nếu không dù cho nàng có tỉnh cũng sẽ rất phiền phức.

Tiêu Thu Phong đã thâm mắng Phá Quân không biết bao nhiêu lần. Tử Dao biến thành như vậy thì lại vút cho hắn, làm hắn tưởng mình chiếm được tiện nghi. Bây giờ mới biết đây là quả bom nổ chậm, không cẩn thận sẽ bị nàng giết. Chẳng qua lúc này đánh không thể đánh, giết không thể giết, còn phải cẩn thận trông chừng nàng. Ai, Tiêu Thu Phong dùng hết đầu óc suy nghĩ, cũng không nghĩ được biện pháp nào để tiêu trừ lực lượng Ma xá lợi.

Sáng ngày thứ tư, Tiêu Thu Phong cảm nhận người trên giường đã động, hắn lập tức tỉnh lại, cẩn thận đề phòng. Nếu như Tử Dao vẫn bị ma tính khống chế, có lẽ vẫn phải tiếp tục cho nàng ngủ. Nếu không được nữa, thì đưa nàng về Bắc Kinh, vút lên giường băng mà mẹ đã ngủ hơn hai mươi năm, để hàn khí áp chế ma khí của nàng.

Hàn khí?

Tiêu Thu Phong đột nhiên nghĩ đến có lẽ hàn khí có tác dụng với nàng.

Mắt đảo đảo nhìn xung quanh, cũng may lúc này Tử Dao đã bình thường lại. Nhìn Tiêu Thu Phong đang đầy vẻ đề phòng, Tử Dao hỏi: “Thu Phong, tôi, tôi có phải...” Chưa nói xong, nàng đã muốn khóc, mắt đã ướt ướt.

Bởi vì Tiêu Thu Phong đã gạt đầu. Áo giác trong đầu nàng là thật, tất cả những chuyện đó đều đã xảy ra.

Vội vàng nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, Tử Dao vô lực nói: “Thu Phong, tôi xin anh, giết tôi đi. Ngày đó làm sư phụ bị thương một lần, tôi vốn nên chết đi. Bây giờ lại tổn thương anh, tôi thực sự, thực sự không muốn sống nữa. Thực sự, tôi không muốn biến thành đao phủ”

Yêu cầu này nàng đã từng nói với sư phụ. Nhưng Phá Quân sao có thể nhẫn tâm như vậy. Lúc này nghe lời nói đau khổ của nàng, Tiêu Thu Phong quên đi chuyện lúc trước, ôm lấy vai nàng, an ủi: “Được rồi, Tử Dao, không có gì, không có gì, tin anh. Anh nhất định sẽ có biện pháp, giải thoát em khỏi Ma xá lợi. Em phải kiên trì đến cùng, biết không?” “Hu hu... Thu Phong, xin lỗi... rất xin lỗi..” Nàng có dung nhan tuyệt sắc, bây giờ lại biến thành củ khoai lang nóng bỏng tay. Với lực lượng của nàng, một khi bị ma tính khống chế sẽ rất khó đối phó. Hơn nữa không ai biết ma tính của nàng bao giờ sẽ bộc phát.

Từ nhỏ không cha không mẹ, được sư phụ Phá Quân thu nhận và nuôi lớn, không hiểu sự đời. Nàng vốn tưởng rằng người tốt nhất với mình chính là sư phụ Phá Quân và sư thúc Tham Lang. Nhưng thật không ngờ lúc này cả hai người đó đều bỏ rơi nàng. Dù cho tu luyện đến cảnh giới vô tình cũng có tác dụng gì chứ, người không phải cây cỏ, có bản tính, không thể khống chế được.

Cũng may trong cuộc đời nàng lại xuất hiện người đàn ông này, không biết từ lúc nào Tiêu Thu Phong từ từ tiến vào trong thế giới của nàng, trở thành duy nhất.

Tiêu Thu Phong nói: “Tử Dao, ma tính chỉ là ảo giá. Em chỉ cần cố gắng chống lại. Anh bây giờ thử một lần xem chân khí hàn băng có thể áp chế được ma tính trong cơ thể em hay không. Em yên tâm, bất cứ lúc nào, anh đều ở bên cạnh em”

Đây đúng là một lời an ủi, cao thủ tuyệt thế Tử Dao, nhưng tính cách của nàng lại như một đứa bé, muốn có người quan tâm đến mình, muốn có người trân trọng, muốn có người gánh vác giúp mình.

“Thu Phong, thật chứ, anh thật sự sẽ không bỏ em lại một mình chứ?”

Nhìn vẻ khẩn trương của Tử Dao, không khỏi thương xót, Tiêu Thu Phong cười nói: “Em quên rồi sao, em là vợ của anh, anh sao có thể bỏ em lại chứ. Đến đây nào, thử xem tác dụng của chân khí hàn băng”

Tay vẫn nắm tay Tiêu Thu Phong, trên mặt xuất hiện nụ cười. Không thể phủ nhận nụ cười của nàng rất đẹp. Đặc biệt là sau khi nàng có ma tính, trong vẻ thuần khiết còn mang theo sức hấp dẫn, quả thực làm cho lửa dục của người ta dâng lên. Nếu Tiêu Thu Phong không phải là cao thủ có thể ức chế, bất cứ người đàn ông nào cũng có thể lao vào nàng.

Ngày đó sau khi cứu Tử Dao ra khỏi tay Tham Lang, Phá Quân cũng đã biết tính cách của đồ đệ mình thay đổi. Cho nên lão mới đưa Tử Dao đến cho Tiêu Thu Phong bằng cách nhanh nhất. Dù sao đó chính là cơ duyên giữa hai người, tất cả thuận theo tự nhiên.

Tiêu Thu Phong nhớ lại, khi Long biến tâm quyết tiến hóa, băng long trong cơ thể đã biến hóa. Khi khí vận đan điền, Long biến tâm quyết dưới tác dụng của võ chi phách đã dâng lên. Lực lượng nóng bỏng từ từ biến thành chân khí hàn băng, một lát sau trên mặt không còn mồ hôi, mà là một làn sương mờ nhạt.

“Vận khí dung hợp...” Tiêu Thu Phong quát lên, hai tay dán sát vào sau lưng Tử Dao. Nhưng vướng quần áo khiến cho khí kinh lưu chuyển khó khăn. Hai tay hấn đặt lên áo nàng, dùng sức xé xuống, “rẹt” một tiếng, da thịt trắng như tuyết lộ ra, mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể cũng bay ra.

“A, Thu Phong...” Tử Dao kêu lên sợ hãi. Nhưng Tiêu Thu Phong đã quát: “Không được phân tâm, dung hợp chân khí của anh”

Tử Dao lập tức bình tĩnh lại, Thuần chân thân kinh trong cơ thể đã tiếp lấy chân khí hàn băng, hai thứ bắt đầu dung hợp. Chân khí hàn băng như khí tức từ chín tầng địa ngục, vừa hấp thu một chút, Tử Dao không khỏi run lên. Rất lạnh, giữa hai mắt đã hiện lên một tia băng bạc.

Nhưng chân khí hàn băng này rất có tác dụng, từ từ dung hợp, từ từ thanh tẩy, từ từ áp chế ma khí đang lưu chuyển vào trong tâm mạch, cô đọng lại, hình thành một quả cầu màu đen. Mặc dù không thể giải trừ, nhưng có thể đảm bảo không bị ma khí xâm hại.

“Thu Phong, thực sự có tác dụng rồi” Tử Dao mặc dù rất lạnh, nhưng cảm nhận được tác dụng của hàn khí, để hàn khí lưu chuyển trong cơ thể mình, chống lại lực lượng của Ma xá lợi, làm cho nàng có một cảm giác được giải thoát, rất thoải mái. Lúc này nàng rất vui nên quên mất mình đang trần nửa thân trên, vội vàng xoay người lại kêu lên mừng rỡ.

Nhưng ánh mắt đang mê mải của Tiêu Thu Phong lại thấy bộ ngực trắng như tuyết của nàng, hắn không khỏi si mê, nhưng vẫn phải lên tiếng nhắc nàng: “Có tác dụng là tốt rồi. Tử Dao, em mặc áo vào trước đi, sau đó điều tức một chút. Anh đi chuẩn bị đồ ăn”

Tử Dao cúi đầu nhìn xuống, xấu hổ làm mặt đỏ ửng lên, xoay người lại, hai tay che trên ngực, xấu hổ không thể chịu nổi, quên cả mặc áo. Nhưng Tiêu Thu Phong đã đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài. Tử Dao ở bên trong một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh.

Vui mừng, xấu hổ, nhưng trong tim nàng lại có một tâm trạng chưa bao giờ gặp, tim nàng đập loạn lên.

“Chẳng lẽ đây là tình yêu?” Tử Dao xa lạ với mọi thứ, cũng từ từ hiểu chuyện đời.

Có lẽ vì để Tử Dao có thêm thời gian hồi phục, nên gần nửa tiếng sau, Tiêu Thu Phong mới bưng một chiếc khay vào, bên trên có mấy món điểm tâm...

Đặt trước mặt nàng, Tiêu Thu Phong cười nói: “Ngủ ba ngày rồi, đói bụng lắm nhỉ, ăn chút gì đi, tối ăn thêm chút nữa là khỏe”

Tử Dao run lên, có chút cảm động cầm lấy bát mà Tiêu Thu Phong đưa cho, khẽ nói: “Thu Phong, cảm ơn anh. Bao năm qua, anh là người đàn ông tốt nhất đối với em ngoài sư phụ”

Tử Dao mới tỉnh lại, ăn không được mấy, chỉ uống bát canh, ăn chút điểm tâm, gấp mấy miếng thức ăn liền bỏ bát xuống.

“Thu Phong, hôm đó em làm hỏng chuyện của anh, em bây giờ giúp anh điều tra lần nữa xem Hani ở đâu” Nói xong không được Tiêu Thu Phong phản đối, nàng đã lấy kính cảm ứng ra, đưa chân kính vào, một cảm giác mờ mờ ảo ảo hiện ra trước mặt Tiêu Thu Phong. Đáng tiếc Tiêu Thu Phong nhìn mà không hiểu.

“Ở phía tây nam, cách đây khoảng ba mươi km. Chỉ là có điểm kỳ quái, Thu Phong, anh nhìn xem, khí tức này không ngờ biến thành ba. Chẳng lẽ là ba người?”

Nhìn thấy Tử Dao đang cau mày, Tiêu Thu Phong vội vàng nói: “Tử Dao, Ma xá lợi mới bị áp chế, không nên sử dụng công lực quá nhiều. Em nghỉ trước đi, những chuyện còn lại để anh xử lý”

Tử Dao nhìn Tiêu Thu Phong một cái: “Thu Phong, em có phải quá vô dụng không, ngay cả chút việc cũng không giúp được, còn mang phiền phức đến cho anh. Đáng tiếc kính cảm ứng phải có chân khí Thần tâm quyết, nếu không em có thể dạy anh phương pháp sử dụng”

Dù có được thần kinh, Tiêu Thu Phong cũng không thể sử dụng kính cảm ứng này.

“Tử Dao, em đã giúp anh rất nhiều, thật đó” Tiêu Thu Phong gạt đầu an ủi, sau đó giơ hai tay lên, vỗ vỗ, một phút sau, Lang Khuyển đã xuất hiện trước mặt hai người.

“Tiêu thiếu gia, có gì phân phó?”

“Chúng ta cảm ứng được Hani ở phía tây nam, cách đây ba mươi km. Mày cho người đến đó điều tra cho tao. Nhớ, phải cẩn thận, không được để lộ. Tra được không cần ra tay, về báo cáo là được”

“Vâng, Tiêu thiếu gia” Lang Khuyển rời đi. Trận đánh trước với Thatta không đạt được thành công, hắn rất khó chịu. Lần này có hành tung của Hani, hắn đương nhiên rất hưng phấn. Tự mình đi thám thính. Hắn có cái mũi rất thính, rất thích hợp với chuyện này.

507. Chương 507: Kế Hoạch Phản Kích

Hành động lần này Tử Dao cũng không tham gia. Chỉ cần không bị Ma xá lợi triệu hồi, như vậy không phải sợ ma tính. Nàng không khác gì một người bình thường.

Để lại mấy thành viên Lang Tổ quan sát xung quanh. Tiêu Thu Phong dẫn Labus đi ra bên ngoài thành phố, đi về phía tây nam. Đêm qua Lang Khuyển không về, cứ ở đó cẩn thận giám sát. Nghe nói hán đã ngửi được khí tức của Hani, một khắc không rời vị trí.

Tiêu Thu Phong đã dùng ý thức dò xét khu vực này, hán có chút thất vọng. Ở đây không có ma khí tồn tại, chỉ có mấy tên tiểu tốt của Thatta, không có cao thủ cường đại, không giống chỗ mà Hani ở.

Nhưng vì sao ở đây lại có khí tức của Hani, ngoại trừ kính cảm ứng, ngay cả Lang Khuyển cũng ngửi thấy, điều này không thể là giả.

“Tấn công đi, Lang Khuyển, tìm Hani ra” Nếu có thể ngửi ra được, Tiêu Thu Phong không hề suy nghĩ nữa, chỉ ra lệnh. Nhìn xem đến lúc đó Lang Khuyển tìm được cái gì.

Labus xông lên trước tiên, thân hình nhanh như điện lao tới, hai thành viên cảnh giới của Thatta đã bị giết chết, theo tiếng kêu thảm này, tất cả thành viên Lang Tổ đều xông vào, tiến hành giết chóc và tìm kiếm xung quanh. Tiêu Thu Phong ra lệnh, chỉ cần là Thatta sẽ giết không tha.

Tiêu Thu Phong chấp tay sau lưng từ từ đi vào. Những người này không cần hán phải ra tay.

Rất nhanh người bên trong bị giết hết. Nhưng Lang Khuyển lại ủ rũ cúi đầu, trong tay xách theo một đại hán cao lớn, đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong: “Tiêu thiếu gia, khí tức mà tôi cảm nhận được là phát ra từ người này. Tôi không rõ...”

Tiêu Thu Phong cũng thẩn chấn động, rất bất an. Đi đến trước mặt đại hán vẻ mặt đầy căm thù kia, tay đặt lên đầu hán, thoáng tìm một chút, một tia khí tức quen thuộc của Thatta dâng lên. Trên người đại hán này đã bị cấy vào khí tức của Hani.

Xem ra Hani đã biết được bí mật của kính cảm ứng. Hơn nữa cũng đã tìm được biện pháp. Bảo sao Tử Dao lại phát hiện được mấy vị trí của Hani.

Tiêu Thu Phong tức giận, khế dùng sức, nghe “bốp” một tiếng, đầu đại hán nổ tung.

Hani quả nhiên không hổ là Khủng bố đại vương, đúng là rất thông minh. Không ngờ bị hán dẫn vào trò mèo đuổi chuột.

Lúc trước Tiêu Thu Phong bị Tử Dao đuổi theo, đúng là không nghĩ đến biện pháp này.

“Tiêu thiếu gia...” Labus cả kinh.

Tiêu Thu Phong quát lên: “Lập tức quay về Djibouti” Nói xong, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, hán đã động, biến mất. Nếu Hani đã tìm được biện pháp đối phó với kính cảm ứng, không biết chừng lúc này hán đang ẩn núp ở Djibouti. Bây giờ hán và Lang Tổ rời đi, chỉ còn lại Tử Dao, rất không ổn.

Gần như dùng hết lực lượng để chạy về, mấy thành viên Lang Tổ không thấy đâu, mà Tử Dao cũng không còn ở đây. Hỏi nhân viên phục vụ của khách sạn, bọn họ nói Tử Dao đã rời đi, hơn nữa là bỏ đi một mình.

Tiêu Thu Phong lo lắng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện.

Mới ra khỏi cửa khách sạn, từ cách đó không xa thấy Tử Dao cầm một túi xách, vẻ mặt trầm ngâm đi vào. Thấy Tiêu Thu Phong đang lo lắng, nàng càng sợ, vội vàng chạy tới hỏi: “Thu Phong, sao anh về nhanh như vậy, xảy ra chuyện gì. Có tìm được Hani không?”

Tiêu Thu Phong đặt tay lên vai nàng, cẩn thận quan sát nàng một chút, không thấy có gì khác thường mới hỏi: “Tử Dao, em đi đâu thế, thật là anh sợ muốn chết. Anh còn tưởng rằng có ai đẩy quấy rầy em?”

Nghe thấy Tiêu Thu Phong lo lắng cho mình nên mới thế, Tử Dao cảm thấy ngọt ngào trong lòng, mỉm cười nói: “Thu Phong, anh không cần lo lắng, em không sao. Vừa nãy em chỉ ra phố mua ít vật dụng thường ngày, anh có chuyện gì vậy?”

Nghe Tử Dao nói, Tiêu Thu Phong mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Không sao là tốt. Ai, chúng ta đến đó mới phát hiện Hani đã tìm được biện pháp đối phó kính cảm ứng. Anh sợ hắn còn ở lại Djibouti, có ý bắt lợi cho em, cho nên vội vàng trở về, cũng may em không sao”

“Thu Phong, cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã quan tâm đến em” Mặc dù sự phụ rất yêu thương nàng, nhưng sự quan tâm này làm Tử Dao cảm thấy khác lạ, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi, đừng nói nhiều như vậy. Chúng ta mau về phòng, em giúp anh tìm xem Hani đang ở đâu, việc này rất quan trọng”

Mặc dù loại khí tức này có rất nhiều chỗ, nhưng luôn luôn có một điểm là vị trí ẩn thân của Hani. Bây giờ Tiêu Thu Phong phải tự mình phán đoán xem đâu mới là chỗ hắn cần tìm.

Hai người rất nhanh về đến phòng khách sạn. Trong kính cảm ứng của Tử Dao hiện ra sáu điểm, xem ra sau một đêm lại có thêm mấy chỗ. Hôm qua không quá rõ ràng, nhưng giờ phút này chỗ cảm ứng được sáu khí tức đó đang di chuyển rất nhanh. Lấy Djibouti làm trung tâm, tản đi bốn phía.

“Thu Phong, sáu phương hướng này, không biết cái nào mới là thật” Tử Dao chỉ có thể cảm ứng được khí tức, về phần quyết định sẽ là do Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong nhìn phương hướng của từng đạo khí tức, trầm ngâm một lát, tay từ từ di chuyển trên bản đồ Trung Đông, trong lòng đột nhiên chấn động. Phía tây, phía bắc, có hai đạo khí tức làm hắn bất an. Cảm ứng của vũ giả luôn không bình thường.

“Không ổn, Tử Dao, chúng ta phải lập tức quay về. Nếu anh không đoán sai, Hani đã chơi trò kim thiên thoát xác với chúng ta. Bọn chúng nhất định đến thành phố. Không có anh ở đây, bọn chúng hành động sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Hơn nữa còn có Ma tướng Long Thiên Hành hỗ trợ, Ma Quỷ đúng là không ai là đối thủ của hắn”

Lực lượng cường đại nhất của Ma Quỷ là Lang Tổ đang bên cạnh hắn. Bọn chúng có thể nhân lúc yếu mà vào. “A, rất có khả năng, anh nhìn xem này, hai đạo khí tức đó đều có dấu hiệu đi về phía thành phố. Thu Phong, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

Tiêu Thu Phong không có thời gian trả lời, hắn rút điện thoại di động ra gọi cho Ruth, bảo nàng tăng cường đề phòng. Giống lời nói lúc trước, ngoài lồng, trong chặt, lần này hắn cũng muốn cho Hani một trò hay.

“Tử Dao, chúng ta lập tức về thôi. Lang Tổ, anh đã cho bọn họ nhiệm vụ mới, cho Lang Tổ truy sát mấy đạo khí tức kia. Hani có lẽ sẽ tin là thật, tin anh còn ở Djibouti. Như vậy hắn sẽ thả lỏng mình, sẽ làm càn”

Tử Dao hiểu ý của hắn. Lúc này đám Lang Khuyển đã về đến Djibouti. Theo lệnh của Tiêu Thu Phong, Lang Tổ không hề dừng lại, dựa theo kính cảm ứng, chia thành hai tổ, lập tức xuất kích.

Mà hai người Tiêu Thu Phong và Tử Dao đã hóa trang, lặng lẽ rời đi.

Tin rằng ở Djibouti sẽ có mật thám của Thatta, cho nên hắn cũng không trả phòng khách sạn. Bốn thành viên Lang Tổ vẫn như cũ canh giữ xung quanh, đề phòng mọi khả năng.

Tiêu Thu Phong nghĩ quả thực không sai. Lần đầu tiên bị tìm thấy, Hani rất khó hiểu, cuối cùng Tham Lang truyền cho Long Thiên Hành tư liệu về kính cảm ứng, chỉ cần có kính cảm ứng, Hani căn bản không thể trốn đi đâu được.

Nhưng sau khi biết được nguyên lý hoạt động của kính cảm ứng, hắn cho người dung nạp khí tức tương tự, phân tán sự chú ý của Tiêu Thu Phong, tiến hành hành động giết chóc lần hai. Hani đã nhận được tin tức, phương pháp này đúng là có tác dụng, cho nên kế hoạch mới bắt đầu hiện lên trong đầu hắn.

Nhân lúc Tiêu Thu Phong phải dừng lại ở Djibouti, hắn muốn tập trung toàn bộ lực lượng của mình, cùng với lực lượng Hắc Dạ, diệt trừ Ma Quỷ. Không có lực lượng Ma Quỷ, Long Đăng sớm muộn gì cũng là của hắn.

Chỉ cần đả kích được Tiêu Thu Phong, Long Thiên Hành đương nhiên sẽ đáp ứng ngay. Hai khí tức bị Tử Dao phát hiện chính là hai người trong đội ngũ của Hani và Long Thiên Hành, đang đi về phía thành phố.

“Thánh chủ, thành phố rất yên bình, chỉ cần chúng ta tập kích bất ngờ, tuyệt đối có thể làm Ma Quỷ bị tổn thất nặng nề” Mật thám sớm được phái ra, len vào thành phố, nhận được rất nhiều tin tức.

Hani đã hơn sáu mươi tuổi, hần sinh ra ở Trung Đông. Khi còn rất nhỏ, bố mẹ chết thảm dưới đạn pháo của phương Tây, từ giây phút đó, tâm nguyện của Hani chính là trả thù.

Hần lợi dụng sự ngu muội và lạc hậu của người dân Trung Đông, tuyên truyền cuộc sống thiên đường tất cả là anh em, nói vì cuộc sống tương lai của mọi người. Nhưng thực ra đó chính là biến tất cả mọi người thành công cụ giết người của hần.

Những lần khủng bố, khiến các quốc gia sợ hãi. Mà hần tìm được sự bình an trong tâm hồn từ cảm giác sợ hãi đó. Hần thích cảm giác này.

Trốn tránh là bản năng của hần, nếu không không thể nào thoát được các cuộc lùng bắt. Tên Hani là tội phạm truy nã hàng đầu trên toàn thế giới. Nhưng hần vẫn sống, sống tốt hơn rất nhiều người.

Hani khê gặt đầu. Mặc dù không biết võ công, nhưng hần có rất nhiều biện pháp đối phó với người hoặc quốc gia lợi hại hơn hần gấp trăm, gấp ngàn lần. Đây là bản lãnh của hần.

“Thông báo tất cả các dũng sĩ nguyện ý hi sinh vì Thánh Vương, sáng sớm ngày mai phát động công kích thành phố. Nói cho bọn họ, chỉ cần giết chết mười binh lính Ma Quỷ, linh hồn bọn họ sẽ được lên thiên đường, hưởng cuộc sống hạnh phúc”

Những kẻ tử sĩ hung tàn, trong mắt hần lại là người ủng hộ trung thành, là dũng sĩ.

Giờ phút này Long Thiên Hành cũng nhận được tin tức của Hani. Từ sau khi được cấy ma công, bản tính của hần đã mất đi, chỉ còn giết chóc và thù hận.

“Các ma chúng, hắc ám đã tới, chúng ta sẽ biến cả Trung Đông thành địa ngục. Chỉ có địa ngục mới là thế giới của chúng ta, chúng ta có thể làm bất cứ gì mà mình muốn, đạt được tất cả những gì chúng ta muốn”

Một bên vì theo đuổi hạnh phúc, theo đuổi ánh sáng, một bên vì sự thống trị của hắc ám, muốn biến thế giới thành địa ngục. Hai bên không ngờ có thể thành đồng minh. Nếu người đi theo hai kẻ này biết được, không biết có thể vì tín ngưỡng khác nhau mà đánh nhau không?

508. Chương 508: Giết Ma Tướng

Dùng tốc độ nhanh nhất công kích Ma Quỷ và chính phủ Garro, đây là suy nghĩ chung của cả Long Thiên Hành và Hani. Mặc dù có Ma xá lợi quấy nhiễu, nhưng Tiêu Thu Phong quá lợi hại. Nếu để hần trở về, như vậy muốn phá hủy Ma Quỷ với mười mấy vạn quân tinh nhuệ là nhiệm vụ không thể thành hiện thực.

Hani hô hào không bình thường chút nào, đã tụ tập được hơn ngàn tử sĩ. So sánh với Ma Quỷ thì nhân số không nhiều lắm. Nhưng những người này đều là kẻ liều chết, theo đuổi cuộc sống thiên đường. Cho nên chúng đều buộc thuốc nổ trên người, tiến hành đánh bom tự sát. Mà nhiệm vụ của bọn chúng chính là đi theo cao thủ Hắc Dạ, đánh vào doanh trại Ma Quỷ, sau đó châm lửa đốt thuốc nổ trên người mình, lấy cái chết để tỏ rõ sự trung thành với Hani.

Thành phố không có động tĩnh gì lớn, tất cả đều như bình thường, không hề thay đổi. Nhưng Vũ và Ruth nhìn đám tử sĩ đang di chuyển trên màn hình, cũng có chút biến sắc. Bởi vì một ngàn tử sĩ này mà nhảy được vào trong doanh trại Ma Quỷ, một ngàn người cho nổ tập thể, Ma Quỷ sẽ tổn thất nặng nề.

Trước mặt màn hình, ngoại trừ hai nàng, còn có mặt Tử Dao và Tiêu Thu Phong. Đêm qua bọn họ từ ngàn dặm xa xôi trở về.

“Lang Nha, hỏa pháo của mày chuẩn bị thế nào rồi?” Tiêu Thu Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi.

Lang Nha ngoài cửa lập tức chạy vào, kêu lên: “Lão Đại, mày yên tâm, mấy bọn này, một tên cũng không thể thoát, có trò hay để xem đó, chờ chút”

Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn hắn một cái: “Nếu như có thằng nào tiến vào, tao cho mày cùng chết với nó. Xem xem mày là chuyên gia thuốc nổ, có phải là trăm quả thuốc nổ cũng không chết không?”

Lang Nha run lên, không dám khoe khoang nữa, lập tức xoay người rời đi. Hắn phải kiểm tra một lần nữa. Màng đám tử sĩ như cỏ rác, hắn không muốn chôn cùng bọn này.

“Thu Phong, bọn chúng đã tiến vào” Tử Dao nhíu mày, nhẹ nhàng nói.

Quân chính phủ của Garro đương nhiên không thể ngăn được cao thủ Hắc Dạ. Mà Tiêu Thu Phong lại cố ý để sơ hở, để cho bọn chúng có cơ hội xông vào. Lúc này Ma tướng Long Thiên Hành lao lên trước tiên, lao vào doanh trại Ma Quỷ. Mà đi theo phía sau chính là cao thủ Hắc Dạ của hắn. Bọn chúng mở ra một con đường cho đám tử sĩ.

Tiêu Thu Phong đương nhiên cũng cảm nhận được, khẽ nói: “Không vội, để chúng khai vị đã”

Trong doanh trại Ma Quỷ rất yên lặng, ngoại trừ mấy binh lính đang điều tra, tất cả đều gió yên sóng lặng. Long Thiên Hành nhìn qua có chút thất vọng. Sớm biết rằng doanh trại Ma Quỷ dễ xông vào như vậy, hắn không cần phải cẩn thận như thế.

Nhưng suy nghĩ này mới hiện lên trong đầu, tiếng nổ lớn đã vang lên.

Phía sau bọn chúng là đông đảo tử sĩ, tiếng nổ truyền từ giữa đám tử sĩ ra. Bây giờ hình như đến lượt tấn công của đám tử sĩ mà.

Theo tiếng nổ vang lên, là tiếng đạn, đây như một tín hiệu phản kích. Trước mặt Long Thiên Hành là hơn vạn binh lính Ma Quỷ đang cầm súng tự động trong tay, vạn súng cùng phát, thanh thế vang trời. Chỉ trong nháy mắt đã có mấy chục cao thủ Hắc Dạ ngã xuống. Trong lúc vội vàng, chúng không kịp né tránh.

Long Thiên Hành lúc này mới biết tất cả những gì hắn thấy đều là do bị mê hoặc. Trong quân vẫn còn có cao thủ, sớm đã biết bọn họ sẽ đến đánh lén. Long Thiên Hành thậm chí kêu ghê tởm, thân hình như điện lao vào.

Chỉ cần không có cao thủ cường đại như Tiêu Thu Phong, bọn chúng vẫn còn cơ hội.

Ầm ầm phát ra sáu chưởng, khí kinh tạo thành sóng, cuốn phăng sương mù. Nhân lúc binh lính rơi vào sương mù, Long Thiên Hành đã lao vào, hét lớn: “Xông vào, xông vào, giết không tha”

Từng loạt đạn bắn đến từ tất cả các hướng. Cao thủ Hắc Dạ là chuyên gia đánh lén trong bóng đêm, nhưng khi đánh lén không phát huy hiệu lực, bọn chúng sẽ bối rối, hoảng loạn. Mà hoảng loạn như vậy chính là nguyên nhân chết người của chúng.

Tử sĩ đã lao lên, nhưng đáng tiếc, bọn chúng chỉ có dũng khí không sợ chết, không có một chút võ công, quá chậm. Đội quân pháo kích do Lang Nha chỉ huy đã biến con đường bọn chúng di chuyển thành biển lửa, ngay cả đất cũng bị thiêu đốt. Uy lực của hỏa pháo giống pháo đạn bình thường, nhưng còn có khả năng thiêu hủy tất cả mọi thứ thành biển lửa.

Đối với bọn chúng mà nói, chỉ có hai con đường, một là xông lên, hai là rút lui.

Không ai lui lại, bởi vì đây là thánh chiến, là vinh quang trong linh hồn bọn chúng. Nhưng biển lửa lướt đến, thuốc nổ buộc trên người lập tức bắt lửa, mấy tên không sợ chết lao trước tiên đã bị nổ tan xác.

“Thánh giả vạn tuế”

Đây không phải tấn công mà là tự sát. Đối với tử sĩ mà nói, khi buộc thuốc nổ trên người có nghĩa là tính mạng đã kết thúc. Bọn chúng rất ngu muội, cam tâm tình nguyện chịu chết.

Không ai thương xót chúng, lúc nhận được tin tức, Hani mắng một câu: “Đều là một đám người ngu xuẩn”

Nhìn tử sĩ không ngừng chết đi, máu tươi và biển lửa, ma tính trong cơ thể Tiêu Thu Phong đã động, hắn quay đầu lại nhìn Tử Dao một cái, hơi nhoáng lên, biến mất.

Ruth rút nhẫn kiểm ra, quát: “Ra lệnh cho vệ đội tổng bộ, xuất kích”

Vệ đội này là lực lượng cường đại nhất trong Ma Quỷ, bọn họ do Tank trực tiếp chỉ huy, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ an toàn của Ma Quỷ. Giờ phút này, chính là lúc bọn họ thể hiện.

Vũ cũng đã động. Nàng đi theo sau Tiêu Thu Phong. Ruth cũng đi theo sau, Tử Dao đứng ở đó, sau đó không tự giác cản môi, nàng cũng ra theo.

Đối với Ma Tôn Hắc Dạ, nàng rất sợ. Hơn nữa nàng biết Long Thiên Hành có biện pháp điều khiển Ma xá lợi. Lần trước bị như vậy, đó chính là bóng ma trong lòng nàng. Nếu như không giải trừ được, cả đời nàng phải sống trong sợ hãi.

Nếu như thực sự không khống chế được Ma xá lợi, nàng sẽ tự sát. Bởi vì dù phải chết, nàng cũng không muốn Tiêu Thu Phong bị thương.

“Tiêu Thu Phong...” Long Thiên Hành thâm sợ hãi trong lòng. Thật không ngờ mới lao qua vòng tuyến phòng ngự cường đại bên ngoài, hắn lại thấy Tiêu Thu Phong, người không có khả năng xuất hiện ở đây.

Hắn là Ma tướng, nhưng tâm lý tự ti trong lòng luôn tồn tại, hắn e ngại Tiêu Thu Phong, tâm trạng này có từ bao năm qua. Dù cho học được ma công cường đại, vẫn không thể diệt trừ tâm lý này.

Tiêu Thu Phong nhìn hắn, nhìn khuôn mặt hung tàn đang co quắp lại của hắn, không một chút máu. Mấy vết sẹo trông càng ghê rợn, cả người không có một tia sinh khí, hắn là dã thú, là ma.

“Không sai, là tao. Long Thiên Hành, mày tính nhầm rồi. Mày lợi dụng Hani lừa tao, cũng không biết tao đang lợi dụng Hani”

“Ha ha ha... mày cho rằng có thể ngăn cản tao sao?” Long Thiên Hành đang khiếp sợ, nhưng thấy Tử Dao, hắn lại rất hưng phấn. Nhảy lên cao, lớn tiếng hét: “Ma thánh nữ, thay ta giết chết thằng đó...”

Chú ngữ đang được hắn phát ra, Tử Dao ôm đầu, liều mạng đánh vào đầu mình. Chân khí hàn băng lập tức bao vây Ma xá lợi, nhưng Ma xá lợi biến thành ngọn lửa màu đen thiêu đốt chân khí, như một thanh ma đao sắc bén đánh sâu trong cơ thể nàng, trên cơ thể như có máu tuôn ra.

“Tử Dao, kiên trì, em có thể...” Tiêu Thu Phong vừa nói, hắn đã động, hắn sờ di cho Long Thiên Hành cơ hội độc chú ngữ, chính là muốn cho Tử Dao một lần ma luyện. Nếu muốn tìm ra biện pháp hóa giải Ma xá lợi, chỉ có thể thông qua lúc phát tác mà tìm được nguyên nhân.

Tử Dao đau đớn không chịu được nữa, nàng nói: “Thu Phong, không được, không được, em không chịu được nữa, thực sự rất khó chịu”

Sáu đạo đao khí đã phát ra. Vũ và Ruth đã sớm dẫn vệ đội chiến đấu với cao thủ Hắc Dạ, giờ phút này máu đã thành sông.

Long Thiên Hành nhảy lên, tránh ra. Trong lòng hắn hiểu rõ, sáu đạo đao khí này là trí mạng.

Nhưng động tác của Tiêu Thu Phong còn nhanh hơn hắn. Lần này Tiêu Thu Phong tuyệt đối không tha cho hắn.

“Tao nói rồi, mày chỉ là tên rác rưởi, phế vật, không biết tự lượng sức mình, dám chạy đến khiêu chiến Ma Quỷ của tao” Tiêu Thu Phong như cái bóng lóe lên, hét lớn một tiếng: “Long biến tinh mang”

Thân hình thay đổi biến thành chói mắt, một phút sau, ngũ sắc sắc bén thành đao, đao khí vô cùng sắc bén được phát ra, theo lực lượng vô chỉ phách cường đại cuộn cuộn lao ra, không gian lực lượng của Tiêu Thu Phong đã hình thành. Trong không gian này, hắn là chúa tể.

Đây là lực lượng của thần.

Long Thiên Hành mặc dù là cao thủ tuyệt đỉnh, có thể nói đã bước đầu đạt đến lực lượng vô phong chỉ cảnh. Nhưng trước mặt thần, hắn như một đứa bé, không có sức chống cự.

Tiếng kêu giết chói biến mất, nơi này trở nên im phăng phắc.

“Đây là đâu?” Long Thiên Hành kêu lên thất thanh, lực lượng đột nhiên tăng mạnh làm hắn trở nên cao ngạo. Nhưng hắn vĩnh viễn không thể biết được còn có người ở cảnh giới cao hơn hắn nhiều.

Hắn không thấy Tiêu Thu Phong ở đâu.

“Đây là không gian thần cảnh. Long Thiên Hành, bố mày chỉ là một con rối, mà mày cũng chỉ là một quân cờ, không xứng làm đối thủ của tao. Nếu Tham Lang ở đây, mày ra còn có thể đánh một trận với tao”

Tiếng nói vừa dứt, trong không gian yên tĩnh đột nhiên có gió, có mưa. Ma lực cường đại của Long Thiên Hành không khác gì một đứa bé, mất đi tác dụng, vô lực giãy dụa trong cơn sóng gió.

“Tiêu Thu Phong, mày không thể giết tao. Mày giết tao, con bé của mày nhất định sẽ chết. Ma xá lợi của cô ta...” Nhưng lúc này, hắn còn chưa hết câu, Tiêu Thu Phong đã khổng chế được hắn. Dưới thông tâm thuật, không có bất cứ bí mật gì giấu được Tiêu Thu Phong.

“Mày muốn làm gì...” Cảm thấy tay bị bắt, Long Thiên Hành hoảng sợ kêu lên.

“Giết mày...” lực lượng đột nhiên bộc phát như một tiếng sét nổ tung, mưa gió bao phủ lấy Long Thiên Hành, hình thành cơn mưa, Long Thiên Hành hóa thành bụi bặm, hắn quá yếu.

Dưới ánh mặt trời, Long Thiên Hành không kịp kêu lên một tiếng, đã hóa thành mưa gió, biến mất trong không khí, mạng của hắn đã chấm dứt.

509. Chương 509: Lực Lượng Của Ma Xá Lợi

Trong sơn động, thác nước rơi xuống, trong làn hơi nước ẩm ướt đó, Tham Lang đang xếp bằng ngồi trên một tảng đá hình thù quái dị. Khác với Vân Tiên đảo, đây là Xà đảo của hắn, là địa bàn của hắn.

Mặc dù tiếng nước từ thác đổ xuống rất ồn, nhưng hắn lại có thể cảm nhận ra sự yên tĩnh cực hạn. Lúc này mắt hắn đột nhiên mở ra, ma khí cường đại bắn ra, không gió tự bay, cánh rừng bên cạnh thác nước đột nhiên xuất hiện một cơn gió rất mạnh.

Thân hình Tham Lang từ từ bay lên, chỉ trong nháy mắt đã đến đỉnh núi. Đứng trên đỉnh núi cao nhất đảo nhìn về phía xa xa, như đang gọi gì đó, lại giống như nghênh đón gì đó, hắn đã cảm nhận được Long Thiên Hành chết đi.

“Thật không ngờ Thiên Hành có ma tâm cũng không phải đối thủ của hắn. Chẳng lẽ tiểu tử này chính là số mệnh đang đợi ta? Xem ra phải tìm Thất Sát tâm sự mới được” Tham Lang lầm bầm, trên miệng xuất hiện nụ cười gian trá, thân hình như một cơn sóng rung lên, sau đó biến mất.

Long Thiên Hành đã chết, như một cơn mưa bụi bay đi, ngay cả máu cũng không bắn ra một chút nào. Tử sĩ Thatta bị hỏa pháo của Lang Nha công kích không ngừng nổ tung, xương cốt không còn. Chỉ có mấy cao thủ Hắc Dạ nhân lúc hỗn loạn mà bỏ chạy.

Tử Dao đang vô cùng đau đớn được bế về giường. Hai tay ôm đầu, khuôn mặt xinh đẹp mang theo khí tức lạnh lùng, mồ hôi tuôn như suối, ướt đẫm cả áo của nàng.

“Ông xã, anh xem Tử Dao đi”

Tiêu Thu Phong xoa tay nói: “Anh biết rồi, không có gì đâu, lát nữa là ổn mà”

Không phải Tiêu Thu Phong không nghĩ lập tức giúp nàng. Khi Tử Dao đau đớn, ý thức của hắn đã tiến vào trong cơ thể nàng, cẩn thận quan sát động tĩnh của Ma xá lợi. Nếu muốn hoàn toàn diệt trừ ma khí, Ma xá lợi phải càng cường bạo càng tốt.

Bởi vì bị ma khí xâm lấn, lực lượng của Tử Dao đã không thể ngưng tụ, không thể ngăn cản. Lúc này chỉ có thể chịu đựng cảm giác đau đớn tận đáy lòng, chúng quanh quẩn trong đầu nàng không tan đi. Mà Tiêu Thu Phong ở bên cạnh chỉ đứng im mà nhìn, không có ý muốn cứu nàng.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn thực sự không quan tâm đến mình?”

Tử Dao cắn chặt răng, run rẩy nói: “Thu Phong, anh... giết em đi”

Tiêu Thu Phong không đáp lại, tay đột nhiên đặt lên ngực nàng, đặt lên hai vú đầy đặn của nàng. Một cỗ lực lượng không bình thường đã tiến vào trong cơ thể nàng. Đây không phải là chân khí hàn băng có thể ức chế Ma xá lợi. Mà đó là ma khí mang theo ngọn lửa màu đen.

Tử Dao càng chua xót hơn nữa. Hắn thực sự muốn giết mình, thực sự không cần mình sao?

Vũ và Ruth ở bên cạnh đều chú ý đến động tác của Tiêu Thu Phong, không nhận ra sự biến hóa trên mặt của Tử Dao. Vũ vội vàng kêu lên: “Thu Phong, anh mau giúp Tử Dao, cô ấy rất đau đớn”

Tử Dao cười thảm, có lẽ giết nàng chính là một cách giải thoát. Một giọt lệ đã từ trên khóe mắt chảy xuống, ướt đầm khuôn mặt nàng.

Một ngón tay từ từ lướt qua mặt nàng. Tiêu Thu Phong cúi đầu, dịu dàng nói: “Tử Dao, em lại suy nghĩ linh tinh rồi. Yên tâm, anh sẽ không bỏ em. Có anh ở đây, em nhất định không có việc gì”

Nếu không phải có Thông tâm thuật, Tiêu Thu Phong không thể nghĩ được rằng khi hắn toàn tâm toàn ý muốn chữa thương cho nàng. Tiên tử Tử Dao lại chìm vào trong thế giới của mình, nghĩ hắn muốn giết nàng.

“Em, em như thế này, anh còn muốn em không?” Người chỉ có khi hoàn toàn tuyệt vọng mới đặc biệt cần sự quan tâm. Cho dù không phải tình yêu, nhưng cảm giác này vẫn làm cho người ta thích.

Cũng không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Tử Dao lúc này, trong lòng Tiêu Thu Phong có chút không đành lòng. Hắn không biết nên nói gì, chỉ khẽ cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên trán nàng, thay cho câu trả lời.

“Anh muốn dùng ma khí xúc động lực lượng Ma xá lợi trong cơ thể em, áp chế cũng không phải biện pháp tốt. Có lẽ khi anh sử dụng ma khí, Tử Dao, em sẽ đau đớn. Nhưng em nhất định phải kiên trì chịu đựng. Anh hy vọng em có thể vui vẻ mà sống, biết không?”

Sự mát mát đã bị hạnh phúc ngọt ngào thay đổi, Tử Dao dịu dàng đáp lại: “Thu Phong, chỉ cần anh không bỏ em, em sẽ chịu được”

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào ấm áp, nên dù đau đớn trong cơ thể cũng giảm nhẹ vài phần.

Ma khí tăng lên, kích thích lực lượng Ma xá lợi, như một làn sương mù mờ nhạt. Ban đầu chỉ là một biện pháp bên ngoài, nhưng do Tiêu Thu Phong kích thích, sương mù càng lúc càng nhiều, mà Tử Dao cũng càng lúc càng đau đớn.

Quang minh và hắc ám hoàn toàn đối lập giống như trắng và đen. Nhưng lúc này Tiêu Thu Phong lại làm một chuyện nguy hiểm nhất. Hắn muốn phá vỡ quy luật này, muốn cho ma và thần hỗ trợ lẫn nhau, cùng tồn tại trong một cơ thể, do chủ nhân sử dụng, giống như bản thân hắn vậy.

Trên người hắn cũng có ma khí, hơn nữa là lực lượng của Thất Sát. Lúc này hắn cũng có thể sử dụng. Mặc dù lực lượng Ma xá lợi cường đại hơn nhiều, nhưng cũng có thể sử dụng được mà.

Từ tiếng rên rỉ, chuyển thành kêu thảm, Ruth và Vũ đứng bên cạnh cũng lo lắng đến toát mồ hôi. Ruth giữ Tử Dao đang không ngừng giãy dụa, lớn tiếng kêu lên: “Ông xã, không được, Tử Dao không được rồi. Anh nhìn cô ấy xem, nếu tiếp tục như vậy sẽ chết đó”

“Không, đừng ngừng lại, em, em muốn chết...”

Dù là đến tận bây giờ, Tử Dao vẫn không khuất phục, đau đớn giữ lấy lý trí, không cho mình nhập ma. Bởi vì Tiêu Thu Phong không vứt bỏ nàng, nàng vẫn còn hy vọng.

Một tiếng trôi qua, tiếng kêu thảm biến thành tiếng rống điên cuồng. Hai mắt Tử Dao đỏ rực, mang theo ma tính giết chóc, nàng đã không thể chịu được nữa. Mặt Tiêu Thu Phong đầy mồ hôi, nhưng không có thời gian lau đi, lớn tiếng quát: “Hai em ngăn cô ấy lại, đừng cho cô ấy giãy dụa” Ma xá lợi hình thành đoàn ma khí đã bị hòa tan, phân bố vào trong đan điền Tử Dao, hình thành lực lượng bốn nguyên của cao thủ ma đạo. Lực lượng cường đại này, dù là Tiêu Thu Phong cũng không dễ dàng khống chế được. Chỉ có thể từng chút từng chút một khiến nó di chuyển trong kinh mạch.

“Tử Dao, em dù đau đớn như thế nào cũng phải nhớ, nhớ dung hợp ma khí trong đan điền em. Nhanh, nhanh...” Chỉ dựa vào lực lượng bên ngoài, Tiêu Thu Phong không thể nào thay thế Tử Dao. Nếu mạnh mẽ đưa chân khí vào, dù cho nàng không chết, cũng khiến kinh mạch nàng vỡ nát.

Ma khí này quá cường đại.

Trán đầy mồ hôi, môi đã cắn chặt lại mà tóe máu, khổ sở chống lại ma khí. Lời Tiêu Thu Phong, Tử Dao đang điên cuồng cũng đã nghe được. Do lực lượng Tinh Nhật quyết dẫn dắt, nàng làm cho trái tim và ý thức của mình vận chuyển theo, từ đan điền phân tán đến kỳ kinh bát mạch.

Đúng thế, ma khí mặc dù mạnh, nhưng Tử Dao tu luyện hơn hai mươi năm cũng không phải là vứt đi. Huống chi hợp sức hai người, khí tức Ma xá lợi không còn cơ hội ngưng tụ, từ từ bị tách ra, dung nhập vào lực lượng quang minh trong cơ thể Tử Dao, hình thành một loại lực lượng khác thường.

Lại một tiếng nữa trôi qua, Tử Dao mặc dù vẫn còn run lên, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều. Vũ và Ruth lúc này đã buông tay ra, nhưng không rời đi mà đứng ở cửa, hộ pháp cho bọn họ.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, hai người đang chìm đắm trong cảnh giới mộng lung mới thả lỏng cơ thể, tay Tiêu Thu Phong đã rời khỏi ngực Tử Dao.

Vừa mở mắt ra thì đã thấy ánh mắt quan tâm của Vũ và Ruth.

“Ông xã, anh, anh không sao chứ” Ruth mở miệng nói.

Tiêu Thu Phong cười gượng nói: “Không có việc gì, chỉ mệt một chút mà thôi. Lực lượng Ma xá lợi quả nhiên cường đại. Tập hợp lực lượng của hai người mà luyện hóa lâu như vậy mới dung hợp được một bộ phận. Ma khí còn lại, Tử Dao phải mất một thời gian khá dài mới dung hợp được hết”

Vũ vui mừng nói: “Thu Phong, nói như vậy tức là Tử Dao không sao rồi?”

“Em nghĩ không có vấn đề gì nữa. Em cảm thấy Ma xá lợi đã bị em dung hợp” Tử Dao mở mắt ra, đầu tiên là xấu hổ nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó nhìn Vũ, lí nhí nói.

Vũ không khỏi lui về phía sau một bước, kinh ngạc nói: “Tử Dao, em hình như đã thay đổi”

Đúng thế, Tử Dao đã thay đổi.

Mái tóc đen nhanh buông trên vai lúc này có một phần biến thành màu trắng, bay trong gió, trông nàng như tiên tử xuất trần.

Mắt nàng lóe lên những tia như hấp dẫn. Mặc dù chỉ là nhìn nhưng lại có ý như muốn khiêu khích. Dù là Vũ cũng không chịu nổi, cho nên mới kinh hãi mà lui lại.

Tử Dao khẩn trương, ngồi bật dậy, vội vàng nói: “Thu Phong, em có phải biến thành xấu hơn không, có phải không? Mau, mau, cầm gương cho em xem một chút”

Bộ dạng lúc này của nàng thực sự làm cho người ta muốn cười. Tử Dao là ai, là tiên tử tu luyện thiên đạo, nhưng cũng để ý đến sắc đẹp của mình, thật đúng là giống những cô gái khác.

“Yên tâm, không xấu đi đâu, ngược lại còn giống phụ nữ, trên người có thêm vài phần thành thực, quyến rũ. Đàn ông rất thích em như thế này” Tiêu Thu Phong sợ cô nàng này đoán linh tinh, lập tức mở miệng an ủi.

Nhìn vào gương, Tử Dao cũng kinh hãi, có chút không thể tin: “Thật chứ, Thu Phong, anh thích em như lúc này sao?”

“Em trước kia cao cao tại thượng, làm cho người ta chỉ biết ngước nhìn, không thể chạm vào. Mà bây giờ, em cho người ta cảm giác em ở bên cạnh, chỉ cần đưa tay ra là chạm tới. Đây mới thực sự là em, anh thích cảm giác này”

Thực ra Tiêu Thu Phong biết đây là do lực lượng Ma xá lợi tạo thành, đến khi hấp thu hết ma khí, khi đó Tử Dao muốn biến thành thế nào cũng được.

Nhưng nghĩ đến một tiên tử thần thánh và một ma nữ vô cùng gợi cảm và quyến rũ, cả hai cùng là một, Tiêu Thu Phong không biết mình nên đối xử với nàng như thế nào.

510. Chương 510: Thuần Khiết Và Vũ Mị Dung Hợp

Giải quyết xong Ma tướng, Tiêu Thu Phong rất vui. Hơn nữa Tử Dao đã dò xét được vị trí Hani, hẳn đang ở trong một thị trấn nhỏ cách thành phố năm mươi km. Tank đã phái binh lính đi, vây quanh thị trấn đó. Tin rằng lần này Hani đã không thể chạy thoát.

Nằm trong lòng Tiêu Thu Phong, sau một đêm xuân sắc, cả người Vũ như một ngọn lửa nóng bỏng. Thân thể đầy đặn đang dán sát vào ngực Tiêu Thu Phong, dùng cặp vú mềm mại khiêu khích hắn.

“Vũ, em càng lúc càng quyến rũ và gợi cảm” Từ Vũ công chúa xinh đẹp lạnh lùng, đến lúc này như một đóa hoa nở rộ. Tiêu Thu Phong không khống chế được cảm xúc của mình. Vũ ở trong các nàng, là một cơ thể đầy đặn, trông rất gợi cảm, làm người ta chỉ muốn âu yếm, không thể chống cự.

Vũ cười nũng nịu một tiếng. Nàng thích Tiêu Thu Phong bị mình làm cho si mê, cảm nhận tình yêu trong lúc ân ái chính là điều mà phụ nữ muốn nhất, nghe thấy thể nàng khê kêu: “Phải không, em không gợi cảm bằng Phượng tỷ đâu à nghe. Anh nhìn thân hình của Phượng tỷ đó, thật đẹp, đúng là hấp dẫn người ta đến cực điểm. Bao nhiêu chị em đều muốn học hỏi Phượng tỷ đó”

Tiêu Thu Phong cười dâm dăng, vuốt ve bờ mông tròn trịa của nàng, khê cười nói: “Sở của em cũng rất thích mà, anh yêu nhất em à nghe”

Vũ không chịu nổi véo Tiêu Thu Phong một cái, hờn dỗi mắng: “Người ta nói anh là đồ háo sắc đúng là không sai. Cũng chỉ có anh mới quang minh chính đại thích sờ mông người ta. Được rồi, nếu anh không sửa được vậy đi sờ mông Tử Dao đi. Em nghĩ bất cứ người đàn ông nào thấy Tử Dao đều không nhịn được. Đó mới là vật vạ mê người nhất trên đời”

Nhắc đến Tử Dao, đúng là làm người ta muốn *** Sắc đẹp của nàng làm người ta muốn lên tiên. Nàng lúc trước tương đương Mộng Thanh Linh. Nhưng lúc này lại có thêm vẻ yêu mị, giọng nói, ánh mắt cũng hút hồn. Dù là Tiêu Thu Phong cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Cho nên bây giờ Tiêu Thu Phong không dám cho nàng ra ngoài. Nàng chính là một ngọn lửa hùng hực, có thể thiêu đốt người thành tro bụi.

“Yên tâm, cô ấy bây giờ đang bị ma khí xâm lấn, chỉ cần Tử Dao dung hợp lực lượng của Ma xá lợi, không những khiến thể chất thay đổi, tu vi cũng đạt đến một trình độ cao hơn. Ma xá lợi đối với tốc độ cũng không phải chuyện xấu” Hai lực lượng cực hạn khiến nàng thay đổi như thế nào, lúc này Tiêu Thu Phong cũng không rõ. Tiêu Thu Phong chỉ biết nó có thể đề cao tu vi của nàng, điều này không thể sai.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng của Tử Dao, rất không nhã nhặn: “Thu Phong, mau dậy đi, chúng ta đã nói rồi mà, hôm nay đi bắt Hani, không còn sớm nữa, anh...”

Nàng không nói tiếp nữa, hình như bị ai đó chặn ngang.

Tiêu Thu Phong đã biết bên ngoài cửa ngoài Tử Dao còn có Ruth.

“Được, được rồi, dậy ngay đây, hai phút” Bị quấy rầy, Vũ không còn tâm trạng nữa, giữ lấy tay Tiêu Thu Phong đang nghịch ngợm, xấu hổ trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, hừ một tiếng nói: “Xấu quá, mau dậy thôi, muốn các cô ấy cười phải không?”

Nàng vốn đã dậy rồi, nhưng không ngờ bị Tiêu Thu Phong giữ lại, yêu hết lần này đến lần khác. Không biết làm sao hắn lại có nhiều tinh lực như vậy. Vũ không biết, Tiêu Thu Phong cũng khó có thể mở miệng. Có một người quá nóng bỏng đi bên cạnh, vậy mà hắn không động chạm gì đến, đúng là không bình thường.

Đúng là chỉ có mấy phút cửa đã được mở ra. Tiêu Thu Phong vẫn đang quần khăn tắm trên người, không mặc quần áo. Hai người lao vào, Ruth bị Tử Dao kéo vào.

Mọi người trong tòa nhà đã có một quy tắc, những lúc này sẽ không ai đến quấy rầy. Nhưng Tử Dao lại không hề e ngại, nàng quá nóng bỏng, quá mê người nhưng lại thuần khiết như trẻ em, làm người ta không thể trách nàng.

Mặt đỏ ửng, hai lọn tóc trắng bay trên mặt, càng làm cho nàng thêm quyến rũ. Lúc này nàng đang nở nụ cười rất đáng yêu, rất nhiều biểu hiện đều ngưng tụ trên người nàng, làm cho người ta không thể than thở.

Chẳng qua nhìn mặt nàng đang đỏ hồng, tâm trạng Tử Dao lúc này rất vui, không bị Ma xá lợi khống chế nữa, nàng đã yên tâm hơn nhiều. Tiêu Thu Phong cười nói với nàng: “Tử Dao, dậy sớm thế, trông vui thế, xem ra ma khí trong cơ thể em không còn đáng ngại nữa hả”

Tử Dao đi tới, nàng bám lấy tay Tiêu Thu Phong, thở ra hơi thở say lòng người, vui vẻ cười nói: “Đương nhiên rồi, sư phụ của em đã sớm nói, trên đời này người có thể cứu em chính là anh. Chúng ta có cơ duyên tiền định. Thu Phong, cảm ơn anh”

Vừa nói, nàng kiễng chân lên, hôn lên mặt hắn.

Hơi thở này quá hấp dẫn, Tiêu Thu Phong cầm lấy tay nàng, ra vẻ tùy ý nói: “Được, anh phải mặc quần áo, mấy người xuống dưới chờ anh”

Vũ và Ruth không thấy gì, khẽ quay đầu lại. Nhưng làm người ta ngạc nhiên đó chính là Tử Dao. Nàng rất bình tĩnh nói ra một câu chút nữa làm Vũ và Ruth chết ngất: “Thu Phong, anh không phải là chồng em sao? Em muốn thấy lúc anh không mặc gì, có được không?”

Có được không? Tiêu Thu Phong cả đời phong lưu, nhưng chưa bao giờ gặp phải một cô gái làm hắn bó tay như thế này. Vũ và Ruth không nhịn được cười. Cô em này quá thú vị, ngay thơ đến độ làm người ta mắng không được, nói nàng cũng không được.

“Tử Dao, phải đến lúc động phòng mới có thể nhìn thấy nhau” Vũ nắm lấy tay Tử Dao, nhỏ giọng giải thích, kéo nàng ra ngoài. Nếu còn ở đây nữa, Tiêu Thu Phong có khi xấu hổ muốn chết.

Tử Dao rất khó hiểu, bị kéo đi nhưng vẫn nghi hoặc nói: “Nhưng mà Thu Phong đã thấy em, còn sờ rồi nữa mà”

Toát mồ hôi, Tiêu Thu Phong không biết nói gì, đó không phải là chữa thương sao. Nàng nói như vậy giống như hắn chiếm tiện nghi của nàng vậy. Dù sao Ruth và Vũ đều cho rằng như vậy.

Chẳng qua cuối cùng mấy người vẫn xuất phát. Vốn Vũ và Ruth phải lưu lại, nhưng lần này lại cùng nhau đi. Nói là tiêu diệt Hani, không bằng nói là đi chơi. Hani không có Ma tướng làm chỗ dựa, tin rằng không có bao nhiêu khó khăn nữa. Càng huống chi, một ngàn tử sĩ đã thành tro bụi, thế lực giảm mạnh.

Ngồi trên ba máy bay quân sự, bốn người rất nhanh đi đến trên bầu trời cảm ứng được khí tức của Hani. Từ trên nhìn xuống bên trong tối om như mực. Binh lính Ma Quỷ đã vây chặt lấy thị trấn nhỏ, có lẽ dù một con kiến cũng đừng mong chui được ra ngoài. Ma Quỷ được lệnh của Tiêu Thu Phong, chỉ bao vây không động, làm cho Hani cảm nhận cái chết đang từ từ tiến tới.

“Thu Phong, hắn vẫn ở đây. Anh xem, sáu tín hiệu đã bị diệt năm, lúc này chỉ còn một” Lang Tổ mặc dù không tham gia trận chiến với Ma tướng. Nhưng bọn họ trong thời gian ngắn nhất đã tiêu diệt năm tín hiệu ảnh hưởng đến tầm mắt của Tiêu Thu Phong. Có lẽ lúc này Hani hối hận đã không còn kịp nữa.

“Phát tín hiệu, bắt đầu công kích, bảo bọn họ cẩn thận đánh bom liều chết” Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, ra lệnh, rất nhanh quân đội bên dưới đã hành động.

Ruth hỏi: “Ông xã, chúng ta có xuống không?”

Tử Dao cũng đã cười nói: “Em cảm thấy ở trên này ngắm cảnh hay hơn. Thu Phong, đây là lần đầu tiên em ngồi máy bay, thích quá”

Vũ dở khóc dở cười, nghe vậy liền nói: “Tử Dao thích đi máy bay không phải quá dễ sao. Sau này chỉ cần có thời gian em có thể học lái. Học xong tự mình lái máy bay đi chơi khắp nơi, chẳng phải càng thích hơn sao”

Vốn chỉ là nói đùa một chút, nhưng không ngờ Tử Dao lại hưng phấn nói: “Thu Phong, em muốn học lái máy bay. Anh nhất định phải dạy em?”

Toát mồ hôi, hắn không biết mà.

Hai vạn quân Ma Quỷ đối phó một trấn nhỏ có mấy ngàn người, đương nhiên là một chuyện nhỏ. Rất nhanh những người đánh bom liều chết đã xuất hiện. Nhưng chưa kịp châm thuốc nổ thì đã bị bắn chết. Nhưng

những người này càng lúc càng ít. Dù Hani lợi hại đến mấy cũng không thể biến tất cả người dân thị trấn này thành người ủng hộ mình.

Hơn nữa những người dân nơi đây dưới sự lãnh đạo của thành phố đã sống yên ổn. Cho nên bọn họ cũng không chào đón phần tử khủng bố. Thậm chí có người còn lên cung cấp tin tức tình báo với quân đội. Rất nhanh quân tiên phong đã vây lấy khu vực Hani đang ở. Mà Tiêu Thu Phong cũng đã cảm nhận được khí tức của hắn.

“Được rồi, anh muốn xuống, còn các em?” Tiêu Thu Phong không có được đáp án liền từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống. Ba nàng đương nhiên cũng không đợi máy bay đáp xuống đất đã nhảy ra, như mấy con chim ưng từ trên trời nhảy xuống. Đám binh lính nhìn thấy rất là hâm mộ.

Bọn họ nhảy, trên lưng còn không có dù nữa chứ.

“Tiêu thiếu gia, theo mật báo, đây là nơi Hani đang lẩn trốn, quân lính đang tiến hành kiểm tra toàn trấn, chỉ còn có mỗi chỗ này. Chúng ta có phải là...”

Ý của tướng quân này là dùng pháo công kích, nổ tung nơi này. Như vậy Hani hiển nhiên không thể chạy thoát, hơn nữa cũng không cần mạo hiểm. Nhưng đối với Tiêu Thu Phong mà nói thì chỉ cần giơ tay lên là dễ dàng giết được Hani. Hắn muốn biết thân phận thật sự của Hani, không muốn lưu lại quá nhiều người.

Hani rất giỏi hoạt.

“Có mùi thuốc nổ. Lão Đại, bên trong có rất nhiều thuốc nổ” Lang Nha vác súng trên vai, bắn chết mấy tử sĩ. Ở trong phòng thí nghiệm suốt hơn ba năm, hắn cuối cùng cũng có thể cơ hội lộ mặt. Bây giờ cả Trung Đông này đã không còn lực lượng nào có thể uy hiếp Ma Quỷ. Cho nên hắn càng có ít cơ hội ra tay. Hắn đã khống chế gần như tám mươi phần trăm việc buôn lậu vũ khí khắp thế giới, kiếm được rất nhiều tiền.

Tiêu Thu Phong cười lạnh nói: “Muốn tự sát cũng phải xem tao có cho hắn cơ hội này không?”

511. Chương 511: Hơi Thở Của Ma

Tia sáng trắng trên người Tiêu Thu Phong chợt lóe, rồi biến mất tiêu, binh lính bốn phía chỉ nghe được một tiếng “Bốp!” vang lên, cánh cửa đã bị phá, mà bên trong, có mười mấy tử sĩ cường tráng, đang cười một cách điên cuồng, bởi vì trên người bọn họ, ngòi thuốc nổ đang kêu xì xì.

Mà phía sau bọn họ, còn đặt một đồng thuốc nổ, xem ra, bọn họ thật sự chuẩn bị lấy cái chết để chứng minh sự trung thành của mình với vua khủng bố, nhiều thuốc nổ như vậy, một khi mà nổ thì phỏng chừng nơi này thành mặt phẳng hết.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại không để ý, trước mặt bọn họ, làm ra một con đường ánh sáng, đi trên không, hắn đã nói qua, Hani phải chết, hơn nữa nhất định phải chết trong tay của hắn.

Liên tiếp phá hai cánh cửa, ở trong phòng, Hani đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, vẻ mặt rất bình tĩnh, nghe được tiếng động, đầu ngẩng lên, thì Tiêu Thu Phong đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Là mày...” Không sai, đây thật sự chính là Hani, ngày đó ở Djibouti, Tiêu Thu Phong đã nhìn qua, loại hơi thở này, tuyệt đối không thể giả.

Không cần nghĩ nhiều, Tiêu Thu Phong như gió lướt tới, túm lấy Hani, theo lỗ thông gió trong phòng mà nhảy ra ngoài. Trong giây phút đó, một tiếng nổ thật lớn đã vang lên, tạo thành một biển lửa thật lớn, bốc cao lên tận trời.

Tiêu Thu Phong cơ hồ như bước đi ra trong làn mưa lửa kia, khi ánh mắt mọi người nhìn rõ được, thì hắn đã ở ngoài mấy chục mét rồi.

“Không sai, chính là hắn!” Tử Dao vẫn nhanh nhất, là người đầu tiên vọt đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, cảm ứng kính trong tay, đã hiện lên ánh sáng chứng minh, là người này, không thể nhầm được.

Ruth cũng đi đến, nhìn khuôn mặt già nua của Hani, lạnh lùng nói: “Hắn chính là khủng bố đại vương Hani, đã từng làm nước M khủng hoảng?”

Nàng không thể tin được, lão già này, sắp gần đất xa trời rồi, mà vẫn có thể đạt đến trình độ khủng bố siêu hạng như vậy.

Tiêu Thu Phong gật đầu, sau đó nói với Tank : “Đưa hắn về, treo lên cửa Nam, tuyên cáo ra bên ngoài, chúng ta đã bắt được Hani”

Phương pháp ẩn thân của Hani tuy rằng làm cho người ta thán phục, nhưng hắn ta cuối cùng vẫn chỉ là một người bình thường, không cần phán quyết và thẩm lí, cũng có thể bắn chết ngay tại chỗ. Nhưng Tiêu Thu Phong không giết hắn, sợ dĩ còn một nguyên nhân khác.

Đầu tiên là dư đảng của hắn, nhất định sẽ đến cứu người, nhân cơ hội này mà diệt luôn. Hai là lập uy với thế giới, khủng bố đại vương Hani cao ngạo, nhưng cuối cùng lại chết trong tay Ma Quỷ. Nếu có quốc gia nào có ý định xâm phạm Trung Đông, thì Hani chính là tấm gương cho bọn họ.

Trần nhỏ cuối cùng đã bắt đầu dọn dẹp, đám tử sĩ giờ này cũng chỉ còn lại đồng thịt vụn, bọn lính dùng xẻng đào một cái hố thật to rồi vứt xuống hết. Không khí trở nên yên tĩnh lại, những người dân ngụ cư tại trần nhỏ này, sau khi nhận được tin tức, cũng chậm rãi trở về.

Tiêu Thu Phong cùng chúng nữ sau khi rời đi, công tác dọn dẹp cũng đã xong. Tank đã về trước một bước, áp giải Hani về Tư thành, treo lên cửa Nam, để cho người dân vây xem.

Cho nên, vừa thấy Tiêu Thu Phong trở về, Hani từ không còn sự sống đã chửi ầm lên, tay Vũ đã động, một thanh phi đao đã phóng đến, đầu lưỡi giữa miệng Hani đã rớt xuống đất. Sau khi chịu đau đớn xong, rốt cục hắn đã không thể mắng thành tiếng, chỉ còn lại tiếng ư ư giống như đang khóc vậy.

Trúng thối, đá, phân dê ... đại loại như thế, toàn bộ đều ném lên người Hani, với hắn mà nói, chết là một cách giải thoát. Nhưng đáng tiếc là, Tiêu Thu Phong không cho hắn cơ hội tự sát.

Ngày hôm sau, các quốc gia trên thế giới đã nhận được tin tức Hani bị bắt, hơn nữa còn phái người đến chứng thật, các quốc gia này, bị Hani khủng bố, nhân tâm rất hoảng sợ, giờ phút này, Hani bị bắt, làm cho cả thế giới đều vui mừng.

Đương nhiên, không thể đến tay không, trừ bỏ sự giúp đỡ về tài chính, Garro còn thừa dịp này mà đề cao uy vọng của chính phủ Trung Đông, làm cho nhiều quốc gia thừa nhận độc lập của vùng Trung Đông, Garro sau khi có được Trung Đông, thì đây chính là một chuyện lớn nhất với hắn.

Về phần Garro kêu bọn họ ký tên vào một văn kiện gì đó, Tiêu Thu Phong không có hứng thú, chỉ cần Long Đằng tồn tại, chỉ cần Ma Quỷ tồn tại, Garro vĩnh viễn không là gì đối với hắn.

Người đi theo Hani, quả thật là không ít, theo các quan chức cấp cao của chính phủ các nước đến, cũng có không ít những người đánh bom tự sát theo, làm cho Tư thành trở nên náo nhiệt vô cùng.

Một vạn quân lính tinh nhuệ của Ma Quỷ, hơn nữa còn có pháo, cho dù có nhiều tử sĩ đến, cũng không xem ra gì. Tuy rằng tuổi của Hani không ít, nhưng mạng quả thật rất dài, ba ngày không ăn không uống, mà hắn ta vẫn sống, chỉ là càng trở nên điên cuồng hơn thôi.

Chẳng qua, cái chịu nhiều đả kích nhất, chính là tâm linh của hắn, nhìn tử sĩ từng bước từng bước bị giết, nhưng không ai có thể cứu hắn, từ trong lòng tràn đầy hy vọng, rồi cuối cùng dần dần thất vọng, bởi vì người đến cứu hắn, đã càng ngày càng ít.

Hani vẫn chưa tắt thở, mà Garro đã chiêu đãi đại sứ các nước, cử hành yến hội.

Tiêu Thu Phong đương nhiên được mời đến, tuy rằng Hani là do quân đoàn Ma Quỷ bắt được, nhưng về mặt chính trị cũng có chút tác dụng với chính phủ Garro, đối với công lao này, bọn họ muốn có được, thì điều kiện đầu tiên chính là Tiêu Thu Phong phải đồng ý.

Chúng nữ ăn mặc rất tỉ mỉ, ngay cả Trác Ngưng Tuyết luôn điềm tĩnh, cũng đặc biệt tắm rửa chải đầu, bởi vì Tiêu Thu Phong rốt cục đã đáp ứng dẫn các nàng đi tham dự yến hội này, Tư thành đã có Ma Quỷ, nên an toàn cũng không cần phải lo, hơn nữa đối với sự xum họp cũng như chia lìa với các nàng, thì cái này quả là một cơ hội tốt.

Nhưng cái làm cho Tiêu Thu Phong cùng Vũ và Ruth cười ầm lên chính là lúc, Tử Dao xuất hiện, một bộ váy trắng toàn thân, trừ bỏ bờ vai hơi thoáng một chút, thì những chỗ trên người đều được che một cách kín đáo, cái bộ váy này vốn là của Vũ. Cũng phải vậy thôi, vì dù rằng Ruth có rất nhiều quần áo, nhưng lễ phục dự tiệc của phụ nữ phương Tây quả thật rất ... hở!

Tử Dao mặc vào liền xấu hổ đến đỏ mặt, mới vừa bị Tiêu Thu Phong nhìn thoáng qua, đã bỏ chạy vào phòng tắm. Kỳ thật thì theo tiêu chuẩn của người thành phố, Tiêu Thu Phong cảm thấy rất phù hợp rồi. Biết nàng muốn mặc, nên Ruth đã tốn công để chọn rồi đó.

“A, Tử Dao, em mặc cái váy này thật sự quá đẹp” Vũ vừa quay đầu, cũng kinh ngạc khen ngợi, tuy rằng từ trước đến giờ Vũ luôn tự phụ bản thân là một người phụ nữ tao nhã mười phần, như sự xinh đẹp của Tử Dao đã vượt khỏi sự tưởng tượng của nàng rồi.

Được người ta khen ngợi, là con gái ai cũng thích, nhưng Tử Dao bây giờ, tuy rằng mặc vào rất đẹp, nhưng vẻ mặt cuồng động vô cùng, tựa hồ như gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ.

Tiêu Thu Phong đưa thân ngồi thẳng lại, hỏi : “Tử Dao, xảy ra chuyện gì?”

Tử Dao ngẩn ngơ, trên mặt hơi hơi run run, nói : “Thu Phong, Ma Tôn đến...”

Tiêu Thu Phong cũng kinh hãi, đứng lên hỏi : “Em nói là Tham Lang...”

Tử Dao nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ không cần hoài nghi, đúng vậy, Tham Lang đến, lực lượng của Ma xá lợi tuy rằng vẫn chưa dung hợp toàn bộ vào, nhưng ma khí trên người Ma Tôn Tham Lang, tựa hồ như cũng hô ứng, chỉ cần tiếp cận ở một khoảng cách nhất định, cho dù là che dấu thế nào, thì hai người vẫn có thể cảm thụ được nhau.

Tựa như Tham Lang ở phương Đông mà vẫn có thể cảm nhận được sóng chế của ma tướng.

Về chuyện Tham Lang, Vũ và Ruth cũng biết, giờ phút này chỉ có Trác Ngưng Tuyết nhìn mọi người im lặng, có chút khó hiểu hỏi : “Thu Phong, có phải lại có cường địch đến hay không?”

Tiêu Thu Phong cười cười, hẳn là đàn ông, loại chuyện này, hẳn phải gánh vác, nhìn Trác Ngưng Tuyết xinh và tươi, hương thơm bát ngát, không người nào nguyện ý làm ô nhiễm sự thuần khiết của nàng.

“Tiểu Tuyết, không cần lo lắng, không sao đâu, chỉ cần có anh, không ai có thể làm bị thương các em, trận chiến này, anh đã chờ đợi từ rất lâu, từ lúc lực lượng của anh được đề cao, anh luôn luôn nghĩ rằng, trong ba đại cao thủ đó, thì lực lượng sẽ như thế nào, xem ra, cơ hội của anh đã tới”

Tuy rằng bình tĩnh, nhưng chúng nữ vẫn khẩn trương theo nhịp run rẩy của cơ thể Tử Dao, nhưng các nàng không biết rằng, Tử Dao sợ hãi, bởi vì nàng đã từng ném qua, cảm giác bị Ma xá lợi khống chế tâm thần, tra tấn đến chết đi sống lại, cho nên mới tạo ra sự kích thích như vậy.

Vũ hỏi : “Ông xã, đừng lo, bọn em sẽ giúp anh, ma tướng đã chết, Hani cũng sẽ chết, hẳn không có gì để sợ, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, không có kẻ địch nào là không thể đánh bại”

Ruth cũng nói : “Đúng, quân hấn là lang lang gì, cũng chỉ là một con heo, một đao là thấy máu thôi”

Ruth hung hãn, nhưng không làm cho Trác Ngưng Tuyết sợ hãi.

“Thu Phong, tuy rằng em không giúp được gì, nhưng em luôn ủng hộ anh, bất kỳ thời điểm nào, bất luận là ở nơi đâu, em đều yên lặng ủng hộ anh”

Trác Ngưng Tuyết có thể nói ra một câu kinh điển đáng ghi vào sử sách như vậy, quả thật không dễ dàng. Cách biệt ba năm, nàng thật sự đã thay đổi không ít, mị lực thành thực, mang mười phần ý nhị, có lẽ nàng đem nó che dấu trong thân thể xinh đẹp, nên thời điểm bình thường không ai phát hiện ra mà thôi.

“Mọi người đều là người một nhà, đương nhiên là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, có chuyện gì, cũng không được quên, cũng không được bỏ em...” Lâm Thu Nhã cũng đi đến, ôm Tiểu Phiêu trong lòng ngực, nói tiếp : “Đương nhiên còn có Tiểu Phiêu, không được quên, Tiểu Phiêu chính là con trai của Tiêu gia”

Người một nhà, đều đã đến, tuy rằng Tham Lang đến đây, loại tuyệt thế cao thủ đến, nhất định sẽ khơi mào giết chóc, nhưng giờ phút này, trong người Tiêu Thu Phong không có một chút sợ hãi, chỉ có ôn nhu

trần đầy, mềm mại như nước, nhà, giống như một lò sưởi ấm áp, mà người phụ nữ trong nhà, càng giống như là một ngọn lửa trong ấy.

Tử Dao bên cạnh cũng cảm nhận được thế nào là gia đình ấm áp, có người thân và người yêu bên cạnh, cảm giác sợ hãi dần biết mất, từ từ bình tĩnh, nói : “Thu Phong, mạng của em là do anh cứu, mặc kệ là anh đối mặt với kẻ địch nào, em đều ở bên cạnh giúp anh”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, giờ phút này, hắn cũng đã cảm nhận được ma khí, Tham Lang đã đến, hơn nữa còn rất gần.

“Một khi đã như vậy, chúng ta còn chờ cái gì? Trận chiến này, anh đã chờ mong từ rất lâu”

Hắn đứng lên, Vũ và Ruth cũng đứng lên.

Tử Dao cũng đứng lên theo, nhưng là an ủi Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã : “Không cần lo lắng, anh ấy có thể đánh bại bất cứ kẻ địch nào”

512. Chương 512: Lực Lượng Của Cường Giả

Đúng vậy, Tham Lang đã đến, cùng đi với ông ta, chính là toàn bộ lực lượng của Hắc Dạ ở phương Tây, còn có các cao thủ triệu tập từ khắp nơi trên thế giới, giờ phút này đang đứng lẳng lặng ngoài ô Tư thành.

Ẩn tàng hơn trăm năm, giờ phút này, rốt cục cũng đã lộ mặt.

Đối mặt với sự cường đại này, mười vạn binh lính của quân đoàn Ma Quỷ cũng xuất động, không chỉ có thế, ngay cả quân chính phủ cũng giống như vậy, đại sứ các quốc gia đã tới, nếu như những người này bị giết tại đây, thì sợ rằng Trung Đông trên quốc tế, vĩnh viễn sẽ không có chỗ đứng. Garro hiểu được sự nghiêm trọng này, cho nên khi nhận được tin tức của Tiêu Thu Phong truyền đến, cũng hành động khẩn cấp.

Từ đầu đến cuối, vinh dự của hắn đều cùng với sự hưng suy của Tiêu Thu Phong, “Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”.

Ngoài cửa Nam, giờ phút này có mấy người, Tiêu Thu Phong đương nhiên là người đứng phía trước, theo sát còn có Ruth, Vũ, cùng với Tử Dao, so với nét bình tĩnh lạnh lùng của hai nàng, trên mặt Tử Dao, thoáng có chút rung động. Nói một cách thành thật, nàng không muốn gặp lại Tham Lang chút nào.

Hai mươi mấy năm sống chung, rồi lại cây ma chủng vào người nàng, con người này, ân oán này, nàng không biết xử lý như thế nào.

Nhưng cái gì đến, cuối cùng cũng đã đến, Tham Lang đến đây, Tử Dao vẫn phải đối mặt. Bởi vì nàng đã đem nơi này trở thành nhà của mình, không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hư loại hạnh phúc này.

Thân ảnh Tham Lang như quỷ mị, chợt ẩn chợt hiện, khi bụi đất đang bay mù mịt lên, thì đã có vài người xuất hiện. Ông ta cảm nhận được Tử Dao tồn tại, cũng biết rằng Tử Dao cũng có thể cảm nhận được. Cho nên ông ta bỏ qua sách lược đánh lên truyền thống của Hắc Dạ, quang minh chính đại mà đến. Đối với loại tuyệt thế cao thủ như ông mà nói, những người trên đời có thể gọi là đối thủ, đã rất ít rồi.

“Hahaha...” Một tiếng cười lớn tùy ý phát ra, bộ dáng của Tham Lang, khi Tử Dao nhìn thấy, cũng đã thay đổi rồi. Ngày xưa ông ta không hề để ý đến tiểu tiết, có chút tùy ý và lười thôi. Nhưng giờ phút này, trường bào màu đen, viền vàng, thoát nhìn, uy nghiêm vô cùng. Lệ khí trên mặt thành bụi, khí phách nghiêm nghị, làm cho người ta phải sợ hãi, ma khí mạnh mẽ như vậy, không ai dám đối mặt.

Khi tiếng cười dứt, Ma Tôn Tham Lang cũng đã cẩn thận quan sát Tiêu Thu Phong, xem ra tựa hồ có dụng tâm.

“Thật không ngờ người chính là Tiêu Thu Phong, quả nhiên là một nhân tài, một lần rồi lại một lần đối nghịch với ta, nếu không phải thời cơ không thích hợp, thì người thật đúng là không thể sống đến bây giờ”

Tiêu Thu Phong biết, Ma Tôn này không hề mạnh miệng, nếu như không có Thất Sát đề cao ma khí của hắn, giúp tu luyện vũ khí hình người, và hắn đột phá được lực lượng của Tinh Nhật quyết, trở về nguyên trạng, bước vào Thần cảnh, thì giờ phút này, hắn căn bản không phải là đối thủ của người này.

“Đáng tiếc, cơ hội mất đi, sẽ không trở lại, Ma Tôn đại nhân, chúng ta rốt cục đã gặp mặt”

“Không tồi, chúng ta gặp mặt. Hôm nay, ta muốn giết ngươi. Thiên hạ đã không còn ai có thể ngăn cản được lực lượng của ta” Tham Lang đã sớm nhập ma đạo, trong lòng không còn một chút lương tri. Người đàn ông này đã phá hủy đại kế của ông ta, thật sự phải làm cho hắn ta biến mất.

Tiêu Thu Phong lạnh lùng hừ một tiếng, nói : “Tham Lang, ông đánh giá bản thân quá cao đấy”

“Thật không? Vậy để thử rồi biết” Tham Lang đáp, sau đó nhìn Tử Dao sau lưng hắn, hỏi : “Tử Dao, chẳng lẽ con cũng muốn đối nghịch với ta?”

Tử Dao bước lên, nhìn Tham Lang nói : “Lang sư thúc, xin lỗi, đây là tiếng sư thúc cuối cùng của con. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ông và sư phụ của con không đi chung trên một con đường, từ ngày ông cấy Ma xá lợi vào người con, ông đã trở thành kẻ địch của con”

Ma khí trên người Tham Lang nhất thời bùng phát mạnh mẽ, tựa hồ như tức giận vì lời nói của Tử Dao.

“Tốt lắm, ở trong lòng ta, lỗ hổng duy nhất chính là sự tồn tại của con. Xem ra, hôm nay tu đức của ta đã viên mãn, làm cho phần khuyết không trái tim đã được bù lại. Tử Dao, ta quả thật rất thương con, con không nên trách sư thúc độc ác, chỉ trách là con đã chọn nhầm sư phụ”

“Ê ê, muốn đánh muốn giết thì cứ việc, chúng tôi sẽ tận lực bồi tiếp, không cần giả mèu khóc chuột làm gì. Chúng tôi cũng không thể vui mừng được. Tà ma, đến đây đi, chúng tôi đã chờ ông rất lâu, có thể giết ma tướng, nhất định cũng có thể giết ông” Ruth không thích khuôn mặt xấu xí kia, rõ ràng là muốn giết người, mà còn làm ra vẻ mềm lòng. Thật sự là quá khốn kiếp mà.

Thân thể Tham Lang hơi động, ma khí đã hình thành một làn sương màu đen, xoay quanh bốn phía, những tia sáng chói động, giống như ma trôi bay lơ lửng vậy, lạnh giọng đáp : “Nếu các ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ chiều lòng tất cả”

“Xông vào Tư thành, giết không tha, hôm nay làm cho nơi này nhuộm đầy máu, thể hiện uy lực và tinh thần của Ma Thần, Ma Thần sẽ ban cho chúng ta cuộc sống vĩnh hằng” Tham Lang nói xong, cũng đã động.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Phong đối mặt với tuyệt thế cao thủ trăm năm, tuy rằng Tham Lang trên danh nghĩa là xếp thứ ba, nhưng sự cường đại của ông ta, cũng làm kinh hãi thế tục, đủ làm cho người ta phải cúi đầu.

Chân đạp một cái, khí kinh nổ mạnh, thân thể như một tia sáng màu đen, lệ khí lăng nhiên tà ác, lao đến đây. Ông ta muốn đối phó với Tiêu Thu Phong, nhưng ba nàng phía sau cũng đã động, động tác của các nàng sớm hơn Tiêu Thu Phong, nhanh hơn Tiêu Thu Phong, đã vây kín lấy Tham Lang.

Tiêu Thu Phong cũng động, thân hình nhanh chóng biến mất.

Sáu đạo đao khí, hình thành trăm sát quyết. So với ngày xưa còn tàn ác hơn. Tâm Huyết Dao Lực, chính là như vậy.

Tham Lang cười một cách khinh thường, nói : “Mới có sáu đạo đao khí, Tiêu Thu Phong, ngươi có phải quá yếu không”

Quỷ trảo màu đen, đã hình thành, chỉ nghe những tiếng “ầm ầm” vang lên, sáu đạo đao hình, cũng đã bị vỡ ra, không chỉ có như thế, Tham Lang tùy tay chém ra, xuất hiện đến mười quỷ trảo.

“Ầm” một tiếng, một tia sát vút lên, phi đao của Vũ đã tới, đánh tay một quỷ trảo, mà kiếm của Ruth cũng đánh xuống, phát ra điện quang chói mắt, lại đánh cho một quỷ trảo thành không khí, còn hai quỷ trảo khác cũng bị kiếm thế của Tử Dao đánh bay lên trời, còn lại giao cho Tiêu Thu Phong.

“Không tồi, quả nhiên là thân thủ không tồi, nhưng với lực lượng này mà muốn ngăn cản ta, quả thật còn quá yếu”

Dưới sự công kích của Tham Lang, Tiêu Thu Phong từng bước lui về phía sau, ba nàng cũng ở bên cạnh trợ giúp, có được cơ hội, liền đâm cho một kiếm, không để cho Tham Lang có thời gian nghỉ ngơi. Hy vọng như vậy, có thể trợ giúp cho người đàn ông mình yêu. Nhưng cho dù là vậy, chúng nữ vậy bị đánh trúng.

Gần đó, thành viên Lang tổ, đang ngăn cản các cao thủ của Hắc Dạ. trận chiến này, đối với bọn họ, đã không còn thoải mái nữa, vì đây chính là lực lượng gốc của Hắc Dạ, rất mạnh mẽ, so với trận chiến với ma tướng ngày đó, càng kịch liệt hơn. Vệ đội tổng bộ, cũng tham chiến, mà lính tinh nhuệ của Ma Quỷ, cũng đang tập kích, chỉ cần có cơ hội, súng lập tức nổ đạn.

Đã chết vài người của Hắc Dạ, nhưng không quan trọng, quan trọng nhất chính là giết được người chủ nhân của Trung Đông, Tiêu Thu Phong. Tham Lang làm như không thấy tình hình bốn phía, cho dù là thuộc hạ có chết toàn bộ thì đã sao. Chỉ cần không có sự chống cự, thì ông ta lúc nào cũng có thể huấn luyện ra một nhóm người khác.

“Ma Hồn...”Tham Lang hét lớn một tiếng, thân hình nhảy vọt lên, đến giữa không trung đã không thấy đâu, nhưng một lực lượng mạnh mẽ, đã vây kín mấy người lại. Ma Hồn, tựa hồ như chỗ nào cũng có.

Tiêu Thu Phong chấn động, kêu lên : “Ruth, Vũ, lui về...”Trong ba nàng, lực lượng của Tử Dao, không thể nghi ngờ là mạnh nhất. Cho nên lực lượng của Ma Hồn, trước tiên là đánh về phía Vũ và Ruth. Bị ba nàng quần quít, làm cho Tham Lang đã hết kiên nhẫn.

Vũ và Ruth đương nhiên biết, thân hình đang lùi về, nhưng Ma Hồn của Tham Lang giống như hòa hợp với không khí, chỗ nào cũng có. Cho dù là v cũng không thể cứu viện kịp. Hai cổ lực lượng, mạnh mẽ đánh đến. Hai nàng phải dùng hết toàn bộ lực lượng của bản thân mới có thể chịu được, hai nàng cùng ngã xuống đất, văng hơn mười mét, khoe miệng học ra máu tươi, hai nàng đã bị thương.

Tham Lang cười lại, nói : “Ta nói rồi, các người, quá yếu...”

Tiêu Thu Phong phần nộ kích động, chuyển thủ thành công, Long Biển mang theo lực lượng của Tinh Nhật quyết, tăng lên toàn thân, hướng về Tham Lang bổ tới, hét lớn : “Tử Dao, giúp anh thủ hộ”

Những người này là đều những người phụ nữ mà hắn yêu, Tiêu Thu Phong vô lực, trong nội tâm, ma tính đột nhiên tăng mạnh, loại ma tính lệ khí này, có thể làm tăng lực lượng ban đầu của hắn lên, càng có thể kích thích tiềm năng Võ Chi Phách.

Thân hình hóa rồng, rồng ngạo thiên, lực lượng của Tinh Nhật quyết, làm cho thân rồng nhuộm màu tinh quang, người ngoài nhìn vào Tiêu Thu Phong bây giờ, chính là một kim long bảy màu, cuồng phách đến cực điểm.

“Ma Hồn Biến...”Tham Lang không dám chậm trễ, theo tiếng quát, ông ta cũng thay đổi, thân thể hóa thành hư vô, ẩn ẩn trong làn sương mù màu đen, làn sương di chuyển, quỷ dị không hiểu được.

Đây là lực lượng mà ông ta lĩnh ngộ được từ Ma xá lợi, ngộ ra được lực lượng của hắc ma.

Một trăm năm trước, Tham Lang vẫn là Tham Lang, tuy rằng chính tà lẫn lộn, nhưng bản tính vẫn không xấu. Trong ba đại cao thủ giao tranh, ông ta đều xếp thứ ba, cho nên lúc tu luyện ma công, tư tưởng của ông đã xảy ra biến hóa. Bị thiên ma câu hò, mất đi lý trí, theo đuổi lực lượng quá mức.

Cho nên, Tham Lang bây giờ, đã biến thành Ma Tôn, sáng lập ra ma giáo Hắc Dạ, thống trị hắc đạo thế giới, kéo dài đến trăm năm, trận chiến của Long Thần và ba đại hắc bang, cũng là do Hắc Dạ nhúng tay vào, làm cho thần bí khó lường.

Hắc Dạ đối với ba bang phái kia cũng không có hảo cảm gì, Long Thần muốn giết ai, đều không có quan hệ với chúng. Nhưng trong quá trình đó, Long Thần đã phát hiện ra sự tồn tại của Hắc Dạ, hơn nữa còn cảm nhận được bóng dáng của Tham Lang, loại bí mật này, đương nhiên không thể để cho người khác biết. Huống chi Tham Lang nguy trang như vậy, cũng bởi vì lực lượng trong người còn chưa đủ để đối kháng với Phá Quân và Thất Sát, cho nên vẫn phải nhẫn.

Sau đó, ông ta để Thất Sát ra tay, diệt trừ Long thần.

Thất Sát vì tu luyện vũ khí hình người, vẫn chưa tìm được cơ thể nào thích hợp, mãi cho đến khi Long Thần xuất hiện, vô luận là thể chất hay tu vi, đều là hàng cao cấp. Cho nên, lúc Long Thần và ba đại bang phái đại chiến, thì Thất Sát đột nhiên xuất hiện, cũng giống như lúc ở trong kinh thành vậy, chế trụ Long Thần, hủy diệt trí nhớ, chế thành vũ khí hình người, lưu đầy ngàn dặm.

Những kinh nghiệm này, cũng giống như Tiêu Thu Phong ba năm trước.

513. Chương 513: Cảnh Giới Của Thần...

Long biến và Ma Hồn biến, đều là hai loại lực lượng khác nhau, nhưng đều đạt cực cảnh của võ giả, khi hai lực lượng này giao hòa, cát đá bay lên, bụi đất mù mịt. Vốn dĩ ở ngoài cửa Nam rất gồ ghề, nhưng bị chân khí làm san bằng, rồi tạo thành những hố sâu, hơn nữa còn làm chấn động cả Tư thành.

Cho dù là chúng nữ đứng bên cạnh quan sát, cũng cảm nhận được xung đột nghênh diện, làm cho người ta rất khó chịu. Loại lực lượng này, đã là cái mà con người không thể hình dung.

Mà giờ phút này, rất nhiều đại sứ của các quốc gia, đã nghe được tiếng nổ này, thừa dịp Garro bận rộn thu xếp phòng thủ Tư thành, bọn họ đều len lén chạy đến cửa Nam, hoặc là những tòa cao ốc gần đó, để rình coi trận chiến giữa Tiêu Thu Phong và Tham Lang.

Kỳ thật ai thống trị vùng Trung Đông, đối với bọn họ đều không qua trọng, quan trọng là có thể mang đến cho bọn họ lợi ích gì, hoặc trở thành đồng minh của họ. Cho nên lúc Garro gia tăng sự bảo vệ, những người này không thêm để ý, hơn nữa bên cạnh bọn họ đều có bảo vệ cường đại nhất, coi như là một loại bảo đảm.

Nhưng khi nhìn thấy hai người đánh nhau, thì mới biết được thế nào là lực lượng cường đại chân chính, giờ phút này, cho dù còn muốn chạy, cũng đã bị hấp dẫn, chân không giữ lên nổi, đối với bọn họ mà nói, đây không phải là cuộc chiến của nhân loại, mà là của thần, của ma, cuộc chiến giữa thần và ma.

Năng lượng màu đen trên người Tham Lang, cùng với lực lượng trên người Tiêu Thu Phong đại biểu cho quang minh, giao hòa với nhau. Bất kể là Hắc Dạ, hay là binh lính của Ma Quỷ, chỉ cần là người ở gần, cơ hồ đều bị xé nát, lực lượng này thật sự quá cường đại.

“Thật không ngờ người lại mang trong người lực lượng của tinh mang, ta thật sự đã xem thường người...” Tham Lang đã cảm nhận được năng lượng của Tinh Mang, đây là khắc tinh của Ma Công, ông ta hơi hơi rung động, trong mắt lộ ra khí tức lạnh lùng, lại giết chóc khôn cùng, giống như hai tia chớp lạnh lùng, phóng tới hướng Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong đứng lặng trên không, nói : “Cao thủ thiên hạ xuất hiệp lớp lớp, ông là một con ếch ngồi đáy giếng mà tự đại. Bất kể là ông, hay là Thất Sát, đều nghịch thiên mà đi, kết quả duy nhất chính là bị hủy diệt”

“Thật sao, bản thân ta muốn nhìn xem, ai có thể hủy diệt ta, ai... ma thánh nữ, ra tay!” Nói vừa xong, nhìn về phía Tử Dao phía sau Tiêu Thu Phong, niệm chú ngữ của Ma xá lợi.

Thân thể mềm mại của Tử Dao rung động, hai tay ôm lấy đầu, sắc mặt có vẻ rất là không tốt, lớn tiếng chống cự : “Không, không muốn...”

“Con là người ta yêu thương nhất trên đời, Tử Dao, ta sẽ không để con rời ta. Trở về đi, con là ma thánh nữ, sự thức có thể mang con vào thế giới ma thần, trở thành chú tể của thiên hạ” Sắc mặt Tử Dao biến ảo, và ý chí dao động, khuôn mặt tà mị của Tham Lang, lại tràn đầy sự đắc ý.

Tiêu Thu Phong cũng kinh hãi, nhưng hấn không lên tiếng. Vũ và Ruth đứng ở phía sau đã lớn tiếng kêu lên : “Tử Dao, đừng nghe hắn nói nhảm, Thu Phong mới là chỗ dựa cả đời của em, cố lên, nhất định phải chịu được, không được đánh mất chính mình”

Nhưng Tử Dao vẫn bị lạc lối, kiếm trong tay đã rời khỏi vỏ. Thân hình vừa động, đã hướng lại chỗ Tiêu Thu Phong. Kiếm ý mạnh mẽ, lệ khí cuồng động. Đàng xa, Tham Lang cười rất đắc ý, nói : “Tiêu tiểu tử, Tử Dao là mục tiêu sinh cơ của ngươi, nhưng cũng là sát khí trí mạng của ngươi. Phá Quân cũng không thể tương được. Sống hay chết, cũng cùng một con đường”

“Xem ra hôm nay ngươi chết chắc rồi” Có Tử Dao tương trợ, Tham Lang đắc ý không thôi, thân hình vừa động, thế công cường đại, đã bay đến hướng Tiêu Thu Phong, cùng với Tử Dao hợp thành thế trái phải cùng công. Sự cường đại của người đàn ông này, đã vượt qua sự tưởng tượng của ông, bằng không, giờ phút này, ông ta cũng không gọi Tử Dao về.

Trong lòng của ông ta, Tử Dao là vũ khí đối phó Phá Quân lợi hại nhất, cái gì gọi là tình nghĩa, chính là thứ không có trên đường của anh hùng. Mà ông ta, chưa bao giờ để ý đến bất kỳ kẻ nào. Vì đại sự, ông có thể hy sinh tất cả những thứ bên cạnh mình.

Tiêu Thu Phong nhường mảy, bàn tay tụ khí, đã kẹp lấy kiếm thể, dù kiếm thể cho nhanh thế nào, cũng không thể chạy khỏi ánh mắt của hắn. Từ khi bước vào Thần cảnh, ý thức của Tiêu Thu Phong đã nâng cao lên, và chiến ý này, cũng không ngừng tăng lên.

Kiểm thể vừa dứt, Tham Lang đã đánh đến, Tiêu Thu Phong rơi vào đường cùng, một chưởng đánh vào bả vai của Tử Dao, làm cho thân hình nàng văng đi, lao tới chỗ thân hình của Tham Lang, kiếm thể khi này bỏ ra, đột nhiên lại chuyển hướng, hơn nữa còn rất nhanh...

“Xoẹt” một tiếng, kiếm đã xuyên qua bụng của Tham Lang...

“Người...” Tham Lang tức giận trừng mắt, lạnh lùng quát : “Người muốn chết...”

Lực lượng bao phủ quanh thân, đột nhiên tung ra một quyền, mà kiếm của Tử Dao thì đã cắm sâu vào người của ông ta, cho dù muốn buông tay cũng đã không kịp, một quyền nhanh như thiểm điện đánh lên ngực của nàng, một ngụm máu đỏ tươi, đã phun mạnh ra, bay tán loạn như mưa. Tiêu Thu Phong đã đón lấy eo nàng, cảm thấy đau đến tận tâm.

Ngay từ đầu, hắn đã biết, Tử Dao không hề bị khống chế, bởi vì lực lượng Ma xá lợi trong cơ thể của nàng, phần lớn đã bị dung hợp, Tham Lang cũng không biết, cho nên nhìn động tác của Tử Dao, Tiêu Thu Phong liền hiểu được, nàng muốn đánh lên, liền giống như một kiếm lúc trước đâm Phá Quân vậy.

Cho dù bị thương nặng, nhưng có thể đâm Tham Lang một kiếm, coi như là báo được cừu hận cho sư phụ ngày đó. Dù trên khóe miệng còn máu, nhưng trên mặt Tử Dao vẫn tươi cười.

“Tham Lang, tôi đã từng thề, ông bắt tôi đâm sư phụ một kiếm, tôi cũng phải trả lại một kiếm cho ông, hôm nay, tôi rốt cục đã làm được”

Tham Lang đứng lặng nơi đó, để kiếm ở trong người, trên chuôi kiếm đã nhuộm đầy máu tươi. Ông ta chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Phong, nhìn Tử Dao, nói : “Thật không ngờ, các người có biện pháp luyện hóa lực lượng của Ma xá lợi, nhưng các người đã lầm rồi, nghĩ rằng có thể giết chết ta, giết chết Ma Tôn một cách dễ dàng vậy sao?”

Vũ và Ruth cũng không quản đến vết thương của bản thân, vọt đến, Ruth lại táo bạo liên thủ, chém chết hai cao thủ Hắc Đạo, rồi vọt đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, vội vàng đỡ Tử Dao, Vũ quan tâm hỏi : “Tử Dao, em không sao chứ?”

Tử Dao lắc đầu, trả lời : “Chị Vũ, yên tâm, em còn chưa chết đâu, chúng ta không phải đã nói sao, chỉ cần người một nhà đồng lòng, là có thể đánh bại bất kỳ kẻ nào, cho dù là Tham Lang một trong ba đại cao thủ thì cũng không ngoại lệ”

Ba nàng, đều đã bị thương rất nặng, máu tươi đã xuất hiện trên mặt. Tiêu Thu Phong vẫn im lặng không tiếng động, nhưng trong lòng của hắn, lại tràn ngập ngọn lửa cuồng động, thiên hỏa chi thế, cùng với lực lượng của Tinh Nhật quyết. Giờ phút này, Tiêu Thu Phong đã lĩnh ngộ được khẩu quyết thần phổ của Phá Quân.

Vạn vật có thể cùng tan ra, sinh sôi không ngừng, bởi vì có sự tồn tại của Thiên Hỏa.

Kiểm đã được rút ra, dù rằng máu vẫn chưa dừng, thái độ hung ác của Tham Lang cũng không biết mất, trừng mắt nhìn bốn người, sự giết chóc trong ánh mắt, càng lúc càng rõ ràng.

“Tinh Nhật Thần Quyết...” Tiêu Thu Phong đã thông hiểu được đạo lí, toàn bộ cũng đã thay đổi, khi bốn chữ này vang lên, thân thể chậm rãi bay lên, nét anh tuấn trên mặt, đã nhuộm đậm sát khí, bao phủ toàn bộ Tứ thành, quần áo không gió mà động, thần thái rất phiêu diêu.

Ba nàng không hiểu gì hết, nhưng Tham Lang lại chấn động vô cùng, khiếp sợ nói : “Thần cảnh tiến hóa...” Đây là điều mà ông ta, Phá Quân, còn có Thất Sát khát vọng, thật không ngờ, dưới sự dẫn dắt của lực lượng Tinh Nhật quyết, người đàn ông này lại dễ dàng lĩnh ngộ được toàn bộ lực lượng của trời đất.

“Làm tổn thương người phụ nữ của ta, Tham Lang, hôm nay ông không được tha thứ, chịu chết đi!” Lực lượng thân thể, đã phát ra bình thần, nhưng thân hình Tiêu Thu Phong vừa động, đã làm cho không khí thay đổi, tùy tay quơ lên, mười hai đạo khí kinh, hình thành mười hai đạo Tâm Huyết Đạo Khí, phát ra phiêu động.

Trong một thời gian ngắn ngủi, lực lượng của hắn đã đột tiến đến cùng cực, đạt đến sức mạnh cuối cùng của cơ thể người, đã có được sự viên mãn.

Hai tay Tham Lang múa như mưa, hình thành lá chắn phòng ngự màu đen, ông ta cũng muốn nhìn thử xem, sau khi người đàn ông này bùng nổ lực lượng, thì sẽ cường đại đến mức nào. Cho dù là ông ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến trình độ mười đạo đao khí, hơn nữa khí kinh kéo dài không lâu, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Kim quang chợt lóe, đao khí vô hình, đã bổ vào lá chắn phòng ngự màu đen kia, khi đao khí đầu tiên đánh vào, phát ra một tiếng “ầm” giòn vang, và làm cho lá chắn hóa thành không khí, biến mất không dấu vết. Mà Tham Lang quả thật quá sợ hãi, bởi vì ông ta không ngờ được, mười hai đạo đao khí lại lợi hại như vậy.

Đao khí thứ hai đã đến, ông ta lặn một vòng ngay tại chỗ, có chút chật vật nhảy ra mấy chục mét, ở phía sau truyền đến mười một tiếng nổ mạnh, ông ta vất vả lắm mới tránh thoát được sự tập kích của đao khí.

Nhưng khi ông ta đứng lên, thân hình của Tiêu Thu Phong đã tới, lực lượng vừa bước vào Thần cảnh, cùng với lực lượng Thần cảnh tiến hóa, quả thật kém nhau rất xa.

Tiêu Thu Phong dùng khí kinh cường đại, tạo thành một không gian riêng cực lớn, khi Tham Lang hồi tỉnh lại, bốn phía đều đã biến mất, ở trong này, chỉ còn có ông và Tiêu Thu Phong. Tạo không gian kiểu này, Tham Lang cũng không xa lạ, nhưng độ lớn nhỏ của không gian, có thể cho thấy được độ mạnh yếu lực lượng Thần cảnh của người sử dụng. Cái không gian này không có điểm dừng, im lặng mênh mông, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

“Người... sao người có thể đột phá cấm giới của Thần cảnh...” Tham Lang không thể tin, cũng không muốn tin, người đàn ông trước mắt này, đã trở thành điều mà ông ao ước đã lâu, trở thành Thần Tướng chân chính.

Ngày đó đó cây cầu vàng, Tiêu Thu Phong gặp được lão già kia, đã đột phá được con đường Thần cảnh, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, Tiêu Thu Phong vẫn chưa hoàn toàn dung hợp lại được. Mặc dù thực lực rất cường đại, nhưng so với người đã tu luyện trăm năm như Tham Lang mà nói, thì quả thật còn kém một chút.

Trong lòng rung động, bí quyết thần phổ của Phá Quân được dung hợp, Tiêu Thu Phong trong sương mù tìm được một con đường trong Thần cảnh.

Tiêu Thu Phong cũng không nói nhảm, cũng không muốn nói, nhân vật đứng đầu của Hắc Dạ này, quả thật có rất nhiều ân oán với hắn. Giữa hai người, phải có một người ngã xuống, mà Tham Lang đã sớm nhập ma đạo, giờ phút này nếu không diệt trừ, thì phải đợi đến bao giờ?

Chưởng thành trảo, thân hình như ảnh, biến mất không dấu vết, cho dù Tham Lang có cảnh giác bốn phía, dụng tâm phòng bị, cũng không ngăn được Tiêu Thu Phong tấn công.

514. Chương 514: Kết Quả Cuộc Chiến

Trảo đã túm lên đầu của Tham Lang, khí tức lạnh lùng, đã bao quanh lấy hắn, cho dù hắn giãy dụa hết sức, cũng không cách nào thoát được, lực lượng thần cảnh tiến hóa, đối với Tham Lang, thật sự quá cường đại.

Sự giết chóc trong lòng Tiêu Thu Phong đã tràn ngập, lạnh giọng quát một tiếng, Tinh Nhật Thần Quyết đã như thiên lôi đánh xuống, Tham Lang không ngừng giãy dụa, bị đánh trúng, thân thể run rẩy liên tục, khóe miệng tràn đầy bọt mép, phát ra những tiếng gào thét thống khổ.

“A...” Sự đau đớn do cảm cố này, đã làm cho xương cốt hắn bị đập vụn.

Lệ khí trên mặt Tiêu Thu Phong tan ra, mắt hiện rõ sát khí, lạnh lùng quát : “Đi chết đi...” Khí kinh liên tục lại, theo tiếng hét thảm của Tham Lang, toàn bộ thân thể đã bị nổ thành những mảnh thịt nhỏ, biến mất trong không gian này, Ma Tôn hung mãnh tuyệt thế, rốt cùng đã tan thành mây khói.

Từ trong không gian, Tiêu Thu Phong bước ra, xuất hiện trước mặt mọi người, Vũ và Ruth hưng phấn vọt đến, thành viên Lang tổ bốn phía thì mừng rỡ như điên. Hai người ẩn thân chiến đấu, bây giờ Tiêu thiếu gia xuất hiện, nói cách khác, trận chiến này, bọn họ đã thắng.

Không nhìn thấy Tham Lang, cao thủ Hắc Dạ đã có chút kinh tâm, giờ phút này chiến ý biến mất, có vài người đã bắt đầu bỏ chạy, khí thế lập tức vỡ tan, Lang Khuyển hét lớn một tiếng : “Các anh em, Tiêu thiếu gia đang nhìn chúng ta, dùng sức lên, để mọi người biết được lực lượng của Binh Thần Chi Vương”

Chiến, rất cần loại khí thế này, mà đám cao thủ Hắc Dạ thì đã mất, nên chết rất thê thảm, hơn nữa bị vệ đội tinh nhuệ của Ma Quỷ quanh chung quanh đón giết. Tình hình căn bản đã nghiêng về một phía, vài cao thủ có lực lượng lớn hơn, đã phi thân về phía sau, cấp tốc bỏ chạy.

Tiêu Thu Phong không kịp nói chuyện với ba nàng, nhìn thấy đám cao thủ Hắc Dạ bỏ chạy, lớn tiếng quát : “Muốn bỏ chạy cũng không dễ như vậy đâu”

Thân hình vừa động, trong nháy mắt, đã ra ngoài mười mấy mét, chắn trước mặt bọn chúng, sát khí nghiêm nghị, tay huy động mười hai đạo Tâm Huyết Dao Lực, biến thành đại đao, bổ xuống đầu đám cao thủ Hắc Dạ.

Có vài tên tránh né, cũng có vài tên né không kịp, đã cùng nhau ngã gục, nhưng lực lượng của thần cảnh tiến hóa, có phải là thứ mà bọn chúng có thể ngăn cản được sao. Những tên tránh né thì bị đao khí cắt trúng, trên người đầy máu tươi. Còn những kẻ chống lại, đều bị một đao bổ làm hai, hồn lìa khỏi xác.

Tình trạng chết rất thê thảm, không thể diễn tả được.

Labus và Lang Khuyển cũng phi thân tới, gia nhập vào nhóm truy giết đám cao thủ bị thương, khi Tiêu Thu Phong tham gia vào, những tiếng kêu thảm thiết vang lên tận trời, rồi từ từ ít dần, đến cuối cùng, có vài người đã bó tay chịu chết, không còn ý chí phản kháng.

Rất nhanh, đám cao thủ thừa thớt của Hắc Dạ, đã bị giết toàn bộ. Khắp Tư thành được bao phủ trong mùi máu tươi.

Cơ hồ các đại sứ của các quốc gia đều nhìn thấy cảnh này, bọn họ đơ ra như cây chết đứng, nhìn thấy cảnh giết chóc này, giống như thấy Tu La tái sinh, Trung Đông có được sát lực cường đại như vậy, chuyện này, thật sự cần phải báo cáo cấp tốc cho cấp trên, để thay đổi sách lược đối ngoại của quốc gia.

Garro cũng không biết, bởi vì trận chiến này, chính phủ của hắn, đã có một địa vị đặc thù trên quốc tế.

“Tiêu thiếu gia, Hani đã chết” Một người lính phòng thủ thành phố đã nhanh chóng chạy lại, hành lễ với Tiêu Thu Phong rồi bẩm báo.

Tiêu Thu Phong khoát tay, nói : “Đem thi thể cho Garro xử lý” Hani là kẻ địch của toàn thế giới, cũng là kẻ địch của Garro, thi thể do bọn họ xử lý, cũng có thể dùng để tiết hận được.

Tank rửa sạch chiến trường, tất cả máu thịt đều được dọn sạch sẽ, vứt thẳng vào lò thiêu, hóa thành một làn khói màu đen. Tuy rằng ba nàng trong trận chiến này đều bị thương, nhưng toàn bộ lực lượng ở phương Tây của Hắc Dạ đã bị quét sạch sẽ, không còn Ma Tôn Tham Lang tồn tại, dọn dẹp hoàn toàn Hắc Dạ, đã không còn khó khăn.

Nhưng có vài việc, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không ngờ.

Khi binh lính của Ma Quỷ dọn dẹp chiến trường, một thân ảnh hư ảo như quỷ mị, chậm rãi chui ra, nếu Tiêu Thu Phong ở đây thì có thể cảm thụ được, bởi vì giờ phút này, cái thân ảnh kia, chính là hồn phách của Tham Lang, cho dù thân thể bị hủy, hắn vẫn còn sống.

Nhưng bây giờ hắn yếu như một đứa trẻ, cần phải dung hợp và tu luyện.

Đáng tiếc binh lính không ai thấy rõ, để cho hắn rời đi.

Dò xét thương thế của ba nàng, cũng không có gì trở ngại, có lực lượng của thần cảnh tiến hóa, Tiêu Thu Phong đã được đề cao không chỉ một tầng. Tâm một chỗ, ý niệm cũng thế, hắn có thể dùng tâm nhãn, để nhìn thấy những chỗ bị thương của ba nàng, đưa Thần khí vào để trị liệu.

Tử Dao có lực lượng mạnh nhất, hơn nữa còn có lực lượng của Ma xá lợi, cho nên Vũ và Ruth không thể theo kịp, hiện tại nàng là người tỉnh đầu tiên, đầu vừa quay qua, cũng đã thấy được Tiêu Thu Phong đang thủ hộ cho các nàng.

“Thu Phong, anh thật sự, thật sự đã giết Tham Lang?” Đến giờ phút này, nàng vẫn chưa tin, bởi vì lực lượng của Tiêu Thu Phong, cũng chỉ ngang ngang với Tham Lang, không có khả năng giết được hắn như vậy mà không bị thương.

Tiêu Thu Phong gật đầu, cười ôn hòa nói : “Đúng vậy, nhìn thấy các em bị thương, trong lòng anh hết sức tức giận, bất ngờ lĩnh ngộ được lực lượng của thần cảnh tiền hóa, loại lực lượng này quá cường đại, ngay cả anh cũng có chút ngoài ý muốn, trong không gian của anh, Tham Lang căn bản là không có sức phản kháng”

Tử Dao vui vẻ nói : “Thu Phong, nếu có thể đối phó Tham Lang, vậy đối phó với Thất Sát, phỏng chừng không có vấn đề, em sợ một mình sư phụ ở phương đông không an toàn, hay là, chúng ta về phương đông đi, nơi này hắn là không còn kẻ địch nữa đâu”

Tiêu Thu Phong nhẹ giọng an ủi : “Tử Dao, em không cần lo lắng, những người đột phá Thần cảnh, ý thức có thể tương thông, nếu có nguy hiểm, sư phụ của em có thể cho anh biết, yên tâm, bây giờ Thất Sát vẫn chưa bắt đầu hành động đâu, chờ cho anh dọn dẹp nơi này sạch sẽ, đối thủ kế tiếp, chính là Thất Sát” Trên mặt Tử Dao đỏ bừng lên, nói : “Nếu sư phụ biết chúng ta có thể sống tốt như vậy, người hắn sẽ rất vui mừng, Thu Phong, cảm ơn anh, mấy ngày nay, anh đã cho em biết, cái gì gọi là hạnh phúc, em thích cuộc sống thế này”

“Thích thì tốt rồi, ai, vậy cứ ở lại đi, bọn chị hoan nghênh” Vũ cũng tỉnh lại, giờ phút này mở miệng cười nói, mà Ruth bên cạnh, cũng chậm chậm mở to mắt ra, vươn tay, sờ mó lung tung, sau đó có chút trầm tư khó hiểu hỏi : “Cảm giác thật thoải mái, kỳ quá, chỗ bị thương sao không còn đau thế này?”

Tử Dao quay đầu lại, nhìn Ruth một cái, cười nói : “Đương nhiên, Thu Phong đã đưa vào người chúng ta Thần khí, không giống bình thường, đừng nói là bị thương, chỉ cần không chết, đều có thể cứu sống”

Vũ cũng có chút giật mình, hỏi : “Thu Phong, chẳng lẽ anh thật sự đã đạt đến Thần cảnh trong truyền thuyết?”

Tử Dao lập tức vui mừng đáp : “Sư phụ của em và bọn họ cũng đã đạt đến thần cảnh, nhưng Thu Phong có thể khiến cho Tham Lang chết không chống cự, sự tiến hóa thần cảnh này, phỏng chừng đã vô địch thiên hạ, cũng không biết, khi nào thì anh ấy có thể trở thành thần tiên”

Làm thần tiên vui lắm sao? Tiêu Thu Phong lắc đầu, cười cười, hắn vẫn thích ở đây, nơi cái thế giới thuộc về hắn, làm một kẻ phạm phu tục tử, hưởng thụ sự ôn nhu này, hưởng thụ cuộc sống vui vẻ này.

“Có các em, cho dù làm thần tiên, anh cũng không muốn, anh đã đáp ứng, sẽ cùng các em sống cả đời vui vẻ”

Vũ nhìn hắn bằng cặp mắt đầy thâm tình, không nhịn được nhích lại gần, thân thể thơm ngát, đã nhào vào lòng ngực của hắn, dùng loại âm thanh ngọt ngào hiếm thấy, nói : “Ông xã, anh thật tốt”

Ruth cũng vương tay, ôm lấy cổ Tiêu Thu Phong, cười nói : “Đó là đương nhiên, ông xã không tốt, em sẽ gọi hắn là ông xã sao, có thể là chồng của Ruth, đương nhiên phải là người đàn ông tốt nhất trên đời, ánh mắt của em luôn luôn chuẩn”

Tử Dao bên cạnh, giờ phút này tan ra trong tình yêu, một cảm giác chưa từng có, đã lưu động trong lòng, cảm thụ được tình yêu ba người này, tràn đầy ôn nhu, nàng có chút rung động, không kìm được xuất động ra tư thế quyến rũ con người, từ trước đến giờ nàng lãnh diễm nhưng trong sạch, không thể tiếp xúc, nhưng bây giờ, tình cảm vừa động trong lòng, sẽ như mị nhu hấp dẫn người, làm cho dục niệm của con người sống lại.

“Mọi người... Thu Phong, em cũng có thể gọi anh là ông xã không?”

Ba người sững sốt, lúc này gọi, không phải là quá sớm sao. Vũ trầm nghĩ, vì cách xưng hô này, nàng đã chờ đợi bên cạnh người đàn ông này mười năm.

Nhưng nhìn vẻ mặt hâm mộ của Tử Dao, không đành lòng phá vỡ khát vọng của nàng, nhẹ nhàng cười nói : “Đương nhiên không vấn đề, nhưng Tử dao, em thật sự thích Thu Phong, thật sự nguyện ý sống với hắn cả đời, không được rời đi, Tử Dao, em là cả một đời người, không phải như lời nói của em lúc trước, chờ cho đến khi có con, liền trở về hòn đảo kia, có đứa nhỏ làm bạn với em”

Cau mày... đối với tình yêu, nàng vẫn còn rất xa lạ, cho dù là Phá Quân, cũng không cách nào dạy cho nàng được, bởi vì Phá Quân vì thiên đạo, mà cả đời không đề cập đến tình yêu, những thứ này, đối với ông, chính là một sự ngăn cản, là một sự trở ngại.

Ruth cười nói : “Được rồi, Tử Dao, chờ cho em nghĩ thông suốt thì tính, có được quyết tâm yêu cả đời, vậy thì cứ gọi. Đây là một ước định, không thể tùy tiện gọi được, chúng ta gọi anh ấy là ông xã, bởi vì bất luận sống chết, đều muốn được cùng nhau”

Tử Dao có chút cảm động, trong lòng rối loạn, đây là sức mạnh của tình yêu, ngay cả Thanh Tâm Quyết của nàng cũng không đàn áp được.

Há miệng thở dốc, Tử Dao như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ba người đang ôm nhau hạnh phúc, không đành lòng quấy rầy, chỉ yên lặng suy nghĩ đáp án trong lòng, nàng thật sự có thể từ bỏ tín niệm từ nhỏ trong đầu sao, từ bỏ sự theo đuổi Thiên Đạo, làm bạn với người đàn ông này cả đời được sao?

Giờ phút này, nàng vẫn hiểu được ý nghĩa chân chính của tình yêu, trong lòng đang do dự, chẳng qua trong mắt lại tràn đầy khát vọng.

Con người, luôn ở trong loại đau khổ này mà khôn lớn dần. Tin tưởng rằng sẽ có một ngày, Tử Dao có thể dung nạp trần thế, biết nàng cần cái gì, muốn cái gì.

515. Chương 515 : Yên Hội.

Tiêu diệt Hani và Ma Tôn, nhưng chiến sự vẫn chưa chấm dứt, Tiêu Thu Phong thừa dịp này phái Lang tổ ra ngoài, ở toàn bộ châu Âu, tiến hành tìm kiếm những kẻ sót lại của Hắc Dạ và Thatta, trải qua vài lần đại chiến, thành viên Lang tổ tiến bộ rất nhanh, lực lượng của bọn họ, trong giết chóc, đã tiến triển cực nhanh.

Tiềm lực ngày đó được Tiêu Thu Phong kích phát, đã dung hợp trở thành một phần cơ thể, Bình Thần Chi Vương, đã có dấu hiệu của bước đầu, nhưng bọn họ vẫn chưa chấm dứt tối luyện.

Mỗi ngày đều có tin tức truyền đến, Tiêu Thu Phong mấy ngày nay không có hành động, cùng ba nàng chữa thương, người một nhà vui vẻ hòa thuận, tuy rằng kế hoạch trở về phương đông đã có, nhưng trở về lần này, không chỉ có một mình hắn, Vũ và Ruth, còn có Lâm Thu Nhã, đều muốn về nhà, ba năm từ biệt, cần phải có một cái đại đoàn viên.

Hơn nữa, chuyện của Tiểu Phiêu, Tiêu Thu Phong cũng không nói cho nhà biết, hy vọng cho thể cho mọi người một bất ngờ.

Một tuần, trôi qua rất nhanh, Garro vui vẻ đến chơi, đem chuyện thương nghị quốc tế mấy ngày nay kể ra với Tiêu Thu Phong, Garro cũng không ngu, hắn hiểu được, các quốc gia này cho tiện nghi, bởi vì nơi này có Long Đăng, có quân đoàn Ma Quỷ. Đương nhiên, nơi này còn có một nhân vật thần thánh, Tiêu Thu Phong.

Garro cũng không dám có dã tâm, chỉ muốn xây dựng một cuộc sống an cư cho nhân dân Trung Đông, được Tiêu Thu Phong cho, hắn cơ hồ đã có được tất cả các khát vọng trên đời, tiền tài, mỹ nhân, quyền lực, hắn không thiếu, nên trong lòng đã rất thỏa mãn.

“Tiêu thiếu gia, lần này, ước chừng có hơn ba mươi quốc gia chuẩn bị xây dựng đại sứ quán tại Tư thành, đều muốn gặp mặt anh, không biết Tiêu thiếu gia có thời gian để đến hay không?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gật đầu, cười nói : “Vậy làm một bữa gặp mặt đi, mọi người náo nhiệt một chút, để chúc mừng, mấy ngày nay, mọi người đã vất vả rồi”

Tiêu Thu Phong nói xong, làm cho Garro không kịp nghĩ được vui mừng, lập tức ra về, chuẩn bị cho công tác gặp mặt. Tiêu Thu Phong đáp ứng tham gia, đối với hắn, là một loại chuyện rất lớn, tin tưởng rằng các

đại sứ của các nước, cũng sẽ rất cao hứng, trong lòng tất cả bọn họ, người đàn ông này là thần, không thể muốn thấy là thấy được.

Chúng nữ cũng nghe tin này, Ruth lập tức cười nói : “Ông xã, không biết lần này có ai đến quấy rầy niềm vui của chúng ta không?”

Vũ cũng cười nói : “Yên tâm, lần này sẽ không, thế lực của Hắc Dạ đã bị Lang tổ tiêu diệt, phỏng chừng bây giờ cho dù chúng có gan, cũng không dám đến Trung Đông quấy rối”

Ruth hưng phấn nói : “Vậy thì tốt rồi, em muốn ăn mặc đẹp một chút, bộ lễ phục này, đã lâu rồi em vẫn chưa mặc qua, tối nay, chúng ta cùng trở thành quý phu nhân, phải gọi cảm một chút”

Vũ, Ruth, Lâm Thu Nhã, Trác Ngưng Tuyết, đương nhiên còn có Tử Dao, xinh đẹp, xinh đẹp đến động lòng người, sau khi trang điểm sơ qua, có thể nói là hoàn mỹ. Mặc kệ là Vũ luôn luôn tùy ý, hay là Tử Dao luôn luôn mộc mạc, giờ phút này đều thay một bộ váy rất tinh xảo, phụ trợ cho dáng người thon dài phong tình của các nàng, đẹp không thể tả hết được.

Bộ váy của Trác Ngưng Tuyết, có màu xanh như nước, càng có vài phần phong tình thành thực, thần thái thuần khiết trên mặt, cùng phối hợp với da thịt trắng tuyết của nàng, như một cô gái mười tám tuổi vậy, bây giờ là thời điểm mà nhan sắc đẹp nhất. Trong chúng nữ, nàng là người nhỏ tuổi nhất, tinh khiết nhất, làm cho người ta không đành lòng khinh nhờn.

Vũ cao quý đại khí, vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá, là một quý phu nhân đặc ý đến cực điểm, trên người nàng, mỗi một phân một tấc, đều có thể cho thấy hơi thở lạnh diễm của nàng. Riêng chỉ có khuôn mặt cười rất phong tình, nhưng đều đang hướng về phía Tiêu Thu Phong hết. Nàng đẹp, nàng mỹ, tất cả cũng chỉ vì người đàn ông này.

Lâm Thu Nhã cũng giống như danh tự của nàng, lịch sự tao nhã mà tươi đẹp, tuy rằng được xưng là hoa Hồng trong Đông Nam tam hoa, kỳ thật tính cách của nàng, không hề phóng khoáng nở rộ như hoa hồng. Ngược lại còn có vẻ kín đáo vài phần. Đương nhiên, so sánh với hoa Hồng, cũng chỉ có Tulip Trác Ngưng Tuyết và Bách Hợp Liễu Yên Nguyệt. Tuy rằng đã có Tiểu Phiêu, nhưng cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời, đào dạt xuân ý của thiếu phụ.

Ruth thì khỏi cần nói, nàng vốn là một cô gái tóc vàng phương Tây, mắt xanh tóc vàng, hỏa nhiệt tràn đầy hoạt bát, trong chúng nữ, bất luận là thời điểm nào, nàng luôn luôn là người náo động nhất. Có dáng người đặc biệt gợi cảm của người phương tây, thon dài nhưng hấp dẫn, làm cho người ta vừa nhìn đã mê, không đành lòng đưa mắt đi.

Còn nói đến hàm súc nhất, đương nhiên là Tử Dao, nhưng không thể xem thường sự tồn tại của nàng, cho dù nàng không nói lời nào, nhưng chỉ một cái nhìn, một cái cười khẽ, cũng có được sự quyến rũ vô cùng, cái này tuyệt đối không ai chịu nổi, Ma khí tan ra cùng thân thể, làm chuyển hóa khí chất của nàng, loại hấp dẫn này, đã tự nhiên mà thành.

Những bông hoa kiều diễm như thế, đến yến hội rồi, sẽ làm cho đàn ông kinh ngạc thất sắc, không kịp nhìn.

Nét đẹp chính là cần để cho người ta thưởng thức, khó có được cơ hội này, Tiêu Thu Phong cũng không ngại, hơn nữa cần phải cho Tử Dao và Trác Ngưng Tuyết hưởng thụ không khí yến hội, cảm thụ cuộc sống của con người.

Chẳng qua, có chuyện Tiêu Thu Phong không nói ra, sợ dĩ hấn tham gia yến hội này, cũng vì thừa dịp này, để thực hiện giấc mộng của Trác Ngưng Tuyết, cho nên cần phải bố trí tốt một chút.

Chỉ có Tiểu Phiêu là đáng thương nhất, tuy rằng cố mở to mắt, muốn quán quít lấy Lâm Thu Nhã, nhưng đã bị bác ôm đi, thanh niên tham gia yến hội, đương nhiên phải chơi vui vẻ, mang theo cái của nợ này, còn cái gì mà vui.

Có Tiêu Thu Phong tham gia, Garro càng thêm cẩn thận, yến hội được tổ chức rất lớn, mời tất cả đại sứ cũng như các nhân vật nổi danh nhất Tư Thành đến, đương nhiên cũng có các nhà đầu tư, cơ hội này, đối với bọn họ mà nói, có cầu mà cũng không gặp, nghe nói Tiêu Thu Phong và các quan chức cao cấp của Long Đằng tham dự, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Đèn đường sáng lên, trong phủ tổng thống của Garro, đã có rất nhiều người, tiếng người ồn ào, từ hàng trăm ngàn khách mời đến, vì muốn để cho bầu không khí hòa hợp, dàn nhạc, hoa tươi, còn có nữ hầu xinh đẹp, đều được mời đến, coi như là xa hoa một lần vậy.

Hai chiếc xe quân sự vừa dừng lại, mấy chục thành viên Mĩ Ảnh đã đứng thành hai hàng, đây là những cận vệ của chúng nữ, chỉ khi nào nữ chủ nhân trở về nhà, thì mới có thể nghỉ ngơi, giờ phút này đi dự tiệc, các nàng đương nhiên phải đi theo, đảm đương trách nhiệm bảo tiêu.

Một chiếc Limousine cực lớn dừng lại, Tiêu Thu Phong là người xuống đầu tiên, sau đó là Ruth, Vũ, Lâm Thu Nhã, cuối cùng là Tử Dao và Trác Ngưng Tuyết, hai người bọn họ, vẫn là lần đầu tiên tham dự yến hội, cho nên còn có chút rụt rè.

Kỳ thật ở trên xe, Tử Dao đã được chúng nữ dạy một khóa, trong lòng của nàng, còn tưởng rằng yến hội chính là để vui chơi giải trí, sau đó chạy lấy người. Nhưng không biết rằng, ở yến hội, ăn uống là thứ yếu, những người có thể đến đây, đều không phải là người bình thường, cho nên trừ cảm tình, những người đầu tư, mới là quan trọng nhất.

“Tiêu thiếu gia đến..”Từ tiếng hô của bảo vệ cửa, Garro là người đầu tiên vọt ra, sau lưng hắn có không ít những người phương tây, thân hình ai cũng cao lớn khôi ngô, đều mặc một bộ lễ phục thân sĩ, chắc hẳn là đại sứ của các quốc gia.

Vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, Garro đã hưng phấn kêu lên : “Tiêu thiếu gia, anh đã đến, ồ, còn có các vị Tiêu phu nhân xinh đẹp, thật sự là cao hứng khi mọi người cùng đến, mời, vào bên trong, vào bên trong”Tiêu Thu Phong không đến, thì cái yến hội này không thể bắt đầu. Hôm nay, mặc là ở phủ tổng thống, nhưng Tiêu Thu Phong mới là nhân vật chính.

Tiêu Thu Phong rất lễ phép hoàn lễ, cười nói : “Tổng thống Garro quá khách khí, hy vọng hôm nay, mọi người ở đây, đều có thể chơi vui vẻ”

Tiếng nhạc vang lên, một đợt pháo hoa được bắn lên trời, đủ loại màu sắc, từng đợt rồi lại từng đợt liên tiếp nhau, trừ Tử Dao vẫn chưa bao giờ nhìn thấy cái này qua, thì chúng nữ đã tập mãi thành thói quen rồi.

“Tiểu Tuyết, pháo hoa này thật xinh đẹp, em xem, vừa có hình, vừa có chữ nữa kia...”Tử Dao không nhận được kích động khi nhìn thấy cảnh sắc mỹ lệ.

Vũ ở bên cạnh cười nói : “Được rồi, Tử Dao không phải muốn học lái máy bay sao, đến lúc đó, mở cửa máy bay ra nhìn pháo hoa, phỏng chừng lại có một cảm giác mới lạ”

Tử Dao cũng vui vẻ, xem ra nàng thật đúng là muốn thử rồi, làm cho chúng nữ không nhận được cười rộ lên, người con gái này, so với tiểu Tuyết, còn thiên chân khả ái hơn.

Vào trong, mọi người nơi này đều vây quanh lại, vì muốn gặp Tiêu Thu Phong, những người này đã đến sớm, trong khoảng thời gian ngắn, được Garro giới thiệu, Tiêu Thu Phong cùng chúng nữ chia ra, Tiêu Thu Phong đi gặp đại sứ các nước, để tiến hành hợp tác quan hệ, mà chúng nữ cũng bị các nhà đầu tư Trung Đông vây quanh.

Mấy năm nay, các thương nhân đầu tư, cũng đã đạt rất nhiều lợi nhuận, bởi vì hợp tác với Long Đăng, có thể phát triển rất nhanh, cho nên rất nhiều công ty đa quốc gia, đều có thể đến Trung Đông để đầu tư, bọn họ tìm được bạn đầu tư ở Trung Đông, muốn thưởng thức qua vài vị nữ hoàng kinh doanh của Long Đăng.

Vũ và Ruth, còn có Tử Dao, đều không có chuyện gì làm, nên dẫn Tử Dao đi kiếm đồ ăn, dù sao bây giờ, Tử Dao cũng giống như một đứa bé, thấy có nhiều thứ không hiểu, cũng hỏi nhiều câu hỏi ngây thơ, làm cho hai nàng dở khóc dở cười.

Sau khi yến hội bắt đầu, ba nàng đã ăn không ít, Vũ và Ruth tuyệt đối không để ý đến ánh mắt của người khác, dựa theo cá tính của Tiêu Thu Phong, bản thân cứ việc ăn đi, để cho người khác đói bụng cũng được!

Nhưng thật ra chỉ có Tử Dao là ngượng ngùng, bị hàng ngàn con mắt nhìn chăm chăm, bướng bỉnh thi triển khí tức mê muội hấp dẫn, làm cho những người khách nơi đây, kêu lên vài tiếng sợ hãi, thậm chí có vài người đàn ông thất thần đến nỗi ngay cả ly rượu trên tay rơi xuống khi nào cũng không hay.

Thật đẹp, trên đời này còn có cô gái đẹp như vậy sao. Giờ phút này, Tử Dao tuy rằng khờ dại, nhưng trong cảm nhận của đàn ông nơi này, nàng đã trở thành nữ thần được chú ý nhất.

516. Chương 516 : Nguyện Vọng Của Tình Yêu.

“Tử Dao, đừng đùa nữa, làm hại người ta cả đời tương tư đấy” Vũ nhẹ giọng mở miệng, tuy rằng vẫn chưa thông suốt với tình yêu, nhưng tính cách của Tử Dao thì làm sao mà có thể hiểu được mỹ thái khi biến ảo sẽ có sức dụ hoặc lớn thế nào, có thể làm chết người đó.

Tử Dao hít một hơi thật mạnh, cười nói : “Những người này đùa thật vui, ngấm em liền ngấm người, còn có mấy người chảy nước miếng...” Trời ơi, cô gái này, đem cái này ra làm trò chơi kia trời!

Cũng may, Tiêu Thu Phong đã đón tiếp xong đại sứ các nước, từ trong đám người chậm rãi đi tới, làm cho Vũ và Ruth nhẹ nhàng thở phào. Tuy rằng các nàng tao nhã, nhưng cứ bị nhìn chăm chăm, thì cũng không thoải mái cho lắm. Nhưng dù sao, thưởng thức cái đẹp, cũng là một loại tâm tình tốt mà.

Nhưng Tử Dao cứ phát ra ma mị, cùng với mỹ khí nồng đậm, loại mị lực khêu gợi này, cho dù là phụ nữ như Vũ, cũng bị hấp dẫn, huống chi là đàn ông.

Khi Tiêu Thu Phong đến gần, Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết cũng thoát khỏi đám thương nhân, mọi người tập trung cùng nhau, Trác Ngưng Tuyết nhìn thần thái của Tử Dao, mỹ mạo hấp dẫn bốn phía, cười nói : “Chị Tử Dao, chị làm điên đảo chúng sinh thật, đàn ông nơi này, không ai là không bị chị hấp dẫn, chị xem, mọi người đều đang nhìn chị kìa”

Tử Dao hơi sững sốt, đối với sự ca ngợi này không hề có hứng thú, đưa ánh mắt khiêu khích đến người Tiêu Thu Phong, nói : “Ai nói, Thu Phong khi bước lại vẫn không nhìn chị một cái, xem ra, anh ấy không hài lòng về cách ăn mặc của chị hôm nay”

Tiêu Thu Phong vừa nghe, bất đắc dĩ lắc đầu, ma lực của Tử Dao, ngày nào hắn cũng được lĩnh giáo, đương nhiên sức chống cự sẽ tốt hơn người thường nhiều. Hơn nữa, trong điều kiện này, bên cạnh toàn là giai nhân tuyệt mỹ, cho nên khát cầu sắc đẹp, đã không còn mãnh liệt.

Hắn cười nói : “Tuy rằng mắt anh không nhìn, nhưng lòng của anh đang nhìn em, Tử Dao, khi có nhiều người, em không nên phát ra mỹ khí, đây, để anh giúp em” Kỳ thật chuyện Tử Dao khiêu khích, hắn cũng thấy được, chỉ là trong thời gian ngắn không thể đi được, nên không cách nào ngăn cản.

Loại chuyện này, chơi đùa không thú vị đâu.

Vũ và Ruth đều khuyên không được, nhưng Tiêu Thu Phong nói, Tử Dao đều nghe trăm phần trăm, khi Tiêu Thu Phong cầm lấy tay nàng, nàng trở nên rất ngoan ngoãn, tùy ý để hàn băng thần khí, chậm rãi nhập vào cơ thể, hóa giải ma khí mỹ nhu, thần thái thay đổi, trở nên tinh khiết thuần nhiên, tiên tử đáng yêu ngày xưa hiện ra, khí chất thần thánh, làm cho người ta chỉ có thể nhìn, không thể chạm.

Trong nháy mắt, mọi người nơi này động tâm, đột nhiên phát hiện ra, hơi thở hấp dẫn đã biến mất, lưu lại chỉ còn một cô gái xinh đẹp. Nội tâm cuồng động nhất thời giảm bớt không ít.

Thay đổi khí chất của Tử Dao, Tiêu Thu Phong nhẹ giọng cảnh cáo : “Tử Dao, nhớ kỹ, về sau không được bày mỹ khí của em ra trước mặt người khác, để tránh những phiền toái không tất yếu”

“Thu Phong, em biết rồi, người ta chỉ muốn đùa cho vui thôi mà, về sau không làm nữa” Do chưa từng tiếp xúc với xã hội bình thường, khó có được cơ hội vui vẻ, chẳng qua được Tiêu Thu Phong khuyên giải, nàng cũng không tức giận, ngược lại còn cảm thấy thân thiết, chứng minh người đàn ông này, vẫn còn quan tâm nàng!

Vũ cũng có chút bất đắc dĩ nói : “Như vậy đỡ hơn nhiều rồi, vừa rồi Tử Dao rất mê người, em sợ một lát sẽ có rắc rối, ông xã, anh phải giúp Tử Dao, loại mỹ khí này phải thu liễm lại, bằng không, tình địch của anh ngày sau sẽ càng nhiều hơn”

Tử Dao ngượng ngùng nói : “Không đâu, em sẽ không thích bọn họ, làm gì mà có tình địch”

Lâm Thu Nhã cũng nói : “Em không thích bọn họ, nhưng đối với bọn họ thì khác, bọn họ sẽ hiểu lầm, đàn ông mà, luôn thích tự mình đa tình”

Tiêu Thu Phong nghe vậy, nhẹ nhàng cười nói : “Đúng vậy, anh đặc biệt thích tự mình đa tình, Thu Nhã, lúc chúng ta gặp mặt lần đầu tiên, anh còn tưởng em sẽ thích anh chứ”

Lâm Thu Nhã không nhịn được cười, nói : “Không cần giả bộ, nếu em không bị Lâm gia đuổi ra, không có nhà để về, thì mới không thích anh, anh cho rằng anh là Phan An tái thế à, con gái đều thích anh sao”

Chỉ có Ruth là rõ ràng nhất, lập tức cướp lời : “Ông xã, em thẳng thắn, ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã thích anh, chứng minh anh rất có mị lực, anh không phải là tự mình đa tình, mà chính là phong lưu đa tình” Trác Ngưng Tuyết thì không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe. Giờ phút này cũng không nhịn được, nói : “Đúng vậy, chị Thu Nhã nói vậy, chỉ sợ trong lòng lại không phải vậy, bằng không sao bây giờ lại có Tiểu Phiêu chứ”

Chúng nữ đều cười, làm cho người bốn phía đều nhìn, bọn họ cảm thán sự cường đại của Ma Quý, có chúng nữ kinh diễm xinh đẹp, làm đàn ông, bọn họ thật hâm mộ vua của Trung Đông.

Năm nàng, chỉ cần có một, cũng là một phúc phận, thế nhưng hẳn lại có được cả năng, thật sự ghen tị quá đi thôi.

Mọi người đều rất vui vẻ tại yến hội, nhưng người có thu hoạch lớn nhất chính là Garro, lúc thời điểm gần chấm dứt, đã có rất nhiều đại sứ quán và thương nhân đều mời đón Ma Quý, bọn họ cũng biết, Long Đằng, cùng quân đoàn Ma Quý, còn có chính phủ Trung Đông, là một nhà liên hợp. Có được sự chấp nhận của bọn họ, đến Trung Đông sẽ thông suốt không bị cản trở.

Đặc biệt là khi Thatta và Hắc Dạ bị tiêu diệt, nơi này tuyệt đối đã là thiên hạ của Ma Quý.

Lúc yến hội chấm dứt, đêm đã khuya, những chúng nữ vẫn hưng phấn vô cùng, cùng nói nói chuyện loạn cả lên. Đàn bà mà, trời sinh đã thích ngồi tám với nhau, hoặc là thích ngồi xem “phim”, vui buồn gì đều chia sẻ với nhau.

Nhưng khi các nàng và Tiêu Thu Phong cùng nhau đi ra khỏi phủ tổng thống, trước mắt cũng kinh ngạc sáng ngời. Mà hình như tất cả khách mời đều đang nhìn cảnh tượng này, bởi vì trước mắt có một chiếc xe ngựa kéo rất tinh xảo, đang đứng tại bãi đậu xe, hai hàng kỵ sĩ áo giáp toàn thân, đang nghiêm trang đứng thủ hộ, không khí có vẻ có chút phong cách cổ điển mà nghiêm trang, so với yến hội náo nhiệt, có vẻ có chút khác biệt.

Ruth cả kinh, cũng đã vội tới, đưa tay chỉ về chiếc xe ngựa, kích động hỏi : “Chiếc xe này của ai, em muốn mua...”

Mà vị xa phu đang ngồi yên lặng kia, cũng chính là Tank, hẳn mặc một bộ trang phục người hầu, giờ phút này, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói : “Ruth phu nhân, chiếc xe ngựa này, là do Tiêu thiếu gia nhờ người đặc chế, nghe nói có một vị phu nhân, muốn thưởng thức giấc mộng làm công chúa, nên Tiêu thiếu gia tối nay phải thực hiện nguyện vọng đó”

Ruth giờ phút này đã hiểu được, lập tức chạy lại, lớn tiếng kêu lên : “Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, chiếc xe ngựa này là của em đó, tôi nay, em chính là công chúa cao quý, chị nói ông xã mấy ngày nay thần thần bí bí làm cái gì đó, thì ra là giúp Tiểu Tuyết thực hiện nguyện vọng”

Nguyện vọng của Trác Ngưng Tuyết, chúng nữ cũng đã nghe Tiêu Thu Phong nói qua, đêm xấu hổ đó, chúng nữ đều đã hiểu, thật không ngờ, Tiêu Thu Phong lại nghĩ ra chiêu này, có được một chiếc xe ngựa xinh đẹp thế này, còn có một đội kỵ sĩ tinh nhuệ, so với công chúa thật sự, còn có vinh quang hơn.

Giờ phút này, không chỉ có Trác Ngưng Tuyết, năm nàng, ai ai cũng muốn thử một lần.

Nhưng Tiêu Thu Phong đã mở miệng : “Tiểu Tuyết, tối nay tất cả thuộc về em”

Trác Ngưng Tuyết không thể tin vào hai mắt mình, thân thể tựa hồ như ngây dại, kinh ngạc hỏi : “Cái này... cái này là thật sao?”

Lâm Thu Nhã cũng hưng phấn đẩy nàng một cái, cười nói : “Tiểu Tuyết, tối nay em chính là công chúa, công chúa xinh đẹp, có thể trở về nhà”

Nhìn xe ngựa, Lâm Thu Nhã cũng nhớ lại chuyện đêm hôm đó, nàng được người đàn ông này ôm, khiêu vũ trong làn đuốc giữa quân doanh, trong một khắc kia, nàng liền trả giá thể xác và tinh thần, trả giá toàn bộ sinh mạng, cả đời này, chờ đợi người đàn ông này.

Có lẽ đêm nay, cũng là một đánh dấu trong cuộc đời của Tiểu Tuyết, cứ một năm rồi lại một năm trôi qua, Tiểu Tuyết rốt cục đã nghênh đón mùa xuân thuộc về mình. Giờ phút này, chúng nữ tuy rằng hâm mộ, nhưng không ai quấy rầy giấc mộng tình yêu của nàng.

Tử Dao cũng nhìn đến thần thờ, Vũ đứng bên cạnh đã hỏi : “Tử Dao, nếu em thích một người, vậy em muốn người ta giúp em thực hiện nguyện vọng gì?”

Mỗi một phụ nữ, đều có một giấc mộng, hoặc có chút lý kỳ, hoặc mơ thấy có được quyền lực. Tử Dao cũng không ngoại lệ.

Tử Dao ngơ ngác, sao đó nói : “Nguyện vọng của em chính là mở cửa máy bay để xem pháo hoa, em nghĩ như vậy nhất định sẽ rất đẹp”

Vũ nghe được, Lâm Thu Nhã cũng nghe được, Ruth cũng nghe được, các nàng đều cười, nguyện vọng này rất thú vị, để xem người đàn ông này khi nào thì thực hiện cho nàng.

Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng hai bên đường, vẫn có rất nhiều người vây quanh, binh lính của quân đoàn Ma Quỷ đã duy trì trật tự, để cho chiếc xe ngựa của công chúa, có một con đường chuyên dụng.

Xa phu, hai hàng dũng sĩ, sắc thái cổ xưa, giống như trong mộng, nhưng không biết rằng, Tiêu Thu Phong vì thực hiện nguyện vọng này đã tiêu phí không biết bao nhiêu tiền.

Trên đời này, công chúa được cao thủ Lang tổ hộ tống, phỏng chừng không có ai đâu.

Trác Ngưng Tuyết cảm động đến rơi lệ, nàng nghiêng người dựa vào vai Tiêu Thu Phong, không nhịn được thâm tình, nước mắt xuất hiện, âm thanh nhỏ nhẹ, mang theo biểu đạt của tình yêu, trong ánh mắt tràn đầy tình ái, như lạc vào trong nó, không thể kềm chế.

“Thu Phong, em là công chúa, còn anh là hoàng tử của em, tương lai, anh nhất định phải thương em, yêu em, che chở em, không khi dễ em, không gạt em...”

Những lời này, chính là một phần trong giấc mộng, giờ phút này, Trác Ngưng Tuyết đã không còn gì hối hận trong cuộc sống.

Nàng yêu người đàn ông này, yêu cả một đời.

Bởi vì từ lâu, khi nàng yêu người đàn ông này, cũng đã nghĩ đến trong lòng, chỉ cần trở thành công chúa một ngày, nàng sẽ trở thành cô dâu của hắn.

Tối nay, nàng trở thành công chúa, tối nay, nàng cũng sẽ trở thành cô dâu cả đời của hắn.

Con đường này, chính là toàn bộ sinh mệnh của nàng, nhìn thấy khuôn mặt kiên nghị của người đàn ông này, ôn nhu quan tâm, nàng say, say mộng cả đời, không muốn tỉnh lại.

517. Chương 517 : Tin Tức Từ Phương Xa.

Buổi sáng, khi Tiêu Thu Phong tỉnh lại, gió mát nhẹ nhàng thổi qua cánh cửa sổ, bức màn lay động, một tia sáng ấm áp, đã chiếu từ hướng đông đến.

Trong lòng ngực là Trác Ngưng Tuyết nhu ngọc nỏ nà, xuân sắc xinh đẹp, khuôn mặt nhu hòa mang theo nụ cười một mối, tựa hồ như đêm qua, nàng đã dùng hết tất cả sức lực vậy. Đêm đầu của tình yêu, đương nhiên là không thể để cả hai bị kìm chế.

Tinh khiết và xinh đẹp, có vài phần quý giá, cũng đã chuyển biến theo những gì mà cô bé này đã trải qua.

Hai tay ôm chặt lấy hắn, đầu tựa xuống, tựa hồ như vì thẹn thùng mà không dám ngẩng đầu lên. Tiêu Thu Phong vừa cử động, Trác Ngưng Tuyết đã chậm rãi mở mắt ra, mơ hồ dụi mắt, và rốt cục đã nhìn rõ người đàn ông trước mắt.

Trong lòng kinh hãi, nàng hét lên một tiếng chói tai, rồi chụp lấy chăn che lại cơ thể xinh đẹp mà không biết rằng, cảnh xuân đêm qua, Tiêu Thu Phong đã thưởng thức toàn bộ, phía trên ngực trái, còn có một dấu đỏ, là một minh chứng cho điều đó.

Sau khi cả kinh, nàng ta mới hồi phục tinh thần, nhớ lại giấc mộng đẹp đêm qua đã trở thành sự thật, nàng đã là trở thành một người đàn bà chân chính, có một người đàn ông âu yếm, có một ông xã đáng yêu, hai tay không khỏi thả lỏng, rồi ôm lấy cổ của Tiêu Thu Phong, nhìn cái mặt cười cười của hắn, có chút xấu hổ hờn dỗi nói : “Người xấu, không được phép cười em, tại người ta chưa quen thôi mà”

Tiêu Thu Phong cười nói : “May quá, em chỉ lấy chăn che người, không đạp anh xuống giường, bằng không đường đường là Tiêu thiếu gia anh, đã có thể mất mặt”

Trác Ngưng Tuyết đỏ mặt như say rượu, nhỏ nhẹ nói : “Mới không có, ông xã, người ta vừa mới quen với hương vị này, chỉ sợ về sau không có nó, buổi tối sẽ mất ngủ, anh là người xấu, vừa đi đã đi đến mấy chục ngày, không biết bọn em chờ đợi vất vả bao nhiêu”

Tiếng gọi ông xã, đã được luyện tập trong lòng trăm ngàn lần, giờ phút này lần đầu tiên kêu lên, Trác Ngưng Tuyết giống như đang trầm mình giữa suối nước nóng vậy, nói chuyện không được thoải mái, nhưng, nàng thích cái cảm giác này.

Bàn tay không an phận của Tiêu Thu Phong, đã mò vào trong chăn, túm lấy một bên ngực ngạo nghễ của nàng, cười gian tà nói : “Vì để cho tiểu Tuyết không cô đơn, anh nhất định sẽ cúc cung tận tụy, bây giờ còn sớm nên thừa dịp yêu em thêm lần nữa nè”

Nói xong, trên tay giống như là có ma lực vậy, bắt đầu tác quái, từ trên ngực chậm rãi mò xuống bụng. Vừa nếm được tư vị của tình yêu, thì Trác Ngưng Tuyết làm sao mà có thể chịu nổi sự khiêu khích này, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng lên, kiều diễm ướm át, tựa hồ như xuân ý đã tràn trề, tuy rằng chỗ ấy còn đau, nhưng chân tình hoan ái giao hòa, lại làm cho nàng rất là si mê.

Cúi đầu để không rên thành tiếng, cứ như là gió mùa vậy, từng đợt rồi lại từng đợt thổi tới, làm cho Trác Ngưng Tuyết mơ hồ trong lúc đó, đánh mất phòng tuyến cuối cùng, thì, cánh cửa bị người ta gõ “đùng đùng đùng”. Tử Dao làm cho người ta đau đầu lại đến, trời ạ, giờ phút này không ai cản nàng đến quấy rầy chuyện tốt của hai người.

“Tiểu Tuyết, Thu Phong, ăn điểm tâm, hai người đã mệt mỗi một đêm, chắc là rất đói bụng, bữa sáng ngon lắm đó...”Nghe không rõ âm thanh trong miệng nàng, tựa hồ như vì đang bận nhai đồ ăn vậy. Thật sự là có tâm tính như một đứa bé, xem ra, cái ma khí này, không chỉ làm cho nàng trở nên quyến rũ, mà cũng kích thích tính bướng bỉnh của nàng nữa.

Trong lúc Trác Ngưng Tuyết đang mơ hồ, thì chợt giật mình cả kinh, tỉnh táo lại, đẩy tay của Tiêu Thu Phong ra, quát : “Người xấu, lại muốn làm chuyện xấu, thật sự là xấu hổ quá đi. Các chị ấy nhất định sẽ cười em”

Cũng không để ý đến việc cảnh xuân bị lộ ra ngoài, nàng để thân thể trần truồng nhảy xuống giường, lao vào phòng tắm, đúng lúc Tiêu Thu Phong quay đầu lại, nhìn thấy được cặp mông to tròn đặc ý của nàng, cũng thưởng thức được hai giây... ai, thật sự là đáng tiếc!

Tiếng động bên ngoài lại vang lên : “Các người nhanh rời giường coi, bằng không sẽ không được ăn sáng đó, em không chờ đâu nha!”Nghe thấy âm thanh thiên chân vô tà này, Tiêu Thu Phong thật sự muốn đem nàng ta đè lên giường, hung hãn đánh vào mông của nàng. Thật sự rất giận.

Hai phút sau, Tiêu Thu Phong cũng rời giường, Trác Ngưng Tuyết lười kéo mãi, hắn muốn nằm nữa cũng không được.

Đi xuống phòng ăn, trừ Tử Dao đang ngồi tiêu diệt đồ ăn trên bàn, và cười ha hả, thì chúng nữ đều đang ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vào bản tin quốc tế trên TV, hình như đang nói về HongKong, đã xuất hiện một số rối loạn, tình huống tựa hồ có gì đó không ổn.

Vũ là người đầu tiên đứng lên, nói : “Ông xã, HongKong tựa hồ có chút không ổn, hắc bang đánh nhau, nhưng HongKong trừ Ngạo Thiên Minh ra, còn có bang phái nào có thể đánh nhau?”

Điện thoại đã vang lên, âm thanh rất lớn, nhưng người nghe, lại là Tử Dao, cô bé này hình như rất có hứng thú với những thứ đồ hiện đại, tuy rằng Tiêu Thu Phong đã cho nàng một cái điện thoại, nhưng tất cả mọi người đều ở cùng một chỗ, nên cái điện thoại ấy chỉ làm trang sức là được, rất ít dùng đến, cho nên nghe điện thoại, nàng cũng vì tò mò.

“Alo, xin chào, đây là Lâu Trung Lâu, xin hỏi là ai?” Nhìn thấy bộ dáng nghiêm trang của nàng, Tiêu Thu Phong cũng bật cười, chẳng qua nói được một câu, nàng đã bủ môi, nói : “Không phải tìm em, Thu Phong, tìm anh, là một người phụ nữ”

Đúng vậy, là điện thoại của Phượng Hề, HongKong quả nhiên xảy ra chuyện, những tên còn sót lại của Hắc Dạ phương đông và Mafia, đã dám tấn công phương đông, và địa điểm là HongKong, Thất Sát vẫn chưa có hành động, mà đám hắc bang hồ nháo nhẹ, đã hết muốn sống rồi, tự đưa đầu vào chỗ chết.

Trừ tổ chức ẩn thân siêu cấp Hắc Dạ, ba hắc ba truyền thuyết của thế giới, Sơn Khẩu Minh mấy năm trước đã bị diệt, mà gần đây, Thatta ở Trung Đông cũng đã là quá khứ, ngay cả khủng bố đại vương Hani cũng bị tra tấn đến chết, bây giờ chỉ còn lại Mafia đang điều võ dương oai.

Chẳng qua, Tiêu Thu Phong luôn là loại người, mày không đụng tao, tao sẽ không làm gì mày, không muốn gây chuyện, nhưng nếu đám Mafia đã muốn thử một lần, vậy thì hắn cũng sẽ giết thử vài người.

“Anh biết rồi, việc này anh sẽ lập tức xử lý, Phượng Hề, mọi người có khỏe không?” Tiêu Thu Phong cũng không kích động, vì Mafia so với Thất Sát, thật sự không làm cho hắn quá phiền lòng.

Phượng Hề nhẹ nhàng cười, nói : “Cũng may, anh còn biết quan tâm người ta, không có vong ân phụ nghĩa, cha mẹ đều rất tốt, chỉ có mấy đứa bé kia, sáng nào cũng kêu ba ba, bây giờ Hân Hân đều gọi anh là ba ba hự, xem ra về sau còn nhiều chuyện vui đây”

Hân Hân là con gái của Triệu Nhược Thần, tính tình thì khỏi nói, đương nhiên là không được tốt, sợ rằng đối với người cha này rất là có ý kiến đó.

Có gia đình, có người thân, trong lòng Tiêu Thu Phong đương nhiên có vương bận, nói : “Nói cho mọi người biết, anh sẽ sớm trở về, còn mua rất nhiều lễ vật, để cho mấy đứa nhỏ không còn giận nữa, bây giờ anh thương bọn chúng nhất”

Phượng Hề hờn dỗi nói : “Sao thế, ông xã, có con trẻ rồi không cần người lớn à, hay là bọn chị em em đã già rồi, hoặc là bên ngoài anh đã tìm được người khác, nghe giọng vừa rồi hình như là còn rất trẻ, tựa hồ em chưa bao giờ thấy qua”

Quả nhiên không hổ là Phượng Hề, Tử Dao nói có một câu, mà nàng đã nghĩ nhiều đến như vậy.

Tiêu Thu Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, đàn bà quá thông minh, cũng không phải chuyện tốt, vì thế cười xấu hổ nói : “Việc này trở về rồi nói, Phượng Hề, anh sẽ đến HongKong trước, em dặn dò Tiểu Lục Tử, coi chừng HongKong, anh nghĩ kẻ địch lớn nhất của anh sẽ xuất hiện ở Đông Nam, các em phải chú ý an toàn...”

Nếu Tiêu Thu Phong không muốn nói, thì Phượng Hề cũng không hỏi, lập tức xác nhận, hơn nữa còn ân cần dặn dò, sau đó, bên tai truyền đến tiếng khóc, Phượng Hề thở dài nói : “Được rồi, anh cẩn thận một chút, sớm về nhà, mấy đứa trẻ kia lại cãi nhau, em phải đi an ủi một chút”

Ở nhà có người thân, có người mới có thể giới, nghe được những tiếng nói của mấy đứa trẻ kia, trong lòng Tiêu Thu Phong thật sự cảm nhận được hạnh phúc.

Vốn dĩ hành trình về phương đông đã được chuẩn bị, nhưng HongKong xảy ra chuyện, lại làm cho hành trình này thay đổi.

Nhân tố an toàn chưa xác định, nên Trác Ngưng Tuyết, Lâm Thu Nhã các nàng phải tạm hoãn một chút.

Lúc ăn sáng, Tiêu Thu Phong đã nói ra, Trác Ngưng Tuyết trước giờ luôn nghe lời, nhưng bây giờ lại là người đầu tiên khó chịu, nói : “Người ta vừa mới gả cho anh, anh lại đi xa nhà, không thể ở thêm vài ngày sao?”

Tình yêu được sinh ra, thật sự là thời khắc hạnh phúc nhất của con người, nàng đương nhiên không muốn bỏ qua.

Lâm Thu Nhã thì kiên cường nhất, cười nói : “Ông xã, em nghe lời anh, hoãn thì hoãn, khi nào có thể, anh gọi là được, em sẽ mang Tiểu Phiêu về, để cho cha mẹ thấy”

“Lần này trở về, phỏng chừng còn có chút chuyện phải xử lý, nên anh chỉ mang Vũ và Tử Dao về, Ruth, chuyện của Ma Quỷ giao cho em, em đem lực lượng của Đồ Thần, điều đến Trung Đông, đặc biệt tăng mạnh an toàn của Long Đằng, có việc gì cứ để Tank làm, anh sẽ mang theo Lang tổ”

Kẻ địch ở Trung Đông, cũng đã bị tiêu diệt rất nhiều, hơn nữa quân đoàn Ma Quỷ với mười vạn quân tinh nhuệ, cũng không thiếu cao thủ tọa trấn, đối phó với những nhân vật hạng ba, cũng không có vấn đề. Bây giờ ở phương Đông, Thất Sát sẽ dần lộ mặt ra, sát khí càng lúc càng dày đặc, nơi đó cần sức mạnh của hần.

Ruth có chút thương cảm, nhưng nàng vẫn là người kiên cường nhất trong chúng nữ, nghe vậy cười nói : “Yên tâm đi, ba năm nay, không có anh, em vẫn quản lý tốt đó thôi”

Rất nhanh, bác cũng đã nhận được tin tức, Lang tổ cũng nhận được, đang chuẩn bị tập hợp rời đi, Lang Nha chạy đến, muốn đi theo, nhưng lại được Tiêu Thu Phong chửi cho một trận, bây giờ chiến sự đã thay đổi, phương đông tề tựu cao thủ rất nhiều, loại người hung ác như Lang Nha chỉ thích hợp trên chiến trường, đến đó không an toàn, chỉ có ở Trung Đông mới thích hợp.

518. Chương 518 : Gặp Lại.

Có thể sẽ giống như Thập Tam Muội cô độc cả đời, nhưng Tiêu Thu Phong đã thay đổi vận mệnh của nàng.

Trên đường, Tiêu Thu Phong đã nhận được tin tức của Phượng Hề và tư liệu của Ruth, đại bản doanh ở Châu Âu của Mafia, cơ hồ đã xuất phát toàn quân, không chỉ như thế, giáo hoàng Vatican Popes cũng đòi theo, bọn họ đóng quân ở Đài Loan, sau đó tấn công vào phương đông, nhắm ngay HongKong, chuẩn bị hình thành đạo phòng tuyến thứ hai.

Lúc kết giao với Thiên Mệnh năm đó, cũng là lúc đại chiến với giáo hoàng, bọn họ trong lúc đó hoàn toàn không hề có ân oán gì cả, rồi sau đó Hắc Dạ tấn công Đồ Thần, giáo hoàng cam tâm tình nguyện làm một con cờ, phái bảy đại chiến tướng ra, ba chết bốn bị thương, thật không ngờ, lần này giáo hoàng lại tự mình động thủ, quyết tâm cao độ.

Ngồi máy bay một đêm, Tiêu Thu Phong mang theo Vũ và Tử Dao, còn có Lang tổ, đã đáp xuống sân bay HongKong, viên ngọc của phương đông này, vẫn xinh tươi như trước, nhưng dưới sự phồn vinh náo nhiệt kia, lại ẩn chứa sát khí âm thầm, vài lần truyền đến nhiều trận đấu lớn, xem ra Ngạo Thiên Minh đã động.

Đưa địa chỉ cho Lang Khuyển, Tiêu Thu Phong dẫn người rời đi, hần không trực tiếp đến tổng bộ của Ngạo Thiên Minh, mà len lén đi đến Liễu Yên Nguyệt, nghe Phượng Hề nói, bây giờ, Liễu Yên Nguyệt vẫn còn đang ở tại Long Đằng HongKong.

Nói ra thì rất hổ thẹn, Long Đằng thành lập ở HongKong đã ba năm, cơ hồ đã trở thành một cơ cấu đứng đầu, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn còn chưa đi thăm qua lần nào, đối với việc kinh doanh không có hứng thú, nên tất cả mọi chuyện hần đều giao cho Đông Nam tam hoa xử lý, vì ba nàng đều được xưng là thiên tài kinh doanh.

Long Đằng không khó tìm, đặc biệt là ở một nơi nhỏ bé như HongKong, ai ai cũng biết Long Đằng tồn tại, Tiêu Thu Phong chỉ hỏi đường, ông tài xế taxi đã làm một tràn dài thiệt là dài : “...a, thì ra các người là nhân viên của Long Đằng, thật sự là làm người ta hâm mộ. Bây giờ nói đến tiền lương và phúc lợi cao nhất, phải tính đến Long Đằng, em của tôi, là bác sĩ du học, nhưng lần này trở về, liền đến Long Đằng phỏng vấn.

Tử Dao không hiểu về việc này, chỉ có Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, thật không ngờ, thanh danh của Long Đằng, còn cao hơn cả Ma Quỷ. Ngay cả một phân bộ ở HongKong, mà cũng có thể làm náo nhiệt như vậy.

Tiêu Thu Phong nhìn tài xế nói không dứt, cười hỏi : “Vậy có được xét không?”

Tài xế gật đầu nói : “Em gái của tôi là một nhân tài, đọc sách hơn hai mươi năm, thế mà ngay cả Long Đằng cũng không vào được, các người nghĩ đi, chức vị của Long Đằng được cạnh tranh rất kịch liệt, nghe nói, chủ nhân cao nhất của Long Đằng, lại là một phụ nữ, đáng tiếc tôi không được gặp mặt”

Vũ hỏi : “Sao vậy? Ông có muốn theo đuổi nàng không?”

Tài xế đỏ mặt nói : “Nào dám, nghe người ta nói ngay cả con trai của thủ trưởng Tổng Địa Hoa cũng bị người ta ném vào thùng rác, làm trò cười trước mặt thiên hạ, tôi thì tính là gì. Tôi hỏi cái này, chú em, chú ở Long Đằng có bao giờ thấy qua vị tổng giám đốc xinh đẹp kia chưa, có phải rất đẹp hay không?”

Tiêu Thu Phong sửng sốt, sau đó cảm thán nói : “Có gặp qua vài lần, cũng rất đẹp!”

“Long Đằng ra mỹ nữ, nếu tôi có thể đến Long Đằng làm, thì không cần tiền lương cũng được, nhìn hai vị mỹ nữ này, liền biết truyền thuyết có thật, hai vị cũng là đại mỹ nữ...”

Tài xế này thật là tài, từ đầu đến cuối, đều chưa hề dừng lại nghỉ ngơi. Sau nửa tiếng, xe đã dừng lại tại cửa lớn của tòa nhà Long Đằng. Nơi này có vẻ im lặng, ở khu phố kinh doanh, độc chiếm một phương, rất có khí thế, ngoài cửa có rất nhiều bảo vệ to con, ai ai cũng rất nghiêm nghị.

“Khó có được cơ hội trò chuyện với mỹ nữ, hôm nay không thu tiền của các người. Nhân viên Long Đằng hình như đều có xe riêng, rất ít đi taxi, phỏng chừng các người vừa mới tới Long Đằng. Chú em, cố gắng lên, ở Long Đằng có thể kiếm rất nhiều tiền, lại có mỹ nữ đẹp mắt, nhưng cần phải làm tốt đó”

Thật không ngờ, làm tài xế, lại không hề thu tiền, còn thuyết giáo một phen, có thể thấy được Long Đằng như thế nào trong cảm nhận của người HongKong.

Vài người con gái đi từ cửa lớn ra, dáng vẻ đều rất tốt, ít nhất cũng mang được một khí chất trên người, chắc đều là nữ trí thức đây, mà trong số đó, một nhìn thấy người tài xế, liền nhỏ nhẹ kêu lên : “Anh ơi”

Tướng mạo cũng cao, mang một cặp kính, tuy rằng tuổi không nhỏ, nhưng có vẻ rất yếu ớt.

“A, Tiểu Điểm Điểm, sao rồi, có nhận được lời mời không?”

“Làm sao dễ dàng như vậy, tháng sau còn có thông báo tuyển dụng, nghe nói rất thích hợp với năng lực của em, em tin tưởng có thể đậu” Cô bé mặc dù nhỏ con, nhưng rất tự tin.

Loại tình huống này, xem ra tất cả mọi người đều đã quen rồi, tài xế an ủi : “Đừng lo, cơ hội vẫn còn ma, lần này không được thì để lần sau, dù sao chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ vào được Long Đằng, em gái, em xem, đây là ba nhân viên của Long Đằng, lại chào hỏi trước đi, về sau em nhất định có thể cùng với mỹ nữ này làm việc đó”

Nghe tài xế giới thiệu, cô bé kia cũng có chút kích động, liếc mắt gật đầu về phía họ, tựa hồ như chỉ cần vào được Long Đằng, là có thể được người khác tôn kính.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười nói : “Được rồi, anh đã không thu tiền xe, vậy thì tôi sẽ giúp anh em các anh một chút, ngày mai em có thể lại đây”

Cô gái đỏ mặt, nhìn Tiêu Thu Phong, không biết làm sao, mà tài xế lại hỏi : “Có thể sao? Chú em, lời chú nói có tác dụng không, không phải Long Đằng không thể đi cửa sau sao?”

Vũ nhìn Tiêu Thu Phong một cái, sau đó cười nói : “Nếu nơi này là Long Đằng, vậy thì lời của anh ấy tuyệt đối dùng được, bởi vì trên đời này, anh ấy là người duy nhất có thể mở cửa sau của Long Đằng”

Hai chiếc xe, đã từ xa chạy đến, một chiếc Benz xa hoa, ở HongKong cũng ít thấy, làm tổng giám đốc của Long Đằng, Liễu Yên Nguyệt đương nhiên có được một chiếc, chẳng qua hôm nay tâm tình của nàng không được tốt, nên đã ba lần phải bắt Mị Ảnh lái xe rất nhanh.

Ở sau nàng, còn có một tên rất nhàm chán, nhìn từ trên mặt xuống dưới chân, tất cả đều đáng vứt vào thùng rác, mà tên thiếu gia này, chỉ cần nàng đi ra ngoài, đều theo đuổi, bất kể là làm chuyện gì, hắn cũng chỉ đi theo, không nói cái gì, cũng không làm cái gì.

Có nhiều lúc, Liễu Yên Nguyệt phiền phức, thậm chí muốn tìm người xử lý hần, nhưng lý trí không cho phép nàng làm như vậy, và công việc của nàng, thật sự không có thời gian và tinh lực để xử lý chuyện phiền phức này, huống chi, tên này lại là thiếu gia của Tổng Đốc, ở HongKong, năng lực cũng không nhỏ.

Ánh mắt của Liễu Yên Nguyệt nhu mị, hình như do mấy ngày nay phiền não, luôn nhớ đến người đàn ông của mình, có lẽ đã nghĩ qua nhiều, nên xuất hiện ảo ảnh, không đúng, đây không phải ảo ảnh.

“Mau, mau dừng xe lại...”

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong có thể nói là do tưởng tượng quá nhiều, nhưng nhìn thấy Vũ thì sẽ không, Liễu Yên Nguyệt không đợi xe dừng lại, đã vươn đầu ra ngoài cửa xe, hướng về phía ba người.

“A, là nàng, chính là nàng, đây là xe của nàng, 808, đây chính là biển số xe của tổng giám đốc Long Đằng, tài xế nào ở HongKong cũng biết cái này” Tài xế hưng phấn kêu lên.

Xe dừng lại, Liễu Yên Nguyệt đã hưng phấn lao xuống, không để ý đến lời dặn của Mị Ảnh, chạy tới, giờ phút này, nàng còn nhìn được sao?

Chiếc xe sau cũng dừng, một người đàn ông mang vài phần nhơ nhẫm bước xuống, chậm rãi đi theo, nhưng hần ta chưa đến gần, Mị Ảnh đã cản lại.

“Các vị tiểu thư, đây là khu vực công cộng, không phải là của Long Đằng các cô, tôi đến hay đi các cô không có quyền cản!” Người đàn ông kia đã bắt đầu cự cãi.

Nhưng Liễu Yên Nguyệt đã nhào vào lòng Tiêu Thu Phong, đặc biệt là từ hai tháng này, thương nhớ riết thành bệnh, làm sao mà để ý đến ánh mắt của người khác.

“Ông xã, anh rốt cục đã về, thật sự là nhớ anh muốn chết, chị Vũ, chị cũng về rồi, thật sự là quá tốt” Người thấy mùi quen thuộc trên người Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Nguyệt không nhìn được hôn Tiêu Thu Phong, sau đó mới nói chuyện.

Tiêu Thu Phong cười cười nói : “Anh mà không trở về, vợ của anh sẽ bị người khác đoạt đi mất, em xem, hộ hoa sứ giả kia, cứ như hình với bóng vậy”

Liễu Yên Nguyệt đỏ mặt, nói : “Không được nói vậy, cũng không được nhìn, em bây giờ đã làm mẹ rồi, không phải đã sinh con rồi sao, làm sao mà còn thích được người ta theo đuổi chứ”

Tiêu Thu Phong vẫy vẫy tay, nói : “Để cho hần ta lại đi, thằng này thật tinh mắt, tôi muốn nhìn thử”

Nói là nhìn, thật ra chính là giải phiền cho vợ của mình thôi.

Mị Ảnh đã thối lui, ở bất kỳ thời điểm này, lời nói của Tiêu Thu Phong luôn có tác dụng, tuy rằng các nàng là do một tay Ruth dạy dỗ, nhưng chủ nhân chân chính của các nàng, chính là Tiêu thiếu gia.

Người kia muốn mở miệng, nhưng Tiêu Thu Phong không cho hần cơ hội, nói : “Tôi là Đông Nam Tiêu gia Tiêu Thu Phong, Yên Nguyệt là vợ của tôi, mặc dù anh có ánh mắt, nhưng tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh, không cần nói gì hết, anh có thể đi”

Người đàn ông kia đỏ mặt, nhìn Tiêu Thu Phong, thân thể có chút run lên, HongKong tuy rằng cách ly nội địa, nhưng uy danh của Tiêu thiếu gia Đông Nam, mọi người có thể nghe qua, về chuyện của hần, cũng có người truyền ra, không chỉ là thần tượng trong lòng giới trẻ, mà còn là thần thoại kính sợ.

Hần đương nhiên cũng được nghe nói, cúi đầu thật sâu chào Tiêu Thu Phong, sau đó lặng yên rời đi, ở trước mặt người đàn ông này, cho dù được gọi là thiếu gia đệ nhất HongKong, thật sự cũng không có tư cách gì để nói chuyện.

Khi tên thiếu gia rời đi, làm cho hai anh em tài xế kinh hãi, bọn họ cũng không xa lạ người này, thật không ngờ, đứng trước mặt người đàn ông kia, ngay cả một câu cũng không dám nói, lập tức rời đi.

Tiêu Thu Phong cũng quay đầu lại, cười hỏi : “Bây giờ hai người đã tin chưa, lời nói của tôi nhất định đúng!”

Hai người kích động, liều mạng gật đầu, không dám nói câu nào.

519. Chương 519 : Khí Tức Không An Phận.

Liễu Yên Nguyệt có chút buồn cười, nói : “Sao vậy, tôi nhìn không giống sao?”

Cô bé luống cuống tay chân, nói : “Không, không có, Liễu tổng, tôi... tôi thật không ngờ cô lại bình dị gần gũi thế này... thật sự, cô là thần tượng của tôi”

Hay đó, lúc trước Thiên Nhan Duyệt có vô số người hâm mộ, bây giờ ngay cả Liễu Yên Nguyệt cũng có người túy bái nằng, quả nhiên không giống với bình thường.

Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng khoát tay, nhắc nhở : “Sáng ngày mai lại đây, nhớ rõ, không được muộn, tôi sẽ dặn người phân phối công việc cho cô”

“Cảm ơn Liễu tổng, cảm ơn Liễu tổng”

Năm lần bảy lượt đi phỏng vấn, thật không ngờ, lúc này xuất hiện một cơ hội, là cơ hội thay đổi vận mệnh của mình.

Liễu Yên Nguyệt thật ra chỉ là một chuyện rất bình thường, vì khó có được cả hai anh em phẩm tính không tồi, nếu Tiêu Thu Phong đã gặt đầu, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hơn nữa, bác đã âm thầm đem chuyện của Long Đằng chuyển về châu Á, mà HongKong đang đứng mũi chịu sào, quả thật cần tuyển dụng nhân tài.

“Về sau làm việc cho tốt là được...” Nhìn thấy hai anh em nhà kia kích động đến rơi lệ, Tiêu Thu Phong khoát tay, xoay người, ôm lấy Liễu Yên Nguyệt, cười nói : “Yên Nguyệt, xin lỗi em, Long Đằng đã thành lập ở đây nhiều năm, mà anh vẫn không có cơ hội đến thăm, hôm nay em không ngại dẫn anh đi tham quan một chút chứ!” Liễu Yên Nguyệt cũng cười nói : “Chị Vũ, chỉ xem trên đời này có người đàn ông nào vứt hết công việc cho vợ, không những không trả lương, mà còn không có phúc lợi, bây giờ lại bắt em dẫn đường, có phải là đáng giận hay không?”

Vũ nắm chặt tay, nói : “Vậy này chị không quản được, các em đều đồng ý chấp nhận, đều cam tâm tình nguyện hết mà”

Mọi người cười nói um sùm, chỉ có hai anh em nhà nọ là nghe xong trợn trắng mắt, nữ thần kinh doanh đệ nhất HongKong, tổng giám đốc Liễu Yên Nguyệt của Long Đằng, thế mà lại làm công cho người đàn ông kia?

Đến giờ phút này, Liễu Yên Nguyệt mới quay đầu lại, chú ý đến Tử Dao, hỏi : “Ông xã, em gái mỹ nữ kia không cần giới thiệu một chút sao?”

Tiêu Thu Phong còn không kịp mở miệng, Tử dao đã tự mình lên tiếng : “Em là Tử Dao, chị nhất định là đại tỷ Liễu Yên Nguyệt, em thường xuyên nghe chị Vũ và chị Thu Nhã nhắc đến chị, nói chị cũng là một trong Đông Nam tam hoa, thật sự rất đẹp”

Liễu Yên Nguyệt thở dài, tự giễu : “Già rồi, sao bằng được Tử Dao xinh đẹp chứ, chẳng qua ông xã thật tình mắt, tìm một chị em, đều là những người đi ngàn dặm mới có được”

Tiêu Thu Phong vốn định giải thích, nhưng nàng đã nhận định như vậy, làm cho người ta không nói được gì, chỉ đành giả vờ câm điếc, làm như không nghe thấy. Loại chuyện này, cứ để các nàng tự làm quen, sẽ dễ dàng hơn nhiều, tránh bị các nàng cười chê.

Vũ giới thiệu thân phận của Tử Dao một chút, nghe nói nàng ta sống trên đảo nhiều năm, chưa từng xuất thế. Trong lòng Liễu Yên Nguyệt tự nhiên xuất hiện vài phần triu mến, cô bé này đã đủ đáng thương rồi, cái gì cũng không hiểu cả, chắc phải nhờ các chị em chiếu cố một chút.

Đi thăm Long Đằng, Vũ và Tiêu Thu Phong chỉ đi nhìn một chút, chỉ có Tử Dao là hiếu kỳ thôi, đi theo mọi người, nàng luôn miệng hỏi những câu hỏi khá là ngây thơ và buồn cười. Nhưng Liễu Yên Nguyệt không cười, mà chỉ tinh tế giải thích, loại chuyện buôn bán kinh doanh này, đối với người tu đạo, quả thật quá thâm ảo.

Xem qua các ngang của Long Đằng, rồi mọi người đến văn phòng của tổng giám đốc, đáng tiếc nơi này không có vài cô bé thư ký như ở Đông Nam, Liễu Yên Nguyệt chỉ có một mình ở HongKong, quả thật rất cô đơn, làm cho trong lòng Tiêu Thu Phong có vài phần trùu mến sâu kín.

Hắn nói : “Yên Nguyệt, vất vả cho em rồi, về sau chuyện của Long Đằng cứ tập trung toàn bộ về Đông Nam đi, như vậy mọi người có thể ở cùng, hơn nữa còn có thể giúp đỡ lẫn nhau”

Liễu Yên Nguyệt có chút ủy khuất nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Anh thật tốt, nhưng phải đợi một thời gian nữa rồi nói, vì bây giờ bác đã đưa ra một kế hoạch mới, Tiểu Tuyết và Thu Nhã đang khẩn trương xử lý rồi”

Liễu Yên Nguyệt nói xong, lại đột nhiên hỏi : “Ông xã, mấy ngày nay, không khí HongKong có chút khẩn trương, chị Phượng gọi điện báo, nói là Ngạo Thiên Minh đang gặp ít phiền toái, anh đến đây, không phải vì xử lý chuyện này chứ?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Chuyện gì cũng không quan trọng bằng vợ, em không cần lo lắng, chuyện này, anh sẽ xử lý”

Liễu Yên Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, kỳ thật trong lòng rất vui, nhưng lại quát : “Vậy chuyện gì không có em đều quan trọng đúng không, anh thật đúng là biết nói, được rồi, hôm nay không đến thì ngày mai đến, Ngạo Thiên Minh còn có Thanh Bình Nhi mà, anh không thể không quản, em nghe nói đã chết rất nhiều người, hay là xử lý nó trước đi, dù sao loại chuyện này, em cũng không giúp được gì cho anh”

Hắc đạo HongKong xung đột, Phượng Hề đương nhiên đã gọi điện báo cho Liễu Yên Nguyệt biết, cũng không phải muốn nàng làm cái gì, chỉ là muốn nàng ra ngoài cẩn thận một chút.

Kỳ thật có thành viên Mị Ảnh bảo vệ, ban ngày toàn bộ đều ở trong khuôn viên của Long Đằng, buổi tối thì trở về chỗ ở, cũng là một khu vực được bảo vệ nghiêm mật, thật không cần quá lo lắng, hơn nữa, Mafia đến đây, cũng chỉ vì muốn công chiếm HongKong, kẻ địch lớn nhất chính là Ngạo Thiên Minh.

Vũ cũng nói : “Thu Phong, cũng đúng, anh cứ đi làm chuyện quan trọng trước đi, Yên Nguyệt bây giờ có em và Tử Dao coi chừng rồi, để mọi người ra ngoài mua sắm một chút, đến HongKong mà không mua gì, vậy quả thật không nên đến, đúng rồi, tiền là do anh trả đó nha”

Tiêu Thu Phong nói : “Vậy được, anh đi nhìn Ngạo Thiên Minh một chút, ngày mai trở lại thăm các em, Yên Nguyệt, phòng của em có đồ không?” Lúc mất trí nhớ, cũng đã đi qua nơi đó, bây giờ ngẫm lại có chút buồn cười, ở HongKong có hàng vạn căn nhà, thế mà hắn lại chọn ngay căn phòng của Liễu Yên Nguyệt, có vài việc, quả là sự khôi hài của ông trời.

Liễu Yên Nguyệt cười nói : “Anh có bản lĩnh, mấy chục tầng mà không cần dùng thang máy, làm hái hoa đạo tặc là thích hợp nhất, được rồi, anh đi đi, bọn em muốn đi mua sắm đây”

Có Vũ và Tử Dao cùng đi, còn có Mị Ảnh, cho dù có kẻ địch cường đại cũng không vấn đề gì, việc chém giết Mafia, quảng cho hắn chịu, để các nàng đi chơi vui vẻ!

Tiêu Thu Phong hôn Liễu Yên Nguyệt, sau đó thân hình thoáng động rồi đi, nhẹ nhàng không tiếng động.

Khi cái cảm giác nóng bỏng của nụ hôn còn chưa biến mất, lúc mở mắt ra, đã không nhìn thấy hắn, Liễu Yên Nguyệt cười nói : “Người này, đi nhanh thật”

Tử Dao nói : “Đó là đương nhiên, lực lượng của thần cảnh tiến hóa, có thể hô mưa gọi gió, có gì mà không làm được”

Liễu Yên Nguyệt đối với võ công không hiểu gì hết, khinh thường nói : “Hô mưa gọi gió thì đã sao, chỉ cần hắn không hái hoa ghẹo bướm là được rồi”

Tử Dao kỳ thật muốn nói, hái hoa ghẹo bướm còn dễ hơn hô mưa gọi gió nhiều, nhưng Vũ đã không để cho nàng nói, xen vào : “Đi thôi, Yên Nguyệt, chúng ta vừa ra ngoài vừa tán gẫu, cũng đã hơn một năm không gặp, chị thật sự có nhiều chuyện để nói với em”

Từ khi làm việc ở Long Đằng cho đến nay, đây là lần đầu tiên Liễu Yên Nguyệt cúp làm, quả thật hiếm thấy, chẳng qua đây mới là lần đầu tiên, phỏng chừng ngày mai nàng cũng chuẩn bị nghỉ làm, có người đàn ông mình yêu bên cạnh, nàng còn có tâm tư làm việc sao?

Tiêu Thu Phong đã đi đến tổng bộ Ngạo Thiên Minh, người xuất hiện đầu tiên là Lang Khuyển, hần nhẹ giọng báo cáo : “Tiêu thiếu gia, bốn phía có không ít mai phục, muốn gây bất lợi cho Ngạo Thiên Minh, có cần bọn em đi tiêu diệt không?”

Với lực lượng của Lang tổ, cái này giống như đang diễn xiếc, có thể giấu được Ngạo Thiên Tổ, nhưng không thể giấu được Lang tổ.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, cười nói : “Trò hay còn chưa bắt đầu, gấp vậy làm gì, quan sát bọn chúng, trước tiên đừng làm gì, xem xét tình huống một chút rồi nói”

Lang Khuyển âm thầm ẩn thân, Tiêu Thu Phong cũng đã nghênh ngang bước vào cửa lớn Ngạo Thiên Minh.

Từ khi Tiêu Thu Phong đem Miếu Nhai của Thập Tam Muội xác nhập với Thanh Trúc Bang của Thanh Bình Nhi, thành lập Ngạo Thiên Minh, Ngạo Thiên Minh đã trở thành một bang phái có thực lực tuyệt đối tại Đông Á, tuy rằng bọn họ cự tuyệt giao dịch súng đạn và thuốc phiện, nhưng sinh ý từ trên trời rớt xuống cũng rất nhiều, làm cho lợi nhuận mỗi năm rất lớn.

Nhưng Mafia xâm lấn, lại làm cho không khí tổng bộ Ngạo Thiên Minh rất khẩn trương, Tiêu Thu Phong vừa mới đến cửa, đã có hơn mười cây súng đã chĩa vào hắn.

Xem ra lần giao tranh trước, Ngạo Thiên Minh không chiếm được tiện nghi gì, bằng không sẽ không khẩn trương như vậy, ngấm lại cũng phải thôi, Mafia là một hắc bang lâu đời trên thế giới, cho dù năm đó bị Long Thần giết mấy chục tên siêu cấp chiến tướng, nhưng tre già thì măng mọc, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa non mà.

“Người tới là ai, hãy xưng tên ra” Người gác cửa là lính mới, ngay cả Tiêu Thu Phong cũng không biết, những thành viên kỳ cựu khi thành lập Ngạo Thiên Minh, đều đã lên làm lão đại, nên loại việc trông cửa này, không thể đến lượt họ.

Thân hình ngạo nghễ của Tiêu Thu Phong, chậm rãi đứng lại ở cửa, thấy tên gác cửa khẩn trương nhìn hắn, hắn cười rất gian tà, gió nổi lên, thân hình cũng không thấy, khi hắn mở to mắt ra, muốn nhìn cho rõ, thì sau vai đã truyền đến giọng nói.

“Thập Tam Muội có ở nhà hay không, kêu bà ta ra gặp tôi”

Tên gác cửa bị dọa xém té đái, tay đặt bên hông, tựa hồ như muốn rút súng ra, nhưng đáng tiếc là, khi tinh thần hồi phục, thì súng cũng đã nằm trên tay Tiêu Thu Phong.

“Cái thứ này rất nguy hiểm, lúc đùa nên cẩn thận một chút, chưa kịp bắn kẻ địch thì đã làm tổn thương chính mình”

Đến giờ phút này, tên gác cửa mới biết được người đàn ông này quá mạnh, bản thân không thể ngăn được, nên quát lớn : “Mày không được xằng bậy, nơi này có ít nhất hai mươi cây súng đang ngắm mày, mày mà động, nhất định sẽ chết... mày là ai...”

Tiêu Thu Phong vẫn không trả lời, phía sau đã truyền đến một giọng nói : “Anh... anh là Tiêu...”

Khi Tiêu Thu Phong xoay người lại, phát hiện ra người trước mắt rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua, nhưng vài năm không thấy, tất cả mọi người đã thay đổi.

“Tiêu thiếu gia, thật sự là anh, thật sự... anh đã đến rồi, thật quá tốt, Hồ Đầu tôi lại có thể kề vai chiến đấu cùng anh”

520. Chương 520 : Dư Nghiệt Của Phi Điểu.

“Hồ Đầu, anh càng lúc càng có phúc phần, bụng cũng to ra không ít”Mấy năm nay, Ngạo Thiên Minh đã trở thành một bang phái siêu việt nhất HongKong, cơ hồ như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, những người này phỏng chừng sống quá an nhàn thái rồi, không biết sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy.

Hồ Đầu xấu hổ phát tay, quát : “Mày, còn bọn mày nữa, làm gì thế, cẩn thận canh gác cho tao, không được để người của Mafia đến đây quấy rối, thật sự là có mắt như mù, ngay cả Tiêu thiếu gia cũng không biết, lát nữa phải đưa bọn mày đi học”

Sau khi tỏ ra rất khí thế giáo huấn bang chúng, Hồ Đầu lại có chút ngượng ngừng cười nói : “Tiêu thiếu gia, Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi hai vị bang chủ đang thương lượng đại sự, để tôi dẫn anh đi vào bên trong”

Càng vào trong, không khí càng khấn trương, khác biệt so với ngoài cửa, những người đứng lặng nơi này, tuyệt đối là thành viên tinh nhuệ của Ngạo Thiên Minh, còn lại là thành viên Ngạo Thiên tổ, trên người tản ra hơi thở lạnh lùng, xem ra, tuy rằng Hồ Đầu phát phì, như Ngạo Thiên Minh huấn luyện vẫn không dừng lại.

“Hồ Đầu, ông mang ai đến vậy, Thanh bang chủ có lệnh, không được phép để kẻ nào đến quấy rầy, các người ở chỗ này chờ đi!” Bên trong nội viện, có rất nhiều biệt thự hiện đại, giờ phút này cửa lớn đang đóng chặt, mấy cô gái đang đứng thủ hộ nơi này, trông mắt Hồ Đầu, lạnh giọng ngăn cản hẳn.

Hồ Đầu quát : “Các tiểu nha đầu này, có biết đây là ai không, các cô dám ngăn tôi lại, cẩn thận Thanh Bình Nhi trừng phạt các cô, còn không mau tránh ra!”

Một tiểu nha đầu nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, học theo người lớn đeo chuỗi thủ bên hông, giờ phút này rút ra, mắng Hồ Đầu : “Im miệng, ông đường đường là một thằng đàn ông, là đường chủ phân đường, nhưng lại chạy trốn đầu tiên khi Mafia tấn công. Không công làm mất đi thời cơ chiến đấu, hai vị bang chủ không xử phạt ông, cũng vì nể tình ông, giờ phút này lại đi quấy rối, thật sự là muốn ném thử con dao nhỏ này rồi!”

Thật không ngờ, vài năm không gặp, Thanh Bình Nhi lại thu được những cô bé như vậy, xem tư thái của các nàng, thật có vài phần chiến ý.

“Đúng, Bát Phượng chúng tôi chỉ nghe lệnh của Thanh bang chủ, không nể mặt bất kỳ người nào. Còn nữa, Thanh bang chủ chưa bao giờ gặp mặt người đàn ông kia, ông có phải bị lừa gạt rồi không, dám xúc phạm đến cấm kỵ của Thanh bang chủ, để xem ông có kết quả tốt gì”

Lại một cô bé khác lên tiếng, sau lưng hai người, chính là cấm địa, không cho phép bất kỳ kẻ nào dám quấy rầy, ít nhất là giờ phút này.

Hồ Đầu bị mắng đến đỏ mặt, hẳn đương nhiên muốn trình diễn uy phong, nhưng Ngạo Thiên tổ không ở đây, hơn nữa, Mafia thật sự quá mạnh, hẳn không lui, sẽ bị vây giết, hơn nữa, huynh đệ đường môn, cũng không có một ai bị tổn thất.

Chẳng qua, mấy ngày nay, bị chúng huynh đệ nói, làm cho hắn rất mất mặt, bây giờ ngay cả tiểu nha đầu này cũng khinh bỉ hắn.

Hồ Đầu tính mở miệng, thì Tiêu Thu Phong đã nói : “Tôi chờ ở đây” Nói xong, đã đi đến bàn đá trong sân ngồi xuống. Mà Hồ Đầu không dám ngồi cùng bàn với Tiêu Thu Phong, chỉ ân cần hầu hạ, lấy lòng, hy vọng Tiêu Thu Phong có thể nói tốt cho hắn.

Nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong đã có tính toán, nếu muốn hưởng thụ yên vui, vậy nên tĩnh tâm được rồi, cuộc sống sẽ nhàn hạ đi. Vì bọn Hồ Đầu năm đó đã hy sinh cho Ngạo Thiên Minh, nên giờ phút này có thể lo cho bọn họ dưỡng già cả đời.

Ngạo Thiên Minh, ngạo khí tận trường, chỉ có người tràn ngập dã tính và tâm tiến thủ, mới có thể gánh vác trách nhiệm này.

Nhìn bộ dáng ăn nói khép nép của Hồ Đầu, chúng nữ rất kỳ quái, người đàn ông này tựa hồ đến đây không ít, phải biết rằng, ở trong Ngạo Thiên Minh, trừ hai vị bang chủ, Hồ Đầu không cúi đầu trước ai.

Nhưng sự im lặng này không duy trì được bao lâu, một sát khí nhàn nhạt, từng đợt phiêu động mà đến, trừ Tiêu Thu Phong ra, không ai cảm nhận được, Ngạo Thiên Minh phòng thủ nghiêm mật như vậy, thế mà đã có cao thủ xông vào.

Nhưng người xuất hiện đầu tiên, lại chính là Lang Khuyển, hẩn như một cái bóng, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiêu Thu Phong, hẩn và Labus đã phát hiện ra hành tung của người đến, giờ phút này đang chờ lệnh.

Hồ Đầu hoảng sợ, mà mấy cô bé canh cửa cũng hoảng sợ, cảnh giới toàn bộ, trong đó có một người quát : “Người là ai?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gạt đầu, không để cho Lang Khuyển mở miệng, đã nói : “Để chúng vào, gồm lại rồi giết”Lang Khuyển nhẹ nhàng gạt đầu, vẫn không rời đi, chỉ giơ tay ra, làm ra vài thế, đây là phương pháp truyền tin bằng tay do hẩn và Labus tập luyện, bây giờ truyền lệnh của Tiêu Thu Phong xuống.

Sát khí càng lúc càng thịnh, mà chúng nữ cũng đang trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong và Lang Khuyển, cảnh giới nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, tuy rằng bọn họ do Hồ Đầu dẫn vào, nhưng cần phải đợi hai vị bang chủ nhận thức.

“Người một nhà, là người một nhà...”Hồ Đầu cũng không biết Lang Khuyển, nhưng nhìn hẩn cung kính với Tiêu Thu Phong, không cần nói, đương nhiên là người một nhà rồi.

Chẳng qua với lực lượng của Tiêu thiế gia, trong lòng hẩn cũng rất sợ hãi, ngay cả thuộc hạ cũng có thân pháp quý mị như vậy, không chỉ hẩn, không ai có thể tưởng tượng ra là cường đại đến cỡ nào. Xem ra, Mafia đã hết thời.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng ngồi, giống như đang dưỡng thần vậy, cảm thụ được sát khí đang đến, càng lúc càng gần, mục tiêu của những người này, hẩn là hai vị bang chủ Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi, hơn nữa tựa hồ còn biết chính xác chỗ để đến, thân hình lao thẳng tới rất nhanh.

Còn Lang Khuyển đã khoanh tay trước ngực, không nhúc nhích, đứng lẳng lẳng phía sau Tiêu Thu Phong, loại khí tức cuồng phách, đã nhẹ nhàng tản ra. Tiêu Thu Phong tao nhã, so với hẩn, quả thật giống một tên mặt trắng.

“Thì ra là chúng...”Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, sau đó nói, lời của hẩn, cũng chỉ có một người hiểu, chính là Lang Khuyển. Bởi vì mấy năm trước, bọn họ đã từng đuổi giết dư đảng của Phi Điều bang, năm đó Phi Điều bang bị Thần Binh Chiến Đội huy diệt, còn có vài người, trong đó có tên Điều Vương đã chạy thoát, thật không ngờ, chúng lại đầu quân cho Mafia.

Trên không vẫn chưa có gì, lão quỷ Điều Vương đã tu luyện đến một cảnh giới không tồi, có thể ẩn thân trong không khí, nhưng bằng vào mũi của hẩn, Lang Khuyển vẫn có thể ngửi được, Tiêu Thu Phong không hề động, mà Lang Khuyển đã động, lúc đó, hẩn đã mở miệng hét : “Giết...”

Theo tiếng giết này, trong bầu không khí yên tĩnh, đã xuất hiện sự âm ỉ, thì ra, đã có rất nhiều cao thủ ẩn núp, trong tổng bộ Ngạo Thiên Minh phòng thủ nghiêm mật này, lại xuất hiện mấy chục người không thuộc về Ngạo Thiên Minh, thật sự làm cho bọn họ kinh hoảng.

“Nhanh... nhanh, gửi điện báo, có kẻ địch xâm nhập, điều Ngạo Thiên tổ đến trợ giúp”Ngạo Thiên tổ là lực lượng cường đại nhất của Ngạo Thiên Minh, nhưng người này từng được Thần Binh Chiến Đội dạy dỗ, tuy rằng tư chất bình thường, nhưng thân thủ cũng không tệ, so với đặc công thì tuyệt đối mạnh hơn nhiều.

Một tiếng pháo “Chú... ầm”thật lớn vang lên trên bầu trời.

“Cẩn ta sẽ chết...”Một tiếng hét thật lớn truyền đến, trong không khí, xuất hiện một thân ảnh màu đen, đúng là đám Phi Điều cấp Vương còn sót lại.

Thân hình Labus đã động, nắm tay đã đến, hét lớn : “Bố lão, lão tử vạch cánh chim của mày, thử một quyền đi!”

Lang tổ hôm nay, không còn như Thần Binh trước kia, một quyền này, mang khí kinh mạnh mẽ đến nỗi làm cho vài cây cổ thụ lắc lư muốn ngã, ngay cả người có cái bụng phệ như Hồ Đầu cũng bị ngã trái ngã phải, vất vả ôm lấy một cây cột mới có thể đứng vững.

Nhưng Tiêu Thu Phong vẫn chưa động, chỉ nhìn bảy tám tên Phi Điều này, bị Lang tổ bao vây, tùy ý hành hạ.

Một quyền kia, làm cho lông vũ trên cánh Phi Điểu Vương rơi xuống như hoa, hấn chậm rãi té xuống, miệng ộc ra một đồng máu tươi, thoát nhìn có lẽ đã bị thương.

Có vài tên Phi Điểu thoát nhìn là vương giả, đập đập cánh, quát : “Bọn mày là ai, mục tiêu của bọn tao là đối phó Ngạo Thiên Minh, không liên quan đến bọn mày, mau tránh ra, bằng không đừng trách bọn tao huyết sát vô quy, cho bọn mày cùng chôn với nhau”

Nghe được âm thanh, Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi đã từ trong nhà vọt ra, giờ phút này, Tiêu Thu Phong đã động, thân hình đang ngồi trên bàn đá biến mất, quả thật giống như một tia chớp, một cú nhảy lên đến tận trời, một thế phát tay thôi, cũng tiêu sái đến cực điểm.

Mười hai đạo Tâm Huyết Dao lực biến ảo, đã nhẹ nhàng phát ra, bao vây lấy tên Phi Điểu vừa nói kia.

“Giáo huấn năm đó chưa đủ, thật không ngờ bọn mày còn dám trở ra lần nữa, lúc này đụng đến tao, sợ rằng bọn mày đã không còn cơ hội sống sót”

Tên Phi Điểu đó biến sắc, hoảng sợ hét lớn : “Vua Trung Đông... “Đúng vậy, Vua Trung Đông, chính là truyền thuyết về Tiêu Thu Phong ở Châu Âu.

Nhưng đó cũng là âm thanh cuối cùng của hấn, mười hai đạo Tâm Huyết Dao Lực, đã chặt đứt thân hình hấn, hai cái cánh, đã đứt làm mấy khúc, từ trên trời rơi xuống, thân hình Tiêu Thu Phong lao xuống theo, đập một cước, làm cho hấn lún sâu vào mặt đất, tuy rằng chưa tắt thở, nhưng cũng sắp được mai táng rồi.

“Giết hết, không chừa một tên”Sát khí của Tiêu Thu Phong đã hiện lên, hạ lệnh tàn sát.

Labus và Lang Khuyển xuống tay cũng rất tà nhẫn, mấy tên người chim sau khi Điểu Vương chết, đã hoảng sợ đến cực điểm, bị Lang tổ bao vây, liên tục phát ra những tiếng kêu thảm, rơi xuống đất chết tươi.

“Người này rất lợi hại... hai vị bang chủ, chạy mau, chúng ta không phải đối thủ của bọn họ”Bên trong chúng nữ, có một người hét to lên dưới cảnh tượng giết chóc kinh khủng của Tiêu Thu Phong, che trước mặt Thanh Bình Nhi và Thập Tam Muội, chuẩn bị liều chết bảo vệ an toàn cho hai người.

Tuy rằng không biết tự lượng sức, nhưng dũng khí có thừa.

Mà Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi thì toàn thân run động, trong thời khắc nguy hiểm nhất, người mà hai người hy vọng nhất, đã đến bên cạnh.

“Tiêu thiếu gia... anh rốt cục đã đến!”

Thanh Bình Nhi trực tiếp bước lại, xông đến đầu tiên, nhào đầu vào lòng ngực Tiêu Thu Phong.

521. Chương 521: Lời Hứa Hẹn

Nhưng hấn đã quên, điểu nhân chính là điểu nhân, cho dù chết cũng không có ai thương xót cho hấn.

Cùng chết mang tính hủy diệt đối với Tiêu Thu Phong mà nói chẳng có tác dụng gì, khễ giờ tay lên, chặn đầu hấn lại, mặc cho hấn vỗ vỗ cánh, nhưng không thể chuyển động được chút nào.

Lực lượng ngưng tụ lên tay, hình thành cương kinh không thể phá, quá cường đại, tay khễ vung lên, Tiêu Thu Phong lạnh lùng quát: “Cút”

Chữ “cút” vừa rơi xuống, một luồng ánh sáng lóe lên, hình thành xoáy ốc, thành hình trong kết giới, mà cánh con điểu nhân này trong nháy mắt bị động lại, ngũ quan rĩ máu. Cả người “rắc” một tiếng rơi xuống đất, tay chân gãy dựa mấy cái, vỡ tâm mạch mà chết.

Lực lượng cường đại này làm người xung quanh vô cùng sợ hãi.

“Hấn, hấn chính là Tiêu thiếu gia” Một cô bé lí nhí nói. Mặc dù mỗi người ở Ngạo Thiên Minh đều nghe được truyền thuyết về Tiêu thiếu gia, nhưng không được tận mắt nhìn thấy, nàng không thể tin. Lúc này nàng mới biết được Tiêu thiếu gia được Ngạo Thiên Minh xưng thần, quả nhiên là thần, còn cường đại hơn trong truyền thuyết.

Một cô gái khác nói tiếp: “Đúng, đúng thế, anh ấy là Tiêu thiếu gia, đẹp trai hơn truyền thuyết, mạnh hơn, làm người ta động tâm hơn. Đáng tiếc...”

Lại một cô gái khác cười nói: “Đáng tiếc Thanh bang chủ của chúng ta đã chiếm tiên cơ. Nếu không chắc có người lấy thân báo đáp, phải không?”

Đối mặt với giết chóc mạnh mẽ, kinh hoàng lúc trước, bây giờ đã biến thành xem náo nhiệt. Có Tiêu thiếu gia cường đại ở đây, chẳng có kẻ địch nào có thể làm các nàng lo lắng.

Một điều nhân cuối cùng bị Labus và Lang Khuyển kéo đứt cánh, máu thịt bay trên không, hai tay bị kéo, còn mỗi thân mình cũng bị một thành viên Lang Tổ vung đao chém xuống, ngực đầm máu, máu ứa ra, co quắp, ánh mắt không cam lòng chớp chớp mấy cái, mất mạng.

Thập Tam Muội đi tới, quát lên với Ngạo Thiên tổ: “Dọn dẹp hiện trường, tuần tra khắp tổng bộ Ngạo Thiên Minh, xem còn cá lọt lưới không, giết sạch”

Ngạo Thiên tổ lúc này mới tỉnh táo lại. Nhìn Lang Tổ đang giết chóc, còn rung động hơn so với Thần binh chiến đội năm nào. Ba năm qua, bởi vì Ngạo Thiên Minh không ngừng phát triển nên bọn họ có chút tự mãn. Lúc này mới biết trên đời còn rất nhiều cao thủ.

Labus và Lang Khuyển đã lui lại, ngoại trừ Ngạo Thiên tổ đang dọn dẹp chiến trường, không khí nơi này từ từ khôi phục bình tĩnh. Nhưng Thanh Bình Nhi cầm tay Tiêu Thu Phong vẫn không chịu buông ra. Ở trong lòng Tiêu Thu Phong, nàng rất thoải mái, không phải lo lắng và khẩn trương. Chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường.

Trên đời này, được dựa vào lòng Tiêu Thu Phong, chính là khao khát duy nhất của nàng.

“Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, xin lỗi, xin lỗi, vừa nãy vô lễ với anh... xin anh tha lỗi” Mấy phượng nữ chạy tới, hành lễ với Tiêu Thu Phong.

Hồ Đầu đắc ý nói: “Xem mấy cô bé này còn kiêu ngạo nữa không. Thấy Tiêu thiếu gia còn dám ngăn cản, bây giờ biết sai rồi hả”

Tiêu Thu Phong chỉ khẽ cười cười, khoát tay nói: “Các cô không làm sai, lệnh như núi, kiên trì chấp hành chính là phẩm chất quan trọng nhất. Các cô làm rất tốt, tôi sẽ không trách”

Mấy nàng mừng rỡ, có cô bé nói: “Tiêu thiếu gia, anh chính là thần tượng của mọi người, anh có thể ký tên cho bọn em không”

Bị cô bé này quăn, đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười. Hắn không phải ngôi sao, chưa từng kí tên bao giờ.

Thập Tam Muội đã quát: “Trước mặt Tiêu thiếu gia, không được vô lễ, còn không lui ra”

Đi tới, nói: “Tiêu thiếu gia, anh đến thật đúng lúc. Nếu không Ngạo Thiên Minh đúng là không đối phó được với Mafia”

Thanh Bình Nhi lúc này mới mở miệng nói, giọng lạnh như băng: “Nếu anh ấy không đến, tôi cũng chuẩn bị xông ra, liều mạng với Mafia. Những kẻ đó khinh người quá đáng, giết không ít huynh đệ Ngạo Thiên Minh chúng ta”

Tiêu Thu Phong ôm eo nàng, nói: “Được rồi, việc này để anh xử lý. Đối phó một đám Mafia, không cần phải tốn sức. Kẻ địch trước mắt của anh còn cường đại hơn Mafia mấy trăm lần”

Dù là tất cả Mafia toàn thế giới gộp lại cũng không bằng vũ khí hình người của Thất Sát.

Thập Tam Muội chợt hỏi: “Tiêu thiếu gia, đám người vừa nãy hình như không phải Thần binh chiến đội, nhưng còn cường đại hơn Thần binh chiến đội. Bọn họ là ai”

“Bọn họ là Lang Tổ, đương nhiên cũng được tôi xưng là vua thần binh, tạm chấp nhận” Lực lượng cường đại như vậy, trong mắt người bình thường đã rất kinh hãi. Vậy mà Tiêu Thu Phong còn nói tạm chấp nhận, đúng là làm người ta không thể tin.

Nếu Lang Khuyển và Labus ở đây, nghe được câu nói này, chính là niềm an ủi lớn nhất đối với bọn họ.

ở Trung Đông, người có thể được Tiêu thiếu gia khen, đúng là rất vinh dự.

Nhìn Tiêu Thu Phong, Thanh Bình Nhi không còn vẻ lạnh lùng như bình thường, chuyện gì cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, nói: “Thu Phong, Mafia giao cho anh. Đi, bọn em đưa tất cả tài liệu cho anh. Mấy hôm nay đúng là bị đám người này hành hạ đến chết, bây giờ rốt cuộc có thể thở dài”

Ba người rời khỏi chiến trường, vào một căn phòng yên tĩnh. Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi nói tất cả diễn biến Mafia xâm nhập ra một lần. Đương nhiên cũng bao gồm tài liệu các năng thu được về Mafia. Thì ra đại bản doanh của chúng ở Châu Á không phải ở Hongkong, mà là Đài Loan.

Chẳng qua bọn chúng bắt buộc phải nắm được Hongkong. Vì vậy đã cử người đến xâm lấn, cao thủ Mafia đúng là không ít.

Các bang phái ở Hongkong đều là bản địa. Ngạo Thiên Minh có lực lượng cường đại nhất. Mà Sơn Khẩu Minh năm đó, và Mafia bây giờ đều là các bang phái quốc tế, thu nạp rất nhiều kẻ hung ác cường đại, Ngạo Thiên tổ không thể ngăn cản. Mấy ngày nay, Ngạo Thiên Minh tổn thất nặng nề, thậm chí lực lượng phòng ngự Hongkong là Phi Hổ cũng bị cao thủ Mafia giết hại không ít.

Lúc này Hongkong đã cầu viện quốc gia.

Có một số việc Tiêu Thu Phong còn không biết, ba đại cao thủ của Lang Tổ đã được phái ra. Theo bọn họ còn có mấy đối với thần binh, chuẩn bị âm thầm diệt trừ thế lực Mafia ở Hongkong.

“Tiêu thiếu gia, cao thủ Mafia rất hung tàn, hơn nữa đều điên cuồng hiếu sát, rất khó đối phó. Chúng tôi đã cầu cứu Phương tử, thật không ngờ Tiêu thiếu gia lại tự mình đến. Bây giờ chúng tôi đã yên tâm”

Thập Tam Muội cũng rất mệt mỏi. Áp lực như vậy làm cả thể xác và tinh thần vượt quá sức chịu đựng. Bang phái khổng lồ như Ngạo Thiên Minh muốn năng chống đỡ cả trong lẫn ngoài, thực sự là làm khó năng.

Hơn nữa đến lúc mấu chốt lại không có mấy người giúp được mình. Tiêu Thu Phong suy nghĩ một chút: “Tiêu Thu Phong, cô phải chú ý bồi dưỡng lớp kế cận. Người như Hồ Đầu đã không còn chỉ tiến thủ nữa, cũng nên cho bọn họ rút lui. Ngạo Thiên Minh có thể giúp bọn họ cả đời không lo lắng, nhưng để bọn họ chỉ huy một đường, đúng là làm khó bọn họ.

“Dù như thế nào, truyền thống của Ngạo Thiên Minh chính là người xuất sắc nắm quyền. Có như vậy, lực lượng Ngạo Thiên Minh mới có thể phát triển lên được”

Đây là khuyết điểm trong sự phát triển của mỗi một bang phái. Phụ nữ mãi là phụ nữ, khi xử lý sự vụ liên quan đến đồng bọn lâu năm, bọn họ không thể nhẫn tâm. Nhưng Tiêu Thu Phong lại khác, chỉ cần là huynh đệ, dù đối với bất cứ ai đều như nhau.

Thập Tam Muội khẽ gật đầu, đáp: “Lời Tiêu Thu Phong, tôi sẽ ghi nhớ. Chờ sau khi bình định được chuyện này, tôi sẽ tăng cường quản lý, xin Tiêu thiếu gia yên tâm”

Chỉ cần nhắc một chút là được. Thập Tam Muội đã khổ cực cả đời vì hắc đạo Hongkong, năng biết nên làm như thế nào.

Thanh Bình Nhi cười nói: “Được rồi, chuyện bây giờ giao hết cho anh, bọn em thoải mái hơn. Thu Phong, anh có phải mới từ Trung Đông đến đây, anh đã đến thăm Yên Nguyệt tỷ chưa. Chị ấy rất nhớ anh. Đúng, còn có Ngọc Thiên hình như cũng đang ở Hongkong. Em hẹn mấy người đó đến đây, mọi người đoàn tụ”

Từ lời hứa hẹn đó, từ chuyến đi đến Đông Nam, Thanh Bình Nhi đã coi mình là người của Tiêu gia, khi làm bất cứ điều gì đều nghĩ về Tiêu gia, rồi mới nghĩ đến bản thân.

Tiêu Thu Phong gật đầu, vừa cười vừa nói: “Anh vừa nãy đã đến chỗ Yên Nguyệt, đang có người ở bên cô ấy, em không cần lo lắng. Bình Nhi, lần này anh theo lời hứa mà đến, em không quên chứ”

Mặt Thanh Bình Nhi đỏ lên, lí nhí không biết nói gì: “Hứa gì mà hứa, em không nhớ”

Thập Tam Muội mặc dù tuổi có thể làm mẹ Thanh Bình Nhi, nhưng hai người lại thân như chị em, nghe thấy thế liền cười nói: “Bình Nhi không nhớ, nhưng tôi thì nhớ. Tôi có thể làm chứng cho Tiêu thiếu gia, yên tâm, tối nay nhất định không có ai quấy rầy hai người, an tâm hoàn thành đại sự cả đời. Có Tiêu thiếu gia, tương lai Bình Nhi sẽ hạnh phúc”

Thanh Bình Nhi quả nhiên rất xấu hổ, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong: “Cũng may anh còn nhớ đó. Người ta còn nghĩ anh không thèm để ý đến em, không muốn em. Anh cũng biết, mấy năm nay, em đợi khổ sở đến thế nào. Nếu như anh còn không xuất hiện, em chuẩn bị đi làm ni cô”

Không ngừng thất hứa, Tiêu Thu Phong biết, đều là lỗi của hắn. Mấy lần đi ngang qua Hongkong nhưng không có thời gian dừng lại. Lần này, dù như thế nào cũng không thể để cho cô gái này đau khổ chờ đợi hắn nữa.

Mấy năm trời, tình cảm của nàng đã không cần thử thách nữa.

522. Chương 522: Đêm Động Phòng Bị Quấy Rầy

Với sự hiểu biết về trong nháy mắt của hắn, sẽ không có lực lượng nào có thể ngăn cản Phi điều vương tấn công. Dù là chiến thuật biển người, Phi điều vương cũng có thể bình an rời đi. Nhưng không ngờ một chút tin tức cũng không có.

“Nghị trưởng đã không có thời gian cho chúng ta lãng phí. Người đã truyền lệnh cuối cùng, trong vòng ba ngày phải khống chế được Hongkong. Ngã Duy, người là chiến tướng mạnh nhất trong đảng, lần này là lúc người lập công. Ra lệnh tất cả quân lính, sáng mai phát động tổng tấn công vào trụ sở Ngạo Thiên Minh”

Bap là một đại hán khôi ngô hơn năm mươi tuổi, cao gần hai mét. Lúc này hắn đang đứng trước mặt bản đồ Hongkong, hai tay chắp sau lưng, mở miệng nói.

Đứng hai bên người hắn, chính là bốn người đàn ông trẻ tuổi. Trong đó có một người cuồng ngạo nhất. Mặc dù không nói gì, nhưng trong mắt lóe ra vẻ rẻ mạng người, làm người ta rất không thoải mái.

Không thoải mái không sao hết, nhưng tốt nhất mày đừng để lộ ra. Nếu không Huyền ảnh đao của hắn có thể cắt đứt yết hầu của mày chỉ một giây sau đó. Hắn từng làm như vậy, hơn nữa ra tay với thành viên trong đảng. Đơn giản là vì người này dám ô nhục uy nghiêm của chiến tướng là hắn.

Uy nghiêm muốn đạt được phải dựa vào máu.

Giờ phút này hắn đã đi tới một bước, lạnh lùng nói: “Đối phó một Ngạo Thiên Minh nho nhỏ, thật sự không cần lãng phí quá nhiều nhân lực. Chỉ bằng một mình tôi, có thể bắt hai con đàn bà đó. Chẳng qua tổ trưởng quá cẩn thận, phái tên phế vật Phi điều, có lẽ bọn chúng sợ đắc tội người phương Đông nên đã bỏ chạy.

Người phương Đông có rất nhiều lực lượng thần bí, nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, đối với Ngã Duy mà nói, hắn chỉ tin vào bản thân mình. Bởi vì lực lượng trên người hắn đều do hắn từng bước huấn luyện mà có được. Hắn chịu khổ nhiều hơn bất cứ ai. Ông trời rất công bằng, càng nỗ lực, đạt được cũng càng nhiều.

Hắn không tin trên đời còn có ai chịu khổ nhiều như hắn.

Vì học Huyền ảnh thuật, hắn đã sống ba năm ở hồ nước sâu hàng trăm mét lạnh giá. Vì đề cao khả năng chuyên chú, hắn giết cả bố mẹ mình. Bởi vì hắn không muốn có thân nhân tồn tại, ảnh hưởng đến tiến thân của mình.

Mà bây giờ hắn đã đạt được tất cả, có được kết quả xứng đáng. Mặc dù mới hai mươi tám tuổi, nhưng hắn đã rất nổi tiếng trong Mafia. Mặc dù thực lực chưa chắc đã đứng thứ nhất, nhưng vinh dự đệ nhất chiến tướng chỉ có mình hắn đạt được.

Hành động ở Hongkong lần này do Bap phụ trách. Nhưng Ngã Duy không tán thành cách làm của Bap, quá phí thời gian.

Bap nhìn Ngã Duy một cái, coi như không thấy vẻ bất kính của hắn, nhắc một câu: “Phương đông có câu, người quá cuồng cuồng, kết quả chính là thất bại. Hy vọng Ngã Duy mày là ngoại lệ”

Ngã Duy lộ ra vẻ khinh bỉ, cười nói: “Chỉ cần tổ trưởng có thể ngăn cản đám quân đội đáng ghét, chuyện đối phó Ngạo Thiên Minh do tôi xử lý, không cần tổ trưởng lo lắng”

Nói đến nước này, đúng là không có gì để nói nữa, Bap gật đầu: “Đi đi, hy vọng hành động lần này có thể thành công”

Ngã Duy lui ra, không thềm hành lễ lấy một cái. Trong Mafia rất chú trọng quy củ, đây là bất kính. Nhưng Bap chỉ thở dài một hơi, không nói gì thêm. Bởi vì từ Ngã Duy, hắn thấy mình năm đó, cũng cuồng vọng tự đại như vậy.

Ai mà không có thời trẻ tuổi, ai không nghĩ đến vượt hơn tất cả, nhưng thường phải trả một cái giá rất đắt.

Long Thần phương Đông đã phá vỡ tất cả ảo tưởng của hắn. Đêm đó, máu chảy thành sông, mười ba chiến tướng cường đại nhất của Mafia bị một mình hắn giết sạch. Chiến trường đỏ như địa ngục, cho dù hắn chỉ nhìn thấy đã không thể nào quên. Đó như một cơn ác mộng quanh quẩn trong đời hắn.

Từ giây phút đó, hắn mới biết mình là con ếch ngồi đáy giếng, không phải gì hết. Chẳng qua cái giá của sự hiểu biết quá đắt, đêm đó, mấy huynh đệ tốt nhất của hắn đã thành người chết. Người đang đầy nhiệt huyết biến thành xác chết lạnh như băng. Hắn rất sợ phương Đông.

Nếu như có thể, hắn hy vọng cả đời không phải bước trên vùng đất này.

Nhưng hắn là thành viên Mafia, đây là số mạng của hắn. Hắn đến đây, trong lòng căn bản đã chuẩn bị không còn sống mà về. Nhìn Ngã Duy đang muốn động, hắn cảm thấy thương tiếc. Chiến tướng coi thường đối thủ sẽ phải trả giá bằng tính mạng. Hơn nữa hắn cũng biết một ít chuyện mà Ngã Duy không biết. Ngạo Thiên Minh cũng không đơn giản như bề ngoài.

Mặc dù đối mặt với áp lực cường đại từ phía Mafia, nhưng Tiêu Thu Phong đã đến, đối với Thanh Bình Nhi mà nói là một điều hạnh phúc nhất. Thập Tam Muội đương nhiên biết tâm sự này của Thanh Bình Nhi, cho nên nhân lúc hoàng hôn, bố trí một phòng hoa chúc cho Thanh Bình Nhi, bên trong có treo đèn lồng, câu đối, rất giống không khí ngày cưới.

Mấy cô bé đương nhiên đứng ở bên cười trộm. Nhìn Thanh bang chủ và Tiêu thiếu gia trong truyền thuyết thành vợ chồng, các nàng vui mừng chúc phúc, đương nhiên cũng có tò mò. Nếu như không phải bị Thập Tam Muội mắng, sợ là các nàng chuẩn bị đứng đây xem hai người động phòng như thế nào.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, trên chiếc giường mềm mại thơm mát, Thanh Bình Nhi luôn mạnh mẽ lại xấu hổ ngượng ngùng, ngón tay ngọc không ngừng vờn vê tà áo. Tiêu Thu Phong cười cười đi đến trước mặt nàng, nàng cũng không dám ngẩng đầu lên. Ai cũng có thể nhìn ra cô gái này đang rất khẩn trương.

Năm năm trước, bọn họ đã gặp nhau. Đêm hôm đó, nàng thề, ai giết tên súc sinh đó, nàng gả cho hắn. Mà hắn đã xuất hiện, như thiên thần từ trên trời giáng xuống, chiếm lấy trái tim nàng. Mặc dù giây phút đó bọn họ là kẻ địch, nhưng tình yêu không có lý do.

Trái tim đã yêu, nhưng lại phải chờ đợi trong mòn mỏi, tất cả tình yêu trở thành vô hình theo sự biến mất của Tiêu Thu Phong, chỉ còn lại nhung nhớ và chua xót. Thanh Bình Nhi vốn nghĩ cả đời này sẽ sống cuộc đời cô độc như Thập Tam Muội, nhưng thật không ngờ hạnh phúc lại đến.

Tay từ từ vươn ra, giơ cầm Thanh Bình Nhi lên, da thịt mềm mại, trơn bóng, tỏa mùi thơm ngát. Năm năm trước, nàng là một cô bé hai mươi tuổi. Bây giờ nàng đã hai mươi lăm tuổi, nàng như một quả đào chín mọng, tỏa ra mùi hương thơm ngát, tính cách kiên định càng làm thêm hấp dẫn.

Mặt đối mặt, nhưng hai mắt lại khe nhìn nghiêng, Thanh Bình Nhi không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Thu Phong. Mặc dù sớm chuẩn bị tâm lý, nàng sớm có quyết định cả đời này làm người phụ nữ của hắn, yêu hắn cả đời.

Tiêu Thu Phong có chút buồn cười, nói: “Bình Nhi, chờ anh nhiều năm như vậy mà vẫn xấu hổ sao, chẳng lẽ chưa có quyết định, có muốn suy nghĩ nữa không?”

Thanh Bình Nhi vội vàng nhìn lại, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, có chút đau lòng nói: “Chẳng lẽ còn muốn làm người ta đợi ba năm nữa. Tuổi thanh xuân của phụ nữ trôi qua rất nhanh. Nếu còn ba năm nữa, sợ rằng anh không nhớ Thanh Bình Nhi là ai?”

Tiêu Thu Phong hơi động, ôm nàng, xin lỗi nói: “Bình Nhi, xin lỗi, mấy năm nay khổ cực em. Anh hứa với em, sau này sẽ không rời xa em nữa. Chờ xử lý xong chuyện ở Hongkong, giao Ngạo Thiên Minh cho Thập

Tam Muội xử lý, sau đó tìm những người có tài giúp đỡ. Em chỉ có nhiệm vụ sinh con cho anh, không có thời gian làm việc khác”

Thanh Bình Nhi cảm thấy rất vui, hờn dỗi nói: “Mơ đẹp nhỉ, ai đáp ứng sinh con cho anh. Nếu anh đối tốt với em, có lẽ em còn lo lắng một chút”

Tiêu Thu Phong ôm ngang người nàng dậy, cười nói: “Sinh con cái, em có thời gian thì suy nghĩ nhé, nhưng cảnh đẹp lúc này không thể chậm trễ. Em cũng biết, trên đời có ba việc gấp, mà động phòng hoa chúc là một trong số đó. Bình Nhi, không thể lãng phí”

Há mồm định nói gì lại thôi, chỉ dựa đầu vào lòng Tiêu Thu Phong. Giờ phút này nàng thực sự không dám ngẩng mặt nhìn ai.

Xuân sắc mê người từ từ hiện ra khi quần áo cởi dần, cô gái xinh đẹp tuyệt trần, ẩn giấu sự quyến rũ, lẳng lẽ nở rộ như một đóa hoa, ngực đầy đặn, đùi thon dài, *** quyến rũ, làm người ta muốn nhìn mãi không thôi.

Mặc dù trù mên hơn là yêu Thanh Bình Nhi, nhưng năm năm, tình cảm đó đã thăng hoa. Trong cuộc đời hắn, lại có thêm một vị trí dành cho nàng.

Ai oán kích tình, trong nháy mắt đó, đôi nam nữ quấn lấy nhau, tình cảm điên cuồng diễn ra, kết hợp sinh mệnh với nhau, từng sóng từng sóng công kích, làm cho cả căn phòng đầy không khí ***

Thập Tam Muội đã cam đoan không cho bất cứ ai quấy rầy nơi này, nhưng lại không như mong muốn, tình hoa vừa phát, trong lúc xuân sắc tràn ngập trong phòng, một khí tức bất an đã tràn vào trong phòng hoa chúc, làm cho Tiêu Thu Phong đang tận hưởng xuân sắc này chấn động trong lòng. Thanh Bình Nhi ở bên dưới cũng đã cảm nhận được.

Nàng đang trong cơn mê loạn, nhỏ giọng nói: “Ông xã, sao thế?”

Giờ phút này gọi như vậy thật đúng nghĩa. Mặc dù không có người thân, nhưng có ông xã, nàng đã có một gia đình, Đông Nam trong lòng nàng chính là quê hương.

“Hình như có tên đáng ghét đến quấy rối đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, thực sự quá ghê tởm, ít nhất cũng phải cho người ta tận hứng mới phải chứ”

Thanh Bình Nhi lấy tay khê đẩy hắn ra, bắt đắc dĩ yêu kiều nói: “Được rồi, ông xã, người ta đã suýt chết ba lần. Anh tha cho em đi mà. Cùng lắm thì chờ em nghỉ ngơi một lát sẽ bồi thường cho anh. Đừng cho đám Mafia thừa lúc đêm tối mà đánh lén”

Tiêu Thu Phong cười cười ngồi dậy, mặc quần áo, nói: “Được rồi, anh đi giải quyết mấy tên không biết điều đó, sau đó tiếp tục giấc mộng uyên ương, bù đắp lại thiếu sót mấy năm qua cho em”

Không đợi Thanh Bình Nhi mắng, người đã biến mất. Trong căn phòng đầy xuân sắc này chỉ còn lại Thanh Bình Nhi vừa xấu hổ vừa hạnh phúc.

523. Chương 523: Không Xứng Là Đối Thủ

Theo hắn thấy, đối phó một bang hội bản địa nhỏ nhoi đất Hongkong này, thực sự không cần quá cẩn thận. Với lực lượng của Mafia, một khi tổng tấn công, hắn căn bản không có cơ hội ra tay. Hắn muốn chứng minh cho mọi người, đệ nhất chiến tướng trong đẳng không chỉ là hư danh.

Chỉ cần một mình hắn đã đủ để bắt cả Ngạo Thiên Minh.

Trong khoảng không trống trải, ánh đèn sáng như ban ngày, không hề có chút khí tức nặng nề, giống như không phát hiện ra sự xâm nhập của hắn vậy. Ngã Duy thậm chí cười nhạt với sự lơ là này, trong lòng càng thêm cho rằng Bap quá cẩn thận.

Một người, một người đàn ông lẳng lặng đứng trên con đường đã giữa sân, nhà hạ ngẩng đầu nhìn trên, trên mặt tản ra vẻ nặng nề, lúc này còn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, hình như có nhiều tâm sự.

Tay cầm thanh đao sắc bén, hình thành sát khí, Ngã Duy muốn động. Từ bên ngoài xông vào ngoại trừ mấy tên ngu ngốc canh gác xung quanh ra, không gặp phải đối thủ nào. Có lẽ người đàn ông này chính là cao thủ. Người có thể ở bên trong nội viện Ngạo Thiên Minh, trên cơ bản đều là nhân vật cao cấp.

“Lá gan của mày rất lớn, một mình xông vào Ngạo Thiên Minh. Xem ra, mày là một kẻ rất ngông cuồng. Tao cho mày ba cơ hội ra tay. Mày có thể thử một lần ngưng tụ sát khí”

Tiêu Thu Phong rất thất vọng, chỉ bằng người này còn không xứng cho hắn ra tay. Thật không ngờ Giáo Hoàng Châu Âu lại không đến.

Giọng nói rất nhẹ, rất lạnh nhạt, nhưng Ngã Duy cũng nghe thấy. Những lời này đáng ra phải do hắn nói.

Ngã Duy có chút kinh ngạc. Người đàn ông này nhìn khá yếu ớt, không có một chút lực lượng, không ngờ có thể nhận ra khí tức của hắn, đây có lẽ là trùng hợp.

Ảo ảnh lóe lên, Ngã Duy đã đứng trước mặt Tiêu Thu Phong, trong mắt lóe ra hàn quang lạnh lùng, miệng nở nụ cười giễu cợt: “Mày có lẽ còn ngông cuồng hơn tao. Trước mặt bản chiến tướng mà cũng có thể nói như vậy, tao khuyên mày một câu, nên gọi thêm người đến. Người phương Đông bọn mày không phải thích đánh hội đồng sao?”

Tiêu Thu Phong không nhịn được cười, tên này đúng là quá ngông cuồng.

“Giết mày quá dễ, căn bản không cần tao ra tay. Chẳng qua tao bây giờ có một thói quen, thích lột sạch quần áo đám tự cho là thiên sứ thần thánh. Mà mày là ếch ngồi đáy giếng, không coi ai ra gì, tao thích giẫm nát dưới chân, nhưng cũng không giết mày”

Nụ cười rất nhẹ nhàng nhưng lại giống như nụ cười ác quỷ làm người ta sợ hãi. Trong lòng Ngã Duy run lên, mắt co rút lại, sát khí cuộn cuộn tuôn trào.

“Tao cho mày toại nguyện” Huyền ảnh thuật vô hình vô ảnh, dù có sát khí cường đại nhưng chỉ trong nháy mắt khi hắn vừa dứt câu đã biến mất. Giống như hắn chưa từng xuất hiện ở đây. Nơi này ngoại trừ Tiêu Thu Phong, căn bản không có ai khác.

Nhưng tay Tiêu Thu Phong đã vung lên, một vầng sáng đã từ trong không khí đâm mạnh tới, sau đó một thân hình dung nhập vào không khí bị mạnh mẽ đẩy ra, một tiếng nói lạnh lùng vang lên: “Chiêu thứ nhất”

Ngã Duy rất tức, không thể, người đàn ông này không thể nào phá được Huyền ảnh thuật của hắn.

Còn không chờ Tiêu Thu Phong nói xong, Ngã Duy đã quát lạnh một tiếng: “Vạn huyền ma ảnh” Thân hình lại đổi, từ hai biến thành bốn, bốn thành tám, xung quanh Tiêu Thu Phong đều là bóng của Ngã Duy.

Nhưng Ngã Duy vẫn còn quá trẻ, tuổi trẻ lại ngây thơ. Hắn luôn cho rằng mình là mạnh nhất, luôn cho rằng Huyền ảnh thuật là lực lượng cường đại nhất trên thế giới này. Nhưng hắn cũng không biết, chỉ dựa vào một đạo thân pháp này thì chẳng có tác dụng gì trước mặt Tiêu Thu Phong.

“Mày có phải cảm thấy chơi rất vui?” Tiêu Thu Phong đột nhiên cất tiếng, giống như tiếng sấm nổ vang bên tai Ngã Duy vậy. “Ba” một tiếng, Ngã Duy bị tát mạnh một cái vào mặt.

Thân hình bay ra ngoài hơn mười mét, Ngã Duy lăn tròn trên đất, chỉ một cái tát mà thôi nên hắn không bị thương. Nhưng tim hắn còn đau đớn hơn bị thương, bởi vì đó là sỉ nhục.

Tiếng kêu thảm thiết đã vang lên ở bên ngoài, cuộc công kích do Ngã Duy chỉ huy đã bắt đầu. Nhưng lúc này Ngã Duy không còn một chút tự tin. Người đàn ông trước mặt giống như một người không thể chiến thắng. Trước mặt hắn, mình bất lực, không làm gì được.

Lang Khuyển xuất hiện, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, khom người bẩm báo: “Tiêu thiếu gia, một trăm linh sáu người, thêm thẳng này là một trăm linh bảy người, không có đối thủ cường đại”

Không có đối thủ cường đại, lời này Lang Khuyển nói là một cách đánh giá xác thực. Nhưng Ngã Duy lại nở nụ cười, thân hình lóe lên, đã lao tới một lần nữa.

Lúc này đối tượng của hắn không phải Tiêu Thu Phong mà là Lang Khuyển. Trong lòng hắn đã thừa nhận mình không phải đối thủ của người đàn ông kia. Nhưng Lang Khuyển, hắn không phục, một trăm linh bảy người, ít nhất có hắn là cường đại.

Tiêu Thu Phong lên tiếng: “Không cần giết nó, phế đi”

Lang Khuyển đã động. Hời Tiêu Thu Phong nói, hắn đã nghe thấy. Nhưng hắn ra tay còn tàn nhẫn hơn Tiêu Thu Phong nhiều. Huyền ảnh thuật của Ngã Duy chưa phát huy hoàn toàn đã bị trúng quyền đánh bay ra xa.

“Đám phế vật Mafia bọn mày mà cũng dám ra tay với Tiêu thiếu gia, đúng là không tự lượng sức”

Quyền nhanh, lực lượng cực mạnh. Đây là nắm tay nhanh nhất mà Ngã Duy đã thấy. Ba quyền đánh mạnh vào người hắn, phá vỡ khí hải, đan điền, kinh mạch của hắn. Hắn căn bản không thể ngăn cản, đường đường đệ nhất chiến tướng Mafia, lúc này không khác gì đứa bé.

“Mày là kẻ đáng thương nhất trên đời, tao không giết mày. Đương nhiên, mày có thể tự tử. Mày sống chính là sai lầm” Làm một người chết không nhất định đã phải giết hắn. Có thể để cho hắn tự mình hủy diệt. Ngã Duy nằm trên mặt đất, gào lên như dã thú, nhưng không ai để ý đến hắn. Bởi vì kinh mạch của hắn đã bị hủy, lực lượng biến mất, còn không bằng một người bình thường. Hai thành viên Ngạo Thiên Minh đã nhắc cơ thể mềm nhũn của hắn lên như một con chó. Dù hắn muốn ra tay, nhưng tay cũng không thể giờ lên được nữa.

Một trăm linh bảy người thì chính mười sáu người chết, mười một người bỏ chạy, nhưng trong đó có một người bị ném ra, đó là Ngã Duy.

Lực lượng này đối với Lang Tổ mà nói thật không xứng là đối thủ.

Một tiếng sau, Ngã Duy đã được đưa đến trước mặt Bap. Không có nước mắt, ám ảnh tử vong bao phủ mọi người, bọn họ thà nhìn thấy xác Ngã Duy, cũng không muốn thấy dáng vẻ nửa sống nửa chết của hắn lúc này.

Ngoại trừ sĩ khí giảm sút, còn lại chỉ là thương xót, xung quanh đều là ánh mắt thương xót.

Trong mắt Bap cũng là như vậy. Chiến tướng Ngã Duy bị như vậy, hắn rất nuối tiếc. Bởi vì hắn đã sớm chuẩn bị cho kết cục này.

Ngã Duy đã mất tiếng, há mồm nhưng không phát ra được bất cứ âm thanh gì, nhưng mắt hắn trợn trừng mong được chết.

“Mày muốn tao giết mày?” Bap hỏi.

Về kích động trong mắt thay đổi, là vui mừng, là cảm ơn. Ngã Duy lúc này chỉ có chết mới là giải thoát. Chết, hắn còn có thể được coi là dũng sĩ.

Bap thở dài một hơi nói: “Có lẽ cái chết đối với mày chính là hạnh phúc” Đặt tay lên cổ Ngã Duy, hơi dùng sức, cổ tay hơi động, chỉ nghe “rắc” một tiếng, xương cổ gãy, nhưng trên mặt Ngã Duy không có đau đớn, chỉ có vẻ vui mừng.

Hắn đã được giải thoát.

Lúc Tiêu Thu Phong về phòng, Thanh Bình Nhi đã thiếp đi, tiến vào mộng đẹp. Hắn ôm lấy người phụ nữ trần truồng trên giường, cũng thiếp đi.

Sáng hôm sau, lúc Tiêu Thu Phong rời giường thì Thanh Bình Nhi vẫn còn đang ngủ. Mà ngoài cửa, Thập Tam Muội đã sớm chờ, bởi vì có tin tức mới truyền đến. Giáo Hoàng Châu Âu sáng nay đã từ Đài Loan chạy đến Hongkong, tặng viện cho Mafia. Hơn nữa Hắc Dạ Châu Á cũng tiến vào Hongkong, âm thầm cấu kết với Mafia.

Tiêu Thu Phong có chút kỳ quái, Ma Tôn Hắc Dạ cũng đã bị giết, không ngờ Hắc Dạ còn ngông cuồng như vậy. Tên Cảnh Trưởng mới của Hắc Dạ rốt cuộc là ai. Lực lượng lãnh đạo tối cao của Hắc Dạ Châu Á chính là Cảnh Trưởng.

“Cho người giám sát chặt chẽ, có tình hình lập tức báo cáo. Còn có, tốt nhất có thể tra ra được chỗ ẩn của chúng. Phòng ngự không bao giờ hiệu quả bằng tấn công”

Thập Tam Muội khẽ gật đầu. Ý của Tiêu Thu Phong, nàng hiểu rõ. Đang định xoay người ra ngoài, cửa phòng mở ra, Thanh Bình Nhi chưa rửa mặt đang dụi dụi mắt đi ra, nói: “Thu Phong, anh ở đâu?”

Mở mắt ra không thấy Tiêu Thu Phong, nàng lo lắng.

Thập Tam Muội đã cười nói: “Bình Nhi, còn không mở mắt đã tìm ông xã rồi. Yên tâm, Tiêu thiếu gia ở đây, không đi đâu hết”

Bình Nhi dụi dụi mắt, thấy Tiêu Thu Phong đang cười, không hề xấu hổ nhào vào lòng hắn, khó chịu kêu lên: “Sáng ngày ra rồi giường cũng không nói một tiếng. Người ta còn tưởng anh chiếm được tiện nghi liền bỏ chạy”

Thập Tam Muội lắc đầu bất đắc dĩ, cô gái mới được *** đúng là khác thường, ngay cả suy nghĩ thiệt hơn cũng xuất hiện. Đúng là...

Tiêu Thu Phong cũng không thể không cười, nói: “Bình Nhi, em yên tâm, tiện nghi của em, anh còn chưa chiếm đủ, nếu muốn chạy cũng phải chờ mấy ngày”

Mở to đôi mắt đẹp, Thanh Bình Nhi càng ôm Tiêu Thu Phong chặt hơn, vội vàng nói: “Anh dám, anh nếu dám trốn, em cắt”

Làm bang chủ nhiều năm như vậy, nàng cũng không phải ngồi không, sự hung hãn có thể so sánh với Ruth.

524. Chương 524: Tình Cảm Ôn Nhu

Mà Tiêu Thu Phong lúc này để Lang Tổ ở lại Ngạo Thiên Minh. Còn bản thân hắn đi đến chỗ Yên Nguyệt. Giống như lần trước, Tiêu Thu Phong không đi qua cổng, chui qua cửa sổ mà vào. Như vậy vừa đơn giản vừa dứt khoát, đỡ bị đảm bảo vệ hồi hạn, tốn thời gian.

Thân hình gợi cảm, mặc chiếc áo ngủ đầy quyến rũ, đang thay quần áo. Tiêu Thu Phong đột nhiên tiến vào, không tránh không né, hắn chưa kịp tránh thì nàng đã quay đầu lại, hai tay chắn trước ngực. Nhưng thật không ngờ gian phòng vốn thuộc về Liễu Yên Nguyệt, lúc này Tử Dao lại đang ở đây.

“Anh, anh làm gì đó? Vào sao không gõ cửa, không thấy người ta đang thay quần áo sao?” Mặt đỏ ửng, da thịt nõn nà như ngọc, xuân quang tiết ra ngoài, dù lấy hai tay che đi, cũng không thể che hết cảnh đẹp trên ngực. Thật ra lần chữa thương trước đây, Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được.

Tử Dao tiên tử nhìn bề ngoài rất lạnh lùng, dáng người rất tuyệt. Chẳng qua ngày thường mặc quần áo kín mít nên không thấy rõ mà thôi.

Tiêu Thu Phong ra vẻ không có chuyện gì, không thấy gì, không thèm để ý nói: “A, đang thay quần áo à, anh đi nhằm phòng. Em tiếp tục, em tiếp tục, coi như anh chưa đến”

Lúc này không đi còn đợi khi nào nữa. Mở cửa phòng ngủ, Tiêu Thu Phong chạy ra ngoài, chẳng qua vẫn thay đầu lại, nhìn chiếc quần lót đầy gợi cảm của Tử Dao, gật đầu tán thưởng: “Tử Dao, đồ lót của em rất được, nhớ mua mấy cái, anh thích nhìn”

Một cái gối được ném tới, Tử Dao tức giận mắng: “Anh xấu xa, anh nhìn thấy”

Nói nhảm, hắn có phải mù đâu, còn có thể không nhìn thấy gì sao. Hơn nữa cảnh đẹp mê người đó, hắn càng phải chú ý ngắm nhìn, nhìn thật kỹ.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Tử Dao, đang ngồi trên giường, chẳng qua tay trên ngực đã chuyển sang che mặt đỏ bừng. Lần này lại bị người đàn ông đó chiếm tiện nghi.

Ngoài phòng khách, Liễu Yên Nguyệt và Vũ nghe được âm thanh bên trong, lại thấy Tiêu Thu Phong vội vàng chạy ra, đều che miệng cười.

“Ông xã, sao, đáng người tốc độ rất được phải không. Đúng là không ngờ, thường xuyên tắm nước nóng lại có tác dụng với da dễ như vậy. Vũ tỷ, sau này chúng ta nhất định phải đi thử” Xem ra tối qua ba nàng ngủ rất muộn, ngay cả vấn đề da thịt trắng nõn cũng nói.

Vũ cũng cười nói: “Đáng người Tử Dao đương nhiên tuyệt vời. Nhưng để ông xã nói thì có lẽ sẽ thích hơn đồ lót trên người Tử Dao. Sao, em và Yên Nguyệt cũng mua, có muốn mặc cho anh xem không?”

Đường đường một tiên tử không ngờ lại mặc quần lót trong suốt đầy gợi cảm đó, đây đúng là tiết độ thần thánh. Chẳng qua Tiêu Thu Phong chính là kẻ trời sinh phá vỡ nguyên tắc, hấn thích.

Tiêu Thu Phong nhảy lên, đã ngồi giữa hai nàng, ôm hai thân thể mềm mại thơm ngát vào lòng, háo sắc cười nói: “Vậy đương nhiên phải thưởng thức rồi, tốt nhất là hai bà vợ xinh đẹp cùng mặc, biểu diễn xem nào, như vậy sẽ rất ***”

Liễu Yên Nguyệt vùng tay vỗ vào tay Tiêu Thu Phong, hờn dỗi xấu hổ quát: “Nghĩ hay nhỉ, người ta không làm chuyện xấu hổ đó. Nếu muốn nhìn về Đông Nam đi. Trong nhà có người muốn mặc cho anh xem đó. Sợ là mấy cô bé kia đang không đợi được”

Tiêu Thu Phong ôm Liễu Yên Nguyệt đang xấu hổ lên đùi mình, cười nói: “Ông xã cũng đang không đợi được đây. Yên Nguyệt, có muốn thân thiết, thân thiết ngay bây giờ không?”

Vũ đã kéo tay Tiêu Thu Phong ra: “Thu Phong, nhẹ nhàng chút, Yên Nguyệt đang có thai, không chịu được điên cuồng của anh đâu. Sao, đêm qua Bình Nhi không cho anh ăn no sao?”

Quả nhiên là có tin vui, hấn đang kỳ quái mấy hôm nay Liễu Yên Nguyệt càng lúc càng gầy, giống như ăn không no, xem ra đây là do nàng có thai nên vậy.

Liễu Yên Nguyệt vui mừng nói: “Ông xã, hy vọng lần này có thể sinh một cháu trai cho Tiêu gia. Trong nhà chỉ có một mình Mộ Thiên là cháu trai, bố mẹ rất mong có thêm đó?”

Tiêu Thu Phong cũng không biết nói gì cho tốt. Thực ra giữa Mộ Thiên và Tư Giai, hấn thích Tư Giai hơn. Cô bé này rất đáng yêu. Không giống Mộ Thiên, quá nghịch ngợm, cả người lúc nào cũng bẩn. Chẳng qua hai ông bà rất thích thằng bé này, tâm trạng mọi người là khác nhau mà.

Vũ lập tức khuyên: “Yên Nguyệt, việc này có quan hệ gì đâu. Em xinh như vậy, con gái sinh ra đương nhiên là đại mỹ nhân, không nhất định phải sinh con trai. Anh nghe Thu Phong nói rất thích Tư Giai, có phải không?”

Liễu Yên Nguyệt lập tức ngắc đầu, vẻ mặt chờ đợi nhìn Tiêu Thu Phong, trong mắt còn có ý hỏi.

“Đương nhiên, thằng ranh Mộ Thiên có hai ông bà yêu là đủ rồi. Anh đương nhiên yêu Tư Giai nhất, mỗi lần thấy Tư Giai, nó gọi anh là ba, thật thân thiết, mỗi lần đều muốn ôm con thật lâu”

Mặc dù Hân Hân cũng đáng yêu, nhưng lại rất nghịch ngợm, không dễ lừa, không ngờ dám đánh nhau với Mộ Thiên. Không cần hỏi, Hồn Thế Ma Vương tiếp theo nhất định là nó.

Lời Tiêu Thu Phong nói, Liễu Yên Nguyệt rất cao hứng, nhưng suy nghĩ trong lòng không hề thay đổi, trai gái đều có, nàng muốn một con trai.

Chuyện này có khuyên cũng vô dụng, mặc dù Tiêu Thu Phong không để ý, Vũ cũng hiểu không sao, có con là tốt, là nam hay nữ chẳng phải đều là con của mình sao.

Điện thoại di động vang lên, Thanh Bình Nhi gọi tới. Nhưng không phải là nhớ hấn, mà là có tin tức của Mafia.

Bỏ điện thoại xuống, Vũ hỏi: “Lại phải đi sao?”

Tiêu Thu Phong gạt đầu: “Đúng vậy, Hongkong rất hỗn loạn, phải dọn dẹp không sẽ rất phiền. Được rồi, mấy người ở đây chơi, giúp anh chọn quà cho mấy đứa bé trong nhà, anh mà về tay không, mấy đứa bé nhất định sẽ mất hứng.

Liễu Yên Nguyệt ngoan ngoãn rời khỏi đùi Tiêu Thu Phong, mặc dù nàng thích cảm giác này, thích Tiêu Thu Phong sủng ái, nhưng đàn ông có chuyện phải làm, nàng luôn ủng hộ.

Lúc này cửa phòng ngủ mở ra, Tử Dao mặt đỏ hồng đi ra, thay một chiếc váy trẻ trung năng động, xem ra hôm qua mới mua, đúng là rất hợp người, làm khí chất lạnh lùng của nàng có thêm sức sống thanh xuân, kết hợp với sự quyến rũ của ma khí, hấp dẫn đến cực điểm.

Tiêu Thu Phong đứng lên cười nói: “Tử Dao, váy này rất được, nhưng không thích như vừa này”

“Đồ háo sắc, anh còn nói nữa, em cầm kiếm chém anh” Miệng anh đào khê run lên, mím môi, Tử Dao không chịu được nữa.

Tu luyện cả đời, không dính gì đến tình yêu nam nữ, nhưng xuất thế có mấy tháng, tất cả kiên trì của nàng đã từng bước tan đi. Bây giờ ngay cả thân thể trong sạch của nàng cũng bị Tiêu Thu Phong nhìn mấy lần, trong lòng đang rất xấu hổ, không ai có thể hiểu.

Chỉ là nàng sợ hãi, nhưng cũng kích động, chính nàng cũng không rõ đây là cảm giác gì.

Tiêu Thu Phong giơ tay ra xin tha, nói: “Được được, coi như anh không nói. Bây giờ anh có việc phải đi. Chờ xong chuyện sẽ về chơi với mọi người” Thân hình hơi động, đưa tay sờ lướt qua mặt Tử Dao khi nàng chưa lấy lại tinh thần, khê nói: “Ừ, da mịn thật, rất tuyệt”

Không cần biết Tử Dao có tức hay không, vì dù sao hấn cũng đã rời đi.

Tử Dao tức đến độ giơ chân lên, nhưng lại vô lực, đành phải chạy đến cạnh Yên Nguyệt và Vũ, mất hứng nói: “Vũ tỷ, các người sao không quản hấn, nghe người ta nói vợ không phải quản chồng sao?”

Hôm qua xem phim tình cảm nam nữ, cô gái này học theo.

Liễu Yên Nguyệt ngẩn ra không nhìn được cười. Mà Vũ lại nghiêm giọng nói: “Tử Dao, em không phải nói cũng là vợ của hấn sao, vậy em đi quản đi, chúng ta ủng hộ em”

Tử Dao đỏ mặt. Bây giờ nàng đã biết, với quan hệ giữa bọn họ, căn bản không phải vợ chồng, nhiều nhất chỉ coi là bạn trai bạn gái, có chút xấu hổ bĩu môi nói: “Em không phải, em xem Tv nên biết chỉ có ngủ với hấn, mới là vợ của hấn”

Toát mồ hôi, đây là lý luận gì, Vũ và Yên Nguyệt đều ngẩn ra.

Thanh Bình Nhi báo cho Tiêu Thu Phong vị trí của Mafia. Bọn chúng rất thông minh, đại bản doanh tấn công Hongkong của chúng lại là trên một du thuyền khổng lồ. Bọn từ lúc đến Hongkong vẫn ở trên này, chưa lên bờ.

Phát hiện hành tung của chúng cũng là do tình cờ. Nhưng dù như thế nào, Tiêu Thu Phong bây giờ đã biết. Lúc hấn biết thì Dạ Ứng cũng đã biết. Ba đại cao thủ Long Tổ đều xuất động, đương nhiên còn có mấy thần binh được điều vào Long Tổ, chuẩn bị toàn lực công kích kẻ gây hỗn loạn ở Hongkong.

Du thuyền trên biển không có biện pháp khác, chỉ có trực diện công kích. Khi mấy người Long Tổ đến bờ biển, Tiêu Thu Phong và Lang Tổ cũng đã tới. Bọn họ không giống như Long Tổ che giấu bản thân bằng cách lặn xuống. Đám người Tiêu Thu Phong trực tiếp dùng ca nô chạy tới.

Nói thật ra, Tiêu Thu Phong không hề gấp gáp, bọn chúng ở trên thuyền đúng là không dễ tìm. Nhưng một khi tìm được lại không phải lo lắng bọn chúng chạy trốn. Nhiều nhất cho nổ cả du thuyền. Hấn không tin những người này ở trong nước còn hơn hấn. Hấn có Long thân mà.

Trên du thuyền không chỉ có cao thủ Mafia, còn có Giáo Hoàng, đương nhiên còn có một bộ phận thành viên Hắc Dạ. Bọn chúng không phải bạn, nhưng lại có chung lợi ích.

525. Chương 525: Chiến Ý.

Không chỉ có Long Tổ và Tiêu Thu Phong là nhận được tin. Đội bảo vệ bờ biển của Hongkong cũng đã chạy tới. Tiến hành bao vây chiếc du thuyền này. Cuộc hải chiến sắp diễn ra. Gió nổi lên cuốn theo những cơn sóng lớn, một cuộc giết chóc cảnh giới sắp diễn ra.

Giáo Hoàng Châu Âu, Bap và Cảnh Trưởng Hắc Dạ, lúc này đều đang có mặt trong mật thất bàn bạc kế hoạch tiến quân vào Hongkong. Việc này chỉ có Hắc Dạ và Cảnh Trưởng là hứng thú. Giáo Hoàng từ xa đến đây chỉ vì mục đích chấm dứt ân oán với người phương Đông.

Danh dự giáo hội càng lúc càng suy giảm, hấn cần trận chiến này để lấy lại vinh dự của Giáo Hoàng. Hấn muốn làm chuyện mà mấy Giáo Hoàng trước kia không dám làm, truyền giáo lý đến Trung Quốc, phát triển được nhiều giáo đồ hơn.

Cho nên, hấn cảm thấy Bap quá cẩn thận là không đúng, nhìn bản kế hoạch trên bàn, hấn lạnh lùng mở miệng nói: "Tổ trưởng Bap, Mafia các người và Hắc Dạ muốn đạt được mặc dù gì, ta không cần biết. Ta chỉ hy vọng các người cho ta đánh một trận với người phương Đông, cái khác ta không làm"

Bap còn chưa mở miệng, Cảnh Trưởng đã ngẩng đầu lên. Nếu Tiêu Thu Phong có mặt ở đây nhất định sẽ kinh ngạc. Cảnh Trưởng này không ngờ chính là Bàng Binh Quyền con trai Cảnh Trưởng Bàng Xương Minh trước đây, đã mất tích ở Bắc Kinh hôm đó.

Bắc Kinh hỗn loạn, bốn đại gia tộc có ba nhà bị diệt, Hoàng gia ngoại trừ gia chủ Hoàng Đạo Sinh bị diệt, ba thằng con trai cũng bí mật bị bắt, sợ là cả đời không có khả năng xuất hiện. Mà Long gia, sau khi Long Tương chết, con trai hấn không ngờ kế thừa danh hiệu Ma Tướng, đúng là loạn.

Về phần sau khi Bàng Xương Minh chết, lại là con nối nghiệp cha. Con trai hấn, Bàng Binh Quyền lại làm Cảnh Trưởng tiếp theo, tất cả giống như không hề thay đổi.

Đến lúc này, Cảnh Trưởng chắc còn chưa biết tin Ma Tôn đã chết.

"Giáo Hoàng, cơ hội này ông nhất định sẽ có. Chúng tôi sẽ cho ông cơ hội này. Tổng tấn công Ngạo Thiên Minh, cuốn tất cả thế lực Hongkong vào. Ông yên tâm, tin rằng Nghị Trưởng sẽ cho ông được báo thù, trả thù lao thỏa đáng"

Có tiền có thể sui khiến ma quỷ. Giáo Hoàng mấy lần thất bại, sĩ khí giảm mạnh. Giáo phái bây giờ đã muốn ngã, nếu không như vậy, Giáo Hoàng luôn tự cho là đại biểu của thượng đế sao lại bị đám Mafia mời đến, đều là do lợi ích gây họa.

Có những lời này, Giáo Hoàng cũng chỉ có thể kiềm cơn tức giận, chờ đợi. Bap ở bên cũng cười nói: "Giáo Hoàng nhẫn nại chút. Chúng ta đều muốn cơ hội mà..."

Cửa vang lên tiếng cốc cốc, một bang chúng Mafia chạy vào, lớn tiếng kêu lên: "Tổ trưởng, quân đội bảo vệ bờ biển đã bao vây chúng ta. Chúng ta có nên tấn công không?"

Giáo Hoàng đứng lên nói: "Nếu hai vị muốn tấn công để vào, xin lỗi, bản Giáo Hoàng không theo. Các người phái thuyền nhỏ đưa ta về Hongkong. Ở bất cứ nơi nào trên thế giới, ta đều là công dân hợp pháp"

Nhìn Giáo Hoàng tự cho mình là đúng, Bap lộ ra vẻ khinh bỉ, vì lợi ích ngay cả giáo lý cũng vứt đi. Giáo Hoàng vốn là kẻ vô sỉ, rõ ràng làm gái điếm còn đeo cái biển trinh trắng, đúng là ***

Bap nhìn Cảnh Trưởng một cái, hai người khề gật đầu. Bap nói: "Được, Giáo Hoàng nếu không muốn làm bạn với chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa Giáo Hoàng lên bờ"

Nhưng Giáo Hoàng vừa ra khỏi mật thất, một thành viên lại chạy tới, vội vàng báo cáo: "Tổ trưởng, có người xông lên du thuyền, giết không ít huynh đệ của chúng ta. Bây giờ còn không tìm được chỗ ẩn thân của chúng"

Mọi người cả kinh, mà Giáo Hoàng động đầu tiên, lạnh lùng nói: "Không cần tìm, bọn chúng đã tới"

Nhìn một cái là thấy ba thân hình cao lớn đứng ở đó, đúng là ba đại cao thủ Long Tổ Dạ Ưng, Túy Quỷ và Dâm Tặc.

"Ra lệnh cho du thuyền chạy ra ngoài, sau đó làm thịt chúng" Ngoài biển chết bao nhiêu người cũng không ai quản. Hơn nữa trên du thuyền này lại có vũ khí lợi hại, có thể ngăn được quân đội bảo vệ biển tấn công.

Dâm Tặc cười nói: "Muốn chạy, sợ không dễ như vậy đâu. Đây là địa bàn của bọn tao, do bọn tao làm chủ. Khoanh tay chịu trời đi. Nếu không bọn mày sẽ chết rất thảm"

Giọng nói lạnh nhạt này làm người ta nghe thấy rất khó chịu. Giáo Hoàng là người đầu tiên rít lên: “Phải không. Tao muốn nhìn xem mày làm tao chết thảm như thế nào?”

Hai người rất nhanh đã đấu với nhau. So sánh với Giáo Hoàng cuồng ngạo, Dâm Tặc gầy hơn nhiều, đương nhiên chỉ có thể dựa vào thân pháp mà né tránh. Chẳng qua cũng may trên người Dâm Tặc có thất nhuyền hương, dù Giáo Hoàng có chân khí hộ thân cường đại cũng không dám đến quá gần hắn.

Mà Dạ Ứng lại nhìn chằm chằm Cảnh Trường. Nhìn chằm chằm Bàn Binh Quyền quá quen thuộc.

Long Thiên Hành biến thành Ma Tướng, bọn họ đã nhận được tin tức này. Điểm này là do Vũ truyền cho Phượng Hề, mà Phượng Hề truyền cho Đinh lão.

Nhưng thật không ngờ Bàn Binh Quyền lại là Cảnh Trường. Đây đúng là có huyết thống, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột đẻ con, sẽ biết đào hang.

Chẳng qua Bàn Binh Quyền bây giờ đã không là Bàn Binh Quyền ba năm trước. Hắn giống như Long Thiên Hành, được Ma Tôn truyền thụ cho năng lượng ma công cường đại, tâm pháp giết chóc vô cùng cường đại.

“Mày có phải thương hại tao?” Bàn Binh Quyền nhìn Dạ Ứng, nhận ra ánh mắt thất vọng của hắn. Không khỏi cười cười, nhưng nụ cười này rất điên cuồng. Khi hắn mất đi tất cả, tại sao không có ai thương xót hắn?

Dạ Ứng không mở miệng, mà Túy Quỷ lại nói: “Bàn Binh Quyền, bố mày chính là một minh chứng, con đường này mày thực sự không nên chọn”

“Vậy sao, mày có thể cho tao con đường khác để đi sao. Bốn đại gia tộc ở Bắc Kinh, trong vòng ba tháng, ba nhà bị hại. Tất cả đều do Tiêu Thu Phong Đông Nam hủy diệt. Thù này tao nhất định phải báo. Hơn nữa tao thích cuộc sống này, muốn làm gì thì làm, có những thứ tao muốn”

Dạ Ứng thở dài nói với Túy Quỷ: “Người xấu luôn có lý do xấu. Hắn đã như vậy không cần nói nhiều. Chúng ta không phải quan tòa, tội của chúng sẽ do quốc gia xét xử”

Mắt Bap lóe hàn quang, trừng mắt nhìn hai người nói: “Muốn bắt bọn tao, xem mày có bản lĩnh này không đã”

Trong Mafia, Bap là một người rất trầm mặc, hắn thường thường không để lộ gì hết, nhưng chỉ có Nghị Trường mới biết trong cơ thể hắn có một lực lượng khổng lồ. Chính bởi vì hắn tự cảm thấy mình nhỏ yếu cho nên mấy chục năm qua hắn vẫn theo đuổi tiến bộ, không bao giờ thả lỏng bản thân.

Mọi người trong Mafia còn cho rằng Ngã Duy là người khắc khổ luyện công nhất. Nhưng bọn chúng đều sai, người khắc khổ nhất chính là Bap.

Vì đề cao bản thân, hắn cả đời không lấy vợ, thậm chí không chạm vào gái. Dù cho lửa dục bốc lên, hắn cũng muốn biến nó thành lực lượng, một tia không bỏ phí. Mấy chục năm như một ngày, cuộc sống như khổ hạnh tăng sự là Ngã Duy cũng không chịu được.

Ít nhất Ngã Duy khao khát vinh dự, quá tự kiêu, đây chính là một sai lầm. Chẳng qua khi Ngã Duy hiểu thì đã quá muộn.

Bap lao tới, một luồng lực như sấm đánh về phía Dạ Ứng. Mà Túy Quỷ đương nhiên dành cho Bàn Binh Quyền.

Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài càng to hơn, thần binh mang theo ý giết chóc đã tưới máu boong tàu, tiếng súng, tiếng kêu thảm thiết, mọi âm thanh đều vang lên.

Giáo Hoàng đang rất tức giận, Dâm Tặc tránh đông tránh tây giống như trò mèo đuổi chuột làm hắn mất hết kiên nhẫn.

Chiếc áo Giáo Hoàng mới tinh đã bị phá một lỗ lớn, mà Dâm Tặc cũng không tốt hơn gì. Bị Giáo Hoàng đánh trúng một chương, ngực đang rất nặng nề.

Túy Quỷ là một cao thủ, ít nhất trong ba người hẳn là lợi hại nhất. Nhưng đối mặt với Bàng Binh Quyền, hẳn cũng cố hết sức.

Từ trận chiến giữa Tiêu Thu Phong và Long Thiên Hành, có thể thấy được lực lượng của Bàng Binh Quyền và Long Thiên Hành là ngang nhau. Lực lượng như vậy, Túy Quỷ đối mặt đương nhiên là có áp lực nặng nề, thấy rõ Dâm Tặc không ổn nhưng không thể hỗ trợ.

Dạ Ưng kịch chiến với Bap vừa mới diễn ra. Bọn họ một người là cao thủ phương Đông, một là dũng sĩ phương Tây, có thể nói là kỳ phùng địch thủ, càng đánh càng kịch liệt, khí kinh không ngừng tuôn ra, tiếng chưởng phong không dứt bên tai.

“Bịch” một tiếng, lúc này Dâm Tặc thấm rồi, bị trúng một cước đầy nội kinh của Giáo Hoàng. Mặc dù không chết nhưng khí kinh giảm đi, thân pháp trì trệ, lúc này không còn là né tránh, mà là chạy trốn chết.

Miệng còn không ngừng kêu: “Túy Quỷ, mau... giúp với... nếu không giúp... tao chết” Càng là như vậy, Giáo Hoàng ra tay càng độc ác. Đến phương Đông, hẳn đang rất tức giận, lúc này không phát tiết còn đợi đến bao giờ. Mỗi một chiêu đều dùng toàn lực, không cho Dâm Tặc cơ hội thở.

Tiểu tử này, bảo hẳn hàng ngày chuyên tâm tập luyện mà không nghe, bây giờ thì xong rồi, bây giờ thì được, hối hận rồi.

Một thần binh lao tới, một giây không dừng lại, chạy tới giúp Dâm Tặc. Nhưng Dâm Tặc quá lười, có người giúp, khí kinh tản đi, ngồi xuống đất, lẩm bẩm: “Không được, một chết, tao nghĩ lát đã”

Giáo Hoàng càng tức, ra tay càng độc ác hơn. Thân là Giáo Hoàng, ngay cả nhân vật nho nhỏ này cũng không diệt được, còn gì mặt mũi chứ. Ra tay càng nhanh hơn, ác hơn.

Thần binh mặc dù sinh ra từ giết chóc, thể công mãnh liệt, nhưng cao thủ đối nhau không phải tàn nhẫn là được. Thần binh kém Giáo Hoàng đâu chỉ một điểm.

Chỉ trong nháy mắt đã bị đánh bay, va vào động cơ, phun ra một ngụm máu, tay ôm ngực, không còn sức chiến đấu nữa.

526. Chương 526: Lực Lượng Của Giáo Hoàng.

“Mẹ kiếp, hạm đội bờ biển chạy đi đâu rồi. Đám chết tiệt đó quá chậm” Dâm Tặc nhìn về xa xa, giữa sương mù có mấy chiến thuyền chạy nhanh tới, bọn họ thấy được cứu tinh.

Bap lạnh lùng cười nói: “Tăng tốc độ, thoát khỏi bọn chúng. Sử dụng ngư lôi, ngăn cản chúng truy kích. Cho bọn chúng kiến thức sự lợi hại của du thuyền chúng ta”

Du thuyền này đã được cải trang đặc biệt, trên boong tàu có giấu hệ thống hỏa lực cường đại. Lúc này Bap vừa ra lệnh một tiếng, hệ thống điều khiển đã ra lệnh, khởi động hệ thống vũ khí công kích. Tín hiệu rada lập tức bị quân đội bờ biển bắt được, cả đội quân có lệnh ngừng lại.

Nhìn đội quân dừng lại, Dâm Tặc tức giận mắng to. *** bọn họ đang liều chết, đám chết tiệt đó lại sợ hãi, dừng lại không lên. Chẳng lẽ lần này bọn họ thực sự phải chết sao.

Giáo Hoàng đắc ý cười rộ, quát: “Không có ai đến cứu bọn mày đâu, nhận một quyền của tao” Khí thể tuôn ra, bọn họ vừa chiến vừa lui.

Thấy Dâm Tặc sắp không chịu được nữa, Túy Quỷ bị ép không có cách gì, đánh mạnh một quyền, thân hình lui ra sau, tiếp một kích của Giáo Hoàng, mang theo Dâm Tặc bay ra rất xa, một tiếng va chạm lớn vang lên, vách thuyền bị nát.

Mà Bàng Binh Quyền đã tiến lên, đứng sừng sững với Giáo Hoàng, nhìn chằm chằm vào hai người Dâm Tặc, sát khí ngập trời. Giáo Hoàng lạnh lùng quát: “Không tìm được thằng kia, tao chỉ có thể dùng bọn mày để tiết lửa giận trong lòng, tìm hắn tính sổ sau.”

Bàng Binh Quyền cũng cười nói: “Giáo Hoàng yên tâm, chỉ cần đến được vùng biển quốc tế, ông muốn chơi thế nào cũng được. Quân đội biển không dám làm loạn trên vùng biển quốc tế”

Việc này ảnh hưởng đến hình tượng quốc gia. Mỗi nước phương Đông đều tuân thủ theo quy định này, không ai sinh sự ở vùng biển quốc tế. Gây ra chiến tranh, trách nhiệm này không ai gánh nổi.

Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được chiến sự trên du thuyền. Tin tức từ quân đội biển báo tới, trên thuyền có hỏa lực khổng lồ, chỉ có thể truy đuổi từ xa, không thể đến gần. Kẻ tấn công lên du thuyền rốt cuộc là ai?

“Labus, bọn mày chạy nhanh tới, tao đến đó trước. Xem ra bọn chúng muốn tiến ra vùng biển quốc tế. Tao muốn xem xem ra được vùng biển quốc tế, bọn chúng còn ai có thể sống sót không?”

“Vâng, Tiêu thiếu gia” Labus tiến lên, tăng tốc độ.

Khí kinh nhấc lên, Tiêu Thu Phong vận chuyển Long biến tâm quyết, hóa thành Thần Long, thân hình như một cơn vũ bão, đập lên những cơn sóng, bay đi. Từ xa nhìn lại giống như một con cự long đang vùn giá vũ.

Lực lượng này chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập mặt biển. Dạ Ưng cảm nhận được. Bap cảm nhận được. Giáo Hoàng càng chấn động hơn. Loại lực lượng cường đại này không ngờ có thể gặp được ở trên biển, giống như đang hướng về phía bọn họ.

Vừa thấy thân hình Tiêu Thu Phong, Dâm Tặc gần như muốn quỳ xuống. Không để ý đến mặt mũi của cao thủ Long Tổ nữa, hấn lớn tiếng kêu lên: “Lão Đại, mau, mau cứu mạng. Dâm Tặc tao sắp chết rồi”

Túy Quỷ đứng cạnh hấn không khỏi bội phục Dâm Tặc rất vô sỉ và mặt dày, thực sự muốn nhấc hấn lên, ném xuống biển cho chết đuối. Người như thế, không ngờ làm bạn với mình mấy chục năm.

Bap cũng bay ngược lại, đứng bên cạnh Bằng Bình Quyền, nói: “Giáo Hoàng, đối thủ của ông đã đến. Bây giờ là lúc ông thể hiện”

Người đàn ông phương Đông này, Bap đã sớm thu được tin tức, thực ra từ thảm trạng của Ngã Duy, hấn đã có thể tưởng tượng ra người đàn ông này đã đến Hongkong. Chẳng qua hấn thật không ngờ, Tiêu Thu Phong lại tấn công lên du thuyền.

“Thập đại chiến tướng ở đâu..” Vừa thấy kẻ thù, mắt đỏ lên, Giáo Hoàng quên hết tất cả người bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Phong, hai mắt không nhúc nhích. Tất cả sỉ nhục của giáo hội đều do Tiêu Thu Phong ban cho, hôm nay đã đến lúc chấm dứt.

Tiêu Thu Phong đi rất nhẹ, nhẹ như một người bình thường, nhưng kiên định đi đến trước mặt mọi người, bước từng bước một đi tới, nhìn xung quanh, sau đó nói: “Thì ra là các người. Nhiều người quen như vậy lại gặp nhau trên du thuyền này, đúng là duyên phận”

Giáo Hoàng đi lên một bước, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiêu Thu Phong, mày có nhận ra tao không?”

Giáo Hoàng mới nhận chức được ba năm, Tiêu Thu Phong sao biết được, nhưng không thèm nhìn hấn, trả lời: “Tao không cần biết mày, nhưng quần áo trên người mày đã có mấy người mặc, sợ là ngày mai lại phải đổi sang người khác”

“Tổ trưởng, lại có thuyền đuổi theo” Một thuyền viên lớn tiếng báo cáo với Bap.

Bap đâu còn tâm trạng nào mà để ý, mắng: “Ngu xuẩn, bất cứ thuyền nào đến gần đều đánh đắm cho tao, không cần hỏi gì hết” Cao thủ đối chiến chỉ là chuyện trong nháy mắt, hấn đâu thể phân tâm.

Bằng Bình Quyền cũng là người quen, trừ Bap ra, Tiêu Thu Phong cũng biết.

Mà mấy thân binh càng kích động chạy tới bên cạnh Tiêu Thu Phong, vô cùng hưng phấn kêu lên: “Tiêu thiếu gia, người, người đã về”

Từ biệt ba năm, bọn họ không bao giờ quên Lão Đại của mình chính là Tiêu Thu Phong Đông Nam.

Boong tàu lại bắt đầu chuyển động, mấy họng pháo từ từ nhô lên. Tiêu Thu Phong đã động, ngưng tụ chân kinh phát ra, mười hai đạo đao khí sắc bén trong nháy mắt ập đến, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Sáu nòng pháo đã bị cắt thành hai nửa, chém rơi xuống sàn thuyền. Lực lượng này làm Giáo Hoàng biến sắc.

“Giết...” Hấn quát lên một tiếng, thập đại chiến tướng mới của giáo hội đã nhảy lên. Các chiến tướng cũ đã biết sự lợi hại của Tiêu Thu Phong, vội vàng lui lại, chuyển cho mấy tên tuổi trẻ vận mệnh bị giết.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Một đời không bằng một đời, giáo phái các ngươi quá suy bại, nên sớm bị hủy diệt. Hôm nay tao đưa bọn mày một đoạn đường”

Một chiến tướng nhanh nhất, ra chiêu tàn nhẫn nhất đã ra tay ngay khi Giáo Hoàng ra lệnh. Hấn vốn là đồ đệ của Giáo Hoàng, nên liều chết tuân theo mệnh lệnh của Giáo Hoàng. Nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ đến, hấn có thân thủ cường đại nhất trong thập đại chiến tướng lại chết đầu tiên.

Tiêu Thu Phong không hề động thân, tay biến thành trảo, chộp vào không trung, mọi người chỉ nghe thấy mấy tiếng “rắc rắc” giòn tan, đến khi bình tĩnh lại, tên chiến tướng này đã thành xác chết, bị Tiêu Thu Phong tóm cổ.

Bàng Binh Quyền trời sinh đã có cảm giác sợ hãi Tiêu Thu Phong, lúc này đang nghĩ biện pháp bỏ trốn. Bọn chúng là đồng minh, nhưng đều là vì lợi ích. Lúc này vì mạng sống, hấn không để ý gì nữa.

Nhân lúc Tiêu Thu Phong đối phó thập đại chiến tướng. Hấn đã từ từ di chuyển. Trên du thuyền này đã không còn an toàn, biện pháp duy nhất chính là nhảy xuống biển bỏ chạy. Nhưng Túy Quỷ đã phát hiện ra, chặn trước mặt hấn, lạnh lùng nói: “Không phải vừa này mày rất ngông cuồng sao? Sao, định chạy à?”

Bàng Binh Quyền rất khấn trương, trừng mắt nhìn Túy Quỷ, hình như rất sợ Tiêu Thu Phong thấy. Hấn lạnh lùng quát: “Túy Quỷ, đừng ép người quá đáng. Chúng ta không có ân oán gì. Mày thả tao một lần, ân tình này, tao nhất định sẽ trả lại”

Thập đại chiến tướng chưa bắt đầu đã bị tổn hại, chín người tạo thành vòng tròn vây Tiêu Thu Phong vào giữa, nhưng Tiêu Thu Phong vừa động, lực lượng chín người này dù cường đại đến đâu cũng không có tác dụng. Vung quyền, vung cước đánh ra xung quanh, có người bay ngược lại.

Giáo Hoàng vừa tức vừa khấn trương, lớn tiếng quát: “Thú hóa”

Vừa dứt câu, chín chiến tướng liền biến đổi sang trạng thái thú hóa. Dạ Ưng ở bên không nhìn được, kinh ngạc nói: “Lực lượng thú hóa, quả nhiên là lực lượng thú hóa. Các ngươi có quan hệ gì với gia tộc Feir?”

Trên thế giới này, người thú hóa cường đại nhất chính là gia tộc Feir nước M. Điểm này chỉ cần người có tin tức linh thông chút là biết.

Nhưng lúc này Giáo Hoàng đã không có tâm trí trả lời, mắt lóe hung quang, lạnh lùng quát: “Giết giết giết”

Liên tiếp ba chữ giết, có thể thấy trong lòng hấn rất phẫn nộ. Cao thủ thú hóa đã mất đi lý trí. Vừa này bọn chúng còn hơi sợ Tiêu Thu Phong, nhưng lúc này thú tính phát tác, chỉ biết công kích, giống như dã thú, ngoài giết chóc thì không biết gì hết.

Nhìn đám thú hóa này, trong đầu Tiêu Thu Phong xuất hiện Ái Nỵ. Bởi vì Lạc Giai đánh nhau với hấn trong Little Rock chính là người gia tộc Feir. Chỉ là không biết thời gian này gia tộc Feir có tìm bọn họ gây phiền phức không?

“Người không muốn làm, không ngờ thích làm cầm thú. Bọn mày đã muốn làm thú, tao sẽ đưa bọn mày một đoạn đường, kiếp sau làm chó làm lợn đi”

Chân kinh giết chóc lạnh lẽo bốc lên, nhiệt độ trên du thuyền giảm đi ba độ. Tiêu Thu Phong lúc này đã bay lên không, giống như Tu La, hung ác vô tình.

Tay vung lên, khí kinh hóa thành lưỡi hái tử thần, một cái, hai cái, ba cái... dã thú hung hãn đến đâu cũng không tránh khỏi lưỡi hái tử thần thu phục, chỉ trong nháy mắt không ngừng ngã xuống. Giáo Hoàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chín chiến tướng đã có tám tên chết.

Một tên còn lại đã nhảy xuống biển, liều mạng giãy dụa.

527. Chương 527: Một Đạo Phong Cảnh.

“Giáo phái tao đều bị hủy trong tay mày. Tiêu Thu Phong, hôm nay không phải mày chết tức tao chết”

Đối mặt Giáo Hoàng đang oán giận, Tiêu Thu Phong không để ý mấy, chỉ ngẩng đầu, nhìn Giáo Hoàng đứng ở trên cao, khinh thường lạnh lùng nói: “Không hiểu đám Giáo Hoàng bọn mày đều có thói quen thích đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh hay sao, có phải làm như vậy thì đám giáo đồ sẽ cung kính bọn mày?”

“Cho mày chết, thực sự cũng không có gì khó”

Ở đầu khác đám bang chúng Hắc Dạ đã xông lên, bị Thần binh chiến đội ép lui. Mà Dạ Ứng cũng chặn lại những tay súng của Mafia, chém giết từng thằng một. Chỉ có Túy Quỷ và Bàn Binh Quyền đứng đối mặt với nhau, không nói gì, cũng không động, hình như đang tích sức năng lượng cho một kích sinh tử.

“Thượng đế vạn năng, con dân của người, dùng sinh mệnh cầu khẩn người, ban cho con lực lượng, cứu vớt tất cả tín đồ trên thế giới. Con nguyện dâng hiến máu của mình, bù cho giết chóc vô biên, a men”

Giáo Hoàng ra vẻ rất ngoan đạo, cầu xin ông trời. Cũng không biết Thượng đế lúc này cũng không giúp được hắn.

“Thượng đế không giúp được mày, tao đến giúp mày” Tiêu Thu Phong bay lên không, biến ảo, hình thành hư ảnh. Hắn không muốn tốn nhiều tinh lực với đám người nhảm chán này, không ngừng quấy rầy hắn và các nàng, thật đáng hận. Đặc biệt là đám Mafia, dám chú ý đến Hongkong, quá ngông cuồng tự đại.

Trận giết chóc đêm qua sợ còn chưa đủ cho bọn chúng một bài học. Không nhân cơ hội rời đi mà còn hợp tác với Hắc Dạ, muốn phát cờ trở lại. Đúng là quá coi thường lực lượng thủ hộ Trung Quốc.

Giáo Hoàng giờ cây trượng tượng trưng cho quyền lực lên. Nếu như thập đại chiến tướng còn sống, có lẽ đều tôn kính quỳ xuống. Đáng tiếc bọn chúng đều đã chết hết, không ai xưng tụng tư thế thần thánh của Giáo Hoàng. Tiêu Thu Phong vung tay lên, hóa thành quyền, quyền thế cuộn cuộn kéo tới như cơn sóng cao vạn trượng.

Vung trượng trong tay lên, hình thành luồng chân kinh phòng ngự bao vây quanh người. Nhưng quyền của Tiêu Thu Phong vừa đến, lực lượng của thần đã đánh tan chân kinh phòng ngự, Giáo Hoàng kinh hãi lui lại, thân hình bay lên. Tiêu Thu Phong tiến đến, hắn từng bước lui lại phía sau.

“So sánh với ba Giáo Hoàng trước, lực lượng của mày quá yếu. Mày thực sự không nên bước vào Trung Quốc, càng không nên mang theo ý giết chóc tới đây. Điều này chẳng khác gì tìm cái chết”

Giáo Hoàng giậm chân vào sàn thuyền tạo ra phản lực, trượng trong tay được vung lên, đánh tới. Tiêu Thu Phong giờ một tay lên trước người, hình thành đao. Hai lực lượng va vào nhau, trượng đánh vào tay, chỉ nghe “keng keng” vài tiếng, mặc cho hoa lửa văng khắp nơi, Tiêu Thu Phong không lùi nửa bước.

Phản công của Giáo Hoàng chẳng có tác dụng gì. Tiêu Thu Phong lại phát ra một đạo đao khí, trong nháy mắt đã tới, trượng rời tay, bị đao khí chém thành ba mảnh giữa không trung. Quyền trượng tượng trưng cho Giáo Hoàng đã hoàn toàn biến mất.

Nếu là bọn chúng tự tìm đến, không ngừng giết chóc. Ba lần trước hắn đã lưu tình, nhưng thật không ngờ Giáo Hoàng mới nhận chức này lại không biết tự lượng sức, tự động đưa lên cửa, nghĩ rằng mình là kim cương bất hoại thân sao, không ai có thể giết chết hắn sao?

Đến bây giờ, Giáo Hoàng đã biết hắn không còn khả năng thoát thân, suy nghĩ trở nên điên cuồng, vứt tất cả ra sau đầu, hắn dùng đến Niết bàn tâm thuật. Đối với hắn mà nói, còn không thể hoàn toàn sử dụng lực lượng này, nhưng hắn không còn cách nào khác.

Tiêu Thu Phong không ngăn cản, chỉ lạnh lùng nói: “Quả nhiên là kẻ cùng đường, ngay cả công pháp lưỡng bại câu thương này cũng dám sử dụng. Đáng tiếc, lực lượng của mày quá yếu, chẳng có tác dụng gì với tao”

Thân hình như gió bốc lên, gần như trong nháy mắt khi công pháp được thi triển, không gian của Tiêu Thu Phong đã được hình thành, cuốn Giáo Hoàng vào trong, xé tan. Dù cho lực lượng lớn như thế nào, vào trong không gian của hắn, đều hóa thành hư vô. Đối với người chưa đạt đến thần cảnh mà nói, vào không gian này giống như kẻ không biết bơi rơi xuống biển, có thể bị chìm bất cứ lúc nào.

Lúc đi vào thì còn sống, nhưng đi ra, Giáo Hoàng giống như một con gà bị nhúng nước sôi, hơn nữa là con gà hít vào nhiều, thở ra ít, một tay đã hóa thành thịt vụn bay tung tóe khắp nơi. “Giết tao, giết tao đi” Giáo Hoàng đầu tóc rối bời, vô cùng thảm hại. Giờ phút này hắn chỉ mong được sớm chết. Nhưng Tiêu

Thu Phong không thèm nhìn hắn một cái. Giáo Hoàng đã mất hết công phu, kinh mạch đứt đoạn, Tiêu Thu Phong không cần ra tay nữa. Nếu như không nhảy xuống biển, đợi lát nữa du thuyền chìm, hắn tự nhiên sẽ thành thức ăn trong bụng cá.

Thấy Tiêu Thu Phong đi về phía mình, Bàn Bình Quyền không biết tại sao lại rất sợ hãi. Đánh mạnh một quyền, thân hình bay lui lại, không hề suy nghĩ mà nhảy xuống biển, hắn bỏ tất cả đồng minh trên thuyền, bỏ thuộc hạ của mình, một mình chạy trốn. Tính cách của hắn thật quá vô sỉ.

Thấy động tác của Cảnh Trường, đám thành viên Hắc Dạ và Mafia càng không còn muốn ứng chiến nữa. Mà cách đó không xa, ca nô của Labus và Lang Khuyển đã chạy tới. Trong lòng đám Hắc Dạ và Mafia biết, lúc này mà không chạy sẽ không còn cơ hội.

Không cần bất cứ ai ra lệnh, tất cả thành viên đều nhảy khỏi thuyền xuống biển, hy vọng có thể tìm được con đường sống. Nhưng Tiêu Thu Phong không cho bọn chúng cơ hội này.

Tinh Nhật quyết, vũ chi phách, Long biến tâm quyết, tất cả lực lượng đã tràn ngập xung quanh cơ thể hắn. Tiêu Thu Phong giống tất cả những kẻ chạy trốn, giống như Bàn Bình Quyền, nhảy vào biển. Một âm thanh như động đất từ trong biển truyền ra, du thuyền nhao lên, như gặp phải cơn sóng lớn đánh ập tới.

“Bang bang bang” những tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, cột nước bắn cao tận trời, cao hơn trăm mét. Quân đội bờ biển ở xa xa thấy cảnh này đều bị ra lệnh ngừng lại. Vụ nổ lớn như vậy, dù tiến lên cũng không có tác dụng gì.

Theo những cột nước bắn lên, tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu xuất hiện. Đám thành viên Hắc Dạ và Mafia muốn nhảy xuống biển bỏ chạy đều bị Tiêu Thu Phong dùng sức xé thành mảnh nhỏ, không ai có thể chống cự. Hắn đã sớm nói, trong nước, hắn là long. Long hí thủy, ai có thể chạy thoát trước mặt hắn chứ?

Trên du thuyền, ba đại ca thủ Long Tổ đang hợp sức vây công Bap. Thần binh chiến đội và Lang Tổ mới chạy đến cùng nhau giết tất cả đám bang chúng trên thuyền. Bọn chúng chỉ có một con đường, đó là chết.

Nhìn xác chết trong nước, người trên thuyền đã không còn muốn chống cự nữa. Chỉ đáng tiếc, giết chóc không ngừng lại. Đối phó Hắc Dạ và Mafia không cần tù binh.

Dù Bàn Bình Quyền có ma công cực mạnh, rơi vào trong nước cũng giống như bị trói chân trói tay. Nếu hắn biết Tiêu Thu Phong ở trong nước lại hung tàn như vậy, có lẽ thà chết cũng không muốn nhảy xuống biển bỏ chạy.

Long Tương cũng chỉ là một quân cờ của người ta, nhưng còn một bộ mặt khác làm người ta sùng bái. Nhưng Long Thiên Hành, con trai hắn lại là Ma Tướng không chuyện ác nào không làm, giết người như ma, cuồng vọng tự đại, cuối cùng cũng chết.

Mà Bàn Bình Quyền lúc này lại đi vào vết xe đổ của bố hắn. Hắn chỉ có một con đường chết.

Khi xác hắn xuất hiện trên mặt nước biển, Tiêu Thu Phong đã ngừng cuộc giết chóc trong biển, lớn tiếng quát: “Rời đi, ta muốn chiếc du thuyền này chìm xuống đáy biển, biến mất hoàn toàn”

Đao khí từ ba trượng biến thành ba mươi trượng. Dù là quân đội bờ biển cách đó gần dặm cũng thấy rõ ràng. Đao khí như một tia sét lướt qua thân thuyền, thuyền bị cắt đôi, từ từ chìm xuống nước.

Cả chiếc du thuyền bị chém thành nhiều mảnh, giống như chiếc bánh ngọt bị chia cắt, vết cắt rất sắc. Dù là đám bang đồ ẩn mình trong thân thuyền cũng không còn chỗ ẩn thân. Kêu gào thảm thiết, liều mạng giãy dụa, nhưng không có ai cứu giúp, chỉ có cái chết mà thôi.

Ba đại ca thủ Long Tổ đã phi thân lui lại. Lang Khuyển và Labus cũng rất sợ hãi. Bọn chúng không ngờ Tiêu Thu Phong lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Cắt chiếc chiến thuyền thành nhiều mảnh, mất thấy sẽ chìm xuống, hàng trăm người, gần ngàn người đều vùi thây trong biển sâu.

Bap bị thương, dưới tình huống cấp bách hắn không để ý đến vết thương, đập lên mấy vật trôi nổi trên mặt biển. Hắn biết Tiêu Thu Phong ở trong biển, không ai sánh bằng. Nhưng hắn chỉ hy vọng trốn xa một chút, từ trong biển mà bỏ chạy. Đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Suy nghĩ của hắn rất tuyệt, nhưng không thể làm được. Động tác của Tiêu Thu Phong quá nhanh, nhanh đến độ hắn chưa kịp nhấc chân lên tất cả các vật trôi nổi trên mặt biển thì đã bị Tiêu Thu Phong tóm gáy.

“Mày là thủ lĩnh, không nên không có trách nhiệm như vậy. Để mặc huynh đệ của mình bị người khi dễ. Về với chúng đi, mày yên tâm, sẽ có nhiều người cùng mày” Bap bị vớt lên không trung, còn chưa kịp vận kinh phản kháng đã phát hiện một mũi lao đã đâm xuyên qua hắn.

Đây là một ngọn cờ trên du thuyền, đây là vật duy nhất nổi trên mặt nước, cũng thành phần mộ của hắn.

Mặt trời ngả về tây, trời hoàng hôn luôn đẹp. Nhưng Bap biết đây là lần cuối cùng hắn được thưởng thức, khẽ nhắm mắt lại. Dù là trước khi chết, hắn vẫn không rõ người đàn ông giết mình rốt cuộc cường đại như thế nào.

Mọi người đều ngây ngốc đứng trên ca nô, nhìn mặt biển bình tĩnh, nhìn thân hình nổi trên mặt nước, giống như một phong cảnh thần thánh dưới ánh mặt trời. Người nhìn thấy người đàn ông này đều không thể quên, hắn như thần.

528. Chương 528: Nghỉ Ngơi Hồng Lâu

Mất suốt ba ngày, quân đội bờ biển mới dọn sạch xác chết trên biển. Điều này làm bọn họ rất rung động, có lẽ dùng cả đời cũng không thể quên.

Lực lượng Mafia xâm nhập Hongkong gần như đã bị diệt hết trong trận chiến này. Không chỉ thế, Cảnh Trưởng cũng đã bị giết, Giáo Hoàng cường đại nhất Châu Âu cũng bị giết. Điều này giúp Tiêu Thu Phong bớt phiền phức.

Chẳng qua đại bản doanh của Mafia là Đài Loan. Bây giờ xem ra không thể không lên kế hoạch đi đến Đài Loan. Tiêu Thu Phong không thích đám quỷ này năm lần bảy lượt đến quấy rối. Nếu đã bắt đầu giết chóc, như vậy khiến cho nó hoàn toàn chấm dứt.

Đông Nam có Phá Quân, Tiêu Thu Phong không lo lắng Thất Sát xuất hiện. Hoặc là ở trong lòng hắn đang trông đợi một cuộc chiến kinh thiên động địa.

“Nào, Lão Đại, mời mày một chén. Mày lại cứu tao một lần, xin lỗi, chỉ có thể đợi kiếp sau làm trâu làm ngựa cho mày” Dâm Tặc luôn vô sỉ. Lần trước cứu hắn một lần ở Cửu Trọng Thiên Đông Nam, nhưng còn bị hắn nói một trận, nói Tiêu Thu Phong không nghĩa khí.

Nhưng đến lúc này, Dâm Tặc từ cảm giác không phục Tiêu Thu Phong, biến thành kính sợ. Hắn là người thông minh, chỉ cần nhớ đến cuộc giết chóc trong biển đó, hắn ở trước mặt Tiêu Thu Phong, nhất định phải duy trì nụ cười, làm bạn cả đời.

Tên này đơn giản không phải là người.

Tiêu Thu Phong không nghĩ gì, nếu đi chơi, vậy không cần khách khí, giờ ly rượu lên, cười nói: “Lăn lộn nhiều năm như vậy, mày vẫn là như thế. Sợ là cả đời này mày cũng chỉ có thể như vậy. Chẳng qua cũng may mày không phải người tốt, sẽ không chết sớm”

Nếu là người khác đánh giá cuộc đời hắn như vậy, Dâm Tặc có lẽ sẽ ý kiến ngay. Nhưng Tiêu Thu Phong nói, Dâm Tặc chỉ có thể buồn bực cam chịu. Chẳng qua trong lòng hắn lại nghĩ, mình thực sự không có chí khí sao?

Mắt Dạ Ưng sáng lên. Tên Dạ Ưng đúng là danh bất hư truyền. Hắn cũng nâng chén lên, đến lúc này hắn vẫn có chút không thể tin: “Thu Phong, trận chiến trên biển quả thực kinh thiên động địa. Lực lượng đó là lần đầu tiên trong đời Dạ Ưng tao được thấy. Nói mày là thiên hạ đệ nhất nhân, sợ là không ai có ý kiến gì khác”

Dạ Ưng hiếm khi bội phục người, nhưng Tiêu Thu Phong từng là chiến hữu ngày nào, hôm nay là Tiêu thiếu gia Đông Nam, hắn không thể không phục. Không nói đến lực lượng của bản thân hắn, cường đại đến mức quỷ dị. Mà bất cứ thuộc hạ nào đi theo Tiêu Thu Phong đều là cao thủ. Điều này làm người ta vô cùng hâm mộ.

“Từ bây giờ Dạ Ứng cũng biết vượt mông ngựa thề, xem ra bản lĩnh tăng không ít. Sao, vị trí Lão Đại bắt được chưa?” Tiêu Thu Phong cười cười. Những bạn bè trước kia của hắn đứng là đáng để quý trọng, những chuyện nhỏ này có thể giúp thì giúp.

Lão Đại Long Tổ, chính là vị trí đứng đầu Long Tổ, vị trí này đối với Trung Quốc mà nói là thần bí nhất, cũng là vị trí mà người ta mong chờ nhất. So sánh với chức tướng quân bảo vệ Bắc Kinh, thoải mái hơn nhiều.

Chính là quyền lợi không cần trong cảnh quan, có địa vị lớn hơn bất cứ ai, gần như là quan cao hơn ba cấp. Ngay cả đội viên Long Tổ cũng rất oai phong.

Túy Quý cười cười: “Sợ là không dễ như vậy. Bên trên còn có không ít người đang nhìn ngó, hơn nữa kinh nghiệm của Dạ Ứng còn chưa đạt đến trình độ đó”

Dâm Tặc lại có suy nghĩ khác, kêu lên: “Chỉ cần Lão Đại Thu Phong nói một câu, Bắc Kinh đâu dám không cho mặt mũi, nhiều nhất huấn luyện Dạ Ứng mấy ngày, giúp hắn đề cao một chút là có thể nhận chức, không phải sao?”

Dạ Ứng không phải là kẻ muốn quyền lực quá lớn, liền nói: “Chuyện này tùy duyên thôi, không nên làm phiền Thu Phong. Chuyện của hắn rất nhiều, không nên phí thời gian vì mấy chuyện này”

Tiêu Thu Phong lại cười ha hả nói: “Được rồi, chuyện nhỏ này, tao nói một tiếng chắc là được. Chẳng qua mày cần có lực lượng tuyệt đối. Lão Đại Long Tổ, đương nhiên không thể như Dâm Tặc, công phu mèo cào. Tao sẽ giúp”

Truyền công, Tiêu Thu Phong không làm. Chỉ có thể đề cao tiềm năng của Dạ Ứng, giống như Lang Khuyển và Labus. Nhưng cho dù như vậy, đối với Dạ Ứng mà nói cũng đủ để cả đời hắn dùng không hết.

Dạ Ứng có chút kích động, nâng ly nói: “Chén này, tao sợ không mời không được”

“Đến Hồng Lâu của tôi chỉ uống rượu, không gọi các cô nương xinh đẹp của tôi lên ngồi cùng, sợ sẽ uống phí một lần đến đây. Đây đều là trân phẩm của Hồng Lâu, không tùy ý gặp người. Thế nào, đẹp chứ” Theo lời nói, Hồng tỷ từ từ đi ra, phía sau nàng chính là một đám cô gái trẻ tuổi xinh đẹp động lòng người, vóc dáng tuyệt đẹp, như những bông hoa nở rộ, tỏa mùi hương thơm ngát xung quanh.

Tiêu Thu Phong khẽ cười. Hắn còn chưa mở miệng nói, Dâm Tặc ở bên cạnh đã kêu lên: “Đến thật đúng lúc, thật đúng lúc. Mỹ nữ, mau, để ca ca yêu em nào” Thấy mỹ nữ xinh đẹp như hoa, Dâm Tặc sao có thể kiềm chế, đây có lẽ là nguyên nhân lớn nhất mà hắn không thể đề cao.

Thích phụ nữ, đó là bản tính của đàn ông. Nhưng tính dục vô độ lại là đại khắc tinh của võ giả. Bởi vì võ giả chưa đạt đến tiên thiên cảnh giới như hắn, căn bản không thể luyện hóa được tinh khí, tiết ra ngoài rất nhiều. Khiến cho cảnh giới võ học dừng mà không tiến.

Nhưng chuyện này mỗi người có sở thích khác nhau. Đúng mà, đời người rất ngắn, có thể hưởng thụ thì tại sao không hưởng thụ. Đây là cách sống của Dâm Tặc.

Đến Hồng Lâu, là bởi vì nơi này giống Hoàng Kim Thủy Thành Đông Nam. Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, có những hồi ức. Hơn nữa sau khi giết chết, phải phát tiết. Hắn có lẽ không sao, nhưng Labus và Lang Khuyển đúng là cần được thử mùi vị phụ nữ.

“Bọn mày đi đi, tối nay cứ việc thả lỏng bản thân, hưởng thụ một phen.

Hai hôm nữa chúng ta sẽ đến Đài Loan, sẽ rất bận rộn” Tiêu Thu Phong cao giọng nói, xem như cho phép Lang Tổ nghỉ.

Lang Khuyển rất tùy ý, đưa tay ra ôm lấy một cô gái vừa lòng nhất. Chỉ có Labus lại trốn tránh, đầy xấu hổ.

“Tiêu thiếu gia, chị tôi không cho tôi làm vậy ở bên ngoài” Đàn ông hơn hai mươi tuổi không ngờ còn nghe lời như vậy. Labus đúng là khác thường, mọi người xung quanh không nhận được mà cười. Nói như thế nào thì hắn cũng là một trong hai Đại lang của Lang Tổ, lực lượng gần như vô địch, lúc này lại giống như đứa trẻ. Làm cho người ta không muốn cười cũng không được.

Hồng tỷ tiến lên một bước, tùy ý véo véo ngực Labus, cười nói: “Ồ, là đứa trẻ à, yên tâm, lát nữa sẽ cho chú em lì xì”

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, xử nam này không ngờ lại là Lang Tướng của Lang Tổ. Hắn có chút ngượng ngùng, xua tay nói: “Đi đi, tao không nói với Ping đâu, yên tâm đi”

Tài, sắc, rượu đều là những điều mà con người phải trải qua, chỉ có người tùy ý mới không hề cố kỵ. Thân là thành viên Lang Tổ, những thứ này đều phải vượt qua.

Lang Tổ lui ra, Dâm Tặc cũng vội vàng rời đi. Chỉ có Tiêu Thu Phong, Túy Quỷ và Dạ Ưng ngồi lại. Đương nhiên còn có Hồng tỷ ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ. Nàng mặc dù không hiểu nhiều về người đàn ông này, nhưng nàng là người phụ nữ thông minh. Có những thứ dù không ai nói với nàng, nàng cũng có thể nhìn ra.

Đây là một người đàn ông làm cho bất cứ ai cũng phải sợ, là người đàn ông làm bất cứ người phụ nữ nào cũng thích.

“Tiêu thiếu gia, ở chỗ tôi có một người được xưng là cực phẩm, tin rằng Tiêu thiếu gia nhất định sẽ thích, hay là tôi gọi lại đây cùng Tiêu thiếu gia?” Đến Hồng Lâu, đương nhiên không thể chống nổi sức hấp dẫn này. Hồng tỷ trời sinh đã có sức quyến rũ đàn ông.

Tiêu Thu Phong không có hứng thú gì mấy, nhưng Túy Quỷ lại cười cười: “Thật sao, vừa nãy đã là cực phẩm, còn có cô gái làm chúng tôi động tâm hơn sao? Xem ra Hồng Lâu đúng là thánh địa, ngay cả tôi cũng hơi động tâm rồi”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Hồng Lâu còn có Hồng tỷ là cực phẩm trong cực phẩm”

Đúng lúc này, cửa đã bị người không lễ phép đẩy ra. Một thanh niên người đầy rượu xông vào. Hai bảo vệ đang ngăn cản, nhưng bị đám vệ sĩ phía sau hắn đẩy ra. Ở Hongkong, Lý thiếu gia muốn vào đâu chẳng được, huống chi Hồng Lâu này chỉ là tụ điểm giải trí của đàn ông.

Hiển nhiên Hồng tỷ biết người đàn ông này, lập tức đứng, lên, vẻ mặt có chút khó coi, lạnh lùng nói: “Lý thiếu gia, cậu quá phóng túng. Vào Hồng Lâu, mời cậu tuân thủ quy củ Hồng Lâu. Nếu không, tôi sẽ mời cậu ra ngoài”

Hồng Lâu mỗi tầng đều tiêu tốn khác nhau. Mỗi tầng đều có người thân phận khác nhau đi vào. Mà tầng Tiêu Thu Phong đang ngồi đây chính là cấm địa của Hồng Lâu. Người bình thường một mình Hồng tỷ ở đây, chẳng có chuyện gì. Nhưng hôm nay Lý thiếu gia đột nhiên phát hiện có rất nhiều người từ trên tầng này đi xuống.

Sự đồ kỵ làm hắn không để ý bị người ngăn cản, dù như thế nào cũng phải xông lên nhìn một lần. Hồng Lâu nhỏ bé này không ngờ lại xem thường Lý đại thiếu gia hắn.

“Mời tôi ra. Hồng tỷ, cô có phải không biết suy nghĩ không. Ba năm qua, tôi tiêu tốn ở Hồng Lâu này vô số tiền. Mà tầng này tôi còn chưa được lên. Chẳng lẽ những người này có tiền hơn tôi?”

Nếu nói Hongkong này, đúng là không mấy người có nhiều tiền hơn hắn. Tập đoàn Hoàng Hà Lý thị, dính dáng đến tất cả lĩnh vực công nghệ cao, nghe nói kiếm hàng mấy chục tỷ đô. Mà Lý đại thiếu gia suốt ngày chìm trong rượu chè, gái gú. Hồng Lâu là điểm ăn chơi cao cấp, hắn đương nhiên thường xuyên đến đây.

Tiêu Thu Phong uống một hớp rượu vang, cười cười nói: “Xin lỗi, chúng tôi không đến đây nhưng không phải trả tiền. Anh hình như là thiếu gia Lý thị?”

“Không sai, coi như mày có mắt. Tao chính là đại thiếu gia Lý thị, có ba mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hoàng Hà, giá trên thị trường khoảng hơn tám tỷ. Hôm nay gặp tao, coi như bọn mày vinh dự, mời tao uống ly rượu chứ”

Lên lầu cao nhất Hồng Lâu, không phải vì hưởng thụ mà là vì mặt mũi. Thanh niên đều là như vậy, chỉ có tầng này mà thôi, nhưng bọn chúng lại không thể lên.

529. Chương 529: Hai Chén Rượu Hai Mươi Triệu.

Bởi vì không biết nên không sợ.

Thằng thanh niên trước mặt xem ra chính là không biết, dựa vào ông bố, dựa vào trong nhà có tiền, liền ra vẻ ngông cuồng tự đại, không biết trời cao đất dày.

“Không sai, có khí phách, chẳng qua rượu của tôi hơi đắt, sợ là cậu không uống nổi” Tiêu Thu Phong không để ý đến vẻ mặt bất đắc dĩ của Thiết Trụ, chỉ cảm thấy đang nhàm chán, đùa thanh niên này cũng coi như vui vẻ.

Trên mặt người thanh niên rõ ràng hiện ra vẻ khinh thường, nói: “Trên đời này còn không có rượu gì Lý thiếu gia tao không uống được, chén rượu này tao nhất định sẽ uống”

Càng là bị người khác xem thường, hắn càng muốn mặt mũi. Người đi lẫn lộn chính là vì thể diện mà.

Người thanh niên này quả nhiên là hào sảng, tự rót tự uống, một chén rượu đã vào bụng. Mặt Hồng tỷ càng thêm khó coi. Đang chiêu đãi Tiêu thiếu gia, đột nhiên xuất hiện tên không biết điều, quấy rối tâm trạng tốt của nàng. Hơn nữa đối với đám thiếu gia ăn chơi trác táng này, nàng không có cảm tình gì.

Kinh doanh là một chuyện, thái độ làm người lại là chuyện khác. Hồng tỷ biết rất rõ, nàng bán tiếng cười. Thiên Lâu này là không gian riêng của nàng. Trong mắt nàng, ngoại trừ thiếu gia, không ai có thể đi vào đây.

Hồng Lâu vốn thuộc về Phượng tỷ, mà Phượng Hề là người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, cho nên nói đúng ra Hồng Lâu thuộc về nàng, nhưng lại thuộc về Tiêu Thu Phong.

Uống hết chén rượu, Lý đại thiếu gia trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, như đang thị uy nói: “Rượu tao đã uống, tao đã nói rồi, trên đời không có rượu gì Lý đại thiếu gia không uống được”

Túy Quý lúc này mở miệng nói: “Lý đại thiếu gia quả nhiên hào sảng, không biết có thể uống thêm mấy chén không. Dù sao nhà của cậu có tiền mà”

Dạ Ứng cũng cười cười, nói: “Túy Quý, bỏ đi, không nên trêu chọc trẻ con, nếu không lát nữa ông già nó không thanh toán được đâu, như vậy sẽ rất mất mặt. Mọi người ít nhất cũng gặp nhau mấy lần, không nên làm cho đối phương không thể xuống đài”

Lý thị giàu nhất Hongkong, là thành viên Long Tổ, đương nhiên đã từng tiếp xúc, việc này liên quan đến bình yên của cả Hongkong. Lý đại thiếu gia tuổi mặc dù không nhỏ nhưng trong mắt bọn họ đúng là trẻ con.

Hồng tỷ sững sốt, nhìn Túy Quý và Dạ Ứng, đột nhiên một chút tức giận cũng không còn. Nghe bọn họ nói chuyện, nàng cảm thấy rất thú vị. Nàng là phụ nữ, phụ nữ đều thích đàn ông cường đại. Bọn họ nói hình như không coi Lý thị vào đâu. Nàng muốn biết trò tiếp theo sẽ là gì.

Nàng quyết định không mở miệng nữa. Mặc dù nàng là nữ chủ nhân của Hồng Lâu, nhưng chủ nhân chính thức lại là Tiêu thiếu gia.

Nàng đã đi đến phía sau Tiêu thiếu gia, làm một người phụ nữ sau lưng Tiêu thiếu gia. Nàng không biết vì sao mình lại thích cảm giác này.

“Mày yên tâm, đắt đến mấy tao cũng trả được” Nghe Dạ Ứng nói, Lý thiếu gia rất bất mãn. Hắn không phải kẻ nghèo, hắn không thích những người này vì đã coi hắn là kẻ nghèo.

Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, cười nói: “Lý gia nếu thực sự có tiền. Lý đại thiếu gia uống một chén thì trả mười triệu, nếu như cảm thấy ngon, cậu có thể uống thêm mấy chén. Mở cửa kinh doanh, lúc nào cũng chào đón cậu đến”

Mười triệu đối với Lý gia mà nói cũng không nhiều, nhưng Lý thiếu gia nghe vào trong tai lại rất giật mình. Hắn sợ mình nghe lầm, hơi ngẩng ngốc nhìn Tiêu Thu Phong, hình như rất muốn Tiêu Thu Phong lặp lại một lần nữa.

Túy Quỷ đã nhắc nhở: “Cậu nghe không sai, chén rượu này có giá mười triệu, không phải yên Nhật, mà là đô la Hongkong trong túi cậu. Với tài sản của Lý thiếu gia, chút tiền đó có lẽ không cần quan tâm.

“Mười triệu...” Mặt Lý thiếu gia đỏ bừng lên, làm Hồng tỷ phía sau Tiêu Thu Phong không nhịn được, che miệng cười.

Ở trong Hồng Lâu, nàng đã gặp qua rất nhiều người, rất nhiều chuyện, nhưng chuyện thú vị như thế này thì là lần đầu tiên. Một chén rượu mười triệu, sợ cũng chỉ có Tiêu thiếu gia mới uống nổi.

Dạ Ứng uống một chén, lại rót thêm chén nữa, nói: “Mười triệu một chén, tối nay dù có say chết, tao cũng phải uống thêm mấy chén, sợ sau này không có khả năng uống như vậy”

Dù là Dạ Ứng dùng hết tiền cũng không thể uống nổi chén rượu này.

Lý thiếu gia cũng không ngu, tỉnh ra, quát: “Bọn mày chơi tao à? Hừ, không có cửa đâu. Hồng tỷ, chị nói xem rượu này bao nhiêu tiền, tôi trả gấp mười lần, tối nay tôi bao hết nơi này”

Quả nhiên là có chút hào sảng, đám thiếu gia giàu có này đúng là học xấu rất nhanh. Hồng tỷ khẽ cười, nói: “Mười lần thì không cần, thật đó, Lý thiếu gia, rượu này mười triệu một chén, vừa nãy cậu không phải đã nghe thấy sao?”

“Các người *** muốn hãm hại Lý thiếu gia của bọn tao sao...” Lý thiếu gia đầy mồ hôi lạnh, nhưng tên chó đi theo phía sau hắn đã tức giận mở miệng.

Chó sủa rất bình thường, nhưng lại phát ra âm thanh khó chịu thì phải đánh.

Tiêu Thu Phong ngồi im tại chỗ, năm ngón tay thành đạn, một giọt rượu bắn ra, đánh giữa mặt tên này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con chó bị đẩy ra ngoài, va vào bức tường cạnh cửa, sau đó “bịch” một tiếng rơi xuống đất, hô hấp yếu ớt. Mặt hắn đầy máu, sợ là không lâu nữa là chết.

Lý thiếu gia luôn kiêu ngạo, chưa sợ bất cứ ai. Bởi vì hắn có tiền.

Nhưng lúc này người hắn đang run lên. Hắn chưa bao giờ thấy người lợi hại như vậy.

Nếu không phải có người đỡ hắn từ phía sau, có lẽ hắn đã ngã xuống đất.

Dạ Ứng lắc đầu, những kẻ này đúng là không thú vị gì cả. Hắn rút điện thoại di động ra, con trẻ không chơi có thể tìm già. Nếu già không đến, như vậy thằng trẻ sẽ không thể còn sống mà ra khỏi đây. Bởi vì con chó vừa nãy đã làm hỏng chuyện.

Không ai có thể mắng Tiêu Thu Phong, hoặc là có lý mà mắng Tiêu Thu Phong. Dạ Ứng đương nhiên biết Hồng Lâu là chi nhánh của Hoàng Kim Thủy Thành Đông Nam, là tài sản của Phượng Hề. Nói cách khác đây là của Tiêu Thu Phong. Không ai có thể ở đây làm hắn mất hứng, tuyệt đối không ai dám.

“Lý thiếu gia các người chọc một ít phiền phức ở Hồng Lâu. Ông chủ Lý, không biết có hứng thú đến đây ngồi nói chuyện không?” Trong lời nói Dạ Ứng rõ ràng có ý trêu tức, nhưng đối phương lại hiểu. Dù không có hứng thú, cho dù đang là ban đêm, hắn cũng phải tới.

Lý Văn Tiệm và Dạ Ứng đã gặp mặt nhau một lần, hắn coi như giúp Dạ Ứng một chuyện nhỏ. Cho nên Dạ Ứng để lại số điện thoại. Số điện thoại này Lý Văn Tiệm nhớ rất kỹ. Người có thể làm chuyện lớn như Dạ Ứng, Lý Văn Tiệm là thương nhân, không dám sơ sẩy.

Lý Văn Tiệm đã tung hoành hơn mười năm ở trên thương trường, ánh mắt của hắn rất chuẩn xác.

Dù bà vợ luôn miệng cầu nài, Lý Văn Tiệm cũng không dám chậm trễ một giây. Mười phút sau, hắn đã chạy đến Hồng Lâu, lên Thiên Lâu.

Hắn đã thấy Dạ Ứng, càng thấy được Tiêu Thu Phong. Hắn có chút khó khăn, bởi vì từ vị trí ngồi của ba người, hắn biết ai là người chủ trì nơi này.

“Bố, bố...” Lý thiếu gia bị dọa đến hết hồn, thấy bố đến, coi như tỉnh táo lại đôi chút, vội vàng kêu: “Bố, bọn chúng lừa con, nói một chén rượu mười triệu đo Hongkong, bố nhất định phải giúp con”

Nếu là người bình thường, vừa nghe như vậy Lý Văn Tiệm nhất định sẽ tức giận. Lý Văn Tiệm ở Hongkong không phải một người ai cũng có thể đắc tội. Nhưng thương nhân là như vậy, trong lòng mặc dù rung động, nhưng trong miệng lại nói: “Mày là đồ vô dụng, rượu gì cũng dám uống. Có những thứ rượu, sợ là trăm triệu cũng có người không ngại đắt”

“Ứng huynh, xin lỗi, con tôi nếu đắc tội, Lý Văn Tiệm tôi nguyện ý dùng rượu xin lỗi” Ở Hongkong, người có thể làm Lý Văn Tiệm tự mình xin lỗi không phải nhiều, hoặc là nói một người cũng không có. Nhưng để xin lỗi Dạ Ứng, rượu đắt hơn nữa, hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Túy Quỷ cười nói: “Lý thị đúng là có tiền. Đúng, rượu này mười triệu một chén, uống là phải thanh toán” Làm người ta thanh toán, mình lại có thể uống một chén. Rượu mười triệu một chén, uống vào sẽ rất tuyệt.

Lý Văn Tiệm nhìn Dạ Ứng một cái, thấy hắn không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ cười, trong lòng hơi run lên, nhưng cũng không thể hiện gì nhiều, nói: “Được các anh nể mặt, mười triệu một chén đáng gì. Nào, tôi mời các vị một chén”

Tiêu Thu Phong không động đây, nhưng Dạ Ứng đã cầm chén lên, cười nói với Tiêu Thu Phong: “Thu Phong, uống một chén, trẻ con không hiểu chuyện, bỏ đi. Để lão Lý sau này dạy dỗ một chút, phạm sai lầm thì cũng phải cho nó một cơ hội sửa chữa”

Tiêu Thu Phong nhìn ra được Dạ Ứng đang xin cho Lý gia. Tình nghĩa huynh đệ, dù như thế nào cũng phải cho hắn mặt mũi.

“Quả nhiên không hổ là gia chủ Lý gia, có khí phách. Bỏ đi, lần này không tính, nếu không Tiêu Thu Phong lại là kẻ hẹp hòi. Các người đi đi, đúng, phải nhớ tiền hai chén rượu này cần thanh toán”

Lý Văn Tiệm rất vui. Bởi vì lúc này hắn đã nhớ đến người đàn ông kia là ai. Có lẽ cũng chỉ có người như vậy mới khiến tổ trưởng Long Tổ phải lầy lòng.

Vui là vì Tiêu Thu Phong không truy cứu nữa.

Sự tích về người đàn ông này thực sự quá nhiều. Lý Văn Tiệm hiểu không ít. Giống như năm đó, vì một ngôi sao, Tiêu Thu Phong đã chém tận giết tuyệt Hoắc gia – một trong ba gia tộc lớn nhất Hongkong. Chỉ trong mấy ngày Hoắc gia đã biến mất khỏi Hongkong. Thủ đoạn này dù bất cứ ai cũng phải sợ.

Lại càng không nói đến chấn chỉnh hắc đạo Hongkong. Hắn và Thập Tam Muội có chút quan hệ, đương nhiên cũng nghe nói đến chủ nhân thực sự của Ngạo Thiên Minh chính là Tiêu thiếu gia Đông Nam.

Đắc tội người như vậy, có thể còn sống đã là quá may mắn.

“Cảm ơn các vị đã tha thứ, mời các vị uống rượu”

Một giây cũng không dám ở lại, hai mươi triệu mua lấy mạng sống, đối với Lý thị mà nói, rất lãi.

Lý thiếu gia không còn ngông cuồng như lúc mới vào, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Bố, cứ như vậy để bọn chúng cướp tiền sao. Chúng ta tìm người đến đối phó chúng. Con không tin ở Hongkong còn có ai lợi hại hơn chúng ta”

Lý Văn Tiệm quát: “Câm mồm, mày muốn chết cũng đừng gây họa cho Lý gia. Ngày mai mày chuyển đến Australia cho tao, cả đời không được về Hongkong. Nếu không tao đánh gãy chân mày”

530. Chương 530: Tình Dục Phóng Túng.

Tiêu Thu Phong nhìn hai người, mỉm cười nói: “Nếu bọn mày thừa nhận, trả tiền lương cho bọn mày là bình thường. Đối với huynh đệ, Tiêu Thu Phong tao giống như không keo kiệt thì phải”

Dạ Ứng nói: “Bỏ đi, nếu Đinh lão biết Long Tổ tao thành kẻ đồng lõa của mày, sợ rằng tức hộc máu mồm. Chẳng qua chỉ bằng hai chữ huynh đệ của mày, vậy là đủ rồi”

Túy Quỷ nâng chén nói: “Không nói nhảm nữa, nào, cạn chén” Uống một chén địa biểu cho tình huynh đệ càng thêm thâm thiết”

Cầm chi phiếu hai mươi triệu, tìm Hồng tỷ đập mạnh, nếu trên đời dễ kiếm tiền như vậy, sợ là không có người nghèo. Nói mấy câu, hai chén rượu, hai mươi triệu vào tay, đây là sợ thật. Chi phiếu của Lý thị, có thể đổi ở cả ba ngân hàng lớn tại Hongkong này.

Lý Văn Tiêm trả tiền rất nhanh, ngay cả Hồng tỷ cũng ngạc nhiên. Đây là hai mươi triệu chứ không phải hai trăm ngàn.

Cung kính đặt chi phiếu xuống trước mặt Tiêu Thu Phong, nhỏ giọng nói: “Tiêu thiếu gia, đây là tiền uống rượu của Lý tiên sinh, anh xem...”

Túy Quỷ nhìn thoáng qua, cười ha hả nói: “Lý gia đúng là có tiền, hai mươi triệu, chớp mắt cũng không hề. Ai, người so với người đúng là tức chết”

“Đừng nói hai mươi triệu, dù Tiêu Thu Phong nói hai trăm triệu, sợ rằng hắn cũng rất nhanh móc ra. Yên tâm, chút tiền đó không ảnh hưởng gì đến Lý gia” Dạ Ứng là người phóng khoáng, hắn có thể nhận sự trợ giúp của Tiêu Thu Phong để mình tăng chức. Nhưng về vật chất, hắn lại không muốn nhiều. Hơn nữa thu nhập của hắn lúc này, đủ để người nhà hắn sống sung sướng cả đời.

Tiền nhiều đến vậy, chỉ cần không thuộc về hắn, hắn sẽ không động tâm.

Tiêu Thu Phong nhìn Hồng tỷ, cười nói: “Nếu là tiền rượu, đương nhiên là do Hồng Lâu thu. Hồng tỷ chẳng lẽ coi tôi là lưu manh, đến chỗ chị lấy tiền sao?”

Túy Quỷ ngẩn ra, kinh ngạc hỏi thăm: “Tất cả mọi người trên đời đều có thể nghèo. Nhưng Thu Phong mày nói nghèo, Túy Quỷ tao dù chết cũng không tin”

Hồng tỷ có chút xấu hổ, hai mươi triệu này cầm bằng tay đó, nhưng vẫn phải cầm. Mặt Hồng tỷ ửng đỏ càng thêm hấp dẫn. Ánh mắt nhìn Tiêu Thu Phong mang theo một loại hâm mộ, dịu dàng, quyến rũ, muốn lấy thân báo đáp.

Phụ nữ đều thích đàn ông cường đại, coi tiền như rác rưởi.

“Hai mươi triệu đủ để mua cả Hồng Lâu. Tiêu thiếu gia, đêm nay, hoa khôi của Hồng Lâu sẽ thuộc về anh” Hồng tỷ khẽ đứng lên, vỗ ngọc thủ, sau đó cửa được mở ra, một bóng hình xinh đẹp từ từ đi vào, êm ái như cơn gió, như mây, mùi hương cơ thể theo nàng tiến vào tràn ngập trong phòng.

Mái tóc đen buông xuống, đôi môi đỏ mọng thở ra mùi hương thơm ngát, đôi mắt quyến rũ hút hồn, ánh mắt đó nhìn chăm chăm Tiêu Thu Phong.

Chỉ đáng tiếc trên mặt nàng lại đeo mặt nạ, làm người ta không khỏi ảo tưởng.

Dù là Dạ Ứng và Túy Quỷ đã đạt đến cảnh giới cũng không nhận được mấy lần. Người phụ nữ này rất hấp dẫn, gần như có thể thiêu đốt dục vọng của tất cả đàn ông.

Cơ thể gần như hoàn mỹ nhào lên một cái đã đến trước mặt ba người. Nhìn Tiêu Thu Phong, đôi môi anh đào đã mở, giọng nói ngọt ngào không gì có thể chống đỡ nổi: “Tiêu thiếu gia, anh xem em có làm anh hài lòng không?”

Người phụ nữ như vậy, hàng vạn người mới có một, vu vật nóng bỏng, chính là khắc tinh làm đàn ông không thể nín nhịn.

Nhưng từ giọng nói quen thuộc đó, Tiêu Thu Phong cũng không thể không than thở phụ nữ đúng là hay thay đổi, nở nụ cười nói: “Không có việc gì lại chơi cái trò này, chẳng lẽ muốn anh tát mông em à? Đeo mặt nạ, có phải là trên mặt có mụn, không dám thấy người***”

Cô gái gỡ mặt nạ xuống, rất bất mãn nói: “Trò này không thích gì hết. Tiêu thiếu gia, anh ít nhất cũng nên đoán sai một lần chứ. Cô gái quyến rũ như em, anh không muốn nhìn mấy lần sao?”

Quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, nàng mang mặt nạ càng làm lửa dục trong cơ thể bốc lên cao. Chỉ là đối với Tiêu Thu Phong mà nói, hắn đã quá quen thuộc. Vì thế cô gái này hôm nay bị nhận ra dễ dàng”

Cô gái nào ở Hồng Lâu có thể làm cho người ta kinh hãi như vậy, đương nhiên là Ngọc Thiên, công chúa của Hồng Lâu.

Tiêu Thu Phong cười tà, vươn tay ra, ôm Ngọc Thiên vào lòng, nói với Hồng tỷ: “Cô gái này, tôi muốn. Tối nay tôi phải dạy cô ta một trận, không thể tùy tiện khiêu khích đàn ông”

Túy Quỷ cười nói: “Thu Phong, mày cứ thoải mái, chỉ cần có rượu ngon, hôm nay tao vui hơn bất cứ ai”

Hồng tỷ lại nói: “Bên phải hành lang là phòng ngủ của tôi, nếu Tiêu thiếu gia có hứng thú, tối nay tôi nhường phòng của mình cho anh”

Ngọc Thiên thở hổn hển nói: “Hồng tỷ, chị không nên nghĩ là thật. Người đàn ông này rất nhát gan. Có Phượng tỷ nhìn, hẳn không dám làm loạn”

Tiêu Thu Phong đột nhiên đứng lên, bế bổng Ngọc Thiên lên” “Chưa từng làm loạn, tối nay anh đúng là muốn thử làm loạn một lần”

Vừa nói hắn mặc kệ người khác, đi về phía trước, Ngọc Thiên hoảng sợ, lo lắng hỏi: “Này, anh không phải làm thật chứ. Này, em hỏi anh, anh không phải muốn làm thật chứ, em chỉ đùa thôi mà”

“A, không được, Hồng tỷ cứu mạng, mau cứu em...”

Nhưng lúc này có ai cứu nàng không, có ai dám cứu nàng. Hồng tỷ chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi, Ngọc Thiên, chị nhận hai mươi triệu của Tiêu thiếu gia, tối nay em thuộc về Tiêu thiếu gia. Có một số việc không thể hồi hận. Hồng tỷ không giúp được em”

Đến khi mình bị bế bổng, đặt lên giường, Ngọc Thiên mới giật mình phát hiện lần này hình như không phải là giả. Chẳng qua như thế này có phải quá đột nhiên không?

Mặc dù bốn tỷ muội bọn họ đã sớm xác định trong lòng, nhưng thân thiết như vậy, có phải quá đường đột không. Hơn nữa ít nhất cũng phải báo cho Phượng tỷ một tiếng chứ, được Phượng tỷ đồng ý mới được chứ.

“Tiêu thiếu gia, anh chờ chút, anh chờ chút. Anh... anh không phải là thật chứ”

Đến lúc này, nàng còn hỏi vấn đề này, nghĩ hẳn là Liễu Hạ Huệ sao, ngồi im không loạn sao?

Vươn tay ra, sờ lên người nàng, vén váy nàng lên. Bờ mông tròn trịa, da thịt trắng nõn hiện ra, một chiếc quần lót bằng tơ tằm màu đỏ chót căn bản không che được xuân sắc. Hang động thâm sâu xinh đẹp động lòng người hiện ra ngay trước mắt.

Vung tay tát xuống, trên bờ mông trắng nõn lập tức xuất hiện năm dấu tay, đỏ như máu, trắng đỏ giao nhau, càng tăng thêm dục vọng.

“A... Tiêu thiếu gia... không...”

Nhưng vẫn không dừng tay, Tiêu Thu Phong vung tay lên, tát ba cái, quát: “Bây giờ đã biết hậu quả khiêu khích đàn ông chưa. Nhìn xem sau này em còn dám không?”

Từng cơn đau từ từ biến thành một cảm giác không nói lên lời. Đó không phải đau nhưng lại rất khó chịu, từ đau nhức biến thành ***. Đôi mắt đã ướt ươn, rất mê người, nhìn Tiêu Thu Phong với vẻ đáng thương, sợ hãi.

“Người ta chỉ dụ dỗ mình Tiêu thiếu gia mà thôi, có khiêu khích ai khác đâu, không nên bị phạt”

“Hấp dẫn một mình anh, rất tốt, anh bây giờ không chịu nổi hấp dẫn, có phải làm luôn chuyện đó không” Căn bản không cho Ngọc Thiên cơ hội từ chối, chiếc váy đã bị xé toang, đôi chân thon dài trắng như ngọc dưới ánh đèn tường càng thêm đẹp, tỏa ra mùi hương thơm ngát, nhẹ nhàng mà khoan khoái.

“A... dừng... dừng cởi quần áo em.. dừng khi dễ em... trời ạ... con sắp mất trinh... ai cứu con với... a... đau quá” Dục vọng dâng trào, Tiêu Thu Phong không chịu được nha đầu khiêu khích, mất đi lý trí, xé nát tất cả quần áo trên người Ngọc Thiên, sờ lên cơ thể nàng.

Từ rung động cơ thể, đến những va chạm mãnh liệt, đến những giọt nước mắt hạnh phúc chảy xuống, hạnh phúc mà Ngọc Thiên hy vọng mấy năm qua, rốt cuộc đã xuất hiện.

“Tiêu thiếu gia, tối nay Ngọc Thiên rốt cuộc đã là người phụ nữ của anh”

Đêm nay không ai đến quấy rầy đôi nam nữ đang ân ái, từng cuộc giao hoan điên cuồng, phát tiết hết tất cả khao khát trong tình yêu. Ngọc Thiên cảm thấy mình như bay lên thiên đường, sau đó ngất đi.

Nàng dùng hết tất cả quyền rũ, hấp dẫn của mình, phát tiết hết ra, khiêu khích người đàn ông này, nhưng lại bị chinh phục từng cơn từng cơn.

Suy nghĩ cuối cùng còn trong đầu nàng: “Mình sẽ chết?”

Nàng không chết, cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ làm nàng tỉnh giấc. Đêm qua không phải mơ, nàng lúc này đang rúc vào lòng Tiêu Thu Phong.

Nhìn ngực hắn lúc lên lúc xuống, tay từ từ vuốt trên mặt hắn, trong giấc mơ, nàng đã nghĩ hàng ngàn lần về hắn, có thể nhìn gần như vậy.

Nàng không an phận, đưa tay xuống dưới ***, khơi dậy dục vọng của hắn.

Nàng là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Phương Hề từng nói rằng, cơ thể quyến rũ của nàng là xuân dược trí mạng hấp dẫn đàn ông.

Tiêu Thu Phong mở mắt ra, nhìn người phụ nữ đã bị chinh phục rất thê thảm đêm qua, không ngờ còn như vậy, trong lòng không khỏi không bội phục. Nàng không chỉ có sức hấp dẫn đàn ông, còn có thể chất giỏi thừa nhận. Ngọc Thiên đúng là vũ vật trời sinh.

Nàng ôm mặt Tiêu Thu Phong: “Tiêu thiếu gia, vì chứng minh đêm qua không phải là mộng, chúng ta *** lần nữa nhé. Ngọc Thiên thích cảm giác được yêu như vậy”

Là đàn ông đều sẽ không từ chối yêu cầu này. Tiêu Thu Phong ôm lấy cơ thể nàng, muốn mất hồn, *** dựng lên, dục vọng dâng trào. Người phụ nữ này đúng là người đàn ông bình thường không thể chịu đựng. Nếu như hắn không phải là võ giả có thể điều tiết tinh khí, thật đúng là không chịu nổi.

Cơ thể trời sinh hấp dẫn này, chính là thuốc bổ cho lực lượng thần của hắn, là kho báu mà hắn tìm được.

531. Chương 531 : Cuộc Đời Như Mặt Trăng, Lúc Tròn Lúc Khuyết.

Ngọc Thiên như một con chim nhỏ nép vào người Tiêu Thu Phong, miệng cứ cười mãi. Tối qua, giấc mộng của nàng đã thành sự thật, tin tưởng rằng Thi Diễm hay Chiêu Tuệ đều hâm mộ nàng.

“Chị Hồng, sớm vậy...” Đây là thói quen, Ngọc Thiên tuy rằng nũng nịu, nhưng chưa từng có thói quen rời giường sớm, cho nên lần này dậy hơn trễ một chút. Hồng tỷ nhẹ nhàng ngẩng đầu, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, cười nói : “Hình như đã không còn sớm, bạn của Tiêu thiếu gia cũng đã đi rồi. Chẳng lẽ hai người ở khác múi giờ với chị, bây giờ chị đang ăn cơm trưa đó”

Ngọc Thiên xấu hổ đỏ mặt, điều này cũng không thể trách nàng được, ai biết được tư vị nam nữ hoan ái lại làm say lòng người như vậy. Trước kia cứ tưởng tưởng mãi, sau khi nếm thử rồi, nàng lại thích cảm giác này, cả ngày đều muốn ở trên giường, không muốn rời dậy.

Tiêu Thu Phong là đàn ông, nên với chuyện này, cũng không có gì xấu hổ. Nhìn Hồng tỷ, quan tâm hỏi : “Chị Hồng hình như tối qua ngủ không ngon. Hơn nữa cũng ăn ít quá. Phụ nữ quá gầy, nhất định sẽ không còn gọi cảm”

Hồng tỷ nhìn Tiêu Thu Phong một cái, cuối cùng không dám đối mặt với nụ cười hạnh phúc của Ngọc Thiên, nhưng cũng cười nói : “Đúng vậy, giường đã bị người ta chiếm, đành phải ngủ trên ghế sa lon. Đương nhiên ngủ không được ngon rồi, Tiêu thiếu gia, tối nay, anh có cần mượn giường của tôi nữa không?”

Thật ra trên Thiên Tầng này còn có mấy phòng, để lại cho Ngọc Thiên và Thanh Bình Nhi, có đôi khi, các chị em cảm thấy cô đơn, sẽ đến Hồng Lâu gặp mặt. Đàn ông đến đây vì đàn bà, còn các nàng đến đây, bởi vì nơi này có rượu tốt nhất HongKong.

Thật ra thì, đàn bà cũng thích uống rượu, đặc biệt là đối với những người có tâm tình cô tịch.

Chẳng qua, tối hôm qua quả thật Hồng tỷ ngủ không ngon. Trong tiếng rên rỉ phóng túng của Ngọc Thiên, xuân tâm của nàng đã động dậy, làm sao có thể kìm chế được. Thân thể giống như bị thiêu đốt trong biển lửa dục vọng, phải cố gắng uống nước lại để đè nén lại, cho đến lúc hừng đông, mới mệt mỏi ngủ đi.

Ngọc Thiên vui sướng nói : “Chị Hồng, yên tâm, tối nay sẽ không chiếm giường của chị đâu, về sau em sẽ đi theo Tiêu thiếu gia, anh ấy ở đây, em sẽ ngủ ở đó, không cần rời đi”

Nàng nói không sai, nội mi chỉ thân trời cho nàng, quả thật rất thích hợp để dung hợp. Hắn cần nàng ta ở bên cạnh. Đối mặt với lực lượng của Thất Sát trong tương lai, tác dụng của nàng ta rất đáng quý, nếu sớm biết, Ngọc Thiên có loại ưu đãi này, sợ rằng hắn sẽ không đợi đến tối qua.

Hồng tỷ nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Ngọc Thiên, khuôn mặt tươi cười này, làm cho nàng cảm thụ được tình yêu sâu đậm. Tiểu nha đầu này, thích người đàn ông của Tiêu gia, chắc đã phải chờ đợi từ rất lâu. Tối qua, nguyện vọng rốt cục đã đáp ứng!

Chẳng qua, nàng cũng có chút mất mát, hạnh phúc đã vô duyên với nàng cả đời. Cuộc sống bây giờ, chỉ cần yên lặng, nàng cũng đã thấy rất tốt rồi, cũng đã thấy đủ rồi.

“Vậy không lưu em lại, điên cuồng một đêm, hẳn là cần ra ngoài tắm rửa. Ngọc Thiên, cố gắng nắm chắc hạnh phúc của mình. Tiêu thiếu gia là một người đàn ông tốt, chị đã chịu nhiều cực khổ, nên không muốn thấy các em cũng như vậy, chị chúc phúc cho hai người”

Một cái ôm, một lời từ biệt, hai người Tiêu Thu Phong đã rời đi, giờ phút này, Ngọc Thiên đã vứt bỏ mọi chuyện lại sau lưng. Bây giờ trong đầu nàng chỉ còn lại người đàn ông này, chiếm hết toàn tâm toàn ý của nàng.

“Chị Hồng là một người đáng thương, hy vọng một ngày nào đó, chị ấy có thể quên được chuyện lúc trước, có thể sống lại. Nhưng đáng tiếc, trên đời này chỉ có một Tiêu thiếu gia, bằng không sẽ có nhiều người được hưởng hạnh phúc hơn”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười nói : “Sao vậy, muốn lấy anh ra làm chuyện tốt, ghép cho người khác à?”

Hai tay Ngọc Thiên dùng sức ôm lấy Tiêu Thu Phong, hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn, nói : “Không có đâu, vì ngày này, em đã vất vả chờ đợi. Em sẽ không buông tha, chết cũng không buông”

Đúng vậy, chết cũng không buông, nàng phải hưởng thụ hạnh phúc này, cả đời!

“Được, để anh yêu em ở trên giường cả đời” Bàn tay của Tiêu Thu Phong đã không nghiêm túc, tuy rằng đang ở ngã tư đường náo nhiệt, nhưng người đi đường cũng vội vàng, nên không ai chú ý đến đôi tình nhân đang thân thiết này. Ngọc Thiên tuy rằng rất mê người, nhưng giống như lời nàng nói, sự hấp dẫn kia, chỉ dành cho một người.

Tay nhỏ liều mạng chống đỡ tay của Tiêu Thu Phong, xấu hổ không chịu được, hừ nói : “Còn dám, không được phép, mau dừng tay, tên sắc lang này, thật sự không thể làm no anh. Xấu hổ quá à”

Không còn cách nào, nàng ta đang bị yếu thế, bàn tay to của Tiêu Thu Phong, đã đặt lên hông của nàng. Ngọc Thiên thở dài, không còn chống cự, dù sao chuyện nên làm, cũng đã làm. Bây giờ, nàng đã trở thành người của hắn, giống như Ngọc Hoàn đã từng nói, hắn thích cái gì, thì không gì là không làm.

Muốn sờ, thì cứ để cho hắn sờ!

Ngã tư đường náo nhiệt, cứ đi thẳng về phía trước, giống như không có mục đích, Ngọc Thiên cũng không hỏi, chỉ dựa vào thân hình của hắn, mặc cho hắn dẫn nàng đến chỗ nào.

Chỉ cần có hắn, đi đến chân trời góc biển đều được.

“Ông xã, đây là chỗ nào?”Tiến vào một tiểu khu giàu có, nhìn phong cảnh xinh đẹp hiện ra trước mắt, Ngọc Thiên nhìn đến nổi không mở miệng được.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Sao vậy, chưa từng đến à. Đây là chỗ ở của Yên Nguyệt tại HongKong, về sau em cứ ở đây đi. Hồng Lâu cuối cùng vẫn chỉ là một chỗ giải trí. Không có người đàn ông nào muốn người

phụ nữ của mình đến một chỗ như vậy. Đặc biệt là em, hấp dẫn người như thế, anh sợ em bị người ta chiếm tiện nghi”

Ngọc Thiên che miệng cười, cười rất vui vẻ.

“Được rồi, tay của anh đang để ở đâu vậy, từ Hồng Lâu đến đây mà vẫn sờ. Tiện nghi của em đều đã bị anh chiếm hết rồi, còn có phần cho người khác chiếm sao?” Ngọc Thiên thích được người đàn ông này để ý, tuy rằng các nàng bán nộ cười, nhưng các nàng cũng có nguyên tắc, đặc biệt là Phượng Hề và Ngọc Hoàn, sau khi có được tình yêu, đã tẩy sạch duyên hoa, một lần nữa làm người.

Phượng Hề đã đặc biệt dặn dò, muốn bước vào cánh cửa Tiêu gia, thì phải đem thân thanh sạch cho Tiêu thiếu gia. Điều này, trong lòng các chị em đều hiểu được, các nàng sẽ không để cho bản thân làm dơ bẩn nề nếp của Tiêu gia, cho nên, dù thống khổ tuồng niệm, các nàng vẫn không từ bỏ.

Nàng đã giữ vững, bây giờ hạnh phúc đã đến với nàng, Thi Diễm và Chiêu Tuệ vẫn còn phải chờ đợi trong đau khổ sao?

Tiêu Thu Phong vẫn không buông tay, nhưng vẫn nghiêm trang nói : “Anh là người đàn ông của em, chiếm tiện nghi của em cũng đúng. Tiện nghi lớn như vậy, anh không chiếm, chẳng phải là lãng phí sao”

Thật không hổ là Tiêu thiếu gia, da mặt dày đến nỗi làm cho Ngọc Thiên chịu không nổi nhiệt.

“Được rồi, cho anh chiếm, cho anh chiếm, cho anh chiếm hết đó” Nói xong, Ngọc Thiên vận vẹo lưng, để mông ngọc cạ cạ lên đùi của Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng nói : “Thế nào, tiện nghi này càng thích phải không?”

Tiêu Thu Phong cười haha, hơi dùng lực một chút, nhéo một cái lên ngực của Ngọc Thiên, làm cho nàng đau đến chau mày, cả giận nói : “Nhẹ một chút, đau...”

Lúc đàn ông chiếm tiện nghi, thì đàn bà phải đau một chút mới có hương vị.

Đến nơi này ba lần, nhưng đây lại là lần đầu tiên bước vào cổng chính. Trong cái máy bộ đàm gắn ngoài cửa truyền đến giọng của Liễu Yên Nguyệt: “Thế nào, lần này có đàn ông không?”

Nhìn thấy Ngọc Thiên đang ôm sát hân, Liễu Yên Nguyệt có chút ghen tuông nói : “Xem ra tối qua anh không đi đến đó để giải trí, mà là đi ra ngoài ăn vụng”

Ngọc Thiên then thùng nói : “Chị Yên Nguyệt, chị đừng tức giận, em đây sao có thể gọi là ăn vụng được, ít nhất cũng phải ăn một bữa cơm Pháp chính thống chứ!”

Lên lầu, vào trong nhà, Ngọc Thiên cũng thành thật khai báo, biến Tiêu Thu Phong thành một tên sắc lang, mạnh mẽ vô lễ với nàng, điệu bộ vô cùng tội nghiệp. Không đi làm diễn viên, quả thật là đáng tiếc.

Vũ cười nói : “Được rồi, Ngọc Thiên, cái này em đã muốn từ lâu, cuối cùng cũng nắm được. Yên tâm, đừng sợ chị Phượng, các em muốn bước vào cánh cửa Tiêu gia, bọn chị sẽ dàn xếp cho!” (Trời ơi, vợ 1 đứng ra dàn xếp với vợ 2 để vợ bé thứ n bước vào nhà)

Tứ công chúa Hoàng Kim Thủy Thành, lúc trước đã có một Lâm Ngọc Hoàn, mọi người đã chấp nhận nàng ta. Cho dù xuất thân của các nàng không được tốt, nhưng Tiêu gia cũng không quan tâm đến điều này. Mấy năm nay, biểu hiện của các nàng đều rất tốt. Vả lại Phượng Hề cũng rất nghiêm khắc với các nàng, cho nên, bước vào Tiêu gia, cũng là chuyện sớm muộn.

Ôm lấy Vũ, Ngọc Thiên hưng phấn nói : “Vẫn là chị Vũ tốt nhất, em nhất định sẽ nghe lời, làm một người phụ nữ đủ tiêu chuẩn của Tiêu gia, tuyệt đối sẽ không làm Tiêu gia mất mặt”

Cái tinh thần này, không chỉ có vợ của Tiêu gia biết, cho dù những người muốn đến Tiêu gia sống, đều biết. Thật ra thì, từ rất lâu rồi, cái tư tưởng này, đã in sâu vào trong trái tim của các nàng, làm các nàng luôn luôn nhớ mãi.

Tử Dao ngồi nhìn tất cả, nàng cũng không hiểu gì, nhưng nàng lại có hứng thú với Ngọc Thiên, nói : “Em gái này, âm thanh của em nghe rất êm tai, có thể dạy cho chị được không?”

Tiêu Thu Phong nghe xong, “sắc” một tiếng, thiếu chút nữa làm cho bữa điểm tâm bay ra khỏi miệng. Âm thanh này mà có thể học sao??

Nhưng Ngọc Thiên lại rất hưng phấn kêu lên : “Dạ được, đây chính là vũ khí dụ dỗ đàn ông lợi hại nhất, em dạy cho chị, cam đoan sẽ dụ dỗ được Tiêu thiếu gia”

Tiêu Thu Phong quát : “Không được làm loạn, Tử Dao, đừng nghe lời nàng ta, âm thanh của em nghe cũng rất êm tai, không cần học cái khác”

Ma khí trên người Tử Dao, đã làm cho nàng hấp dẫn mười phần, phát ra mị nhu chi tức ghê gớm rồi. Cho dù là hần cũng có lúc không khống chế được. Nếu còn học thêm cái thứ trời ơi đất hỡi kia nữa, sợ rằng sẽ lấy mạng người mất.

Vũ đứng lên, kéo tay Tử Dao, nói : “Loại âm thanh này, chờ đến khi thích một người, làm nũng thì tự nhiên có. Không cần học, Tử Dao, không phải muốn học làm bếp sao. Chúng ta vào bếp thôi, để cho Thu Phong nếm thử một chút tay nghề mấy ngày nay của em”

Tiên tử làm bếp? Đây cũng là một đề nghị không tồi!

532. Chương 532 : Trước Khi Ly Biệt.

“Ừ, không tồi, tiếp tục cố gắng, em nhất định sẽ trở thành cổ gái thập toàn thập mỹ”

Chất lượng đồ ăn thì tạm được, nhưng Tiêu Thu Phong đặc biệt cổ vũ, hy vọng cuộc sống con người bình thường, có thể giúp cho cô gái này luyện hóa được ma khí trong cơ thể. Loại quyền rũ lơ đãng phát ra này, đối với hần thì không sao, nhưng đối với thẳng ku khác, thì quả thật chính là nguyên nhân của rắc rối.

Đôi tay của Tử Dao không ngừng chà xát, ánh mắt hưng phấn chớp động, nói : “Thật sự ngon sao, Thu Phong, vậy sau này em sẽ làm nhiều cho anh ăn, cam đoan mỗi ngày đều có cái mới lạ”

Quyển bách khoa toàn thư trên bàn, đều đã bị nàng nhồi vào đầu, nói đến trí nhớ của nàng, thì đúng là ngay cả Vũ và Liễu Yên Nguyệt cũng không thể so được. Tu luyện Định Tâm Quyết, cơ hồ rất ít chuyện có thể quấy nhiễu được lòng của nàng. Cho nên, muốn nhớ cái gì, đều rất nhanh, chỉ cần xem một lần, có thể nhớ được tất cả.

Tiêu Thu Phong gật đầu, mỉm cười, nói : “Anh không có thời gian để ở lâu, hai ngày nữa, anh sẽ đến Đài Loan một chuyến, hay là em đi theo với anh?”

“Tiêu thiếu gia, em cũng muốn theo” Ngọc Thiên bên cạnh đã kêu lên, muốn hưởng thụ qua tư vị tình yêu, nàng không muốn phải lập tức tách rời, chia tay vài ngày. Giờ phút này, nàng tựa hồ đã hiểu được, lúc người đàn ông này mất tích ba năm, tâm tình của các chị như thế nào rồi. Không có người đàn ông mình yêu bên cạnh, quả thật sống không bằng chết, thật sự rất khó khăn.

Tiêu Thu Phong sửng sốt, quay đầu lại nhìn Ngọc Thiên, hỏi : “Anh đi, là có chuyện quan trọng cần làm, đánh đáng giết giết, em có thể giúp anh được gì?” Tử Dao dù sao cũng là một cao thủ tuyệt thế, còn giọng nói của Ngọc Thiên, có đẩy lui được kẻ địch hay không?

Mặt của Ngọc Thiên nhất thời đỏ lên, liều mạng nghĩ lý do, nhưng cuối cùng phán một câu kinh điển : “Em... em có thể giúp anh sưởi ấm giường!”

Trời đất, Vũ và Liễu Yên Nguyệt sửng sốt, mắt mở thật to. Lý do như vậy mà cũng có thể nghĩ ra, quả thật không hổ là tiểu yêu tinh của tứ đại công chúa nha.

Tử Dao cũng bình thản phán như thánh lần hai : “Sưởi ấm giường thì có gì khó, em cũng làm được!”

Thật sự là lời nói sợ hãi làm không biết bao nhiêu người chết. Tiêu Thu Phong cũng đỏ đầy mồ hôi lạnh, mới có mấy ngày, mà Tử Dao đã học mấy cái tởm te tí te gì thế này. Xem ra, coi TV nhiều, cũng không phải chuyện tốt.

Vũ bất đắc dĩ cười, nói : “Được rồi, Ngọc Thiên, để Tử Dao cùng đi với Thu Phong, kèm với học nấu ăn và làm ẩm giường. Con gái như vậy, muốn kiếm rất khó đó. Chúng ta cứ ở HongKong mua sắm là được, thừa dịp mấy ngày này, cố gắng chơi đùa một chút!”

Tiêu Thu Phong cũng gật đầu nói : “Vây đi, chờ anh từ Đài Loan trở về, chúng ta sẽ về Đông Nam, yên Nguyệt, em cũng nhanh chóng thông báo cho Thu Nhã và Tiểu Tuyết, đem chuyện của Long Đằng giao lại đi, để em một mình ở HongKong, anh không yên tâm!”

Tuy rằng nơi này không có kẻ địch của Ngạo Thiên Minh nữa, nhưng để cho một người phụ nữ độc thân rời nhà, cuối cùng cũng không quá thỏa đáng.

Liễu Yên Nguyệt vẫn ôn nhu như cũ, hơn nữa lại đang có thai, nên tâm tính cũng rất bình thản, đáp : “Ông xã, biết rồi, em không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho đứa con trong bụng. Yên tâm, em sẽ xử lý nhanh chóng”

Lúc này, Liễu Yên Nguyệt đúng là cần thời gian để nghỉ ngơi. Đương nhiên không thể cùng Tiêu Thu Phong làm bậy được, mà một mình Vũ thì lại không chịu nổi. Tuy rằng đã cố hết sức, nhưng đêm khuya, Tiêu Thu Phong vẫn phải mò vào trong phòng của Ngọc Thiên. Cô nàng này đang nằm dựa trên giường, hình như đang đếm ngón tay thì phải?

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đến, nàng cũng cười như một kẻ trộm, nói : “Tiêu thiếu gia, anh đến thật đúng lúc, nếu để đếm hơn mười ngón tay nữa, anh mà còn chưa tới, em sẽ đi ngủ, mặc kệ anh”

Tiêu Thu Phong ngượng ngùng cười cười hỏi : “Sao em biết anh sẽ đến?”

“Cái đó là đương nhiên, anh xem...”Xóc chăn lên, thân thể bị che của Ngọc Thiên, để lộ ra một bộ đồ lót rất là khô gợi nóng bỏng. Cái này là do hôm bữa không cẩn thận nhìn thấy Tử Dao mặc loại này, cười nói : “Đây là do chị Yên Nguyệt tặng cho em, xinh đẹp hông. Chị ấy nói anh thích, nên em mặc vào chờ anh”

Quả nhiên không hổ là yêu tinh, có được sự truyền thừa của Phượng Hề, trên người của nàng có sự dụ hoặc vô cùng, xuân ý dào dạt, khi tung chăn lên, cũng làm cho con người lạc lối.

Ánh mắt quyến rũ câu hồn, cái lưỡi tinh tế liếm nhẹ, khơi dậy dục vọng. Tiêu Thu Phong đã nhào đến, cô nàng này, quả nhiên là hấp dẫn chết người mà không cần đèn mành.

“Hi hi... bây giờ em mới phát hiện ra, kỳ thật em cũng có mị lực” Bị Tiêu Thu Phong đè xuống dưới, cô nàng này mới đưa ra một kết luận rất hài lòng. Có thể hấp dẫn được người đàn ông mình yêu, đối với từng người đàn bà, đều là một chuyện đáng để kiêu ngạo.

Bảy lần... tổng cộng là bảy lần, mùi của dục vọng vẫn còn chưa tản hết. Nhưng do lao lực mệt mỏi nên không làm gì được nữa, ôm nhau mà ngủ. Buổi sáng, lúc Tiêu Thu Phong rời giường, Ngọc Thiên cũng đã đứng dậy. Cái tốt nhất đã để cho người ta xem đủ rồi, hơn nữa tan ra trong tình yêu, càng làm cho nàng xinh đẹp vài phần. Thân thể xinh đẹp động lòng người, giống như được sống lại, mỗi một bước đi, mỗi một biểu tình, mỗi một nụ cười, đều mang đầy xuân ý.

Vũ cũng cảm thấy được, nhìn thấy Ngọc Thiên vội vàng ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, vui mừng nói : “Ngọc Thiên, bây giờ có em hỗ trợ, thật đúng là đã giảm bớt gánh nặng cho bọn chị. Lần này, Thu Phong đã gặp được đối thủ rồi, không biết Thu Diễm và Chiêu Tuệ có thể chất tốt như em không”

Có thể làm cho đàn ông muốn ngừng mà không được, quả thật có bản lĩnh.

Đôi mắt đầy xuân ý, nụ cười động lòng người. Cho dù là lời khen vô cùng xấu hổ, Ngọc Thiên cũng nguyện ý nhận. Có thể tận tình yêu thương người đàn ông của mình trên giường, đối với mỗi người phụ nữ, đều là một loại hạnh phúc.

Tiêu Thu Phong đã trải qua sự dung hợp, khí kinh đã trở lên, từ đan điền chậm rãi mà lên. Tứ chi vận động, đều cảm thấy vô cùng thoải mái. Có lẽ thể chất của hắn và Ngọc Thiên cùng tan ra, quả thật rất có ích, xem ra sau này phải cố gắng nhiều hơn.

Giữa trưa, Tiêu Thu Phong rời khỏi chỗ ở của Liễu Yên Nguyệt, trở về Ngạo Thiên Minh. Trận chiến trên biển đã chấm dứt, đại biểu cho lực lượng của Hắc Dạ và Mafia ở HongKong đã bị diệt trừ. Tuy rằng bọn họ

không tham gia, nhưng qua lời kể của Lang tổ, thì trận giết chóc tàn sát đẫm máu kia, lại giống như một giấc mộng. Chính xác là một cơn ác mộng, và làm cho mọi người khủng hoảng.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong đến, tất cả liền giống như nhìn thấy Thần, biểu tình cung kính, so với trước kia còn nhiều hơn.

“Tiêu thiếu gia đến, Tiêu thiếu gia đến...”Ngoài cửa, đã truyền đến tiếng hét chói tai của Bát Phượng, ngay cả thời gian bấm báo cũng không có, đã vây lấy Tiêu Thu Phong. Trong mắt hiện rõ sự kích động, lần này, thật sự đã đem Tiêu Thu Phong trở thành thần tượng của bản thân rồi.

Thập Tam Muội và Thanh Bình Nhi đã đi ra, nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt này, Thập Tam Muội quát : “Được rồi, không được quấy rầy Tiêu thiếu gia, đừng hoảng một chút”

“Ông xã, anh đi đâu vậy, lâu như vậy mới đến, làm người ta chờ đến sốt ruột”Từ thiếu nữ trở thành phụ nữ, vướng bận trong lòng, cũng đã trở thành một hương vị khác. Chia xa nửa ngày, mà cảm giác trong lòng Thanh Bình Nhi, đã hoàn toàn khác biệt.

Nhào vào lòng ngực của Tiêu Thu Phong, bát phượng nhìn bằng cặp mắt rất hâm mộ. Vẫn là Thập Tam Muội khôn khéo, đuổi các nàng vào bên trong, bắt đi trình sát khắp nơi.

“Tiêu thiếu gia, trận chiến trên biển, quả thật đứng là kinh thiên. Trưởng phòng cảnh sát hôm qua đã gọi đến, hỏi anh có phải là thần hay không, thật sự làm cho tôi hoảng sợ, Tiêu thiếu gia biến thành thần khi nào”Lực lượng của Tiêu Thu Phong, chính là vinh quang của Ngạo Thiên Minh, năm năm trước chiến đấu tại HongKong, hắc đạo đổi trời, và Thập Tam Muội chưa từng hối hận vì lựa chọn trước đó.

“Đúng rồi, người chính phủ và các trưởng phòng đều muốn gặp anh một chút, không biết Tiêu thiếu gia có thời gian hay không?”Đây là một lời nịnh bợ, đối với loại vinh quang vô cùng của Ngạo Thiên Minh, những người này muốn gặp mặt chỉ huy một lần, liệu có đủ tư cách hay không?

Tiêu Thu Phong cười nhợt nhạt, nói : “Chị đừng nói, tôi không có thời gian để gặp họ. Thập Tam Muội, chuyện này, chị xử lý là được. Ngày mai tôi muốn khởi hành đến Đài Loan, Mafia ở Châu Á cuối cùng vẫn là một tai họa. Tôi muốn đi gặp tên chủ tịch quốc hội kia, để cho hắn về sau không còn cơ hội bước vào châu Á nữa”

Hai mắt Thập Tam Muội sáng lên, trong lòng biết, Tiêu thiếu gia phỏng chừng ngại Mafia bị tiêu diệt trên biển vẫn chưa hoàn toàn. Cho nên muốn đem quân đến Đài Loan, đuổi cùng giết tận.

“Được rồi, việc này, tôi sẽ từ chối giúp Tiêu thiếu gia, chẳng qua, trước khi Tiêu thiếu gia đến Đài Loan, vẫn phải an ủi Bình nhi một chút, đêm qua anh không về, nàng ta đã mất ngủ. Nếu anh không trở về, nàng ta sẽ ngã bệnh mất”

Mặc dù không có khoa trương như vậy, nhưng đây quả thật là khát vọng trong lòng Thanh Bình Nhi, nàng ta ngưỡng mộ nhìn Tiêu Thu Phong, cũng đã thỏa mãn rồi. Có thể đứng bên cạnh hắn, cảm giác được hơi thở của hắn, nàng đã không còn gì để hối tiếc.

“Thập Tam Muội, lần này, tôi muốn mang Bình nhi trở về Đông Nam, chuyện HongKong về sau, toàn bộ nhờ chị. Nhớ phải bồi dưỡng nhiều nhân tài một chút, chúng ta rồi cũng sẽ già thôi”

Đây là lần thứ hai Tiêu Thu Phong nhắc nhở. ở HongKong mặc dù là một bang phái đứng, nhưng không thể so với Lý Hưng, Quan Dao ở Đông Nam được. Bởi vì ngày thường Tiêu Thu Phong rất ít quan tâm, làm cho thực lực của Ngạo Thiên Minh vĩnh viễn không thể đuổi kịp được, chỉ có thể bị kìm hãm trong cái đất HongKong nhỏ bé này.

Tiêu Thu Phong có dụng tâm này, cũng hy vọng rằng Ngạo Thiên Minh làm chủ một phương, có thể có được lực lượng tự bảo vệ mình. Không đến nỗi mỗi lần bị người khác đánh vào là hoảng loạn.

Thập Tam Muội nhẹ nhàng gật đầu, bà đã hiểu được ý của Tiêu Thu Phong.

Giữa trưa, Dạ Ưng theo hẹn mà đến, đi cùng, đương nhiên là Dâm Tặc và Túy Quý. Chỉ cần có nhiệm vụ, là ba người này như hình với bóng.

Tiêu Thu Phong đã đáp ứng, giúp bọn họ tăng tiềm năng lên, đột phá cảnh giới mới. Vì Dạ Ứng được đưa lên làm Long đầu, vị trí như vậy, để anh em làm, vẫn tốt hơn so với để người khác làm.

533. Chương 533 : Các Em Còn Chờ Gì Nữa.

Theo tài liệu trong tay, Mafia sở dĩ đặt chân đến Đài Loan, đem nơi này trở thành đại bản doanh để tiến quân vào châu Á, bởi vì bọn chúng có quan hệ tốt với bang hội lớn nhất ở đây, Cao Lão bang, kết thành thân gia.

Thực lực của Cao Lão bang cũng giống như Ngạo Thiên Minh, là bang hội bản địa. Ở Đài Long cũng được coi là trùm, nhưng so với một bang phái như Mafia, thì như là gặp phải sư phụ. Vì để gia tăng quan hệ, bang chủ Cao Lão bang Tiền Mậu, đã để con trai của mình cưới con gái của Nghị Trưởng Mafia.

Đám hỏi chỉ là hình thức, còn bọn họ có hạnh phúc hay không, cũng không có ai quan tâm. Mọi người chỉ cần cái quan hệ này, có thể đưa đến bao nhiêu lợi ích thôi.

Mafia làm cho Cao Lão bang trở thành một cái lô cốt, tiến có thể công, lui có thể thủ. Mà Cao Lão bang cũng giúp cho Mafia trở thành Phương Hoàng ngoại lai, để lên trên cao, hy vọng có thể giúp cho năng lực của bang hội được nâng cao một bước, tiêu diệt tất cả các bang phái mà Cao Lão bang bất mãn, tăng mạnh thống trị hắc đạo Đài Loan.

Sau trận chiến trên biển, Mafia đã mất đi sự khống chế HongKong, không ít người của Cao Lão bang trà trộn vào HongKong, muốn tìm hiểu tin tức, nếu không bị người của Ngạo Thiên Minh bắt được, bí mật xử tử, thì cũng bị đuổi về nước. Vì để tránh tiết lộ bí mật, làm cho dân chúng khủng hoảng, nên chính phủ HongKong đã đem chuyện này liệt vào hàng bí mật cao cấp, không được truyền ra ngoài.

Ở tổng bộ Cao Lão bang, nằm cách khu phố sầm uất, trong một tòa nhà xa hoa, Nghị Trưởng bây giờ đang nổi điên lên. Ba ngày, ba ngày này không chỉ không liên lạc được với Bap, mà còn không liên lạc được với người có trách nhiệm, thậm chí Hắc Dạ và giáo hoàng cũng biến mất kì quái.

Lực lượng cường đại như vậy, nhưng lại biến mất khó hiểu, làm Nghị Trưởng không quá tin tưởng rằng, bọn họ đã bị kẻ địch tiêu diệt. Có lẽ vì một kích không thành, nên bọn họ đều đã ẩn nấp rồi.

Nghị Trưởng là người gốc Ý, hơn sáu mươi tuổi, hai chòm râu nhếch lên, rất có cá tính, giống như hai mũi giáo của binh lính vậy. Ngày thường, hắn ta rất yêu quý hàm râu này, giờ phút này giận đến nổi quên luôn, không vuốt ve chòm râu, mà vỗ bàn, chửi mắng um sùm tên thuộc hạ vừa vào báo cáo.

Tất cả đều là phế vật, ba ngày, phái ra nhiều người như vậy, thế mà không có một tin nào truyền tới.

Ba hắc bang lớn của thế giới, Sơn Khẩu Minh mấy năm trước đã bị tiêu diệt, tiếp theo là tin tức Thatta xuất hiện, trốn lâu nên không nhận được tâm động, làm cho Nghị Trưởng tiếp nhận lời mời của sứ giả Hắc Dạ, tham gia vào cuộc chơi này. Trong cuộc địa cho trật tự thế giới mới, chỉ cần chỗ nào có ích lợi, thì chỗ đó có cái mặt của bọn họ.

Trận chiến ba mươi năm trước, Mafia tuy rằng tổn thất trầm trọng, dù mấy năm nay đã nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng đối với lực lượng của đối phương, hắn ta vẫn rất cẩn thận. Bằng không cũng sẽ không đặt tổng bộ tại Đài Loan, đề phòng cẩn thận.

Cửa mở ra, Tiền Mậu nhẹ nhàng bước vào, Nghị Trưởng lớn tiếng chửi : “Cút, cút cho ta, cho các người thêm một ngày, nếu không liên hệ được với Bap, thì ta sẽ ném tất cả các người xuống biển cho cá mập Mafia ăn”Người nhân viên kia kinh hoàng rời đi, còn Tiền Mậu lại cười nói : “Nghị Trưởng, ông không cần lo lắng, HongKong chẳng qua chỉ có một Ngạo Thiên Minh, thực lực bình thường, chỉ cần chúng ta đủ người, lại có thêm một chút quân hỏa, muốn thu phục bọn chúng, cũng không cần tốn nhiều khí lực”

Nghị Trưởng nhìn Tiền Mậu một cái, trong lòng khó chịu, mặc dù cái đám hỏi kia hai bên đều có lợi. Nhưng người đàn ông này thật sự quá tham lam, không biết khi nào nên dừng, đem Mafia của hắn trở thành một miếng thịt béo.

“Tiền bang chủ, trước đó vài ngày, tôi đã cho các ông rất nhiều súng đạn, giờ phút này hắn là phải có công dụng!”Chẳng qua, Nghị Trưởng không hề tức giận, ngược lại còn lạnh lùng mở miệng, hai người trong lòng

đều hiểu được, cả hai đều chỉ lợi dụng lẫn nhau, nên không cần khách khí. Không có lợi ích, thì cái đám hỏi kia, cũng chỉ là chó má.

Tiền Mậu cười nói : “Đương nhiên, số súng đạn kia, để tôi cố thủ ở Đài Loan, chắc chắn là phòng thủ kiên cố, nếu Ngạo Thiên Minh dám đến, tôi nhất định làm cho bọn chúng có đến mà không có về. Nhưng nếu muốn cường công HongKong, thì sợ là không đủ, nếu Nghị Trưởng tăng thêm một ít nữa, bản thân tôi có thể lập kế hoạch dễ dàng hơn”

Nghị Trưởng cũng chậm rãi mở miệng : “Không cần phiền toái Tiền bang chủ, chỉ cần thủ ở Đài Loan được rồi, chuyện HongKong, tôi sẽ xử lý, không cần phiền ông”

Tiền Mậu có chút thất vọng, xem ra lần này, không mò được lợi ích nào, lặng lẽ thở dài, nói : “Vậy hy vọng Nghị Trưởng có thể đắc thắng, nếu có gì cần hỗ trợ, cứ việc mở miệng”

Chỉ cần mày chịu trả tiền, thì tất cả không thành vấn đề. Nhưng những lời này, Tiền Mậu không nói ra thôi.

Nghị Trưởng khoát tay áo, nói : “Vậy làm phiền!”

Chỉ cần dọn dẹp xong HongKong, vậy là có thể tiến quân thần tốc vào Trung Quốc, chỉ cần lực lượng ở phương Đông ổn định, sẽ quay đầu lại thu thập Cao Lão bang này. Những cái bây giờ cho đi, sẽ có lúc đòi lại hết, trong lòng Nghị Trưởng tức giận nghĩ.

Tiêu Thu Phong lúc đến Đài Loan, Phượng Hề đã truyền đến tin tức mới nhất, mỗi lần, Tiêu Thu Phong đến đâu, thì Thiên Vọng của Phượng Hề liền đuổi theo đến đó, cung cấp tin tình báo chính xác nhất cho hắn, về việc phân bố của Mafia tại Đài Loan, còn có thể lực của Cao Lão bang, toàn bộ đều nắm trong tay.

“Thu Phong, cô gái kia đang làm gì vậy, ăn mặc ít như vậy, không phải để cho đàn ông chiếm tiện nghi sao?” Ở trên xe, Tử Dao ngồi nhìn hai bên đường, nhìn thấy đầy người đi lại, nhưng cô gái mại dâm này, đã thu hút sự chú ý của nàng rất lớn.

Loại đồ lót khêu gợi như vậy, hẳn là nên giấu trong người, nhưng cô gái này thì ngược lại, để đồ lót khêu gợi mặc bên ngoài, dường như sợ đàn ông nhìn không rõ, còn cởi luôn cả mấy cái nút thắt, có vài cô hơi quá đáng, làm lộ ngay cả mông ra ngoài... Đây là khu đèn đỏ của Đài Loan __. __!

Tiêu Thu Phong cười nói : “người ta muốn chào khách, vì cuộc sống thôi. Có đôi khi con người cần phải buông tha cho chút tôn nghiêm nhỏ nhoi”

Tử Dao thì lại rất hồn nhiên, tuy rằng đã tiếp nhận không ít kiến thức xã hội, nhưng làm sao có năng lực để hiểu nhiều như vậy, khó hiểu nói : “Không đâu, trước kia lúc em còn ở trên đảo, đói bụng có thể ăn cá, hái trái cây dại mà ăn, đến chỗ nào cũng có thể tìm thực vật chống đói”

Tiêu Thu Phong vỗ vỗ đầu nàng, cười nói : “Nếu ai cũng giống như em, thì tất cả đều đã là tiên nữ rồi”

Tử Dao đỏ mặt, không nói, bởi vì nàng đã hiểu được cái ý của tiên nữ kia, đây là một lời khen dành cho nàng.

Đến ở trong khách sạn Thiên Hồ Đào, hai người sau khi gọi vài món ăn, liền trực tiếp mang lên phòng dùng, vì nếu để cho sự xinh đẹp của Tử Dao lộ diện, thì sợ rằng sẽ rước lấy phiền toái. Tiêu Thu Phong không phải loại sợ phiền toái, nhưng trước khi giải quyết Mafia, có thể kín đáo, thì cứ kín đáo.

Hắn không sợ Mafia giết chóc, chỉ sợ bọn chúng bỏ trốn, không chém tận giết tuyệt, thì dã tâm của chúng vẫn chưa diệt trừ, hậu họa vô cùng, hắn không có nhiều thời gian để canh me chúng.

Tử Dao cũng rất nghe lời, chỉ cần ở bên cạnh Tiêu Thu Phong, phần nhu tình ôn thuận của nàng, tuyệt đối làm cho người ta ham mê, so với con chim nhỏ luôn nép vào người như Ngọc Thiên, thì càng làm cho người ta triu mến hơn, mặc dù không có giọng nói chết người, cũng không làm nũng, nhưng trên người của nàng, cũng toát ra một khí chất dịu nhẹ.

Khoảng một lát sau, Lang tổ cũng đến, thu được tin tức, Tiêu Thu Phong liền phân phối nhiệm vụ, nếu đã biết Mafia liên hợp với Cao Lão bang, như vậy, chỉ cần nhắm vào Cao Lão bang, thì có thể tìm được Mafia.

Lang tổ chỉ nghỉ ngơi một chút, rồi bắt đầu trà trộn vào đám người, ẩn nấp bốn phía quanh Cao Lão bang, cẩn thận giám sát, tra tìm hành tung của Mafia. Tất cả tình huống, đều báo cáo với Nhị Lang, rồi từ đó quyết định công hay thủ của Tiêu Thu Phong.

Nếu đã đến đây, Tiêu Thu Phong cũng không vội, đối phó với một Cao Lão bang nhỏ nhỏ, thật sự không cần tốn nhiều sức, bây giờ hắn điều tra các hướng đi của bang phái này, chỉ để nhìn xem, bang phái này, còn có thể tha thứ được hay không.

Đột phá Thần Cảnh, lực lượng tăng lên do giết chóc, đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đã không còn nhiều tác dụng. Ngược lại, không bằng cứ “yêu” Ngọc Thiên nhiều nhiều một chút, cho nên, giết chóc bây giờ, cũng chỉ vì bọn chúng đáng chết.

Trời đã không còn sớm, Tử Dao sau khi tắm rửa xong, nằm nghiêng trên ghế sa lon một chút, xem TV, nhìn thấy Tiêu Thu Phong vẫn chưa muốn ngủ, đỏ mặt nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi : “Thu Phong, tối nay, có muốn em sưởi ấm giường không?”

Tiêu Thu Phong đang suy nghĩ về kế hoạch trong đầu, nên cũng không nghe Tử Dao hỏi cái gì, xem ra, cô gái này tuy nói là sưởi ấm giường, nhưng thật ra không hiểu rõ ý nghĩa của cái cụm từ này. Chần ăm nệm êm cùng máy điều hòa, còn cần người khác sưởi ấm giường nữa sao?

Tay nhẹ nhàng vuốt lấy mặt nàng, Tiêu Thu Phong cười nói : “Sưởi ấm giường là một chuyện lớn, sẽ làm cho mệt chết. Ngày mai còn có chuyện khác để làm, nên tối nay, cứ nghỉ ngơi thôi!”

Đây là một sự hấp dẫn, từ chối sự hấp dẫn này, đối với Tiêu Thu Phong mà nói, quả thật không dễ dàng.

Với cá tính mơ hồ của Tử dao, cho dù thật sự lừa nàng lên giường, phỏng chừng nàng ta cũng không phát hiện, nhưng Tiêu Thu Phong không thích loại cảm xúc không có tính yêu này, đặc biệt là đối với tuyệt đại tiên tử như Tử Dao, càng cần phải chậm rãi, chờ đến khi đúng lúc, mới trở thành mỹ vị cực phẩm thiên hạ.

Mặt của Tử Dao càng đỏ hơn, thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nói : “cái này là anh nói rồi đó, không muốn em sưởi ấm giường, em đi ngủ đây, em còn sợ anh sẽ nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của em”

Cũng may, cô gái này, cũng không đến nỗi ngốc hoàn toàn, còn sợ bị người khác chiếm tiện nghi.

Nhưng Tiêu Thu Phong lại cười khở, nghĩ thầm, chiếm tiện nghi của em không phải dễ dàng sao, chỉ là bản thân có đồng ý hay không thôi.

Một đêm không nói chuyện, sáng ngày hôm sau, Tiêu Thu Phong vừa mở mắt ra, đã truyền đến một tin tức thú vị.

“Tiêu thiếu gia, bọn em đã nhận được tin tức, viện binh của Mafia, tám giờ sáng nay, sẽ đến cảng Cao Hùng, chúng ta có cần tổ về một chút hay không?” Án ý trong lời nói của Labus đã rất rõ ràng, cơ hội tốt này, nếu không giết vài người, chỉ sợ tay sẽ đơ mất.

Khóe miệng Tiêu Thu Phong lộ ra nụ cười lạnh, nói : “VẬY các em còn chờ gì nữa?”

534. Chương 534 : Tàn Sát.

Những tốp công nhân, đã từ từ đi vào bến tàu, chuẩn bị bắt đầu công việc của ngày mới.

Một con thuyền to lớn màu đen, đi đến làm cho sóng lớn ào ạt như thủy triều, đậu vào bến cảng, trên thuyền, có năm trăm trìn viên vệ đội cường hãn nhất được chuyên chở đến tổng bộ Mafia, mấy chục chiếc xe, chạy nhanh vào bến tàu, đây là xe của Cao Lão bang, chúng đến đón người trên thuyền.

Tiến Mậu thân là bố già của hắc đạo Đài Loan, tâm địa hiểm độc, các thế lực khắp nơi, đều có đề cập đến vấn đề này. Hơn nữa đây là lúc đội tuần tra biên phòng giao ca, cho nên hắn cũng không ngại, vả lại hắn cũng đã an bài tất cả, nên quản lý của bến tàu, không thể không nể mặt của hắn.

Thuyền cập vào bến, hai hàng người mặc đồ đen, bình tĩnh tiêu sái đi xuống, người đến đón, đã tìm thấy thủ lĩnh vệ đội, rất cung kính nói gì đó, mà tên thủ lĩnh này đã ra lệnh, bắt đầu lên xe.

Bên một cái container, Labus đang cười rất vui vẻ, trong tay đang chơi đùa với một khối thuốc nổ, thậm chí hôm nay rất cực có thể chơi vui vẻ rồi.

Thân hình vừa động, Lang Khuyển đã nhẹ nhàng bước lại, nhìn nụ cười mờ ám của Labus, khó hiểu hỏi : “Mọi người đã đến đông đủ, sao còn chưa bắt đầu tấn công, đừng nói là ngủ gục nhé?”

Labus giơ khối thuốc nổ trong tay lên, cười nói : “Gấp cái gì, mà xem mấy khối thuốc nổ này đi, tao đang tìm chỗ để dùng nè. Chờ cho chúng lên xe một lượt, tụt lại một chỗ, có lẽ sẽ nổ chết vài tên”

Tuy rằng vẫn chưa động thủ, nhưng khí tức ngưng trọng kia, làm cho Labus cũng cảm nhận được khí tức giết chóc cường đại của chúng. Những người này, không hề kém. Ít nhất cũng có thể so sánh với quân lính tinh nhuệ của Ma Quỷ, chỉ đáng tiếc là, nhân số hơi ít.

Lang Khuyển nghe vậy, chấn động, mắng : “Mày trở nên lười biếng như vậy khi nào thế, cẩn thận một chút, không được để tên nào còn sống. Bằng không để Tiêu thiếu gia biết được thì sẽ không vui”

Labus đã đứng lên, lạnh lùng nhìn một dàn xe chở đầy người của Mafia kia, nói : “Bọn chúng chạy không được đâu...”

Lời nói còn chưa dứt, thân hình của hắn đã động, tiếng nổ vang lên, nhằm ngay một chiếc xe trong đó. Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, sau đó thân ảnh bắn ra bốn phía, nhưng trong lúc hỗn loạn đó, căn bản là không ai hiểu được đã xảy ra chuyện gì, tiếng nổ lại vang lên, và một chiếc xe khác đã bị nổ tung thành hai mảnh, lửa bắn ra bốn phía.

Giờ phút này, trong lúc những chiếc xe kia phát nổ, thì Labus nhìn Lang Khuyển đang ngẩn người, nói : “Đừng nhìn, chúng ta không có nhiều thời gian đâu”

Gần đây có một quân doanh, nghe được tiếng nổ lớn như vậy, sẽ nhanh chóng chạy đến đây xem xét. Tuy rằng lực lượng của Lang tổ không hề ngại chuyện này, nhưng nó sẽ làm ảnh hưởng đến việc bọn họ đối phó với Mafia.

Thân hình Lang Khuyển thoáng động, đến bên một chiếc xe đang tính chạy trốn, hất nó vào trong biển lửa, những người trong xe không ngừng giãy dụa, không ngừng gào thét, nhưng cuối cùng vẫn không có sức phản kháng, bị nướng đến chết.

Tiếng nổ thật mạnh đã vang lên, làm cho tên thủ lĩnh kia kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, phát hiện ra đã có hơn mười chiếc xe bị nổ tung. Vệ đội tinh nhuệ, chết như rạ, cho dù có chạy thoát được, nhưng cũng chặt vật không chịu nổi. Hắn nổi giận lên, tát cho tên đi tiếp đón của Cao Lão bang một cái, rồi như tia chớp vọt đến chỗ đó.

“Labus, tên này là của tao, không được giành” Lang Khuyển lao lại, tấn công người kia. Có thể nhìn ra, toàn bộ quân tiếp viện của Mafia, chỉ có vài người, miễn cưỡng có thể gọi là đối thủ.

Labus cũng chuẩn bị tiến lại, nhìn thấy Lang Khuyển đoạt trước, căm tức nói : “Con mẹ mày, lại giành với tao, lần sau tao phải chọn trước”

Vì đề cao lực lượng của bản thân, chỉ cần gặp phải cường địch, hai người đều liều mạng lao đầu vào. Bởi vì Tiêu Thu Phong đã nói qua, chỉ có trong sinh tử mới có thể trỗi dậy, mới có thể đề cao tiềm năng của bản thân. Tiềm năng của con người, vốn là vô hạn. Lần trước được Tiêu Thu Phong kích thích tiềm năng, đại đến cảnh giới cường đại mới, làm hai người mừng như điên, đương nhiên cũng hy vọng lực lượng của bản thân có thể được đề cao một lần nữa.

Tên thủ lĩnh đáng người cũng khờ ngô, bị tấn công bất ngờ như vậy, cũng rất khó hiểu, lớn tiếng quát : “Các người là ai, vì sao không để chúng tôi qua, các người có biết chúng tôi là ai không?”

Với địa vị của Mafia trên thế giới, bất kể là bang phái nào, cũng phải nể mặt vài phần, lần chinh phạt đường dài này, tiến quân phương đông, thật không ngờ, chưa kịp gặp đối thủ, đã bị những người này điên cuồng chặn giết, căn bản không hề có kỵ.

Lang Khuyển cười nói : “Tao biết bọn mày chính là đồ tử đồ tôn của Mafia, lão tử chính là muốn giết bọn mày, không có thời gian nói nhảm với mày, tiếp chiêu đi!” Tiếng nổ mạnh như vậy, làm cho quân đội sẽ

nhANH chóng tới đây, thân hình Lang Khuyển nhanh như gió, hư ảnh chớp động, ba trọng quyền, đã như lời đĩnh đánh ra, không để cho tên thủ lĩnh có cơ hội hít thở.

“A a a...” Bị Lang Khuyển đoạt tên thủ lĩnh, Labus trong sự giết chóc, mang theo sự tức giận không thể nhịn được, mỗi lần phát tay ra một quyền, lại có một người của Mafia ngã xuống, không riêng gì Mafia, ngay cả người đến tiếp ứng của Cao Lão bang, cũng bị vây lại, vài tên chuẩn bị rút súng ra bắn trả, nhưng súng còn chưa kịp lấy ra, đã bị bóp nát cổ.

Tuy rằng Tiêu Thu Phong kêu bọn họ hành động, cũng không dặn phải làm thế nào, nhưng đối mặt với lực lượng của Mafia, trừ việc chém giết, tận tình chém giết ra, chém giết tàn nhẫn, thì thật sự không cần cho cơ hội nào.

Thủ lĩnh dẫn đầu vệ đội của Mafia, cũng là một chiến tướng rất dũng mãnh, tuy rằng không có sự cuồng vọng như Ivy, nhưng lực lượng không kém là bao. Ba trọng quyền của Lang Khuyển, hấn mạnh mẽ tiếp đỡ hai quyền, còn một quyền thứ ba, đã bị đánh lui hơn sáu bước, máu tươi tràn ra theo khoe miệng.

Lang Khuyển hơi hơi gạt đầu, cười nói : “Không tồi, quả nhiên cũng có vài phần, thử tiếp một chiêu Vô Phong Hóa Lôi Phích Lịch Dao của tao...”

Cái gì mà Vô Phong Hóa Lôi Phích Lịch Dao, nghe thật là chó má. Thật ra thì căn bản là không có loại đao pháp này, chỉ là cái miệng của Lang Khuyển nói nhằm mà ra. Đi theo Tiêu Thu Phong, mỗi lần nhìn thấy hấn ra tay, hai tên nhóc này không hề chớp mắt lấy một cái, sợ là bỏ qua cơ hội học tập hay sao ấy.

Thời gian dài, hai người cũng từ trong Tâm Huyết chi Dao của Tiêu Thu Phong, lĩnh ngộ ra rất nhiều chiêu thức kỳ quái, mặc dù hơi quái gở, nhưng quả nhiên rất lợi hại, lấy ra đối địch, thường có thể thu được một kết quả rất hữu hiệu.

Cái đao pháp dài ơi là dài của Lang Khuyển vừa nói ra kia, làm cho tên thủ lĩnh hơi chấn động, ngưng tụ toàn bộ tinh thần, hai tay tụ lại, lực lượng vận chuyển trong đó, âm thầm đề phòng cái gì ... cái gì gọi là Phích Lịch Dao đó...

Lang Khuyển cười đều, thân hình đột nhiên bắn lên, tay hóa thành đao, đao thể lăng nhiên hạ xuống, tên thủ lĩnh không dám chậm trễ, hai tay đưa lên, chuẩn bị đón đỡ thứ đao pháp thoát nhìn rất hung ác này.

Hai người chạm nhau, nhưng tên thủ lĩnh tuyệt đối không ngờ, cái này căn bản không phải là đao pháp, mà chỉ là hư kinh, Lang Khuyển vẫn còn giữ sức, nhưng tên thủ lĩnh đã dùng hết lực toàn thân, thân thể xuất hiện lệch lạc, mà chỉ cần nhiều đó, cũng đã đủ để trí mạng. Lực lượng giết chóc chân chính, đã bỏ tới, khí kinh cũ đã suy kiệt, khí mới thì chưa kịp khởi, thì đã bị một đao kia chém ngang.

“Xoẹt xoẹt” một tiếng, một cánh tay của tên thủ lĩnh, đã rơi xuống, máu tươi tuông trào, Lang Khuyển nhìn thấy tên thủ lĩnh như vậy, cười nói : “Trên đời này làm gì có người nào ngu như vậy chứ, tao rõ ràng đã nói rằng, Vô Phong Hóa Lôi, mày lại mắc mưu”

Cánh tay bị chém đứt, làm cho tên thủ lĩnh đau đến tận tâm, lại còn bị người ta chế nhạo, quả thật là phần nợ vô cùng, hấn đã không thể khống chế được bản thân, lực lượng bị tụt một cách trầm trọng, nhưng vẫn dừng cảm lao về phía trước, đây không phải là muốn chết thì là gì?

Quyền ra, như sấm, sấm tới, như trọng quyền, đánh vào đầu tên thủ lĩnh, thân thể của hấn đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi ngã xuống, nhưng trong hai mắt, vẫn còn hiện rõ sự không phục.

Nhưng Lang Khuyển lại không thèm nhìn lại một lần, lắc đầu nói : “Người ngu như vậy, chết cũng đáng, không ai thương tiếc cho mày!” Đá một cước, thi thể của tên thủ lĩnh bay vào trong biển lửa, bắt đầu bị thiêu trụi.

Vài tiếng bước chân gấp gấp truyền đến từ xa, Labus cũng đã đá bay một người của Cao Lão bang, nhìn cái thân hình kia bay vào trong biển lửa, không đứng lên, mới xoay người lại, trầm giọng quát : “Được rồi, châm tất cả ngòi nổ, chúng ta rút!”

Trời đã sáng, giờ phút này, mặt trời lười biếng chui ra khỏi mây mù. Con người trong lúc chém giết, có thể rèn luyện thân thể, Labus và Lang Khuyển đã dẫn thành viên Lang tổ rời đi, để lại một đồng thuốc nổ lớn, một tiếng nổ thật mạnh, cùng với một vòm lửa thật lớn.

Khi quân đội đến, nghênh đón bọn họ chính là một đám mây bụi đen, cùng một làn sóng nhiệt, và mây thi thể bị thiêu, mà người ra tay, đã không thấy tung tích.

Tiếng nổ lớn cuối cùng này, cơ hồ đã phá hủy cả bến tàu, nơi này bờ bãi vô cùng, ảnh lửa khắp nơi, nếu người ta không biết, còn tưởng rằng nơi này vừa trải qua một trận chiến siêu cấp.

“Thông báo cho tổng bộ, lập tức phong tỏa thành phố Cao Hùng, truy tìm hung thủ” Nhìn thấy thảm trạng này, đây không phải là giết người bình thường, nên quan lớn của quân đội, lập tức đem tình huống này báo cáo với cấp trên, thỉnh cầu trợ giúp.

Cảnh sát của Cao Hùng cũng tham gia vụ việc, thông qua ghi chép của người lái thuyền, bắt đầu truy tìm những người có liên quan tại thành phố Cao Hùng.

Không khí khẩn trương, bao phủ cả toàn thị chính, mà những người này bị chết, cũng có một phần là người của Cao Lão bang, nếu để cho vị bố già này nổi giận, thì Cao Hùng sẽ rối loạn. Những người dám đụng đến quyền thế của Cao Lão bang, quả thật cường hãn đến mức làm cho người ta kinh ngạc.

Người ta kinh ngạc, nhưng không biết rằng, Lang tổ bây giờ đang say sưa nằm ngủ thoải mái trên chiếc giường.

Có loại giết chóc để luyện thân này, áp lực trên người cũng được giải quyết, giờ phút này, bọn họ đều có mộng đẹp, tập trung tinh lực dư thừa, nghênh đón cuộc chiến tàn khốc tiếp theo.

535. Chương 535 : Thủy Triều Bị Kích Động.

Là ai, đến tột cùng là ai có được lực lượng cường đại hung ác như vậy?

Tiền Mậu mặc dù là một người kiêu ngạo, nhưng lệ khí của hắn, cũng tràn đầy giết chóc, ở Đài Loan, người nào dám đắc tội với hắn, đều không có kết cục tốt.

Hắn đã vội vã vọt đến phòng của Nghị Trưởng, nhất thời thân thể như bị đứng hình, sau đó, một ánh mắt tràn ngập sát khí đang nhìn hắn, và một giọng nói lạnh lùng vang lên : “Đây là sự phỏng thủ theo lời của ông nói sao, năm trăm lính tinh nhuệ của ta đều đã bị giết sạch, Tiền Mậu, ông ăn nói sao với tôi?”

Tiền Mậu bị mắng, trong lòng cũng rất khó chịu, quát lại : “Nghị Trưởng tiên sinh, chúng ta liên minh, tôi không phải là thuộc hạ của ông, lần này là ngoài ý muốn, người của tôi chết cũng không ít, chuyện này, tôi sẽ toàn lực điều tra, chỉ cần tôi tra ra được là ai, tôi nhất định sẽ làm cho hắn hối hận vì đã sống trên đời này”

Nghị Trưởng đảo mắt nhìn, biểu tình tức giận, chuyển hóa nhẹ nhàng thành lãnh đạm, nói : “Vậy được rồi, hy vọng ông có thể sớm tìm ra những người này, thay tôi báo thù cho năm trăm đồng sĩ”

Tiền Mậu quả thật nổi giận đùng đùng rồi, ở Đài Loan lăn lộn hơn chục năm, chưa kẻ nào dám chơi trên đầu hắn, năm trăm vệ đội tinh nhuệ của Mafia, lực lượng cũng không phải là cường đại bình thường, mà những người đó, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, đã có thể giết hại toàn bộ, có thể thấy, tuyệt đối đây không phải là người thường.

“Chẳng lẽ là Ngạo Thiên Minh ở HongKong đến đây trả thù?”

Còn Nghị Trưởng ngồi trong phòng, thân thể vẫn ngồi yên, không hề động, nhưng sắc mặt lại rất khó coi, nhẹ giọng nói : “Tiền Mậu, ông là tên không biết tự lượng sức, tôi thật sự đã nhìn lầm ông, hợp tác với ông, không bằng tìm một con heo. Ngay cả kẻ địch đã đụng đến ót rồi mà vẫn không phát hiện, còn dám xưng là giáo phụ Đài Loan, quả thật là một thằng ngu”

Nghị Trưởng có năng lực thống trị Mafia mấy chục năm, cũng không phải loại người bình thường, trừ tu vị bản thân ra, sự giáo hoạt của hắn cũng rất ghê gớm, tuy rằng năm trăm vệ sĩ đã bị giết hại, tổn thất một ít lực lượng, nhưng ở Đài Loan, hắn vẫn còn lực lượng ần núp, tuyệt đối không thua kém. Nghị Trưởng chính là người đứng đầu Mafia, nên lực lượng cường đại nhất Mafia, lúc nào cũng ở bên cạnh hắn.

Còn năm trăm người kia, chính là quân tiên phong của Bap, thật không ngờ, còn chưa ra trận, thì toàn quân đã bị tiêu diệt.

Xem ra, hợp tác với Cao Lão bang, không có ích lợi này, càng ở lại đây, càng sợ bị tên ngu xuẩn này liên lụy.

Tiền Mậu ra lệnh một tiếng, một nửa hắc bang tại Đài Loan đã đến Cao Hùng, sợ rằng có hơn hai ba vạn người đến. Tuy rằng đều là một ít lưu manh du côn, nhưng nhiều người chính là sức mạnh, loại bang hội thấp kém này nếu liên hợp lại, sợ rằng cho dù là chính phủ Đài Loan, cũng phải sợ hãi vài phần.

Quân đội tham gia, Cao Lão bang tham gia, Cao Hùng trong một ngày ngắn ngủi, mây mưa nổi lên um sùm. Còn đối với Tiêu Thu Phong mà nói, đây chỉ mới là món khai vị, bữa tiệc giết chóc chính thức, bây giờ mới chậm rãi bắt đầu.

Thế cục của Cao Hùng đã như hắc dự liệu. Sau khi Lang tổ lần đầu tiên ra tay, cũng đã trở nên rối loạn. Hắc bang và quân đội, thường xuyên xảy ra va chạm xung đột. Đây chính là điều hắc muốn thấy. Từ xa đến đây, làm việc này coi như làm việc thiện cho dân Đài Loan, rửa sạch những thứ rác rưởi tại Đài Loan.

“Tiêu thiếu gia, Mafia đã trốn rất kỹ, nhưng Cao Lão bang hình như đã có động tĩnh rất lớn. Bọn họ đã điều rất nhiều người đến Cao Hùng, giống như là muốn liều chết, anh không vui sao?”

Lang Khuyển đứng trước mặt Tiêu Thu Phong, đem tình huống bên ngoài báo cáo một chút.

“Sao lại không vui, bắt đầu từ ngày mai, mâu thuẫn giữa quân đội và hắc bang sẽ trở nên gay gắt, không có việc gì, chúng ta cũng muốn tìm cho bọn họ một số chuyện. Thân là quân nhân, cũng nên có nghĩa vụ phục vụ cho nhân dân, giết mấy tên lưu manh này, cũng là một biểu hiện lập công”

Kỳ thật càng giết chóc, quả thật càng là một chuyện không bình thường, các quan chức cao cấp của quân đội rất khiếp sợ. Thành phố Cao Hùng bây giờ giống như đang được đặt trong một nước sôi, người hai phe, đều rất khẩn trương, không khí bây giờ rất căng thẳng.

Tuy rằng nhân vật sau lưng hai phe đều đặc biệt dặn dò, không được để mâu thuẫn trở nên gay gắt, nhưng nhân số quá nhiều, bọn họ không khống chế được hết. Dưới bàn tay thao túng của Tiêu Thu Phong, tất cả trò hay, đều bắt đầu diễn. Trên cánh cửa sổ của tầng cao nhất tại khách sạn này, mỗi ngày đều thấy được trò hay, có khi thì binh lính bị ném chai vào đầu, sau đó vài ngày thì vài tên rác rưởi hắc bang bị người đánh trong một góc đường. Nhưng hai phe trên đường phố sầm uất chỉ hăm he nhau, dù sao trên đường cũng nhiều người mà.

Trong hoàn cảnh cuồng loạn này, tâm tình đi ra ngoài chơi của Tử Dao đã hoàn toàn bị phá hư, những lúc rảnh rỗi không có gì làm, ngồi bên cửa sổ xem “phim” vui. Tiêu Thu Phong thì không có hứng thú, trừ mỗi ngày phái Lang tổ ra ngoài phá, thì hắc chỉ cần nghe tin tức là đủ rồi.

Nghe nói Tiền Mậu đã tức muốn điên máu lên rồi, âm thầm theo đuổi hắc bang, địa vị mà hắc có được, đều dựa vào hắc bang. Giờ phút này, có huynh đệ hắc bang bị giết, hắc cũng phải đi đòi lại mặt mũi. Hơn nữa, hắc cũng đã đoán được, cho dù quân đội có tiến vào thành phố Cao Hùng, thì cũng không có khả năng phát động bắn giết trong thành phố.

Vừa đúng lúc có được một lượng lớn số vũ khí từ tay Mafia, giờ phút này là lúc nên dùng đến.

Khi con người càng trở nên cường đại, thì càng khó thỏa mãn dục vọng bản thân, cũng giống như Tiền Mậu vậy, hy vọng có được rất nhiều, nhưng không biết rằng, mức độ chịu đựng của chính phủ cũng có hạn, đối mặt với sự can nhiễu của Cao Lão bang, cấp trên đã ra lệnh trấn áp, dập tắt bạo loạn, trên mỗi ngã tư đường, đều có binh lính tuần phòng, chỉ cần gặp hắc bang quấy rối, đều bắt toàn bộ.

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ, để đối phó với Mafia, lại khơi dậy mâu thuẫn giữa quân đội và hắc bang. Khi Cao Hùng đang phô ra “phim” hay, thì hắc vẫn tích cực cho người tìm kiếm vị trí của Mafia, nhưng vẫn chú ý đến chuyển biến của thế cục.

Chính phủ không có động thái gì, làm cho người dân rất bất bình, giờ phút này, Cao Hùng đại loạn, dân chúng phản đối biểu tình đầy đường, rất nhiều người, đều chờ đợi ngày trở về.

Bởi vì quân đội mạnh mẽ trấn áp, tuy rằng không khí đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng hắc bang làm việc, lại lấy quấy rối là mục đích, không ít hắc bang, cũng đã cuồng động, người bị thương, thường thường là dân chúng bình thường. Bọn chúng tùy ý làm bậy, không chuyện ác nào là không làm, đốt giết, đánh cướp, đập phá đến cực điểm.

Tiêu Thu Phong không muốn để cho những người vô tội tiếp tục bị thương tổn, xem phim lâu vậy rồi, cũng nên để Lang tổ hành động.

Đối với bang chúng của Cao Lão bang mà nói, chỉ bắt thôi là không đủ, phải có giết chóc, mới có thể bình ổn được cục diện.

“Từ giờ trở đi, toàn lực giết chóc, chỉ cần là thành viên hắc bang, đều giết như nhau”

Đối với Cao Lão bang mà nói, cũng có rất nhiều bang chúng cũng thừa cơ nổi loạn, Lang tổ sau khi nhận lệnh, vào cái đêm đầu tiên, ba trăm tên tề tụ lại trên đường, chuẩn bị đánh cướp một tiệm vàng lớn, đã bị giết chết tại chỗ hơn hai trăm tên, còn lại mấy chục tên, đang hận cha mẹ đã sinh quá ít chân, bỏ chạy trốn không thấy tăm hơi.

Để bọn chúng trốn, là làm người truyền tin miễn phí luôn. Dem tin tức giết chóc khủng bố này truyền ra, làm cho đám bang chúng cảm thấy bất an, không dám làm loạn tại Cao Hùng nữa.

Liên tiếp ba ngày, sau khi giết chóc, máu tươi đã nhuộm đỏ ngã tư đường, những thi thể không nguyên vẹn nằm đầy đường, ngay cả quân đội cũng thu dọn không kịp, người bị giết, toàn bộ đều là đám lưu manh ra ngoài kiếm ăn ban đêm, mỗi lần bị giết là hơn trăm người, xác chết khắp nơi.

Lần này không chỉ có Tiễn Mậu luống cuống, ngay cả quân đội cũng luống cuống. Loại thủ đoạn tàn ác này, rất giống so với thủ pháp ngày đó, đến nhẹ nhàng mà đi cũng rất nhẹ nhàng. Bọn họ biết, ở Cao Hùng đã xuất hiện một phân đội sát thủ rất đáng sợ, tuyệt đối tàn nhẫn.

Càng ngày càng có nhiều bang chúng kinh hoảng, rút lui khỏi Cao Hùng, cho dù Tiễn Mậu có ra nghiêm lệnh, cũng không có tác dụng gì, không có thứ gì có thể quý hơn mạng sống cả.

Sau một tuần, trừ bỏ các thành viên của Cao Lão bang, cơ hồ tất cả loạn lưu, đều đã rời khỏi Cao Hùng, không khí từ từ yên tĩnh trở lại, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn chưa thu được tin tức của Mafia, bọn chúng giống như đã biến mất.

Tất cả phương tiện giao thông đều được kiểm tra nghiêm mật, bọn chúng không có khả năng rời đi từ con đường bình thường. Tiêu Thu Phong hoài nghi, không phải là tên Nghị Trưởng kia phát hiện tình hình không đúng, đã rút lui khỏi Đài Loan, trở về cái ổ của mình?

“Thu Phong, ở đây thật là chán, ra ngoài chơi cũng không được, anh không biết buồn sao?”

Người khác làm việc, bận đến tối mặt tối mày, mà cô gái này, hình như rất là rảnh rỗi.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Được rồi, ngày mai mang em đi chơi, kiếm của em tựa hồ đã lâu không dùng, hẳn là cần phải thấy máu”

Nếu Mafia đã không thấy đâu, vậy thì cứ diệt trừ Cao Lão bang trước rồi tính sau, làm hắc đạo thì không có gì sai, nhưng mọi người cùng là người Trung Quốc, nhưng những tên này lại mời đám chó Mafia nước ngoài về cắn người trong nước, đúng là không giết không được.

Để bọn họ chơi một tuần, phỏng chừng cũng chơi đủ rồi!

Tiễn Mậu vẫn chưa chơi được gì, vốn triệu tập nhiều người như vậy, để chuẩn bị chơi một cú thật lớn, thật không ngờ, chưa đến một tuần, toàn bộ đều đã bị dọa bỏ đi, không nghe hiệu lệnh của hắn nữa. Đám phế vật sợ chết này, chờ khi hắn giải quyết xong nguy cơ lần này, nhất định phải làm cho chúng nó đẹp mắt.

Tiểu Mậu ngồi một mình trên ghế ở nội đường, lặng lẽ thở dài giận dữ. Khi hắn lơ đãng ngẩng đầu lên, phát hiện ra đối diện hắn, có một người đàn ông rất trẻ đang ngồi đó.

Mà phía sau người đàn ông đó, là một cô gái rất đẹp trẻ tuổi đang đứng lẳng lẳng, thứ duy nhất làm cho Tiễn Mậu kinh tâm chính là, trong tay cô gái kia là một thanh cổ kiếm.

Hai người này, đương nhiên chính là Tiêu Thu Phong và Tử Dao.

Trong lòng Tiễn Mậu kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn âm trầm, lạnh lùng quát : “Các người là ai, sao có thể vào, có biết đây là chỗ nào không?”

“Chúng tôi đương nhiên đi tới, nơi này là Cao Lão bang, nếu tôi không lầm, thì ông chính là bang chủ Cao Lão bang, Tiễn Mậu”

Tiêu Thu Phong mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng.

536. Chương 536 : Xâm Nhập Phủ Tổng Thống.

Bên trong nội viện, bát đại hộ vệ bên cạnh Tiễn Mậu, nghe thấy tiếng kêu này, đã tiến vào, Tiêu Thu Phong chưa động, mà Tử Dao đã động, thân hình như tiên tử nhảy múa, chỉ thấy kiếm thế ào ạt tới, tám tên hộ vệ, đã thành tám cái xác không hồn. Bị ma khí nhập thể, nên ma tâm của Tử Dao cũng đầy lệ khí, đối với giết chóc cũng không quá kháng cự, vả lại những người này cũng rất đáng chết.

Tám người, tám vết cắt trên cổ, không nhiều cũng không ít, vừa đủ trí mạng, không lãng phí quá nhiều khí lực.

Sắc mặt Tiễn Mậu thay đổi, thật không ngờ, đường đường là tám hộ vệ cực mạnh của Cao Lão bang, thế mà ngay cả thân hình của cô gái kia cũng kịp nhìn rõ thì đã ngủm. Thật ra ngay cả hắn cũng không thấy rõ, chỉ cảm thấy gió vừa động, chớp mắt một cái, thì đã thấy máu tươi bắn lên, và tám người kia đã chết.

“Các người là ai, muốn làm gì?” Hai tay nắm chặt tay vịn của ghế, chặt đến mức nổi lên cả gân xanh, nhưng hắn ta là bang chủ của Cao Lão bang, phải có uy nghiêm.

Tiêu Thu Phong chậm rãi nhìn hắn, đã cảm nhận được nội tâm kinh sợ của hắn, nhưng không vạch trần, chỉ cười nói : “Tôi muốn biết Nghị Trưởng đang ở đâu, tin rằng ông nên biết?”

Tiễn Mậu giật mình, làm ra vẻ rất rất vô tội, nói : “Người nói Nghị cái gì Trưởng, ta chưa từng nghe qua...”

Thân hình Tử Dao chưa động, nhưng kiếm trong tay, đã động, kiếm quang chột lóe, một tiếng hét thảm vang lên ... một cánh tay của Tiễn Mậu đã phải say goodbye với thân thể. Nói chuyện với lão hồ ly hắc đạo này, thật sự rất lao lực, không bằng cứ thực tế một chút.

Cảm giác đau đớn, rốt cục đã đến trên người hắn, làm cho Tiễn Mậu không thể nào bình tĩnh được. Hắn là lão đại, từ trước đến giờ chỉ có hắn chém giết người khác, không ai có thể gây bất lợi với hắn.

“Người đâu, người đâu, mau tới đây...” Không biết là mơ hồ, hay là do bị cái cảm giác đau đớn kia tra tấn đến mức choáng váng, làm cho hắn mở miệng kêu to lên, không còn một chút phong phạm của một bố già nữa. Xem ra vẻ uy nghiêm thường ngày, cũng chỉ là giả vờ, đây bất quá cũng chỉ là một kẻ nhất gan.

Âm thanh rất lớn, nhưng trừ tiếng giết chóc không ngừng truyền đến, và những tiếng kêu gào thảm thiết, thì không ai tiến vào, cũng không ai có khả năng lại gần. Lang tổ đang phòng ngự khu vực này, cho dù bây giờ toàn bộ người của Cao Lão bang xuất động, cũng không thể thay đổi được cục diện.

“Không ai đến cứu ông đâu, tôi hỏi lại lần nữa, Nghị Trưởng đang ở đâu?” Giọng nói của Tiêu Thu Phong đã có chút không bình tĩnh, trở nên lạnh lùng.

Tiễn Mậu cả người đầy mồ hôi lạnh, không ngừng cầm máu bên cánh tay, không chút do dự kêu lên : “Tôi nói, tôi nói, Nghị Trưởng đang ở trong phủ tổng thống, các người có bản lĩnh thì cứ đi tìm hắn. Không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi...”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đứng lên, nhìn vẻ đau đớn không chịu được của Tiễn Mậu, khó chịu nói : “Nói sớm một chút thì có phải chịu đau đớn vậy đâu. Tại sao phải chịu cảnh “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” chứ?”

Thân hình Tiễn Mậu lui về phía sau, kêu lên : “Cái tôi biết tôi đã nói cho các người rồi, các người... các người có thể đi rồi!”

Tiêu Thu Phong cười gian xảo, nói : “Đi, đương nhiên là phải đi rồi, chẳng qua, trước khi đi...” Giọng nói của hắn trở nên lạnh lùng một cách đáng sợ, Tiễn Mậu cảm thấy không đúng, lập tức xoay người bỏ chạy, hắn biết, người đàn ông này muốn động sát khí.

Nhưng lần này đến đây, căn bản là không có ý muốn để Tiễn Mậu còn sống, thì há có thể để cho hắn đào tẩu. Một cước ngưng tụ thần lực, đã hư không mà tới, đập lên sau lưng hắn. Thân hình Tiễn Mậu như được gắn thêm tên lửa, lao thẳng vào bức tường đá phía trước, “bẹp” một cái, máu tươi văng bốn phía, da thịt thì bay tứ tung, trừ một vết máu thật to trên tường ra, chỉ còn lại một cái xác không nguyên vẹn.

Đối với người đáng chết, Tiêu Thu Phong sẽ không nương tay, Cao Lão bang liên hợp với Mafia, đã tự tìm lý do để chết.

Đã biết được tin tức của Nghị Trưởng, nhưng Tiêu Thu Phong không trực tiếp xông vào, mà hắn cần điều tra tính xác thật của tình huống. Hắn tuy không sợ chuyện, nhưng cũng không muốn tự dưng gây chuyện.

Ngày hôm sau, tin tức của Nghị Trưởng đã được truyền đến, trừ bỏ thân phận là Nghị Trưởng của Mafia, hắn ta còn là một bộ trưởng của quốc gia nào đó của Châu Âu, lần này được quốc gia trao quyền, lấy thân phận là nhân viên chính phủ, đến Đài Loan để đàm phán.

Nhiều năm qua, Đài Loan vẫn mưu cầu phát triển không gian quốc tế, nhưng bởi vì sự khống chế của nội địa, làm cho bọn họ bị gò bó, giờ phút này, có bộ trưởng của quốc gia phương tây đến, đương nhiên là cần tổng thống tự mình tiếp đãi, hy vọng có thể tiến hành hợp tác, nâng cao địa vị của Đài Loan trên thương trường quốc tế lên.

Tiến Mậu nói không sai, giờ phút này, tên Nghị Trưởng hắn là đang ở trong biệt viện của phủ tổng thống, xem ra tên Nghị Trưởng này cũng rất thông minh, đã đem toàn bộ mặt mũi của Đài Loan, gắn liền với sự an toàn của mình, làm cho quân đội Đài Loan không thể không phải ra nhiều binh lực, bảo hộ an toàn cho hắn.

Nhìn cái bản vẽ của phủ tổng thống trên mặt bàn, có đến mấy vạn tinh binh phòng vệ bốn phía, quả nhiên là tốn không ít tâm cơ. Nhưng Tiêu Thu Phong sẽ không cho hắn có cơ hội rời đi, từ cái giây phút Mafia phát động cuộc chiến, thì giết chóc đã không thể tránh khỏi. Hơn nữa hắn đã tự thân đến Đài Loan một chuyến, không thể ra về tay không được.

“Tiêu thiếu gia, ngày mai sẽ cử hành yến hội, có rất nhiều đại biểu của các quốc gia đến, tin chắc rằng tổng thống Đài Loan và tên Nghị Trưởng kia cũng sẽ đến, đây là thời cơ hành động tốt nhất của chúng ta đó” Labus vừa nghe xong tin này, lập tức đi báo cho Tiêu Thu Phong biết.

Lang Khuyển thì lại nghi hoặc nói : “Nhưng bọn họ khẳng định sẽ tăng mạnh phòng vệ, quân tình nhuệ đều sẽ xuất hiện. Nghe nói Đài Loan có một loại chó có cái mũi rất linh mẫn, sợ rằng chúng ta không trà trộn vào được”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng ngẩng đầu, lạnh lùng nói : “Không một chỗ nào trong thiên hạ mà anh không thể đến, không cần phải trà trộn vào, lần này, anh muốn cho cả thế giới biết, sức mạnh của phương đông”

Chỉ vì đối phó với một tên Nghị Trưởng, nên tên này rất cáo già, hắn mượn sức mạnh của chính phủ Đài Loan, để đối kháng với mình đến cùng. Nếu đã như vậy, thì cứ cho hắn cái hắn muốn, để cho hắn biết được, trên đời này có cái lực lượng nào có thể bảo vệ cái mạng chó của hắn, cho dù là chính phủ cũng không được.

Làm bộ trưởng quốc gia, thân phận quả thật cũng rất đặc biệt, một khi giết chóc, thì ảnh hưởng của hậu quả sẽ rất lớn. Nhưng Tiêu Thu Phong không cần để ý đến, hắn chỉ giết những người cần phải chết.

Tử Dao nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn thần thái không sợ hãi của Tiêu Thu Phong, ngạo khí lẫm lẫm, trong lòng đã có chút cuồng nhiệt bị khơi dậy, nói : “Thu Phong, bá đạo như vậy, mới là đàn ông chân chính, với lực lượng của anh, trong thiên hạ không ai có thể lưu anh lại”

Sáng sớm, trời mưa, thời tiết xem như không tốt lắm.

Nhưng để có thể thiết lập quan hệ ngoại giao với một quốc gia, thì Đài Loan đã đem tất cả mọi chuyện phát sinh che giấu toàn bộ, rồi tô son trát phấn thêm vào cho cái yến hội ký hợp đồng này, chính là muốn tuyên bố cho toàn thế giới biết, bọn họ tuy rằng chỉ là một đảo quốc, nhưng cũng biết gìn giữ một chút tôn nghiêm đáng thương kia.

Tổng thống, bất quá chỉ là tên hề của chính phủ mà thôi.

Tám giờ sáng, hàng trăm kênh truyền thông đã được mời vào phòng hội nghị, theo tất cả những gì đã chuẩn bị, thì bốn phía đã được phòng vệ với mức độ cao, đây là yêu cầu của Nghị Trưởng, bảo vệ an toàn của hắn. Khi âm nhạc vang lên, thì một tiếng kêu cũng vang lên : “Tổng thống đến...”

Đi sau lưng tên tổng thống gầy kia, còn có một người phương tây khô gô, chính là nhân vật lãnh tụ của Mafia, Nghị Trưởng.

Thành viên Lang tổ, dưới sự sắp xếp của Tiêu Thu Phong và Tử Dao, đã ông thẳng vào, nếu không có giống chó với cái mũi cực nhạy cảm kia, thì ang tổ cũng không cần ẩn thân, nhưng thân hình bọn họ quá nhanh, khi mà ừ chó sủa ầm lên, thì Lang tổ đã áp sát biệt viện tổng thống, mặc kệ sau lưng có rất nhiều binh lính đuổi theo.

Loại cảnh báo này, đã được thông báo khắp phủ tổng thống, nơi này giống như chống phải đại địch, chuông báo động vang lên liên hồi, trực thăng thì bay lượn liên tục trên đầu, tiến hành phong tỏa tất cả các lối ra vào phủ tổng thống.

“Các vị, không cần lo lắng, xuất hiện một chút rối loạn, sẽ nhanh chóng bình ổn, bây giờ, chúng ta bắt đầu ký hợp đồng dự thảo thôi”

Xung quanh nơi này đã có hơn bốn vạn quân đội, bảo vệ tầng tầng, mỗi một người vào đây đều phải trải qua sự xét duyệt nghiêm khắc, còn nếu muốn xông vào, thì trong suy nghĩ của tổng thống, đó là điều không thể.

Đèn chột tắt rồi hiện lên lại, hai bóng người đã từ trong làn mưa, nhẹ nhàng tiến vào, đứng lặng ở cửa phòng hội nghị, khí tức lạnh lùng, đã nhuộm đậm nơi này.

“Ai? Mau, người đâu, bắt lấy bọn họ” Những người phụ trách an toàn bên cạnh tổng thống, lập tức cảnh giác, lớn tiếng kêu lên, lúc này mọi người cũng đã đến đông đủ, còn đôi nam nữ bỗng nhiên xuất hiện kia, tuyệt đối không phải khách người, sát khí trên người của bọn họ, rất nhiều người nơi này đều có thể cảm nhận được.

“Giết...” Tiêu Thu Phong lạnh giọng quát, kiếm khí của Tử Dao cũng đã phát ra, hai tên vệ sĩ muốn xông lại đã bị chém thành một đồng bầy nhầy, máu thịt văng tứ tung, làm cho mọi người nơi này hoảng loạn, nhanh chóng tìm chỗ ẩn thân.

Nghị Trưởng đã tránh phía sau tổng thống, vẻ mặt đầy kinh ngạc, hắn cũng không ngờ, dưới sự bảo vệ chặt chẽ như vậy, mà vẫn có người dám gây bất lợi cho hắn.

“Nghị Trưởng Mafia tiên sinh, thế nào, ông còn muốn sống để rời khỏi nơi này sao?”

Tuy rằng âm thanh rất nhẹ nhàng, nhưng lại lạnh như băng, truyền đến lỗ tai của từng người.

Mafia? Đây chính là tổ chất hung tàn nhất trên thế giới, nơi này có thành viên của Mafia sao?

Không ít người len lén ngẩng đầu lên, nhìn sự thay đổi nơi này, đối với giới truyền thông mà nói, tin tức này tuyệt đối kinh thiên động địa, cho nên không ai muốn buông tha.

Mấy chục tên lính vọt lại, đều đã bị Tử Dao ngăn cản, Tiêu Thu Phong cũng không nhàn rỗi, thân hình động liên tục, đánh về hướng Nghị Trưởng.

“Cẩn hắn lại...” Lần này, Nghị Trưởng đã không còn đường trốn, lên tiếng ra lệnh, bên cạnh hắn, lực lượng Mafia, đã xuất hiện ngăn cản Tiêu Thu Phong.

Hai ngón tay vịn ra kiếm khí, chém ra bảy đạo khí, bốn tên cao thủ của Mafia, đã bị cắt đứt cổ họng, chỉ kịp kêu lên một tiếng, rồi rớt xuống đất mà ngum, máu tươi nhuộm đỏ sàn nhà, nhưng từ một nơi bí mật nào đó, mấy cái camera, cũng đã bắt đầu ghi hình cái thảm trạng này lại.

537. Chương 537 : Nguyên Thần Của Tham Lang Dung Hợp.

Lang tổ ở ngoài quấy rối, Tử Dao thì đứng ở cửa dùng kiếm khí phong tỏa nơi này lại, mục tiêu của Tiêu Thu Phong chỉ có một người, chính là Nghị Trưởng, ba đợt tấn công, đã để lại trong này mấy chục cái xác,

máu chảy thành sông, cả đại sảnh đã thành một biển máu.

Ngoài cái này ra, thì không còn một dấu hiệu nào khác.

“Đã có gan xâm lấn phương đông, vậy thì đám Mafia bọn mày, sẽ phải nhận sự giáo huấn của máu, Nghị Trưởng, bây giờ đến lượt mày, tao cho mày chọn một phương án trước khi chết, cho mày một trận chiến”

Không ai có thể ngăn cản được bước chân của Tiêu Thu Phong, mỗi lần hấn tiến một bước, thì lại có mấy người của Mafia ngã xuống, rồi từ từ, những người phía sau lưng Nghị Trưởng ngày càng ít, mà bọn chúng đã bị dồn đến góc tường, không còn đường lui.

Người ở địa vị càng cao, thì càng sợ chết, khuôn mặt lạnh lùng lúc bình thường của Nghị Trưởng, đã tràn đầy sự kinh hoàng, đã bó tay chịu chết, tuy rằng hấn ta cũng là cao thủ, nhưng hấn hiểu được, bản thân không phải là đối thủ của người đàn ông này, cái gọi là kế hoạch xâm lấn phương đông, giờ phút này xem ra, cũng chỉ như một trò đùa.

Một cái nháy mắt, vài thành viên Mafia còn lại đã chụp lấy những tay phóng viên còn đang hoảng loạn, quát : “Không được lại đây, bằng không những người này sẽ chết”

Tiêu Thu Phong cười, thật không ngờ, kỹ xảo như vậy mà Mafia cũng dám dùng trước mặt hấn, dùng những người này ra uy hiếp hấn, thật sự có tác dụng sao?

Một đao khí hư vô, đã lẳng nhiên bổ tới, tên Mafia đang dùng con tin làm lá chắn kia bị một đao chặt làm hai nửa, nhìn thấy thảm trạng này, người phóng viên kia kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu.

“Nhân phẩm tệ hơn vậy, căn bản là không xứng đánh với ta, chịu chết đi!” Muốn cho hấn một cái chết có ý nghĩa, giống một thằng đàn ông, thật không ngờ, chỉ vì cơ hội sống, mà bọn chúng lại dùng con tin để uy hiếp, thật sự là sống thêm một phút cũng là lãng phí, thân hình của Tiêu Thu Phong biến ảo, đã động.

Năm tiếng hét thảm vang lên, những tên đang bắt giữ con tin trong tay chưa kịp phản ứng gì, đã bị đánh nát sọ, tuy rằng loại giết chóc này có phần hơi tàn nhẫn, nhưng đối với những kẻ đã bắt cóc con tin như vậy, thì đã rất nhẹ nhàng rồi.

“Mày có biết tao là ai không, minh hữu của tao chính là Ma Tôn của Hắc Dạ. Mày có thể tưởng tượng hậu quả khi giết chết tao không?” Đến giờ phút này, chỉ còn lại một mình hấn, thậm chí ngay cả dũng khí động thủ cũng không có, mặc dù để ngồi lên được cái ghế này, hấn cũng phải bước đi trên con đường của xương và máu. Nhưng thủ pháp giết người của người đàn ông này, quả rất kinh hãi thể tục, phá vỡ tất cả sự kiên định của hấn.

Lạnh lùng cười, Tiêu Thu Phong đã đá một cước lại, Nghị Trưởng thấy Tiêu Thu Phong không nói câu nào mà đã động thủ, dưới sự kinh hãi, cũng đã nhảy vọt lên tránh né, nhưng một cước kia, như lời kích đã tới, đến giữa ngực hấn.

Một cước này mang theo lực lượng của thần, đã xuyên thấu ngực hấn, máu tươi ào ạt chảy ra, thân thể thì lao thẳng vào vách tường, giống như một khúc lap xưởng vậy. Đập vào thành một đồng bầy nhầy.

Đợi đến khi Tiêu Thu Phong và Tử Dao đi ra, vệ đội nơi này, đã dùng công kích. Lần tấn công trước, dưới sự giết chóc của Lang tổ, đã chết không ít người. Sau khi biết được ý đồ của Tiêu Thu Phong, cùng với thân phận của Nghị Trưởng. Tại sao phải bảo vệ cho một tên thủ lĩnh hắc bang độc ác tàn bạo chứ, hơn nữa kẻ địch lần này quá cường đại. Thật sự là mất nhiều hơn được, cho nên chỉ vậy mà không công, giảm bớt tổn thất.

Lúc nhìn thấy Tiêu Thu Phong và Tử Dao bước ra, bọn họ tự giác lui thành một con đường, để cho bọn họ rời đi. Có lẽ họ đã biết rằng, cho dù có nhiều binh lực hơn nữa, cũng không thể ngăn cản được những người này, không bằng cứ “lùi một bước trời cao biển rộng”.

Mặc kệ là chính phủ che dấu thế nào, thì các phóng viên tận mắt chứng kiến sự việc ở đây, đều đem chuyện này làm âm ra bên ngoài. Sự báo thù của hắc bang thế giới, đụng chạm đến giới chính trị của Đài Loan, có thể xem như đây là một sự châm chọc. Huống chi, những người này còn thêm mắm muối vài, nói rằng với lực lượng của phủ tổng thống, cũng không thể không chế được.

Một khu vực như vậy, làm gì còn cảm giác an toàn, những nhà đầu tư, những người du lịch, đều đã mất đi sự tin tưởng với Đài Loan.

Thanh trừ Cao Lão bang, coi như là làm chuyện tốt cho dân chúng Đài Loan, mà Lang tổ cũng đã đuổi giết toàn bộ dư孽 của Mafia, tiêu diệt hắc bang quốc tế cuối cùng và lực lượng của chúng tại phương đông.

Cũng giống như hiện trường giết chóc khi đó, và cũng là một chuyện gây chấn động trên toàn thế giới.

Một tuần sau, khi bầu không khí náo nhiệt nơi này còn chưa chấm dứt, thì nhóm người Tiêu Thu Phong đã lặng lẽ rời khỏi Đài Loan.

Lần này đến đây, tốn hết nửa tháng, hủy diệt lực lượng của Mafia, Nghị Trưởng đã chết, cũng giống như ba mươi năm trước, Mafia buộc phải ẩn thân mấy chục năm nữa, chậm rãi nghỉ ngơi lấy lại sức.

Tất cả lực lượng bây giờ, chỉ cần đối mặt với Thất Sát, vậy là đủ rồi, nghe nói Thất Sát vì tu luyện vũ khí hình người, nên mới có thể ẩn thân lâu như vậy. Nghĩ đến ngày hắn ta xuất thế, cũng là lúc vũ khí hình người đại thành, trời đất sẽ một lần nữa đổi màu.

Trong thời điểm Tiêu Thu Phong trở về HongKong, thì ở trong một sơn trai của tổng bộ Hắc Dạ tại HongKong, một thân ảnh quỷ dị chậm rãi bay vào, nhìn tóc tai bù xù, vô cùng thâm hiểm, chính là Ma Tôn Tham Lang ngày đó ở Trung Đông bị Tiêu Thu Phong đánh cho tan xương nát thịt, chỉ còn lưu lại một nguyên thần chạy trốn chết.

Hắc Dạ ở Trung Đông thảm bại, đến HongKong thì bị chặn giết, đã trở nên hoang tàn vô cùng, nhưng bây giờ, trong cái sơn trai trống rỗng kia, vẫn còn có một kẻ lén lút ở đó, là một người đàn ông đã lâu chưa từng lộ mặt, và ai cũng tưởng rằng đã chết.

Hắn chính là Bộ Xà!!!

Ba năm trước, hắn nhận lệnh của Cảnh Trưởng cũ, bí mật đến Đông Nam, chuẩn bị quấy nhiễu Tiêu gia, nhưng thật không ngờ, hắn còn chưa kịp động thủ, đã nhận được tin Cảnh Trưởng bị giết, một nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, hắn đương nhiên từ bỏ, giữ được tính mạng mới là điều quan trọng nhất.

Hành trình đến HongKong lần này, hắn ở trong đại bản doanh, mấy ngày trước, nhận được tin Cảnh Trưởng mới và toàn quân bị tiêu diệt, bang chúng còn sót lại, kẻ thì trốn người thì bỏ chạy. Chỉ còn mình hắn, vẫn ở đây xem thứ gì đáng giá để cuồn đi. Xem ra, muốn sống tại Châu Á là điều không thể rồi, trộm ít tiền, tìm đến một quốc gia nào đó, im lặng sống hết cuộc đời.

Đối với sự hiểu biết về Tiêu Thu Phong của hắn, chỉ cần bị tóm được, tuyệt đối sẽ không còn mạng. Hơn nữa, thế lực ở Đông Nam đã càng lúc càng trở nên cường đại, chỉ một mình hắn, muốn đánh rầm cũng không làm được.

Không biết là khi nào, khi hắn tập trung tinh thần tìm kiếm, thì cái bóng đen đã lặng lẽ tiến đến gần, nhìn thấy thể chất của Bộ Xà rất bình thường, bóng đen lặng lẽ thở dài, vốn định mình một thân thể thích hợp, nhưng không ngờ, kết quả lại là một tên phế vật.

Hành trình hai tháng này, đã làm cho nguyên thần của Tham Lang cần một nơi ký sinh cấp bách, vì thế bây giờ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Tiếng thở dài này, đã bị Bộ Xà nghe được, hắn nhanh chóng quay đầu lại, quát : “Là ai?” Nhưng sau lưng lại không có gì cả.

Chính vào lúc đó, một giọng nói lạnh như băng truyền đến từ không khí : “Bản Ma Tôn muốn mượn thân thể của người, đây chính là phúc khí của người tu được kiếp trước”

Cái bóng nhoáng một cái, đã lao vào lòng ngực của Bộ Xà, giống như một luồng không khí lạnh vậy, mạnh mẽ xuất hiện ở gân mạch tứ chi của hắn, từ từ khống chế tư tưởng của hắn.

“Là ai, đi ra, đi ra... cứu mạng...” Âm thanh khủng bố, mang theo một sự chiếm cứ vô hình, Bộ Xà phát hiện ra ánh mắt của hắn đã chậm rãi phát sinh biến hóa, hắn thấy được thân thể của bản thân, thấy được đầu óc của bản thân, thấy được ánh mắt của mình tản ra một khí tức âm lãnh.

Hắn bị người ta đuổi khỏi thân thể của chính mình, linh hồn phiêu động, “tân Bộ Xà” đã nhìn “hắn” cười nói : “Bản tôn cần lực lượng sinh mệnh, tuy rằng thể chất của ngươi rất kém cỏi, nhưng bản tôn cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận”

Giơ tay lên, một cỗ ma lực màu đen, đã nắm chặt nguyên thần sinh mệnh của “hắn”, làm cho một sinh năng lượng sống cuối cùng này, hoàn toàn tan ra, những gì thuộc về Bộ Xà trước kia, đã theo làn gió mà từ từ biến mất. Trong tương lai, “hắn” đã không còn tồn tại.

Còn sống, chỉ có Tham Lang, chỉ có Ma Tôn.

Ánh mắt phát ra sát khí lạnh lùng, cảm thụ được sự suy yếu của thân thể, Tham Lang phần nộ kêu lên : “Tiểu tử Tiêu gia, chờ Bản Tôn dung hợp xong thân thể mới, tu thành Thiên Huyền Tuyệt của Thần Phổ, nhất định sẽ làm cho ngươi đẹp mắt”

Giờ phút này, Tiêu Thu Phong vẫn còn chưa phát hiện ra, Tham Lang bị một tay hắn hạ gục, thể nhưng vẫn có thể sống lại.

Về đến HongKong, hắn không thông báo cho chúng nữ biết, trực tiếp đi đến chỗ ở của Liễu Yên Nguyệt, còn Lang tổ đương nhiên về Ngạo Thiên Minh, nhiều người như vậy, cũng không thể dẫn đi trên đường cái được!

Không giống như lần trước, phải thông báo mới được vào, Tiêu Thu Phong mang Tử Dao, nhảy vào từ trong cửa sổ, muốn tạo cho Yên Nguyệt, Vũ, Ngạo Thiên một sự bất ngờ.

Đại sảnh có thể nghe rõ giọng nói của phụ nữ, nhưng khi Tử Dao và Tiêu Thu Phong nhảy vào từ cửa sổ, là vào ngay phòng của Liễu Yên Nguyệt, cũng là cái phòng mà Tử Dao ở vài ngày trước, nhưng bây giờ, nơi này còn có một cô gái khác, hơn nữa còn có một sự trùng hợp nữa là, cô ta đang làm một việc rất ... khó nói quá.

Mặc một bộ đồ lót màu trắng gợi cảm, đang đứng trước một cái gương ở đầu giường, tinh tế cẩn thận ngắm nhìn thân mình, tựa hồ như đang thưởng thức cái đẹp vậy.

Dáng người thon dài, quả thật rất xinh đẹp, chỗ nào lồi thì lồi, mà chỗ nào lõm thì lõm, ý nhị mười phần.

Nhưng từ trong gương, nàng ta phát hiện ra có hai bóng người, sau khi kêu lên một tiếng sợ hãi, nàng ta che lấy ngực, vội vàng quay đầu lại, cả kinh kêu lên : “Sắc lang...”

Tiêu Thu Phong cũng chấn động, thật không ngờ, tiểu nha đầu này lại xuất hiện ở HongKong, hơn nữa còn len lén đi thử đồ lót gợi tình của chị nữa chứ, không ai có thể tưởng tượng được, thể nhưng lại bị hai người này phá vỡ.

Thân hình Tử Dao vừa động, đã chắn trước mặt Tiêu Thu Phong, quát : “Không được nhìn loạn...”

Nhưng Tiêu Thu Phong đã nở nụ cười gian tà quen thuộc, nói : “Yên Hồng, thật không nhìn ra, dáng người lép xẹp trước kia của em, lại có thể nở nang như vậy, quả thật rất sống động, tốt, thật sự rất tốt!”

538. Chương 538 : Cây Táo Ngây Ngô Đã Muốn chín.

Không cần phải nói, người đàn ông này chắc là ngại vào cửa chính là tốn thời gian, nên bay vào từ cửa sổ, nhưng thật không ngờ lại gặp phải nha đầu Liễu Yên Hồng, đang len lén thử đồ lót của chị, cảnh xuân lộ ra rõ ràng, tiện nghi này, xem như hắn chiếm hết rồi.

Liễu Yên Nguyệt theo sau cũng dở khóc dở cười, nhìn thấy em gái đang dùng hai tay che ngực lại, mở miệng quát : “Tiểu Hồng, ai cho em lấy đồ của chị, loại quần áo này con nít làm sao mặc được?” Loại đồ lót gợi tình này, cũng chỉ là tình thú của nam nữ yêu nhau, đối với Liễu Yên Hồng, hình như còn quá sớm.

Thấy rõ người bay vào từ cửa sổ là Tiêu Thu Phong, Liễu Yên Hồng kỳ thật đã không còn khấn nguyện, tình yêu trong lòng, bắt đầu từ thuở sơ khai kia, đã giữ gìn được lâu, cũng giống như rượu ngon vậy, quả thật đã đến lúc nên uống rồi.

“Chị, vì sao không thể mặc, chẳng lẽ dáng người của em không tốt sao?”

Tay che ngực, đã tùy ý thả xuống, để lộ ra bộ đồ lót gợi tình, từ từ hiện ra, phía trên là phần da thịt trắng tuyết, cơ hồ như nõn nà non mịn, đã bị là ở đỉnh bộ ngực căng tròn ấy, đã có một khối thịt mềm nhũn đội lên, quả nhiên đã trưởng thành rồi, có được sự xinh đẹp như Liễu Yên Nguyệt năm đó.

Mắt Tiêu Thu Phong mở ra hết cỡ, nhưng Tử Dao đã chặn trước mặt hắn, lạnh lùng nói : “Tự giác một chút, vô lễ chớ nhìn, không biết sao?”

Vô lễ chớ nhìn? Vậy trước mắt là cái gì? Một cô gái xinh đẹp, đứng trước mặt cởi sạch quần áo ra, cho dù có vô lễ nữa, thì cũng phải nhìn chăm chăm cho rõ, huống chi dáng người thon dài của Liễu Yên Hồng, được bộ đồ lót gợi tình này phụ trợ, lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, trong vẻ tươi đẹp thanh xuân kia, có thêm vài phần hấp dẫn.

Thật không ngờ, tiểu nha đầu này, đã trưởng thành rồi.

Ngọc Thiên cũng tiến vào, cười nói : “Tiểu Hồng, dáng người của em cực kỳ hấp dẫn, phụ nữ xinh đẹp, cần có đàn ông thưởng thức, em xem, ngày thường em mặc kín đáo như vậy, quả thật quá lãng phí!”

Tiêu Thu Phong đã động, một tay nắm lấy tay của nàng, còn tay kia thì đã đánh vào mông của nàng “Bốp bốp”, cười mắng : “Xem ra dạy dỗ em vẫn còn chưa đủ, không được dạy hư Tiểu Hồng” Trong nhà có một Ngọc Thiên đã muốn chết rồi, hắn không muốn xuất hiện thêm người nào như vậy nữa.

Vũ cười nói : “Được rồi, Tiểu Hồng, bây giờ anh rể của em đã biết em có dáng người đẹp cực kỳ rồi, em còn muốn cởi ra cho anh ấy xem nữa à? Có muốn bọn chị ra ngoài, nhường bọn lại cho hai người không?”

Liễu Yên Hồng ngượng ngùng đỏ mặt, nhỏ giọng kêu lên : “Có trời mới muốn cho hắn xem, một đôi sắc nhân, chuyên nhìn những chỗ không nên nhìn, xấu lắm” Nói xong, liền chạy vào trong phòng tắm, đóng cửa cái rầm, che đi mất cảnh xuân tuyệt đẹp.

Tiêu Thu Phong có chút hối tiếc thở dài, nói : “Thật không ngờ, dáng người của tiểu nha đầu này lại tốt như vậy, không biết dáng người của Mỹ Đình thế nào, có cơ hội thì phải thưởng thức một lần mới được”

Hai người đều là bạn học chung với nhau, tuổi cũng ngang nhau, Liễu Yên Hồng thành thực đầy đặn, tin tưởng rằng Đình Mỹ Đình cũng không kém là bao.

Vũ dở khóc dở cười, nói : “Được rồi, nếu anh thích xem, vậy để tối nay Yên Nguyệt cho anh xem là được, chị em mà, trên người vẫn có vài thứ giống nhau. Tuyệt đối có thể mở rộng tầm mắt ra. Đúng rồi, để nàng ta mặc bộ đồ lót này vào, rồi anh sẽ còn có cảm giác hơn”

Ngọc Thiên bên cạnh cũng lên tiếng : “Tiêu thiếu gia, đồ lót như vậy, em cũng mua vài bộ, tối hôm nay có muốn đến phòng của em không, em thay từng bộ cho anh xem”

Quả nhiên là gan to bằng trời, cô gái này, thật không hổ là tiểu yêu tinh, chỉ cần ánh mắt ngập nước kia thôi, cũng đủ làm cho người ta xúc động đến chết.

“Được rồi, được rồi, chuyện này, để lại mọi người từ từ nghiên cứu. Tử Dao, chúng ta đi, em đem chuyện ở Đài Loan kể cho chị nghe một chút đi, nghe nói hai người gây chuyện rất lớn” Vũ đã nắm lấy tay Tử Dao, kéo ra ngoài.

Chỉ có Liễu Yên Nguyệt ngoan ngoãn nhất, nhẹ nhàng cười nói, bước lại, nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, quan tâm hỏi : “Ông xã, chuyến đi lần này có xảy ra chuyện gì hay không, có bị thương hay không?”

Mỗi lần đi xa, thân làm vợ, Liễu Yên Nguyệt đều có suy nghĩ lung tung, và phiền nhiễu, cho dù là Vũ và Ngọc Thiên có khuyên nửa ngày, cũng vô ích. Có vài cảm xúc, không phải muốn là được.

Thương nhớ người đàn ông này, đã trở thành một phần sinh mạng của nàng.

Tuy rằng rất muốn được người đàn ông này chiếm tiện nghi, nhưng cũng biết rằng, trải qua hành trình đến Đài Loan lần này, mấy ngày nay, không ngừng truyền đến tin tức, nói rằng, nơi đó vô cùng rối loạn, còn tình huống cụ thể thì không ai biết, làm cho mọi người rất lo lắng.

Cho nên Ngọc Thiên chạy vọt ra ngoài, lao theo Tử Dao, nghe nàng kể chuyện, mà Tiêu Thu Phong thì đang vuốt ve mặt của Liễu Yên Nguyệt, cảm thụ sự quan tâm chân tình của nàng, tâm một mối, mà có được sự quan tâm vô cùng như vậy, quả thật rất hạnh phúc.

Hôn lên mặt nàng một cái, Tiêu Thu Phong đã hỏi : “Tiểu Hồng sao lại đến đây, Đông Nam không có chuyện gì chứ?”

Liễu Yên Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, nói : “Không có chuyện gì, chỉ là Phong Chính có vài nghiệp vụ, cần phải đến HongKong xử lý một chuyện, em cũng muốn cho nó tôi luyện một chút, anh xem, bây giờ em lại có con, sợ rằng qua hai tháng nữa sẽ không thể làm việc được, lúc đó cũng cần Tiểu Hồng giúp đỡ mà”

Mỗi lần làm chuyện gì, đều là nghĩ cho Tiêu gia, đều là nghĩ cho người đàn ông này, thậm chí ngay cả tương lai của em gái, cũng đã chuẩn bị cho hòa chung với Tiêu gia.

Một bộ đồ màu vàng nhạt, tất nhiên không thể cản được mị lực thanh xuân, con người có được sự xinh đẹp của thanh xuân, chính là vô địch. Giờ phút này, Liễu Yên Hồng, đang ở trong cái độ tuổi làm cho người ta yêu thích nhất, thanh xuân, hoạt bát, xinh đẹp, sáng sủa, hào phóng, cơ hồ như có được tất cả những mị lực thành nữ của con gái thành phố.

Liễu Yên Hồng đi ra, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Anh rể, anh không biết thương hoa tiếc ngọc à, chị của em sau khi sinh Tư Giai xong lại có tiếp, anh lại không biết quan tâm nhiều hơn một chút sao, xem chị ấy kìa, trên mặt không còn chút máu, lại gầy nữa chứ”

Quả thật, phản ứng của thai nhi, làm cho nàng ta mấy ngày nay không ngủ tốt, tinh thần của nàng, thoát nhìn có vẻ rất tái nhợt.

“Được rồi, là lỗi của anh, Yên Nguyệt, chuyện của HongKong xử lý xong rồi, ngày mai, chúng ta cùng về Đông Nam, chuyện ở đây giao cho Tiểu Hồng, bây giờ nó cũng đã lớn rồi, cũng biết nên làm thế nào”

So với mấy năm trước, Liễu Yên Hồng bây giờ đã chín chắn hơn rất nhiều, điều này làm cho Tiêu Thu Phong rất vui.

Được người yêu quan tâm, Liễu Yên Nguyệt đương nhiên cảm nhận được hạnh phúc, cười nói : “Được rồi, ông xã, đừng nghe Tiểu Hồng nói lung tung, em cũng không có vất vả nhiều như vậy đâu, lần mang thai thứ hai này, hình như có động tĩnh lớn một chút, nhưng không sợ, em vẫn tốt, trở về nhờ mẹ làm nhiều thuốc bổ một chút, em tắm bộ vài ngày sẽ khỏe lại thôi”

Liễu Yên Hồng lại thét to : “Anh rể, không phải chứ, anh muốn bắt em lao động cực lực sao, em nói cho anh biết, em mặc kệ, bốn tiểu thư đang trong thời điểm mỹ mạo thanh xuân nhất, sẽ không muốn trở thành thiếu phụ lớn tuổi có chồng giống như chị được”

Tiêu Thu Phong hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, quát : “Mặc kệ là thế nào, ngày mai anh đuổi em ra khỏi Tiêu gia, để em lưu lạc ở ngoài một mình, cùng là chị em, mà sao không giống nhau một chút nào hết vậy?”

Liễu Yên Hồng bị mắng, đương nhiên không dám lên tiếng, nhưng bĩu môi, khó chịu nhỏ giọng nói : “Người ta đâu phải người của Tiêu gia đâu, không sợ bị anh đuổi...”

Nhưng Liễu Yên Nguyệt nghe xong, bất đắc dĩ thở dài, nói : “Tiểu nha đầu có tâm tư gì, chị không cần biết, đừng chọc anh ấy tức giận, nếu không thì về sau có chuyện gì em tự chịu, vậy nhé”

Những lời này, tỏ vẻ, tất cả đều nghe theo Tiêu Thu Phong.

Trong phòng khách, Tử Dao đã đem tất cả mọi chuyện kể ra cho Vũ nghe, đương nhiên còn có Ngọc Thiên bên cạnh ngồi nghe, dân trong nghề mà, người thường thích nghe náo nhiệt, Vũ cũng không nói gì, nhưng Ngọc Thiên nghe xong thì cả kinh vô cùng, giống như đang nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng kích động.

Loại chuyện này, Vũ đã nghe rất nhiều rồi, người đàn ông này không có chỗ nào cố kỵ cả, chỉ cần trong lòng muốn, là có thể làm. Nhưng thân là người phụ nữ của hắn, nàng cần phải nghĩ nhiều hơn cho hắn, giống như hành trình đến Đài Loan lần này vậy, nàng đang nghĩ đến ích lợi đối ngoại cùng với ảnh hưởng quốc tế đến quốc gia.

Thân là người Trung Quốc, mong muốn đứng đầu phương Đông, đã trở thành một phần trách nhiệm của nàng.

Tiêu Thu Phong cùng chị em Liễu gia đi ra, mở miệng tuyên bố : “Mọi người chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta cùng về Đông Nam, từ biệt mấy tháng, anh quả thật rất nhớ nhà rồi”

Ngọc Thiên lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng nói : “Tốt, tốt, tốt, về nhà, Tiêu thiếu gia, Tiêu gia Đông Nam, bây giờ đã trở thành nhà của Ngọc Thiên, cuộc sống về sau của Ngọc Thiên, đã có chỗ dựa, không cần phải giống như Thi Diễm liêu mạng kiếm tiền”

Chúng nữ mỉm cười, cái tiểu nha đầu này, quả thật rất đáng yêu, Lâm Ngọc Hoàn trở thành người của Tiêu gia xong, trong người có một đồng tiền lớn, thật sự làm cho ba nàng không ngừng hâm mộ, mà mọi người đều biết, Thi Diễm, một trong bốn vị công chúa, là người tiết kiệm nhất, giống như có câu nói, người càng có tiền, thì càng keo kiệt, nàng ta chính là loại người này.

Có chỗ dựa, có chỗ gửi gắm, có hạnh phúc, ngay cả chuyện như vậy mà cô gái này cũng nghĩ được, thật sự làm cho người ta muốn cười không được mà muốn khóc cũng không xong.

Liễu Yên Nguyệt dựa vào ngực Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng nhắc nhở : “Ông xã, đừng quên Bình Nhi, người ta ở HongKong chờ lâu như vậy, chỉ vì một mình anh, nàng ta không có chỗ dựa, rất cần sự quan tâm của anh, kêu nàng ta trở về chung đi, phụ nữ, cuối cùng vẫn cần một mái nhà, cho dù có cường thế cỡ nào, cuối cùng vẫn phải có một chốn để về”

Điểm này, Tiêu Thu Phong đương nhiên biết, Ngạc Thiên Minh tuyệt đối không phải là tương lai của Thanh Bình Nhi, kỳ thật từ cái ngày nàng ta trở thành người của hắn, chuyện bang phái trong tay Thanh Bình Nhi, đã bắt đầu buông ra, cuộc sống nàng thích, chính là ở bên cạnh hắn, cả đời làm bạn, không hề xa rời.

539. Chương 539 : Hội Tụ Ấm Áp.

Phượng Hề và Thiên Nhan Duyệt, khuôn mặt giãn ra, kính đen to bịt che hết nửa mặt, dựa vào cửa xe, lẳng lặng chờ, tuy rằng đã kín đáo rất nhiều, nhưng vẫn hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, mỗi người đàn ông đi qua đều không nhịn được, phải quay đầu lại nhìn một cái.

Sau khi Phượng Hề có con rồi, mị lực thành thực, quả thật có thể nói là cực phẩm thiếu phụ, thân thể như được khai phá lần hai, phong tình quyến rũ, cho dù là không nói, cũng không thể ức chế

Còn Thiên Nhan Duyệt thì khỏi nói, từ một siêu sao trở thành một cô vợ nhỏ, tuy rằng lúc đầu ngây ngô, nhưng bây giờ, trải qua một đoạn thời gia, thân hình cũng xinh đẹp đến cực điểm, chỉ cần là đàn ông, đi ngang đều phải liếc nhìn một cái.

Nếu để cho tụi này nhìn rõ các nàng, sợ rằng sẽ có không ít người té xỉu.

Hai nàng, giống như hai đạo phong cảnh cực hạnh, nhưng ở lối ra, lúc đám người chật chội bước ra, sáu mỹ nữ xuất hiện, lại càng làm cho xuân sắc nơi này, dâng động như nước, làm cho người ta càng kinh ngạc hơn chính là, hai người kia, lại đến đón sáu người này, lúc gặp lại nhau, âm thanh thì thầm, tiếng cười đùa, vang lên không dứt.

Mỗi người một cái ôm, Phượng Hề và Thiên Nhan Duyệt đều có chút kích động, mỗi lần người đàn ông mình yêu trở về, đều có hạnh phúc của tiểu biệt thắng tân hôn, người trong nhà đều đang chờ bọn họ trở về.

“Chị Vũ, đã lâu không gặp, nhìn sắc mặt hồng hào của chị, xuân sắc dào dạt, tin tưởng rằng đã được ông xã an ủi nhiều rồi, ba năm khổ cực, bây giờ đã được bù lại”Thiên Nhan Duyệt ở trong lòng Tiêu Thu Phong, đã quên tất cả phiền muộn, nhìn thấy Vũ trong đám người này, đã là ba năm chưa gặp.

Vũ cười nói : “Nhan Duyệt, em học được cách chọc chị Vũ khi nào vậy, nghe nói mấy năm nay, em vì thương nhớ mà thành bệnh, thân thể trở nên suy nhược, lúc này vui vẻ, xem ra cũng nhờ công lao của kẻ xấu này”

Hai người nói như thế, làm chúng nữ bốn phía đều bật cười.

Liễu Yên Nguyệt nói : “Được rồi, còn chưa về nhà mà, có chuyện gì chờ về nhà hẵng nói, lão nhân gia sợ ở nhà chờ lâu đó, mọi người lên xe đi”

Những tiếng cười chậm rãi biến mất cùng hai chiếc xe, mặc dù cả đám người có thể nhét chung vào một chiếc xe, nhưng Vũ đã nắm tay Tử Dao, bỏ qua cơ hội này, ngồi lên một chiếc xe khác.

Tiêu Thu Phong lái xe, Liễu Yên Nguyệt ngồi bên cạnh, sau đó là Phượng Hề là Thiên Nhan Duyệt, đương nhiên còn có một người không thể im lặng là Liễu Yên Hồng, nàng không được chúng nữ nhường nhịn, nên bị nhét vào vị trí cuối xe.

“Anh rể, anh thật lợi hại, mới trở về mấy tháng, không chỉ có chị của em mang bầu, mà chị Nhan Duyệt cũng có động tĩnh, làm cho mẹ của chị Nhan Duyệt vui mừng muốn khóc” Nhớ đến cảnh tượng Thiên mẫu kích động đến khóc, Liễu Yên Hồng cảm thấy buồn cười, bất quá chỉ là mang thai, có cần phải như thế không? Con gái thôi mà, gả cho người ta, có thai, là một chuyện rất bình thường.

Nhưng nàng không hiểu được rằng, khi một sinh mạng mới ra đời, được rất nhiều bạc tiền bồi kỳ vọng, đương nhiên là khóc có thể phát tiết ra sự vui sướng.

Khóc trách mới mấy ngày không gặp, mà dáng người của Thiên Nhan Duyệt đã đầy đặn lên khá nhiều, thì ra là thế, ba năm không gặp, là hân thiếp nợ nàng, có tin tốt này, không chỉ có người của Tiêu gia vui, mà Thiên gia cũng cao hứng, phải biết rằng, Thiên gia cũng chỉ có một đứa con gái, đã mong chờ có một đứa cháu trai kế thừa Thiên gia từ lâu rồi.

Thiên Nhan Duyệt xấu hổ đến đỏ cả mặt, nhưng không giấu được sự vui mừng trong lòng, nói : “Ông xã, cảm ơn anh, cảm giác có con, thật sự rất hạnh phúc”

Mắt thấy một sinh mạng mới đang chậm rãi lớn lên trong bụng của mình, từ từ phát triển, đây là hạnh phúc của người làm mẹ, mỗi người phụ nữ đều phải đi trên con đường này.

Đối với Thiên Nhan Duyệt, cuộc sống đã không còn gì hối tiếc.

Liễu Yên Hồng hưng phấn nói : “Bây giờ Tiêu gia càng lúc càng vui, chờ mấy đứa nhỏ ấy trưởng thành, vậy càng náo nhiệt hơn, nói không chừng, nhân khẩu Tiêu gia, nhất định sẽ trở thành đệ nhất gia tộc”

Phượng Hề nhìn Liễu Yên Hồng giống như đang nhìn một đứa nhỏ, hỏi một câu đầy dụng ý : “Tiểu Hồng, sao vậy, chuyện tương lai của em tính thế nào, có nghĩ đến khi nào sẽ sinh con không?”

Thật không ngờ, Phượng Hề đã đẩy cho nàng một cục rắc rối to chừng như vậy, xấu hổ nhìn Tiêu Thu Phong đang lái xe, nàng nhỏ giọng nói : “Làm gì mà gấp dữ vậy, em vẫn còn chưa muốn nghĩ xa như thế”

Đúng vậy, nàng không vội, nhưng người bên cạnh nàng lại khẩn trương, không cần phải nói, đương nhiên là Đình Mỹ Đình, nhìn thấy các chị ấy đều đã có tin tốt, Đình Mỹ Động tâm động không thôi, nàng cuối cùng vẫn chưa có động tĩnh gì, làm sao mà không hka63n trương được.

Mộng Thanh Linh bởi vì chuyện Hoa Hạ ở kinh thành, đã trở về trước, cùng về với nàng, còn có người mẹ Hoắc Thám Hà. Triệu Nhược Thần và Đình Mỹ Đình thì ở lại, đau khổ chờ Tiêu Thu Phong trở về.

Tâm tư của Liễu Yên Hồng, đối với mọi người, đã không còn là bí mật gì, hình như trừ Tiêu Thu Phong ra, tất cả mọi người đều biết, giờ phút này, Thiên Nhan Duyệt cũng nhẹ giọng khuyên nhủ : “Tiểu Hồng, chuyện hạnh phúc, phải có dũng khí theo đuổi, đàn ông mà, có vài thời điểm, thiếu đi tâm nhãn, sẽ rất là ngu, em không nói, người ta sẽ không sáng tỏ đâu, biết không?”

Liễu Yên Hồng nhẹ nhàng gật đầu, biết là biết, nhưng biết thì sao, lời nói xấu hổ như vậy, nàng không thể nói nên lời được, không quan trọng, cứ chậm rãi chờ, dù sao nàng cũng đã quyết định cả đời sống tại Tiêu gia, cho nên đối với nàng, vẫn còn cơ hội.

Một tiếng sau, hai chiếc xe đã chạy vào cửa nhà Tiêu gia, người trong nhà đã sớm không thể chờ được, đứng đợi tại cửa trang viên, còn chưa chờ cho Tiêu Thu Phong xuống xe, bên ngoài đã truyền ra tiếng kêu của lũ trẻ: “Ba ba, ba ba...”

Nếu không phải do người lớn ôm lấy, sợ rằng chúng nó đã lao tới.

Triệu Nhược Thần, Lâm Ngọc Hoàn, Đình Mỹ Đình, đã nhanh chóng đi tới, hai người lớn hai lấy hai đứa bé, cũng nhanh chóng bước tới, cũng phải thôi, vì hai đứa bé cứ giẫy dụa, không đi nhanh không được!

Ngay cả thời gian chào hỏi cũng không có, Tiêu Thu Phong đã lấy mấy gói quà ở phía sau xe ra, chính là kết quả mua sắm của chúng nữ ở HongKong, trong hai cái túi này là quà cho mấy đứa nhỏ, ăn, uống, chơi đùa, cái gì cũng có.

Khi đám nhóc bị đồng quà mê hoặc, ba đứa thương lượng chia ra, thì Tiêu Thu Phong mới có thời gian quay đầu lại, chào hỏi mọi người.

“Cha, mẹ, mấy ngày nay sống tốt chứ?” Theo năm tháng trôi qua, hai người lớn ngày càng già nua, đây là con đường sinh mệnh, không ai có thể kháng cự, chẳng qua, nhìn hai mái đầu ngày bạc dần kia, Tiêu Thu Phong có cảm giác đau không nói nên lời.

Tiêu Viễn Hà nhìn bộ dáng tỏa sáng của con trai, lập tức cười nói : “Đương nhiên tốt rồi, có mấy tiểu gia hỏa này, mỗi ngày cha đều không có thời gian rảnh rỗi nữa là, đừng nói là có tâm tình nhớ con, chẳng qua, về là tốt rồi, về là tốt rồi!”

Điền Phù nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, nhìn trái nhìn phải cho thật rõ, nói : “Đứa nhỏ này, vừa đi là đến mấy tháng, sao lúc nào cũng bận rộn như vậy, lần nào cũng không thể ở nhà được lâu cả, Tư Giai, Mộ Thiên cũng đã dần lớn rồi, cần phải có con bên cạnh chăm sóc bọn chúng”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gạt đầu, lời mẹ nói không sai, đây là trách nhiệm của hắn.

Có thể ở lại, cùng chúng nữ im lặng mà sống, kỳ thật đây cũng là tâm nguyện của hắn, trải qua nhiều năm như vậy, hắn hối hận ngược xuôi, tựa hồ như làm mãi vẫn không xong, vẫn không cách nào giải quyết được phiền toái.

“Ông xã, có mua quà cho em không vậy, đừng nói là có con rồi quên mất mẹ của nó nhé” Triệu Nhược Thần đi ra, tuy rằng có chút tùy tiện, nhưng trước mặt Tiêu Thu Phong, nàng vẫn là một người ôn nhu nhất, tuy rằng loại ôn nhu này hơi khác thường.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Anh đem bản thân làm món lễ vật lớn nhất tặng cho em, em còn ngại không đủ sao?”

Triệu Nhược Thần cười, giả bộ quát : “Xú nam nhân, ai mà thèm”

Liễu Yên Hồng lập tức vọt lại, tiếp lời : “Chị Nhược Thần, chị không thèm, nhưng nha đầu Mỹ Đình thì đang thèm muốn chết kia, mỗi ngày đều niệm đến mấy lần, Tiêu đại ca sao vẫn chưa trở về, sao vẫn chưa trở về, Mỹ Đình, bây giờ anh rể đã trở về rồi đó, không phải có nhiều lời muốn nói sao?”

Con gái thanh xuân, ai mà không có tình cảm, đương nhiên là có rất nhiều lời muốn nói rồi, nhưng trước mặt nhiều người, nàng làm sao mà dám nói, hơn nữa, thân phận của nàng với các chị, vẫn chưa được giống nhau.

Nàng xấu hổ nói : “Nào có, làm gì có chứ, em không có gì để nói với anh đâu”

“Còn cãi được à, em biết rồi, có phải buổi tối chuẩn bị tìm một chỗ không người, rồi một mình nói cho anh rể của em nghe không, em hiểu mà, em hiểu mà, không ép chị đâu” Lời này nói ra, làm cho Đình Mỹ Đình bị chọc đến đỏ mặt, không dám đối diện nhìn người.

Vẫn là Tiêu Thu Phong trừng mắt nhìn Liễu Yên Hồng một cái, sau đó ôm lấy Đình Mỹ Đình, cười nói : “Thật ra đi lâu như vậy, anh cũng rất nhớ em, Mỹ Đình, ở Đông Nam có quen không, hay là muốn về nhà ở kinh thành?”

“Tiêu đại ca về là tốt rồi, chỉ cần có Tiêu đại ca, em ở đâu cũng được, chỉ cần ở bên cạnh Tiêu đại ca thôi” Nói rất khế, bởi vì Đình Mỹ Đình cuối cùng vẫn không dầy mặt như Liễu Yên Hồng.

“Này, hình như thiếu ba chữ, ở bên cạnh Tiêu đại ca, phải thêm vào là ở cả đời chứ!” Nói ra xong, nàng ta còn chưa kịp cười, đã bị Liễu Yên Nguyệt lôi đi, người ta đang nhạo nhạo tình cảm, lòng tràn đầy tình yêu, không thể để cho nhà đầu này ở đây quấy phá được, sợ rằng không nói ra được.

540. Chương 540 : Tiểu Mật.

Nhìn bộ dáng không chịu nổi ngưỡng ngừng của Đình Mỹ Đình, Tiêu Thu Phong cúi đầu, hôn lên trán nàng một cái, ôn nhu nói : “Mỹ Đình, không cần nói, tâm của em thế nào anh có thể hiểu, nhiều năm như vậy, mọi người đã thừa nhận rồi, anh tin tưởng tấm lòng của em, em chính là người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, cái này không chỉ có anh nhận định, người của Tiêu gia đều nhận định”

Đình Mỹ Đình vui mừng, ngẩng đầu lên, vội vàng hỏi : “Tiêu đại ca, anh nói thật sao?”

Tiêu Thu Phong gật đầu, Đình Mỹ Đình lập tức ngưỡng ngừng nói : “Vậy vì sao anh không muốn em, có phải do em xấu, nên Tiêu đại ca không thích em?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đương nhiên không phải, Mỹ Đình xinh đẹp như vậy, là đàn ông ai mà không thích, a nh chỉ để cho em có thời gian tự hỏi, không muốn em về sau phải hối hận”

Về mặt kiên định, Đình Mỹ Đình lập tức cao giọng nói : “Tiêu đại ca, sẽ không, em nhất định sẽ không hối hận, có thể ở bên cạnh anh, là mong ước cả đời của Mỹ Đình”

Từ ngày gặp gỡ Tiêu Thu Phong, mầm móng tình yêu đã sớm nở, trải qua nhiều mây mưa, tan rồi lại họp, Đình Mỹ Đình cũng đã chịu đựng nhiều rồi, hoặc là, giống như mọi người của Tiêu gia, tình yêu của nàng, đã được khảo nghiệm, đáng được quý trọng.

Nụ cười của Tiêu Thu Phong trở nên xấu xa, nhỏ giọng bên tai nàng, nói : “Mỹ Đình, vậy Tiêu đại ca không khách khí, có tiện nghi mà không chiếm, vậy không phải là đàn ông rồi”

Không có âm thanh, nhưng Đình Mỹ Đình đã cúi đầu, tựa hồ như đã đồng ý.

Mọi người vào phòng, Lâm Ngọc Hoàn và Ngọc Thiên đang nhỏ to tâm sự với nhau, nhìn ánh mắt các nàng không ngừng hướng về phía Tiêu Thu Phong, cũng biết được nội dung cuộc nói chuyện là gì rồi.

Bởi vì bên cạnh các nàng, Thi Diễm và Chiêu Tuệ vẫn còn mang vẻ mặt rất ủy khuất kia.

Người nhà gặp nhau, vui vẻ nhất đương nhiên là mấy đứa bé, ôm Tư Giai, Tiêu Thu Phong hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của nó, chọc nó cười không dứt, hai tay không ngừng vỗ mặt Tiêu Thu Phong, giọng nói ngây thơ vang lên : “Nước miếng, nước miếng...” Phỏng chừng là ngại người lớn hôn xong rồi, còn lưu lại nước miếng.

Trong nhà có ba đứa trẻ, chỉ có Tư Giai là hiền lành nhất, lần này, Mộ Thiên và Hân Hân, đã quậy muốn banh nhà rồi, nhìn thấy một khối xếp hình kim cương, hai đứa tranh giành không ngừng nghỉ, làm cho Phượng Hề và Triệu Nhược Thần cản nửa ngày mới được, thật sự là hung dữ quá đi!

Liễu Yên Nguyệt nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cười nói : “Xem ra về sau Tiêu gia lại sinh ra một nữ tướng quân rồi, Hân hân rất có tiềm chất này”

Triệu Nhược Thần bất đắc dĩ nói : “Chị Yên Nguyệt, đừng cười em, tiểu nha đầu này, tính tình rất quật cường, nói cái gì cũng không nghe, sợ rằng về sau khó mà hầu hạ, em chỉ hy vọng nó ngoan một chút, con gái mà, ôn nhu mới là lương đức!”

Lúc này mới cần ôn nhu, hình như hơi bị muộn.

Tiêu Thu Phong nói : “Không sao đâu, chỉ cần nó thích, vậy là được rồi. Làm nữ tướng quân thì có cái gì mà không tốt, chỉ cần ba ba con sống, vậy sẽ không ai dám khi dễ nó đâu”

Nói đến đây, Tiêu Thu Phong đột nhiên nhớ đến Tiểu Phiêu, tiểu tử kia lớn lên ở Trung Đông, sợ rằng sau này sẽ sinh ra một tuyệt thế chiến tướng, thật sự cần phải cho nó về Tiêu gia một thời gian, để cho mọi người tranh thủ chút tình cảm, để tránh ngày sau, anh chị em lại không biết mặt nhau.

“Mẹ, nói cho mẹ biết một tin vui, Thu Nhã, đã sinh cho con một đứa con trai, đã ba tuổi rồi, còn mạnh hơn cả Mộ Thiên, mấy ngày nữa, con sẽ kêu các nàng trở về, để cho cha mẹ nhìn một chút”

Hai người sững sờ, rồi Tiêu Viễn Hà chửi ầm lên : “Tên tiểu tử thú vị này, chuyện lớn như vậy, sao để đến bây giờ mới nói, cháu trai, đây là cháu của cha, cha mặc kệ, ngày mai, không, bây giờ, gọi ngay cho Thu

Nhã, mấy năm nay cha chưa gặp nó, con gái nuôi thành dâu, bây giờ đã có luôn cháu trai, lão già này lại chưa từng gặp mặt, thật sự là buồn cười”

Lúc này, Điền Phù cũng không nói giúp hắn, nói : “Việc này, Tiểu Phong làm vậy là không đúng, Trung Đông là chỗ nào chứ, để con nít ở đó, tương lai không phải học theo mấy cái xấu đó sao, không được, lập tức mang trở về, các con bạn cái gì cũng kệ, hai lão già này rất cần có cháu đó”

Vũ bên cạnh lập tức an ủi : “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, Tiểu Phiêu ở đó rất tốt, có rất nhiều người thương nó, hơn nữa tiểu gia hỏa này rất thích ứng với Trung Đông, cũng quen sống ở đó, hơn nữa bác đã chiều cố nó, thương yêu vô cùng, muốn dẫn Tiểu Phiêu về, phải hỏi ý kiến của ông ấy nữa”

Đây chính là cháu trai của bác, có cảm tình đặc biệt, không hề kém hai người lớn Tiêu gia.

Tiêu Viễn Hà nói : “Vậy cũng phải lập tức dẫn về, các con không nghĩ cho Tiểu Phiêu, cũng phải nghĩ cho Thu Nhã, con nghĩ đi, nó một thân là đàn bà, phiêu bạt ở ngoài, không biết nhớ nhà sao, khẳng định là rất nhớ, chỉ là vì chuyện của Tiểu Phong, không nên tiện nói ra, từ khi Thu Nhã đến Trung Đông, cũng đã là năm sáu năm, người ta cũng có cha mẹ vậy”

Cái này vừa nói ra, Tiêu Thu Phong toát ngay mồ hôi lạnh, đúng vậy, Thu Nhã từ khi bị đuổi ra khỏi Lâm gia, đã hơn bảy tám năm chưa về nhà, bây giờ đã có con luôn rồi, hắn làm chồng, hắn là phải thỏa mãn một chút cảm xúc của nàng, dẫn nàng về nhà một chuyến.

Phượng Hề cũng mở miệng : “Đúng vậy, Thu Phong, Thu Nhã ở Trung Đông vì chuyện của Long Đằng, làm lụng vất vả nhiều năm như vậy, anh thật sự nên vì nàng làm những việc đó, lần này đợi nàng ta trở về, anh nên dẫn nàng ta trở lại, để cho Lâm gia biết, năm đó đuổi Thu Nhã ra khỏi nhà, là một quyết định sai lầm như thế nào”

Liễu Yên Hồng cũng kêu lên : “Đúng, đúng, anh rể, những người này, dùng tiền dọa họ, hay dùng người đe chết họ cũng không sao cả, bọn họ rất tự đại”

Chuyện năm đó, chúng nữ đều biết, tựa như Liễu Yên Hồng nhìn Lâm Thu Nhã bị thương bị đuổi ra khỏi gia tộc, có lẽ thoát nhìn cuộc sống của nàng rất khá, nhưng đây chính là khúc mắc trong lòng, giờ phút này nhớ lại, quả thật chính là sơ sót của Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong gật đầu, nói : “Được rồi, để con thu xếp, để liên hệ với bác một chút, cho Thu Nhã cùng Tiểu Tuyết nhanh chóng trở về”

Người thân gặp nhau, nên thân thiết thì cũng đã thân thiết xong rồi, hai người lớn đưa mắt nhìn về phía Tử Dao, không chỉ hai người này, ngay cả Phượng Hề, trong khoảng thời gian này, cũng lơ đãng liếc nhìn nàng ta vài lần.

Tử Dao cũng khá là đặc iệt, trên người của nàng, tản ra mị lực hồn nhiên và quyến rũ, làm cho nàng thoát nhìn rất khác thường, nhưng không ai có thể nói ra, cuối cùng là vì sao”

“Để em, để em, xin long trọng giới thiệu với mọi người, đây chính là tiểu mật mới do anh rể vừa tìm được...” Chưa nói xong, đã có người bị dọa, Điền Phù kinh ngạc lấy tay che ngực.

“Tiểu Hồng, tiểu nha đầu này muốn bị đánh hả, cái gì mà tiểu mật, con học mấy cái này ở đâu vậy, ăn nói thật khó nghe” Điền Phù nhìn Tử Dao, cũng lên tiếng răn dạy Liễu Yên Hồng, tiểu nha đầu này ở Tiêu gia nhiều năm như vậy, giờ riết cứ như ở nhà, cái gì cũng dám nói.

Tử Dao ngơ ngác hỏi : “Chị Vũ, tiểu mật là gì vậy?”

Chúng nữ vừa nghe xong, đã che miệng cười, chỉ có Liễu Yên Nguyệt trừng mắt nhìn em gái, nói : “Cha mẹ, Tử Dao lớn lên trên một hòn đảo, không biết được thể thái nhân tình, rất nhiều thứ vẫn chưa hiểu được, chẳng qua, nàng đã giúp Thu Phong rất nhiều việc, cho nên bây giờ ở tạm đây”

Thân phận còn chưa xác định, chỉ có thể lấy danh phận bạn ra thôi, còn về những thứ khác, Vũ cũng không nói ra, biết ít thì tốt, không cần phải biết nhiều.

“Tiểu mật là người mà đàn ông thích nhất, để hình dung một người phụ nữ có sức dụ hoặc hoặc xinh đẹp nhất” Ngọc Thiên vừa cười vừa giải thích một cách rất phản khoa học.

Tử Dao nghiêm túc phản bác một câu : “Vậy không thích hợp rồi, trừ Thu Phong ra, tôi không biết người đàn ông nào khác cũng không ai thích tôi”

Không có ai thích nàng, cũng bởi vì Tiêu Thu Phong không chế hành động của nàng, bằng không với ma khí và mị thái của nàng, đi ra ngoài, sợ rằng sẽ gặp ngay phiền toái lớn, điểm này, chúng nữ đều có thể hiểu được, bởi vì chúng nữ lúc nhìn Tử Dao, đều có một sức dự hoặc không nói nên lời.

Người già chính là người già, Điền Phù đã ôn hòa lên tiếng : “Tử Dao, không cần sợ, Tiêu gia cái gì không có, nhưng vui vẻ chắc chắn có, con cứ an tâm ở đây, đem nơi này trở thành nhà của mình cũng được”

Người ta chỉ nói khách sáo, nhưng Tử Dao lại rất sỗ sàng : “Bá mẫu, con sẽ, sư phụ của con giao con cho Thu phong, nói là muốn con trở thành vợ của hắn, con nhất định sẽ làm cho mình thích ứng”

Loại chuyện này, cho dù là thật, cũng không cần nói ra chứ. Tử Dao trực tiếp nói ra, làm cho hai người lớn trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận được. Nhưng không sao cả, chỉ cần thanh niên chúng nó thích là được.

Liễu Yên Hồng nghe xong, lập tức hét to : “Em nói không sai mà, nàng ta kỳ thật là tiểu mật của anh rể ...”Vẫn chưa nói xong, thì Tư Giai bị nàng ôm, đã đem quả cam trong tay, nhét vào trong miệng nàng, quả nhiên là con gái ngoan, biết báo thù thay cho cha.

Liễu Yên Nguyệt lập tức cười nói : “Xem em còn dám nói lung tung hay không, thấy chưa, Tư Giai không muốn nghe em nói xấu ba ba của nó đó, có nhiều mẹ thương nó, có gì mà không tốt, phải không, Tư Giai của mẹ”

Lời này vào tai chúng nữ, nghe mãi cũng thành thói quen, nhìn vợ Tiêu gia càng lúc càng gia tăng, lúc đầu còn ghen, về sau, cũng miễn dịch luôn. Nhưng lọt vào tai của Tử Dao, thì lại trở thành một sự ngượng ngùng.

Nhưng, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nói : “Thu Phong, sư phụ của em đến”

Đúng vậy, sau khi Tiêu Thu Phong trở về, khí tức thần kính, đã được Phá Quân cảm nhận, phát lời kêu gọi đến Tử Dao.

Trở về, đương nhiên là muốn gặp mặt tuyệt thế cao thủ này, bản thân đã đột phát lực lượng thần kính, đúng là có ít nhất thần phổ tâm quyết của ông, đừng nói cái khác, ít nhiều gì cũng phải có cảm ơn một câu.

541. Chương 541: Phá Quân Phó Thác.

Một khách sạn kiểu cổ, chủ khách sạn cố ý làm như vậy để hấp dẫn khách hàng. Đây coi như chỗ dừng chân của các hiệp khách giang hồ.

Tên khách sạn cũng rất kêu: “Khách sạn Long Môn”

Lúc Tiêu Thu Phong đi vào, liếc nhìn một cái là thấy Phá Quân. Tử Dao cũng thấy, nàng rất vui, một cảm giác thân thiết dịu dàng, hiện lên trên mặt nàng. Phá Quân không chỉ là sư phụ, còn là bố của nàng. Những năm qua, hai người dựa vào nhau mà sống, tình cảm còn khăng khít hơn bố con ruột thịt.

“Hai vị, ăn cơm hay nghỉ ngơi?” Một nhân viên phục vụ đi tới, trên áo có dính chút mỡ, trông khá giống tiểu nhị thời xưa.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Chúng tôi hẹn bạn”

Bàn gỗ, đúng là do gỗ làm thành, không có chút vẻ hiện đại gì. Mặt bàn thoạt nhìn không quá sạch, nhưng bên trên có một bát canh, mấy món thức ăn, một chiếc bát, một chai rượu. Phá Quân ngồi ở đó, giống như kẻ nhà hạ, lấy rượu giết thời gian.

“Sư phụ” Tử Dao hưng phấn kêu lên, thoáng cái đã ngồi xuống bên cạnh Phá Quân, cầm chai rượu rót cho lão: “Mấy hôm nay người có tốt không?”

Phá Quân ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thu Phong, khẽ gật đầu, sau đó hài lòng nói: “Các người đã tới. Thu Phong, ngồi xuống đi, uống với ta hai chén. Uống rượu một mình đúng là rất buồn. Ai đáng tiếc, tính cách ta quá xấu, không có bạn rượu để cùng uống”

Chỉ có một người bạn, người đó lại thành Ma Tôn. Điều này đối với Phá Quân mà nói thật không dễ chịu gì.

Cao thủ như bọn họ, tâm chí rất kiên định, người bình thường sao có thể sánh bằng. Bạn không nhiều, nhưng nếu là bạn, chính là bạn sinh tử.

Bạn phản bội, còn đau khổ hơn bị vợ phản bội. Vẻ lạnh nhạt ngày thường chỉ là che giấu mặt nạ trong lòng mình mà thôi.

Tử Dao lập tức đứng dậy, gọi: “Thu Phong, anh đừng đứng, sư phụ em không quy củ như vậy đâu. Ngồi đi. Uống với sư phụ em mấy chén. Người ngoại trừ uống rượu, hình như không có sở thích khác”

Tiêu Thu Phong ngồi xuống, tiểu nhị liền mang hai chiếc bát, hai chén rượu lên. Ba chiếc chén chạm vào nhau, không khí trở nên tốt hơn nhiều. Tử Dao không uống rượu, chỉ khẽ nhấp môi mà thôi. Nhưng Phá Quân và Tiêu Thu Phong đều một hơi cạn chén. Có những lời không cần phải hỏi nhưng có thể hiểu. Đó mới là bạn, mới là tri kỷ.

Ba chén vào bụng, Phá Quân cười cười, nhìn Tử Dao nói: “Tử Dao, sư phụ coi như cũng được, không phải suy nghĩ về con nữa. Không ngờ con có thể biến Ma xá lợi thành của mình, có thể sử dụng nó, đây đúng là duyên phận. Thiên mệnh đúng là không thể thay đổi. Sư phụ vui mừng thay cho con”

Vừa nói đến chuyện này, Tử Dao xấu hổ đến đỏ mặt: “Con lúc ấy đúng là sống không bằng chết. Thật không ngờ Thu Phong lại nghĩ ra biện pháp đó, thu lấy lực lượng Ma xá lợi. Con cảm thấy chân kinh tràn ngập trong cơ thể, càng lúc càng lại tăng lên không ít”

Phá Quân vui mừng gật đầu. Ma xá lợi chính là do ma khí của Ma Tôn bao đời biến thành, đương nhiên không thể xem thường.

“Thu Phong, thoại nhìn cậu cũng tăng vọt. Tôi lúc trước không nhìn nhầm, cậu chính là kẻ mạnh nhất trên đời, không uống công Phá Quân ta truy tìm suốt trăm năm. Ha ha ha, ta biết cậu muốn nói cảm ơn. Hai chữ này cậu không cần nói. Bởi vì ta có chuyện muốn nhờ cậu”

Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng, lão đã cảm nhận được. Đây là một võ giả tuyệt thế, không chỉ có thực lực siêu phàm, hơn nữa trải qua trăm năm thời gian, rất hiểu rõ con người.

“Ông nói đi...” Tiêu Thu Phong không nói nhiều. Phá Quân giúp hắn nhiều như vậy, có việc cần nhờ, hẳn đương nhiên sẽ giúp.

Phá Quân cầm tay Tử Dao, đặt vào tay Tiêu Thu Phong: “Phá Quân ta cả đời vì thiên hạ, Tử Dao chính là nỗi lo lắng duy nhất trong lòng ta. Bây giờ ta giao Tử Dao cho cậu. Cậu hãy thay ta chăm sóc nó cả đời, phải cho nó sống thật hạnh phúc”

“Sư phụ”

Không cho Tử Dao cơ hội nói, Phá Quân đưa tay ra ngăn lại: “Thu Phong, uống với ta một chén”

Tiêu Thu Phong nâng chén lên nói: “Tiền bối Phá Quân, mời ông”

“Được, chén rượu này chính là tất cả lễ tiết ta gả Tử Dao cho cậu. Ta uống. Thu Phong, đáp ứng ta, phải đối tốt với Tử Dao” Tiêu Thu Phong nhìn Tử Dao, nàng đang cúi đầu, rất xấu hổ, căn bản không dám nhìn hắn.

“Ông yên tâm, tôi sẽ...” Đây là lời hứa của Tiêu Thu Phong. Thực ra từ lần đầu tiên khi cứu nàng, đến những sóng gió sau này, giữa bọn họ đã sớm nảy sinh tình yêu.

“Ha ha ha, tốt, tốt, đây mới là đại trượng phu. Thu Phong, nào, uống tiếp” Hoàn thành chuyện lớn trong đời Tử Dao, lão đã không còn vướng bận nữa. Lão có thể sống cuộc sống của mình.

Tử Dao đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Sư phụ, người có phải chuẩn bị rời khỏi nơi này?”

Phá Quân ngẩn ra, khê gật đầu, có chút thương cảm nhìn Tiêu Thu Phong: “Thu Phong, cậu bây giờ đã về, có cậu ở đây, chỉ cần vũ khí hình người không xuất thế, sự an toàn của Đông Nam sẽ không vấn đề gì. Trận chiến với Ma Tôn, cậu đã phá hủy thân thể hắn. Nhưng cậu không biết nguyên thần của hắn đã tìm được một thân thể mới, đang tu luyện Thiên Huyền Thần Quyết trong thân phở”

Tiêu Thu Phong và Tử Dao đều chấn động. Tử Dao kêu lên: “Sư phụ. Người nói hắn chưa chết?”

Phá Quân nói: “Đúng thế, ta làm bạn với Tham Lang mấy chục năm, chuyện của hắn sẽ do ta xử lý. Thu Phong, Thất Sát và vũ khí hình người giao cho cậu. Mặc dù bây giờ không có khí tức của chúng, nhưng ta tin rằng trong thời gian ngắn chúng sẽ xuất hiện”

“Thu Phong, võ thần chi cảnh, chú ý thiên đạo, thiên đạo trong tim. Cậu có thể mãi mãi bất bại. Thế giới này đã thuộc về cậu”

Phá Quân rời đi, không nói thêm một câu. Nhìn bóng lưng của lão, Tử Dao khê rơi lệ. Nàng hiểu rõ từ nay về sau nàng không còn là Tử Dao trước kia nữa. Sư phụ đã gả nàng cho hắn. Nàng là vợ của hắn, cả đời bên nhau, không xa rời.

“Thu Phong, anh thực sự sẽ bên em cả đời, không rời xa em chứ?”

Tiêu Thu Phong khê gật đầu nói: “Tử Dao, tin anh, anh không bao giờ rời xa em, sẽ làm em vui vẻ, hạnh phúc”

Tử Dao xấu hổ, tình yêu xuất hiện làm tim nàng đập thành thịch. Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh. Em biết anh là người tốt”

Đã trao thân cho nhau mới nói hắn là người tốt. Ở trong lòng nàng, có lẽ chỉ có người đàn ông nàng yêu, mới là người tốt.

Cầm tay nàng, đi ra khỏi khách sạn, Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi, không nên thương tâm. Sư phụ của em chỉ đi đối phó với Tham Lang, chắc không vấn đề gì đâu. Hơn nữa lão sẽ quay lại mà”

Mặc dù an ủi như vậy nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong vẫn có chút bất an. Lúc này hắn còn không rõ sao lại như vậy?

Về đến Tiêu gia, bữa tiệc thịnh soạn đang chờ bọn họ. Trong không khí vui vẻ và hạnh phúc ở Tiêu gia, mọi người đều có thể vứt đi những phiền muộn trong lòng.

“Ông xã, em vừa mới liên lạc với Tiểu Tuyết và Thu Nhã tỷ. Hai người đã bàn với bác, mấy hôm nữa xử lý xong chuyện ở Long Đăng, rồi cùng bay về Đông Nam. Lần này cả nhà chúng ta đã có thể ở bên nhau. Nhiều năm như vậy, không dễ dàng gì”

Điền Phù lúc này đang bưng một bát canh gà lên, quát Liễu Yên Nguyệt: “Yên Nguyệt, mẹ nói với con mấy lần rồi, đi cẩn thận một chút. Mau, uống bát canh, tối còn một bát nữa đó”

Liễu Yên Hồng là lưỡi giống như trẻ nhỏ, nhỏ giọng nói: “Ông xã, em sau khi về, ngày nào cũng ba bát canh. Em đã nói rồi chỉ cần về, em nhất định bị vỗ béo”

Tiêu Thu Phong cười cười ôm nàng, nói: “Yên tâm, anh không ngại Yên Nguyệt béo. Coi như là tăng lên hai trăm cân, em vẫn là người phụ nữ mà anh yêu nhất”

Những lời này làm Liễu Yên Nguyệt hạnh phúc hơn cả.

“Nào nào, ăn cơm thôi. Hôm nay vì chào đón Vũ và Tử Dao và Tiểu Phong. Chờ lúc Thu Nhã và Tiểu Tuyết về, Tiêu gia chúng ta sẽ mở tiệc lớn. Trong nhà vui vẻ một chút, lão già này dù chết cũng vui” Tiêu Viễn Hà cầm hai chai rượu vang đi ra. Chỉ cần con trai về nhà, trong nhà sẽ lập tức vui vẻ, hạnh phúc.

“Ba, đói...” Tư Giai bị Liễu Yên Hồng ôm, đưa bé gơ tay ra với Tiêu Thu Phong, vừa nói đã kêu đói. Nó thực sự đã đói lắm rồi. Nhưng Liễu Yên Nguyệt lại muốn đợi Tiêu Thu Phong về cùng ăn. Điền Phù chạy đến, bế Tư Giai lên, nói: “Bảo bối ngoan, cũng không thể để cháu đói, phải không. Mau, mọi người lại đây, ăn thôi. Cháu gái bảo bối của mẹ đói lắm rồi, không chờ mọi người nữa”

Một phút sau, Tư Giai đã nhảy vào lòng Tiêu Viễn Hà, bắt đầu nghịch mấy món ăn trước mặt lão.

Tiếng cười vui vẻ, tâm trạng hạnh phúc, ngay cả Tử Dao cũng vui lây, bót đi về buồn bã vì sự phụ rời đi. Mười mấy người ngồi nói chuyện vui vẻ, đúng là một gia đình hạnh phúc.

Chỉ chờ Lâm Thu Nhã và Trác Ngưng Tuyết đến, tin rằng trong nhà càng thêm náo nhiệt.

Nghe nói Tiêu Thu Phong đã về, Tôn Khánh Dục và Triệu Quang Bình rất nhanh chạy đến. Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh đang nhận chức ở Bắc Kinh, ở xa ngàn dặm nên chỉ có thể cho người trong nhà đến hỏi thăm.

Chuyện ở Hongkong và Đài Loan rất lớn, bọn họ cũng đã biết. Chỉ tiếc không có thời gian trở về, huynh đệ tụ tập với nhau.

Chẳng qua Tiêu Thu Phong cười nói: “Không sao, một thời gian nữa tao sẽ đến Bắc Kinh. Đến lúc đó sẽ tụ tập với nhau. Nhớ chuẩn bị rượu nhiều vào. Lúc đó hai bọn mày mời khách”

Hai người này lập tức đáp ứng. Với địa vị của bọn họ hôm nay, mấy chai rượu cũng không phải việc gì khó.

542. Chương 542: Kế Hoạch Tương Lai.

“Thu Phong, mấy năm nay cháu chạy đông chạy tây, không hề ngừng lại. Lần này chuẩn bị ở nhà bao lâu” Triệu Quang Bình nói. Mặc dù địa vị của Tiêu Thu Phong càng lúc càng cao, nhưng dù sao hắn cũng là con rể mình. Dù đi đến đâu, Triệu Quang Bình cũng nở mày nở mặt.

Trong mấy quân khu lớn cả nước, mỗi lần diễn ra hội nghị quân sự, rất nhiều người đều muốn lấy lòng lão. Bởi vì con rể lão là Tiêu Thu Phong. Nếu như có thể, sợ rằng ngay cả tư lệnh cũng muốn đưa con gái mình đến Tiêu gia.

Đám cao tầng trong quân đội đều biết Tiêu thiếu gia Đông Nam, chỉ trong ba tháng khi hắn đến Bắc Kinh. Ngoại trừ Đinh gia của Đinh lão, ba đại gia tộc khác đều bị lật đổ. Thực lực đó, cả quốc gia không ai dám xem thường.

Hơn nữa thủ trưởng Số 1 còn đặc biệt đưa ra chỉ thị chiếu cố đặc biệt Tiêu gia Đông Nam. Giống như Triệu Quang Bình, đã liệt khu vực quanh Tiêu gia là khu bảo vệ đặc biệt. Tinh anh trong quân đội thay phiên nhau canh giữ suốt ngày. Cho nên ngoài Tiểu Lục Tử ra, còn rất nhiều lực lượng đang bảo vệ an toàn của Tiêu gia.

“Hắc Dạ coi như đến hồi kết thúc. Mafia sợ không còn thực lực xâm nhập phương đông, cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian. Đương nhiên điều kiện là người kia không xuất hiện. Nếu không cháu sợ mình không thể nghỉ ngơi”

Mặc dù không chỉ đích danh, nhưng Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục đều là lão hồ ly. Tôn Khánh Dục hỏi theo: “Thu Phong, nghe lời cháu nói thì hình như còn có kẻ địch cường đại. Đông Nam bây giờ có cần dưỡng và lão Triệu giúp cháu không?”

Mới được thăng chức, Tôn Khánh Dục bây giờ hiểu rõ một đạo lý, cần phải ôm chặt lấy chân Tiêu Thu Phong. Thăng cháu ngoại này rất giỏi, một câu nói của hắn đủ để quyết định sinh tử rất nhiều người. Mình cố gắng cả đời cũng không bằng một câu nói của nó.

Thực ra với tư chất của Tôn Khánh Dục, làm đến vị trí cục trưởng cục cảnh sát thị đã là quá may mắn. Bây giờ còn tăng hai bậc, đây là điều lão không nghĩ đến. Cho nên đối với lời Tiêu Thu Phong, lời của Tiêu gia, lão đúng là bảo sao nghe vậy.

Triệu Quang Bình cũng nói: “Đúng thế, Thu Phong, chúng ta là người một nhà, không cần nói lời khách sáo. Đinh lão bây giờ cho chú rất nhiều quyền lực, trong mấy đại quân khu, chú là trường hợp đặc biệt. Đây không phải là do có cháu sao. Cháu nói đi, cần gì chúng ta sẵn sàng giúp?”

Nhìn ông bố vợ, Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi, Triệu tư lệnh, con biết người đang rất uy phong. Chẳng qua người này, các người không giúp được gì, làm chuyện của mình đi, đừng bị cuốn vào. Con sẽ cẩn thận ứng phó”

Thất Sát và vũ khí hình người quá cường đại, dù phái bao nhiêu binh lính đi chẳng nữa cũng chỉ là chịu chết mà thôi, chẳng có tác dụng gì. Tiêu Thu Phong không làm cái chuyện ngu xuẩn đó.

Nghe thấy Tiêu Thu Phong nói như vậy, hai người có chút lo lắng. Lời của Tiêu Thu Phong cho thấy kẻ địch lần này không dễ đối phó, bọn họ một người là cục trưởng, một người là tư lệnh cũng không giúp được gì.

“Thu Phong, như vậy nghe lời cháu. Chẳng qua cháu cần hỗ trợ thì nói. Mọi người không hề từ chối” Triệu Quang Bình nói.

Tiêu Thu Phong không nói gì nữa, chỉ lấy lệ đáp ứng. Triệu Quang Bình dù như thế nào cũng là bố vợ của hắn. Chuyện này, Tiêu Thu Phong không dễ lảo nhúng tay vào.

Mấy nàng dẫn Tử Dao đi thăm nhà mới xây xong đã về, thấy Triệu Quang Bình, Hân Hân chạy tới, gọi ông ngoại, làm Triệu Quang Bình bế lên, liều mạng gọi bảo bối ngoan.

Triệu Nhược Minh còn không có ý định lấy vợ. Mặc dù mọi người xưng huynh gọi đệ, nhưng tính cách của hắn kém xa Tiêu Thu Phong. Lúc còn trẻ thì rất phong lưu, ưa đổ bao nhiêu cô gái. Nhưng đến lúc có thể kết hôn thì bên cạnh chẳng có cô gái nào. Làm cho hai người già Triệu gia rất lo lắng.

“Thu Phong, nơi này rất đẹp, nếu có thể ở đây, tin rằng sẽ là chuyện vui mừng” Nhà mới tốn rất nhiều tâm sức của Tiêu Viễn Hà, đây cũng như lời lão nói, lão sẽ làm việc cuối cùng trước khi chết, làm cho Tiêu Thu Phong một ngôi nhà thoải mái nhất. Tất cả trang thiết bị đều hoàn mỹ. Nếu so sánh với hoàng cung thời xưa, nơi này còn u nhã và tinh xảo, đẹp mắt hơn.

Cả đời tiết kiệm vì gia đình, nhưng đến lúc này lão đã nhìn ra, tiền kiếm được, mình cứ việc dùng. Cho nên vì khu nhà mới này lão quyết định tiêu tốn một phen. Có đôi lúc Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt còn không nhận được khuyên lão.

Chúng nữ chào hai người, hai người Tôn Khánh Dục, Triệu Quang Bình ngồi một lát rồi rời đi. Bọn họ vừa đi chưa lâu, vợ chồng Thiên gia cũng dắt tay nhau đến, hơn nữa mục đích cũng như vậy, thăm con gái đang có thai.

Nhìn hàng đồ ăn dinh dưỡng, hai nàng đỡ khóc đỡ cười. Vì việc này, Tiêu gia đã mua hàng xe đồ ăn ở Bắc Kinh. Theo ý của Điền Phù, rất nhanh sẽ dùng hết. Tiêu Thu Phong đã về, mấy cô con dâu sợ là bụng ai cũng to lên. Thức ăn dinh dưỡng không sợ lãng phí.

Thực ra người của mấy nhà nghe được tin Tiêu Thu Phong về, liền đến đây thăm. Bọn họ bây giờ đều cảm thấy vinh dự vì có con rể là Tiêu Thu Phong. Đặc biệt là Thiên phụ, tập đoàn Thiên thị không chỉ làm ăn rất tốt ở Đông Nam, mà đã làm ăn ở cả Trung Quốc. Mấy năm nay, tài chính tăng rất nhiều.

Bởi vì người trên thế giới này là như vậy. Ai có mặt mũi, người đó có tiền. Phượng Hề âm thầm khổng chế lực lượng hắc đạo, có thể phân bố khắp cả nước. Chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng, rất dễ dàng điều động mấy ngàn người. Có lực lượng này, ai dám nói không với người có quan hệ với Tiêu gia.

Có quan hệ này, Thiên phụ đương nhiên cũng rất đặc ý, quên hết việc lúc trước lão chuẩn bị cùng Lâm gia công kích Tiêu gia, muốn tách Tiêu Thu Phong và con gái ra. Đời là vậy, người là vậy.

Chẳng qua cũng may được Thiên Nhan Duyệt khuyên bảo, Thiên mẫu cũng tham gia quản lý Thiên thị. Có Thiên Nhan Duyệt làm chỗ dựa, dù Thiên phụ cũng không thể làm loạn. Không có cách nào mà, bởi vì mặt mũi con gái lớn hơn lão nhiều.

Ba ngày liên tiếp, họ hàng thân thích đều muốn đến. Mặc dù có những người chỉ quan hệ sơ qua, nhưng hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà cũng không thể đuổi khách, chỉ có thể cười cười đón tiếp. Mấy cô con dâu luôn thích náo nhiệt lại trốn hết vào nhà mới, không thích họ hàng lắm.

Chỉ là ba đứa bé lại được cả đồng quà. Khách đến chơi đều cho chúng lì xì hoặc đồ chơi. Bọn chúng rất vui, không có việc gì liền không quán lấy mấy người mẹ, chạy đến phòng khách chơi. Giống như chờ khách đến chơi vậy. Điều này làm vợ chồng Tiêu Viễn Hà đỡ khóc đỡ cười.

Liễu Yên Hồng đương nhiên không muốn ngồi yên, kéo mấy nàng chơi mạt trượt. Các chuyện ở tập đoàn Phong Chính đều bảo người đưa đến nhà. Dù sao ở trong nhà có mấy chị, có thể cho nàng ý kiến. Hơn nữa

biết chị có thai, chuyện Long Đằng Châu Á đều giao cho nàng. Liễu Yên Hồng đã kéo Đinh Mỹ Đình vào, dạy nàng cách quản lý tập đoàn Phong Chính.

Năm đó vì cố gắng trưởng thành, Đinh Mỹ Đình đã rời nhà hơn năm, nhưng đều đi theo Mộng Thanh Linh để học cách quản lý, bây giờ đã phát huy tác dụng. Thấy Tiêu Thu Phong tán thành, Đinh Mỹ Đình đương nhiên không từ chối, thoảng cái đã quản lý rất nhiều, hàng tỷ, hàng tỷ, tất cả đều là một câu nói với nàng. Nàng rất hưng phấn, lại khấn trương. Khiến Liễu Yên Hồng không thể không an ủi, dạy bảo.

Vũ và Phượng Hề bản lĩnh rất cao, nhưng không phải là ở quản lý. Triệu Nhược Thần thì sao, so sánh với các nàng, đây chính là ***, bảo nàng xung phong đánh trận còn được, bảo nàng tính toán sổ sách, sợ nàng sẽ đánh nhau với những con số. Bốn nàng công chúa, mặc dù lạnh như băng trên cơ bản đã quản lý hơn phân nửa tập đoàn Phong Chính, nhưng ăn không tiêu, nhất định là rất mệt, đó là mấy năm nàng không ngừng cố gắng. Còn Thi Diễm, Chiêu Tuệ và Ngọc Hiền đều giúp Phượng Hề mở rộng các chi nhánh của Hồng Lâu. Cả Châu Á bây giờ, gần như tất cả các nước đều có Hồng Lâu. Mấy năm nay ba nàng rất ít khi ở Đông Nam.

Lần này Tiêu Thu Phong đã về, hơn nữa Ngọc Thiên còn ***, hai nàng kia cũng mong muốn cơ hội này vì vậy xin Phượng Hề, sau đó mới dám về.

Thực ra Tiêu Thu Phong cảm thấy Tiêu gia bây giờ có Long Đằng khổng lồ phải quản lý. Phong Chính và Hồng Lâu đều có thể tìm người quản lý thay. Các nàng chỉ cần giám sát là được. Giống như Hồng Lâu Hongkong, Hồng tỷ làm rất tốt.

Chẳng qua những chuyện này bình thường Tiêu Thu Phong rất ít để ý đến. Kinh doanh có Đông Nam tam hoa phụ trách. Các thế lực hắc đạo do Phượng Hề xử lý. Lúc này Vũ, Thanh Bình Nhi và Ruth đang ở Trung Đông, mấy ang có thể nói là hào kiệt, có thể khống chế tất cả lực lượng Tiêu gia, kể cả Ma Quỷ, và các thế lực ở Đông Nam.

Tất cả hình thành một hệ thống khổng lồ, các nàng đang dần hoàn thiện nó.

Hắc và bạch đan xen nhau, hòa hợp.

Ba ngày này, chúng nữ chia thành hai phái, bàn bạc các chuyện của mình. Thi thoảng hỏi ý kiến của Tiêu Thu Phong. Hắn là người nhàn hạ nhất Tiêu gia. Người ở bên cạnh hắn chỉ có Tử Dao. Bởi vì Tử Dao ở trên hoang đảo nhiều năm, ngoại trừ lực lượng cường đại, nàng không biết gì hết.

“Thu Phong, Tử Dao bây giờ cảm thấy mình quá kém. Cái gì mà thiên đạo, cái gì mà tu luyện, đều không quan trọng trong cuộc sống. Sau này em phải học nhiều thứ lắm”

Nhìn mọi người bận bịu, mà mình không làm gì, Tử Dao có chút tự ti, tìm Tiêu Thu Phong kể khổ.

543. Chương 543: Xuân Sắc.

Nhưng thấy vẻ mặt u oán của Tử Dao, Tiêu Thu Phong cười nói: “Tử Dao, sao em lại nghĩ mình như vậy. Kiếm pháp của em rất cao, có thể bảo vệ mọi người trong nhà. Em cũng biết Thất Sát và vũ khí hình người có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Mọi người Tiêu gia rất nguy hiểm. Bây giờ có em, anh cũng yên tâm hơn nhiều”

Nghe thấy thế, Tử Dao cười nói: “Được rồi, sau này em chính là bảo vệ trong nhà, coi như đây là một phần công việc.”

“Tử Dao tỷ, chị làm bảo vệ, ngoài bảo vệ sự an toàn của bọn em, cũng phải bảo vệ bọn em không bị người khác chiếm tiện nghi. Có phải không Mỹ Đình?” Nói với Tử Dao mà còn kéo Đinh Mỹ Đình vào. Làm Đinh Mỹ Đình xấu hổ, không dám trả lời.

Mấy ngày nay Liễu Yên Hồng có ý quản lý Đinh Mỹ Đình, không cho nàng và Tiêu Thu Phong 1 cơ hội. Ban ngày kéo nàng đến tập đoàn Phong Chính dạy quản lý, tối lại nói là chị em tâm sự, giống như tình cảm rất tốt, không thể tách rời.

Thực ra chỉ có mình Liễu Yên Hồng là hiểu rõ. Thực ra nàng đang ghen. Mặc dù nàng luôn nhắc nhở mình, chuyện này như nước chảy thành sông, không thể thay đổi. Nhưng kéo dài được một ngày, nàng sẽ kéo. Nếu như Đình Mỹ Đình thành người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, vậy trong nhà chỉ còn mình nàng là cô đơn.

Tiêu Thu Phong lại nói: “Tiểu Hồng, có anh ở trong nhà, ai dám chiếm tiện nghi của mọi người, anh đánh gãy chân nó”

Liễu Yên Hồng trừng mắt nhìn hắn, nói: “Trừ anh ra còn ai nữa chứ. Anh đừng tưởng rằng em không biết. Có phải là anh muốn chiếm tiện nghi của Mỹ Đình. Hừ, em sẽ không cho anh cơ hội”

Mặc dù không nói gì nhưng Đình Mỹ Đình đã cúi đầu thấp đến gần đầu gối. Chặng qua Tử Dao ở bên lại ngẩng ra, phát huy phẩm chất hồn nhiên ngây thơ của nàng, nói: “Tiểu Hồng, việc này sợ là chị không quản được. Giữa nam và nữ, tình yêu, người khác không thể quản được. Hơn nữa cái này cũng không phải là chiếm tiện nghi. Vũ tử nói đây là việc cần trong tình yêu, phải không?”

Liễu Yên Hồng nghe thấy thế lập tức dùng tay che tai, thiếu chút nữa ngất đi. Tử Dao đúng là không đơn giản, ngay cả vấn đề phức tạp như vậy mà cũng hiểu rõ.

Đình Mỹ Đình nghe thấy liền cười hì hì, nói: “ Hồng Hồng, có nghe thấy không. Đây không phải chiếm tiện nghi, đây là điều cần của tình yêu. Minh thích Tiêu đại ca. Minh và Tiêu đại ca thân mật là chuyện đương nhiên. Tối nay bạn có thể không quản lấy mình, được không?”

Đúng là không khống chế được cảm xúc trong lòng, lời nói xấu hổ này mà Đình Mỹ Đình cũng nói ra được. Mấy người chị ở Trung Đông sắp đến, nàng không muốn mất cơ hội này. Hơn nữa bố, mẹ, ông nội đều hỏi rất nhiều lần. Nàng không muốn chờ nữa.

“Tiểu Hồng, chị cảm thấy không thoải mái, đêm nay em ngủ với chị, chăm cho chị” Liễu Yên Nguyệt nghe được liền đi tới. Cô bé Mỹ Đình đã đợi Tiêu Thu Phong nhiều năm như vậy, đã đến lúc nàng đạt được tâm nguyện.

Ngọc Hoàn và Ngọc Thiên cũng đi tới, thấy Đình Mỹ Đình đang xấu hổ liền trêu chọc: “Mỹ Đình, xem ra em sắp làm vợ rồi đó. Chúc mừng em trước”

Không chịu được trêu chọc, Đình Mỹ Đình nhìn Tiêu Thu Phong đầy quyến rũ, vội vàng bỏ chạy. Chặng qua trong tâm hồn thiếu nữ đang trào dâng tình cảm mãnh liệt.

Phượng Hề đi tới, nói với Tiêu Thu Phong: “Ông xã, ở đây anh có rất nhiều người cần an ủi. Anh phải cố gắng lên. Chặng qua có thể đưa Bình Nhi đến, coi như anh còn có lương tâm. Ai, phụ nữ bọn em thật đáng thương, nhiều người như vậy đều gả cho anh. Đợi rất lâu mới được ôm lấy, an ủi một chút. Nhìn mọi người cao hứng như vậy, quả thực em chẳng biết nói gì”

Không biết nói gì mà lại một tràng dài. Liễu Yên Nguyệt cũng nói: “Phượng tử. Lúc trước khi Vũ tử mới vào, em cũng rất không thoải mái, nhưng đến lúc chị vào, em thấy nhạt dần đi. Dù sao cũng trốn không thoát đành phải đi theo vậy. Thật không ngờ chị em Tiêu gia bây giờ dùng ngón tay cũng không đếm hết”

Thiên Nhan Duyệt cũng có chút xấu hổ nói: “Hai chị, xin lỗi, bọn em cũng không muốn, nhưng không nhận được. Mặc dù biết rõ ông xã đã có các chị, nhưng đã yêu, đã thích anh ấy. Nếu như không phải sự rộng lượng của các chị, bọn em sợ là cả đời không được hưởng hạnh phúc này. Em rất cảm ơn các chị”

Vũ nói: “Không cần cảm ơn. Mọi người đều đã vào Tiêu gia, là người Tiêu gia, chỉ cần trong lòng nghĩ về Tiêu gia, yêu thương lẫn nhau thì chính là người một nhà.

Chúng nữ nghe thấy thế đều gật đầu đồng ý. Chỉ có Liễu Yên Hồng là bĩu môi nói: “Các chị đúng là rộng lượng, nhưng như vậy tiện nghi cho anh rế mà”

Triệu Nhược Thần cười nói: “Tiểu Hồng, em là người thông minh, chắc là không đi vào vết xe đổ của chị em chứ. Sau này cũng không cần như bọn chị”

Đây là đòn sát thủ, nếu như không phải Phượng Hề rộng lượng, thì cho dù là thích cũng không dám có tâm tư đó. Biết rõ anh rế là kẻ phong lưu, nhưng không đường có thể đi. Liễu Yên Hồng lúc này đang thăm hận bản thân mình.

Nhưng dù như thế nào, nàng cũng giống Yên Nguyệt. Đây là số mạng của hai chị em nàng. Từ lúc Tiêu Thu Phong đi vào Liễu gia, tất cả đã được ông trời sắp đặt.

Liễu Yên Hồng đỏ mặt, giống như Đinh Mỹ Đình, bỏ chạy như kẻ thua trận, quát: “Không nói với các chị nữa. Các chị đều bị anh rể mê hoặc nên đầu óc kém đi, không biết rõ phương hướng”

Trong màn đêm tăm tối, ánh trăng cũng bị che khuất, cả bầu trời không một ánh sao, nhưng đối với các nàng trong Tiêu gia mà nói, đây là đêm hạnh phúc nhất, bởi vì Tiêu Thu Phong đang làm bạn với các nàng.

Tắm rửa xong, Đinh Mỹ Đình thay một bộ đồ lót đẹp nhất, quyến rũ nhất. Bởi vì đêm nay là đêm động phòng của nàng và Tiêu Thu Phong. Mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng trong lòng vẫn rất rung động.

Khi cửa phòng ngủ bị đẩy ra, cả người nàng cứng đờ, tim đập mạnh, thở hổn hển, tình yêu dung hợp, đối với nàng mà nói vẫn còn rất xa lạ.

Xấu hổ, mong đợi, hưng phấn, tất cả tâm trạng đều có cả.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đi tới, nhìn Đinh Mỹ Đình xấu hổ không dám ngẩng đầu lên. Trông nàng rất mê người, trong những người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, nàng ít tuổi nhất, cho nên mới có thể đợi lâu như vậy. Tiêu Thu Phong không muốn nàng hối hận.

Nhưng mấy năm qua, không cần biết là hấn mất tích không có tin tức, hay là chạy đông chạy tây, ở bên thì ít, xa cách thì nhiều, cô bé vẫn rất kiên định, không hề đổi ý. Trừ tình yêu ra, thì có lẽ trong lòng Tiêu Thu Phong có chút cảm động. Cô gái như vậy thật đáng được yêu và trân trọng.

Đưa tay nâng cằm nàng lên, Tiêu Thu Phong cười nói:

- Mỹ Đình qua đêm nay sẽ không còn đường lui, cả đời phải ở Tiêu gia.

Mắt sáng lên, Đinh Mỹ Đình khẽ gật đầu, sau đó nói: “Mẹ em đã dạy em, còn phải sinh con cho Tiêu gia”

Cả đời này nàng chỉ yêu mình Tiêu Thu Phong, dù cho người nhà phản đối, yêu rất đau khổ. Nhưng sau chuyến đi đến Bắc Kinh của Tiêu Thu Phong, người Đinh gia đã thôi không phản đối. Chẳng qua đối với việc con gái duy nhất gả đến Đông Nam, bọn họ vẫn lưu luyến, vì thế thường xuyên gọi điện tới hỏi thăm.

Chờ đợi trong cô đơn, giờ phút này coi như hạnh phúc đã đến.

Vuốt nhẹ trên mặt nàng, Tiêu Thu Phong nói: “Cô bé này hiểu không ít chuyện đó. Mẹ em có dạy em nên hầu hạ chồng mình như thế nào không?”

Mặt càng đỏ hơn, chuyện xấu hổ này, mẹ nàng đương nhiên dạy con gái. Chỉ là bảo nàng nói ra, đâu thể được. quay đầu lại, khẽ vén chăn lên, lộ ra thân hình thon dài, đường cong quyến rũ và hơi thở thơm ngát xuất hiện trong phòng.

Động tác này chính là một yêu cầu, xinh đẹp và quyến rũ làm người ta không thể chống cự.

Tiêu Thu Phong ngồi trên giường, giang tay ra, ôm chặt nàng vào lòng, tình cảm mãnh liệt trong nháy mắt bộc phát. Nhìn nhau, Đinh Mỹ Đình xấu hổ dán sát người vào hấn, sau đó tự khấn trương biến thành mềm nhũn, để mặc hấn khìng bạc.

Tay đã động, đưa vào trong đồ lót, từ từ tìm kiếm những cảnh sắc tuyệt đẹp của nàng. Da thịt trắng nõn thơm ngát, giống như trông một đồng cỏ đầy hoa.

“...” rên nhỏ một tiếng làm cho tình cảm như bị thiêu đốt, bắt đầu tóe lửa. Đinh Mỹ Đình không chịu nổi vuốt ve như vậy, nhỏ giọng nói: “Tiêu đại ca, nhẹ chút...”

Tình yêu đã dung hòa, đã bắt đầu, sao có thể kiềm chế. Tiêu Thu Phong không trả lời, đè lên, dán sát nàng ở bên dưới, miệng ngậm lấy đôi môi anh đào của nàng, từ từ chiếm lấy cái lưỡi thơm, nuốt sạch nước miếng của nàng.

Xuân sắc giao hòa, âm thanh mãnh liệt từ từ bao phủ phòng ngủ. dù Đinh Mỹ Đình ngày xưa mềm mại dịu dàng như thế nào, nhưng lúc này tình yêu đã biến ảo, những con chim bay lượn trời cao.

Đêm nay chỉ thuộc về bên họ, không có một ai đến quấy rầy. Chỉ có cơ thể mềm mại yếu đuối của Đình Mỹ Đình đang chịu đựng cơn xâm lấn.

Vừa đau đớn lại tuyệt vời, sau khổ đau là hạnh phúc, tiếng rên rĩ thay đổi, từ từ dày đặc, giống như tiếng sáo thiên thai, không bao giờ biến mất.

544. Chương 544: Trung Đông Trở Về

Bị chúng nữ trêu chọc, Đình Mỹ Đình rất xấu hổ, vắn đống thành thuyền, đã tìm được bến đỗ, nàng cúi đầu ăn cơm nhưng không giấu được nụ cười hạnh phúc.

Triệu Nhược Thần luôn là như vậy, cười nói: “Mỹ Đình, đêm qua ông xã không làm em mệt chết chứ. Chị nghe thấy giọng em rất lớn. Người này không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả”

Xin, chuyện này không thể hỏi lúc nào khác sao mà hỏi vào giờ cơm thế này?

“Ba xấu, khi dễ Đình đi” Người lớn quên rồi, nhưng Tư Giai lại ngẩng đầu lên, làm mặt quỷ với Tiêu Thu Phong, giống như đang bêu xấu ba?

Liễu Yên Nguyệt đỏ mặt, khẽ quát: “Tư Giai mau ăn cơm, lát nữa má còn phải đưa con đi học ”

Người lớn đều hiểu rõ trẻ con nghĩ gì nói vậy, các nàng không nhin được cười. Thiên Nhan Duyệt nói: “Ông xã, anh thấy không, Tư Giai mới ba bốn tuổi đã biết anh xấu. Trẻ con sẽ không bao giờ nói sai. Xem ra anh đúng là rất xấu”

Điền Phù lại nói với Đình Mỹ Đình: “Mỹ Đình, không phải sợ, chỉ mấy tháng nữa có con, tin rằng người nhà con nhất định rất vui.Ợi lâu như vậy, coi như mọi người đã đạt được tâm nguyện”

Nhìn Đình Mỹ Đình không danh chính ngôn thuận ở đây, Điền Phù biết trong lòng Mỹ Đình không thoải mái. Hai vợ chồng Tiêu Viễn Hà chẳng lẽ không phải sao. Giờ phút này con mình đã động phòng với cô bé, cảm giác xa lạ đó sợ không còn.

“Cảm ơn mẹ, con biết” Quan hệ thay đổi, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi. Cả tinh thần và thể xác của nàng đều có một cảm giác đặc biệt. Giờ phút này nàng như mới dung hòa vào Tiêu gia, mới dung hòa vào đại gia đình này.

Mọi người đang cười hì hì vui vẻ thì bên ngoài đã truyền đến tiếng quát lớn: “Tiêu Phong, thằng ranh này, gọi thì không nghe máy. Cháu không phải ngay cả ra cửa chào đón cũng bỏ đó chứ”

“Bác...” thốt ra chữ này, Tiêu Thu Phong đã không thấy ở cạnh bàn. Có lẽ trong chúng nữ chỉ mình Tử Dao là thấy thân hình hắt. Tất nhiên người thân ở Trung Đông đã về. Mà mấy nàng kia lại không báo trước một chút, chắc là muốn cho hắt kinh ngạc.

Người đầu tiên hắt thấy là Tiểu Phiêu. Đứa bé này đúng là cao nhanh. Mặc dù nhỏ hơn Mộ Thiên và Hân Hân, nhưng lại cao nhất trong bốn đứa bé. Đi đến nơi xa lạ, nó không hề cảm thấy sợ sệt, mà bước nhanh về phía Tiêu Thu Phong.

“Ba...” Cũng may lần này không như lần trước, không còn lạnh nhạt với Tiêu Thu Phong nữa, tiếng cười vui vẻ đã truyền đi.

“Ông xã...” Phía sau Tiểu Phiêu là Trác Ngưng Tuyết và Lâm Thu Nhã. đằng sau đó chính là Ruth và Tiêu Hào Vân. Một nhà 5 người đi máy bay tới. Mặc dù tin tức đã truyền đến tin tức nhưng Long Đằng đúng là quá bận không thể đi ngay được.

“Thu Nhã, Thu Nhã...” Còn chưa ra ngoài cửa Điền Phù đã kích động gọi. Mặc dù tuổi không nhỏ nhưng bà đi rất nhanh, khiến Vũ không thể không cẩn thận đỡ. Người già vui nhưng phải cẩn thận, không được sơ sẩy.

Từ biệt sáu bảy năm, nói không nhớ chính là lừa mình dối người. Thấy Điền Phù, Lâm Thu Nhã cũng chạy đến, lớn tiếng khóc rống: “Mẹ, con nhớ mẹ...”

“Ngoan, ngoan, mẹ cũng nhớ con. Từ biệt năm sáu năm mẹ ngày nào cũng nhớ con. Thằng bé Tiêu Phong bởi vì chuyện này bị mẹ mắng rất nhiều lần. Bây giờ thì tốt rồi, về nhà là tốt”

Tiêu Viễn Hà đương nhiên nói chuyện với Tiêu Hào Vân, người già mà, cần phải chào hỏi nhau.

Chẳng qua lần này thì khác, mới nói mấy câu, Tiêu Viễn Hà nhìn chằm chằm Tiểu Phiêu đang ôm chặt lấy Tiêu Thu Phong, mắt chớp chớp, vội vàng nói: “Ông anh, lát nói, tôi ôm cháu tôi đã, đây chính là cháu tôi..”

Tiêu Hào Vân dở khóc dở cười, đúng là không có lễ phép.

Tiểu Phiêu bị Tiêu Viễn Hà ôm, Tiêu Thu Phong đi tới, cười nói: “Bác, Tiểu Phiêu đã về, bác cũng có thêm ba cháu trai và gái. Bác nhìn xem...” Mộ Thiên, Tư Giai và Hân Hân đều đã chạy tới, được mấy nàng Phượng Hề dạy bảo, đều mở miệng gọi ông nội. Tiêu Hào Vân rất kích động, ôm từng đứa. Đây đều là con cháu Tiêu gia, rốt cuộc coi như con cháu đầy nhà.

“Phượng Hề, khổ cực cho các cháu” Ông lão ngẩng đầu lên, vui vẻ nói.

Phượng Hề nói: “Bác, bác quá lời rồi. Bác vì Long Đằng mà vất vả như vậy, hàng năm đều ở nước ngoài, đó mới là khổ”

Lão cười nói: “Cái này tính gì chứ, sao có thể so sánh được với các cháu, đã sinh nhiều con cháu cho Tiêu gia như vậy. Lão già này dù mệt chút cũng vui vẻ”

Các nàng Thiên Nhan Duyệt, Liễu Yên Nguyệt cũng chạy tới, chào hỏi lão già.

Phượng Hề cười nói: “Bác, cháu chỉ sinh Mộ Thiên, bác biết không, Yên Nguyệt mới là đại công thần của Tiêu gia. Bụng lại lớn rồi, cháu không bằng”

Nghe thấy tin tức này, lão già nhìn sang, bụng Liễu Yên Nguyệt đã to lên, nhưng bụng Thiên Nhan Duyệt càng to hơn.

“Ông xã, em nhớ anh” Trác Ngưng Tuyết nhìn Tiêu Thu Phong đầy u oán, nước mắt rơi xuống, tất cả khát vọng hòa vào cái ôm này. Chỉ khi được Tiêu Thu Phong ôm, tất cả nhung nhớ, ủy khuất của nàng mới có thể vất ra sau đầu, hưởng hạnh phúc ấm áp và ngọt ngào.

Mà Ruth cũng quen thuộc với mọi người, đã sớm nói chuyện với Vũ và Tử Dao. Tiêu Thu Phong dù muốn an ủi thì cũng phải đợi bọn họ.

Thanh Bình Nhi lại không nhận ra ai, hỏi Liễu Yên Hồng ở bên cạnh: “Hồng Hồng, những người này đều là phụ nữ của Thu Phong. Em có thể nói rõ cho chị biết là Tiêu thiếu gia phong lưu rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ?”

Liễu Yên Hồng ngăn ra, phì cười nói: “Chị, xin lỗi, em cũng không rõ. Chẳng qua không có vấn đề gì, chị có cả đời để quen thuộc với bọn họ, không cần sốt ruột”

Tiêu Thu Phong có rất nhiều phụ nữ, điểm này Thanh Bình Nhi đã sớm biết. Những mỹ nữ tuyệt đẹp từng người từng người một xuất hiện, còn dẫn theo em bé, nàng đang sợ, cũng thâm bội phục Tiêu Thu Phong.

Có thể đoạt được nhiều phụ nữ tuyệt đẹp như vậy, Tiêu Thu Phong phải có bản lĩnh như thế nào?

Trẻ con rất dễ dàng hòa đồng, không cần giới thiệu, bốn đứa bé đã quần lấy nhau.

Nhưng thật ra các nàng phải giới thiệu, có chút phiền phức. Giống như Trác Ngưng Tuyết, mới về Đông Nam lần thứ hai, rất khác lạ. Chẳng qua Đông Nam tam hoa là đồng minh thân thiện nhất.

Bốn công chúa đứng một bên, Chiêu Tuệ kêu lên: “Xong rồi, xong rồi, Diễm tử, chúng ta không có cơ hội rồi. Chờ xem, Tiêu thiếu gia đã có được Đông Nam Tam hoa xong từng người một. Nhưng bốn công chúa chúng ta, mới xong hai người đã thu tay sao?”

Lâm Ngọc Hoàn nghe xong bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Chiêu Tuệ, em bây giờ vẫn có cơ hội đó. Em xem bây giờ Tiêu thiếu gia có nhiều người phụ nữ như vậy, đừng nên tiến vào trong đó. Đưa mắt nhìn ra xa vào. Em nhất định sẽ tìm được người thích hợp hơn”

“Đúng thế, đúng thế, Chiêu Tuệ, em nhỏ tuổi nhất trong bọn chúng ta, cũng mới 22 tuổi, đúng là thời kì đẹp nhất. Với sắc đẹp của em, chỉ cần nói muốn lấy chồng sợ là có hàng ngàn tên đàn ông xếp hàng đến xin Phượng tử. Em có thể tùy ý lựa chọn, tuyệt đối không thua thiệt, không nên tiến vào vòng đau khổ này”

Thi Diễm cũng khuyên một câu, thực ra những lời này cũng có thể áp dụng cho nàng.

Chiêu Tuệ ngẩn ra: “Vậy còn chị, Diễm tử, chẳng lẽ chị muốn tìm một người đàn ông nào đó, sau đó gả cho hắn?”

Thi Diễm ngẩn ra, nói: “Vậy không thể rồi. Chẳng dù như thế nào cũng là một mỹ nữ, phải tìm phiêu cơm suốt đời chứ. Tiêu thiếu gia có tiền như vậy, chị chuẩn bị đầu tư trên người anh ấy, đi mua mấy lọ xuân dược. Chỉ cần anh ấy chiếm tiện nghi của chị, chị sẽ nắm được anh ta. Hê hê, cả đời này chị đã có chỗ dựa”

Chiêu Tuệ nghe thấy thế, tức giận nói: “Các người không có nghĩa khí. Bốn người chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu mà. Em cũng đầu tư, Diễm tử, chị mua thêm mấy lọ, em trả nửa số tiền”

Nhìn thấy hai người càng nói càng ***, Ngọc Thiên quát: “Không được dùng phương pháp đó. Phượng tử đã nói muốn lên giường với Tiêu thiếu gia cũng được, nhưng không cho phép làm loạn, nếu không hủy tư cách”

Chiêu Tuệ vừa nghe thấy thế, rất xấu hổ. Đúng là nàng sợ không gả được cho Tiêu Thu Phong, nên mới có thể nghĩ như vậy.

Chiêu Tuệ lập tức lấy lòng: “Ngọc Thiên tử, chị nhất định có biện pháp, có thể truyền lại cho em cách quyến rũ Tiêu thiếu gia không? Có cần em cởi hết quần áo, chịu thiệt một chút để được anh ấy không?”

“Ngu, em đúng là quá ngu. Em nhìn những người trước mặt xem, có ai mà không đẹp không, đáng người nào không đẹp không. Em nhìn mình xem, như một quả táo chưa chín, cởi hết quần áo, Tiêu thiếu gia chưa chắc đã thèm nhìn lấy một lần” Ngọc Thiên đầy kinh nghiệm nói: “Phát huy ưu thế của mình”

Biện pháp hấp dẫn đàn ông, Chiêu Tuệ mặc dù đã học được không ít ở Hồng Lâu, nhưng hình như không có cách nào được cả, liền buồn bã nói: “Em có ưu thế gì?”

Vừa này không phải đã nói nàng chỉ là một quả táo xanh, còn có thể biến thành dâu tây sao?

Ngọc Thiên nhìn Chiêu Tuệ đầy khinh thường, nói: “Đương nhiên là có. Em nhìn Ngọc Hoàn xem ưu thế là gì biết không. Ngọc rất lớn đàn ông nhìn là muốn sờ, sờ là muốn...”

Lâm Ngọc Hoàn bị nói làm đỏ hết cả mặt, hét lên: “Đồ yêu tinh, nói gì thế, không được lấy chị ra làm ví dụ, muốn thì lấy chính em đi”

545. Chương 545: Gia Đình Hạnh Phúc.

Thi Diễm che miệng không dám cười lớn: “Chiêu Tuệ, em không nên như vậy. Em mà làm như thế rõ ràng là quá xấu, nếu như thế này mà đi hấp dẫn Tiêu thiếu gia. Sợ là Tiêu thiếu gia coi em là quỷ, một chưởng đánh chết. Chiêu Tuệ, không nên nghe Ngọc Thiên, chúng ta bàn kế sách, sẽ có biện pháp”

Lúc này mọi người đang đứng bên ngoài nói chuyện, được Điền Phù gọi liền đi vào đại sảnh. Mặc dù nhà trước kia của Tiêu gia được coi rất được ở Đông Nam. Nhưng nhiều người như vậy cũng hơi chật. Tiêu Viễn Hà nhìn từng khuôn mặt vui vẻ, trong lòng càng cao hứng, cũng may lão có tài tiên tri xây nhà mới, lớn gấp hai nhà cũ.

“Ơ, đang ăn cơm, ông anh, đúng là xấu hổ, quấy rầy rồi” Nhìn trên bàn bày đầy thức ăn, mấy đứa bé còn chưa ăn lo, lúc này đang tranh nhau ăn. Chỉ trong chốc lát mà Tiểu Phiêu đã hòa hợp với ba đứa kia, cầm một bát nhỏ, ăn ngấu nghiến.

Tiêu Viễn Hà cười nói: “Anh là khách quý, sao lại nói như vậy, nói thế là khách khí. Chúng ta là người một nhà mà, về nhà còn cần phải có thời gian sao. Nếu như lão đã không chê thì mọi người ăn cùng mọi người, cũng mới bắt đầu thôi”

Lâm Thu Nhã đi đến nói: “Đúng là lâu lắm rồi con không được ăn bữa sáng đúng nghĩa. Mẹ, món nào do mẹ làm, con muốn ăn”

Lâm Thu Nhã được chứng nữ và Điền Phù rất hoan nghênh. Trong các nàng, Lâm Thu Nhã coi như nỗ lực vì Tiêu Thu Phong nhiều nhất. Ngày xưa là con gái nuôi, bây giờ là con dâu, nàng đúng là không hề khách khí.

Đã sinh con rồi, nếu còn khách khí thì đúng là...

Điền Phù rất cao hứng, vội vàng đưa mấy món mà Lâm Thu Nhã thích ăn đến trước mặt nàng, nói: “Thu Nhã, mẹ cũng nhớ con. Đứa bé này, vừa đi đã lâu như vậy, không về thăm mẹ một lần. Bây giờ Tiểu Phiêu cũng đã cao như vậy, mẹ là bà nội mà chưa thấy mặt cháu”

Tiêu Thu Phong cũng nói: “Tiểu Tuyết, em cũng ăn đi, đi xa như vậy, nhất định là rất đói, ăn no bụng, sau đó nghỉ một chút, không nên xấu hổ, giống ở Trung Đông là được, biết chưa?”

Trác Ngưng Tuyết năm đó cũng đã sống một thời gian ở Tiêu gia, các nàng đều biết, ở cạnh nhau cũng không xa lạ. Hơn nữa nàng đã là con dâu Tiêu gia, có Tiêu Hào Vân làm bà mai, bây giờ đúng là danh chính ngôn thuận.

“Đúng, Tiểu Tuyết, lại đây ngồi, đây sẽ là nhà của con. Bố nuôi coi như hết trách nhiệm, con đường còn lại của con sẽ do Tiểu Phong chiếu cố. Bố tin con sẽ hạnh phúc”

Mọi người đã già, nhìn thấy nam nữ trẻ tuổi, mọi người đều đang cười vui. Lão đúng là hâm mộ người trẻ. Tiểu Tuyết theo lão nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện đều không hiểu, cho nên lão là bố nuôi cũng phải quan tâm nàng nhiều một chút.

Liễu Yên Nguyệt cũng nói: “Tiểu Tuyết, em trước kia đã ở Tiêu gia, năm đó còn không nở rời đi. Bây giờ thì tốt rồi, có thể ở lại đây cả đời, nhà mới đã dành một phòng cho em, đợi em đến xem, em nhất định sẽ thích”

Nhiều người quan tâm như vậy đã nằm ngoài tưởng tượng của Trác Ngưng Tuyết. Một cảm giác ấm áp từ từ chảy vào trong lòng nàng.

Nhìn Tiêu Thu Phong đầy âu yếm nàng gật đầu, đáp: “Vâng, mọi người cùng nhau ăn”

Ruth ở bên đã ngồi xuống, cười nói: “Người nhà với nhau không cần khách khí như vậy. Em xem, không ai bảo chị ăn, bởi vì chị không bao giờ khách khí, không coi mình là người ngoài”

Tất cả mọi người đều cười. Tiêu Viễn Hà gật đầu nói: “Không sai, tính cách Ruth rất hợp với bố. Người một nhà đừng nói mấy câu đó, như vậy sẽ mất đi ý nghĩa, nào, cùng ăn thôi”

Bữa cơm lại một lần nữa bắt đầu, trong bếp lại bung ra những món ăn nóng hổi, mùi hương rất thơm, quả nhiên là những món tuyệt ngon. Lâm Thu Nhã đang vui vẻ, ăn khá nhiều. Tiểu Phiêu rất giống mẹ, ăn ngẫu nhiên, ăn nhiều hơn ba đứa bé kia.

Nhìn Tiểu Phiêu, Điền Phù càng yêu quý nó, chỉ hy vọng lúc này có thể dành tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên đời cho nó. Từ lúc nó sinh ra đến tận bây giờ, Điền Phù là bà nội mà không quan tâm đến nó. Còn không biết nó sinh ra, trong lòng Điền Phù có chút áy náy.

Ăn cơm xong, chứng nữ giúp Thu Nhã, Trác Ngưng Tuyết, Ruth về phòng. Nhưng Ruth đã kéo Tiêu Thu Phong, nói nhỏ vào tai hắn: “Ông xã, Ruth rất muốn anh yêu em. Dù như thế nào lần này anh nhất định phải cho em có con. Nhìn bọn nó, Ruth hâm mộ chết đi được”

Bọn nó chính là chỉ bốn đứa bé.

Vũ cười nói: “Yên tâm đi Ruth, nhiệm vụ này không thể thiếu phần em. Đến lúc đó em không muốn sinh cũng không được.”

Thực ra bây giờ cũng không phải là cơ hội tốt nhất. Đối mặt với Thất Sát và vũ khí hình người của hắn Tiêu Thu Phong rất lo lắng. Vũ, Ruth, Tử Dao chính là trợ thủ tốt nhất của hắn. Nếu bụng to lên còn cần người chiếu cố là đằng khác.

Chẳng qua nhìn vẻ kích động của Ruth, Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi ông xã nhất định thoả mãn nguyện vọng của em, để em sinh đôi”

Ruth vô cùng hưng phấn, ôm Tiêu Thu Phong, quên đang ở trước mặt mọi người, hôn chụt một cái. Chúng nữ nhìn không khỏi thở dài một tiếng. Đúng là không sợ dậy hư mấy đứa trẻ sao. Bốn đứa bé đang nhìn đó.

Theo mấy người từ Trung Đông về, không khí trong nhà rất náo nhiệt. Mấy hôm trước đã lên kế hoạch về nhà mẹ, việc này không cần hỏi ý Tiêu Thu Phong. Mấy người già đã tự quyết định. Hơn nữa quà đã chuẩn bị giúp hết.

Lâm Thu Nhã nghe thấy thế, vừa kích động, vừa buồn.

Kích động là vì nàng nghĩ đến người nhà rất nhiều. Bao năm qua, Lâm gia chính là khúc mắc duy nhất trong lòng nàng. ở Lâm gia còn có bố mẹ nàng, hơn nữa ở Lâm gia còn có huyết mạch tình thân, không thể vứt bỏ.

Sau sáu bảy năm chờ đợi, nàng rốt cuộc cũng có cơ hội. Lúc này nàng coi như đã nắm toàn bộ Long Đằng. Đừng nói là Lâm gia, mà mười Lâm gia cũng không thể làm gì được nàng. Nhưng nàng không có tâm trạng đó.

Lúc trước muốn làm kẻ trộm nhưng không có gan. Nhưng khi có gan lại không muốn làm kẻ trộm nữa. Lâm Thu Nhã lúc này chỉ muốn gặp bố mẹ, sau đó nói với bọn họ những năm qua nàng rất hiệu quả. Tất cả ân oán với Lâm gia đã không còn quan trọng nữa.

“Thu Nhã không còn lo lắng, mẹ đã nói rồi, chờ phải về đây vinh quang. Lúc trước chỉ lựa chọn là chính xác, thời gian là cách chứng minh tốt nhất. Tin rằng Lâm gia sẽ đón tiếp con như tổ tiên”

Mấy năm nay Liễu Yên Nguyệt cũng nhận được tin tức về Lâm gia. Mặc dù Lâm gia lúc trước bị ép rời đi, nhưng bọn họ cũng có sản nghiệp ở Đông Nam. Chẳng qua sau trận chiến đó đã tổn thất nặng nề. Hơn nữa Tiêu gia quật khởi làm cho nhiều người không dám đến quá gần Lâm gia. Lâm gia bây giờ đã không còn địa vị năm nào, sản nghiệp đã giảm mạnh đến tình trạng đáng thương, thậm chí còn kém cả Thiên gia.

Đây còn là do Liễu Yên Nguyệt ra lệnh cấm tập đoàn Phong Chính không được chèn ép. Nếu không với tính cách của Liễu Yên Hồng, đã sớm ra tay đối phó Lâm gia. Lúc này bọn họ sao còn chút hơi tàn mà sống.

Lâm Thu Nhã khẽ lắc đầu nói: “Yên Nguyệt, mọi người hiểu lầm rồi, thực ra trong lòng chị sớm đã không còn hận Lâm gia. Nếu như không phải có chuyện đó, chị không thể gặp Thu Phong, cũng không thể có những thứ như ngày hôm nay. Thực ra chị đã rất thỏa mãn. Chị còn phải cảm ơn bọn họ.”

Liễu Yên Hồng kêu lên: “Thu Nhã tí, không phải chứ, bọn họ đuổi chị ra khỏi Lâm gia, chị bây giờ đã không còn là người của Lâm gia nữa mà?”

Tiêu Thu Phong ngăn không cho Liễu Yên Hồng nói nữa, hắn nói với Lâm Thu Nhã: “Thực ra người một nhà cũng không nên so đo, hơn nữa chuyện đã qua, bọn họ chắc cũng đã biết trước kia mình sai lầm. Lần này về, chúng ta mang quà nhiều vào, bố mẹ vợ giao con gái xinh đẹp cho anh, anh còn không báo hiếu. Đúng là anh không được”

Phượng Hề cười nói: “được rồi, Thu Phong, không ai trách anh đâu. Hơn nữa anh cũng rất tốt với mẹ vợ mà”

Thiên Nhan Duyệt cũng nói: “Có hiếu hay không, bố mẹ em sẽ là không suy nghĩ, chỉ cần anh tốt với em là được. Bố mẹ em sẽ vui mừng, không để ý gì khác”

Liễu Yên Hồng thở dài nói: “Đúng là chán, em còn tưởng rằng anh sẽ ra oai, đe Lâm gia. Đợi lâu như vậy không ngờ ân oán lại bỏ qua không tính. Các người nói chuyện đi. Ngọc Thiên, Thi Diễm, Tiêu Duệ, đi đánh bài đi, trong lòng em đang khó chịu, muốn thắng tiền”

Nhìn em gái như vậy, Liễu Yên Nguyệt chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Đã lớn như vậy mà nói chuyện chẳng ý tứ gì. Cũng may đây là Tiêu gia, nếu ở đại gia tộc khác, tính cách này sợ rằng đã đắc tội rất nhiều người.

Chẳng qua mọi người ở chung với nhau đã lâu, sớm biết Liễu Yên Hồng là người như thế nào, không ai giận. Đinh Mỹ Đình còn cười nói: “Tiêu đại ca, thực ra năm đó anh một mình đấu hai trăm, người coi anh là thần tượng cũng không chỉ có mình em. Còn có có Hồng Hồng. Chỉ là hai người thường xuyên cãi nhau, Hồng Hồng không nói ra mà thôi. Bây giờ muốn anh thể hiện vẻ oai hùng năm đó. Chắc là Hồng Hồng muốn khơi dậy ***”

Tiêu Thu Phong nghe thấy không biết nói gì.

546. Chương 546: Đáng Ghét Vẫn Là Đáng Ghét.

Sáng hôm sau, mới sáng ra Tiêu Thu Phong đã bị gọi dậy từ sớm. Đêm qua điên cuồng với Ruth đến nửa đêm, cuối cùng còn đến phòng Trác Ngưng Tuyết, an ủi nàng, tinh thần và thể xác hòa hợp làm nàng thoải mái. Lúc này Trác Ngưng Tuyết đang ngủ ngon lành, vô cùng đáng yêu.

Không đánh thức nàng, Tiêu Thu Phong đi rửa mặt, đi ra được mấy người Phượng Hề hầu hạ thay đồ mới. Đây là lần đầu tiên về nhà mẹ vợ, đương nhiên phải ăn mặc đẹp mắt.

Thấy Lâm Thu Nhã rực rỡ hẳn lên, đồ trang sức đắt tiền, dáng người tuyệt mỹ phối hợp với chiếc váy đẹp, nhìn nàng từ góc độ nào cũng thấy đầy cao quý, có cảm giác thiếu phụ thành thực, hai mắt đầy dịu dàng, khẽ nhìn thoáng qua Tiêu Thu Phong.

Những năm qua nàng ở bên Tiêu Thu Phong thì ít, xa cách thì nhiều. Nàng ít khi trang điểm. Thực ra nàng vẫn xinh đẹp như trước, không vì sinh con mà mất đi. Rất nhiều lúc nàng quên trang điểm chăm lo cho mình, toàn tâm toàn ý vì ông xã và con của mình.

Một bộ véc kết hợp với thân hình thon dài của Tiêu Thu Phong, tuyệt đối là quá hợp, càng làm hẳn thêm đẹp trai. Mặc dù ở bên lâu như vậy, lúc Liễu Yên Hồng nhìn thấy Tiêu Thu Phong, tim vẫn đập loạn lên.

“Đẹp trai và mỹ nữ, đúng là quá xứng đôi. Đi ra ngoài chỉ riêng bề ngoài của hai người đã khiến rất nhiều người tự ti” Kéo Lâm Thu Nhã đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, đúng là quá đẹp đôi.

Mặt Lâm Thu Nhã đỏ lên, khẽ cười nói: “Được rồi, chị không phải cô gái bé bỏng nữa, không cần mọi người khen. So sánh với Mỹ Đình, bọn chị già hết rồi”

Tính ra Lâm Thu Nhã còn lớn hơn Tiêu Thu Phong hai tuổi. Từ tuổi mà nói đúng là không còn trẻ, nhưng về quyền rũ thành thực của nàng thì những cô bé ngây thơ như Đinh Mỹ Đình không thể so sánh.

Một chiếc máy bay quân dụng đã đỗ trước bãi cỏ. Bởi vì mang theo không ít đồ, Tiêu Thu Phong vốn định đi xe ô tô, nhưng hai ba trăm cây đầu có ngăn, sợ Tiểu Phiêu không chịu được, cho nên chỉ có thể mượn Triệu Quang Bình một chiếc trực thăng. Giảm bớt chút thời gian, không phải mệt mỏi.

Cũng may lúc ở Trung Đông, Tiểu Phiêu đã sớm đi trực thăng với Lang Tổ, không giống như ba đứa bé kia hưng phấn khóc rống đòi lên trực thăng. Lừa cũng không lừa được bọn nó, cuối cùng Tiêu Viễn Hà phải đáp ứng mua trực thăng cho chúng nó chơi mới qua được cửa này.

Trời rất xanh, ánh nắng chiếu rọi, trên trực thăng ngắm mặt trời mọc đẹp hơn so với trèo lên núi nhiều.

Nhưng chỉ có Tiểu Phiêu là ngắm cảnh đẹp này. Lâm Thu Nhã đang cầm tay Tiêu Thu Phong, nhẹ nhàng dựa vào vai hắn, tâm tư đã sớm bay đi tận đâu đâu.

Mặc dù vẫn gọi điện liên hệ với bố mẹ, nhưng đã bảy năm không gặp lại.

“Có phải hơi kích động?” Tiêu Thu Phong khẽ cười nói.

Lâm Thu Nhã gật đầu: “Đương nhiên rồi, nhiều năm như vậy, có thể trở về đúng là chuyện cũ như mây khói, nhưng lại ngay trước mắt. Ông xã, thực ra đời người thật kỳ diệu. Duyên phận giữa chúng ta đúng là kỳ diệu. Lúc trước anh đã có Yên Nguyệt, em muốn anh nhưng không dám nói. Anh biết không, trong nháy mắt khi bị đuổi khỏi Lâm Gia, em chút nữa thì hồng”

“Nếu không được anh an ủi, làm bạn bên cạnh em, em sợ mình không chịu nổi. Ông xã, thực ra em rất muốn cảm ơn anh. Anh cho em cơ hội sống, còn cho em hạnh phúc như ngày hôm nay. Có anh, có Tiểu Phiêu, cả đời này em không còn tiếc nuối gì nữa”

Tiêu Thu Phong cười cười như kẻ trộm: “Thu Nhã, thực ra anh cũng không thiệt gì mà, có được một người vợ đẹp như vậy, lại có người con trai đáng yêu như thế, lỗi nhất chính là anh. Anh phải cảm ơn vì Lâm Gia đã xua đuổi em mới đúng”

Lâm Thu Nhã không nhịn được cười: “Vậy cũng đúng, lúc đó nếu không phải bắt đắc dĩ, em cũng không đến Tiêu gia, cũng không yêu anh, càng không thể muốn làm người phụ nữ của anh khi anh đã có Yên Nguyệt, cũng không có ngày như hôm nay. Thật không ngờ chúng ta lại có ngày hôm nay”

“Trên đời có rất nhiều chuyện không ngờ. Được rồi, không nên nhớ các chuyện đó, về sum họp với người thân. Nhiều năm như vậy anh chiếm lấy em, cũng nên để bọn họ được thấy em. Thu Nhã, mấy năm nay vất vả cho em. Nếu như không phải mẹ nhắc nhở, anh cũng không biết nỗi buồn trong lòng em. Sau này không cần biết chuyện gì, em cũng phải nói cho anh. Chuyện của em, anh là chồng em, anh phải gánh vác”

Lâm Thu Nhã hôn lên mặt hắn, hạnh phúc cười nói: “Biết rồi, ông xã tốt của em. Sau này có chuyện gì em cũng không giấu anh, được chưa”

Giang tay ra, ôm chặt lấy Lâm Thu Nhã. Tiểu Phiêu ở bên cùng tiến đến, nhìn hai người với ánh mắt chờ mong. Tiêu Thu Phong liền dùng tay kia ôm nó lên, cười nói: “Hai mẹ con đều là bảo bối của anh, không thể thiếu ai”

Nửa tiếng sau trực thăng hạ xuống địa điểm mà Tiêu Thu Phong chỉ định, dừng ở trước sân Lâm Gia. Còn chưa xuống trực thăng đã thấy xung quanh có người lén dò xét. Xem ra sau bảy năm đã có rất nhiều người không nhận ra bọn họ.

Một lão già đi tới, nhìn thấy hai người, sững sốt một chút rồi kích động kêu lên: “Đại tiểu thư, là người, đúng là người. Người đã về. Tiểu Liên, mau đi gọi Tam gia, nói đại tiểu thư đã về”

Nhìn lão già này, Lâm Thu Nhã cảm thấy rất thân thiết. Bởi vì lão là Ngũ bá, từ nhỏ đã thấy nàng lớn lên. Bảy năm không gặp, lão càng lúc càng già, sợ chức quản gia đã đổi cho người khác.

“Ngũ bá, đã lâu không gặp. Bác vẫn khỏe chứ, mọi người trong nhà vẫn khỏe chứ?”

Ngũ bá hơi khom người, run lên, rơi nước mắt nói: “Tiểu thư, tất cả đều khỏe, chỉ là mấy năm nay Thái gia càng lúc càng yếu, sợ không chịu được bao lâu nữa”

“Ông nội...” Lời này mới nói đến đây đã bị người chặn ngang. Lúc này Lâm Thu Nhã không phải người Lâm Gia, nhưng nàng quan tâm đến Thái gia là thật lòng, điểm này ai cũng biết.

“Đừng gọi như vậy, chị họ trước đây, chị bây giờ không phải người của Lâm Gia chúng tôi, bây giờ chị là khách” Theo giọng nói chính là một người phụ nữ xuất hiện, em họ Lâm Thu Nhã. Người này, Tiêu Thu Phong đã gặp. Chỉ là không ngờ mấy năm nay cô ta gầy như que củi, chẳng qua ánh mắt lại rất tàn nhẫn, hung hãn, miệng chế nhạo, nhưng mắt nhìn các đồ trang sức trên người Lâm Thu Nhã đầy vẻ hâm mộ.

“Em...”

“Được rồi, không nên gọi như vậy, chị có thể gọi tôi là Lâm tiểu thư. Đúng, về làm gì, Lâm Gia bây giờ không có tiền cho chị. Nhìn chị bây giờ hình như cũng không thiếu tiền. Không có việc gì thì đi đi, Lâm Gia không liên quan gì đến chị”

Mặc dù đáng người đã thay đổi nhưng tính cách thì không, vẫn làm người ta chán ghét. Tiêu Thu Phong không hứng thú nói với cô ta. Nhưng Tiểu Phiêu lại trừng mắt nhìn, lạnh lùng quát: “Cô là đồ xấu xa, cút sang bên, không được nói với mẹ tôi”

Quả nhiên không hổ là con trai Tiêu Thu Phong, có khí phách, không coi người phụ nữ này vào đâu.

Cô ả ngẩn ra, cười lớn: “Thật không ngờ các người lại mang tạp chủng về. Xem ra lúc trước không trách oan chị, các người quả là ****”

Tâm trạng đang tốt nhưng nghe mấy câu nói của cô ta, Tiêu Thu Phong rất giận. Không hề suy nghĩ vung tay lên tát, cô ả không kịp khóc một tiếng đã bay ra ngoài, ngất đi. Nếu như hôm nay không phải muốn có chuyện, chỉ bằng một câu nói của cô ta, đủ để chết mấy chục lần.

“Đánh rất tốt” Theo âm thanh, một người đàn ông từ bên trong đi ra. Phía sau lão là một người phụ nữ trung niên có chút tiểu tụy, chính là vợ chồng lão Tâm Lâm Gia.

“Lâm Gia, Lâm Gia, con của mẹ, con đã về, thật tốt quá. Mẹ còn tưởng rằng cả đời không được gặp con nữa. Con gái đáng thương, con chịu khổ rồi”

Lâm mẫu ôm Lâm Thu Nhã, khóc rống. Lâm Bắc Cường đi lên, nhìn Tiêu Thu Phong, sau đó gật đầu nói: “Cháu bây giờ có phải cũng nên gọi chú là bố vợ. Con của chú đã sinh con cho cậu”

Vừa nghe thấy thế, Lâm mẫu liền ngẩng đầu lên, ngừng khóc, nhìn chằm chằm Tiểu Phiêu, hưng phấn kêu lên: “Thu Nhã, đây là con của con và Thu Phong?”

Lâm Thu Nhã lập tức gật đầu, nói với Tiểu Phiêu: “Tiểu Phiêu, gọi ông ngoại bà ngoại, ông bà rất nhớ Tiểu Phiêu đó”

Tiểu Phiêu chu miệng nói: “Ông bà không nghĩ đến con, chỉ nghĩ mẹ”

Lâm mẫu không nhịn được, đoạt Tiểu Phiêu từ trong tay Tiêu Thu Phong, nước mắt chưa khô đã cười nói: “Tiểu Phiêu thật đáng yêu, bảo bối trong lòng bà ngoại. Tiểu Phiêu, bà ngoại không biết con, con không được giận, sau này bà ngoại sẽ thương con thật tốt”

Đến lúc này Tiểu Phiêu mới mở miệng nói: “Ông ngoại, bà ngoại”

Lâm Bắc Cường cười cười, nói: “Ai, xem ra ông đã già rồi, đã thành ông ngoại rồi”

Tiêu Thu Phong hỏi: “Có phải Lâm Gia đã xảy ra chuyện?”

Lâm Bắc Cường thở dài nói: “Thái gia đang yếu, nằm trên giường đã ba tháng nay. Mấy anh em tốt của chú đang tranh gia sản. Ai, Lâm Gia lụi bại đến mức này mà còn tranh với đoạt. Tranh đoạt cả đời bọn họ không biết chán sao?”

Lâm Thu Nhã lúc này mới biết tại sao người em họ lại có thái độ như vậy. Thì ra nghĩ nằng về tranh tài sản, quá nực cười.

547. Chương 547: Lâm Gia Trở Thành Lịch Sử.

Bên ngoài ồn ào như vậy đã làm nhiều người kinh động, ngay cả bố con Lâm Bắc Dân què một chân cũng đi ra, chuyện cũ như mây, rất nhiều chuyện nghĩ không truy cứu, nhưng vừa thấy Tiêu Thu Phong, hai bố con này đều hoảng hốt, sợ hãi.

Mặc dù không mấy người ở Lâm Gia là biết chân tướng sự việc, cũng không biết ai đánh cho bố con bọn chúng tàn phế. Nhưng trong lòng bọn chúng lại rất rõ, nghĩ đến ác ma đó, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Lâm Khải Dực vội vàng giải thích: “Chúng tôi không ở trong nhà, mấy năm nay cũng không về đây. Là Tam thúc bảo chúng tôi về thăm Thái gia”

Mặc dù Lâm Bắc Cường mời bọn chúng về, nhưng bọn chúng cũng đã bắt đầu bàn bạc phân chia tài sản. Có anh em như vậy thà rằng không có còn hơn.

“Đúng, tôi mời các người về thăm Thái gia, nhưng không phải bảo các người về phân chia gia sản. Các người làm như vậy, nếu Thái gia biết, Thái gia không tức chết sao?” Người còn chưa chết, đám con cháu bất hiếu đã muốn phân chia tài sản của lão. Cũng may không ai dám nói với Thái gia, nếu không lão mà tức lên, mạng đã không còn.

Lâm Bắc Dân chống nạng đi tới, lấy lòng nói: “Lão Tam, mấy năm nay chú quản lý gia tộc rất khổ. Điểm này các anh em đều hiểu. Yên tâm phần của chú nhất định sẽ nhiều nhất”

Lâm Gia đến tình trạng này mà vẫn còn những kẻ đó, khó trách Thái gia vừa ngã, Lâm Gia liền như cây đổ, lá rụng.

“Không cần, các người thích thì lấy hết đi. Tôi chỉ hy vọng nửa đời còn lại của mình có thể sống yên ổn, không có người đến quấy rầy mình nữa”

Lâm Bắc Cường đã rất thất vọng. Anh em ruột thịt đáng lẽ phải đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng mấy anh em Lâm Gia đều tính kế nhau. Bao năm qua vẫn không thấy mệt. Chỉ có lão là cảm thấy rất mệt.

“Tiêu thiếu gia, điều này cậu cũng nghe thấy đó. Bồ vợ cậu tự mình không cần, không liên quan đến chúng tôi” Mặc dù chia cho lão Tam, cũng cảm thấy đau lòng. Nhưng có ác ma ở đây, không muốn chia cũng không được. Chẳng qua lão tự mình buông tha, vậy thì tốt quá.

Nhìn mọi chuyện trước mặt, Tiêu Thu Phong chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, hiểu rõ Lâm Gia lúc này. Chuyện này hẳn chẳng thêm để ý.

Lâm Thu Nhã khinh thường nhìn mấy chú bác: “Bố, đi vào nhà mình, không khí ở đây không tốt, con sợ Tiểu Phiêu không chịu được”

Lâm mẫu không thích việc này. Bà cũng không muốn gì, không có hứng thú mấy với tài sản Lâm Gia, nghe vậy liền nói với Tiểu Phiêu: “Tiểu Phiêu, đi đến phòng của bà ngoại, bà ngoại làm món ngon cho con ăn. Đói bụng chưa”

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, cô ả bị Tiêu Thu Phong tát ngất đã tỉnh lại, một tay ôm đầu, một tay chỉ vào Tiêu Thu Phong: “Mày là đồ đáng chết, dám đánh bà, bà liều mạng với mày”

Tuổi chưa lớn đã như vậy rồi. Em họ của Lâm Thu Nhã đúng là học được bản lĩnh mắng người của mẹ. Chẳng qua chưa đợt cô ả lao đến, Lâm Bắc Dân đã tát cho một cái, quát: “Câm mồm cho tao, còn lảm mồm nữa sẽ hủy tư cách phân chia tài sản của mày, cút sang bên”

Đây là chỗ yếu của cô ả. Cô ả vừa nghe thấy thế liền không dám nói một câu. Tương lai của ả chỉ dựa vào số tài sản đó mà.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, thật sự không muốn chấp nhận với người này. Nếu không phải vì Lâm Thu Nhã, hẳn sợ là cả đời cũng không muốn thấy trái tim tham lam của những người này.

“Chờ chút...” Một giọng nói lạnh như băng từ bên trong truyền ra. Mọi người đều chấn động. Thái gia được quần gia đỡ, đang từ trong nhà đi ra. Mặc một bộ đồ trắng, khoác chiếc áo lông, vẻ mặt mệt mỏi, đứng là đèn dầu sắp cạn.

Lâm Thu Nhã thấy Thái gia như vậy, nước mắt không kìm nổi trào ra. Thái gia trước kia vô cùng uy nghiêm không ngờ lại rơi xuống cảnh như thế này, đúng là cảnh còn người mất, không ai chống lại được thời gian. Bộ dạng này của Thái gia, ai nhìn thấy cũng đau lòng muốn khóc.

Giọng nói nức nở đã vang lên: “Thái gia...”

Ngồi xuống vị trí gia chủ, Thái gia cố mở mắt thật to, thấy là Lâm Thu Nhã liền khẽ gật đầu, sau đó nói: “Thu Nhã, cháu về là tốt. Lại đây, để ông nội nhìn cháu một chút”

Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống trên khuôn mặt già nua. Lão đã hối hận.

Lâm Bắc Cường khẽ gật đầu, Lâm Thu Nhã đi lên nắm tay lão. Bấy năm không gặp, nhưng không ngờ lại là như thế này.

“Tiểu Nhã, cháu đã về, nói rõ cháu không còn trách Thái gia nữa, đúng không?”

“Thái gia, không có, Tiểu Nhã chưa bao giờ trách người. Mấy năm nay Tiểu Nhã rất nhớ người, thật ạ...”

Thái gia cao hứng vuốt đầu Lâm Thu Nhã, như đang nhớ lại, như đang ăn năn, nói: “Cả cuộc đời Thái gia đã làm sai một việc đó chính là đuổi cháu khỏi Lâm Gia. Là Thái gia có lỗi với cháu. Cháu có thể về, Thái gia cho dù chết cũng nhắm mắt. Hôm nay... khụ khụ...”

Lão quần gia vuốt lưng cho lão, Thái gia ngừng ho, nói: “Hôm nay ta tuyên bố Tiểu Nhã trở lại Lâm Gia, nó là con gái Lâm Gia, vĩnh viễn là như vậy”

Lão già nói xong, coi như được giải thoát. Mọi người đứng ở đây đều có ý cười nhạo. Không biết là cười nhạo mình, hay cười nhạo ai.

“Ta biết các người đều mong ta chết, muốn phân chia tài sản Lâm Gia. Mặc dù các người là đám con cháu bất hiếu. Nhưng các người đều là con cháu của ta, ta phải có trách nhiệm. Bây giờ ta đã không thể nào giúp các người nữa. Có thể cho thì cho. Bắc Dân, chiều bảo luật sư đến đây, tính toán tài sản Lâm Gia, bốn anh em các con mỗi người một phần, đây là công bằng”

“Vâng, Thái gia, con lập tức bảo người làm” Mặc dù Lâm Gia hôm nay không bằng ngày xưa, nhưng tầm vài tỷ thì vẫn có. Chia một phần, nửa đời còn lại coi như không lo lắng.

Nhưng nhìn Lâm Gia từng huy hoàng mà lại đến nước này, Lâm Thu Nhã rất đau lòng. Nàng lúc này đang quản lý cả Long Đăng, bỏ ra chút tiền là mua được cả Lâm Gia.

“Tiểu Nhã, ông nội không có gì cho con, ngôi nhà này ông nội tặng con” Còn không đợi Lâm Thu Nhã có ý kiến. Thái gia đứng lên, quát: “Tiền chia rồi, rút hết cho ta. Ta không muốn thấy các người nữa. Tòa nhà này đã là của Tiểu Nhã, các người không được về đây”

Điều có thể làm đã làm xong, hy vọng con cái sống tốt, đây là di nguyện cuối cùng của một người bố. Nhưng có ai hiểu nỗi đau trong lòng lão.

Bởi vì lão quá thất vọng, dù là đến cuối cùng, lão vẫn không muốn thấy đám con cháu bất hiếu này.

Ôm Tiểu Phiêu, trên mặt Thái gia lúc này hiện lên nụ cười dịu dàng, lão cả đời rất nghiêm túc, lão rút cuộc cũng biết thứ gì mới là quý giá nhất cuộc đời mình.

Xảy ra việc này, Tiêu Thu Phong đương nhiên muốn lưu lại. Mặc dù ngôi nhà này có hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng đây là tâm nguyện cuối cùng của Thái gia, nếu không nhận lão sẽ tiếc nuối. Cho nên cuối cùng Lâm Thu Nhã theo bố mẹ nói, nàng không từ chối. Rất nhanh đã tính toán được tài sản của Lâm Gia, tổng cộng khoảng hai trăm triệu. Hơn nữa phần lớn là đang miễn cưỡng kinh doanh, công ty lúc nào cũng có thể đóng cửa. Đây đúng là một chuyện khó giải quyết, hơn nữa mấy người con của Lâm Gia đều không muốn quản. Nhưng tài chính cố định lại quá ít không đủ để chia.

Tiêu Thu Phong không nhìn được nữa, liền bảo Lâm Thu Nhã lấy danh nghĩa bố mẹ nàng mua lại cả tập đoàn Lâm Gia với giá ba trăm triệu. Mấy người mừng như điên. Muốn lấy công ty sắp phá sản đó làm gì. Bây giờ cả Đông Nam không ai muốn làm ăn với bọn họ, sớm muộn gì cũng phải đóng cửa, bán vừa đẹp.

Vợ chồng Lang chu vương có chút lo lắng, Lâm mẫu còn nhỏ giọng nói với Lâm Thu Nhã: “Thu Nhã, kiểm tiền không dễ, con không nên lãng phí như vậy. Thưa ra công ty Lâm Gia không đáng từng đó tiền”

Nhìn trong mắt Lâm Bắc Cường cũng thấy có ý đó. Tài sản Lâm Gia, lão không cần. Đó là tiền của con gái, không thể lãng phí. Lão khổ cực một chút cũng được. Nhưng con gái đã có Tiểu Phiêu, cả đời con gái và cháu lão còn rất dài.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Được rồi, hai người không cần lo lắng, chút tiền ấy Thu Nhã ký một chữ là được. Hơn nữa sau khi thu lấy công ty Lâm Gia, một lần nữa thay đổi, tiền đó sớm muộn gì cũng kiếm lại được, để cho bố vợ làm cũng tốt mà”

Lâm Thu Nhã cũng gật đầu nói: “Mẹ, đối với Long Đăng của bọn con mà nói, từng đó tiền không đáng gì. Bất cứ công ty nào một năm cũng kiếm gấp nhiều lần số đó. Lâm Gia cuối cùng cũng là gia nghiệp của chúng ta, coi như giữ lại làm kỷ niệm. Hy vọng bố sau này có thể kinh doanh tốt. Chờ Tiểu Phiêu trưởng thành thì truyền lại cho nó, coi như tiết kiệm của nó”

Nếu hai người đã nói như vậy, hai vợ chồng Lâm Bắc Cường cũng không từ chối nữa. Lâm mẫu ôm Tiểu Phiêu, cao hứng nói: “Cháu ngoại bảo bố Tiểu Phiêu của bà thật là giỏi, mới từng này tuổi đã là triệu phú, sau này sợ không ít bé gái theo đuổi”

Lâm Bắc Cường kích động nói: “Thu Nhã, con nói Long Đăng, không phải là tập đoàn Long Đăng sao, các con...”

Lâm Thu Nhã cười nói: “Bố, bố nói không sai. Chính là Long Đăng đó, dù sao cũng không phải của con. Con chỉ làm thuê cho Thu Phong mà thôi. Bao năm rồi con chẳng được ít tiền lương nào, lấy chút tiền của

anh ấy coi như cũng không quá đáng”

Hai vợ chồng Lâm Bắc Cường lập tức nhìn Tiêu Thu Phong, sợ con gái dùng tiền lung tung sẽ làm Tiêu Thu Phong tức giận. Tiêu Thu Phong nói: “Không có gì, không quá đáng gì cả, tích tiền cho Tiểu Phiêu mà, dùng nhiều hơn nữa cũng được”

548. Chương 548: Bí Mật Tiền Hóa Của Thần Cảnh.

Nhận được tài sản của mình, mấy anh em Lâm gia đều bỏ đi, không có một chút lưu luyến gì. Thậm chí không nói một câu đã rời đi. Nói thật ra bọn họ đã sớm không cần ngôi nhà này. Từ trước đây bọn họ đã mua nhà ở gần bờ biển, bây giờ chỉ cần có tiền là sống hạnh phúc cả đời.

Thấy cảnh này, Thái Gia càng không chịu nổi, tối hôm thứ ba, lão đã về trời.

Nhiều con cái như vậy nhưng người đưa tiền lão chỉ có mình nhà Lâm Bắc Cường, đúng là quá châm chọc.

Lâm gia suy sụp, khách đến rất ít. Nhưng biết Tiêu Thu Phong ở đây nên Triệu Quang Bình và Tôn Khánh Dục cũng đến phúng viếng. Lâm Thu Nhã rơi lệ không ít làm Tiêu Thu Phong rất đau lòng.

Chết là hết, chuyện cũ cũng theo gió bay đi.

Sau khi làm xong chuyện hậu sự của Thái Gia, công ty Lâm gia giao cho Lâm Bắc Dân, lúc trước đã nói rõ rồi mà.

“Bố, nếu bố cần hỗ trợ, hoặc cảm thấy tài chính gặp khó khăn thì gọi điện cho con. Con sẽ giúp bố. Con hy vọng sản nghiệp của Lâm gia có thể lưu truyền mãi”

Là người Lâm gia, tất cả những gì Lâm Thu Nhã làm được chỉ có vậy. Một người bị đuổi khỏi Lâm gia, chịu đựng áp lực nặng nề, nhưng còn muốn thu dọn đồ đạc của gia tộc, điều này làm Lâm Bắc Cường có chút xấu hổ. Lúc này cũng may có con gái, nếu không lão chẳng biết làm gì.

“Tiểu Phiêu, phải nhớ ông ngoại bà ngoại, có thời gian thì đến chơi với ông bà. Đợi cháu lớn, cháu đến đây ở, biết không?” Không nhận được chia ly, Lâm mẫu ôm Tiểu Phiêu, làm bầm như vậy mấy tiếng liền. Bà cũng không cần biết Tiểu Phiêu có hiểu hay không. Tiểu Phiêu mặc dù không lớn nhưng hiểu chuyện, làm cho Tiêu Thu Phong rất vui.

“Mẹ, Tiểu Phiêu nhớ mà. Nếu có thời gian bố mẹ đến Tiêu gia chơi. Trong khoảng thời gian này con chắc là không đến Trung Đông, muốn nghỉ ngơi một chút. Mấy năm nay thật sự con rất mệt”

Lâm Bắc Cường lập tức nói: “Được rồi, hai con về đi. Mấy hôm nay các con đã vất vả. Chờ xử lý tốt công ty Lâm gia, bố nhất định sẽ đến Tiêu gia một chuyến. Nhà thông gia mà, cũng lên quan hệ gần gũi”

Tiêu Thu Phong và Lâm Thu Nhã dắt tay Tiểu Phiêu đi ra khỏi Lâm gia. Mặc dù không quay đầu lại nhưng Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận hai lão đang rất đau lòng. Việc này không ai có thể giúp bọn họ. Chỉ hy vọng Lâm Thu Nhã sinh thêm mấy bé, sau đó cho bọn họ một đứa để bầu bạn.

Mấy ngày không về, chuyện ở Lâm gia, mọi người trong Tiêu gia đều biết. Cho nên thấy Lâm Thu Nhã buồn bã, chúng nữ đều an ủi. Điền Phù còn nấu canh thật ngon, chăm sóc cho Lâm Thu Nhã.

Tâm trạng không thoải mái rất nhanh đã thành quá khứ trong gia đình hạnh phúc.

Mấy hôm nay Đinh Mỹ Đình bị Liễu Yên Hồng kéo đến Phong Chính, bắt đầu tiếp xúc với việc quản lý tập đoàn Phong Chính với Lâm Ngọc Hoàn. Mà bản thân Liễu Yên Hồng lại được chỉ dạy, bắt đầu tiến vào Long Đăng. Long Đăng được xưng là vương quốc kinh doanh lớn nhất thế giới. Là người quản lý chỉ có thể nắm giữ phương hướng, còn chi tiết thì không có thời gian.

Chẳng qua Long Đăng có những nhân tài ưu tú nhất trên thế giới. Những việc chi tiết cụ thể sẽ có người thực hiện.

“Bác có Hoa Hạ, nam có Phong Chính. Thu Phong, bố thấy hay là con thống nhất hai nhà đi. Nếu không Thanh Linh cứ phải ở lại Bắc Kinh, như vậy cũng không phải chuyện tốt” Tiêu Viễn Hà nghe Liễu Yên Hồng nói một lúc, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đúng thế, hôm qua Thanh Linh tỷ gọi điện tới, rất nhớ Tiêu đại ca. Chỉ là gần đây đang có mấy hợp đồng lớn, chị ấy không thể phân thân ư[đ]c. Tiêu đại ca nhất định phải giúp Thanh Linh tỷ. Nghe chị ấy nói Hoa Hạ cũng là của Tiêu đại ca mà”

Thiếu chút nữa là lỡ miệng. Hoa Hạ là do Long Thần và bố Mộng Thanh Linh hợp tác dựng lên. Chỉ là cổ phần của Long Thần nhiều hơn một chút. Thực ra của ai cũng không quan trọng, Tiêu Thu Phong không để ý. Nhưng làm Mộng Thanh Linh mệt, việc này đúng là cần phải suy nghĩ.

Trác Ngưng Tuyết cười nói: “Bố, việc này không khó, con có thể đưa ra một mô hình hoạt động mới, có thể đồng thời chiếu cố hai nhà. Đến lúc đó mọi người sẽ rất thoải mái. Hơn trăm ngàn nhân viên của Long Đăng nếu như bọn con phải quản từng người một, vậy không mệt chết sao ạ. Bố yên tâm, việc này giao cho con”

Được xưng là Đông Nam tam hoa, mỗi nàng đều rất thông minh. Mặc dù về đối nhân xử thế, Trác Ngưng Tuyết có chút trẻ con, nhưng về buôn bán nàng lại đứng đầu. Được Tiêu Hào Vân dạy bảo, tất cả tinh thần của nàng gần như dồn hết vào kinh doanh.

Phượng Hề cười nói: “Có Tiểu Tuyết hỗ trợ thì quá tốt. Chị nghe nói hai người Tiểu Tuyết và Lâm Thu Nhã được xưng là thiên tài kinh doanh nổi tiếng nhất trên thế giới. Chỉ cái tên đã đủ dọa chết người.

Trác Ngưng Tuyết đỏ mặt, bị nói đến xấu hổ.

Liễu Yên Hồng nhìn Trác Ngưng Tuyết, trêu chọc: “Không phải đâu, các chị đều rất nổi tiếng. Tiểu Tuyết tỷ nổi tiếng nhưng vẫn chưa sinh em bé cho anh rể. Chị nhìn bụng kìa?”

Từ Đông Nam tam hoa đến Đông Nam nhất tỷ, còn có Thiên Nhan Duyệt, Vũ, Ruth, Mộng Thanh Linh, hình như mỗi người đều rất nổi tiếng. Lần này Liễu Yên Hồng không nói sai.

Điền Phù cười nói: “Được rồi, các con đều giỏi. Mẹ thực sự không thể chọn ai. Ngọc Thiên và Ngọc Hoàn cũng rất ưu tú. Có lẽ đây là do tổ tiên Tiêu gia tích đức, mới có được nhiều con dâu tốt như các con”

Phượng Hề liền nói: “Mẹ, mẹ đừng khen bọn con, nếu không bọn con lại kiêu ngạo đó”

Tiêu Viễn Hà nói: “Các con đáng được kiêu ngạo. Đương nhiên người đáng kiêu ngạo nhất Tiêu gia chúng ta chính là Tiểu Phong. Dù sao bố rất hâm mộ nó”

Tiêu Viễn Hà vừa nói ra, các nàng đều cười cười, không khí hạnh phúc dần dần tràn ngập cả đại sảnh. Lúc này mùi thức ăn đã từ trong bếp lan ra. Mấy đứa nhóc đang chơi đã đói, vội vàng chạy vào, vây quanh Điền Phù, luôn miệng đòi ăn. Bây giờ thời gian các bữa ăn ở Tiêu gia đều được xác định do bụng của mấy đứa.

Tiêu gia đang hạnh phúc thì Phá Quân ở phương xa lại gặp phiền phức.

Lão đã từng đến Xà đảo, chỉ là không thích âm khí và vẻ hoang vu ở đây, cho nên không quá để ý. Nhưng khi lão đến Xà đảo, tất cả đã trở nên khác thường.

Xà đảo được Tham Lang bố trí rất nhiều cạm bẫy, dù là Phá Quân vô cùng cường đại cũng toát mồ hôi lạnh. Tham Lang quá hiểm độc.

Không tìm được Thất Sát là bởi vì hắn có phương pháp ẩn giấu khí tức. Tham Lang ở cạnh Phá Quân mấy chục năm, khí tức của hắn dù ẩn giấu như thế nào thì Phá Quân cũng có thể cảm nhận được.

Tham Lang bị Tiêu Thu Phong đánh nát thân thể, lực lượng của hắn đáng lẽ rất yếu ớt. Nhưng khi Phá Quân bước vào Xà đảo, lại phát hiện lực lượng đó cường đại đến mức không thể tin nổi.

Qua ba cửa đã đến một ngọn thác cao mấy trăm mét, nước đang ào ào chảy xuống, rơi lên đầu một người. Tham Lang đã giữ tư thế này suốt mười ngày mười đêm.

Mà lực lượng cường đại chính là tản ra từ người hắn. Đây là một Tham Lang hoàn toàn mới. Phá Quân chỉ có thể từ trong khí tức của hắn mới cảm nhận được đó là Tham Lang.

“Ha ha ha” Cười điên cuồng, thân hình đang bị nước bao phủ đột nhiên đã động. Làn nước xung quanh đã bị tiếng cười của hắn chấn bay. Trong đôi mắt hung hãn tản ra sát khí nồng nặc.

“Trọng sinh, bí quyết của thiên đạo không ngờ lại là trọng sinh. Ha ha ha, đúng là ông trời giúp ta. Phá Quân, ta chờ ngươi đã lâu” Giờ phút này Phá Quân đã xuất hiện trên tảng đá. Nhìn Tham Lang xa lạ, Phá Quân hoảng sợ.

Phá Quân quát lên: “Ngươi đã lĩnh ngộ được Thiên huyền quyết?”

“Không sai, thì ra lực lượng thiên đạo phải trọng sinh mới hấp thu được. Tham Lang ta cả đời khổ tu mà đạo lý này cũng không hiểu. Nếu như không phải muốn cho ngươi cảm nhận lực lượng Thiên huyền quyết của ta, ngươi cho rằng ngươi có thể dễ dàng đến được nơi này như vậy sao?”

Cạm bẫy trên Xà đảo tuyệt đối không chỉ có ba cửa. Nhưng bởi vì có lực lượng tuyệt đối nên Tham Lang mới không khởi động tất cả.

Tóc tai rối bời, từ từ đi ra khỏi tác nước, chân đạp vào không khí, đó là thân pháp của tiên nhân. Giờ phút này lại ở trên người Ma Tôn. Tham Lang trước kia, Phá Quân có nhiều cơ hội đánh bại hắn. Nhưng thật không ngờ sau khi trọng sinh Tham Lang lại lĩnh ngộ được lực lượng Thiên huyền quyết.

Phá Quân hoảng sợ, nhưng lão không lui. Là một võ giả sẽ phải đối mặt với cường địch. Nếu không dù sống sót, lực lượng bản thân cũng không thể tăng lên, đây là chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết. “Đúng, thấy người điên cuồng như vậy, tin rằng Thiên huyền quyết của ngươi đã tiến hóa đến thần kinh. Ta đúng là muốn thử một lần”

Tính cách ti tiện của Tham Lang đã dung nhập với thân thể vô sỉ của Bộ Xà, trên mặt càng thêm âm u. Hắn cười lạnh nói: “Hôm nay ngươi nhất định sẽ được ném thử thể nào mới là lực lượng thần cảnh. Nếu ta không đoán sai thì thằng ranh Tiêu gia kia cũng đã trọng sinh. Chỉ có nguyên thần trọng sinh mới đạt đến thần cảnh”

Phá Quân không nói gì, lực lượng thần kinh cường đại đã tản mát, khẽ vung tay, nhảy lên cao. Cho dù chết lão cũng phải xông tới. Ít nhất cũng có thể cho Tiêu Thu Phong ở Đông Nam biết Tham Lang chưa chết. Hơn nữa lực lượng vô cùng cường đại, để Tiêu Thu Phong sớm có chuẩn bị.

“Ngươi nóng lòng như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Có thể giết chết Phá Quân ngươi, đây chính là tâm nguyện lớn nhất trong lòng ta. Nhưng hôm nay ta sẽ không giết ngươi, bắt ngươi quỳ trên mặt đất cầu xin ta như một con chó. Ha ha ha” Tham Lang điên cuồng cười lớn.

549. Chương 549: Chiến Ý Bất Khuất.

Từ trước đến nay Phá Quân vẫn luôn tin rằng với quân lực cường đại mà lão tu luyện cả trăm năm qua, nhất định cường đại nhất trên đời. Dù là Thất Sát và Tham Lang cũng không phải đối thủ của lão. Niềm tin đó kéo dài suốt trăm năm. Nhưng hôm nay lại bị người phá vỡ. Mà người phá vỡ lại là Tham Lang – kẻ đứng cuối cùng trong ba cao thủ.

Trọng sinh luyện hóa Thiên huyền quyết, đúng là rất cường đại. Mặc dù thần kinh tiến hóa chỉ là một cấp độ nhỏ, nhưng thực lực lại chênh nhau quá nhiều.

Phá Quân chú trọng nhất là quyền. Quyền lực của lão trong nháy mắt bộc phát có thể phá vỡ một ngọn núi. Cũng có thể ngưng tụ, hấp dẫn lực lượng thiên địa. Trăm năm qua, đôi tay của lão chưa bao giờ bại.

“Phá Quân quyền vô địch đúng là lợi hại. Nếu như cùng tiến đến thần cảnh, sợ rằng không đấu lại ngươi. Phá Quân, Phá Quân, nữ thần may mắn lúc này đang đứng bên phía Tham Lang ta. Lần trước ngươi đã chạy thoát. Lần này ta xem ngươi còn chạy thể nào?”

Phá Quân người đầy mồ hôi lạnh, ướt đầm quần áo. Chưa bao giờ lão xuất quyền lại nặng nhọc như vậy. Quân quyền vô địch lại bị lực lượng của Tham Lang ngăn cản, không tạo thành chút sóng gió gì.

“Cho dù ngươi có thể tu luyện đến thần cảnh tiến hóa thì sao chứ. Phá Quân ta đỉnh thiên lập địa, ác giả ác báo. Thiên kiếp của ngươi rất nhanh sẽ đến, không sung sướng được lâu nữa đâu”

Mắt Tham Lang lóe hung quang, quát: “Cho dù chết, ngươi cũng chết trước ta. Phá Quân được xưng thiên hạ đệ nhất bị ta đâm nát dưới chân. Đây là tâm nguyện cả đời, ta không có gì tiếc nuối.

Phá Quân cười đầy khinh bỉ: “Vậy người còn nói nhảm làm gì, chẳng lẽ chỉ cần dùng mồm mép là đánh bại được ta sao?”

Mặc dù có thể đánh bại Phá Quân, nhưng trong lòng Tham Lang rất hận. Bởi vì không chinh phục được lão, lực lượng cường đại có thể giúp lão muốn làm gì thì làm, làm người ta e ngại. Nhưng lại không được bất cứ ai tôn trọng. Hắn không thích như vậy.

“Không gian biến....” Chỉ riêng lực lượng thần kinh, hắn không thể làm gì được Phá Quân. Với tu vi của hai người mà nói, thần nguyên của Phá Quân hơn hắn một bậc. Cùng với linh tính của Phá Quân mà Thất Sát và Tham Lang không thể sánh bằng. Hơn nữa khi xưa Phá Quân rất cố gắng, được xưng là đệ nhất nhân cũng không phải chỉ có hư danh.

Nhưng lực lượng thần cảnh tiến hóa, lợi hại nhất chính là không gian. Có không gian của mình, lúc hắn giao đấu với Tiêu Thu Phong ở Trung Đông, lực lượng cường đại như nhau. Nhưng hắn vào trong không gian đó, lực lượng chỉ phát ra được một nửa, căn bản không phải đối thủ của Tiêu Thu Phong, bị đánh cho nát bấy, chỉ còn nguyên thần là thoát khỏi.

Chẳng qua chính vì như vậy nên hắn mới lĩnh ngộ được, làm cho lực lượng tiến hóa. Xem ra hắn phải cảm ơn Tiêu Thu Phong.

Thế giới trước mặt lập tức thay đổi, Phá Quân chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kéo hắn vào. Không có bầu trời trong xanh, không có mây, cũng không có tiếng gió gào thét. Trong không gian này chỉ có bóng đêm. Không gian thần cảnh dựa vào người tu luyện công pháp, Tham Lang tu luyện chính là ma công. Như vậy không gian đương nhiên có màu đen.

“Đây là thế giới nội tâm của ngươi. Tham Lang, ngươi thấy không, màu đen, dơ bẩn, chính là tính cách của ngươi. Kết giao với người mấy chục năm, ta luôn hy vọng ngươi có thể hối cải. Xem ra ngươi sớm không còn nhân tính, chỉ có thể bị hủy diệt”

“Ma đạo, ta muốn chính là lực lượng, giữ lại nhân tính có tác dụng gì. Ở đây ta là chúa tể, Phá Quân, nơi này lúc nào cũng có thể thành chỗ chôn thân của ngươi”

Mặc dù đã mở thiên nhãn ra nhưng Phá Quân vẫn không thể phát hiện ra vị trí của Tham Lang. Tham Lang không nói sai, trong không gian này hắn chính là chúa tể.

Một chuông đã được phát ra. Khi Phá Quân phát hiện ra thì chuông đã ngay trước mặt. Phá Quân vùng vung quyền đánh tới, hai chuông chạm nhau. Chuông lực cường đại như vậy mà ở đây chỉ phát ra một tiếng “bốp” rất nhỏ, như tát một con muỗi.

Nhưng lực lượng nhìn rất nhẹ nhàng này lại làm Phá Quân lún xuống mặt đất hơn ba mét. Một cỗ lực lượng đánh sâu vào trong nội phủ của lão. Phá Quân không nhận được phun ra một ngụm máu. Điều này cho thấy lão đã bị thương.

“Ha ha ha.... bị thương thích chứ” Trăm năm qua, đây là lần đầu tiên Phá Quân bị thương. Lần trước dù đối mặt với Thất Sát, Tham Lang, Tử Dao và vũ khí hình người, Phá Quân cũng không bị thương. Nhưng lần này lão đã không có cơ hội đó.

Phá Quân từ từ đứng lên, cao giọng nói: “Tham Lang, ngươi vĩnh viễn không thể thay đổi được tính cách của mình. Người tên là Tham Lang, thực ra rất sợ chết”

Lời này vừa ra, Tham Lang đã xuất hiện trước mặt Phá Quân.

“Quả nhiên không thấy quan tài không rơi lệ. Bị thương mà vẫn còn lớn lối như vậy. Phá Quân, bây giờ sợ không phải lúc ngươi ngông cuồng”

Phá Quân không bỏ qua cơ hội này, nhân lúc Tham Lang đang đắc ý, lão vùng quyền lên, quyền này gần như ẩn chứa tất cả lực lượng của lão, hơn nữa lão còn quát lên: “Quyền Phá Thiên”

Quyền thế điên cuồng xuất hiện, Tham Lang lóe lên. Mặc dù trong không gian này lực lượng của Phá Quân bị ức chế nhưng hắn không dám chậm trễ. Quyền lực đã đột nhiên thay đổi.

Một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám, gần như chỉ trong nháy mắt quyền này đã biến thành hàng ngàn quyền.

Quả nhiên là Phá Thiên. Tham Lang giật mình, không dám xuất hiện trước mặt Phá Quân nữa. Thật không ngờ trong không gian của mình, Phá Quân còn có lực lượng như vậy. Quyền Phá Thiên này nếu ở tình huống bình thường chắc không ai đỡ được.

“Ầm ầm ầm” tiếng nổ rung trời vang lên. Quyền Phá Thiên đã đánh vào không gian của Tham Lang. Gần như muốn phá vỡ bầu trời.

Tham Lang rất hoảng sợ, lớn tiếng quát: “Ghê tởm, chết đi”

Không gian do Tham Lang khống chế đã biến thành vòng xoáy, từ từ thu nhỏ. Từng đạo chưởng từ trên trời giáng xuống như sấm sét, không thể tránh né. Chỉ trong nháy mắt Phá Quân đã trúng mười chưởng, máu ứa đầm vật áo.

Phá Quân không hổ là Phá Quân, không hề kêu lên một tiếng.

“Nếu đã muốn chết, vậy đừng trách ta độc ác” Đến lúc này, Tham Lang không dám xuất hiện nữa, tay hóa thành đao, trong không gian như xuất hiện một tia chớp, sau đó chỉ nghe thấy Phá Quân rên lên một tiếng. Ma Tôn đã cắt gân tay gân chân của lão.

Không chỉ có thế, Tham Lang còn dùng hai cây cọc xuyên qua vai hắn, đóng hẳn dưới tác nước. Điều này càng làm Phá Quân thêm đau đớn.

“Ta biết tên kia đã cảm nhận được. Yên tâm, ta sẽ ở đây chờ hắn. Chỉ hy vọng hắn không phải kẻ yếu ớt”

Tham Lang nhìn Phá Quân như xác chết trong làn nước, biết Phá Quân còn chưa chết, cười lạnh nói. Sau đó ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chuyển chân khí. Nỗi nhục Tiêu Thu Phong hủy thân thể của hắn, hắn phải trả lại gấp trăm lần. Lần này Tham Lang rất muốn xem hai người ai lợi hại hơn.

Tu vi trăm năm cùng với lực lượng thần cảnh, hắn tin rằng sẽ bằm vằm Tiêu Thu Phong thành trăm mảnh.

Chỉ cần giết chết Tiêu Thu Phong, hắn sẽ lập lại Hắc Dạ. Đây không phải chuyện khó khăn gì. Hắc Dạ có chi nhánh ở khắp nơi trên thế giới. Đến lúc đó hắn hô một tiếng, vô số người hưởng ứng.

Tiêu Thu Phong đúng là đã cảm nhận được, nhưng hắn chỉ nói cho một người. Người đó chính là Tử Dao. Cuộc đại chiến giữa Phá Quân và Tham Lang, tin rằng Thất Sát cũng cảm nhận được. Chẳng qua đáng tiếc bây giờ lại không biết tung tích của Thất Sát. Nếu không Tiêu Thu Phong đã sớm ra tay.

Chẳng qua lúc này Tiêu Thu Phong không rõ. Dù Tham Lang không chết, dù hắn dung hợp vào một cơ thể mới cũng không thể có khí tức đó. Đã từng ở cạnh Phá Quân, Tiêu Thu Phong hiểu rõ lực lượng đó đã đạt đến thần cảnh tiến hóa, không phải là Phá Quân.

“Thu Phong, anh nói sư phụ em...”

“Tử Dao, trước không nên hỏi, chúng ta phải mau chạy đến đó. Nếu không có thể em không gặp lại sư phụ của mình nữa đâu”

Nói một câu với Liễu Yên Nguyệt và Phượng Hề, Tiêu Thu Phong và Tử Dao nhân màn đêm rời khỏi Tiêu gia, đi thẳng đến Nam Hải.

Tử Dao đã đến Xà đảo, nhưng trên đường khi Tiêu Thu Phong nói cảm giác của mình ra, nàng không tin. Tham Lang không thể thắng sư phụ.

Nhưng Tiêu Thu Phong nói nàng lại không thể không tin. Vì thế nàng chỉ có thể đi thật nhanh, không hề ngừng lại. Hôm sau đã chạy đến Xà đảo. Tử Dao đang rất nóng lòng, còn Tiêu Thu Phong lại rất cẩn thận. Bởi vì hắn cảm nhận được lực lượng thần cảnh, còn cảm nhận được âm mưu.

Đang định nhắc nhở Tử Dao một chút thì có một âm thanh từ xa truyền đến: “Thằng ranh Tiêu gia kia, Tham Lang ta đang chờ ngươi ở đây. Ở đây bố trí Tinh mang đại trận, chỉ cần ngươi có thể đi ra, có lẽ còn có thể gặp mặt Phá Quân lần cuối. Nhớ, các ngươi chỉ có ba tiếng”

Nếu đã tới, có Phá Quân ở đây, tin rằng Tiêu Thu Phong sẽ không đi. Tham Lang rất vui vẻ. Hắn dùng đại trận này để tiêu hao lực lượng của Tiêu Thu Phong. Mục đích của Tham Lang chính là giết Tiêu Thu Phong. Về phần phương pháp gì, hắn không để ý.

Tử Dao rất muốn chạy tới, nhưng bị Tiêu Thu Phong giữ lại.

“Tử Dao, em nhất định phải trấn tĩnh. Tinh mang đại trận vô cùng nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận. Nếu không chẳng những không cứu được sư phụ em, chúng ta còn phải để xác lại nơi này. Cầm tay anh, dù xảy ra chuyện gì cũng không được bỏ ra. Biết không?”

550. Chương 550: Ma Nữ Khiêu Khích.

“Thu Phong, dù như thế nào cũng phải cứu được sư phụ. Trên đời Tử Dao chỉ có mình sư phụ là người thân. Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, cầm tay nàng, nói: “Yên tâm, Tử Dao, tiền bối Phá Quân sẽ không có việc gì”

Vừa đi chuyển, hai người đã tiến vào Tinh mang đại trận. Đối với Tinh mang đại trận, Tiêu Thu Phong cũng không cảm thấy xa lạ. Lần đầu tiên bởi vì huyết mạch của mình nên hắn bị hút vào cùng Mộng Thanh Linh. Qua đó hai người đã thành duyên. Mà lần thứ hai hắn tiến vào là vì cứu mẹ, tìm được lực lượng điều trị Hắc ma thủ ở trong đó.

Nhưng Tinh mang đại trận của Tham Lang và của Cảnh Trưởng Hắc Dạ, đúng là ánh mặt trời so với đom đóm, không thể so sánh với nhau.

Nơi đây không chỉ là tấm tối, mà đó như một vùng chân không, dù là Tiêu Thu Phong cũng chỉ thấy được cách mình ba mét, xung quanh như đều là cồn cát, không có bất cứ thứ gì khác.

Tinh mang đại trận tương tự Tinh mang quyết, đều là vật chất của thần. Mà Tinh mang trận còn được xưng là thần trận. Hai lần trước bởi vì gặp cơ duyên nên Tiêu Thu Phong thu hoạch không ít. Nhưng lần đầu do lực lượng của Cảnh Trưởng không đủ, không phát huy được lực lượng của Tinh mang trận cho nên dễ dàng thoát trận.

Lần thứ hai hắn hấp thu lực lượng Tinh mang trận, đột phá vô phong chi cảnh. Nhưng lần thứ ba này, Tiêu Thu Phong sẽ gặp phải chuyện gì?

“Thu Phong, đây là đâu?” Tinh mang trận đối với Tử Dao mà nói, còn quá xa lạ. Cách đó một bước là ánh sáng, nhưng bây giờ đã là địa ngục, âm u giống như tu la vậy.

Tiêu Thu Phong nghe ngóng xung quanh. Hắn không quay đầu lại mà chỉ khẽ trả lời: “Đây là trong Tinh mang trận”

“Tinh mang trận, chúng ta có thể tìm được đường ra không?” Tử Dao rất lo lắng cho sư phụ.

Tiêu Thu Phong lắc đầu: “Tinh mang trận căn bản không có đường ra. Nếu muốn ra vậy chỉ có thể lĩnh ngộ. Bởi vì Tinh mang trận có tính mạng”

Gió khẽ thổi qua người, giống như đang nói gì đó, nhưng không ai hiểu được. Tiêu Thu Phong vào trong trận mấy lần, hiển nhiên là hiểu nhiều hơn Tử Dao.

Hai người từ từ đi về phía trước, đi khoảng một tiếng mà phía trước vẫn là màu đen, không có bất cứ luồng sáng nào.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Tử Dao đang rất lo lắng cho sư phụ, nhưng nàng không thể giúp được gì. Áp lực đó làm nàng không chịu được, nàng khóc. Bởi vì nàng biết Tiêu Thu Phong đã làm hết biện pháp. Nhưng Tinh mang trận quá ảo diệu, nó bao hàm mọi đạo lý trên đời.

“Ai...” thở dài một tiếng, vang lên bên tai Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong ngưng tụ lực lượng, hấn chấn động, lạnh lùng quát: “Là ai?”

“Anh bạn trẻ, chúng ta lại gặp nhau...” Một tia sáng bắt đầu xuất hiện trong màn đêm tăm tối. Ánh sáng mặc dù yếu ớt, nhưng đối với hai người Tiêu Thu Phong mà nói nó lại như một bóng đèn cao áp.

Trong ánh sáng mờ nhạt đó, một bóng dáng mờ nhạt như quỷ mị. Nhưng Tiêu Thu Phong vừa thấy lại rất vui mừng, kêu lên: “Không gian chi thần...”

Không sai, bóng dáng này, âm thanh này chính là Không gian chi thần giúp lực lượng của hắn tăng lên trong cuộc chiến lần trước.

“Anh bạn trẻ, xem ra cậu lại gặp phiền phức” Không gian chi thần khẽ cười nói: “Thực ra Tinh mang trần, ta cũng cảm thấy phiền phức. Thật không ngờ nhân duyên đúng là lực lượng vô hạn”

Lời này Tiêu Thu Phong không hiểu, nhưng Tử Dao đã vội vàng kêu lên: “Thần tiên, người có thể mang chúng tôi ra khỏi trận không. Sự phụ của tôi đang chịu khổ, chúng tôi muốn lập tức ra cứu người”

“Theo đuổi không hề sợ khổ. Hắn chưa có linh ngộ, các người yên tâm, đây là chuyện tốt. Có lẽ qua kiếp này hắn sẽ hiểu ra, đạt đến thiên đạo. Tinh mang trần, chỉ có các người phá được mà thôi”

Tiêu Thu Phong mở miệng nói: “Lão nhân gia, Tinh mang trần rốt cuộc là thứ gì. Người thần thông như vậy, chẳng lẽ không phá được trận này sao?”

“Khi trời đất vừa xuất hiện, Tinh mang trần cũng đã tồn tại. Nó đã có từ thời hỗn độn, là một kiện pháp khí cường đại. Câu nói vừa rồi của người không sai. Nó đã có tính mạng, hơn nữa còn đang tiến hóa. Có lẽ một ngày nào đó cả thế giới này, cả không gian này đều sẽ thuộc về nó. Vì thế phải diệt trừ nó. Đây là việc cuối cùng ta muốn làm ở đây”

“Lão nhân gia, chúng tôi có thể giúp gì cho ngài” Nếu có thể phá vỡ trận này, vậy bây giờ không ra tay thì còn đợi đến bao giờ. Tiêu Thu Phong không hiểu tại sao lão ta lại nói hắn có thể phá trận.

“Nhân duyên muôn đời chính là lực lượng vô cùng. Các người ở đây dung hòa sinh mạng muôn đời, hai bên có hình bóng của đối phương. Chẳng qua lực lượng âm dương tương dung, phải dùng máu chí âm và chí dương, diệt trừ khí tức của Tinh mang trần. Khi đó chính khí sẽ tự nhiên mà sinh ra. Chẳng lẽ các người không cảm nhận được cơ duyên của thiên đạo ở ngay trên người các người sao?”

Tử Dao không hiểu, lớn tiếng hỏi: “Thần tiên, làm như thế nào mới có thể phá trận. Cần chúng tôi làm gì, người cứ nói thẳng ra. Tôi rất muốn mau cứu được sư phụ”

“Trời có nhật nguyệt, địa có âm dương. Mà người có nam có nữ. Nam nữ giao hợp, đó là thiên đạo” Lão nói xong, Tiêu Thu Phong lập tức hiểu ngay. Ngay cả Tử Dao cũng hiểu, mặt nàng đỏ ửng, trông đầy quyến rũ.

“Các người chỉ có ba tiếng, lúc này không còn bao nhiêu. Nếu muốn phá trận thì mau giao hợp đi, khi đó sẽ có lực lượng vô cùng vô tận” Theo tiếng nói, lão già càng lúc càng xa. Khiến Tiêu Thu Phong và Tử Dao rất xấu hổ, đứng trong màn đêm đen.

Trải qua sự đời, Tử Dao không còn ngây thơ, cái gì cũng không hiểu như trước nữa. Mỗi ngày đi bên cạnh Tiêu Thu Phong, cảm nhận tình yêu giữ hắn và chúng nữ. Mặc dù nàng không hiểu cảm giác đó, nhưng cũng hiểu được nam nữ là đạo lý. Người có nam có nữ mới có thể kéo dài.

Một mùi hương thơm ngát khẽ tuôn ra. Tử Dao khẽ buông tay Tiêu Thu Phong, nàng cúi khụy áo đầu tiên của mình.

“Thu Phong, mặc dù em không quá hiểu rõ tình yêu. Nhưng cả đời này em chỉ có mình anh. Anh có thể làm trái tim Tử Dao rung động, đó là số mệnh. Lão thần tiên đã nói, chúng ta là nhân duyên muôn đời. Cuộc đời này, em vẫn là vợ anh”

Tiêu Thu Phong biết chuyện này sớm muộn gì cũng đến. Nhưng lúc này hình như hơi sớm, hắn không có chuẩn bị.

“Tử Dao, anh...”

“Thu Phong, dù không phải vì cứu sư phụ, em cũng sẽ như vậy. Em đã là người phụ nữ của anh. Thực ra khi theo anh về Tiêu gia, em đã quyết định buông tha theo đuổi thiên đạo. Em muốn giống như Yên Nguyệt, giống Vũ tỷ, làm một người phụ nữ bình thường. Em cũng chỉ là một người phụ nữ, sứ mạng vĩ đại đó để người khác làm đi”

Rất ngạc nhiên, lời này của Tử Dao làm Tiêu Thu Phong kinh ngạc. Tử Dao cả đời theo đuổi thiên đạo, không ngờ lại vì mình mà buông tha tất cả.

Đôi tay mềm mại đã ôm lấy cổ Tiêu Thu Phong. Làn môi ấm áp và thơm mát khẽ lướt trên mặt hắn, muốn khơi gợi dục vọng của hắn.

Trong lòng nàng có một cửa ải cuối cùng, khi cửa ải đó bị công phá sẽ thể hiện ra bản tính của Tử Dao. Lực lượng Ma xá lợi đã biến nàng thành ma nữ. Mặc dù nó luôn bị khống chế, nhưng lúc này dưới ham muốn, bởi tình yêu, trên mặt nàng đầy vẻ quyến rũ.

Dán sát vào người Tiêu Thu Phong, quần áo trên người theo điệu ma vũ từ từ chảy xuống, bờ vai trắng nõn đã lộ ra ngoài.

Mấy năm trước, Tiêu Thu Phong nghĩ Phượng Hề là người phụ nữ biết hấp dẫn đàn ông nhất trên đời.

Mấy ngày trước, Tiêu Thu Phong muốn Ngọc Thiên, nàng có cơ thể vô cùng quyến rũ, *** trăm lần không mỏi mệt. Hơn nữa còn có giọng nói tuyệt đẹp, quả thực còn nóng bỏng hơn Phượng Hề.

Nhưng hôm nay Tiêu Thu Phong mới biết được cô gái mà không một người đàn ông nào có thể kháng lại chính là Tử Dao.

Nàng không biết mà đã hiểu, bắt đầu nhảy điệu múa Thiên ma đầy khiêu khích.

Năm ngón tay thon dài từ từ vuốt ve khuôn mặt hắn, lướt qua mắt, mũi, miệng, sau đó vào đến cổ và ngực. Tay đi đến đâu, một ngọn lửa tình nóng bỏng bốc lên.

Quần áo rơi xuống, áo lót lộ ra. Da thịt trắng nõn như tuyết hiện ra trước mắt. Dù là Tiêu Thu Phong đã được sờ qua, nhưng không ngờ Tử Dao ngày bình thường trông lạnh lùng như vậy mà lại có cơ thể nóng bỏng đến thế.

Tay vuốt lên ngực, mông đang đong đưa, trong miệng tỏa hơi thở thơm tho, phả vào mặt Tiêu Thu Phong như xuân dược. Dục vọng trong lòng Tiêu Thu Phong đã không thể khống chế.

Khi đôi môi anh đào kề sát miệng Thiết Trụ, mùi hương hấp dẫn đó đã quyến rũ Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong ôm lấy người nàng, hai tay vuốt ve cơ thể nàng, vuốt ve sau lưng, bờ mông của nàng.

Tiếng thổ dốc bắt đầu vang lên, giống như sa mạc Sahara ngàn năm mới có nước, giờ phút này hai người đã gặp nhau. Sự nhung nhở, ham muốn hóa thành lửa thiêu đốt hai người thành tro bụi. Hai trái tim dung hòa làm một, bọn họ đã hòa vào nhau, thuộc về nhau.

551. Chương 551 : Lực Lượng Của Thần Trong Thần.

“Thu Phong, nam nhân của Tử Dao, yêu em đi...”My thái động lòng người, hương hoa thiển sắc, những giao động xôn xao, theo đuôi ngọc mà động, loại khiêu khích lơ đãng này, giống như là một loại tra tấn vậy.

Món đồ cuối cùng trên người, đã bị lột xuống, thân thể trắng ngà như ngọc, giống như một pho tượng điêu khắc, thần thái hoàn mỹ, mang vẻ kiều mỹ mà hồn nhiên của một nữ thần, hai mắt chớp động, cặp môi đầy lửa kia, đã dán lên lồng ngực Tiêu Thu Phong.

“Đừng ...”Không nhịn được nữa rồi, Tiêu Thu Phong đã đè nàng xuống.

Nam dương nữ âm, âm dương kết hợp, theo những triền miên không dứt kia, giống như hoa sen nở rộ, theo thân nữ phóng túng, phát ra ánh sáng, dần dần biến thành màu đỏ, còn đỏ hơn cả lửa, phạm vi càng lúc càng lớn, ma khí màu đen, dưới ánh sáng màu đỏ kia, dần mất đi khí tức băng lãnh, giống như đang bị thôn phệ.

Hoan ái vẫn tiếp tục, tư vị ngọt ngào, cùng với sự tưởng niệm muôn đời, như muốn dính chặt vào nhau. Tử Dao uốn ngực lên, đầu ngửa ra sau, bộ ngực sữa đầy đặn như dán chặt vào người của Tiêu Thu Phong, giống như muốn đem chút sức lực còn lại trên người để đổi lấy tình yêu này. Nàng mê luyến cảm giác này, cho nên không hề hay biết được những chuyện phát sinh bên ngoài.

Nhưng không biết rằng, hoan ái tại Tinh Mang trận, như được tiến hành một tẩy lễ nhân tính vậy, hai thân thể đang dính chặt vào nhau, bị hồng quang vây quanh, chậm rãi khuếch tán, lúc Tiêu Thu Phong bùng nổ, bầu trời đã phát sáng mạnh mẽ, tuy rằng được ánh mặt trời chiếu rọi, nhưng cả hai giống như đang ở trong một lớp bảo vệ, hoàn toàn không cảm thụ được nhiệt độ.

Tử Dao thư thái mở đôi mắt đẹp ra, cảm thụ được thân thể mềm nhũn vô lực, lắng nghe sự biến hóa xung quanh, tâm tình nhộn nhạo như nước, mặt dựa vào ngực Tiêu Thu Phong, vui sướng kêu lên : “Thu Phong, mau nhìn kia, Tinh Mang trận đã bị phá...”

Bị phá cái gì, vẫn chưa có gì cả, Tiêu Thu Phong tùy rằng đã dụng tâm cảm thụ, nhưng so với thể giới chân chính, nơi này vẫn còn rất khác biệt, và bọn họ vẫn chưa ra khỏi Tinh Mang trận.

Một âm thanh xa xôi truyền đến : “Tiểu tử, ta muốn thu hồi Tinh Mang chi vông, nếu còn không mặc đồ vào thì ta đi!”

Ở trong Tinh Mang trận, lão già đã sớm bày ra Tinh Mang chi vông, Tinh Mang trận đã bị phá, bị ông ta luyện hóa thành Tinh Mang chi châu, giờ phút này chỉ còn có Tinh Mang chi vông đang che chắn thay cho bọn họ.

Tử Dao đỏ mặt xấu hổ, không dám chậm trễ, tuy rằng theo đuổi thiên đạo thì đối với cơ thể trần trường của con người không hề có cảm giác. Nhưng nàng đã vì tình yêu mà bỏ qua cho ham vọng thiên đạo, làm một người phụ nữ bình thường. Thân thể của nàng, đương nhiên chỉ có người đàn ông này, chỉ có một mình hắn mới có thể hưởng thức.

Hai người mặc đồ đằng hoàng vào, giọng cười ha ha của lão già lại vang lên, từ xa vọng đến, một bóng người trong làn khói xuất hiện, tinh thần có vẻ phấn chấn, mở miệng nói : “Người thanh niên, lần này ta thật sự phải đi, có lẽ vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại, có được khóa Tinh Mang chi châu này, ta có thể theo đuổi được trình tự sinh mệnh rồi”

Tử Dao vội vàng kêu lên : “Tiên nhân, ông lợi hại như vậy, có thể cứu giúp sự phụ của chúng tôi không. Ma Tôn đột phát thần cảnh tiến hóa, thật sự quá lợi hại”

“Có nhân tất có quả, nhân của muôn đời, quả của kiếp này. Bây giờ, quả đã thành, trên đời này còn chuyện gì có thể làm khó hai người, đi thôi, làm chuyện các người cần làm, không ai có thể ngăn cản được bước chân của các người đâu”

Tiêu Thu Phong chỉ cảm thấy tâm tình dị động, một sự rối rắm trong lòng không thể yên tĩnh được, bằng ánh mắt của lão già này, tựa hồ đã hạ cái gì đó lên người của hắn rồi. Lão già cười ha ha nói : “Cảm ơn các người đã giúp ta luyện hóa Tinh Mang chi châu, đây là lòng biết ơn của ta đối với các người, ta phải đi, người thanh niên, vĩnh biệt”

Tử Dao còn muốn lưu người lại, nhưng Tiêu Thu Phong đã ngăn cản, lão già này căn bản đã không muốn nhúng tay vào việc của nhân loại, hoặc là, nhân loại đối với lão, đã không cùng loài, bọn họ cần gì phải ép buộc lão?

Thật ra lão già đã cho hắn rất nhiều rồi.

Khí tức của lão già vừa tán đi, Tinh Mang chi vông cũng biến mất, ánh mặt trời đã chiếu phủ lên người, nhiệt độ ấm áp, lập tức nảy lên trong lòng, đây mới chân chính là thể giới của hai người.

“Đi!” Nắm lấy tay của Tử Dao, bước đi mười bước, quả thật có một cảm giác không thể tưởng nổi. Những bước này, có thể lướt qua vài dặm, quả thật còn lợi hại hơn so với thần tiên.

“A, Thu Phong, em đã tiến vào thần cảnh?” Không chỉ có Tiêu Thu Phong, ngay cả công lực của Tử Dao cũng đại tăng, dù giữa hai chân đau đớn, cũng không cảm được sự kích động của nàng.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, tỏ vẻ hần cũng như vậy, cười nói : “Tử Dao, từ nay về sau em phải gọi anh là ông xã đó”

Mặt Tử Dao đỏ lên, cúi đầu đáp : “Dạ, ông xã, về sau Tử Dao sẽ nghe lời anh, nhanh lên anh, chúng ta đi cứu sư phụ của em!”

Ba bước, dưới cái phất tay của Tiêu Thu Phong, chỉ là ba bước, đã đến bên cạnh thác nước, Tham Lang đang ngồi bên bờ dầm, nghe thấy cũng kinh ngạc nhảy dựng lên, bởi vì hần không cảm giác được khí tức của người đàn ông trẻ tuổi này.

Người đàn ông này bước vào thần cảnh tiến hóa, hần đương nhiên biến, nhưng cho dù thế, hần cũng không có khả năng không cảm thụ được lực lượng của Ma xá lợi, khí tức của Tử Dao như đã hóa thành hư vô, lực lượng ma xá lợi trên người nàng đã không thấy đâu.

Hần không biết rằng, khi tiến vào thần cảnh, ma công tự nhiên sẽ bị hóa giải, lực lượng ma xá lợi, đương nhiên cũng hoàn toàn được luyện hóa, hơn nữa cùng tan ra với âm dương điều hợp, ma khí bài trừ, ngay cả trên mặt Tử Dao bây giờ cũng không còn nửa điểm quỷ rừ, chỉ còn lại thái độ lãnh diễm cao quý, mang theo khí tức của thần, làm cho người ta không dám ngược nhìn.

“Là mày, Bộ Xà...” Tiêu Thu Phong cũng cả kinh, tên phản bội của Thiết Huyết Đoàn Đông Nam khi xưa, lại là hóa thân của Tham Lang, thật là không ngờ.

Tử Dao nói : “Hần chính là Tham Lang, nhưng bây giờ chiếm lấy thân thể của người khác, luyện hóa linh hồn của bọn họ, bất quá chúng đều là lũ tà ác cả”

Kinh quang trong mắt Tham Lang chợt lóe, quát : “Các ngươi có thể bước ra khỏi Tinh Mang trận, quả nhiên là rất có tài, tiểu tử, ngươi đã tiến hóa thần cảnh, ta cũng vậy, bây giờ ta không còn sợ ngươi”

Tham Lang vừa nói, thân hình đột nhiên nghịch chuyển, lạnh lùng cười nói: “Bất quá lần này ta phải tiến tên bị thịt này đi trước một bước”

Tử Dao cả kinh, thân hình muốn động, nhưng Tiêu Thu Phong đã nhanh hơn, bóng người chợt lóe, miệng đã hét to : “Thần Long Biến...”

Long đã hóa, hóa thành Thần Long, ngưng tụ quyết của Thần Long Tâm Quyết, làm cho không khí nơi này hóa thành băng, thân hình Tham Lang hơi bị kim hãm lại, trên mặt có chút thất sắc, với lực lượng của thần cảnh tiến hóa như hần, mà bước đi nửa bước cũng khó khăn.

Không chỉ như thế, sau tiếng hét kia, lực lượng đã ngưng tụ thành hình rồng, kết thành đoàn, như một trụ băng cao mười mấy thước, so với không gian yên lặng nơi này càng cường đại hơn, trụ băng đã đóng băng Phá Quân lại, cùng lúc đó, Tham Lang vất vả đến gần, nhưng khi hần công kích vào trụ băng, thì liền mất đi tác dụng.

Lúc đó, kiếm của Tử Dao, đã muốn động, hướng về hần, Tham Lang không dám chậm trễ, thân hình chợt lui cấp tốc, , những đạo kiếm quang kia, bay thẳng về hướng trụ băng, phát ra những tiếng “keng keng”, thế nhưng kiếm khí sắc bén ấy, cho dù có thể trăm một đại thụ rất ngọt, nhưng vẫn không làm cho khối trụ băng kia bị mẻ miếng nào.

Lần này, ngay cả Tử Dao cũng rung mình, lực lượng này, thật sự quá cường đại.

Tiêu Thu Phong vẫn đứng lặng phía trên thạch nham, chớp mắt nhìn Tham Lang, lạnh lùng nói : “Tham Lang, ông quá tự đại, thần cảnh tiến hóa, mặc dù là lực lượng cường đại nhất mà chúng ta biết, nhưng võ học là vô chừng, thần cảnh tiến hóa, còn có thể tiến bộ nữa, ông có muốn biết, bây giờ lực lượng của tôi đã phát triển như thế nào không?”

Ánh mắt âm trầm của Tham Lang vừa động, cười giống như quỷ, nói : “Ta không tin, ngươi có thể chân chính trở thành thần...” Trên đời này căn bản không có thần, hoặc là... cái lão già mơ hồ kia có thể tính là một, nhưng sự thật thì không ai biết.

“Không Gian Biến...” không gian biến, chính là lực lượng cường đại nhất của thần cảnh tiến hóa, nhưng đáng tiếc là, cho dù trong không gian của hần, áp thế của người đàn ông kia, vẫn tồn tại như cũ.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, một bàn tay đưa lên, năm ngón tay tách ra, sau đó chậm rãi khép lại, không gian được Tham Lang coi là lực lượng cường đại nhất, giống như một đoàn khí, từ từ ngưng tụ, ngưng tụ trong lòng bàn tay của Tiêu Thu Phong, sau đó hình thành một hạt châu trong suốt. “Lực lượng không gian nho nhỏ này, mà muốn giết tôi, Tham Lang, ông cũng không biết tự lượng sức quá rồi đó!”

“Ông xã, hắn muốn chạy trốn, ngăn hắn lại!” Tử Dao cầm kiếm đứng một bên, phát hiện ra thân hình Tham Lang dị động, lập tức kêu to.

Tham Lang có chút hối hận, sớm biết người đàn ông này cường đại thế này, hắn sẽ không ở chỗ này mà chờ. Có lẽ đã sớm giết Phá Quân, tìm Thất Sát liên hợp rồi, nhưng trên đời này không có chỗ cho hắn hối hận, giờ phút này, hắn muốn chạy, cũng không thể thoát.

Tiêu Thu Phong không thể cho hắn một cơ hội trọng sinh thứ hai nữa.

Tham Lang tuyệt đối không bao giờ tưởng tượng được, Tình Mang trận đã cho Tiêu Thu Phong cơ hội, kết nối lực lượng tình yêu của hai người.

Tiêu Thu Phong không hề động, chỉ lạnh lùng nói : “Yên tâm, hắn trốn không thoát đâu”

Tham Lang và Phá Quân, hoàn toàn là hai phẩm tính trái ngược, trong từ điển của Phá Quân, chưa bao giờ có chữ “Trốn”, nhưng Tham Lang thì khác, vì bảo mệnh, có thể sử dụng bất kể thủ đoạn gì.

Nếu không phải Phá Quân nằm trong trụ băng, làm cho hắn không cách nào đến gần, thì hắn đã sớm lấy ông ta ra uy hiếp hai người để rời đi.

Băng quang màu trắng, giống như một bức tường băng, được dựng lên xung quanh Tham Lang, thân hình hắn giống như một mũi nhọn, đánh vào trên nó, nhưng đều bị văng ngược trở lại. Bây giờ Tiêu Thu Phong đã động, quả thật không ai có thể nhìn thấy, thậm chí ngay cả cái bóng cũng không thấy được.

Phá Thiên chỉ chưởng, hình thành chi thể thái sơn áp đỉnh cường đại nhất trong không gian, mạnh mẽ áp lên đầu Tham Lang.

Tham Lang cảm thấy trời đất nhanh chóng sụp đổ, không khí bốn phía, hoàn toàn không nghe theo lời hắn, thân hình như mất lực, loại áp lực mạnh mẽ này, giống như là một châm bàn, áp lên thân thể hắn, nham thạch dưới chân hắn, bị cắt thành hai đoạn, sau đó, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình đã bay ra ngoài.

552. Chương 552 : Cực Khổ Và Tiến Bộ Đồng Hành.

“Các người không thể giết ta...” Nhưng Tham Lang nói quá chậm, hắn còn chưa nói xong, kiếm khí của Tử Dao đã đến, nguyên thần phiêu đảng bị kiếm khí phân thành hai đoạn, chột run mạnh, rồi hóa thành bụi bặm, từ từ tan ra trong thủy đàm, chìm xuống đáy hồ, lần này, Tham Lang tuyệt đối không thể sống lại nữa rồi.

Thần Long Biến của Tiêu Thu Phong đã hóa rồng, ngưng tụ sức mạnh, đã bắt đầu tẩy rửa tất cả, thác nước đã tăngbằng, rầm rầm rót xuống, chôn vùi nguyên thần độc ác của Tham Lang, mà thân thể của Phá Quân, cũng từ trong cột nước mà rơi ra, được Tử Dao đỡ lấy.

Tay ngọc nhẹ nhàng dò xét, Tử Dao đã nổi giận mắng : “Thật là đáng giận, tứ chi ngũ mạch của sư phụ đã bị đứt hết, cho dù nguyên thần của Lang Tham đã tan biến, nhưng cũng khó làm tiêu đi mối hận trong lòng của em”

Tiêu Thu Phong đi đến, nói : “Không sao đâu, thần khí của anh có thể chữa lành thương thế của ông ta, đại kiếp này đã qua, nói không chừng sư phụ của em có thể đột phá, tiến thêm một bước dài”

Tay quơ lên, mất đi bóng dáng, nhưng Phá Quân cũng đã bắt đầu phun ra nước trong miệng, bị giam trong thác nước lâu như vậy, mà còn có thể lưu được hơi thở, xem ra đã rất kiên trì rồi.

Chờ nước trong bụng được đẩy ra hết, Phá Quân cũng từ từ tỉnh lại, nhìn hai người trước mắt, chỉ nhẹ nhàng cười, không hề kinh ngạc nhiều, thở dài, nói : “Thật không ngờ, ta vẫn còn có thể sống”

Ông vẫn sống, như vậy chứng minh rằng Tham Lang đã chết.

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia, Phá Quân có cảm giác bản thân không thể nhìn thấu được hắn.

“Sư phụ... người kiên nhẫn một phút, Thu Phong sẽ nổi kinh mạch toàn thân lại cho người, sẽ rất đau” Ngày đó nàng bị Thất Sát Chi Tử đả thương, chính là nhờ sư phụ tiêu tốn rất nhiều tinh lực, mới có thể làm cho nàng khôi phục lại. Mà thương thế của sư phụ lần này, còn nặng hơn nàng lúc đó, cho nên cơn đau khi chữa thương, sẽ phải lớn hơn.

Tiêu Thu Phong không nói gì, thân là tuyệt thế chiến tướng, sự kiên nghị của Phá Quân đương nhiên không cần hoài nghi, một chút đau đớn ấy, thì tính là cái gì?

Trong lúc suy tư, tay đã nâng chân của ông lên, cũng may, những vết thương này vừa mới bị đả thương, cho nên trị liệu cũng không mấy khó khăn, Tiêu Thu Phong không phải bác sĩ, nhưng với thể mạch của võ giả, cũng hiểu biết ít nhiều, chỉ cần đặt tay lên người ông, là có thể cảm nhận được kinh mạch trên người ông.

Phá Quân cười, nhẹ nhàng gạt đầu, xem như đã tiếp nhận sự quan tâm của Tử Dao.

Có thể cười, chứng minh rằng có thể chống đỡ được, Tử Dao mừng rỡ trong lòng, cổ vũ Tiêu Thu Phong bằng ánh mắt, tỏ vẻ có thể bắt đầu.

Gân tay, gân chân, sau đó đến kinh mạch các nơi trên người, cho dù người chữa trị là Tiêu Thu Phong, cũng phải đổ đầy mồ hôi, nếu không có lực lượng của thần cảnh tiến hóa, lại có thêm một đột phá, thì sợ là không chống đỡ nổi. Nhiều vết thương như vậy, cho thấy Tham lang quả thật là một kẻ tàn nhẫn, hoặc là, căn bản là hắn ta không chừa đường sống cho Phá Quân.

Lúc lực lượng bắt đầu khởi động, kích thích sinh cơ trong người Phá Quân, Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được, tựa hồ có sự bình tĩnh trong nó, nhẹ nhàng cười nói : “Tiền bối, lực lượng của người đã đến thời điểm tăng lên, còn lại phải dựa vào sức của người!”

Trải qua đại nạn lần này, Phá Quân cũng đã lĩnh ngộ được lực lượng của thần cảnh tiến hóa, Tiêu Thu Phong đã giúp ông đả thông thiên địa chi kiêu, còn những vết thương nhỏ khác, ông ta có thể tự mình chữa trị được rồi.

Phá Quân cũng chấn động, cảm nhận được lực lượng bùng nổ, tâm tình mừng rỡ, trên mặt cười thật vui vẻ, nói : “Đại nạn không chết, tất là hạnh phúc cuối đời. Thu Phong, ta cũng nhờ có cậu, xem ra, theo đuổi Thiên Đạo, cũng cần phải có nhân duyên, tiếc là cậu không phải đồ đệ của ta”

Mặt cười của Tử Dao trở nên đỏ hồng, hờn dỗi nói : “Sư phụ, Tử Dao đã là người của hắn, tiếng kêu sư phụ, người cũng sẽ nhận được”

Phá Quân thoáng sửng sốt, phát hiện ra sự biến hóa của đồ đệ, hơi hơi gạt đầu, nói : “Xem ra hai đứa đã dung hợp viên mãn, khó trách lực lượng của Thu Phong lại tăng lên nhiều như vậy, tốt rồi, con là con, ta là ta, bắt ta làm sư phụ của hắn, thật sự quá bất công, gọi ta một tiếng lão ca là được”

Trên con đường Thiên Đạo, đạt giả vi sư (Người mạnh là thầy), giờ phút này, Phá Quân đã không còn đảm đương nổi danh xưng sư phụ này.

Xưng hô thế nào cũng không quan trọng, Tiêu Thu Phong cũng không để ý, nghe vậy liền nói : “Xem ra, tiền bối đã không còn gì đáng ngại, Tử Dao, chúng ta về trước, Thất Sát và vũ khí hình người vẫn chưa hiện thân, an toàn của Đông Nam vẫn chưa bảo đảm”

“Sư phụ, vậy người...”

Xuất giá tông phụ, loại truyền thống này đã ăn sâu trong lòng Tử Dao, nàng chỉ thuận theo thôi, nhưng nhìn Phá Quân, nàng có chút không nỡ.

Phá Quân cười nói : “Được rồi, cả cuộc đời sư phụ đều chưa từng cười nhiều như ngày hôm nay, xem ra con còn có việc phải làm, Thu Phong nói không sai, các con cứ đi trước đi, vài vết thương nhỏ này, ta sẽ tự trị liệu, chữa thương xong, ta sẽ đi gặp hai đứa, không lâu đâu!”

Tử Dao hỏi : “Sư phụ, nơi này có an toàn không?”

“Được rồi, cho dù Thất Sát có tìm đến đây, các con cũng có thể cảm thụ được mà, hơn nữa, ta đã tiến vào thần cảnh tiến hóa, cho dù đánh không thắng, cũng có thể chạy. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu” Tuy rằng trong từ điển của Phá Quân không có chữ chạy, nhưng đây cũng là một loại an ủi.

Cảm thụ được sự biến hóa trong ngôn ngữ lạnh băng của sư phụ, tâm tình của Tử Dao cũng tốt lên, chỉ cảm thấy sư phụ như vậy, cần phải có người thân cận hơn.

Đính vào trong cuộc sống tình cảm, tâm linh từng thuần thanh, đã không thể khôi phục được như trước, Tử Dao cũng không biết rằng, kỳ thật không chỉ có Phá Quân thay đổi, mà nàng cũng đang thay đổi đó thôi.

Ngày hôm sau, trở về Tiêu gia, chúng nữ đều vui mừng, hai người đi mà không nói một lời, làm người nhà lo lắng, tuy rằng đã nói với Yên Nguyệt và Phượng Hề một tiếng, nhưng không giải thích rõ, chỉ nói là sư phụ của Tử Dao gặp nguy hiểm, cần phải đi giúp.

Tử Dao là người cường đại nhất trong chúng nữ, thân thủ của sư phụ này, càng không cần phải nói, mà ông ta cũng không thể đối phó lại kẻ địch, vậy thì không thể tưởng tượng được, mặc dù không muốn nghĩ, nhưng trong lòng tuyệt đối không dễ chịu.

Không nói ra chuyện gặp nạn trong Tinh Mang trận, vì dù sao đó cũng là bí mật của hai người.

Chẳng qua, chúng nữ nhìn thấy vẻ xấu hổ kiêu mỹ của Tử Dao, phát hiện ra từng đợt nghi hoặc, đặc biệt là ma khí sau khi được luyện hóa, đã mất đi nét quyến rũ ngày trước, chỉ tức kỳ ảo linh hoạt, thần thánh phiêu nhiên, làm cho người ta có xúc động cúi đầu, không dám ngẩng mặt.

Tử Dao cho đến bây giờ vẫn chưa biết nói dối, nên không chịu được sự chọc ghẹo của chúng nữ, cuối cùng khai ra chuyện này, khuôn mặt ngượng ngùng, tản ra ý tứ hạnh phúc, tâm tình tất nhiên không cần phải nói rồi.

Người con gái đã bước vào cửa Tiêu gia, còn có thể thoát được sao, cho nên, kết quả này đã được dự đoán rồi, chỉ là nhìn xem sớm hay muộn thôi, biết được tin này, chúng nữ cũng không kinh ngạc nhiều, âm thanh chúc phúc cứ vang lên liên tục, đối với một tiên nữ như vậy, ai mà lại đi ghen với nàng chứ?

“Tốt lắm, anh rể, anh có bản lĩnh, nói anh có tâm tư, bây giờ anh lập tức làm cho chị ấy biến thành chính thức, quả nhiên lợi hại” Liễu Yên Hồng lập tức công kích Tiêu Thu Phong, cuộc sống hạnh phúc, vẫn còn một chút màu sắc vào, rảnh rồi không có gì làm, tìm anh rể gây phiền toái, thật đúng là một lạc thú.

Đình Mỹ Đình lập tức cười nói : “Đúng vậy, chúng ta đều đã chuyển qua chính thức, chỉ còn có bạn là làm công làm thời thôi, Hồng Hồng, không phải bạn vẫn hay nói với mình sao, em vợ cũng là một nửa của anh rể, hay là bạn lên làm chức vị nhị nãi đi, cho đỡ ghiền?”

Liễu Yên Hồng xấu hổ đỏ mặt, thật không ngờ, người bạn tốt nhất gan e lệ này, thế mà lại không biết xấu hổ, quát : “Con dâu nữ này, thấy trai là quên bạn, có phải là muốn trêu đùa mình hay không, nhìn bạn dám, nhìn bạn dám trêu chọc mình nè!”

Chúng nữ còn chưa kịp phản ứng, thì hai người kẻ đuổi ta chạy, phóng ra ngoài rồi.

Vũ nắm lấy tay của Tử Dao, nói : “Tử Dao, bây giờ em đã biết cái gì là tình yêu, sẽ không còn hồ đồ nữa!”

Lâm Thu Nhã cũng nói : “Thật ra bọn chị cũng đã biết rồi, con gái mà bước vào cánh cửa Tiêu gia, tuyệt đối không thể trốn được, em xem Tiểu Tuyết kia, em nhìn Thanh Linh đó, đều đã từng đến Tiêu gia ở qua, liền thích nơi này, sao đó không chịu đi, Tử Dao, về sau em cũng sẽ ở đây, cũng không thể đi!”

Trác Ngưng Tuyết xấu hổ liếc nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Em không phải là không đi, mà là Thu Phong không cho em đi”

“Nhưng em muốn ở đây, không lo ăn không lo mặc, ai lại không muốn ở đây!” Chiêu Tuệ đột nhiên mở miệng nói : “Chị Phượng có nói, nếu Tiêu thiếu gia chê bọn em đến ăn không uống không, vậy thì bắt bọn em dùng bản thân để hoàn trả lại, Tiêu thiếu gia, mỹ nữ thanh xuân đáng yêu, hẳn là có giá trị không ít phải không!”

Triệu Nhược Thần sững sờ, nói : “Không thể nào, Phượng Hề làm như vậy là phạm pháp, đây là lừa bán dân chúng”

Phượng Hề lắc đầu, mấy tiểu nha đầu này gấp lắm rồi, nhưng vẫn đẩy nàng ra làm bia đỡ đạn, sống với nhau hơn mười năm rồi, nàng thân là chị lớn, còn có thể so đo được sao?

Nên lập tức nói : “Chị cũng bó tay rồi, nhà này ai cũng nguyên ý đến, nguyên ý ở, không ai quản được, Thu Phong, ý này rất hay đó, hay là anh cứ mua các nàng về, cả đời về ở với anh”

Ngọc Thiên bụ lại, dùng bộ ngực tuy không đầy đặn lắm, nhưng tuyệt đối là mềm mại, cạ vào cánh tay của Tiêu Thu Phong, cả người tựa vào hắn, nói : “Tiêu thiếu gia, anh mua em sẽ không chịu thiệt đâu, mỗi đêm đều sưởi ấm giường, chờ anh đó. Hay là mua luôn hai người kia đi, cho đủ tứ công chúa, mỗi người đều rất đặc sắc, hương diễm phượng hương, hương vị của tứ phượng triều hoàng, anh có muốn hưởng thức không, tối nay thử một lần nha?”

Quả nhiên là hồ ly tinh, những lời nói xấu hổ như vậy, mà cũng có thể nói ra, làm cho Lâm Ngọc Hoàn bên cạnh xấu hổ đến đỏ mặt, chứ đừng nói là Thi Diễm và Chiêu Tuệ.

Tứ phượng triều hoàng, quả nhiên rất là hưởng thụ, Tiêu Thu Phong nghĩ đến là lằng lằng cả người!

553. Chương 553 : Rửa Sạch Đông Nam.

Là đàn ông, ai cũng có giấc mộng này, chẳng qua, nhìn biểu tình của chúng nữ, Tiêu Thu Phong xấu hổ cười gượng, nói : “Ngọc Thiên, em không nhìn xem anh là ai sao, anh sẽ bị các em hấp dẫn à?!”

Liễu Yên Hồng ngồi bên cạnh cười hì hì, nói : “Được rồi, anh rể, đàn ông háo sắc, anh cũng không ngoại lệ đâu, thừa nhận đi, không ai cười anh đâu, anh dám thề trong lòng anh không nghĩ đến không?”

Vừa nhắc đến thề, Liễu Yên Nguyệt đã nổi giận lên, quát : “Tiểu Hồng, không được nói vậy, không biết lớn nhỏ”

Bởi vì lời thề lúc trước, làm cho Liễu Yên Nguyệt rất đau buồn, nàng thậm chí hoài nghi, đứa con trong bụng lần này có phải là con gái hay không. Vâng, chính nhờ cái miệng của em gái, sinh con không có tiểu JJ, tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng Liễu Yên Nguyệt vẫn nhớ rất rõ.

Ở Tiêu gia, Liễu Yên Hồng chỉ nghe lời của Tiêu Thu Phong, còn đối với chị gái, đó là sợ hãi, dù hai chị em đã còn sống với nhau rất nhiều năm, nhưng chị cả như mẹ, Liễu Yên Nguyệt đối với nàng, vẫn rất có quyền uy, làm cho nàng im lặng không dám lên tiếng.

Vũ đứng lên, cười nói : “Anh muốn tứ phượng triều hoàng thì cứ đi đi, dù sao em cũng mệt rồi, phải đi ngủ, anh đừng quấy rầy em, cứ đi tìm Ngọc Thiên đi, tiểu nha đầu này, rất thích hợp cho chuyện xấu của anh”

Thế chất kỳ quái của Ngọc Thiên, chúng nữ đương nhiên biết, nếu muốn tìm một người để thay chỗ cho mình, nàng ta là đề cử đầu tiên, hơn nữa nàng ta cũng ước gì Tiêu Thu Phong có thể đến phòng của mình nhiều nhiều một chút!

Liễu Yên Nguyệt và Thiên Nhan Duyệt đang có thai, nên tuyệt đối không thể đụng vào, vậy chỉ còn Tiểu Tuyết và Mỹ Đình, hai em này vừa mới được khai hoa, vẫn là lúc tươi đẹp nhất, được hắn yêu thương nhất.

Hơn nữa, Đình Mỹ Đình trong đêm đầu tiên đã nói qua, người lớn trong nhà đều trong ngóng cháu trai, nàng lần này phải hoàn thành nhiệm vụ. Là đàn ông, Tiêu Thu Phong có trách nhiệm giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ này.

Sáng hôm sau, Tiêu Thu Phong từ trong sự si mê quần quít của Đình Mỹ Đình mà đi ra, vừa xuống được đại sảnh, ngoài cửa liền truyền đến tiếng chân gấp gáp, Tiêu Thu Phong không cần ngẩng đầu, cũng có thể cảm ứng được, người đến là Tiểu Lục Tử.

Mấy hôm trước, thừa dịp nghỉ ngơi, cũng cho hắn nghỉ phép một chút, xemra, cả đời này, sứ mệnh của Tiểu Lục Tử chính là hộ vệ chi Tiêu gia, chẳng qua, đối với hắn, đây cũng không phải là khổ sai. Mỗi người khách bước vào Tiêu gia, đều rất cung kính với hắn, bởi vì chủ nhân của hắn, chính là Tiêu thiếu gia Đông Nam - Tiêu Thu Phong.

“Tiêu thiếu gia, Labus đến...”

Bởi vì thế cục Đông Nam, ngày hôm qua Tiêu Thu Phong đã hạ lệnh, điều bọn họ đến, hành trình từ Đài Loan về, lực lượng của Hắc Dạ và Mafia đã hoàn toàn bị tiêu diệt, còn chuyện của Thập Tam Muội, bà ta hẳn là có thể tự xử lý.

“Để bọn họ vào!” Tiêu Thu Phong vừa nói, chưa được một lát, thân hình của Lang Khuyển và Labus đã xuất hiện trước cửa, cung kính đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong tiếp nhận trà sáng từ Phượng Hề đưa đến, uống một ngụm xong, rồi hỏi : “Đã rửa sạch HongKong chưa?”

Mấy ngày nay, giao Lang tổ cho Thập Tam Muội, chính là muốn bà rửa sạch những bất lợi đối với Ngạo Thiên Minh, loại giết chóc này, chỉ cần kết quả, không hỏi quá trình. Đối với Lang tổ, HongKong căn bản là không có đối thủ, hoặc là có thể nói là đến để đồ sát, nói là đánh giết, hình như không đúng hình tượng.

Ngạo Thiên Minh tồn tại, một đám bang phái cấp ba, đương nhiên là có chút oán hận, thường gây chút phiền toái cho Ngạo Thiên Minh, đặc biệt là từ sau khi Mafia công kích, những bang phái đó thừa cơ hội này, gây phiền đến sinh ý của Ngạo Thiên Minh, lần này, phải tính sổ một lượt với chúng.

Lang Khuyển trả lời : “Tiêu thiếu gia, đã rửa sạch sẽ, hai ngày nay, đang chuẩn bị báo cáo với anh”

“Tiêu thiếu gia, anh điều bọn em trở về, nhất định là có chuyện cần làng, anh cứ nói đi, cả ngày rảnh rồi quá, thật sự không có thú vị” Labus rất đơn giản, từ nhỏ đã sinh tồn trong chiến hỏa, cơ hồ không có một phút nghỉ ngơi, lần này có cơ hội được ngủ, bọn họ lại trở nên nhàm chán. Có vài người, trời sinh là phải giết chóc.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thu Phong chợt lóe, nhẹ nhàng cười, ánh mắt này, đại biểu cho tuyệt sát, và nhị lang đều rất rõ ràng.

“Kể từ hôm nay, phân bố tất cả thành viên Lang tổ ra khắp Thượng Hải, những người có dị năng, chỉ cần không phải bạn, chính là kẻ địch, tôi không quan tâm mọi người giết bao nhiêu, hiểu chưa? Ở Đông Nam, tôi không hy vọng có kẻ nào có thể uy hiếp đến sự tồn tại của Tiêu gia”

Trong lòng Lang Khuyển vui vẻ, lập tức đáp : “Tiêu thiếu gia yên tâm, bọn em biết nên làm thế nào”

Tiêu Thu Phong làm như vậy cũng vì có nguyên nhân chủ yếu, chính là phòng bị Thất Sát, Lang tổ chính là phòng tuyến cực mạnh bên ngoài, có bọn họ, lại có Ruth và Vũ, cùng với Tử Dao ở đầu, Thượng Hải tuyệt đối là cấm địa, nhưng chính hắn tuyệt đối không ngờ, chỉ mệnh lệnh này, đã mang đến sát khí cho rất nhiều người.

Mật thám ẩn trốn ở Đông Nam, chỉ cần rơi vào tay Lang tổ, xác định là chết không toàn thây, những người này đều có chút dị năng, và đương nhiên không thể chạy thoát được khứu giác nhạy bén của Lang Khuyển.

Từ hôm đó, Đông Nam thoát nhìn sóng yên gió lặng, nhưng ám vân đã bắt đầu khởi, chẳng qua, chỉ có đương sự mới biết thôi, loại giết chóc này cường thế như thế nào. Tin tức không ngừng truyền đến, các quốc gia có cao thủ bị giết, đều có ý đồ phản công, và kết quả chờ đợi bọn chúng, là sự chém giết tàn khốc.

Một tuần sau, những tổ chức không chịu nổi đã bắt đầu rút lui, Đông Nam đối với các quốc gia này, đã trở thành cấm địa.

Nhìn tư liệu trong tay, Phượng Hề cũng có chút ngạc nhiên, nhìn thấy vẻ nhàn nhã của Tiêu Thu Phong, cười nói : “Ông xã, những người của Lang tổ này, thật sự rất cường đại, đám người đó đều là cao thủ cấp thế giới, thật không ngờ lại chết vô số ở Đông Nam, truyền ra ngoài, sợ rằng không ai tin tưởng”

Cao thủ cấp thế giới? Tiêu Thu Phong cười cười, so với mười đại cao thủ năm đó, quả thật cũng có chút tiếng vang, nhưng khi hắn đột phá thần cảnh tiến hóa, những người này trong mắt hắn, cũng không đáng một đồng, những tên này có thể so sánh với Lang tổ do một tay hắn huấn luyện ra sao?

“Những tên này ngay cả Thần Binh Chiến Đội cũng không sánh bằng, sao có thể đối kháng với Lang tổ, chẳng qua, như vậy cũng tốt, đuổi chúng ra khỏi Đông Nam, có thể làm cho chúng ta bình yên một chút, anh thật sự không thích cảm giác bị người khác nhìn trộm”

Phượng Hề cũng âm thầm chấp nhận, tuy rằng hệ thống tình báo Thiên Vồng của nàng, dưới sự trợ giúp tài lực của Long Đăng, càng hệ thống hóa hơn, càng thâm sâu nhập hóa hơn, nhưng những người này luôn làm cho người ta không quá thoải mái. Lần này rửa sạch sẽ, cũng giống như ở HongKong, nhưng nhân tố gây bất lợi cho Tiêu gia, đều phải bài trừ hết.

Không ai bị kinh động, cũng không ai báo cảnh sát, lai lịch của những người này vốn thần bí, không được phép tiết lộ, cảnh sát chỉ thu thập được thi thể, rồi lúc ghi chép, lại viết rằng thi thể vô danh, bởi vì không ai đến nhận lãnh.

Nửa tháng sau, Phá Quân sau khi hồi phục thương thế, cũng đã về đến Đông Nam, lần này trải qua sinh tử, lực lượng tăng lên, khí chất của ông cũng có sự thay đổi, bộ dáng lạnh lùng trước kia, đã trở nên hài hòa rất nhiều ngay cả Tử Dao cũng được làm nũng với ông, hai thầy trò này, đều có tiến bộ, càng ngày càng giống người bình thường.

“Thu Phong, ta vẫn cảm nhận được lực lượng của hắc ma, đã cường đại đến mức bạo phát, Thất Sát xuất thế, tuyệt đối sẽ không còn xa. Hơn nữa lực lượng này tựa hồ như đến từ phương bắc, Thu Phong, cậu hẳn là nên đi phương bắc một chuyến là vừa!”

Phá Quân nói rất hàm súc, nhưng Tử Dao đã không nhịn được kéo tay Tiêu Thu Phong lại, nói: “Sư phụ, người thật là, vừa mới đến đã muốn kéo Thu Phong đi, người ta mới không muốn hấn rời đi!”

Tiêu Thu Phong thì vẫn còn đang trầm tư, nhưng Phá Quân lại nói thêm: “Thất Sát xuất thế, nhất định sẽ có nhiều sinh linh bị giết hại, nếu Thu Phong cảm thấy phương Bắc không cần thủ hộ, vậy cũng không sao, sinh tử có mạng, phú quý tại trời, lần này, ta cũng nhìn lạnh nhạt thôi”

Phá Quân có thể nhìn lạnh nhạt, nhưng Tiêu Thu Phong thì không thể, bởi vì ở phương bắc, kinh thành, vẫn còn có thân nhân của hắn, có mẹ ruột của hắn, có ông ngoại bà ngoại, nhất là còn có một đồng bạn bè thân thích.

Tử Dao vừa nghe, có chút đau khổ buông tay Tiêu Thu Phong ra, hình như muốn khóc, nói: “Thu Phong, hay là anh đi xem thử đi, tin tưởng rằng ở phương Bắc cũng có bạn của anh, Đông Nam có em và sư phụ ở đây, hẳn là không có việc gì đâu”

Tiêu Thu Phong cười cười, không cự tuyệt, gật đầu nói: “Vậy được rồi, anh sẽ đi một chuyến, tiền bối, người ở lại Đông Nam, vất vả cho người”

Phá Quân cũng cười: “Kêu Tử Dao chuẩn bị cho ta vài bình rượu ngon, ta sẽ không thấy vất vả đâu”

Phá Quân lĩnh ngộ được thiên cơ mật lục, cho nên có nhiều lúc nói như thế, tuyệt đối rất linh nghiệm, Tiêu Thu Phong trong lòng cũng có chút hoài nghi, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cho nên hành trình lên phương Bắc, hẳn vẫn phải đi.

Hắn đã nghĩ đến, mang Lang tổ theo, dọn dẹp Đông Nam nửa tháng nay cũng rất tốt rồi, cho nên để bọn họ lên phương bắc kiến thức một chút, hơn nữa, Labus không phải muốn cùng đám Lý Cường Bình so tay một chút sao, lần này, thật đúng là một cơ hội tốt, cạnh tranh mới có tiến bộ, Tiêu Thu Phong thật đúng là không thể từ chối tâm lý này được rồi.

Nhưng khi Tiêu Thu Phong nói ra tin tức này, chúng nữ đều bắt đầu nghị luận, không tình nguyện, và không muốn hấn đi.

“Ông xã, anh mới vừa về vài ngày, liền hôm nay nơi này, ngày mai nơi đó, không thể ở nhà với bọn em sao?” Thiên Nhan Duyệt là người đầu tiên làm khó dễ, vừa mới mang thai, cuộc sống đã vất vả lắm rồi, không còn người đàn ông yêu thương bên cạnh, cuộc sống mỗi ngày sẽ như thế nào đây?

“Khi nào trái đất ngừng quay, thì anh hình như mới ngừng đi thì phải, mới về Đông Nam đã chạy lên phương Bắc, từ lúc em quen biết anh đến giờ, tựa hồ như chưa bao giờ thấy anh yên phận cả, lần này lại muốn đi, chuẩn bị đi bao lâu đây?” Thanh Bình Nhi mấy ngày nay cũng đã dần quen thuộc với cuộc sống ở Đông Nam, cũng biết thân phận và thói quen của các nàng, mọi người cùng hiểu nhau, cuộc sống ngày thường cũng không tệ lắm.

Nàng là một cô nhi, không chỗ nương tựa, Tiêu Thu Phong là chỗ dựa duy nhất của nàng, so với những người khác, người đàn ông này, rất quan trọng với nàng.

554. Chương 554 : Bắc Thượng.

Đã nói đến như vậy, Thanh Bình Nhi không còn gì để nói, chỉ là chu miệng lên, dù sao thì nàng vẫn không muốn Tiêu Thu Phong phải đi.

Liễu Yên Hồng bên cạnh lại nhìn Đinh Mỹ Đình nói : “Mỹ Đình, bạn vừa mới “lên chức”, sao lại để anh rể của mình rời đi, không giữ anh ấy lại?”

Đinh Mỹ Đình đỏ mặt lên, tuy rằng đã thành phụ nữ, nhưng thời gian vẫn chưa lâu, nàng vẫn chưa thích ứng với thân phận mới, ngượng ngùng nói : “Tiêu đại ca có việc quan trọng phải làm, mình làm sao có thể ngăn anh ấy được, hơn nữa, mình cũng đang muốn thời dịp này, quay về thăm nhà mà, có thể cùng đi với Tiêu đại ca”

“Ồ, thì ra đã được tính hết rồi, khó trách, các chị đều đau khổ, chỉ có bạn là hớn hỏ, quả nhiên là tiểu quỷ”

Đối với sự trêu đùa của Liễu Yên Hồng, Đinh Mỹ Đình đã bắt đầu thích ứng, nghe vậy cũng không giận, nói : “Cái này chỉ là tiện đường thôi”

Vũ cười nói : “Được rồi, có Mỹ Đình cùng đi cũng tốt, tránh cho Thu Phong ở ngoài làm bậy, lúc trở về nhà, Thu Phong có thể dùng thân phận con rể, để đi thăm gia đình!”

Có Vũ lên tiếng, chuyện này coi như được quyết định, thật ra trong lòng các nàng cũng biết, nếu không phải là việc gấp, người đàn ông này cũng sẽ không rời nhà, nhưng mà, mỗi lần rời đi như vậy, các nàng đều rất đau khổ, nếu cả đời phải như vậy, các nàng không còn muốn sống nữa!

Phượng Hề hỏi : “Thu Phong, Tử Dao có thể cùng đi với anh không? Như vậy có thể giúp đỡ lẫn nhau, cũng an toàn!”

Tiêu Thu Phong còn chưa mở miệng, Tử Dao đã lên tiếng : “Phượng Hề, không cần, Thu Phong đi một mình được rồi, Đông Nam cần em, em sẽ ở lại coi chừng nơi này, chẳng qua anh ấy sẽ mang Lang tổ đi, tập hợp tất cả lại cùng lên đường”

“Ông xã, đi sớm về sớm” Liễu Yên Nguyệt không nói thêm gì, chỉ nói ra kỳ vọng lớn nhất trong lòng mọi người, đi sớm về sớm, tất cả bình an.

Nhưng Tiêu Thu Phong mỗi lần ra ngoài, đối mặt với hung ác, có thể bình yên vượt qua. Nhưng lần này kẻ thù là Thất Sát và Vũ khí hình người, trong lòng Tử Dao còn phiền não hơn bất kỳ người nào, bởi vì chỉ một mình nàng mới biết được, lực lượng cường đại của hai người này, cùng với sự chuẩn bị của rất nhiều năm tháng, tin tưởng rằng còn cường đại hơn cả Ma Tôn Tham Lang.

Triệu Nhược Thần và Ruth đương nhiên cũng muốn đi theo, nhưng thấy chúng nữ nói như vậy, cũng không cách nào mở miệng được, trừ dặn dò và quan tâm, cũng không thể nói gì khác.

Chỉ có đám những cô nhóc thì khóc không tha, nhất là Tiểu Tuyết và Ngọc Thiên.

Tuổi các nàng còn nhỏ, đương nhiên là không thể kiên cường như các chị rồi.

Tiêu Thu Phong đương nhiên cần phải an ủi từng người, rồi đến ban đêm, cũng thông báo với người lớn một tiếng, rồi dẫn Đinh Mỹ Đình rời khỏi Tiêu gia, đi lên hướng Bắc, đương nhiên không cần hỏi, điểm đến là Kinh Thành.

Lực lượng cường đại của Thất Sát và vũ khí hình người, cho dù là Thiên Vong cũng không thể tra ra, có lẽ chỉ phải dựa vào chính sức của Tiêu Thu Phong, nếu Phá Quân đã nói vậy, thì hẳn phải thật cẩn thận.

Đêm khuya, máy bay đã đến sân bay kinh thành, mà Lang tổ tối qua đã nhận được lệnh, cũng đã sớm tới, giờ phút này đã phân bố toàn bộ các góc ở kinh thành, chỉ chờ chỉ thị hành động của hắn.

Lần này đến, Tiêu Thu Phong cũng không thông báo cho ai, nhưng khi ra sân bay, phát hiện ra một chiếc xe có rèm che, mà người đứng cạnh chiếc xe, làm cho Tiêu Thu Phong rất kinh ngạc, chính là mẹ của Đinh Mỹ Đình.

“Mẹ, mẹ, bọn con ở đây!” Đinh Mỹ Đình nắm lấy tay của Tiêu Thu Phong, hưng phấn vô cùng, khi máy bay đáp xuống đất, nàng đã len lén gọi điện cho mẹ, từ biệt mấy tháng, với tâm tính của con nít như nàng, đương nhiên là đặc biệt nhớ nhà, trước kia ở kinh thành, đến Hoắc gia ở, nàng thật sự không hề cảm thấy như vậy.

Người đàn bà thấy được Đinh Mỹ Đình, cũng cười thoải mái đi tới, hai tay giơ ra, bế lấy Đinh Mỹ Đình, nói : “Tiểu nha đầu này, thật sự là làm mẹ lo muốn chết, sao rồi, ở Đông Nam có được không, có bị người ta khi dễ không?”

Nghe ông già chồng nói, Tiêu thiếu gia Đông Nam, không hề có ít người phụ nữ, làm nữ nhi bảo bối của Đinh gia đệ nhất gia tộc ở kinh thành, Vân Mai đương nhiên là phải lo lắng cho con gái, nếu không phải con gái kiên trì, bà sẽ không đồng ý gả con gái cho một người đã có vợ.

Chẳng qua, bây giờ xem ra, tất cả vẫn không có gì thay đổi.

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, có Tiêu đại ca, ai dám khi dễ con, mẹ xem, con gái không phải rất vui vẻ, yên tâm đi mẹ, con sống rất tốt, lần này Tiêu đại ca đến kinh thành có việc, con đi theo để về thăm mọi người, ba có khỏe không, ông nội đâu, về hưu chưa?”

Bà ta trừng mắt nhìn đứa con gái của mình, thầm nghĩ, ông già chồng cả đời cũng sẽ không về hưu, kêu ông về hưu, không phải là muốn lấy mạng ông sao?

“Nhạc mẫu, đã lâu không gặp, xem ra người càng lúc càng trẻ đẹp” Bà ta đã hơn bốn mươi rồi, nhưng bảo dương không tệ, điều kiện gia tộc như vậy, cơm không lo thiếu, cộng thêm có ông chồng là đại tướng kinh thành, còn có ông già chồng nắm trùm một khu, bà muốn gió là được gió, muốn mưa là được mưa.

Bà ta cười nói : “Thu Phong, con đã lớn như vậy rồi, sao vẫn không để cho người ta bớt lo lắng vậy, con có biết con mất tích mấy năm đi, người nhà của cô vất vả thế nào không, lo lắng cho con như thế, mà mồm mép của con lại phát triển như vậy”

Thật ra nếu không vì con gái, thì Tiêu Thu Phong dù có ở đâu thì bà cũng không quan tâm, nhưng bây giờ, thằng ku này là con rể của bà, người ta nói con rể cũng là một nửa con trai, làm bà không thể không lo lắng, hơn nữa, hai người đàn ông trong nhà, lại thở dài than ngắn, mỗi ngày cứ lôi chuyện của con rể ra mà ngồi nhai tới nhai lui, làm bà không muốn nghĩ đến cũng không được.

Nghe mẹ răn dạy, Đinh Mỹ Đình đương nhiên không muốn nghe, nói : “Mẹ, Tiêu đại ca chỉ lấy lòng mẹ thôi mà, nhìn mẹ kia, chỉ biết trách người khác, biết vậy con gọi ba đến đồn”

Ba rất thân thiết với Tiêu đại ca, mỗi lần gặp đều rất vui vẻ.

Bà ta thở dài, nói : “Bây giờ tốt lắm, con gái đã không còn là của tôi, vừa mới nói chồng của nó hai câu, mà nó đã muốn lập tức trở mặt với mẹ của nó rồi, Thu Phong, có thể trở về bình an là tốt rồi, lão gia tử vẫn chưa biết con sẽ đến, chúng ta mau về thôi!”

Thật ra sự quan tâm của người lớn dành cho con trẻ, đều rất thật tâm, và hẳn chịu trách nhiệm cho hạnh phúc cả đời của con gái, nên không thể chấp nhận sơ sẩy được.

Tiêu Thu Phong cười cười, không nói gì, Đinh Mỹ Đình quay đầu lại nhìn hấn bằng cặp mắt thâm tình, ý bảo hấn đừng giận. Có người quan tâm như thế, sao hấn có thể tức giận được?

Đinh gia cũng đã đến vài lần, nhưng lần này đến có chút đặc biệt, lần đầu tiên con rể đến cửa, đương nhiên là phải long trọng, mẹ vợ trước khi ra sân bay đón, cũng đã dặn người hầu chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, rồi gọi hai cuộc điện thoại, kêu cha con Đinh gia nhanh chóng trở về.

“Haha...” Đinh Ái Quốc vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong, quả nhiên hưng phấn vô cùng, bước lại ôm chặt hấn một cái, làm cho Đinh Mỹ Đình vui vẻ vô cùng, ba thích hấn, nàng đương nhiên rất hạnh phúc.

“Tiểu Phong, tiểu tử này thật sự thích tra tấn người khác, dùng một cái là mất tích ba năm, làm chú không chịu nổi, nghe nói con không có việc gì, cả người chú đều rất thoải mái” Vợ gọi điện, nói trong nhà có chuyện, ông ta đương nhiên lập tức trở về, trên đời này có chuyện gì quan trọng hơn chuyện nhà, chỉ có Đinh lão là có chút từ tốn thôi.

Tiêu Thu Phong nói : “Nhạc phụ đại nhân tình long hổ mạnh, xem ra thực lực đã phát triển thêm một bước, hẳn là đã đến Vô Phong Chi Cảnh!”

Đinh Ái Quốc sững sờ, có chút không tin tưởng nhìn Tiêu Thu Phong, hỏi: “Không thể nào, tiểu tử con sao mà biết, ba ngày trước chú mới đột phá Tiên Thiên Chi Cảnh, chuyện này, ngay cả ông già còn chưa biết nữa mà”

Đinh Mỹ Đình cười vui vẻ nói : “Đương nhiên rồi, Tiêu đại ca là thiên hạ vô địch, còn có chuyện gì mà không biết”

Dù dốt võ công, nhưng được phen lên mặt, vẫn phải khoe mẽ chút.

Đinh Ái Quốc vỗ đầu, nói : “Khó trách, ngày hôm qua có nhiều cao thủ đến kinh thành, làm cho Kinh Vệ quân phải tăng mức đề phòng lên cấp ba, thì ra tiểu tử này tác quái, này, Tiểu Phong, có làm chuyện gì, nhớ phải báo cho chú trước nhé, đừng để ông già có cơ hội chửi mắng chú”

Thật ra cũng hơi cực, không phải là ông không muốn tiến, mà tại ông cha già cứ lấy bản thân ra so với tiểu tử này, sao có thể so được. Chẳng qua, ông còn có con gái, cho dù tiểu tử này lợi hại thế nào, cũng phải gọi ông một tiếng cha vợ.

Tiêu Thu Phong cười cười, nói : “Yên tâm, lần này con chỉ đến thăm hỏi người thân thôi, thuận tiện tham quan một chút, không có làm gì đâu, đừng quá lo lắng”

Đối mặt với Thất Sát và Vũ khí hình người, nói ra, sẽ tạo sự khấn trương, trừ như vậy thì cũng chẳng còn gì có ích, cho nên Tiêu Thu Phong đành phải che dấu.

Nhưng Đinh Ái Quốc lại không tin tưởng, nói : “Thu Phong, không phải chú không tin con, mà con rất quậy, ông già chú nói, con mà đến đâu, thì thiên hạ ở đó đều loạn đến đó, không ai có thể gây chuyện bằng con cả, con xác định chứ, lần này chỉ đến thăm người thôi sao?”

Đinh Mỹ Đình nhìn thấy ông già cứ ép hỏi, kéo lấy tay của Tiêu Thu Phong, khó chịu nói : “Hỏi người vậy để làm gì, ngồi máy bay lâu như vậy, mà vẫn chưa để cho Tiêu đại ca nghỉ ngơi, Tiêu đại ca, không cần để ý đến ba nữa, lát nữa ông nội trở về, chắc chắn còn phiền hơn nữa, anh nên nghỉ ngơi một chút đi!”

Xấu hổ lắc đầu, Đinh Ái Quốc chỉ biết há miệng, tựa hồ như có chuyện muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại nói : “Mỹ Đình, con là con gái của Ái Quốc ta, sao lại đi giúp cho người ngoài chứ?”

“Con là vợ của Tiêu đại ca, tâm của vợ, đương nhiên phải hướng về chồng, có gì kỳ quái sao?”

Ừ, quả thật không kỳ quái!

555. Chương 555 : Tin Tức Kinh Người.

Không được bao lâu, Đinh lão đầu đã vội vã chạy về, còn chưa vào cửa mà đã kêu lên : “Vân Mai, xảy ra chuyện gì, sao lại vội gọi ba trở về thế, làm chậm trễ công tác của ba”

Nhưng lúc ngừng đầu lên, vẻ mặt liền chấn động, hơi sững sờ, giọng nói cuồn cuộn lên, nói : “Ta còn tưởng là gì, thì ra là các con đã trở về, Thu Phong, tiểu tử con thật đúng là thần nhân, muốn gặp mặt con thật không phải dễ”

Đinh Mỹ Đình đã hừ một tiếng không vui, nói : “Được rồi, ông nội, ông bận mà, hay là làm việc tiếp đi, con và Tiêu đại ca cơm nước xong sẽ đi, không quấy rầy ông đâu”

Đinh lão đầu yêu thương đứa cháu gái này biết bao, làm sao mà giận được, vội vàng cầu xin : “Được rồi, được rồi, Mỹ Đình, không cần chế nhạo lão già này nữa, sớm biết các con trở về, ông đã ở nhà đợi rồi, lần này coi như ông sai, coi như là lỗi ông được chưa”

Tiêu Thu Phong đã đi tới, cười nói : “Đình lão, đã lâu không gặp, ông vẫn chưa bao giờ già, vẫn hấp tấp và bận rộn như vậy, thật sự làm cho người ta kính nể”

Đình Bản Quân không có thời gian khách sáo, kéo tay Đình Mỹ Đình, thở dài nói : “Tiểu nha đầu này, đi ra ngoài lâu như vậy, cũng không biết về thăm một lần. Biết mọi người nhớ con lắm không, nếu không phải ông cản, thì mẹ của con đã sớm đến Đông Nam tìm con rồi”

Đình Mỹ Đình nói : “Có gì đâu, ông nội, con đã lớn rồi, mọi người không cần coi con như con nít nữa, hơn nữa, Tiêu đại ca sẽ chăm sóc cho con, mọi người không cần lo. Con sống ở Đông Nam rất tốt, mà không phải cứ cách vài ngày là con đều gọi điện về nhà sao?”

Mẹ từ trong phòng bếp đi ra, nói : “Con còn nói nữa sao, gọi điện thoại, nhưng có chuyện gì cũng không chịu nói, mọi người trừ việc biết con còn sống ra, cái khác đều không biết”

Đình Ái Quốc đứng bên cạnh Tiêu Thu Phong, lập tức cười nói : “Tôi nói rồi, mọi người không cần lo mà, có Thu Phong bên cạnh, Mỹ Đình sao có thể có chuyện được. Bà xem, bây giờ không phải nó sống vui vẻ sao, không có chuyện gì hết”

Nhìn Đình Mỹ Đình ngồi bên cạnh Tiêu Thu Phong, bộ dáng như tan ra trong tình yêu, người của Đình gia đương nhiên rất vui mừng. Đối với bọn họ mà nói, hạnh phúc của con gái, chính là điều quan trọng nhất của Đình gia.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, Mỹ Đình, con lại tâm sự với mẹ đi, chúng ta còn chuyện cần hỏi Thu Phong” Đình lão đầu vừa nói, Đình Mỹ Đình đã làm ra bộ dáng sớm biết, nói: “Không cho phép quẩn quất lấy Tiêu đại ca lâu, ngồi máy bay lâu như vậy, anh ấy cần nghỉ ngơi”

Tâm của cháu gái chỉ biết hướng về tiểu tử thú vị này, thật sự là làm cho tâm lý của Đình Bản Quân rất khó chịu.

Chỉ đến khi Mỹ Đình được Vân Mai kéo vào phòng bếp, ông mới dám mở miệng, tức giận nói : “Thu Phong, lần này đến kinh thành, lại chuẩn bị làm gì vậy, để ta báo cáo với số Một, tránh để đại loạn”

Tiêu Thu Phong cười khỏ, lão già hỏi y chàng Đình Ái Quốc, không phải bọn họ cho rằng, trời sinh hẳn thích gây chuyện sao “Đình lão đầu, tôi chỉ đến kinh thành thăm người thân thôi, còn chưa kịp đến Hoắc gia nữa là. Ông làm như tôi là kẻ giết người hàng loạt không bằng vậy, giống như đã làm ra tội ác tày trời, đi đến chỗ nào thì chỗ đó liền không yên bình”

Đình lão đầu làm ra vẻ đúng là như vậy, nói : “Cậu nói không sai, cậu đến chỗ nào là chỗ đó liền xảy ra chuyện. Tôi rất lo lắng, vô cùng lo lắng, không được, Ái Quốc, tăng mức phòng vệ của Kinh Vệ quân lên cấp bốn, không được nghe tiểu tử này nói bậy, phải chuẩn bị tốt. Nó là tên thích gây họa”

Lần này, không có có Tiêu Thu Phong lắc đầu, ngay cả Đình Ái Quốc cũng mỉm cười, xem ra cha già đã bị Tiêu Thu Phong làm cho sợ hãi rồi. Náo động mấy năm trước, ông vẫn còn nhớ, trong lòng vẫn khiếp sợ, không dám cầu thả.

Chẳng qua, Tiêu Thu Phong đã bắt đắ dĩ nói : “Được rồi, Đình lão, ông đã nhận định như vậy rồi, thì tôi cũng không nói láo nữa. Lần này tôi đến, trừ thăm người thân ra, còn có một kẻ địch cường đại”

Cái mặt của Đình lão đầu liền biến đổi, vội vàng hỏi : “Rất cường đại? Có cần mọi người hỗ trợ không?”

Chỉ cần có thể giúp, ông chấp nhận vất vả một chút, giúp hắn xử lý chuyện này, tránh cho tiểu tử này gây chuyện, chuyện bé xé ra to. Đến lúc thu dọn tàn cuộc mới là nhức đầu.

“Chỉ một người? Là ai? Có thể làm cho con đánh giá là cường đại?” Đình Ái Quốc tuy rằng không biết có lực lượng của thần kính, nhưng bản thân ông tuyệt đối đã là cường giả nhìn xuống chúng sinh rồi, trước mặt ông mà còn có người xưng là cường giả sao?

Thật ra cái này cũng không thể trách Đình Ái Quốc, người biết, giống như một cái vòng tròn, càng biết thì càng nhiều, hoặc là không biết gì hết. Đây là một đạo lý.

“Đình lão, ông có bao giờ nghe qua tam đại cao thủ phương Đông chưa? Đúng, không phải tam long, bọn họ mới chính là đại cao thủ chân chính” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng hỏi.

Đinh lão đầu sững sốt, nhưng trong mắt Đinh Ái Quốc đột nhiên có chút kinh ngạc, hít sâu một hơi, hỏi : “Thu Phong, có phải con muốn nói đến hắc quang, thanh quang và hồng quang không? ...Nhưng đó là truyền thuyết mà, bọn họ thật sự tồn tại?”

Lần này, Đinh lão đầu cũng nhớ đến hồ sơ tuyệt mật nhất của quốc gia, hình như có truyền thuyết nói về ba người này. Nhưng truyền thuyết mà, rất mờ ảo và huyền bí, ông cũng không rõ ràng, và lại cũng chẳng ai coi truyền thuyết là thật cả.

Nhưng Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng gạt đầu, nói : “Không sai, chính là bọn họ, bọn họ còn lợi hại hơn so với sự tưởng tượng của mọi người”

Đinh lão đầu lập tức nói : “Không đúng, bọn họ có ba người, cậu lại nói chỉ có một kẻ địch, Thu Phong, ba người đó thật sự còn sống sao?”

Cao thủ hơn trăm tuổi, vẫn còn sống khỏe mạnh, điều này làm hai người thật bất ngờ.

“Bọn họ không chỉ còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt. Chẳng qua, đối thủ của tôi lần này chính là Thất Sát, cũng là kẻ đã bắt tôi đi ngày trước, thân ảnh của hắn là một đạo thanh quang”

Đinh Ái Quốc hỏi : “Những người khác đâu?” “Hắc quang Tham Lang đã chết, nửa tháng trước, chết tại xa đảo Đông Nam... tôi giết”

Đinh Ái Quốc cả kinh, sắc mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, hỏi : “Thật... thật sự là do con giết, con có thể giết Tham Lang?”

“Vì sao không thể, chỉ cần là người, bất luận là cao thủ thế nào, cũng có một ngày sẽ chết”

“Vậy Phá Quân đâu, nếu Thất Sát và Tham Lang còn sống, vậy Phá Quân đâu? Ông ta được xưng là cao thủ chính phái, hẳn là phải đối phó với Thất Sát, không thể để tà ác muốn làm gì thì làm” Đinh lão đầu khẩn trương nói.

Tiêu Thu Phong cười cười, không nói, Đinh Mỹ Đình đã chạy vù ra từ phòng bếp, giọng nói ngọt ngào đã vang lên : “Hỏi xong chưa, gặp hai người, lần nào cũng như vậy, Tiêu đại ca có rất nhiều chuyện, thật sự phải nói cho hai người biết sao?”

“Tiêu đại ca, đến đây, ăn cơm, anh xem, mấy món này đều là do em tự làm đó” Kéo tay Tiêu Thu Phong, không để cho hai người có cơ hội nữa, làm cho Đinh Bản Quân khẩn trương vô cùng, giống như đang ngồi trên chảo nóng.

“Mỹ Đình, ngoan, ông chỉ hỏi vài câu, vài câu thôi...”

Tiêu Thu Phong đương nhiên hiểu lòng lão già này, nhưng việc này, cho dù ông ta biết rõ ràng, thì thật sự cũng không thể giúp được gì, lập tức cười nói : “Đinh lão, việc này, ông biết một chút là được rồi, không cần hỏi nhiều. Làm chuyện mà ông nên làm đi, chuyện này, đã vượt qua phạm trù xử lý của quốc gia rồi, tôi sẽ xử lý”

Lão già còn muốn hỏi, nhưng Đinh Ái Quốc đã kéo tay ông lại, nói : “Cha, Thu Phong nói đúng, việc này, cứ để hắn lo, chúng ta cứ làm tốt việc của mình, yên tâm, mọi chuyện vẫn bình thường mà”

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Đinh lão đầu vẫn muốn nghe về chuyện của tam đại cao thủ. Lúc trước có thể trở thành truyền thuyết, nhưng bây giờ vẫn còn tồn tại, làm cho ông rất hứng thú. Bởi vì loại cao thủ này, đối với quốc gia mà nói, quả thật uy hiếp rất lớn.

Thức ăn ngon, rượu ngon, Tiêu Thu Phong đã đến, mẹ vợ bỏ rất nhiều tiền ra, chỉ để làm một chuyện, đó chính là muốn Tiêu Thu Phong đối xử tốt với Đinh Mỹ Đình, những thứ khác đều không quan trọng.

Đinh Mỹ Đình đã không còn là con nít, trên bàn cơm, không ngừng gấp đồ ăn cho Tiêu Thu Phong, làm cho bà rất vui, nhìn con gái và con rể yêu thương nhau như thế, khoái khoái lạc lạc, thật vui vẻ, bà cảm thấy không còn gì lo lắng.

Đinh Ái Quốc sau khi khởi động phòng vệ mức bốn, cũng cùng Tiêu Thu Phong uống rượu, có thể cùng con rể ngồi nhậu, quả thật làm cho ông rất vui.

Đinh Bản Quân thì trầm mặc, bởi vì trong lòng ông rất lo lắng, đáng tiếc bây giờ, ông có vài vấn đề không tiện để hỏi.

Vốn định chờ ăn cơm xong, sẽ kiếm thời gian rảnh mà hỏi thăm, nhưng thật không ngờ, vừa buông đũa xuống, Đinh Mỹ Đình liền kéo tay Tiêu Thu Phong, chuẩn bị rời đi, ngay cả mẹ cũng không thể giữ được.

“Mẹ, bọn con còn chưa đến Hoắc gia, còn chưa đi gặp chị Thanh Linh, không có thời gian ở đây lâu. Cũng không lâu lắm, khoảng hai ngày nữa là con về lại, nhưng Tiêu đại ca thì không chắc sẽ về cùng” Bà đã đồng ý, vì bà quan tâm đến con gái. Nhưng Đinh Bản Quân thì há mồm ra, không biết nên nói gì.

Nhìn hai người nắm tay rời đi, Đinh Bản Quân không muốn tốn chút thời gian, nói lớn tiếng với lính gác cửa : “Lập tức chuẩn bị xe, ta muốn đến văn phòng thủ trưởng, nhanh lên”

Vân Mai khó hiểu, hỏi : “Cha, có chuyện gì với vậy, Mỹ Đình vừa đi, ba cũng muốn đi luôn à, trời sắp tối rồi đó”

Nhưng Đinh Bản Quân không có thời gian trả lời, mặc áo khoác lên, chui vào trong xe, phóng đi như bay.

Chỉ có lúc quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng rất buồn cười của Đinh Ái Quốc, Vân Mai quát : “Ông còn đứng ở đây làm gì, có phải Thu Phong đến đây, có bạn nhậu nên vui không. Đừng tưởng rằng tôi không biết, vừa rồi lúc ăn cơm, ông cứ kính rượu rồi mời rượu, uống cũng không ít. Lần sau xem tôi cấm ông uống rượu thế nào, hừ”

Trên đời này, thứ thông minh nhất chính là đàn bà, Đinh Ái Quốc bây giờ cũng biết, tâm tư của ông, căn bản là đã không thể chạy thoát hỏa nhãn kim tinh của vợ.

556. Chương 556 : Thân Nhân Gặp Lại.

Đi vào cửa lớn Hoắc gia, thấy được hai thành viên Mị Ảnh, không thấy chúng nữ trong nhà, có vẻ yên tĩnh, đặc biệt là mặt trời đã ngã về tây, cảnh đêm thanh thiết tuyệt đẹp, nhưng những người già không ra khỏi cửa, chắc là không muốn nhìn thấy cảnh đẹp của hoàng hôn, cảm thụ sinh mệnh dần trôi qua.

Đinh Mỹ Đình nhẹ nhàng thở dài, nói : “ Tiêu đại ca, anh xem, nơi này rất im lặng, không có người, đối với chúng ta, thế giới kiểu này không có niềm vui. Hay là đem mọi người cùng nhau về Đông Nam đi. Mọi người ở chung một chỗ vui vẻ biết mấy, thế thật là tốt”

Tiêu Thu Phong cười nhẹ nhàng, nói : “ Mỹ Đình, em có tâm nguyện này, thật là tốt, nhưng mọi người có đồng ý sao. Cổ nhân nói : Lá rụng về cội. Hai ông bà sinh ra ở kinh thành, chết cũng ở kinh thành, cả đời này, không có khả năng rời đi, điều chúng ta có thể làm, chính là tận lực bồi bổ họ, sự cô độc mỗi đêm, mỗi người đều phải trải qua, em không cần ưu thương thay”

Trước kia có Triệu Nhược Thần cùng Đinh Mỹ Đình ở, còn có một Hân Hân dễ thương, lúc nào cũng có sự vui vẻ, nhưng bây giờ, trong nhà chỉ còn lại mấy người già, mỗi ngày im lặng, người ngoài nhìn vào cứ tưởng là an hưởng tuổi già, nhưng thật ra trong lòng ai cũng vô cùng cô độc.

Đi vào trong phòng, thấy mấy nữ hầu đang thu dọn chén đĩa, rất nhiều đồ ăn thoạt nhìn còn chưa động đến, được dọn nguyên về, có lẽ ông bà không ăn uống tốt.

“Thiếu gia, thiếu gia đã về, thật là tốt quá, để tôi lập tức báo cho lão gia tử” Nữ quản gia nhìn thấy Tiêu Thu Phong đến, hưng phấn vô cùng, ba năm trước, lúc thiếu gia còn ở nhà, Hoắc gia vô cùng náo nhiệt. Không chỉ các người già Hoắc gia hoài niệm, mà các nàng cũng rất nhớ, cô độc lạnh lùng, đối với mọi người, đều là một sự đau khổ.

Ngoài hàng hiên, một bóng người từ từ đi vào, vẻ mặt ảm đạm, giống như là hoa đã tàn, vừa nhìn thấy Tiêu Thu Phong và Đinh Mỹ Đình, cũng không sợ hãi kêu lên, chỉ là lấy tay dụi mắt, sau đó bước lại ba bước, lớn tiếng kêu lên : “ Cha, mẹ, Tiểu Phong về, Tiểu Phong đã về, mọi người mau đến đây”

Thân thể người già suy yếu, cho nên lúc bình thường cũng không lên lầu, vì thế phòng ngủ cũng nằm dưới lầu, tiếng gọi lớn như vậy, bọn họ đương nhiên nghe được, cả nhà vốn im lặng, chỉ cần một tiếng động lớn, cũng đình tai như ốc nữa.

Không cần phải nói, người kêu lên sợ hãi ấy, rồi ôm lấy Tiêu Thu Phong, đương nhiên là Hoắc Thấm Hà. Bà làm mẹ thật thất bại, con trai còn sống, nhưng lại là con của người ta, tuy trong lòng không thoải mái, nhưng đó cũng là vận mệnh rồi.

Rất nhanh, tiếng bước chân của hai người già đã truyền đến, bọn họ bình thường đi đứng rất từ từ, mệt mỏi uể oải, nhưng lại có thể chạy nhanh đến đây, quả nhiên là mị lực của cháu trai quá lớn.

Hoắc Phi Trữ là người đầu tiên vọt đến, nhìn thấy Tiêu Thu Phong, cũng kích động quát mắng: “Thằng nhóc này, còn sống a, làm chúng ta lo lắng muốn chết”

Bà già vượt qua lão, vọt đến trước mặt Tiêu Thu Phong, bàn tay già nua cầm lấy tay Tiêu Thu Phong, nghẹn ngào tựa hồ muốn khóc, nói: “Tiểu Phong, đứa nhỏ này, từ biệt một cái là ba năm, trở lại rồi cũng không đến kinh thành thăm ông bà vậy. Nghe Thanh Linh nói, con lại xa nhà đến mấy tháng, thật sự làm ông bà chờ vất vả, không mắng không được”

Lúc ở Lâm gia Đông Nam, cảm nhận được sự đau xót trước lúc qua đời của Lâm thái gia, cho nên Tiêu Thu Phong đối với những người già này, cũng quan tâm rất nhiều, sinh mệnh vô thường, hẳn cũng hy vọng lúc bọn họ còn sống, có thể hưởng thụ lạc thú của cuộc sống nhiều một chút, vì hẳn mà đau buồn, đó là điều hẳn không muốn nhìn.

“Bà ngoại, xin lỗi, mấy năm nay, thật sự là làm cho mọi người quan tâm. Về sau sẽ không còn nữa, mọi người không cần lo lắng” Nhỏ giọng an ủi, nhưng bà ngoại căn bản không nghe được, không ngừng run rẩy, đối với bà trên đời này đã không còn gì quan trọng bằng đứa cháu này nữa rồi.

Hoắc Thấm Hà thấy được Tiêu Thu Phong, thấy được con trai, tâm tình đương nhiên tốt lên, lập tức khuyên: “mẹ, Tiểu Phong đã về rồi, chúng ta nên vui mới đúng, mẹ buồn cái gì, sao không hỏi nó có muốn ăn gì không, có mệt hay không?”

Bà ngoại nghe được, lập tức ngẩng đầu, quan tâm hỏi: “Đúng rồi, tiểu Phong, con từ xa đến, có ăn cơm chưa, bà lập tức cho người chuẩn bị, đứa nhỏ này, đến rồi, mà cũng không gọi điện, muốn tạo bất ngờ cho bà sao?”

“Bà già, không cần run nữa, tôi còn có nhiều chuyện muốn hỏi nó...” Hoắc Phi Trữ vẫn quan tâm đến tin tức của Tiêu Thu Phong, đôi khi còn tìm đến quán doanh của Đinh Bản Quân để hỏi thăm tin tức, nghe nói hẳn đã trải qua rất nhiều chuyện ly kỳ, cho nên bây giờ ông muốn nghe chính miệng Tiêu Thu Phong nói.

Tiêu Thu Phong quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Mẹ, Thanh Linh đâu, nàng không có ở đây?”

Mộng gia cũng ở kinh thành, tuy rằng người lớn thừa thối, nhưng nhà của Mộng gia cũng không nhỏ, nhưng những người lớn trong nhà cũng cần phải có người chăm sóc, Mộng Thanh Linh hẳn là phải ở đây chứ.

Hoắc Thấm Hà nói: “Tiểu Phong, mấy ngày nay, Thanh Linh bận rất nhiều việc, nó vẫn ở đây chăm sóc cho mọi người, chỉ là mấy bữa nay Hoa Hạ có rất nhiều việc, con xem, bây giờ nó vẫn còn chưa nghỉ nữa, đứa nhỏ này, thật là, nói nó không cần vất vả như vậy, mà lại không chịu nghe, mọi người cũng không còn cách nào”

Đinh Mỹ Đình thấy người nhà gặp nhau kích động, cũng không nói gì, giờ phút này mới có cơ hội lên tiếng: “Tiêu đại ca, anh không ở đây, chị Thanh Linh đương nhiên muốn dùng công việc để bù đắp lại, để không bị phiền lụy. Buổi tối do nhớ anh không ngủ được, ba năm nay, mọi người đều như vậy”

Đinh Mỹ Đình lúc trước cũng đi theo Mộng Thanh Linh, cho nên đối với việc của nàng, đương nhiên cũng hiểu biết một chút.

Nhìn ánh mắt chờ mong của ba người, Tiêu Thu Phong nói: “Ông ngoại, bà ngoại, mẹ, con đi gặp Thanh Linh trước, mấy năm nay nàng đã cực khổ rồi, con cùng Mỹ Đình đi đón nàng, tin tưởng rằng nàng sẽ rất vui, coi như là cho nàng một bất ngờ”

Tuy rằng rất muốn giữ lấy Tiêu Thu Phong, nhưng nghĩ đến ngày thường Mộng Thanh Linh phải chịu khổ, mọi người cũng không nói gì: “Đi đi, nha đầu Thanh Linh kia cũng chịu khổ không ít, con đối tốt với nó một chút, nếu không, đừng nói là lão đạo sĩ chửi, ta cũng sẽ chửi”

Được khen là kinh thành nhất mộng, diễm tuyệt quần phương, người ái mộ không một vạn cũng tám ngàn, nhưng lại cố tình lựa chọn con trai của Tiêu gia, đó là Tiêu gia có phúc, cho nên người lớn đều rất quý trọng, đương nhiên cũng đặc biệt đối tốt với Mộng Thanh Linh.

Bà ngoại cũng nói : “ Các con đi nhanh đi, mau trở lại, bà ngoại chuẩn bị đồ ăn cho các con, Thanh Linh phỏng chừng cũng chưa có ăn gì đâu”

Vốn Tiêu Thu Phong muốn từ chối, nhưng nghĩ đến Mộng Thanh Linh, liền không nói gì, khi hắn cùng Đinh Mỹ Đình xoay người rời đi, bà ngoại đã kéo tay con gái, cao hứng nói : “ Được rồi, Tiểu Phong đã trở lại, Hoắc gia chúng ta hẳn là phải náo nhiệt lên mới đúng, ngày mai, kêu lão đạo sĩ đến đây, mọi người cùng tế tỵ, Thấm Hà, làm vài món Tiểu Phong thích ăn, con là mẹ của nó, hẳn là phải quan tâm nó nhiều một chút mới đúng”

Hoa Hạ liên minh, gọi tắt là Hoa Hạ, lịch sử của nó, cũng không có nhiều người biết, nhưng thủ trưởng số Một cũng biết, bởi vì lúc Long Thần đặt mua tập đoàn, cũng có nói cho ông biết, sau đó Long Thần chết một cách bí ẩn, trong lòng số Một cũng có chút áy náy, cho nên cũng có chính sách ưu đãi với Hoa Hạ, làm cho nó trong nháy mắt trở thành tập đoàn đứng đầu trong kinh thành.

Tiêu Thu Phong chưa từng đến đây, nếu không phải người khác nói rằng nơi này thuộc về hắn, phỏng chừng ngay cả hắn cũng không tin rằng, đây là công ty của mình. Bởi vì ngay cả địa điểm cũng không tìm được, chẳng qua còn may, bên cạnh có Mỹ Đình, cô bé này là người quen của Hoa Hạ, nàng đã từng làm ở đây nhiều năm.

Tòa nhà sáu mươi ba tầng, rất to lớn, nằm ở khu vực cao tầng ở kinh thành, Hoa Hạ tuyệt đối có khí thế... Đinh Mỹ Đình dẫn Tiêu Thu Phong bước nhanh vào.

“A, Đinh tiểu thư, là cô à, nghe nói cô đã lập gia đình rồi mà, sao còn trở lại đây?” Vừa mới vào, một cô gái mặc váy đồng phục kinh ngạc kêu lên, nàng làm ở đây cũng nhiều năm rồi, đương nhiên cũng nhận biết Đinh Mỹ Đình, cũng biết được quan hệ gia đình của nàng.

“Chị Ngọc, tổng giám đốc có ở đây không?” Đinh Mỹ Đình không còn là cô bé ngày xưa nữa, cho nên đối với sự bất ngờ của mọi người, chỉ cười nhẹ nhàng, xem như trả lời, sau đó hỏi lại.

Cô gái kia gật đầu, nói : “ Có, nhưng tổng giám đốc còn bận chút việc, để chị lên báo trước, mọi người chờ ở đây đi, sẽ không quấy rầy mọi người đâu”

Lúc nói chuyện, cô nàng đã nhìn thấy Tiêu Thu Phong, ánh mắt tựa hồ thay đổi, người đàn ông này tựa hồ rất quen, thật sự rất quen mắt, nhưng trong nhất thời, nàng không thể nhớ ra là ai.

Trong ba tháng, nhờ sạch tận gốc ba đại gia tộc ở kinh thành, Tiêu Thu Phong ở kinh thành, có vẻ thần bí vô cùng, không chỉ có nhiều thăng coi hắn là thần tượng, nhiều cô cũng đem hắn trở thành tình nhân trong mộng.

Năm mơ là quyền của con gái, cô gái nào mà không muốn hoàng tử bạch mã của mình là một người thiên hạ vô địch, là vương giả cao cao tại thượng, mà Tiêu thiếu gia Đông Nam, chính là một người như vậy.

Nhưng Đinh Mỹ Đình lại không thích ánh mắt này, Tiêu đại ca thuộc về này, ít nhất là giờ phút này, thuộc về một mình nàng, cho nên đối với cái nhìn của cô gái khác, nàng rất không thoải mái. Kéo tay Tiêu Thu Phong lại, nói : “ Tiêu đại ca, chị Thanh Linh còn ở trên, chúng ta lên gây bất ngờ cho chị ấy thôi”

Không để cho cô nàng kia mở miệng, Tiêu Thu Phong đã bị kéo vào thang máy, nhưng cô gái kia đã đứng lăm lăm : “ Tiêu đại ca...” Bỗng nhiên cả kính, mặt chấn động, lăm lăm : “Chẳng lẽ là Tiêu gia Đông Nam Tiêu thiếu gia, chẳng lẽ là anh ấy sao?”

Nàng cũng là một trong số các cô gái bị sự thần bí của Tiêu thiếu gia hấp dẫn, nhưng đáng tiếc là, người đàn ông này, cứ như ở trên trời, làm các nàng chỉ có thể nhìn, không thể nào với tới được.

Nếu biết rằng người bên cạnh Tiêu Thu Phong ai cũng là tuyệt sắc giai nhân, thì ý niệm này trong đầu, chắc chắn sẽ biến mất ngay một giây sau.

557. Chương 557 : Cho Em Một Bất Ngờ.

Đình Mỹ Đình rất quen thuộc ở đây, cho nên vài bảo vệ gặp trên đường, cũng cung kính hành lễ, xem ra, lúc nàng còn ở đây, quyền lực rất lớn, phỏng chừng trong lòng các nhân viên ở đây, nàng cũng giống như tổng giám đốc Mộng Thanh Linh vậy, coi như là một nửa bà chủ đi.

Cho nên, mặc dù bảo vệ nhìn thấy Tiêu Thu Phong, có chút kì quái, nhưng không ai mở miệng hỏi.

Từ đó đến giờ, đàn ông đến tập đoàn Hoa Hạ, chỉ đến tầng 30 là dừng chân, nhưng người này do Đình Mỹ Đình nắm tay dẫn đi, cho nên dù bọn họ có gan, cũng không ai dám lên tiếng.

Đình gia ở kinh thành, chính là gia tộc đệ nhất, không người nào dám đắc tội, mà đây là đại tiểu thư của Đình gia, điều này, ở Hoa Hạ, không còn là bí mật.

Ngoài hành lang rất im lặng, sắc trời bên ngoài cũng đã tối, vạn người sau một ngày mệt mỏi, đã đến lúc về nhà đoàn viên, nhưng Mộng Thanh Linh vẫn còn làm việc, tuy rằng hơi bận, nhưng quan trọng nhất chính là, nàng cần mượn công việc, để quên đi thời gian thương nhớ, trước đây nàng vẫn hay làm vậy.

Vì người đàn ông kia, cho dù phải cô tịch đi nữa, nàng vẫn có thể vượt qua. Là đàn ông, cũng không khỏi bội phục nghị lực của cô nàng này.

Đi đến cửa phòng làm việc của Mộng Thanh Linh, Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được hơi thở bên trong, không sai, đây chính là hương vị của Mộng Thanh Linh, nhưng Đình Mỹ Đình đã cản hẳn, giơ tay lên, nhỏ giọng nói : “ Để em gõ cửa...”

“Knock knock knock...” ba tiếng, bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc của Mộng Thanh Linh : “ Chị Ngọc à? Không phải đã cho chị về rồi sao, tại sao còn ở lại?”

Đình Mỹ Đình nắm lấy yết hầu, giả giọng nói : “ Tổng giám đốc, có... có một vị tiên sinh, đang ở dưới lầu, muốn hẹn cô đi ăn tối”

Người bên trong không biết có nghe hết câu hay không, mà trả lời không cần suy nghĩ : “ Chuyện nhảm chán như vậy, về sau không cần báo lên đây, kêu bảo vệ đuổi hẳn đi đi, người rảnh rỗi như vậy, tôi cũng không có nhiều thời gian chiêu đãi hẳn”

Xem ra bị quấy phá, đã làm cho nàng tức giận, ngữ khí của nàng đã không còn tốt lắm.

Đình Mỹ Đình mỉm cười, tay động, đẩy cửa ra, văn phòng hiện ra trước mắt hai người, một giọng nói nhỏ nhẹ, bỗng nhiên vang lên, giống như là bị giật mình vậy. Ở Hoa Hạ, vẫn còn có người dám tiến vào văn phòng của nàng sao?

“Chị Thanh Linh, xem ra chị rất bận nha, vậy bọn em cũng không quấy rầy chị, đi thôi Tiêu đại ca, chị Thanh Linh không có thời gian chiêu đãi anh rồi” Miệng thì cười gian, nhưng chân lại đi về phía trước, mà Mộng Thanh Linh bị giật mình hoảng hốt, đột nhiên đứng dậy, kích động kêu lên : “ Ông xã, là anh, mọi người, mọi người sao lại đến đây?”

“Còn phải hỏi sao, ở nhà không thấy chị, Tiêu đại ca khẩn trương, sợ chị Thanh Linh xinh đẹp nhà ta bị người ta bắt cóc, cho nên đặc biệt đến thăm chị, thế nào, cảm động hả?”

Tiêu Thu Phong không để ý đến tiểu nha đầu này, đi đến trước mặt Mộng Thanh Linh, giơ hai tay ra, cười nói : “ Thanh Linh, lâu rồi không gặp, không để cho ông xã ôm một cái sao?”

Bước xa lại, nàng rất vội vã, không muốn nói gì.

Ngày nhớ đêm mong, nàng chờ đợi không phải là cái ôm ấm áp này sao?

“Tên xấu xa này, đến thăm em mà còn cùng Mỹ Đình chọc em, biết rõ em rất nhớ anh, nhớ muốn chết luôn mà”

Một cái hôn ngay ngất, đã để lại trên khóe miệng Tiêu Thu Phong, tưởng niệm lâu ngày, hóa thành nhu tình, Tiêu Thu Phong ôm lấy hông nàng, kéo sát lại mình, sau đó lại hôn tiếp, làm cho đôi nam nữ yêu nhau dung nhập vào nhau.

“Ồ...” Hôn nhiệt liệt, tay của Tiêu Thu Phong, đương nhiên cũng giở trò, bắt đầu vuốt ve cặp ngực của nàng, cảm thụ sự mềm mại và tràn đầy co dãn kia.

Đinh Mỹ Đình đứng bên cạnh nhìn hai người này phóng túng, nàng mà đứng đây, còn có thể nhịn được sao?

“Này này, nói hai người nghe, không được xem tôi là vật trang trí đó, muốn thân thiết thì đợi về nhà đi, trong nhà còn có một cái giường lớn, buổi tối muốn thân thiết thế nào cũng được, ở đây, không sợ bị người ta phá đám sao?”

Mộng Thanh Linh đang chìm trong tình yêu, lập tức giật mình tỉnh lại, đẩy Tiêu Thu Phong ra, mặt đỏ bừng, kiều diễm xinh đẹp, tản ra mùi lực khêu gợi nồng đậm, làm cho ánh đèn bàn cũng bị nàng che đi.

“Tiểu nha đầu này, em thân thiết đủ rồi, chị chỉ mới hôn một chút, em gấp cái gì, Tiêu đại ca của em, một mình chị ăn không hết đâu” Làm thiếu phụ, quả thật không giống với làm con gái, được người yêu hôn, nàng mới không sợ người khác nhìn, hơn nữa, nàng rất thích cảm giác được yêu này.

Đinh Mỹ Đình cười nói : “ Chị Thanh Linh, lá gan của chị càng lúc càng lớn, có cần em đi ra ngoài, để hai người tiếp tục hay không?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “ Mỹ Đình, tiểu nha đầu này, miệng lưỡi ngày càng lợi hại, có phải học của tiểu Hồng không, được rồi, Thanh Linh, em cũng nên nghỉ thôi, vất vả như vậy, trong lòng anh sẽ không thoải mái, biết không?”

Mộng Thanh Linh lập tức nói : “ Lập tức, lập tức nghỉ ngay, việc này, để ngày mai làm”

Kế hoạch vốn đã xếp đặt xong, trong thời gian tưởng niệm, tốc độ công tác của nàng quả thật đã tăng rất nhanh.

“Chị Thanh Linh, chị thấy Tiêu đại ca thương chị không, vừa về đến nhà, không thấy chị, đã tự mình đến công ty tìm chị, còn chuẩn bị đồ ăn ở nhà đợi chị đó, thật sự quá hạnh phúc”

Mộng Thanh Linh quả thật rất hạnh phúc, giờ phút này, nhìn thấy người yêu đến cạnh mình, cái hơi thở ấm áp kia, nụ cười xấu xa kia, làm cho tâm tình của nàng rất thoải mái, nghe vậy cười nói : “ Làm như anh ấy chỉ tốt với một mình chị vậy, chẳng lẽ anh ấy không tốt với em?”

“Bốp” một cái, đánh vào mũi của Đinh Mỹ Đình, Tiêu Thu Phong cười nói : “ Tiểu nha đầu này, không phải làm người của Tiêu gia, mà bắt đầu ghét bỏ nhau rồi chứ?”

Đinh Mỹ Đình bị cái đánh này làm cho vừa thẹn vừa sợ, ngượng ngùng nói : “ Em đâu có ghét bỏ gì đâu, chỉ là về nhà có thể ở cùng với chị Thanh Linh, nên trong lòng cao hứng thôi!”

“Được rồi, đừng kéo chị vào, chị thấy là em ở cùng với Tiêu đại ca của em, thì mới có thể cao hứng được. Chị biết mà, thì ra đã ném thử rồi, thế nào, mùi vị không tồi chứ?”

Có kinh nghiệm rồi, cho nên Mộng Thanh Linh không gì không dám nói, hơn nữa, đang ở trước mặt người đàn ông này, nàng càng đặc biệt phóng túng, chỉ có trước mặt hắn, nàng mới biểu hiện như vậy thôi.

“Tiêu đại ca, anh ấy không, chị Thanh Linh bình thường e lệ, mà chuyện xấu hổ như vậy, lại dám nói ra”

Tiêu Thu Phong cười xấu xa, nói : “ Đây là chuyện bình thường nhất của vợ chồng, mà lại không có người ngoài, có gì mà khó nói, hay là đêm nay, ba người chúng ta ngủ cùng nhau?”

“Nghĩ hay quá ha, em mới không chịu” Vừa nghe đã thấy xấu hổ, Đinh Mỹ Đình không chịu được bỏ chạy ra ngoài, âm thanh vọng lại : “ Được rồi, hai người cứ ở trong từ từ thân thiết đi!”

Loại không khí vui vẻ như vậy, theo ba người về đến Hoắc gia, vẻ lãnh diễm trên mặt Mộng Thanh Linh, đã thay bằng sự xấu hổ vui mừng, loại hạnh phúc này, ngay cả mấy người lớn cũng có thể cảm nhận được.

Bình thường, bây giờ mọi người đã tự trở về phòng rồi, nhưng Tiêu Thu Phong đến, phá vỡ truyền thống này, lúc ba người trở về, mọi người vẫn còn đang chờ.

“Vẫn là Tiểu Phong có bản lĩnh, mẹ xem, nó vừa đến, Thanh Linh đã cười rộ như hoa, cả người tràn ngập vui vẻ” Hoắc Thẩm Hà nhìn Mộng Thanh Linh nắm tay con trai, cười cười nói nói, bộ dáng rất hạnh phúc, làm bà không khỏi mỉm cười.

“Mẹ, vừa rồi Mỹ Đình đã chọc con rồi, mẹ cũng không phải muốn chọc con chứ, tất cả cũng tại tên xấu xa này, vừa rồi đi đã lâu như vậy, nên nói hần mới đúng”

Bà ngoại vui vẻ đứng dậy, nói : “ Được rồi, được rồi, các con đã đói bụng rồi, mau lại đây, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi, đang chờ các con đó”

Tuy rằng ba người lớn, trên danh nghĩa là đã dùng cơm, nhưng giờ phút này vẫn ngồi vây lại, Hoắc Phi Trữ lấy một chén cơm đây, nói : “ Đúng là đừng nói, Tiểu Phong vừa đến, ta đã ăn uống tốt lại, vừa mới ăn mà bây giờ đã đói lại rồi kìa”

Thật ra bọn họ căn bản là không đói bụng, đã ăn canh qua rồi, cũng không đói lắm.

“Ông ngoại, vậy ông ăn nhiều một chút, lần này, Thu Phong nói thế nào cũng phải ở lại đây lâu để chăm sóc mọi người” Mộng Thanh Linh lập tức gấp đồ ăn cho ông ngoại, quả nhiên là có bản chất của con dâu hiền tuệ, làm cho Tiêu Thu Phong nhìn thấy, trong lòng không khỏi có vài phần yêu thương.

Ông già lập tức hỏi : “ Đúng rồi, Tiểu Phong, lần này đến con chuẩn bị ở lại bao lâu?”

Vấn đề này, sợ rằng mọi người đều muốn biết, ngay cả Đình Mỹ Đình cũng muốn biết, nàng muốn thời dịp này để bồi người trong nhà.

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu, cười nói : “Thanh Linh đã dặn rồi, con còn có thể không ở lại đây mấy ngày sao, ông ngoại, lần này phỏng chừng sẽ không đi nhanh đâu, con còn có việc phải làm, chắc là sẽ ở lại lâu”

Bà già lập tức vui sướng nói : “ Đúng vậy, đúng vậy, ở nhiều một chút, bà ngoại ước gì, Tiểu Phong về sau sẽ ở đây, để hai ông bà được vui vẻ một chút”

Hoắc Phi Trữ cũng vui vẻ nói : “ Đúng vậy, không có gì tốt hơn cả, Thanh Linh, ngày mai mời ông nội của con đến đây, mọi người cùng hội tụ với nhau, con cũng không cần đi làm, ở nhà bồi tiếp Tiểu Phong, mấy năm nay, mọi người vì chuyện tiểu Phong mất tích mà lo lắng, bây giờ Tiểu Phong đã về, phải để cho bọn họ biết”

Mộng Thanh Linh đương nhiên đồng ý, biết ông xã trở về, ông nội cũng hay hỏi vài chuyện của hần, có đôi khi, Mộng Thanh Linh cũng không rõ, cho nên lần này, cứ để ông nội trực tiếp hỏi ông xã.

Nhưng mà, mọi người đều không ngờ, Tiêu Thu Phong trở lại, người tới Hoắc gia, thật đúng là không ít.

558. Chương 558 : Gặp Nhau Ở Hoắc Gia.

Ngày hôm sau, người Hoắc gia đã dậy sớm, ba năm qua, đây là lần đầu tiên, Tiêu Thu Phong ôm Mộng Thanh Linh xuống lầu, trên bàn đã đầy đồ ăn, đầy đủ rau canh dưa muối, và Đình Mỹ Đình đang bưng thêm một món từ phóng bếp ra.

“Thanh Linh, dậy sớm vậy...” Trước kia, nàng là người dậy sớm nhất nhà, nhưng hôm nay thoát nhìn, nàng lại là người dậy trễ nhất, ngay cả hai người già Hoắc gia còn đang luyện thái cực quyền trước sân rồi.

Đình Mỹ Đình cười nói : “Chị Thanh Linh, không còn sớm nữa, em và mẹ đã chuẩn bị mọi thứ rồi, mẹ thương chị, cho nên để chị ngủ thêm một chút nữa đó. Sao rồi, uy khuất đi hết, trên mặt cũng hồng hào lên đúng không?”

Có tình yêu làm dịu, tâm linh trống trải, cũng đã được tưới mát, tinh thần cũng lên theo, dực vọng ân ái đặc biệt đêm qua đánh sâu vào, làm cho trên người vẫn còn dư vị này.

“Thanh Linh, lại đây, ăn điểm tâm đi, lát nữa sẽ có khách đến, hôm nay mọi người cứ vui vẻ đi” Hoắc Thẩm Hà đi ra, hiền lành nhìn Mộng Thanh Linh, cảm thụ thấy sự thanh xuân dào dạt trong người, đương nhiên biết, đứa con dâu này đã tràn đầy xuân ý.

Mộng Thanh Linh quẹo rừ liếc nhìn Tiêu Thu Phong một cái, mũi nhú lại, tựa hồ như muốn nói, đều là do người này làm chuyện tốt hết, trời đã sáng rồi, mà còn quần quít lấy mình, hại mình bị người ta chọc ghẹo.

“Mẹ, con đến giúp mẹ, ông xã, gọi ông ngoại bà ngoại vào ăn điểm tâm thôi”

Trong sân, hai người già đang luyện thái cực quyền, cái thứ này, quả thật có thể dùng để tu thân dưỡng tính. Hơn nữa đã luyện hơn chục năm, căn cơ cũng không tồi, giờ phút này, động tác cứ như là nước chảy mây trôi vậy.

Tiêu Thu Phong không mở miệng, đứng đợi hai người múa xong, mới nhẹ nhàng đi lại.

“Tiểu Phong, bộ thái cực của ông ngoại không tồi chứ, đây là tổ tiên ba đời truyền xuống đó, người già có thể dùng nó để làm bạn” Ông già cười, sau đó cầm lấy khăn tay của vợ, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán.

Bà lão cũng cười nói : “Thái cực chú ý khoe đưa đẩy, đừng mà không chạm, chạm mà không tiếp, chú ý tránh mũi nhọn, hai tay đỡ ngàn cân, ông lại nói, học thái cực, cũng giống như học làm người vậy, phải kiên cường, nhiều năm như vậy, thật sự cũng rất vất vả”

Ông già nhìn Tiêu Thu Phong, có chút an ủi, nói : “Vì đứa nhỏ, ta vất vả một chút thì đã sao, nhìn thấy Tiểu Phong, Hoắc gia ta đã có hy vọng, cho dù kiếp sau có vất vả cả đời, Hoắc Phi Trữ ta cũng chấp nhận”

Vì con gái, trong lúc sự nghiệp đang thời điểm huy hoàng nhất, đã tự động lui về, làm cho mọi người đều đáng tiếc, cho dù là thủ trưởng số Một, cũng phải kính nể sự quyết đoán này.

“Cha, mẹ, ăn điểm tâm, lát nữa còn có khách đến đó” Hoắc Thẩm Hà cũng đi ra, nhìn thấy ba người, trên mặt hiện lên nụ cười, chỉ có con trai bên cạnh, bà mới không cảm thấy cô đơn.

Bữa sáng còn chưa xong, khách đã đến, nhìn bọn họ, Tiêu Thu Phong liền thấy kỳ quái, người ta nói, sáng sớm không nên đến cửa, nhưng đối với những người này, đừng nói quy củ cái gì, bởi vì chúng rất thích dẫm đạp lên quy củ.

“Lão đại, mày đã đến rồi, cũng không biết nói một tiếng, nếu không phải Đinh lão nói, bọn tao còn không biết mày đã đến, nhất định phải phạt mày ba chén rượu” Triệu Nhược Minh vừa xuống xe, trong tay đã ôm một bình rượu cực phẩm, khi Tiêu Thu Phong nói mời bọn họ đến làm khách, hắn cũng phải chuẩn bị một chút.

Trong tay Tư Mã Lạc cũng cầm một hộp đựng rượu, cười nói : “Nhược Minh, mày đến làm khách, hay là đến khuôn vác vậy, mày xem, của tao mới gọi là cực phẩm, không, phải là vua trong cực phẩm”

Tiêu Thu Phong vừa thấy, cười nói : “Quả nhiên không tồi, thật không ngờ Tư Mã Lạc mày cũng có chút bổn sự, loại rượu này cũng đến tay mày được” Rượu trong tay Triệu Nhược Minh, là cực phẩm năm 82, nhưng cái giá thì... hai chai cũng không sánh bằng một chai của Tư Mã Lạc, không biết tiểu tử này mò ở đâu ra nữa.

Triệu Nhược Minh bu lại, cầm lấy cái hộp, đột nhiên cười ha hả nói : “Tư Mã Lạc, mày thật sự là can đảm lắm đó, ngay cả chi bảo trấn gia của Tư Mã thái gia cũng dám lên lấy đến đây, không sợ trở về bị đánh gãy hai chân sao?”

Bị vạch trần, Tư Mã Lạc bị cười nhạo, mặt trở nên xấu hổ, ngượng ngùng nói : “Để đó ngó hoài, nhìn cũng mỗi cổ, lát nữa cho Thu Phong uống nhiều một chút, tao nghĩ ông cũng sẽ nể mặt mày, không gây phiền toái cho tao”

Hai bình rượu này có thể nói là cái mạng của lão gia tử, mỗi khi có khách đến, rượu này được lấy ra để ngắm, chỉ ngắm mà thôi, chứ luyện tiếu mở, trong trí nhớ của Tư Mã Lạc, thì Tư Mã thái gia đã giữ vài chục năm rồi.

Tiêu Thu Phong cười ha hả, nói : “Yên tâm, rượu tốt như vậy, tao há có thể không uống nhiều một chút sao?”

Hai thằng bạn trời đánh đã đến, làm cho không khí Hoắc gia thêm vài phần náo nhiệt, bọn họ ở nhà Tiêu Thu Phong cũng không khách khí, Đông Nam cũng vậy, mà Hoắc gia cũng vậy, đó mới là bạn.

“Này, không thấy thì không có cảm giác, bây giờ tao mới thấy được, thì ra lúc sáng tao chưa có ăn điểm tâm, các vị, chúng ta vào ngồi chung, mọi người sẽ không ngại chứ?” Tư Mã Lạc vĩnh viễn là người có da mặt dày

nhất, mặc kệ là người khác nhìn thế nào, hắn cũng dày mặt ngồi xuống bàn cơm, tay cầm điểm tâm, nhét vào mồm.

Hoắc Thấm Hà thật sự là bó tay với người bạn của con trai này rồi, căn bản là đã coi nơi này là nhà của mình, lập tức cười nói : “Không sao đâu, các con thích là tốt rồi, Nhược Minh, con cũng ngồi xuống ăn đi”

Nhưng Hoắc Phi Trữ đã trừng mắt nhìn Tư Mã Lạc, nói : “Tiểu tử này thật là có da mặt dày hơn cả lão gia hỏa Thương Hải, tiền đồ tương lai, chắc chắn còn mạnh hơn ông già đó nhiều”

Mọi người cười nói, cũng không biết đây là khen, hay là chê, nhưng Tư Mã Lạc đã cười đắc ý, phỏng chừng đây là khen ngợi.

Đinh Mỹ Đình cũng nói : “Tư Mã Lạc, đáng tiếc hôm nay không có Hồng Hồng, bằng không nàng ta sẽ cho nổ tung da mặt của anh”

Liễu Yên Hồng thích nhất là chọc ghẹo Tư Mã Lạc, hơn nữa không chừa mặt mũi, mà hắn cũng không khách khí, đương nhiên cũng phản công lại nàng.

Nhưng da mặt dày vẫn là da mặt dày, Tư Mã Lạc nói : “Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Hồng đối với anh rất nhiệt tình, người ta không biết còn tưởng rằng nàng ta đang theo đuổi anh chứ”

Đúng là lời nói không biết xấu hổ, Đinh Mỹ Đình nghe xong, thiếu chút nữa đã phun sạch cơm trong miệng ra, kêu lên : “Thôi em lạy, không cần tự mình đa tình như vậy, yên tâm, Tiểu Hồng danh hoa đã có chủ, anh không cần lo về chuyện này”

Mộng Thanh Linh trừng mắt nhìn hắn, nói : “Mỹ Đình, không cần nói chuyện với người này, em không nghe sao, chính khách chính là đấu mồm, mà mồm của hắn, chắc đã luyện thành thần công nói nhảm vô địch, chúng ta không nói lại hắn đâu”

Người không biết xấu hổ sẽ vô địch, lời này quả thật rất kinh điển.

Cùng so sánh, Triệu Nhược Minh tục tằng nhưng lại hồn nhiên như người điên vậy.

Ba người già thì không nói gì, có người ở đây, thì không khí trong nhà, liền trở nên vui vẻ, làm cho bọn họ cũng vui vẻ theo.

Bữa sáng không bao lâu, lão đạo sĩ đã đến cửa, theo sau lưng ông chính là người dù không có chút thời gian rảnh cũng phải dành chút thì giờ đến, Đinh lão đầu, nhưng mà ông ta lại đến như kẻ trộm vậy.

Đinh Mỹ Đình vừa thấy, có chút không đành lòng, hỏi : “Ông nội, sao ông lại đến đây, không phải ông rất bận việc sao?”

Đinh lão đầu cười ngượng ngùng, nói : “Náo nhiệt như vậy, ông bận thế nào cũng phải đến chứ, sao vậy, Hoắc lão đầu, không hoan nghênh ta sao?”

Lão đạo sĩ lập tức nói : “Không hoan nghênh ông cũng tới rồi, dù có đuổi cũng không đi, vậy có hoan hay không thì có quan hệ à?”

Hai người gặp nhau là đấu võ mồm, không ai nhường ai.

Bà lão bước lại, cười nói : “Đều là người sắp xuống mồ rồi, còn cãi cái gì nữa, hoan nghênh, vì sao lại không hoan nghênh, vào ngồi đi, Thu Phong đan gỗ bên trong đó”

Mấy lão già này đến, đương nhiên đều là vì cháu, trong lòng bà lão hiểu rất rõ.

“Ông nội, mấy ngày nay, sao ông lại đến đây?” Có điện thoại để gọi, nhưng ông già này chẳng bao giờ gọi, Mộng Thanh Linh đã vài ngày rồi không gặp ông.

Lão đạo sĩ làm ra vẻ đáng thương, nói : “Con còn nhớ ông nội này sao, ông nội còn tưởng rằng con lập gia đình rồi, chỉ biết đến Tiêu gia thôi chứ”

Nhìn cháu gái đối với hai người già Hoắc gia còn tốt hơn mình, lão đạo sĩ cũng ghen tỵ.

Mộng Thanh Linh đỡ khóc đỡ cười, nói : “Ông nội, ông nói cái gì vậy, Thu Phong không có ở đây, con phải ở đây chăm sóc ông ngoại bà ngoại chứ, thật ra trong lòng con cũng rất quan tâm ông, ông không cần nghĩ nhiều như vậy, được không?”

Lão đạo sĩ khoát tay, nói : “Được rồi, có tâm là được, không nói với cháu nữa, Tiểu Phong đâu, ông có việc tìm hắn”

“Ồ đại sảnh đó, ông nội, vào đi!”

Không chỉ có lão đạo sĩ có việc, ngay cả Đinh Bản Quân cũng có việc, chuyện ngày hôm qua, ông đã báo cáo với số Một, cũng coi như là một tin tức kinh thiên động địa, nhận được lệnh xong, ông liền muốn biết rõ về tin này hơn.

Về chuyện của ba đại cao thủ trong truyền thuyết, gia phả của lão đạo sĩ còn ghi lại, cho nên ông cũng biết, nhưng nghe nói chỉ là hư, ông muốn biết thật, ba đại cao thủ tuyệt thế này, thật sự tồn tại sao? Hơn nữa còn muốn xuất thế?

Vừa vào đại sảnh, thấy Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh, Đinh Bản Quân đã mắng : “Hai tên khốn kiếp này, còn đến sớm hơn ta, không có việc gì làm à?”

So quân hàm, ông chính là thủ trưởng của hai người này, thủ trưởng có mắng hai câu, cũng là mắng vui thôi.

Hai người không dám tranh luận, nhưng Tiêu Thu Phong đã đứng lên, nói : “Đinh lão, công việc thì làm mãi cũng không hết, còn anh em thì lâu lâu mới gặp mặt một lần, ông có ý kiến à, vậy thì bọn họ mang rượu tốt đến, sẽ không chừa cho ông”

Đinh lão đầu không có ham muốn gì, chỉ luyện tiếu rượu ngon thôi, nghe vậy chấn động nói : “Vậy không như là lỗi ta, không so đo nữa, lần sau có rượu ngon, nhớ phải gọi ta một tiếng, nhắc nhở hai đứa một chút, ta là thủ trưởng, phải biết nịnh bợ một chút, biết không?”

Thật sự là không phục không được, lão đầu này, gặp mặt là đòi hối lộ.

559. Chương 559 : Từ Từ Nói Chuyện.

Mọi người cười ha hả ngồi xuống, lão đạo sĩ cũng gấp như Đinh lão đầu, lập tức hỏi : “Thu Phong, không cần nhiều lời, nhanh nói cho mọi người biết về chuyện của ba đại cao thủ tuyệt thế đi, thanh quang bắt con đi, thật sự là của Thất Sát sao?”

Chuyện này vừa nhắc, tất cả mọi người liền im lặng, Tiêu Thu Phong mất tích ba năm trước đi, người biết không ít, nhưng nguyên nhân thì không ai biết, cho nên, bọn họ đều rất có hứng thú.

Tiêu Thu Phong nhìn vẻ mặt tò mò của mọi người, cười nói : “ba đại cao thủ, bắt quả cũng chỉ là ba người, có cần nhiều chuyện vậy không?”

Đinh lão đầu đã lên tiếng : “Tiểu tử thôi này, việc này liên quan đến an nguy quốc gia, chúng ta không tò mò, là chú ý, là chú ý đó, hiểu chứ?”

Triệu Nhược Minh đã lên tiếng hỏi : “Lão đại, tuyệt thế cao thủ gì, là thần ẩn cư hả? Vừa xuất thế là oanh động giang hồ à?”

Mặc dù nói có chút buồn cười, nhưng quả thật là như vậy.

“Ba đại cao thủ, là ba người cao thủ phương đông lợi hại nhất của ba trăm năm trước, bọn họ phân biệt là Phá Quân, Thất Sát, Tham Lang, kỳ thật, nếu xét về tu vi, bọn họ đã tiến vào thần cảnh, cũng không có gì ngạc nhiên, thoát nhìn bọn họ cũng chỉ bốn năm chục tuổi thôi, bởi vì lúc đó bọn họ vô ý đoạt được bộ thần phổ”

Đạo sĩ kinh hãi hỏi : “Thần phổ? Thần phổ gì?”

“Thần phổ là một bí cấp tu đạo thành thần, cao thủ như bọn họ, đã là vô địch thiên hạ, đương nhiên là muốn tăng thực lực lên cao, theo đuổi cực hạn, sau đó tiến vào thiên đạo. Đây mới chính là lạc thú của họ”

Tư Mã Lạc không hiểu, hỏi : “Thu Phong, mày có thể nói đơn giản một chút được không, bọn tao không hiểu, bọn họ bây giờ ở đây, có thể để mọi người gặp được không, người sống hơn trăm tuổi, mà lại có bộ dáng của bốn năm chục tuổi, thật sự là hiếm thấy đó”

Tiêu Thu Phong không trả lời, tiếp tục nói : “Năm đó, tôi bị Thất Sát bắt đi, bởi vì hắn muốn bắt tôi trở thành tài liệu nguyên cứu vũ khí hình người, thần phổ được chia làm ba, mỗi người giữ một phần, bọn họ tu luyện võ công trong thần phổ, bị nhập ma, Tham Lang trở thành Ma Tôn đứng phía sau Hắc Dạ, các người hắn là không tưởng tượng được”

Lần này, đến phiên Đinh lão đầu kêu lên sợ hãi : “Cái gì, lão đại của Hắc Dạ, không phải là Cảnh Trường sao, tại sao lại biết thành Tham Lang... như thế nào?”

Tiêu Thu Phong nói : “Ông không cần lo lắng, tôi đã nói rồi, Tham Lang đã chết, trước đó vài ngày, trên xà đạo tại Nam Hải, tin tưởng rằng dư nghiệt của Hắc Dạ cũng không tồn tại được bao lâu”

“Vậy còn Phá Quân?” Tên nghe rất chính phái, nên Triệu Nhược Minh rất muốn biết.

“Bây giờ tôi đang lo lắng Thất Sát, lực lượng của hắn cũng đã thông thiên, bây giờ đang tu luyện vũ khí hình người, một khi đại thành, thiên hạ phỏng chừng sẽ bị hắn làm đảo loạn, cho nên Phá Quân ở lại Đông Nam, mà tôi đến phương Bắc, cũng vì phòng ngừa Thất Sát xuất thế giết chóc”

Triệu Nhược Minh nghe xong có chút kích động, nắm tay Tiêu Thu Phong, nói : “Lão đại, có thể cho tao gặp đại nhân vật Phá Quân hay không, nghe mày nói, tao thật sự đã đem ông ấy trở thành thần tượng rồi”

Tiêu Thu Phong cười nhạt nói : “Không vấn đề, chờ chuyện này xử lý xong, nếu có cơ hội, tao sẽ dẫn mày đi gặp ông”

Lão đạo sĩ cũng lên tiếng hỏi : “Thu Phong, Phá Quân là một tuyệt thế cường gia, sao lại đi giúp cậu cạnh giữ Đông Nam, quan hệ của hai người cũng không tồi nha”

Đúng lúc này, Đinh Mỹ Đình bước vào, nghe vậy cười nói : “Đương nhiên rồi, Tiêu đại ca đã đem đồ đệ yêu của người ta biến thành vợ rồi, sự phụ sao có thể không giúp đồ đệ chứ”

Tư Mã Lạc nghe vậy, lập tức gợn ngón cái lên, khen : “Hay cho chiêu này, Thu Phong chính là cao thủ tán gái, Tư Mã Lạc tao cũng phải đành bái hắn làm thầy”

Lão đạo sĩ cũng dở khóc dở cười, chuyện gì cũng liên quan đến đàn bà con gái, còn Triệu Nhược Minh thì hoảng hốt, nói : “Không thể nào, lão đại, Phá Quân đã hơn trăm tuổi rồi, đồ đệ sợ rằng cũng bốn năm chục tuổi, mày không phải cưới một bà già chứ?”

Thật sự là bó tay tiểu tử này, có thể nghĩ ra vấn đề này, thiên tài, thiên tài a!

Đinh Mỹ Đình không nhịn được cười, mắng : “Cái miệng thú vị này, chờ khi anh thấy được chị Tử Dao, anh mới biết thế nào gọi là mỹ nữ thiên tiên”

Ngẫm lại cũng đúng, không phải mỹ nữ, Tiêu Thu Phong sẽ để mất sao?

Chẳng qua, Đinh lão đầu lo lắng, là vấn đề an toàn quốc gia, loại siêu cấp cao thủ này xuất thế, sẽ ảnh hưởng rất nhiều, cần xử lý thích đáng, cho nên lại hỏi : “Thu Phong, Thất Sát sẽ xuất hiện tại phương Bắc sao, cậu có nắm chắc là đối phó với hắn được không?”

Tiêu Thu Phong hiểu được tâm tư của lão già, đáp : “Đinh lão, cái này tôi sợ không có đáp án cho mọi người, đối với cao thủ cấp thần, thắng bại chỉ trong giây lát, tôi chưa thử qua, nên không biết được kết quả, chẳng qua ông không cần lo lắng, bởi vì ông có lo thì cũng không có tác dụng gì”

Đinh lão đầu lặng lẽ thở dài, ông đương nhiên biết Tiêu Thu Phong nói không sai, ông cũng không có võ, thật sự là không cách nào thay đổi cục diện, giờ phút này đành đi được bước nào thì tính bước đó.

Lão đạo sĩ đã thỏa mãn nghi hoặc trong lòng, cười ha hả, khuyên giải : “Lão Đinh, ông không cần cau mày, có một số việc là thiên ý, thay đổi không được, thì cứ chấp nhận đi, sáng nay có rượu uống, ông ngồi được không, hay là chúng ta làm vài chén”

Rượu cực phẩm, lão đạo sĩ này thật đúng là biết ngửi, còn chưa mở ra, mà ông đã ngửi được rồi.

“Haha...náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu ta?”Trong tiếng cười già nua, một lão già chậm rãi xuất hiện.

Nhìn thấy ông, Tư Mã Lạc biến sắc, lo lắng nhìn về hướng Tiêu Thu Phong cầu cứu, bởi vì người đến chính là Tư Mã thái gia.

Ông cũng đến, rất ngoài ý muốn của Tiêu Thu Phong, cũng là của Tư Mã Lạc.

“Thằng cháu chết tiệt, dám lấy rượu của ta đến đây, ta phải đến đây ném thử tư vị một chút, Tiêu thiếu gia, hẳn là sẽ không để tâm chứ?”

Nghe lão già này nói, Tiêu Thu Phong cũng không nhịn được cười, quả nhiên là ham muốn đồng dạng, vì hai chai rượu này, ông đuổi tới Hoắc gia, chẳng qua không lấy về, coi như là nể tình rồi.

Đình lão sưng sốt, hỏi : “Lão Mã, hôm nay không phải là hai chai rượu bảo bối của lão chứ, hắc hắc, ta phải uống vài chén mới được”

Chuyện phiền não này, quả thật có quan tâm cũng vô dụng. Đình lão đầu liền để chuyện này vút hết trong đầu, thế sự đều có người quản, ông quản tốt chuyện của ông là được rồi, giờ phút này làm khách, có rượu ngon uống mới là điều quan trọng.

Tư Mã Thương Hải biến sắc, có chút xấu hổ, nói : “Nếu là ta, thật đúng là luyến tiếc, bất quá, thằng cháu ghê tởm kia, thừa dịp ta không chú ý đã lén lấy đến đây, nếu như vậy rồi, thì cứ uống hết đi, để dành nhiều năm như vậy, cũng nên ném thử một chút”

Lão đạo sĩ mừng như điên, cười nói : “Vậy thì quá tốt, hôm nay có lộc ăn”Tư Mã gia có hai bình rượu tốt, cơ hồ như tửu quý trong thành đều biết, nhưng không ai có may mắn được ném thử, bằng không Tư Mã thái gia sẽ không cam lòng mà đuổi tận đến đây đâu.

Tất cả mọi người đều đã là bạn bè mấy chục năm, giờ phút này gặp nhau, đương nhiên là đặc biệt náo nhiệt rồi, thoáng cái đã bốn năm chục năm, con cháu cũng đầy nhà, không thể không nói về chuyện cuộc đời. Còn việc của Thất Sát, tự nhiên bị lãng quên.

Sắp đến cơm trưa, Long tổ nhận được tin cũng đến, Dạ Ứng và Túy Quỷ, đương nhiên còn có Dâm Tặc, Đình lão đầu nhìn bọn họ, kỳ quái hỏi : “Dạ Ứng, không phải cậu phải đi thi khảo hạch thăng chức sao, tại sao còn có thời gian chạy đến đây?”

Dạ Ứng không nói, nhưng Túy Quỷ sau lưng lại cười nói : “Đình lão, tên này dối bụng, luôn muốn ăn cơm. Hẳn thi khảo hạch đã qua, chỉ còn lại vũ kỹ buổi chiều thôi, xem ra, tình huống cũng không tệ lắm, cho nên lại đây cùng chúc mừng với Thu Phong”

Đình lão đầu cười nói : “Còn chưa quyết định mà, bắt đầu chúc mừng cái gì, các người có phải cao hứng hơi sớm hay không?”

Tiêu Thu Phong cũng mở miệng, nhẹ nhàng nói : “Đình lão, tôi cảm thấy Dạ Ứng không tồi, lần trước tôi còn dạy hắn vài chiêu, nghĩ rằng lúc thi vũ kỹ, chắc là không có vấn đề. Bây giờ chúc mừng, là một loại khen ngợi, ông hẳn là phải tán dương mới đúng”

Quan chức cấp cao của Long tổ, ở quốc gia chỉ có một mình Đình lão đầu có quyền hỏi tới, tuy rằng vẫn cần số một xác nhận, nhưng lời nói của ông, vẫn tương đối có tác dụng, cũng nhờ Tiêu Thu Phong hỗ trợ hết.

“Vậy ăn cơm xong, Thu Phong, cậu cũng đi nhìn xem thử đi, ta cũng muốn xem, mấy ngày nay, Dạ Ứng đã tiến bộ thế nào rồi, nếu vũ kỹ của hắn đạt tiêu chuẩn, ta sẽ nói giúp hắn, trách cho người khác nói lão già này không nể mặt cậu”

Dạ Ứng mặc dù không biểu hiện kích động nhiều, nhưng trong lòng vẫn cảm tạ, lập tức lên tiếng : “Đình lão, Dạ Ứng cảm tạ trước”

Đợi một hồi lâu, Mộng Thanh Linh, Đình Mỹ Đình, còn có Hoắc Thẩm Hà, cùng nhau cố gắng, một bàn đồ ăn lớn đã được chuẩn bị xong, chiên, xào, hấp, nướng, luộc, kho, quả là không ít món.

Bất quá, thứ mọi người hứng thú nhất, chính là rượu ngon, mở giấy gói ra, rượu cũng đã qua tay mọi người một vòng, ngay cả con sâu rượu trong bụng của Hoắc Phi Trữ cũng bị khơi dậy, tuy rằng bác sĩ dặn không được uống rượu, nhưng bây giờ cũng phá lệ một lần.

“Thu Phong, con không cần nhìn nữa, không thấy mọi người đang đợi sao, nhanh lên một chút, ông cũng muốn nếm thử hương vị của Vua rượu này”

Lúc này, rượu được khui ra, quả thật hương lan tỏa khắp nơi, đúng là rượu ngon.

Mỗi người một ly, rót xong, mọi người cùng cầm lên, ngửi ngửi lấy mùi, đều có chút luyến tiếc.

“Được rồi, ăn cơm, nhìn mấy ông kia, không phải chỉ là một chai rượu thôi sao, đồ ăn tôi làm không thơm bằng sao?” Bà ngoại nhìn thấy mấy ông này có bộ dáng không nỡ, có chút cảm tức quá, làm cho các cô gái đều cười, dù sao thì phụ nữ cũng không có hứng thú với rượu.

Mặc kệ là rượu hiếm và quý cỡ nào, các nàng cũng không thèm.

560. Chương 560 : Cảnh Tranh.

Trong bữa tiệc có rượu cực phẩm này, tất cả mọi người đều rất vui vẻ, mấy ông già đều uống đến đỏ mặt, Hoắc Phi Trữ không đợi mọi người rời đi, đã trở về phòng của mình nghỉ ngơi trước rồi, làm cho bà lão tức giận vô cùng, nếu không có phải có Tiêu Thu Phong khuyên can, chắc là bà đã chửi ầm lên.

Tư Mã thái gia cũng nghiêng tới nghiêng lui, cũng may ông ta có lá xeriêng, không có gì đáng ngại, Tư Mã Lạc thì không tiến ông về, bởi vì vẫn còn muốn ở lại xem náo nhiệt.

Đình lão đầu, lão đạo sĩ, còn có Tiêu Thu Phong, chuẩn bị đi coi trận đấu võ kỹ để thăng chức tổ trưởng của Long tổ, hai thằng bạn khốn nạn Triệu Nhược Minh và Tư Mã Lạc đương nhiên muốn đi theo, ngay cả Mộng Thanh Linh và Đình Mỹ Đình cũng thế, hiếm có thời gian nghỉ ngơi thế này, các nàng đương nhiên muốn giúp vui với người đàn ông mình yêu.

Hoắc Thẩm Hà cười nói : “Thu Phong, mang tụi nó đi đi, coi như là đi chơi vậy” Dù sao các nàng cũng không hiểu võ kỹ, đi cũng chỉ là xem náo nhiệt, hơn nữa quan trọng là có thể ở cùng hắn. Điểm này, làm phụ nữ, sao bà có thể không hiểu.

Một đám người, mấy chiếc xe, chậm rãi hướng về phía Đặc Chiến Đại Đội, cuộc thi này, cũng không có nhiều người xem lắm, Tiêu Thu Phong coi như là khách mời vậy.

Có Đình lão đầu ở đây, đương nhiên đường đi thông suốt, chiếm một góc lồi đài làm chỗ ngồi, Dạ Ứng và Túy Quỷ ba người đã rời đi, trước trận đấu, bọn họ phải để cho Dạ Ứng yên tĩnh một chút, cổ vũ một chút.

Đình lão đầu ngồi phía trước, quay đầu lại nhìn Tiêu Thu Phong, nói: “Tiểu Phong, có hứng thú lên làm vài cái không, nghe nói sau ba năm cậu trở nên rất cường đại rồi, lão già này cũng có hứng thú kiến thức một chút”

Tiêu Thu Phong không ngờ miệng, nhưng phía sau lại truyền đến một giọng nói : “Chú cũng thấy hứng thú đó”

Đình Mỹ Đình nhìn người đến, ôn nhu cười, thân thiết kêu lên : “Cha, cha cũng đến à?”

Người đến là Đình Ái Quốc, ông không để ý đến con gái, đi đến trước mặt Tiêu Thu Phong, khó chịu mắng : “Thu Phong, tiểu tử này thật không biết suy nghĩ, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, con lại quên phần chú, ngay cả mấy bình vua rượu cũng không chờa cho chú được một chén”

Nhiều người như vậy, mà chỉ có hai bình rượu, nên mỗi người chỉ có một ly thôi, Đình lão đầu đã cười nói : “Được rồi, Ái Quốc, cho con uống rượu này thật là phí, lão già này cũng chỉ được uống có một ly thôi, là cha dặn Thu Phong không gọi con đến, lần sau có rượu ngon, cha cho con hai bình, coi như bù lại”

Có cha già lên tiếng, Đình Ái Quốc chỉ đành liếc nhìn Tiêu Thu Phong, tỏ vẻ bất mãn, cũng không nói gì được, chẳng qua miệng vẫn hừ một tiếng, nói : “Rượu không uống cùng được, nhưng Thu Phong hôm nay phải tiếp vài chiêu, để chú mở rộng tầm mắt, xem như là bù đắp lại”

Cái này không phải chỉ ông muốn nhìn, mà tất cả mọi người đều muốn, sau ba năm, người đàn ông của Tiêu gia, đã trở nên cường đại như thế nào.

Tiêu Thu Phong buồn cười, thật không ngờ, chỉ hai bình rượu, lại khiêu khích dục vọng của nhiều tử quỷ đến như vậy, ngay cả đại tướng của năm mươi vạn Kinh Vệ quân cũng không thể che giấu được sự mất mát trong lòng.

Đinh Mỹ Đình kéo tay Tiêu Thu Phong, nói : “Tiêu đại ca, đừng nghe cha em nói loạn, cái gì mà tiếp vài chiêu, nếu cha em lên đài, thì anh cứ đánh hạ ông ấy, cho ông ấy biết thế nào là dọa người, xem coi ông ấy về sau còn dám chửi anh không”

Đinh lão đầu đỏ khốc đỏ cười, nói : “Mỹ Đình, đây là cha của con đó, sao con lại nói về cha như vậy?”

Đinh Mỹ Đình nhếch miệng lên nói : “Ai kêu cha ăn hiếp Tiêu đại ca, Tiêu đại ca thấy cha già rồi, nên mới khách khí, bằng không Tiêu đại ca đá một cái là ông bay liền!”

Tâm con gái đã hướng ra ngoài rồi, lần này thật sự trở thành phản đồ của Đinh gia rồi, hơn nữa hoàn toàn bị thuần hóa rồi, không thể cứu được.

Tiêu Thu Phong nghĩ nghĩ một hồi, rồi nói : “Nếu Đinh lão thật sự có hứng thú, không bằng cứ gọi bọn Cường Binh đến, lâu rồi không gặp họ, tôi cũng nhớ nhớ, vừa lúc để xem mấy năm nay, bọn họ có tiến bộ hay không?”

Đinh lão đầu vui vẻ, hỏi : “Tiểu Phong, cậu muốn thử tay nghề của bọn Cường Binh à, khảo nghiệm bọn họ sao?”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, nói : “Tôi không có hứng thú như vậy, bất quá tôi đã huấn luyện ra một nhóm người mới, không có Thần Binh, thì tôi có một Lang tổ, để cho bọn họ thử một lần, có lẽ còn đáng xem hơn cả trận đấu của Dạ Ưng”

Thần Binh Chiến Đội Lý Cường Binh và Thiết Trụ, có lực lượng gì, cha con Đinh gia đã kiến thức qua, thật ra ngay cả lão đạo sĩ cũng ngạc nhiên, Tiêu Thu Phong có thể huấn luyện ra Thần Binh siêu cấp như vậy, ở quốc gia, lực lượng này cơ hồ không có đối thủ, lần này lại lôi ra một Lang tổ, nghe ngữ khí của hắn, có thể so với Thần Binh rồi.

Đinh lão đầu nghi ngờ, hỏi : “Tiểu tử này khi nào lại làm ra Lang tổ thế, sao ta không biết?”

Đinh Ái Quốc cũng khẩn trương, lập tức chặn lời Đinh lão, nói : “Được, chú lập tức liên hệ Cường Binh, bọn họ đang ở Kinh thành đó”

Có sự phấn khích này, ngay cả mọi người đều đã kích động, trận chiến cạnh tranh của Long tổ, đã có chút vô vị rồi, đều ước gì trận chiến của Thần Binh ngay lập tức bắt đầu đi.

Ba năm trước, Thần Binh và Long Vệ quân đánh một trận, kinh động thiên hạ, thực lực của bọn họ, chính là đại biểu của lực lượng Tiêu thiêu gia Đông Nam này, còn Lang tổ kia, có lực lượng như thế nào? Mọi người đều muốn biết.

Chỉ có Tiêu Thu Phong vẫn ngồi đó, vỗ về tay của Mộng Thanh Linh, vẻ mặt không chút để ý, Thần Binh Chiến Đội quả thật rất cường đại, đặc biệt là Lý Cường Binh và Thiết Trụ, là do hắn tự dạy dỗ, tư chất không tồi, trải qua vô số giết chóc, mới được ngày hôm nay, cảnh giới cường đại này, được xưng là cao thủ đương thời, quả thật là không đủ.

Nhưng Lang tổ, cũng được Tiêu Thu Phong lấy cấp bậc Binh Thần Chi Vương đặt ra, ba năm này, Lang tổ đã từ khắp nơi trên thế giới, từ giết chóc mà sinh tồn, trừ việc chém giết tất cả kẻ địch của Ma Quỷ, còn tập trung tìm kiếm tung tích của Tiêu Thu Phong, thực lực tăng lên rất nhanh, hơn nữa Tiêu Thu Phong đã kích phát tiềm năng của mỗi người, lại tiến triển cực nhanh, Lang Khuyển và Labus vs với Thiết Trụ và Lý Cường Binh, hẳn là sẽ mạnh hơn một chút, nhìn bộ dáng bình tĩnh của Tiêu Thu Phong, Đinh Mỹ Đình tin tưởng rất lớn, nói với Đinh lão đầu : “Ông nội, người của ông sao có thể là đối thủ của Tiêu đại ca, chờ thăm bại đi!”

Bị cháu gái nói như vậy, Đinh lão đầu bị khơi dậy lòng hiếu thắng, nhất định để cho Thần Binh biểu hiện một chút, để cho bọn họ một cái công đạo. Tuy rằng Thần Binh cũng là do một tay Tiêu Thu Phong huấn luyện ra, nhưng lúc đó hẳn chỉ mới là Vô Phong Chi Cảnh, cho nên tuyệt đối không thể bằng Lang tổ bây giờ, căn bản là không có đối thủ.

Rất nhanh, Dạ Ứng đã lên đài, người đầu tiên đánh với hắn, cũng là một cao thủ Long tổ, ở Long tổ rất dài, còn lâu hơn so với Dạ Ứng, Tiêu Thu Phong cũng có chút quen mắt, nếu ở Long tổ, tính lấy tuổi tác, thì không có nhiều người sớm hơn hắn.

Lúc Long tổ thành lập, hắn đã có mặt ở đó, khi đó, hắn còn nhỏ, chỉ có một danh ngạch, không thể chấp hành nhiệm vụ gì.

Bất quá đối với Long tổ, trải qua một loạt khảo hạch thân phận Ảnh Tử, vũ kỹ của hắn đã trở thành hạng nhất, ở Long tổ, chỉ có kẻ mạnh nắm quyền, đây là vấn đề thật sự!

Thân thủ Dạ Ứng, so với đối phương cũng ngang ngang nhau, nhưng trước đó vài ngày, Tiêu Thu Phong đã giúp hắn kích phát tiềm năng, nên giờ phút này vừa động thủ, khí thế hai người đã phân cao thấp, cơ hồ ngay cả Đỉnh Mỹ Đỉnh không hiểu vũ kỹ cũng có thể nhìn ra được.

“Ông nội, ông xem, Dạ Ứng cường đại hơn nhiều, người nọ không được rồi, ông kêu họ dừng tay đi, bằng không sẽ bị thương đó”

Đây là chiến đấu vì vinh quang, nếu thủ trưởng có thể ra lệnh, thì đương nhiên có thể, chỉ là trong lòng hai người nhất định không phục, cho nên bị thương, có lẽ cũng không xấu. Vì ông ta biết, ở Long tổ, là cái tổ chức tôn trọng cường giả, nếu thua, cũng không có gì để nói.

Quả nhiên, sau ba chiêu, Dạ Ứng giống như một con dơi ăn đêm, đánh ra ba thức, làm cho cánh tay của đối phương, đã nhuộm đỏ màu máu, phỏng chừng lúc lơ đãng, đã bị đao phong đánh trúng.

Cao thủ so chiêu, chỉ cần trong giây lát, bị thương là điều không thể tránh, thật ra Dạ Ứng đã hạ thủ lưu tình, nếu người kia không nhận thua, vậy thì đánh cho đến chết, cho đến khi ngã xuống trên đài, không còn cách nào chiến đấu. Đỉnh lão đầu không thể không nhúng tay vào rồi, bởi vì tuy rằng tranh chức vị trong Long tổ, nhưng nếu để chết người, quả thật cũng không tốt.

Cũng may, đối phương khẽ run lên, trên mặt có chút mất mát, Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận được, người kia không phải bởi vì bị thương, mà bởi vì đã bị đánh bại.

Đối phương rất rõ ràng, mấy ngày nay, Dạ Ứng tiến bộ rất nhiều, bản thân đã không còn là đối thủ, không cần phải kéo dài làm gì, làm một thằng đàn ông, cầm lên được thì bỏ xuống được, thắng quang minh thua cũng sòng phẳng, như vậy mới có thể làm cho người ta tôn kính, nếu đánh chết mà cũng không nhận thua, sẽ bị đồng sự khinh thường.

“Dạ Ứng, tôi thua, hy vọng anh có thể thành công” Người này thừa nhận, có vẻ quang minh lỗi lạc, được mọi người vỗ tay khen thưởng.

Vài trận sau, Dạ Ứng cũng lên ba lượt, rồi tiến hành cuộc thi cuối cùng đánh giá, đối thủ lần này, không phải thuộc Long tổ, mà là cao thủ chuẩn bị thêm vào Long tổ, tuy rằng với tư chất của bọn họ, cho dù thắng, cũng không có khả năng được tuyển, nhưng Dạ Ứng bị đánh bại, sợ rằng cũng không có mặt mũi làm tổ trưởng.

Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận được, lần này Dạ Ứng không giống như đấu với các thành viên Long tổ, kinh lực tăng lên nhiều, mạnh mẽ vô cùng, nơi nào cũng có dấu vết, thể công tăng mạnh, không cho đối thủ một cơ hội hít thở, thắng lợi này, đối với hắn, là một vinh quang, trong lòng hắn rất rõ ràng, cả đời này, sẽ thay đổi vì ngày hôm nay, nên hắn không thể thua được.

Ứng chảo biến ảo, như thành diệt bất minh, Tiêu Thu Phong phát hiện, Dạ Ứng rốt cục đã tiến vào Vô Phong Chi Cảnh, thực lực tăng lên không ít, mỗi chiêu mỗi thức, đều mang theo kinh phong gào thét, thoát nhìn, rất là thú vị.

561. Chương 561: Vinh Quang Trước Đây.

Mặc dù Dạ Ứng có khí thế kinh người với phong thái của một cao thủ, nhưng đối thủ của hắn lại yếu hơn một chút. Chưa đánh ra đâu vào đâu đã gần như kết thúc, coi như chỉ còn một bên công kích. Ngay cả Đỉnh Mỹ Đỉnh phía sau Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được. nàng che miệng cười nói: “Tiêu đại ca, chán thế, những người đó kém quá”.

Mộng Thanh Linh nghe thấy như vậy, có chút buồn cười nói: “Mỹ Đình, em không biết võ công, em biết ai kém ai giỏi chứ?”

Đình Mỹ Đình lập tức nói: “Dương nhiên rồi, Tiêu đại ca dù sao cũng là cao thủ mà. Vì thế em mặc dù không phải cao thủ nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Chị nhìn người kia xem, bước chân yếu đuối, trọng tâm không đủ, tiếp được một chiêu là lão đảo. Nếu như không phải Dạ Ứng không muốn dồn hắn vào chỗ chết, thì có lẽ người này đã chết vài lần”

Tiêu Thu Phong cười cười, người ngoài xem náo nhiệt, cô bé lúc này coi như cũng nhìn ra điểm gì đó, không ngờ đoán được một ít. Nàng thật thông minh.

Một chiêu Phi ưng, nhảy vút lên cao. Đối thủ trên đài đang vận công đứng tấn, nhưng Ứng trên không trung là loài sinh vật cường đại nhất. Chỉ trong nháy mắt đã tấn công đến rất nhiều vị trí. Đối thủ còn chưa kịp đánh ra, Dạ Ứng đã vung lên lên, năm ngón tay thành trảo, đánh vào không trung.

Hai tay tiếp xúc, “bịch” một tiếng. đối thủ rốt cuộc không chịu nổi nữa, một chân đã quỵ xuống mặt đất, đau đến độ mồ hôi lạnh đầy mặt. Khi Dạ Ứng hạ xuống đất, người đối thủ hắc run run đứng lên, thì lễ với Dạ Ứng: “Dạ Ứng, anh không hổ là cao thủ đệ nhất trong Long Tổ, thật lợi hại. Tôi phục” Đến lúc này, Dạ Ứng đã thắng tất cả đối thủ, hoàn thành tâm nguyện cả đời. Lúc quay đầu lại nhìn lên khán đài, hắc nhìn Tiêu Thu Phong với ánh mắt cảm kích. Trong lòng hắc biết rõ, nếu như không có Tiêu Thu Phong, hắc căn bản không thể đạt được cảnh giới này. Tất cả đều do Tiêu Thu Phong ban cho.

Tiêu Thu Phong không thể hiện gì nhiều, chỉ cười cười. Chuyện này đối với hắc mà nói chỉ là việc nhỏ.

Đình Mỹ Đình lập tức cười nói: “Thanh Linh tỷ, chị xem em nói có sai không. Dạ Ứng quả thật đã thắng”

Mộng Thanh Linh nói: “Đúng, em nói không sai. Đình nữ hiệp, ánh mắt em thật sáng suốt, Thanh Linh bội phục”

Nói như vậy làm Đình Mỹ Đình đỏ mặt, sau đó hai người không hẹn mà bật cười. Đúng là người ta dùng võ công, các nàng dùng mồm. Nếu như người bại trận nghe được, có lẽ sẽ trừng mắt nhìn các nàng.

“Bố, Thần binh chiến đội đến rồi”

Trường đấu không một tiếng động. Bởi vì Đình lão chưa nói gì nên không ai dám lên đài. Mà Đình Bồn Quân lúc này đã hưng phấn đi tới, nhỏ giọng nói.

Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã xuất hiện với bước đi đầy vững vàng và kiên định. Quả nhiên sau ba năm không gặp, bọn họ đã thay đổi nhiều. Lý Cường Bình mặc một bộ quân phục cấp Chuẩn tướng, dáng người cao lớn tản mát ra chiến ý nồng đậm. Hắc là người có khí thế cường đại nhất trong Thần binh chiến đội.

Theo sát phía sau Thiết Trụ, cũng mặc quân phục. Thoạt nhìn thì thấy không còn vẻ kẻ cướp như trước, chẳng qua nói cũng buồn cười. Về nghiêm nghị kia khác rất nhiều so với Thiết Trụ trong tưởng tượng của Tiêu Thu Phong. Một người quân nhân có ý chí kiên định nhưng chưa chắc là một cao thủ.

Tiêu Thu Phong có chút nuối tiếc. Cao thủ, đặc biệt là cao thủ tiên thiên, tính cách phải thật tự nhiên. Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc. Nếu như áp chế những điều đó ở trong lòng, hắc làm sao còn có tâm tư đi theo đuổi cảnh giới võ học cao hơn.

“Ôi, thật là đáng tiếc”

Đình lão khó hiểu nhìn hắc, hỏi: “Sao lại đáng tiếc?”

“Các người cần quân nhân chứ không phải chiến sĩ mạnh nhất. Thần binh sắp bị các người hủy hết” Là tướng quân, cần phải giữ kỷ luật quân đội. Đã bị ước thúc, như vậy sẽ mất rất nhiều ưu thế phát triển. Điểm này Đình lão vĩnh viễn không hiểu.

Nhưng thật ra lão đạo sĩ lại cười nói: “Thu Phong, quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Có những hứ phải tuân thủ. Nếu một người như cháu, có lực lượng vô cùng cường đại nhưng lại có tâm địa độc ác. Như vậy sẽ không phải lực lượng của quốc gia, mà còn là quả độc”

Nếu muốn có được vinh quang, như vậy sẽ mất thứ gì đó. Tiêu Thu Phong khẽ gật đầu, ở trình độ của Lý Cường Bình và Thiết Trụ, nếu không có một chút tiến bộ thì không cần dám Labus ra tay.

Mỗi người trong Lang Tổ đều đang chuẩn bị chờ chiến, giống như một con sói đói làm người ta sợ hãi.

Nhưng Đinh lão hình như không có ý buông tha hẳn, nói: “Tiểu Phong, người của cháu đâu, chẳng lẽ không dám tới?”

Ẩn thân thuật do thiên mệnh truyền xuống, đó chính là kỹ xảo quan trọng nhất trong sát thủ. Là hai Lang tướng cường đại nhất ở Trung Đông, bọn họ đương nhiên không thể không biết. Tiêu Thu Phong không rời đi, cũng không gọi điện thoại. Nhưng sau khi đột phá, hẳn gọi Lang Tổ đã không cần dụng cụ truyền tin, chỉ cần phát động ý thức là được.

Thực ra một giây trước Lang Tổ đã đến. bây giờ bọn họ đang đợi Tiêu Thu Phong phát ra mệnh lệnh. Đây là quy tắc của Lang Tổ, tĩnh như núi, động như hổ, tuyệt đối không cho kẻ thù một cơ hội dù nhỏ nhất.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nói: “Ra đi”

Cái bóng lóe lên, hai người đã xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Phong. Nếu không phải hoa mắt, vậy chính là gặp quỷ. Đinh lão càng thêm hoảng sợ, lui về phía sau một bước, thiếu chút nữa là ngã xuống. Tốc độ của hai người này thực sự quá nhanh.

“Tiêu thiếu gia...”

Mà lúc này Lý Cường Bình và Thiết Trụ đã đến trước mặt mọi người. Khi thấy Tiêu Thu Phong, cả người Lý Cường Bình đã run lên. Nhưng Thiết Trụ còn nhanh hơn, Thiết Trụ kêu lên, chạy tới. Dù là trước mặt Đinh lão, hẳn cũng kích động mà quên mọi thứ.

“Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia, thật sự là cậu, cậu không chết, cậu không chết...”

Thực ra ba tháng trước bọn họ đã nghe nói Tiêu thiếu gia xuất hiện. Nhưng ở trong doanh trại, bọn họ có rất nhiều việc phải xử lý, không thể giống như trước đây, muốn làm gì thì làm. Bây giờ thấy Tiêu Thu Phong, tất cả tưởng niệm ba năm qua đều xuất hiện trong đầu.

Nhưng hai người đã chắn trước mặt bọn họ. Đó là Labus và Lang Khuyển.

562. Chương 562: Cuộc Chiến Không Khoan Nhượng.

Cuồng vọng không sai, quan trọng là có bản lĩnh để như vậy hay không. Là một trong hai chiến tướng chủ lực của thần binh, ở Bắc Kinh, Thiết Trụ có bản lĩnh đó.

“Labus, thật không ngờ chỉ mấy năm không gặp mày đã trưởng thành. Được, hôm nay tao muốn thử một phen xem Lang tướng mày cường đại đến đâu”

Bị Labus kích phát chiến ý, trong nháy mắt Thiết Trụ đã không còn để ý xung quanh nữa. Không có quân đội, không có thủ trưởng. Đây là trận đấu giữa võ giả, ngoại trừ cái đó ra, không còn bất cứ điều gì khác.

Thiết Trụ lên đài. Labus rất nhanh, nhưng hẳn lại chậm hơn nhiều. Nhưng Tiêu Thu Phong biết rõ, mặc dù Thiết Trụ kém đầu óc hơn, nhưng lực lượng của hắn còn mạnh hơn Cường Bình. Điều này là do thể chất của hắn. Năm đó Tiêu Thu Phong đã sớm phát hiện được, cho nên đặc biệt chú trọng huấn luyện hắn ở phương diện này.

Kích thích ưu thế của bọn họ, làm được tốt nhất, vậy chính là cường giả.

Trên đời không phải ai cũng có thể giống Tiêu Thu Phong, khai phát toàn diện.

“Labus, nhận một quyền” Bỏ quân phục, Thiết Trụ như con ngựa bỏ cương, trong mắt hắn tản mát ra những tia hung dữ đầy giết chóc đã ẩn giấu mấy năm qua. Quyền của hắn không hoa mỹ, nhưng sức đạt ngàn cân, không ai được phép khinh thường, dù là Labus cũng như vậy.

Ngay lúc mọi người đều nghĩ Labus sẽ né tránh, Labus lại cười cười, nói: “Tôi biết đôi thiết quyền của anh chưa từng gặp đối thủ. Tôi tiếp một quyền của anh”

Đừng nhìn Labus trông khá gầy yếu. Nhưng lực lượng của hắn khi bộc phát lại mang theo thú tính. Dù là Tiêu Thu Phong cũng có chút ngạc nhiên. Có lẽ do thường xuyên giãy dụa giữa sống và chết từ nhỏ, đã sinh ra bản năng muốn sống sót, kích thích một ít lực lượng mà người bình thường không thể tưởng tượng.

Một mạnh, một yếu, một cao lớn, một gầy, hai lực lượng này đã va chạm vào nhau.

“Bịch” một tiếng, không khí như muốn vỡ ra. Một cơn sóng khí tản ra, cường đại hơn sóng nước hàng ngàn lần.

Một quyền rõ ràng chiếm ưu thế nhưng Thiết Trụ lại không chiếm được chút tiện nghi nào. Hắn lui lại sáu bước mới ngừng lại, nhưng khi hắn nhìn tới, Labus không hề bị thương.

Một quyền như vậy, mọi người xung quanh không ai tự tin tiếp được. Nhưng nhìn Labus, trong cơ thể gầy gò của hắn lại ẩn chứa lực lượng cường đại. Cứng đối cứng một quyền này mà hắn không hề thở hổn hển.

“Quyền lực của anh còn chưa đủ nặng. Thiết Trụ, tất cả lực lượng mà anh có còn chưa xứng với vinh quang của anh” Ở Trung Đông, Thần binh chiến đội có vinh quang tuyệt đối. Bởi vì bọn họ coi như là lực lượng tổ tiên ở Trung Đông. Rất nhiều binh lính ma quỷ đều do bọn họ huấn luyện.

Hôm nay, Lang Tổ muốn phá vỡ thân thoại này.

Thiết Trụ đang định tiến lên, Labus đã lạnh lùng quát lên: “Anh cũng tiếp tôi hai quyền”

“Cường long chi quyền” không khí lại biến đổi, nguyên tố đang ngưng tụ. Mặc dù Tiêu Thu Phong chỉ đề cao tiềm năng trong cơ thể bọn họ, nhưng chiêu thức lại không hề truyền thụ, bởi vì chiêu thức là chết. Chỉ có chiêu thức do mình sáng tạo mới thuộc về mình. Cứ luyện theo người khác dạy, cũng không phải chuyện tốt.

Giống như Tiêu Thu Phong vậy. Hắn căn bản không có chiêu thức cố định,

bất cứ lúc nào hắn cũng đánh ra chiêu thức mới, không ai có thể biết.

Đây cũng là cách huấn luyện Lang Tổ.

Nhưng Labus và Lang Khuyển rất thông minh. Trong những lần Tiêu Thu Phong đấu với kẻ thù, bọn chúng đều cảm nhận được chiêu thức huyền diệu, ghi nhớ trong lòng. Sau đó bọn chúng cải biến, dung hợp vào trong đầu mình. Sau mỗi trận chiến, bọn chúng đều cảm nhận được điểm khác thường.

Chiêu này chính là mượn quyền thế của Tiêu Thu Phong, chỉ chuyển công kích, không có lực phát tán ra xung quanh. Nhìn giống như không có sức lực, nhưng trên nắm tay đã ngưng tụ thiên địa chân khí, ngưng tụ lực lượng của tự nhiên. Khi người ta cảm nhận được, thì cũng là lúc không thể né tránh. Quyền này rất lợi hại.

Labus phát quyền, hai chân Thiết Trụ như chìm sâu trong đất, dồn hết lực lượng vào hai tay. Nắm tay hắn như kim loại, phát sáng. Lực lượng thiên nhiên này, lần đầu tiên Thiết Trụ sử dụng khi hắn lĩnh ngộ ra.

Tất cả mọi người nhìn Thiết Trụ, đặc biệt là vàng sáng chói mắt đó. Thiết Trụ được xưng một trong Song Tướng ở Bắc Kinh, làm cho người ta không thể tưởng tượng. Nếu so sánh, như vậy Labus mặc dù hung hãn, nhưng không bắt mắt bằng.

Có bắt mắt hay không, không quan trọng. quan trọng nhất chính là lực lượng cao hay thấp. Lực lượng cứng đối cứng như thế này chính là chú trọng thực lực, không có bất cứ chiêu thức đẹp mắt. Có thể dễ dàng biết người ta mạnh hay yếu.

Thiết Trụ tuyệt đối không phải người yếu. Điểm này Tiêu Thu Phong hiểu rất rõ. Nhưng không mấy ai biết được Labus còn cường đại hơn.

Lần thứ hai quyền va chạm.

“Bịch bịch bịch” Một quyền giao nhau, nhưng lần này lại vang lên sáu tiếng như sấm dậy. Bởi vì quyền thế của bọn họ mang theo sóng nhiệt đã phát ra tiếng nổ mạnh. Đây không phải nắm tay, mà là cuộc chiến khí kình.

Thiết Trụ đã dùng hết sức. Đây có thể nói là một quyền cực mạnh của hắn. Đối mặt với Labus, lúc trước chỉ là một thằng bé, Thiết Trụ không ngờ lại phát hiện thanh niên này cường đại đến mức khó tin.

Khi cả người bị đánh bay, hắn đã không thể khống chế được mình, ngã xuống đài một cách khó coi. Không cần biết như thế nào, một quyền này, hắn đã bại.

“Ồ, thật lợi hại, Tiêu đại ca, đây là đồ đệ của anh?” Thấy chuyện hay như vậy, Đinh Mỹ Đình cầm tay Tiêu Thu Phong, truyền tất cả khản trương vào người hắn. Đến khi Thiết Trụ bị thua, nàng mới yên tâm.

Tiêu Thu Phong cười nói: “Anh không thu đồ đệ”

Lão đạo sĩ nghe thấy thế, quay đầu lại, không thể tin nổi nói: “Thu Phong, cậu là đồ quái thai, sao có thể huấn luyện ra những người này”

Tiêu Thu Phong không trả lời, chỉ nói với Lý Cường Bình: “Cường Bình, có hứng thú thử với Lang Khuyển không. Lang Khuyển không hề thua kém Labus”

Lý Cường Bình khẽ mỉm cười, rất cung kính trả lời: “Đương nhiên là muốn. Cơ hội này đối với tôi mà nói gần như bằng không”

Ba năm nay không tiến bộ là bởi vì không có kẻ địch cường đại xuất hiện. Đây là nhược điểm của con người, quá nhàn nhã sẽ làm bản năng cường đại của võ giả từ từ thoái hóa. Bây giờ mới ba năm, nhưng ba mươi năm nữa, sợ rằng bọn họ sẽ rất thê thảm.

Vinh quang trước đây có lẽ đã mất đi. Bài học này làm bọn họ tỉnh lại một lần nữa. Đối với võ giả mà nói, đây cũng là một chuyện tốt. Cho nên Lý Cường Bình cũng khát vọng.

Lang Khuyển cười nói: “Lý đội trưởng, tôi đã chờ lời này của anh rất lâu rồi. Từ khi Tiêu thiếu gia quay về, tôi vẫn chờ cơ hội này. Trong trận đấu, tôi sẽ không nương tay”

Lý Cường Bình cũng cười nói: “Cậu đã không còn là thằng bé năm đó. Yên tâm, tôi cũng sẽ không nương tay”

Hai người lên đài. Lúc này Đinh lão mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong: “Thằng bé này đúng là quái vật, huấn luyện ra toàn quái vật”

Ba năm trước thần binh xuất hiện đã rất quá đáng, đánh bại hoàn toàn Long vệ đội. Thần binh trong mắt mọi người đã là một vệ đội không thể siêu việt hơn. Nhưng lúc này Labus và Lang Khuyển xuất hiện, làm mọi người càng thêm rung động.

Thiết Trụ mặc dù thất bại, nhưng trên mặt hắn lại không hề có một chút chán nản. Ngược lại còn vỗ vai Labus, cười nói: “Thằng ranh này quả nhiên đã trưởng thành. không sai, Thiết Trụ tao hôm nay đã thua, thua bởi Lang Tổ. Lần sau có cơ hội, tao nhất định sẽ thắng mày”

Labus nhìn Thiết Trụ, ba năm qua hắn rất khó chịu vì Thần binh chiến đội không hỏi han gì đến Tiêu thiếu gia, đến Ma Quỷ. Lúc này hắn không nhiệt tình mấy, nói: “Tôi sẽ đợi, anh cứ hy vọng có ngày đó đi”

Đối với những cao thủ như bọn họ mà nói, thua cũng không cần phải xấu hổ. Con người thua trận mới có thể tiến bộ. Giống Tiêu Thu Phong bây giờ, gần như muốn mong một lần thất bại cũng không có.

Labus trẻ hơn Thiết Trụ, với tuổi của Labus và Lang Khuyển thì vẫn còn cơ hội tiến bộ. Nhưng đối với Thiết Trụ mà nói, cơ năng đã chết, muốn tiến bộ sợ là không thể. Tiêu Thu Phong cũng biết lời này chỉ khích lệ một chút mà thôi. Không lùi lại còn được, nhưng muốn mạnh hơn thì còn khó hơn lên trời.

“Tiêu thiếu gia, xin lỗi, đã làm cậu thất vọng”

Tiêu Thu Phong khẽ lắc đầu nói: “Thiết Trụ, có thể đi đến hôm nay đã là kỳ tích của mỗi thần binh các anh. Nhưng do tư chất có hạn, đây đã là cực hạn của các anh. Trên thế giới này chỉ có một Tiêu Thu Phong, cũng chỉ có một Lang Tổ. Các anh vẫn là vệ đội cường đại, vẫn đáng được mọi người tôn kính”

Đây coi như một chút an ủi.

Đinh lão quay đầu lại, bất mãn nói: “Cũng may chỉ có một người, nếu thêm mấy người nữa, lão già này còn có thể sống được sao?”

Nếu đối thủ nào cũng lợi hại như thằng ranh này, lão dù có thiên quân vạn mã cũng không đỡ được. Như vậy còn không bằng rút đi là hơn.

Chẳng qua trận chiến hôm nay cũng dễ lão báo cáo được lên Số một. Thằng ranh này không biết làm cái gì mà mỗi lần xuất hiện đều có thủ hạ cường đại. Xem ra muốn thấy lực lượng của hắn gần như không có cơ hội. Ngay cả mấy tên thuộc hạ cũng không thể đánh nổi, ai xứng để hắn tự mình ra tay?

Mà lúc này một trận đấu khác đã diễn ra. Lý Cường Bình là thủ lĩnh của thần binh, phụ trách ba mươi thần binh. Hắn là cường đại nhất trong hệ thống quân lực Bắc Kinh. Ngay cả Long Tổ cũng còn kém hắn. Trận chiến giữa hắn và Lang Khuyển, đúng là cường đối cường.

563. Chương 563: Thắng Bại.

Lang Khuyển không nường tay, giống như lời hắn nói vậy. Vừa ra tay đã công kích cường đại. Phích lịch cước pháp sử dụng kín kẽ không kẽ hở. Cùng với cảm giác linh mãnh, Lang Khuyển gần như không cần dùng mắt mà chỉ dựa vào tâm linh cảm ứng cũng có thể tìm được vị trí yếu nhất của Lý Cường Bình.

Lý Cường Bình cũng không nường tay, đấu với Lang Khuyển, nói không dễ nghe chính là lấy lớn hiếp bé. Nhưng thằng bé trước kia, bây giờ chỉ sau ba năm đã cường đại đến mức khó tin. Lý Cường Bình dù muốn nường tay cũng không được.

Ngay cả bảo vệ mình còn khó khăn, hắn sao dám không dùng toàn lực?

Dù là lực lượng, tốc độ hay là phương pháp công kích, Lang Khuyển đều đạt đến mức hoàn mỹ. Tên đồ đệ trước kia, bây giờ đã hơn xa sư phụ. Lý Cường Bình rất rung động, cũng cảm thấy buồn. Sóng Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Địa vị của Thần binh chiến đội ở Trung Đông, bây giờ đã bị Lang Tổ thay thế.

Chỉ cần có Tiêu thiếu gia, bất cứ chuyện gì xảy ra đều không kỳ lạ.

Bởi vì Tiêu Thu Phong là người không ai có thể vượt qua. Trước kia Lý Cường Bình còn có thể cảm nhận được sự cường đại của Tiêu Thu Phong. Nhưng lần gặp lại này, khuôn mặt cười cười, không có chút ý niệm, Lý Cường Bình không cảm nhận được gì hết, giống như một đám sương mù nồng nặc làm người ta không cảm nhận được. Đó là bởi vì lực lượng của Tiêu Thu Phong đã cường đại quá phạm vi mà Lý Cường Bình có thể thừa nhận.

Mây có thể nhìn thấy một hòn đá từ trên cao rơi xuống, nhưng không thể thấy dao động khi sét đánh tới. Tiêu Thu Phong đã không còn ở trong cảnh giới mà hắn tưởng tượng.

Trận chiến này đúng là long tranh hổ đấu. Trận đấu của Long Tổ lúc này, ngay cả Dạ Ưng đoạt giải quán quân cũng bị người ta quên đi. Không có biện pháp, những người này đều cường đại hơn Dạ Ưng.

Túy Quỷ chảy nước miếng, như nhìn thấy mỹ nữ vậy. Hắn nhìn chăm chăm hai người trên đài, mắt sáng rực, lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó, đám đáng chết này lợi hại thế. Ông muốn tiến thêm một bước chẳng lẽ khó khăn như vậy sao?”

Trong lòng Túy Quỷ thực ra cũng rất hâm mộ, nhưng hắn biết bản thân mình. Có một số việc cưỡng cầu cũng không được. Có cao thủ thần cảnh là Tiêu Thu Phong, huấn luyện ra thuộc hạ cường đại như thế nào cũng không có gì là lạ.

Truyền thuyết bất bại của Thần binh chiến đội hôm nay đã bị Tiêu Thu Phong phá vỡ. Có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ phá vỡ sự tồn tại của Lang Tổ. Lịch sử đều hướng lên trên. Điểm này không ai nghi ngờ.

Dạ Ưng cười nói: “Được rồi, đừng nên hâm mộ, nghĩ cũng vô ích. Chúng ta và Tiêu Thu Phong là hai thế giới khác nhau, làm tốt bổn phận của mình”

Mỗi người đều khát khao lực lượng, khát khao quyền lực nhưng không phải ai cũng có thể được.

“Thần long biến...”

Tiêu Thu Phong có Long biến tâm quyết, nhưng thật không ngờ Lang Khuyển cũng có Thần long biến, điều này đúng là làm cho người ta buồn cười. Chẳng qua ở đây chỉ có mình Tiêu Thu Phong là cười được. Thắng ranh này cũng học được đôi chút, đúng là thông minh.

Nhưng mọi người xung quanh đều đang rất cẩn thận quan sát, không dám chớp mắt. Bởi vì chiêu Thần long biến đã khiến Lang Khuyển thay đổi, biến thành long, thật giống một con long thực sự.

Cuồng long múa trảo, khí thế kinh người, làm cho nhiệt độ giảm mạnh. Lực lượng nội gia cường đại này, Lang Khuyển vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ. Nhưng lúc này hấn lại lớn mật sử dụng. Nói hấn không biết tự lượng sức còn không bằng nói hấn dũng cảm.

Lý Cường Bình không thể nghi ngờ là cường đại nhất ở Bắc Kinh. Dù là Vương Long Thần cũng không dám có thể đánh bại. Nhưng hấn vẫn không thể tiếp được chiêu Thần long biến huyền diệu này. Hơn nữa trong lòng hấn đang hốt hoảng. Bởi vì Long biến tâm quyết chính là tuyệt kỹ độc môn của Tiêu Thu Phong, không phải thứ mà Lang Khuyển biết được.

Hấn đang suy nghĩ, tâm tư hơi loạn, động tác xuất hiện sơ hở là đương nhiên. Thực gia trận đấu này còn có thể tiếp tục tiến hành. Nhưng sơ hở này quá nguy hiểm. Lang Khuyển với tâm linh cảm ứng không bao giờ bỏ qua cơ hội này.

Ngực Lý Cường Bình đã trúng một cước. Trước mắt Lang Khuyển, bất cứ né tránh gì cũng không có tác dụng.

Một cước này ít nhất đã khiến Lý Cường Bình mất đi một phần ba lực lượng. Tiếp tục đánh nữa hấn cũng chỉ có thể thảm bại. Nhưng tôn nghiêm của thần binh làm hấn không thể không tiếp tục.

Cố gắng khởi động chân khí nuốt dòng máu đã dâng lên đến cổ. Hấn không để cho bất cứ ai thấy mình đã bị thương.

Nhưng hấn làm như vậy sao có thể giấu được tpt. Tiêu Thu Phong đã từ từ đứng lên. Hấn biết Lang Khuyển rất khó chịu với Thần binh chiến đội, nhưng không nên làm loạn, gây ra hậu quả.

“Được rồi, đừng đánh nữa. Thấy hai người đánh, thật chẳng thú vị gì” Tiêu Thu Phong mở miệng nói, giọng mặc dù không lớn, nhưng đủ để Lang Khuyển nghe thấy.

Đinh Mỹ Đình bên cạnh khó hiểu hỏi: “Tiêu đại ca, em thấy rất hay mà, sao không để bọn họ phân thắng bại?”

Thắng bại đã rõ, tiếp tục đánh nữa vậy sẽ có người bị thương.

Lang Khuyển đã ngừng lại, khí tức cường đại đã tan đi. Hấn lạnh lùng nhìn Lý Cường Bình: “Tiêu thiếu gia để cho các người thể diện. Nếu không người ngã xuống nhất định là anh. Rồi khỏi Tiêu thiếu gia chính là sai lầm lớn nhất của các anh. Lý Cường Bình, hy vọng có một ngày chúng ta còn có thể tái chiến. Hôm đó nếu anh vẫn yếu như vậy, tôi nhất định sẽ phế anh”

Lời cuồng vọng này mặc dù rất nhỏ nhưng Lý Cường Bình nghe thấy rõ, đây coi như là khích lệ. Lý Cường Bình cười khổ. Đúng, trong lòng hấn biết rõ nếu tiếp tục đánh nữa, người ngã xuống nhất định là hấn. Thắng Lang Khuyển năm đó hấn coi là đứa trẻ, bây giờ đã là chiến tướng tuyệt thế, không gì sánh nổi.

Đinh lão khó hiểu, quay đầu lại: “Thu Phong, sao không để cho bọn họ phân thắng bại, đang xem hay thể cơ mà?”

Tiêu Thu Phong cười nói: “Thử cũng thử rồi, cần gì phải khiến có ai đó bị thương. Cháu còn có việc lớn phải làm”

Lão đạo sĩ bên cạnh trừng mắt nhìn Đinh lão: “Giữ thể diện cho lão đó, thể mà không biết tốt xấu. Nếu đánh nữa, ta dám chắc không đến mười hiệp, Lý Cường Bình nhất định sẽ ngã xuống”

Tâm mạch đã tổn thương, lão đạo sĩ cũng cảm nhận được điều này. Ngay cả Đinh Ái Quốc đứng cạnh Đinh lão cũng cảm nhận được. Bọn họ đều thầm than sự cường đại của những người này.

Huấn luyện những người hoàn toàn mới mà lại cường đại như vậy. Không biết Tiêu Thu Phong rốt cuộc đạt đến trình độ nào.

“Ồ, em còn đang không biết tại sao Tiêu đại ca lại bảo dừng, thì ra là như vậy” Đinh Mỹ Đình lập tức ra vẻ đã hiểu, nói: “Ông nội, các người còn có cao thủ gì nữa không, gọi ra. Tiêu đại ca còn chưa có cơ hội ra trận”

Đinh lão nghe lão đạo sĩ nói, đã xấu hổ gần chết. Bây giờ nghe Đinh Mỹ Đình nói, trừng mắt nhìn nàng, nghĩ thầm con bé này đúng là không e ngại gì hết.

“Bỏ đi, thằng bé này nếu ra tay, còn không hủy quân đặc chủng sao. Ông sẽ mất mặt, hôm nay đến đây mà thôi” Đinh lão đứng lên. Lão muốn mau chóng báo cáo tình hình với Số một. Không biết tại sao mà bây giờ Số một rất hứng thú với chuyện của Tiêu Thu Phong. Quan tâm hết mọi thứ, ngay cả mấy người phụ nữ của Tiêu Thu Phong cũng hỏi. Cho nên Đinh lão không dám chậm trễ.

Túy Quỷ lúc này đã đi tới, nói cảm ơn Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong cười nói: “Túy Quỷ, đây có thể là lần cuối cùng tao giúp mày. Sau này mày phải cố gắng, đừng để tao thất vọng”

Tiêu Thu Phong giúp người không nhiều, Túy Quỷ phải biết đủ.

“Thu Phong, mày yên tâm, tao sẽ làm tròn trách nhiệm của mình, không làm mọi người thất vọng”

Tiêu Thu Phong gật đầu, sau đó dẫn hai nàng rời đi. Nhưng những người ở đây đều nhìn theo hẩn.

Đến khi bọn họ đã đi xa, Tư Mã Lạc mới lấy lại tinh thần. Nói thật ra trận đấu này còn làm máu trong người ta sôi nên hơn trận chiến giữa Thần binh chiến đội và Long vệ đội trước đây: “*** nó chứ, tao muốn làm đàn bà, một con đàn bà xinh đẹp, bầm vệt nó”

Triệu Nhược Minh giả vờ nôn mửa, nói: “Bỏ đi, mày mà làm đàn bà, cũng là ***, không hợp khẩu vị của Lão Đại, tốt nhất đừng ra dọa người.”

“Chẳng qua có một Lão Đại như vậy, cả đời Triệu Nhược Minh tao đã không còn gì tiếc nuối”

Trước mặt lực lượng tuyệt đối, không ai không phục.

Khác với Đinh Mỹ Đình nói không dứt, Mộng Thanh Linh lại không nói nhiều như vậy. Nhưng mỗi lần nhìn Tiêu Thu Phong, trong mắt lại đầy vẻ yêu thương. Nàng biết lựa chọn của mình không sai. Tiêu Thu Phong chính là người đàn ông tốt nhất trên đời.

“Ông xã, em phát hiện mình càng lúc càng thích anh. Nếu có một ngày anh không yêu em nữa, em biết làm sao bây giờ?” Một câu hỏi rất ngây thơ, khờ khạo, không ngờ Mộng Thanh Linh lại hỏi ra. Tiêu Thu Phong không ngờ đến. Hẩn cảm thấy buồn cười.

Phụ nữ luôn đa sầu đa cảm, điểm này hẩn biết. Nhưng vấn đề này là lần đầu tiên có người hỏi hẩn như vậy.

“Vậy sinh cho anh nhiều đứa con, chờ anh già, sẽ để con buộc ta lại cạnh nhau, ăn uống bên nhau... vậy là được chứ gì?” Tiêu Thu Phong trả lời trêu nàng, làm cho hai nàng cười cười trêu mếu, tình yêu khiến mọi người ở bên nhau cả đời.

Mộng Thanh Linh đỏ mặt, cười nói: “Ông xã, đây là anh nói đó. Em nhất định phải sinh vài đứa, giúp chúng ta hoàn thành tâm nguyện này, khiến anh cả đời không rời được em”

Tiêu Thu Phong gật đầu. Cả đời này hẩn sẽ không rời bỏ. Có ông trời làm chứng, những người phụ nữ này chính là bảo bối quý giá nhất đối với hẩn.

564. Chương 564: Đoạt Lấy Huyết Mạch Tiêu Gia.

Một tay tạo ra thần binh vô địch, sau đó lại do chính tay hẩn phá. Lang Tổ xuất hiện, đây mới là Binh thần. Thiết Trụ và Lý Cường Binh không thừa nhận không được.

Mặc dù trong lòng bọn họ cảm thấy mất mát, cũng khó chịu. Nhưng sự thật luôn là sự thật. Chỉ cần có Tiêu thiếu gia, lực lượng đi theo hẩn luôn là vệ đội đỉnh cao.

Ba ngày trôi qua, trong tay Tiêu Thu Phong đã có không ít đầu mối, nhưng đều là những việc nhỏ. Chẳng qua đối với Đinh Ái Quốc mà nói, đây lại là chuyện lớn. Bởi vì cơ sở ngầm của tổ chức đó lập ở Bắc Kinh, chỉ có cái mũi rất thính của Lang Khuyển mới cảm nhận được lực lượng ba động của chúng.

Chẳng qua nếu Tiêu Thu Phong không ra lệnh, bọn họ cũng sẽ không ra tay. Chỉ báo lên trên, sau đó Tiêu Thu Phong giao cho ông bố vợ. Là đại tướng Kinh vệ quân, lão có nghĩa vụ này. Hơn nữa làm những chuyện đó sẽ thể hiện lão làm tròn chức trách.

Dạ Ứng mới thăng chức cũng tham gia hành động lần này, rửa sạch tất cả các khu vực ở Bắc Kinh. Đây cũng là trách nhiệm của Long Tổ. Bảo vệ an toàn của các tướng lĩnh cao cấp của quốc gia, đây là trách nhiệm chung.

Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, lúc này hắn đang nằm hưởng thụ. Trừ phi vũ khí hình người và Thất Sát xuất hiện, nếu không hắn sẽ không ra tay. Thực ra cũng không có ai đáng để hắn ra tay. Chẳng qua cuộc sống này cũng không buồn chán, bởi vì hắn rất hạnh phúc.

Người bình thường ngoại trừ hai thằng bạn cứ có thời gian là chạy đến. Còn đâu mấy lão già đều bận.

Đinh lão là thống soái tối cao của quân đội quốc gia, ngày rất bận rộn. Càng huống chi lão biết được tin tức của Thất Sát từ miệng Tiêu Thu Phong, càng thêm lo lắng. Liên tiếp hạ ba lệnh, yêu cầu các quân khu tăng cường phòng ngự. Có bất cứ tình hình đặc biệt gì phải lập tức báo cáo cho lão.

Nếu ba cao thủ tuyệt thế xuất hiện, quân đội căn bản không thể đối phó bọn họ. Chẳng qua cũng may còn có Tiêu Thu Phong, lão đã đẩy được áp lực của mình đi.

Giống như khi Số một nghe báo cáo của lão đã cười cười nói: “Lão Đinh, có cháu rể như vậy, lão đúng là lão lớn. Nếu tôi có con gái, cũng sẽ gả cho cậu ta. Chuyện lão không xử lý được, vậy giao cho hắn xử lý đi. Dù sao hắn cũng đang rảnh rồi”

Bắc Kinh mấy ngày hôm nay rất náo nhiệt. Long Tổ và Kinh vệ quân phối hợp hành động, đạt được không ít thành tích. Mà tất cả đầu mối đều đến từ Lang Tổ. Điều này làm người ta không thể một lần nữa đánh giá lại lực lượng của Lang Tổ.

Mặc dù chỉ có hai Lang tướng hiện thân, nhưng Lang Tổ rốt cuộc có lực lượng như thế nào, sợ rằng ngoại trừ Tiêu Thu Phong ra, không ai biết được.

Đinh lão xấu hổ cười nói: “Nói cũng đúng. Gần đây còn có không ít lão già hỏi tôi về tin tức của hắn. Đều muốn giới thiệu con gái cho hắn. Nhưng tôi đều từ chối hết”

Tiêu Thu Phong có không ít phụ nữ. Hơn nữa chuyện tốt này sao có thể làm loạn. Ai cũng biết Tiêu Thu Phong rất phong lưu, cô gái nào quen biết hắn đều không tránh khỏi. Đinh lão đương nhiên từ chối.

“Cậu ta đúng là có duyên với phụ nữ. Ngay cả Thanh Linh cũng không thể tránh, huống hồ là người khác. Sau này tất cả chuyện của hắn đều phải giữ bí mật. Điểm này bộ Quốc phòng nhất định phải kiên quyết chấp hành. Lúc này sự an toàn của hắn quan trọng hơn bất cứ điều gì. Lão hiểu chứ?”

Đinh lão gật đầu, nhưng vẻ mặt lại không hề khản trương. Đinh lão nói: “Lão Đại, lão yên tâm, với thân thủ của thằng ranh đó, có ai có thể làm hắn bị thương. Hơn nữa Lang Tổ rất cường đại, đúng là không phải ăn chay”

Nhưng Số một vừa nghe thấy cũng không quá hứng thú, nói: “Nói như vậy, quân đội của quốc gia đều là ngồi không sao? Người ta huấn luyện một thần binh mà không ai sánh bằng. Bây giờ lại còn xuất hiện một Lang Tổ. Đinh lão, lão lúc nào có thể làm ra một Hồ vệ đội cũng tương tự như vậy?”

Đinh lão lập tức đầy mồ hôi lạnh. Lão đã cố gắng rất nhiều, nhưng nhiều nhất chỉ huấn luyện được Quân thần mà thôi. Chẳng qua rất đáng tiếc, Quân thần mà so với thần binh đúng là quá kém, chứ đừng nói Lang Tổ bây giờ. Lão cũng muốn, nhưng thực sự lão không làm được.

“Xin lỗi Lão Đại, nhiệm vụ này tôi không thể hoàn thành. Tam Long bây giờ chỉ còn một mình Long thương, hơn nữa hắn đã xin rút lui. Huống chi mấy năm nay hắn cũng chỉ huấn luyện ra mấy cao thủ Long Tổ, miễn cưỡng đạt yêu cầu. Số còn lại đều không đáng nhắc đến. Tôi tìm không được huấn luyện viên như vậy”

“Ai, nếu như Long Thần vẫn còn, hoặc là hắn có thể so sánh với con trai mình... Tiêu gia đúng là không đơn giản” Số một thở dài một tiếng, đột nhiên hỏi: “Đúng, vậy hắn đã có con chưa?”

Đinh lão ngẩn ra, trầm nghĩ: “Không phải Lão Đại có hứng thú với việc này chứ?”

Nhưng trong miệng lại báo cáo: “Có, nghe cháu gái tôi nói thì hắn có hai con gái, hai con trai. Hơn nữa có một rất đặc biệt, đó chính là do Lâm Thu Nhã – con gái Lâm gia Đông Nam sinh ở Trung Đông, thể chất rất khác lạ, mơ hồ có phong thái của võ giả. Chẳng qua nghĩ thấy cũng đúng, hàng ngày sinh hoạt trong đồng cao thủ, không muốn thành cường giả cũng khó”

“Lão nói không sai. Lão Đinh, lão không huấn luyện được Hổ, bởi vì lão không cho bọn họ hoàn cảnh đó. Tiêu gia có người kế nghiệp rồi. Đúng, Mỹ Đình có chưa?”

Đinh lão vừa nghe thấy thể không nhịn được nhảy dựng lên, nói: “Lão Đại, tôi vừa nghĩ được biện pháp. Chờ Mỹ Đình sinh con, tôi sẽ nuôi một đứa. Đinh gia tôi có mỗi một đứa cháu, không thể tuyệt hậu được. Chỉ cần có huyết mạch Tiêu gia, không biết chừng lại có lực lượng Võ chi phách, dù sao cũng là một con hổ”

“Lão và lão đạo sĩ thương lượng với nhau đi. Không phải vẫn còn Tiểu Mộng sao, tốt nhất là hai người đều có cháu kế nghiệp”

Bọn họ sống đã lâu, nhưng phải suy nghĩ đến dòng họ mình. Với lực lượng huyết mạch của Tiêu gia lưu lại ở Bắc Kinh, với thực lực của hai người bọn họ, vấn đề an toàn sẽ không sao hết.

Nghe Số một nói, Đinh lão coi như đã hiểu rõ. Xem ra Số một đã tính toán với con của Tiêu Thu Phong, quả nhiên là cao minh.

Chẳng qua lúc này Tiêu Thu Phong không biết hai lão già đó đang thầm tính toán. Điều này sẽ làm cho Đinh Mỹ Đình và Mộng Thanh Linh có áp lực lớn hơn. Sinh nam, sinh nữ, đâu phải muốn là Ok.

Một tuần sau, Tiêu Thu Phong vẫn lẳng lặng tĩnh dưỡng. Nhưng thật ra Đinh lão lại rất nhiệt tình. Lúc này Tiêu Thu Phong không chỉ là cháu rể của lão, còn được lão đối xử như lợn giống.

Nếu Tiêu Thu Phong mà biết, chắc là giẫm nát mặt lão.

“Mỹ Đình, con nhìn ông xem. Ông đã già như vậy, còn có bố mẹ con nữa. Hai người đó không nghe lời gì hết. Năm đó ông bảo bọn họ sinh thêm một đứa, nhưng cuối cùng lại không. Bây giờ con nếu không muốn Đinh gia chúng ta tuyệt tử tuyệt tôn, chuyện lần trước con nghĩ như thế nào rồi?”

Chuyện này lão tuyệt đối không dám nói với Tiêu Thu Phong. Chẳng qua chỉ nói với con dâu, sau đó con dâu chuyển ý của lão cho Đinh Mỹ Đình.

Lúc này Lão Đại kích như vậy, lão không cho Mỹ Đình cơ hội từ chối, không thể làm gì khác hơn là ra vẻ đáng thương.

Đinh Mỹ Đình đúng là rất khó xử. Đinh gia chỉ có một mình nàng. Mặc dù bọn họ bây giờ không cần ai chăm sóc, nhưng con người đều già đi, hơn nữa người già dễ dàng cảm thấy cô đơn, cần người thân ở bên.

Đây là trách nhiệm của nàng. Nhưng nàng đã là vợ của Tiêu đại ca, không thể nào ở lại Bắc Kinh. Cho nên Đinh lão nói cũng có lý.

“Ông nội, được rồi, con vẫn còn trẻ mà, sau khi con sinh con, nhất định sẽ để một đứa mang họ Đinh, vậy là được mà ạ”

“Được, được, ông nội biết Mỹ Đình là bảo bối của Đinh gia. Nhất định không được làm ông thất vọng”

Ở chỗ Mộng Thanh Linh, lão đạo sĩ cũng làm việc như vậy, căn bản không thể từ chối.

Hôm đó đã quyết định trong tương lai Tiêu Thu Phong sẽ thiếu hai thằng con trai. Chẳng qua lúc này hắn lại không biết gì hết.

Đáp ứng với hai ông nội chuyện này, hai người phụ nữ cũng trở nên nhiệt tình. Ngay cả tối cũng chuyển sang ngủ chung... Tiếng rên rỉ hấp dẫn vang lên, để hai nàng thực hiện khát vọng làm mẹ.

“Ông xã, nghe Phượng tỷ nói anh rất lợi hại. Bây giờ em và Mỹ Đình sẽ bỏ đi sự xấu hổ của phụ nữ, cả hai cùng anh. Nếu bụng còn không to lên được nữa, bọn em không để ý đến anh nữa”

Hai bức tranh kiều diễm làm người ta khó từ chối. Mộng Thanh Linh và Mỹ Đình khác hẳn Vũ và Ruth, các nàng không cần đợi nữa. Mấy ngày liên tiếp, ba người trốn trong phòng thực hiện nhiệm vụ gieo giống vĩ đại nhất.

Sắc đẹp đã che giấu vẻ phóng túng trong lòng nàng. Ngay cả Hoắc Thấm Hà cũng phát hiện ra hai cô con dâu của mình gần như đêm nào cũng ngủ với con trai. Điều này làm cho bà là mẹ cũng có chút lo lắng, không ngừng tắm bổ một ngày ba lần.

Trẻ tuổi phóng túng là chuyện bình thường. Nhưng cơ thể cũng rất quan trọng. Hơn nữa bọn họ ân ái thì không lâu nữa Tiêu gia lại có thêm cháu, đây cũng là chuyện tốt.

Lần đầu tiên khi ba người cùng chung một giường, hai nàng có chút xấu hổ. Nhưng đối với Tiêu Thu Phong mà nói, hẳn không kinh ngạc. Trước kia Phượng Hề và Liễu Yên Nguyệt cũng thế mà.

Nhưng đối với hai nàng Mộng Thanh Linh mà nói, nó còn xấu hổ hơn hôm đầu tiên. Chẳng qua sau mấy lần, hai người đã quen. Chỉ cần có tin tức tốt, như thế này cũng đáng giá.

Hai nàng không biết được, chỉ cần Tiêu Thu Phong muốn cho hai nàng có thai, đó là chuyện rất đơn giản.

Chẳng qua hưởng thụ hai nàng *** cùng lúc, là đàn ông sẽ không từ chối.

“Nào, Mỹ Đình, chỉ cần kiên trì một tháng, anh đảm bảo chuyện em muốn sẽ thành công” Vừa nói, tay đã sờ sờ lên da thịt trắng nõn của nàng...

565. Chương 565: Tin Tức Thất Sát Xuất Thế.

Tiêu Thu Phong chưa kịp hỏi, Tử Dao đã có chút lo lắng nói: “Ông xã, sư phụ bảo em nói cho anh, người đã cảm nhận được Thất Sát. Thất Sát đã muốn xuất thế, bảo anh cẩn thận một chút”.

Đợi rất lâu mới có tin tức, Tiêu Thu Phong rất bình tĩnh, nói vài câu rồi dập máy.

Mặc dù Tiêu Thu Phong không hề nghi ngờ lực lượng của mình cường đại hơn Phá Quân. Nhưng về mặt cảm ứng lại không bằng. Bởi vì Phá Quân tu luyện Thiên Cơ bí lục. Ngoại trừ cảm ứng cao thủ, lão còn đoán được linh ý. Đây là điều mà Tiêu Thu Phong không thể bằng.

Nếu Phá Quân nói Thất Sát xuất thế, như vậy chắc chắn không sai.

Tiêu Thu Phong lập tức gọi điện cho Đinh Ái Quốc, chỉ nhấn lại mấy câu: “Dừng mọi hành động, đối phó nguy cơ”

Chuyện mà Tiêu Thu Phong coi là nguy cơ đương nhiên không phải nhỏ. Bắc Kinh sau nửa tháng dọn rác đã bình yên. Đinh Ái Quốc không dám chậm trễ, lập tức rút tất cả quân đội đang hành động, tiến hành theo phương án đã định, bố trí bảo vệ quanh Bắc Kinh.

Chưa chắc đã có tác dụng, nhưng lúc nguy cấp bọn họ cũng phải làm gì đó.

Nhìn về phía chân trời, Tiêu Thu Phong không thể ức chế chiến ý trong lòng, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Thất Sát, người rút cuộc đã xuất hiện”

Một cơn mưa đổ xuống, trời tối đen. Ba ngày sau Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được ma khí vô cùng vô tận. Khác với cảm ứng lúc trước, Thất Sát bây giờ cường đại hơn, ma khí ngập trời khiến trời đất biến sắc.

Phá Quân từng nói Thất Sát xuất hiện, thiên hạ đại loạn. Lời này đúng là đã linh nghiệm.

Mấy quốc gia xung quanh đã bắt đầu hỗn loạn trên quy mô lớn. mặc dù quân đội chính phủ tiến hành trấn áp dẫm máu nhưng cũng không tác dụng gì. bởi vì ma khí xuất thế theo Thất Sát đã dung nhập vào rất nhiều người, khí tức giết chóc khiến bọn chúng phát tiết. Thế giới biến thành thế giới đầy máu. Ngay cả bầu trời cũng có màu máu, lạnh lùng mà u ám.

Tiêu Thu Phong bây giờ đã biết vì sao khi Thất Sát dung hợp với vũ khí hình người lại không cần thiên địa lực. Vì sao hắn và Phá Quân không tìm được Thất Sát. Thì ra bọn chúng đã ẩn thân ở Bắc Cực.

Bắc Cực là một khu vực rộng lớn, là một thế giới băng giá. Bọn chúng trốn mình ở đó, lợi dụng băng khí thiên nhiên che giấu ma khí cường đại trong cơ thể. Sau nửa năm dung hợp, Thất Sát đã hoàn toàn nắm giữa lực lượng của vũ khí hình người, có thể tùy tâm sở dục, có thể thực hiện giấc mộng trăm năm đó chính là thống trị thế giới.

Mà mục tiêu của hắn chính là phương Đông.

Nếu về lực lượng khoa học kỹ thuật bây giờ, Trung Quốc không phải là mạnh nhất thế giới. Nhưng Trung Quốc lại có võ giả cường đại. Những võ giả đó được Thất Sát kính sợ nhất. Cho nên hắn muốn diệt trừ võ giả gây trở ngại cho hắn.

Đó chính là Phá Quân, hay là Tiêu Thu Phong.

Hắn biết Tham Lang đã chết. Lúc đó đang là lúc hắn vận công vô cùng quan trọng. hắn không thể vì Tham Lang mà bỏ đi sự cường đại của mình. Bọn chúng chỉ là đồng minh, dù là anh em ruột, hắn cũng không để ý. Trên đời này hắn chỉ có một mình.

Có vũ khí hình người vô địch, hắn chính là chúa tể thế giới này. Vì vinh quang đó, bất cứ ai chết cũng không quan trọng.

Hắn đến, nhưng điểm dừng chân đầu tiên của hắn lại là một thành phố ở ở nước E. Mặc dù có năng lực phòng ngự cường đại nhưng trong vòng một đêm cả thành phố này đã có hơn 30 ngàn người bị giết. Thất Sát mượn bọn họ để luyện công phục vụ cho cuộc chiến sắp diễn ra ở phương Đông.

30 ngàn người, một con số quá kinh khủng. Tiêu Thu Phong nghe thấy cũng sợ. Vũ khí hình người bị ma khí tiến vào, nó đã biến thành binh khí thực thụ, không có tình cảm, không có tâm trí, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là giết chóc.

Khi một người có lực lượng tuyệt đối, sinh mệnh đối với hắn mà nói không khác gì con kiến. Hắn đi đến đâu, tiến hành giết chóc đến đó. Trên con đường đi đến phương Đông, Thất Sát đã để lại vô số xác chết. Nước E đã phái ra Huyết sát tổ cường đại nhất của quốc gia, nhưng lại bị giết cho không còn mảnh vụn.

Nước E chỉ có thể trở mắt nhìn Thất Sát rời đi.

Ở trong nước mình, bọn họ không thể sử dụng vũ khí hạt nhân. Cho nên dù có dùng pháo với Thất Sát cũng không có tác dụng gì.

Sau khi vào quốc gia phương Đông, khí tức bị áp chế, giết chóc ngừng lại. Hoặc là khi Tiêu Thu Phong cảm nhận được hắn, Thất Sát cũng cảm nhận được Tiêu Thu Phong. Đây mới là đối thủ mà hắn muốn đối mặt nhất, đối thủ cường đại nhất.

Nhưng trận chiến này không diễn ra ở phương Bắc, cũng không phải là Tiêu Thu Phong và Thất Sát. Mà nó tiến hành ở bờ biển Đông Nam. Phá Quân ra tay. Lão đối phó với vũ khí hình người, một binh khí hình người vô tình. Tiêu Thu Phong không về, bởi vì hắn cảm ứng được Thất Sát. Thất Sát càng lúc càng gần Bắc Kinh. Thất Sát mới là đối thủ của hắn.

Mấy chục km bờ biển bị phá hủy, đánh chìm mấy trăm thuyền. Trận chiến này Phá Quân chẳng chiếm được chút tiện nghi nào, bị đánh đến mức sức cùng lực kiệt. May mà lúc đó vũ khí hình người lại bị Thất Sát gọi, nó chui vào trong nước, Phá Quân không còn tìm được khí tức của nó.

Phá Quân có thể cảm nhận được khí tức của người, nhưng vũ khí hình người lại không phải người. Nó chỉ là binh khí. Sau khi khí tức giết chóc mất đi, không ai có thể cảm nhận được nó.

Trận chiến này đã kinh động rất nhiều người. Nhưng đây mới chỉ là tiếp xúc, làm nóng. Trận đấu chính thức còn chưa bắt đầu.

Khi ma khí của Thất Sát bắt đầu tuôn ra, rất nhiều nơi trong quốc gia như gặp ôn dịch, các sự kiện bạo lực không ngừng tăng lên. Ma khí giết chóc này đã cổ vũ sự cuồng bạo trong cơ thể con người. Người bình thường thì không sao, nhưng ma khí của Thất Sát đã làm bọn họ hoàn toàn phát tiết.

Ngoại trừ Đông Nam, ở các nơi khác đều đang hỗn loạn.

Đông Nam do Phương Hề khống chế còn tác dụng hơn cả cảnh sát địa phương. Chỉ cần có ai thò đầu ra, lập tức sẽ bị xử lý, không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với dân chúng. Tiêu Thu Phong chiếm cứ Đông Nam nhiều năm như vậy, cho nên không gì có thể thay thế Tiêu gia ở Đông Nam này.

Chỉ cần Tiêu gia không đổ, tất cả mọi người đều có cây chắn gió, không phải sợ.

Mà Thất Sát như một ngọn cờ, tất cả những người thuộc về Hắc Dạ, thuộc về ma, tất cả lực lượng hắc ám đều bắt đầu tìm đến hắn. Trên thế giới này không sợ bất cứ ai, chỉ sợ mày không có lực lượng cường đại.

Sau khi nước E bị tàn sát, rất nhiều quốc gia đều có ý lấy lòng. Đặc biệt là một vài quốc gia phương Tây chỉ quen bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh còn phái đại sứ nguyện ý kết thành đồng minh với thế lực mới này. Bọn chúng không cần đến tôn nghiêm của quốc gia, không xứng làm người.

Đối phó đám ô hợp này, có Lang Tổ là đủ. Hơn nữa còn có lực lượng phòng ngự Bắc Kinh, cùng quân khu thủ đô với mấy trăm ngàn Kinh vệ quân. Tiêu Thu Phong bây giờ chỉ hy vọng có thể đường đường chính chính đánh với Thất Sát một trận.

Nhưng hiển nhiên Thất Sát không muốn như vậy.

Vũ khí hình người sau khi đánh với Đông Nam, bây giờ đã xuất hiện ở Bắc Kinh. Khi nó xuất hiện ở Bắc Kinh, Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận được tử khí trong lực lượng của nó. Chẳng qua không một ai có thể hiểu được mục đích của nó lại là Hoắc gia. Mục tiêu không ngờ chính là giết người Hoắc gia.

Phá Quân đã mô tả hình dạng vũ khí hình người với hắn. Nhưng khi Tiêu Thu Phong thấy nó, Tiêu Thu Phong không khỏi giật mình. Bởi vì đây là một con người rất bình thường. Ngoại trừ khuôn mặt lạnh như băng, mắt lóe sát khí ra, nó không khác gì một người bình thường.

Nhìn người này, trong lòng Tiêu Thu Phong rất khó chịu. Bởi vì năm đó hắn cũng là như vậy. Nếu như không có Tử Dao, sợ là hắn cũng sẽ như vậy. Có cùng vận mệnh nên Tiêu Thu Phong khá xót thương người này.

Khí tức cường đại trên cơ thể vũ khí hình người hiển nhiên không thoát nổi tâm linh cảm ứng của Tiêu Thu Phong. Nhưng vì sao Thất Sát lại phái nó đến đây. Chẳng lẽ thực sự nghĩ chỉ dựa vào nó là giết được Hoắc gia. Hơn nữa vì sao Thất Sát lại muốn giết Hoắc gia. Nếu muốn uy hiếp Tiêu Thu Phong, phải đối phó với Tiêu gia Đông Nam mới đúng chứ.

Nhưng dù với bất cứ mục đích nào, Tiêu Thu Phong cũng không cần biết. Nếu đã lộ mặt, như vậy tiêu diệt vũ khí hình người cũng là chuyện tốt. Đối phó hai người bao giờ cũng khó hơn đối phó một người.

“Tôi không muốn giết anh, nhưng hôm nay anh không thể thoát chết” Tiêu Thu Phong biết nói chuyện với nó không có tác dụng gì. Nhưng hắn không nhịn được phải nói ra. Ngay sau đó hắn đã động.

Mười hai đạo đao khí được phát ra. Mặc dù đây là Hoắc gia, nhưng Tiêu Thu Phong không thể dè chừng, chiêu thức phát ra với sát ý mãnh liệt.

Thân hình cao lớn của vũ khí hình người thực sự rất giống người máy, tay chân đều động. Mười hai đạo đao khí tiếp xúc với cơ thể nó, nhưng kết quả lại làm Tiêu Thu Phong rất kinh ngạc. Cơ thể nó như sắt thép, mười mấy tiếng động vang lên, đao khí tan vào trong khó khăn, biến mất. Vũ khí hình người lại không hề bị thương.

Đây rõ ràng là thân thể con người, nhưng tại sao có thể ngăn được mười hai đạo đao khí. Vũ khí hình người rốt cuộc có lực lượng gì.

Khó trách Phá Quân kiêng kỵ vũ khí hình người như vậy. Chỉ dựa vào khí kinh hộ thân đã đủ để người ta sợ hãi. Ngay cả lực lượng của thần cũng không phá nổi. Nó đã không thể được xưng là người.

Sát khí trên người Tiêu Thu Phong càng lúc càng tăng lên, lực lượng thần cảnh tản ra khắp cơ thể, quát lớn: “Thần Long Biến...”

Thần cảnh không được, như vậy dùng lực lượng thần cảnh tiến hóa. Tiêu Thu Phong không tin vũ khí hình người là kim cương bất hoại.

566. Chương 566: Tin Tức Không Tốt Lắm.

Đúng vậy, người lao ra đầu tiên chính là Hoắc Thắm Hà. Thực ra Tiêu Thu Phong khi cảm nhận được lực lượng của vũ khí hình người đến gần, hắn đã thông báo cho người nhà, để bọn họ tuyệt đối không được đi ra. Mặc dù hắn không sợ lực lượng của vũ khí hình người, nhưng hắn không nắm chắc khi giao chiến với vũ khí hình người, người nhà có bị thương hay không?

Nhưng trong lúc nguy hiểm này Hoắc Thắm Hà lại chạy ra. Điều này làm người ta khó hiểu, nhưng càng làm người ta khó hiểu hơn đó là bà đã khóc, còn lớn tiếng gọi: “Là anh, anh là đồ xấu xa, anh không chết, tại sao, tại sao bây giờ mới về...”

Mộng Thanh Linh và Đinh Mỹ Đình đuổi tới, nhìn Hoắc Thắm Hà ngẩn ngơ như vậy. Hai nàng trong lúc nhất thời đều quên ngăn cản. Mẹ đang nói chuyện với vũ khí hình người?

“Tiểu Phong, dừng, dừng đã thương ông ấy, ông ấy là bố con, là Long Thần Tiêu Mại Phi”

Khí thể của Tiêu Thu Phong liền ngừng lại, nhưng sát khí trên cơ thể vũ khí hình người đã bốc lên, trên tay ngưng tụ thành ba đạo kiếm khí sắc bén, quét về phía mọi người. Tiêu Thu Phong hoảng sợ hét lên: “Ghe tởm”

Chưởng vung lên, cương khí cường đại đã hình thành vòng bảo hộ. Một chân đã vung lên, ngăn cản sát chiêu của vũ khí hình người. Nhưng Hoắc Thắm Hà lúc này đang khóc rất đau đớn, điều này làm Tiêu Thu Phong phân tâm.

Chuyện này là như thế nào. Vũ khí hình người là bố hắn, là Tiêu Mại Phi đã mất tích gần 30 năm về trước?

“Gào” một tiếng, bị Tiêu Thu Phong chặn lại, vũ khí hình người phát ra tiếng rống như dã thú, mắt đỏ rực, tóc tai bù xù điên cuồng lao về phía Tiêu Thu Phong. Trong lúc nhất thời Tiêu Thu Phong chỉ có thể tránh, không dám làm tổn thương lão. Vì vậy tay hắn đã bị trúng chiêu, máu nhuộm đỏ ống tay.

“Lão là đồ khốn kiếp, đây là Tiểu Phong, đây là Tiểu Phong, là con trai lão. Lão làm con trai mình bị thương, lão điên rồi”

Nhìn vũ khí hình người như vậy, Tiêu Thu Phong đúng là đau hết cả đầu. Hắn không thể đánh, bây giờ Hoắc Thắm Hà mắng ở phía sau lưng, đúng là rất khó xử.

“Mẹ, mẹ đừng làm Thu Phong phân tâm. Anh ấy bị thương rồi. Người kia giống như đã mất trí, không nên khẫn trương. Thu Phong sẽ có cách xử lý mà” Mộng Thanh Linh kéo Hoắc Thắm Hà đang rất tức giận muốn lao lên liều mạng với vũ khí hình người. Sau đó mọi người lui lại phía sau, không cho Hoắc Thắm Hà quấy rầy Tiêu Thu Phong đối địch.

Bây giờ không phải là lúc nhận chồng, không biết chừng đang nhận thì bị một đao bổ tới.

Mặc dù hiểu rõ tâm trạng của mẹ, nhưng giờ phút này Tiêu Thu Phong không thể không ra tay độc ác. Vũ khí hình người đâu phải người bình thường. Lão không sợ sống chết, chỉ biết nghe theo lệnh chủ nhân. Có thể nói lão bây giờ chỉ là một vũ khí vô tri. Nói chuyện tình cảm với vũ khí, có khác gì đàn gảy tai trâu?

Thần quyền được phát ra từ cánh tay bị thương. Vũ khí hình người cũng đã chuyển từ kiếm khí thành đao. Ba tiếng “ầm ầm ầm” vang vọng không trung, ngay sau đó thanh đao khí đã vỡ tan. Vũ khí hình người bị đánh lui ra sau sáu bước, rời khỏi mấy người phụ nữ.

Nhưng lúc này lại truyền đến tiếng nhắc nhở của Hoắc Thắm Hà: “Tiểu Phong, con cẩn thận một chút, đừng làm lão bị thương”

“Mẹ đừng âm ỉ, lui ra” Tiêu Thu Phong quát lên. Đinh Mỹ Đình và Mộng Thanh Linh kéo Hoắc Thắm Hà lui lại phía sau. Đúng là không biết tình hình bây giờ sao. Chẳng lẽ muốn hại chết hắn hay sao?

Ba người lui ra phía sau, Tiêu Thu Phong quát lên một tiếng: “Không gian biến...”

Lực lượng thần cảnh tiến hóa sau khi dung hợp với Tử Dao, lực lượng nhân duyên trăm năm đã đột phá đến một cảnh giới mà Tiêu Thu Phong cũng không biết. Bây giờ hắn thi triển không gian, chỉ còn hắn và vũ khí hình người. Bốn mắt chạm nhau, sát khí tản ra nồng nặc.

Trong không gian của mình, hắn muốn giết chết vũ khí hình người là chuyện rất đơn giản. Nhưng Tiêu Thu Phong lại không thể làm như vậy. Vì người này rất có thể là Tiêu Mại Phi. Chuyện này Tiêu Thu Phong đã trải qua, cho nên hắn nghĩ Tiêu Mại Phi cũng bị như vậy, chẳng qua lão thức tỉnh chậm hơn mình một chút mà thôi.

Giờ phút này Tiêu Thu Phong đã hiểu tại sao Thất Sát lại phái vũ khí hình người tới đây. Bởi vì Thất Sát đã sớm biết tư liệu của vũ khí hình người. Hiển nhiên người Hoắc gia sẽ không thể giết chết vũ khí hình người.

Từ trước đến nay Tiêu Thu Phong chưa bao giờ nghĩ đến vũ khí hình người lại là người thân của mình. Tiêu Thu Phong căn bản không biết làm như thế nào mới giải trừ được sự khống chế của Thất Sát với vũ khí hình người. Tin rằng đó không phải chuyện đơn giản.

Tiêu Thu Phong chỉ có thể phòng ngự, nhưng công kích của vũ khí hình người lại rất mạnh mẽ, càng đánh càng hăng. Mấy lần vũ khí hình người thiếu chút nữa làm Tiêu Thu Phong bị thương. Đây đúng là một việc khó giải quyết.

Ngay khi hắn không biết nên làm như thế nào, vũ khí hình người khẽ run lên, đột nhiên lao về phía sau, vùng kiếm phát ra từng đạo kiếm quang vô cùng sắc bén như muốn xé rách không gian. Xem ra Thất Sát đang gọi hắn.

Kiếm quang không thể phá được không gian kết giới cường đại của Tiêu Thu Phong. Nhưng ở tình huống này Tiêu Thu Phong cũng chỉ có thể để cho lão rời đi. Tâm niệm vừa động, không gian lập tức biến đi. Vũ khí hình người không thèm quay đầu lại nhìn một lần, nhảy dựng lên, nhảy lên nóc nhà, sau đó nhún vai lần là biến mất trong mắt mọi người.

“Ông xã, anh bị thương rồi, mau vào, nghỉ ngơi một chút” Hai người phụ nữ vội vàng chạy ra, đỡ Tiêu Thu Phong. Nhưng các nàng không biết vết thương trên tay hắn bây giờ không đau bằng trong lòng. Vũ khí hình người là bố hắn, đây không phải muốn lấy mạng hắn sao?

Vết thương ở tay chỉ là do đao khí cắt vào, Tiêu Thu Phong vận khí một chút là không vấn đề gì. Chẳng qua hai nàng rất đau lòng, một người bưng chậu nước, một người cầm khăn lông cẩn thận lau cho hắn. Các nàng thật dịu dàng, nhưng Tiêu Thu Phong lúc này không có tâm trạng hưởng thụ. Hắn có việc muốn hỏi mẹ.

Mà bây giờ hai ông bà cũng đi ra, đi đến bên cạnh Hoắc Thẩm Hà, nói: “Tiểu Hà, con không nhìn lầm chứ, người đó chính là Mại Phi?”

Mặc dù mấy chục năm không gặp, nhưng hai người là vợ chồng, nằm chung giường nhiều năm như vậy, có những khí tức, có những cảm giác cả đời không thể quên.

“Mẹ, đúng ạ, đúng là Mại Phi. Mại Phi tại sao không nhận ra con, tại sao muốn đánh Tiểu Phong. Tại sao, tại sao con chịu khổ nhiều như vậy mà Mại Phi vẫn đối xử với con...”

Tiêu Thu Phong lắc đầu, hắn biết cả đời mẹ đã quá thương tâm. Lúc này thấy chồng mình xuất hiện, nhưng lại muốn đánh muốn giết, trong lòng bà rất không dễ chịu. Nhưng điều này sao có thể trách Tiêu Mại Phi, lão bị luyện thành vũ khí hình người, lão không thể khống chế bản thân.

“Mẹ, nếu đó đúng là bố con, vậy không phải do bố muốn làm. Bố đã bị người luyện thành vũ khí hình người, đã trúng ma ả, bố không thể nhớ rõ mẹ, chứ đừng nói con, là người mà bố chưa gặp một lần”

Thấy mẹ đau lòng như vậy, Tiêu Thu Phong nói những việc mình đã trải qua ra. Hắn về Đông Nam, gặp được Liễu Yên Hồng cho nên mới lấy lại được trí nhớ.

Hoắc Thẩm Hà lúc này mới lấy được bình tĩnh, cầm lấy tay Tiêu Thu Phong, khóc: “Tiểu Phong, xin lỗi, nếu không phải mẹ, con sẽ không bị thương. Chỉ là mẹ quá nhớ bố con. Nếu zz mất trí nhớ, còn muốn giết con, lần sau gặp lại zz, con đừng khách khí, cứ đánh gãy chân lão. Mẹ dù để lão nằm trên giường cả đời, hầu hạ cả đời cũng không muốn thấy lão làm con bị thương”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Tiêu đại ca nhất định có biện pháp cứu bố” Nhìn thấy Hoắc Thẩm Hà đau lòng như vậy, một bên là con trai, một bên là chồng, đúng là không có sự lựa chọn.

Mộng Thanh Linh cũng an ủi: “Đúng vậy ạ. Mẹ, việc này mẹ giao cho Thu Phong xử lý đi. Thực ra mẹ không nên quá thương tâm. Mọi người vẫn nghĩ rằng bố đã qua đời, bây giờ có tin tức của bố, chúng ta phải vui mới đúng. Ít nhất chúng ta vẫn còn có hy vọng, không phải sao?”

Nhiều năm qua, từ khi Tiêu Thu Phong sinh ra, lão đã đột nhiên mất tích. Mọi người vẫn tin rằng Tiêu Mai Phi đã chết. Nhưng bây giờ lão lại xuất hiện, mặc dù đã biết thành vũ khí hình người, nhưng đối với Hoắc gia mà nói thì đây là hy vọng, ít nhất biết lão còn sống.

“Thanh Linh nói đúng, đây là một tin tức tốt. Tiểu Hà, con nghĩ lại xem, năm đó khi con nằm trên giường băng như người thực vật, bố mẹ đều nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Con đã tỉnh lại, Tiểu Phong cũng về nhận tổ nhận tông. Bây giờ lại có tin tức của Mai Phi, trời cao đối với Hoắc gia chúng ta không tệ. Chúng ta phải tin cho dù là chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết”

Hoắc Phi Trữ nói cũng coi như an ủi. Hoắc Thẩm Hà coi như bình tĩnh lại, có thể đối mặt với chuyện này.

“Vâng, con đã biết. Vừa nãy mẹ quá kích động, Tiểu Phong, con còn đau không?” Người chồng mất tích bao năm, Hoắc Thẩm Hà không còn quá nhiều hy vọng. Nhưng lúc này có thể thấy Tiêu Mai Phi, Hoắc Thẩm Hà đã rất hạnh phúc. Nếu như không thể được như mong đợi, đó chính là số mệnh của bà, cưỡng cầu cũng không được.

Tiêu Thu Phong đương nhiên sẽ không trách mẹ mình. Tâm trạng của bà lúc đó, hẳn có thể hiểu. Tiêu Thu Phong lập tức lắc đầu, cười nói: “Không sao ạ, vết thương nhẹ mà thôi, ngày mai sẽ không thấy một chút gì”

“Thu Phong, chuyện của ba con, con tự mình xử lý. Nếu không có cách nào khác thì coi như đêm nay mẹ không thấy bố con. Bố con coi như đã chết. Có con, cả đời mẹ đã không tiếc nuôi nấng” Lời này của Hoắc Thẩm Hà chính là giao phó sự sống chết của Tiêu Mai Phi vào tay Tiêu Thu Phong.

567. Chương 567: Loạn Chiến Sắp Diễn Ra.

Không hề do dự, Tiêu Thu Phong rút điện thoại ra gọi về Đông Nam. Điện thoại cho tốc độ. Chuyện này hy vọng Phá Quân có thể giúp được hắn.

“Thu Phong, vũ khí hình người căn bản không thể phá vỡ. Cậu có thể thức tỉnh, có thể lấy lại trí nhớ, đó chính là kỳ tích. Nếu vũ khí hình người là bố cậu, tin rằng trong huyết mạch cũng có thứ gì đó giống cậu. Cậu nghĩ cách kích thích thứ đó lên, không biết chừng bố cậu có thể khôi phục. Đương nhiên đây chỉ là đoán mà thôi”

Đoán, khi nào thì Phá Quân đứng đầu tam đại cao thủ lại đoán.

“Ông xã, sao, sự phụ của Tử Dao có biện pháp không?” Thấy Tiêu Thu Phong bỏ điện thoại xuống, Mộng Thanh Linh đứng bên vịn vàng mở miệng hỏi. Mặc dù Hoắc Thẩm Hà nói không để ý đến nữa, nhưng bà vẫn tập trung tinh thần nghe Tiêu Thu Phong nói. Người đó chính là người đàn ông bà yêu cả cuộc đời.

Tiêu Mai Phi là chồng bà, là bố Tiêu Thu Phong, sao có thể nói quên là quên được.

Tiêu Thu Phong lắc đầu: “Tiền bối Phá Quân cũng không có biện pháp. Chẳng qua anh lúc trước cũng là vũ khí hình người và thức tỉnh, tin rằng bố cũng có thể. Mẹ, mẹ không nên lo lắng. Chuyện này cứ giao cho con xử lý. Dù khó khăn đến đâu, con cũng phải thử một lần.”

Bọn họ có dòng máu Tiêu gia, hơn nữa đều là thể chất võ chi phách cường đại, có lẽ xúc động lực lượng võ chi phách, hoặc là có thể khiến nó tự sản sinh và vận chuyển trong cơ thể Tiêu Mai Phi, qua đó tự kháng cự ma khí xâm nhập cơ thể. Nhưng tin rằng việc này còn khó khăn hơn cả cứu tỉnh Hoắc Thẩm Hà lúc trước.

“Tiểu Phong, con cứ hết sức làm, mọi người đều ủng hộ con” Hoắc Phi Trữ nói. Mặc dù về mặt không tốt, nhưng nếu thực sự không còn cách nào khác, dù cho giết Tiêu Mai Phi, lão cũng sẽ đứng bên cháu mình. Tình hình hôm nay lão cũng thấy được. Nếu không phải Tiêu Thu Phong ra sức ngăn cản, sợ rằng người con rể đó đã tàn sát Hoắc gia, không còn một chút nhân tính.

Chuyện đã là như vậy, Hoắc Thẩm Hà rất đau đớn, nhưng không thể nói ra. Chỉ có thể khẽ cười với mọi người: “Mọi người nói chuyện, con mệt rồi, con đi nghỉ trước”

Ngay cả hai nàng muốn ở bên cũng bị bà từ chối. Nhìn theo bóng lưng cô độc của bà, Tiêu Thu Phong rất khó chịu. Đây là người mẹ đã sinh ra hắn. Nhưng lúc này mẹ đang buồn bã. Mà mẹ buồn bã không khác gì hành hạ hắn.

“Tiêu đại ca, mọi người có thể hiểu được điều mẹ đang phải chịu đựng. Chuyện này nếu diễn ra với em thì cũng như vậy. Không cần biết anh quyết định như thế nào, anh nhất định phải giữ an toàn cho mình. Nếu không người chôn cùng anh không chỉ có một người”

Tiêu Thu Phong giang tay ra, ôm hai nàng vào lòng. Trong lòng hắn lúc này đúng là rất rối loạn. Chiêu này của Thất Sát thật quá độc. Dùng Tiêu Mại Phi là vũ khí hình người đến đối phó Hoắc gia. Đây chính là đẩy bọn họ vào thế thế khó xử.

Giết không được, bỏ không được, đúng là không biết nên làm như thế nào.

Đêm đó không ân ái như mọi ngày. Mặc dù hai nàng ở bên, đóa hoa rực rỡ hiện lên trước mặt nhưng Tiêu Thu Phong không có tâm trạng để hưởng thụ.

Trời dần sáng, hai nàng đến nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ. Tiêu Thu Phong đứng dậy, hắn đi lại trong vườn, suy nghĩ mọi biện pháp có thể. Xúc động vô chi phách cần phải có cơ hội. Với sự cường đại của vũ khí hình người, căn bản không thể nào đứng im để hắn thi triển thủ pháp.

Mà hôm nay tất cả ma chúng bị dính ma khí của Thất Sát đều đang di chuyển về phương Đông. Đinh lão nhận được tin tức này không khỏi sợ hãi. Đinh lão lập tức chạy đến Hoắc gia, hỏi Tiêu Thu Phong về biện pháp giải quyết.

“Đinh lão, bây giờ cháu cũng đã biết chuyện này rất loạn, chẳng qua không giúp được ông” Chuyện của bố mình còn chưa xử lý xong, làm sao có tâm trạng quản những việc khác.

Đinh lão nói: “Thu Phong, cháu không thể bỏ mặc không quản. Bây giờ lực lượng ma khí này quá cường đại. Rất nhiều quốc gia phương Tây không dám hỏi han gì, chỉ mong giữ được mình. Đám chết tiệt đó đâu biết đến đạo lý môi hở răng lạnh. Cho dù để mặc phương Đông gặp nạn, sợ rằng bọn chúng rất nhanh sẽ không bảo vệ được mình”

“Chẳng lẽ cháu không đối phó được với vũ khí hình người?”

Nếu quả thật như vậy thì rất phiền toái. Trong lòng Đinh lão, hình như trên đời này không có gì mà Tiêu Thu Phong không đối phó được. Cho nên cách hỏi không hề tin tưởng cho mấy.

Tiêu Thu Phong nói: “Nếu là quang minh chính đại, cháu đương nhiên không sợ. Nhưng Thất Sát là Thiên Ma, hắn sẽ không cho cháu cơ hội. Lại nói, Đinh lão có thể không biết, người bị tu luyện thành vũ khí hình người chính là bố của cháu. Ông nói cháu nên làm như thế nào?”

Nếu dựa vào vũ lực, Tiêu Thu Phong tuyệt đối sẽ không khổ sở như bây giờ. Bây giờ không ai biết Thất Sát và vũ khí hình người sẽ tiến hành công kích nơi nào. Phía Bắc có hắn, nhưng phía Nam cũng có Phá Quân, như vậy Thất Sát không có quá nhiều cơ hội.

Lần này Đinh lão trợn mắt há mồm, miệng to đến độ nhét được cả quả trứng vịt.

“Cái gì, Long Thần Tiêu Mại Phi? Hắn, hắn còn sống?”

“Đúng, còn sống. Ông ấy đúng là gây phiền phức cho cháu. Nếu cháu không đoán sai, 30 năm trước ông ấy đã bị Thất Sát biết thành tài liệu tu luyện vũ khí hình người, chỉ có gần đây mới thức tỉnh. Cháu bây giờ không có cách cứu ông ấy, cháu đang rất đau đầu về chuyện này”

Tiêu Thu Phong sớm đã nói vũ khí hình người không có lý trí, như một xác ướp, chỉ nghe lệnh chủ nhân. Nếu là người bình thường, giết cũng không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề xấu xảy ra, người này chính là Tiêu Mại Phi.

Tiêu Thu Phong thực sự không thể dùng vũ lực cường đại phá hủy, cần phải có biện pháp khác.

Đinh lão vội vàng nói: “Tiểu Phong, cháu định làm như thế nào. Cái này không phải chuyện đùa. Nếu như Thất Sát lợi dụng Long Thần, biết cháu không dám giết Long Thần, sợ là sẽ quần lấy cháu. Cháu cũng biết từ lúc Thất Sát xuất thế đến nay, hắn đã giết chết rất nhiều người”

Việc này Đinh lão không nói, Tiêu Thu Phong cũng hiểu rõ. Chẳng qua dù như thế nào hắn cũng không muốn bố mình thành công cụ giết người.

Là chiến sĩ, chỉ có tấn công, đây là biện pháp nhanh gọn nhất. Nhưng lúc này Tiêu Thu Phong không có biện pháp nào khác. Chỉ có thể biến công thành thủ.

“Đinh lão, ông không nên quá lo lắng, cháu đã phái Lang Tổ đi. Chỉ cần Thất Sát và vũ khí hình người xuất hiện ở Bắc Kinh, cháu sẽ ngăn cản. Chẳng qua cháu tin rằng Thất Sát bây giờ còn không dám hiện thân. Bởi vì hắn còn không rõ lực lượng của cháu là như thế nào. Thất Sát sẽ không đánh khi chưa nắm chắc. Về phần đám ma chúng làm loạn, ra lệnh tàn sát là được. Đối với những kẻ đó, chúng ta không cần phải khách khí”

Đinh lão gật đầu nói: “Cứ như vậy đi. Tiểu Phong, chuyện này rất nghiêm trọng. Cháu nhất định phải mau nghĩ biện pháp giải quyết. Nếu không vì một mình bố cháu mà muốn hàng triệu người chôn cùng, ông sẽ không tha thứ cho cháu”

Người có thể ích kỷ nhưng phải có mức độ. Lúc này vũ khí hình người nguy hại đến cả phương Đông. Nếu như bởi vì thân phận mà không khống chế vũ khí hình người, như vậy Tiêu Mai Phi sẽ trở thành sát thủ thực sự. Với tính cách hung tàn của Thất Sát, hắn nhất định làm như vậy.

Hơn nữa bây giờ Tiêu Thu Phong cũng không biết Thất Sát sau khi dung hợp với vũ khí hình người đã trở nên cường đại như thế nào. Lực lượng của hắn có thể đối phó được không vẫn là một ẩn số.

Đinh lão lo lắng cũng không thừa. Phương Bắc bắt đầu hỗn loạn. Đám ma chúng nhảy vào khiến tình hình càng thêm nghiêm trọng. Quân đội đồn trú canh gác cẩn mật, nhưng đối mặt với cao thủ ma công cường đại mà nói, bọn họ không có tập đoàn gì mấy. Mặc dù đám thuộc hạ của Thất Sát trước đây không nhiều, chỉ có Hắc Dạ. Nhưng sau khi ma khí lan ra, người vây quanh hắn bây giờ đã rất nhiều.

Vì đề phòng hỗn loạn, Đinh lão đã phái Kinh vệ quân đi, nhưng hiệu quả không cao. Bởi vì quân đội chỉ xử lý được những tay súng. Nhưng đối với đám cao thủ lại không thể đề phòng. Bọn chúng tấn công vẫn là nhằm vào phương Nam, dần tiến về phía Bắc Kinh.

Một khi Bắc Kinh rối loạn, như vậy cả phương Đông sẽ là thiên hạ của Ma Đế Thất Sát.

Trung Quốc là quốc gia mạnh nhất phương Đông, địa vị có thể đoán được. Nguyên nhân chính là như vậy nên Thất Sát mới đặt mục tiêu là nơi này. Hơn nữa lực lượng cường đại nhất cũng là ở đây. Nếu có thể tiêu diệt, như vậy sẽ không có ai, có lực lượng nào ngăn cản được bước chân của hắn.

Đối mặt với đám tội phạm nhân lúc hỗn loạn bắt đầu thừa dịp cướp bóc, phạm tội... Đinh lão ngẫm hạ mệnh lệnh nghiêm khắc nhất, có thể giết chết. Đây có thể nói là lần nguy hiểm nhất trong trăm năm qua, phải ra tay mạnh mẽ, giết một người, cứu trăm người. Chuyện này không thể không làm.

Nhưng rất kỳ quái, sau trận chiến Hoắc gia, vũ khí hình người không xuất hiện nữa. Ngay cả khí tức của Thất Sát cũng không thấy, giống như hòa vào cùng đám ma chúng, không thể dò xét.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... tin tức giết chóc không ngừng truyền đến. Tiêu Thu Phong không thể chờ đợi được nữa. Thất Sát muốn dùng ma chúng gây rối tâm mắt của hắn. Có lẽ lúc này Thất Sát đang bày ra âm mưu lớn hơn nữa ở sau lưng. Hắn không thể ngồi chờ chết, phải làm gì đó.

“Ruth, điều Đồ Thần đến phương Đông, còn có, bảo Tank điều 20 ngàn quân từ trụ sở đến đây. Nếu chúng ta không có biện pháp nào khác, như vậy chúng ta phải cho ngọn lửa này dấy lên. Bọn chúng thích loạn, như vậy anh sẽ làm cho cả phương Đông này loạn”

Không cần biết dùng biện pháp gì cũng phải làm cho Thất Sát hiện nguyên hình. Thất Sát mà giấu trong bóng tối, mỗi lần hắn công kích sẽ đều là trí mạng.

568. Chương 568: Loạn.

Hơn 20 ngàn người ở doanh trại là lực lượng tinh nhuệ nhất của Ma Quỷ. Cùng với tổ sử dụng vũ khí tối tân nhất của Lang Nha, không ngừng đổi mới trang bị, nên những người này dù độc lập tác chiến hay phối hợp tác chiến đều cường đại nhất.

Bởi vì bọn họ là bộ đội của Tiêu thiếu gia, không ai muốn làm phé vật. Cho nên trong binh lính lưu truyền một câu nói: “Tiêu thiếu gia không thích phé vật”

Khi Đinh lão nghe thấy ý này, không khỏi giật mình hỏi: “Thu Phong, cháu muốn làm gì?”

Tiêu Thu Phong cười tà nói: “Còn có thể làm gì, giết”

Mặc dù đám cua cá này hẳn không có thời gian và tin lực tự mình ra tay. Nhưng Ma Quỷ cường đại của hắn còn có tập đoàn hơn quân đội của Đinh lão. Một khi ra tay, giết không còn manh giáp.

Dù phải hi sinh một chút, nhưng tình hình bây giờ, Tiêu Thu Phong đã không có con đường khác để đi. Dù như thế nào cũng phải khiến cho Thất Sát hiện thân. Chỉ cần giết sạch đám theo hắn, xem hắn còn có thể trốn được bao lâu.

Mệnh lệnh giết chóc này của Tiêu Thu Phong làm Ruth không dám chậm trễ. Trước đây Đồ Thần đã có một truyền thống đó là Tiêu Thu Phong ở đâu, bọn họ sẽ đi theo, tiến vào đó. Lúc này ở các quốc gia phương Đông có không ít cao thủ Đồ Thần ẩn núp. Ruth khẩn cấp triệu tập.

Tank ở Trung Đông sau khi nhận được lệnh cũng không có ý kiến gì, phát ra lệnh tối cao. 20 ngàn binh lính lên máy chực máy bay chuyên dụng rất nhanh chạy đến Trung Đông. Lúc này Tiêu Thu Phong thật sự chuẩn bị chơi lớn.

Trong doanh trại của Ma Quỷ ở Châu Á, máy chực máy bay quân dụng đang vận chuyển vũ khí hạng nặng, cuộc chiến sắp diễn ra.

Lần này tất cả tài liệu về đám ma chúng đều đã vào trong tay Tiêu Thu Phong. Sau khi báo cáo với Số một, Đinh lão đã mệnh danh hành động lần này là “Diệt ma” Tổng bộ được thành lập ở Hoắc gia. Lão còn hỏi xin Hoắc Phi Trữ một căn nhà nhỏ, biến nơi này thành trung tâm chỉ huy, do lão và Tiêu Thu Phong toàn quyền chỉ huy hành động lần này.

Cả một đội quân đã vây xung quanh Hoắc gia. Ngoại trừ người của Tiêu gia, thành viên Lang Tổ, dù là Tư Mã Lạc và Triệu Nhược Minh vào cũng phải được thông báo. Bảo vệ rất nghiêm ngặt.

“Tiểu Phong, cháu nói Thất Sát và vũ khí hình người bây giờ đang làm gì?” Đinh lão đã phái đi tất cả mật thám trong tay để tìm hành tung của hai người này, nhưng mấy ngày liền vẫn không có tin tức. Mà mỗi ngày đều có thành viên mất tích, sống chết không rõ.

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết với lực lượng của Thất Sát và vũ khí hình người, ngay cả hắn tìm kiếm cũng chưa chắc thành công, chứ đừng nói đám mật thám trong quân. Dù là tìm được manh mối gì, thì đây cũng chỉ là một ngõ cụt, hoặc cửa ngõ.

“Không cần biết bọn chúng đang làm gì, nhưng nhất định không phải chuyện tốt. Điều chúng ta bây giờ chính là ép hắn ra, quét sạch lực lượng của hắn. Đinh lão, người của cháu đã đến đông đủ. Người của ông đâu, có thể bắt đầu hành động chưa?”

Một quốc gia còn cần chú ý đến hình tượng, nhưng Tiêu Thu Phong không cần. Giống như tất cả kiêu hùng, vì mục đích, hắn có thể bất chấp thủ đoạn. Cho nên hành động lần này bề ngoài là hai bên liên hợp, nhưng trên thực tế lấy hắn là chính.

“Thu Phong, cháu đã nghĩ kỹ chưa. Sát ma không có vấn đề gì, nhưng cháu không nên khơi mào giết chóc như vậy. Sẽ có nhiều người vô tội bị tổn thương. Ông lo lắng sẽ càng thêm hỗn loạn. Cháu biết đó, nếu như vậy sẽ rất khó khống chế”

Tiêu Thu Phong nhìn Đinh lão một chút, lạnh lùng nói: “Đinh lão, dù cháu không động, nhưng tình hình lúc này ông có thể khống chế sao. Đừng có cái tính ủy mị như đàn bà. Tình hình lúc này phải dùng đao

sắc, nếu không người sống trong hỗn loạn càng lâu, càng khó khống chế. Lòng người là phức tạp nhất trên đời, cháu không muốn mất thời gian chờ đợi”

Đúng thế, dù lúc này Đinh lão nắm giữ quân đội trong tay, nếu nói giết ma thì không có vấn đề gì. Nhưng muốn giải quyết hỗn loạn đúng là lực bất tòng tâm.

“Được rồi, cháu có thể hành động. Ông sẽ cố gắng phối hợp với cháu. Lần này Đinh lão cũng muốn rơi xuống một lần”

Giết chóc không ngừng theo mấy câu nói này đã bắt đầu diễn ra ở phương Bắc. Tiêu Thu Phong lập tức gọi điện cho Tank, truyền đến mệnh lệnh “Diệt ma” 20 ngàn binh lính theo tín hiệu này mà chia binh ba đường, phát động những đợt công kích giết chóc tàn khốc nhất với đám ma đồ.

Theo lệnh của Tiêu Thu Phong, giết không tha.

Ma đồ với ma khí tận trời càng lúc càng gần Bắc Kinh. Nhưng binh lính Ma Quỷ lại ở sau lưng bọn chúng, phát ra từng đợt công kích, đúng giết cho bọn chúng không còn manh giáp.

Trong ma đồ có không ít cao thủ, nhưng đối với Ma Quỷ lại không có tác dụng gì mấy. Huấn luyện viên của Ma Quỷ, lúc trước là thần binh, bây giờ là Lang Tổ, có ai là không phải cao thủ cường đại. Bọn họ đã thấy quá nhiều, mấy người vây một cao thủ là đủ diệt.

Tiêu Thu Phong cần chính là kết quả, còn quá trình do Tank tự mình quyết định. Nghe giọng điệu nghiêm khắc của Tiêu Thu Phong, sát khí bốc lên, Tank dù dùng mộng cũng biết hành trình phương Đông lần này sẽ khiến tay nhiễm đầy máu. Từ lúc làm đội trưởng đến giờ, đã rất lâu rồi hắn không được thoải mái giết chóc như vậy.

Ma Quỷ sử dụng vũ khí cường đại, tiến hành càn quét. Cao thủ Đồ Thần cũng tiến vào phương Bắc, ám sát các nhân vật thủ lĩnh của đám ma đồ. Những người này, rất nhiều kẻ là nhân vật hắc đạo tiếng xấu lan xa trên cả thế giới.

Ở Bắc Kinh, theo ma khí lan đến, Lang Tổ, Thần binh chiến đội, Quân thần, Long Tổ đã hợp thành một lực lượng phòng ngự cường đại nhất ở Bắc Kinh.

Trong Hoắc gia, có hai vị khách tới. Tử Dao và Ruth. Bắc Kinh có biến, Phượng Hề đã nhận được tin tức. Vì lo lắng tốc độ liên giao Đông Nam cho sự phụ Phá Quân, nàng nóng lòng chạy đến đây. Mà Ruth thân là người chỉ huy cao nhất của Ma Quỷ và Đồ thần cũng phải chạy đến bên Tiêu Thu Phong, giúp hắn một tay.

Thất Sát và vũ khí hình người lúc này đang ở phương bắc. Phía nam có Phá Quân bảo vệ, không có vấn đề gì mấy. Huống chi Phượng Hề đã tập trung tất cả lực lượng về Thượng Hải, kết hợp với lực lượng của Triệu Quang Bình, phòng ngự ở Đông Nam không thua gì Bắc Kinh.

“Ông xã, tình hình sao rồi?” Trên người Ruth tản ra sát khí lạnh lẽo, dẫn Tử Dao đi vào trung tâm chỉ huy. Bản đồ trên tường có các dấu hiệu đang từ từ di chuyển, đại biểu cho việc bố trí lực lượng. Mà mục tiêu của bọn họ đều giống nhau, tiến về Bắc Kinh.

Không có thời gian khách sáo, Tiêu Thu Phong ôm hai người một chút rồi nói tin tức cho bọn họ. Tử Dao trầm giọng nói: “Thật đáng hận, kính cảm ứng của sự phụ chẳng có tác dụng gì với Thất Sát”

Lực lượng của Thất Sát đã gần đạt đến thần cảnh tiến hóa, kính đó đương nhiên không cảm ứng được.

“Không vấn đề gì, bây giờ anh đang ép hắn phải xuất hiện. Chỉ cần bắt được cái đuôi của hắn, hắn sẽ không có cơ hội dùng quỷ kế. Chúng ta sẽ an toàn hơn nhiều”

Điểm lợi hại nhất của Thất Sát không phải là võ công, mà là mưu kế của hắn. Phá Quân đã dặn Tiêu Thu Phong như vậy.

“Chỉ đáng tiếc anh bây giờ vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Thất Sát quá xảo hoạt” Tiêu Thu Phong có chút tiếc nuối, trong lòng đột nhiên chấn động, mắt lóe ra quang mang lạnh lùng. Vội vàng kêu lên: “Không ổn, vũ khí hình người lại xuất hiện”

Trong Bắc Kinh chỉ cần vũ khí hình người sử dụng lực lượng là không tránh khỏi ý thức của Tiêu Thu Phong. Hắn chưa kịp nói rõ với hai người, lập tức biến mất. Phía sau truyền đến câu hỏi của Đình lão: “Thu Phong, ở đâu?”

“Ông lão, ông không cần lo lắng, đối phó vũ khí hình người, ông xā tôi là đủ rồi. Ông quản quân đội của mình đi” Trong những người phụ nữ của Tiêu Thu Phong, Ruth là đặc biệt nhất. Ngoại trừ đối với bố mẹ Tiêu Thu Phong, nàng không khách khí với ai. Mà lão già này thoạt nhìn cũng không ưa gì cho lắm.

Giống năm đó, khi nàng thấy Tiêu Hào Vân, cũng gọi là ông lão. Tiêu Thu Phong bảo nên nàng mới sửa.

Mắt Đình lão đảo đảo, nhìn Ruth nói: “Con bé phương tây, cô cũng biết vũ khí hình người là bố của Tiêu Thu Phong, không thể làm bị thương...”

“Thì sao chứ, ông lão có thể giúp được gì sao?” Ruth không muốn nhiều lời với lão già, quay đầu lại nói với Tử Dao: “Tử Dao, chúng ta phải cẩn thận bảo vệ Hoắc gia, không có lệnh của ông xā, bất cứ ai cũng không được tiến vào. Đi, chúng ta đi xem Mỹ Đình và Thanh Linh, nói tình hình cho họ”

Nhìn Ruth không biết lễ phép như vậy, Đình lão tức giận kêu lên, nhưng lão vẫn chú ý đến di động trên bàn đồ. Điều này quan hệ đến sự thành bại của cả hành động “Diệt ma” Lần này Tiêu Thu Phong đã động chân hỏa, điều cả quân đội từ Trung Đông.

Chẳng qua thông qua các báo cáo, Đình lão rất kinh hãi về năng lực tác chiến của đội quân Ma Quỷ này. Trong lòng thầm tính toán chờ xem hành động kết thúc có thể hợp đội quân này lại. Dù sao cháu rể có nhiều thứ tốt, lão lấy một chút cũng không sao.

Người ta nói vô sỉ sẽ vô địch. Đình lão bây giờ càng lúc càng tiến gần đến vô địch.

Trước đây không biểu hiện ra là vì không có thứ gì khiến lão trở nên vô sỉ. Nhưng từ Thần binh chiến đội đến Lang Tổ, bây giờ lại đến Ma Quỷ, lão càng lúc càng thấy thích.

569. Chương 569: Tình Hình Nghiêm Trọng.

Cấp độ

Thiên Kiếp

Cửu Trọng Thiên Kiếp

Pháp Bảo Trấn Giới

[Hắc Ma Long]

A hoàn | Sủng nam

[A hoàn của Huyết Ma]

Đa tạ

Đa tạ: 2,698

Nhận 209,376 lần trong 13,129 bài

Truyền tấn lệnh

Chương 569: Tình hình nghiêm trọng.

Người dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Tiêu Thu Phong rời đi là vì hắn rõ ràng cảm nhận được lực lượng của vũ khí hình người. Nếu không đoán sai, một cuộc giết chóc lại sắp bắt đầu.

Thất Sát không hiện thân, tin rằng hắn đã biết tác dụng của vũ khí hình người. Lực lượng cường đại không nói, thân phận của Tiêu Mai Phi rất có tác dụng. Những chuyện nguy hiểm nhất đương nhiên sẽ do vũ khí hình người đi làm.

Chẳng qua Tiêu Thu Phong cũng thật không ngờ mục đích lần này của vũ khí hình người lại là phủ Số một. Lúc hắn chạy đến nơi, ngoài cửa đã có mấy chục xác chết. Chân khí cường đại biến ảo khiến cho cả tòa nhà đều chấn động.

Mười mấy thành viên Lão Miêu đã xuất hiện, những cao thủ này vẫn chưa khôi phục lại được sau khi bị Hắc Ma Thủ tàn sát. Lại nói, bọn họ đã già, mặc dù mỗi người đều có tuyệt học chấn động thiên hạ. Nhưng đối mặt với vũ khí hình người đao thương không vào, đúng là không biết ra tay như thế nào.

Vũ khí hình người tanh máu, ác độc, không có nhân tính.

Mắt ngây ngốc, nhưng khí tức mãnh liệt phát ra từ cơ thể hắn đã bắt đầu khởi động, mang theo bóng ma chết chóc. Khi hắn xông vào, mười mấy thành viên Lão Miêu cường đại đã bị hắn tập trung, giờ phút này dù là động ngón tay cũng khó. Chân khí ngưng tụ như vậy thật đáng sợ.

Quân đội đã chặn trước cửa, mà tiếng động bên ngoài cũng khiến Long Tổ và Thần binh chiến đội biết tin tức. Bọn họ đang vội vàng chạy đến đây. Nhưng vũ khí hình người không sợ đạn, dù là mưa bom bão đạn hắn cũng không sợ.

Tiêu Thu Phong vừa nhảy xuống, một Lão Miêu đã bị vũ khí hình người dùng đao khí sắc bén đâm xuyên bụng. vũ khí hình người không hề thương xót, giơ tay chém xương, ruột trào ra cùng máu, xem ra lạnh ít dữ nhiều.

Tiêu Thu Phong rất đau lòng. Nhìn Tiêu Mai Phi đã không còn lý trí và nhân tính, trở thành hung khí của Thất Sát, cả Hoắc gia đều đang khóc ở trong lòng. Mà hắn lại không thể làm gì.

Mười hai đạo kiếm khí đã phát ra. Lão Miêu cảm thấy mắt ráng rục lên, Tiêu Thu Phong đã chặn trước mặt bọn họ, trừng mắt nhìn nhìn vũ khí hình người vừa bị đẩy lùi sáu bước, đang phát ra tiếng tru tréo như dã thú.

“Tiêu thiếu gia, người này rất lợi hại, cậu phải cẩn thận” Lão Miêu là người quen cũ của Tiêu Thu Phong. Là người quen, nên khi thấy hắn, trong lòng cũng yên tâm hơn. Bọn họ sống là để bảo vệ Số một. Nếu Số một xảy ra chuyện, bọn họ dù tự tử chết cũng không yên lòng.

Ánh mắt ngây ngốc đột nhiên sáng rực lên. Tiêu Thu Phong đột nhiên nhảy lên, trong lòng có chút tức giận. Nghĩ đến mẹ phải chịu khổ mấy chục năm. Tiêu Mai Phi ngày xưa vô cùng cường đại vậy mà không có chút cảm ứng, lúc này còn làm xằng làm bậy, rơi vào ma đạo, thật sự không thể tha thứ cho lão. Kim quang lóe lên, nắm tay như làm từ vàng, kéo theo một vệt sáng trong bầu trời đêm lao thẳng về phía vũ khí hình người. Vũ khí hình người mặc dù không có lý trí, nhưng động tác rất nhanh. Hai tay hợp lại tạo ra lớp cương khí hộ thân. Nhưng trên đời này làm gì có thể ngăn cản lực lượng thần cảnh tiến hóa của Tiêu Thu Phong.

Một quyền này mang theo tất cả phẫn nộ, đánh thẳng tới. Một tiếng “bịch” vang lên, vũ khí hình người bị quyền lực đánh bay, va vào một bức tường, cả bức tường đổ xuống.

Vũ khí hình người không sợ đau đớn đứng dậy, Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận được vũ khí hình người đã bị thương. Hơn nữa trên khóe miệng còn có một vết máu. Lý trí của vũ khí hình người đã bị che lấp, tất cả hành động đều do Thất Sát khống chế, căn bản không biết đến chạy trốn, né mtránh. Chỉ biết có mục tiêu. Cho dù còn một hơi thở cũng sẽ không bỏ cuộc.

Hung tích bị kích phát, vũ khí hình người trừng mắt nhìn Tiêu Thu Phong, khí tức càng thêm sắc bén, hung tợn phát ra, vây lấy Tiêu Thu Phong. Giống như trước mặt chính là kẻ thù của lão, nhất định phải giết.

Tiêu Thu Phong cũng không động, thậm chí không ngưng tụ khí kình, chỉ nhìn người đàn ông này, hy vọng có thể dùng tâm trạng bình tĩnh cảm nhận trái tim lão. Thông tâm thuật của Mộng gia biết đâu lại có tác dụng.

Nhưng rất đáng tiếc, khi ý niệm Thông tâm thuật vừa mới truyền tới, trên mặt vũ khí hình người lập tức hiện ra vẻ đau đớn không chịu nổi. Hai tay ôm lấy đầu, liều mạng chống lại. Không ngừng gào rú, người ở cách đó trăm km cũng có thể nghe thấy.

Cấm chế trong đầu không cho phép bất cứ ai xâm nhập. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến vũ khí hình người cường đại. Thất Sát ở phía xa xôi rõ ràng cảm nhận được vũ khí hình người giãy dụa. Hắn càng thêm hoảng sợ. Bản tính của vũ khí hình người mà khôi phục, như vậy sẽ không chịu sự khống chế của hắn nữa, không thể dung hợp.

Trong lúc cấp bách, Thất Sát đành phải hạ lệnh rút lui, rút vũ khí hình người về. Đối mặt với lực lượng ở Bắc Kinh, vũ khí hình người cũng không quá an toàn. Hắn phải tự mình ra tay.

Tiêu Thu Phong không đuổi theo. Đuổi thì sao chứ, cũng không thể giết vũ khí hình người. Chẳng qua khi vũ khí hình người xuất hiện, máu đều chảy thành sông. Nếu Tiêu Thu Phong không kịp thời chạy đến, nơi này sợ rằng đã biến thành địa ngục, mười mấy Lão Miêu đừng mong có người sống sót.

Mặc dù tổn thất không nhiều, nhưng lực lượng của vũ khí hình người làm cho người ta kinh hãi. Đinh lão sau khi nhận được tin tức cũng rất nhanh chạy đến. Bây giờ Bắc Kinh đầy quân đội, nhưng lực lượng này sao có thể đối phó được với Thất Sát và vũ khí hình người. Cho nên theo lão khuyên, Số một cũng chỉ có thể tạm thời chuyển đến Hoắc gia.

Hoắc gia rất lớn, nhiều người như vậy cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Có thể nói nơi an toàn nhất Bắc Kinh bây giờ chính là nơi này. Bởi vì Tiêu Thu Phong đang ở đây.

Thu xếp mọi việc, Tiêu Thu Phong lại một lần nữa gặp mặt Số một. Ba năm không gặp, lão không thay đổi nhiều lắm. Lão cũng không có gì thay đổi mấy, chẳng qua chỉ có vẻ mặt là hơi mệt mỏi. Nghĩ thấy cũng đúng, bị ám sát như vậy, lão thừa nhận áp lực rất lớn. Huống chi quốc gia bây giờ đang bị Thất Sát gây loạn, hỏa hoạn khắp nơi, làm cho người ta sợ hãi.

“Thu Phong, cậu đã có biện pháp xử lý vũ khí hình người chưa?” Chỉ cần việc Đinh lão biết, lão đương nhiên cũng biết. Lúc này đối mặt với vũ khí hình người đúng là một điều khó khăn. Không ai có thể đưa ra ý kiến với Tiêu Thu Phong. Nhưng cứ để mặc vũ khí hình người như vậy cũng không phải biện pháp tốt.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, hắn đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng không có cách nào hiệu quả.

Số một bất đắc dĩ nói: “Nếu cậu không nghĩ được biện pháp, vậy cậu nhất định phải có sự lựa chọn. Ma Đế, không thể kéo dài nữa. Nếu không khi ma khí khuếch tán ra khắp nước, như vậy thực sự không thể thu thập được nữa. Thu Phong, cậu là một chiến sĩ, cậu cũng biết phòng ngự không bao giờ hiệu quả bằng tiến công.

Tiêu Thu Phong đương nhiên là biết, nhưng hắn phải ra tay giết bố mình sao?

“Tôi biết điều này rất khó với cậu. Cho nên tôi không ép cậu. Nhưng cậu bây giờ là người bảo vệ phương Đông, cậu có nghĩa vụ duy trì trật tự nơi này. Biết không?”

“Điều ông nói tôi đương nhiên hiểu, tôi sẽ mau chóng xử lý chuyện này” Hắn không hề đổi ý vì lời lão già này. Dù người trên thế giới chết hết thì sao chứ. Hắn chỉ hy vọng người mình yêu, người thân của mình, còn có bạn của mình, tất cả không bị thương. Mà vũ khí hình người lại là bố hắn.

Chẳng qua hắn không biết từ lúc nào hắn là người bảo vệ thế giới phương Đông.

Trong trụ sở tổng chỉ huy hành động “Diệt ma”, tin tình báo không ngừng truyền đến. Ma Quỷ phối hợp với quân đội quốc gia đã tiến hành ba lần tàn sát. Mặc dù tổn thất không nhỏ, nhưng thành tích đạt được rất cao. Ít nhất tiêu diệt 30 ngàn ma chúng.

Không có máu sẽ không có khuất phục. Bị đả kích mạnh như vậy, đám người bạo lực kia cũng cần phải suy nghĩ. Không cần tòa án, lập tức giết chết. Lúc nguy cấp này cần phải sử dụng thủ đoạn cực đoan. Giải quyết những tên này đối với Ma Quỷ mà nói, thật sự quá đơn giản.

Đồ Thần cũng báo về, mỗi ngày đều có những tên đầu sỏ của ma chúng bị giết. Bọn chúng đều bị ám sát. Dù như thế nào thì xu thế tiến công như thủy triều của bọn chúng cũng đã chậm lại. Đây là chuyện tốt đối với cả Trung Quốc.

Chẳng qua ma khí vẫn lan ra, các quốc gia xung quanh không ngừng thần phục, chiến sự tàn khốc tiếp tục diễn ra. Lúc này tin rằng Lang Nha đã có đất dụng võ. Đối phó đám cao thủ cường đại thì hẳn không được, nhưng đối mặt với đám ma đồ bạo lực, hẳn có rất nhiều biện pháp.

Lúc này Đông Nam cũng truyền đến tin tức làm người ta không thoải mái. Ma Đế cấu kết với một vài thế lực ở Indonesia đang nhân lúc Trung Quốc hỗn loạn, muốn phát động cuộc tấn công vào đất liền. Rất nhiều người đang từng bước xâm chiếm các thành phố gần biển. Áp lực đối với quân khu của Triệu Quang Bình cũng rất lớn, cần trợ giúp.

Đình lão sau khi nhận được tin tức cũng rất sốt ruột, như lửa bò trên chảo. Lão muốn giết hết đám đáng chết này, vứt vào biển cho cá ăn. Quốc gia đang giữ thái độ cảm hóa, nhưng lại không biết bọn chúng sao có thể thuần phục. Đối với những kẻ này chỉ có giết, giết, để cho bọn chúng đi chầu trời.

“Phượng Hề, cho Đông Nam khởi động. Bất chấp thủ đoạn, chỉ cần mục đích. Nói cho bọn Lý Hưng, giết chết bọn chúng. Cần vũ khí gì, cho hết”

Lực lượng ở Tiêu gia ít nhất cũng có mấy chục ngàn người. Mặc dù không thể so sánh với quân đội. Nhưng những người này ở tầng dưới chót của xã hội, tin tức mà bọn họ biết nhanh hơn quân đội nhiều. Đối phó đám người xâm nhập, bọn họ có rất nhiều biện pháp.

570. Chương 570: Cuộc Chiến Kinh Thiên.

Chẳng qua cả nam bắc đều động cũng khiến Trung Quốc ảnh hưởng rất nhiều. Áp lực trên vai Đình lão càng nhiều hơn. Bây giờ cần có điểm đột phá. Không trừ được Thất Sát, thiên hạ không yên. Chẳng qua lúc này phải xem ai kiên nhẫn lâu hơn.

Ruth đã tức, nàng điều Mị Ảnh đến, giao cho Phượng Hề. Lực lượng này nếu nói về năng lực tác chiến độc lập, bọn họ thua xa quân đội Ma Quỷ, không đối phó được cao thủ tuyệt thế. Nhưng các nàng lại giỏi ám sát. Đối phó đám thành viên hắc đạo, các nàng đúng là khắc tinh. Bởi vì các nàng đúng là được huấn luyện nhiệm vụ này.

Vũ cũng không nhàn nhã, sau ba năm ở Trung Đông, năng lực lãnh đạo của nàng không thua gì Ruth. Phượng Hề không biết võ công, lúc này chỉ có thể ở trong nhà bày mưu tính kế. Cho nên tất cả các việc đều do Vũ xử lý. Khởi động tất cả các lực lượng có thể.

Đối mặt với những đợt tấn công của Ma Quỷ do Tank chỉ huy, ma chúng tổn thất rất lớn. Khu vực biên giới của quốc gia cũng cấm mọi người khả nghi tiến vào. Ma khí giảm mạnh, đây là một đả kích rất lớn đối với Thất Sát. Hẳn căn bản không thể che giấu bản thân.

Mặc dù Bắc Kinh được phòng ngự rất chặt, nhưng hai hôm nay ma lực vọng lại rất nhiều. Tiêu Thu Phong trông rất lạnh lùng. Ngoại trừ ra lệnh Lang Tổ tăng cường khống chế, hẳn cũng tập trung toàn bộ tinh thần. Có lẽ Thất Sát đã tiến đến Bắc Kinh. Đã đến lúc phải đối mặt.

Bất cứ quỷ kế gì khi đối mặt với lực lượng cường đại cũng không chịu nổi một kích. Nhưng đáng tiếc giữa hắc và Thất Sát lại có một Tiêu Mại Phi. Vì vậy xảy ra rất nhiều biến cố. Đây là điều Tiêu Thu Phong không ngờ đến. Chẳng qua liên tiếp ba lần bỏ qua, hẳn đã có quyết định không cho Tiêu Mại Phi tiếp tục giết chóc.

Ngay khi tất cả lực lượng ở Bắc Kinh đều đang tập trung toàn bộ tinh thần, Tiêu Thu Phong đã nhận được một bức chiến thư.

“Đêm trăng tròn, đỉnh Hoàng Thành, tử chiến”

Bức thư này chỉ có từng đó, mang theo một cỗ sát khí nặng nề, dù không dùng tâm cảm nhận cũng có thể nhận ra.

Đinh lão là người đầu tiên đặt câu hỏi: “Thu Phong, có phải kế hoạch của cháu đã có tác dụng. Thất Sát chuẩn bị thò đầu ra?”

Mà Số một lại có chút lo lắng nói: “Thu Phong, đối mặt với Thất Sát, cậu có bao nhiêu phần thắng?”

Ai cũng biết lực lượng của Thất Sát đã vượt quá tưởng tượng của mọi người. Tầm quan trọng của trận chiến này lại đại biểu cho cả phương Đông. Nếu như thất bại, phương Đông sẽ rơi vào ma đạo. Mà loài người cũng bị hắc ám bao phủ, không thấy ánh sáng.

Đây không phải cuộc chiến cá nhân, mà là cuộc chiến sinh tử tồn vong của phương Đông.

Tiêu Thu Phong lắc đầu, vấn đề này hẳn không có cách trả lời. Chỉ cần có cơ hội đánh một trận, kết quả rất nhanh sẽ thấy.

“Không cần biết như thế nào, Đinh lão, ra lệnh cảnh giới nghiêm mật, trận chiến này ngoại trừ Thất Sát muốn lập uy, có lẽ hẳn đã lập sẵn kế hoạch. Đây không phải một trận đơn giản”

Hơn nữa Tiêu Thu Phong cũng không cho ma chúng cơ hội nghỉ ngơi. Tank tiếp tục hành động. Đêm trăng tròn chính là sau ba đêm nữa.

Đinh lão không hề nghi ngờ lời Tiêu Thu Phong nói, lập tức ra lệnh cho phòng ngự tăng cường từ năm cấp lên sáu cấp, không được sơ sót.

Chẳng qua làm cho mọi người ngạc nhiên đó là ngày hôm sau tất cả ma chúng đều chia ra, ẩn núp. Điều này khiến Ma Quỷ không tìm được mục tiêu công kích. Không ai biết Thất Sát rốt cuộc muốn làm gì?

Không chỉ như vậy, thế lực xâm lấn phía nam cũng ngừng lại. Hình như cả thế giới đều khôi phục bình thường. Chỉ có Tiêu Thu Phong biết tất cả đều là sự yên lặng trước mưa bão. Có lẽ kết quả sẽ quyết định sau trận chiến này.

Chúng nữa an ủi, các lão an tâm, đây là chỗ dựa tinh thần đối của Tiêu Thu Phong. Sau hôm đó, một mình Tiêu Thu Phong lặng lẽ suy nghĩ, hẳn muốn dùng lực lượng cường đại nhất phá hủy Thất Sát.

Chỉ có một chuyện Tiêu Thu Phong lại bỏ ra sơ sót, trong ba ngày này thế giới bắt đầu có biến hóa khó hiểu. Có những kẻ ẩn giấu trăm năm cũng đều thức giấc. Ví dụ như gia tộc Klass nước Y, gia tộc Hấp huyết quỷ nước F. Bọn họ bị ma khí gọi về đều có sinh cơ vô hạn.

Những người này đều là ma, trong cơ thể bọn chúng có nguyên tố của ma. Chỉ là sau một thời gian dài dung hợp, tiến vào thế giới loài người, nhưng nó vẫn ẩn giấu trong huyết mạch. Lúc này dưới ma khí của Thất Sát, khiến bọn chúng đã sống dậy.

Hơn nữa sau khi bị gọi về, bọn họ đều có động tĩnh, coi Thất Sát là chủ, muốn đoạt lấy quyền lực của thế giới.

Đêm trăng tròn, lúc này đã là đêm khuya, nhưng trong Hoắc gia lại không có một ai ngủ, tất cả mọi người đều nhìn vào ba màn hình. Đây là những vệ tinh cảm ứng tiên tiến nhất, có thể quan sát cuộc chiến đỉnh cao này từ nhiều góc độ khác nhau. Trong lòng bọn họ đều dồn hết lên người Tiêu Thu Phong.

Mà Tiêu Thu Phong đang đứng trên tháp ở đỉnh. Trông hẳn như một chiến thần, ngạo nghễ thiên hạ. Hắc ám ứng được Ma Khí cường đại từ xa bay đến. Thất Sát, đây là khí tức của Thất Sát. Hẳn thực sự đã đến.

Hắn dám đến là bởi vì trên đời này căn bản không có lực lượng giữ được hắn. Dù là Tiêu Thu Phong cũng không dám chắc.

Đông Nam xa xôi, Phá Quân đang ngồi trên sân thượng một tòa nhà cao tầng, cảm ứng hai lực lượng giao tranh. Lão đã sớm nhận được tin tức từ Tử Dao, hôm nay Thất Sát sẽ có trận đánh kinh thiên động địa với Tiêu Thu Phong. Trên vai lão là an nguy của Đông Nam, không thể đi. Nhưng không sao, dù là ở Đông Nam lão cũng cảm ứng được.

Bởi vì bọn họ là thần, lực lượng của thần, dù là thần hay ma đều giống nhau. Bọn họ theo đuổi chính là thiên đạo. Trời sinh vạn vật, vạn lưu quy tông....

Một bầu rượu, một chiếc chén, uống hết, Phá Quân quát lên: “Tiểu tử, đừng làm Phá Quân ta thất vọng. Trận chiến này cậu có thể đổi trời”

Có lẽ không ai hiểu rõ hơn lão về ý nghĩa của trận chiến này. Đó không phải an toàn của quốc gia, bình yên của thế giới. Đó chính là con đường đi thông thế giới kia.

Trong lòng Phá Quân có chút hâm mộ Tiêu Thu Phong.

Đỉnh Hoàng Thành, đã văng lên tiếng cười đắc ý của Thất Sát: “Ha ha ha”

“Tiểu tử, chúng ta lại gặp nhau. Sinh mệnh của ngươi, quả nhiên chúng ta không thể nắm giữ. Sớm biết ngươi sẽ thành đại địch của ta thì lúc đó ta đã đưa ngươi đến địa ngục”

Sau khi dung hợp lực lượng của vũ khí hình người, đối thủ duy nhất trên đời của hắn chính là Tiêu Thu Phong. Tiêu Thu Phong vốn là tài liệu để hắn luyện chế vũ khí hình người. Thiên đạo đúng là rất huyền diệu. Thất Sát mặc dù không tin số mệnh, nhưng lúc này hắn rất hối hận.

Hắn đã có hàng ngàn cơ hội giết Tiêu Thu Phong. Nhưng hắn không làm, nên hôm nay Tiêu Thu Phong mới là mối họa lớn của lão.

Trên thế giới này có ba người xứng làm đối thủ của lão. Một là Phá Quân, bởi vì hắn cảm nhận được Phá Quân đã đột phá thần cảnh, đạt đến thần cảnh tiến hóa. Thứ hai chính là Thái dương thần của phương Tây. Tuy nhiên Thái dương thần vẫn không xuất thế. Nhưng Thất Sát đã mơ hồ cảm nhận được người này đã dung hợp lực lượng thái dương vô tận. Tin rằng lực lượng không hề thua kém, đủ để đánh với hắn một trận.

Người cuối cùng nếu nhìn thì thấy còn rất trẻ. Đây là đối thủ Thất Sát không muốn đối mặt nhất. Bởi vì Tiêu Thu Phong đã là biểu tượng của phương đông. Không diệt được Thiết Trụ, thì dù giết chóc đến như thế nào, phương đông vẫn không thuộc về hắn.

“Chỉ cần ngươi có đủ lực lượng, lúc nào cũng có thể. Nhưng kẻ ngục ngã nhất định là ngươi. Ngươi có thể lên thiên đường” Tiêu Thu Phong nói rất lạnh nhạt. Hắn muốn tìm sơ hở của Thất Sát. Nếu Thất Sát công kích, nhất định là kinh thiên động địa.

“Ha ha ha, địa ngục thì sao chứ. Chỉ cần Thất Sát ta ở đâu, đều có thể thống trị nơi đó, dẫm nát đám thiên sứ thần thánh ở thiên đường dưới chân. Đó là chuyện vui sướng nhất. Tiểu tử, thực ra chúng ta có thể thành bạn. Chỉ cần ngươi bỏ đi suy nghĩ đó của mình, chúng ta có thể cùng nhau thống trị thế giới, không ai dám nói không với chúng ta”

Rất nhiều điểm, bọn họ đều giống nhau. Giết không nương tay, bất chấp thủ đoạn. Chẳng qua Tiêu Thu Phong lại có thêm một thứ đó chính là tình yêu trong lòng hắn. Yêu người thân, yêu người phụ nữ của mình, yêu con của mình, cho nên không thể vứt bỏ được. Vì thế Tiêu Thu Phong không thể trở thành Ma Đế.

Nếu vì mình, Tiêu Thu Phong có lẽ đã sớm vứt bỏ mọi thứ, đâu phải gánh chịu áp lực như thế này.

“Thất Sát, chúng ta không chúng đường, không thể thành bạn” Đây là câu trả lời của hắn, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Trên đời này, hắn đã có rất nhiều. Quyền lực, tiền tài, mỹ nữ. Hắn thấy đủ, không cần gì thêm nữa. Hắn chỉ muốn sống cuộc sống hạnh phúc, yên bình.

Thất Sát bị từ chối, trong mắt hắn lóe ra sát khí nồng nặc, lạnh như băng quát lớn: “Vậy ngươi phải chết. Đêm nay không phải ngươi chết, vậy bố ngươi sẽ chết. Thất Sát ta có thể thân tốt như vậy, có thể bắt tử. Ha ha ha”

571. Chương 571 : Chính Tà Đối Lập.

Đôi mắt màu đỏ, mang theo tử khí của thần chết, lăng nhiên nhìn Tiêu Thu Phong.

“Cha con Tiêu gia các người, đều là những người rất giỏi. Nhưng đáng tiếc là, tôi nay chỉ có một người có thể sống”Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, nhưng lọt vào tai của Tiêu Thu Phong thì giống như là cách nói của một người cười trên sự đau khổ của người khác.

Vừa nói xong, không cho Tiêu Thu Phong lên tiếng, Thất Sát đã quát lớn một tiếng : “Vũ khí hình người, hợp thể...”

Vũ khí hình người động, thân thể thành ảo ảnh, như hòa tan vào thân hình của Thất Sát, tựa hồ như dung hợp thành một, Thất Sát vẫn là Thất Sát, nhưng vũ khí hình người đã không thấy.

“Người muốn giết ta, nhất định phải giết cha của người trước, tiểu tử, đến đây, để cho ta xem, lực lượng của người cuối cùng là lợi hại thế nào”

Tiêu Thu Phong đứng lặng ra, cảm thụ lực lượng cường đại của Thất Sát, trước khi dung hợp, hắn đã là cao thủ tiến vào thần cảnh, bây giờ sau khi dung hợp với vũ khí hình người, lực lượng càng tăng mạnh một cách đáng sợ, còn rộng lớn hơn cả đại dương mênh mông, không gì sánh kịp. Hơn nữa, khi dung hợp lại, Tiêu Thu Phong còn vướng bận nỗi lo thân nhân, nên bị cản trở rất nhiều, không thể toàn lực giết chóc.

“Nếu mày muốn chôn chung với cha của tao, tao tin rằng ông ta sẽ rất an ủi”Đổi mặt với sát ý dày đặc của Thất Sát, Tiêu Thu Phong đã không còn đường lui.

Hai tay giơ lên, một tia sáng màu vàng đã bao phủ khắp toàn thân của hắn, trong đêm tối, giờ phút này nhìn giống như một pho tượng Phật đang phát ra ánh sáng uy nghiêm vậy. Thiên lực khổng lồ của hắn, đã mạnh mẽ xuất hiện, là lực lượng mà Thất Sát tuyệt đối chưa bao giờ cảm nhận được. So với thần cảnh tiến hóa, còn thâm ảo cường đại hơn.

“Quả nhiên không đơn giản, người có thể giết chết Tham Lang, thì sao có thể đơn giản được”Giọng nói rất bình thản, nhưng thân hình Thất Sát đã động, phóng như tia chớp đánh úp lại, mạnh mẽ công kích, rốt cục cũng đã bắt đầu hiệp một.

Lực lượng của thần cảnh tiến hóa, vốn dĩ nằm dưới chân của Thiên Lực, Thất Sát nói không sai, nếu bọn họ cùng liên thủ, cả thế giới này sẽ thuộc về bọn họ. Lực lượng này, căn bản là không ai có thể kháng cự.

Hai đấm, ở trên không trung mạnh mẽ chạm vào nhau, một tiếng nổ cực lớn vang lên, hình như là một nửa người ở Kinh thành đều có thể nghe thấy, nhưng Hoàng thành bây giờ đã được quân đội bao quanh bốn phía, trở thành vùng cấm, không để cho bất kỳ người nào tiến vào. Cái này cũng chỉ vì bảo vệ an toàn cho dân chúng, không phải đang bao vây Thất Sát, bởi vì những người lính bình thường, căn bản làm được gì hắn.

Hai quyền sau khi đụng nhau, lực chấn đã làm thổi bay vài tảng đá lớn cũng như lay động rừng cây vậy. Trong nháy mắt, lá cây rơi xuống xào xạt, cảnh tượng đẹp như mơ. Nhưng đối với hai cường giả này, thì hình như không có tác dụng, bởi vì bọn họ đều là cường giả tuyệt thế, chỉ cần sơ sẩy một chút, cũng đủ tạo thành một vết thương trí mạng.

Bên trong một quyền này, Tiêu Thu Phong rõ ràng cảm nhận được khí tức của vũ khí hình người, xem ra tu luyện vũ khí hình người, quả là một phương cường đại. Khi cả hai hợp thể, giống như là hai cao thủ thần cảnh cùng tan vào nhau, nói cách khác, Tiêu Thu Phong bây giờ đang một đấu hai.

Râu tóc Thất Sát tung bay phất phới theo gió, cảm thụ sự cường đại của Tiêu Thu Phong, sát ý của hắn đã dâng lên mãnh liệt. Tiểu tử này còn mạnh hơn cả Phá Quân, nếu có thể giết được, thì tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Toàn bộ phương Bắc đang nằm trong tay của tiểu tử này, chỉ cần giết trừ hắn, thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Thất Sát rất rõ ràng, kinh thành phản kháng, cũng bởi vì có tiểu tử này, hoặc là, nói cách khác, hắn đã trở thành “đằng cửu thế”nơi đây.

Cho đến bây giờ, Thất Sát vẫn chưa bao giờ thích phong cách làm đằng cửu thế của Phá Quân, luôn xuất hiện dưới bộ dáng của người thủ hộ, mà cái bộ dáng hiên ngang lẫm liệt đó, lại rất là giả dối. Còn hắn dù tập hợp tất cả những cảm xúc điên cuồng, dục vọng, tham sân si, và những thứ đen tối trong thiên hạ lại, thì vẫn cảm thấy rất vui sướng, sống tiêu sái hơn bất kỳ kẻ nào.

Chiến ý hai người bốc lên cực kỳ mãnh liệt, mỗi lần tiếp cận, Thất Sát lại như biến thành tay, thành chân của Tử thần, vũ khí hình người dung nhập trong cơ thể hắc, chính là ám khí làm người ta khó lòng phòng bị. Trong thời khắc mấu chốt, sẽ lạnh lùng đánh ra, bí mật mang theo lực lượng cường đại cùng cái chết, làm cho Tiêu Thu Phong không thể không đặc biệt cẩn thận.

Hơn nữa, có đôi khi, rõ ràng là đánh tới, nhưng khi thấy Thất Sát cố ý đưa đầu cho đánh, thì hắn lại không tự chủ rút tay về. Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng nếu muốn tự tay đánh chết người cha ruột của mình, sợ rằng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Trăm chiêu đã qua, phía trên Hoàng thành đã không chịu nổi, đất đá thì nứt nẻ tùm lum, nhà cửa thì đổ nát, lỗ thủng thì khỏi cần nói. Dưới sự đánh đấm của thần lực, không có vật thể gì có thể chịu nổi cả. Trải qua hơn trăm chiêu của hai người, ngay cả mấy chục cục đá siêu cứng chắc ở đây, cũng bị đánh cho nát bầy.

Mười hai đao khí đã ra hết, Tiêu Thu Phong cuối cùng đã không chịu nổi sự dây dưa của Thất Sát, hét lớn một tiếng : “Thần Long biến...”

Người hóa thành thần long, thần long bay lên trời, soi rọi khắp nơi, một con rồng khổng lồ phun ra ngọn lửa đỏ hồng, bao quanh lấy Thất Sát, cả người đầy kim lân, phát sáng mạnh mẽ. Làm cho không khí nơi này bị đốt nóng lên, trong nháy mắt trở thành hỏa hoa, thành một lò thiêu cực nóng. Đây chính là Thiên Hỏa được khí kinh của thần cảnh luyện hóa, vô cùng ghê gớm.

Thất Sát liên tiếp tung ra mấy chục chiêu, đều bị thân thể của rồng đánh tan, hắn liền trở nên một người đã bị nguyên rửa vậy, vùng vẫy mà không thể thoát, rồi, hắn chợt nhíu mày, quát : “Vũ khí hình người, Trảm Chi Quyết!”

Thân thể hắn run lên, một tia sáng lạnh lẽo bắn ra từ thân thể hắn, biến thành một hình người, vũ khí hình người khôi phục nguyên hình, trong tay ngưng tụ lưỡi đao sắc bén, đã hóa thành Phách Thiên Thần Đao dài mấy mét, giơ lên bổ xuống con rồng kia. Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, nhanh chóng biến đổi thân hình, mất đi hình rồng, mà Thất Sát trong vòng vây thấy thế, trong nháy mắt cười to lên.

Lấy hai đánh một mà tiểu tử này vẫn có thể đứng vững không bại, quả nhiên là người đứng đầu thế giới.

Đối mặt với Thất Sát thì có thể giết chóc vô tình, nhưng đối mặt với vũ khí hình người, Tiêu Thu Phong chỉ có thể cản rồi lại đỡ, mà mỗi lần như vậy, đều tạo ra một cơ hội tuyệt hảo cho Thất Sát.

Nhưng lực lượng của Tiêu Thu Phong mạnh hơn hắn rất nhiều lần, những lần chém giết cường đại của hắn, đều bị hóa giải, nhưng mà đánh nhau kiểu này, thật sự không thoải mái tí nào.

“Không Gian Biến...”

Theo tiếng hét của Tiêu Thu Phong, không gian biến cường đại nhất trong tu luyện thần cảnh đã hình thành. Toàn bộ Hoàng thành đã biến mất, ở không gian này, chỉ còn lại ba người bọn họ.

Thất Sát cảm thụ được sự biến hóa của không gian biến, sắc mặt hơi đổi, lớn tiếng kêu lên : “Hợp thể!” Vũ khí hình người lại biến đổi, rồi nhập vào trong thân thể của Thất Sát.

“Cho dù ngươi có không gian cường đại thì sao, ta vẫn có vũ khí hình người. Hai ta hợp lại, vẫn có thể bắt bại”

Tiêu Thu Phong không có thời gian nói nhảm với hắn, sát ý trong tay đã nhìn rất lâu. Giờ phút này thật sự là hết nhìn nổi rồi, đánh ra quyền pháp, chiêu thức, kiếm ý, đao phách, biến ảo thống nhất, hình thành một xu thế tấn công như mưa, từng đợt đánh về phía Thất Sát, làm cho hắn vô cùng vất vả, ngay cả cơ hội để thở cũng không có.

“Tiểu tử, ngươi thật sự không để ý đến tính mạng của cha ngươi” Thất Sát vất vả đỡ trái chận phải, trong không gian này, lực lượng của hắn đã bị khống chế, tuy rằng đã dung hợp với vũ khí hình người, nhưng so với thế giới hiện thực vẫn còn kém rất nhiều. Còn Tiêu Thu Phong trong không gian này, mỗi chiêu của hắn đều gia tăng uy lực không ít.

Bị Tiêu Thu Phong truy đuổi, Thất Sát thật sự lâm vào khốn cảnh, tuy rằng chặt vật, nhưng cũng là do Tiêu Thu Phong quá cẩn thận, bằng không Thất Sát sao có thể kéo dài lâu như vậy.

“Tao muốn giết mày, ai chống đỡ, tao diệt hết” Đây là thời cơ ra tay tốt nhất, Tiêu Thu Phong không muốn bởi vì vũ khí hình người làm ảnh hưởng đến quyết tâm của hắn, ngưng tụ lực lượng trong tay, không gian biến ảo đã bắt đầu co rút lại, làm cho thân hình Thất Sát mấy lần phiêu động, bây giờ hắn đã cảm thấy không thể không chế được thân hình.

“Lăng Thiên Trảm...” Thất Sát không chịu nổi công kích, hét lớn một tiếng, vũ khí hình người lại hiện thân, đánh về hướng Tiêu Thu Phong, thứ này căn bản không sợ chết, chỉ nghe theo lệnh.

Tiêu Thu Phong ngay cả nhìn cũng không có, ngay khi lưỡi đao cách cơ thể của hắn khoảng ba thước, thì nắm đấm của hắn, đột nhiên đánh ra. Trường đao chém xuống, bị một quyền thật mạnh này đánh tan, và quyền thế lao thẳng vào ngực của vũ khí hình người, thứ này liền phun ra một ngụm máu tươi.

Cái ngoan sát chí tâm này, thật sự làm cho Thất Sát hoảng sợ, hắn không ngờ, tiểu tử Tiêu gia này lại cường đại đến thế, ngay cả bản thân là thần cảnh tiến hóa cùng với vũ khí hình người dung hợp, cũng không phải là đối thủ.

“Huyền Háo...” Thất sát lại hét lên.

Vũ khí hình người lập tức thay đổi, hình người lại biến thành một cây hung đao tuyệt thế, người ngoài căn bản là không thể biết rằng, cây hung đao phát ra khí tức cuồng sát lạnh lẽo kia, lại chính là do một người biến thành.

“Tiểu tử, đây là cha của ngươi, có bản lĩnh thì bẻ gãy hắn đi”

Nói xong, Thất Sát mang theo ma khí của bản thân, tung ra một chiêu tuyệt sát. Hai tay Tiêu Thu Phong hợp lại, nắm lấy phần chuôi đao, một cỗ lực lượng thần cảnh đã chảy vào trong nó. Phát ra một tiếng động. Thanh hung đao thì vẫn còn sinh mệnh, nên bị công kích, không nhận được rèn thành tiếng.

Trong lòng Tiêu Thu Phong cả kinh, tay không nhận được đưa tới, nhưng Thất Sát không cho hắn cơ hội đó, tuyệt thế hung khí trong tay, lại một lần nữa chém ra vạn đạo ma quang, che kín toàn bộ không gian này, tựa hồ như muốn dùng đao kia chém chết Tiêu Thu Phong.

“Thiên Hộ Độn!” Không gian hình thành một hơi thở khác thường, đó chính là lực lượng bản nguyên của Tiêu Thu Phong, giờ phút này dung hợp thành một tấm lưới, chắn thanh đao giết người trước mặt.

Tuy rằng thanh đao này cũng là một sinh mạng, nhưng hiển nhiên là Thất Sát không chút thương tiếc nào, đao rốt cục đã chạm vào Hộ Độn, phát ra một tiếng “ầm” thật lớn, thân hình Thất Sát bị đẩy lùi, mà thanh đao thì phát ra một tiếng hét thảm.

Phản lực này, ngay cả Thất Sát cũng không chịu nổi, huống chi là thanh đao do vũ khí hình người biến thành?

572. Chương 572 : Bị Thương.

Nói xong, vũ khí hình người ở trạng thái thanh đao, đã phát ra đao khí vô cùng, thần kinh cuồng loạn không nhận được, lại một lần nữa lao tới. Hơn nửa mặt trên còn ngưng tụ rất nhiều thần kinh, tựa hồ như muốn liều chết, cho dù phải chết, nó cũng phải kéo theo cái gì đó.

Tiêu Thu Phong nắm chặt bàn tay, lệ khí điên cuồng hiện ra trên mặt hắn, muốn giết Thất Sát, trước tiên phải qua cửa ải của vũ khí hình người. Nhưng cốt nhục tình thâm, đâu phải nói được là làm được đâu, trong lúc hắn hoảng hốt, vũ khí hình người đã vọt đến quỹ dị, không để cho hắn có cơ hội tự hồi.

Huyết mạch cùng tan ra, vô tình kích phát lực lượng Vô Chi Phách trong cơ thể hắn, hoặc có lẽ đây chính là phương pháp giải cứu duy nhất. Khí thể ba đạo của Tiêu Thu Phong, hơi hơi ngưng trọng lại, những tia sáng màu vàng trong nháy mắt liền biến mất. Mà lực lượng của Thất Sát, đã âm lãnh tràn ngập, chiếm cứ lấy không gian của Tiêu Thu Phong.

Vũ khí hình người, phóng tới như một tia sáng chết chóc, cơ hồ không thể dùng mắt thường để nhìn. Một đao, đã đâm vào ngực Tiêu Thu Phong, tâm mạch chỉ còn cách một khoảng rất nhỏ. Mà tay đã nắm chặt

thành quyền, bỗng nhiên chém ra. Hành động lần này của Tiêu Thu Phong làm cho Thất Sát rất bất ngờ, vì một quyền này đã đánh mạnh vào đầu của hắn.

Một tiếng kêu thảm vang lên, thân hình Thất Sát bạo lui hơn mấy chục mét, văng mạnh vào trong giới hạn của không gia. Năng lượng mà Tiêu Thu Phong phóng ra, căn bản là không dính dáng đến lực lượng không gian này, Thất Sát không dám chậm trễ, thân hình nhảy lên, tránh né lực lượng bành trướng bên trong không gian.

Vũ khí hình người đang cắm trong ngực của Tiêu Thu Phong, bắt đầu run động, gào thét tức giận từ trong đáy lòng, có lẽ, âm thanh này chỉ có một mình Tiêu Thu Phong là nghe rõ : “Ta là ai, ta là ai, ta thật ra là ai?”

“Xịt” một tiếng, vũ khí hình người được rút ra từ trong ngực, máu tươi theo đó mà phun ra, Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, tay nâng lên cầm máu ở ngực. Đây là lúc hắn gặp nguy hiểm nhất, nhưng cũng phải sử dụng chiêu thức cuối cùng này. Nếu dòng máu của Tiêu gia không thể hòa tan được ma khí của vũ khí hình người, thì kết quả cuối cùng, chỉ có giết chóc.

“Cha, đây là cơ hội cuối cùng của cha. Con trai đã cho cha”

Thất Sát đang cười điên cuồng, còn vũ khí hình người đã khôi phục nguyên dạng. Và Tiêu Thu Phong thì căn bản là không liếc nhìn lấy ngực của mình một cái, ngẩng đầu lên nhìn, lực lượng hủy thiên diệt địa đã vận chuyển toàn thân. Lực lượng này cũng làm cho vết thương lành lại, hắn không thể để cho Thất Sát có thêm cơ hội nữa.

Một đạo đỏ, Tiêu Thu Phong đã tính toán rất kỹ. ngực bị đao đâm xuyên qua, nhưng không trí mạng. Khí tức của thần kinh, có thể trong nháy mắt khép miệng vết thương lại. Dù rất nguy hiểm, nhưng hắn vẫn phải thử. Vì đây là nghĩa vụ của hắn.

Điều có thể làm, hắn đã làm.

“Thất Sát, mày có phải thấy tao bị thương, nên mày không kiêng nể gì?” Tiêu Thu Phong đột nhiên quay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói : “Đáng tiếc đã làm mày thất vọng, lực lượng chân chính của tao, bây giờ mày có cơ hội để nhìn thấy rồi”

Giờ phút này, hắn mới sử dụng lực lượng cường đại nhất của mình. Tất cả khí tức nội liễm, bùng nổ như một đóa hoa tươi nở rộ, ánh sáng ôn nhu, từ từ tản ra. Rất nhanh đã chiếu sáng cả không gian này, bừng tỉnh tiên cảnh. Đây là lực lượng cao hơn cả thần cảnh, lực lượng Tiên cảnh.

Nụ cười cuồng vọng kia, lập tức dừng lại, hai mắt hiện lên rõ sát ý dày đặc, có thể cảm nhận rõ được sát khí bàng trướng, trong lòng Thất Sát thầm kêu không ổn, vội quát lớn : “Vũ khí hình người, dung hợp...”

“Dung hợp... dung hợp...” Tiếng thứ nhất không có phản ứng, liền liên tiếp gọi bảy tám lần, nhưng rồi, trên mặt Thất Sát đã biến thành sợ hãi cùng tái nhợt. Hai người dung hợp, tuy rằng không phải là đối thủ của người đàn ông kia, nhưng có thể mượn thân phận của vũ khí hình người để đánh lui hắn. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, vũ khí hình người do hắn tử mị tu luyện, thế mà lại mất đi tác dụng.

Vũ khí hình người chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt si ngốc, có chút thanh tỉnh, nhưng cũng mang theo một tia mê mang, nhìn Tiêu Thu Phong, lại nhìn Thất Sát, ngơ ngác hỏi : “Các người là ai? Ta là ai?”

Tuy rằng sát khí đã bị huyết mạch dung hợp, nhưng trí nhớ của ông vẫn chưa hồi phục. Chẳng qua, Tiêu Thu Phong vẫn thở phào nhẹ nhõm, nói : “Cuối cùng cũng tỉnh, cha là Long Thần Tiêu Mại Phi, còn con, chính là con trai của cha”

Những lời này nói ra, thân hình của hắn cũng chậm rãi động, rất chậm, rất chậm, nhưng lại trông giống tư thái nhàn hạ của thần thánh, mang theo lực lượng khôn cùng. Ánh mắt Thất Sát chớp động, tựa hồ như có ý đào tẩu.

Hắn động, nhưng bất quá hắn không muốn đối mặt với Tiêu Thu Phong, mà đánh úp về phía Tiêu Mại Phi đang ngơ ngác.

Còn Tiêu Mại Phi thì đang ngơ ngác kêu lên : “Con ta, con ta...” Tiêu Thu Phong vội lao đến chắn trước mặt ông mà không cần suy nghĩ. Hai kinh chạm nhau, dư kinh của chương phong, đã chấn văng ông ra hơn

ba mét, ngã xuống trên một thảm cỏ, phun ra một ngụm máu tươi. Mà đao khí biến ảo của Thất Sát lại chém ra, nhưng không công với Tiêu Thu Phong, mà chuyển sang tấn công Tiêu Mại Phi.

Hắn quả nhiên là một con cáo già, đương nhiên biết rằng, đối phó Tiêu Mại Phi, chính là biện pháp tốt nhất.

Quả nhiên, Tiêu Thu Phong trong lúc đó, đương nhiên cảm thấy cần phải cứu cha của mình trước. Vất vả lắm mới tiêu trừ ma khí do Thất Sát khống chế, bây giờ lại để hắn giết chết, chẳng phải là uổng phí tất cả công lao sao?

Thừa cơ hội này, Thất Sát phi thân trở ra, cười lớn tiếng nói : “Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, bất quá trận đánh của chúng ta vẫn còn chưa kết thúc. Các ngươi cứ đợi đi, ta sẽ nhanh chóng trở lại”

Tiêu Thu Phong không đuổi, thân thể bị thương mà có thể đứng vững đến bây giờ, đã là điều không dễ dàng. Nhưng Thất Sát không nhìn ra được, nếu không, cha con họ bây giờ đã về gặp đấng chúa trời rồi.

Khi cảm thụ hơi tức của Thất Sát biến mất, Tiêu Thu Phong mới chậm rãi để lộ ra khuôn mặt mệt mỏi, tin tưởng rằng bây giờ Thất Sát cũng sẽ không dám quay đầu lại.

Tiêu Mại Phi mặt đầy máu đã đứng dậy, ông lắc lư thân hình, nhìn Tiêu Thu Phong, trên mặt đầy vẻ thống khổ, nhẹ giọng hỏi : “Ngươi là con ta, ngươi là con ta, ta là Long Thần, Long Thần là ai?”

Tiêu Thu Phong đau lòng, vì hắn cũng vậy, đã từng mất đi tất cả các ký ức, giống như cha của hắn bây giờ, là một người bị cả thiên hạ vứt bỏ, thế gian chỉ có một mình, cô độc lưu lạc.

Nhưng Tiêu Thu Phong không trả lời cho ông, bởi vì hắn cần trị liệu, lần bị thương này, tuyệt đối không nhẹ.

Trở về Hoắc gia, chúng nữ liền vọt đến, thấy Tiêu Mại Phi cùng trở về, Đinh Mỹ Đình đã hưng phấn kêu lên : “Tiêu đại ca, anh đã mang cha về rồi à? Anh không sao chứ?”

Trên mặt mỉm cười, nhưng thân thể đã không chịu nổi, chậm rãi ngã xuống, làm cho mọi người hoảng hốt, hắn còn có thể nói là không sao à?

Bên tai truyền đến một trận khóc nỉ non, nhưng Tiêu Thu Phong thật sự đã không chịu nổi nữa rồi, vô lực ngã đi, đầu óc của hắn dần dần trở nên vô thức.

Tử Dao dù đứng phía sau Mỹ Đình, nhưng động tác lại nhanh nhất, cơ hồ trong nháy mắt đã đến bên cạnh Tiêu Thu Phong, đỡ lấy hắn. Thậm chí không cần dùng mắt để nhìn, đã lo lắng kêu lên : “Mau tránh ra, ông xã bị thương rồi”

Có thể làm cho Tiêu Thu Phong bị thương, đương nhiên không phải là vết thương bình thường, những người này nhìn thấy trên ngực của Tiêu Thu Phong có một vết thương vừa khép miệng, lại bắt đầu khóc liên miên.

Cũng may, Thất Sát đã bị thương, cần phải trị thương cấp tốc, bằng không, với sự cường đại của thần cảnh, muốn quay lại giết chóc nơi này, thì sợ rằng không ai ở đây có thể cản được.

Tay ngọc của Tử Dao như vậy, ngón tay biến ảo không thấy, nhưng giọng nói nhỏ nhẹ đã truyền đến : “Được rồi, mọi người không cần thương tâm, ông xã chỉ bị mê man thôi, trận chiến này anh ấy đã tiêu hao quá nhiều thần lực, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Vết thương do đao kia cũng không có gì đáng trở ngại”

Hoắc Thấm Hà khóc lóc rất thảm thương, vừa nghe thấy là vết thương do đao, liền vọt đến Tiêu Mại Phi đang ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, mở miệng mắng : “Lão bất tử kia, nói, nó bị thương như thế nào, có phải là do ông hay không?”

Tiêu Mại Phi có chút sợ hãi nhìn người phụ nữ này, như một đứa nhỏ vậy, nhỏ giọng trả lời : “Là tôi đâm hắn một đao, hắn thật sự là con tôi?”

Khi đâm vào thân thể của Tiêu Thu Phong, dòng máu hai người cùng tan ra, thể chất Vô Chi Phách, thật sự bị xúc động, giống như một lễ rửa tội vậy, Tiêu Mại Phi đã khôi phục lại thần trí, nhưng trí nhớ thì vẫn còn rất là mơ hồ, không nhớ được bản thân cuối cùng là ai.

“Mại Phi, mày thật quá nhẩn tâm. Đây là con mày, vì cứu mày, nó đã chịu rất nhiều đau khổ, rốt cục mày lại đâm nó một dao. Mày còn lương tâm hay không, thật sự muốn dùng ngàn dao băm vằm mày, quả thật không xứng làm cha của nó”

Đứa cháu này chính là hy vọng duy nhất của Hoắc gia, Hoắc Phi Trữ cũng vô cùng tức giận, nhìn Tiêu Mại Phi, cũng cảm thấy vô cùng chán ghét, thật sự là hận không bước lại chém cho một dao.

Vẫn là bà lão bên cạnh khuyên bảo : “Được rồi, được rồi, Tử Dao không phải đã nói sao, Thu Phong không có gì, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi. Ông không nên mắng như vậy, Mại Phi đã mất tích gần ba mươi năm rồi, nó nhất định cũng chịu khổ không ít, hơn nữa thần trí mơ hồ, đã thương tiểu Phong, cũng chỉ là do nó không khống chế được”

Hoắc Thấm Hà nghe vậy, vọt lại, tát cho Tiêu Mại Phi vài cái, trong mắt hiện rõ sự tức giận, mắng : “Ông cút ngay cho tôi, về sau không được trở về, cút càng xa càng tốt”

Yêu nhiều, thì cũng hận nhiều. Hoắc Thấm Hà đã không chịu nổi, đây là cảnh cốt nhục tương tàn mà, Nhìn Tiêu Thu Phong như vậy, bà đã khóc không ra nước mắt.

Nếu Tiêu Thu Phong chết, bà xác định là sẽ không muốn sống.

Tiêu Mại Phi có chút sợ hãi rời đi, nhìn những người trong phòng này, có chút xa lạ, nhưng cũng có chút thân quen. Chỉ có Mộng Thanh Linh là vừa lau nước mắt trên mặt, vừa đi lại, kêu lên : “Cha, cha không nên tức giận, mẹ chỉ là quá nóng lòng thôi. Chúng ta đều lo lắng cho Thu Phong, cha cứ ở đây nghỉ ngơi đi, trí nhớ sẽ từ từ khôi phục lại”

Vất vả lắm mới gặp nhau, đương nhiên không thể dễ rời đi dễ dàng như vậy, bằng không chẳng phải là làm hao phí khổ tâm của ông xã thì sao?

573. Chương 573 : Âm Triều Yên Tĩnh.

Mộng Thanh Linh tươi cười nói : “Cha, cha không cần lo lắng, Thu Phong không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ tốt thôi”

Mộng Thanh Linh sau khi an ủi cha của người yêu, cũng đã xoay người trở lại, các chị em đều ở đây chăm sóc hẳn, mình sao có thể vắng mặt.

Tiêu Mại Phi chậm rãi ngồi xuống bậc thang lạnh như băng, nhìn về hồ nước trong đêm, trên trời cao, mặt trăng chớp động thê lương, ông đã lâu rồi có cảm giác này, giống như vừa mới ngủ dậy, không chỉ quên luôn kiếp trước, mà cũng quên luôn kiếp này, ông, giống như một kẻ lang thang mơ hồ.

Thật không ngờ, bây giờ, ông thậm chí có một gia đình, có một đứa con, nếu như đoán không sai, thì người phụ nữ kia, chính là mẹ của đứa nhỏ đó, và cũng chính là vợ của mình, nhưng ông chỉ dám suy đoán thôi, không dám khẳng định.

“Đại ca, đại ca, thật sự là anh sao, là anh sao?”Tiếng bước chân dồn dập, Đinh Ái Quốc đã chạy lại đây, ngẩn ngơ đứng trước mặt ông, rồi lập tức nắm lấy tay ông, nói : “Đúng, là anh, thật sự là anh, em là lão thử nè, là lão thử nè, anh không nhớ em sao?”

Chuyện trước kia, mọi người đều nhớ, riêng chỉ có một, là một mảng trống rỗng...

“Lão thử...”Lắm lần lại một lần, đối với sự nhiệt tình của người này, Tiêu Mại Phi chậm rãi hiện ra sự ôn nhu, nói : “Xin lỗi, tôi thật sự không nhớ, chuyện trước kia tôi đã quên rồi, anh có thể nói cho tôi biết, tôi cuối cùng là ai không?”

Tuy rằng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chuyện này Tiêu Thu Phong đã trải qua một lần, ông ta cũng nghe nói đến. Biết được vị đại ca này, cũng giống như đứa con trai, trải qua thảm sự, không còn trí nhớ gì, trở thành công cụ của Thất Sát.

Không khỏi thờ dãi một hơi, nói : “Anh có thể trở về bình an là tốt rồi, thật sự là khổ cho Tiểu Phong, chị dâu chờ anh nhiều năm như vậy, cũng không dễ dàng. Đại ca, anh không cần gấp, em nghĩ chỉ cần thời cơ thích hợp, trí nhớ nhất định sẽ khôi phục lại thôi”

Đây là một truyền thuyết, chỉ là, truyền thuyết này, đã được con trai của Long Thần, Tiêu thiếu gia Đông Nam thay thế.

Từ từ, ông đem tất cả mọi chuyện cũ xảy ra, kể lại một lần. Thiếu niên Đinh Ái Quốc khi xưa nhiệt huyết thế nào, rồi giây phút trở thành đại tướng của Kinh Vệ quân, tất cả đều kể ra. Thật sự làm cho người ta phải ngẫm nghĩ, nếu vị đại ca này mà không mất tích gần ba mươi năm, thì kinh thành bây giờ, hẳn là thiên hạ của ông.

Còn Tiểu Phong sẽ không chịu khổ nhiều như vậy, trải qua nhiều biến cố rồi đối mặt với Hắc Dạ, rồi lại đối mặt với Long Tướng, giờ phút này phải đối đầu với tuyệt thế cao thủ, Thất Sát.

“Người đó... thật sự là tôi sao?” Kể xong chuyện xưa, Đinh Ái Quốc cũng không nói gì, chỉ có Tiêu Mai Phi là rung động hồi hán. Ông thật sự không ngờ, người đàn ông cường thế như vậy, tràn ngập quyết đoán kia là mình! Đinh Ái Quốc khổ sở gật đầu, nhìn vị đại ca tiêu tụy trước mặt, đáng vẻ cô độc, trong lòng ông rất đau. Nhưng ông biết, có một số chuyện không thể gặp được.

“Mai Phi, còn nhớ tôi không?” Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, rồi một dáng người gầy còm xuất hiện trước mặt ông. Chính là thủ trưởng Số Một cùng Đinh lão đầu theo sát phía sau.

Số Một nhìn Tiêu Mai Phi, có một chút đau buồn nói : “Mai Phi, thật không ngờ, chúng ta còn có ngày gặp lại. Ba mươi năm trước, cậu vì kế hoạch sống lại, mà một mình đối mặt với ba đại hắc bang của thế giới, một đi không trở về. Chúng ta không thể tìm thấy tin tức gì, chỉ có Long Phi trở về nói cậu đã chết. Nhiều năm như vậy, chúng ta thật sự không ngờ có thể gặp lại cậu”

Đối mặt với sự cảm thán của lão già này, rồi Đinh lão đầu sau lưng đã khó chịu quát : “Đúng vậy, cậu chết thì đúng là hết chuyện, nhưng thật không ngờ lại còn sống, hơn nữa còn trở thành công cụ của Thất Sai, còn nhiều lần muốn giết con mình, Mai Phi, tên Long Thần này, thật sự là dọa người, ngay cả tôi còn cảm thấy ngượng vì cậu”

Tiêu Mai Phi có chút xấu hổ, quay đầu lại nhìn vào trong nhà, nhưng đáng tiếc là, người nhà bây giờ hình như không hoan nghênh ông.

“Được rồi, cha, đại ca cũng không phải cố ý mà, anh ấy đã bị Thất Sát phong ấn kìm ứ rồi, bây giờ đầu óc trống rỗng, chờ Thu Phong tỉnh lại rồi nói, nó nhất định sẽ có biện pháp”

Đinh lão đầu có chút hâm mộ nói : “Coi như cậu may mắn, sinh ra một đứa con tốt như vậy, bằng không, cho dù cậu có xuất hiện, sợ rằng cũng không còn sống được. Không biết nó dùng biện pháp nào mà tiêu trừ ma khí trên người cậu”

Người khác thì không biết, nhưng Tiêu Mai Phi lại rất rõ ràng, ông nhớ rõ, lúc đó ông là một thanh đao, và đã đâm xuyên qua ngực của người thanh niên đó, mà người thanh niên đó, lại là con trai của ông.

Ba ngày sau, trừ Đinh Ái Quốc ra, không còn ai nói chuyện với ông, bởi vì Tiêu Thu Phong vẫn còn đang mê man, Hoắc Thẩm Hà thấy ông là giận, làm sao có tâm tình để ý chứ, nhưng thật ra vẫn còn Mộng Thanh Linh và Đinh Mỹ Đình tốt bụng, thường xuyên an ủi ông.

Còn Tử Dao bởi vì sợ Thất Sát phản công, nên tập trung phòng vệ, cùng với Ruth điều động Lang tổ, tiến hành bảo hộ Hoắc gia, ông xã chính là trụ cột của mọi người, bây giờ hẳn đã nằm xuống, không ai có thể đối phó được với Thất Sát.

Các nàng cũng không biết, Thất Sát bây giờ đã sớm chạy đến Bắc Cực lo chữa thương, nào dám phát ra ma khí, chúng nữ Hoắc gia thì lo hấn phản công, còn hẳn thì lại sợ Tiêu Thu Phong đuổi giết.

Mặc dù không có tin tức của Thất Sát, nhưng tám đại gia tộc lớn của Thế giới tụ lại, cũng làm ra một chuyện động trời, làm cho ma khí giết chóc còn chưa kịp bình tĩnh lại, đã chuẩn bị nổi lên một trận mây mưa mới.

Thất Sát tuy rằng bị thương, nhưng thế giới này, có rất nhiều thế lực Ma đồ, lại xuất hiện một cuộc thay đổi mới, tám đại gia tộc đó, ở trong quốc gia của chúng, có địa vị hết sức quan trọng, mà giờ phút này tụ hội, có thể nói như là tám nước cùng hợp tác, đối mặt với phương đông, hình thành một thế đối kháng.

Trừ lực lượng hắc ám cường đại, bọn họ còn phát động quyền lực khổng lồ chế trong trước, tiến hành xâm lấn phương Đông, tựa hồ như vì trận chiến của Thất Sát vẫn chưa có kết quả, nên muốn tiếp tục khiêu chiến, lần này, không phải chỉ đơn giản là cuộc chiến của Thất Sát và Tiêu Thu Phong, mà chính là quốc gia vs quốc gia.

Ngày thứ tư, dưới sự chăm sóc tận tình chu đáo của chúng nữ, Tiêu Thu Phong rốt cục đã tỉnh lại, nhìn những cặp mắt đẹp thoáng đăm chiêu cùng mừng rỡ, nhu tình chớp động, Tiêu Thu Phong dưới sự giúp đỡ của Đinh Mỹ Đình, từ từ ngồi dậy, nhìn mọi người, cười nói : “Sao thế, anh không có chuyện gì đâu!”

Mộng Thanh Linh nhìn người yêu thức tỉnh, cực kỳ vui mừng, nũng nịu nói: “Anh còn nói, anh có biết anh nằm đó vì ngày, bọn em lo lắng bao nhiêu không, tên xấu xa này, khi nào thì mới làm cho mọi người không lo lắng một lần vậy?”

“Thấy các em ai cũng u sầu làm như nhà có tang vậy, làm anh sợ quá đi, Mỹ Đình, đỡ anh dậy một chút, ngồi hoài lỡ tàn phế thì khổ” Một đao đó, hấn cố ý để cho đâm vào, để cho huyết mạch cùng tan ra, hòa tan ma khí, bằng không hấn cũng đành phải nhẫn tâm phá hủy vũ khí hình người, chẳng qua, bây giờ xem ra, hấn đã chọn đúng biện pháp.

Tử Dao có chút không vui quát : “Anh không được nói bậy bạ, em giúp anh kiểm tra rồi, yên tâm, không sao đâu”

Nhưng thân thể vừa đứng dậy, chân đã tụt xuống hết, cảnh xuân phơi phới, lộ hết cả hàng, Tiêu Thu Phong xấu hổ cười : “Tử Dao, em cởi sạch đồ của anh làm gì, có phải là thừa dịp anh ngủ mà chiếm tiện nghi của anh không?”

Loại trêu đùa này, làm cho chúng nữ đều cười, bởi vì ông xã có thể nói như vậy, vậy chứng minh rằng anh ấy thật sự không có chuyện gì.

Tử Dao bị trêu đùa đến đỏ mặt, chữa thương cho hấn, đương nhiên cần phải tiếp xúc da thịt, cái này có thể gọi là chiếm tiện nghi sao, cho dù có, thì cũng là hấn chiếm tiện nghi của nàng mới đúng chứ!

Nhìn chúng nữ đều đã tươi cười, tâm ý vui vẻ, Tiêu Thu Phong mới hỏi : “Mẹ đâu, ông già đâu?”

“Mẹ mấy ngày nay không ngủ, chăm sóc cho anh, mệt mỏi quá độ, vừa rồi bọn em đã khuyên về nghỉ một chút, cha thì thâm hơn, mấy ngày trước lúc anh hôn mê, trong nhà không ai để ý đến ông, mẹ thì coi ông như là kẻ thù vậy, chỉ cần nhìn thấy ông, liền tháo mạ, không mắng thì đánh, nhưng cha vẫn chịu đựng”

Tính tình của Hoắc Thâm Hà vốn đã rất nóng, nhưng người đã già rồi, tâm tình có thể thay đổi, trước mặt con trai, bà là mẹ, đương nhiên là phải ôn nhu từ ái, nhưng mà Tiêu Mại Phi trở về, làm xúc động tâm hồn của bà, ai, đó là phản xạ có điều kiện thôi...

Long Thần năm đó vang danh phương Đông, nhưng lại rất sợ vợ... có thể thấy được vợ ông ta cường hãn thế nào rồi đó @_@!

Tiêu Thu Phong cười cười, lơ đãng nói : “Cha già mất tích nhiều năm như vậy, làm cho mẹ một mình chịu đựng, thật sự là không dễ dàng, phát tiết một chút cũng không sao. Chẳng qua bây giờ mọi người đã đoàn tụ rồi, lại đây, giúp anh một chút, mặc đồ cho anh, rồi chúng ta cùng đi gặp cha già đáng thương”

Ruth cười nói : “Ông xã, bây giờ anh thật sự muốn làm hoàng đế rồi, ngay cả mặc hay cởi quần áo đều do người khác hầu hạ, bọn em có phải là trở thành phi tử của anh không?”

Đinh Mỹ Đình lập tức chu mỏ lên cãi : “Phi tử cái gì, chị Tử Dao không có vị trí ở Đông cung đâu, chị ấy là tiên nữ mà”

Tử Dao có chút mừng thầm, chẳng qua miệng vẫn nhếch lên, nói : “Tiên nữ cái gì, Mỹ Đình, em không được nói nữa, tiên nữ cùng bị tên xấu xa này khi dễ thôi. Mọi người hỏi hấn thì biết, cứ nhắc đến tiên nữ, là hấn thật sự xúc động, trên đời này làm gì có ai mà hư hỏng như vậy”

Đây là một loại trách móc, nhưng Tiêu Thu Phong vẫn rất thích làm chuyện này, mỗi lần trên giường đều chọc cho Tử Dao phải cầu xin, xấu hổ không chịu được.

Nhưng ai kêu nàng lại yêu một người đàn ông như vậy, thể xác và tinh thần đều bị nắm giữ, nàng căn bản là không thể ngăn cản, cho dù bị hấn làm ra những chuyện xấu hổ hơn nữa, nàng cũng phải thừa nhận. Bởi vì nghĩ đến cái tư vị đó, chúng nữ đều cảm thấy ngượng ngùng không nói nên lời, tuy rằng đã không còn bé nữa, nhưng đối với một người mà cả nửa đời sống đơn độc trên đảo hoang, lại có thể nói ra những lời kinh động thế nào, quả là làm chấn động vô lâm!

574. Chương 574 : Phương Pháp Khác Thường.

Ruth cười nói : “Tử Dao, quen rồi cũng tốt, tình yêu trên đời này vốn là như vậy mà, hơn nữa, em hẳn là thích cái cảm giác này” Bởi vì yêu, nên lời nói của Ruth, cũng mang theo sự chân thành. Chỉ cần người đàn ông này thích, cho dù phải làm ra chuyện xấu hổ hơn, các nàng cũng nguyện ý làm vì hắn.

Mộng Thanh Linh bất đắc dĩ lắc đầu, nói : “Được rồi, đừng ủng hộ cho tên xấu xa này, làm cho hắn ngày càng tệ, chỉ biết hành hạ chị em mình. Được rồi, vào mặc đi, hoàng thượng, có phải là muốn đi vậy phụ thân đại nhân không?”

Sửa sang lại quần áo cho Tiêu Thu Phong, rồi nhỏ giọng hỏi thăm, Mộng Thanh Linh không chút ngại ngùng, ánh mắt như nhìn thấy hoàng đế vậy, cúi đầu thi lễ, mang đậm nét cổ điển. bởi vì tính cách ôn nhu đa tình trên người nàng, vốn mang theo hương vị của tiểu thư khuê các.

Bốn nàng đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, đến đại sảnh, nơi này chỉ còn lại hai ông bà, hai người nhìn thấy Tiêu Thu Phong, lập tức hứng khởi lên, vui mừng kêu lên : “Tiểu Phong, tiểu Phong, con không sao chứ, con không sao chứ?”

Thật ra hai ông bà mấy bữa nay cũng không vui vẻ gì, tuy rằng Tử Dao đã nói qua rồi, Tiêu Thu Phong thật sự không có chuyện gì, nhưng hai người vẫn rất lo lắng, hơn nữa con gái và con rể sau ba mươi năm gặp lại, thế mà bây giờ nhìn hai đứa cứ như là kẻ thù không đội trời chung, giờ phút này nhìn nhau không khác gì nhìn kẻ thù.

Tất cả hy vọng, đương nhiên là đặt lên người đứa cháu trai này, nhưng do nó vẫn còn mê mang, nên bọn họ chỉ có thể chờ đợi trong sự dầy vò. Thấy được Tiêu Thu Phong, tâm tình nặng nề giống như được giải thoát.

Hoắc Phi Trữ đứng dậy, kéo tay Tiêu Thu Phong, nhỏ giọng quan tâm. Nhìn thần thái của hắn, bước chân ổn định, như là không có việc gì, lập tức nói : “Tiểu Phong, ba của con tuy rằng đã cứu về, nhưng trí nhớ đã hoàn toàn biến mất, con mau nghĩ biện pháp đi, giúp cho nó nhanh tỉnh lại đi, bây giờ nó với mẹ của con nhìn giống như kẻ thù vậy. Ông bà nhìn mà cảm thấy đau lòng”

Bọn họ đương nhiên rất thương con gái, chịu đựng gần cả đời người, thật vất vả biết bao, nhưng bây giờ lại xung đột với con rể như vậy. Thấy hạnh phúc đã đến tay, nhưng lại không thể hưởng thụ, bọn họ sao mà không buồn lòng cho được?

Tiêu Thu Phong cười nói : “Ông ngoại, bà ngoại, hai người không cần lo lắng, con sẽ nghĩ biện pháp, đi thôi, đi thăm cha, mấy năm nay, tin rằng cha cũng chịu nhiều vất vả rồi”

Thật ra trong lòng Tiêu Thu Phong rất rõ ràng, tình cảm của mẹ dành cho cha, chưa bao giờ phai nhạt đi. Bây giờ không khi đối mặt với lúc ông còn là vũ khí hình người, bà không chút sợ hãi, ngược lại còn khóc cầu Tiêu Thu Phong đừng tổn thương ông.

Ngoài sân, Tiêu Mai Phi đang cùng Lang tổ luyện tập, mặc dù không còn trí nhớ, nhưng năng lực võ giả trời sinh trong người ông vẫn còn, đặc biệt là Võ Chi Phách và Long Biến Tâm Pháp, vẫn rất là sắc bén.

Hơn nữa, thành viên của Lang tổ, ai ai cũng là cao thủ tuyệt thế, mấy ngày nay, ông dùng tất cả thời gian ở ngoài sân luyện tập. Tuy rằng không cải thiện được quan hệ với người nhà, nhưng lại có được cảm tình của Lang tổ.

Không còn trí nhớ, nên bây giờ ngay cả nói chuyện lớn tiếng ông cũng không dám, chỉ ở nhà thôi mà ông cũng vất vả. Nếu như nơi này không có người ông khát vọng quan tâm nhất, có lẽ, ông đã rời đi.

“Mai Phi...” Hoắc Phi Trữ lớn giọng kêu lên.

Mấy ngày nay, ông cũng đã dần quen với cái tên này, sau khi mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần ba mươi năm, rốt cục, ông đã có cái tên của mình.

Đi đến trước mặt mọi người, so với lúc còn là vũ khí hình người, trông có vẻ khoan khoái nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tóc tai cũng chải gọn gàng hơn, đôi mắt tràn đầy vẻ sống động, trên người có một khí thế của cường giả. Nhớ đến ba mươi năm trước, Long Thần, quả thật là một người rất giỏi.

Còn chưa chờ mọi người mở miệng, ông đã nhìn về phía Tiêu Thu Phong, há miệng ra, tựa hồ như muốn nói cái gì, nhưng rốt cục lại nhẹ nhàng lên tiếng : “Thu Phong, cậu không sao chứ, thật xin lỗi, để cậu bị thương, là lỗi của tôi...”

Khuôn mặt vốn ôn hòa của Tiêu Thu Phong, đột nhiên xuất hiện tia hàn ý làm người khác chợt lạnh, lạnh lùng nói : “Ông cũng biết, mạng của ông là do tôi cứu về”

Tiêu Mai Phi nhẹ nhàng gật đầu, tuy rằng thần trí đã trở lại, nhưng ông cũng biết rằng mình đã trở thành một kẻ sát nhân, giết rất nhiều người.

“Tôi biết, nếu cậu muốn tiết hận, cậu có thể giết tôi”

Khóe miệng Tiêu Thu Phong chợt hiện ra một nụ cười tà, lớn tiếng nói : “Được, nếu ông đã muốn chết, vậy tôi sẽ thành toàn cho ông, coi như tôi chưa từng cứu ông”

Tình huống này, làm cho tất cả mọi người bất ngờ, Tiêu Thu Phong đột nhiên giơ tay lên, không cần suy nghĩ nhiều, một tia sáng chợt lóe lên, nắm đấm cuồng phách, đâm một cái thật mạnh vào ngực Tiêu Mai Phi, thân hình của ông bay thẳng về phía sau, rơi xuống một bụi cây, làm cho mọi người ngay cả một cơ hội ngăn cản cũng không có.

Tử Dao và Ruth lập tức vọt đến chắn trước mặt Tiêu Thu Phong, thất kinh kêu lên : “Ông xã, đây là cha của anh, anh không thể đối đãi với ông như vậy...”

Tuy rằng người cha này còn rất xa lạ, nhưng các nàng cũng biết, đây từng là chiến tướng một thời của phương Đông, Long Thần, và cũng là cha của Tiêu Thu Phong. Cho dù có phần nợ thế nào, cũng tuyệt đối không thể làm tổn thương đến cha của mình.

Tiêu Thu Phong lén liếc nhìn lên một cánh cửa sổ, nói : “Đây là do ông ta thiếu mẹ con anh, một quyền này, chưa lấy mạng ông ta đâu, bởi vì đây là một đao anh đã chịu. Quyền tiếp theo, là đánh vì mẹ anh, anh muốn đánh gãy một chân của ông ta...”

“Tiểu Phong, con đừng làm vậy, nó là cha của con...” Bà lão khẩn trương, nhìn bộ dáng đằng đằng sát khí của Tiêu Thu Phong, bà sợ con rể bị đánh chết, bây giờ còn chưa đủ loạn hay sao?

Mộng Thanh Linh và Đinh Mỹ Đình hoảng sợ, lập tức chạy đến ngăn cản, nhưng Tiêu Thu Phong không cho hai người cơ hội này, chỉ thấy thân hình của hắn vừa động, lướt trên không trung, hai tay ngưng tụ khí kinh cường đại, làm cho mọi người có thể cảm nhận rõ ràng.

Do bị ảnh hưởng của khí thế này, Đinh lão cùng số Một cũng bị kinh động, vội chạy lại đi, chỉ thấy thân hình của Tiêu Thu Phong chợt động, luồng chân khí bá đạo kia đã làm nổ tung bụi cây kia lên, đất cát bay khắp trời. Thật sự là sát khí lăng nhiên, Tiêu Mai Phi bị trúng một quyền thật mạnh này, căn bản là không có sức phản kháng, thân hình bị đánh văng lên không trung, giữa không trung lại bị ăn thêm hai đệp, nhìn giống như biến thành một quả bóng cao su vậy.

Tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, Tiêu Thu Phong muốn cho một người đau đớn, phát ra những tiếng kêu thê thảm, cũng không cần dùng sức. Đây chỉ là một màn kịch, và được diễn cho mẹ hắn xem, hắn không tin, mẹ thật sự có thể không nhìn cha già chịu khổ.

“Tiểu Phong làm gì vậy, con đánh cha, đại nghịch bất đạo...” Tuy rằng có chút tức giận với Tiêu Mai Phi, trở thành vũ khí hình người, gây họa phương Đông, ngay cả số Một cũng dám ám sát, nhưng nhìn thấy ông bị Tiêu Thu Phong đánh cho một trận, trong lòng Đinh lão cũng rất khó chịu. Truyền thống trước giờ vốn chính là kính trên nhường dưới, nhưng tiểu tử này lại dám phá vỡ!

Nhưng ông ta chưa kịp lên tiếng nói, thì Hoắc Thấm Hà nằm trên phòng ngủ nhìn thấy cảnh này, đã thật sự không nhịn được, mấy ngày nay, bà bởi vì yêu mà thành hận, trong nhất thời không biết đối mặt thế nào

với người chồng đã xa cách gần ba mươi năm. Cho nên, chỉ đành phải dùng những lời lẽ khó chịu, để bình ổn lại nội tâm rung động của mình.

Bà yêu ông ta, yêu người cha của đứa con này, điều này căn bản là không cần hoài nghi.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong giận dữ, bà rất nóng lòng, sợ con trai sẽ đánh cha mình thành tàn phế, vất vả lắm mới cứu trở về được, bà không muốn nhìn ông chịu khổ nữa. Người một nhà, hẳn là phải sống thật hạnh phúc vui vẻ mới đúng.

“Tiểu Phong, tiểu Phong, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, thằng trời đánh này, mày vừa mới khỏi xong lại muốn đánh giết giết, ngại vết thương không đủ hủ, muốn ăn thêm một đao nữa hủ” Tiếng chửi này làm cho Tiêu Thu Phong dừng tay, bà vọt ra, đi đến gần hắn, trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi chạy đến bên cạnh Tiêu Thu Phong.

“Lão già chết tiết này, lão nương thật sự không nên đau lòng vì ông, ông không sao chứ, mau, để cho tôi xem xem...”

Nói vớ vẩn, Tiêu Thu Phong sao có thể đánh chết cha mình chứ, chỉ là làm kinh mạch của ông bị đau một chút thôi, vì chuyển vào trong người ông một chút chân khí của thần cảnh. Trừ những tiếng kêu thảm thiết ấy ra, tất cả đều là giả.

“Ông xã, sao anh lại làm như vậy, cha sống đến tuổi này, tin rằng đã chịu khổ không ít, tại sao anh còn đối xử với cha như vậy, thật sự là muốn bức cha chết sao?” Mộng Thanh Linh đến lúc này vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Tử Dao thì ngược lại, từ lúc Tiêu Thu Phong ra tay đã cảm nhận được. Mặc dù sát khí cùng sự tức giận kia là thật, nhưng lúc hắn xuống tay, lại rất nhẹ, căn bản là không để cho cha bị thương.

Nàng cười cười, nói : “Thanh Linh, không có chuyện gì đâu, ông xã cũng chỉ lừa mẹ đi ra thôi, thật ra anh ấy làm bộ đó, không có để thương gì đâu”

“À, thì ra là vậy, làm em thật sự hoảng sợ, Tiêu đại ca, sao anh lại không nói trước với bọn em một tiếng” Đinh Mỹ Đình u oán nhìn Tiêu Thu Phong, khó chịu nói.

Đinh lão đầu cũng mỉm cười, bây giờ, ông cũng hiểu được, bởi vì Tiêu Mại Phi bị đám đá liên tục, thể mà vẫn đứng dậy được, xấu hổ khi bị Hoắc Thâm Hà nắm tay, không biết nên làm thế nào.

Mọi người đã lớn tuổi như vậy, mà còn bị lừa đến nỗi xém rớt tim. Hoắc Thâm Hà đang lo lắng, đột nhiên thấy chồng đứng dậy, tỏ vẻ không sao cả, trong lòng vừa tức vừa vội, thật sự là không có chỗ tiết ra, không để ý đến người ta đang cười, đưa tay nhéo cái lỗ tai của Tiêu Mại Phi, xấu hổ quát : “Lão già chết tiết này, vì ông, lão nương đến từng tuổi này rồi, mà còn bị con trai lừa gạt, lại bị người khác chê cười, ông rất tức ý phải không?”

Rõ ràng trong mắt là sự quan tâm, nhưng cá tính của người mẹ này, thật sự rất cường hãn. Tiêu Thu Phong thật sự thấy cảm thương cho ông già của mình, chịu đựng tính tình này, cần phải có một tính nhẫn nại siêu cường.

Tiêu Mại Phi cũng đỏ mặt, công phu nhéo lỗ tai của người phụ nữ này, quả thật không đơn giản, dù giãy dụa vài lần cũng không thoát ra được, dưới tình huống cấp bách, lớn tiếng kêu lên : “Mau, mau buông tay, nhiều người nhìn lắm kìa, Tiểu Hà Hoa, em cũng nên chừa cho anh chút mặt mũi chứ...”

575. Chương 575 : Tiêu Gia Ba Người Đoàn Tụ.

“Ông, ông nhớ ra tôi?” Trong giọng nói mang chút rung động, hiện rõ sự vội vàng khẩn trương, không ai để ý người đàn ông già này bằng bà cả.

Bàn tay đang nhéo cái lỗ tai, chậm rãi lấy xuống, vẻ mặt Tiêu Mại Phi cũng dần trở lại bình tĩnh, trong mắt hiện lên sự ôn nhu, không còn sự cô độc như vài ngày trước đó, nhẹ nhàng nói : “Hình như anh đã nhớ ra rồi, trong nhà còn có một người vợ hung dữ, người đàn ông này cũng không dám quên. Tiểu Hà Hoa, xin lỗi em, đã để em cô độc nhiều năm như vậy...”

Khi bình tĩnh lại, trí nhớ dần dần khởi động lại trong đầu, có vẻ rất quái dị. Ánh mắt chuyển liên tục, thần thái này, rất giống với tiểu tử Tiêu Thu Phong, cơ hồ là giống như đúc, quả nhiên, không hổ là cha con, khí chất rất giống nhau.

“Mại Phi, cậu thật sự đã nhớ ra rồi sao, vậy cậu nói đi, tôi là ai?”Đinh lão đầu bước lại, hoài nghi hỏi.

Hai người quay đầu lại, nhưng Tiêu Mại Phi không cho ông đáp án, hai tay mở ra, ôm lấy Hoắc Thắm Hà còn đang ngơ ngác, nói : “Tiểu Hà Hoa, đừng để ý đến người khác, lại đây, hôn anh một cái đi...”

“Hi...”Một tiếng, Đinh Mỹ Đình đã không nhịn được, ông cha già này, tính tình giống y chang Tiêu đại ca, có lại trí nhớ rồi, mà vẫn không quên chiếm tiện nghi. Sắc mặt Hoắc Thắm Hà đỏ lên, nhả hờ một tiếng, nói: “Không muốn, nhiều người đang nhìn vậy mà...”Nhưng mà, cách nói chuyện kiểu này, làm cho chúng nữ tròn to mắt, thấy rất rõ mà nghe cũng rất rõ...

Vỏ quít dày có móng tay nhọn, quả là chí lý. Bằng không thì sao cha mẹ có thể thành vợ chồng??

Hoắc Phi Trữ cười không được mà khóc cũng không nổi, quát : “Được rồi, thằng trời đánh kia, trí nhớ vừa trở lại là muốn giở trò, tiện nghi của con gái ta, có thể để con tùy tiện chiếm sao?”

Trước mặt công chúng mà con gái và con rể lại phóng túng như vậy, Hoắc Phi Trữ dù đối với cháu trai rất dễ chịu, nhưng đối với con rể lại rất nghiêm khắc. bởi vì khi Long thần chết, mọi người Hoắc gia đã xem ông trở thành con trai ruột của mình.

“Nhạc phụ đại nhân, cha lớn tuổi như vậy rồi mà tính tình vẫn không đổi, mấy năm nay thật sự là vất vả cho cha”

Miệng nói rất rõ ràng, làm cho mọi người bất ngờ. Giờ phút này, tất cả mọi người đã kích động lên, Long Thần, đã thật sự khôi phục trí nhớ.

“Đại ca, đại ca, thật tốt quá, anh rốt cục đã trở lại”Đinh Ái Quốc hưng phấn xông lên, muốn ôm lấy một cái, nhưng Tiêu Mại Phi đã tránh được.

“Lão Thử, được rồi, chúng ta từ từ nói chuyện, để anh và vợ anh ôn chuyện một lát, mọi người thích làm gì thì làm đi, đừng làm phiền tui tui”Trước mặt mọi người, ông không quản gì hết, kéo tay Hoắc Thắm Hà còn đang đỏ mặt, bước vào trong nhà, giờ phút này, quả thật là thế giới của ông. Từ biệt ba mươi năm, bây giờ gặp lại, đối với bất kỳ người nào của Hoắc gia, đều không dễ dàng.

“Ông xã, cha của anh cũng hư hỏng y như anh”Mộng Thanh Linh nhẹ nhàng mở miệng, hành động của người đàn ông già này, thật sự đã hoàn toàn phá hủy hình tượng Long Thần trong lòng nàng bao nhiêu năm nay.

“Ông ta là cha anh, anh giống ông cũng là điều bình thường. Chẳng lẽ em không hy vọng con anh về sau giống anh sao?”Tiêu Thu Phong lơ đãng nói, vất vả mấy ngày, bây giờ có thể khôi phục lại trí nhớ cho cha, quả thật là một chuyện đáng để vui mừng.

Mộng Thanh Linh đương nhiên hy vọng rồi, nhưng miệng lại nói : “Không để cho nó về sau lừa gạt con gái nhà người ta nữa, em nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, lớn lên giống anh, nhưng tuyệt đối sẽ không xấu xa như anh”

Lời này làm cho Tiêu Thu Phong chán nản, hẳn thật sự xấu xa sao?

Người một nhà, rốt cục đã đoàn tụ, chuyện của Tiêu Thu Phong, Hoắc Thắm Hà cũng đã nói qua, nên Tiêu Mại Phi cũng không hỏi lại, chỉ vỗ vỗ vai hắn, nói : “Tiểu Phong, người nhà chúng ta mấy năm nay, đã phải chịu cảnh phân chia ly tán. Bây giờ tất cả đã viên mãn, thân làm cha, cũng thiếu mẹ con hai người nhiều lắm. Sau này cha nhất định sẽ quý trọng nó”

Tiêu Thu Phong khẽ cười, nói : “Không có nợ nần gì đâu, nói thế nào, cha vẫn là cha của con, cho nên, chuyện này không cần nói. Mẹ trước đây rất cô độc, thật sự là cần có cha ở bên cạnh”

Tiêu Mại Phi cũng gật đầu, nói : “Chuyện của con, cha cũng biết, thật sự là huyền diệu, chẳng qua, Tiểu Phong có được thành tựu ngày hôm nay, với cha cũng là một vinh quang. Yên tâm, con muốn làm gì thì làm đi, Hoắc gia có cha ở đây”

Có cha ở đây, bạn bè cũng nhiều, chuyện kinh thành, Tiêu Thu Phong đã không còn lo lắng.

“Cha, Thu Phong, ăn cơm, mẹ làm rất nhiều đồ ăn đó, hôm nay là đại hội tụ đây”Đình Mỹ Đình bước lại, nhìn hai cha con đang trò chuyện, có chút ngượng ngùng, thè lưỡi ra, nói: “Cha, xin lỗi, đã quấy rầy hai người”

Tiêu Mại Phi nhìn Đình Mỹ Đình, cười gian xảo nói : “Thật không ngờ, tiểu Lão Thử lại có thể xin ra một đứa con gái xinh đẹp như vậy, thật sự là tiện nghi cho Tiêu gia chúng ta”

Nghe vợ nói con trai đã có không ít vợ, Tiêu Mại Phi cũng có chút cuồng động, không biết nói thế nào. Chỉ là bây giờ mới có bốn người vợ Tiêu gia thôi, Ruth, Mộng Thanh Linh, Tử Dao, Đình Mỹ Đình, mỗi người đều có lai lịch đặc biệt, hơn nữa, đều xinh đẹp như hoa, tươi mọng như nước, ai ai cũng là quốc sắc thiên hương, làm cho người ta không ngừng hâm mộ.

Thân làm cha mẹ, với những gì con trai có được, đương nhiên rất cao hứng rồi.

Những cái này, đều là do nó tự cố gắng có được.

“Cha, không được nói cha của con như vậy, ông ta rất ngại đó”Chuyện tiểu lão thử bị vạch trần, làm cho Đình Ái Quốc rất ngại đứng trước mặt con gái, chỉ sợ bị con cái cười chọc.

Tiêu Mại Phi đứng lên, nói : “Được rồi, không nói hấn, ai, nhớ lại chúng ta năm đó, bây giờ chết đã chết, phế cũng đã phế, cũng không còn lại ai”Đối với chuyện Long Phi, Tiêu Mại Phi không hề tức giận, chỉ cảm thấy hối tiếc, làm anh em bao nhiêu năm như vậy, coi như cũng đã trở thành một phần của nhau.

Ba người Tiêu gia đoàn viên, ảnh hưởng rất nhiều chuyện. Lần hội tụ này cũng có không ít người tham gia. Thậm chí ngay cả Long Thương chuẩn bị ẩn cư cũng được mời đến, người khác thì không cần, nhưng mặt mũi của Long Thần, ông không thể không cho.

Ngay cả cha con Đình lão đầu, đám người số Một cũng đến, đều ngồi chung một bàn.

“Lão đại, anh có thể chết đi sống lại, thật sự là ông trời có mắt. Từ biệt ba mươi năm rồi, hôm nay chúng ta phải uống một trận cho đã”Tuy rằng không hồi thể sự, nhưng tình nghĩa anh em, nhiều năm trôi qua, dần trở thành một sự tưởng niệm vô hạn.

Đình Ái Quốc lập tức nói : “Không sao, bây giờ đại ca đã về, chúng ta về sau vẫn còn nhiều cơ hội uống rượu...”

“Đúng vậy, đúng vậy...”Tiêu Mại Phi mở miệng, nhưng ông còn chưa nói xong, Hoắc Thâm Hà đã quát : “Đúng cái gì, thằng con ông mấy năm nay, liều mạng bên ba, ông có thể còn mạng trở về đều là nhờ nó. Còn không biết giúp đỡ nó nữa. Bây giờ đại sự chưa định, mấy lão già này lại không biết vì quốc gia ra chút sức sao?”

Lời này Đình lão đầu thích nghe, mà số Một cũng thích, lực lượng của Tiêu gia, quả thật là sự trợ giúp lớn nhất của quốc gia bây giờ. Không cần phải nói, chỉ một mình Thất Sát, cũng đủ làm cho thiên hạ đại biến, cũng may nhờ có tiểu tử Tiêu gia mới có thể khắc chế được hấn.

Số Một nói : “Mại Phi, sau này cậu muốn làm gì cũng được. Nhưng Tiểu Phong cần phải thủ hộ phương Đông, tuy rằng Thất Sát đã chạy, nhưng chuyện khác lại đến. Tám đại gia tộc của thế giới liên hợp lại, làm cho quốc gia đối kháng, nếu chúng ta không chống lại, sợ rằng phương Đông sẽ bị diệt vong”

Từ miệng số Một, Đình lão đầu đã đưa ra một tình báo khẩn cấp. Đúng là tám nước lớn trên thế giới đều phái binh đến phương Đông, có dấu hiệu xâm nhập đáng kể.

Tiêu Mại Phi cao giọng cười nói : “Thủ Trương, tuy rằng tôi được xưng là chiến tướng Long Thần, nhưng những năm gần đây đã bị ma diệt hùng tâm tráng chí. Hiện tại chỉ muốn ở nhà với vợ và con cháu thôi. Ông cũng không cần tìm tôi, có thể hưởng thụ được cuộc sống, với tôi mà nói, đã là một phúc phận”

Lời này nói ra, đại khái là đổ trách nhiệm lên đầu Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Lực lượng của phương Đông cũng không kém, nếu những người này đã không biết tốt xấu, chúng ta cũng không cần phải khách khí, để cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại”

Số Một thở dài, bất đắc dĩ nói : “Thu Phong, chuyện lần này, đều là do tám đại gia tộc gây âm ỉ mà ra. Chỉ cần con có bản lĩnh diệt trừ bọn họ, làm cho bọn chúng mất đi lực ảnh hưởng đến quốc gia, vậy thì tất cả vấn đề đều được giải quyết. Chiến tranh, không chỉ quyết định ở một nhân tố, hơn nữa, đối mặt với tám nước, nếu chiến đấu, thì người chịu khổ chính là nhân dân”

Hoắc Thấm Hà sinh ra ở kinh thành, lớn lên cũng ở kinh thành, đối với quốc gia đã như máu thấm vào xương, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của con trai, mà vẫn phải vì quốc gia hối hả ngược xuôi, làm cho bà cảm thấy rất đau lòng.

Vì thế liền nói : “Lão thủ trưởng, Tiểu Phong đã vì nước vì dân làm rất nhiều chuyện, có một số việc, không thể dựa vào sức của một người, quốc gia muốn phồn vinh, cần rất nhiều thứ, Tiểu Phong cũng là người làm cha, tôi hy vọng nó có thể an tĩnh lại, ở nhà cùng với vợ và con nó”

Đinh lão đầu lập tức kêu lên : “Tiểu Hà, con yên tâm, chuyện này, mọi người đều có thể làm, phương đông có được ngày hôm nay, cũng không thể một ngày mà có được. Tiểu Phong vì nước vì dân, bất kỳ ai đều khắc trong lòng, cho nên, vợ con hẳn, quốc gia có thể nuôi dưỡng, tuyệt đối không làm họ ủy khuất”

Chúng nữ đều cảm thấy buồn cười, Mộng Thanh Linh đã lên tiếng : “Đinh lão, ông quá khách khí rồi, quốc gia muốn nuôi dưỡng chúng tôi à? Không biết ai nhiều tiền hơn ai?”

Đinh lão đầu có chút ngượng ngùng, nói : “Đó chỉ là vinh dự thôi, tôi cũng biết có Long Đằng, Tiêu gia giàu đến mức đủ chìm chết một nước. Nhưng tôi cũng thật sự nghĩ mãi cũng không ra, còn có gì có thể cho Tiểu Phong, con xem, cháu gái bảo bối của ta đều đã chạy theo hắn. Bây giờ lão già này chỉ còn lại một thân một mình thôi”

Thần

576. Chương 576: Kinh Thành Tiểu Tự.

Những gì mà Tiêu Thu Phong làm cho quốc gia, quả thật đã rất nhiều, có đủ tất cả các vinh dự, điểm này, tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều hiểu được.

Nhưng Tiêu Thu Phong không ngại, hắn chỉ làm những gì hắn thích, về phần tại sao và vì cái gì, đó không phải là mục đích của hắn.

Giống như lần này, đối phó Thất Sát, tuy rằng cũng là chiến đấu vì phương Đông, nhưng thực chất là ân oán của hắn và Thất Sát. Đương nhiên, sau đó lại là vì cha là vũ khí hình người, càng làm cho Tiêu Thu Phong không thể không làm.

“Đưa con tư liệu, còn mấy gia tộc đó, con sẽ xử lý. Đinh lão không cần lo” Nếu các gia tộc này đã đầu quân cho ma đế, vậy thì càng phải giết, để cho Thất Sát đau lòng!

Tiêu Thu Phong mở miệng, người của Tiêu gia đương nhiên sẽ không ý kiến nữa, mà Tiêu Mại Phi đã vỗ vai Tiêu Thu Phong, cười nói : “Có con trai như vậy, cha thật có mặt mũi” Chẳng qua dưới cái tròng mắt của Hoắc Thấm Hà, ông không dám ho nữa.

Chuyện của vũ khí hình người đã xử lý xong, đối với Đông Nam, đã không còn áp lực gì, Phá Quân cũng được Tiêu Thu Phong mời đến kinh thành để đối phó với chuyện gia tộc. Đương nhiên không cần ông ra tay, dù so về tu vi thì Tiêu Thu Phong vẫn mạnh hơn một chút, nhưng Phá Quân lại là cường gia tuyệt thế trăm năm, thân phận khiến cho người khác phải kính nể.

Ông thủ hộ ở Đông Nam lâu như vậy, quả thật đã rất khách khí rồi.

“Thu Phong, hình như có cường giả đến kinh thành” Tiêu Mại Phi có chút kinh hãi, trên mặt có chút trầm trọng.

Tuy rằng được luyện hóa thành vũ khí hình người, nhưng lực lượng của Tiêu Mại Phi cũng tăng lên không ít. Chỉ còn cách thần cảnh một bước, nhưng một bước này, có thể cần cả đời còn lại của ông để lĩnh ngộ.

Có vài chuyện, Tiêu Thu Phong cũng không thể giúp ông.

“Cha, không cần lo, đó là người quen” Tiêu Thu Phong cười nói, đã lâu không gặp, Phá Quân từ xa đến, hẳn đương nhiên muốn tìm một chỗ để gặp mặt, hơn nữa Tử Dao đã chờ bên ngoài rất lâu.

“Bạn cái gì, mạnh như vậy...” Thất Sát là đại ma đầu trăm năm, sự cường đại đương nhiên không cần hoài nghi, nhưng đối với Phá Quân, không ai dám nói về ông.

Tiêu Thu Phong đi lại, Đinh Ái Quốc cũng đến, cười nói : “Phá Quân là nhạc phụ của con, thân phận cũng giống nhau, chẳng qua người ta là nhân vật cấp BOSS, ngay cả ta cũng không đủ tư cách gặp mặt ông ấy...”

“Là Tử Dao...” Trong bốn nàng, Tiêu Mại Phi đương nhiên cảm nhận được, xinh đẹp như tiêu nữ, thần thái phiêu nhiên, căn bản là không giống như cô gái bình thường, chỉ có loại nhân vật trong truyền thuyết, mới có thể dạy dỗ ra một đồ đệ như vậy.

Đinh Ái Quốc cười gật đầu, sau đó từ trong ngực móc ra hai chai rượu, nói : “Không sao đâu, để Tiểu Phong lo, nào, đại ca, chúng ta làm một ly”

Nói bọn họ là anh em, không bằng cứ gọi là bạn nhậu cho rồi.

Biết tính cách của Phá Quân, nên chỗ mà Tiêu Thu Phong hẹn, đương nhiên không phải là một khách sạn hiện đại gì, mà chính là một quán rượu đã có gần ba trăm năm tuổi, chỗ này không giống ở Đông Nam, tất cả mọi món đồ ở đây, đều được lưu truyền từ đời trước, cho nên một lần đến đây, phải tốn cả đồng tiền.

“Sư phụ...” Người không nhịn được kêu lên một tiếng gọi thân thiết như vậy, đương nhiên chỉ có Tử Dao.

Phá Quân khoát tay, cười nói : “Tiểu Dao, con đã trưởng thành rồi, cuộc sống sau này, con phải tự lo thôi. Không nên vừa thấy sư phụ đã muốn làm nũng. Chờ chuyện này xử lý xong, sư phụ có thể sẽ ẩn cư, không bao giờ trở lại, con cần phải tự lập”

Tuy rằng những lời này, Phá Quân không chỉ nói một lần, nhưng Tử Dao không muốn nghe, nói : “Sư phụ, không cần vừa gặp mặt đã nói những lời không vui đó. Người vừa đến kinh thành, hẳn là nên vui đùa một chút, có muốn Tử Dao đi cùng người không?”

Phá Quân lắc đầu, nói : “Được rồi, con nên đi chung với tiểu Phong đi, sư phụ đi một mình, ngược lại còn thấy thoải mái hơn”

Ba người ngồi xuống, vài món ăn tinh xảo đưa lên, tuyệt đối không mỡ, nhưng lại không có rượu, làm cho Phá Quân kinh ngạc, hỏi : “Tiểu Phong, sao con lại keo kiệt như vậy, ta từ ngàn xa đến đây, ngay cả một ly rượu mà con cũng không mời ta được sao?”

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười nói : “Tiền bối, người yên tâm, biết sở thích của người, con không chuẩn bị sao được. Chẳng qua hôm nay, con muốn giới thiệu cho người một người anh em, hẳn rất mong muốn được gặp mặt người. Cho nên, trong tay hẳn, tuyệt đối phải có rượu ngon để hiếu kính người, con sao không để cho hẳn một cơ hội chứ”

Phá Quân nhìn về mặt Tiêu Thu Phong, cười nói : “Tiểu tử này, lại muốn giở trò, lao lực vì con như vậy, bây giờ con lại muốn làm gì đây”

Tiêu Thu Phong vẫy vẫy tay, Triệu Nhược Minh đứng đằng xa kia, không dám đến gần, đã nhanh chân vọt lại, hưng phấn kêu lên : “Lão tiền bối, lão tiền bối, xin chào, con là Triệu Nhược Minh, thật sự là rất vui khi gặp người, con... con mời rượu cho người...”

Có lẽ do quá hưng phấn, nên Triệu Nhược Minh luôn bình tĩnh lại nói năng rất lộn xộn, lấy trong hộp ra một bình rượu rắn gần trăm năm. Rượu này toàn là hàng cất kho của các đại gia tộc, hẳn phải tốn rất nhiều công sức mới có thể lấy ra được, cũng chỉ vì hiếu kính vị cường giả tuyệt thế này.

Nghe Tiêu Thu Phong nói, nếu lão già này cao hứng, dạy hẳn mấy chiêu, vậy thì cả đời này hẳn dùng cũng không hết.

Phá Quân sắp thành tinh rồi, ý của Tiêu Thu Phong làm sao mà không nhìn ra được, chỉ bất đắc dĩ cười cười, tiếp nhận ý tốt của người thanh niên kia, hơn nữa, được người túy bái, luôn là một chuyện khiến người ta cao hứng.

“Không tồi, đích thật là rượu ngon, rắn lực tinh khiết và thơm như vậy, cũng rất ít thấy, chắc phải tốn nhiều tâm tư!” Phá Quân uống một chén xong, tâm tình rất tốt, một cao thủ như ông, cả đời này cũng chỉ có rượu là bạn, rượu ngon là bạn tốt, mà rượu rắn này quả thật rất hợp khẩu vị của ông.

Triệu Nhược Minh xoa xoa tay, có chút hưng phấn không nói nên lời : “Tiền bối, thích là tốt rồi, vậy uống nhiều một chút đi”

Tiêu Thu Phong cũng uống một ly, nói : “Rượu này không thể uống không được, một người thanh niên hăm hở như Nhược Minh, quả thật rất hiếm thấy”

Kỳ thật dạy tiểu tử này mấy chiêu, Tiêu Thu Phong cũng có thể tự mình làm được, chỉ cần vài lời, cả đời Triệu Nhược Minh sẽ sống dưới ánh hào quang, nhưng có thân phận là truyền nhân của Phá Quân, cũng không phải nhỏ. Là một trong ba cao thủ tuyệt thế, bất luận là quá khứ, hay tương lai, đều không gì thay thế được.

Có một tấm vé hộ thân như vậy, có thể giúp Triệu Nhược Minh hưởng dụng cả đời.

Làm anh em cả đời, đây cũng là điều mà Tiêu Thu Phong hy vọng có thể làm vì hắn.

Phá Quân nhìn Tiêu Thu Phong một cái, như nhìn thấu tất cả, nói : “Được, ta sẽ truyền cho hắn vài chiêu quân quyền, xem như là trả tiền cho rượu này...” Dù sao cũng ở kinh thành vài ngày, coi như là một loại duyên phận.

Triệu Nhược Minh vui vẻ, lập tức cung kính kêu lên : “Sư phụ...”

Nhưng Phá Quân đã cản lại, nói : “Không cần, ta có một đồ đệ đã đủ rồi, tiểu tử, truyền cho con vài chiêu này, cũng là do tiểu Phong bức không cách nào cự tuyệt, Phá Quân ta không hề thu nhận đồ đệ, đối với con, ta chỉ là một người qua đường!”

Thấy Phá Quân đã như vậy, Tiêu Thu Phong cũng không nói gì hơn, đây là cơ duyên, chỉ cần học được Quân Quyền, cùng với thân phận là truyền thừa của Phá Quân, thế là đã đủ rồi.

“Tiền bối, Thất Sát đã bị thương, trước mắt không có vấn đề gì, con muốn quay về Đông Nam một chuyến, chuẩn bị ra tay đối phó với tám đại gia tộc. Nếu tiền bối thích, thì cứ ở đây chơi vài ngày”

Đây là một sự nhờ vả đúng kiểu, Phá Quân cũng rất rõ ràng, nói : “Được rồi, con đi làm chuyện của con đi. Bất quá muốn ta ở đây giúp con thì chỉ cần nói ra là được rồi, cần gì phải tính kế. Thật sự là một tiểu tử này luôn, có một hay không, Thất Sát vẫn còn chưa chết, thì làm sao ta dám nghỉ ngơi, yên tâm, ta sẽ ở lại”

“Sư phụ, Tử Dao cũng hy vọng người có thể ở đây nhiều hơn, để được ở cùng người!” Thân là người của hắn, đương nhiên phải nói giúp người yêu vài câu.

Phá Quân cười nói : “Đối với Tử Dao mà nói, bây giờ người sư phụ này đã không còn gì, chỉ có tiểu tử thú vị kia là quan trọng, ai, đó cũng là ý trời!”

Tâm tư Tử Dao bị vạch trần, xấu hổ không chịu được, nói : “Sư phụ, Thu Phong đối phó với Thất Sát, căn bản là không có thời gian để xử lý chuyện của tám gia tộc rồi, người giúp hắn một chút đi, hắn là người mà Tử Dao dựa vào cả đời, Tử Dao đương nhiên phải toàn tâm toàn ý trợ giúp hắn rồi!”

“Ta biết, dù sao Phá Quân ta đã xuất thế, không giúp đỡ tiểu tử này, nó nhất định sẽ không để ta đi, ta nhận lời”

Phá Quân lại uống, trên mặt ôn hòa, có thể thấy ông không hề tức giận, khoái ý con người, có đôi khi thêm một chút cảm tình, quả thật cũng rất vui sướng.

Triệu Nhược Minh nhìn Tử Dao, có chút ngẩn người, cô gái này quá xinh đẹp, không nhận được nói : “Thì ra chị dâu là đồ đệ của tiền bối, thật sự quá đẹp”

Tiêu Thu Phong nhớ lại sự lo lắng của Triệu Nhược Minh ngày đó, cười nói : “Thế nào, tao không lừa mày chứ, Tử Dao tuyệt đối không phải là bà già năm sáu chục tuổi đâu, mà là tiên tử đó. Xinh đẹp như thiên tiên, người thường không thể đụng”

Tử Dao xấu hổ liếc nhìn Tiêu Thu Phong bằng ánh mắt quyến rũ, nói : “Thu Phong, người ta làm gì mà tốt như vậy, anh còn nói như thế sẽ làm em kiêu ngạo đó!”

Thật ra thì dùng mắt cá cũng thấy được, cô nàng này đang vui vẻ vô cùng, hai chữ vui mừng ghi rõ trên mặt rồi. Được người đàn ông mình yêu khen tặng, là phụ nữ, đương nhiên đều thấy hạnh phúc.

Chỉ có Phá Quân lặng lẽ thở dài, lại uống thêm một ly rượu vào. Xem ra, đồ đệ này, thật sự đã rơi vào hồng trần rồi, vì yêu mà chịu đả thương, vì yêu mà chấp nhận.

Triệu Nhược Minh nói : “Chị dâu, thật mà, chị là người xinh đẹp nhất mà cả đời em từng gặp qua, trên đời này, chỉ có lão đại là xứng với chị”

“Thu Phong, em thật sự xinh đẹp vậy sao?” Tay sờ mặt, tràn đầy vẻ xấu hổ, nhưng nàng lại thích lời khen này, lập tức nắm tay Tiêu Thu Phong, trên đời này, cũng chỉ có một mình người đàn ông này, mới làm cho nàng tin, hơn nữa, bất luận là hắn nói thật hay nói xạo, nàng đều tin.

Không trả lời, chỉ có một nụ hôn, hôn lên mặt nàng, đại biểu cho tất cả đáp án.

577. Chương 577: Chém Giết Bắt Đầu.

Tiêu Thu Phong rời đi, một mình rời đi, tuy rằng Tử Dao nói muốn cùng theo hắn, nhưng hắn không đồng ý, bởi vì Đông Nam và Kinh thành, tuy rằng phân cách nam bắc, nhưng cũng không cách nhau quá xa, hơn nữa, Thất Sát phương Bắc chưa diệt, Hoắc gia vẫn cần sự bảo vệ.

Nhiều người, thì luôn có nhiều sức mạnh, hơn nữa bây giờ vẫn chưa phải lúc thiên hạ thái bình.

Chẳng qua, Tiêu Thu Phong vẫn âm thầm mang theo Lang tổ, đối phó với tám đại gia tộc, quả thật cần giúp đỡ một chút, cho nên, Thất Sát bỏ chạy, nhưng vệ đội của Ma Quỷ vẫn chưa rút về, vẫn đóng quân tại phương Bắc, đề ngừa có biến, Đồ Thần và Ruth cũng vậy, những lực lượng này hợp thành một vòng bảo vệ phương Bắc cực mạnh.

Mà phía Nam, Tiêu Thu Phong đã trở lại.

Một tháng hắn đến Kinh, quả thật xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho chúng nữ ngày đêm khổ cực, nghe tin Tiêu Thu Phong bị thương, chúng nữ khóc thành suối, nếu không phải nhờ Phượng Hề hết lòng an ủi, thì mấy tiểu nha đầu này, sợ rằng đã chạy đến phương Bắc.

Nhìn thấy Tiêu Thu Phong, âm thanh kinh hãi tột độ, đã vang lên khắp Tiêu gia, làm cho nơi này ầm ĩ cả lên, ngay cả Ngọc hắc cũng vui sướng lau nước mắt, Tiêu thiếu gia chính là tất cả hy vọng của Tiêu gia, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

“Ông xã, anh đã trở về rồi, thật sự là dọa chết bọn em, nghe nói anh bị thương, bọn em đều lo muốn chết, nhưng chị Phượng không cho bọn em đến thăm anh” Thiên Nhan Duyệt nhỏ giọng nói, có chút mệt mỏi, mấy ngày nay, nàng ngủ không được ngon giấc, hơn nữa cũng đã gần đến ngày sinh, cho nên thể lực không thể chịu được.

Điền Phù lập tức đỡ nàng, nói : “Nhan Duyệt, con xem, Tiểu Phong đã bình an trở về rồi, con cũng nên đi nghỉ ngơi một chút đi, không cần lo lắng nữa”

Vũ cùng Phượng Hề đều đã đến an ủi, cô bé này là người lo lắng nhất nhà, tâm tính nàng quá hiền lành, thể chất lại yếu đuối, bây giờ còn đang mang thai nữa, nên cần phải được chăm sóc đặc biệt.

“Em biết mà, ông xã nhất định không có chuyện gì” Liễu Yên Nguyệt ngã vào lòng Tiêu Thu Phong, vui mừng mở miệng, trên mặt vốn đang bị mây đen che phủ, trong nháy mắt như được mặt trời sáng rọi.

“Ba ba, ba ba...” Mấy đứa nhỏ được người lớn ông, càng hưng phấn hơn cả các nàng, ôm cứng chân Tiêu Thu Phong, mỗi đứa đều được muốn người cha này ôm ấp.

Lâm Thu Nhã cười nói : “Kẻ xấu xa này nếu không trở về, sợ rằng ngay cả con gái cũng sẽ không nhận anh”

Trừ sự thương nhớ của các nàng, mấy đứa nhỏ càng nhớ người cha này hơn, đây là thiên tính của trẻ nhỏ mà.

Tiêu Thu Phong dở khóc dở cười, hắn còn việc lớn phải làm, hơn nữa lần này trở về, cũng chỉ vì đối phó với sự xâm lấn của tám đại gia tộc vào Đông Nam thôi, nguy cơ cận kề rồi, không thể ở nhà được đâu.

“Ngoan, ngoan, ba ba biết, các con rất ngoan, nào, Tư Giai, con là chị lớn, phải biết chăm sóc em, dẫn hai đứa đi chơi đi” Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng dẫn dò, hắn có việc cần thương lượng với Vũ và Phượng Hề, không có thời gian dây dứ với lũ trẻ, bằng không thì sẽ không bao giờ thoát được.

Cảm nhận được sự khẩn trương của hắn, chúng nữ đương nhiên hiểu, vội vàng chạy lại, ôm lấy mấy đứa nhỏ rời đi, mà Vũ và Phượng Hề đã nhích lại gần.

“Phượng Hề, chuyện của tám gia tộc, gần đây có tư liệu gì mới không, lần này về Đông Nam, anh phải xử lý chuyện này, Thất Sát tuy rằng bị thương, nhưng tin rằng sẽ nhanh khỏi, anh phải trở về trước khi hắn xuất hiện, rửa sạch những thứ ma quỷ đó”

Tất cả lực lượng của Tiêu gia bây giờ, đều nằm trong tay Phượng Hề, Vũ, cùng với Thanh Bình Nhi, bây giờ bên cạnh hắn cũng chỉ có ba nàng, nói chuyện chính sự, không phải lúc làm nũng, ngay cả Ngọc Thiên nũng nịu nhất cũng không dám quấy rầy, tuy rằng trong lòng nàng cần được sự an ủi cực độ, nhưng cũng hiểu được, đàn ông, vẫn phải lấy chính sự làm trọng.

Cũng may, Liễu Yên Hồng đã đến HongKong rồi, bằng không nàng mới mặc kệ đại sự hay tiểu sự gì, chuyện của nàng mới là chính sự.

Tư liệu ở kinh thành, Tiêu Thu Phong đã xem qua, cũng có chút hiểu biết về tám gia tộc này, bọn chúng cơ hồ phân bố ở năm lục địa, nhưng thế lực đã bao phủ bảy đại dương, bọn chúng liên hợp lại, hơn nữa còn nắm lực lượng của quốc gia trong tay, thật sự không thể khinh thường.

Trên mặt Phượng Hề đã có chút trầm trọng, nói : “Ông xã, tám đại gia tộc siêu cấp này, mỗi gia tộc đều không dễ đối phó, hơn nữa là tám nhà liên hợp, em thật sự không nghĩ ra, cuối cùng là vì lợi ích gì mà làm cho bọn chúng đoàn kết lại?”

“Đúng vậy, gia tộc Lạc Phỉ ở Châu Mỹ, có thú tính cuồng hóa, lực lượng cường đại nhất thế giới, còn có gia tộc hấp huyết quỷ ở Châu Âu, đều được gọi là sinh vật bất tử, rất khó đối phó, bây giờ tập hợp lại một chỗ, thật sự là làm người ta đau đầu, phương Đông rất cực là xuất hiện bảo bối gì mà làm cho bọn chúng điên cuồng như vậy?” Vũ cũng không rõ ràng, các gia tộc này ngày thường nước sông không phạm nước giếng, tại sao lại tụ tập lại với nhau?

Tiêu Thu Phong đương nhiên biết, hắn nói : “Thật ra các gia tộc này, đều thuộc về một chi của Ma, có được lực lượng của hắc ám, giống như Hắc Dạ vậy, bọn họ phục tùng Ma ôn, mà lúc này, Thất Sát đột phá cảnh giới Ma Thần, thúc đẩy ma tính trong người chúng, cho nên bọn chúng liên hợp lại, cũng là vì lệnh của Tân Ma Thất Sát thôi”

“Thì ra là thế, ông xã, HongKong đã xuất hiện rất nhiều cao thủ của tám gia tộc đó, Thập Tam Muội đã phát tin cầu viện, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Thanh Bình Nhi sinh sống tại HongKong nửa đời người, cho nên với vùng đất này rất thân quen, Thập Tam Muội gặp khó khăn, nàng cũng phải trợ giúp.

Đối mặt với sự phiền nhiễu của ba nàng, Tiêu Thu Phong đã lên tiếng : “Không sao đâu, nếu chúng dám đến, anh sẽ giết hết. Phượng Hề, đưa tất cả tư liệu của tám gia tộc này cho anh, và hướng đi của chúng, chỉ cần dám vào phương Đông, anh sẽ cho chúng biết thế nào là hủy diệt”

Tư liệu do Thiên Vồng thu thập, tuyệt đối không ít hơn do quốc gia cung cấp, về tám gia tộc này, ở trong đầu Tiêu Thu Phong, đã có một hình dáng. Mà quân tiên phong của chúng, cũng đã tiến vào HongKong, chủ yếu là để tra xét sự phòng ngự của phương Đông, chặn bị tiến công, những tên này để Lang tổ xử lý.

Về phần đám liên minh ở khu vực vùng biển Nhật Bản, xem ra, cần phải tự đi một chuyến, chỉ cần là người của tám gia tộc này, sẽ dọn sạch sẽ, giết không tha.

“Thu Phong, anh làm việc gì, nhất định phải chú ý an toàn, Phượng Hề và Tiểu Tuyết đều đang mang thai, anh làm cha, thật sự cần phải ở nhà với bọn họ” Vũ nói chuyện, vĩnh viễn là bình thần, có lẽ, do đã trải qua quá nhiều việc, cùng với sự tưởng niệm quá nhiều, nên nàng đã nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Tiêu Thu Phong xấu hổ cười cười, nói : “Vũ, anh cũng muốn im lặng, nhưng thế này luôn không yên bình, rất nhiều chuyện nguy hiểm, nếu không xử lý, về sau càng phiền toái, đối với các em, anh cũng chỉ có thể nói một câu xin lỗi”

“Không sao đâu, ông xã, anh là đàn ông mà, là người làm đại sự, không cần vướng bận vì bọn em, em sẽ tự biết chăm sóc bản thân mà, để cho cục cưng được hạ sinh an toàn”Phượng Hề vẫn im lặng, nhưng Trác Ngưng Tuyết lại nói ra câu này, trên mặt rất kiên định, nhưng khát vọng trong mắt nàng, đã biểu lộ được tấm lòng của nàng.

Tiêu Thu Phong vẫn đi, đi ngay trong đêm, buổi sáng, lúc mấy đứa bé thức dậy muốn kiếm cha, Tiêu Thu Phong đã không còn.

Người lớn cũng thở dài, hy vọng rằng sau chuyện này, tiểu tử thú này có thể an tĩnh lại!

Lang tổ theo lệnh của Tiêu Thu Phong, bắt đầu diệt sạch cao thủ của tám đại gia tộc ở HongKong, mà một mình hắn, cũng đã đến tổng hạm đội của liên minh này tập kết tại vùng biển giáp Nhật Bản, nơi này tập trung trăm vạn đại quân, tất cả hành động, cũng chỉ đợi Thất Sát ra lệnh,

Tiêu Thu Phong đã biết vì sao ma chủng ngày đó trong một đêm đều biến mất hết, do sợ bị quân đoàn Ma Quỷ tiêu diệt, nên đã ẩn trốn, chuẩn bị cùng với đám nước ngoài này nội ứng ngoại hợp!

Tám gia tộc,có thể xem bọn chúng là một đám người tập trung quyền lực lớn nhất, trong tám gia tộc này, thì người hóa thú Lạc Phi, cương thi bất diệt Klass cùng với đám hấp huyết quý, tuyệt đối đều là lực lượng khổng lồ trên thế giới từ xa xưa.

Chi mới đến gần, mà Tiêu Thu Phong đã cảm nhận được ma khí vô cùng cường đại rồi.

Hơn một trăm chiến thuyền, tràn ngập ma khí hắc ám, nếu nói một cách không khách khí, thì đây chính là một quân đội ma quỷ tràn đầy hủy diệt.

Trên một chiến tàu xa hoa, gia chủ của Lạc Phi, Huyết Vương đang nhàn nhã uống rượu nha, nằm dài trên boong tàu mà phơi nắng. Kỳ thật đối với sự xâm lấn lần này, hắn cũng không có nhiều hứng thú, bởi vì thân là gia tộc đệ nhất châu Mỹ, hắn đã không còn nhiều đối thủ cường đại.

Mà hắn rất rõ, phương Đông có rất nhiều sự cường đại, những người này, nhất định phải kiêng nể, nhưng đáng tiếc là, ý tưởng của hắn không được mọi người công nhận.

Nghỉ ngơi mấy trăm năm nay để lấy lại sức, một nhánh của ma này cũng đã tập trung được thực lực rất cường đại, có lẽ do cuộc sống quá an nhàn, nên làm cho chúng quên đi chém giết nhuộm máu, cao ngạo giống như một con ếch ngồi đáy giếng, mở miệng ra nói san bằng phương Đông, hay là phải vợ vét một ngàn cô gái xinh đẹp phương Đông về làm tình nô này nọ, làm như phương Đông đã là vật trong tay chúng.

Nếu không có chuyện cũ xảy ra, làm cho Huyết Vương bị giáo huấn, thì giờ phút này hắn ta cũng cuồng vọng như vậy, bởi vì với lực lượng của chiến sĩ thú hóa của gia tộc, quả thật cũng có tư tưởng này.

Nhưng hắn không có, hắn chỉ đi theo những người kiêu căng này, nếu bọn họ đã vội vã, vậy thì để cho bọn họ điều quân trước, dù có tổn thất, cũng không phải lực lượng của hắn, hắn không quan tâm.

Ma đế không còn, những tên này đều đã loạn cả lên, ai cũng muốn đặt chân lên đất phương Đông, tiến hành xâm chiếm, Huyết Vương cũng không phản đối, vì phản đối không có tác dụng, vậy thì tại sao phải dư hơi?

578. Chương 578: Tula Giết Chóc.

Một tiếng còi chói chang vang lên, đánh thức tất cả đám phụ nữ đang nằm nghỉ ngơi của các đại gia tộc này. Đường đường là chiến hạm của quốc gia, thế mà phải chuyển chỗ đám phụ nữ của những tộc trưởng gia tộc này, làm cho các vị quan quân đầy nhiệt huyết kia vô cùng tức giận, nhưng rồi cũng không dám phát ra.

Bởi vì những người này, nắm giữ quyền lực của quốc gia.

Một người đàn ông khô ngô, nhưng khí chất lại có vẻ tàn héo, đi ra từ khoang thuyền, nhìn cái còi báo động, có chút cảm tức mắng : “Lại là cái đám dã nhân nhát gan kia, liên minh với chúng, thật sự là làm mất thể diện của gia tộc chúng ta, chờ Ma Đế đến đây, nhất định phải rửa sạch đám người này”

Vì tham lam tài phú của phương Đông, tên tộc trưởng của gia tộc hấp huyết quỷ, đã sớm nghĩ ra kế hoạch rồi, căn bản là không an bài vị trí cho Huyết Vương, đối với biểu hiện sợ bóng sợ gió của hắn, trong lòng tất cả đều giễu cợt, gia tộc được xưng là đứng đầu châu Mỹ, không ngờ lại nhát gan thế này.

Nói là nói thể thôi, nhưng dù sao cũng là liên minh, nếu gặp khó khăn, nhất định phải cứu trợ. Dưới cái nắng ban ngày này, cùng với mấy trăm chiến hạm, còn có cái nguy hiểm chó má gì nữa, thật sự là quấy rầy xuân mộng của hắn, hấp huyết vương đạp một cước lên thuyền, giống như chim ưng lao lên bầu trời, bay vút ra.

Khi hắn bay đến chiến hạm của Huyết Vương, thì trên boong, người của tám nhà đều đã đến đủ, và đang quở trách Huyết Vương không đứng, giữ ban ngày, không có việc gì tại sao lại báo động?

Nhìn thấy vị gia chủ cuối cùng đến, Huyết Vương mới nghiêm túc nói : “Các vị, tôi cảm nhận được phương đông có một lực lượng cường đại đang xâm nhập về hướng chúng ta, cảm thấy nên cảnh báo mọi người, Ma Đế không có ở đây, chúng ta càng phải cẩn thận phòng ngự, bằng không sẽ tạo thành thương vong không cần thiết”

“Huyết lão đầu, chúng ta không có nhát gan như ông đâu, mấy ngày nay, chờ lệnh của Ma Đế làm tôi quá rảnh rồi rồi. Nếu bọn chúng không sợ mà mò đến, vậy thì cứ đến chúng có đi mà không có về, danh hiệu Thi Vương vạn năm của tôi cũng không phải hư danh”

Một giọng nói âm âm, giống như tiếng sấm truyền đến vậy, Huyết Vương quay đầu nhìn lại, thì ra là tộc trưởng của gia tộc Klass, bộ dáng bây giờ rất cuồng vọng, đang cười nhạo và khinh bỉ hắn.

“Ông cũng là Huyết Vương một đời, nhưng lá gan lại không lớn hơn con chuột bao nhiêu, liên quân của tám đại gia tộc thật sự đã bị ông làm mất mặt. Có tám người chúng ta ở đây, trên đời này còn người nào, có thể coi là cường giả chứ. Gia tộc Lạc Phi của ông chẳng lẽ chỉ có hư danh, hay là đã từng bị người phương Đông đánh bại?” Lại một gia chủ khác lên tiếng, dáng người nhỏ gầy, mà mặt mũi như con chuột vậy, cũng rất khinh thường Huyết Vương.

Mấy tên chiến sĩ thú hóa phía sau đầu chịu nổi sự sỉ nhục này, thân hình muốn động, chuẩn bị bùng nổ, nhưng lại bị Huyết Vương ngăn lại, đại chiến chưa bắt đầu mà đã xảy ra nội chiến, đây tuyệt đối không phải là điều trí giả muốn.

Nhưng tên gia chủ mặt mũi giống con chuột lại lơ đãng nói : “Sao, thú nhân các ngươi muốn lấy lại mặt mũi sao, sợ rằng đã chọn sai chỗ rồi đây, lão tử cũng không phải ăn chay đâu”

Lập tức cũng có người khuyên nhủ : “Được rồi, người một nhà, bỏ qua đi, tất cả chờ Ma Đế trở về rồi quyết định, mọi người chờ thêm vài ngày nữa đi, lần này chúng ta tập hợp quân lực của tám nước lại, cũng đủ nhấn chìm người phương Đông rồi, hãy nghĩ đến tài phú mà chúng ta sắp có được đi, cần gì phải vì một chuyện nhỏ này mà không vui chứ?”

Hấp huyết quỷ vương cũng nói : “Đúng, trên thuyền của tôi vừa có máu mới, không bằng các vị cứ đến chỗ tôi làm vài chén?”

“Không ai hứng thú với máu của người đâu, lão tử vẫn thích uống rượu hơn, chờ Ma Đế công thành chiến sự, lão tử nhất định phải nhậu một trận ba ngày ba đêm, Huyết Vương, không cần phải khẩn trương như vậy, lão tử không có tâm tình để chơi với ông” Người này vừa nói xong, cũng đã phi thân nhảy lên, chuẩn bị rời đi.

Ôm gái đẹp, uống rượu ngon, cuộc sống không còn gì hơn, đây chính là đề tài bàn luận vĩnh viễn không có giới hạn của con người.

Nhưng một âm thanh rất nhẹ, cũng rất lạnh, và vô cùng rõ ràng, đã vang lên.

“Một đám tự cao tự đại, cũng dám xưng là bát đại gia chủ, xâm lấn phương đông, thật không biết tự lượng sức”

Còn chưa đợi mọi người mở miệng, người vừa rời đi đã lập tức bay trở lại, thật ra là bị đá văng trở lại, ngã xuống trên boong tàu, cũng may là hắc phản ứng lẹ, nếu không phỏng chừng một cước kia đã làm cho hắc thành phế nhân.

Tên gia chủ kia đứng lên, cái mặt tức giận thành mặt heo, chữi ầm lên : “Mày là thằng nào, có bản lĩnh thì hiện thân ra, lão tử sẽ xé xác mày”

Bị đánh như vậy trước mặt bảy đại gia chủ, mặt mũi mất sạch sê, hắc đương nhiên muốn đòi lại rồi, vì hắc không nhất gan như Huyết Vương.

“Tao vẫn ở đây, bọn mày không thấy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, rốt cục đã chỉ cho bọn chúng phương hướng. Trên một cái tháp an ten cao nhất, thân hình cao ráo của Tiêu Thu Phong đang đứng lặng ra, tuy rằng thấy đứng rất dễ dàng, không mang theo một tia năng lượng, nhưng đám người đứng trên boong thuyền đã không ngừng vận công, để phòng ngừa bị đánh bất ngờ.

Tên gia chủ kia đã phi thân nhảy lên, giống như hỏa tiễn lao lên vậy, phóng đến trước mặt Tiêu Thu Phong, miệng hét lớn : “Thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa mày lại xông vào...” Người này không biết học câu nói này ở đâu nữa, mà nói cứ như là đúng rồi vậy, phỏng chừng hắc cũng là một người mê tiểu thuyết võ học Trung Quốc.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng cười, nói : “Mày nói không sai, nơi này sẽ nhanh chóng biến thành địa ngục”

Mà lúc này, quyền lực thần cảnh ngưng tụ, đã chậm rãi dung hợp trên cánh tay, lúc hỏa tiễn lao tới, thì quyền này cũng mạnh mẽ đánh ra, hai người chạm nhau, chỉ nghe một tiếng “ầm” thật lớn, giống như một cây búa gỗ đánh vào trên một bức tường, phát ra một tiếng trầm đục, nhưng tiếp theo là một tiếng hét thảm.

Tên gia chủ kia, giờ giống như là rụng mùa thu vậy, thân hình lại rơi xuống, đập lên boong tàu, nhưng tiếc là lần này không thể đứng dậy được nữa, Tiêu Thu Phong lắc đầu, lực lượng của các gia tộc này trải rộng khắp thế giới, nhưng lực lượng của bản thân lại quá yếu.

“Chỉ bằng đám hề bọn mày mà dám xâm lấn phương Đông, quả thật làm trò cười cho thiên hạ”

Trên mặt Huyết Vương đột ngột biến đổi, chấn động, quát : “Mày chính là Đông Phương Thần Long, Tiêu Thu Phong...”

Tiêu Thu Phong cũng không ngờ, ở đây cũng có người biết hắc, cười nói : “Đã có người nhận biết tao, vậy thì tao cũng không cần giới thiệu, đến đây đi, để tao kiến thức một chút, xem lực lượng của tộc chủ một nháng ma tộc bọn mày, tin tưởng rằng bọn mày cũng đang muốn thử đây”

Một quyền đã đánh gục một gia chủ, làm cho bảy gia chủ có chút sợ hãi, nhưng Huyết Vương biết, bây giờ không phải lúc sợ hãi, vì thế vội nhảy lên, chiến ý dâng cao, quát : “Các vị, lời thề của mọi người đâu, chiến đi, chúng ta là những thủ hạ kiêu ngạo nhất của Ma Đế, không để cho người thất vọng được, tập hợp lực lượng chủ lực của chúng ta lại, tên này không thể không chết”

Thật ra trong lòng Huyết Vương không nghĩ vậy đâu, nhưng bây giờ hắc không thể không nói, bằng không ngay cả hắc cũng phải chết. Nói xong, quả nhiên đã khơi dậy được sự cuồng bạo của đám người này, mọi người cùng nhau ngẩng lên, vây lấy Tiêu Thu Phong, mà Huyết Vương lại đang bắt đầu suy nghĩ đến biện pháp bỏ trốn.

Từ khi con trai chết trong tay người đàn ông phương Đông này, hắc vẫn luôn chú ý đến tin tức của người đàn ông này, Huyết Vương rất rõ ràng, nơi này không ai là đối thủ của hắc, trừ phi là Ma Đế tự thân đến, hoặc là Huyết Hoàng do hắc bồi dưỡng xuất thế.

Chẳng qua, bây giờ xem ra, hai nhân vật này đều không có khả năng.

“Lên, mọi người lên, không được buông tha hắc, tên phương Đông ghê tởm...” Huyết Vương ngoài miệng thì hô hào rất là ghê gớm, tuy rằng khí tức cùng với thái độ cường ngạnh không thua kẻ nào, nhưng cũng chỉ có một mình Tiêu Thu Phong biết, Huyết Vương là kẻ không hề xuất lực.

Lao lên đầu tiên là bắt diệt cương thi, chương kình của Tiêu Thu Phong không có tác dụng với hắc. Thân thể của hắc tiết ra một chất lỏng màu xanh, phẳng phất của sự tà ác, thật sự là cho người ta khó chịu, ngày

thường trong tám gia tộc không ai thích cái mùi này cả, nhưng hôm nay, không ai lại thấy ghê tởm cả, bởi vì khi chuông kinh của Tiêu Thu Phong đến, Cương Thi Vương đã có thể phản kích.

“Tiểu tử phương đông, biết lợi hại chưa, tao là bất diệt Thi Vương, là bất tử bất diệt, mày không giết được tao đâu, hôm nay lão tử sẽ giết chết mày” Có ưu thế là không sợ chuông phong làm cho vị tộc trưởng gia tộc Klass này trở nên rất bối rối, tựa hồ như thật sự cho rằng bản thân là bất diệt vậy.

Tiêu Thu Phong cười lạnh, thân hình đột nhiên biến đổi, nhẹ giọng quát : “Huyền hóa đao khí..” Theo tiếng quát của hắn, không khí ngưng tụ lại, hình thành một thanh đao thần cảnh, đang thế bổ xuống, chém xuống người Thi Vương có thân thể bất diệt kia.

“A...” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, làm cho đám người này khiếp đảm, Thi Vương được xưng là bất diệt ở phương Tây, thế mà bị một đao này chém thành hai nửa, máu thịt văng tứ phía, nơi nào cũng mà máu tươi, tuy rằng cũng có ma khí, nhưng mà thi biến chi thuật của hắn cũng không phải là đồ thiệt, cũng chỉ dùng để dọa người thôi.

Ngay cả trái tim cũng bị chém thành hai phần, bây giờ vẫn còn không ngừng đập.

“Lão Khắc...” Hấp huyết vương phần nộ kêu lên, giận dữ nói : “Tên phương Đông đáng giận, thủ đoạn của mày quá tàn nhẫn...”

“Hahaha...” Tiêu Thu Phong cười lớn, những tên này quá buồn cười, với thủ đoạn cùng với gia thế siêu cấp của chúng, không tên nào là không tàn độc, thế mà bây giờ lại chỉ trích hắn tàn nhẫn. Đối mặt với kẻ địch, còn phải nhân từ sao? Nếu để bọn chúng xâm lấn phương Đông, thì người dân phương Đông sẽ như thế nào, sẽ gặp cảnh địa ngục ra sao, còn cần phải tưởng tượng à?

Lịch sử sẽ không tái diễn, hôm nay, những tên này đều phải chết.

“Tao rất tàn nhẫn, và sẽ cho bọn mày biết thế nào là thảm trạng của Tu La phương Đông...” Đối với những kẻ này, Tiêu Thu Phong căn bản là không cần khách khí.

Khí kinh thần cảnh dung nhập toàn thân, kim quang vừa động, lần này, Tiêu Thu Phong đã động trước, đối với những tên sợ đầu sợ đuôi kiểu này, hắn đã không còn kiên nhẫn để chờ đợi nữa.

579. Chương 579: Bại Lui.

Cùng lúc đó, những gia tộc khác cũng không dám chậm trễ, sự cường đại của người phương Đông này, đã vượt qua sự tưởng tượng của chúng, bây giờ trừ sự liên hợp chân chính, bọn chúng biết là không còn đường nào sống.

Tất cả lệnh triệu hồi đã được phát ra, tất cả các người hóa thú trên chiến hạm này đã lao tới, rồi rất nhiều binh lính cùng trực thăng, ca nô nhanh chóng đến trợ giúp, lấy chiếc chiến hạm này làm trung tâm, xung quanh bốn phía đã hình thành một vòng vây hơn mười mét.

Khí tức giết chóc, càng lúc càng nồng đậm, nhưng Tiêu Thu Phong ở bên trong cái vòng này lại không hề cảm thấy một tia áp lực. Những tên lính đang bao vây hắn, với hắn mà nói, thật sự quá yếu, căn bản là không cần nhìn.

Lực lượng thú hóa của Huyết Vương, trên cơ bản là đã đột phá Vô Phong Chi Cảnh, trong thế giới võ giả, cũng tuyệt đối là một cao thủ rồi, nhưng với lực lượng của Vô Phong Chi Cảnh mà đối đầu với cao thủ Thần cảnh, thì vấn đề không chỉ là cấp bậc. Huyết Vương không chống đỡ nổi không nói, thật không ngờ, đám gia chủ bối rối khi nãy cũng vô dụng như vậy. Giờ phút này nếu hắn không ra tay, thì nơi này thật sự sẽ trở thành bãi chiến trường cho người đàn ông phương Đông kia.

Dưới sự trợ giúp của chiến sĩ cuồng hóa thú, Huyết Vương đã phát động công kích thú tính, máy bay trên bầu trời không ngừng có Hấp Huyết Quỷ và Cương Thi nhảy xuống, gia nhập vòng vây Tiêu Thu Phong, nhưng đám gia chủ siêu cấp ngày thường luôn tỏ ra nguy hiểm với đám con cháu thì lúc này cũng chỉ đưa mắt ra chịu chết mà thôi.

Mỗi lần Tiêu Thu Phong ra chiêu, thì sẽ có mấy thi thể ngã xuống. Mà mấy tên gia chủ thì chỉ dựa vào những kẻ liều chết này, để giảm bớt áp lực trên người, nếu chỉ có vài người bọn chúng, thì sợ rằng đã không kiên trì lâu như vậy.

Một chiếc trực thăng đã phóng ra một tên lửa, xem ra là đã không còn cách nào, tên lửa lao thẳng xuống trúng ngay boong tàu, làm chiếc thuyền chấn động không thôi, nhưng như thế này lại tạo cơ hội cho mấy tên gia chủ đó, thừa dịp này, không cần bất kỳ người nào nhắc nhở, theo tiếng quát nhỏ của Huyết Vương “Đi...” đã phóng ra bốn phía chạy trốn, chỉ còn lại những tên lính đáng thương, ở lại làm tròn trách nhiệm của một người lính.

Hơn mười chiếc trực thăng quân dụng, đã nả đạn cày xéo khắp nơi dù không thấy được thân hình của Tiêu Thu Phong đâu. Kẻ địch thì không bắn trúng, còn người nhà thì lại ăn đạn rất là nhiều, boong tàu vỡ nát, vô cùng thê thảm, những người bị thương cùng với những thi thể do Tiêu Thu Phong tàn sát nằm đầy mặt đất, ai oán khắp nơi.

Mười hai đạo đao khí sắc bén chém ra, những âm thanh keng keng vang lên, mười hai chiếc trực thăng bị chém nát cánh, giống như một con chim đứt đuôi vậy, lảo đảo rơi xuống tàu chiến bên dưới, rồi vang lên tiếng nổ mạnh kịch liệt, chiếc thuyền này đã không chịu nổi nữa rồi, nổ mạnh khắp nơi, làm cho nó cũng muốn nổ tung lên. Tiêu Thu Phong không dám chậm trễ, tuy rằng lực lượng thần cảnh rất kinh gườ, nhưng không ai ngu đến nỗi đứng thử sức với uy lực của sự nổ này, mấy chiếc trực thăng còn lại cũng quay đầu bỏ chạy, vì chúng cũng cảm nhận được nguy cơ.

Vài tên gia chủ may mắn còn sống, không có thời gian để ý đến thuộc hạ của mình, đều đã nhảy xuống biển, có bọn chúng dẫn đầu, mấy ngàn binh lính cũng vội vàng nhảy xuống theo, Tiêu Thu Phong đối với đám binh lính bình thường thì không có hứng thú, nhưng với thành viên của tám gia tộc kia, tất nhiên là giết không tha.

Sóng to gió lớn nổi lên, rất nhiều sinh mạng đã mất đi dưới cơn sóng này, bây giờ, tàn sát của Tu La, đã làm cho bọn chúng hiểu được. Nếu như vậy còn có thể sống sót, thì tin rằng chúng sẽ hối hận vì hành trình đến phương Đông lần này.

Tiêu Thu Phong cũng không có thời gian đi kiểm tra hành tung của đám gia chủ, thân hình chợt lóe rồi biến mất, cơ hồ không đến mười giây sau, chiếc thuyền đã nổ thật mạnh.

Mấy ngàn binh lính cùng người trên thuyền, sợ rằng không có nhiều người sống sót. Còn tám gia chủ kia, trừ Lạc Phi và một gia chủ may mắn sống sót kia là có thể chạy thoát, còn những tên bị thương, cũng đã bỏ mạng theo tiếng nổ kia.

Nhìn thân ảnh chợt hóa thành hư không như thần long của Tiêu Thu Phong, hai người kinh hãi đến tột độ, tên gia chủ kia lập tức hỏi Huyết Vương : “Huyết Vương, bây giờ chúng ta nên làm gì, người phương Đông này quá lợi hại, sợ rằng Ma Đế cũng không phải là đối thủ của hắn, kế hoạch xâm lấn phương đông của chúng ta, còn có thể tiến hành không?”

Huyết Vương từ đầu đến cuối đều chưa từng tán thành kế hoạch này, nhưng thân là người của Ma, hắn vẫn phải tham gia vào. Coi như là vì nể mặt Ma Đế. Bây giờ tất cả mọi người đều bị tàn sát, xác chết bao phủ cả vùng biển này, hắn còn có thể nói cái gì?

“Ông cho rằng còn có thể sao? Gia chủ Lạp Lạp, tôi đi đây, lần xâm lấn này, đều là do tám đại gia tộc chúng ta quá tự đại. Bây giờ tất cả đều đã chết, nếu tôi đoán không sai, thì quân đội này sẽ nhanh chóng nhận được lệnh rút lui. Chiến lược phương Đông lần này, căn bản là lời nói vô căn cứ”

Phương đông có người thủ hộ cường đại như vậy, đừng nói là Ma Đế, cho dù là Thái Dương Thần, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của hắn, không có quốc gia nào dám xúc phạm cả, vất vả lắm mới kiếm được mạng trở về, hắn không muốn trải qua thêm một lần giết chóc như vậy nữa.

Hơn nữa, Huyết Hoàng cũng sắp xuất thế rồi, chỉ cần có Huyết Hoàng cường đại, gia tộc Lạc Phi vẫn có thể giữ được vinh quang trăm năm, không bị thay thế.

Ngay cả Huyết Vương cũng đi rồi, tên gia chủ kia sao không đi, hắn nhìn về phía bầu trời phương Đông, lớn tiếng quát : “Ra lệnh, rút lui”

Huyết Vương nói không sai, ba ngày sau, tất cả hạm đội tại vùng biển này đều nhận được lệnh của quốc gia, toàn bộ lui về, hạm đội của tám nước oanh động thế giới, còn chưa xuất quân mà đã bị đánh cho tan tác, còn tám đại gia tộc, cũng chỉ còn lại hai người chạy thoát, tất cả những người còn lại đều đã bỏ mình, từ đó về sau, phương Đông trở thành một vùng đất cấm.

Bởi vì nơi này có một người thủ hộ, Đông Phương Thần Long.

Tuy rằng chém giết làm cho tám gia tộc này khiếp sợ, nhưng Tiêu Thu Phong cũng không thừa thắng truy kích quân đội tám nước, làm một người lính, bọn họ làm theo lệnh, đó là rất đúng, chỉ hơi hối tiếc một chút là đã để cho hai tên gia chủ chạy thoát, làm cho hắn có chút không vui.

Chẳng qua, HongKong truyền đến tin tức, cũng đã rửa sạch cái chuyện không vui này, cao thủ của tám đại gia tộc đó, đều bị giết sạch sẽ, trừ bỏ một số ít thừa dịp bóng đêm bỏ chạy, thì những tên khác đều đã bỏ mạng tại chỗ, xác để lại đây, cả đời cũng không được về nhà.

Còn lực lượng của Indonesia đang ẩn nấp tại phía Nam, khi Ma Đế mất tích, hạm đội của tám nước bị hủy, đã bí mật lui về, nhưng Tiêu Thu Phong đã không buông tha cho chúng, tự mình suất lĩnh lực lượng của Đông Nam, giết sạch những tên đã đi theo Ma Đế này, tuy rằng đã để một số ít chạy thoát, nhưng Tiêu Thu Phong đã ra lệnh cho Lang tổ, xâm nhập vào đất nước đó, tiến hành tàn sát.

Những tên bị giết này, đều là cái giá mà chúng phải trả, tựa như Sơn Khẩu Minh năm đó, giết không thừa một ai. Và kế hoạch lần này không còn bóng dáng của Sơn Khẩu Minh, tin rằng khi nhắc đến Trung Quốc, trong lòng chúng vẫn còn nhớ đến cái đêm khủng bố năm đó.

Không chỉ có Lang tổ do Tiêu Thu Phong điều khiển trở thành sói đói, thành sát tinh, mà quân đội phía Nam cũng nổi sóng gió lên, những kẻ đã từng giết hại người phương Đông, bây giờ bọn họ bắt chúng trả lại gấp mười, tất cả những tổ chức, những người, cùng những nhân vật có quyền thế, đều không thể trốn tránh được cái chết.

Trong đó có tổng tử lệnh của một quốc gia kia, lúc trước luôn khinh bỉ phương Đông, thường xuyên công kích phương Đông ở truyền thông về mặt chính trị cũng như quyền lực, thì lần này trước mặt ngàn vạn quân đội, tổng tử lệnh này bị người ta chém chết, đầu bị chặt văng cao lên trời, chết giống như một con chó.

Tất cả lời nói, đều trở nên rất cẩn thận, đối mặt với loại cao thủ vô tung này, làm cho tổng thống của quốc gia này phải bước ra phát biểu thanh minh, chính phủ sẽ thay đổi chính sách với phương Đông, lại công bố thêm vài điều lệ mới, đề cao địa vị của người phương Đông trong nước của họ.

Đối mặt với cái chết tức thì kiểu này, những người đó không thể nào cao ngạo như cũ được.

Tiêu Thu Phong sau khi thanh toán xong thế lực xâm lấn Đông Nam, liền ở tại Tiêu gia, cũng chưa rời đi, mỗi ngày đều có tin tức truyền đến, sau khi được Vũ và Phương Hề xử lý, đều chỉ giao tin tức quan trọng nhất cho hắn, nắm giữ phương hướng hành động của Ma Quỷ và Lang tổ.

Sau khi Tiêu Thu Phong đuổi tám gia tộc đi, lực lượng ở phương Bắc cũng bắt đầu dọn dẹp, những gì thuộc về lực lượng của Ma Đế, đều bị chém giết sạch sẽ, Ma Đế mà chúng tôn sùng nhất, đột nhiên mất tích, nhiều ngày qua vẫn chưa xuất hiện, làm cho chúng mất đi hy vọng và kỷ thác.

Nhưng Tiêu Thu Phong không biết rằng, Thất Sát sau khi trị liệu xong, thương thế đã khỏi, nhưng lúc hắn xuất thế, nghe được tin hạm đội của tám nước chạy trốn, tức đến nỗi phun ra máu, vất vả lắm mới tập trung được lực lượng này, mà chỉ trong vài ngày hắn mất tích, đã không chịu nổi một kích.

Thất Sát thật sự hận không thể đem Tiêu Thu Phong ra nghiền thành tro, hắn vốn tưởng rằng trận chiến ở Hoàng Thành, có thể để Ma Đế hắn lập uy, hiệu lệnh thiên hạ, sau đó huy động hạm đội tám nước, thừa cơ tấn công, chiếm lấy quốc gia phương Đông này, quả thật sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng thật không ngờ, tiểu tử Tiêu gia này lại dùng huyết mạch thân thể mình để đánh thức vũ khí hình người do hắn luyện hóa, làm cho hắn sắp thành lại bại, bây giờ ngay cả quân đội tám nước cũng bị đánh tan.

Hắn biết, mất đi vũ khí hình người, hắn sẽ mất đi chỗ dựa cuối cùng, phương Đông không có chỗ cho hắn sống yên ổn, chỉ có thể đi kiếm một lực lượng mới.

Mà trên thế giới này, kẻ có thể đối đầu với võ giả phương Đông, chỉ có thể là u âm nhân của phương Tây, hơn nữa trước kia đại trưởng lão của u âm nhân đã từng đưa thư mời hắn, muốn liên thủ với hắn, đối phó với cái gì gọi là cao thủ của phương Đông, nhưng lúc ấy hắn quá tự cao, nên đã từ chối. Bây giờ xem ra, thật sự chỉ có thể liên thủ với chúng.

U âm nhân có được sự truyền thừa của Thái Dương thần, đó quả thật cũng là lực lượng của thần cảnh.

580. Chương 580: Hoan Nghênh Đến Cửa.

Phá Quân truyền tin đến, Thất Sát đã rời khỏi phương Đông, lần này hắn đi đến phương Tây, hơn nữa còn tiếp xúc với u âm nhân cường đại nhất phương tây, căn bản không cần hoài nghi, tên Ma Đế vô sỉ này, khẳng định sẽ cùng với đám u âm nhân không biết xấu hổ kia liên minh với nhau.

Thái Dương thần cái gì, nếu Thái Dương thần mà biết được có con có cháu như vậy, sợ là giận đến hộc máu chết tiếp.

Đối với Tiêu Thu Phong mà nói, Thất Sát bây giờ đã là chó không nhà rồi, Lang tổ vẫn còn đang tiến hành chém giết tại phía Nam, cho dù không đề cập đến quốc gia gì, nhưng thủ tướng hay tổng thống của các quốc gia đó đều xuất hành, tiến hành thăm viếng chính thức với phương Đông, nói là thăm viển, không bằng nói là do e sợ nên đến đây lấy lòng đi.

Tiêu Thu Phong thì không có hứng thú nhưng lại để cho Đinh lão đầu điều võ dương oai, tuy rằng bình thường chuyện không có phần ông, nhưng không ít quốc gia đều biết được tư liệu của ông, rồi khi đến đây, lấy danh nghĩa của quốc gia mà tặng không ít lễ vật lấy lòng Đinh lão, mà mấy thứ này, không thu cũng phải thu, xin vui lòng nhận giùm!

Nhưng giết chóc cũng không bởi vì như vậy mà dừng lại. mạng lưới tình báo của Phượng Hề đã tra được một số tổ chức người Hoa có liên hệ, nhận được rất nhiều tin tức ẩn giấu, tuy rằng phương Đông giết chóc cường bạo đến cực điểm, làm cho bọn chúng sợ hãi, nhưng vẫn không chịu chấm dứt, cho nên những người này sau hai tháng đều bị tìm ra, tất cả đều bị giết sạch. Hành động này làm cho mọi người hoảng sợ, vì thế khi đội ngũ của Thần Long rời đi, cũng không còn dám sinh ra ý niệm làm ác trong đầu nữa, cường quyền cũng không có nghĩa là hòa bình, nhưng lại đại biểu cho công nghĩa, người Hoa chịu khổ hơn trăm năm, cuối cùng đã được đón lấy mùa xuân.

Đối với Lang tổ, đây cũng chẳng phải là một chuyện gì đặc biệt cả, bởi vì các quốc gia ở phía Nam này, thực lực phòng ngự quá yếu, chỉ khi dễ được dân chúng mà thôi, nhưng đối với cao thủ đã miễn đạn như Lang tổ, giống như đang đối đầu với Sát thần vậy, cho dù có kéo đến bao nhiêu quân lính cũng chẳng có tác dụng gì.

Trong thời gian hai tháng này, Labus và Lang Khuyển đã không còn nhớ rõ, bọn họ đã vắn gậy đầu bao nhiêu người, dù sao cũng có tình báo của Phượng Hề, chỉ cần có dấu hiệu giết người, đều sẽ bị giết sạch sẽ, quang vĩ chính phủ nơi này, đều có tổ chức dân gian hợp lý rõ ràng. Còn các ông chủ của các công ty lớn, lâu nay bóc lột xương máu của người Hoa, đều trả hết lại toàn bộ.

Quốc gia chậm rãi yên tĩnh lại, tất cả đã khôi phục bình thường, Thất Sát sau khi mất tích, đã bắt đầu tiếp xúc với u âm nhân, mặc dù biết rõ là có âm mưu, nhưng bây giờ Tiêu Thu Phong không có thời gian tra đuổi, bởi vì Thiên Nhan Duyệt và Liễu Yên Nguyệt đã sắp sinh rồi.

Ba năm trước, hắn không chờ đợi bên giường hai người, bây giờ, hắn sẽ không từ bỏ cơ hội này, hắn muốn được nhìn con của hắn bình an sinh ra.

“Ba ba, mẹ sinh em trai sao?” Tư Giai nằm trong lòng ngực Tiêu Thu Phong, nhìn Liễu Yên Nguyệt đi đường mà cũng cố hết sức, chờ đợi hỏi, chắc rằng ngày thường, con bé này rất hay tỏ vẻ bên tai Liễu Yên Nguyệt.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Sinh em trai hay em gái đều như nhau thôi, Tư Giai, con thích em trai hay em gái?”

Tư Giai xoay xoay đầu, ra vẻ rất trầm tư, cuối cùng nói : “Ba ba, con đã có một em trai và một em gái rồi, muốn mẹ sinh một chị và một anh được không?”

Chúng nữ không nhịn được cười ồm lên, tiểu nha đầu Tư Giai này rất là đáng yêu nha.

Tiêu Thu Phong cũng buồn cười, nói : “Tư Giai, chuyện này rất là khó, hay là, chúng ta cùng thương lượng với mẹ một chút?”

Liễu Yên Nguyệt vừa nghe xong, thiếu chút nữa cười ầm lên, ôm bụng, mắng : “Ông xã, anh không được hồ nháo giống con nít nữa, Tư Giai, làm chị rất tốt, về sau em trai và em gái đều phải nghe lời của con, rất có quyền uy”

Liễu Yên Nguyệt nhìn thấy vẻ chờ mong trong mắt con gái, rất ôn nhu khuyên giải.

“Nhưng bà nội luôn nói, có đồ ăn ngon, phải để cho em ăn trước, bọn họ không thương con” Trời ơi, đứa nhỏ này thật sự là tiểu quỷ nha, chỉ vì những lời này mà cảm thấy không được coi trọng, trời ơi, trong nhà ai cũng coi mấy đứa nhỏ này như bảo bối đó.

Điền Phù lập tức đi tới, ôm lấy Tư Giai, vội vàng nói : “Tư Giai, bà nội hiểu con mà, bởi vì con ngoan nhất, không hư giống như tiểu tử Mộ Thiên vậy, mỗi ngày đều làm quần áo đen thui cả, làm cho bà nội tức muốn chết” Làm gì có người nào luyến tiếc, cùng lắm là mua cho thêm một chục bộ đồ mới cho Mộ Thiên, Mộ Thiên và Tiểu Phiêu, đây là truyền lưu huyết mạch của Tiêu gia, làm gì có ai dám đánh bọn họ, đương nhiên là ngoại trừ Tiêu Thu Phong rồi.

Hắn là cha, đánh con là một chuyện rất bình thường.

Ba ngày sau, dưới sự chú ý của vạn người, Thiên Nhan Duyệt cuối cùng từ phòng sinh đi ra, một cục cứng khỏe mạnh xuất thế, hơn nữa còn rất là bụ bẫm, Thiên phụ Thiên mẫu quả thật mừng như điên, ông nắm tay Thiên Nhan Duyệt, hưng phấn kêu lên : “Tiểu Duyệt, con thật sự đã cho cha mặt mũi rất lớn, sinh ra một đứa cháu rất mập mạp, để cha xem lão Tôn còn nói gì được cha, sinh ra được một đứa con gái thì sao, con gái của cha cũng sinh được một đứa vậy”

Điền Phù cùng chúng nữa xấu hổ không thôi, hôm nay Thiên phụ nói chuyện quá rõ ràng, có chút đắc ý vênh váo, chẳng qua Thiên Nhan Duyệt vì Tiêu gia mà sinh cho một đứa cháu trai, quả thật là một chuyện đáng giá.

Thiên Nhan Duyệt cũng rất vui vẻ, chịu đựng vất vả hơn mười tháng nay, nhìn thấy đứa trẻ đáng yêu đang ngủ kia, cũng đều đã tán đi, đây là con trai của nàng, về sau lớn lên nhất định sẽ giống Tiêu đại ca, trở thành một anh hùng cái thế.

Chỉ cần nghĩ thôi, cũng đã là một chuyện hạnh phúc.

Liễu Yên Nguyệt có chút hâm mộ bước lại chúc mừng : “Tiểu Duyệt, em bây giờ tốt rồi, một lần là nổi tiếng, chị còn không biết trong bụng chị là con trai hay con gái nữa”

Tiêu Viễn Hà lên tiếng : “Yên Nguyệt, cái này có sao đâu, con trai hay con gái thì có sao đâu, chỉ cần là của Tiêu gia, mọi người đều cao hứng, con xem, trong nhà chúng ta, Tư Giai là được mọi người thương nhiều nhất, lúc còn nhỏ đã vậy, trưởng thành rồi sẽ là một đứa bé hiểu thuận nhất, mẹ thường nói, trước kia không chịu sinh con gái, mà lại sinh ra tiểu tử thú vị này, về sau sẽ hối hận”

Hối hận, lời này, Điền Phù hình như chưa bao giờ nói mà, Thiên phụ có đứa cháu trai này, cũng là cháu trai của bà, còn cần phải so sánh sao?

Liễu Yên Hồng đỡ lấy chị, lập tức khẳng định nói : “Chị, chị yên tâm, lần này sẽ sinh một thằng ku mập mạp mà, thầy tướng số nói đúng lắm”

Càng gần đến ngày sinh, bà chị này càng lúc càng lo, nói thật ra, chị Phượng và chị Tiểu Tuyết đều có mà, nhưng không ai lại khấn trương giống như chị vậy. Đối với phụ nữ có thai thì không nên như vậy, mà chị gái lại quá để ý chuyện này.

Từ ngày nàng bước vào Tiêu gia, đã có suy nghĩ như vậy rồi, bây giờ vẫn chưa thực hiện được, nàng còn không gấp sao được?

Nghe nói Thiên Nhan Duyệt sinh ra một đứa con trai, người ở kinh thành, cũng chạy đến đây, Hoắc Thâm Hà là bà mẹ hàng thật giá thật rồi, bên cạnh chính là Long Thần Tiêu Mại Phi.

Chẳng qua, chuyện của Tiêu Thu Phong, Tiêu Mai Phi cũng biết, nên cũng tiếp nhận ý kiến của Tiêu Thu phong, con trai có nhiều người yêu thương, thì đã có sao, dù sao cũng là con trai của Tiêu gia, là máu thịt của ông, dù là xa cách thế nào, cũng không có khả năng thay đổi.

Tử Dao và Mộng Thanh Linh bốn nàng cũng đến, vốn nghĩ rằng Tiêu Thu Phong sẽ nhanh chóng đến kinh thành, nhưng thật không ngờ hẳn phải ở Đông Nam lâu như vậy, chúng nữ ở lại chăm sóc cho người lớn Hoắc gia. Lần này mọi người khuyên hết lời rồi, thì bọn họ mới quyết định đến Đông Nam nhìn một lần.

Hoắc Thâm Hà đương nhiên không xa lạ, nhưng Tiêu Mai Phi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con cháu đời sau của Tiêu gia, nhìn thấy mấy đứa cháu trai và cháu gái kia, ông thật sự mừng rỡ như một lão ngoan đồng vậy, giống như trong mơ vậy, lúc mơ thì thấy con cháu đầy đàn, bây giờ tỉnh lại cũng thế, ông còn có thể mất hứng sao?

Bởi vì sinh dễ, cho nên ngày hôm sau Thiên Nhan Duyệt đã trở về nhà, dù sao trong nhà cũng có nhiều người chiếu cố nàng, thoải mái hơn ở bệnh viện nhiều, tuy rằng ngày còn dài, nhưng mấy lão già trong nhà, đã muốn mở tiệc đầy tháng rồi, loại chuyện náo nhiệt này, đương nhiên là muốn làm càng lớn càng tốt.

Nhưng hai huynh đệ Tiêu gia khi gặp nhau, bồng tính một thể hệ, hai người đứng nhìn nhau, trên khuôn mặt già nua, bắt đầu thể hiện tình cảm mãnh liệt, lần này không phải vì thương tâm, mà là hạnh phúc, từ biệt hơn ba mươi năm, tưởng đâu âm dương xa cách, cuối cùng gặp lại ở Đông Nam, không thể không nói đây là ông trời ban ân cho họ.

“Đại ca, mấy năm nay, em thật có lỗi với anh, để anh phía chịu khổ một mình, về sau anh em chúng ta sẽ không chia lìa nữa”

Tiêu Hào Vân cười nói : “Được rồi, em tuy rằng cũng chịu khổ không ít, nhưng lại sinh ra một đứa con tốt, đây cũng có công la của tiểu Hà, bằng không cho dù em chết, liệt tổ liệt tông Tiêu gia cũng sẽ không cho em bước vào cửa, mấy năm nay, có Tiểu Phong, anh cũng không cảm thấy cô đơn”

Đặc biệt là sau khi sinh Tiểu Phiêu, ông đã không còn hối tiếc, giờ phút này anh em gặp lại, xem như là vui sướng ngoài ý muốn.

Chúng nữ sau khi trò chuyện qua, cũng bước lại chào hỏi, một, hai, ba, bốn nàng Mộng Thanh Linh quả thật như hòa hợp thành một thể, xuân sắc chết người, phương diễm tận trời làm cho mấy lão già này không khỏi hoa mắt, trong lòng không khỏi thầm khen bốn sự của con trai.

“Tiểu Phong, con thật có bản lĩnh, cả đời cha già như vậy rồi, mà ngày cả mẹ con cũng không trị được...” Chưa kịp nói xong, Hoắc Thâm Hà đã trừng mắt hừ một tiếng, nói : “Tiêu đại ca, anh nghe rõ không, Mai Phi muốn nghỉ biện pháp trị em kia! Không phải là em làm không tốt sao?”

Đắc tội với cạp mẹ, cho dù không chết cũng bị lột da, Tiêu Mai Phi lập tức tươi cười, kéo tay Hoắc Thâm Hà lại, cười nói : “Bà xã nghe lầm rồi, em làm tốt lắm, anh chỉ có một hối tiếc là ngay cả hạnh phúc cũng không cho em được”

581. Chương 581: Tin Khiêu Chiến.

Chúng nữ đều cười, thật không ngờ, hai người đã đến tuổi này rồi, mà đã bắt đầu tình yêu thuở hoàng hôn, thật sự làm cho người ta hâm mộ.

“Được rồi, đừng cãi nữa, ăn cơm, tất cả mọi người vào đi!” Trong nhà đã nhiều khách rồi, Điền Phù đương nhiên rất vui vẻ, hơn nữa có thêm một đứa cháu, làm cho bà vui đến mức cười không khép miệng, tuy rằng trong nhà cũng có đầu bếp, hơn nữa còn có Ngọc Thâm tự mình quan sát, nhưng bà vẫn thích tự thân động thủ, làm những món ăn mà chúng nữ thích nhất.

Trù nghệ của Điền Phù thì đương nhiên không cần so với Hoắc Thâm Hà, làm cho Tiêu Mai Phi ăn không ngừng được, tất cả mọi người đều là người nhà, cũng không cần khách khí, tất cả già trẻ lớn bé của Tiêu gia đều ngồi xuống bàn này, đặc biệt là mấy đứa nhóc, ồn ào náo loạn, tuy rằng có chút chói tai, nhưng không ai cảm thấy phiền cả, gia đình không phải cảm giác này sao?

Điền Phù và Hoắc Thấm Hà ngồi cùng một chỗ, hầu hạ cho lũ khỉ nhỏ này, thật sự là rất vui vẻ, nhìn những đứa trẻ này, vui vẻ trưởng thành, hai bà cho dù có mệt mỏi cũng vui mừng.

Nếu đã ở xa như vậy, đến thì đương nhiên phải ở mấy ngày, chờ mọi người nói chuyện bàn tán, Hoắc Thấm Hà cũng mở miệng hỏi : “Thanh Linh, chuyện đó con có nói cho tiểu Phong chưa, hay là chuẩn bị cho hẳn một bất ngờ nên không nói?”

Đinh Mỹ Đình đã tiếp lời : “Tiêu đại ca đã có đủ bất ngờ rồi, chúng ta cũng không tính là bất ngờ đâu, chờ chút rồi để anh ấy biết cũng không muộn”

Nhìn vẻ xấu hổ của Mộng Thanh Linh, Tiêu Thu Phong có chút khó hiểu hỏi : “Thanh Linh, có bất ngờ gì vậy, nói anh nghe đi, anh rất có hứng thú nè”

Ngày vui mừng, thì như dệt hoa trên gấm, đem tất cả chuyện vui nói ra, làm cho mọi người đều vui vẻ.

“Đứa ngốc, Thanh linh và Mỹ Đình đều đã có động tĩnh, con không biết sao, Đình lão đầu nghe được, điều động không biết bao nhiêu thuốc bổ đến Hoắc gia, ngay cả cha cũng có phần, ăn không ít, con không nhìn thấy sao, ba tháng này, cha béo ra không ít”

Hoắc Thấm Hà dở khóc dở cười mắng : “Đúng vậy, chỉ có ông là da mặt dày, đây là dùng để bồi bổ thân thể cho Thanh Linh và Mỹ Đình, nhưng thành ra lại có sẵn tiện nghi cho ông”

Điền Phù sưng sốt, nhất thời hiểu được, nói : “Hoắc muội tử, không phải là Thanh Linh và Mỹ Đình đều mang thai sao, đây, quả thật là chuyện tốt, hai đứa nhỏ này, không biết nói sớm với mẹ, làm cho mẹ hồ đồ, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện, thật là...”

Chúng nữ nghe xong, cũng đều mừng, chỉ có Vũ là ảm đạm, vì nàng là chị lớn, nhưng vẫn chưa có gì.

“Anh rể, anh tiếp tục cố gắng đi, chờ đám Mộ Thiên trưởng thành, là có thể tạo thành quân đoàn Tiêu gia, quét sạch thiên hạ, cô em vợ này cũng được hưởng phúc khí của chúng, hắc hắc, dù sao cũng có anh nuôi em cả đời rồi”

Cô bé này thật là... nghĩ đến cả tương lai của mình.

Đứa nhỏ đầu tiên của Tiêu gia được sinh ra, đó là chuyện khiến người ta mừng như điên, đứa thứ hai là một bất ngờ, còn bây giờ đối với Liễu Yên Hồng mà nói, cũng đã quen rồi, dù sao mấy chị cũng muốn thành heo mẹ hết rồi, sinh được bao nhiêu cứ sinh, ngay cả nha đầu Mỹ Đình cũng biết sinh con rồi.

Phượng Hề cười nói : “Tiểu Hồng, em đã chờ lâu lắm rồi, cũng nên tự nghĩ cách kiếm một tấm chồng đi, đừng để cho các chị lo lắng”

Ngay cả Chiêu Tuệ và Thi Diễm đều đã tìm cách dụ dỗ người này rồi, mà cô em vợ như nàng, ở Tiêu gia bảy tám năm rồi, cũng đã đến lúc nở hoa kết quả. Dù sao thì mọi người cũng đã đồng ý rồi, chỉ còn một cửa này, nàng phải tự đi, không ai có thể giúp được.

Đinh Mỹ Đình bây giờ hạnh phúc rồi, nguyện vọng tốt đẹp cùng với những mộng ảo đều đã thành sự thật, đối với người chị em tốt này, đương nhiên cũng chúc phúc cho, nói : “Hồng Hồng, nhất định phải cố gắng nha, bằng không sẽ bại bởi mình, biết có ý gì không?”

Còn Hoắc Thấm Hà này giờ chẳng hiểu gì, ghé vào bên tai Điền Phù hỏi hỏi, sau đó làm ra vẻ hiểu được, rồi cẩn thận quan sát Liễu Yên Hồng, rồi bỗng nhiên nói ra một câu : “Thật ra Hồng Hồng rất được, là một đại mỹ nữ rất đẹp, quả thật làm cho người ta rất thích”

Tất cả đều nhìn về phía mình làm cho Liễu Yên Hồng không còn tự nhiên, vội buông chén cơm xuống, nói : “Em còn có việc, mọi người từ từ ăn” Rồi chặt vật đào tẩu.

Chỉ có Tiêu Thu Phong là không hiểu gì, cười hỏi : “Kỳ lạ, trước kia em không phải ăn giống heo sao, hôm nay lại không chịu ăn, bị bệnh hả?”

Liễu Yên Hồng trong lòng có chút giận, quát : “Anh mới là heo đó, heo mập, hừ!” Không phải heo mập thì làm sao ngày thường ăn nhiều được.

Mọi người không nhin được, làm cho Tiêu Thu Phong xấu hổ, cũng chỉ cười cười, cô em vợ này, sao hôm nay nóng tính thế nhỉ?

Còn chưa đến một tháng, đại khái là hai mươi ngày sau, Liễu Yên Nguyệt rốt cục đã hạ sinh một sinh mạng mới, nhưng đáng tiếc lại là con gái, tâm tình hưng phấn đã từ thiên đàng lọt xuống địa ngục, tuy rằng tất cả mọi người đều vui sướng, ngay cả Tiêu Mại Phi cũng ôm không buông tay, nhưng bản thân Liễu Yên Nguyệt lại có chút thất vọng.

Lại là một đứa không có tiểu JJ rồi...

Mọi người đều cảm nhận được sự mất mát của Liễu Yên Nguyệt, đương nhiên bắt Tiêu Thu Phong cố gắng làm nàng vui, không giống như Thiên Nhan Duyệt, sinh được con trai, vui đến nỗi không cần ông xã nữa, có con trai là đủ rồi.

“Ông xã, em có phải vô dụng lắm không, không thể sinh cho anh một đứa con trai, hu hu...” Nàng khóc rất thảm thương, làm cho Tiêu Thu Phong không biết nên nói gì, nghĩ đến Tư Giai là một đứa bé đáng yêu như vậy, bây giờ thêm một đứa nữa, chẳng phải là một chuyện đáng vui sao?

Chỉ là vì chuyện đó, mà Liễu Yên Nguyệt không thể vượt qua được sao?

“Yên Nguyệt, em đừng khóc, cha nói nếu em còn khóc nữa thì sẽ đem Tư Thanh về kinh thành nuôi, anh luyện tiếu lắm đó”

Mặc kệ là Liễu Yên Nguyệt mất mát thế nào, thì không khí vui vẻ tại Tiêu gia, vẫn rất nhiệt liệt, vốn là chuẩn bị ở đây một tháng, nhưng thấy chuyện vui thế này, làm cho Tiêu Mại Phi ở thêm vài ngày nữa, hưởng thụ sự vui sướng này.

Lần đầy tháng này, Tiêu gia lại có khách đến chật nhà, lần này còn náo nhiệt hơn cả lần trước, không chỉ toàn bộ Đông Nam, mà toàn bộ bạn bè cùng với khách mời của cả nước đều đến, ngay cả Thập Tam Muội ở HongKong cũng bớt thời gian ra, đến Tiêu gia chúc mừng, chuyện này sao có thể vắng mặt được.

Người ở kinh thành thì khỏi nói rồi, cả nhà Đinh lão đều đến, một bên chúc mừng, một bên quyết định, chờ Mỹ Đình sinh ra đứa nhỏ này, sẽ âm về kinh thành, lão muốn khoe khoang một chút, nhiều năm như vậy, chịu người khác xỉ vả nói rằng con gái Đinh gia phải đi làm thiếp cho người đã có vợ, lão muốn để cho người khác thấy, Đinh gia rất vui sướng thế nào.

Số Một tuy rằng không đến, nhưng cũng đưa lễ vật đến.

Lần này, Thần Bình và Long tổ cũng đến, không gây sự chú ý đến người khác, bọn họ đã lâu rồi không gặp nhau, cơ hội này thật không dễ dàng.

Liên tiếp đại tiệc ba ngày, mọi người uống đến nỗi say không thấy đường về, nhưng không ai cần được, nói là mừng đầy tháng, không bằng cứ nói đây là cơ hội để nhậu vậy. Làm cho những bà vợ tức giận, nhưng không biết chửi thế nào.

Người nhà chúng nữ đương nhiên đều đến đây, Thiên gia, Liễu gia, còn có hai ông bà Lâm gia nữa, đặc biệt đến thăm Tiểu Phiêu, bọn họ đã già rồi, không còn chỗ nương tựa, cũng chỉ có một đứa con gái này, bọn họ không thương thì ai thương?

Nơi này, người mất mát không chỉ có Liễu Yên Nguyệt, đương nhiên còn có Vũ, Ruth đã bước lại, cười nói : “Chị Vũ, chị không cần buồn rầu, ông xã đã nói rồi, bây giờ phương đông thái bình, sẽ giúp chúng ta sinh một đứa nhỏ, chị yên tâm, ngày này sẽ đến rất nhanh”

Thất Sát rời khỏi phương đông, đúng là một chuyện đáng ăn mừng, một mình Tiêu Thu Phong đánh lui liên minh của tám gia tộc, với hắn mà nói, đó chỉ là một đám ô hợp mà thôi, nhưng người ngoài nhìn vào, lại thấy rằng đây là một chiến công vang dội.

Chẳng qua, trong bầu không khí này, một chuyện gây khiếp sợ toàn thế giới, đột nhiên xảy ra.

Đại biểu cho chúa tể của u âm nhân phương tây, phát ra một tuyên ngôn kiêu ngạo, lấy thái độ miệt thị, đưa ra lời khiêu chiến với phương Đông, tất cả giới truyền thông thế giới, đều phát ra bản tin khiêu chiến

này, và mục tiêu là nhắm ngay vào người được gọi là Đông Phương Thần Long Tiêu thiếu gia, Tiêu Thu Phong.

Một đám người vô sỉ, vận dụng để mọi phương thức vô sỉ, nói xấu phương Đông này nọ, rồi thổi phồng rằng u âm nhân của phương tây là ghê gớm, vĩ đại y như Thái Dương thần hồi đó vậy.

Nếu đoán không sai, đây chính là quỷ kế của Thất Sát với đám u âm nhân, hơn nữa mấy ngày nay, Tiêu Thu Phong cũng cảm nhận được, lực lượng cường đại tại phương Tây đã thức tỉnh, nghĩ rằng đây là người thừa kế của Thái Dương thần, đã lĩnh ngộ được lực lượng của thần, nên bắt đầu cuồng vọng.

“Đinh lão, ông nói với bọn họ, tôi nhận lời khiêu chiến” Tiêu Thu Phong lạnh lùng cười, chúng đã quên được cái chết của Ngũ trưởng lão rồi. Đối với lũ ngu si này, không giết thì chúng vĩnh viễn không bao giờ thông minh được.

Không còn bất ngờ như lần trước, người mà Tiêu thiếu gia muốn đối phó, quả thật đã có vấn đề, lần này Đinh lão cũng có chút lo lắng, nói : “Thu Phong, lời nói không gây chết người đâu. Nhưng con đi phương Tây lần này sẽ không an toàn, có cần suy nghĩ lại không”

Trong ngày vui thế này, Đinh lão không muốn vì chuyện này mà làm mọi người mất hứng.

582. Chương 582: Vinh Quang Phương Đông.

Tiêu Thu Phong cũng là một người trong số đó.

Tiêu Mại Phi cũng nói : “Thu Phong, Đinh lão cũng chỉ vì lo lắng cho sự an toàn của con, Thất Sát và u âm nhân liên hợp, tuyệt đối khó đối phó, huống chi đám người phương Tây vốn nham hiểm, không hề quang minh lỗi lạc. Con một mình đi đến, thì sao có thể không làm cho người ta không lo lắng?”

“Cha, con và sư phụ sẽ cùng Thu Phong đi, có hề ứng chiến lẫn nhau” Tử Dao lập tức mở miệng, an ủi sự khẩn trương trong lòng mọi người. Có Phá Quân một tuyệt thế cường giả đi cùng, hơn nữa còn có Tử Dao ứng chiến, tin tưởng rằng vấn đề không quá lớn.

Thấy Tiêu Thu Phong đã quyết ý, Đinh lão đầu vui vẻ gật đầu : “Thu Phong, vậy ông sẽ đi tuyên bố tin tức, Dương cao ngạo khí của chúng ta, để cho người ngoài biết sự lợi hại của Thần Long”

Với trận chiến siêu cấp này, Đồ Thần và Ma Quỷ không có nhiều tác dụng, cho nên Ruth và Vũ cũng không cần đồng hành, chẳng qua vì an ủi tâm tình mất mát của nàng, mấy ngày nay, Tiêu Thu Phong cố ý đến ngủ tại phòng nàng, hoàn thành khát vọng của nàng. Làm một người mẹ, cũng đâu có gì là khó!

Vũ càng lúc càng ôn nhu hơn, mỗi lần bị xâm phạm, nàng đều dùng hết sức lực toàn thân để nghênh tiếp, tựa hồ như muốn dung hợp sinh mệnh trong cơ thể, tạo dựng bước phát triển của mầm móng mới. Nhưng cuối cùng đều phải để cho Ngọc Thiên đến thu dọn tàn cuộc, vì bị làm đến nổi mê man, và làm cho Tiêu Thu Phong bất đắc dĩ.

“Tiêu thiếu gia, Thi Diễm và Chiêu Tuệ đều rất nhớ anh, chừng nào thì anh cho bọn họ cơ hội vậy?” Mỉm cười một cách quyến rũ đầy nhu tình, sau khi nàng thỏa mãn dục vọng của hần xong, bắt đầu làm thuyết khách cho chị em.

Nhìn thấy vẻ lo âu của các nàng, càng ngày càng tiêu tụy, Ngọc Thiên và Ngọc Hoàn trong lòng cũng không vui gì. Mọi người đã chung sống nhiều năm rồi, còn thân hơn cả chị em ruột. Có phúc cùng hưởng mà có nạn cùng chịu. Nhưng bây giờ nàng và Ngọc Hoàn đều đã là người của Tiêu gia, chỉ còn hai người vẫn mãi là khách thôi.

Thật ra chị Phượng đã từng khuyên hai nàng vài lần, trên đời này vẫn còn rất nhiều đàn ông tốt, không nhất định phải chọn Tiêu gia, nhưng khuyên bảo kiểu này, chẳng ai nghe lọt tai cả. Cuối cùng, Phượng Hề đành nhắm mắt làm ngơ, để cho các nàng tự lựa chọn, dù sao đường tương lai cũng là các nàng đi, nếu đã kiên trì như vậy, thì tùy các nàng.

Tiêu Thu Phong sững sốt, hỏi : “Nhớ đến anh làm gì?”

Ngọc Thiên cường, ngón tay đã chỉ vào trán Tiêu Thu Phong, nói : “Tiêu thiếu gia, anh sao lại không nhìn ra, Thi Diễm và Chiêu Tuệ đều muốn được giống như em và Ngọc Hoàn vậy, làm vợ của anh. Bằng không các nàng ấy ở Tiêu gia lâu vậy để làm gì? Anh thật là sơ ý” Tiêu Thu Phong có chút buồn cười nói : “Ngọc Thiên, tiểu nha đầu này không cần gạt anh, Tiêu gia đã có rất nhiều người rồi, em còn thấy chưa đủ sao, còn muốn dẫn dụ thêm chị em đến à, các em không thấy đủ rồi sao?”

Trong mắt Ngọc Thiên hiện lên vài phần đau thương, nói : “Tiêu thiếu gia, anh cho rằng bọn em đều thích chọn Tiêu gia sao. Không phải là do anh hấp dẫn à? Ví dụ như em, nếu thật sự gả cho người khác, sợ rằng cả đời này cũng sẽ không hạnh phúc, bởi vì trong lòng em chỉ nghĩ đến một mình anh thôi”

Ôm chặt lấy cô bé này, Tiêu Thu Phong nhẹ giọng nói : “Ngọc Thiên, bây giờ em chỉ cần nghĩ đến anh được rồi, anh không muốn em nghĩ đến người khác”

Ngọc Thiên cười quyến rũ, mang mười phần hấp dẫn, có chút thỏa mãn, nói : “Khó lắm, người ta còn muốn giống các chị cơ. Giúp Tiêu thiếu gia sinh vào đứa con mập mạp, trừ việc nghĩ đến anh, em đương nhiên còn muốn nó nữa. Tiêu thiếu gia, anh không cần ghen, cứ việc một thương trúng mục tiêu thôi”

Nhưng khi Tiêu Thu Phong xoay người lên, để thân hình mềm mại của nàng xuống dưới, thì nàng lại lấy tay che ngực, và hỏi : “Tiêu thiếu gia, anh vẫn chưa nói, khi nào thì cho Thi Diễm và Chiêu Tuệ cơ hội. Chẳng lẽ anh để bọn họ chờ anh cả đời, không để cho hai người đó tiến vào cửa Tiêu gia?”

Tay của hắn đã xoa lên đùi nàng, đánh sâu vào dục vọng bên dưới, không cần nghĩ nhiều, nói : “Chờ vài ngày nữa đi, chúng ta sẽ thử tư vị của Tứ Phương Triều Hoàng”(5P, oh shit!)

“Hi hi... cái này là anh nói đó nha, không được gạt em...” Nàng đã không còn cơ hội nói thêm gì, vì Tiêu Thu Phong đã bịt kín miệng nàng, xâm chiếm lấy đầu gối kia, tất cả sự xinh đẹp, đều được phô bày ra, chỉ còn lại tiếng thở dốc cùng cảnh xuân phơi phới không dứt... Thời gian ly biệt đã đến, trong lòng Tiêu Thu Phong, nghĩ rằng đây là lần cuối chia tay cùng chúng nữ. Đã trải qua nhiều năm chia lìa như vậy, với Tiêu gia, thế là đã đủ rồi. Hắn cũng nên yên lặng lại, hưởng thụ hạnh phúc của cuộc sống.

Liễu Yên Nguyệt cũng đã tốt hơn, ôm lấy Tư Thanh cùng đưa tiễn, bởi vì Tiêu Thu Phong đã đáp ứng nàng, chờ trở về từ phương Tây, sẽ giúp nàng sinh thêm một đứa, bất luận là dùng phương pháp gì, cũng phải làm cho nàng sinh con trai. Mà trong cảm nhận của nàng, ông xã không gì là không làm được, cho nên nàng tin.

Nhưng trong lòng Tiêu Thu Phong cũng có chút sợ hãi, người ta nói, người già mới lỗi thời, nhưng không ngờ, Liễu Yên Nguyệt xinh đẹp thông minh như vậy, lại chấp nhất làm cho người ta không chịu nổi. Nhìn thấy hai tiểu nha đầu Tư Giai và Tư Thanh rồi, mà còn chưa đủ sao, phải sinh thêm một tiểu tướng bỉnh nữa hả? Bà vợ này, thật là khó thỏa mãn!

Tử Dao đương nhiên cùng đi với Tiêu Thu Phong, có thể giúp đỡ lẫn nhau, mà Phá Quân ở kinh thành đã đến phương Tây trước rồi. Dù sao bọn họ cũng có tâm linh cảm ứng, dù đi đến đâu cũng không sợ lạc.

“Thu Phong, sắp đến tết rồi. Bất luận là thế nào, con nhất định cũng phải trở về, nếu không có con, dù là ngày vui nhất, cũng không ai cười nổi” Điền Phù cẩn thận dặn dò, cũng vì suy nghĩ cho chúng nữ. Vô hạn tưởng niệm, chính là độc, sẽ dần dần gặm lấy linh hồn của các nàng.

“Tiểu Phong, mẹ về kinh thành, sẽ chú ý đến tin tức của con. Chờ con trở về, sẽ đưa ông ngoại bà ngoại đến, mọi người cùng nhau đoàn tụ”

Con trai rời đi, Hoắc Thấm Hà đã ở đâu lâu rồi, đương nhiên phải về thăm cha mẹ, dù sao bây giờ cũng không có gì, con trai bên cạnh, chồng cũng trở về, bây giờ muốn đi đâu, cũng có thể tùy tâm sở dục.

Hôn tạm biệt các nàng xong, Tiêu Thu Phong cười, rời đi. Bây giờ trong hắn đã khác rồi, ngày đó lực lượng của thần cảnh tiến hóa, đã làm cho hắn mừng như điên, nhưng rồi trong Tinh Mang trận, lực lượng của thần cảnh tiến hóa, lại một lần nữa tăng lên, hắn có chút mê mang, vì cảnh giới này, hắn chưa từng tiếp xúc qua.

Chỉ nhờ ở đây một thời gian, tan ra trong tình yêu, hắn mới hiểu được. Đây là cảnh giới của tình yêu, lực lượng vô hạn vô chừng, tất cả bởi vì yêu mà thành.

Vì yêu, có thể dẫm đạp trời đất dưới chân, cần gì phải e ngại một Thất Sát chứ?

Tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của Chiêu Tuệ, thơm ngát mềm mại, co dãn mười phần, làm Chiêu Tuệ đỏ mặt không dám nhúc nhích, âm thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng : “Chiêu Tuệ đã trở nên xinh tươi hơn rồi, thành thực rồi, quả nhiên cũng đã đến lúc phải hái lấy. Ngọc Thiên đã nói qua với các em chưa?” Chiêu Tuệ cười duyên nói : “Nói rồi, yên tâm, bọn em nhất định sẽ chờ anh trở về” Nói xong, hai nàng đều ngượng ngùng cúi đầu.

“Ông xã, đi sớm về sớm...” Đây là lời dặn dò của Vũ.

Tử Dao không nhận được quay đầu lại, thở dài một hơi, nói : “Ông xã, thật không muốn rời đi, Tiêu gia mới là thiên đường chân chính, Tử Dao đã tìm được thiên đạo của mình”

Tiêu Thu Phong cười, ôm lấy người ngọc vào lòng, tất cả đã không cần phải nói nữa rồi.

Thời gian khiêu chiến, được định vào ngày quan trọng của phương Tây, ngày Giáng Sinh. Địa điểm là vùng biển tay, đối thủ tự xưng là đứa con của thần, Zeus.

Tên này, Tiêu Thu Phong cũng không xa lạ, năm đó hắn là một trong ba u âm nhân đã đuổi giết Tiêu Thu Phong và Tử Dao. Tiêu Thu Phong thật sự muốn nhìn xem, trong một năm này, cái gọi là đứa con của Thái Dương thần này, cuối cùng là có bao nhiêu lực lượng của Thái Dương thần.

Phía phương Tây lắng đọng trong vui sướng, tất cả đều chú ý đến cuộc đấu giữa hai bên này. Lại có thêm ngày lễ kích thích này nữa, làm cho mọi người hưng phấn. Dù tuyết lớn rơi rất nhiều, nhưng trên bờ biển phía tây, cũng có rất nhiều người tập trung, bất luận là đến xem náo nhiệt, hay là nhìn kết quả, thì cũng đã tập trung mà đến.

U âm nhân đối với người phương Tây, chính là một truyền thuyết, mà trong lòng bọn họ, là những vị thần cường đại nhất, trận chiến này đám người kia căn bản là không thể chiến thắng, không phải sao? Đến, rất là bình thản, không phù hợp với bầu không khí náo nhiệt phương Tây này, Tử Dao nắm lấy tay Tiêu Thu Phong, nói : “Ông xã, em thấy pháo hoa bắn còn vui hơn nữa, nơi này chẳng có gì thú vị. Hay là mua vài món quà về, cái này gọi là lễ mừng năm mới sao?”

Tiêu Thu Phong cười ối : “Tử Dao, yên tâm, chờ chúng ta trở về, em có thể biết được thế nào là một ngày lễ chân chính. Em biết không, sang năm là năm rồng, là ngày hội của truyền nhân phương đông chúng ta. Trận chiến này, anh sẽ làm cho Thái Dương thần phương Tây này, phải cúi phục dưới chân của cự long phương Đông”

“Bốp...bốp...” Tiếng vỗ tay thanh thúy, truyền đến từ một con đường nhỏ, Phá Quân từ từ đi ra, cười nói : “Tốt lắm, Thu Phong, chuyện Phá Quân này muốn làm, rốt cục đã để con hoàn thành, để cho người phương Tây biết thế nào là lực lượng của Thần Long phương Đông, bắt bọn họ cúi đầu kính phục. Đây mới là vinh quang phương Đông”

583. Chương 583: Chung Cự Nhất Chiến.

“Sư phụ...” Nhìn thấy Phá Quân mỉm cười đi ra, Tử Dao đã hưng phấn kêu lên, xấu hổ và vui mừng, có chút ngượng ngùng buông tay Tiêu Thu Phong ra. Gọi ông một tiếng lão ca cũng được, nhưng bởi vì quan hệ với Tử Dao, nên Tiêu Thu Phong vẫn xưng hô là tiền bối, xem như là một phần tôn kính với vị võ giả tuyệt thế này.

Phá Quân nhẹ nhàng gật đầu, nói : “Hoàn hảo, Thu Phong, cuộc chiến giữ Đông Tây này, con phải cẩn thận, trừ Thất Sát và đứa con của Thái Dương Thần ra, ta còn cảm nhận được một lực lượng rất cường đại, lực lượng này, tuyệt đối không kém hơn Thần cảnh, con nhất định phải đề phòng một chút”

Tiêu Thu Phong cảm thấy kỳ quái, hỏi : “Tiền bối, phương Tây thật sự xuất hiện người tài giỏi vậy sao, bản thân con cũng muốn kiến thức một chút”

Phá Quân cười nói : “Yên tâm, có cơ hội, cuộc chiến đại biểu cho vinh dự của hai phương, cao thủ như vậy thì sao có thể không xuất thế, nếu ta đoán không sai, ngày mai con sẽ được nhìn thấy”

Ngày mai, cũng chính là Ngày Giáng Sinh.

Nhưng tối nay, điều bọn họ làm duy nhất chính là ngồi uống rượu, whisky trăm năm mà, vật trấn cửa của một nhà hàng năm sao, Tiêu Thu Phong thuận tay lấy ra hai chai, có lẽ đây là lần đầu tiên hắn làm ra loại chuyện mượn gió bẻ măng kiểu này.

Chẳng qua, nhìn thấy Phá Quân uống rất thoải mái, Tiêu Thu Phong cũng không hối hận gì.

Thất Sát ở một nơi nào đó, cũng cảm nhận được Phá Quân và Tiêu Thu Phong đã đến, vẻ mặt càng lúc càng quỷ dị âm trầm, tuy rằng đối với người phương Tây có chút khinh bỉ, nhưng cái này chỉ là tạm thời, chỉ cần giết được tiểu tử Tiêu gia, thì phương Đông vẫn sẽ là thế giới của hắn. Hơn nữa, nếu hai bên lưỡng bại câu thương, thì hắn cũng không ngại làm ngư ông đắc lợi đâu.

Lần này không chỉ có đứa con của Thái Dương, mà ngay cả Huyết Hoàng trăm năm khó gặp cũng xuất thế, người này đại biểu cho vinh dự của Lạc Phi gia tộc, chỉ cần Huyết Hoàng có thể chiến thắng trận này, thì toàn bộ châu Mỹ sẽ không thể nào chống lại hắn được nữa, đây chính là khát vọng lớn nhất của Huyết Vương.

Tiêu Thu Phong không biết rằng, từ sau cái ngày chia tay ấy, người con gái yêu hắn sâu đậm, thế mà đã trở thành kẻ địch cường đại nhất của hắn. Nàng chính là Ái Nỵ, là Huyết Hoàng vừa mới ra đời của gia tộc Lạc Phi.

Ngày hôm sau, trên vùng biển Tây, đã tụ tập rất nhiều người, quân lính phòng ngự bờ biển của nước M cũng đã làm thành một vùng phòng ngự mười mấy km, không cho phép bất cứ thuyền bè nào tiến vào, bởi vì hôm nay, ngay tại đây, sẽ xảy ra trận chiến kinh thiên động địa.

Christmas, vốn là ngày lễ long trọng nhất của phương Tây, đám u âm nhân cũng muốn trong bầu không khí nơi này, mà đem lại cho con dân một vinh quang vô thượng, dẫm nát Đông Phương Thần Long dưới chân, để ánh sáng của Thái Dương thần chiếu rọi khắp toàn cầu.

Một chiếc thuyền xa hoa chậm rãi tiến vào nơi này, trên thân thuyền lóe ra ánh hào quang, một thân hình đứng sừng sững nơi đó, mang theo khí thế cường phách vô cùng, chậm rãi nhảy lên, đứng lặng trên không trung giống như một vị thần. Đây chính là con trai của Thái Dương, một bộ trang phục màu hoàng kim rực rỡ, làm chói mắt người khác. Khí thế này, đã làm cho mọi người nơi này reo hò lên, tiếng kêu “con trai của mặt trời” không ngừng vang lên.

Đầu chậm rãi ngẩng lên, Zeus tận tình hưởng thụ sự hoan hô này, loại âm thanh túy bá này. U âm nhân được xưng là đời sau của Thái Dương thần, nhưng chỉ có một mình hắn là có thể lĩnh ngộ được bí quyết của Thái Dương thần, bây giờ, hắn đã hoàn toàn xứng đáng là vương giả của u âm nhân, còn những người trước mắt, đều là con dân của hắn, ở trước mặt vua chúa chậm rãi cúi đầu xưng thần. Tại chân trời xa xa kia, cũng xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, ba người, một người chèo thuyền, một người đánh đàn, còn một người đứng lặng trên thân thuyền. Đúng là Tiêu Thu Phong với khí chất nho nhã nhưng lạnh nhạt, thần thái tuấn lãng phiêu dật, bệng tỉnh tiên nhân, mang theo vài phần mờ ảo.

Người đánh đàn đương nhiên là Tử Dao rồi, còn người chèo thuyền thì khỏi nói, tuyệt thế võ giả Phá Quân.

Ông chèo thuyền rất bình thản và an nhàn, nhưng Thất Sát từ phía xa đã cười điên cuồng lên, nói : “Phá Quân, ông đường đường là một võ giả tuyệt thế, nhưng lại biến thành một người chèo thuyền, xem ra ông chuẩn bị đổi thành nô tài được rồi”

Phá Quân đầu đội mũ rơm, giờ phút này nhẹ nhàng ngẩng lên, cũng đáp lại bằng một tràng cười điên cuồng khác. Hai tiếng cười giữa không trung đụng nhau, lập tức làm cho mặt nước xao động, loại chân kính này, đã bắt đầu đánh giá nhau.

Chiến chưa khai, ý đã tới!

“Thất Sát, dù sao ông cũng là Ma vương một đời, thật không ngờ bây giờ lại biến thành tay sai cho đám u âm nhân phương Tây, Phá Quân ta dù có là một nô tài, cũng không đến nỗi dọa người, nhưng còn ông, còn có mặt mũi xưng là người phương Đông sao?”

Dù bị Phá Quân chửi như vậy, nhưng Thất Sát vẫn cười vô sỉ nói : “Phá Quân, bản đế không rãnh múa mép với ông, hôm nay đến đây nhìn xem các người rời đi bình yên như thế nào”

Tiêu Thu Phong ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía Thất Sát đằng xa kia. Tuy rằng cách nhau khá xa, nhưng trong lòng Thất Sát vẫn cả kinh, một lực lượng không nói bằng lời đã muốn xuyên thấu tim gan hắn, làm cho hắn cảm thấy không thoải mái.

“Thiên hạ nằm trong tay tao, còn có chỗ nào mà tao không thể đi. Thất Sát, mày rất thích khoe khoang phải không, hay là mày muốn đánh với tao một trận?”Tiêu Thu Phong khinh bỉ nói, đã đoán trước được là Thất Sát sẽ không dám. Lần trước ở Hoàng thành, hắn đã từng hưởng thụ qua tư vị bị chém giết.

Sóng biển trong nháy mắt đã động, một ngọn sóng cao gần ba mét đánh tới, nhưng tiếng đàn chợt vang lên, ngọn sóng đang bổ nhào đến, chợt tan ra thành bọt biển. Tiếng đàn của Tử Dao cũng có hàm chứa năng lượng của Thần cảnh, giống như một lớp phòng ngự vô hình. Khi sóng biển vừa tan ra, thì thân hình của Zeus cũng đã bay tới.

“Người phương Đông, đối thủ của ngươi hôm nay là ta, là con trai của Thái Dương thần. Hôm nay, ta muốn đập đổ truyền thuyết về Đông Phương Thần Long dưới chân. Thế giới này là thế giới của Thái Dương thần, không ai có thể thay thế được”

“Thằng ku Zeus, đừng tưởng rằng lấy cái tên này thì cho rằng mình chính là cái rốn của vũ trụ. Lực lượng vĩ đại nhất trong trời đất, mày vẫn còn chưa lĩnh ngộ được đâu. Hôm nay để cho mày mở mắt một chút”Tiêu Thu Phong từ từ giơ tay lên, sau đó chậm rãi di chuyển, sóng biển lập tức bị hấp dẫn lên, theo tay hắn mà động.

“Đi!”Sau đó, một tiếng quát nhẹ, sóng biển bị lực lượng của hắn khống chế, đã đánh úp về hướng Zeus.

Ánh sáng trên người Zeus chợt lóe, hét lớn một tiếng : “Phá...!”mọi người trên bờ chỉ cảm thấy trong lúc sóng dâng lên, theo luồng sáng phát ra, tất cả sóng nước đều hóa thành hư vô, giống như những hạt mưa vậy, sập nhập lại vào biển rộng.

Đây quả thật là một lực lượng không tưởng.

Tiêu Thu Phong đạp chân lên đỉnh thuyền, thân hình đã biến ảo như Thần Long bay lên trời, cười nói : “Zeus à, quả nhiên mày cũng có chút bốn sự, khó trách mày cuồng vọng tự đại như vậy, còn muốn so cao thấp với truyền nhân của Thần Long phương Đông”“Tiểu tử, lần trước để mày chạy thoát, lần này mày sẽ không có cơ hội như vậy nữa, Phá Quân cũng sẽ không thể cứu được mày”

Zeus và Tiêu Thu Phong, có thể nói là kẻ thù gặp nhau. Ngày đó, khi ba đại cao thủ u âm nhân vây công, bị Tiêu Thu Phong điên cuồng công kích, vì thế đành phải rút lui. Nhưng lần này hắn sẽ không cho đối phương cơ hội đó.

“Thật không, vậy sao mày không thử đi...”Giờ phút này, chiến ý của Tiêu Thu Phong đã rất nồng đậm, nhưng thần thái vẫn rất thoải mái, lực lượng của đối phương, quả thật là rất cường đại, nhưng lại không thể tạo thành uy hiếp với hắn, thậm chí ngay cả áp lực cũng không tính là trầm trọng. Ngược lại, trên chiếc thuyền xa xa kia, tản ra khí tức đầy mùi máu tươi, đó mới là cái làm cho Tiêu Thu Phong cẩn thận phòng bị.

Có lẽ đây là cao thủ ẩn giấu mà Phá Quân đã nhắc đến!

Zeus không muốn nhiều lời, hai tay giơ ra múa lên, khí kinh mạnh mẽ, làm cho mặt biển lập tức nổi sóng lên, chiến ý vô cùng, giống như là cuồng phong, làm cho phạm vi gần mười dặm nơi này, những người đứng trong nó đều có thể cảm nhận được.

Thần thái của Tiêu Thu Phong trong nháy mắt trở nên cao ngạo, lớn tiếng nói : “Tử Dao, đàn cho anh nghe một khúc tướng quân hành đi!”

Chiếc thuyền không ngừng lắc lư theo nhịp sóng, nhưng hai người trên thuyền vẫn rất bình thản, không hề nhúc nhích, khi Tiêu Thu Phong vừa nói xong, một giọng nói nhu hòa đã vang lên : “Ông xã đã dặn, Tử Dao không dám không theo...”Tiếng đàn biến đổi, từ nhẹ nhàng âm trầm trở thành một âm thanh trắng lệt lệt dừng.

Tiêu Thu Phong vừa nghe tiếng đàn, lập tức cười ha hả, hai tay giở qua khỏi đầu, thân hình như điện, chợt cái đã biến mất giữa không trung, chỉ còn nghe được giọng nói truyền đến : “Thằng nhóc Zeus, lại đây, để ông nội cùng chơi với mày!”

Đối mặt với cao thủ cường đại mà Tiêu Thu Phong lại bốn cọt như vậy, làm cho Zeus điên cuồng lên muốn xé xác hẳn ra. Lực lượng thô bạo, đã hình thành công kích dày đặc như mưa, sóng biển cứ như bị người ta lôi kéo, giờ phút này cùng nổ mạnh lên, cột nước bắn tung lên tận trời, làm cho thân hình hai người lập tức bị che khuất.

Nhưng âm thanh giao chiến kịch liệt đã vang lên, tin tưởng rằng bọn họ đang oánh nhau dữ dội.

“Thái Dương thần lực...” Zeus sử dụng lực lượng truyền thừa của Thái Dương thần, đây mới thật sự là lực lượng thuộc về thần.

Tiêu Thu Phong cũng không yếm thế, hét to một tiếng : “Đông Phương Thần Long...” Thật ra chỉ là Thần Long biển, nhưng đám người này đã muốn thấy được bộ dáng của Đông Phương Thần Long, tội gì không thoải mái họ một chút.

Thân hình hóa rồng, nhìn rất hư ảo, nhưng từ xa nhìn lại, thì lại giống như thần long chân thật, ngang nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

“A... thật... thật sự là thần long, đây là Đông Phương Thần Long...” Người đàn ông phương Đông này, chính là hóa thân của Thần Long.

Một loạt các âm thanh ầm ĩ không nhận được vang lên, đối với người phương Tây, cho đến bây giờ đều nghĩ rằng Đông Phương Thần Long chỉ là truyền thuyết, thật không ngờ bây giờ nó đã xuất hiện trước mắt.

Năm trảo đã hóa thành huyết nhận chi đao, trong đó có tâm khí của Đao Huyết, dung nhập với Huyết Nhận, vô lấy kẻ địch.

Còn lớp hào quang bốn phía của đứa con của Thái Dương, đã hình thành nên một lớp phòng thân cực nóng, khi mười hai đao khí đụng vào lớp phòng vệ này, lập tức hóa thành sương khói, biến mất ngay lập tức.

584. Chương 584: Thần Long Ngạo Thiên.

Sau khi hòa tan đao khí của Tiêu Thu Phong, Zeus đã lạnh lùng quát : “Cũng không có gì, Đông Phương Thần Long, xem mặt trời đầy nắng của ta”

Tiếng đàn lại đổi, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng lắc đầu cười, không biết là khinh thị hay là gì nữa. Hư ảnh đang hóa rồng, bay múa phía chân trời, lực lượng siêu việt của thần khí, đã chậm rãi tan ra. Giống như là sự bình yên trước cơn bão vậy, giờ phút này không chỉ có trời đất yên tĩnh, mà ngay cả mặt biển cũng tĩnh lặng, không hề có một gợn sóng.

Zeus cảm nhận được Thần Long đang phát ra khí tức trên người, Thái Dương thần quyết đã vận chuyển toàn thân, thái dương lực đã tập hợp vào trong quần áo màu vàng đỏ, làm cho hắn thoạt nhìn giống như một mặt trời cực nóng.

“Con trai của Thái Dương thần... con trai của mặt trời...” Không ai có thể so được với thần thái bây giờ của hắn, đều đã đem hắn trở thành thần rồi, giống như mặt trời đang lặng lẽ ở tận trên cao kia.

Chỉ là, Zeus vẫn chưa đạt đến độ cao đó, với lực lượng vừa bước vào thần cảnh này, ngay cả Thất Sát cũng có thể đối phó được. Nhưng đám u âm nhân quá ngu dốt, mà Thất Sát cũng không tỏ vẻ khinh miệt, chỉ là lợi dụng thôi, nên cũng chẳng tỏ vẻ gì.

“Không gian biến...” Lực lượng đã đủ, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng quát, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một lực hút cực mạnh, ngay cả Zeus cũng không thể chống cự được, chỉ kịp nghe một tiếng “hự”, rồi hai thân hình đang đứng đó, chợt biến mất hoàn toàn.

Zeus chỉ cảm thấy đã lọt vào trong sương mù, Thái Dương thần lực suy yếu đến tột độ, không còn một nửa như trước, sắc mặt đại biến, quát : “Đây là chỗ nào?”

Thái Dương thần của phương Tây hoàn toàn khác so với với phương Đông, bọn họ không chỗ nào là không nói, dựa vào Thái Dương thần lực mà tùy ý làm bậy. Bây giờ không còn lực lượng, trong lòng Zeus đã chợt xuất hiện một nỗi sợ hãi không nói nên lời.

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đây chính là không gian của Đông Phương Thần Long. Sao, có phải cảm thấy lực lượng suy yếu? Cho dù là bản thân Thái Dương thần đến, cũng không cản được công kích của Thần Long, Zeus, chuẩn bị đón mười hai đao khí của tao”

Khi vừa nói xong, mười hai đao khí, giống như một tia chớp chợt lóe, như sấm đánh tới. Tuy rằng Zeus đã vội vàng dùng Thái Dương thần lực để kháng cự, nhưng chỉ nghe vài tiếng “Xoẹt xoẹt...” vang lên, những đao khí không thể né được, đã xuyên qua người hắn. Cho dù trên người hắn có mang hoàng kim hộ giáp, cũng không thể ngăn cản được lực lượng cường đại này.

Bộ hoàng kim hộ giáp đã bị chém đứt rất nhiều chỗ, làm lộ ra da thịt trắng sáng của Zeus, trông có vẻ rất chật vật.

“Đáng giận...” Zeus căn bản là bất lực, tức giận quát : “Không công bằng, trận chiến này không công bằng, nếu dùng thực lực chân chính của bản thân, toàn lực đánh một trận, Thái Dương thần ta tuyệt đối sẽ không bại bởi Đông Phương Thần Long”

Công bằng? Tiêu Thu Phong có chút buồn cười, thế gian này làm gì có công bằng chứ. Bất quá đối phó với thứ gọi là con trai của Thái Dương, Tiêu Thu Phong cũng đã cho hắn cơ hội, cho hắn thấy được uy lực của Thần Long, hôm nay, hắn muốn để cho tất cả người phương Tây phải rung động vì Long uy.

“Được rồi, bản thân long sẽ cho mày một cơ hội, Zeus, đây là cơ hội cuối cùng của mày, tao sẽ giết mày” Chơi đã đủ rồi, nhưng Thất Sát vẫn chưa ra tay, làm cho Tiêu Thu Phong hết kiên nhẫn. Lần này đi ngàn dặm đến đây, chấp nhận sự khiêu chiến này, cũng chỉ vì đối phó với Thất Sát.

Mặt nước chợt dao động, sau đó, mây gió nổi lên, không gian được Tiêu Thu Phong thu hồi, thân ảnh hai người lại một lần nữa xuất hiện. Nhưng cảm nhận thấy lực lượng hai người đã có sự chênh lệch, Phá Quân và Thất Sát đã nhận ra điều đó.

“Huyết Hoàng, có phải nên ra tay rồi không, đây chính là trận chiến vinh quang của người phương Tây các người” Ở bên cạnh Thất Sát là một cô gái xinh đẹp bình tĩnh. Trên mặt của nàng, có thể thấy được vẻ đẹp của Ái Nỵ, nhưng tin tưởng rằng không ai dám kêu tên của nàng.

Bởi vì nàng là Huyết Hoàng, là hoàng giả truyền thừa của Lạc Phỉ gia tộc, còn cường đại hơn cả vương.

Ái Nỵ không nói gì, chỉ nhìn vào thân ảnh cao lớn ngoài biển kia, người phương đông tuần nhã đó, không khỏi có chút ngây ngốc, là hắn sao, là Long của nàng sao? ... Không biết là ai, đã kích động đám đông trên bờ biển, làm cho toàn bộ người phương Tây đều reo hò lên. Vì Zeus đã xuất hiện lại, bọn họ giống như nhìn thấy hy vọng, Thái Dương thần là bất bại, nhưng không ai biết rằng, bây giờ Zeus đã khổ sở như thế nào.

Đại trưởng lão tựa hồ đã cảm nhận được sự thay đổi, quay đầu lại nhìn Thất Sát, hỏi : “Ma Đế, có vài thứ người đang giấu chúng ta”

Lực lượng của Thần Long không thể nào hình dung được, đại trưởng lão cảm thấy đã bị lừa rồi. Nhưng Thất Sát không tỏ vẻ gì cả, chỉ cười nói : “Bản đế đã từng nói rồi, chỉ có Huyết Hoàng và Thái Dương thần liên thủ, thì mới có thể đánh bại được hắn, chỉ do các người quá cuồng vọng, không liên quan đến chuyện của bản đế”

Lực lượng của Huyết Hoàng còn cường đại hơn cả Thái Dương thần lực. Đây cũng nằm ngoài dự liệu của Thất Sát. Nhưng hình tượng Thái Dương thần trong đầu của đám u âm nhân, căn bản là không coi Huyết Hoàng tồn tại.

Hai mắt đại trưởng lão bắn ra một tia lạnh lùng, nói : “Ma Đế, trận chiến hôm nay đại biểu cho các gì, người cũng rất rõ, nếu chúng ta thất bại, người vĩnh viễn sẽ không có được thứ mình muốn” “Vậy chúng ta còn chờ cái gì, không bằng cùng tiến lên, đánh chết tiểu tử đó. Còn quản cái gì là công bằng hay không, vinh quang thắng lợi, cũng chỉ đến với người còn sống. Còn ai dám nói chúng ta không quang minh đâu?”

Người vô sỉ, nói chuyện cũng vô sỉ, nhưng đại trưởng lão lại nhẹ nhàng gạt đầu, trận này, tuyệt đối không thể bại.

Phá Quân đã đứng thẳng dậy, cười nói : “Tử Dao, xem ra Thất Sát đã không nhịn được. Cái gì mà Thái Dương thần, bất quá cũng chỉ là một đám vô sỉ. Thật không biết tự lượng sức”

Dưới con mắt của vạn người, đứa con của Thái Dương đã bị Tiêu Thu Phong đánh cho ba chiêu, rớt xuống mặt nước biển. Dù vậy vẫn phóng thẳng lên, nhưng âm thanh phần nộ có thể làm cho phạm vi mười dặm nghe được, con trai của Thái Dương thần đang tức giận.

Tức giận thì đã sao, vận mệnh của hắn vẫn là bị đánh. Hơn nữa hoàng kim hộ giáp đã bị đánh cho tơi tả. Cả người giống như một cái chuông, bị đánh vang lên không ngừng. Thật sự là một sự châm chọc cực đoan. Vừa rồi đám người điên cuồng hò hét kia, cũng đã không còn âm thanh gì, bởi vì bọn họ đã cảm nhận được sự cuồng vọng và cường đại của Thần Long.

Zeus đã hết sức, bây giờ chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

Sáu thân người cơ hồ đã xuất hiện, đứng giữa không trung. Tứ đại trưởng lão, Thất Sát, còn có Huyết Hoàng, cũng đã động, còn hung ác hơn cả sóng triều, làm mặt biển đã không còn yên tĩnh.

Hai mắt Tử Dao phát lạnh, ngón tay như năm đạo phòng ngự, đánh lên dây đàn. Làm cho sóng lớn hình thành một lớp phòng ngự cuồng bạo nhất. trong nháy mắt đã dừng lại trước mặt sáu người. Nhưng sóng biển thì làm sao ngăn được lực lượng cường đại kia.

Khi sáu người lao qua sóng nước, tiếng cười to của Phá Quân đã vang lên rung trời, đây là tiếng cười rất thoải mái.

“U âm nhân, trận chiến này, Phá Quân ta đã chờ mong rất nhiều năm. Đối thủ của các ngươi, phải là ta mới đúng. Đến đây, chiến đi, để Phá Quân ta cho đám ti tiện xưng là con của thần biết thế nào là cường đại”

Phá Quân đột phá Thần Cảnh, lực lượng không phải nhỏ, giờ phút này, Phá Quân quyền, đã ra, hình thành sáu đạo kinh, chặn lấy thân hình sáu người.

Thân hình Huyết Hoàng hơi sững sốt, rồi chợt lóe bay qua, sau đó là Thất Sát, rồi kế là Đại trưởng lão, còn ba ông già kia, căn bản là không chịu nổi một kích, bị trúng một quyền này, kêu thảm lên, rồi ngã xuống biển, không còn thấy thân ảnh đâu.

Đại trưởng lão đối mặt với Phá Quân, khí kinh phát ra mạnh mẽ. Còn Huyết Hoàng và Thất Sát, đã lao đến phía Tiêu Thu Phong.

Khi Thất Sát mạnh mẽ xuất hiện, sát khí của Tiêu Thu Phong chợt lóe lên, tay đang nắm lấy Zeus, sát khí lạnh lẽo vừa động, tản ra ánh sáng rực rỡ. Đứa con của Thái Dương, đã trở thành một phế vật, căn bản là không thể nào kháng cự.

“Con trai của thái dương này, trả lại cho các người nè...” Tay đột nhiên buông ra, nhưng thân thể của Zeus, như đã muốn hóa thành một xác chết đầy máu, ngã về phía Thất Sát và đại trưởng lão. Đường đường là con trai của Thái Dương thần, đại biểu cho toàn bộ vinh quang của phương Tây, thế mà trong huyết vũ kia, đã hóa thành tro tàn.

Mất mát, đau đớn, không còn thú vị, bao phủ lấy toàn bộ vùng biển Tây, nhưng tiếng khóc chậm rãi vang lên. Chỉ thấy được thân ảnh ngạo nghễ của Thần Long cuồng động bay lượn, thể hiện khí phách của Long, Thần uy này không thể xâm phạm.

“Zeus...” Đại trưởng lão tuy rằng đã trở thành một nửa thần, nhưng dù sao Zeus vẫn là con của hắn, khi thấy cảnh đó, hai mắt đã đổi thành màu đỏ, giống như muốn bùng nổ.

“TAO ... MUỐN GIẾT... MÀY...” Nhưng không cho hắn có cơ hội xông lên, Phá Quân đã chắn trước mặt hắn, đánh một trận với đại trưởng lão u âm nhân, là nguyện vọng nhiều năm nay của ông. Cơ hội này, ông sẽ không buông tha.

Thân hình của Tử Dao đã lảng lạng xuất hiện bên cạnh Tiêu Thu Phong, đối mặt với Thất Sát và Huyết Hoàng.

Bốn người đối mặt, làm cho trời đất như đứng lặng lại, trận chiến của Phá Quân và đại trưởng lão, hình như đã bị gạt sang một bên. Trong mắt Tiêu Thu Phong chỉ nhìn đến một người, đó chính là Huyết Hoàng.

Dùng một âm thanh nhẹ nhàng nhất, ôn nhu nhất.

“Ái Ny, là em sao, thật sự là em sao?”

585. Chương 585: Hạnh Phúc Trở Về (end)

Mái tóc đen dài tung bay phát phối, khí tức của Thú, đã bắt đầu tán ra từ trong thân thể của Ái Ny, nàng... nàng không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng tru của dã thú : “A.....”

Nàng thay đổi, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện nếp nhăn của da thú, răng mọc dài ra, bộ lông trên người xuất hiện... Giờ phút này, nàng trở thành một dã thú hung mãnh nhất từ viễn cổ... Đây chính là lực lượng của Huyết Hoàng, nhưng phải trả lại một cái giá rất lớn.

Lần đầu Ái Ny xuất thế, đã vắn gãy cổ Lạc Giai, giết rất nhiều chiến sĩ thú hóa. Giờ phút này ngay cả Huyết Hoàng cũng đã trở thành nô lệ của nàng. Khi đã hóa thú, trình độ của nàng đã vượt đến một đỉnh cấp khác, không ai so được.

Có được, thì cũng có mất. Cái nàng đã mất, chính là không còn là người nữa, mà là nửa người nửa thú.

Trong cổ họng, phát ra những tiếng bi thương : “Anh... còn nhận ra em sao?”

“Vô luận là em biến thành cái gì, thì trong mắt anh em vẫn là Ái Ny xinh đẹp, là Đại tiểu thư trong lòng của Long”

Ẩn chứa sự rung động, Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng nhu tình, có thể cảm hóa thiên địa. Ái Ny lặng lẽ cúi đầu, lâm vào trong trạng thái mờ mịt.

“Ái Ny tiểu thư, đừng nghe tiểu tử này nói bậy, hắn lừa gạt rất nhiều cô gái rồi, ngay cả hắn cũng không đếm được. Sao lại có thể nhớ rõ cô. Giết hắn rồi, cô có thể quên hết tất cả, một lần nữa theo đuổi cuộc sống vinh quang”Thất Sát lên tiếng, giờ phút này, Huyết Hoàng là đồng bọn duy nhất của hắn, thật không ngờ, tiểu tử thú này lại có một thời gian với Huyết Hoàng, đây là chuyện không tốt.

Ái Ny ngẩng đầu, hai mắt chợt lóe lên, nàng đã động tâm. Nhưng cũng rất sợ hãi, sợ mình biến thành bộ dáng xấu xí như vậy, thì hắn thật sự còn nhớ mình sao.

Hung quang trong mắt Thất Sát chợt hiện, khí tức âm tàn tán ra, một chưởng trí mạng, đã đánh về phía sau Ái Ny, chỉ nghe một tiếng kêu thảm, Tiêu Thu Phong đã động!

Ma đầu này đã bị thú tính diệt sạch nhân tính rồi, ngay cả đồng bọn của mình cũng ra tay được, thật sự là thiên lý bất dung (Trời đất không tha)

Lực lượng của Tiêu Thu Phong chuyển hóa thành nhu kinh, đỡ lấy thân thể của Ái Ny, nhưng Thất Sát lại thừa cơ hội này, càng dùng nhiều lực hơn, đánh tới, muốn dùng Ái Ny là tấm khiên để dồn Tiêu Thu Phong vào chỗ chết.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Thu Phong tràn ra đầy máu, vô lực giãy dụa, dưới sự cuồng động của Tiêu Thu Phong, lực lượng thần kính, đã mạnh mẽ tràn vào cơ thể nàng, hình thành hai lực lượng đối lập nhau.

“Ái Ny, cố gắng lên...”Tiêu Thu Phong lớn tiếng kêu lên, Tử Dao phía sau đã rút trường kiếm ra. Mà Thất Sát đã hơi chần động, thể lượng của Ái Ny đã mạnh mẽ phản kháng lại, lập tức đánh trả, truyền đến cảm giác đau.

Thân hình của Thất Sát bạo lui mấy chục mét, té xuống từ trên không trung, rơi ngay giữa biên. Còn Ái Ny đã mất đi lực lượng, khôi phục lại bộ dáng ban đầu, thân hình vô lực ngã xuống, được Tiêu Thu Phong ôm lấy, giọng nói của nàng vang lên đầy sự yêu thương : “Long... Long, đừng bỏ em...”Tay nàng nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Thu Phong, tựa như không bao giờ muốn buông ra. Chịu đựng nhiều thứ như vậy, tất cả chỉ đổi lại một điều, vì muốn gặp được hắn. Vì hắn, nàng có thể từ bỏ tất cả.

“Sẽ không, Ái Ny, anh sẽ không bỏ em, chỉ cần có Long, em vĩnh viễn là đại tiểu thư xinh đẹp nhất của Lạc Cách gia tộc, tin tưởng anh”

Giờ phút này, Ái Ny như đã bị hấp thụ tất cả lực lượng, thân thể mềm nhũn như không xương vậy.

“Hahaha...” Một tiếng cười điên cuồng vang lên từ dưới nước biển. Sau đó, mặt biển nổi mạnh lên, một thân ảnh màu đen xuất hiện, thân hình của Thất Sát xuất hiện. Bị đánh cho bị thương, rơi xuống biển, hẳn không những không bị thương, ngược lại thần lực còn đại tiến.

“Tiểu tử, ngươi không ngờ rằng ta có thể hấp thụ lực lượng của Huyết Hoàng, có được lực lượng của Thần cảnh và Huyết Hoàng, ta chính là thiên địa thần ma, là chúa tể của trời đất, hahaha...”

Trong giây phút vô tình cứu người, đã giúp cho Thất Sát hấp thụ được lực lượng thú hóa của Ái Ny. Quả nhiên, đạo cao một thước, ma cao một trượng, giờ phút này Thất Sát thật khó để đối phó rồi.

Cũng khó trách Ái Ny toàn thân vô lực, thì ra lực lượng cơ thể đã bị Thất Sát hút sạch.

Ái Ny đã được để trong lòng ngực của Tử Dao, trong lòng Tiêu Thu Phong đã không còn hận, chỉ còn có tình yêu nồng đậm mà thôi.

“Thất Sát, cho dù có được lực lượng của Thần cảnh và Thú hóa, nhưng mà không có tình yêu. Trong trời đất này, lực lượng vĩ đại nhất, chính là tình yêu, mà vĩnh viễn không bao giờ lĩnh ngộ được”

Lần này, không có Thần Long biển, cũng không có Không Gian biển, tất cả vạn vật, như chợt biến mất. Chỉ có ánh mặt trời, gió nhẹ, sau đó là cảnh sắc xinh đẹp. Đây chính là thế giới của Tình Yêu.

Dù có thâm thù đại hận thế nào, ở trong thế giới này, cũng có thể được hóa giải.

“Ta mới là chúa tể, ta là truyền thuyết bất bại...” Thất Sát không thích khí tức của không gian này, hét to, lệ khí thành bụi. Lực lượng của Thần Cảnh xung lên, bắt đầu làm thân thể biến ảo. Lực lượng khi nãy vừa hút được trên người Ái Ny, bây giờ cũng xuất hiện trên người Thất Sát, hẳn có được hai loại lực lượng này dung hợp này, trở thành kiếp sát của thiên địa.

Thất Sát nhập ma, bây giờ lại thành thú... Hẳn, đã không còn là người!

“Vạn vật trên đời này, bởi vì yêu mà ra. Thất Sát, chịu chết đi!”

Lực lượng này, một lực lượng rất kỳ quái, hình thành lấy một trận gió lốc, dù Thất Sát có được hai lực lượng cường đại kia, cũng bị cuốn vào, không thể làm được gì, sắc mặt đại biến, kinh hãi quát : “Đây... đây là lực lượng gì?”

Nhìn thì có vẻ mỏng manh, nhưng lại vô cùng bền bỉ, chỉ một chút nhỏ thôi cũng có thể thay đổi được thế giới. Đây chính là sức mạnh của Tình Yêu!

“Là sức mạnh của Tình Yêu!” Tay nhẹ nhàng phát động, sau đó dừng lại trên người Thất Sát, không còn thấy một tia giận dữ nào quanh đây, thân hình Thất Sát như bị cuốn vào trong lỗ đen vũ trụ, bị nghiền nát trong đó, trở thành cát bụi, không kêu la, không giãy dụa, dù Thất Sát có bao nhiêu lực lượng đi nữa, cũng không thể nào phản kháng, hóa thành hư vô.

Nhưng khi không gian của tình yêu biến mất, thì một tia sáng chợt lóe lên, mang theo ma khí nồng đậm, chậm rãi lơ lửng. Đây chính là nguyên thần của Thất Sát, nhưng đáng tiếc là, Trảm Anh Kiếm của Tử Dao đã không cho hắn có cơ hội sống lại, lần trước để cho nguyên thần của Tham Lang có cơ hội này, làm ra biết bao nhiêu chuyện. Nên lần này, không thể để cho Thất Sát có cơ hội đó.

Nguyên thần giãy dụa, nhưng cũng không có tác dụng, bị kiếm thể chém làm ba đoạn, nguyên thần theo gió nổi lên, tan vào không khí, dung hợp vào nó, không bao giờ thấy lại.

Mà Phá Quân cũng từ từ đi lại, cười nói : “Trận chiến này giúp cho phương Đông có thể bình yên được trăm năm, Thu Phong, thế gian này từ này thuộc về con, ta đã già rồi, cũng nên đi”

Sau trận chiến với đại trưởng lão u âm nhân, Phá Quân đã hoàn thành sứ mạng thủ hộ phương Đông. Bây giờ Thất Sát và Tham Lang đã không còn, đại họa đã trừ, chuyện còn lại, để cho tiểu tử này xử lý. Còn ông, quả thật nên đi theo con đường vận mệnh của mình.

Cũng không cho Tử Dao có cơ hội giữ lại, sau khi cười một tiếng, thân hình Phá Quân đã chợt biến mất, lặng lẽ rời đi, có lẽ sẽ về Vân Tiên đảo, hoặc có lẽ sẽ ở lại giữa biển rộng, hoặc có lẽ... có lẽ qua trận chiến này, ông đã tìm được con đường riêng của ông”

“Ông xã, sư phụ đi rồi, người...”Giờ phút này, nước mắt của nàng đã rơi xuống. Nàng biết, cả đời này, nàng và sư phụ sẽ không còn ngày gặp lại.

Ôm lấy nàng vào lòng, hai người đứng lại trên thuyền con, mà dưới chân là Ái Ny đang nằm mê man, chờ khi nàng tỉnh lại, có lẽ nàng sẽ biết, tất cả chỉ là một giấc mơ, nàng vẫn là đại tiểu thư của Lạc Cách gia tộc, cho đến giờ vẫn không đổi. bởi vì lực lượng thú hóa trên người nàng, đã bị Thất Sát hút đi, nàng đã trở lại như cũ.

Những cảnh tượng xảy ra tại vùng biển Tây này, làm cho người xem cả đời không bao giờ quên được, đây chính là hình ảnh chứng minh một thời đại.

Để cho từng người biết, ở Phương Đông, có một Thần Long thủ hộ, uy nhiên không thể xâm phạm.

.....

Một tháng sau, Đông Nam Tiêu gia được bao phủ trong sự vui mừng, hoặc là vì sự vui mừng này, được toàn bộ Đông Nam, không, có lẽ là toàn bộ phương Đông đồng loạt chúc mừng.

Tiêu Thu Phong rốt cục cũng đã chịu ngồi yên, hoàn thành lời hứa năm xưa của hắn.

Trước kia, hắn đã từng nói rằng, sẽ cho chúng nữ một cái hôn lễ siêu lớn, mà ngày này, chính là ngày các nàng lập gia đình.

Tuy rằng con đã không ít, hơn nữa các cô vợ xinh đẹp bụng cũng không nhỏ, nhưng không ai cự tuyệt hôn lễ này. Ai ai cũng vui sướng, tuy rằng tình yêu không thay đổi, nhưng các nàng đều vẫn mong muốn hôn lễ này, giúp cho cuộc sống được đầy đủ.

“Ruth, chị xem em mặc như vậy có đẹp hay không?”Đứng trước gương, dù đã ăn mặc rất đẹp, cơ hồ như hạnh phúc muốn ngất đi, nếu không phải bên ngoài tràn đầy tiếng cười đùa cùng tranh cãi, phỏng chừng nàng sẽ không rời khỏi cửa đâu.

“Được rồi, Ái Ny, em xinh đẹp lắm, không cần chị nói nữa đâu. Yên tâm, chị cam đoan, người mà kẻ xấu kia tìm đến tối nay, nhất định là em”

Ruth cũng hạnh phúc, ở trong lòng nàng cũng cầu nguyện, hy vọng rằng cha trên người có linh thiên, có thể phù hộ cho nàng, giúp nàng sinh một đứa con trai, tiếp tục huyết mạch của Thiên Mệnh.

Một ngày tràn đầy nghi thức náo nhiệt. Tất cả năm trăm thành viên của Mị Ảnh cũng được xuất động ra làm phụ dâu. Hôm nay, tại trang viên Tiêu gia, tuyệt đối là nơi chứa tất cả những gì xinh đẹp nhất trên đời này....

... Tối nay, người đầu tiên mà Tiêu Thu Phong đến, không phải là Ái Ny, mà chính là Liễu Yên Nguyệt.

Hắn còn nhớ rất rõ, đây là lời hứa của hắn với nàng, muốn để cho nàng lúc còn đẹp nhất, làm một cô dâu xinh đẹp nhất, đón nàng vào cửa Tiêu gia. Tuy rằng bây giờ, con cũng đã có hai đứa, nhưng lời hứa của hắn, vẫn còn có hiệu lực như cũ. Tối nay, thuộc về nàng.

Tiêu Thu Phong nhẹ nhàng đẩy cửa phòng vào, trong bầu không khí vui mừng này, trên giường, đang có hai người nằm, và hình như đang ngủ. Cái gì thế này, hai người?!

“Chẳng lẽ là chị Phượng?”

“Hi...”Một tiếng, Liễu Yên Nguyệt mở mắt, nhìn Tiêu Thu Phong, nói : “Ông xã, anh làm gì mà giống ăn trộm quá vậy, lén lén lút lút làm gì?”

Tiêu Thu Phong cười nói : “Đêm tân hôn mà, người nào làm chú rể, cũng đều có chút kích động”Liễu Yên Nguyệt nhẹ giọng lên tiếng : “Lên giường đi, cái tên xấu xa này, hôm nay cưới nhiều vợ như vậy, chắc là cao hứng lắm đây”

Có thể lấy được một cô gái xinh đẹp hiền thực như Yên Nguyệt làm vợ, là đàn ông, đều có thể vừa ngủ vừa cười rồi. Anh sao có thể không vui chứ, em nói thật đi, có phải là chị Phương không, em và chị Phương muốn giở trò gì đây!”

Thấy người nằm trong chăn vẫn không nhúc nhích, Tiêu Thu Phong đã nhẹ nhàng kéo chăn xuống, nhỏ giọng khiêu khích.

“Anh rề...”Người này không phải là Phương Hề, mà chính là Liễu Yên Hồng, trên mặt đỏ còn hơn cả hoa đào, hiện lên một sự xấu hổ ngây ngô, làm cho Tiêu Thu Phong chấn động.

Liễu Yên Nguyệt đã nhích thân lại gần, nhẹ nhàng nói : “Đây là Yên Hồng tự tìm đến, do hồi xưa anh tự phát ra lời thề, làm cho em sinh liên tiếp hai đứa con gái, ông xã à, bây giờ Yên Hồng đã tự mình đưa đến, lần này anh nên để em sinh một đứa con trai đi!”

Tiêu Thu Phong cười khổ, hôm nay có nhiều cô dâu như vậy rồi, hẳn thật sự không chịu nổi nhiệt. Thật không ngờ, cô em vợ này cũng tham gia náo nhiệt nữa.

Tứ Phương Triều Hoàng còn chưa kịp hưởng, mà phải đến trước hương vị của song liên, song kiều tranh xuân.

Đêm nay, đương nhiên sẽ là đêm tràn đầy xuân sắc, tiếng tiếng kêu ai oán, xuân sắc vang hạnh phúc không dứt.

Cuộc sống hương diễm của Tiêu Thu Phong, có lẽ sau đêm nay, chính thức bắt đầu.

Một năm sau, hai chị em Liễu gia, cùng một ngày, hạ sinh một đứa nhỏ.

Và cả hai đều là con trai...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sanh-chi-do-thi-cuong-long>